Беседи на Учителя Петър Дънов 1926 година

1926 Съдържание:

1926 Май

1926 Юни

1926_01_03 До скончанието на века
неделна беседа

ДО СКОНЧАНИЕТО НА ВЕКА

Беседа, държана от Учителя на 3 януари 1926 год. в гр. София.

"И учете ги да пазят всичко,

що съм ви заповядал; и ето

аз съм с вас през всичките

дни до скончанието на века.

Амин!"

Няма по-страшно нещо в света от пресищането. Най-страшната отрова в света, това е пресищането. Даже и най-хубавите неща, най-красивите неща могат да произведат пресищане. Пресищането често произвежда втръсване. Втръсването произвежда отвращение. Отвращението произвежда бездействие. Бездействието произвежда смърт. Смъртта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онези хора, онези християнски културни народи, които се мислят за много учени, някои от които имат по 2-3 дипломи, а някои нямат нито една, аз бих желал, всички тия народи и хора да имат по четири диплома, а именно: да имат един диплом, че са свършили факултета на разумността; да имат един диплом че са свършили факултета на честността, да знаят какво нещо е човешкото достойнство; да имат трети диплом, че са свършили факултета на справедливостта, да знаят, какво нещо е морален устой и какво нещо е морален остен, и най-после да са свършили последния факултет на университета, да знаят какво нещо е интелигентността.

Казва Христос: "Идете и учете ги." На какво? На съвременния свят се втръснало вече от учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цяла галиматия! Кое най-напред да учиш? Има специални училища, в които се учи, как да се готви: как да се готвят кокошки, гъски, как да се кълца и приготовлява агнешко месо, как да се готви свинското месо, по кой начин да се консервират ябълки и разни други плодове. После, има други училища, в които се проповядва, как да се шият дрехи, най-красивите, най-изящните, с които да се самоизмамваме. Онази млада мома, вместо да се накичи с най-хубавите добродетели на разумност, на честност, на

справедливост, на въздържание, на скромност, се накичила с онези красиви парцалки и перца. Всичко туй е хубаво, но това не са добродетели. Тези краски, тези перца са само за птиците, само за пеперудите, но не и за хората. Това са добродетели за тях, а за хората трябват други добродетели. Имате ли вие добродетелта на гълъба? Имате ли неговата устойчивост, неговият характер, който преодолява всички условия и мъчнотии в живота? Гълъбът от памти века, от незапомнени времена, е единствената птица, която не се е съблазнила от месото. През всичките мъчнотии, през които гълъбът е минал, той имал доблестта да си остане вегетарианец. Той никога не е казвал: условията на живота са тежки и аз трябва да си хапна малко месце. Напротив, той казва: “Каквито и да са условията на живота, аз ще ги преодолея. Понеже Бог е разумен, и аз съм разумен, ще ям зрънца – и нищо повече.” И когато Господ създал света, повикал гълъба и го посочил на всички като емблема на твърдост в убежденията. Тогава Бог казал: “Понеже гълъбът устоя на своите убеждения, аз го поставям като символ на Духа Божий.” И досега гълъбът седи като емблема. Когато искат да покажат, че върху някой човек слиза някой гений, или някой велик дух, винаги представят, че върху този човек слиза гълъб. Питам: ако, обаче, речете да сравните главата на гълъба с тази на човека, колко пъти главата на човека е по-голяма от главата на гълъба? Главата на човека е много пъти по-голяма от главата на гълъба. Измерено е, че мозъкът в човешката глава тежи 1 ½ кг., а някъде и до 2 кг. Мозъкът на слона пък тежи до 9 кг. Някои хора мислят, че човешката интелигентност може да се тегли. Действително, право е донякъде, че тежестта на мозъка оказва известно влияние върху интелигентността на човека, но голямо влияние има и това, как е организиран този мозък, как е организирана онази вътрешна разумност в човека. Природата е толкова внимателна към всека придобивка! Тя е отбелязала всяка една благородна черта, всяка наша придобивка. И когато човек направи някое добро в света, когато извърши един разумен акт, в Невидимия свят настава голямо тържество. Когато човек завърши някаква своя работа, или някое свое добро начинание, ангелите издават един указ, една похвала за него. Някой беден човек извърши някое благородно дело, той и не подозира даже, че на небето става такова голямо тържество заради него.

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: де е този разумен свят? – Във вашата глава. Де е вашата глава, обаче? Мислите ли, че тази глава, която носите е вашата глава? – Не. Някои мислят, че всичко, което вършат, вършат все под влияние на тази си глава, която виждат и затова казват: е, глава камък! Казвам: ти не знаеш още де е главата ти. След 50-60-100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казват: главата е начало на нещата. Значи, туй което никой не може да ти вземе, то е глава. Следователно, ако моята глава може да се изпразни, ако

моята глава може да я вземе някой, ако моята глава може да се мени по 20 пъти на ден, каква глава е тя? Казала ли е много нещо тази глава? Питам тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да ровя? И волът казва: знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва, да бода с рогите си? И конят казва: знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да ритам? Питам: коя от тези хиляди глави в света, които заповядват, трябва да се слуша? Коя е разумната глава? Някои от вас ще кажат: животът е създаден тъй, условията в живота са такива. Какво подразбирате вие под думите, че животът е създаден така? Според мене, животът никога не е бил създаван, а животът само се проявява от Бога. Животът не може да се създаде, той не е нещо механическо, той излиза от Бога, той е велико проявление на една висша разумност. И всеки от вас, който иска да живее, на първо място трябва да бъде разумен, и то не в обикновената смисъл на думата “разумен”, но в пълната смисъл, разумен тъй, както гълъбът е разумен.

И тъй Христос казва: “Учете ги да пазят това, що съм ви казал.” Кой Христос? Аз не ви говоря за онзи Христос, Когото евреите разпнаха преди 2000 години. Този Христос беше много слаб човек. Аз ви говоря за един Христос, Който никога не е бил разпъван в света. Него може да наричат Христос, но Той има друго име, свещено име има Той, което вие трябва да знаете. Казвате: вие ни говорите за Христа. Не, слаб човек беше този Христос, Когото евреите разпнаха. Апостол Павел гонеше този, именно, разпнатия Христос и си казваше: “Аз зная този Христос.” Не, той видя, какво нещо беше Христос, видя Го като светлина и падна от коня си с лицето на земята. Видя той тази светлина! Светлината не може да се разпъне, светлината не може и да се изгаси. Хората, обаче и тази светлина изопачават, използуват я за зло. Ще кажете: как? Ами този човек, който гони неприятеля си, не използува ли светлината, за да го намери някъде по пътя и да го убие? Как употребяваме ние светлината, която Бог ни е дал да използуваме като разумни човеци? Срещнеш своя неприятел в гората, теглиш му куршум и го убиваш. Казват: тъй е писал Господ. Не, не говорете така! Това не говори онзи Христос, който е бил разпъван, а говори онзи Христос, който никога не е бил разпъван.

Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: “Учете ги да пазят благото, което съм ви дал, и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!” То е името на онзи Бог, Когото египтяните знаеха. Те Го наричаха “аминъ”, но то не е така. “Амин “ го наричаме ние. И когато някой човек бактиса, както българите често казват бактисах от живота, употребяват думата “аман!” Като каже българинът “аман”, той се обръща към Бога и казва: “Господи, помогни ми Ти в тази беда, никой не ми помага!” Като

каже “аман”, избавлението идва. “Аман” е името на Бога. Едно време в Сирия имаше някой си Аман, носеше свещеното име на Бога, и той искаше да избие евреите, но този Аман окачиха на една бесилка за едно престъпление, с което се наруши Божия закон. И съвременните хора, които се кръщават с името на възкръсналия Христос, които носят свещеното име на Бога, а проповядват смърт, ще увиснат горе на въжето, като този Аман. Онази бесилка, която сте приготвили за другите, сами ще увиснете на нея, сами ще паднете в собствената си клопка.

Вие ще кажете: кажете ни нещо ново! Ето, ново ви казвам: никой няма право да разрушава онова, което Бог е създал! Никой няма право да позори чистия и светия живот, който Бог му е дал! Никой няма право да изопачава и да осквернява своя ум, който носи светлина и свобода за неговата душа! Никой няма право да опетнява и опозорява своята чиста душа! Никой няма право да греши! Никой няма право да безобратствува, да върши престъпления, да осквернява своите братя и сестри! Никой няма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща! Де е този морал на съвременните хора, които казват, че това учение, което се проповядвало не било право? Аз викам днес тези хора на съд пред Господа! Де е моралът на съвременните хора? Де е моралът на съвременната църква? Защо изпрати Господ на земята тези свещеници, да се облекат в златни дрехи ли? Най-после, защо ви изпрати и вас Господ? Ние всички седим пред престола на великия Господ, Който ни даде живот. Защо седим ние тук, да служим на хората ли, или да служим на Бога? Първо трябва да служим на Бога, да знаем, че имаме един чист и свят живот, че имаме един велик идеал, който трябва да постигнем. Какъв е този идеал? Да, велик идеал е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствувате, поне за половин час от живота си, поне за един момент, какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия свят. Велик момент е това, да почувствувате тази висша интелигентност, да почувствувате връзката между всички същества, от най-малките до най-големите, да почувствувате това Великото което наричаме “Амен”, или “Амин”, или както индусите го наричат “Аумен”, или както други Го наричат “Аум”, или както евреите Го наричат “Иехова-Иаве”. Българите пък казват “наяве”, значи всичко разумно трябва да бъде наяве, всичко разумно трябва да стане, пред онази разумна виделина, която носи топлина в себе си, която носи още светлина и свобода за човешката душа.

И този живият Христос, Който никога не е бил разпънат, се обръща днес към вас и ви запитва: “Вие, които ме слушате днес да ви проповядвам, какво направихте заради мене откак сте дошли на земята? Опазихте ли моето Слово, опазихте ли моя закон? Просветнаха ли вашите дела пред

человеците?" Някой ще каже: Е, братко, остави тази работа! Не, аз питам всички ви, няма да гледаме, какво са направили другите, няма да се съдим, но всеки от нас трябва да си даде отчет, какво е направил. Аз не искам да ви съдя, но този живият Христос на справедливостта ви пита! Той казва: "Братя върнете се от този път! Не е този пътят който води към Бога, към Любовта. Върнете се и погледнете към Бога, Който още преди 2000 години е казал: "О, Израилю, върни се към мене!" Той се обръща към онзи Израил, който вършеше всякакви престъпления. Прочетете цялата свещена история, да видите, какъв разврат, какво насилие е съществувало тогава! "Върнете се към мене, обърнете се към мене и живи ще бъдете!" И днес този живият Христос се обръща към цялото съвременно християнство и казва: "О, вие, които се именувате синове на светлината, върнете се към мене!" И аз чета по вашите лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Някой написал някоя книга и книгата му не се разпродала много, той е смутен. Някой не е произведен в по-висок чин, смущава се. Някой изгубил службата си, смущава се. Някой мъж не живее добре с жена си, смущава се. Някой ваш близък е болен и умира, смущавате се. Някой проповедник се смущава, че не искали да го слушат. За тия и за много още неща се смущавате, но единствената тревога за вас трябва да е тази, че не вървите в правия път. Единствената тревога, която действително може да ви смущава е тази, че вие сте се отбили от Божия път. Туй отбиване не е постоянно, но във вас има едно лъкатушене, ние искаме да примирим злото с доброто; ние искаме да примирим безобразието с красивото; ние искаме да примирим любовта с омразата; ние искаме да примирим мъдростта с безумието. Примирие може да съществува само между двама разумни хора. Любов може да съществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни хора любов не може да съществува. Това трябва да знаете! И сега, ние трябва да изменим това направление на живота си и да искаме да се научим от този живият Христос, Който ни говори. Чудни са хората, когато някой казва: аз чух гласа Божий. Да, чул гласа Божий. Пророк Илия чу гласа Божий, но се възнесе на небето. Този живият Христос чу гласа на Бога и възкръсна от гроба. И всички онези апостоли, пророци, светци, праведници, които чуха гласа Божий възкръснаха, станаха и напуснаха земята и сега живеят на небето. Някой казва: аз чух гласа на Бога. Не, приятелю, ако ти беше чул гласа на Бога, ти нямаше да бъдеш един обикновен човек, ти нямаше да бъдеш човек на условията, ти щеше да възкръснеш. Ти щеше да бъдеш човек на какво? Аз ще ви оставя сами да си разрешите въпроса, на какво щяхте да бъдете хора.

Казва Христос: "Учете ги да пазят!" Какво трябва да пазят? Какво трябва да пазим на първо място? Настана вече ден, когато трябва да осветим Любовта. Ние трябва да се повърнем, мъжът към жената, братът към

сестрата; всички хора, от най-малкия до най-големия, трябва да определим един ден на освещение на Любовта. Нали е казано, че Бог е Любов? Любовта винаги се отличава със закона на изобилието и примирието. Дойде ли Любовта ние ще почувствуваме, че сме в един велик свят красив сам по себе си, свят на мир и изобилие. За да има мир, всички трябва да отворят хамбарите си, и то доброволно, а не с насилие, не с остен. С морален остен и волът оре, и проповедникът проповядва, и свещеникът служи, и войникът се бие на бойното поле, и жената готви в къщи, навсякъде има ред и порядък, но това не е живот. Ние знаем този остен. Не, морален устой трябва да има! Този остен е за полуразумните хора. Тоягата е за полуразумните хора. Любовта, Мъростта и Истината, това са за пълно разумни хора, които разбират тия закони, защото само те ще осмислят нашия живот, и ние само така ще възкръснем. Сега всички говорят, че трябва свобода. Всички хора по света, във всички камари, търсят начин за придобиване на свободата, търсят начин за създаване на една истинска вътрешна връзка в домовете; всички търсят начин, за да живеят добре, по един любовен начин, майка със синове и дъщери мъжът с жената си, братът със сестрата и т.н. Слугата търси начин, как да угоди на своя господар. Има един начин. Кой е той?

"Идете и научете ги да пазят всичко, що съм ви рекъл; и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!" Някой казва: до скончанието на века ли? Да, този живия Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: "Понеже разпънаха онзи човек, когото бях пратил на земята, за да им каже моята заповед, идете вие сега да проповядвате, и аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всичкия този ред и порядък аз ще го изменя. Ще скончая този век." Вие днес сте свидетели, ние сега сме пред скончанието на този век. Иде сега новата епоха! Всички хора искат да задържат старата култура. И ако някой се осмели да каже, че иде нещо ново, те са в състояние да го обесят. Новото ще донесе спасението на човечеството. Новото ще доведе онова истинско братство, не да се подкупват хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всеки да се прояви тъй както трябва.

Та казвам: всеки от вас трябва да събуди в себе си Божественото. Той трябва да се запита: защо съм пратен на земята? При първата спънка вие ще си кажете: аз съм пратен да оправям света. Господ не ви казва да оправяте света, но ви казва: "Идете и се учете!" На какво? – Да пазят това, що съм ви казал. Да кажем, че някоя сестра не може да живее с мъжа си. Какво трябва да направи? Тя трябва да повика своя възлюблен и да му каже: "Слушай, Господ те създаде по образ и подобие на себе си. Той внесе Любовта, Мъдростта и Истината в твоята душа, ти трябва да пазиш всичко това, което Господ ти е дал, което е вложил в тебе. Доста си се перчил пред

мене с тия панделки, доста си ме плашил със своя остен и със своята тояга! Този остен може да показваш на воловете, а на мене покажи тази Истина, която е вложена в душата ти. Ако ти не искаш да ми покажеш това нещо, втори път няма да ме видиш." Веднъж каже ли това нещо, тя трябва да го направи. Сегашните жени са големи герои. Тя каже това нещо на мъжа си и си излезе, но не се минават и 4-5 дена, тя вече праща сватове до мъжа си да го уговарят. И мъжа прави същото. Напусне жена си, но след 4-5 дена и той се връща. Това са героите на съвременния свят. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече няма да я види, какво означава това? От туй тя иска да му каже, че такава, каквато ме знаеш, да се карам и сърдя, повече няма да ме видиш. Ако дойда втори път, ще дойда с Любовта, с Мъдростта и с Истината, и ти няма да ме познаеш. И мъжът като напусне жена си и й каже, че втори път няма да го види то значи, че такъв, какъвто съм бил до сега, както съм те бил хукал, няма да ме видиш вече, но втори път ще дойда при тебе с Любовта, с Мъдростта и с Истината, а ти няма да ме познаеш. Ти ще ме видиш вече по образа на Любовта. И когато светът каже на баща си: татко, ти няма да ме видиш повече, то значи: аз изядох и изпих богатството ти, но втори път ще ме видиш с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Това е новото учение! За да може да се разбере учението на живия Христос, Който никога не е бил разпъван, изисква се една свещена душа, чиста като кристал. Някой казва: какво нещо е моралът? Аз ще ви кажа, какво нещо е моралът.

Има два вида морал. Ще ви дам сега една максима, тъй, както аз схващам морала. Аз взимам числото 10. Представете си, че имате 10 извора, които дават чиста, хубава вода. Първият извор е този, който дава нектара на живота. Като пият хората вода от него възкръсват. Всички останали извори са малко или много опетнени. Ако някой е пил от първия извор и дойде да пие от останалите, той върши едно морално престъпление. Той е изгубил своята духовна интелигентност. Той няма право да пие от другите извори! Хора, които не пият от другите извори, освен от първия са идейните хора в света. И Писанието казва: "Първият извор е Бог." Той е единственият, от който като пият хората възкръсват. Онзи, който се учил от Бога, и отива да се учи от хората, той се опетнява вече. Ученият от Бога, няма защо да се учи от хората. С хората той може само да се разговаря по един разумен начин, може да им покаже любовта си.

Сега ще ви представя другия морал, по който светът върви. Аз започвам пак с числото 10. Има 10 извора с хубава вода. Човекът в света започва да пие от десетия, после от деветия, осмия, седмия, докато най-после достигне до първия. Дойде ли до първия, повече няма право да се връща назад. Вие сте пили вече и от десетия извор, пили сте някога и от първия. Сега отново дойдохте до кой извор? – До първия. Там седят ангели със

своите мечове. Казвате: страшни мечове! Да, онзи, който дойде да пие от този извор, ще мине през огън. Той трябва да се пречисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готов вече да извърши всичко за Бога, за своя ближен и за себе си. Той е готов за славата божия и за доброто на своя ближен да извърши всичко, което се изисква от него.

Та казвам: ако ние бихме слушали Този живият Христос, неразпънатия Христос, лесно бихме постигнали всичко това. Някой казва: защо не се оправи света? Че как ще се оправи света? Ние и до сега още се молим на разпънатия Христос, а не на живия. Ние навсякъде виждаме все разпънатия Христос. Не се лъжете! Време е вече да се снеме от кръста разпънатия Христос! Апостол Павел казва: "Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме." Някой казва: ти вярваш ли в Христа? В кой Христос? В разпънатия Христос ли? Не, аз вярвам в онзи Христос, Който никога не е бил разпъван. Аз зная, че онзи посланик на Христа, когото хората разпнаха, дойде да им покаже, че техните сърца са развалени, затова Го разпнаха. Той беше един пробен камък, който показа, че хората още не бяха готови за тази велика Любов. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже, че време е вече да приложим това учение. Някои от вас са чели Библията и Евангелието, някои не са ги чели, но всеки може да разбере, дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие живеете. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие мислите. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие страдате. Великата Истина е това, че вие живеете, но за кого? – За Любовта. Велика Истина е това, че вие мислите, но за кого? – За Мъдростта. Великата Истина е това, че вие страдате, но за какво? – Че сте се отклонили от Божия път. Следователно, страданията ви показват, че между вашия живот и вашата мисъл няма единство. И сега, като естествено, психологическо последствие от това иде законът, че навсякъде по света, в Германия, във Франция, в Англия, в Америка, се явяват ред писатели, философи, учени, които посочват на хората ред несгоди и правила, как трябва да се постъпва, как трябва да се живее. Но с всички тия методи се е злоупотребило и днес се вършат престъпления повече от колкото когато и да е било друг път. Тогава хората се запитват: какво трябва да вършим, за да не правим престъпления? – Всички трябва да бъдем разумни! Всички трябва да обичаме поне същество в света. Ние не можем да обичаме себе си. Човек не може да има себе си като обект. Трябва да има една жива душа в света, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трябва да обичате една душа тъй, както обичате Бога. Образец да е вашата любов! Онзи, когото обичам, трябва да бъде за мене идеал. Идват някои при мен и ми казват: "Учителю, ти трябва да ни обичаш." Аз казвам: аз мога да обичам само онези хора, които са чисти, идеални. Чудни са хората, когато говорят за Любовта! Аз не зная, какво

мислят за Любовта, какво понятие имат за нея! Дойде при мене някой, който е пил от десетия извор и ми казва: пийни малко от тази вода! Казвам: не мога да престъпя свещения закон на числото едно. Мога да извикам други някой да пие заради мене, но такъв който още не е пил от числото едно. Има начини, чрез които мога да угодя на нашите желания. Но кога? – Когато не съм пил от чистата вода, когато не съм пил от извора на числото едно. Но когато съм пил, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвам. Следователно, онази душа, онзи човек, който мога да обичам, трябва да е пил от извора на водата от числото едно. Казвате: каква е тази Любов? – Ще я познаете. Друг някой казва: аз те много обичам и за тебе имам високо мнение. Да, но ако в стаята ми влезе някоя млада мома и остане при мене цяла нощ, този същият ще каже: аз измених мнението си за този човек. Снощи при него имаше една млада мома.

Тогава, аз ще ви покажа един друг, морал, по който да съдите нещата. Вие, които ме съдите, ще ви дам да изпиете една чаша с чиста вода и ще ви накарам да проверите, дали тази вода излиза от вас тъй чиста, каквато е влязла през устата ви. Ако водата излезе така чиста, както е влязла, тогава аз приемам прегрешенията си, но ако не излезе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носите греховете. Разбирате ли ме? Аз имам морал, аз имам норма, по която съдя. И когато някой ми каже, че еди кой си брат е крив, аз ще си кажа: преди да се произнеса, трябва да видя тази вода, която ще изпия, дали ще излезе чиста от мене, или не. Дали един човек е грешен, или не, аз веднага мога да проверя. Следователно, когато вие се произнасяте за престъпленията на някой човек, спрете се в себе си и си кажете: Божествената вода, която ще изпия от чашата, чиста ли ще излезе от мене? Този опит ще направят и ангелите с вас. Аз не говоря за обикновеното наше тяло, не говоря и за обикновените наши чувства, мисли и действия, но говоря за нашето духовно тяло, за нашата душа, която е толкова чиста, но по някой път и по нея се намират прашинки, и тя трябва да се чисти. Туй учение, значи, не е за нашите тела, то е за нашите умове, за нашите сърца.

Преди няколко време аз посетих една млада, неженена сестра, болна, която казвала, че Господ ѝ говорил. Господ я поставя на изпит, дава ѝ една болест, заболява я силно корем. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-после казва: викайте Учителя! Отивам при нея, казвам ѝ: вяра трябва! Тя ми казва: моята вяра не помогна, но дано твоята вяра помогне. Пита ме: Ти ще се молиш ли за мене? – Нищо не ѝ говоря. Казвам ѝ само: вяра се изисква, вярата на онзи живият Христос. Ти си поставена на изпит. Ще обикнеш болестта, ще ѝ дадеш едно голямо угощение, ще ѝ дадеш един банкет, ще ѝ покажеш любовта си, а ти искаш тъй изведнъж да я изпъдиш навън, но тя е по-

силна от тебе. Болестта казва: не излизам от тук! Решиш ли да я приемаш, ще се разберете с нея. Тази сестра ме пита: компреси да си турям, топли или студени? – Топли компреси, защото студенината е омраза, а топлината е любов. Покажете ѝ любовта си и работата ще тръгне добре. Всички съвременни лекари, обаче, препоръчват студени компреси. Те казват: клин клин избива. Действително така е, но то се отнася при цепене дърва, но не и при болестите. Клин не може да урежда човешките работи.

Сега, в света се изисква едно учение, според което да знаем, как да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съвременни хора, които се родили вече, както и на тия, които в бъдеще ще се раждат, ние можем да им покажем начини и методи, чрез които грехът никога да не стъпва в тях. Всека жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дете, което да служи на Бога, никога не трябва да допуща нито едно лошо чувство в сърцето си, нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо действие в душата си. Тя никога не трябва да се съблазнява! Е, как мислите, ние съвременните хора не се ли съблазняваме в Бога, не се ли съблазняваме в този живия Христос? Всички хора казват: защо Господ направи такъв света? Не, Господ ни изпитва. Мислите ли, че всичките престъпления, които се вършат в света, се вършат все от този живия Христос? Казват: Господ е наредил нещата така. Не, аз, доколкото зная на Господа никога не е дохождало на ум да измъчи някоя душа, нито да извърши някакво престъпление. Да, когато някой човек греши някога, Господ ще му изпрати страдания, но за да го спаси. Иди, когато някой човек е болен и Господ го лекува, ще му изпрати страдания, но те са необходими за неговото лекуване.

Та казвам: туй учение трябва да се приложи! Къде трябва да се приложи? Христос казва: "Идете и научете ги да пазят всичко което съм казал." И вие, които излязохте от нашия дом знаете ли преди колко години сте излезли? Ще кажете: ние сега се родихме. Че как тъй, ако сте се родили сега, за толкова кратко време се огрешихте? И вашата философия ще мяза на разсъжденията на онзи турчин, който като слушал един грамофон да пее турски песни, казал си: "Че кога дойде този грамофон тук и вече се научи турски език?" Не, онзи, който е накарал този грамофон да говори и да пее, той е знаял турски, а не тази плоча. Плочата само нищо не знае. Така също и онзи, Който е написал всичко в нашите мозъци, онзи Който е написал всичко в нашата душа, Той всякога е вътре в нас, Той никога не е идвал на земята, Той никога не се е въплотявал. Мнозина са идвали на земята, мнозина се въплотявали и са носили Неговото име, но Онзи абсолютният, на когото хората не знаят името, никога не е идвал в човешка форма на земята. Той само се е проявявал. И нас сега искат да ни убедят, че Онзи непостижимият, Който е създал всичко в света, ще се облече в една

човешка форма и ще дойде на земята да го хванат хората и да Го разпнат. Не, това е несъвместимо с Божествените закони. Писанието казва: “Ще се всели Бог, но няма да се въплоти.” Как ще се всели? – Той ще живее между човешките души, ще живее и между ангелите. Той може да живее навсякъде. Той изпълва всичкото битие, изпълва всичките светове, изпълва всичките слънчеви системи, и все пак остава още една непроявена част от него. Има още нещо непроявено в този велик Господ и в цялата вечност Той не може да се прояви. Следователно, вечността е един начин, чрез Който Господ може да се прояви, но и в тази вечност пак няма всичките форми, чрез които Господ може да се прояви напълно. То е най-красивото в света.

“Идете и ги научете!” – казва Христос На какво? – Че Бог е Бог на Любовта. Идете и ги научете, че Бог е Бог на Мъдростта. Идете и ги научете, че Бог е Бог на Истината. Идете и ги научете, че този Бог обича милосърдието, обича кротостта, обича въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всеки подтик, колкото и да е малък. Някои от вас, които ме слушате, казвате: речта на този човек е тъй впечатлителна, той иска да запечати нещо в нас. Не, пазил ме е Господ от това! Аз не съм някой печатар, та да запечатвам. Ако запечатвам във вас, вие ще замязате на някоя книга. Аз съм от онези, които пиша свещената книга, но пиша тъй, както пише светлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живото слово. Казвам: проявете онова, което е всадено във вас! То е Божественото във вас. Всички имате в себе си нещо добро. Облечете тази Божествена дреха! Всички вие търсите любовта, нали? Проявете се в любовта си! Най-първото нещо в света: всички трябва да дойдем до този закон – да обикнем Бога! Всички казват, че Бог не може да се обича. Питам тогава: кое обичаме ние в света? Нали обичаме светлината? Нали обичаме топлината? Защо обичате Бога? Вие казвате: ние направо не можем да обичаме Бога, но Го обичаме чрез светлината, чрез топлината. Щом е тъй аз ще си отворя очите на четири, за да възприема светлината, ще си туря после ръцете срещу топлината, за да възприема повече топлина. Всичко, което носи живот се обича. И сегашните хора казват, че Бог не може да се обича! Може да се обичат само онези души, които обичат огъня на Любовта. Ние казваме: нека влезе тази топлина в мене, аз съм готов да я възприема. Мога ли да обичам онзи студен камък? Мога ли да обичам леда? Мога ли да прегърна студения труп и да кажа: ох, колко те обичам? Вие сте чудни! Отива някой и целува мъртвия труп. Казвам: не целувай мъртвия труп! Казвате, какво непочитание към мъртвия! Някоя жена измъчвала мъжа си, пържила го на шиш, а като умре, ще отиде да го целува по десет пъти и ще казва: ох, колко много скърбя! Ако ти действително обичаше мъжа си, ако наистина скърбиш за него, той нямаше да умре, но щом умрял, значи ти не го обичаш, нито скърбиш за

него. Някоя жена плаче, скубе си косите за мъжа си, но аз казвам: ако ти го обичаше, той нямаше да умре, а това сега са само далавери. Ти ще обичаш този твой мъж, този твой брат, докато е жив! Ще го прегърнеш, ще му дадеш една свещена целувка, като на брат, ще му кажеш, че в тебе Бог живее и ще му кажеш: "Братко, аз искам ти да живееш и аз да се радвам с тебе." И той да й каже същото: "Сестра, аз искам ти да живееш, и аз с тебе да се радвам." А какво прави днес някоя жена? – Пред хората си скубе косите, плаче за мъжа си, а вътре казва на своя любовник: добре че умря мъжа ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трябва да се разправят тези неща. Да, но тези неща се разправят горе на небето. Там говорят, че хората не пазят Божия закон тъй, както трябва.

Днес, като аз държа тази беседа, какво ли ще кажете? Този човек иска да ни сметне нещо. Не, аз като говоря, имам страх. От какво се страхувам? – Да не би да кажа нещо, което да не е вярно. Аз се страхувам да не кажа нещо, което да не е съгласно с Божията Любов, с Божията Мъдрост, с Божията Истина. Само пред Бога имам страх, затова претеглям своите думи. Всички трябва да имаме един свещен страх! Та когато казвам, че трябва да бъдем герои, повтарям: нека бъдем герои, нека имаме пред себе си един меч, нека бъдем военни, но за да защищаваме Истината! Нека Истината бъде за всички на едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. В туй учение всички можем да се подвизаваме. И всички съвременни науки, и всички съвременни изкуства, и всички съвременни занятия трябва да минат през този свещен огън, за да се облагородят. Всичко това трябва да се прояви в нас.

И казва този живия Христос на своите апостоли: "Идете и проповядвате!" Вие вярвате ли в това? Аз не казвам, че вие не вярвате, но питам: съвременният християнски свят вярва ли в това? Съвременните християни пият от водата на тия извори. Те са започнали от десетия извор, но до първия номер още не са дошли. Съберете из целия свят разните християни и вижте, колко различни вярвания имат, на колко различни езици говорят, та като се съберат, цяла галиматия става между тях, не могат да се разберат. Като дойде някой съботянин, той ви говори за съботата. Като дойде някой православен, той ви говори за иконите, за светиите. Като дойде някой евангелист, той ви говори, че трябва да слушате Писанието и от Него да не се отделяте нито на йота. Като дойде някой баптист, той ви говори, че ти трябва да бъдеш кръстен, и то от някой баптистки проповедник, но не като дете, а на 33 годишна възраст. Аз не казвам това за упрек, но това са човешки схващания.

И този живият Христос днес казва: "Идете и учете!" И аз турям думите на живия Христос и казвам: "Научете себе си на Божията Любов, научете себе

си на Божията Мъдрост, научете себе си на Божията Истина! Възприемете Божествения живот и живейте в съгласие с Бога!” Това е, което живият Христос днес говори на сегашния свят. Щом възприемем това учение, всички страдания, които имаме, всички неволи които сега съществуват, всички терзания, ще изчезнат. А те са действително ужасни. Разгледайте съвременните болести и вижте, каква язва представляват те за човешката душа и как я разяждат. Ако гледате като ясновидец ще видите, че в човешката душа, туй духовно тяло на човека, човешкото сърце и човешкия ум, са пълни с такива язви, които ги разяждат. Те са резултат на човешките мисли, чувства и желания, които правят човека неспокоен, недоволен от себе си. Единственото нещо, което може да ни излекува, то е Божията Любов, която трябва да проникне цялото ни същество. Някой казват: Божията Любов е само за стари хора, не и за млади. Божията Мъдрост е само за умни хора, не и за млади. Значи Божията Любов и Божията Мъдрост е за тези, които сега умират. Не, Божията Любов е за всички! Тя е за млади, които са родени чисти и стари, които са изживели своята младост в един разумен живот. Тя е за младите, които носят сега тази чиста вода. Нека пият от нея. Тя е и за стари, които са запазили до края на живота си този възвишен идеал. Нека всички пият от това чисто учение!

Този Христос, Който трябва да възприемем в себе си, ще стане едно звено между всички ни. Той ще се всели във всинца ни. И тогава някой казва: да видим Христа! Можете да Го видите. Ще кажете: ние сме много грешни. Нима онези хора, които гледат слънцето, са праведни! В сегашния свят, това , че много хора не могат да видят и да чуят Господа, то е защото техните господари са ги затворили. Когато някои крадци открадват овце от стадото на някой овчар, те затварят тия овце някъде на дълбоко за да не могат да чуят гласа на овчаря си, та като го познаят да тръгнат подире му.

И тъй, спасението на света ще стане само тогава, когато ние от душа извикаме към Бога: “Амин!” Когато и цялото човечество извика същото, тогава Господ ще го чуе и ще спаси света. Няма да кажем: Аман, бактисахме от света! Не, трябва да кажем: “Господи, Ти, Който създаде света, спаси ни и ние ще живеем от сега нататък само за Тебе!” И сега, аз няма да кажа, че живият Христос иде отвън, но Неговата светлина прониква навсякъде. Няма животно в света, което да не чувствува Неговата Любов. Има известна мъртва материя, която още не е почувствувала Любовта на Бога, но тя тепърва ще я почувствува. Всички живи същества, които имат любов в себе си, ще почувствуват тази Любов. Тогава ще се създаде един нов организъм, едно ново тяло. Старото ще изчезне, ще мине, а новото се трансформира като буба.

Следователно, всички хора ще се трансформират вътрешно, духовно и по

мисъл, и по чувство, и по воля. И тогава, питам: кое е най-хубавото в света? Не е ли най-хубавото да имам познанството с този Христос на живота! Има ли нещо по-хубаво от това, да бъдеш в съприкосновение с Любовта, която стопля сърцето ти? Има ли нещо по-хубаво от светлината, която осмисля всичко? Има ли нещо по-хубаво в света от свободата? – Няма!

И тъй, като се върнете сега дома си, аз ви поканвам да научите себе си на три неща: да имате Любов без омраза; да имате светлина без сенки и да имате свобода без ограничения!

Беседа, държана от Учителя на 3 януари 1926 год. в гр. София.

1926_01_03 Десетте думи
лекция пред специалния клас

ДЕСЕТТЕ ДУМИ (Графология)

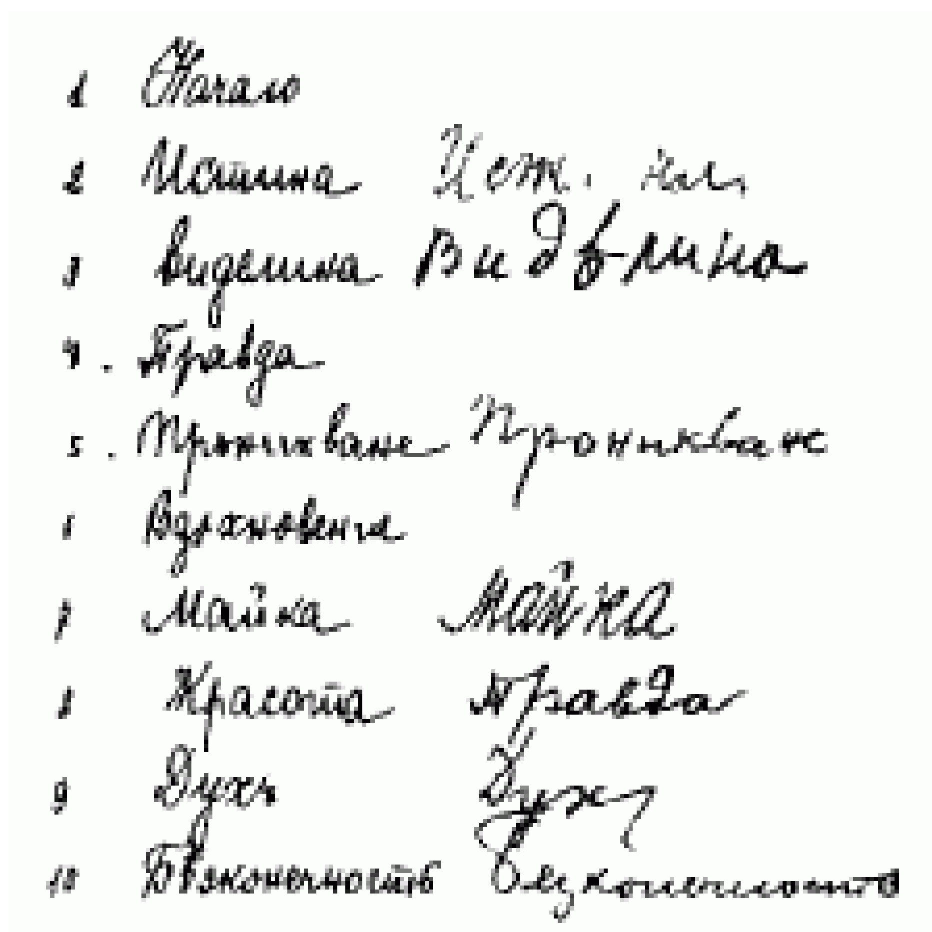
„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Прочете се резюмето от темата „Еволюция на елементите". Прочете се темата „Най-умният бръмбар".

Някои от вас, които обичат да пишат, да излязат да напишат десет думи. Всеки по една, но тъй, естествено, както си пише. (Излязоха десет души и написаха подред думите.)

1. Начало 2. Истина 3. Виделина 4. Правда 5. Проникване 6. Вдъхновение 7. Майка 8. Красота 9. Дух 10. Безконечност

По какво се отличават тези думи? Защо не са написани еднакво? Сега как ще обясните? Вземете първата дума: „Н" е отделно, а другите четири букви

са съединени. Случайно ли е, или не? Следващият има всички букви свързани, когато третият има три букви разделени, а другите са свързани. После как е в числото 5? „Про" е разделено от „никновение". Сега отгадайте защо първият постави „начало"? Каква е подбудителната причина. Ще разсъждавате много, естествено, обективно. Ако отидете при някой човек земеделец, който произвежда само жито, че му искате нещо, нали ще ви даде жито. Ако отидете при някой, който изкарва само царевица, нали ще ви даде царевица? Тъй че всеки според занятието си ще ви даде. Питам сега, вие като производители – това са произведения на вашия живот – може ли да отгадаете каква е мисълта, която произведе началото?

Вторият пише: „Истина." За да има начало, нали някой работи, трябва да има условия, път, простор. За да има начало, трябва да има свободни ръце, трябва да има работници, които да градят. Значи истината в дадения случай това са условията, работниците, които могат да съградят или да изпълнят това начало. Но за да се гради висшето, какво трябва? Трябва да има виделина, после – правда. На тези работници трябва да се плаща навреме. Думата „проникване" каква връзка има? Да кажем, сеете нещо, трябва да проникне. Но ако им се даде на тези работници да сеят и не проникне, каква работа би била тя? Значи, като садите, всичко редовно трябва да проникне. После "вдъхновение". Онези, които работят с вдъхновение, трябва да работят. Да работят за кого? Както майката работи без користолюбие, да влагат в сърцето си и после да виждат красивата страна на своята работа, после да има сила и дух в него, да може да победи, и безконечност – като че работи тази работа за безконечност.

Десет души дадоха основните точки на една лекция. То са елементите на една цяла лекция. Може да се развие една цяла тема. „Начало", много хубаво. Всяка работа трябва да има начало. Началото е човешката глава. Щом като има глава, началото започва. Къде е истината? Истината в човешкото лице се изразява в очите. Истината в обикновения живот се изразява в свободата, която можем да дадем на другите. В човешкото тяло къде бихме ги турили – началото, истината, виделината и т.н.?

Защо онези думи не са написани еднакво? Защо се различават? Нали вие сте учили правилото как да пишете? Краснопис всички сте учили. Според вас коя дума по законите на краснописа е най-добре написана?

Да допуснем, някой пише Картинка: тъй, пък други Картинка: , други пише или . Защо някой пише „д"-то нагоре, друг надолу? Например „Н"-то е отделено, според правилата написано ли е както трябва? Според законите на краснописа как го пишете? Забележете, че тези букви са взети от стари йероглифически, те са символистични. Тази черта – това е течение – само между две разумни същества може да се прояви мисъл. Или само между два бряга може да потече река. Туй показва възможностите да се появи едно течение.

В дадения случай „а"-то – това е растение, нали това е семенце? Туй семенце пуска най-първо коренче надолу, после израства нагоре. За да има каквото и да е начало, трябва да има условия, при които туй начало може да се прояви. В дадения случай началото това са закони. То е пак един символ, йероглифически, който показва с какво почва органическият живот. С растенето, нали? Тогава каква роля играе „л"-то и „о"-то?

Този ъгъл колко градуса е! От 30 градуса. В астрологията какъв аспект представлява? Хармоничен. А същевременно сега може да ви се вижда малко пресилено, туй е закон на противодействие, тези две линии. Значи любовта произвежда закон, който противодейства на всички нисши прояви на човешкото естество. Да любиш, значи да въздействаш на себе си или да въздействаш на всички свои лоши пориви. Тъй е, когато пентаграмата е обърната с върха надолу – противодействие на небето. Обърната нагоре – в съгласие с небето. И в дадения случай „л" -любовта започва на български, не можем да любим, докато не противодействаме. Или с други думи, казано на съвременен език, в любовта се изисква жертва, ще противодействате, от вас трябва да излезе нещо.

Появява се друг един въпрос? Пет – „л"-то, противодействието се явява пето поред от началото. Едно съвпадение. Началото показва в своята пета степен, че се появява човешката интелигентност. Тогава ние имаме през колко основни стадии е минал човек: 1. през растенията, 2 през рибите, 3. през птиците, 4. през млекопитаещите, 5. човек.

Ще се спрем върху проявата на човешкия характер. Първото, ще забележите – буквите са хубаво написани. „Н" – тъй както е написана първата дума, показна едно разположение, душевно спокойствие и с добро разположение на душата. Тъй както са поставени буквите, показват едно душевно разположение. Вторият, който писа, показва, че в него има промени. Той не е от спокойните натури, но малко нервозен, сприхав. Не е

до неговото съзнание, а органическа проява. Сега „виделината" показва самонадеяност, самоувереност. Тъй както е написана, показва в характера самоувереност. А „правдата" – практичен е този, който го е написал, той предпочита един заек в кошарата, отколкото два в гората. Петият – „проникване". Какво впечатление ни прави по външната форма? (Деликатност.) Самата дума, както е написана, показва едно преодоляващо влияние на мекота и черти, които той е наследил по женска линия. Този, който написа „вдъхновение", в него има повече въображение и красота. „Майка", който написа, в него жест има, щедър е, като има. „Красота" – познат е със света, казва, много нашироко няма да се простираш, пестелив е много. „Дух", който написа, той пише много хубаво, само всякога оставя работата си в някои отношения недовършена. Този, който пише „безконечност", той не е разточителен.

Често вие може да си въздействате чрез писание. Някои недъзи, които има у вас, може да ги поправите чрез писането. Писането е един начин за самовъзпитание. Като метод хубаво е по някой път човек да седи и пише, да се учи на търпение. Онези, които нямат търпение и бързат, може да развиват търпение и чувство на красота. Има известни черти, които съответстват. (На българския характер ли се дължи, че на всички българи писмото е много различно, а на другите нации – почти еднакво?) И в тях има много голямо разнообразие.

Онези, които изучават графологията, обръщат внимание, в тях някои турят на „т чертата (t) по-горе или по-долу. В български е важно кога пишат „о". Когато „о"-то отгоре е отворено, тези хора са искрени. На тях и построението на пръстите съответства. В едно отношение има една добра страна, но в друго отношение по някой път показва нещо, което трябва да задържа в себе си. Някой задържа повече, отколкото трябва, други казва повече, отколкото трябва – две противоположности.

Законите, които така се отразяват върху почерка, отразяват се и върху човешките черти. В изкуството се отразяват, в говора, навсякъде. (Какво значение има дали са отделени първите букви?) Можем да кажем, първата буква, както е отделена, иска да каже -всяко нещо, което започва, да има един план, да бъде сигурен, да има една определена идея. Затуй отделя „Н"-то (Начало.) Работа, с която започва. Ако вие бихте писали с печатарски букви писмо, тогава характерът ви би ли се познал? По какво бихте познали у някой дали има изкуство музикалност? „Начало", „вдъхновение", „виделина" донякъде си приличат, има някои общи черти. Това значи има изкуство, приличат си -стремеж към изкуството, каквото и да е. „Начало" има един малък стремеж към изкуството, проявява се.

„Истината", който писа. Сега например в нея „и", после „с" го прави по-малко, понеже това показва промените. Тя иска по възможност да ограничи известни промени, които стават, та на „т" той е закон на промените в материалния свят, туря по-голям устой. Един вътрешен стремеж бързите промени, които стават в нея, да може да ги овладее. Тя може да го прави по-голямо. Напишете още сега всеки по едно предложение, че да влизат в него всичките думи по ред, както са написани, да има смисъл. Глаголи може да си турите каквито искате. (Десет души прочетоха своите предложения, повечето бяха доста сполучливи. „В началото на всяка работа трябва да има истина, виделина и правда, за да проникне вдъхновението, както в майката красотата, която носи духа на безконечността.")

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Осма лекция

на Младежкия окултен клас

3 януари 1926 г., неделя, 19.30 часа

София – Изгрев

1926_01_06 Разковничето
лекция пред общия окултен клас

РАЗКОВНИЧЕТО

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди"

Размишление

Сега ще ви напиша няколко разхвърляни прави и криви линии: II — (ТИ — (. Какъв смисъл намирате в тези линии? Те представляват елементи на известна идея. Могат ли тези елементи да се сглобят в едно цяло? - Могат. - Какво ще се образува от тях? Думата „истина". Цялата природа се състои все от такива разхвърляни части, които съставляват елементи на една велика, свещена книга. Тъй щото, ако знаете начина, по който да сглобявате тия прави и криви линии, разхвърляни из цялата природа, вие ще намерите и техния дълбок смисъл.

Днес всички хора искат да се движат по прав път. Представете си, че вие трябва да се движите по една хоризонтална плоскост, съвършено гладка, като лед. Как бихте вървяли тогава? Колко пъти щяхте да изминете в един час? Освен това как щяхте да вървите? Почти на всяка крачка щяхте да падате и докато стигнете края на тази плоскост, вие щяхте да имате нос охлузен, уста изкривена, глава пукната - здраво място нямаше да остане по тялото ви. Но благодарение, че в природата има грапави места, трапчинки, ниски и високи места, та човек може свободно да се движи из нея и, ако внимава, ще остане неповреден. И тъй кривите линии в природата често произвеждат голяма хармония. Мнозина мислят, че хубавото, красивото седи в еднообразието. Допуснете, че всички хора имат еднакво дълги носове - по 6 см, еднакви уши - по 7 см големина, вежди - по 5у см, чела - по 6 см високи, как щяха да изглеждат те? Всички хора щяха напълно да си приличат, като че имате пред себе си един и същи човек. Има ли нещо красиво в такава голяма прилика между хората? Въпреки това вие казвате на някого: „Ти трябва да мислиш като мене, да вървиш по моя път." Какво разбирате под думите „да мисли човек като вас или да върви по вашия път"? Да мисли някой човек като вас,това значи и той да пие вода от същата чешма, от която и вие сте пили. Този човек може да пие от същата чешма, от същия чучур, но не и от същата вода. Водата привидно само е съща, а всъщност всеки момент тя е различна. Щом е тъй, вие сами трябва да желаете всички хора да пият вода от една и съща чешма - най-красивата, на най-високото място поставена и с най-чистата вода, но водата на всекиго да се различава по нещо от вашата. Апостол

Павел е разглеждал този въпрос в друга форма. Той е казвал, че ако човешките удове започнат да разглеждат службите, които те извършват, помежду им ще се яви спор т.е. ще се създаде известна дисхармония. Защо? - Защото едни от тях изпълняват по-висока служба, а други - по-ниска. Ако всички удове съзнаваха, че са части от Божествения организъм, който еднакво се нуждае от тях, те щяха ли да спорят помежду си? На същото основание трябва ли хората да спорят помежду си кой каква служба изпълнява? Едно е важно: всички да пият от Божествената чешма. Пият ли от Божествената чешма, те са удове на Божествения организъм, без разлика на това, кой каква функция изпълнява.

Например много от съвременните хора имат слабост, след като се нахранят, те започват да разправят, кой от какво страда. Казвам: Има неща, за които не трябва да се говори. Човек може да говори за ябълки, за хляб, изобщо за всичко, което иде отгоре, т.е. от Бога. Ще кажете: „За какво не трябва да се говори?" - За всичко онова, което излиза от човека. Онова, което човек прави, трябва да става в тъмнина, а онова, което Бог прави, трябва да става на видело, на бял ден. Затова именно Бог създаде нощта и деня. Нощта е създадена за човешките дела, а денят - за Божествените дела. Тъмнината е за хората, а светлината -за Бога. Да бъдем Божествени хора, това подразбира постоянно да живеем в светлина. Ако човек може непрекъснато да живее в светлина, той е постигнал вечното щастие. Това зависи от него. Вие задавали ли сте си въпроса за дълбоките причини, които са заставили растенията да пуснат едната си половина, т.е. своите корени в земята, а другата половина, т.е. клоните си във въздуха? Това е една гатанка, един от неразрешените въпроси не само за вас, но и за всички учени хора.

Съвременните естественици казват, че растенията пускат корените си в земята, за да черпят от нея сокове и да се хранят. Питам: Животните как черпят сокове от земята, без да поставят краката си в нея? Хората как черпят енергии от земята, без да заравят краката си в нея? Млекопитаещите ходят на четири крака и по този начин са в контакт със силите на земята. Хората ходят на два крака и с тях влизат във връзка със силите на земята. Ангелите пък никак не стъпват на земята. Хората си представят ангелите като същества с два крака, подобни на тях. Доколкото ние знаем, ангелите никога не стъпват на тази земя, която е направена само от умрели клетки. Когато ангелите слизат на земята, те кацват върху главите на хората и вървят от глава на глава. В това отношение човешките мозъци представляват стъпала, по които ангелите ходят. Както виждате, това е особена философия. При това забелязано е, че колкото по-често ангелите стъпват върху мозъците на хората, толкова мозъците им са по-обработени, а следователно и хората мислят по-добре. Колкото по-малко

ангелите стъпват върху мозъците на хората, толкова по-зле мислят. Ние не говорим за ума, но за мозъка на хората.

И тъй, когато се натъквате на противоречията, ви страдате. Казвам: Не се спирайте върху противоречията и върху страданията, които те произвеждат. Старайте се да схващате красивата страна на страданията. Докато сте на земята, щастливите дни, светлите точки в живота ви са радостите, а нещастните дни, тъмните точки - скърбите, страданията. Обаче, когато отидете на небето, там ще бъде точно обратното: светлите точки на живота ви ще бъдат скръбните дни, а за радостите, които сте преживяли на земята, вие почти няма да си спомняте. И тогава ще разберете, че смисълът на земния живот е в разумните, а не в безсмислените страдания. Разумни, смислени страдания са тези, в центъра на които се крие една малка радост. Казвам: Два важни момента има в живота на човека. Единият момент е, когато човек се ражда, т.е. когато иде на земята; вторият момент е, когато човек умира, т.е. когато напуска земята и заминава за другия свят. Първият момент представлява процес на растене, на придобиване; вторият момент е процес на раздаване. Когато наближава някоя душа да дойде на земята, тя кацва върху главата на някой човек и той започва да я залъгва да слезе на земята. Щом слезе на земята във форма на малко дете, то започва да плаче, но веднага го окъпват, дават му млечице, това-онова, турят го в люлка и започват да го люлеят, докато се укроти. Като поизрасне, дават му хлебец, месце, започват да го учат, купуват му дрешки, обличат го хубаво. Като свърши училище, назначават го на някаква служба, определят го в някакъв чин. Сега той разбогатява, купува си къщи, лозя, имоти и започва да се радва на живота. Щом забогатее достатъчно, извикват го да се върне назад и по този случай той започва да раздава всичко, каквото е придобил на земята. Всеки трябва да разбира закона на придобиването и закона на раздаването. Тези два процеса трябва да се извършват правилно, хармонично. И придобиването и раздаването трябва да става според закона на Любовта. Ако човек придобива и раздава без любов, животът няма смисъл.

Като говорим за Любовта, вие трябва да имате предвид едно от нейните особени качества, по което тя се познава. Щом Любовта дойде между хората, тя веднага ще произведе някакво противодействие. Това е много естествено, понеже началната буква на думата любов е Л, която е закон на противодействие. Буквата Л затваря ъгъл от 30°, което в астрологията е добър знак. Значи чрез Любовта човек противодейства на някои свои слабости. Този закон се проверява навсякъде в живота. Наблюдавайте какво става с някое младо момиче, когато се влюби. Докато не се е влюбила, тя е небрежна към себе си, не се облича добре, но щом Любовта я посети, тя започва да се облича добре, става внимателна и към другите

хора и се заема с изправяне на някои свои слабости. Тъй щото, когато възлюбленият ѝ дойде при нея, тя го посреща весела и засмяна. Любовта ѝ казва: „Ти ще слушаш всичко, каквото ти казвам; не слушаш ли, да му мислиш!" Значи Любовта е закон на противодействие срещу нисшето в човека. Всеки, който не противодейства на нисшето в себе си, той не люби. Това не подразбира, че трябва да бъдеш груб със себе си. Не, ще бъдеш мек и ще противодействаш на нисшето.

Втората фаза на Любовта е щедростта, жертвата. Дойде ли Любовта в човека, той ще отвори касата си, ще отвори сърцето си и разумно ще дава. Понеже всички хора съставляват части, удове на великия Божествен организъм, те трябва взаимно да си подпомагат в името на тази велика Любов. Казвате: „Щом ние съставляваме удове от Божия организъм, не сме ли свободни да мислим, да чувстваме и да се проявяваме, както искаме?" - Свободни сте, но свобода съществува само в разумния живот. Дето няма разумност, там няма абсолютно никаква свобода. На земята само живите хора са свободни, а мъртвите са роби. Докато листата на дървото седят на него отгоре, те са свободни, понеже могат да заемат различни положения. Паднат ли листата от дървото, вятърът вече ги разнася където ще и те стават играчка в неговите ръце. Обаче свободни ли са падналите листа? - Не са свободни. Следователно на основание на този закон и ние можем да бъдем листа, цветове или клончета от това Велико дърво на Божествения живот. Докато се държим за него, ние ще имаме всички възможности за растене и развитие, ще опитаме всички радости, в които се проявява Божественият Дух.

Сега например ще ви дам една формула, която вие трябва да решите.Тя е следната: X=Y=Z=0. Тази формула има дълбок смисъл и за нейното разрешение трябва да се роди някой велик математик. Нашата цел не е да разрешаваме неразрешими въпроси, но да обърнем внимание на външния, на обективния свят, като на азбука от великата Божествена книга. В това отношение всеки трябва да изучава природата. И нашите тела, с,които сме облечени, съставляват букви, слогове от езика на живата природа, както и от великия Божествен свят. Понякога, както се забавлявате в някой бал, току изведнъж ще дойде някой ангел, ще ви дигне и ще ви занесе горе.Защо? - Той иска с вас като с буква да напише нещо на своите ученици. Когато учениците му прочетат написаното от него, той ви пуска да си отидете на земята. След 10-15-20 секунди вие се чувствате отново свободен. И затова, когато нашата свобода се ограничи в този свят, това става по единствената причина, че някой ангел ни е задигнал за онзи свят, иска да си послужи за известно време с нас като с буква и после пак ни връща на земята. В този случай ние трябва да бъдем мирни като букви. Запитват ли ни защо сме толкова мирни, ще отговорим: „Причината, дето

седим мирни, е тази, че в дадения случай ние сме букви, с които ангелите си служат да пишат и четат." Когато седим пред някой фотограф, ние сме мирни, тихи и спокойни. Ако пред един фотограф заставаме толкова тихо и спокойно, колко по-мирни трябва да бъдем пред тия напреднали същества от разумния свят! И тъй най-първо ние трябва да се самоизучаваме, като част от Великото. Щом съзнаем, че сме части от Великото, и животът ще придобие смисъл за нас. Изучим ли частите на Великото, ние ще се запознаем и със самия Божествен живот. Казвате: „Ние познаваме света." Щом познавате света и знаете много неща, ще можете ли вие да изтълкувате всички символи в природата? Природата е пълна с прави, спиралообразни, змиевидни и ред други линии, чиито смисъл вие не разбирате. Те остават за вас неразрешени. Когато някой ми каже, че не знае нещо, аз се радвам, защото красиво е човек да не знае нещо. Тъй както ние сега живеем, това още не е „живот" в пълния смисъл на думата. Животът засега включва две състояния: радост и скръб. Следователно, колкото се радва човек, толкова и скърби. Значи животът е съединение на еднакво число плюсове и минуси, които се взаимно унищожават и дават нула. Ако радостта на някого е +2, а скръбта му —2, какво ще получи? - Нула. Тогава какво остава в живота? Какъв смисъл има такъв живот, в който няма никакъв плюс? При това как може да се обясни живота без радости и скърби? Всяко движение в света се дължи или на радост, или на скръб. Човек се движи, защото го подтиква или радост, или скръб. Когато вървя напред, имам желание да придобия нещо и затова изпитвам в себе си някаква радост. Когато отстъпвам назад, изпитвам скръб. Обаче, щом има настъпване, има и отстъпване. Значи животът всякога се изразява в две противоположни величини: +2 -2, които в резултат дават нула. Това представлява сегашният живот. Питам: Какво нещо е животът? - Движение. Да се движиш, това значи да живееш -В каква посока? - И напред, и назад. Да се движиш напред, това означава радост; да се движиш назад - скръб. Ако имате еднакво число радости и скърби и извадите радостите от скърбите, какво ще остане? - Нула. Де е животът тогава? Представете си, че вие сте посветили цели 15 години от живота си в служене на Бога, учили сте хората как да вярват в Бога и как да Му служат. След тези 15 години у вас се явява съмнение, дали сте в прав път или не. Питам: Какво сте спечелили от вашето 15-годишно служене на Бога? Цели 15 години сте вървели напред, имате плюс в живота си и след това се връщате назад; значи имате минус. Де остава вашата вяра? Само онзи човек е разбрал живота и познал Бога, който в своя стогодишен живот не е допуснал в душата си нито едно съмнение. Отвън могат да пристигат много вълнения, важно е те да не проникват в душата или в съзнанието на човека. Когато морските вълни се бушуват и удрят стените на парахода отвън, това е едно нещо; когато вълните пробиват парахода и влизат вътре в него, това е съвсем друго нещо.

Питам: Каква е вашата вяра 2+2 или 2-2? Ако е 2+2, резултатът ще бъде 4. Ако е +2-2 резултатът ще бъде нула. Значи имате следните положения:

+ 2-2=0

+2+2=4

2+2-2-2=2+2=4-2-2=0.

Като разглеждате тези числа, вие може да се смеете, но и съвременните учени са смешни пред лицето на небето, когато искат да убедят тамошните жители в някои техни заключения. Какво означава 2+2-2-2? Числата 2+2 показват, че някой човек е служил на Бога цели 20 години, през което време имал резултат:2+2=4. След това той се е усъмнил в Бога и започнал да губи. Животът му може да се изрази сега с числата -2-2=-4. Ако извадим от първите 20 години последните години на неговия живот, нищо няма да остане. Ще имаме тогава: +4-4=0. Защо се е усъмнил този човек? Понеже много от хората не вървяли по Бога. Няма защо да съдим тези хора, толкова е тяхната сила. Значи тези хора, които са те разколебали, са по-силни от тебе. Първите двама +2+2 са започнали работата много добре, но другите двама, които са дошли отпосле, развалили работата на първите двама. И затова ние казваме 2+2=2-2. Съвременната математика допуща ли това нещо?

Понякога ние искаме да въздействаме на Бога да направи неща, които не са в съгласие с Неговите закони, т.е. със законите на живата природа. Мислите ли, че може да се въздейства на Бога? В света съществува закон, който регулира отношенията. Според този закон Бог е готов да направи всичко, което е разумно. Щом е въпрос за нещо разумно, Бог ни отговаря още при първия зов, отправен към Него. Речем ли да искаме невъзможни неща от Бога, тогава иде и Божествената пръчица. Тази пръчица не е нищо друго, освен показалеца на Неговата ръка, с който Той иска да ни каже, че това, което в дадения момент желаем, не носи благо за нашата душа. Трябва ли да скърбим в този случай? Представете си, че вие минавате през пустинята и носите в ръката си шише с вода, която ще ви стигне през цялото пътуване. В това време иде при вас един човек, взима шишето ви и го напълва със злато. Той казва: „Ще напълня шишето ви със злато, защото вода отвсякъде може да вземете, но злато не може да намерите така лесно." Като тури златото в шишето, водата се излива. Вие продължавате пътя си в пустинята, като носите вече шише, пълно със злато. Може ли това злато да задоволи жаждата ви в тази суха, безводна пустиня? -Не може.

Казвам: Сега много хора се намират в пустинята, където се нуждаят от вода, а не от злато. Докато човек е в пустинята, той предпочита водата пред златото. Излезе ли от пустинята, той предпочита златото, т.е. знанието. Да добиеш злато, това е дълбокият смисъл на живота.

Всички хора са изпратени на земята да учат. Какво трябва да изучават? - Живота. Питам: Вие какво трябва да научите тази вечер? Някои ще кажат, че трябва да научат как да любят Бога. Как можете конкретно да изразите любовта си към Бога? Да оставим настрана вашия отговор, но аз ще ви дам един пример, да видите как може човек да изрази любовта си към Бога. За пример вие вървите по пътя с един отчаян, скръбен човек и му казвате: „Ти трябва да разбираш Великия Закон, който движи човешките съзнания!" Този човек ще разбере ли нещо от вашите думи? - Нищо няма да разбере - Ще се утеши ли? - Няма да се утеши. Обаче, ако вие, като вървите с този човек, се обърнете към Бога с молба да му помогне и му кажете няколко сладки думи, той ще ви разбере повече от първия път; той ще ви изслуша и ще се раздели с вас малко успокоен и насърчен. При раздялата си с него, вие му казвате: „Вяра, абсолютна вяра в Бога!" - и си заминавате. Думите „вяра в Бога" е семето, което вие насаждате в неговата душа. Няма да минат и 15 години, това семе ще порасне и ще даде своите добри плодове. Ако попадне на добра почва, вярата съдържа в себе си голяма сила. Един ден като срещнете този човек, той ще се зарадва и ще ви каже: „Заповядайте в моята градина да си откъснете от хубавите плодове на вярата." Значи доброто, красивото в света всеки може да направи и то по всяко време.

Следователно добрите мисли, които сме посяли в човешките умове, сърца и души, са истинските придобивки на живота. Да помогнете на човека, това не подразбира да му дадете парче хляб, но да му кажете онази съществена дума за случая, която ще даде своите добри плодове. Парчето хляб днес ще се изяде, утре пак е нужно, а съществената дума, паднала на добра почва, дава днес 30, утре 60, други ден 100 семена. И аз искам тази вечер да ви кажа само една съществена дума: Вяра! Защо и за какво ще ви послужи тази дума, не питайте. Писанието казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога". И аз казвам: Без вяра не може да се придобие Любовта; без вяра не може да се придобие Мъдростта, знанието, без вяра не може да се придобие Истината. Без вяра няма растене. Без вяра не може да се постигне нищо в света. Вярата е единствената сила,която движи света. Тя е първата стъпка в живота на човека. Имаш ли вяра, ще придобиеш търпение. Вярата е първият слуга, който ще ти каже: „Влез, където искаш. Всички врати са отворени за тебе."Тя сама ще ти показва в коя врата можеш да влизаш и през коя - да излизаш.

И сега като задача за цялата година ви давам дума та „вяра". Вие искате да ви се даде един ключ. Вярата, това е ключът, с който трябва да работите. Обезсърчите ли се, кажете: „Вяра!" Срещнете някоя мечка на пътя си, кажете: „Вяра!" Мечката ще мине и замине покрай вас, без да ви причини някаква пакост. Нямате пет пари в джоба си, кажете: „Вяра!" Нямате приятели, кажете: „Вяра!" Няма да мине много време и приятелите ви един след друг ще дойдат при вас. Вяра трябва на хората, а не вярвания! Да вярваме в Бога без никакво колебание и съмнение, да знаем, че живеем в разумен свят, това е великото, славното в живота. И тогава всички, които са около нас, ще разберат, че ние имаме жива вяра в себе си. Ако учителят има тази жива вяра, като влезе между учениците си, и той ще ги разбира, и те ще го разбират. Ако и учителите, и учениците живеят в живата вяра, те ще работят с въодушевление. Интелигентният човек има вяра. Той разбира нещата изведнъж, няма защо да му се доказват. Казвам: Дръжте в себе си ключа на вярата! Никаква друга философия не ви трябва. Имате ли вяра, ще имате и знания. Навсякъде ходете, но вярата си дръжте! Какво е вярата, не чоплете, ако искате да имате успех в живота си. Винаги носете със себе си ключа на вярата! Дръжте го на чисто място! Във вода не го туряйте! На хората не го давайте! Носете го на лявата страна, до сърцето си и по десет пъти на ден проверявайте седи ли този ключ на мястото си. От сутрин до вечер дръжте ключа на вярата в себе си, да не би някой да го открадне. Отиваш на работа, провери в тебе ли е ключът. Ако е в тебе, не бой се; не е ли в тебе, много нещастия могат да те сполетят. Така е било от памтивека, така ще бъде и до скончанието на света. Без вяра не може да се угоди на Бога. Без вяра няма живот.

И тъй тази вечер ви се даде светлата и мощна дума „вяра", с която всички недоразумения ще престанат и всичко ще тръгне по мед и масло. Служете си през цялата година с ключа на вярата и догодина ще проверим как сте го употребявали. Ние ще проверим дали този ключ седи още във вътрешния джоб, до сърцето ви. Този ключ не е нито железен, нито златен. Той е от диамант; изработен е в една от първите фабрики на Божествения свят. Когато ангелите проверяват сърцата на хората, те гледат дали този ключ е на местото си, дали е употребяван или не. Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!" Защо Бог иска именно сърцето на човека? - Защото там е ключът на вярата. Когато този ключ отваря и затваря сърцето на човека, Любовта влиза и излиза свободно през него. Когато този ключ не отваря и не затваря сърцето на човека, Любовта не влиза и не излиза свободно. Какво става с такова сърце? То се покваря. И тъй, ще знаете, че сърцето носи ключа на вярата.

Това е угощението, което тази вечер ви дадоха отгоре. Носете със себе ключа на вярата и каквото желаете, ще постигнете!

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

8 лекция от Учителя, държана на 6 януари, 1925 г., София.

1926_01_10 Давам власт
неделна беседа

ДАВАМ ВЛАСТ

Беседа, държана от Учителя на 10 януари 1926 год., гр. София.

"Ето давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии, на всяка чужда власт и нищо няма да ви повреди."

Животът, в обширен смисъл, има своя дефиниция или, свое определение. От онези три думи, които Христос е казал в стиха: "Аз съм Пътят, Истината и Животът," Той поставя живота на най-висока точка. Някои съвременни светски хора са недоволни от живота. Има и религиозни хора, които са недоволни от живота, но това означава неразбиране на живота. В основата си, всичко в света живее, няма мъртва материя. Мъртва материя съществува само за невежите хора, които не разбират устройството на вселената, които изведнъж разрешават въпросите и казват, че известни неща са живи, и известни – мъртви. Всъщност не е така. Желязото живее тъй, както и човекът живее. Свържете сега животът с човешката интелигентност. Желязото чувства скърби и радости тъй, както и човекът. Това е доказано чрез редица опити, направени в това отношение. Един виден индуски професор е доказал това, чрез ред научни опити. Няма да се впущам в обяснения, какви са неговите опити, но той научно е доказал, че желязото може да се отрови тъй, както и човек може да се отрови. Желязото може да се екзалтира тъй, както и човекът може да се екзалтира. То може да възприема всички промени, които стават в човека. Това е проверено в стрелката на галванометъра, с който се отбелязва всяка промяна, която става в човешкото тяло. Тъй чувствителна е тази стрелка! Тази стрелка показва, че като се турят върху желязото известни киселини, и то чувства радости или скърби, и то се весели и страда. На някои от вас това нещо може да се види чудно, но питам: нима не е чудно състоянието на онзи, който се напива и започва да залита из улицата? Нима не е чудно, да видите някой учен човек, професор, който е свършил четири факултета, но се е напил и ходи по улиците, залита от единия край до другия? Залита той, понеже е изгубил равновесието на своята нервна система. Умът на този професор не функционира правилно, затова той ходи от един дувар на друг, залита от едно място на друго. Той като се доближи до някой дувар, казва: "Този дувар живее толкова, колкото и аз." И после, като падне на земята, казва: "Тази земя живее толкова, колкото и аз." Стане, продължи по-нататък пътя си, докато залитне в друг някой дувар. Тук залитне, там залитне и най-после казва: "И калта, и камъните, и земята, и птиците живеят тъй, както и аз живея. Всичко в света живее! Трябваше да

се напия, за да ви докажа това нещо.” Хората като видят, че се е напил, казват: този човек е пиян. Обаче този професор, със стрелката на своя галванометър, прави своите опити и казва, че и желязото е живо.

И тъй, ние идем до онази мъдра философия, че целият живот е един жив организъм, а ние сме частици на този жив организъм. И ние живеем по причина на общото. Следователно, каквито са проявите на общото, такива са и нашите прояви. И в този случай, заключенията ни за живота и за нашите прояви не могат да бъдат различни от общото. С други думи: нашата интелигентност не може да се прояви вън от общата интелигентност. Обаче, какъв е смисълът на живота, тези работи ще оставим за по-последно време. Кога? Вие бихте казали: е, след като умрем и ни турят в гроба, след като станем там на малки частици и дохождат да ни палят свещи, да проливат сълзи заради нас и най-после, след като ни вземат ангелите горе, все ще разберем смисъла на живота. Чудни сте вие, ако чакате ангелите да ви вземат горе след като умрете! Че ангелите могат да ви вземат и сега още. Те могат да ви вземат тъй, както седите. Гледаш, изгуби се някой изведнъж. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби някой, тъй, както седи тук? Коя смърт е по-хубава: да не плащаш нито пет пари за погребение, или да пазарят за тебе колесница, че кръст, че свещи да палят и да тръгнат след тебе приятели и близки, да плачат, да нареждат? И тъй, гледаш някой човек - както седи, изгуби се, никакъв го няма. Кое е по-хубаво от двете? Аз казвам: при сегашното състояние, най-хубаво е човек да се изгуби изведнъж, незабелязано да се изпари. Вие ще кажете: да не знаем, къде е гробът му, туй не е по Бога. Каква философия има в този гроб? Та нима съвременните хора, като знаят гроба на Христа, се поправиха? От 2000 години хората все ходят и се връщат от гроба на Христа, но питам: какво научиха от това ходене и връщане? Гледам някои, от религиозните, казват: дано спечеля малко пари, та да отида на гроба на Христа. Какво от това? - Ще отидеш там с едни изкривени идеи, ще се върнеш с други изкривени идеи. Ще отидеш с един довод, ще се върнеш с десет. Някои ще възразят на това.
Казвам: в света ние няма да живеем за себе си. Като казвам, че няма да живеем за себе си, разбирам, че ще живеем за Бога, и схващанията ни ще бъдат разумни, тъй както и във великия организъм. Ние не сме дошли в света, да смущаваме Божественото тяло. Ние не сме дошли, да смущаваме Божествения ред и порядък. Всички онези малки мушици, всички онези най-дребни същества ние почитаме, защото знаем, че те влизат в Божествения организъм. Някой път аз казвам, че волът е ителигентен. Като казвам, че волът е интелигентен, подразбирам, че е интелигентен като вол. Но подразбирам още, че ако му се дадат условия като на човек, и той ще се прояви тъй, както и човекът. Като казвам, че мушицата е интелигентна, подразбирам, че ако ѝ се дадат условия като на човек, и тя

ще се прояви тъй, както и човекът. Ако на човек се дадат условия като на един ангел, и той ще се прояви като ангел. Или, ако му се дадат условия като на Бога, и той ще се прояви като Бог. В условията е всичкото. Че какво се подрабира под "Бог"? Да си Бог не значи, че трябва да запалиш света. Да бъдеш Бог, подразбирам - да можеш да твориш, да разбираш законите на Любовта. Едно от качествата на Бога, това е Любовта.

Следователно, в света има три принципа, които няма да ви кажа със същинските имена, но в преводи. Казвам ви: Любовта е първия принцип. От Любовта произтича живота. Този живот прониква целия космос, прониква всяка частица. И ако ние не спазваме правилността на този Божествен закон, възможно е, с нашите мисли, с нашите желания някои от тези частици да почне да се умъртвява. Съвременните лекари казват, че когато човек дойде на възраст около 40-50-60 години, започва да се развива в него болестта "arterio-sclerosa", докато най-после умира от пропукване на тялото. Защо умират тези хора? – Старите хора умират от страх - нищо повече. А младите от какво умират? – Младите умират от пресищане, от преизобилие, от задръстване. И действително, много майки уморяват децата си от много хранене. Тя храни малкото си дете по 10-15 пъти на ден. "Хайде, мама, хайде хапни си!" Тя се бои да не умре от глад. "Нека яде, да порастне!" Не, три пъти на ден е достатъчно за едно дете да се храни. Не е в многото, не е и в малкото. В природата има един закон, според който е определено всекиму, колко трябва да яде. В това именно седи разумността на живота, че природата е определила на всички същества, каква доза ядене трябва да употребяват. И ако ние, съвременните хора, познаваме този велик закон на хранене, всички щяхме да бъдем здрави. Аз не говоря за това здраве, което хората подразбират - да е дебеличък вратът на някого, или лицето му да е пълничко, румено, или тялото му да е тантуресто, или да има благоутробие, да е по-мазничък. Забележете, почти всички богати, заможни хора са пълнички. Какво влияние упражняват условията, за по-силна илюстрация на мисълта си, ще ви дам един пример. Още от турско време е забелязано, че всички чорбаджии, всички кметове са дебелички, тантуресті. И наистина, ако някой сух, слаб човек стане чорбаджия, не се минава и година време, той става тантурест, хваща шкембе. От там е останала и поговорката: "Направете някого чорбаджия, за да се оправи." Тъй също и богатите затлъстяват, трябва да знаете, обаче, че щастието на човека не седи в богатството. В този Божествен организъм, в който живеем, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пъти по-осигурени отколкото ония, които са вложили влоговете си в най-сигурни банки. По-сигурна от нашата банка няма. Сега вие ще кажете: докажи това! Всички неща, които се доказват, са фалшиви, а всички ония, които не се доказват, са реални, итински. Затова именно тия неща, които са истински, не ги доказвам, защото те сами по себе си съдържат Истината. Аз не доказвам Истината.

Защо? Защото съм съгласен с нея. Пък, ако искате, аз мога да ви докажа тази Истина. Как? Елате с мене и аз ще ви докажа Истината. Вие казвате: аз имам правилни възгледи за живота. Добре, може да имаш правилни възгледи за живота, ще провериш на опит твоите правилни възгледи. Ето, пред тебе седи един болен. Положи ръката си върху главата на този болен и ако той оздравее, твоите възгледи са прави. Полагаш ръката си, но болният не оздравява. Аз, който имам, според вас, криви възгледи, турям ръката си върху главата на този болен, и той оздравява. Чии възгледи са правилни сега? – ама това е една случайност, това е от дявола. Вие срещали ли сте се някъде с този дявол? Знаете ли, какво нещо е той? – Той е едно същество, излязло от Бога. Следователно, какво е отношението на вълка спрямо овцата, такова е и отношението на дявола към човешката душа. Вълкът като влезе в някоя кошара, сграбчва една овца, опапа я и като си вземе от нея, каквото му трябва, казва ѝ: "Сега ти ще отидеш в друг свят, да работиш с всичкото си трудолюбие, като някоя пчела, и като събереш достатъчно мед, като разбогатееш, след няколко години аз пак ще те навестя." Значи, доброто и злото, това са два противоположни живота. Аз няма да ви доказвам това. Защо? Защото то е една Истина. Смъртта подразбира, че доброто се е трансформирало в зло. Някой път и злото може да погълне живота на доброто, така че и злото може да се трансформира. Но ще знаете, че в този случай злото не е изчезнало. И когато доброто се погълне от злото, и то не е изчезнало. Злото и доброто, в този велик Божествен организъм, имат съвсем друго отношение. По отношение на нас обаче, злото е една опасна сила, и ние трябва да боравим с нея тъй внимателно, както ученикът борави с някоя силна киселина, или както някой учен борави с най-силния електрически волтаж. Вие опитвали ли сте най-силния волтаж?

Та казва Христос: "Ето, давам ви всяка власт!" Всички искате да имате власт, но властта почива върху знанието. Не е достатъчно само да имате власт, но трябва да знаете, как да задържите тази власт и как да я използвате. Нима в света не са идвали видни личности? Нима Провидението до сега не е давало никому власт? – Давало е, но тия хора са я изгубили. Нима и на вас Провидението не е дало власт? Забележете, по отношение на мравите, на мушиците, Провидението ви е дало власт. По отношение на тях, вие сте хора с власт. Туй, което и милиони мравки нямат възможност да направят, вие можете да го направите. Ще кажете, ама те са мравки. Да, но туй, което вие, само за един момент, можете да направите, за тях се изискват милиони години. Могат ли милиони мравки да направят една цигулка? Могат ли милиони мравки или милиони мушици да създадат един Паганини, или един Микеланджело? Могат ли те да създадат такива велики художници, музиканти или скулптори? – Не могат. Значи, в човешката душа са вложени известни сили, каквито в тия

мушици и мравки няма. Туй, което човек може да възприеме, по-нисшите същества не могат да възприемат. В тази фаза, в която човекът се намира днес, той може да се прояви, да се разцъфти. Като извод от всичко това, аз изваждам следния закон: Любовта на Бога към всички същества е еднаква. Значи, туй е общ закон. Това е един постулат. Разликата е в това, че всички същества не използват еднакво Божията Любов. Понеже Любовта съставлява база на Божията Мърост, то в степените на Любовта се проявяват и степените на Мъдростта. Има степени на Любовта, има степени и на Мъдростта, има и степени на Истината. Истината, това е най-високото нещо в разумния човешки живот. Любовта, това е проява на Бога. Бог се проявява само в Любовта. Като говорим за Мъдростта, трябва да знаем, че тя е проявление на всички Синове Божии. А когато говорим за Истината, ние разбираме всичко живо в света, което се проявява. Всичко живо трябва да бъде свободно, понеже то представлява част от общия Божествен организъм.

Христос казва на Своите ученици: "Ето, давам ви власт!" Вие сте чели този стих от Евенгелието. За каква власт се говори? - Да настъпват на скорпии. Христос говори ли тук за външните скорпии, за външната отрова?

Сега аз ще се спра върху следното положение. Често, в живота се явява спор между две разумни същества, между двама мъже, или между две жени. Спирали ли сте се вие да разграничите дълбоките причини на този спор? Защо изпъква той? Представете си вие, че две жени спорят за един мъж, делят го. Разгледайте този спор чисто научно, със стрелката на галванометъра и вижте, какви са резултатите от този спор. Ако изследвате главите на тези две жени и главата на този мъж, ще видите, че една малка част от долната страна на мозъка е възбудена и сега, тия две жени се стремят да се съединят с този мъж и да станат едно с него. Но в природата това нещо не е произволно. Във физическия свят трима души не могат да се съединят в едно, но могат да направят едно химическо съединение. Вследствие на това, започва се една война: едната горе, другата долу. Не стига това, но намесват се и техните майки и бащи. Най-после, едната е по-силна, надвива, успява да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навън като свободен елемент. За нея казват: горката жена, строшено ѝ е сърцето! Не, сърцето ѝ не е строшено, но не е могла да се съедини с този мъж, да образува едно съединение. Да допуснем сега, че тия две жени биха успели да се съединят с този мъж. Какво биха направили с него? Ще кажете: ще бъдат щастливи. Аз бих желал да зная, колко щастливи жени има до сега, от падането на нашата стара, почтена майка Ева? Я ми кажете, колко такива щастливи жени има до днес? Ние ще разрешим този въпрос само тогава, когато разрешим щастието като едно разумно разбиране между мъже и жени. Аз засягам

въпроса принципално. Кое прави жената - жена, и кое прави мъжът - мъж? В едно отношение жената е основа, а мъжът е киселина, т.е. киселинен окис, и между тях може да стане едно химическо съединение. Следователно, мъжът и жената се различават по степента на своите вибрации. Вибрациите на жената се различават от вибрациите на мъжа, и обратно. У мъжа всякога преобладават правите линии; той е праволинеен. Той мяза на радиоактивни сили, които излизат от центъра на един кръг. Жената обича кривите линии; тя се движи по спирала. Ще кажете: значи, тя се лута. Не, то е закон на движение. Когато Господ праща някоя душа на земята, пита я: по кой път искаш да вървиш, по радиуса или по периферията на окръжността? Тази душа казва: "Аз искам да се движа по периферията." Добре, тогава ще бъдеш жена. Друга душа казва: "Аз искам да се движа по радиуса." Добре, тогава ще бъдеш мъж. Следователно, жената определя движението на мъжа, докъде той може да върви. Мъжът като върви, дойде до периферията, до жената и скоро гащите му започват да треперят – връща се назад, към радиуса, към центъра. Вие казвате: мъжът не се бои от жената. Трепери сърчицето на мъжа, бои се той от жената. Вземете някой генерал, от когото треперят толкова войници, толкова офицери, като срещне някоя мома, затрепери му сърцето, хвърля шашка, всичко хвърля, казва: "опасна е тази мома, очите й горят като огън." Трепери човекът! Ще трепери, разбира се, и оттатък ще мине. Защо? Защото Божественото е в жената. Ще дойдеш със смирение до нея! Ти ще знаеш, че Бог се проявява в нея. Докато жената знае, че Бог се проявява в нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила; каже ли обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща, и мъжът вече не се плаши от нея. Погледнеш, мъжът се явил с някаква пръчица, и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щом жената определя дейността на мъжа и казва: "Извън този кръг ти няма да работиш, това е полето на моята деятелност" - тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трябва да знае, че външната деятелност се определя от деятелността на радиусите. Жената не трябва да ограничава деятелността на мъжа, защото с това ограничава и себе си. Расте ли радиуса, с това се увеличава и окръжността.

Когато казам, че ние живеем еднакво, аз разбирам, че всички страдаме еднакво, но не използваме еднакво тия страдания. Много пъти вълкът, като изпитва някои страдания, прегризва задния си крак и предпочита да остане с три крака, но да не търпи. Научава ли урока от тия страдания? - Не научава. И при това положение, той казва: "Аз мога и с три крака да крада овци." Но като остане с три крака, вижда, че не може да краде както по-рано, защото с три крака той вече влиза в границите на разумния живот. И вълкът има религия, има и вярвания. И той става сутрин рано и отива в гората, да се моли на Бога, като казва: "И аз ходя всяка сутрин в

гората, да се моля на Бога, дано ми прати някоя овца.” И между хората има такива, които се молят на Бога за пари, за власт, за сила. Защо е нужен Господ на тия хора? Аз сега не говоря, защо ни трябва Господ, но казвам: щом вие живеете в Божествения организъм, трябва да живеете съобразно Него. Това топло време, каквото е днешното, ражда всички болести. Заболеете ли, вие започвате да викате един, два, три, четири и повече лекари и да се лекувате, докато най-после се яви някаква криза, някакво усложнение и казвате: тъй решил Господ! Всички съвременни хора кават: тъй е решил Господ! Че Господ е решил нещо, аз съм съгласен, но дали именно това е решил, това е друг въпрос. Решил е Гопод днес да ви говоря, това е важното. Решил е Господ днес да ме слушате, но как ще ме слушате, това е важното. Сега, ако аз се домогна до условията и искам нещо да ви сметна, това не е съгласно с Истината. Пък, ако и вие искате нещо да ме сметнете, и то не е съгласно с Истината. Но, ако аз ви говоря Истината и вие ме слушате, тогава ние влизаме във връзка с кого? – С други разумни същества в света, с ангелите. Най-после, няма какво да говорим за ангелите, те са тъй високо от нас. Мислите ли, че българите са тъй културни, поне като англичаните? Изобщо англичаните, като народ, седят по-горе от българите. Те имат по-големи възможности. Че седят по-горе от българите се вижда по това, че имат по-голяма държава, по-голяма империя, която могат да управляват. Тъй както днес англичаните управляват своята държава, то е, защото имат интелигентност, но ако един ден изгубят тази си интелигентност, ще изгубят и своята сила.

Сега ние трябва да приложим този закон и по отношение на нашето тяло. Здравето на който и да е човек зависи от неговия разумен живот. Ти най-първо ще вярваш, че имаш дадена власт от Бога, че имаш власт да настъпваш над змии, над скорпии, на всяка сила вражеска. Тук Христос употребява думата “змия” в смисъл на всички онези лъжливи учения, които отдалечават хората от правия път, които разрушават дома. Е, как се разрушава дома? Казват за някого: трябва да оженим този човек! Много добре, той трябва да се ожени. Той трябва да има деца, жена. Хубаво, съгласен съм, да се ожени! Но мъжът и жената трябва да се оженят по любов. По коя любов? - По Божията разумна Любов. И те трябва да имат деца, родени по тази любов. Те трябва да имат такова съгласие помежду си, че който от невидимия свят и да ги погледне, да разбере, че те вършат волята Божия, че не Го смущават; защото, ако Го смущават, Господ един ден ще каже: отрежете тези там, оставете ги вън, да не смущават! Какво е това място вън? – Там ще заспите и с милиони, с милиарди години ще чакате друга някоя епоха, докато поумнеете вътрешно. За да ви научат да вършите волята Божия, вътрешно ще ви стегнат. И тогава, като се създаде някоя нова вселена, като сегашната, там ще ви пратят и ще кажат: гледайте да не направите същата погрешка, като по-рано, защото повторите ли я,

ще ви изпратят в абсолютното битие. Ние, съвременните хора, мислим, че можем да правим, каквото искаме. Да, можете да направите каквото искате, но трябва да знаете, че и Бог е силен, и Той може да направи, каквото иска. Знаете ли какво ще стане тогава? Когато слабия се бори със силния, какво става? – Слабият става на каша. Това е закон. Ако дървото се бори с огъня, какво стане с него? - Дървото ще стане на пепел и на дим. Ако земята се бори с водата, какво ще стане със земята? - Тя ще стане на каша.
Вие сега ще кажете, че въздухът, водата, земята, огънят, това са нищо. Но земята е живот. Това е най-нисшият живот. Водата е също живот. По някой път, аз съм ви казвал, че с водата може да се говори. Водата се радва тъй, както и вие се радвате. Вие можете да направите с нея следния опит: ако дадете на някой добър човек да пие вода, тя се радва. Това може да проверите с галванометъра - ще видите, че стрелката на галванометъра се мърда, прави известни люлеения, които се предизвикват от нейната радост. Ако пък дадете на някой лош човек да пие вода, водата скърби; и в стрелката на галванометъра няма да се забележат същите люлеения, каквито при радостта. Някой път, като пиете вода, казвате: тази вода не е сладка. Защо не е сладка тази вода? Защото ти не си добър. Някой път казваш: ядох днес много сладко. Защо? Защото този ден ти си бил добър. Някой път хлябът е доволен от тебе, а някой път, ти не си доволен от хляба. Защо? – Не вървиш в правия път. Аз турям като правило, за себе си, следното положение: щом хапна нещо и не ми е сладко, няма да ям. Така прави и ти. Ами какво да правя, какво да ям? - Ще постиш, затова именно е постът. Ще постиш, за да възстановиш здравето си, да повишиш вибрациите на своя живот. Иначе, ако ядеш хляба си тъй, неподготвен, той ще бъде за тебе отрова. Съвременната наука казва за някой човек, например, че нямал апетит. В какво седи апетитът? Апетитът, това е един Божествен импулс. Когато Господ вижда, че ти вървиш по Божиите закони, Той ти отваря апетит и казва: "Яж, ти заслужаваш това!" А когато не живееш по Божиите закони, хлябът ти се вгорчава и Господ казва: "Аз съм недоволен от тебе". И тогава ти казваш: окръжаващите ме хора не са съгласни с мене; хората не ме разбират, природата не ме разбира, ангелите не ме разбират, Бог не ме разбира. Ето един човек, който не е разбран от никого. А от кого трябва да бъде разбран? - От себе си. Ето де е великата философия!

И тъй, тази власт, която Христос ни е дал, седи в това, най-първо да се домогнем до Любовта. И чудни са някои път хората, като се питат, обичат ли се. Някой пита някого: ти обичаш ли ме? Аз наричам това - едно механическо питане. То значи, като запаля вечерно време своята свещ, да я питам: ти светиш ли ми? Туй, което свети, не говори. Туй, което люби, не говори. Защо? Ами че Любовта не е един механически процес, да каже, че

аз те любя. В Любовта има светлина, в Любовта има радост, в Любовта има разширение, в Любовта има живот, в Любовта има условия за растене и възможности да опиташ и да използваш всички блага; но в Любовта има и друг един закон - да не ставаш чрезмерно лаком, за да не изгубиш всичко. Любовта желае, щото всички хора да опитат еднакво всички блага. Любовта дели и най-малките трошици, тя е готова да раздели всички блага. В нея има един закон. Какъв закон е този? Ще ви го обясня. За пример, някой път вярващите казват: аз съм нищожен човек, от мене нищо не може да стане, Бог не мисли за мене. Вземете пример от ябълчената семка! Тя казва ли, че аз съм нищожна? Тя казва: ти ме посей и не гледай, че днес съм толкова малка. Един ден ще стана много голяма. Казваш: а, толкова малка! Да, ти днес ме посей, че ще видиш, какво се крие в мене! – Ама аз не ти вярвам. Ти ме посей, че ще видиш; аз съм правила този опит, аз зная, какви сили се крият в мене. Аз още не съм достигнала до степента на човек, но посей ме и ще видиш, какво може да излезе от мен! Тази семка говори за възможностите на ябълката. Добре, ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бъдем ли по-слаби от ябълката? Ами че Любовта е почва, в която ти, нищожният грешник, трябва да се посееш, да изникнеш и да израстнеш, да се превърнеш в едно дърво. Смисълът не е само в това, да седиш, да се радваш или да скърбиш и да кажеш: днес съм радостен или скръбен. Това са екзалтации, това са дим и пепел. Ние не говорим за неорганизирания живот, но за живота в Бога. И всеки от вас трябва да знае, че живее в Божествения организъм и затова, като стане сутрин, да каже: какво трябва да бъде днес моето отношение към Бога, Който ми е дал живот? А ти ставаш сутрин и казваш: за мене никой не мисли. Това е една самоизмама, от която се ражда грехът. Всяка сутрин, като станеш, Господ вече мисли за тебе. Че Господ мисли за тебе, се познава по това, че си станал. Ако не мислеше, ти нямаше да станеш. Това, че Господ ви говори, показва, че Той мисли за вас. Не е само този процес, че аз ви говоря, но след мене ще дойде Духът, да разработи тия думи, които сега аз ви казвам. И след това, ще остане една малка радост у вас. Духът работи от години във вас. И вие виждате, някоя мисъл се загнезди дълбоко във вас, а вие казвате: какво се загнезди тази мисъл в мене, че не ме остава на мира? Господ ти е проговорил. Ако не разбираш Господа, всички светии ще ти заговорят. Ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички праведни хора. Ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички обикновени хора. Пък ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички дървета, камъни, извори, животни. Ако и тях не разбереш, ще дойде, най-после, вятърът и ще те отвее някъде, че няма да се върнеш. А знаете ли, какво нещо е вятърът? В движението на въздуха главно, което хората наричат вятър, се проявява Божият ум. И когато във въздуха има силно проветряване, туй показва, че Господ мисли. Значи, щом има буря, ветър, Божията мисъл се проявява. Това е според индуското учение. А

какво ще кажете вие? Божията мисъл не е в самото движение на въздуха, но в тази първоначална сила, която е произвела тази обмяна. Забелезали ли сте някой път, как движението на въздуха произвежда приятно разположение? Значи, Божественият живот прониква в нас чрез въздуха. И тогава, въздухът е пълен с живот, със сила и като вдъхнем въздух, доколкото е нашата любов, ние можем да живеем. Ето, на болните от охтика им се препоръчва дълбокото вдишване, чист въздух. Най-първо охтиката се лекува с чист въздух, а също така и със слънчеви лъчи. Колко пъти съм казвал на някои охтичави - да излагат гърба и гърдите си на слънце, в продължение най-малко на 1-2-3-4 месеца, за да видят, какъв преврат ще произведе слънцето в тях! В това време, обаче, умът трябва да бъде съсредоточен. Кажи: Господи, помогни ми да изпълня Твоята воля, да ти служа! Кажеш ли така, ще видиш, какъв преврат ще стане с тебе. А ти искаш да правиш сума глупости, да вършиш каквото искаш, да разбогатяваш, да ядеш и да пиеш, и пак всичко да ти върви добре. Тогава Господ казва: да си върви този човек от тук! Чудни са хората, когато искат да ядат и да пият. Когато ти изпълняваш волята Божия, Господ ще ти даде един банкет и тогава, в Божието присъствие, ти ще можеш да ядеш и да пиеш, колкото искаш. Но онзи, който е без Бог, той да му мисли!

И сега Христос казва: “Дадох ви всяка власт.” Тази власт трябва да бъде индивидуална за всеки едного, а също тъй, трябва да бъде и колективна. И ако всички ние се съединим в едно, и ако всички ние опитаме тази власт и повярваме в нея, и във всички Божии думи, само тогава щяхме да видим, какъв преврат може да произведе тя. Най-малкото, което можеше да произведе, то е, че доколкото е възможно, щеше да се прояви в нас разумния живот. Ако повярваме на това, ще видим, че нашите очи ще се отворят и всичко това, което ние считаме мъртво - дървета, камъни - всичко това ще проговори. Казваха на Христа: "Кажи на своите ученици да млъкнат!" Какво им отговори Христос? - Ако аз кажа на тях да млъкнат, тия камъни ще проговорят. Да, камъните ще проговорят. Това не е само символи, това е една философия, това е един велик Божествен живот. Питам ви: възможно ли е, всред всичко това, в което живеем и се движим, ние, хората на 20-ти век, да продължаваме да живеем в неверие, в грях, в неправда, в безлюбие, в това вечно съмнение, което внася отрова в живота ни? Всичко това наука ли е? Всичко това култура ли е? Аз бих желал, бъдещите писатели, като вземат перото си - да пишат, от него да излиза пламък. Аз бих желал, онези от вас, които ми говорят, пламък да излиза от устата и от езиците им. Гледам, някои от вас като ми говорят, от устата им излиза черна светлина. Казвам: стой настрана! Духай повече, за да се усили горението, та от устата ти да излиза пламък! Някой като ми говори, казва: чакай малко, да го смотолява. Казвам: какво ще ме смоталяваш? Кажи си опитностите искрено, кажи ми нещо разумно! Чудни са хората! Дойде

някой при мене, гледам го - тъжно, скръбно му е; но се представлява, като че няма никаква тъга. Казва: е, условията са малко такива. Не, братко, кажи си: тъжно ми е, можеш ли да ми дадеш някакъв цяр? Кажи си Истината! Е, аз съм свършил университет, как ще уроня престижа си? Не, кажи си Истината. Щом си служиш с лъжа, престижът ти ще се урони още повече. Кажи си: скръбен съм, паднах, че си изкълчих малко крака. Знаеш ли да разтриваш? - Зная.

“Даде ви се всяка власт.” Ще ви приведа сега един пример. Наскоро, идва при мене един наш брат, инвалид от войната, да се посъветва нещо, търси начин, как да лекува крака си, който го заболял при изпълнение на службата му. Той постъпва някъде в провинцията на служба, по уреждане въпроси за фонда на сираците, останали такива през време на войната. Когато някой човек го заболи крака, това показва, че той не е доуредил работите си. Тогава Господ казва: “Стиснете този човек, да се погрижи за уреждане работите си.” Кракът го заболява сериозно, набъбва, явява се оток. Туря компреси, лекува се, но никаква полза. Отива при лекар, показва му крака си и той казва: “Някъде дълбоко вътре има инфекция, затова трябва кракът да се разреже, та да изтече навън всичката нечиста материя.” Той ми пише: “Учителю, да се подложа ли на операция?” Казвам: на никаква операция няма да се подлагаш! Какво да правя тогава? - Ела тук, един виден професор ще ти направи такава операция, при която, ни най-малкото парче живо месо няма да се отреже. Но за тази операция и 20 - 30 000 лева няма да стигнат, за да се разплатиш. Преглеждал се той там на рентгенов апарат, но нищо не могло да се познае. Дохожда най-после и в София. Пита ме: "Каква операция ще ми направите?” Казвам: ще вземеш мляко, ще го свариш и после ще го пресечеш с лимон. Ще вземеш пресеченото мляко и от него ще си направиш компрес. Няколко такива компреси ще подобрят положението ти. Тези млечни компреси ще ти покажат, има ли нечиста материя там, или не. И наистина, той направи 2-3 такива компреси и положението му се напълно подобри. Кракът набъбна на това място, дето е нечистата материя, отвори се една малка дупка, отдето изтече всичко нечисто. Температурата му спадна, мястото се пречисти и след няколко дни раната започна да заздравява.

Та, кой е този виден професор, на който с никакви пари не може да се отплати? - Той е живата природа. Всеки, който вярва в Бога, всеки, който вярва в живата природа, тя може да му направи такава една операция, каквато никой от съвременните хирурзи не може да я направи. Аз не съм против хирурзите, но казвам: дойдоха от невидимия свят същества, които направиха на този наш приятел такава сполучлива операция, каквато никой хирург не може да направи. След това му казвам: слушай, сега да внимаваш, добре да оправиш работите във фонда на сираците от войната!

- Да, добре ще ги оправя. По-нататък му казвам: внимавай, на онзи, който е тръгнал в пътя на Истината, не се позволява да прави никакви погрешки! И ако направи някакви погрешки, лошо е за него самия. По аналогия на това, казвам: нашите нечисти мисли, нашите нечисти желания, по някой път, остават също такива утайки и върху нашето съзнание, вследствие на което се създават ред болезнени състояния. Онези нечисти мисли, онези нечисти желания, които човек храни в себе си, могат да се наслоят не само във физическото, но и в духовното му тяло. Защото физическото тяло е сандъкът, в който се крие същинското, духовно тяло на човека. Тъй щото, тия нечистотии, тия утайки могат да се натрупат, всъщност, върху духовното тяло на човека, а не във физическото, и да произведат тия пертурбации, които човечеството днес минава. Всички промени стават именно в нашето духовно тяло. Следователно, допуснем ли в нас нечисти мисли или желания, колкото и да са малки те, произвеждат вътрешни пертурбации. Вие казвате: е, нима една малка мисъл може да произведе нещо лошо? Да, но ако аз пусна в салона само една хилядна част от милиграма от някой силно отровен газ, той, въпреки малкото си количество, ще може да изтреби всинца ни. Силата не е в неговата тежест, не е и в количеството му, а в това, какво влияние упражнява той. От тук: силата на материята не се заключава в нейната тежест, но в нейната интензивна дейност. Има известен род материя, която не тежи, но в нея има такъв интензивен живот, че може да премахне всинца ни от лицето на земята.

И тъй, Христос казва: "Давам ви власт." Каква власт? - Власт в разумното, власт в Любовта. Всичката сила е в тази власт, именно, и всички трябва да се стремите да изучавате този велик закон на Любовта. Сегашната наука и бъдещата наука, това е науката на Любовта. И този закон на Любовта седи в следното: трябва да обичаме Бога като едно цяло. А законът на ближния, това са външните условия. Когато говорим за нашите ближни, разбираме проявлението на Бога в целия космос, а когато говорим за нашия ближен, разбираме точката, към която се стремим в този космос. Това е Любовта. "Бог толкоз възлюби света, че даде в жертва своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него." Защо направи това? - За да покаже, че люби света. Целият свят, това е Синът. Всеки от нас индивидуално представляваме центъра на Божията Любов, и ако аз любя себе си, то значи, че любя Божественото, което се проявява в света.

И тъй, да любим Бога, значи, да любим това първо начало, което се проявява в света. Да любим ближния си, значи, да използваме правилно условията на живота и да любим себе си, значи, да пазим резултатите на тази Любов. Това е онази узряла ябълка, която трябва да пазим, да не изгние. А тя трябва да се пази в тази Божествена житница, за далечни

времена. Защо трябва да се пази? - Поне един ден, ние ще бъдем посяти в новия живот.

Казва Христос: “Давам ви всяка власт.” Аз съм ви говорил много пъти, но като ви гледам по някой път, виждам - лицата ви измършавели, очите ви хлътнали, идеите ви замъждели и казвате: от нас нищо няма да стане. Казвам: имайте вярата на житното зрънце, имайте вярата на ябълченото семе, имайте толкова вяра, колкото растенията имат. При сегашния живот, за вашите души има нови условия за развиване. Питам ви: вярвате ли в думите на Христа? Ако не вярвате в моите думи, вярвайте в думите на Христа! Ако не вярвате в думите на Христа, вярвайте тогава в думите на Бога! Пък, ако и в думите на Бога не вярвате, тогава, ще се спрем на онзи стих от Писанието, дето се казва: “Който не вярва на Бога, направил Го е лъжец.” Такъв човек е вън от всички възможности, вън от Божественото развитие.

Сега, онези от вас, на които Духът говори, аз желая проявление на Божията Любов тъй, както вие я разбирате. Казвам: кое е туй, разумното? - Слушайте Господа във вас! Някой път, като ви казвам да слушате Господа във вас, вие казвате: ние нямаме нужда от никого. Не, вие разбирате криво въпроса. Когато аз почна да вярвам на Бога, Който е в мене, аз ще вярвам и на всички хора. Ако Духът говори в мене, а пък аз не вярвам на хората, значи никакъв дух не говори и в мене. Когато аз вярвам в Бога, вярвам и в себе си и взимам Бога като един жив организъм. И тогава, като ставам сутрин, казвам: “Господи, какво искаш днес от мен? Аз ще изпълня всичко, което е Твоя воля.” Та, като ви говоря за Бога и като ви казвам, да вярвате в него, то е, за да направите душите си толкова свободни, че да включите в себе си едновременно и Божията Любов, любовта на всички същества. Вие ще кажете: Божията Любов може ли да се събере в мене? - Може, аз ще ви кажа, как ще се събере. Ако на един малък кюнец, широк около 10 см, кажа: знаеш ли, че през тебе може да премине всичката вода на света - той ще ме пита: възможно ли е? - Възможно е. Ако дам на този кюнец цялата вечност, която представлява едно число с 15 нули на ред, мислите ли, че през този кюнец, не ще може да премине всичката вода? - Ще може. Следователно, през цялата вечност, във всяка една душа, може да премине всичката Божия слава и величие. Та като казвам, че през този кюнец може да премине всичката вода, не подразбирам, че в този момент може да стане това нещо, но през течение на цялата вечност. Ами какво ще кажем ние за живота на онези дръвчета, на онези минерали, на онези животни, на човека, докато най-после стигнем до живота на ангелите? Всичко това представлява една цяла йерархия. Това са възможности за нашия живот, за равитието на нашия ум, нашето сърце и нашата воля. Та казвам: каквито и да са нашите възгледи на миналото, ние трябва да се простим с тях! Сега

трябва да възприемем новите възгледи! Някой от вас, като погледне дрехите си, може да тъжи, как ще се прости с тях. Какво ще тъжите, какво ще ми препоръчвате онези ваши парцаливи дрехи, които сте носили цели 10 години и на които има повече от хиляда кръпки? - Да, но това е една отлична материя, за която скъпо съм заплатил едно време. Казвам: братко, колкото много да си платил, те днес са стари вече, сега има една по-хубава материя, от нея ще си скроиш нови, хубави гащи. – Ама жалко ми е за старите! Казвам: тури старите си дрехи в своя стар гардероб, а всяка сутрин, като ставаш, обличай новите дрехи. Някои хора не искат да се разделят със своите стари възгледи. Че какви са твоите възгледи? - Ама, не искам да се откажа от своята вяра. Че каква е твоята вяра? - От твоята вяра умряха и дядо ти, и баба ти. Къде са твоите близки? – Те са при Господа. Хубаво, аз виждам нещата, всичко виждам, но твоите близки не срещам при Господа. Де са те тогава? Не, виждам аз твоя стар дядо, плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждам, друг някой дядо - плаче, че му взели парите, че му взели къщата, та останал вън, на улицата. Ако речеш да разправяш на някой човек, че дядо му плаче, той ще се хване от ужас за главата. Е, плаче човекът, факт е. - Не ми разправяй такива бабини деветини! Не ми говори нищо за духовете, аз не вярвам в тях. Под думата "дух" аз разбирам, онзи разумен живот в света, в който нищо не умира. Дядо ти може да се трасформира от едно състояние в друго, може да се намира в един активен живот, тъй както е бил и на земята, а може и да е в едно пасивно състояние, в един латентен живот, та не може да се прояви.

Дадох ви всяка власт, да се справите с всички лъжливи теории. Днес аз говоря на вас. Вие нали не сте деца? Сега вие искате сила в света. Сила в света, без любов, всякога носи разочарования, страдания, а сила, която е свързана с Божията Любов, всякога носи велико благо. Този закон се проверява навсякъде - като започнете от човека, от дома, от народа и стигнете до цялото човечество. Сила без Любов носи нещастие на човечеството. Време е вече за всички ви да носите учението, че в света има един велик съзнателен живот, има един общ Разум, според който, всички хора могат еднакво да се развиват, имат всичките възможности.

И тъй, за в бъдеще ви остава едно положение, което трябва да приложите в живота си: ако човек иска да бъде здрав, трябва да бъде положителен в своите вярвания. Той ще прави опити и ще се увери в това. И аз често правя опити със себе си. И всеки от вас също може да прави опити. Някой път можете да имате някой малък бодеж в гърдите си, или в гърба си, или някоя болка в стомаха или в главата си, направете един опит, да видите, до колко е силна вашата вяра, доколко можете да премахнете болката си, в името на тази вяра. Кажете тъй: в името на моето верую, в името на моя Господ, в когото вярвам, заповядвам на тази болест да излезе! Ако болестта

ти те послуша, значи имаш вяра. Че как? Всяка болест е жива и разбира, като й се говори. В какво седи тази болест? Тя седи в следното: някои от клетките на стомаха, например, са се повече индивидуализирали, станали са по-активни, вследствие на което, не искат да се подчиняват. От това се ражда болестта. Аз, като зная това, ще кажа на тия клетки: слушайте, вие, които сте се възгордели, които вдигате толкова шум, аз ще ви дам повече храница, само да мълчите и да си гледате работата. Те казват: хубаво, щом ни дадеш повече храна, ние ще се умирим. И виждаш - коремът те преболял. Но каква храна? На някой стомах дават малко житена чорбица, на друг някой - малко дървено масло в една супена лъжица. Вие казвате: как, живее ли се с тази житена чорбица, или с една-две лъжици дървено масло? - Живее се, разбира се. Чудни са хората! В една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана енергия в себе си. Тази енергия ще почне да се проявява. Ние сме един конгломерат, един общ организъм, съставен от милиони, милиарди душички, които живеят заедно, на едно място. Всички вие сте една цяла държава. Сегашните хора трябва да се научат да се разговарят със своята глава, със своя стомах, докато се запознаят с всички клетки. Вие казвате: ние имаме толкова главоболия, че това ли ни остана, да се разговаряме с клетките на нашия стомах! Добре, питам ви: наука ли е тогава това, да се обличаш по 10 пъти на ден с разни костюми, с разни рокли? Някоя дама стане сутрин, облече се с бяла рокля; на обед – със синя; вечер – с жълта. Ходи, оглежда се в огледалото и казва: хубава изглеждам днес! Това наука ли е? Тази дама не мисли ли, в този случай, за времето, което губи? Казвам: ако ти знаеш да се разговаряш с главата си, със стомаха си, с гърдите си, с пръстите си, с ръцете си, да видиш какво има писано в тях, всичко това струва повече, отколкото да се обличаш 10 пъти на ден с разни дрехи. Пък, като се научим да се разговаряме, ще си направим една хубава дреха, която никога не остарява. Ще си направим една такава дреха, каквато птиците имат и с такава хас боя, каквато е на перцата и на крилцата им, и колкото повече време минава, тази боя да не избелява. И колкото повече време минава, тия дрехи да стават все по-красиви. И нашите дрехи трябва да бъдат тъй съвършени, както е цигуката на Страдивариуса. И наистина, една цигулка, направена от един велик майстор, струва повече, отколкото много прости цигулки, направени от обикновената ръка на работника. Казвам: едно тяло, направено от един разумен човек, носи благословение и за самия човек, и за дома му, и за обществото, и за народа, и за цялото човечество.

Следователно, всички ние трябва да живеем разумно, да живеем, от сега нататък, за Бога, а не за своя народ. Този въпрос трябва да го разрешим коренно, основно. Като станеш сутрин, първото нещо, което трябва си кажеш, е следното: Господи, ето, явявам се при Тебе. Какво трябва да изпълня днес? Ти казваш: къде требва да търся Бога? - Господ не се търси.

Той казва: "Търсете ме!" - но на кои казва така? - На онези, които не Го знаят, а вие вече Го знаете. Ти ще кажеш: "Господи, аз вече живея в Тебе. Ти си ми дал този ум, който имам, Ти си ми дал тази сила, която имам, Ти си ми дал живота; и в името на всичко това, което Си ми дал, искам да ти служа. Дай ми една малка мисъл, с която да разбера, да почувствам, че Ти Си благоволил към мене! И довечера, като се върна при Тебе, пак ще Ти благодаря." И ако всеки постъпва така, всичко ще върви като онази река - по мед и масло. Това да ви бъде молитвата. Ако жената, като стане сутрин, постъпи така, мъжът й ще бъде като светия, децата ще бъдат като ангели - и всички вкъщи ще бъдат весели и доволни. Или вие ще ми кажете: "Учителю, ние сме правили този опит, но не върви!" Не сте го правили. Ето, аз съм го правил и върви, той дава добри резултати, без никакво изключение. Но трябва да бъдете искрени. Като отидете при някой ваш приятел, погледнете го тъй, че той да почувства Любовта ви. Не е достатъчно само да го прегърнеш. Като отидете при чешмата, тя казва: "Аз извирам, аз давам, но трябва да вляза във вас."
"Давам ви всяка власт." Туй благо, тази власт, която ни е дадена, трябва да се използва над змиите, над скорпиите. Всички отрицателни качества на нашето сърце, на нашия ум, трябва да се подчинят на Божественото в нас. Някой казва: аз съм малко сприхав човек. Много хубаво, отлична черта е това, че си сприхав, но сприхавият човек трябва да се превърне в един деятелен човек. - Ама аз съм малко гневлив. Гневливият човек трябва да се превърне в един горещ, любящ човек. Този човек, който се гневи, той може да люби много силно, той може да обича интензивно. Той трябва да трансформира своята енергия от гняв в любов. Всичко, което имаме в себе си, колкото и да е отрицателно, то е едно благословение. Не ви казвам, че трябва да корените злото, но казвам, че трябва да използвате всичко в света за добро. И Писанието казва: "Всичко, което се случва на онзи, който люби Бога, съдейства му за добро." И тъй, всичко, което ви се случва в света, не считайте, че е лошо. Че ви заболял стомаха, че се е явила някаква болест у вас, че сте със скъсани обуща, всичко това е за ваше добро. Хубаво е, някой път, да бъдеш със скъсани обуща. Пък, някой път, е хубаво и да си със скасани гащи. Виждам някой със скъсани обуща, погледне ме, следя го, какво си мисли. Казва си: много нещо ще ме научат тия скъсани обуща! И прав е този човек. Аз се възхищавам от това разсъждение. Та нима не са скъсани гащите на онази скръбна душа. Та нима не е скъсана ризата на онази обезсърчена душа? - Скъсана е и то, на колко места.

Аз бих желал, да има думи във вашия език, с който да ви предам състоянието на онази душа, която е пълна с Любов, с жива вяра в Бога! Да видите, колко е хубава нейната дреха! Това нещо не трябва само на думи да се предаде, но да почувствате импулс при вида на тази душа тъй, както бих предал импулс на онази ябълчена семка, която посявам в земята, та след 10

години най-много, да се превърне в голямо ябълчно дърво. Всичко това няма да стане изведнъж, но постепенно, по малко. Туй именно е красивото.

Казвам: идете и направете първия опит! Да възлюбим Господа с всичкото си сърце! И да възлюбим ближния си като себе си! Само така ще разберете тази велика философия на живота. Като направите този опит, да почувствате най-малката радост и да чуете, вътре в себе си, следния глас: "Дадох ви всяка власт." А вие да кажете: “Слушам, Господи, аз ще изпълня Твоята воля, както си казал.”

Беседа, държана от Учителя на 10 януари 1926 год., гр. София.

Начало: 10:00

1926_01_10 Действие и противодействие
лекция пред специалния клас

ДЕЙСТВИЕ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ

Девета лекция
10 януари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме на темата „Най-умният бръмбар“.

Чете се темата „За какво мислят птиците?”

За следния път пишете върху темата „Най-полезното растение“.

Представете си, че две същества се намират на двата бряга на голяма, бързотечна река, широка един километър. Как могат да се срещнат тези две същества? – Като минат през моста на тази река. Ако реката е много тясна, няма нужда от мост. Те лесно могат да я прескочат. Но понеже тя е много широка, мостът е необходим. Следователно малките мъчнотии лесно се преодоляват, а за големите се изисква мост. Ако срещне малка рекичка на пътя си, човек веднага я прескача, не търси никакъв мост. Дойде ли до голяма река, той започва да търси мост. Малките и големите реки представляват малки и големи мъчнотии в живота. Човек лесно се справя с малките мъчнотии. Обаче дойде ли до голямата мъчнотия, той започва да търси мост. – Не, никакъв мост не е нужен. Ще дойде човек до мъчнотията, ще огледа обстановката и ще се върне назад, за да намери друг път за преминаването ѝ. Когато двама души се намират на двата бряга на една широка и дълбока река, по-добре е да не се срещат. Съвременните хора са майстори в извършването на престъпления. За да не прибягват често към престъпления, Провидението ги е поставило на далечно разстояние едни от други: да не се срещат, да не си пакостят. Когато добрите хора се намират на голямо разстояние едни от други, те ще намерят естествен път да се срещнат. За да преминат препятствията, те няма да търсят мост, но ще се качат на някой планински връх и оттам ще слязат.

Кога се ражда злото в човека? – Когато не може да постигне желанията си. Щом не може да постигне желанията си, той започва да се разочарова и в него се раждат лоши мисли и чувства. Очите му започват да потъват,

образуват долини. Лошите мисли и желания парализират мозъчните клетки, вследствие на което енергиите в мозъка не вървят нагоре, а слизат надолу, в низходяща посока. Енергиите в човешкия мозък се разделят на три главни области: първата област е зад ушите, дето функционират низшите енергии. Тази област може да се уподоби на ада в човека. Втората област обхваща енергиите, които функционират в полето на челото – това е човешкият живот. Третата област обхваща енергиите в горната част на мозъка, дето функционират висшите морални чувства. Тази област може да се уподоби на рая в човека. Следователно, когато човек противодейства на своите морални чувства, енергията от тази област слиза долу, зад ушите, в ада. За да не става това, човек трябва да дава ход на своите добри желания, а не да ги подпушва.

Пазете следното правило: никога не противодействайте на вашите добри мисли и желания. Противодействайте на своите лоши мисли и желания, на своите лоши наклонности. Какво представляват злото и Доброто? – Те са енергии, които действат навсякъде в Природата. Като работите с Доброто, вие неизбежно ще познаете и злото. Днес човек е поставен на полюса на Доброто, с него да работи. Единственият негов стремеж трябва да е насочен към Доброто. Докато проявява Доброто, човек всякога има условия да се развива правилно, постепенно да навлиза в идеите на новата култура, на новия живот. Щом не проявява Доброто, той не може да се развива правилно, вследствие на което осакатява ума, сърцето и волята си. В резултат на това неговата енергия се складира в областта зад ушите. Ако търсите този човек, вие ще го намерите или на игрищата, да се проявява като пехливан, или по кръчмите. Красотата на човешкия живот се заключава в мисълта на човека. Няма по-красиво нещо в живота на човека от неговата мисъл. Няма по-красиво нещо в живота на птицата от чувството ѝ към цветовете и към музиката. Тази е причината, поради която някои птици пеят хубаво и са напъстрени красиво, с разноцветни пера. Сега нека някой от вас да каже три думи, от които да образува едно изречение. Първата дума да започва с буквата Д, втората с буквата О, а третата с буквата Ч. Състави се изречението Духът обича Чистотата. Подчистота тук се разбира чистотата на мисълта. Това изречение може да се видоизмени в друга форма: Дух обичен и чист. След това можете да го предадете в музикална форма:

Тъй изразена, мелодията показва, че Духът стои далече някъде и може само да се идеализира. Като се пее горната мелодия, може да се пригласяя само с думата Дух. По този начин Духът се приближава към човека.

Като ученици вие трябва да си служите с музиката за трансформиране на енергиите. Щом забележите известен застой на енергиите си, започнете да

пеете, да отпушите центровете си, за да потече енергията през тях. Например някой казва, че не е музикален. По този начин той сам се подпушва. Когато някой не се проявява в музикално отношение, това още не значи, че той не е музикален. Музиката у него е в потенциално състояние, а у други – в кинетическо. Дали музиката в човека е в потенциално, или в кинетическо състояние, той трябва да се стреми към нея. Със своя стремеж той ще помогне и на онези, които се проявяват в музиката. Много певци и музиканти дължат своя талант на хора, които не са проявени като музиканти, но носят музиката в себе си. Ако скъсат връзката си с тези хора, те изгубват таланта си. Това става не само с музикантите, но и с поетите и писателите. Все трябва да има някой човек или предмет, който да ги вдъхновява: Природата със своите планини, гори, реки, морета, цветя. Човек все трябва да има някакъв външен подтик, който да го импулсира. Зад всичко това седи нещо далечно. Зад човека, зад човешкия Дух седи Бог. Когато поетът се разочарова от живота на Земята, той отлетява към Небето. Оттам той пак слиза до човешкия живот, дето отново започва да търси красиви форми. Красивите форми са носители на красиви идеи. Ако красивата форма се разруши, с нея заедно изчезва всякаква субективна и обективна мисъл. Всъщност нищо в света не изчезва, нито се разрушава или създава, но само се видоизменя.

Упражнение: Всички, наредени в кръг и изправени, поемат един канап. Един от учениците държи края на канапа, който се предава от един на друг. Кълбото се развива, докато обиколи всички ученици. Всеки ученик хваща канапа с две ръце и го поставя пред гърдите си. Дясната ръка се изнася в диагонал напред, а лявата – надолу, колкото канапът позволява. Ритмично клякане, при което дясната ръка се спуща. Клякането се ускорява постепенно. Двете ръце се издигат нагоре. Бързо и ритмично клякане, при което и двете ръце се спущат до земята. Дясната ръка се изнася напред, а после и двете ръце се вдигат нагоре. Бързо, ритмично клякане, при което и двете ръце се спущат до земята.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

10 януари 1926 г.

Книги:

Действие и противодействие
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Действие и противодействие
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 20:00

1926_01_13 Какво става
лекция пред общия окултен клас

КАКВОТО СТАВА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди "

Размишление

Прочете се резюме от: „Свободна и любима тема." За следния път пишете върху: „Добри и лоши последствия от сиромашията и богатството."

Сега ще ви запитам кога малкото птиченце, което седи в гнездото, отваря устата си? - Когато вижда майка си да му носи храна. Коя е причината, дето това малко птиченце, у което още няма никакво съзнание, отваря устата си,- щом види, че майка му носи храна? От друга страна, каква е тази сила, която заставя майката да отива на няколко километра разстояние, да търси храна за своите малки? (Майчината любов.) Това, което вие наричате майчина любов, не е нищо друго освен Божествен импулс, който заставя както птичката, така и всички останали живи същества да служат на своите малки. Наблюдавайте например квачката как се проявява към своите пиленца и как -към чуждите пиленца. Изобщо към чуждите пиленца или към други кокошки тя е жестока, но към своите малки тя е нежна: събира ги около себе си, крие ги под крилата си, пази ги, не дава на никого да се приближи до тях. Това продължава около 2-3 месеца, докато малките израснат. Щом израснат, тя започва да ги кълве, да ги пъди от себе си, оставя ги вече сами да си търсят храна.

Питам: Как ще обясните това противоречие? Може ли такава проява да се нарече любов? Значи и в кокошката няма благородство. Същите отношения се забелязват и между хората. Докато детето е малко, и бащата, и майката му се радват; те са нежни, внимателни към него, но щом то израсне, стане голям, възрастен син, бащата започва да го хока и му казва: „Излез от моята къща, иди в света някъде да си търсиш работа!" Въпросът е кой научи това малко птиченце да си отваря устата и да чака майка му да го храни? В кой университет се учи? В това отношение малкото пиленце е по-умно, по-годно за живот от малките деца. Дълго време майката трябва да събужда своето малко дете, докато то се научи само да отваря устата си. Сега, като ви говоря по този въпрос, той ви се вижда обикновен, прост и казвате: „Тези работи ние сме ги слушали много пъти, познати ни са." Не е така. И в най-простите и обикновени неща се крие дълбок смисъл.

Сега ще ви задам друг философски въпрос: Как се създадоха световете?

Защо земята е създадена такава, каквато днес я виждаме, и защо е поставена на такова далечно разстояние от слънцето? Мнозина ще отговорят на тези въпроси, че Бог е наредил всичко това, че Той е искал тъй да бъде. Сега с едно малко разяснение, без да се впущам дълбоко в реалността на нещата, ще ви кажа как трябва да гледате и да разбирате въпросите. Когато се фотографирате и виждате своя образ на стъклото, доволни ли сте от себе си? - Не сте доволни. Образът ви на стъклото е тъмен, черен. Питам: Това черно лице от Бога ли е създадено? - Не. Тази чернота е присъща на свойството на известни съединения, с които стъклото е намазано. Те имат свойството да се разлагат от светлината и да почерняват, фотографът е причината да стане вашето лице толкова черно. Той ви поставя при такива условия.

Следователно вие трябва да различавате сенките от действителността. Реален образ на човека срещаме в живия човек; неговото лице е розово. Нереален образ е този, който виждаме снет на хартия, а още повече на светочувствителното стъкло във фотографията. Някой погледне образа си на такова стъкло и казва: „Колко съм красив!" Каква красота има в този черен образ? Цял арапин си. И след всичко това съвременните хора искат да се убедят едни други, че са красиви и казват: „Това лице е като на светия." Те взимат един портрет на такъв светия, кланят му се, почитат го. Каква реалност има в този портрет? Когато срещнете истинския, действителния човек, вие го пъдите, изхвърляте го вън от себе си, а като дойде въпрос за неговия образ, снет на хартия, туряте го близо до сърцето си, кланяте му се, уважавате го. В Америка пък при някои спиритически сеанси хората постъпват по друг начин. Когато се яви някой дух и пожелае да се помолят за него, те се молят; пожелае ли този дух да дадат за душата му 5-10 долара" на някой беден човек, те казват: „Ще си помислим малко." Изобщо американците не са много щедри; те не обичат да дават материални помощи.

И тъй причините за всички мъчнотии в живота не се дължат само на нас. Мнозина казват: „Нещастието ни се дължи на това, че сме дошли на тази грешна земя." Питам: Щом е така, защо дойдохте на земята? Кой ви изпрати? Ще кажете, че Господ ви е изпратил. Ако това е вярно, къде са документите ви? Когато се качвате на един слаб, стар параход и вълните започват от всички страни да нахлуват в него, кой е виновен за нещастието, което ви сполетява? - Вашето криво разбиране за нещата. Ако бяхте се качили на здрав, солиден параход, никакво нещастие, никакви мъчнотии нямаше да ви сполетят.

Моята цел днес не е да ви наведа на мисълта да се запитвате, защо сте дошли на земята, но като сте дошли веднъж, да се запитате, кой е правият

начин, по който можете да подобрите живота си? За пример някой казва: „Бог е вездесъщ, Той се грижи за всички живи същества." Обаче намери ли се този човек пред една малка мъчнотия, той веднага изгубва присъствието на духа си и започва да се тревожи. Защо и в този случай той не каже ,че всичко е от Бога? Окултният ученик, който иска да разреши своите мъчнотии правилно, щом се натъкне на някоя от тях, той трябва да каже: „Така е определил Господ." Дръжте в ума си идеята, че всичко, каквото ви се случва, е за ваше добро. То е определено от висши, разумни същества, които имат присърце вашето развитие. Знаете ли това, никога не коригирайте техните постъпки и замисли. За пример, Бог казва на едного от вас: „Иди при приятеля си и го посъветвай да не пие." Вие си казвате: „Ами ако той се обиди от моя съвет?" Дали ще се обиди или не, ти не мисли върху това, но изпълни поръчката, която ти е дадена отгоре. Ако ти не го посъветваш, има опасност за него да стане пияница, да се пристрасти към пиенето.

Друг пример. Ти си богат човек, но имаш един добър приятел, беден човек. Седиш един ден дома си, размишляваш по някой въпрос и отвътре нещо ти казва: „Дай половината от имането си на своя приятел!" Ти започваш да си мислиш: „Дали Господ ми казва това или то произтича от мене?" Усъмните ли се в този вътрешен глас, вие разсъждавате вече като светските хора. Често слушате светските хора да казват: „Ние трябва да се осигурим!" Да, прави са тия хора, но само ако те подразбират онази вечна осигуровка, в която няма смърт. Какво виждаме днес? Всички хора се осигуряват и в края на краищата всички умират. Защо? - Защото са нарушили великите Божии закони.

Първото нещо: всеки от вас трябва дълбоко да се проникне от мисълта, че каквото и да му се случи в живота, то е от Бога определено. Всички ние сме изпратени на земята да научим един велик урок. Какъв е този урок? -Да бъдем доволни и при най-голямото нещастие, което може да ни сполети. Например имате знание - може да го изгубите; имате богатство - може да го изгубите; може да изгубите и зрението си, и красноречието си, и някой свой любим човек - всичко може да преживее човек. Той може да изгуби и своите свещени идеи, но разумният човек при всички условия на живота ще каже: „Така е определил Господ. Такава е Неговата воля." В Бога няма нито промяна, нито измяна. Каквото Бог е определил, ние трябва да го приемем. Той може и сто пъти да те спусне до дъното на океана, но ти се дръж за конеца, с който те спуща. Ти можеш да изгубиш съзнание, не бой се, нищо няма да ти стане. Бог пак ще те изтегли на повърхността на земята. Той ще те спуща във водата и ще те вади, но ти всичко ще издържиш. Пуснеш ли конеца и пожелаеш ли сам да се спасяваш, работата ще вземе друг край; всичките нещастия ще се струпат отгоре ти и

отнийде няма да ти дойде спасение. Всичката философия на живота седи в следното: дръжте в ръката си с Господа! Някой казва: „Да имам пари ще видите как ще подобря живота си." С пари подобрение, спасение не става. Ако светът можеше да се спаси с пари, това е най-лесната работа. Ако с ядене се разрешаваха въпросите, всеки ден не ядем ли? Силата на човешката душа се крие в живата, в положителната вяра. Има ли човек тази жива вяра, той ще бъде в постоянна, непрекъсната връзка с Бога през всичките състояния на своя живот. Едно от заблужденията, което съществува между вас, е следното: вие мислите, че можете да направите хората щастливи. Казвам: Вие не можете да направите човека нито щастлив, нито нещастен. Обаче Бог може да употреби човека като оръдие ,чрез което да дойде вашето нещастие или щастие. Например, когато Бог вижда, че богатството на някой човек е в състояние да го спъне в духовния му живот, тогава Той изпраща някой апаш при него да го обере. Вижда ли пък, че сиромашията е в състояние да спъне някого в правилното му развитие, Бог казва на някой богат човек: Дай половината от своето богатство на еди-кого си. Каже ли Бог някому да направи добро на своя брат, той не може да противодействува на Неговата заповед. Този човек ще се намери в положението на птичката, която носи храна на своите малки и направо я туря в устата им. Ако птичката се отказва да изпълни волята Божия, друга някоя птичка ще дойде и ще донесе храна на малките птиченца. Дойдеш ли до изпълнение волята Божия, ти непременно трябва да й се подчиниш. Каквото Бог ти заповядва отвътре да направиш, ти ще го изпълниш, без да казваш, че имаш свободна воля, че можеш да го направиш или да не го направиш. По отношение на Божиите заповеди и повеления няма свободна воля, няма свободен избор. Речеш ли тук да проявиш свободна воля, и грехът се проявява. Някой казва: „Аз мога да направя избор между доброто и злото и да постъпвам, както искам." - Можеш, но това е относителна свободна воля; при тази свободна воля човек още по-ясно вижда своето несъвършенство. Дойде ли любовта в човека, той се намира в абсолютния, в съвършения живот. Значи да живееш в Любовта е по-велико, отколкото да живееш в относителната свобода.

Някой казва: „Аз не съм добър човек." Казвам: Ти си добър човек, но от тебе има още по-добри. На по-добрия пък казвам: Ти си по-добър от много хора, но има и най-добри хора в света. Значи в добрината на човека има степени на сравнение. Тъй щото, кажем ли някому, че е добър човек, ние не подразбираме, че той е съвършен, но казваме, че не е лош човек. В такъв случай човек може да бъде добър, по-добър, най-добър и мистично-идейно добър. Станеш ли мистично-идейно добър, ти влизаш вече в Божествения свят, където ще имаш здрава основа като човек, който е минал през всичките степени на доброто. Стане ли човек мистично-идейно

добър, Господ вече му говори с положителен, с категоричен език. Докато той е добър, по-добър и най-добър, Господ ще му говори чрез Духа и той ще има свобода да избира.

И тъй главната мисъл, която трябва да остане в ума ви, е тази, че всичко е от Бога. Щом казвате, че всичко е от Бога, каквото и да ви се случи, трябва да го понасяте със съзнанието, че то е от Бога изпратено. Ако заболеете, не търсете лекар, но първо идете при Бога и Го запитайте: „Господи, какво да правя? Ти ми изпрати болестта, кажи ми как да се лекувам." Ако останете без пари, не тичайте веднага при някой банкер, но пак се отправете с молба към Бога Той да ви помогне или да ви посъветва по какъв начин и откъде да намерите пари Най-после, ако се нуждаете от учител, пак се обърнете към Бога Той да ви посочи кого да вземете за свой учител Само по този начин човек ще може да се справи със своите мъчнотии.

Днес много хора имат недоразумения със своите синове и дъщери. Като наблюдавам отношенията между родителите и децата, виждам, че много деца имат такива отношения към родителите си, каквито юрдечето към своята майка-кокошка. То върви подире й известно време, но щом види вода, веднага напуща майка си и влиза във водата. Защо юрдечето напуща кокошката? - Защото не е от нейния род. То напуща майка си и не мисли за нея, като й казва: „Не те признавам за майка. Мене водата ми е свойствена." Оттук вадим следния закон: човек не трябва да бъде роб никому. Не ставайте роби и на децата си! Всяко дете, което дохожда във вашия дом, иде с главната задача да служи на Бога. Щом е така, вие го приемете, както Бог го приема, ще гледате на него като на Божи служител и нито вие ще го заробвате, нито детето вас ще заробва. Не мислете, че вие можете да направите децата си щастливи. Всеки човек, бил той учен или прост, повече или по-малко способен, силен или слаб, е изпратен на земята със специална задача, която само той може да свърши. Не мислете, че вие можете да измените неговата задача. Ако се считате за много учен, превърнете коня в човек. Вие може да го поставите в палат, да му дадете най-добри условия на живот, можете да го научите да смята дори, но оставите ли този кон самичък, той по никой начин не може да предаде знанието си на друг кон. Конят означава забит кол. Той казва: „Ти не можеш да туриш в главата ми повече от това, което Бог е определил да влезе." Той е благодарен на това, което Бог му е дал и казва: „Аз предпочитам да си остана кон, както Бог ме е създал, отколкото да стана такъв философ, какъвто вие искате да ме направите." Нима положението на актьора, който няма пет пари в джоба си, но играе роля на цар, е по-добро от положението на един селянин, който има десет декара земя?

Казвам: Същността на човешкия живот се заключава в неговата разумност.

Силата на човека седи в това, че той има диханието Божие, както и образа, и подобието Божие. В Божественото е силата на човека. Отдавайте първо място на Божественото във вас, а не на вашата личност. Когато Божественото говори в човека, това е истинският Човек. В Божественото няма страх, няма колебание, няма болести, няма невежество. В Божественото се крие силата за постигане на знание, мъдрост и свобода. Усъмните ли се в нещо, кажете си: „Всичко е от Бога!" Не е достатъчно само на думи да кажете това, но тези думи трябва да станат плът и кръв за вас. Кажете ли ги, в изговарянето им да вземе участие и ума, и сърцето, и волята ви. Дойдете ли до един кръстопът, кажете си: „Всичко е от Бога. Той е създал земята и аз ще бъда благодарен на нея, ще използвам условията, при които съм поставен. Един ден, когато свърша училището на земята, Бог ще ме постави в друга планета, при по-добри условия, там да раста и да се развивам. Ако не изпълнявам волята Божия, няма да използвам даже и условията на земята."

Казвам: Новото учение трябва да се приложи, ако искате да имате вътрешни резултати. Всички имате мъчнотии, но не знаете как да ги разрешите. Всеки има мъчнотии, които той непременно трябва да разреши. Ако днес не може, утре непременно трябва да ги разреши. Това значи, ако човек не разреши мъчнотиите си в този живот, в друг някой живот ще ги разреши. Че това е така, виждаме от обстоятелството, че човек и днес още носи със себе си неразрешени задачи от своето минало. Искате ли да подобрите живота си, непременно трябва да разрешите мъчнотиите на своя живот, а те не са нищо друго освен задачи, по-сложни и по-прости. Колкото повече човек се развива, толкова по-високо разбиране той трябва да носи за живота. Някой казва: „Знаете ли с какво се занимава астрологията?" Първият въпрос, с който трябва да се занимава, той е въпросът за живота на златото, т.е. за живота на слънцето. Можете ли, като изучавате златото, да го оживите? Ако можете да трансформирате златото в себе си, да го използвате разумно, тогава това злато, т.е. слънцето ще има добър аспект за вас. Ако можете отровната Венера в себе си, т.е. медта да превърнете в благороден метал, в по-добър живот, тогава тази Венера ще има добър аспект за вас. Не можете ли да я превърнете в благороден метал, тя ще окаже лошо влияние върху вас и ще ви разруши. Такъв човек, де какво види, все се влюбва: в животно, в растение, в човек, в някоя книга и т.н. Всички тия одушевени тела, като се докосват до сърцето му, предизвикват наранявания, вследствие на което любовта от неговото сърце изтича навън. Това не е любов. Истинската любов е Божията, която седи в сърцето на човека с години. Тя трае не само един живот, но и два, и три, и десет, и повече живота, и винаги остава неизменна. Тъй щото, когато говорим за Любовта, ние имаме предвид Бога, Който е свидетел на думите ни и ни заставя да изпълним Неговата воля.

Сега иде нова епоха на земята, през която всички хора ще бъдат подложени на Божествен огън. Всички хора без изключение и по плът, и по дух ще минат през този огън, за да се пречистят. Всички неблагородни метали ще се разтопят, всички отровни утайки и наслоявания, които те са оставили в кръвта на човека ,ще се преработят и човек ще се повдигне на по-високо стъпало от това, на което се намира днес. За това време именно говори и апостол Павел, като казва: „Всички ние няма да умрем, но ще се изменим, ще се преобразим". Само по този начин човек може да влезе в новия живот. Той ще бъде вече чист и свят. Това състояние наричат „новораждане". Ето защо всички хора трябва да бъдат готови за Божествения огън. Няма да мине дълго време и този огън ще дойде. Той ще трансформира света и ще донесе нов морал. Всички стари форми, всички отживели, изтъркани неща, трябва да отстъпят на новите и красиви форми.

Съвременните хора искат да оправят света със старите форми, със старите методи. Това е немислимо. И затова, каквото и да ви се случи, казвайте: „Такава е волята Божия!" Дойде ли ви някаква болест, обърнете се към Бога с дълбоко съзнание за всичко, което става наоколо ви и кажете: „Господи, благодаря Ти за всичко, което ми изпращаш!" Кажеш ли така, няма да мине дълго време и болестта ти ще изчезне. Какво правите вие в такива случаи? Като ви хване някаква болест, казвате: „Достатъчно ми е това Господи! Все на мене ли ще изпращаш изпитания?" И сега, като ви наблюдавам, аз намирам, че вашето търпение е много малко. Вие сте дошли на земята да опитате Божията благост; тя се изпитва само чрез страданията, а не чрез радостите. Бог е оставил радостите за друг живот, когато отидем в друга планета, а за земята Той е определил скърбите и страданията.Човек трябва да изпита първо малките страдания, после - по-големите, след това - най-големите; когато дойде до мистично-идейните страдания, тогава само той ще влезе в другия свят, където Бог ще му проговори. Когато Христос беше разпнат на кръста, Той преживяваше мистично-идейни страдания. Хората, като не знаят това, запитват: „Защо Бог допусна да разпнат Христа?" - Защото Той трябваше да изпита мистично-идейни страдания.

И тъй сега ви оставам следната мисъл: Всичко е от Бога! Страданията ни са дадени от Бога, а от нас Бог иска да се учим и да бъдем благодарни за всичко. Значи страданията са от Бога, благодарността - от нас. Сиромашията е от Бога, а щедростта - от нас, от нашите души. Щедър е само онзи човек, който при най-голямата сиромашия може да раздели залъка си със своя брат. Богатият човек не е щедър. Със сиромашията хората се изпитват, доколко те са готови да делят хапката си със своя

ближен. Дали ще бъда сиромах или богат, това е пак от Бога. Човек може да знае какво ще му се случи утрешният ден, но правилно е той да не прави никакъв опит да избягва от това, което Бог е отредил за него. В това, което Бог е определил за всеки човек, се крие някакво знание, необходимо за самия него. Бог е всемъдър, Той знае защо е допуснал специфични страдания за всеки човек. Какво ще придобие той, ако се откаже от тези страдания? Те са благо за неговата душа. За пример Бог може да каже някому да ме хвали. Аз ще благодаря за това. Друг път може да изпрати някого да ме кори. Аз пак ще благодаря. Понякога нито ще ме хвалят, нито ще ме корят. И затова ще благодаря. Това показва, че съм оставен на почивка. Дойде ли сиромашията при мен, аз ще й благодаря; дойде ли богатството, пак ще благодаря. Ако придобивам знания, ще благодаря на Господа за условията, които ми е дал; губя ли знанията си, пак ще благодаря. Значи, ако ученикът иска да придобива знания, сили и да прогресира, той трябва да има будно съзнание - във всичко, което става в него и около него, да вижда Божия пръст. Само по този начин човек ще придобие мир в душата си и светлина в ума си, за да разбира правилно живота.

Някой казва: „Изгубих мира си!" - Може ли човек да изгуби мира си? Кажеш ли „такава е волята Божия", ти имаш мир; щом кажеш „не е такава волята Божия", ти изгубваш мира си и се намираш на фалшива основа. Преди всичко ние не сме дошли на земята по своя собствена воля, нито пък живеем за себе си. Павел казва: „Ние живеем за Бога. Бог живее в нас, и ние живеем в Бога". Някои живеят съзнателно за Бога, а някои живеят несъзнателно. Обаче дали съзнаваме, че живеем за Бога, или не съзнаваме, ние пак живеем за Бога.

Най-хубавата мисъл, която трябва постоянно да държите в ума си, е следната: каквото и да ви се случи, да знаете, че това е волята Божия. И тогава, ако осиромашеете, нека душата ви се изпълни с вътрешна благодарност към Бога, че Той ви е удостоил с внимание да ви изпрати сиромашията. Той казва някому: „Вземете богатството на този човек." Това значи: „Вземете товара на този човек." Аз благодаря на Бога, виждам, че това е Неговата воля и казвам: „Волята Божия за мене струва повече, отколкото богатството, което ми отнемат." Ако придобия богатство, аз пак благодаря, защото такава е волята Божия. Щом волята Божия е такава? душата ни трябва да се изпълни с благодарност, с благоговение, че Бог действува навсякъде в света. Мислим ли така, само Той може да ни избави от всички противоречия. Само Той може да внесе в душата ни мир и спокойствие. Само Той може да ни даде знание и светлина, свобода и простор, сила и живот.

Казвам: От днес се изисква от всички ви да имате положителна мисъл. Кой каквото каже за вас, добро или зло, да знаете, че то е от Бога. Ако човек повярва в тази мисъл, той цял ще свети. И където ходи такъв човек, навсякъде ще носи светлина. Свещите, с които хората си служат, това показва каква е тяхната философия. Тази вечер се прекъсна тока, нямате светлина. Какво показва това? - Бог ви оставя за известно време в тъмнина, защото не вярвате в Него. Той казва: „Светлината трябва да иде отгоре, от умовете на хората." Най-добрата светлина във физическия свят е слънчевата.

Мисълта, че всичко иде от Бога, ви се дава, за да се облекчите малко във вашите скърби и страдания. Нашата цел не е да вземем всичкия ви товар, но само да ви облекчим малко. Мнозина се радват, че Духът се е проявил чрез тях. Добре е Духът да се проявява чрез хората, но зависи какъв дух се е проявил. Има дух на страдание, дух на послушание и дух на вяра. Проявят ли се тия качества на Духа чрез човека, той има вече синовни отношения към Бога. Такива бяха отношенията на Христа към Бога. Имате ли тия качества на Духа в себе си, вие ще носите всичко с радост. Желая ви да се проникнете дълбоко в съзнанието си от мисълта, че всичко е от Бога.

Сега изпейте упражнението „Сила жива". Нека се опита някой от вас да изпее това упражнение така, че всички да почувствате смисъла на думите „Сила жива". Всички трябва да пеете. Когато човек стане материалист, той престава да пее, става по-плътен и започва да мисли как да уреди живота си на земята. Желанието на човека да уреди живота си на земята мяза на следното положение: двама приятели отиват на гости при едного, който иска да се пошегува малко с тях, да направи един опит. Той взима малко цимент, залива го с вода, образува една каша и им казва: „Турете краката си в тази каша, да поседят в нея около 1-2 часа, искам да направя един оригинален опит." Мислите ли, че те ще могат лесно да извадят краката си от тази каша? Казвам: Много от желанията на съвременните хора имат свойствата на циментовата каша. Турите ли сърцето си в тях, то ще се циментира; турите ли ума си в тях, и той ще се циментира. Само ония желания трябва да се подкрепват и подхранват, в които не се втвърдяват нито сърцето, нито умът на човека. Тези желания помагат за неговото духовно растене. Всяко друго желание, в което мислите и чувствата на човека се втвърдяват, е опасно. Всички мисли и чувства на човека трябва да се държат във ефирно състояние.

И тъй, ако искате работите ви да вървят добре, вие трябва да пеете. Сега някои от вас казват, че не могат да пеят, но какво ще направите, ако обещаят една премия от 100 000 лева на всеки, който пее? Тогава всички ще пеете. Пението представлява съчетание между разните светове: басът

представлява физическия свят; алтът - чувствения свят; тенорът - умственият свят, а сопранът - духовния свят. Тенорът представлява най-учените хора, които боравят с фактите; алтът представлява изкуството; басът е материалният свят, който подкрепва нещата. Той трябва да се обажда от време на време, да свързва другите гласове в едно цяло. Сопраните са духовните хора, които служат за основа, върху която се гради. Те трябва да проникват между всички останали гласове. Сопранът иде от високо място, затова вибрациите му са къси и силни.

Засега няма истински музиканти в света. Те ще дойдат, когато инструментите им почнат да говорят. Когато цигулката започне да говори в ръцете на цигуларя, тогава ще дойдат идейните цигулари. В пението, както и в свиренето, трябва да има израз. Преди всичко вие трябва да взимате чисти тонове, да пеете така, че ангелите да изпитват удоволствие, като ви слушат. Пението не е качество само на духовния човек. Всеки трябва да пее. За кого пеят ангелите например? - Те пеят за нас. Когато те пеят, ние спим. Значи ангелите със своята песен ни приспиват, дават ни концерт. Като се събудим, ние не запазваме никакъв спомен от концерта на ангелите, но имаме особено вътрешно доволство от тяхната музика.

Като ви слушам да пеете, забелязвам, че някои от вас се страхуват да пеят. Казвате: „Ние сме стари, не можем да пеем." Като стари именно трябва да пеете. Казвате: „За кого да пеем?" - Пейте за Господа! Когато хората отиват на някоя опера, като се връщат дома си, из целия път тананикат. Ако те не се срамуват да пеят, защо вие се срамувате да пеете ангелските песни, които сте чули горе? Който не иска да пее, той няма да влезе в Царството Божие. Който не знае да пее като ангел, той не може да влезе в Царството Божие. В Царството Божие приемат хора, на които речта е музикална, с подбрани думи. Вие казвате: „И без пение може, и без музикално говорене може." Не, кандидатите за Царството Божие трябва да бъдат добри певци и да говорят музикално. В Царството Божие приемат само даровити хора, които знаят да пеят хубаво, да говорят разумно и да мислят правилно. Освен това, който иска да влезе в Царството Божие, той трябва да знае и етика. Външната страна на етиката е естетиката. Вие сте започнали с естетиката, а трябва да бъде обратно: започнете с етиката, а после да дойде естетиката. Съвременните хора обръщат внимание главно на външната страна на нещата, а по-малко на вътрешната.

И тъй, ако ученикът на окултната школа не знае да пее, той се пенсионира. Ще му дадат голяма пенсия, за да се освободят от него. Всички трябва да пеете, да се поощрявате едни други. Щом се поощрявате в пението, ще придобиете и права мисъл, която носи великото и хубавото в света. Стремете се към всичко добро! Мнозина казват: „Пение, музика не ни

трябват, но здрава мисъл ни е потребна." Коя мисъл наричате вие здрава? Да мислите за вашето осигуряване, това ли наричате здрава мисъл? Вие сте осигурени, няма какво повече да се осигурявате. Някой ще каже: „Лесно е да се говори, но влезте в нашето положение да видите как изкарваме хляба си. Ако е въпрос да вляза във вашето положение, аз го познавам. Защо? - Минал съм през всички форми на Битието, изкарвал съм прехраната си и като растение, и като птица, и като млекопитаещо, а сега изкарвам прехраната си като човек. За в бъдеще ще изкарвам прехраната си като ангел.

формите, през които човек минава, са благословение за него. В това отношение всяка форма заслужава внимание. Като видя някоя пеперудка, аз се спирам пред нея с всичкото си уважение и почитание. Казвате: „Ангелите спират ли се пред пеперудите?" - Спират се, разбира се. Пеперудата не е тъй нищожна, както вие си я представяте. Когато ангелът види един вол да оре на нивата, той се спира пред него, благославя го и си казва: „Има нещо велико в тази форма." Защо волът има роги? Вие трябва да знаете причината за това. Вие трябва да минете през всички форми на живота, за да не се плашите от нищо. Казвате: „Аз съм много страхлив." - Това е черта, която носите от времето, когато сте били заек. Друг казва: „Аз обичам да ритам." - Това е черта, която носите от времето, когато сте били кон. Ако обичате да бодете, тази черта носите от вола. За в бъдеще ще минете през ред още форми, от които ще се учите. Всяка форма е особен род училище. Няма нищо обидно в това. Забележете, Якова наричат в Писанието червей.

Следователно първата ви задача е да се научите да пеете, да говорите хубаво и да трасформирате състоянията си. След това ще изучите всички форми, всички близки и далечни от вас планети, слънца и влиянието, което те оказват върху вас. Така ще се домогнете и до алхимията, ще се научите да превръщате неблагородните метали в благородни. По този начин ще се освободите и от сиромашията: ще превръщате медта и желязото в злато, а пясъкът и глината - в диамант. Постигнете ли всички тия знания, развиете ли в себе си сила и мощ, вие сте разбрали вече смисъла и задачата на Великата Окултна Школа.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

9 лекция от Учителя, държана на 13 януари, 1926 г., София

1926_01_15 Творец на съдбата си
лекция пред специалния клас

ТВОРЕЦ НА СЪДБАТА СИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Къде се проявява най-голяма дейност на човека? – В устата и в носа. Устата е свързана със стомаха и с дробовете. Значи най-голяма дейност проявяват стомахът и дробовете. Устата е врата, връзка между природата и човека. Стомахът пък е свързан със слепоочните области на човека, а оттам и с творческия му ум. Нуждата от храна е направила човека изобретателен. С други думи казано: Стомахът е направил човека изобретателен. Гладът е накарал хората да мислят, да откриват различни неща. Който гладува, може да стане гениален в областта на изобретенията.

И тъй, всеки орган, всяко сетиво помага за развиване на известни способности в човека. Например, дробовете помагат за развиване на обективния, т.е. наблюдателния ум на човека. Понеже и носът има отношение към дробовете, и той помага за развиване на обективния ум; очите и ушите взимат участие при развиване на висшите способности. Като изучавате анатомията и физиология, вие се свързвате с физическата и психическата служба на органите. Всеки орган има двойна служба: външна и вътрешна, т.е. материална и духовна. Като изучавате службата на своите органи, дохождате и до отвлечени въпроси, например, какво представя изкуството, красотата и т.н. Добре е да изучавате тези въпроси, както са ги разглеждали учените и философите в миналото, както ги разглеждат и днес. Добре е да познавате културата на миналото, както и съвременната култура. В далечното минало хората са живели в плоскост, днес живеят в куб, в третото измерение, а в бъдеще ще живеят в тесеракта – в четвъртото измерение.
Много от сегашните хора се стремят към идеен живот, т.е. към плоскостта, но този живот носи изненади. Стъпиш ли на една плоскост, лесно можеш да се подхлъзнеш. Не е така обаче с телата. Влезеш ли в едно тяло, опасностите са по-малко. Там има много ръбове в противоположни посоки, които задържат човека, препятстват на падането. Ако на едно място се подхлъзне, от друго ще се задържи. Като геометрическо тяло, човек представя куб в движение. Той се движи напред ту с едната страна на куба, ту с другата. Тази е причината, поради която човек не тръгва всеки ден с един и същ крак от дома си: някога с десния си крак, някога с левия. На вас не ви остава нищо друго, освен да следите как се нареждат работите

ви през деня, с какви хора ще се срещате, в какви отношения ще бъдете с тях, в зависимост от това, с кой крак сте тръгнали. Двата крака не съдържат еднакви енергии, тъй щото, от значение е, с кой крак човек тръгва от дома си, колко обръщания правил през деня и в колко часа се връща и т.н. С това се обясняват различните отношения на хората към училището и към окръжаващите. Някой ученик или студент тръгва от дома си за училище и отива направо там; друг не отива направо, а се отбива на няколко места – в една, в друга лавка, да си хапне и пийне, докато изгуби времето за училище.

Ученик или студент, който не отива направо в училището, прилича на онзи турски бей, който се напил и започнал да пее, да играе и забравил каква работа трябвало да свърши. Той отишъл в дома на един български чорбаджия да поговорят по една важна работа. Чорбаджията го поканил да седне и след това му донесъл да опита новото вино, което едва започнало да кипи. Беят пил повече, отколкото трябва, и се напил. По едно време той казал на чорбаджията: „Чорбаджи, иска ми се да поиграя". – „Поиграй!" – „Иска ми се да викам, да пея." – „Викай, пей, колкото искаш." Беят играл, викал и пял, но работата си не свършил.
Дойдете ли до живота на съзнателния човек, нужно е будно съзнание. Той не трябва да се ограничава, но да се ръководи от правилата на разумния живот. Като отива на работа или на училище, човек трябва да знае с кой крак да тръгне – с десния, или с левия. За да дойдете до това знание, трябва да правите опити. По този начин вие се свързвате с органическите сили в природата и ще знаете как да се справяте с тях. Знанието трябва да се прилага. Ако не го прилагате, не можете да се ползвате от него. Човек може да черпи знанията си направо от природата: от вятъра, от облаците, от небесната дъга, от камъните, от цветята, от дърветата, от животните. Затова е нужно наблюдение, размишление, съпоставяне. Изучавайте ветровете и вижте кой вятър обичате – тихия или силния, западния или източния, южния или северния. Разглеждайте облаците, вижте кои от тях са дъждовни, кои не са. После спрете вниманието си върху цветята и техните краски, да научите какво влияние оказват те върху нервната ви система. Постепенно ще дойдете до птиците, млекопитаещите. Интересно е, всеки сам да провери кое животно обича най-много и защо го обича. Всяко животно има специфични прояви, които заслужават изучаване. Колкото по-съзнателно изучавате природата, толкова повече се свързвате с нея и дохождате до такива знания, които ви правят самостоятелни и сигурни в живота. Казано е: „С какъвто дружиш, такъв ставаш". Дружете с природата, черпете от нея сила и знание, за да се развивате правилно. Само онзи може да се ползва от знанието на природата, който като дете, с доверие, възприема и се учи. За него природата отваря вратата си и го въвежда в своите скривалища. Покаже ли му пътищата, които трябва да

следва, тя го пуща в живота, да изучава себе си и окръжаващите. Следователно човек не може да дойде до познаване на себе си, ако не е познал природата. Като четете съчиненията на някой философ или учен, вие виждате какво е работил, но същевременно прониквате в неговата мисъл. Някой изучава мравките, прави заключения за тях, но силата на неговия ум се проявява, именно, в тълкуванията, които той дава. Така от една страна изучавате животните, растенията и минералите, а от друга – ума, който ви довежда до тези познания. И най-после, като изучите и човека – самия себе, вие сте готови да влезете в Божествения свят. Това не значи още, че сте решили напълно задачите на живота, но поне отчасти. Докато не влезе в Божествения свят, човек се намира в бурното море, изложен на бури и ветрове, на земетресения и катаклизми, на тревоги, смущения, лишения и т.н. Ще дойде ден, когато ще излезе от вълните на бурното море и ще стане творец на собствената си съдба: каквото помисли, ще стане; каквото пожелае, ще има. Работете съзнателно, да станете творци на съдбата си. Това подразбира да бъде човек господар на своите сили, да разполага със знанието си във всеки даден момент. Той познава законите на Битието и се ползва от тях. Когато дойде някаква идея в главата му, той не се мъчи да я организира, но я посява в добра почва и я оставя сама да се организира. Вземе ли човешкият ум участие в организиране на идеите, нищо не се постига. Това е механически процес, а естественото организиране на идеите е разумен, съзнателен процес. Да пренасяте с кофа вода от далечно разстояние, за да измиете един голям салон, това е губене на време. Много време, много енергия ще изразходвате, а резултатът ще бъде малък. Какво трябва да направите? Ще вземете една каучукова тръба, ще я турите на чешмата и ще поливате. Едно е нужно само: малък наклон, по който нечистата вода да изтича навън. В разумния живот е допуснат малък наклон, по който нечистотиите да изтичат навън. Като знаете това, дайте малък наклон на плоскостта, на която живеете, да стане едно изтичане навън. Само при това положение може да стане въпрос за смяна на състоянията. Колко голям трябва да бъде наклонът на вашата плоскост? Не по-голям от два градуса. При този наклон човек се чувства доволен, радостен и обновен.

Това, което говоря днес, се отнася за напредналите ученици, които са дошли до границата на Божествения свят. Те трябва да работят за себе си, но и да помагат на по-слабите. Силни и слаби, всички хора трябва да работят, никой да не очаква наготово. И като очаква наготово, нещата пак ще станат, но не така, както искате. Например, някой влезе в лодка без гребла, без кормило и очаква на условията. Ще дойде прилив на вълните, ще го отнесе на брега. Тук той ще чака известно време да дойде по-голям прилив, да го поеме. Отново ще влезе във водата, но вятър няма да го подкара. Ще чака ден–два да дойде вятър. Ще го подеме вятърът, но в

посока, която той не желае. След много блъскане ще го остави на някой бряг, но не на този, който човекът е желал. Разумният човек не очаква на приливите и на отливите. Той върви с тях, но прилага греблата и кормилото. Той знае посоката на движението си и не се поддава на случайности и произволи.

За да спазва разумните правила на живота, човек трябва да изучава окултните науки. В широк смисъл на думата „окултна наука" разбираме науката, която изучава същината на живота, т.е. неговите дълбоки прояви. Дали ще изучава хиромантия, френология, физиогномия, астрология, това са все окултни науки. Всяка от тях изучава специални прояви на живота, които се отразяват на ръката, на лицето, на главата, на целия организъм. Останалите науки – физика, химия, математика, естествена история, философия, са достъпни за по-голяма част хора и се явяват като съставна част на окултната наука. Който познава тези науки, по-лесно ще изучава окултната. Като изучава окултните науки, човек вижда, че външните условия оказват влияние върху организма и характера му. Например, ако космите на човека са дебели, това показва, че той е живял в груба среда, която му е противодействала; ако космите му са меки, той е живял в мека среда, благоприятна за развитието му. Колкото по-отворени са очите на човека, толкова по-малка е била окръжаващата светлина. Очите се хранят от светлината, но тя не трябва да бъде нито много силна, нито много слаба. Силната светлина, както и голямата тъмнина, произвеждат един и същ резултат – ослепяване. Прилепите, които живеят в тъмни пещери, имат съвършено слабо зрение. Обонянието и осезанието в тях е добре развито, за сметка на зрението. Хора, на които очите са широко отворени, имат интензивни желания. Те са весели, обичат разнообразието. Ако очите са крайно изпъкнали, това означава алчност. Малките очи приемат малко впечатления от външния свят, но и тях всякога не обработват добре. Това се отнася до нормалните очи. При анормалните очи дохождаме до други белези.

Човек трябва да пази зрението си: да не гледа направо силна светлина, като слънчевата, електрическата и др. Силната светлина действа върху ретината и притъпява зрението. Човек трябва да знае как да тонира зрението си, да се нагажда на различните светлини, без да поврежда очите си. За да усилите зрението си, излизайте вънка след полунощ, от 12 до 1 часа, когато небето е звездно, да наблюдавате звездите. Добре е да излизате и в мрачна, бурна нощ. След това сравнявайте как се отразяват на очите ясната и мрачната нощ. Тези опити са добри, както за усилване на зрението, така и за каляване на нервната система. Излизайте вечер и при добро, и при лошо разположение на духа. Във втория случай ще трансформирате състоянието си и ще се върнете бодри и с добро

разположение. Едно се иска при опитите – спокойствие. Никакъв страх, никакво смущение! Най-малкият страх или най-малкото смущение пречи на опита. Който е страхлив и не се решава сам да излиза вечер, нека извика своя приятел и заедно да излязат. Щом са двама, те могат да излязат вън от града. Значи първото условие, което помага за добрите резултати при опитите, е спокойствието.

Всеки трябва да работи върху себе си, да се лекува, да трансформира състоянията си. Това се постига чрез опити и упражнения. Малки опити ще правите, не започвайте с големи. Малките опити дават добри резултати, не изведнъж, но постепенно. Ако отлагате и не работите доброволно, природата ще ви застави насила. Ще ви даде някаква болест, ще ви тури на легло, ще боледувате 5–6 месеца, докато платите задълженията си. Ще кажете, че не сте разположени да правите упражнения. Разположението или неразположението не трябва да пречат на работата ви. Те са резултати на миналото. Дали се радвате или скърбите, това са последствия от миналия ви живот. За да създадете нещо хубаво в себе си, трябва да работите при всички условия: при разположение или неразположение, при радост или скръб. Само по този начин ще влезете в красивия живот.

Мнозина се оплакват от отслабване на паметта и отдават това на възрастта си. Те мислят, че са остарели. Паметта отслабва от натрупване на стари идеи в ума. Например, хората се страхуват за бъдещето си и постоянно мислят какво ще стане с тях след 10–20 години. Това са идеи на вашите деди и прадеди. Няма защо да се страхувате за утрешния ден. Бъдещето ви зависи от вас. Изхвърлете старите идеи от ума си и вие ще се подмладите, ще усилите паметта си. Ако вложите вашите стари идеи в ума на едно дете, и то ще изгуби паметта си. Защо трябва да се страхувате за бъдещето си, когато животът ви е поставен пред вас на изучаване? Отворете книгата на вашия живот и четете. Само онзи се страхува, който няма очи да вижда и глава да разбира. Дето погледнете – на ръката, на лицето, на главата – навсякъде е писано как ще живеете и през какви мъчнотии и страдания ще минете. Отворете книгата на вашата астрология, да видите кои планети ви влияят и как можете да се справите с добрите и лошите им влияния. Четете това, което сте писали сами върху себе си, и бъдете внимателни в това, което пишете днес. Ако в хороскопа ви преобладава числото едно, т.е. единицата, ще знаете, че мъжкият принцип – бащата, е оказал влияние върху вас; ако преобладава двойката, майката е упражнявала влияние; ако преобладава тройката, братята и сестрите са упражнявали влияние. Тройката е число на равновесие. След това отново иде влиянието на бащата – четворката, на майката – петорката, на децата – шесторката. Това е втората фаза на влияние. Най-после, влизаме в третата фаза – седморката

– влияние на бащата, осморката – на майката и деветорката – на децата.

Това са кратки обяснения. Искате ли да знаете повече, всеки сам ще изучава астрологията, но при условие да не се страхува. Дойде ли до затворените числа, да не бута там. Те ще се откриват постепенно, според подготовката на човека – това зависи от степента на неговото развитие. Бог работи върху човека с доброто и със злото, с положителните и с отрицателните сили. От човека зависи как ще се ползва от тия сили.

Представете си, че сте беден момък, следвате в университет, но едва се справяте със средствата си. В същия университет следва един син на милионер, който има на разположение хиляди. Какво трябва да направите, за да подобрите положението си? Свържете се с богатския син чрез услуги. Гледайте всеки ден да му направите услуга, която той да оцени. Това значи: Свържете своето нещастие с щастието на другите хора и към вас ще потекат струи на изобилие, на нов живот. Ще кажете, че това е унизително за вас. Чудно нещо! Човек се е унижил пред Бога и пред разумните същества, като е загубил благото, което му е дадено, а не иска да се изложи пред ближния си.

В живота има много начини, чрез които човек може да подобри съдбата си. Представете си, че вашият приятел, който има лоша съдба, падне в дълбок кладенец. Трябва ли да се спуснете след него да му помогнете? Ще го оставите да чака известно време, докато намерите здраво въже, с което да го извадите от кладенеца. Дебелото въже е условието, с което подобрявате съдбата му. Вие давате част от своите блага на приятеля си и му помагате да подобри живота си. Трябва ли да стоите в кладенеца и да плачете, че никой не ви чува, никой не се отзовава на вашия вик? Достатъчно е да мине само един час, за да дойдат вашите добри приятели.

Благодарете на добрите си приятели, видими и невидими, които се притичат на вашия разумен зов. Дето е разумността, там са вашите приятели. Няма човек на земята, който да е лишен от добри и разумни приятели. Те му се притичат на помощ и подобряват неговата съдба. От правилната връзка с вашите приятели зависи вашето бъдеще. Затова казваме, че човек е творец на своята съдба.
Верен, истинен, чист и благ всякога бъди, и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини.

Лекция от Учителя, държана на 15 януари 1928 г., София.

1926_01_17 Изваждането
лекция пред специалния клас

ИЗВАЖДАНЕ

Десета лекция
17 януари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме на темата „За какво мислят птиците?”

Четоха се темите „Най-полезното растение“.

За следния път пишете върху темата „Най-силната гласна и най-меката съгласна в българската азбука“.

За да напишете тази тема, трябва да се спрете внимателно върху всяка буква от азбуката – без никаква философия, без никакво умуване. Произнасяйте спокойно буква след буква и наблюдавайте какво въздействие ще окажат буквите върху вас. За вас е важно какво впечатление вие ще придобиете от всяка буква, а не какво другите хора казват. Сега нека излязат вън, пред черната дъска, десет души, пет братя и пет сестри, и всеки да напише по две числа и по една буква. Първият ще напише две числа, които трябва да се съберат; вторият ще напише числа, които да се извадят; третият – да се умножат; четвъртият – да се делят, и т.н. Написаха се следните аритметически действия и букви:

Това е една задача, която трябва да разрешите. Кое число се среща най-много в тази задача? – Числото две. След него – числото четири, а останалите числа се срещат по два и по един път само. При това, забелязва се, че резултатът на четири от тези действия е все осем. Какви думи можете да образувате, които да започват с десетте букви, написани на дъската? – Вода, лодка, кола, плава, кожа, болка, вложа, влакно и т.н. Нека всеки от вас се опита да състави едно изречение, в което да влизат думи с начални букви от десетте, които написахте. Наблюдавали ли сте какво влияние оказват различните числа върху човека? Всяко число има определено значение. Например тройката представлява закон за размножаване. В действието 5 + 3 тройката е вътре, което показва, че човек трябва да расте, да се размножава отвътре, а не отвън, и то с действието събиране. При действието изваждане, 9 – 4, имаме числото четири, което е

положително число. Следователно, когато се натъкне на някакъв кармически въпрос, човек трябва да действа смело, съобразително, веднага да го разреши. Числото 9 е резултат. Веднага ще извадите перото и ще започнете да плащате. Ще извършите изваждането, 9 – 4, т.е. ще платите, без да отлагате. При умножаването на числата 2 × 4 имате едно пасивно число и друго – положително. И двете са Божествени числа. Числото 8 е число на безконечността, на Вечността. Ето защо, когато работите за Истината, не очаквайте бързи резултати. Резултатите на Истината са във Вечността. Истината не се занимава с дребни, с материални работи. Който търси Истината, той трябва да бъде човек с жест. Той трябва да има голямо търпение.

Освен по този начин, вие можете да се спрете на числата и от астрологическо гледище, да видите кое число с коя планета е свързано. Например числото четири е свързано с Юпитер, девет – с Луната, пет – с Меркурий. След това разгледайте цветовете на плодните дървета и вижте по колко листа има всеки цвят. Цветовете на черешата, сливата, ябълката и крушата са съставени от по пет чашелистчета и пет венчелистчета. Защо именно тези цветове имат по пет, а не по шест листа? Добре е да изучавате астрологията, да знаете всяко плодно дърво с коя планета е свързано. Като знаете това, разумно ще се ползвате от плодовете. Ако искате да се ползвате от добрите влияния на някоя планета, ще употребявате такива плодове, които са свързани с нея. Наблюдавали ли сте върху себе си какво влияние оказват например черешите? – Черешите внасят радост и веселие в човека. Човек трябва да наблюдава влиянието на плодовете не само върху физическото си разположение, но и върху своя характер, за да се ползва от тях като метод за възпитание на децата. Човек не трябва постоянно да употребява един и същи плод, но да го взема само тогава, когато иска съзнателно да се ползва от неговото добро въздействие. В това отношение могат да се дадат ред правила, но има една опасност, която днес още не позволява това.

Опасността седи в критичността на човешкия ум. Западният човек има силно критичен ум. Ако му се дадат някакви методи и правила, той започва да философства и по този начин разваля работите. Западният човек работи с опити. Той трябва да прави много опити, сам да дойде до известно заключение. Като мине през гъстата материя, тогава ще започне да пъпли от долу на горе, към високия връх. Щом стигне върха, той ще си даде сметка колко енергия е изразходвал и тогава ще си отговори струва ли си човек да изразходва толкова много енергия, за да се качи на върха, или е по-добре да запази енергията си и да предпочете пътя на малките съпротивления. Източният човек е майстор на слизането. Дойде ли обаче до качването, там той се обленява. Например индусите са пред самите

Хималаи, но не правят опити да стигнат върха. Англичаните обаче са предприели много експедиции към Хималаите и не престават още да предприемат такива. Техните опити са оправдани. Те вървят в духа на окултната наука, която казва: никога не се произнасяй за нещо, преди да си го опитал. Който е опитал нещата, той има право да разсъждава. Докато няма още никакви резултати, той трябва да мълчи, както пилето мълчи в яйцето. Докато не дойде денят на излюпването му, то мълчи, спотайва се в яйцето. Щом излезе от яйцето, пилето има право вече да се произнася за света. Следователно, докато се намира при неблагоприятни условия в живота, човек трябва да се вглъби в себе си и да мълчи. Щом излезе от неблагоприятните условия, той може вече да говори върху онова, което е научил. Докато яйцето лежи 21 дни под квачката, ние не можем да кажем, че то се намира под ограничителни условия. Обаче минат ли 21 дни и пилето не излезе от яйцето, за него настават вече ограничителни условия. Ако яйцето не се използва навреме, то започва да се разваля. От гореказаното можем да извадим следното заключение: за реализирането на човешките мисли и желания се изисква определено време, определен срок. Ако този срок се продължи или намали, заедно с това се губят възможностите за тяхното реализиране. Ето защо, докато яйцето не е пролежало 21 дни под квачката, то не трябва да се вади, но и повече от 21 дни не трябва да се задържа под квачката. Този закон се отнася и до семенцата, и до плодовете.

Този закон се отнася и до вътрешния, психически живот на човека. Всяка мисъл, всяко желание на човека, което е в хармония с Природата, винаги внася разширяване, вътрешна лекота. Щом не е в съгласие с Природата, човек изпитва вътрешно стеснение, вътрешно ограничаване. Сега, като останете свободни, правете наблюдения върху своя почерк, както и върху почерка на близките си, за да изучавате човешкия характер. Наблюдавайте накъде завършват буквите – нагоре или надолу, надясно или наляво. Същевременно изучавайте четирите математически действия и приложението им в живота. Например изваждането има приложение при търсене на нашите погрешки, както и тия на нашите ближни. Дойде ли въпрос до погрешките, човек трябва да бъде абсолютно справедлив, безпристрастен, да ги тегли на точни везни: нито да ги преувеличава, нито да ги намалява. Само по този начин човек може да създаде в себе си устойчив характер, само така той може да уравновеси силите на своя организъм.

Упражнение: Всички наредени в кръг, един до друг. Ръцете назад, силно изпънати. Десният крак напред, силно изпънат. Бавно клякане при положение на ръцете първо хоризонтално напред, после настрани и назад. Това движение на ръцете се повтаря няколко пъти ритмично. Изправяме

се: левия крак изнасяме напред, добре изпънат. Клякаме, изнасяме ръцете напред хоризонтално, после настрани и назад. Изправяме се, изнасяме ръцете настрани, после ги поставяме пред гърдите. Пръстите на ръцете са един срещу друг, с дланите надолу. Правим широки полукръгове с ръцете напред, настрани и сваляме ръцете надолу.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

17 януари 1926 г.

Книги:

Изваждането
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Изваждане
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_01_17 Благ
Неделни беседи
Заведоха Исуса, VIII серия (1925-1926)

БЛАГ

Беседа, държана от Учителя, на 17 януари, 1926 год. в гр. София.

А Исус му рече: "Що ме казваш благ?

Никой не е благ, тъкмо един Бог."

Ако запитате съвременните културни хора, или съвременните хора върху "благостта", те ще ви дадат точно определение, ще ви кажат: тази дума е известна нам, знаем, че трябва да бъдем благи. Разбира се, разгледана тази дума в разните езици, от най-древни времена и до най-модерни, тя се е видоизменила. И днес, всеки народ има съответствуващо понятие за думата благост, според неговото вътрешно схващане. Благостта е свойство само на Бога, на Вечния, на Любящия, на Всемъдрия, на Онзи, у Когото Истината живее. Може да кажем, че благостта е едно от великите качества, което определя разумното в света, защото в съвременната култура, според сегашните ѝ схващания, думата "Бог" е опорочена. Но когато едно свещено Божие име се опорочи, Бог обезличава всички форми, цялата култура се заличава от лицето на земята и се създава нова култура, с ново име.

Този израилтянин се обръща към Исуса и Му казва: "Учителю благи!" Днес има много тълкувания върху думата "благ". Христос му казва: "Благ е тъкмо един Бог." Затова и ние ще се спрем върху онова благото, възвишеното у нас. И някога, когато ние проявяваме някоя доблест, някое възвишено и благородно качество, това е Божественото в нас. А между Божественото и нас има грамадна разлика. Човек по естество, тъй както говори, тъй както се проявява сега на земята, е едно дребнаво, своенравно дете, но не от зла воля; своенравието му произлиза от съзнанието, че той е от високо произхождение. Не е достатъчно, обаче, да има само съзнание за своето високо произхождение, но трябва да има качествата за това високо произхождение. Ако един човек има високо мнение за себе си, той трябва да има съответствуващи качества на това високо мнение.

Та казвам: благостта е едно от качествата на Бога. Той не може да бъде друго освен благост. Сега вие ще кажете: кажете ни нещо ново! Ето, аз ще ви кажа нещо ново: да знаеш и да прилагаш, това са две различни състояния. Да кажем, че вие чувате някой път една обикновена песен и казвате: тази песен съм я слушал толкова пъти! Зная я аз. – Добре, изпей

ми тогава тази песен! Щом я знаеш, аз искам да ми я изпееш, да видя докъде се простира твоето знание. Щом не можеш да я изпееш, щом не можеш да я възпроизведеш, ти имаш едно обикновено знание. Няма нищо по-опасно в света от онези хора, които казват че знаят всичко. Такъв човек знае за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за кротостта, за милосърдието, а всъщност нищо не може да приложи от това свое знание. Ами колко видни господарки днес ще ги видите, вкусят от яденето, което готвачката и готви, но не могат да се произнесат, трябва ли или не трябва нещо да се прибави, за да стане по-хубаво - не разбират, не знаят да готвят. Готвачката пита: господарке, я ми покажи един начин, как да наготвя това ядене! – Не зная. И ще видите между съвременните хора, някоя видна господарка се учи от готвачката си, как да готви. Готварството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трябва да се учи от природата. Вижте как природата готви, как майсторски е сготвила своите плодове! Това готвене на съвременните хора аз наричам буламач, една забъркана каша – да ме извините за тия мои думи, но така е. Като вземат да кълцат месото, че като турят в него лук, червен пипер, черен пипер, разни миризми, че картофи варени и ред други приправки – кюфтенца ще правят. Друг път ще приготовляват баница. Ще вземат орехи, че после и ябълки, ще ги смесят и след това казват: вкусни кюфтенца, вкусна баница! Казвам: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдем до положение да говорим Истината, някои хора се обиждат. Обиждането показва едно болезнено състояние на човешкото сърце, или на човешкия ум, или на човешката душа. Здравият човек, дето и да го пипнеш, за ръката било, за главата, или дето и да е, все му е приятно, но болния човек, по който начин и да го пипнеш, колкото и да го гладиш, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: господине, трябва да знаеш, как се пипа. По-деликатно пипай, не знаеш ли гърбът ме боли? Значи има едно почитане, с което трябва да се отнасяме към болните гърбове. Де ще се изрази това почитание? – В болниците, в меките легла. Питам ви: ако е въпроса за меки легла, де ще ги намерите в света? Вие ще ми кажете, че най-мекото легло е от памук. Аз казвам: най-мекото легло е от слънчевата светлина и като легнеш на това легло никакво сътресение няма да стане в организма ти. Но я ми кажете, де е това легло? Всеки от вас, който иска да ощастливи болните хора в света, трябва да им направи слънчеви легла. В такъв случай ние ще дадем на тия хора един импулс нагоре. Човешкият дух, човешката душа, ще се намери в едно състояние, което индусите наричат "сатуа", аз го наричам на български език "вечното възходящо състояние на човешката душа и на човешкия дух." В съответствие на туй състояние в природата има друго едно състояние, което индусите наричат "тъма"; аз го наричам "вечно низходящо състояние на човешката душа". Туй състояние в науката

определят на сгъстено, твърдо състояние на телата. Значи, когато телата се втвърдят много, тогава природата ги осъжда на едно вечно изгаряне, т.е. животът в тях се обезличава. Когато се минава от едно вечно низходящо състояние и обратно, индусите наричат това състояние "ръжа", аз го наричам" активно състояние на човешката душа". Лошите хора са "активни", всичко правят; някой път и добрите хора са активни, зависи на коя страна са. Това средно състояние е състоянието на човека, когато се определя на разни места. "Ръжа", това са военните хора в природата – на която страна отидат, там се проявяват. Ако един военен се проявява в състоянието на "тъма", всички последствия в него са тъй катастрофални, че се изискват хиляди, хиляди години, докато се изгладят всички наслоения от натрупалата се в тях карма. Другото състояние "сатуа" е тъй приятно, но се изискват също тъй хиляди години, докато се внесе това щастие и блаженство в човешката душа. В съвременните хора се развива туй състояние на "тъма", което се е натрупало в тях от хиляди векове, та днес носят лошите последствия. За всичко това съвременните хора искат да осъдят природата, Господа, защо е създал така светът.

Тъй както ние знаем, светът първоначално беше създаден много хубаво. Откак съвременния свят е създаден има приблизително 250 милиарда години. От толкова години насам човешкият дух е слязъл на земята. Той не е бил в това състояние, в което днес се намира. През тия 250 милиарда години през колко фази е минал той, колко опитности е набрал? Не са малко тия 250 милиарда години за земята, но ако се вземат в сравнение с мярката на ангелите, тия години не са нищо друго, освен една възраст от около 2 1/2 години. Следователно, от гледището на ангелите, съвременният човек е едно малко детенце на 2 ½ години, което пада, става, клатушка се. Вие казвате: е 250 милиарда години, това е много нещо! След като сме живели 250 милиарда години, всичките знания и опитности са струпани в тая малка главица. И като претеглите всичкото богатство, което е складирано в човешката глава ще видите, че то тежи само 1 ½ кг., а всичкото останало, което е изживял през вековете е отлетяло, то е един преходен капитал. Всичко онова богатство, което е спечелил през вековете, е на заем взето и затова се губи. Всеки един капитал, който най-малко даже се мени, това е маска на човека, а всичко друго, което не се мени, което човек носи всякога и през всички времена със себе си, това е неговият истински капитал. Гледате някой човек тежи 50-70-100 кг., но хване ли го някоя тежка болест, той остава до 30-40 кг., мяза вече на светия. Един болен, за да остане да живее на земята, трябва да тежи най-малко 30-40 кг., иначе ще го носят въздушните течения.

Благостта, това е най-възвишеното състояние на човешкия дух, към което ние ще се стремим. Благост към всички, това е един вътрешен стремеж у

човека. Защото в закона за любовта, тъй както сега съществува във всички народи, това е едно самоограничение на личността, самоограничение на дома, самоограничение на народа, самоограничение на ангелите, самоограничение на Бога. Това е именно проявлението на Любовта.

Днес в българския език няма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любов, която да включва всичко в себе си. В туй състояние на благост, в Бога няма нито най-малкото желание да стори някому най-малкото зло. Той като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, все ще й се позасмее, ще й даде условия да живее. И дето има смърт, разрушение, нещастие, Бог се притича на помощ на всички. Защото разрушенията в света произтичат от съвсем други причини. Няма да се спирам да обяснявам, кои са причините за разрушенията, затова има много теории. Аз няма да се спирам и да обяснявам, кои са причините за греха. Аз не искам нито да поддържам тия теории, нито да ги опровергавам, засега те са приятно занимание на човешкия ум. Обаче има нещо съществено във всичко това. Туй, което човек е преживял през всички векове, това са придобивките от тия 250 милиарда години. То остава у нас безсмъртно, то съставлява у нас основата на една безсмъртна велика наука, в която участвуваме не само ние, но и всички по-велики, по-възвишени същества. Та казвам: да проявяваме и да прилагаме всеки ден закона на Любовта, това е нашето предназначение в живота. Някой казва: аз зная това, слушал съм какви ли не беседи за Любовта. Казвам: ти изучавал ли си тия 35 милиона проявления на Любовта? Любовта има 250 милиарда приложения. Понеже казваме, че човешкият дух е живял 250 милиарда години до сега, значи всека година отговаря на едно приложение на Любовта – според възрастта му. Какво богатство е това! Сега вие ще се уплашите, ще кажете: замота ни се умът! Няма защо да ви се замотае умът. Ако аз ви покажа онази изобилна вода на Великия или Тихия океан, то не е за да я изпиете. Тази вода не е създадена, за да я пият хората. Тя не е създадена и за да плуват корабите по нея. Ще каже някой: тя е създадена, за да живеят рибите в нея. - И за това не е създадена. Ами за какво е създадена тогава? – Водата е създадена за светлината, водата е създадена за живота – нищо повече. Понеже водата е носителка на живота, тя е в съприкосновение с нас, с разумния живот.

Съвременните хора имат едно материалистическо схващане, те считат водата безсъзнателна като материя само, обаче според онова окултно съзнание, водата не е само материя, тя не е само и животът, но тя е още високо интелигентна и разумна. Че е разумна, това показва, че щом влезе в океана първия кораб, където и да мине, навсякъде се раздава глас: "Тук е влязъл един нехранимайко, не е тъй чист." Пък и между вятъра и водата по някой път има съгласие. Те като духнат върху кораба, та на миш-маш го

направят. И какво става с хората там? – По някой път се хванат за някоя бръмка, за някоя халка, държат се, а по някой път обичат да се покланят на парахода клатушкат се насам-натам. Учените хора обясняват тия неща с това, че в морето ставало буря, вследствие на което се произвеждали големи вълнения и т.н. И след като излезе човек от океана, казва: още веднъж не влизам в този кораб не минавам през океана! Защо се вълнува морето? Защо се вълнува океана? Вълнението е най-красивото нещо в океана. То показва, че в него има живот. Това вълнение в морето, в океана е най-красивото нещо. Ама вятър духа! Че в туй духане седи красотата! Че това духане на вятъра внася живот! Този кипеж на водата е също живот! Водата като падне на суша донася живот, опреснява го. Тази вода не пада само на сушата, но влиза и в нашия организъм, освежава го. Бъдещите физиолози ще обясняват едно от великите свойства на водата, с което хората ще могат да се лекуват. Много неврастеници стават от какво? – От нямане достатъчно вода. Суша има в тях! Тези хора, които са изсъхнали, нямат вода, т.е. влагата е потъвала дълбоко в пластовете им. Те имат много малко влага. У други хора пък има застояла вода, която аз наричам "жабунясала вода". Водата у тях е жабунясала, защото като няма възможност да се разнася из организма им, понеже е подпушен, застоява на едно място. Те имат вода ¾ от теглото на целия организъм. Някой казва: не знам защо моето състояние е особено. Казвам: ти имаш в себе си ¾ по тегло от теглото на целия организъм. Мнозина може да оспорват това, но аз поддържам, че ¾ и повече от теглото им е вода. И ако всичката вода се изпари, какво ще стане с човека?

Сега, аз не искам да оставя във вас мисълта, че в света няма нищо реално. Всичко в света е реално, само че в едно отношение реалността е вечна и неизменна, а в друго отношение – временна и преходна. Или с други думи казано: в света има две посоки на движение - възходящо и низходящо. В едното състояние, което е състояние на "тъма", низходящото състояние, се раждат скърбите, страданията, мъките, болестите, всичките несполуки, неблагодарността, всички лоши прояви. А в ляво дето е Духът на Благостта, Бог, на Когото се казва, че е благ, тази посока е възходяща: тя определя стремежа на човешкия дух към Бога. Всеки човек може да провери себе си, да види кое от тия две състояния преобладава в него. Сегашните хора изглеждат много благи. Да, но благият човек трябва да бъде като едно море, най-малко като едно голямо езеро, на което диаметърът да е 100 км. широчина. Питам: ако човек представлява едно такова голямо балканско езеро, може ли някой да го размери? Колцина от вас могат да не се размътват? Направете наблюдения върху себе си и се сравнете с едно такова голямо езеро! Вие сега казвате: аз съм човек свършил, опитал съм живота, имам големи опитности, Духът живее в мене. Знаете ли какви книги съм чел, знаете ли какви сънища имам? Зная,

много добре зная всичко, но не са минава и ½ час, дойде някой, каже някоя обидна дума, а всичко се разваля – лицето ви почернява, разположението на духа се изгубва и вие казвате: кръвно ме обиди този човек! От какво ви обиди? Човек, у когото една дума може да произведе такава пертурбация, да го размъти от дъното, той е от много знаещите, който всичко знае и нищо не знае. И знаете ли на какво мяза такъв човек? Имало един българин който се хвалил, че знае всичко, минава за голям философ в селото. Разправял, че знае всички езици, че знае също и турски език. Този българин се наричал Цветан. Ще ме извините, ако някой между вас е Цветан, да не мисли, че говоря заради него, че нарочно съм скроил това име. Не, така се казвал този българин. Идва един "дели-бей" в селото, но никой от селяните не знае турски. Викат Цветана, казват му: "Хайде, разговорете се този турчин "дели-бея", ние сме готови да му услужим. Турчинът разправя, разправя на Цветана нещо, но той не разбира. Излиза пред селяните, казва им: "Дели-беят иска да му опечете един голям куркой от 12 кг, да му опечете още и четири кокошки, пълни с ориз и смокини, едно агне, да му извадите 4-5 кг. мед от някой кошер. Като донесли всичко това, турчинът се наял добре и казал на Цветана: "Аз съм много доволен от всичко това, благодаря ви, вие сте много добър човек, но друго нещо искам от вас" – и започнал да разправя. Говори му на турски, но Цветан нищо не разбира. Излиза пак пред селяните и им казва: "Дели-беят е много доволен от всичко, но дошла му някаква идея, иска един сак за риба, та сам да отиде на реката да налови риба." . Донасят му сак за риба. Предлага Цветан сака, но дели-беят, като не разбира какво означава това, счита, че се подиграват с него, затова набива добре Цветана и го изпъжда навън. Питат го селяните : защо те наби? Защото го наддумах. Така и ние, съвременните хора, като ни сполети някое нещастие, казваме: е, светът е такъв, няма кой да ни разбере, не се живее между хората! Това е Цветан, който казва, че знае всичко, че разбира всичко. Няма нищо в това, но туй е една погрешка в нас. Вземете колкото добрини и да ни е направил Господ в живота, ако някой път ни се случи някое нещастие, което да не е в програмата ни, което не сме предвиждали, ние правим въпрос: как си позволява Господ да не чуе молитвата ни? Не е било време през тия хиляди и хиляди години откак светът съществува, Господ да не е имал търпението да слуша молитвите на всички. Господ е отговорил, задоволявал не само нашите молитви, но не е оставала незадоволена нито една просба и на най-малките мушици. И ако някой път вам се чини, че Бог не ви е задоволил, то е защото вашите подчинени са опапали всичко. Казвате: ами защо Бог е допуснал тая работа? Бог абсолютно не се занимава с лошите работи на хората. Този, който се занимава с лошите работи на хората, е друг. Българите наричат Бога "Всевишний", аз Го наричам "Скришни". Той е Бог на Любовта. И всички работи, които се вършат на "скришно" са работи, които успяват. И съвременната окултна наука говори тъй: "Искаш

ли да направиш една работа, трябва да я направиш на скришно, т.е. с Бога, а ние сме изопачили нещата, вършим работите си сами.” Не, с Бога реши работите си! Хората мислят, че като направим една работа сами, без Бога, ще се качат на небето. Не, под думата “скришно” се подразбира с Бога. Тогава ще се качиш на небето, тогава ще бъдеш на скришно място.

Сега съвременните учени хора с какво ли не се занимават. – Те се занимават със слънцето, със звездите. Казвам: я вижте, обаче, какво казват вестниците на слънцето? И там имат афиши, и там се интересуват от живота на земята. Те пишат за благополучния състав на българския кабинет, че българският кабинет се е сменил, че е настъпила една малко по-топла вълна и българите живеят малко по-свободно, искат да живеят по Бога. Там се интересуват, искат да знаят, какви ще бъдат методите на новия кабинет, държат точна сметка за всички промени, за работата на всички тук. Вие, които ме слушате, ще кажете: на слънцето няма хора. Хора няма, но има разумни същества, с много по-добре организирани тела от нашите, които огън не гори. Ако ние бихме отишли при тях, от атмосферата, при която те живеят, нашите тела биха се изпарили. А те, при тази голяма температура там, живеят един отличен живот. И техните дами се разхождат там без чадъри. Ще кажете: е и дами имало там! И какви дами има! Аз ще ги нарека като тия английски лейди, или като французките контеси, или като руските княгини, като княгиня Бурковская например, и др. такива. Цялата вселена е пълна с познания, с един толкова интересен живот. Някой съвременен учен за да покаже своето величие изучава живота на някой микроб, напише цял том върху него, и всички казват: браво на този учен! Като ни открива тези научни неща, прави светът толкова интересен за нас, толкова красив! Когато този учен говори за един свят, който те не виждат, всички се учудват, щом ние заговорим за онзи свят, казват ни: баш не е така. Ами това, което пише онзи учен, тъй ли е? Той разговарял ли се е с тези микроби? – Не, наблюдавал ги е само, как се движат, как мърдат насам-натам. И аз имам един микроскоп, който увеличава 3000 пъти, но питам: коя е подбудителната причина, дето тия микроби се движат от една на друга страна? – Търсят си храната. Наблюдавал съм някой път, как морските чайки прехвръкват от едно място на друго. Казват: блазе й! Не, не й блазе, тя наблюдава, де има риби. Види някоя риба, спусне се надолу. Рибата я забележи, скрие се. Пак се дигне нагоре, пак се спусне. 20-30 пъти прави това и като не успее, гледам я дигне главата си нагоре, грачи. Защо грачи тя? Тя казва: кажи на Господа да ми даде една рибка! И действително, като пограчи 2-3 пъти, изкочи една рибка на повърхността на водата, тя я сграбчи, изяде, и след това кацне на водата. Защо? – Почива си. Вие ще кажете: това е с животните, но с нас културните хора, не е така. Питам: вие защо свършихте университета? За да си изкарвате хляба, нали? Не е лошо това, но главната идея е да

направите живота си по-сносен, по-приятен. Първата задача на науката, обаче, не е да направи живота си приятен, но да ни научи, как да служим на Бога. Ако има за в бъдеще една наука, тя трябва да бъде такава наука, която да ни научи, как да използваме условията на Любовта, за да живеем един добър живот. И тогава, ако създадем един дом, какъв трябва да бъде той? Вие казвате: е, да си съградим една каква и да е колибка, да има де да живеем. Не, ако един културен човек рече да си съгради един дом, той трябва да представлява нещо ново. Ако не съградиш такова нещо, по-добре ходи под наем. Ако ти учиш, учи, но придобий една велика наука! Ако е да придобиеш най-обикновените знания, та който те запитва, дали има друг живот, да дигаш рамене и да отговаряш, че не знаеш, по-добре не учи. Има ли Господ? – Не зная. Какъв е смисълът на живота? – Не зная. Какво ти е състоянието? – Гладен съм. И сега, гледам някое куче си маха опашката. Питам го: какво ти е? – Гладно съм. Гледам някоя кокошка ходи насам натам из двора, рови. Питам я: какво ти е? – Гладна съм. Хвърля й малко царевица, отива си. Какво нещо е гладът? – Гладът е една проява на живота, стремеж към придобиване на Божествената Любов. Вечният глад показва, че ние сме изпускали много от условията, при които Любовта трябва да се прояви. И сега, наместо да имаме едно естествено чувство, което да произвежда в нас радост и веселие, ние изпитваме един неумолим глад, който постоянно ни мъчи. Гладът, значи показва, че ние сме пропуснали условията, при които може да се прояви Божията Любов в нас. А това показва, че материята в нас се е достатъчно сгъстила. Вземете един съвременен човек, нахрани се най-първо, но не се минава много време, започна да усеща голяма жажда, храносмилането се затруднява, кръвообращението му не става правилно и след време усеща болка в краката, в пръстите, започва да не вижда, да не дочува, додето най-после лекарите се произнасят: нервната система на този човек се е съвършено разстроила, той има такава и такава болест, осъден е да умре. Преди повече от 20 години един българин от Ново-пазарско заболява сериозно и отива във Варна да се лекува. Лекарите му препоръчват да остане на лечение в тамошната клиника. Той се съгласи, остава там, но положението му не се подобрява. От ден на ден положението му става все по-лошо и лекарите пишат на домашните му в Ново-пазарско: Положението на нашия болник се усложни, той е осъден да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тук, защото ние имаме обичай да режем телата на много от болните които умират при нас, правим научни изследвания. Понеже българите не обичат да режат телата на покойниците им, домашните му веднага отиват да си го вземат. Занасят го в селото си, чудят се, как да го лекуват. Събират се 12 баби от околните села на консулт какво да го правят. Болният седи вцепенен, само пъхти, охка. Започна най-първо баба Цветана, след нея тази – онази, всички си изказват мнението, докато най-после консултът решава: за да се спаси болният, трябва да се свари в

една голяма хараниия, с вместимост около 50 – 70 кг. ечемик. След това болният ще се завие добре с юрган, в дебели завивки и ще го турят на парата на тази ечемична вода. Той трябва да се изпоти много добре, но докато не се отдели студена пот от него, няма да се спаси. Отдели ли се студена пот, болният е спасен. Тъй направили. Завили болният, турили го на парата, и той се изпотил няколко пъти, докато отделил студена пот. След това консултът решава: да се свари на болния около ½ килограм зелена чорба, да се тури в нея червен пипер и да му се даде да пие. И това направят. Не се минава и седмица, болният оздравява, става на краката си. Питат го лекарите: как оздравя? – С ечемик и зелена чорба. Така е, но и тия 12 баби със своя консулт го спасиха. Всичките седят около него, чакат да излезе тази студена пот, молят се на Бога. И като му помогнаха, казват: "Господи, благодарим Ти, че ни помогна!" След това се обръщат към болния, казват му: "Хайде, синко, благодари на Бога сега и гледай повече да не грешиш, защото ще дойде пак този консулт и пак ще намериш коритото. Това е малко смешно за вас, но такова е положението на един болен. Няма някой от вас, който да не е турян над коритото с ечемика.

Ние сега ще се повърнем към Божията благост. Туй което може да внесе един здравословен живот в нас, това е Божията благост. Когато дойдат изпитите, изпитанията в живота ви, радвайте се, не защото ги искате, но те ще ви дадат възможност да проверите силите си, да видите, до колко можете да приложите Божията благост и да пренесете всичко с търпение. Не подразбирам да пренесеш всичко с пасивно търпение, но с разумно търпение. Възприемеш ли и приложиш ли Божията благост, тя ще внесе в тебе едно добро качество. Тогава ти ще попаднеш в състоянието на "Сатуа", което ще внесе в ума ти едно размишление. Някой казва: аз зная много, но памет нямам; толкова много се говори, толкова много слушах тази беседа беше отлична, но нищо не можах да запомня от нея. Щом нищо не си запомнил, това не е памет, това което имаш, не е ум. В една беседа все има нещо, което можеш да запомниш. Разсеяността на ума е едно лошо качество, което показва, че вие вървите в низходяща степен. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсеяно състояние, той върви добре. Когато духът на човека е във възходящо състояние, всичките неща, към които той се стреми, колкото и да са надалеч от него, както са надалеч и звездите от него, все пак ще има известно съотношение между него и между тия възвишени неща, към които се стреми. Когато човек дойде в съотношение с когото и да е, не само с хората но и с цялата окръжаваща го среда, всичко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрез всички неща в света, колкото малки и нищожни да са, се проявяват разумни сили, разумни същества. За пример, ти вървиш, съсредоточен си в мисълта си, много важна работа имаш, но виждаш едно дете на улицата, страда, плаче. У тебе се породи едно малко желание да се

спреш, да му помогнеш, но веднага си кажеш: нека друг някой се спре да го утеши, аз имам високо предназначение. Кажеш ли така, ти не разбираш Божията Любов, ти си изгубил един велик Божествен импулс. Не, каквато важна работа и да имаш, ти ще се спреш. Спреш ли се да помогнеш на това дете, ти си помогнал и на себе си.

Ще ви приведа един пример за един от индийските царе, който е живял преди потопа, след което време става в света една голяма промяна, тъй разправя индийското предание. Този индийски цар се наричал Сатиаврас. Той бил един от най-възвишените, най-разумните царе в тази епоха. Считал се за член на една от школите на йогите, школата на "Сатуа". Един ден, като седял при реката Ганг, вдаден в дълбоко размишление, как да подобри положението на своите поданици, от реката изскочила една рибка и паднала право в ръката му. Той я хвърлил назад във водата и й казал:"Нямам време сега да се занимавам с тебе." Обаче, като продължавал да разсъждава, тя отново изскочила от реката и паднала пак в ръката му. Той пак я хвърлил във водата. Тя и трети път изскочила от водата и паднала в ръката му и този път му проговорила: "Аз имам един голям враг, гони ме, иска да ме изяде, а понеже ти си един от най-умните и добри царе на земята, помогни ми, спаси ме! За тази услуга, която ще ми направиш, аз ще ти благодаря." Той я взел и я занесъл в едно малко езеро, близо до реката. Тя расла свободно там, станала грамадна и като нямало повече място за нея, помолила пак царя: "Занеси ме в грамадния океан." Същевременно добавила: "Наскоро в света ще настане голям потоп, затова приготви се, аз искам да ти помогна." Това бил Бог Всевишний, Бог Вишний, Който дошъл чрез тази рибка да го спаси, да стане родоначалник. Казвам: тази малка рибка изскочила от водата и го помоли да я спаси, но той отначало отказа, под претекст, че е човек занят с големи работи. Великият Бог Вишна решил да се прояви чрез тази малка рибка в Индия. Защо? Няма да се спирам да обяснявам вътрешния смисъл на този факт, но важното е, че ако ти дадеш възможност и на най-малката мисъл в тебе, може да е и една малка рибка, да се развива, тя ще се превърне в едно велико, мощно качество и за в бъдеще ще те избави от най-големите напасти, ще те подигне и облагороди. Та казвам: в сегашния живот, тъй както сте, всички хора трябва да имат едно постоянство. В какво? – Да трансформирате енергиите си. Когато говоря за трансформиране на енергиите, вие ме разбирате криво. Какво подразбирам под трансформиране на енергиите? – Да се трансформират нисшите енергии във висши. И вие можете да ги трансформирате, но трябва да учите. Забележете, нито един от вас не знае условията, при които се е родил. Родило ви се е дете, но каква ще е съдбата му не знаете. Някое дете има сини очи, не знаете, защо са сини. Друго има кафяви очи, не знаете защо са кафяви. Трето има черни очи, също не знаете причината. Казват някои:

когато е била майката бременна, видела е някой човек със сини, или кафяви, или черни очи, та са се впечатлили в нея. Други пък казват, че детето мяза на майка си или на баща си, затова има такива очи. Не, защо едно дете има сини, кафяви или черни очи, има причини за това. После, защо едно дете е малко тантуресто, и това си има причините.Лицето на някое дете, например, не трябва да бъде много дълго, брадичката му пък трябва да е малко заострена, с дупчица в средата, очите му не трябва да са разногледи, тебе да гледа, мене да вижда и т.н. Разногледите очи показват една анормалност в човешкия ум. Вие трябва да проучвате себе си, за да се поправяте. А какво виждам? Гледам, някои идват при мене, не да се учат на онази велика Божествена Мъдрост, а да гледат и ловят слабостите на този-онзи, защо някой си как казал, как постъпил. Казвам: вие сте цели професори, защо идвате тук? Тук идват тия, които искат да учат. Някой ме слуша и после критикува, че не съм турял на място съществителните, прилагателните и местоименията. С тия местоимения, съществителни, прилагателни и глаголи аз се разговарям, по особен начин ги разбирам. Някой път казвам на глагола: макар че ти си от много високо произхождение, но ще чакаш. Аз ще викам най-напред прилагателното или местоимението, с него ще се разговарям, а после с тебе. “Ами кога ще дойда”! – Когато ти дойде времето. Немците, например, в речта си турят глагола на края. Някой немец ти говори, говори, каже ти някое километрическо изречение и на края ще тури глагола. Някой ме пита: ти знаеш ли немски? Казвам: преди няколко хиляди години съм го учил, но сега трябва да си го спомня. Французите пък имат друг строеж. Българите пък имат свой специален строеж – изобщо всеки народ се отличава по конструкцията на своята реч.

И тъй, Христос казва: “Благ е тъкмо един Бог.” Как се изразява Неговата благост? – Той иска да ни предаде своята благост, да ни направи здрави. И апостол Павел Казва: “Бог иска да ни предаде своята благост, и ние да я възпоменем.” Тогава казвам: Любовта, благостта на вечния Бог е еднаква към всички същества, но всички не я възприемат еднакво, вследствие на това произтичат тия лоши разположения, тия дисонанси в тях. Следователно, ако при най-големия упадък на духа ти можеш да си кажеш: Велики Боже на Любовта, макар че аз съм Те забравил, макар че нямам телефон с Тебе и не ти чувам гласа, но съм напълно убеден, че в Тебе няма промяна и измена и Ти мислиш заради мен. Кажеш ли, че Господ те чува и мисли заради Тебе, Той действително те чува и мисли за теб; кажеш ли, обаче, че Той не те чува и не мисли заради теб, ти сгъстяваш материята около себе си и се отдалечаваш от Бога с такава бързина; че гласът Му не може да се чуе и да те стигне. И тогава всичката благост, която Бог ти изпраща, остава неизползувана.

Днес, вие сте хора на отрицанието. Нямам нищо против това, ще дойде ден, може би след 250 милиарда години, когато вие ще бъдете по-умни, отколкото сега. Някои от вас, както ви гледам, и сега сте разумни. Нали искате да бъдете щастливи? Аз ви препоръчвам за тази цел да бъдете разумни, но не разумност като тази на лисицата, нито като тази на тигъра; или на змията или на паяка, нито разумността на овцата, нито тази на вола, нито тази на орела. Каква разумност трябва да ви препоръчам тогава? – Ще ви препоръчам разумността на светиите, на ангелите. Ние няма какво да се учим от животните. Някой път за упрек казват някому: виж онази овца! Вземи пример от нея! Аз няма какво да се уча от овцата. Състоянието на овците ние сме минали преди хиляди години. Ще си спомняме как едни стригали, ще си спомняме ножа на тогавашните, па и на съвременните културни хора. Хиляди пъти е минавал той през врата ни. Било е време, когато сме изпитвали и зъбите на вълка, на тигъра, както и отровата на змията. Било е време, когато сте мърдали опашката си. Ще кажете: е възможно ли е това? Че какво лошо има в мърдането на опашката? Чрез опашката се изразява интелигентността у животните. Ако кажеш на някой човек, че си мърда опашката, или че в него се проявява някакво животинско състояние, той се обижда, а да избива по 20-30 души на ден във време на война, това е благородно. Отгоре на това ще го възнаградят с "Георгиевски кръст". Не, това е позор! В такъв случай по-хубаво е да бъдеш една овца. Една блага дума струва хиляди пъти повече, отколкото хилядите горчиви думи, които можеш да кажеш на хората. И какво можете да им кажете? Може да кажете някому, че е невежа, че е вагабонтин, това – онова, но какво ще спечелите от всичко това? Не, кажете в душата си: има един велик идеал за нас. Той е Божията благост, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, Благостта е Божието величие. Тя носи за нас условия за разумния живот, да се разширим и да бъдем свободни. Тя съдържа в себе си нашето щастие, нашата свобода. Съвременните хора свободни ли са? Аз имам друго понятие за свободата. Някой човек казва, че е свободен, но как? – Той е свободен да ходи само в София от единия до другия ѝ край. В друг град той не може да отиде. Друг някой е свободен да ходи и в други градове из България, дето иска, но вън от България не може да излезе. Той не може да отиде например в Америка, в Австралия, в Англия или където и да е другаде. Трети някой може да ходи в която държава пожелае, но пак не е свободен, не може да отиде до месечината, до слънцето, до някоя звезда, напр. до Голямата мечка, до Сириуса или до друга някоя планета или звезда. Ако можете да ходите и по тия места, вие ще имате и в този случай една обикновена свобода, но какъв велик човек ще бъдете тогава, каква велика наука ще имате! Някой казва: аз видех снощи една звезда. – Нищо не си видел! Ти си видел тази звезда сега, а това е светлината ѝ, която тя е изпуснала от преди хиляди години. Ти трябва да отидеш на тази звезда със своя ум и тогава да

говориш, че си я видел. Ходил ли си да видиш? Да мислиш, че си я видял, без да си я видял в действителност, това не е най-голямата наука. Питам някого: коя е най-великата наука в света? – Най-великата наука седи в това: да умреш, да се разложиш и да се разпръснеш на елементи в природата. На какви елементи ще се преобърнеш? – На кислород, водород, азот, въглерод, на злато, сребро, желязо, мед и ред други елементи. Когато станеш на кислород, ти ще започнеш един нов живот – отличен живот ще живееш! Човек в среда от кислород може да живее един разумен живот, в който ще се прояви една приятна, хубава светлина. Ти ще започнеш, както кислорода, да влизаш в дробовете на хората, да изучаваш човешките тайни. Много поети искат да знаят тайната на женското сърце. Казвам: който иска да знае тайната на женското сърце, трябва да стане на кислород. Докато не се разложиш и превърнеш в кислород, нищо няма да научиш от женското сърце. И на жената казвам: докато не стане на кислород, нищо няма да научи от мъжкото сърце. И не само на кислород трябва да се превърне, но още и на водород, на азот и на въглерод. Тия четири елемента, това са четири различни живота. Значи, ще паднеш на земята и ще се разложиш; земята все ще ти даде нещо.

Вървим вчера из града с един приятел и той ми казва: чудно нещо, ако си в някой европейски град и завали дъжд улиците се измиват добре, приятно ти е да ходиш, а в София, всичко се разкаля след дъжд. Аз вадя заключение: като влезеш в едно общество, дето улиците са павирани, това показва че и техния умствен свет е чист и павиран, а когато влезеш в едно общество дето улиците са кални, това показва, че в него няма морален устой. Затова казвам: когато улиците са много кални, не ходи; когато улиците са много прашни, не ходи.Ами кога да се ходи? Идейното ходене е когато няма кал, когато няма прах. Състоянието на улиците изразяват физическия свят.

Във водата пък има друго едно свойство - користолюбие. Тя като те види, казва: господине в тебе има доста кир, аз няма да ти взема пари, но влез в мене и всичко, каквото смъкна от теб, ще го задържа за себе си. Ако обичаш, влез в дома ми, аз ще ти взема всичката кир и ще я задържа като спомен. Водата изобщо много обича човека. Като го види, любезно го показва и казва: много умен човек е този. Но ако седиш по-дълго време в нея, тя ще ти отнеме всичката топлина и ще се простудиш. Тя казва: влез в мене, но след като се измиеш дълго време не стой!

Във вятъра има друго едно свойство: той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, големи шапки. Той не ги обича. Като види някого с такава голяма, широка шапка, казва му: господине, кой ти даде право да носиш тази широка шапка? Хайде долу, бъди, както Господ дал! Никой път

туриш някоя дълга, широка мантия. Той я развява, докато я свали от гърба ти. Вятърът не обича модите на хората, затова постоянно ги развява, отдето е излязла и българската поговорка: “Вятър го вее на бял кон”. Кой е белият кон? Казвате: е поговорката си е такава. Не, колко съдържателна е тази българска поговорка!. Белият кон, това е чистият, възвишеният човешки ум с онези възвишени добродетели в него. Значи, човек мисли с този бял възвишен кон. Аз бих желал българите да ги вее вятъра на бял кон. А може да ни вее вятъра на бял кон само тогава, когато се стремим към Божията благост. И при сегашното състояние, в което се намираме ние всеки ден трябва да мислим за Божията благост. У вас има честолюбие, мрачни състояния и затова някой казва: искам да умра, да не живея. Не, умри за злото, живей за доброто, за Господа, за този велик Божи Син, да опиташ хубавото и красивото в него. Питате: какво да правя? Ще ви кажа. Излизай всяка вечер да наблюдаваш звездите, погледни към Сириуса и кажи: Господи, нищо не разбирам, но нека от тук да капне малко медец. После се обърни към друга някоя звезда и пак се помоли да ти прати малко медец. И като се върнеш в дома си, ще се усетиш по-обновен. А сега някой казва: тази звезда там какво ли е? Какво голямо смирение се изисква от нас, да бъдем разумни деца, с отворени сърца, за да възприемем онази велика благост, с която Бог се обръща към нас. С това се отличават хората на “сатуа”. Онези индуси, които изучават науката за Любовта седят там с крайно смирение, учат тази наука. И всеки един верующ трябва да бъде с крайно смирение, да се радва на всичко, каквото погледне, и от всичко да взима поука.

Аз ви оставам сега с мисълта: “Благ е тъкмо един Бог.” И Бог от Когото е излязъл нашия живот е благ. И Бог, към Когото отиваме е благ. И Бог, Който ни дава Мъдрост, Светлина и знание е благ. И този благ Бог, към Когото отиваме, има тази вечна свобода за развиване на човешката душа. Затова не казвайте, че много знаете, но приложение трябва. Аз не казвам, че не знаете, но трябва да знаете още толкова, колкото знаете сега.

Благ е Бог. И ние трябва да бъдем благи, или да носим Божията благост навсякъде, а като я носим, ще покажем, че аз вярвам в Бога. Защото ако аз говоря и не изпълнявам, това е лъжа; ако пък говоря и изпълнявам, това е велика Истина. Щом е велика Истина, това е свобода за мене, свобода и за всичките.

Желая сега всички да вървите към вечно възходящото, и душата ви да се пълни с Божията благост. И като излизате вечерно време да си поискате от всека звезда по малко медец, по малко светлинка, да се разшири ума ви, да се облагороди сърцето ви, да се засили волята ви и тогава ще можем да се разбираме по-добре.

Беседа, държана от Учителя, на 17 януари, 1926 год. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_01_20 Четирите действия
лекция пред общия окултен клас

ЧЕТИРИТЕ ДЕЙСТВИЯ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Размишление

Чете се темата: „ Добри и лоши последствия от богатството и сиромашията".

Следния път пишете върху темата: „Разлика между въздържание и самообладание".

Сега ще ви напиша следните действия:

5 + 3 = 8 9x3 = 27

8-6 = 2 7:4 = 7/4

Всяко число е жива сила. Какви отношения имат тези числа помежду си? Някой казва: „Какви отношения имат тук написаните числа помежду си аз не зная, но знам, че 5 + 4 = 9 или 8-6 =2 и т.н." Така е, но числата имат отношения помежду си. Какво знаете вие за числата 4 и 5 например? Какво трябва да направите с тези числа? Да ги съберете. Числата 8-6 трябва да се извадят. Числата 9x3 трябва да се умножат и най-после, числото 7 трябва да се раздели на 4.

Вие, макар и окултни ученици, се намирате в положението на обикновените ученици. Седите на местата си, мислите, че много знаете, но щом излезете на черната дъска, всичко забравяте. Това не е знание. Знание е само това, което можете веднага да приложите в живота. Това изисква живата природа, за което дава на ученика ред методи, закони и правила. Например вие имате някоя мисъл или някое чувство, които ви смущават. Те представляват трудни задачи за разрешение. Какво трябва да направите? - Обърнете се към живата природа, която ви дава четири начина за разрешение на вашите задачи: вие можете да ги решите или по закона на събирането, или по закона на изваждането, или по закона на умножението, или по закона на делението. Значи събирането, изваждането, умножението и делението са четири начина, по които може да решавате и най-трудните си задачи. Питам: Какъв пример можете да дадете от живота, който да решите по един от тези методи? Например

вашият син иска да следва в странство. Вие се чудите как да решите този въпрос. Много лесно. Ще извадите пари от джоба си и ще го изпратите в странство. Значи този въпрос се решава по закона на изваждането.

Често съвременните хора се занимават с поезия и казват: „Дойде ми една поетична мисъл в ума." Друг казва: „Имам поетическо настроение." Всъщност каква е разликата между прозата и поезията? Прозата и поезията са състояния у човека, както например материята има различни състояния. Прозата може да се уподоби на твърдото състояние на материята, каквото е въглеродът. Поезията може да се уподоби на въздухообразното състояние на материята, каквото е кислородът. Твърдата материя, т.е. прозата, е устойчива. Върху нея може да се сее жито, царевица и други семена и да се събират плодове. Въздухообразната материя пък,т.е. поезията, е проводник на топлината. Слънчевите лъчи минават през нея. Те обичат поезията. Ако поезията не съществуваше, слънчевите лъчи нямаше да преминават през нея; те щяха да се отклоняват от своя път, вследствие на което земята щеше да бъде лишена от тях. Какво представлява земята без слънцето? Какво ще стане със земята, ако слънчевите лъчи не я огряват? Тя ще загине. Защо слънчевите лъчи не могат да стоплят луната, както отопляват земята? Ще кажете, че луната отразява слънчевите лъчи, затова не може да се стопли. Защо ги отразява? По кой закон ще разрешите този въпрос?

Съвременните учени казват, че луната е студено тяло, което е изгубило своята първоначална топлина и светлина, вследствие на това се е втвърдила. Те казват още, че на луната няма никакъв живот. Питам тогава: Какво може да направи едно мъртво тяло? - Нищо не може да направи. На основание на същия закон, питам: Как могат да се нарекат тези хора, които както луната отблъскват Божията Любов, която пада върху тях? Те са мъртви хора. Когато слънчевата светлина пада върху луната, тя я отблъсква и препраща на други тела. По същия начин, когато Божията топлина и светлина падат върху мъртви хора, те ги отблъскват от себе си и препращат върху други хора. Следователно всички хора, които приемат Божията светлина и топлина и ги използуват разумно, ние наричаме живи хора.

Често вие разрешавате въпросите си по обратен път, но трябва да знаете, че природата обича правилност и точност. Имате ли известна идея, тя трябва да бъде точно определена. За пример някой казва: „Аз искам да обичам." Как искате да обичате: по закона на събирането, на изваждането, на умножението или на делението? Обаче в математиката има друг закон, по който можете да решавате въпросите. Кога ще можете да се ползвате от този закон? Сама след като имате резултати от законите на четирите

елементарни действия. Щом получите резултати от тях, вие ще ги повдигнете в пета степен и ще се ползвате от закона на висшата математика. Вие повдигали ли сте резултата на някое действие в пета степен? Ако някой от вас е повдигал резултата на някое свое действие в пета степен, нека разкаже как е направил това. Казвате: „Трудна работа е тази." Как мислите вие? Който влезе в окултната школа, той ще се натъкне на мъчни проблеми за разрешение. Казвате: „Всички въпроси се разрешават с любов." За каква любов говорите вие? За любовта на света ли говорите? Ако разбирате тази любов, нима майките не обичат децата си? При това често се говори, че любовта царува навсякъде. Щом е така, откъде произтича дисхармонията в обществата? Нали всички хора са родени все от майки? Нали всички хора са заченати все в любов? Обаче в любовта на съвременните хора липсва нещо. В нея не са спазени всички процеси, всички изисквания, които любовта включва.

Сега, като се говори за любовта, мнозина мислят, че могат да й се отнемат няколко от съществените качества и пак да се нарича любов. Генералът ходи, движи се, вика, ругае войниците и си мисли, че има любов. Защо когато види някоя млада, 19-годишна мома, той е мекичък, нежен с нея, разговаря се кротко, тихо? Той й казва: „Не зная какво да правя. Труден е животът! Тъжно ми е на сърцето!" Защо този генерал е толкова груб с войника, а тъй мекичък и нежен с младата мома? Вие ще кажете, че причината за това е момата, пред която той иска да се докара малко, а пред войника няма защо да се докарва. Въпросът не се решава така. Генералът е мек спрямо момата, защото тя внася нещо ново в неговата душа. Следователно, когато не можем да внесем в душите на хората това, от което те се нуждаят, ние имаме обратни резултати. Защо? - Защото тогава процесите както в природата, така и в математиката не се извършват правилно. Щом процесите не стават правилно, и резултатите им няма да бъдат правилни.

Съвременната религия препоръчва на хората разкаяние като едно от важните условия за придобиване на спасение. Да се разкае човек, да признае и разбере своите погрешки, преди всичко той трябва да знае как да ги изправя. Който не знае и не може да изправя погрешките си, всъщност той не ги знае. Да познаваш, да знаеш нещо, това подразбира да имаш два противоположни възгледа, които да сменяваш един с друг. Например вие разглеждате здравото и болезненото състояние на човека. По какво се различават тези две състояния? Ако се обърнете към съвременните медици, те ще ви дадат ред отличителни качества за болния и за здравия човек, както и ред правила за лекуване на болния и за запазване здравето на здравия. Обаче окултната наука разглежда този въпрос другояче. Тя казва: Болезненото състояние на човека се дължи на

неправилното разпределение на жизнените енергии в някои части на организма. Тази енергия е натрупана в някои части на организма повече, а в някои -по-малко, вследствие на което се забелязва известна дисхармония или едно неуравновесено състояние в човека. Изобщо болните хора са много лековерни. Те постоянно викат лекари, приемат лекарства, като се надяват, че състоянието им ще се подобри. После чуват някъде, че еди-коя си баба лекува болни като тях и те веднага я извикват, искат и от нея лекарства. След това извикват още двама лекари, които също им дават лекарства. По този начин от смесването на разни лекарства в организма настава противодействие, реакция, чиито резултати не могат да бъдат добри. Разните лекарства на лекарите създават цяла каша в организма. В това отношение, ако болният се лекува само от един лекар, той ще оздравее по-скоро. Българинът, който е практичен, по този случай е създал поговорката: „Много баби, хилаво дете". Когато се говори за здравия човек, това подразбира, че енергиите в неговия организъм са правилно разпределени навсякъде. Помнете следния закон: когато слушате много умове или когато пиете вода от много извори, вие нищо няма да постигнете. Под думата „извори" ние не разбираме чешми, водата на които е от един и същ извор, но подразбираме качества вода. Има води, от които човек, като пие, оздравява; има води, от които човек се разболява. Водата на първите извори е магнетическа; тя се отразява благоприятно върху здравето на човека. Към водите, вредни за организма на човека, спадат блатистите, застоялите, понеже в тях попадат гниещи вещества, които ги развалят. По същия начин и в ума на човека попадат мисли, които се задържат за дълго време и както органическите вещества, така и те започват да се разлагат, вследствие на което покварят човешкия ум. Следователно изхвърлете навън всяка мисъл, която се задържа за дълго време в ума ви; тази мисъл е непотребна за вас. Казвате: „Коя мисъл е непотребна?" Представете си, че вие имате голям двор около къщата си. Един селянин, ваш познат, иде на пазар в града и ви моли да му разрешите да вкара колата си за малко във вашия двор. Вие му позволявате и той вкарва колата си, оставя я в двора и бърза да отиде в кръчмата. Влиза в кръчмата, среща се с приятели и започва: хайде за здравето на жена си; хайде за здравето на децата си - времето лети. Минават час, два, три, пет, десет, а колата и конят неразпрегнати, седят в двора на приятеля му. Колата и конят представляват една застояла мисъл в човешкия ум. Какво трябва да се направи с нея? Трябва да се изхвърли навън. Казвате: „Това не е наша работа." Не е ваша работа, но колата е във вашия двор. Затова вие ще потърсите селянина, чиято е колата и ще му кажете: „Слушай, приятелю, разпрегни коня си, заведи го в дама, тури колата някъде настрана, да не седи всред двора и тогава иди да пиеш, колкото искаш." Пък и вие сами можете да разпрегнете този кон. Често и някои ваши мисли седят по цели часове, така впрегнати като този кон в двора на някой

ваш приятел, и след това мислите, че работите за Бога. Някой от вас дойде при мене, оставя колата и коня си в моя двор и ми казва: „Силно желание имам да работя за Бога, ще остана тук на работа." В това време обаче му дойде друга някаква мисъл, оставя коня впрегнат в колата и излиза навън да се разправя за речено-казано. Като видя, че се забави, аз разпрегна коня му, заведа го в дама, та като дойде някога, да си го вземе. След няколко месеца той пак иде и ми казва: „Едно време дохождах при вас, една светла идея ми беше дошла на ума, но тъй си остана." Казвам: Действително, в моя обор има един кон. Той е вашият, който забравихте по това време. Ако наистина имахте светлата идея да служите на Бога, защо трябваше да я забравяте?

Питам: В какво седи служенето на Бога? Служенето на Бога се изразява в следното: гладният да нахраниш, голият да облечеш, болният да посетиш; наскърбеният да утешиш; невежият да просветиш; спорещите страни да примириш и т.н. От какво произтича спорът между хората? Когато двама души спорят, причината за това е, че за тях няма място - тясно им е. За да не спорят, единият от тях трябва да отиде на луната, а другият да остане на земята. Недоволството между хората показва, че хлябът им не е достатъчен. Ако има хляб в изобилие, те ще бъдат доволни. Защо са недоволни чиновниците? - Малко им плащат. Ако им плащат добре, всички ще бъдат доволни и добре разположени. Доволството създава добро разположение на чувствата.

Това не е някаква философия. Утре ви вземат парите и вие изгубвате своето разположение. Повечето съвременни хора се менят според условията на живота, а условията днес са много променливи. Човекът на положителната философия и наука не се изменя, т.е. той не се влияе от условията. Той разполага с тях при всеки даден случай. В това отношение този човек разбира четирите действия в природата. И затова, като дойде една мисъл в ума ви или едно чувство в сърцето ви, вие трябва да знаете по кой закон се движат те: по закона на събирането, на изваждането, на умножението или на делението.

И тъй всяка мъчнотия или всяко страдание в живота ви спада към едно от тези четири действия и според тях ще ги разрешите. Кажете ми къде ще употребите събирането например? С кое действие започвате живота си? Някои от вас, като ме слушат, казват: „Тази работа не е за нас. Ние сме стари вече. Живели сме доста години, събрали сме опитности, повече няма какво да учим. Сега трябва да си поживеем малко, докато дойде деня да заминем за онзи свят. Младите нямат много опитности, те нека учат, нека се развиват." Ако вие като стари мислите, че имате голяма опитност, много птици имат по-голяма опитност от вашата. Например петелът предсказва

по-рано и по-точно времето, отколкото най-новите барометри. Аз имам един пишещ барометър с осем барабана, който не е толкова точен, колкото петлите. Един ден чувам петлите пеят за промяна на времето. Гледам барометъра, още нищо не виждам отбелязано за развала на времето. Казвам: Барометърът още не е получил никакви сведения за времето, когато петелът вече съобщи това. Едва след няколко часа барометърът отбеляза развала на времето, т.е. и той се присъедини към мнението на петлите. И действително не се мина много и времето се развали. Както виждате, петлите имат тънки чувства, тънки усети към промяна на времето.

Казвате: „Хората пък умеят да уреждат живота си добре." Ако е въпрос за уреждане на живота, много животни и в това отношение имат по-голяма опитност и от хората. Вземете за пример пчелите. В организационно отношение те са по-добре уредени от хората, които трябва да вземат образец от тях. Наистина тяхното уреждане е частично само, но затова пък е образцово. Значи и на пчелите липсва нещо, както и на всички останали животни, дори и до човека. Обаче това, което липсва на хората, съставлява подтик за постигане на нещо велико. То е път, който хората трябва да изминат, да достигнат до онези неща, които за в бъдеще ще им се открият.

Сега, като говорим, че в някои отношения пчелите имат по-голяма опитност от хората, това ни най-малко не трябва да хвърля сенки в живота ни. Например кой човек може да извади мед от цветята, както това прави пчелата? Тя има специалност, каквато хората нямат. Кой човек може да изпреде такава тънка нишка, каквато паякът изприда? Има същества от невидимия свят, които са още по-тънки майстори в изкуствата. Те например могат да направят малка дупчица в паяжината на някой паяк и оттам да ни изпращат слънчевите лъчи. Колкото и да е тънка паяжината на паяка, разгледана под микроскоп, тя е много дебела. Значи, колкото и тънки, и невидими да са нашите погрешки, щом се турят в съзнанието ни, те образуват цял меридиан, който често спъва хората. Ето защо нашето съзнание трябва абсолютно да се пречисти.

Следователно първото нещо, към което човек трябва да се стреми, е да очисти съзнанието си от всякакви погрешки. Той не трябва да държи в съзнанието си нито една користолюбива мисъл. Освободи ли се веднъж от користолюбието си, човек придобива разположение на духа, а оттам и разположение към хората. Причината за упадъка на-духовния живот между хората се дължи на користолюбието. Когато се движите от някаква користолюбива мисъл, погледнете се в огледалото да видите какъв е цветът на лицето ви. Очистите Ли съзнанието си от користолюбието, ще придобиете светлина в ума, мекота в сърцето и подем на духа си. И тогава

в съзнанието ви ще останат само Божиите мисли, вложени във вашия първичен живот. Да се очистите от користолюбието, това е една от великите задачи, която трябва да разрешите. Само по този начин ще прогресирате правилно и ще се домогнете до положителната наука, в която има растене и подем. Дойдете ли до това положение, отношенията между вас и невидимия свят ще бъдат правилни.

Сега ще ви дам за 20 дена една задача за приложение. В продължение на тези 20 дни, ако се натъкнете на някаква несгода в живота си, всяка сутрин и вечер размишлявайте върху нея, по кой начин да я разрешите. Обърнете се към Бога и кажете: „Господи, покажи ми по кой начин да реша тази задача: чрез събиране, чрез изваждане, чрез умножение или чрез деление?" Дойде ли ви някаква идея по този въпрос, веднага я приложете, тихо и спокойно, с вяра в себе си. Събуди ли се у вас вяра, ще се събуди и стремеж към Вечното, Безконечното, Неизменното Начало. Ще. кажете: „Може ли да разберем какво нещо е Вечното Начало?" Не се стремете да разберете тази идея. Това е немислимо. За вас е важно да разберете близките неща до съзнанието ви, те да ви станат ясни. Днес имате мъчнотии - тях разрешете. Разрешите ли тях, ще разрешите и другите мъчнотии, които отпосле ще дойдат.

Като извършите означените действия 4+5 = 9; 8-6=2; 9x3=27 и 7:4= 7/4, виждате, че при делението се получава дроб, което показва, че се преминава в духовния свят. Представете си, че ви дадат задачата да станете богат човек. По кой метод от дадените четири може да станете богати? Богатството започва със събиране и умножение. Сиромашията пък започва с изваждане и деление. В това отношение богатият работи със събирането толкова, колкото и с изваждането; също така той работи и с умножението толкова, колкото и с делението. Това са два принципа, които еднакво се прилагат в живота. Това подразбира, че който знае да събира, той знае и да изважда; който знае да умножава, той знае и да дели. И обратните процеси са верни. Това са вътрешни процеси на съзнанието.

И сега, като знаете четирите действия, ще дойде някой при вас да ви иска съвет как да постъпи при известен случай. Какъв съвет ще му дадете вие: да си послужи чрез събирането, чрез изваждането, чрез умножението, или чрез делението? Често се дават криви съвети на хората, вследствие на което се получават и криви резултати. Ако на някой богат човек препоръчате метода на изваждането, това подразбира, че той трябва да осиромашее, ако иска да стане човек в пълния смисъл на думата. За да изясня тази мисъл, ще ви дам следния пример. Баща, по нямане на средства, казва на сина си: „Синко, досега те храних и поддържах. Отсега нататък нямам възможност да те поддържам, затова излез от дома ми и иди вън да си

търсиш прехраната." Синът излиза недоволен от бащиния си дом, дохожда при мен и ми казва: „Ако твоят баща би постъпил спрямо тебе така, както баща ми направи с мен, какви чувства ще храниш към него?" Казвам: Щом баща ти те е изпратил вън сам да се прехранваш, той е приложил към тебе метода на изваждането. Каквото е могъл, той ти е дал, нищо повече не може да ти даде. Казвате: „Как е възможно баща да постъпва по този начин със сина си?" Вие намирате, че бащата е трябвало да постъпи със сина си по закона на делението, да раздели с него всичко, каквото той има. Синът обаче трябва да разбира положението на баща си и да каже: „Моят баща постъпи с мене много справедливо."

Питам: Същият закон не се ли прилага днес и от духовните хора? За пример някой религиозен се моли, иска нещо от невидимия свят, но не получава никакъв отговор. Той се отчайва и казва: „От толкова време се моля на Бога, но нищо не ми се дава. Какъв Баща е Той?" Питам: Кой е крив в този случай, небето или ти? Кои са причините, дето не получаваш никакъв отговор. Някои хора, като виждат отчаянието му, вместо да го посъветват да вземе права посока в пътя си и така да се помоли на Бога, те му казват да се обърне към някой брат, който знае да се моли, той да ходатайства за него пред Бога. Тези хора трябва да му кажат: „Щом Бог не те слуша, причината е в тебе." Ти трябва да очистиш сърцето си, защото казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога". Като изчистиш сърцето си, пак се обърни към Бога. Изчистиш ли сърцето си, и молитвата ти ще бъде приета. Не изчистиш ли сърцето, ума и съзнанието си, и сто души да се молят за тебе, небето няма да ти отговори.

Казвам: Когато давате съвети, прави съвети давайте. Не изопачавайте Божиите пътища! Писанието казва: „Прави правете пътищата Господни!" Това значи не изопачавайте Божиите пътища в себе си. Ние не говорим за обикновените схващания, за обикновените пътища, но за необикновените възвишени схващания и разбирания на хората, които дават подем на душата и подтикват човека към чисти мисли, чувства и действия. Това са живите сили в природата.

И тъй първо ще повикаш Божия Дух при себе си, ще се събереш с Него и ще се помолиш: „Господи, каквото пожелаеш да извадя от себе си, ще го направя. След това ще умножа всичко, каквото ми дадеш. И най-после всичко, каквото спечеля, ще го разделя, според както Ти ми заповядаш." Дойде ли Духът в човека, всичко това става моментално. А сега хората започват със себе си и свършват със себе си. Те говорят за любов, но имат предвид пак себе си. Паданията и ставанията, които виждаме в живота, се дължат именно на това, че съвременните хора не разбират правилно законите на невидимия свят, вследствие на което не могат да ги прилагат,

както трябва. Невидимият свят не желае хората да падат и да стават, но теренът, почвата, по която те днес вървят, е много мочурлива. Те загазват в нея, хлъзгат се, потъват, падат и стават. Изобщо те се намират в безизходен път. Невидимият свят им казва: „Не вървете по този път, той е хлъзгав, мочурлив." Нищо от това, ние искаме да го опитаме. Обаче Писанието казва: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!"

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

10 лекция от Учителя, държана на 20 януари, 1926 г., София.

1926_01_24 Мария избра
неделна беседа

МАРИЯ ИЗБРА

Беседа, държана от Учителя на 24 януари 1926 год. в гр. София.

„Но едно е потребно; а Мария избра добрата част, която няма да се отнеме от нея“ 1.

Реалността на живота не може да се обясни по един конкретен начин, както някои съвременни философи, или както някои съвременни общественици изискват. Великата реалност на живота може да се обясни само символистически. Ще питате: защо така? Това е един незавършен процес. Как ще обясните положението на една ябълка, като разглеждате нейната семка? За да обясните какво нещо е ябълката, трябва да дадете време на нейната семка да се развие. Следователно, сегашният реален живот е в процеса на развитието си и трябва да се минат милиони години, за да се разбере. За да знаем, да видим, какви ще бъдат крайните резултати, трябва да бъдем някакви възвишени богове. От стремежа на хората да разберат живота още сега, в тях се забелязва една вътрешна, скрита гордост. Даже и в най-смирените, в най-малките буболечици и същества се забелязва една вътрешна, скрита гордост. Някои мислят, че само хората са горделиви. Не, горделиви са и дърветата, горделиви са и най-малките мушици. По някой път дърветата казват: ние ще израснем високо, ще стигнем небето. Мушиците пък казват: ние ще пребродим целия свят. Това е гордост, нищо друго.

Сега, вие казвате: ние искаме реалния живот. В какво седи реалността на живота? – Реалността на живота седи в това, че той е безсмъртен. Смъртният живот е пък полуреален. Безсмъртието крие в себе си онзи живот, който не е ограничен от условията. Следователно, безсмъртният живот е онзи живот, в който човек може да се развие правилно, а в правилното развиване има една закономерност, един правилен домашен бит, едно правилно вътрешно разбиране, едно индивидуално схващане на душата, че във всеки даден случай човек да знае какво да разбира.

Вземете думите „Марта и Мария“ от прочетения стих. Често хората се спират на тия думи и казват, че между Марта и Мария има спор. Марта и Мария, това са символи. Мария значи сол, тя посолява нещата, а вие знаете, че за всяко нещо трябва малко солчица. Наблюдавайте животните, които дълго време пасат трева, и те искат малко солчица. Марта пък означава „мара, горчива“. Когато някой човек се разболее, лекарите му

дават малко горчивина. Тогава той става „Марта“, т.е. става много активен, ще го видите, движи се нагоре-надолу, присвива се, вика един лекар, друг лекар, всички го прислушват, цяла тревога се дига около него. Това работа ли е? Как да не е работа! Казват: не знам какво е станало на нашата Марта. Как, вашата Марта е отлична, отличен педагог е тя! Марта, това е символ.

„И тъй Мария избра добрата част“. Това значи, Мария избра да служи на здравите хора, да ги учи. Марта избра да служи на болните хора, а на болните хора, колкото и да служиш, и светия да си, и ангел да си, никога няма да ги задоволиш. Вие поне сте прислужвали на болни, познавате ги. Оставали ли са някога доволни? Все ще ти кажат, че нищо не си направил, че лекар не си извикал, че не си им дал това-онова, все ще намерят нещо, от което да са недоволни. Кои са благодарните хора? – Това са здравите хора. Казвам, съвременните хора са неблагодарни, защото са болни, защото Марта в тях не си е свършила работата. И когато казвам, че трябва да бъдете благодарни, разбирам най-възвишеното състояние на човешкия дух. Аз похвалявам тази Марта, но къде? – В болницата.

„Мария избра добрата част“. Коя е добрата част? Сега, вие можете да си правите загадки, да казвате: Мария избра Любовта, тя е добрата част. Да, Мария избра живота на възкресението, живота на светлината, живота на Мъдростта, живота на свободата. А какво избра Марта? – Марта избра живота на ограниченията – горчивия живот. Тя избра службата да погребва хората, да опява, да им кади тамян, да им кърпи съдраните обуща, да им кърпи съдраните ризи и гащи, да събира оттук-оттам останало ядене от вчерашния ден и от него да направи някакъв буламач, та като ядат от него хората, да кажат: отлична жена е тази Марта, оттук–оттам събира и пак наготвила някакво ядене. Тя мяза на онзи банкер, който оттук открадне, оттам открадне, този излъже с една полица, онзи излъже и току виж, разбогатял. Това е Марта! Навсякъде по целия свят е горчива тя. Не, естественото положение в живота, това е Мария.

Сега, аз не се спирам до имената, но трябва да знаете, че зад всяко име седи една идея. Аз не се хващам до буквата на нещата, та да кажете после: тази е Мария, тази е Марта. Не, зад тези имена аз подразбирам някаква идея. Зад всяко име се крие една идея, тъй както зад всяко шише се крие някакво съдържание. Докато в шишето има вода, то е съдържателно, но щом водата се излее, шишето остава едно празно шише, нищо повече няма в него. Това шише може да съдържа и сладка, и горчива течност.

„Мария избра добрата част“. Коя е добрата част? – Тя е Божественото в човека. И сега аз казвам, че всички вие трябва да изберете като Мария – Божественото, но щом се безпокоите, вие сте Марта. Щом се тревожите за

много неща, вие сте Марта. Щом казвате, че еди-кой си не върви в пътя като вас, вие сте Марта. Щом казвате, че еди-кой си не вярва като вас, вие сте Марта. Следователно, когато вие искате, щото хората да вървят точно по вашите убеждения, вие сте Марта. Когато вие сте доволни от живота, този живот вече върви по един велик закон. Какво има да се безпокоите? Най-първо вие сте си поставили едно предубеждение за живота и мислите, че светът не е добре уреден, че съвременният обществен строй не е добре уреден, но всичко това е едно индивидуално схващане, едно криво схващане за нещата. Ако пътувате през Африка или през Америка, ще се натъкнете на някои пустини, дето изобилства толкова много прах и пепел, че може да се заблудите в пътя си. И всеки пътник, който се е заблудил в този терен, остава с мисълта, че цялата област е все такава, само прах. Не, не е така. Този път е прашен само на около 20 км разстояние, по-нататък той се подобрява. Така и вие, като минавате през пространството, казвате: светът се е развалил. А, светът се е развалил, като че вие сте някакво божество, та да оправите света! Някой път вие ми казвате: ти ли ще оправиш света? – Не, аз пея на света, аз свиря, аз говоря на хората. Някой път вие казвате: аз не те разбрах. Казвам: ще отидеш при Марта. „Ама не съм разположен". – Ще отидеш при Марта. „Гладен съм." – Ще отидеш при Марта! Който дойде при мене, не трябва да бъде гладен, дрехите и шапката му не трябва да бъдат скъсани. Той трябва да бъде с нови дрехи, човек на новата култура, да разбира всичко и като седне между другите хора, да каже: ето, сега ще ви изсвиря еди-кое си парче от еди-кой си виден музикант или пък ще ви прочета еди-кое си произведение на еди-кой си виден писател, да вникнем в съдържанието на тия велики работи, да разберем всичко това, което те са искали да изразят. А сега Марта не се нуждае от никаква наука. Тя, като стане сутрин, седне пред огъня, вторачи очите си в тигана и започва да следи. Наблюдава, грижи се и току си приказва: ох, отиде яденето! По-видните господарки пък поставят слугините си пред тигана и като дойдат мъжете им, казват: ох, побеля ми главата от тази глупава слугиня! Мъжът се чуди какво да прави. Доведе втора, трета слугиня, но Марта си е все Марта, тя все горчива си остава. Комуто дадете горчивия хап, той сладък не може да стане. И нашият съвременен живот е пълен с такива горчиви мисли и чувства и на всеки едного от вас животът е пълен с горчиви мисли и чувства. Не ме разбирайте по буквата. Човек всеки момент трябва да прави избор и то правилен избор. В това именно седи великото в света. И в природата, в това велико непрекъснато течение има един избор. По какво се отличава хубостта на чешмата? – Че в нея има едно непрекъснато течение. В такава чешма водата е всякога нова, тя постоянно тече, не е стара вода. Казват за някой човек: той е отличен човек, идеите в него са постоянни, не се менят, постоянен човек е той. Аз съжалявам хора, у които идеите не се менят. „Ама той има стари идеи" – Аз съжалявам тия хора, у които идеите са

стари. Бог, Който е толкова велик, който постоянно твори, Който е създал великия космос, всичко в Него, всеки ден, всяка минута се мени. И слънцето всеки ден се мени. Това слънце, което видяхме вчера, днес не е същото. В тази промяна именно има един обновляющ живот, една вътрешна красота и интелигентност. Следователно, в сегашния бит на космоса са влезли по-разумни същества, отколкото са били по-рано. И ние, тъй както познаваме законите, имаме особени разбирания за земята. Нашата земя пътува из пространството като един голям параход и то с много голяма бързина и движение, които не усещаме. При това пътуване из пространството ние дохождаме в съприкосновение с други слънчеви системи, които по развитие се намират в по-висока стадия на интелигентност, отколкото всички досегашни слънчеви системи, през които сме минали. Ето защо, ние с право казваме, че земята ще се измени, както и цялата слънчева система и ще дойде до по-високо стъпало на развитие. Защо? Защото е във връзка с по-велики сили, които действат в тези невидими за нас слънца. Вие ще кажете: де са тези слънца? – Вие не можете да ги видите в този салон, разбира се. Изисква се за това нещо време и специални инструменти. Ако за да дойде светлината от слънцето до нашата земя се изисква известно време, така и за да дойдете в съприкосновение с тия по-висши от вас същества се изисква време и условия. Светлината от слънцето до земята дохожда за 8 минути. Това представлява една приятна разходка. Ако едно същество от слънцето, с голяма интелигентност, рече да направи една разходка до земята, ще му трябват само 8 минути, а колко време ще е нужно за вас, за да отидете до слънцето? Някои учени хора правят изчисления, че за да се стигне до слънцето с най-бързия трен, изискват се най-малко 250 години. Ако пък се отиде до слънцето с бързината на мисълта, трябват само 8 минути. Вижте, каква е грамадна разликата!

Сега, вие като слушате беседата, ще се намерите в едно голямо противоречие, ще кажете, че не сте я разбрали, че не е свързана. Нещата са свързани сами по себе си, аз не ги свързвам. Чудни сте вие, когато искате нещата да са свързани! Аз ще ви направя едно възражение. Когато вие ядете, храната у вас свързана ли е? Вие взимате хапка след хапка, дъвчете ги и по-после казвате: колко ми е приятно, дойде ми една приятна идея! Значи, тази несвързана храна, тази каша, която ядете, внася с вас една нова идея, вие усещате една голяма приятност, а по-рано бихте отпаднали духом. Нещата само по себе си са свързани, това трябва да знаете! Между хиляди неща в света, дето и да са те, щом са хармонични, между тях има една вътрешна връзка, която никое същество в света не е в състояние да развали. Значи, щом един човек в света има живота на възкресението, няма сила в света, която е в състояние да му отнеме този живот. Никой друг, освен той самият, е в състояние да отнеме този живот.

Разбирайте ме сега, аз говоря за онзи вътрешен живот, за онова дълбоко разбиране на живота, което ако бихте приложили в живота си индивидуално, би ви дало сила, каквато всеки от вас желае. В това именно седи силата на живота! В съвременната окултна наука се казва, че човек сам може да се магнетизира и демагнитизира. Това нещо, казано на ваш език, или преведено с ваши думи, означава, че човек сам може да се съблича и облича. Питам ви: ако вие се съблечете на този студ, както има днес тук, па и по цяла Европа, около 15–20 градуса, какво ще бъде състоянието ви? Един наш приятел отиде по това време на екскурзия по Витоша и като се върна, ухото му течеше. Защо? – Трябваше да завие добре ухото си, за да не се простуди. Следователно, човек всякога може да се облече в една възвишена мисъл. Всеки човек трябва да бъде облечен като в броня в своята възвишена мисъл. Неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух трябва да бъде облечен. В какво? – В онова възвишеното, благородното, което живее в него. Той може да каже: ама аз не зная как да се облека. Това не е оправдание. Онова, малкото дете, знае ли да се облича? – Не знае. Кой го облича? – Майка му. Да, но като порасне, майка му вече не го облича. Вие може да кажете: ама ние нямаме майка. Добре, ами онова малко птиченце, което живее вътре в яйцето като зародиш, кой го облича? Това малко птиченце, още преди да излезе от яйцето, е турило костюма си и така се явява на белия свят. Чудни сте вие, като казвате, че не можете да се облечете. Не, вие ще се облечете още докато сте в яйцето, като малкото птиченце и после ще излезете готови – нищо повече. Вие сте забравили това изкуство, но ще си го припомните и ще се облечете.

Ще ви приведа един пример за Наполеона и един от неговите инженери. През едно от големите сражения Наполеон казва на своя инженер: „В продължение на 20 минути ти ще построиш един мост над реката, за да могат войниците да я преминат. – Нямам никакви инструменти, не ще мога за толкова кратко време да направя този мост. „Казвам ти, за 20 минути ще построиш този мост, иначе ще те застрелям!" Нямало какво, трябвало да се построи този мост и взел инженерът да мисли как да го направи. Отива при реката, размишлява. Веднага му дохожда една идея. Взима една от тия руски шапки, с козирка, допира я до челото и наблюдава, прави своите изчисления и веднага скроява плана за построяването на моста. И действително, в няколко минути мостът бил готов. Често и природата ни казва: ако ти в 20 минути не си направиш плана, ще бъдеш застрелян. Как мислите вие, няма ли да го наредите? – Ще го наредите, как не. Най-първо вие сте един горделив човек, не искате от никого услуга и никому не искате да направите услуга, но като дойде лекар около вас, започвате да му се молите, да искате да ви спаси. Лекарят казва: ще ви помогна, ако в 20 минути направите мост. С това

подразбирам, че вие сте човекът, който не искате да направите никому услуга, но ако не направите този мост, т.е. ако не направите връзката между този и онзи свят, и то в 20 минути отгоре, животът ви ще се вземе. Тъй казва Господ, тъй казва живата природа. Идва значи, Наполеон, т.е. някоя болест и ви казва: „В 20 минути ще построиш този мост!" И какво става? Идва след това лекарят и казва: „Слушай, ако не направиш моста след 20 минути, твоята работа е свършена, животът е фалирал!" И като излезе лекарят, ти се молиш, молиш, казваш: Господи, прости ми, всичко, което искаш от мене, ще направя. Аз ще посветя живота си в служене на Тебе, ще раздам имането си на бедните. Не се минават и 20 минути, кризата настъпва. Каква криза? – Спасителната. Болният заспива и не се знае, де е. Заминал някъде, няма го цели 4-5-6 часа, ходил някъде и след това, гледаш, пулсът му бие равномерно, диша правилно и добре. Значи, ходил този болен на другия свят, направил моста между този и онзи свят и казва: не може така да се живее, мост трябва да се построи! Ако няма мост, застрелват човека. Ние с този пример ви обясняваме де се крият причините за нещастията, за болестите и за смъртта в света.

„И тъй, Мария избра добрата част." Сега, представете си, че вие се намирате пред една голяма река, каквато е Дунавът и неприятелят ви гони. Като дойдете до реката, какво ще направите? Ще се хвърлите ли в реката? Вие седите сега пред реката и казвате: „Защо Господ ни даде такива големи нещастия?" Казвам: тия нещастия ви дойдоха защото нямате мост. Щом нямате мост, всички ще пострадате; ако имате мост, нито един от вас няма да пострада, всички ще преминете благополучно реката и ще се спасите от неприятеля. Искам да ме схващате правилно, аз не говоря за своя изгода, нито пък за ваша изгода, но аз ви говоря, за да изпитате красотата на вътрешния живот, та като излезете оттук, искам да имате един хубав обяд и да носите една велика идея да не мислиш за утрешния ден. Доста е, казва Христос, злото на деня, няма какво да мислите за утре. Всички трябва да възприемем великата идея, да направим един мост от този за онзи свят. За тебе, като човек, няма по-велико благо от това, да направиш мост от твоя живот за Божия живот. Собствен мост трябва да си направиш и през него да минаваш, а не да търсиш чужд мост! Всяка душа може да си направи такъв мост! Когато Господ направил едно време паяка, пратил го да живее на земята. Той, като дошъл тук, намерил се в доста трудно положение и дълго време мислил как да излезе от тези трудни условия. Най-после решил да направи една нишка, която да служи за мост между този и другия свят. Господ го посетил един ден и го вижда, че работи нещо. Запитва го: какво правиш, синко? – Искам да направя едно съобщение от този на онзи свят, преда си нишка, която ще закача на някое дърво и ще минавам по нея. Тя ще се духа от вятъра все по-нагоре и по-нагоре и така ще държа връзка с онзи свят. „Много хубаво си намислил" - му казал

Господ. И действително, първоначалната идея на паяка е била много хубава, той искал да направи връзка между видимия и невидимия свят, но впоследствие, когато направил нишките си по стрехите на хората, и той станал културен като тях и казал: да не мислите, че съм толкова прост! Аз стоя тук за стража и тежко на този, който падне в моята мрежа.

Та казвам: главната идея за всеки едного от нас е да направи един проход от този живот за другия, защото само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. Не разбирам, че трябва да разделите този живот, но да добиете в себе си безсмъртие, т.е. да направите този си живот безсмъртен. Ще кажат някои: този човек говори за друг свят, за онзи свят, а трябва да се знае, че ние само след като умрем на онзи свят, само тогава ще можем да се спасим. Не, това е неправилно схващане на живота. Трябва още докато си жив да придобиеш онези алхимически свойства на живота, че колкото и да боледуваш, нищо да не е в състояние да те умори. При това, никаква болест да не те хваща. Ти трябва да дойдеш до положение да умираш, без да се разлагаш, без да се унищожаваш; да страдаш, без да се разрушаваш. При това, колкото пъти и да умираш в живота си, в края на краищата пак да възкръсваш – и от нищо да нямаш страх в живота си. Хората на новия живот трябва да бъдат безстрашни, но разумни. Бог е дал като награда на всички хора възкресението, безсмъртния живот. В безсмъртния живот се крият условията за постигане на най-възвишената култура, каквато човек може да постигне някога. Всичко възвишено и красиво в живота се постига. Но кога? – Когато се живее един разумен живот. Нещата, обаче, не трябва да стават тъй бързо. Да кажем, че някой велик художник е дошъл да завърши своята картина, но ослепява. Какво става с картината? – Спира се. Или пък някой виден цигулар дошъл да завърши своето велико произведение, но ръката му се парализира. Какво става тогава? – Произведението му се спира. Съвременните учени, гениални хора, спират своята работа наполовина. Казват някои: Бетовен създаде нещо велико! Не, туй, което той написа, е само един предговор на великото. Като дойде до най-великото, той спря, смъртта го хвана за гушата. Така е и с всички велики поети и музиканти. Като дойдат до най-великото, до най-красивото, смъртта ги хваща за гушата и им казва: ти няма да разправяш тия велики работи на хората! И знаете ли на какво мяза смъртта? Когато Мойсей се зае да освобождава еврейския народ от египетското робство, дойде Фараон и каза на народа си: „Я задръжте тия хора, не ги пущайте, те ми трябват да правят тухли“. И Мойсей запита тогава Господа: „Защо ме прати, Боже, тук?“ Отговори му Господ: „Аз ще покажа на Фараона и на всички хора в света, да знаят и да разберат, че има една разумност, която ръководи съдбините на всички същества. Всички трябва да видят и разберат, че има една велика сила, в чиито ръце се намира всичко.“ Тъй че, това понятие, което ние имаме за Бога, не е такова, каквото искат да ни

покажат и на което искат да ни научат. Всеки човек има за Бога особено схващане. Аз имам за Бога друго име, но не смятам да ви го кажа, ще ви говоря за Него с това име, което вие знаете. Този Бог, зет на своя Учител, това е символ, който показва, че в душата на този човек трябва да се зароди онази възвишена велика мисъл, той да бъде абсолютно добродетелен. Сегашните хора казват: ние не можем да бъдем добродетелни. Това е отрицание на Истината. Нозете изразяват добродетелта в онзи истински мъдър живот. Значи, Мъдростта ходи с краката на Добродетелта. И онзи, който иска да има крака в пълния смисъл на думата, трябва да бъде направен само от онази велика материя на Добродетелта. Следователно, човек, на когото краката са направени от тази материя, смъртта не го хваща. Та, Мария седнала при тия велики добродетели. Това сядане означава едно символическо състояние. Някои хора казват: краката на един мъж или краката на една жена. Това са извратени мисли. Чудни сте вие, като схващате нещата по този начин. Това не са краката нито на мъжа, нито на жената. Съвременните хора, даже и най-святите, все имат някаква слабост. Вие знаете онази приказка на онзи отшелник човек, който живял цели 20 години на една планина, дето прекарал съвършено чист и свят живот. Той през това време успял да придобие известна чистота и святост и пожелал да слезе в града при брата си, който бил обущар и да му проповядва за възвишения, за чистия живот. За да изрази своята святост, взел в ръката си една топка сняг, с което искал да покаже, че тази топка сняг няма да се стопи. Брат му бил прочут обущар и при него идвали много видни клиенти да си поръчват обуща. Отшелникът говорил на брата си за Божията Любов, за чистия и свят живот, но брат му казал: „Почакай малко, аз имам да изпълня някои свои задължения в света и след това ще заживея такъв чист и свят живот." В това време пристига царската дъщеря да си вземе мярка, но според тогавашния обичай трябвало да си събуе крака и да се вземе мярка. Светията се загледал в крака на царската дъщеря и не усетил как снегът му започнал да се топи. Брат му, обущарят, като видял това, казал му: „Братко, снегът ти се топи".

Така е и със съвременните хора. Като бутнат крака на някоя красива жена, снегът им почва да се топи. Добродетели няма в тях. Колко са смешни те! Ако един светия може да се повлияе от крака на някоя дама, той не е никакъв светия. Ако един разумен човек може да се повлияе от крака на някоя дама, той не е никакъв светия. Ако един разумен човек може да се повлияе от крака на една дама, той не е умен човек, в него няма никакъв ум. Ако един човек е светия, ако един човек е разумен, той, като види крака на някоя дама, в него трябва да се зароди една възвишена свята мисъл. Краката, това са символ на Великата Добродетел, върху която е построен целият свят. Това са великите крака, великите добродетели, на които е построено днес цялото общество. Казвате: всички трябва да бъдем

добродетелни! Ако един банкер няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако един военен няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако онзи учител няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако онези майки и бащи нямат краката на добродетелта, какво ще правят? Ако онзи свещеник няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако всички хора нямат краката на добродетелта, какво ще правят? Туй, което говорим за другите, е вярно и за самите нас. Всякога, когато ние се разколебаваме, у нас настава цяла катастрофа. Дотогава, докато ние вървим с краката на тия възвишени добродетели и казваме, че живеем тъй, както светът е построен от Бога, ние сме стабилни и у нас има един морален устой, едни правилни схващания за живота. Сега ние искаме да видим Христа, това е добродетелта, приложена в обществения строй на живота. Вие трябва да схващате Христа като възвишена, абсолютна добродетел, приложена в домовете ви, във вашия индивидуален живот. Схващате ли Христа така, вие ще имате Неговото велико присъствие в себе си. Знаете ли какъв ще бъде тогава вашият живот? Всички вие щяхте да бъдете алхимици. А знаете ли какво значи алхимия? Алхимикът е маг. Смъртта не може да хване този алхимик, този маг за гушата и да го души. Този маг е свободен от всякаква сиромашия и страдания. За този маг, който е в безсмъртието на живота, и най-големите вълни на живота са само едно приятно наслаждение. Той седи горе над вълните и колкото по-големи са вълните, толкова по-добре за него. Той, като се качва над тия вълни, може да си играе с тях. Той може да си играе и с ветровете, които донасят тия вълни. Този маг, човекът на добродетелта, като влезе в огъня, и с него си играе – огън не го гори. Огънят за него е само условие на чистене. Вие ще кажете: това са само поетически изречения.

Ако аз бях събрал хиляди и милиони паяци и им проповядвам като на вас, като на хора от съвременната култура, те биха ми казали: това нас не ни трябва, нас ни трябва нишка, да ловим мушиците, да се храним и ние пък да изхраним и нашето младо поколение. Питам: какво направиха паяците, каква култура внесоха те досега? Все направиха нещо, внесоха една идея в човечеството, направиха мостове, показаха им как се правят пътни съобщения, телеграфи, жици. Хората се научиха нещо от паяците, как да правят своите железници, своите аеропланни съобщения. Паяците от милиони години знаеха това изкуство. Като се разговарям един ден с един паяк, питам го: знаете ли какво е съвременната култура на човечеството? Той ми казва: ние тази култура я преживяхме още от преди милиони години. Казвам, от толкова години я преживяхте, но пак паяци си останахте! – Е, нямаше кой да ни научи на по-велика наука, но и хората няма да отидат по-далеч от нас. Ще кажете: верни ли са тези неща? Питам: всички тия мисли, които имате вие, верни ли са? Всички материалистически мисли, които имате за Бога, верни ли са? Всички

материалистически мисли, които имате за Христа, верни ли са? Всички символи, които имате за Бога, верни ли са? Всички символи, които имате за Христа, верни ли са? Всички символи, които имате за живота, верни ли са? Всички мисли, които имате за светлината, верни ли са? Не, половината от това не е вярно. Следователно, ние, хората живеем в едно невежество и после искаме да кажем, че този или онзи е невеж. Приятели, всички ние в едно отношение сме невежи. Защо сме невежи? – Понеже мислим, че всичко знаем. Ти казваш: еди-кой си философ писал тъй и мислиш, че знаеш много. Не, ти трябва да разбираш тази философия. Аз влизам някой път в положението на някои философи. Много философи са писали много хубави неща, но техните последователи са извадили криви заключения от тяхната философия. Шопенхауер писал, например, че в света съществува една зла воля. Коя е тази зла воля? Той подразбирал човешката воля, която изопачава Божията воля. А неговите последователи разпространили идеята, че във вселената съществува една зла воля и тя е, която е създала света. Ако е така, ние трябваше да видим, че в пространството съществуваше нещо разбъркано, някакъв хаос, а напротив, ние виждаме, че в живота и на най-малките същества дори съществува една хармония, тъй че не една зла воля съществува и управлява света, а една блага воля. И Шопенхауер казва, че ако човек не се съгласява с тази блага воля, ще дойде злата воля върху него. Това е учението на великата природа, което поддържат и някои от източните народи, но онези хора, които не са във връзка с миналото, забравили са този език на великата жива природа и затова са обезсолили думите.

В прочетения стих, например, имате две сестри, родени от една майка и един баща, едната Мария, другата Марта. Първата схваща възвишеното, Божественото и се определя да служи на него, а другата не схваща Божественото и се определя на служи на човешкото, на материалното в живота. От какво произтича това? — То е резултат на техните индивидуални схващания. Това произтича от техния конкретен ум. Когато ние искаме в даден случай да опитаме всички добрини, ние опитваме едно голямо зло. Например, ако седнеш на трапезата и искаш в дадения момент да опиташ всичкото благо на яденето, ти ще опиташ най-голямото зло. Ти опитай най-малкото благо на яденето, най-микроскопическата част от това благо! Вземи една ябълка и малко хлебец и бъди благодарен, а довечера пак ще ядеш. През тия 50 или 100 години на живота си и все ще опитваш благото на яденето, все ще ядеш. Не опитвай всичкото благо наведнъж! Някои хора искат да бъдат щастливи, казват: кажи ни как да бъдем щастливи. Казвам: мога да ти кажа как да бъдеш щастлив за една минута, за един час, за един ден, за една седмица, за един месец или за цяла година, но да ти кажа как да бъдеш щастлив за цял живот, това не е право, нито е позволено от Бога. И защо страдат майките? — Те искат да направят

дъщерите си щастливи. Това е най-голямото зло. Бог не е създал дъщеря ти, за да бъде щастлива. Бог, като изпратил вашите дъщери на земята, като разбира тия малки хора, казва им: „Вие ще живеете по този и този начин, както е наредила живата природа, ще имаш такива и такива отношения с хората и няма да се стремите да бъдете щастливи!“ Майката изопачава това нещо, изменя тия закони и казва на дъщеря си: не, ти ще живееш по начина, който аз ти определям. Вълкът казва на своя син: „Синко, ела с мене, аз ще те науча по какъв начин да живееш, как да одираш кожата на овцата“. Овцата казва на своя син: „Ела с мене да живееш, аз ще ти покажа но какъв начин да пасеш тревата.“ Паякът казва на своите малки: „Елате с мене, аз ще ви покажа по какъв начин да ловите малките мушици“. Аз наричам тия неща фази на един живот, който още не е оформен. Аз не осъждам този живот, но казвам, че това е живот, който още не е оформен, който не е разрешен. Ще дойде ден, когато няма да има гълтане на мушици; ще дойде ден, когато няма да има закачени овце и агнета на куки. Ще дойде ден, когато няма да умираме, но всички ще се изменим в онзи възвишен и разумен живот.

Вие ще чакате да дойде Христос на земята. Някои си представляват идването на Христа буквално и казват: щастлива е била Мария! Аз съм слушал много жени, млади и стари, които казват: щастлива е била Мария, дето е седяла при нозете на Учителя! Намери се само една Мария в целия Израил. Имаше ли друга някоя? Да, ако разбираме нещата буквално, така е, но не трябва да ги схващаме буквално. Всяка една жена, в каквото и положение да е, може да бъде Мария, може да седне при нозете на Учителя и да учи тази велика Мъдрост на живота. Следователно, всички ние можем да седнем при нозете на Учителя. Казва се по-нататък в стиха: „Мария избра добрата част, която никой не може да и отнеме“. Значи, възвишеното, великото никой не може да ти отнеме, то е твое.

Та казвам: ще се върнем към думите: да се облече човек и да се съблече; да се магнетизира и да се демагнитизира. Ти няма да се съблечеш гол – нищо повече! Защо? Голотата, това е най-голямата срамота. Но да бъдеш гол и след това да се облечеш, това е най-великата промяна, която става с тебе. Ти усещаш, че си човек, същество, което може да мисли. И при най-големите мъчнотии, и при най-големите страдания, които ти турят, ще кажеш: аз съм в състояние да нося не само тия мъчнотии, но и цялата земя на гърба си. Но кога? — Когато пътува с тия велики крака на Добродетелта. Щом вървиш с тия крака на Добродетелта, ти ще можеш да носиш и земята на гърба си. Не мислете, че тази земя е тежка; не, тя е много лека. Земята е много тежка, това е тъй, но е по отношение на нейните силови линии, но тъй, както тя плава в пространството, тя е много лека и едно дете може да я носи. Ето, преди няколко дни, един

изобретател математик ми разправя своите изчисления и казва, че с един килограм въглища и с един трен от 60 вагона той може да обиколи земята три пъти. И доказва това нещо човекът математически. Казвам му: ако софийската публика те чуе да разправяш това нещо, знаеш ли какво ще те направи? Но модерен човек той, не се бои, доказва своята теория. Не само това, но аз мога да кажа, че с един килограм въглища мога да отида три пъти до слънцето и да се върна, като водя със себе си един трен от 1000 вагона. Това прави само разумният човек. Само разумният човек може да прави такива силни съобщения. Това е въпрос само на времето. Та казвам сега: Марта и Мария, това са две положения, две състояния у човека. Първото състояние е материалистическо, когато човек става материалност и казва: трябва да се живее! Че трябва да се живее, е вярно, но разумно трябва да се живее! Ако аз живея живота на вълка, живот ли е това? Ако аз живея живота на овцата, живот ли е това? Ако аз живея живота на паяка, живот ли е това? Ако аз живея живота на глистея, живот ли е това? Това е само една микроскопическа част от онзи истински разумен живот. Кой е разумният живот? Разумният живот е целокупният живот, който включва в себе си всички отделни части на живото, като едно цяло. Разумен живот е онзи, който включва всички безбройни проявления на живота в едно цяло. Онзи, който се занимава с музиката, вижда, че всички музикални тонове не са еднакво силни, не са еднакво звучни, но той борави с някои от тия тонове, в които има известни повишения и понижения и ги съгласява в едно, акордирва ги. Следователно, животът е една велика музика, една велика симфония. Аз ще ви разправя някой път подробно за тази велика симфония, за която се говори и на небето. На небето се говори, че земният живот е една велика симфония, създадена от най-великите богове и сега тя се туря на сцената, за да се изпълни и чуе от всички. А вие прибързвате и критикувате земния живот. Казвам: чакайте, той е една целокупност, вие сте чули само някои части от тази симфония и се произнасяте. Не бързайте, това засега е само едно приготовление. Ние сме в края на една репетиция и няма да се мине дълго време, ще се продават билети за този велик концерт и ще го чуете. Всички ще бъдете хубаво облечени. Няма да бъдете Марта със скъсаните дрехи и чепичета, но ще се облечете с най-хубавите си дрехи и ще се явите с онова възвишено разположение на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух. Само така ще се образува от вас едно възвишено, благородно общество, което ще разбира вътрешния смисъл на живота. Тогава всички ще се спогледате помежду си и ще кажете: много добре свирят тия музиканти, това е една велика симфония. Сега вие ще си въздъхнете и ще си кажете: дали ще мога да си купя един билет? Помнете, онези от вас, които нямат пари, за тях ще има гратис билети. За всички ще има по един билет, не е важно на кое място ще сте, дали ще сте на последното или на първото място; където и да сте, на края да сте, всички ще чуете този велик концерт. Той е нещо

повече от 1001 нощ. Важното е да имате един билет, с който да влезете, та и на крака да сте, нищо не значи. Вие, като влезете там, няма да търсите стол да седнете, а ще благодарите, че сте влезли. Вие, съвременните хора, мислите, че най-красивото състояние е да седне човек. Опасно е сядането в живота. Аз ще ви приведа един анекдот за такова сядане. Разправят за един магьосник, който владеел законите, че изнамерил един стол, на който като седнел някой, не могъл да стане, докато не го дигне той сам. Един ден дошъл при него един демон, който не вярвал в силата на този стол, но магьосникът му дал един добър урок. Този демон седнал на стол, но повече не могъл да стане докато не го освободил магьосникът. Сядането не е едно от най-красивите състояния. Кога хората сядат? – Когато паднат. Видях преди няколко дни един млад момък, както вървеше по пътя, подхлъзна се и падна. Бързо скочи, изтърси се от праха и каза: аз не паднах. Ами какво? – Седнах. Има едно състояние в живота, което е по-хубаво от сядането. То е да седиш прав. В стоенето прав, в тази идея има нещо по-хубаво, възвишено. В това положение всички удове са в едно хармонично състояние, човек се чувства възвишен, независим от окръжаващата го среда. Казва Христос: „Мария избра добрата част“. Та, вие ще се облечете с тази велика, мощна идея в себе си и няма да казвате, че от вас човек няма да стане. Няма да се демагнетизирвате и обезсърчавате. Грехота е! Ще кажеш: Господ ме е направил човек и няма да мисля, че не съм способен за нищо. Бог е турил в мене един отличен ум и аз ще му дам всички условия да мисли както трябва и да се прояви, когато е нужно. Няма да казваш, че сърцето ти е развалено, но ще кажеш, че Господ ти е дал едно благородно и възвишено сърце и ти ще му дадеш всички условия да се прояви в най-благородни и възвишени чувства. В Писанието се казва, че Господ е дал на хората хубави сърца. Всеки ден Господ дава нови сърца на хората. Аз всеки ден виждам хората с обновени сърца, с меки, благородни сърца, жест има в тях, жертва, култура има в тях. Но ако всеки ден се обезверявате, вие ще загубите всичко, което Бог е вложил във вас. Вие трябва да бъдете тази Мария, която да учи при нозете на Учителя си. Този Учител вие ще Го намерите. Къде? – Знаете къде. Няма да схващате нещата буквално, но ще ги схващате по вътрешен смисъл, по дух.

Често в своите беседи аз говоря за триъгълника, за четириъгълника и за ред други геометрически фигури. Ами че в човека има един жив триъгълник, който не е равностранен, но равнобедрен. От този триъгълник ние съдим за степента на човешката интелигентност. От този триъгълник ние още съдим и за здравето на човека, какво е състоянието на неговите дробове и на всичките му удове. От този триъгълник ние съдим още и за човешката мисъл, за човешките чувства, за човешката душа, за човешкия дух. От този триъгълник ние съдим какъв ще е бъдещият живот на човека. Всичко е написано върху този триъгълник. И този, който може да прави

своите математически изчисления, всичко може да каже и да предскаже. Той знае всичко. Значи, в живата природа се крият всичките условия, всичките възможности за един отличен, идеален живот. Ние боравим с възможностите на един възвишен, идеален живот. Анормалностите, които ние срещаме в живота, те са изключени от природата. Всички анормални състояния, всички болести, всички дисхармонични състояния, които минават мимолетно, те са изключени от живата природа, а всичко възвишено и красиво в живота, влиза в нейния план. И всичко, което Бог е създал в света, от най-малкото до най-голямото, цели да изрази този план на живата природа. И ще се изпълни Божият план! Защо, защото във всеки човек, във всяка душа има вложено това Божествено начало. Колкото и да е паднал човек, колкото и да е заспал, в него има едно вътрешно Божествено чувство, което го подтиква да се стреми към един красив, към един възвишен живот.

И тъй, за всинца ви има тази възможност да бъдете Мария. Ако тази ваша сестра Марта услужва временно, и тя е на мястото си. Един ден, когато дойде тази велика симфония в живота, Марта и Мария ще живеят заедно – в едно тяло, в една душа, в един дух. Сега те живеят в две отделни тела. Тогава във всеки човек ще има един мощен дух и между всички хора ще има едно вътрешно разбирателство. Дотогава ние трябва да имаме тази мощна идея в себе си. Там е спасението на света!

Сега всички трябва да се стремите да направите този мост. Усъмните ли се, вие сте при брега на живота, вие сте пред прага на гроба и казвате: всичко се свърши с мене, аз ще изгния вътре, ще се разложа и нищо няма да остане от мене! Не, това са детински разбирания на неразумните хора. В този смисъл на думата, смърт няма. Смъртта, това е едно преходно състояние от един но-низш живот към друг по-велик живот. Тя се явява всякога като една служителка на живота. Следователно, смъртта всякога показва един по-висок етап, т.е. преминаване от един но-низък живот към друг по-висок. И когато един ангел минава от един по-низък живот към един по-висок, той също тъй умира, както и когато едно висше същество се самопожертва и дохожда на земята, при което минава от едно по-висше състояние в едно по-нисше, пак умира. Щом влезем във висшия живот, обаче, смъртта престава. Следователно, смъртта съществува само между границите на две възможности, между един живот на ограничения и между един живот на разширения. Смъртта е предел на два свята. Права ли е тази идея? – Права е.

„Мария избра добрата част, която няма да й се отнеме“.

Добрата част, това е светлината на живота, това е свободата, дето

съществуват всички блага.

Беседа, държана от Учителя на 24 януари 1926 год. в гр. София.

---

1 *Лука* 10:42.

Начало: 10:00

1926_01_24 Гласните и съгласните букви
лекция пред специалния клас

ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ БУКВИ

Единадесета лекция
24 януари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме на темата „Най-полезното растение“.

Чете се темата „Най-силната гласна и най-меката съгласна“.

Когато пишете темите си, вие трябва да бъдете свободни, да не се смущавате. Всяка тема е упражнение на ума. За да напише нещо, човек трябва да мисли. Буквите, с които си служите в езиците, се вземат вместо числа. Защо с буквите x, y, z се изразяват неизвестни величини?
Отговор: Математиците са се условили с първите букви на азбуката да означават известни величини, а с последните – неизвестни.
Според мене x се взема като неизвестно, защото представлява кръг, разделен чрез диаметъра на две равни части, които по неизвестен начин са се обърнали и са образували тази буква. Как са се обърнали двете половини на кръга, за да образуват буквата x, това именно е неизвестно. Ние искаме да знаем коя сила, коя причина е разделила кръга на две равни части и по неизвестен начин ги е обърнала, а после ги е съединила и е образувала x. Същата причина, същата сила действа и върху житното зърно, посадено в земята, и го заставя да се пукне и да покълне. Като дойдем до буквата y, виждаме един символ, с който египтяните представяли човека, обърнат с главата надолу. Ние не можем да си обясним защо човек се е обърнал с главата надолу. В бъдеще тази буква трябва да се обърне, да представи човека, застанал в право положение, с главата нагоре. В положението на буквата y се намират и растенията. Главата на растенията и до днес още е заровена в земята. Буквата z пък представлява кръг, напречно разделен на две части. Под влиянието на някаква сила тези две части неизвестно как са се обърнали и са образували z – знак за размножаване. Значи във всеки знак, във всяка буква е скрита една идея. В това отношение буквите представляват фигуративно изразени идеи. На вас като ученици не ви остава нищо друго, освен да изучавате идеите, които се крият в буквите.

Кои букви се посочиха за най-силни гласни и за най-меки съгласни? – Буквите а, о, и, у се посочиха като силни гласни, а буквите – х, м, л, с – като меки съгласни. Ако съедините гласните а, о със съгласната х, ще образувате частиците ах, ох, които са общи за всички народи – за англичани, германци, французи, българи, турци и т.н. Как определяте мекотата на съгласните букви? – По начина на изговарянето. Колкото по-малко съпротивление се изпитва при изговаряне на дадена буква, толкова по-мека е тя. С буквата м и с някои гласни се образуват сричките ма, мо, ми, му илиам, ом, им, ум. Гласните ли смекчават буквата м, или м смекчава гласните? Гласните ли предават качества на съгласните, или съгласните – на гласните? Като изговаряте съгласните букви, наблюдавайте кои органи вземат участие: езикът, небцето или устните. Същевременно наблюдавайте какво напрежение изпитвате при изговаряне на различните съгласни. Когато произнесете звука м, усещате спиране на устните. Когато произнесете звуках, усещате спиране около ларинкса, в дъното на езика. При изговаряне на звука л езикът спира на небцето. Буквата с пък означава звук, с който си служат змиите и гъските. Когато чуе този звук, човек взема предпазни мерки. Този звук предупреждава човека да не падне в пропаст. Някои животни си служат със слога му. Кравата мучи. Буквата м е символ на нещо. Тя означава субстанционално състояние на материята. Същевременно тя изразява и потенциално състояние на материята. Следователно думатамама, образувана от двете срички ма-ма, представлява материята, от която човек е направен. Под думата мама разбираме това, което ни е дало форма, и това, което се проявява у нас. Слогът ма се повтаря два пъти. Англичаните обичат да съкращават думите, затова често си служат със слога ма.

Сега, като изучавате силата на гласните букви и мекотата на съгласните, вие можете да се ползвате от тях като метод за трансформиране на състоянията си. С някои от буквите ще можете да трансформирате един род състояния, а с други – друг род състояния. Представете си, че сте студент, който е пропаднал на изпита. Как ще си въздействате: с гласните или със съгласните букви? Ще изговаряте една, втора, трета буква от гласните и от съгласните, докато неразположението ви напълно изчезне. Всяко неразположение, било физическо или психическо, се лекува по два начина: или с метод, подобен на причината, която го е предизвикала, или с метод, противоположен на причината. Например измръзнали ръце и крака се лекуват със студено, а не с топло. Изгорени удове от организма се лекуват с топло. Те се намазват с дървено масло, понеже то поглъща топлината в себе си и по този начин освобождава организма от излишната енергия, която е приел чрез изгарянето. Когато организмът е простуден, той е погълнал особен род енергия, която не е в хармония с него. За да трансформира тази енергия, човек се нуждае от външна помощ.

Лесно се говори за трансформиране на енергиите, на състоянията на човека, но мъчно се постига това трансформиране. Какво е положението на студента, който е пропаднал на доктората си? Той е работил, чел, писал е и в един момент се вижда пропаднал. Като се върне у дома си, той седне на стола, отпусне главата си и започва да мисли: „Какво направи професорът с мене? Насади ме в земята, както насаждат растенията.“ Това означава клюмналата глава. Обаче туй не го задоволява. Той става от стола, нервно се разхожда из стаята си и разговаря мислено с професора: „Защо ме скъсахте? Защо ме насадихте в земята? Това е несправедливо.“ След туй отново сяда на стола, започва да свива юмруци и да се заканва на професора си. Като помисли малко, пак става от стола, започва да се разхожда, като си казва: „Защо ли си въобразявам? Аз нищо не мога да му направя, но ще започна усилено да работя, да уча, да преработя доктората си, и пак ще го представя пред комисията.“ Щом дойде до това разсъждение, той вдига главата си нагоре и започва спокойно да се разхожда из стаята. Това са психологически състояния, които всеки човек преживява. Когато страда, човек сяда, става, движи се. Без тези движения той не би могъл да издържи големите душевни напрежения. Седи, мисли, учудва се, заканва се: „Хм, ще му дам да разбере!“ После му дойде някаква светла идея в главата, веднага скача от стола си и радостно извиква: „Ха, така ще постъпя, за да покажа, че и в мене има благородство, характер.“ Когато в душата на човека стават ред вътрешни процеси, той трябва да ги изрази чрез някакви символи. Ако го наблюдавате, ще видите каква буря става в него: тя ту утихне, ту отново се яви, докато най-после въпросът се реши. Не е лесно да се справя човек със своите вътрешни преживявания. Като знаете това, не го съдете, но старайте се по някакъв начин да му помогнете.

Да се върнем пак към гласните и съгласните букви като метод за трансформиране на състоянията. Щом сте неразположени или скръбни, започнете да си въздействате първо със съгласните букви, а после с гласните. Ако при изговаряне на всички съгласни и гласни букви състоянието ви не се измени, започнете да ги комбинирате в срички. Като правите това упражнение, забелязвайте при кои съгласни или гласни състоянието ви се е изменило. Правете това упражнение със себе си или с някой ваш приятел и вижте какво заключение ще извадите. Работете с буквите десет вечери наред, по половин час, между девет и десет часа. Наблюдавайте внимателно въздействието на буквите върху вашия психически живот. Това е наука, която има приложение в живота. Съзнателно или несъзнателно, човек си служи с нея. Съгласните букви представляват затваряне на известни енергии в човека, а гласните – отваряне пътя на тези енергии, даване възможност те да се проявят, да

излязат навън. Значи чрез съгласните букви човек си служи като със спирачки, за да не дава ход на някои свои енергии. Изобщо буквите могат да се използват при различни случаи в човешкия живот. Някой ученик започва да развива дадена тема. Седне на стола, вземе писалката, но не му дохожда наум какво да пише. Нека не се мъчи да измисля нещата, но да започне да изговаря ту една гласна, ту една съгласна, да ги съчетава в срички. Няма да се мине много време и в главата му ще влезе някаква малка, светла мисъл. Така той ще разбере, че отделните букви, както и съчетанията им в слогове, представляват сечива, пособия, с които опитният майстор може свободно да работи. Често хората употребяват слога ох. Какво показва този слог? – Той показва, че човек се е отклонил от правия път, в който Природата го е поставила. Той е излязъл от естествения кръг на своето движение. Същевременно частицата ох показва начина, по който човек може да се върне в правия път.

В математиката хиксът означава движение на кръга в безкрайност и връщането му назад. Следователно, когато човек се изгуби някъде в безконечността, той не продължава да върви напред, но се връща назад. Това значи, че когато направи една погрешка, човек се връща назад. За да изправи погрешката си, човек трябва да я прекара два пъти през ума си: да я изповяда пред себе си, да я изповяда и пред хората. За да се освободи от терзанието на една своя погрешка или на един свой грях, човек трябва да се изповяда пред своите ближни. Такъв е законът. Една погрешка, една болка се лекува, когато излезе наяве. Например някой се разгневи и от гняв пореже пръста си. Кой как го види, все го пита защо ръката му е превързана. Той може да каже истината, но може и да не я каже. Ако каже истината, раната му ще зарасне по-скоро. Той ще мине през големи изпитания, но и много хора ще му се притекат на помощ. Едни ще му помагат, а други ще го морализират, ще го питат защо е бил толкова глупав, защо не се е въздържал, и т.н. Всичко това той ще трябва да издържи, но в края на краищата ще се освободи. Ако не каже истината, малцина ще знаят погрешката му, но раната му мъчно ще зарасне, няма кой да му помогне.

Когато изправя погрешките си, човек трябва да бъде смел, решителен. Когато изправя погрешките си, той не върши това за хората, но за Великия принцип, на който служи. Като ученици от вас се иска морален устой. Вие трябва да имате морален устой не само в един случай, но във всички случаи. На сто случаи в живота ви може да има най-много десет изключения. Колкото повече погрешки върши човек, толкова по-неблагоприятна е средата, в която живее. Например гладният човек има най-много условия да греши, защото живее в гъста среда. В желанието си да задоволи своя глад, той прави много погрешки. Любознателният, който

търси средства да си достави някаква книга, прави по-малко погрешки, защото средата, в която живее, е по-рядка. Моралният човек пък прави най-малко погрешки. Средата, в която той живее, е още по-рядка. Следователно колкото по-гъста е средата, в която човек живее, толкова по-големи са съпротивленията и противодействията на неговия път.

Сега можете да зададете въпроса: „Какво трябва да прави човек, за да избегне глада?“ – За да избегне глада, човек не трябва да поставя спирачки на своите естествени желания. Забелязано е, че след известни болести в човека се развива голям глад. Докато е болен, лекарите и близките му го поставят на строга диета. Като започне да оздравява, гладът се проявява в него и той усилено се стреми към ядене. Следователно спирачките, които се поставят в живота на човека, не трябва да бъдат големи. Те трябва да се турят постепенно, незабелязано. Това зависи от разумността на човека. Колкото по-разумен е човек, толкова повече спазва законите на Природата. Щом спазва законите на Природата, той ще бъде свободен от нейните спирачки. Обаче обикновеният човек, който не живее според законите на Разумната Природа, има обикновена опитност, с обикновени резултати. Обикновеният човек колкото печели, толкова губи. Разумният човек всякога свършва с изобилие.

Ако искате да знаете как сте прекарали деня, като обикновен или като разумен човек, всяка вечер преди да си легнете употребете 10-15 минути мислено да си дадете отчет какво сте правили през деня. Спомнете си къде какво сте казали, какво сте направили, и т.н. И ако след всичко това намерите в себе си една малка придобивка, туй показва, че сте прекарали деня добре, като разумен човек. Колкото малка и да е придобивката, тя е ценна. Само по този начин човек може да разработва своя характер. Само по този начин Природата може да му разкрие своята съкровищница. Тя ще му разтвори касите си – да вземa колкото и каквото иска. Природата има доверие само на онези, които имат морален устой. Който си позволи да проникне инкогнито в силата, в тайните на Природата, той ще изпита нейния камшик върху гърба си. За да спечелите доверието на Природата, вие трябва да живеете по нов начин, а не както сте живели някога, в миналото си. Като влезете в Новия живот, вие ще имате микроскопически резултати, едва забележими, но това именно трябва да ви радва. Докато сте на Земята, вие можете да бъдете обикновен човек, на никого неизвестен, но на Небето ще бъдете на всички известен. Затова е казано: „Невъзможното за човека е възможно за Бога.”

Упражнение: Всички прави, ръцете настрани. Дясната ръка прави широк полукръг отпред, като се поставя върху рамото на лявата, която е напред, отдето се спуща надолу, по дължината ѝ, до китката. При това движение

на дясната ръка се произнася високо звука а... Дясната ръка се движи нагоре по лявата до рамото. После минава пред гърдите, хоризонтално, настрани и се спуща надолу. Същото движение прави лявата ръка върху дясната, при което пак се произнася звука а. Така могат да се произнасят и други звукове – гласни о, и и съгласни – м, л... Като правите това упражнение, наблюдавайте да видите какво въздействие ще окаже върху вас.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

24 януари 1926 г.

Книги:

Гласните и съгласните букви
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Гласни и съгласни букви
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_01_26 Основна мисъл
Лекция от Учителя, държана на 10 януари, 1926 г.

ОСНОВНА МИСЪЛ

Класът на добродетелите ще го вземете като една наука, която може да изучавате при всички условия. Само че при по-благоприятни условия има много да се учи, а при малките условия, малко може да се учи. Класът на добродетелите е да знае човек как да се справя с мъчнотиите на този живот. Вие ще се натъкнете на ред мъчнотии, които трябва да разрешите. Забележете как е в природата. Докато пиленцата са малки, майката отива и им носи в устата храната. Но тя знае точно докога ще им носи храна. После пак им носи храна, но само им я покаже и стои настрана, мами ги, показва им храната, стои настрана и казва: „Излезте при мене, ще ви дам." Малките пиленца погледнат и почнат да упражняват крилцата си, докато най-после могат свободно да хвърчат. Как се измени майката, ще питате. Всъщност изменила ли се е тя? В класа на добродетелите, на онези, които идват при нас, ще кажем: „Ще си отвориш устата и сам ще вземеш храната." После майката на пиленцата ще се скрие малко и ще каже: „Елате при мене." Тогава те трябва да вървят с нея, а не да се отделят от нея.

Тази мисъл е основна за класа на добродетелите.

В живата природа няма противоречие. Противоречията, които схващаме, те са наши, субективни, но те не са съществени. Противоречията произтичат от неразумни причини извън нашия живот.

(Какво ще ни кажете за духовната група, за дейността ѝ?)

Духовната група е разширение на класа на добродетелите.

„Само Божията любов носи пълния живот."

Лекция от Учителя, държана на 10 януари, 1926 г.

1926_01_27 Външни влияния
лекция пред общия окултен клас

ВЪНШНИ ВЛИЯНИЯ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Размишление

Чете се резюме от темата: „Добри и лоши последствия от богатството и сиромашията".

Четоха се темите: Разлика между въздържание и самообладание."

Следния път пишете върху темата: „Отличителните черти на четирите годишни времена".

Как ще отговорите на въпросите: Защо и за кого Бог създаде сушата? Защо и за кого създаде моретата? Защо и за кого създаде въздуха? И най-после защо и за, кого създаде светлината?

Когато някоя домакиня прави баница, най-първо тя замесва брашното, после го точи на тънки листа и след това го навива така, че между листата да се образуват гънки, празни места. Защо листата на баницата се нагъват? Онзи, който е дал идеята за правене на баници, той все ще е имал предвид някакъв закон. Той е нагъвал листата по този начин именно, за да се опече баницата добре. Ако листата й са плътно прилепнали един до друг, тя ще остане сурова.

Ще ви задам още един въпрос: Коя и каква е била подбудителната причина, която е заставила ябълката, крушата, черешата, сливата и другите плодни дървета да създават своите плодове по особен начин едно от друго и да вложат нещо особено в тях?

Сега ще направим едно малко отклонение от зададените по-горе въпроси. Тук имате окръжност с център А.

Ако вън от окръжността действат силите b, c, d, f, мислите ли, че ще можете да запазите своето равновесие и да се движите по окръжността, без да се отклоните? Вие непременно ще се отклоните и тогава окръжността ще измени своята правилна форма, ще се превърне в крива линия 1, 2, 3, 4, на която всичките точки няма да бъдат еднакво отдалечени от центъра А.

Как ще обясните това отклонение? В научно отношение всяко отрицателно чувство, което човек проявява, представлява отклонение от правия път на живота. Някой казва: „Аз се разгневих." Гневът в научен смисъл е отклонение, на което трябва да се намерят причините. Да се констатира един факт, това още не е наука. Истинската наука седи в издирване причините на явленията.

Силите b, c, d, f, които действат върху окръжността, са външни; значи те са външни влияния. Да допуснем, че в кръга действат вътрешните сили b1, c1, d1, f1 които също така оказват известно влияние върху окръжността. В този случай пертурбациите, които стават отвън, ще бъдат ли тъй мощни, както ако нямаше действието на вътрешните сили? Не, те ще бъдат по-слаби. Ако пък външните и вътрешните сили са еднакво големи, ще настане момент на пълно равновесие. Сега, като се говори за гнева, той представлява натрупване на излишна енергия в човека, която при известни случаи се изявява отвътре навън. Според законите на природата тази енергия трябва да се използува. Природата не обича излишъци, но обича изобилие, на което трябва да се даде правилен път. Не се ли използува излишната енергия разумно, тя се изразява в гняв или в друго някое отрицателно чувство. Изобщо природата не търпи застой. В нея има вечно движение, което се регулира от един специален закон. Да допуснем, че имате една молекула, съставена от много атоми. Всички тия атоми се движат с известна бързина около един център, който също така се движи, но вече с бързина, по-голяма от тази на атомите. Понеже бързината на този център е по-голяма от бързината на останалите частички, вследствие на това той се явява като сила, която уравновесява, т.е. регулира общото движение. Бързината на този център е толкова голяма, че той едновременно се намира, както по местата на всички частици, така и на своето място. Движението на частиците, които са по периферията, е по-бавно.

И тъй, когато духовният живот на човека започва да отпада, той казва: „Аз изгубих нещо от себе си, Бог ме е изоставил." Този човек констатира известен факт, но това още не е наука. Това показва, че той е напуснал центъра и е отишъл към периферията, вследствие на което чувствителността му се е намалила. Причината за това е някакво външно, странично влияние. Представете си един млад момък, много набожен, който по цели часове се моли на Бога. Де се намира той? Докато е духовен, той се движи около центъра А. По едно време младият момък се влюбва в една светска мома и забелязва в себе си духовно отпадане. Той престава вече да се моли и казва: „Не искам да се моля, не вярвам в такива глупости." Защо? - Защото тази млада мома като външно влияние върху него, го е изкарала от центъра към периферията, като същевременно е

създала в него известна пертурбация. Той не се моли, не вярва в Бога, защото и тя не вярва.

Обаче в живота може да се случи и обратното явление. Срещате един безверник, който не признава нищо друго освен материята. Той не се моли, не вярва в Бога, отрича всичко духовно. По едно време той се влюбва в една много набожна мома и под нейно влияние става религиозен, започва като нея да се моли по три пъти на ден. Значи и той изпада под външно влияние, както и религиозният момък. Причините, които влияят върху религиозния момък и го правят безверник, както и тези, които влияят върху безверника да стане религиозен, са почти едни и същи. Коя е главната причина за промяната на тези двама души? - Користолюбието. Следователно, ако сте безверник, вие трябва да знаете коя е причината за това; ако сте религиозен, пак трябва да знаете причината. Наблюдавайте се, изучавайте причините на всички промени, които стават с вас, докато дойдете до същественото, до неизменното във вас.

В живата природа съществува закон, който определя същественото, неизменното в развиващия се живот. От същественото в живота зависи и щастието на хората. Докато човек постоянно се влияе отвън, той не може да бъде щастлив. Това не подразбира, че човек може и не трябва да се влияе. Преди всичко съществува закон на влияние, под който се намират всички живи същества. Щом Бог пребивава във всички свои части, ние не можем да не се влияем едни от други. Обаче според Великия Божи Закон, който регулира всички неща, не е позволено на човека да изгуби своя център. Каквито промени и да претърпява човек, под чието влияние и да се намира, той всякога трябва да пази своето място, своя център, да не излиза вън от него. Не пази ли своето място, излиза ли вън от своя център, голяма катастрофа го очаква. Той ще се разпръсне на милиарди малки частици из пространството, които ще се въртят около центъра си, но няма да имат сила да се обединят в едно цяло.

И тъй дали се увеличава или намалява вашето религиозно чувство, дали сте учени или прости, дали постигате своите идеали или не, ние разглеждаме всички тия неща с цел да обясним вътрешните прояви на живота. За всяко нещо в живота трябва да се даде конкретно обяснение, за да имаме ясна представа за силите, които действат в нас. Иначе не знаем ли тия неща, ние можем да изпаднем в някои слабости. Например има големи критици, които виждат само погрешките в хората. Който се занимава с погрешките на хората той представлява портрет, върху който са написани най-грозни образи. Какво придобива човек, ако главата му е пълна с погрешките на другите хора? Като отворите главата на такъв човек, вие четете: еди-кой си се убил, еди-кой си откраднал нещо, еди-кой

си бил болен, еди-кой си казал това-онова и т.н. Каква наука има във всички тия сведения?

Бъдещата наука трябва да бъде положителна, да се занимава със здравословните, а не с болезнените състояния на човека. Тя не трябва да изучава какво нещо е омразата, глупостта и лъжата, но да се занимава с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Тя не трябва да се занимава с неправдата, със злото, но Правдата и с Добродетелта. Какво трябва да изучава музикантът: дисонансите или хармоничните тонове? В музиката няма дисонанси. Някои казват, че между два тона може да се яви някакъв дисонанс, т.е. вибрациите на тези тонове да не съвпадат. Така е, всички музикални тонове от различни гами не си хармонират. Тоновете на някои гами хармонират помежду си, а на някои - не хармонират. Понякога преходът или преливането на гамите от едно състояние в друго се съвпада, а понякога - не се съвпада. Това несъвпадане съвременните музиканти наричат дисонанс.

Казвам: Ако всички хора бяха музиканти, те напълно щяха да разберат какво нещо представлява живота в своята същина. Казвате: „Малко ли музиканти има в света? Те всички разбират ли живота?" Казвам: Всеки, който пее, той още не е истински певец; който свири, той още не е музикант; който говори, той още не е разумен човек. Според мен истински певец или музикант е този, чиято музика се отразява върху живота му. Ако певецът пее така, че неговото пение му дава подтик в живота и го кара да върши благородни дела, той е истински певец. Такова пение представлява мощна сила в живота. То може да се прилага навсякъде. Представете си един болен човек, на когото мисълта е разсеяна, краката не го държат, ръцете му слаби. Какво трябва да прави той, за да възстанови силите си? Лекарите ще му препоръчат валерианови капки за успокоение на нервите или ще му кажат да пие повече мляко. Ако някой певец му изпее една хубава песен, тя ще даде хиляди пъти по-добри резултати от валериановите капки, дори и от млякото. Това зависи от разбирането и умението на човека да използува енергиите на природата. Един българин казваше, че с енергията на един тон въглища той могъл с един локомотив и 60 вагона да обиколи земята три пъти. - Възможно е. И аз мога с един килограм хляб да преживея цяла година. Това е въпрос на разбиране. Постигне ли се това, икономическият въпрос е разрешен. А сега някой казва: „Трябват ми 700-800 лева за ядене, и то при най-скромна храна." Гледаш някой беден студент ходи тук-там, чука камъни, дано изкара 50 лева на ден да се прехрани. Казвам: Нека този студент купи с тия 50 лева няколко килограма житни зрънца и ги посади в почвата. Няма да мине дълго време и от плодовете на тези житни зрънца той ще прекара цяла година. От едно житно зрънце той ще направи цяла баница. Това ви се

вижда смешно и казвате: „Всичко може да повярваме, но не и това." Имайте малко търпение и ще проверите казаното, ще ядете баници. Това е въпрос на време само.

И тъй великата наука на живота седи в изучаване на законите, по които се проявяват основните сили. Човешката душа има ред красиви и възвишени стремежи, но докато ги постигне, тя ще се натъква на съмнения, на противоречиви мисли и чувства. Който знае законите, ще разбере защо става всичко това и няма да се самоосъжда, но ще употреби всички разумни мерки, за да ги предотврати или да ги разреши правилно. За пример, когато аз отивам при В, ще взема всички предпазни мерки, да не се натъкна на нещо лошо, макар че В не ми мисли злото. На същото основание, когато земята минава покрай Юпитер или покрай Сатурн, те оказват известно влияние върху нейната орбита, вследствие на което тя прави едно малко отклонение от своя път. Защо? - Тя взима всички предпазни мерки да не се предизвика нещо лошо. Всъщност нито Юпитер, нито Сатурн желаят злото й. Обаче всяка планета, като върви по своя строго определен път, тя все ще предизвика известно влияние върху тела, които се изпречват на пътя й. Заедно с отклонението на земята и хората се отклоняват от своя път.

Както планетите се движат по своя път, така и молекулите, и атомите, от които е съставен човешкият организъм, се движат кръгообразно. Срещнат ли тези малки частици някакво препятствие в пътя си, движението им се изменя. Измени ли се движението им, изменя се и ритмусът на човешките мисли и чувства. Например ставате сутрин, но се чувствате неразположен духом, пущате пояс и само чакате да дойде някой да ви предизвика малко, за да избухнете. Знаете ли защо става това? Вие казвате: „Ще ме извините, нервен човек съм, затова избухнах." Кой няма нерви? Да бъде човек нервен, да има нерви, това е преимущество за него. Не е въпросът, че има нерви, но той трябва да каже: „Аз съм нервен човек и избухвам лесно, защото не зная как да управлявам нервите си. Моята нервна енергия изтича навън, вследствие на което се изтощавам. Аз, както и всички хора, имам кръвоносна система, но . често ми тече кръв, вследствие на което съм малокръвен." Значи малокръвието в човека се дължи на изтичане, на изпаряване голяма част артериална кръв от организма, вместо която остава повече венозна. Ние знаем при това, че венозната кръв е причина за всички болести. Искате ли да подобрите състоянието си, спрете изтичането на артериалната кръв от организма си.

Окултният ученик трябва да знае всички тия закони, тъй както и пророците едно време са ги знаели. Някои мислят, че пророците са били хора говедари, овчари, които Бог е определил като свои служители. Не,

пророците са били окултни ученици, които Бог е изпратил между говедата, да приложат върху тях своето учение. Бог им казал: „Идете между говедата, да видите, дали те ще могат да ви разберат. Ако говедата ви разберат, тогава може да отидете между хората, да им проповядвате, защото те са много по-разумни." Тази е причината, дето някогашните пророци са били овчари и говедари. Пророкът като говедар е правил своите опити върху говедата. Пророкът като овчар е правил своите опити върху овците. Днес Бог е изпратил и вас някъде да правите своите опити. Някой казва: „Защо съм изпратен при тези тежки условия на живота?" - Да правите опити. И ако вие можете да подобрите условията, при които живеете, ще ви кажат: „Идете сега да изпълните своето предназначение."

Съвременните хора са много суеверни, но трябва да се прави разлика между вяра, вярвания и суеверия. Човекът на вярата е дълбоко убеден в това, което предприема. Той казва: „Аз ще се кача на Хималаите." Той не допуща в ума си никаква отрицателна мисъл: дали ще мога да се кача или няма да мога. Той казва: „Когато и да е през живота си, аз ще се кача на Хималаите." Човекът на вярванията казва: „Аз имам силно желание да се кача на Мусала, но ще чакам благоприятни условия." Суеверният казва: „Имам желание да се кача и на Мусала, и на Хималаите, но съм човек с деликатно здраве, не мога да предприема такъв път. Ще почакам малко, може да се нареди някак, с аероплан ще отида." Той очаква нещата да станат като в хиляда и една нощ. Обаче такова нещо може да се случи едва един път през хиляда години. Суеверният очаква всичко да се нареди по магически начин, без труд, без усилие, и като не успее, казва: „Свърши се животът, нищо не направих." При суеверията нещата се реализират в отношение 1:1000. И тогава човек се чуди, че е станало нещо, което той никога не е очаквал. Например с Христа се е случило нещо подобно. Когато е прекарвал 40-дневен пост в пустинята, дяволът дошъл да Го изкушава. Той Го качил на храма и му казал: „Ако си Син Божи, хвърли се от храма". Христос му отговорил: „Понеже ти ме качи, ти сам ще ме снемеш. Аз не мърдам от мястото си". Това например говори за суеверието на дявола. След това той задигнал Христа на една висока планина, откъдето посочил към всички царства на земята и му казал: „Ако ми се поклониш, ще ти дам тия царства да ги управляваш". Христос му отговорил: „Всички царства и земни, и небесни са в ръцете на Бога. Ти искаш много евтино да ти се продам". Както виждате дяволът е много суеверен, защото той обича лъжата, а самата лъжа е суеверие. Като лъже, той сам започва да вярва в това, което говори и казва: „Възможно е да е така." Човекът на вярванията пък казва: „Съдбата е такава. Каквото да прави човек, той не може да измени съдбата си." Човекът на положителната вяра знае, че той сам създава съдбата си, и затова никога не се разочарова.

Окултният ученик трябва да се домогне до положителната наука, която определя точно силите, които действат у нас. Домогнем ли се до тази наука, ние ще знаем причините и последствията на нещата. И по този начин само нашият ум, нашето сърце и нашата воля ще се развиват хармонично, а душата и духът ни ще се проявяват правилно. И тогава, според степента на своето развитие, всеки ще може да си обяснява явленията във външния свят. В това отношение окултният ученик трябва сам да решава задачите си, да има ясна представа за себе си. Например, ако е нетърпелив, ако се съмнява, ако не обича да се моли на Бога, или ако има силно развита вяра, той трябва да знае произхода на своето търпение, на своето съмнение или пък произхода на своята вяра. Всичко това той трябва да разбира правилно, по закона на положителната вяра, а не по законите на суеверието и на вярванията.

Казвам: Добре е, когато правите движения за урегулиране силите на вашия организъм, да ги придружавате с гласните букви а и о. Те са два естествени, мощни звука, които се срещат в езиците на всички народи. Звуковете а и о се отнасят към междуметията. Като правите движения, трябва да обръщате внимание на това, дали те са разумни или не. Разумните движения се намират под контрола на съзнанието у човека, при което всичките частици на тялото му са под негов контрол. При неразумните движения съзнанието на човека не взима никакво участие. Разумните движения спомагат за избягване на много болезнени състояния у човека. Те регулират нервната система, която е носителка на жизнените енергии. Тя възприема живите сили от природата. Когато нервната система е в изправно състояние, всички функции на организма се извършват правилно. Когато нервната система на някой човек не е в изправно състояние, тогава никой лекар не е в състояние да му помогне. Казано е: „Помогни си сам, ако искаш и Бог да ти помогне". Казвате: „Как ще ни помогне Бог?" - Чрез хора, които са в хармония с вас. Когато човек се заеме безкористно с реализирането на някоя възвишена Божествена идея, в помощ му идват и Бог, и хората. Рече ли, че тази идея е негова, това показва, че той не разбира Божиите закони.

Сега ще ви дам следното упражнение с произнасяне на гласните букви а по. Поставете дланта на лявата си ръка над дясната и така я прокарайте до рамото. След това поставете дясната си ръка над лявата и пак я прокарайте до рамото. Правете това упражнение в продължение на 10 дена всяка вечер преди да си легнете: шест пъти с лявата ръка и шест пъти с дясната, като се редуват ту лявата, ту дясната ръка; започвайте с лявата ръка. Дланта на лявата ръка е отрицателна страна в човека, чрез която се предават меки, магнетични вибрации. Горната част на лявата ръка е положителна, т.е.

електрична. Същото е и с дясната ръка. Това движение на лявата ръка над дясната и обратно е необходимо, за да се произведе разумно движение. То се образува всякога между две противоположни течения. Значи в човека има два вида електричество и два вида магнетизъм. Единият вид електричество и магнетизъм изтичат от лявата ръка, а другият вид - от дясната ръка.

Някой казва: „Може и без физически упражнения." Достатъчно е да работим с ума си. Да, човек може да работи и с ума си само, но тогава, когато той може да проектира своите умствени енергии така, че да направи по умствен начин същото упражнение, със същите резултати. По този начин могат да се правят не само упражнения, но и ред още опити. Например някой човек страда от треска и според съветите на лекарите той трябва всеки ден да употребява по 30 сгр1 хинин. Обаче този човек е беден, той има в джоба си пари само за хляб. Какво трябва да направи? Нека приложи закона на самовнушението и така да се излекува. Нека отиде мислено до една аптека и да си купи 30 сантиграма хинин. След това нека приеме пак мислено този хинин и да чака резултат. По този начин той ще се излекува два пъти по-скоро, отколкото ако вземе действително хинина. Ние можем да направим този опит с няколко души, които страдат от треска: едни от тях да се лекуват с хинин, купен от аптеката, а другите да се лекуват чрез закона на внушението. От резултатите ще съдим кой от двата метода е по-рационален. Обаче за опита чрез внушението се изисква интензивна мисъл. Не е ли интензивна мисълта, човек може десет пъти мислено да ходи до аптеката и пак да няма никакъв резултат.

Освен по този начин човек може да се лекува още и чрез музиката. Известни музикални тонове повишават вибрациите на организма, вследствие на което неговото състояние се подобрява. Накарайте някой болен да пее и той ще оздравее. В това отношение музиката трябва първо да се употребява за тониране на организма, а после вече като изкуство.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

11 лекция от Учителя, държана на 27 януари, 1926 г., София.

1926_01_31 Простите задачи в математиката
лекция пред специалния клас

МАТЕМАТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ / ПРОСТИТЕ ЗАДАЧИ В МАТЕМАТИКАТА

Дванадесета лекция
31 януари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Сега ще ви задам въпроса: има ли някакво съотношение между звуковете и идеите на човека? Ако има такова съотношение, в какво именно се заключава? Представете си, че до вас достигат някакви звукове от цигулка. Можете ли да възприемете тези звукове, без да си представите, че зад цигулката, която произвежда тоновете, седи някое разумно същество? Няма движение в Природата, колкото и да е малко, в което да не се крие живот. Думата живот започва с буквата ж. В тази буква диагоналите са най-дългите линии. Първото ограничение в живота е кръгът. Той има четири важни точки – точките, в които два перпендикулярни диаметъра пресичат кръга. Обаче, като се движат диаметрите, с тях заедно се движат и точките. Следователно всички точки на окръжността стават важни. Точките на окръжността са точки и на живота. Двете точки са отрицателни (магнетични), а двете – положителни (електрични). Геометрически тази идея може да се изрази с буквата ж. Ако точка С на чертежа представлява центъра на Земята, а точките А и В – тела, които се движат към С, то движението на тия тела към С ще бъде най-трудно в съседство със самия център С. Тук те ще срещнат най-големи съпротивления, най-големи мъчнотии. Каквито усилия да правят, те не могат да пробият центъра на Земята. С физическото си тяло човек не може да стигне до центъра на Земята, обаче с астралното си тяло може да достигне.

Този закон се отнася и до психическия живот на човека. Колкото повече той навлиза към центъра на кръга, толкова по-големи са страданията му. Когато се намери пред известна мъчнотия, човек се затваря в кръг. За да се справи с тази мъчнотия, той трябва да дойде до центъра на кръга, до най-трудните условия, и оттам да започне да възлиза нагоре. Тъй щото най-страшно е, докато човек дойде до центъра. Стигне ли до центъра, нагоре от него лесно се излиза. Когато навлиза към центъра на Земята, човек трябва да разпери крилата си, да слиза леко, без сътресения, без никакви наранявания. Това се постига само при пълно съзнание, при присъствие на

ума, при спазване на връзката между Бога и душата. Само при тези условия човек може да преодолее всички мъчнотии и страдания и да излезе от тях неповреден. Първите християни са знаели тези закони и са поддържали връзката си с Бога чрез постоянна молитва.

По същия начин и учените разрешават мъчнотиите си. Вместо молитва те държат в ума си някаква висока идея. При всяко разрешаване на задачите си те излизат все от тази идея и към нея се връщат. При разрешаване на задачите има три важни положения: работи се или с отрицателни величини, т.е. под влияние на отрицателни сили в Природата; или с положителни величини, т.е. под влияние на положителни сили в Природата; или чрез примиряване на положителните и отрицателните величини, т.е. чрез равенството. Дето има равенство, там действат разумни сили по всички направления. Когато работите в математиката с положителни и отрицателни величини, най-после трябва да намерите метод, чрез който да подчините тия величини на едно равенство. Значи решаването на задачите не се заключава само в опериране със знаците на дадените величини, а в превръщане на величините. Например, ако

съберете (a+ + (a- , ще получите 2a, ако ги извадите, ще получите 2б. Представете си, че а е ябълчна семка, а b – почвата, в която тази семка се посажда. Като поникне семката и израсне, тя поглъща част от елементите на почвата и се превръща в a2 + b2. Ако съберем и извадим a2 + b2 и a2 – b2, пак ще получим 2a2 и 2b2.

Каквито обяснения да дадете на тези действия от гледище на физическата математика, те са необясними. Обаче психическата, или духовната математика, може да ги изясни, понеже тя борави с живи сили, които се движат в повече от три измерения. При растене на ябълчното дърво почвата постепенно губи потенциална енергия. Щом потенциалната енергия на почвата се изчерпи, ябълката престава да се развива. Тя спира своето растене. Щом е дошъл на Земята, човек се нуждае от физически, от материални условия за развитие. Няма ли такива условия, той престава да се развива. Сега, като ви давам тия примери, имам предвид да разсъждавате върху всички аритметически и алгебрически действия, било от елементарната или от висшата математика, да ги превеждате правилно, за да се ползвате от тях. Не ги ли разбирате, вие можете да се натъкнете на някой житейски въпрос от висшата математика и да преживеете голямо противоречие. Да се натъкне човек на някое противоречие, това значи да се намери в тресавище, на колеблива почва. В такова положение може човек да се намери и в науката. В математиката например може да се дойде до положения извън физическия свят, дето нещата стават невидими, а при това те трябва да се допуснат, че съществуват, т.е. съществуват като

действителни. Казвате, че извън физическия свят друг не съществува. Защо? – Защото познавате само света на трите измерения. С други думи казано: за вас извън трите измерения друго не съществува. Въпреки това днес висшата математика говори не само за четвърто измерение, но и за пето, за шесто, за седмо измерение.

За да се разберат тези отвлечени въпроси, трябва да се приеме, че в Природата съществуват много възможности, които човек не познава. Човек познава само няколко положения и от тях вади своите заключения. Човек знае само онези прояви на живота, които произлизат от проявите на вчерашния ден. Обаче за проявите на човешкия живот има много възможности. Днешният ден представлява условия за утрешния. Възможно ли е това? – Възможно е. Как може да се докаже? – Това може да се докаже по математически начин. Допуснете сега, че а представлява жито, което първо е било в хамбара, а после е било посадено в почвата б. Тогава ще имате едно отрицателно положение, т.е. изпразване на хамбара. След време житото ще израсне, ще се увеличи, като вземе известни елементи от почвата, и ще се превърне в а2. При това положение ще имаме един положителен процес, т.е. придобиване на нещо, прибавяне на нещо към житото. Новото жито, което е израсло на нивата, може ли да се събере в същия хамбар? – Не може. По количество то се е увеличило значително. Тук процесите стават във възходяща степен. Това показва, че в живота се работи едновременно с положителни и с отрицателни величини, и то не само в права линия, но и в други посоки и положения, които трябва да се имат предвид. Има положителни и отрицателни величини възходящи, както и положителни и отрицателни величини низходящи.

И тъй, ако положителните величини са в низходяща посока, материята се увеличава, но същевременно става негодна за организиране. В нея става вътрешно гниене. За да се отстрани гниенето, материята трябва да се изсуши. Увеличаване и намаляване на материята, т.е. сгъстяване и разредяване, става навсякъде в Природата. Когато почвата например се втвърди, тя става много гъста, негодна за използване. За да се смекчи, непременно трябва да дойде дъжд. Как можете с математически величини да изразите слънчевите лъчи, дъжда, сушата? Като правите тези изчисления, вие трябва да вземете под внимание и времето. Щом работите с тези величини, вие трябва да ги превърнете в еднородни и тогава ще извършите с тях ред алгебрически действия. Като работите с алгебрата, трябва да дойдете до положение да я внесете в себе си. Тялото ви представлява почвата, а идеите – това са семенцата, които посаждате в тази почва. Когато се намирате пред известни мъчнотии, това показва, че семенцата ви са повече, отколкото почвата може да приеме и да им даде

условия за развиване. Който иска да развива повече идеи, отколкото условията му позволяват, той не се съобразява със законите на Природата. Според законите на Разумната Природа една идея може да се развива само в определено за нея време и място. Две идеи не могат едновременно да се развиват. За даден момент вие трябва да държите в ума си само една основна идея. Щом реализирате тази идея, тогава само можете да се спрете върху друга някоя, но винаги между реализирането на една и на друга идея се изисква известен интервал от време. Който наруши един от законите на Разумната Природа, той ще се намери пред големи мъчнотии.

Съвременните хора се радват, когато работите им вървят добре. Те трябва да имат предвид на какво се дължи тази радост – дали успехът им не е като този на житните зърна, паднали на камениста почва, между тръните или на пътя. Ако успехът им има за основа камениста почва, той скоро ще рухне. Ако успехът им е израснал между тръните, той непременно ще се заглуши. И най-после, ако е на пътя, птиците ще го иззобат. Всяка идея, поставена на пътя, между тръните или на камениста почва, не може правилно да се развива, не може да даде никакъв плод. Ето защо, като е дошъл на Земята, човек трябва да проучва пътищата, при които идеите пропадат, както и тия, при които идеите правилно се развиват. Почвата, на която тръните растат, е добра, но първо те трябва да се махнат, и тогава житото да се посади. Каменистата почва е неблагоприятна за житото, но от нея могат да се извадят хубави камъни за градеж. Разумният човек, който разбира живота, няма да сади жито на камениста почва, но ще използва тази почва за каменна кариера и по този начин ще си създаде добро положение. Пътят пък, по който се движат хора и коли, не е годен за посаждане на жито. Той служи като средство за съобщаване. Съвременните хора слушат да им се говори по различни въпроси, но в края на краищата казват: „Това не ни интересува днес. Това не е важно за нас.“ Прави са тия хора. Има нещо, което в дадения случай е важно за човека, но въпрос е дали това, важното, може да допринесе нещо за неговото щастие. Може би това, което днес е важно за човека, утре ще му донесе най-голямото нещастие. Значи човек трябва да разбира важността на нещата и да знае към кои от тях да се стреми. Това се отнася не само до хората вън от вас, но и за самите вас. Ученикът трябва да разсъждава правилно, да разбира важността на малките и на големите работи.

Един рибар взел своята въдица, закачил я на едно колче на брега на реката и я пуснал във водата. След това той се отдалечил от брега и отишъл у дома си да свърши някаква работа. В туй време, като видяла отдалече още въдицата, една любознателна рибка се заинтересувала от това, което се люлее във водата. Приближила до въдицата и видяла нещо особено. Отворила устата си да го опита, но веднага усетила, че устата ѝ се закачила

за това особено нещо и не могла да се откачи. Натук подскочила, натам подскочила, не могла да се освободи. В това време един пътник минавал край брега и като видял, че рибката подскача от едно място на друго, запитал я: „Какво правиш тука?" – „Играя хоро, но не зная как да се откача от това хоро. Ако обичаш, помогни ми да се освободя." Пътникът бил прочут мъдрец. Той влязъл в положението ѝ и казал: „Слушай, ти си се наела с работа, която не е за тебе. Ти искаш да учиш дължината на радиусите в кръга, но тази наука е мъчна, не е за тебе още. Ела сега по-близо до мен." Рибката се приближила до брега, мъдрецът извадил кукичката на въдицата от устата ѝ и казал: „Хайде, бъди свободна! Иди отново във водата да плуваш и разправи на другарките си, че не е време още да се занимават с изучаване на радиусите на кръга." Рибката заплувала леко във водата и благодарила на пътника за свободата, която ѝ дал. Наистина, рибката трябва да благодари на този пътник именно, защото ако рибарят беше дошъл по-рано от него, тя щеше да се намери в свят, чужд за нея.
Какво заключение можете да извадите от този пример? – Той показва, че в човека има ред мисли и желания, за реализирането на които не е дошло още време. Следователно човек не трябва да се интересува от ония мисли и желания, за реализирането на които не е дошло времето. Започне ли да се интересува от тях, те непременно ще му донесат ред страдания и нещастия. Ще дойде рибарят и ще го закачи на въдицата си. След това той ще се блъска на една и на друга страна в мисълта си, за да разреши по някакъв начин въпроса как да се освободи от страданията. Когато човек мисли правилно, все ще срещне мъдреца, който ще го освободи от въдицата. В дадения случай мъдрецът представлява интуицията в човека, която единствена може да му помогне, да го освободи от ограниченията на неговата обикновена мисъл. Докато интуицията не дойде в помощ на човека, той ще се намери в положението на учен, който изучава научни въпроси, за които не е готов. Интуицията му ще го запита: „Какво правиш тука?" – „Играя хоро, движа се по дължината на окръжността с цел да изуча нейните радиуси." Интуицията ще му отговори: „Днес ти не можеш да изучиш този въпрос. Обаче един ден, когато дойдеш на по-високо стъпало на развитие, когато станеш господар на положението, тогава ще разрешиш този въпрос. Това значи: остави настрани всички ония мисли и желания, за които не си готов. Когато станеш господар на себе си, тогава започни да ги изучаваш.

Сега да се върнем към формулата a + b. С a ние означаваме човешкия ум, с b – човешкото сърце. Как можем да изразим тази формула словесно? Ние можем да кажем: възможностите на ума и възможностите на сърцето се равняват на възможностите на волята: a2 + b2 = c2. Значи силите на ума и на сърцето се вливат във волята като притоци. С други думи казано:

силите на водата (a) и силите на въздуха (произвеждат известен резултат (c): a2 + b2 = c2. Водата – това са чувствата на човека, въздухът – това е неговата мисъл. Волята се проявява само под влияние на човешките чувства и мисли. Воля има само там, дето има мисъл и чувства. Без мисъл и чувства волята не действа. Всеки волеви акт се диктува от онези мисли и чувства, които действат в даден момент. Затуй казват: „Човек е това, което мисли и чувства.“ Ако мислите и чувствата на човека са положителни и възходящи, те ще произведат съответни резултати. Силата на човешката воля зависи от силата на неговите мисли и желания. Колкото по-силни са образите на човешките мисли и желания, толкова по-активна е волята му. Кажете на човека, че еди-кой си е негов неприятел, и се отстранете. Този образ ще израсне в него и ще му даде сила, подтик да се бори с неприятеля си, да му се противопоставя. Достатъчно е човек да има силен образ за нещо, за да бъде всякога нащрек. Някои хора се страхуват от змия, други – от мишка. Опитайте се само да произнесете думите змия или мишка пред тези хора, за да разберете колко са активни. В тях веднага се събира всичката скрита волева дейност и те могат да бягат, да се крият. Някои смели, отлични плувци се боят от пиявица. Като дойде въпрос до плуване, те са готови да плуват с километри във водата, но видят ли пиявица, веднага отстъпват, връщат се назад. Те се ужасяват от вида на пиявицата, дори и в шише да я видят. Човек трябва да се изучава, да знае кои образи парализират неговата воля и да им противодейства. Той трябва да си послужи с методи, които да възстановят равновесието му. Образът на змията действа върху някои хора отрицателно. Как могат да се освободят от този страх? – Като приложат във волята си нещо положително. В дадения случай любовта ще спаси положението. Казано е в Писанието: „Любовта изключва страха. Вярата изключва суеверието.“ Значи Любовта ще изпъди страха от човека навън, а вярата ще внесе Светлина в неговия ум. За да се домогне до вярата, човек трябва да изучава пътищата на Светлината.

Днес хората говорят за всичко: за любов, за вяра, за братство, за равенство и т.н. Обаче те не са се спирали върху близки до тях въпроси, от които зависи тяхното благосъстояние. Например как са разрешили въпроса за яденето? Знаят ли каква храна трябва да употребяват в понеделник, каква – във вторник, в сряда, в четвъртък и т.н. Знаят ли какво да ядат сутрин, какво на обед и какво вечер? Ще кажете, че това са прости работи, с които човек не трябва да се занимава. Според вас достатъчно е човек да се нахрани, а кога каква храна е ял, това не е от значение. Или ще кажете, че колкото е по-пищна храната, толкова по-добре за човека. – Не е така. Въпросът за храненето е математическа задача, която, колкото и да е проста, непременно трябва да се разреши. Докато не разрешите тази

задача правилно, всичките ви усилия към велики и сложни задачи ще бъдат безуспешни.

Щом разрешите въпроса за храненето, ще ви се наложи разрешаването на задачата за съня, за спането. Знаете ли в колко часа трябва да си лягате и в колко да ставате? Ще кажете, че това зависи от условията. – Не, външните условия на живота не могат да изменят законите на Разумната Природа. Тя строго е определила за всеки човек кога да си ляга и кога да става. Следователно всеки човек трябва да намери определения за него час за спане. Кокошката например ляга преди залез слънце и става преди изгрев. Да разреши човек правилно въпроса за храненето, за спането, това значи да е постигнал известна хармония между своите мисли и чувства. Щом е постигнал това тониране, той е готов вече правилно да разрешава всички останали въпроси. Той ще ги решава правилно и бързо, докато другите хора ще употребяват месеци и години. Те ще иждивяват много енергия, докато дойдат до микроскопически резултати. Свежест, бодрост е нужна за човешката мисъл. Не е ли бодра, няма ли нужната Светлина, тя не може да се справи с противоречията в живота. Природата не познава никакви противоречия. Тя не допуща никакви обезсърчения. „Ама ние страдаме. Не вижда ли Природата нашите сълзи, нашите мъчнотии?“ Когато види сълзи в очите ви, Природата казва: „Умни са моите деца. Те са отворили своите извори да поят градинките си.“ Когато види, че сълзите на хората престават, Природата се радва и казва: „Умни са моите деца, защото имат ключове, с които отварят и затварят своите извори – според нуждите си.“ Види ли, че някой човек се е отчаял и е намислил да се хвърля от канара, Природата казва: „Това мое дете е решило преждевременно да хвърчи. Един ден то ще си научи урока."

И тъй, изучавайте езика на Природата. Влезте във връзка с нея и започнете да мислите правилно. – „Ама ние учим много.“ – Не е въпрос в многото учене. Малко трябва да учи човек, но разумно. И каквото научи, да го приложи в живота си. Днес хората много учат, малко придобиват. Много работят, малко се ползват. Днес хората пипат нещата, а не виждат. Който е развил в себе си ясновидство, той работи с виждане, а не с пипане. Така той ще се освободи от ненужния материал, който обременява нервната му система. Обаче, докато живее при неблагоприятни условия на живота, човек се нуждае от много неща. Щом много учи, а малко придобива, това говори именно за неблагоприятните условия, при които се намира. Който се е тонирал, за три часа учене, но с любов, той придобива много. Не е така за всички хора. Ако обикновеният ученик или студент учи по три часа на ден, той не може да успее. Това се отнася до съзнателните ученици, до ония, които са във връзка с Живата Природа и следват нейните закони. Природата дава на човека време и енергия, като му заповядва да пести

енергията за сметка на времето. Тя не позволява да се харчи енергията ѝ напразно. Природата разполага с изобилна енергия, но на никого не позволява да иждивява енергията ѝ напразно. Който наруши това правило, той е осъден на страдания. Тази е причината, поради която на ученика се препоръчва съзнателна работа върху себе си, за да хармонизира своите мисли и чувства, да дойде до положение разумно да иждивява енергията на Природата. Който пести своята енергия, той печели – той не остарява преждевременно.

Днес всички хора се оплакват от преждевременно остаряване. Защо? – Защото прахосват своята енергия. Разумен човек е онзи, който от младини до старини остава бодър, способен за работа. Разумният човек не се влияе от външните условия. Че имало бури и ветрове, че валели дъждове: той знае, че всичко това е на мястото си. Бурите ще дойдат и ще заминат. Дъждовете ще валят и превалят. Това са природни процеси, които трябва да изпълнят своето предназначение. От ученика обаче се изисква да мисли право, да чувства право и да действа право.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

31 януари 1926 г.

Книги:

Простите задачи в математиката
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Математически задачи
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_01_31 Свидетелството Негово
неделна беседа

СВИДЕТЕЛСТВОТО НЕГОВО

Беседа, държана от Учителя на 31 януари 1926 г. в гр. София.

„Който приеме свидетелството Негово, запечатил е, че Бог е истинен". (Йоана 3:38.)

По някой път запечатват дюкяните на търговците; по някой някой път запечатват касите на банкерите; по някой път запечатват, мисля, и касите на банките; по никой път запечатват и гробовете, както беше запечатан и гробът на Христа. Думата „запечатам" има двояк смисъл. Онзи, който не разбира великия Божи закон, запечатва със съмнение; онзи, който разбира великия Божи закон, запечатва с вяра. Целият съвременен културен строй живее с вярвания и казват: може, кой знае. И в науката, и в музиката – навсякъде хората живеят не с вяра но с вярвания и със суеверия. Повечето от младите живеят със суеверия, чакат да дойде някой аероплан да ги вземе, да ги тури на някой висок връх, на някое високо обществено положение. И старите чакат да дойде някой с огнена колесница да ги вземе, както Илия, и да ги занесе на небето. И това е възможно, случва се в историята, но в цялата библейска история имаше само един такъв случай – случаят с пророк Илия.

Сега, аз ви представям една трезва мисъл. Когато Господ създал света, една пчела кацнала на един цвят отгоре и се усмихнала. Когато Когато Господ създал изворите на земята, едно малко жадно цветенце като видяло един от тия извори, усмихнало се насреща му, но вода не пило от него. И най-после, когато Господ направил светлината, дошъл първият ден, светлината изгряла и една млада девойка, като видела първия лъч, усмихнала се. Питам: защо се усмихнала пчелата, защо се усмихнало теленцето, защо се усмихнала младата девойка? Аз няма да отговарям, това са емблеми. Вие можете да се усмихнете като пчелата; вие може да се усмихнете като теленцето и вие може да се усмихнете като младата девица. Това са три велики състояния на човешката душа. Само тия три състояния не са най-важните, но те са трите кардинални велики състояния на човешката душа. Да се усмихне човек, разбирам, но на какво? – На онзи цвят, който е цъфнал.

Друго положение: в математиката има известни числа, наречени малки и големи числа, тъй както имаме в света малки или обикновени и големи или велики хора. Какво е съотношението между едно голямо и едно малко

число? Има съотношения между тия числа, както има съотношения и между един ангел и един човек. Между строежа на тялото на един ангел и на един човек има математически съотношения. Например, по строеж, тялото на един ангел е по един начин създадено, а тялото на един човек – по друг начин. Какво мислят богословите по този въпрос тук на земята, то е друго нещо. Те имат право да създават хиляди теории, но ние не се занимаваме с теории, ликвидирали сме с тях. Теорията, това е вярване, нещо може да е така, може и да не е така. Но понеже ние ходим с вяра, знаем нещата. И във вярата, и в знанието, обаче, има степени. Това, което казвам, че зная, зная го, аз подразбирам малките величини, не говоря за големите. Когато човек изучи всичките малки величини, той пристъпва към първата степен на онова дълбоко математическо схващане, да разбере първата единица, с която трябва да се занимава.

Сега има друго едно съотношение, което нас интересува, а именно: какво съотношение, каква връзка съществува между един ангел и един човек? Ангелите се отличават с трезва, с абсолютно чиста мисъл. Те са същества на онази велика мисъл, която едва сега ни засега. Когато ние говорим за съвременната култура, подразбираме мислите, културата на ангелите. „Ангел" е гръцка дума, тя не изразява онази идея, която аз искам да вложа. Думата „ангел" означава „вестител, служител". Хубава дума е тя, но гърците нямат такава подходяща, която да изрази същината на това понятие. В санскритски език има такава дума. Тъй че аз говоря за вътрешната същина на тази дума, подразбирам мислите, които ангелите изпращат на земята. Следователно, в това отношение не може да се насади известна култура у нас, т. е. нашите умове не могат да се просветят, не можем да бъдем носители на каква и да е култура изобщо, докато не възприемем културата на ангелите. Но това е вярване. Ако речем сега да говорим за ангелите, някой ще каже: за ангелите ли ще ни говорите? – Да, за ангелите. Ами за кои ангели? – За крилатите ангели. Те не само че са крилати, но из устата им излиза огън, а из очите им – светлина. Това е ангел! Някой път ние си представляваме ангела същество в човешка форма, като жена, много красива, но без брада и мустаци. Те нямат нито брада, нито мустаци, нито вежди, нито клепачи, нито коси – това е техен недостатък. Вие ще кажете: как, нима ангелите са без коси, без бради и мустаци, без вежди и клепачи? Каква е тази философия тогава? Ами че ако едно млекопитаещо животно днес би описало един ангел, как ще си го представи? Ако някой вол описва един ангел, ще го представи с рога, с козина. Питам сега: ангелът може ли да има рога? Защо не, воловете могат да турят роги на ангелите. И хората могат да турят на ангелите и мустаци, и бради, и вежди, и клепачи, но не им турят, защото всичката им красота ще изчезне. И сега хората мислят, как да нарисуват ангелите, че да им турят брада и мустаци. Турят ли им, обаче, всичкото изкуство в света ще

изчезне. Туй не е подвиг. Ангелите не носят външно, мустаци защото те представляват емблема на нещо. Само боговете могат да носят брада и мустаци. Хората носят наистина брада и мустаци макар че не са богове, но те у тях служат като символ само, като нещо, към което вътрешно да се стремят. Защо и за какво хората носят мустаци, не е важно; в същност те изразяват закони, правила, по които човек трябва да живее. По колкото косми има човек на брадата си, по колкото косми има на мустаците си, по колкото косми има на веждите, на клепачите, на главата си, по толкова правила и закони трябва да живее. Жените ще кажат: значи ние имаме по-малко закони от мъжете. Ние ходим по законите на главата си, а не по законите на брадата и мустаците. Не, трябва да се ходи по всички Божии закони, независимо от това, да ли те са писани, или неписани. Има, обаче, известни ограничения в света, които трябва да признаем, ни стесняват.

Да се върнем към стиха, който казва: „Който приеме свидетелството Негово, запечатил е, че Бог е истинен." Аз искам вие да имате за Бога едно правилно понятие, не по форма, обаче. Бог е същество, от което произтича всичкия живот във Вселената. Като започнеш от всички същества, от най-малките до най-големите, животът им произтича от Бога, затова Той се нарича истинен. Истинен подразбира квас, начало на всички неща. Когато Бог чрез Истината ограничава нещата, т.е. когато един човек се ограничава, то е, за да се повдигне на по-висок чин, да му се даде свобода, а свободата всякога носи ограничение. Свобода без ограничение не съществува. Ако вие разбирате свобода без граници, тогава нямаше защо да се създава един космос. Всеки можеше да се движи в пространството, което е безгранично. Не, свободата, в пълната смисъл на думата, подразбира ограничение. Следователно, всеки, който се ограничава, крие свободата в себе си. А сега някой казва: аз не искам да ме ограничават. Не, ще се ограничиш. Туй е новото гледище. Аз искам да мислите правилно, а не тъй, както вие знаете, ще кажете, че вие знаете. Да, аз не отричам нашето знание, но колко хиляди неща още има, които вие трябва да знаете! Вие сте направили много халки, но колко халки още трябва да направите, за да образувате една верижка.

За обяснение на мисълта си, аз ще си послужа с едно от изкуствата на жените. За да се оплете една тантела, нали най-първо жените оплитат синджир? Синджирът пък се състои от множество халчици. Тия халчици събрани, дават едно цяло. После този синджир така се съчетава, че образува една, две и повече примки, от тях се образуват дупчици, колелца и т. н. Като ме слушате сега, ще кажете: остави тези примки, знаем ги ние! Не, ще плетем сега, това е едно изкуство. Умът, това е съвкупност от множество примки, които тъй ще съчетаеш, ще образуваш от тях синджир, че дупки, колелца, докато изплетеш едно шалче, като моето, за

врата. Човек ще се облече във всички свои мисли, във всички свои желания, които изтъкава. Ние казваме, че трябва да мислим. Защо? Защото ще се облечем в своята мисъл, Ние трябва да чувствуваме. Защо? Защото ще се облечем в своите чувства. Ние трябва да любим. Защо? Защото ще се облечем в своята любов. Какво подразбираме под думата любов? Защо ни е необходима любовта? – Любовта в света е необходима, за да дойде живота. Щом животът дойде, той ще произведе първото ограничение, т.е. първо ще внесе свободата. Мнозина съвременни хора казват: дотегна ни вече да живеем на земята в това ограничение, искаме да отидем в онзи свят. Че как ще отидат в онзи свят, като не вярват в него? Чудни са хората? Аз съм слушал много хора да казват, че им дотегнал живота на земята, та искат да отидат в другия свят някъде, да си починат. Казвам: какво ще си починат там? Като умрат, ще дойдат около тях толкова хиляди червеи и ще започнат своята работа върху телата им. Вие разговаряли ли сте се с червейчетата, да видите, колко са културни? Те са толкова културни, че могат да ви дадат понятие, какво нищо е свободата. Да се разговаряш с хората, иди дойди, но да се разговаряш с червейчетата, не е лесна работа. Значи, това, което вие наричате ограничение, то е един от великите признаци, че сте свободни. Щом съзнаваш ограничението си в едно отношение, това показва, че си свободен в друго отношение, понеже в тебе изпъкват две мисли, за да разбереш, какво нещо е свободата. Следователно, ако се ограничаваш при злото то е да разбереш, какво нещо е доброто Някой пита: какво нещо е ограничението? – Ограничението е необходимо, за да познаеш, какво нещо е безграничното. Защо е потребно безграничното? – За да разбереш граничното. Като разбереш безграничното, ще се яви и свободата. Защо е необходима свободата? – За бъде човек носител на Божествената мисъл.

И така, ако вие не ограничите една река, как ще може да кара едно колело? Тази река ще каже: защо ме ограничихте? Не е ограничение това, че тя изменила пътя си и минава през едно колело. Ако ме ограничат като една река и ме накарат да завъртвам хиляди пъти едно колело, за да превърна тази своя енергия в светлина, че да осветля цяла София или друг някой град, лошо ли е това ограничение?

В какво ще познаем, че Бог е истинен? – Дава свобода. Ами в какво седи тази свобода? Ние разбираме свободата в това, че условията ни са добри. Хубаво, но условията, които ние имаме сега, дават ли ни тази свобода? Следователно, още в този свят трябва да се внесе съзнателното ограничение. Нас сега ни ограничават, но как? – Като онзи вол, на когото турят юлар, юзди, впрягат го и хайде с остена на нивата, ще го учат на изкуството на ограничението. Идва ден, когато човек като става сутрин, ще вземе остена, ще тръгне сам и ще си каже: слушай, знаеш ли какво нищо е

свободата? Ти доброволно ще се ограничаваш, ще отидеш на нивата и сам ще се впрягаш, и разпрягаш ще работиш, колкото искаш, ще ореш, ще жънеш, ще копаеш, колкото искаш, но ще работиш, както трябва. Ще вярвам в каквото искаш, защото и вярването е едно ограничение Ще мислиш, както искаш; ще любиш, както искаш. И мисленето, и любовта са ограничения. Някой съвременни хора казват: ние искаме да бъдем свободни. Можете да бъдете свободни, но щом някой ви залюби, той ви ограничава. И вие когато залюбите някого, трябва да се ограничите. Ще ви запитам сега: коя майка не ограничава детето си? Майката като вземе детето си, че го повие в пелените, стисне го в ръцете си, прегърне го, казва: моето детенце! То вряка, плаче. Как няма да плаче – ограничават го! „Ама обичам те" казва майката. – Не разбирам твоята любов. – Ще я разбереш. Аз те запечатвам сега с един велик закон, че Бог е истинен. Той ти е дал този живот и аз искам да дам израз на този живот. Майката не създава живота, тя само дава израз на живота.

Та казвам: първото важно нещо за нас хората е, че Бог ни е дал този живот. Второто положение е, че този, когото ние отричаме, за когото често спорим дали съществува, или не съществува, по никой път, когато няма никаква работа из световете, слиза тук на земята, пообиколи всички същества, вслушва се в техните мисли и разговори, даде ухо, какво говорят, как се произнасят за Него. Отиде при някой философ, разбере какво мисли заради Него, поусмихне се и се оттегли. Отиде при никой бръмбар, при някоя пчела, те мислят по един начин заради Него; отиде при някой вол, той мисли по друг начин; отиде при рибите, те мислят по трети начин; отиде най-после и при хората, те мислят съвсем другояче заради Него. Бог се усмихне на всички, оттегли се и казва: „Много добре мислят." Вие ще кажете: да, много добри мислим за Бога.

Сега ще направя една нова дефиниция за разните видове добро: имаме добро, по-добро и най-добро. Освен тия три степени на доброто, имаме още и идеално, мистично добро. Последното е начало на доброто. Когато Бог каже за нещо, че е много добро, Той подразбира, че това нещо е материална работа. Затова казва Господ: „Много добре вършат работите си хората, нека се забавляват със своите теории." Един ден ще дойде водата, и тя ще заглади, ще заличи всички тия неща. По някой път и огънят заличава нещата, и той върши същата работа. Аз гледам някой път, съберат се деца, пишат поезия. Често съм се спирал пред някой ученик, петокласник, шестокласник или пред някой студент, гледам го, пише, пише, съчинява нещо. Другаде виждам някой религиозен човек пише нищо върху Библията. На трето място някой учен седи, решава своите задачи: подига числа в степени, изважда от тях корени – всички работят. Но дойде някоя голяма вълна, изведнъж всичко заличава. Мине вълната, те

отново започват. Това не е губене време, много добре правят, но водата като мине, казва: аз отпечатах първия лист. Втори път мине, заличи всичко, казва: аз отпечатах втория лист. Там невидимия свят има същества, които отбелязват всичко, правят си своите доклади и ги носят горе на Господа, да покажат, с какво се занимават хората при морето. Вие казвате: с какво се занимават тия деца, които стоят при морето? Ами вие, които живеете в живота, с какво се занимавате? Сутрин като станете, започвате да пишете на пясъка при морето, което се вълнува; днес ще има такава и такава чорба, такива кюфтенца, хлебец ще има и т. н. Написвате с колко менюта ще разполагате днес. Мъжът пише едно, жената пише друго. Жената написала някой протокол, но мина вълната, всичко заличи. Писанието казва: „Един ден, като дойде огънят, ще заличи всичко това, ще направим нов свят, ще започнем нещо ново." Но казвам: ние трябва да се повърнем към онази велика Истина, да познаем, че Бог е истинен. Под думата „Бог" аз разбирам Великото, което движи света – Любовта. Бог е начало на Любовта. Аз взимам думата Бог като единствената сила в света, която не може да се поквари; като единствената сила, която не може да се изврати; като единствена сила, която се ограничава, без да се ограничи, която се смалява, без да се смали и т. н. Всичко това е Любовта, която протича в нас, затова ние трябва да изучаваме този велик закон на Любовта. Когато Любовта дойде в света, ние ще съзнаем, че Бог е истинен.

Всеки от вас може да бъде тъжен. Защо? – Всеки от вас има известна идея, която трябва да постигне. Онази грозна девица тъжи. Защо? — Иска лицето и да бъде красиво. Онзи ученик, който не е завършил успешно гимназията, тъжи. Защо? – Иска с успех да свърши гимназия. Онзи студент от университета тъжи. Защо? – Че не е завършил изпитите си добре. Онзи лекар тъжи. Защо? – Че няма клиентела. Онази майка тъжи. – Защо? – Че няма деца. Някой търговец тъжи. Защо? – Че няма клиенти. Някой земледелец тъжи. Защо? – Че нивите му не родили. Всички тъжим за нещо. И приятно е да се тъжи! Не казвам, че това е някакво ограничение. Човек все трябва да тъжи за нищо. Съзнава, че нещо му липсва, тъжи за него. За хляб тъжи, за вода тъжи, за знание тъжи, за добро тъжи, за сила тъжи и т. н. Някои казват: дотегна ни това робство! Защо?– Не трябва да бъда тъй див, да минават през мене като през мост. Чудни са хората! Ами, че да бъдеш мост, това значи, че си силен човек. От сламки мост правят ли? Най-първото нещо: като станеш силен, Бог ще те направи мост. Тъй че като минават хората по твоя гръб, ти силен ще станеш. Смешни са хората. Те дори поговорка направили от тия думи: „аз мост няма да ставам никому!" Казвам: докато не станеш мост от света към Бога, светът няма да се поправи. Кое тогава е характерното в тази басня? – Тя е криво изтълкувана. Трябва да се каже: „Сламките за мост не стават, а гредите за мост стават". Вие днес казвате: какво искате, мост ли да стана на хората?

Нима онази камила, която натоварваш, нима онзи кон, който яздиш не стават мост? Силен е конят, носи те, от него сила добиваш. Нима като се качиш на някоя кола, не черпиш сила от нейните коне. – Черпиш сила и после се въодушевляваш. Когато се качиш на някой трен, черпиш сила от него, силен ставаш и ти. Не, нашите идеи трябва да се изменят! Вие казвате: не ставам мост на другите хора, няма да работя за тях. Когато работиш за другите хора, ти си силен човек, а силата е качество на разумните хора. Разумните хора представляват голяма сила в света. Те ще носят своите по-малки, по-слаби от тях братя, ще им помагат. Следователно, силните хора ще носят по-малките от тях, ще работят за тяхното благо. Бог по същия начин употребява своята сила за нашето благо. Ето защо сега ни трябва една трезва мисъл на вярата.

Аз гледам, като говоря тук, от толкова време, някои от хората, които идват да ме слушат, са големи психолози, измерват ме от главата до краката. Като ме гледат, че чета с тази лупа, казват си: той омагьосва тия хора с лупата. Не, аз и без лупа мога да чета, и с лупа мога да чета. Но какво представлява тази лупа в дадения случай? Тя е четириъгълна и онези, които разбират законите, знаят, че тя представлява мярка, с която се мерят нещата, кои са правдиви и кои не. Всичките страни на тази лупа са перпендикулярни една на друга. После, гледат ме, как си държа главата, на едната или другата страна. Всичко това омагьосвало хората. Други пък следят, как съм си вадил кърпата и как съм си изтривал носа. Всички тия неща, както ги предполагат, са възможни, не се сърдя за това нещо, защото и един фокусник си има своите долапи, от които вади едно или друго нещо. За един фокусник, обаче, всичко може да се предполага, но за един човек, който разбира законите, нещата седят по-другояче Аз ако си изтривам носа с тази бяла кърпа, с това искам да кажа: както е бяла тази кърпа, тъй и вашият нос да стане чист, та да можете да мислите правилно. Най-първо казвам: мислите ви трябва да станат чисти поне като кърпата. Синият цвят по края на кърпата показва, че вие трябва да имате любов към Истината поне толкова, та като ви дойде някоя болест, да викате само един лекар и да му вярвате, а вие викате по няколко лекари, дори десетина. Десет души лекари ще ви излекуват толкова, колкото и един лекар. Казвате: трябва да се викат няколко лекари на консулт! Питам: като се роди едно дете на българска почва, колко баби викате да го повият? – Една баба. Викайте един лекар, но такъв, на когото душата да е пълна с любов, най-умният лекар с най-голямо съзнание за дълга си. Туй е по отношение на лекарите, но в съвременния начин на лечение, трябва да има лекари, които абсолютно да не се занимават с болести, в речника им абсолютно да не се среща думата „болест", а да се занимават изключително със здравите хора, не с болните. Трябват лекари за здравите хора в света, а не за болните. Ще ми кажете сега, че Христос казал тъй, Христос казал иначе.

Всичко е казал Христос е много право, но настанала е една фаза в която трябват лекари за здравите хора. Чудни сте вие! Нам трябват учители за кого? – За здравите, за умните деца. Под думата "лекар" в широк смисъл не се разбира лекар за тялото. Това са само положения. Не казвам, че трябва да се изхвърли сегашното разбиране за лекуване, време е обаче новото да се приложи в живота ви тъй, както растенията, които като растат всяка година, внасят по нещо ново в своя ръст. Изпитвали ли сте каква е вашата любов? Изпитвали ли сте какво е вашето послушание? Изпитвали ли сте какво е вашето милосърдие? Изпитвали ли сте каква е вашата вяра? Вашата вяра трябва да се изпита, но по един разумен начин. Вие имате известни предвзети разбирания, идеи за нещата и казвате, че това е по този или по онзи начин. Казвам сега: трябва да се запечати у нас новото, но не както се запечатва дюкяна на някои търговец, който е заподозрян в несъстоятелност, но както написаното в една книга или в едно писмо, да се види, че нещата в нашата душа са хубави.

Казва се в стиха: „Който приеме свидетелството Негово, запечатил е, че Бог е истинен". Съвременните ученици имат свидетелства, и всеки християнин трябва да има свидетелство. Ако ви попитат, кое е вашето свидетелство, какво ще кажете? Сега не се произнасяйте, но като се върнете дома си, мислете върху това! Аз определям: свидетелството на всеки човек, това е неговата вяра. Колкото е по-голяма вярата на един човек, това показва, че е учил повече. Как ще се познае вярата на един човек? Когато се срещнем, според вярата, която имаме, ние ще се изпълним с уважение един към друг. Когато вярвам в един човек, аз имам най-възвишени мисли заради него. Когато имам вяра, като срещна един човек, в мене няма да се яви нито капка съмнение. Аз ще го поставя високо в своите очи, ще му дам най-хубавия прием в себе си, в своя ум и в своето сърце. Трябва да вярваме във всеки човек! Вие казвате: най-първо трябва да вярваме в себе си, после в своите ближни и най-после в Бога. Не, обратно, първо ще вярвате в Бога, после в себе си, в своята душа и най-после в ближния си. Каква е вашата вяра, щом допущате най-отрицателни мисли? Вие казвате: тъй е определил Бог, тъй е създал светът. Не, това е вярване, което може да опетни Бога, може да е опетни и тебе. Защото, щом допущам такова вярване, утре хората ще кажат и за мене нищо подобно. Вие според вашата наука, казвате: за сега този човек е честен, но утре какъв ще бъде, не знаем. Това не е никаква наука! Честният човек всякога е честен. Добрият човек лош не може да стане. Добрият човек можеш да го окаляш, но той пак си е добър. Злият човек можеш да го посребриш, но той пак зъл си остава. Това се отнася до вътрешното съзнание на човека. Човек сам може да се изопачи и да каже: аз мост ли ще ставам на хората? Или, говедо ли съм да се оставя да ме водят? Сега именно си едно говедо, защото другите те водят. В моите очи тъй изглежда работата. Ти трябва да станеш такова говедо, че сам да се

водиш и да махнеш тия рога. Мина вече това изкуство, когато хората се бориха с рогата си. Беше време, когато хората се биеха „по пет на нож", но мина вече това време, сега хората ще се крият от всякакви картечници, от всякакви задушливи газове. Ще ви кажа, защо не може да се практикува вече това изкуство. Представете си, че вашият неприятел се мобилизира и излезе насреща ви с тия далнобойни оръдия, с тия усъвършенствувани картечници, с тия отровни газове, какво ще прави българската войска насреща им? Няма ли да бяга? – Ще бяга, иначе всички ще станат инвалиди. Ще чака, докато всички се демобилизират и тогава ще излязат насреща им. Някои ще кажат: виж какво говори, да нямало мобилизация! Не, нека има мобилизация, но да се мобилизират всички добри хора за правото, за Истината, за науката; да се мобилизират всички честни, всички правдиви хора! Млади и стари, да се мобилизират!

Сега някои, които ме слушат ще кажат: хубаво говориш, но знаеш ли какви са съвременните условия? Ти ял ли си попарата на нашите хора? – Че аз съм ял попара от всички. Няма попара, която да не съм ял, която да не съм опитал. Питат ме: ти мост ставал ли си? – Да, ставал съм, всичко съм опитал, всички са минали по гърба ми. Казва се в Писанието: „С какво не са орали хората по гърба Ми!" Въпросът, обаче, не е в това. Любовта забравя всичко. И аз твърдя това. Но при какви условия? – Когато онзи, който ме е обидил, когато онзи, който е извършил всички престъпления по отношение на мене, ме възлюби тъй, както аз го любя. И кога Господ ще забрави всичките ви грехове и престъпления! – Когато ние любим тъй, както Той люби; когато ние почнем да мислим тъй, както Той мисли; когато ние почнем да чувствуваме тъй, както Той чувствува и когато ние почнем да действуваме тъй, както Той действува. Само тогава Бог ще заличи всичките ни грехове и няма да ги поменава.

Да си върна към мисълта си. Божието свидетелство се отнася само до Истината. Единственият обект в свита, за които ние можем да свидетелствуваме, това е Истината, понеже тя е носителка на ограничението. Любовта е изразителна на живота, Мъдростта създава формите, начина, по който човешката мисъл може да се възпитава, а Истината ограничава, дава насока на човешката мисъл.

В света има една велика книга, в която Бог е писал и в която са написани най-ценните, най-хубавите неща, избрани от вечността. Буквите на тая книга са живи, написани са от най-хубавите семенца на всички растения. Като погледнеш в тази книга, ще видиш, че всяко растение има изпратено по едно живо семенце в нея. Това е не само с растенията, но като почнем от кристалите, ще свършим с ангелите. И кристалите са живи същества. Значи по ред вървят: кристалите, растенията, животните, хората и най-

после се дохожда до ангелите. Следователно, онзи, който иска да прочете, да изучи великата Мъдрост на живота, трябва да отвори тази книга и да чете в нея това, което Бог е написал.

Сега в свръзка с тази свещена книга, ще ви разправя един разказ. Това нещо, за което ще ви говоря, е станало в предисторически времена, във времето на тъй наречения цар Алтасар. Той имал единствена дъщеря, Замра-фу, най-красивата, най-благочестивата, най-умната мома в това време, но по едно съвпадение, името, което носила, не й звучало добре на душата. Тя за всичко се радвала, но щом произнасяли името й, нещо я бодвало в душата, изпитвала някаква скръб. Тя била щастлива иначе, но постоянно се молила на Бога, по някакъв начин да смекчи звуковете на нейното име. Вие ще кажете: в България много лесно сменяват имената. Да, така е, но в Божествения свят, щом дадат едно име никому, това име мъчно се сменява. Тя се молила дълго време на Бога, и най-после, от невидимия свят изпратили един ангел, наречен Адонаил – ангел на светлината, да посети земята, да научи някои неща и да помогне по някакъв начин на царската дъщеря. Той бил изпратен нарочно за нея. Носил той тази свещена книга, и трябвало от нея да й чете, да й даде известни наставления, да й покаже път, начин, по който да се смекчат никои от буквите на нейното име, и по този начин да придобие такова име, каквото иска. Обаче, като идвал той, още отдалеч видял нейната красота, захласнал се в нея и по невнимание, книгата се отворила и всички плодни семенца паднали в тази местност, през която той минавал. Тази местност била пустиня. Като се сетил той, че направил тази погрешка, отваря книгата, но не може вече да чете по нея, липсвали доста много букви – това били семенцата, които изпаднали от книгата при невнимателното й отваряне. Цялата местност се покрила от тия плодни дървета и той си казал: „Да, положението на царската дъщеря се подобри, но моето се влоши". Като учител, той се намерил в трудно положение, защото туй, което веднаж падне на земята, повече не може да се взима. Той затворил книгата и не могъл да чете от нея на царската дъщеря.

Ако вие бяхте на мястото на Адонаила, какво щяхте да кажете? Най-малкото щяхте да кажете: що ми трябваше да идвам на земята, да направя такава погрешка? Да, но благодарение на тази погрешка на Адонаила, ние имаме всички плодни дървета и растения по лицето на земята. По едно невнимание от страна на този ангел, ние имаме днес и жито, и царевица, и всички други плодни дървета, които представляват за нас едно голямо благо. Но, както ангелът се захласнал от красотата на царската дъщеря и пожелал да разбере, коя е причината, дето тази мома е нещастна и толкова много се моли на Бога, същите тия качества се срещат и в донесените от него блага, затова и ние искаме да продаваме житото, царевицата си, за да

станем богати и силни хора. Някой продава житото си, но за какво? – За да добие учение. Друг продава житото си, за да стане силен човек. Трети продава житото си, за да стане богат човек. Четвърти продава житото си, за да стане щастлив, иска да се ожени. За какво ли не се продава житото в света? И най-после, за какво ли не се продават плодовете в света? От толкова хиляди години, за какво ли не се продават ябълките и крушите в света! Няма по-лошо нещо в света от това, да се продават нещата.

И съвременните хора трябва да се отвикнат от мисълта да продават нещата. Хората продават своето жито; хората продават своето знание; хората продават своята любов; хората проповядват и по този начин продават Истината. И след всичко това дигат ръцете си нагоре. Онзи, който дига ръцете си нагоре и се моли, той е Замра–фу, а Онзи, Който иде отгоре и дава своите блага, той е Духът който жертвува всичко заради нас. Положението на Замра-фу се подобри; но положението на този ангел се влоши и трябваше да дойде друг някой да изправи тази погрешка. Този, който дойде да изпрани погрешката му, съзна положението на Адонаила и казваше: „В Адонаила имаше доблест, той се обвърза, за да помогне на царската дъщеря, но аз ще изправя неговата погрешка чрез закона на Божията Любов. И тогава името му наместо Адонаил стана Адонай. Вие имате ли чертата на този ангел на светлината? Вие постоянно сте недоволни. Недоволна беше и царската дъщеря. Тя имаше един трън в плътта си, който се криеше в някои от звуковете на името, с което хората я наричаха и трябваше дълго време да се моли в пустинята, за да се смекчат някои от мъчнотиите й в живота.

Питам ви сега: и вие имате мъчнотии в живота си, как ще ги смекчите? Всеки от вас има по един трън в плътта си. И колкото ограничението е по-малко, толкова туй ограничение е по-тежко. В духовния свят пък законът е обратен. Тук на земята, най-грамадните неща са тежки, а в невидимия свят, ако турят едно житно зърне на гърба на някого, едва ли ще може да го носи. Ако на гърба на един ангел турят цялата земя, той ще може да я носи и радостен ще бъде. Вие ще ни кажете: докажи това! И най-поеле ще ме питате: може ли да се тури целата земя на гърба на един ангел? Аз ви питам сега: ами на кой гръб седи сега земята? Съвременните учени казват, че земята се движи в празното пространство. Чудни са хората в своите заключения? Аз ще направя едно възражение. Ако се изчерпи водата от един океан и след това се тури един параход, ще може ли той да се движи? – Няма да може. Движение става само в пълно пространство, в празно пространство няма движение. Това, което учените поддържат е едно заблуждение. Следователно, мястото, в което земята се движи не е празно пространство, крив е техния превод. Пространството е пълно с една мощна сила, с една разумна сила, върху ръцете на която се крепят не само нашата

земя, но и всички останали велики светове. По нямане на думи, ние си представляваме нещата фигуративно, представляваме си идеите изопачено.

Та в какво седи свидетелството Божие? Ти седиш, живееш в света; но знаеш ли кой те крепи? Ти стъпваш на краката си и казваш: аз се крепя на краката си. Не, приятелю, имаш голямо заблуждение, ако мислиш, че се крепиш на краката си. „Ами ти знаеш ли, аз имам глава, която ме крепи?" – Не, в заблуждение си, ако мислиш, че главата те крепи. „Ами ти знаеш ли, че аз имам гръбнак, който ме крепи? – Това е заблуждение, ако мислиш така. Не са краката, не е главата, не е гръбнакът който те крепи. Това е също такова заблуждение, каквото учените твърдят, че земята се движи в празно пространство. Не е така. Има една велика сила в празното пространство, която е толкова мощна, че държи земята и всички останали светове. И в пространството има разумна борба на сили, които искат да прокарат своята теория. Има, известни същества, които искат да отклонят земята от нейната орбита, а това е много нещо. По някой път земята прави едно малко закъснение, или едно малко ускоряване. И в такъв случай колкото земята е по-далеч от Божията Мъдрост, от Божията хармония, толкова тези отклонения са по-големи, а колкото е по-близо до Божията Мъдрост, толкова и тия отклонения са по-малки. Вземете един човек, у когото моралът е слаб. Той казва, например, че в еди-колко си часа ще дойде, но не издържа на думата си. Англичаните са точни. Англичанинът като даде дума, че в толкова и толкова часа ще даде представление, или някакъв обяд, или никаква вечеря, той ще бъде точен на времето, ще издържи думата си. Българинът, обаче, няма понятие за време, той ще дойде най-малко половин или един час по-късно и после ще се извинява, ще казва: ще ме извините, гости ми дойдоха. Англичанинът, когато иска да удържи на своята чест, и гости да му дойдат, ще им каже: ще ме извините, в толкова и толкова часа имам работа, ще изляза да си я свърша! Невидимият свят иска от нас да бъдем честни. Изкуството е при мъчнотиите да се издържа. Казвате: при сегашните условия не може да се живее честен живот. Не, ще живееш точно като англичанин! Ако ти, при тези условия, в които се намираш, не можеш да покажеш доблест в характера си, не си честен човек. Ако ти в безлюбието си не можеш да покажеш, че имаш любов, не си честен човек, в тебе няма любов. Ама няма любов в света, казвате вие. Че хората не любят в света, Бог люби! Много сте смешни, като казвате, че няма любов в света. Има любов, но вие не я знаете. Има души, които любят. Има честни, добри хора, ние ги знаем, и в България, и в Англия, навсякъде по света ги има, макар че вий не ги виждате. Аз говоря принципално. Това е характер, да се проявиш при един живот на ограничения, какъвто е сегашният. Ние трябва да се повдигнем на тази височина – към Бога, към Любовта. В Бога всичко е

възможно. И когато човек залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби Любовта си, всичко за него става невъзможно. Следователно и наука, и сила, и богатство, всичко в света се дължи на тази велика сила – Любовта. И за това в живота си, ако искате да успеете, проектирайте Божията любов във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство. И ако във всеки урок влагате Божията Любов, вие ще имате Божието благословение. Ако като ученик в гимназията, във всеки урок влагате любов, туй знание ще бъде благословение. Ако в къщи си, при извършването на най-маловажната работа, влагате любов, вие ще имате Божието благословение. Ако пък в света извършвате и най-великата работа, но без любов, вашият гръб ще се наклони тъй, както се наклонява гърба на никой слаб човек, когато му турят никаква голяма тежест.

И така, ние ще запечатим, че Бог е исинен. Това показва, че Бог, който ни е пратил в света, има голямо доверие в нас. В Бога има голямо търпение. От хиляди години Той търпи всички престъпления на хората. Има хора, има ангели, които се молят на Бога, казват: „Господи, очисти света от тези престъпления, от тези хора!" Бог нито за момент не се поколебава и казва: „Всички тия същества, които аз съм създал, могат да живеят. Аз съм още в началото на Любовта си." Колко е светло неговото лице, когато хората представят пред Бога някой грешник. Но трябва да ме разбирате добре. Аз говоря за грешник, който съзнава своето положение, който плаче, иска да поправи своята грешка. Този човек е благороден. Аз не говоря за такъв грешник, който не иска да признае своята грешка. Ами де е твоята честна дума? Ти като студент излъга една мома. Де остави твоята честност? Преди години ти обра касата на един богаташ. Де е твоята честност? Ти изигра баща си, приятеля си, разпръсна своите братя и сестри. Де е твоята честност? Ти ходиш по три пъти на ден в църква, обра свещите, восъка на църквата, задигна парите и скъпоценностите ѝ. Де е твоята честност? Не, в твоята душа може да има и трябва да има доблест, честност! Ти можеш да направиш жертва! Само човекът на Любовта може да жертвува. Това, може и не може, то е въпрос на времето.

Така казвам: сега и ние, като този ангел, Адонаил, можем да направим една погрешка. Възможно е това, всички живи същества правят погрешки и то но няколко погрешки на ден. Този ангел се върнал на небето при Господа така скърбящ, че Бог като го видял, казал му: "Няма нищо, аз ще изправя тази погрешка!" Затова, Господ решил на мястото, дето попаднали семенцата от свещената книга, да направи райската градина и да създаде след предисторическите времена първите хора в нея, Адам и Ева. Ако вие имате доблестта на този ангел, Господ ще направи върху вашата погрешка един рай и ще тури в него първите хора да се проявят. Вложете тази идея във вас! Искам да бъдете мощни, силни в любовта си.

Искам да бъдете мощни, силни във вярата си, в надеждата си! Искам да бъдете мощни, силни в мислите си, та при най-големите си страдания, несполуки, неверие, нека изникне в ума ви царската дъщеря, нека изпъкне в ума ви този ангел на светлината, нека изпъкне във вас мисълта, че върху вашите грешки Господ ще създаде рай. Кажете си: има за мен рай! Тепърва Господ ще го създаде. И тогава, името на тази царска дъщеря ще се измени и ще стане Рада. Радвайте се сега, царската дъщеря ще се нарече с българското име „Рада".

От тук е произлязла и думата радост, с едно вътрешно съдържание. Тъй станалата царската дъщеря Рада. Този ангел принесъл тия страдания само за един слог. И този слог, който царската дъщеря не харесвала, бил слогът „фу" - Змрафу. Този слог създал цяло нещастие на земята. Какво може да направи един слог? – Той може да разтърси и небето и земята; може да разтърси и всички човешки сърца, а по никой път може да смути и нашата мисъл.

Та казвам: благородно било нейното желание. И в всички вас има това желание, да се махне от имената ви слога „фу", и всички да станете "Рада".

И тъй, ако ви питат някои, каква беше днес беседата, ще отговорите: Рада! Какво каза учителят? – Рада! Какъв трябва да бъде светът? – Рада! Какво трябва да правим? – Рада! Рада, Рада – навсякъде Рада. И този свят напред с Рада ще върви. Ние ще бъдем Рада и Господ ще се радва, ще се весели, пък и ангелите ще ни пеят. Тогава ще имаме една нова култура. И сегашната култура не е лоша, хубава е, но бъдещата ще внесете едно ново благо.

И тъй, аз мога да ви поздравя днес с „Рада".

Беседа, държана от Учителя на 31 януари 1926 г. в гр. София.
Начало: 10:00

1926_02_03 Нашето място
лекция пред общия окултен клас

НАШЕТО МЯСТО

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Чете се темата: „Отличителните черти на четирите годишни времена".

Следния път пишете върху темата: „Най-малкото и най-голямото число".

Сега ще ви задам няколко въпроса: от колко величини се определя реката? - Реката се определя от три величини: дължина, широчина и височина. От какво се определя човешкият ръст? - От височината. От какво се определя животът? - От своята дължина, широчина и дълбочина. Животът на всички хора не е еднакво дълъг. Широчината на живота се определя от деятелността на човека. Дълбочината му пък се определя от разбиранията, от схващанията, които човек има за него. Първите хора са имали дълъг живот. След това животът постепенно се е скъсявал, защото теренът му се е изменил.

Питам: Защо човек скърби? Мнозина ще отговорят, че човек скърби, когато изгуби нещо. Какво е изгубил той? Трябва ли да скърби човек, когато има най-главното -живота? Наистина всички хора скърбят, но скръбта им реална ли е? Запитвали ли сте се защо скърбите? Кажете как мислите вие по този въпрос, а не как мислят писателите или поетите? Защо боледува човек? Обаче има хора, които през целия си живот не са боледували. Защо гледа човек? Всички животни гледат ли? Например микробите в океана имат ли очи? Какъв е произходът на думата „гледам"? Какво означава тя?

Някои запитват: „Защо Господ е допуснал греха?"Пък аз питам: Защо хората грешат? Съгласни ли сте вие с твърдението, че грехът съществува в света? Светът е създаден от Бога, но грехът като нещо външно, видимо, материално никъде в Божествения свят не съществува. Грехът съществува само в мислите, в чувствата и в желанията на хората, но външно той не съществува абсолютно никъде. Срещали ли сте някъде греха вън от човека като същество с определена форма и разговаряли ли сте с него? Ще кажете, че грехът е в дявола. Виждали ли сте дявол? И той е като човека, но вън от него не живее. Намерете дявола и злото вън от човека! Колкото и да ги търсите, вън от човека те не съществуват. Да търсите злото и греха вън от човека, то е все едно да търсите страха вън от човека. Например денем човек се страхува от нещо, бои се да не падне от някоя скала, да не падне в

някоя пропаст и т.н. Все таки той се страхува от нещо, има някаква реална причина за неговия страх. Ами вечер от какво се страхува? Слушате някой човек да разказва: „Снощи сънувах, че щях да падна от една висока скала и много се уплаших." Като стане сутринта, вижда, че нищо не е било, никаква скала няма пред него. Значи има страх, който почива на нещо реално; има страх, който е само отражение на живота. Има скръб реална, има скръб нереална, която е отражение на живота. Само реалната, действителната скръб има цена. Тя се среща много рядко в живота. В това отношение невидимият свят постоянно изпраща експедиции от ангели за земята да намерят истинската скръб. Като я намерят, те я занасят на небето като някаква рядкост. И затова всичко останало, което хората наричат скръб, повидимому само е скръб. Някои казват: „Скърши се сърцето ми от скръб." Сърцето му се е скършило, а при това той продължава да живее. Може ли човек да живее със скършено сърце? Друг някой казва: „Смазана е душата ми от скръб." Може ли човек със смазана душа да прогресира?

Като слушате тези работи, някои ще кажат: „Няма ли по-важни неща от тези, за които заслужава да ни се говори?" По-важните работи са за по-учените хора. Щом искате по-важни работи, ще ви запитам: Защо Сатурн има лошо влияние върху човека, а Юпитер добро? Колко пръстена има Сатурн? (Не се знае точно.) Какво означава пръстенът? В живота пръстенът означава свързване. Когато един момък и една мома се годят, те си разменят пръстени. Казва се за Юпитер, че имал три пръстена. Оттук ние ще извадим заключението, че Юпитер се е годявал и разгодявал три пъти. Какво ще кажете на това отгоре? Ние трябва да разглеждаме вселената като жив организъм, във всеки уд на който са концентрирани различни динамически сили. Питам: В коя част от човешкия организъм, анатомически и физиологически можем да поставим Сатурна? Каква е неговата функция върху човека? Както всеки орган в човешкото тяло изпълнява точно определена функция, така и различните планети оказват различно влияние върху него. За пример, ако влиянието на Сатурна върху известен орган от човешкото тяло е лошо, влиянието му пък върху всички останали органи е благотворно. За глупавите хора Сатурн е крайно разрушителен. От всички богове най-умен, най-мъдър и с най-голяма опитност е Сатурн. Той не е лековерен да вярва на думи само. Като отиде при него някой човек, той веднага разглежда живота му от единия до другия край, и като намери даже една погрешка, казва: „Хайде, върви си! С тебе работа не може да се върши." Той не е снизходителен към погрешките на хората. Започнете ли да се извинявате, че сте слаби хора, че грешите, той казва: „Човек трябва да бъде абсолютно справедлив и умен." - нищо повече.

Съвременните астролози, като говорят за Сатурна, казват: „Страшно нещо

е да се намира човек под влиянието на Сатурна. Човек трябва да се пази от него. Той е цяло острие." Защо? - Защото е изгубил вяра във всички и не се поддава на ничие влияние. Единствената планета, с която малко се спогажда и към която благоволи, това е богинята Венера. Като я види, той казва: „Само на тебе донякъде вярвам." Иначе той не вярва даже и на Юпитер. Някой казва: „Аз имам критически ум." Критическият ум е присъщ на Сатурна. Твоят ум де е тогава? Друг казва: „Аз съм благороден човек." Благородството е присъщо на Юпитера. Тогава де е твоето благородство? Или ще кажете, че сърцето ви е пълно с любов. Любовта е присъща на Венера. Де е вашата любов тогава? Казвате: „Ние имаме практически ум." Практическият ум е присъщ на Меркурий. Казвате: „Ние сме учени хора." Учеността е качество на Слънцето. Питам тогава: Де е вашият критически ум, де е вашето благородство, де е вашата. любов, де е вашата практичност, де е вашата ученост? Като извадите всичко това от себе си, кое остава ваше? Де сте вие тогава? На кое място се намирате? Коя величина, кой капитал е ваш собствен? Ще излезе, че вие още боравите с чужд капитал.

И тъй главната задача, която предстои на човека, е да намери себе си, да намери своето място като малка величина някъде в космоса. Намери ли веднъж мястото, което заема в космоса, той ще изпита такава радост, каквато никога в живота си не е изпитвал. И ако хората постоянно губят радостта си, причината за това е, че те още не са намерили своето място. Те се радват на чужди радости и скърбят за чужди скърби. Хората скърбят, но скърбта им не е тяхна, тя е на Сатурна. Хората воюват, сражават се, защищават известна кауза, но тя не е тяхна; тази кауза е на някой марсианец, който търси своето право, иска да го възстанови. Значи вие воювате вместо Марса. Де сте вие тогава? Казвате: „Аз воювам за отечеството си." Кое е вашето отечество? Казвате: „Ние трябва да работим!" Чие качество е работата? - На Меркурий. Жената казва: „Аз трябва да готвя, да задоволя мъжа си." Всъщност на кого служат жените? Чии чиновнички са те? Или кой ги заставя да готвят? - Луната и Марс. Казвате: „Трябва да се готви, за да ядем." Значи вие ядете вместо Луната и Марс. Във всички тия символи на живота древните мъдреци са скрили една велика Истина. Това представлява велика Божествена наука, която трябва да се изучава. Само интелигентният, разумният човек може да се домогне до тази наука. От какво зависи интелигентността на човека? – От дължината на неговия нос. Човек може да продължи носа си само чрез силата на своята разумна воля. Ако носът на човека се продължи изкуствено по някакъв особен начин, той не може да бъде интелигентен човек.

Главният въпрос, който често трябва да си задавате, е следният: Какво място заемате в космоса, каква специална служба имате в общия живот?

Ако запитате някого на каква служба е, той ще ви каже, че е или някъде по финансовата, или по търговската част, или учител, или инженер и т.н. Това са служби, които заемате във вашия личен живот, но вие трябва да знаете службата, която заемате в целокупния живот. Този въпрос трябва да се разреши. За пример каква е била службата на Христа, когато е дошъл на земята? Христос е дошъл на земята да спаси човечеството, а заедно с това да изяви Божията Любов. И затова, когато някой пожелае да изяви Божията Любов, той трябва да отиде при Христа, да научи как да постигне това.

В една от неделните беседи аз употребих думата „рада", която на български език се дава и като име на човек - Рада. Вие си служите с тази дума, произнасяте я, без да знаете, какво тя означава всъщност. Тя е санскритска дума и се пише: „radha". Българите са взели тази дума, изхвърлили са буквата h и са образували името „Рада". Radha означава реалната любов, с която човек може да служи на Бога във въплътения живот. Или тя още означава онзи принцип, чрез който Божественото може да се прояви в материалния свят. Буквата а в тази дума означава активност, активно начало. Radha подразбира в санскритски език водителка на хорото, на онова хора, което става според закона на Любовта. Всеки човек, който иска да служи на Бога според закона на Любовта, трябва да съдържа в себе си принципа на Radha.

Казвам: Сега е време да схванете дълбокия смисъл на Христовите принципи. Не ги ли разберете правилно, вие не можете и да ги приложите. Ако един принцип се приложи механически, той не дава никакъв резултат. Приложи ли се по дух, по смисъл, той ще даде поне микроскопически резултат. За пример, държите ли в ума си отрицателните черти и погрешки на хората, вие не можете да бъдете радостни. Радостта е присъщо качество на истинския християнин. Каква полза ще имате, ако знаете погрешките и добродетелите на хората? Добре е да се знаят погрешките на хората, но и това не принася някаква полза. Човек се ползува само тогава, когато знае великия принцип, по който може да служи на Бога и да прояви Божия живот в себе си. Всеки човек има желание да извърши нещо велико в света. Кое е великото, което човек може да извърши? Той не може да носи земята на гърба си, нито да спаси света. Това е задача за великите духове. Ако наблюдавате хората, ще видите, че някои от тях не могат да се справят дори със своята форма като човеци. Според това всеки човек може да извърши най-много онова, което отговаря на степента на развитието му. В това отношение всяка душа заема определено място и определена служба в космоса. Значи деятелността на цялото човечество представлява съвкупност от деятелността на милиарди души, всяка от които трябва да знае своето определено място и своята

деятелност като монада в цялото. Застанете ли на своето място, вие ще придобиете правилна философия за живота, правилни методи за работа. Иначе вие ще имате непрекъснати падания и ставания.

Някои хора обичат да съветват другите как да постъпват, какво да правят. Добре е да съветвате другите, но трябва да знаете, дали вашият съвет се съвпада с работата и мястото, които природата им е определила. Кой учи птицата да хвърчи? Кой учи рибата да плава? Кой учи червеят да влиза в дървото и да прави дупки в него? Кой учи пчелите да събират мед? Както виждате, всички същества, от най-малките до най-големите, имат свое вътрешно ръководство, което ги напътва към тяхната специална работа. Всички живи същества, малки или големи, съставляват удове на великия Божествен организъм. Всички същества на земята се ръководят от по-разумни от тях. Растенията и животните не принадлежат на хората. Те могат само да ги култивират и да се ползват от тях. Обаче растенията и животните принадлежат на същества с много по-високо развитие от това на хората. Същото може да се каже и за много от вашите мисли, чувства и стремежи. Те не са ваши, но принадлежат на свят, по-висок от вашия.

За пример разгледайте следния факт. Като наблюдавате живота на децата, щом дойдат на възраст около 15-16 години, те минават период на буйност или на прояви на любовта, вследствие на което казват за децата, че са луди-млади. Мине ли този период, те постепенно се укротяват, и когато дойдат към 50-60 годишна възраст, любовта им изчезва. Питам: Може ли да се нарече любов това, което се явява и изчезва? Това е само известна деятелност, известна енергия, известно предприятие вън от човека, в което той участвува. Свърши ли се предприятието, предприемачът казва на този човек: „Работата се свърши вече, ти ще отидеш дома си." И тогава същият човек казва: „Аз нямам вече любов в себе си." Той се намира в положението на уволнен чиновник, когото пенсионират. Каква е разликата между чиновник на служба и пенсиониран чиновник? Чиновникът, който е на служба, трябва да отива на работа всеки ден редовно от 8 до 12 часа сутрин и от 2 до 6 часа след обяд. Пенсионерът в това време ще бъде или дома си, или в някоя кръчма, или в кафене, или ще търси из канцелариите и канторите някаква служба. В този смисъл и волът е чиновник при вас; като го впрегнете сутрин в 8 часа, чак вечер го разпрягате. Има и пенсионери волове, които по цял ден се движат свободно из горите и ливадите. Кое положение е по-добро: на чиновника или на пенсионера? При сегашното състояние на хората положението на чиновника е по-добро от това на пенсионера. Обаче при други условия положението на пенсионера ще бъде по-добро.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта за свободата. Казвате, че човек

трябва да бъде свободен. Никой не е свободен, никой не живее за себе си. Свободен е само онзи, който е намерил своето място в космоса. Докато човек не намери своето място, той ще бъде в закона на ограниченията. Затова непрестанно търсете своето място. Какво се изисква за това? - Трезва мисъл. Някой казва: „Смутено е сърцето ми." Само ти не си смутен; милиони хора има като тебе смутени. - „Аз съм беден."' - Освен тебе има още милиони хора бедни. - „Аз съм гладен." Още милиони хора има гладни. Само ти не си гладен. Значи има общи положения, които едновременно засягат много хора. Грехът, глупостта, гневът например не са достояние само на един човек; те са достояние на хиляди и милиони хора. Обаче има и специфичен гняв например, когато човек се гневи без причина. Тогава той нарушава Божествения закон. Когато човек се гневи с причина, този гняв е на мястото си. Той е съзнателен гняв и влиза в принципа на справедливостта. Тогава човек се гневи, защото вижда нещо неправилно в себе си, което иска да изправи. Гневи ли се човек, че не е постигнал някакви свои користолюбиви цели, този гняв е безпредметен.

И тъй radha означава служене с любов. Само любовта освобождава човека. Вършете всичко с любов, без да считате, че правите нещо. Жената например готви и си казва: „Защо съм толкова глупава, че съм седнала пред този тиган и тази тенджера и пред този огън да се печа? Защо не отида някъде в гората на свобода?" Отиде в гората, но и там казва: „Защо не си отида дома?" Значи и дома си да е, и в гората да отиде, тя все не е свободна. Учителят казва: „Какво съм се затворил тук, между тия ученици да ги уча?" Ученикът казва: „Какво съм взел да се занимавам с тези глупости?" И учителят, и ученикът не са свободни; те са роби. Всеки човек, който не е доволен от положението си, той е роб. Ако свещеникът служи литургия в църква или държи някаква проповед и не е доволен от работата си, той не е на мястото си, той е роб.

Помнете следното правило: и най-малката работа, извършена с любов, дава свобода ял човека. Това подразбира думата radha. Това значи да реализираме нашия живот на земята в смисъл да го живеем в най-възвишените му прояввления. Ние живеем човешкия живот по Божествено, а трябва да живеем Божествения живот по човешки. Как ще се изрази Божественият живот по човешки, не знаете. Това е задача, която трябва да разрешите. За тази цел всички ваши мисли, чувства и опитности трябва да се съгласуват, т.е. да се обобщят в следната мисъл: в Божественото съзнание съществува вечна хармония, която регулира умовете на всички хора. Щом човек забърка мислите си, нека каже: „В Бога има вечна хармония!" Какво правите вие? Щом се объркате, отдалечавате се от Бога, а с това се подпушвате и започвате да мислите, че Бог е вън от вас, някъде на небето и не ви чува, не ви разбира. Така казваше и Саул: „Не ме слуша Господ".

Защо не го слушаше Господ, той не се запитваше. Послушанието е велика добродетел за ученика. Всеки, който не се вслушва в гласа на любовта и няма послушание към нея, той всякога изпада във вътрешни противоречия, при които изпитва недоволство от себе си и започва да се подценява. Обаче, и когато се подценява, и когато се надценява човек, и в двата случая той не е на прав път. И двете положения не са верни.

Аз желая всички ученици в школата да придобият вътрешна хармония в себе си, да придобият принципа на radha. Който изявява този принцип правилно, той има в средата на челото си една светла звезда, която показва, че между Бога и този човек е създадена връзка. Питам: Де са вашите звезди сега? Кой от вас има такава звезда? Голяма е радостта на човека, който има такава звезда. Много хора са виждали светлина, но тази звезда те не са я виждали. Няма по-красиво нещо от това постоянно да виждате тази звезда, която да ви улеснява във всички ваши мъчнотии. Тази звезда може да се вижда така, както мъдреците-овчари видяха звездата, която ги заведе да се поклонят на Христа. Това беше Христовата звезда, която те видяха. Христос всякога виждаше тази звезда пред себе си. Затова именно наричат Христа „сутринната звезда или зорницата на живота.

И тъй първо ще търсите своето място; второто, което трябва да придобиете, това е състоянието на radha. За постигането на тези две неща се изисква усилена работа. Вие имате условия и материали, с които може да работите. Тази работа представлява алхимически процеси, които трябва да станат у вас. Тези процеси не са нищо друго освен условия за пресъздаване на човешкия характер. Човек трябва да пресъздаде, т.е. да облагороди характера си. Той ще постигне това, като превърне всички неблагородни метали в своята кръв в благородни, главно в злато. В идеята за превръщане на неблагородните метали в благородни алхимиците са скрили великата Истина за пресъздаване и облагородяване на човека.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

12 лекция от Учителя, държана на 3 февруари, 1926 г., София.

1926_02_07 Познат от Него
неделна беседа

ПОЗНАТ ОТ НЕГО

Беседа, държана от Учителя на 7 февруари, 1926 г. в гр. София.

„Но ако люби някой Бога, той е познат от Него". (I послание Коринтяном 8:3)

Един основен въпрос, едно основно звено, което може да свърже цялото човечество, това е Любовта. Ние виждаме, че цялата вселена е разделена на единици, на тела, които плават из пространството. Ние виждаме ред слънчеви системи, безброй метеори, опашати звезди и други, разхвърляни навсякъде. Съвременните учени хора искат да ни докажат, че тия неща движат по-известни орбити, и се подчиняват на известни закони. Каква е задачата на вселената? Сега вие ще отговорите: какво ни интересува задачата на вселената? Каква е моята задача, това ме интересува. Добре, и това е важно. Каква е вашата задача? Да бъдеш чиновник, да свършиш университет, или да станеш министър в някоя държава? Ще кажат някои: нали трябва да се живей, но как? Всички живеят: и рибите живеят, и мушиците живеят, и мушичките живеят. и птиците живеят, и човек живее, но всички същества, от най-малките до най-големите, са все недоволни от живота. Ако някой иска да ни докаже, че има доволство, той не е изучил органическия живот.

Сега въпросът се отнася до съзнанието на хората. Тази е една велика задача в света, и когато
се докоснат до нея, тя става безпредметна, понеже за това се изисква един гениален ум, който да схване нейното вътрешно съдържание. Когато се зачекне въпроса за Бога, не се изисква само един гол ум, едно голо сърце, една гола душа и един глупав дух. Не, когато зачекнем този въпрос, изисква се един светъл ум, едно благородно сърце, една широка душа, толкова обемиста, като цялата вселена и един дух толкова обемист, който може са изрази Божията сила в себе си - сила, която може да издържа Любовта. Всички вие се занимавате с малки работи, искате да бъдете обичани: бащата иска да бъде обичан от сина си да има право. Майката иска да бъде обичана от дъщеря си–има право. Учениците искат бъдат обичани от учителите си, и учителите искат да бъдат обичани от учениците си. Господарите искат да бъдат обичани от слугите си, и слугите искат да бъдат обичани от господарите си. Военните, офицерите, искат да имат обичта и почитта на техните – всички имат право. Владиците и те искат да имат любовта на подчинените си, както и на своето паство –

всички желаят по нещо и мислят, че с това са разрешили този въпрос. Питам: тия хора домогнали ли са се до истинската цел на живота? Уважават ли се и обичат ли се съвременните хора? Не, любовта им е още фиктивна. Не казвам, че тя не съществува в съзнанието на сегашните хора. Аз говоря за множеството, в него Любовта е фиктивна. Тя се обосновава на едно чувство. което не е израснало до там, че да обичат Бога. У всички хора няма още това съзнание. Следователно, трябва да определим, в какво седи тази Любов, Любовта към Бога се отличава. Тя е едно ново схващане в съзнанието на човешката душа, което, може би води своето начало от времето на пророците. Тази идея – любовта към Бога – е почнала да прониква още от времето на пророците. Тя е обща идея на човечеството. Христос е предал тази идея в новите времена. Всички духовни братства, тайни и явни, например братството на Масоните, също тъй поддържат тази идея. Между всички тия братства има различия: едни туриха за основна идея любов към Бога, други отхвърлиха Бога, оставиха като основна идея „братството". Но у всички идеята за Бога е неразбрана. Те имат криво разбиране за Бога. Бог не е предмет, нито вещ, Той не е нещо, което можем да поставим после да отхвърлим.

Сегашните учени хора казват, че ние сами създадохме идеята за Бога и сега можем да я премахнем. Това е един фетиш. Хората наистина сами си създават идоли, но те са неща, които сами по себе си изчезват. Всеки народ си има такива идоли, такива богове. Защо страда Англия? – От многото богове, които има. Защо страда Франция? – От многото богове. Защо страда Америка? – От многото богове. „Всички народи страдат все от същото. Днес няма единство на вярата. Хората на общо основание, без да мислят говорят за Бога. за Любовта, но утре като дойде да се проявят в живота, обръщат своята картечница, своите огньове, своите ножове, после си налагат някакви контрибуции и пак вярват в някакъв си господ. Обаче този Господ на Любовта държи сметка за всичко това. Той е толкова точен и взискателен по отношение на любовта, за всичко държи сметка. В него има едно качество, че онези, които Го мразят най-много и които не Го признават, Той ги привлича най-близо до себе си. Казва някой: ех, да съм близо до Бога! да си под краката на един слон, много близо си при слона, но това близост ли е? Да си на гърба на слона е едно нещо, а да си под краката на слон е съвсем друго нищо. Да си над водата е една нещо, а да си под водата е друго нещо. Да си близо при Бога — разбирам, но не и да си под краката на Бога! Били ли сте под краката на Бога, на Любовта? Всички, които не признават Любовта, за тях Бог има особени реторти. Той е решил да им даде едно педагогическо възпитание. Тъй ще ги обедини, че ще накара всички да имат едно верую. Най-първо Той е решил да тури младите в тази реторти, после старите: учители, военни, генерали – всички вътре! Решил е да изкара от тях само един човек, но свят човек ще бъде

той. Вие ще кажете: свърши се с нас! Не, тогава вие ще влезете да живеете в този голям човек като една малка единица. Някои хора, когато им говорим, имат едно особено схващане за живота. Нима, ако живеете в един добре уреден град, ще ви бъда зле? Нима, ако живеете в един град, дето прехраната на хората може да се доставя по един лесен начин, ще ви бъде зле?

Сега трябва добре да се разбират основните закони, добре трябва да се разбират и причините за това вътрешно разединение между хората. Малките причини в света, малките прояви в живота, нисшето съзнание, обикновените мисли. обикновените желания, този обикновен прах всичко това ни заслепява и пречи да разбираме великата Истина. Човек трябва най-първо да почувствува тази велика Истина отвътре. Казва Писанието: „Бог никой никога не е видял". В този стих има едно противоречие. Иоан на едно място казва: „Как можем да любим Този, когото не сме видели?" Има една любов на виждане, има и една любов, която съществува и без виждане. Следователно, ако във виждането знанието е резултат на Любовта, питам : кое по-рано се е явило в света, знанието или живота? – Животът, разбира се. След това знанието се явило като резултат на тази вътрешна опитност на човешкото съзнание И тъй, знанието е извод от нашите преживелици. И всеки казва: в празни работи не вярвам. В какво вярваш? – В това, което съм преживял. И само това, което е преживяно от вас, то е оформено като знание. За да обясня моята мисъл. ще ви дам един пример. В миналата си беседа ви говорих, какво е станало с един от един ангелите на светлината – Адонаил. Сега ще ви разкажа нещо за друг един ангел – Аниел.

На този ангел, Аниел, била дадена една много трудна задача Той трябвало да разреши следната задача: колко милиарда години целият космос ще може да преживее? Какво ще бъде състоянието на всички същества, които живеят през тия милиарди години във всички системи и какъв успех ще направят през това време. Такава задача именно била дадена, и той трябвало да я изчисли точно математически. Разбира се, той трябвало да направи няколко справки, за която цел трябвало да намери свещената книга на Адонаил. Той намерил тази книга, но като я разгърнал, видял, че липсва нещо от нея. Той се намерил в голямо учудване и съмнение. Казал си: как е възможно да изчезнат някои основни букви от една свещена книга! И де са изчезнали? Как е възможно да изчезнат т между ангелския свят, дето царува Любов, знание, Мъдрост? Не се минало дълго време, и той почнал да слиза към световете долу. Въпросът се разрешил така: той трябвало да слезе на земята между хората. Ще кажете: как само поради това че дошъл в недоумение, и взел да се привлича от земята? Той се въплътява на земята като един човек хилав, куц с единия крак, сляп с

едното си око, едната му ноздра запушена, дробове хилави, стомашна система разстроена и от устата му излизал такъв вонящ дъх, че всички бягали от него, обаче той не съзнавала това, нямал тази опитност да види, какво нещо е да бъде човек слаб, хилав, куц. Той мислил, че това е в реда на нещата. Той не правил разлика между едно здравословно състояние и едно хилаво състояние. Така в него се зародило желание да помага на хората, но в която къща влизал да помага, веднага гледали час по-скоро да го изпъдят навън Казвали му: ние не искаме твоята воня, махни се от тук! Чуди се той на хората, но си казва: може би това е в реда и порядъка на хората, но аз съм глупавият, че не мога да ги разбера. И пак, дето могъл, правил добро. Така той живял 80 години наред, ходил от къща на къща, все го изпъждали, нищо не могъл да разреши, докато най-после умира и се връща на небето. Задачата му останала неразрешена.

Вторият път той пак се връща на земята и се въплътил като царска дъщеря в същото царство, при същия цар Алтасар, дето станала погрешката на Адонаила. Но цар Алтасар бил много строг човек. Неговите астролози предсказали, че той ще има само една дъщеря и един син, като му казали, че ако той иска неговото царство да успява, дъщеря му трябва да остане нежена, и той трябва да я пази тъй, че тя никога да няма работа с млади. Тя трябвало да бъде съвършено изолирана от всички. Само сегиз-тогиз могло да излиза тя с баща си и отдалеч да гледа хората. Тя била много красива, милосърдна, имала желание да помага на хората, но била заобиколена все от висши офицерски дами, тъй че ако някой се осмелявал да отправи поглед към нея, непременно се умъртвявал. Така тя живяла 30 години далеч от хората. Когато излизала с баща си, всички бедни идвали при нея, покланяли ѝ се ниско, и тя не могла да си представи, защо ѝ се кланят хората, защо ѝ отдават тези почести. Но това са били всички ония хора, на които тя в миналото си съществуване, като хилавия човек, правила добро, и сега, като я виждат, те ѝ благодарят. Но това нещо го нямало в съзнанието на Аниел и той не могъл да си обясни тяхното внимание. Тя казвала: „Тия хора са големи будали, само се покланят!

Между всички, обаче, тя видяла само един млад, много красив момък, но не го гледала, защото знаела, че нейния поглед може да коства живота му. След 30 години той пак се връща на небето, без да разреши задачата на света Защо се е родил първият път хилав, и защо се родил втория път красива мома? Вие ще кажете, че това са митове. Защо някои хора се раждат грешници, а други праведни? Защо едни хора са добри, а други лоши? Злото не е ли една вътрешна проказа в самия човек? Как ще обясните вие постъпката на онзи брат, който може да убие сестра си? Или, как ще обясните постъпката на онази сестра, която може да убие брата си. Въз основа на какъв закон става това? Ще каже някой: нали аз трябва да

живея? Нима за да живее един човек, трябва да убие друг? Жертва разбирам, но в жертвата смърт няма. Когато един човек убие друг, за да живее, той създава най голямото зло в света. Ще знаете едно нещо: и в невидимият свет, и във видимият свет, най-малкото съмнение, което можете подхраните във вашия ум ще ви навлече най-голямото нещастие.

И тъй, този ангел е трябвало да прекара ред съществувания на земята, за да изглади своето съмнение. Даже той не съзнава, че направил една погрешка. Той се усъмнил в своя събрат, помислил си: нима тук се е направила някаква погрешка, че са изчезнали някои букви? Той не е трябвало да помисли това, не е трябвало да се съмнява. Като дойдем до Божията Любов, там никакво съмнение не се допуща. На земята можем да спорим, какво нещо е Любовта, но щом ние знаем, какво нещо е Божията Любов, вече спор няма, съмнение няма. Любовта образува обща връзка между всички същества. Първото нещо: щом тази Любов проникне в твоето съзнание, всички хора, всички души ще се обединят в теб и ти ще ги видиш като светлинки в съзнанието си, всички групирани в едно. Всичка хора, един милиард и половина, могат да се съберат в една орехова черупка. Не мислете, че хората представляват много единици. Сегашните учени хора по някой път се замислят: ами като се върнат хората на земята, как ли и де ли ще се съберат? Вие имате едно лъжливо понятие за хората. В един орех може да съберете всички хора и да се разговаряте с тях. Там може и да им се държи една красива реч. Но, понеже вашата идея за хората е много крива, това нещо сега ви е непонятно.

Сега, като сте дошли на земята, всички вие имате едно заблуждение, искате да бъдете физически големи, грамадни, за да импонирате пред света. Ако отидете в Америка, ще видите, че там хората постоянно си упражняват мускулите, да станат силни. Днес хората търсят външната сила, мощ. Такива бяха и старите римляни. Такива са били и всички останали древни народи, но тази култура погина, тя сама по себе си е осъдена на израждане. Пък и ние, които имаме тази съвременна култура, по същия начин сме осъдени на погиване. Не е въпросът в желанието на хората да бъдат силни. Да желаем сила е хубаво, но ние трябва да изберем един метод, по който да живеем правилно и да се развиваме всестранно. Този метод е да се домогнем до тази основна идея – любов към Бога! И щом тази идея проникне във вас, тя ще осмисли живота ви ще ви задоволи, защото ще разбирате дълбокия смисъл на живота. Същевременно във вас, във вашата душа ще се родят най-възвишените идеи. Щом проникне във вас тази идея – любов към Бога – вие няма да се именувате българи, нито пък ще казвате, че сте англичани, французи, американци или каквито и да е други. Че по какво се отличават французите, българите и англичаните? Англичаните седят по-високо от

българите, но ако ги сравните с онези култури, които ще дойдат за в бъдеще, те са още далеч от тях. И англичанинът си има комфорти, както и българина; и американецът си има комфорти, както и българинът, но в това не седи истинската култура.

И тъй, основната идея е, която ще внесе това благо, което ние търсим. Тогава всички вие, които ме слушате, имате свои възгледи, свои убеждения и свое верую. Аз се абстрахирам от вашите възгледи. Всички ваши възгледи, всичката ваша опитност ще се стопят тъй, както се стопява леда и после изпарява, без да остане нещо от него. Да кажем, че вие сте православни. Мислите ли, че като умрете и отидете в онзи свет и кажете, че сте православен ще ви пуснат в Царството Божие? Не, щом кажете, че сте православен, ще ви върнат на земята. Или пък, ако кажете, че сте евангелист, или българин, или англичанин, мислите ли че ще ви приемат в Царството Божие? Не, ще ви върнат на земята. Може да кажете: ама аз съм от новото учение на земята. Каквото име и да си турите, ще ви върнат на земята. Ще се въплъщавате, като Аниела. Тъй седи великата Истина. – Ама аз съм била майка, толкова деца съм родила! – нищо от това. Ще кажат: „Върнете я назад!" – Ама аз съм бил баща, долу на земята! – Ама аз съм бил един виден проповедник! „Върнете го на земята, той не е за небето." Всички трябва да се върнат на земята. Защо? Защото небето е място на любов към Бога. Разбирате ли вие, какво нещо е Любовта? – Любовта обединява в себе си всичко. Тя съдържа в себе си най-съвършените неща от незапомнени времена в миналото. Ако ние се хвалим с днешната музика, какво представлява тя? Ако вие отидете горе, между ангелите и там слушате един симфонически оркестър, като се върнете на земята, няма да пипнете повече вашите инструменти. Вашата музика е отлична, но в сравнение с Божествената музика тя е едно дрънкало. Ще ме извините, но така е. Тя представлява един тъпан, една обтегната магарешка кожа. И пияното е такова нещо. Аз правя само едно сравнение. После, вашите идеи, вярвания, възгледи, всичко това представлява в небето цял смрад. И когато вие говорите или мислите върху вашите идеи, ангелите затварят всички дупки и прозорци, да не влиза тази воня при тях. Па и молитвите ви какви са: Казвате Господи, Ти не знаеш ли колко страдам? Не, не трябва така. Настанало е време, да се опростим с глупостите на този живот. Аз говоря само за ония души, които искат да се поправят, а другите могат да опитват още, могат да се занимават със залъгалките в света. Бъдещето е тяхно. Те все ще се връщат на земята. На тия, които желаят да се учат, Господ ще даде възможност да се прераждат и да учат толкова, колкото искат. Но ако вие искате да разберете вътрешния смисъл на живота, непременно трябва да дойдете до онази велика идея – любов към Бога. Това е вътрешно единение с Бога.

Преди няколко дни дойде при мене една сестра, която минава за много напреднала. Аз и казах една истина и тя се смути. Казвам ѝ: така, както вървиш, тъй, както проповядваш, ще те върнат от небето на земята. И така, както ти изявяваш любовта си към мене,. това е една обикновена любов. Вие трябва да разбирате Бога! Разберете ли Бога, ще разберете, как да изявявате любовта си, защото в сегашното ви разбиране на любовта има едно противоречие. Казвате: нали те обичам! Че какво от това? Ако вие ме обичате, то е ваша работа. Какво сте направили с тази любов? Любовта, това е една ваша задача. Да любите, това не е ваше изкуство. Ние трябва да любим Бога, за да се научим на изкуството – да любим и другите. Какво се разбира под думата „любов"? – Да обърнем погледа на съзнанието си по-нагоре, към Бога, да търсим този извор на живота. И като го намерите, тогава ще се появи в вас втория закон – любов към ближния. Най-първо в вас ще се зароди едно вътрешно ограничение, един силен стремеж нагоре, и тогава вашият ум ще се разшири, сърцето ви ще се обнови и вие ще почувствувате, че сте силни. И аз ви казвам: ако вие се домогнете до Божията Любов, вие ще разрешите правилно задачата на Любовта.

Казват някои, че в Индия се явили някакви си „нестинари", играят в огън и не изгарят. Те взимали със себе си и други няколко души, прекарват и тях през огън, и те не изгарят. Запалват няколко кола дърва, влизат в тия големи, буйни пламъци и нищо не им става. Ако това ставаше в България, българското правителство щеше да ги вземе за чудо и ще каже, че това е дяволска работа. Действително, и дяволът ходи по пламъци, но и ангелите също тъй стъпват в такива пламъци и не изгарят. Та казвам: ако ние добием Божествената Любов, тя ще ни освободи от сегашните страдания и недоразумения, които сега съществуват. Смъртта също така ще изчезне, всички болести ще изчезнат. Вие казвате: аз любя Бога. Казвам: ако Любовта ти в Бога е вярна, смъртта ще дойде, тя ще бъде първият пробен камък, който ще те опита, дали имаш любов към Бога или нямаш. Тя ще ти каже: ако имаш любов към Бога, аз няма да ти направя нищо, ще отстъпя; но ако нямаш, ще те стъпча тъй, както всичките тъпча. Ако имаш любов към Бога, на гърба ми ще бъдеш; ако нямаш любов към Бога, под краката ми ще бъдеш. Казват: много светии има на небето. Колко светии има сега по църквите? Проверявали ли сте, дали има поне 100 светии? Не е достатъчно само тъй да твърдите, без да сте проверили. Нещата в света могат да се познаят само по онзи велик закон – любов към Бога. Всеки от вас може да провери, дали е в небето, или не; дали е праведен, или не. Нещата могат да се проверяват само по закона на Любовта. И ако всинца ние сме направени по образ и подобие Божие, тъй както казва Писанието, много лесно ще проверим нещата. Вие правили ли сте проверка, дали вашият образ е същия или се е изменил? Ще кажете: ама някои християни подържат, че са новородени. Аз ги поздравявам, но зная, че новородените

грях не правят. Сега не искам да се смущавате. Тези, които са новородени, знаят Истината. Някои хора са на път да се новородят. Новороденият в Бога всякога, за вечни времена трябва да се храни с млякото на Любовта и ако не се храни с него, ще пропадне. Тъй е и на земята: майката не трябва само да роди едно дете, но трябва и да го храни със своето мляко. Същото е и с всяко новородено дете от Бога – трябва да се храни със словесното мляко на Любовта. Някои мислят, че като се родят, всичко е свършено, а един вечен непрекъснат процес. Не, раждането не е един временен процес. Безброй пъти човек се ражда, като минава от фаза във фаза, от сила в сила. В раждането трябва да става постоянно разширение. А сега правят въпрос, как може човек да се прероди. Това е неразбиране на нещата. Този въпрос е за едно пробудено съзнание, той е въпрос на бъдещата наука. Въпроса за Любовта към Бога е въпрос за просветения човешки дух, въпрос за просветената човешка душа, въпрос за просветения човешки ум. Когато всички тия неща се съединят целокупно, когато всяко противоречие и всяко съмнение изчезне, само тогава ние ще се домогнем до въпроса за Любовта и ще се съединим с Бога. Някой казва: и аз се занимавам с Любовта, търся своята сродна душа. Та ние виждаме какви са сродните души. Сродната си душа човек ще намери само тогава, когато възлюби Бога. Никой не може да намери сродната си душа без Бога. Сега светът е пълен с любовни писма, хората все търсят сродните си души. И колко пъти вие сте писали такива любовни писма! „Изгоря ми сърцето без тебе, не мога без тебе!".... Не, за в бъдеще момите ще пишат любовни писма със следното съдържание: „Гори сърцето ми от любов но не изгаря. Или, сърцето ми свети от любов и се разширява. Сърцето ми може да обхване всички и съм готова на всички жертви. Аз мога да живея само с Бога." Като казва, че може да живее с всички подразбира Бога.

Като ви говоря тази велика Истина, моята мисъл не е само да засегна на ума ви, но тази идея – Любов към Бога да стане във вас тъй жива, тъй интензивна, както кръвта, която се движи по цялото човешко тяло. Тази мисъл върви по цялата вселена, обикаля навсякъде. Аз не я говоря само пред вас, за да произведа ефект или за да ви омотая, или да ви накарам да вярвате. Това не е вяра. Че всички са говорили така. Ако аз целя едно от тия неща, моята мисъл тогава представлява нищо друго, освен едни джибри, пращини. Знаете ли какво значи джибри? След като изцедят гроздето, каквото остане от него, чепките му се наричат пращини. Това обаче, не е верую. На света сега трябва една религия, която да съедини в себе си всички религии, но тази религия може да добие само при едно условие – Любов към Бога. Любов обща, която да свърже всички хора в едно Павел, който бил дълбок познавач на духовните истини, казва, че всички хора нямат туй знание. И в сегашния свят всички хора нямат това знание, нямат това разбиране. Но това съзнание вече слиза отгоре

прониква в умовете на хората. И всички хора сега търсят един нов път за обединение; всички търсят този велик закон, който ще обедини хората, а той е Любовта.

И вие трябва да проучвате Любовта, като една вътрешна сила. Например, колцина от вас са проучвали своето естество? Знаете ли, колко главни нервни системи има в тялото ви? Някои ги делят на три, някои на седем, а именно: мозъчна, мускулна или двигателна, дихателна, кръвоносна, храносмилателна система за очистване и система за чувствуване. Тия системи съставляват седемте здравословни темпераменти у човека. Тия темпераменти в своя състав, са съединени с сегашната материя. Например, изучавали ли сте, какво влияние упражнява желязото в човешката кръв, когато е в съединение и когато е в свободно състояние? Изучавали ли сте, какво влияние оказва оловото, среброто и другите метали в човешката кръв? С какво сте се занимавали тогава? Някоя от вас е много изкусна шивачка, знае много хубаво да бродира, много хубави работи може да ушие. Друг някой е краснописец, пише много хубаво; трети пък е поет, съчинява много хубави стихове, знае всички правила, как да нарежда римите; някой пък проповядва много хубаво, логически се изказва; друг някой е музикант, знае как да свири, всяка нота туря на местото ѝ и т.н. Но трябва друго едно звено във всички тия работи, За кого трябва на пише поета? За кого трябва да свири музиканта? Някоя майка ще каже: да си имам едно детенце! Е хубаво, всички ония майки, които имат деца, благодарни ли са от децата си? Всички ония учители, които имат ученици, благодарни ли са от учениците си? Всички ония свещеници, доволни ли са от слушателите си в църквата. Защо е тази разхалтавеност навсякъде? Вземете, например в България, аз следя от 20 години насам какви ли не хули се пишат в вестниците? Това е една културна България, която иска да се подигне. Свещениците, като слушат за това учение, казват: туй не е Истината, тук се крие някаква лъжа! Казвам: тогава кажете вие Истината! Аз нямам нищо против, излезте вие да кажете Истината. Който и да е тук в България и навсякъде другаде, нека излезе да каже Истината! Защо се явили българите на земята? Да станат велик народ ли? Не, българите са слуги на Бога, и трябва да слугуват на. Бога на Любовта – нищо повече! Защо се явили англичаните, французите, русите? Всички народи са слуги на Бога и трябва да слугуват на великата идея – Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божественото. Защо са тия свещеници и владици? Те са служители на Бога! Те трябва да носят тази велика идея и да учат хората на великата Истина. Защо са тия проповедници? Защо са тия правници, които пишат закони? Защо са тия млади и стари? Вие се намирате пред една велика фаза на човешкия живот и нима да се мине дълго време, всички вие ще минете през огъня. Цялата земя ще бъде в пламъци. Питам ви: вие ще можете ли да изпъплите през огъня, както онези индийци? Ще

кажете: дано не е в наше време. – Във ваше време ще бъде. Ама след колко години? – Не е въпрос след колко години, но като питате ще ви кажа: след 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти света. Земята е опетнена. Всички нечистотии, които съществуват от хиляди години, не само у хората, но и у животните, всички човешки мисли и желания и чувства ще минат през пречистване, ще се дезинфекцират по най-добрия начин. Ами какво ще каже онази певица, която днес има хубав глас, но не се минават и 5 – 6 години и не ще може да пее? Какво ще каже онзи цигулар, който днес свири хубаво, но след като му направят операция на ръката, повече не може да свири? От немай къде пише поетът; от немай къде свири цигуларят; от немай къде пее певицата; от немай къде говори проповедникът. Всички служат на сила. От любов никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разберете, че само аз съм, който служа от любов. Не, има и множина други, които служат на Бога от любов. Поне в Евангелието се казва, че има 144,000 души, които служат на Бога. От толкова хиляди години 144,000 души изявяват Божията Любов и направляват своите мисли към Бога с едно сърце, с един ум, с една душа с един дух. Това са 144,000 души, на които ние знаем имената! Сега, ако река да ви ги изброявам, трябва да направя един поменик, както правят свещениците. Аз ще оставя това за друг път. Те не са един, не са 100, ни са нито 1000. Колко дни трябва да ме слушате да ви ги изброявам? И то само имена! Но аз ще ви кажа едно име в света, което трябва да знаете, не сега, може би в следната, във втората, в третата, в четвъртата беседа или в друга някоя. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърцата си! Един ум трябва да имате всички! Туй име ще произведе във вас същия резултат, какъвто резултат произвежда онази бистра, студена водица за жадния пътник. Туй име ще произведе такъв ефект, такова утоляване на глада, каквото произвежда пресният хлебец за гладния човек, Туй име ще внесе едно осмисляне в живота ви, защото без вяра живота ви ще се обезсмисли. Ако направите 1000 халки и не ги съедините, не ги турите в работа, или ако направите 1000 колелца и не ги впрегнете в работа, останат неизползувани всичкият ви труд от хиляди години, всичките ваши мисли не ще могат да се съсредоточат към една велика цел, която ние наричаме „любов към Истината". И самият ви живот ще се обезсмисли, и вие ще прекарате най-тъмните часове на отчаяние, туй което хората наричат „ад на земята или смърт"

Обратно пък: когато вие се домогнете до Божията Любов. Когато обикнете Бога, на което същество и да погледнете, вие ще видите в него най-красивото лице, което до сега не сте виждали. Вие ще видите в него израз на благост, на сила, на мощ, на интелигентност и ще кажете в себе си: заслужават страданията на хилядите години, само човек да види това велико и свято лице на Бога! Не някое страшно лице, но лице което ще

измени цялото ви естество. Ако някой млад цар пада на колене пред една млада мома и й казва, че без нея не може да живее, питам ви тогава: не заслужавате ли всяка душа да се поклони пред туй велико лице на Бога? Сегашните момци, когато се покланят, гледат към земята, но онзи, който се покланя на Господа, не трябва да гледа към земята, а трябва да гледа Господа в лицето. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си." Апостол Павел казва: „Ние имаме това знание". Някои хора имат това знание, и вие може да го имате. Това е една от най-простите Истини, но и от най-великите Истини.

И сега, след като съм ви проповядвал, казвате: кажете ни една истина! Ето, казвам ви една Истина, но във вас остава едно съмнение, дали е тъй, както Учителят казва? Аз питам: ти разбра ли ме, какво исках да ти кажа? За да ме разберете, вие трябва да гледате на Бога тъй както аз гледам Неговото лице. За да разберем слънцето, трябва еднакво да възприемаме неговата светлина. Ние трябва да знаем положителната страна на живота, а сегашните учени хора казват: ако ние гледаме Бога, всякаква култура ще се спре, затова по-добре да Го не виждаме. Ето първата и най-голяма лъжа в света! Значи, вън от Бога има култура, а вътре в Бога няма култура. Не, всяка култура в света, всяко възвишено чувство на човешкия дух започва с онзи дълбок стремеж на духа към Любовта. Човек иска да обича някого в света. Туй е Божествено в нас, което иска да се прояви. То е едно вътрешно стремление на духа. Оставете всеки човек свободен! Нека Божественото работи в него! Вие не знаете той кого обича, той не се е изявил още. Не се самоизлъгвайте! Той има един идеал в своята душа. Вие може да любите само душа, която е съвършена и чиста, както Господ е чист. Ако някой от вас мисли, че може да го обичат такъв какъвто е, лъже се. Докато някой мисли, че ти си идеален, че ти си чист, той те обича, но в момента, когато съзнае, че имаш някакъв порок, той не може да те обича, и всичкото щастие помежду ви изчезва. Някой казва: аз мога да обичам някой човек макар да е и с порок. Да, едно дърво може да вирее и с червеи, но неговите плодове стават хилави и клонищата му почват да съхнат. Вие ще кажете: е, при сегашните условия може и така. Всички разумни същества съставляват условия за нас. И всички, разумни същества са създали най-добрите условия за нас в света. И тъй, Божията Любов, за която аз ви говоря, внася разширение в съзнанието, затова човек трябва да се стреми към абсолютна чистота в себе си. Той трябва да гледа на Любовта като на един вътрешен принцип, като на една вътрешна сила, която трябва да работи в него, без да го смущава външната природа.. Онзи човек, който има Любовта в себе си, е като огънят, всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цялата среда, в която живее. Това се отнася до праведния, до любящия човек – той всичко изчиства: И човекът на Любовта за в бъдеще ще се познава по това! : ако неговата любов може да те очисти, тя е

Божествена. Опетнява ли те неговата любов, тя е човешка. Някой казва: побеля ми главата от любов. Тази любов я знаем ние. Любов, която внася топлина в сърцето, светлина в ума, младост в душата и крепкост в духа, това е Божията Любов. Любов, която омаломощава човешкия дух, която смалява човешката душа, която опорочава човешкото сърце, която изопачава човешкия ум, която внася всички болезнени състояния, неврастения, която съществува в света не се лъжете, това е една фиктивна любов. И ще кажат някои: Христос ни спасява. Да, спасява, но с какво? – Със своята Любов към Бога. Бог е, Който чрез Любовта може да ни спаси. Когато влезем в Божията Любов, всички ние ще бъдем спасени. Не само „спасени" нещо повече се изисква от Любовта. Спасението е за децата. Възрастните души, обаче, търсят онзи велик живот, дето всички трябва да станат силни. Силни в какво?–Силни в Любовта.
Та казвам: понеже всички вие искате да бъдете щастливи, аз ви показвам пътя на щастието. Понеже всички вие искате да имате знание, аз ви показвам пътя на знанието. Понеже всички вие искате да бъдете богати, аз ви показвам пътя на богатството. Понеже всички вие искате да бъдете млади, аз ви показвам пътя на младостта. Този е пътят сега! Тук се изисква вяра, а не вярвания и суеверие. Вера! Сега някои ще кажат: дали е така? Онзи, който ама това съзнание, трябва да знае, че в нас има само една мисъл: Бог е Любов, в която абсолютно няма никаква злоба. Бог е любов, в която няма никакъв порок. Бог е Любов, в която царува абсолютна чистота, абсолютна светлина и радост и веселие и всичките блага в света. Това наричат закон на онова вътрешно блаженство. Това е онази велика наука – Любов към Бога, която всички възвишени души са изучавали. Този е великият път, по който са минали всички възвишени души. И вие трябва да учите това знание, тази наука – нищо повече. Веднага турете въпроса ребром и си напишете: Любов към Бога! Станеш сутрин, кажи си; любов към Бога! Любов към Единния Бог! Този Бог ще туриш в себе си. И тогава ще се изпълнят думите: „Ако люби някой Бога, той е познат от Него". Бог ще ви познае. И щом тръгнете от тази свят за горе Той ще каже: „Нека дойде при мене! Аз го познавам. Отворете му вратата. Той е онзи младият син, който е ходил в странство и е научил великият урок на Любовта и със смирение казва: „Отче, аз познах, че само любовта към Тебе е великият смисъл на живота". Който люби Бога, щом отиде в другия свят, ще има „carte blanche" ще има една отворена врата за него, и Господ ще каже: „Нека дойде този син при мене!" А всички ония, които нямат това знание, ще се намерят отново на земята – в много църкви, в много народи. С хиляди години ще прекарат там, докато дойдат до положение да познаят, че само Любовта свързва хората, осмисля живота и дава благоденствие, сила, крепост, благост и мощ на човешкия дух. Аз ви желая, няма да кажа. че желая, това значи да ви се налагам. Ако ви кажа „ако обичате", то е да ви туря във вярвания, и него не искам да направя. Ако ви кажа, че някой ангел

ще дойде отгоре, то е суеверие. Какво да ви кажа? На български език няма подходящи думи, с които да ви изкажа тази велика Истина, че да останете абсолютни свободни, да не остане никакво съмнение във вас. Мога да се изкажа и другояче, но кажете ми едно предложение в български език, с което да кажа тази Истина, че да няма двусмислие. Сега, след като си отидете, ще ме критикувате, че някъде нямало запетайка, че логика нямало, че еди–кой си какво е казал. И аз зная, кой какво е казал, мога да го цитирам, но аз не искам да цитирам кантовци, лапласовци и разни други философи и ред учени поети и велики музиканти. Казвам: запознат съм с тяхното учение, зная отде са го взели и докъде са стигнали и им се радвам. Дребнавост е да кажа, че не знаят. Като казвам това за тях, аз не им се смея, но казвам: мъчили са се хората, толкова са израснали. Като видя една круша, която е израсла донякъде, казвам и: радвам се че си постигнала нещо с усилията си. Някой път минавам покрай някоя река, радвам се и на нея, че е достигнала и толкова, защото зная, че и реката е жива. После, видя там на брега някое малко бръмбарче. Няма да го повикам да ми стане другар по пътя, но в дадения случай се спирам малко при него питам го: как прекарваш? Е, условията са такива, прекарвам по бръмбарски. И на него се радвам. Всички съвременни хора не са от еднаква култура, нямат еднакво съзнание, затова от всички се изисква будно съзнание и големи усилия. У вас има едно суеверие, вие чакате да дойде някой ангел, специално изпратен във вас от Господа, да ви донесе един плик и да ви каже, че вие сте възлюбени от Господа. Така е, но това ще бъде само тогава, когато вие можете да възлюбите Господа и той да ви познае. Това е вярно само за онези, които любят Бога.

И казвам сега: оставям ви с едно предложение, което да си намерите сами. Оставям ви една мисъл, която да си разгадаете сами. Оставям ви един път, който да си намерите сами. Нали първоначално Учителят, великият музикант, показва всички пътища, по които може да се изпълни едно парче, но след това ученикът сам ще си намери пътя, по който ще може да го изпълни. И онзи духовен човек, онзи учен човек най-после се оставя сам на себе си тъй както и малките деца се оставят на краката си, сам да разреши някой важен въпрос, и в разрешението си да каже, само един път има – той е пътят на Любовта! Само едно постижение има – то е постижението на мъдростта, само една мисъл има – и тя е мисълта на великата Истина, в която силите се сгрупирват и обединяват всичко в Бога, в тази вечна Любов, която осмисля човешкия живот!

Желая мнозина от вас, които сте смутени, тъжни, обременени с мъчнотиите на физическия живот, кажете си: има спасение заради нас! Има Един, който мисли заради нас, Когото ние можем да любим, Който всякога може да ни бъде верен и никога не ще ни изневери! Има Един! Кой

е? –Ще потърсите Неговото име и ще Го прочетете, То е написано във вашите души. Само така ще видите, че моите думи са верни. Потърсете Го в книгата! Която е носил този ангел! Може и вие да намерите, като Аниела, че някои букви липсват, но това да не ви смущава. Ако малко се учудите, непременно и вие 60 години наред ще прекарате пак на земята в противоречия и нищо няма да разрешите.

И тъй, Бог е любов, Бог е Живот, Бог е Светлина!

Беседа, държана от Учителя на 7 февруари, 1926 г. в гр. София.

* Забележка: Има разместени страници във “пдф” документа.

Начало: 10:00

1926_02_07 Реалното в живота
лекция пред специалния клас

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ / РЕАЛНОТО В ЖИВОТА

Тринадесета лекция
7 февруари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

За следния път пишете върху темата „За какво мисля сега?"

Това сега е всякога: то няма начало, няма и край. Всякога има настояще, всякога е сега. Съвременните хора се страхуват свободно да изказват мнението си по различни въпроси. Защо? – Защото се страхуват да не се изложат. Може би това, което мислят, да не е в съгласие с мнението на другите или да е някакво крайно мнение, крайна идея. Ако някой им е поверил някаква тайна, те пак се страхуват да се изкажат, за да не издадат тайната. Човешкият ум е станция, през която минават писма, телеграми от един човек до друг, от една държава до друга, а даже и от Земята до Небето и обратно. Следователно, ако човешкият ум като една станция е приел някакво устно или писмено съобщение във вид на писмо или телеграма, той няма право да предава това, което е чул: той няма право да издава чужди тайни. Човек има право да предава само онова, което се отнася до самия него. Обаче всичко друго, което не се отнася до него, представлява държавна тайна, или тайна на Природата. Никой няма право да изнася тайните на Природата. Щом някой наруши този закон, Природата затваря ключовете на станциите си за него. Какво трябва човек да казва: това, което е направил вече, или което мисли да прави? Има смисъл човек да говори за това, което е направил, защото е придобил някакъв резултат или някакви опитности. Обаче да говори за това, което мисли да прави, без да го е направил, няма смисъл. Той не знае дали, като мисли да направи нещо, ще има възможност да го реализира.

Има три начина за изнасяне на работите, които човекът е направил: да ги изнесе така, както са станали; да ги преувеличи или да ги намали. Всеки факт трябва да се изнася така, както е станал. Ако искате да кажете нещо за приятеля си, изнесете една от неговите основни черти, по която той се отличава от другите хора. Вие можете да изнесете една от неговите основни черти на ума, на сърцето или на волята му. Какво можете да кажете за неговия ум? Ако кажете, че той има светъл ум, това е обща черта.

Даже ако кажете, че той е поет, музикант или художник, и това е общо казано. Вие трябва да изнесете онази черта от неговата поезия, която го отличава от всички поети. Много поети, музиканти и художници съществуват, но всеки от тях има своя индивидуална, специфична черта в своето творчество. На същото основание може да се зададе въпросът, каква е разликата между човека и животното. Присъщи на животното са отрицателните качества. Понеже са живели при неблагоприятни условия, животните са развили ред отрицателни качества в себе си: съмнение, подозрение, страх, завист, ревност и т.н. Тези качества се срещат във всички животни, от най-малките до човека. Следователно всички отрицателни прояви на човека се дължат на времето, когато той е минавал през животинското царство. Те са остатъци от животните. Те представляват животинското естество на човека. Всички чувства или прояви на животните не говорят за някаква слабост. Например страхът, който е силно развит в животните, даже и у човека служи като предпазна мярка, за да се пазят от опасностите в живота. Кой не бяга от мечка? Кой не се крие от стихиите на Природата? Колкото и смел да е човек, все ще трепне сърцето му, когато се намери пред някаква голяма изненада, опасност или стихия.

Някога живял на Земята един човек, който не знаел какво нещо е страх. Тръгнал да пътува, да намери страха, за да види от какво се страхуват хората. Той пътувал през морета и океани, борил се с вълните, но страх не изпитал. Катерил се по планински върхове, нападали го диви зверове, но страх не изпитал. Борил се с природни стихии, с болести, но все още не познавал страха. Един ден седнал на една поляна да закуси. Отворил торбата, извадил хляба си от нея и с хляба заедно изскочила мишка. Той трепнал силно и изпуснал хляба от ръката си. След това той казал: „Разбрах какво нещо е страхът.“ Какво показва този пример? – Че причината за страха може да бъде много малка. Човек може да се уплаши от нещо малко. Не е нужно да се изпречи пред него някакъв голям звяр, за да го уплаши. Една малка мишка е в състояние да причини страх на човека. Българите изнасят тази идея чрез поговорката: „Малкото камъче прекатурва колата.“ По отношение на психическия живот тази поговорка може да се изрази с думите: „Най-малката отрицателна мисъл е в състояние да измени разположението на човека.“ Малкото камъче, което прекатурва колата, може да бъде една отрицателна дума, една отрицателна мисъл или едно отрицателно чувство. В буквален смисъл обаче малкото камъче не може да прекатури колата.

Сега ще ви запитам: кой е най-важният въпрос за вас днес? Защо Менделеев1 постави златото в първата група на елементите в своята таблица? Според кое отличително качество го постави в първа група?

Отговор: Според валентността му.

От коя валентност е златото?

Отговор: От първа и трета валентност.

Каква е разликата между калая и оловото?

Отговор: Те влизат в една група, но се различават по атомните си тегла. Калаят е по-лек от оловото. Различието в атомните тегла им придава различни физични свойства. Обаче в химическо отношение и двата метала имат нещо общо, поради което са поставени в една група.

Ако сравним златото с калая и оловото, златото минава за благороден метал, а калаят и оловото – за неблагородни. Благородството на златото се дължи на неговата еволюция. Поради интелигентността и благородството на неговите атоми то е от по-висока еволюция в сравнение с всички неблагородни метали. Обаче има разлика и в самите атоми на златото. Например златните атоми, които влизат в състава на растенията, се отличават от тия, които влизат в състава на животните. Последните пък се различават от златните атоми, които влизат в състава на човешкия организъм. Значи както златните атоми биват от различна степен на интелигентност, според мястото, дето се намират, така и атомите на останалите елементи се различават по степента на своята интелигентност. Колкото по-висока е еволюцията на дадена форма, толкова по-високо интелигентни са атомите, които я съставят. За да дойде до по-голямо развитие, атомът трябва да мине през четирите царства: минералното, растителното, животинското и царството на човека. Според това, какви атоми на елементите влизат в човешкия организъм и от кое царство идат, те произвеждат в него ред дисхармонични или хармонични състояния. Колкото по-устойчиви са атомите на дадени елементи, които влизат в състава на човешкия организъм, толкова по-добри качества придават на характера на човека.

И тъй, всеки елемент внася в човешкия организъм добри и лоши качества. Разумният човек обаче използва добрите качества, добрите влияния на елементите, а за лошите се затваря. Ще се запитате какво лошо влияние може да окаже златото. Златото развива алчност в човека. Ако се стреми към златото само като към метал, който скъпо се цени, човек става алчен. В него се внася идеята, че без пари не може да живее. Вложи ли тази идея в себе си, направи ли я плът и кръв на своя организъм, човек мъчно може да се освободи от нея. За предпочитане е той да има повече органическо

злато, отколкото външно, материално. Ако не се пристрастява към златото, добре е човек да има поне една златна монета и да я прехвърля от ръка в ръка, за да възприеме част от енергиите на това злато. Книжните банкноти, колкото и много да са на брой, не могат да произведат такъв ефект, какъвто произвежда златната монета. Книжните пари са мъртви. От тях човек не се повдига, но издребнява. При анализа на кръвта химиците са намерили известно количество органически свързани метали, обаче злато не са намерили. Това не значи, че в кръвта на човека не съществува органическо злато. То съществува, но те не са могли да го открият. Защо? – Понеже златото оказва влияние върху висшите прояви на човешкия характер. Следователно то се намира в особено ефирно, фино състояние на материята, която мъчно се поддава на анализ. В златото е складиран голям запас от енергия, която се намира в кондензирано състояние. Който разбира законите на алхимията, той може да разтвори, да разреди тази енергия и да използва скритата сила в златото за своя организъм. Тъй щото, правилно е хората да обичат златото, но те не могат да се ползват от неговите енергии.

Засега хората се ползват от златото дотолкова, доколкото им е нужно в техния физически, материален живот. За да може човек правилно да се ползва от енергиите на елементите, които влизат в състава на неговия организъм, той трябва да работи върху себе си, върху своя характер. Като работи съзнателно върху себе си, човек ще измени схващанията си и ще започне да живее според законите на Живата Разумна Природа. По този начин той ще се освободи от противоречията, на които се натъква цялото човечество. Докато се натъквате на противоречия, които не можете да разрешите, вие всякога ще бъдете с охлузена кожа. Това не трябва да ви плаши. Какво страшно има в това, че някой охлузил кожата на ръката си? Щом кожата на ръката ви се охлузи, ще я намажете с малко зехтин, ще я превържете и ще я оставите да зараства. Щом я оставите спокойно да зараства, раничката ще се покрие с коричка, която, без да я чоплите, сама ще падне. Под нея ще се яви нова, здрава кожа. Ето защо, ако искате раната ви лесно да оздравее, оставете я на действието на Природата. Тя има грижата за всички нарушения на нейните закони. Тя е в състояние сама да коригира всичко. Докато човек непрекъснато чопли своите рани, т.е. своите недъзи, той всякога ще усложнява положението си, от малка рана ще си създаде голяма язва. Тъй щото, видите ли някаква рана в себе си, погледнете я, превържете я и си кажете: „Ще оздравее.“ Не се борете с недъзите си, но развивайте своите добри черти. Ползвайте се от тях и уповавайте на силите в Разумната Природа. Ако искате да изправите своите недъзи, дайте подтик на разумния живот в себе си. Недъзите, които имате, не са само ваши. Те са недъзи на цялото човечество, придобити от хиляди и милиони години насам, откак животът съществува. Като знае

това, човек не трябва да се смущава от недъзите си, но трябва да ги изправя.

Сега нарисувайте един малък кръг и проследете пътя на движението му. Да означим този кръг с буквата А (фиг.1) Без да се увеличава, кръгът А може да се движи надясно, да дойде в точка В. Оттам той може да се движи нагоре, към точка С. Значи на физическия свят кръгът може да се движи от едно място на друго, да мени посоката си. Движението на кръга А представлява движение на мисълта. Мисълта обаче, като мени мястото си, заедно с това тя се трансформира. Кои мисли могат да се трансформират: добрите или лошите? Може ли лошата мисъл да се трансформира в добра? Лошата мисъл може да се замести с добра, но не и да се трансформира в добра. Същото може да се каже и за лошите чувства на човека. Лошите и добрите чувства на човека се определят от външните стимули в него. Например ако върху ръката на някой човек поставят нагорещен въглен, той ще усети болка, която ще събуди в него неприятно, болезнено чувство. Обаче ако в окото на човека пуснат мек светлинен лъч, той ще изпита приятно, радостно чувство.

Както виждате, външният стимул събужда в човека приятни и неприятни чувства, но сами по себе си чувствата и мислите не могат да бъдат лоши. Щом се отстранят стимулите, които произвеждат неприятните чувства, с тях заедно изчезват и лошите чувства. Ако в окото на човека влезе една прашинка, тя ще му причини болка, която пък ще извика в него неприятно, болезнено чувство. Какво показва това? – Това показва, че прашинката като стимул не е попаднала на място. Тя не трябва да влиза в окото на човека, но трябва да отиде в пространството, между водните капчици, и да докара дъжд. Дъждът ще се отрази благоприятно върху растенията. Човек трябва да съзнава, че прашецът, който влиза в него, не е случайно явление, но той сам го е привлякъл. По същия начин вие сами привличате мислите от пространството. Вие считате, че някои мисли са лоши, а някои – добри. Обаче лошите за вас мисли за Природата са добри и потребни. Ако не се нуждаеше от тях, Природата не би ги допуснала. Щом ги допуска, тя намира, че те съдържат в себе си елементи, нужни за общия живот. Допуснете, че бащата на някого от вас е химик, има своя лаборатория с различни киселини и отровни съединения и строго ви е забранил да пипате шишетата с различните киселини. Един ден вие влизате в лабораторията на баща си без негово позволение и започвате да отваряте ту едно, ту друго шише, да опитвате съдържанието им. След малко започвате да се оплаквате от разстройство на стомаха. Отивате при баща си и го питате защо езикът и устата ви са изгорели, защо стомахът ви е разстроен. Баща ви веднага разбира, че сте влизали в лабораторията и че сте пипали киселините. Той казва: „Щом си нарушил моята заповед, ще

носиш последствията на това нарушаване.”

Когато синът иска да влезе в лабораторията на баща си, или в широк смисъл на думата, в лабораторията на Живата Природа, той трябва да се свърже с нея и заедно да започнат да изучават нейните елементи и закони. Това се отнася до мислите и чувствата на човека. Дойдете ли до някаква мисъл или чувство, не бързайте да ги приемете в себе си, докато предварително не проучите техните качества и закони, които ги управляват. Кои са отличителните качества на добрата мисъл? – Добрата мисъл трябва да се движи. При това движението Ӑ трябва да бъде строго определено – около Слънцето. В дадения случай Слънцето представлява център, около който мисълта постоянно се движи. Както Земята непрестанно се движи около оста си и около Слънцето, така и добрата мисъл трябва да спазва тези два центъра на движение. Двата центъра, това са два полюса, между които мисълта се движи. Докато мисълта не се движи между полюси, тя е в потенциално състояние. Щом започне да се движи между два полюса, тя е в кинетическо състояние, т.е. започва да се проявява.

Не само мислите имат две състояния – потенциално и кинетическо, но и самият човек. Докато е буден, с будно съзнание, човек хроникира всичко, което става около него; заспи ли, той нищо не може да хроникира. Той не знае какво става около него, нито какво става на Земята. Има същества, които хроникират всичко, което става на Земята. Затова обаче се изисква непрекъснатост в съзнанието. Ще дойде ден, когато и човекът всякога ще има будно съзнание. Тогава той ще знае къде какво се върши всеки момент. При сегашното си развитие човек не може да схваща всичко, което става на Земята, защото не може да издържи това. Ето защо, когато човек минава през опасни места, съзнанието му се помрачава; щом мине опасната зона и излезе на красиво място, съзнанието му отново се просветлява. За всеки човек има тъмни зони на съзнанието, през които той неизбежно трябва да мине. Всеки ден човек минава по един кръг на съзнанието, като ту слиза до Ада, ту се качва на Небето; ту нагребва нещо и се пълни, ту излива нещо от себе си и се празни. Отгоре той нагребва чиста вода, отдолу – кал и тиня. Само така може да се обясни защо някога човек е добър като ангел, а някога – лош, гневен, недоволен от себе си, от всички хора. Той не вярва на никого, не вярва и на себе си. Човек може да се съмнява, да не вярва, но само за даден случай, а не през целия си живот. Някой се съмнява, че може да научи урока си. Обаче това се отнася само за един урок, а не за всички уроци. При това, ако в дадения момент не може да го научи, в друг някой момент ще го научи.

Всички хора говорят за реални неща, но ако ги запитат коя мисъл, кое

желание на човека е реално, те не могат да отговорят. Представете си, че пътувате през един горещ летен ден и цели три дни не сте пили вода. Гърлото ви е засъхнало, краката ви са се подкосили от жажда, едва се движите. Обаче срещате един човек и го питате знае ли къде има вода. В дадения момент не ви интересува нищо друго, освен водата. Мисълта ви за водата и желанието ви да пиете от нея е единственото реално нещо за вас. Този, когото срещате, ви казва, че на половин километър разстояние от вас има чист извор. Вие веднага се зарадвате, лицето ви светва, усилвате крачките си. Значи за човека е реално само онова, от което той се нуждае в дадения момент. Щом се домогне до реалното, човек дохожда до особено мнение за нещата. При реалното обаче особени мнения не съществуват. Като придобие реалното, към което се е стремил, тогава човек прави избор на нещата. Ако е на планината, тогава започва да избира този или онзи път, да сяда на това или онова място. Следователно човек може да бъде на особено мнение само след като е задоволил някое свое основно желание.

И тъй, кои са най-важните елементи, от които човек се нуждае? – Най-важни и необходими елементи за човека са вода, въздух, огън и земя. Защо, след като има тия елементи, човек пак е недоволен? Изкуство е човек да бъде доволен при незадоволените си желания. Кое е по-добре: да се задоволяват желанията на човека, или да не се задоволяват? На сто желания колко трябва да се изпълнят? Правили ли сте изчисления колко на сто от вашите желания са задоволени? Например желанието на детето да израсне се е сбъднало, но толкова ли е израсло, колкото е желало? Всички хора са имали желание да станат умни, красиви, силни, но желанието им реализирано ли е така, както са го мечтали? Защо човек не може да реализира едно свое желание така, както иска? – Защото няма съответни органи за него. Как може да свири на цигулка човек, който има само по един пръст на ръцете си? Той все може да свири, да дрънка на нещо, но не така, както желае. Когато иска да постигне нещо велико, човек трябва да има по пет пръста на ръцете си, а не само по един. Може ли човек с по един пръст на ръцете си да излезе на конкурс с човек, който има по пет пръста? Такъв конкурс е невъзможен. Който се реши да излезе на такъв конкурс, той непременно ще пропадне и после ще каже, че съдбата му е тежка, че Природата не го е надарила, както трябва, и т.н. Погрешката не е в Природата, но в човека, който не е работил върху себе си да развие всички пръсти на ръцете си. Пръстите на ръцете представляват проявени разумни сили в човека. Хиляди и милиони години е трябвало човек да работи съзнателно върху себе си, докато израснат пръстите на ръцете и на краката му.

Една от теориите на съвременните учени твърди в алегорична форма, че възможностите за развиване на човешката душа се крият в различните

форми на живота, които са изложени по витрините на Духовния свят. Докато не е слязла още на Земята, човешката душа обикаля тия витрини и сама си избира такъв костюм, такава дреха на живота, каквато Ѝ хареса. Там има безброй форми, като започнете от най-малките до най-големите. Щом се облече в една от тия форми, душата веднага се усеща ограничена и започва да рита. Тя рита, докато се освободи от формата, в която се е облякла. Щом съблече тази форма, душата отново се връща в Невидимия свят, но вече богата, с опитности. Значи от избора на дрехата, в която душата се облича, зависи какъв става човек. Ако е бил недоволен от дрехата си, като дойде повторно на Земята, човек става внимателен и започва да мисли каква дреха да облече. Същият закон се отнася и до човешките мисли и желания. Каквато мисъл избере човек в живота си като основа, такъв става. Тази мисъл упражнява известно влияние върху него. Човек не може да избегне влиянието на своите мисли, както и последствията от тях. Ето защо, когато човек избира форма, дреха, в която да се облече, тя трябва да бъде красива, идейна, защото в нея се крият възможностите за проява на неговия Дух и ум, на неговата душа и на неговото сърце. Колкото по-красива и идейна е човешката форма, толкова по-благоприятни са условията за развиването Ѝ.

Като ученици от вас се иска живот без съмнения и колебания. За да не се съмнявате, съзнанието ви трябва да бъде будно, а мисълта ви – трезва. Само при тези условия ще можете да използвате живота. Сега вие се силите да придобиете нещо, да станете някаква видна личност, без да подозирате, че Природата е предвидила за вас нещо повече от това, към което се стремите. Какво по-голямо благо можете да желаете от това – да направите разходка до Слънцето, до Юпитер, до Венера или до друга някоя планета? Природата е приготвила за всеки от вас по един безплатен билет за такава разходка. Като заспи, човек получава по един безплатен билет за някое близко пътешествие. Той пътува през гори и планини, през морета и океани, среща се с хора, следва разни училища, държи изпити и т.н. Като стане сутрин, той е доволен или недоволен от това, което е видял насън. Колко по-красиви са пътешествията до планетите!

Сега ви препоръчвам като метод за работа, за приложение, закона на Любовта. Чрез този закон вие можете да влезете във връзка с всички ваши напреднали братя в Невидимия свят и да се ползвате от техните знания и опитности. Не можете ли да направите това, свържете се поне с вашите съкласници от провинцията. Всеки от вас трябва да им пише поне по две-три писма в месеца, да предаде основните мисли от лекциите и беседите, които слуша тук. За следния път нека всеки от вас да пише по десет важни въпроса, които го интересуват в дадения момент.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Реалното в живота
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Реални величини
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_02_10 Светлина на мисълта
лекция пред общия окултен клас

СВЕТЛИНА НА МИСЪЛТА

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

(Чете се темата: „Най-малкото и най-голямото число".)
Следващия път пишете върху темата: „Качества на най-малкото и на най-голямото число".

Като наблюдавам как пишете темите си, забелязвам, че вие пишете, без да мислите. Един от важните резултати на мисълта е светлината. Всяка мисъл трябва да произвежда светлина в ума на човека. И затова всяко размишление върху дадена тема непременно трябва да произведе светлина.

Мисъл, която не произвежда светлина, не е мисъл. Целта за развиване на темите не се състои в разрешение на въпросите, но в размишление върху тях. И ако това размишление е правилно, то ще произведе светлина в човешкия ум. За пример, колкото и да мислите върху най-голямото и върху най-малкото число, вие няма да разрешите този въпрос, но поне ще придобиете известна светлина по въпроса. Темите са упражнения, свързани с вашето душевно развитие. Ученикът не може да расте, докато няма някаква тема за разработване. Темите представляват прозорци, през които човек може да вижда нещата вън от себе си и вътре в себе си. Без тема вие ще приличате на кула, затворена от всички страни със стени без прозорци. Казвате: „Защо ни се дава тази тема?" За да отворите прозореца на вашата кула. Отворите ли прозореца, и светлината веднага ще проникне вътре. Влезе ли светлината вътре, вие ще намерите вратата, през която ще излезете вън от кулата на чист въздух, на свобода и простор.

Мнозина казват: „Тук ние сме доста обременени, но един ден, когато отидем на небето, там ще бъдем свободни, няма да имаме работа, и тогава ще се занимаваме с разни теми, ще размишляваме върху тях". Ще ви представя с един пример положението, което ви очаква на небето. Да допуснем, че някой човек живее в гората и е принуден сам да си върши всичката работа. При това той е беден, няма на разположение нито кон, нито магаре, което да му помага. Той ходи из гората, реже дърва, товари ги на гърба си и ги носи в близкия град за продан. По някаква случайност, обаче, той намира в гората един кон. Взима го дома си, нахранва го и го

остава в обора да поседи 2–3 дни, докато се обади господарят му, който го е загубил. Не го ли потърси никой, бедният човек ще впрегне коня на работа, ще му определи някаква длъжност.

Такова ще бъде и вашето положение, като влезете в небето. И на вас, като на коня, ще ви дадат някаква работа. Вие мислите, че като отидете на небето, ще бъдете като царски дъщери: слугини ще ви прислужват, а вие ще пеете и ще свирите с китари. И това е възможно, но за кои? За тези, които знаят да свирят и да пеят. Ами онези от вас, които не знаят нито да свирят, нито да пеят, трябва ли да си въобразяват, че ги чакат там песни и свирни? Ти не знаеш да пееш и да свириш на земята, а си въобразяваш, че на небето ще пееш и ще свириш. Това е суеверие! Как ще свирите? По магически начин ли ще стане това? И това е възможно, но ние считаме тези неща за суеверия. Те могат да станат при изключителни условия, но ние не живеем в закона на изключенията. Ние оставаме настрана извънредните изключителни положения на живота и се придържаме само към постепенните и последователни условия и закони, които управляват нашето естествено развитие.

Някой казва: „Ние сме писали много теми, не е мъчна работа да се развиват теми“. Щом е така, ще ви дам да развиете темата: „Колко клетки има човешкият организъм?“ Справете се с някои автори, които са писали по този въпрос, да видите от колко клетки е съставен човешкият организъм. Ако никъде не можете да намерите писано по този въпрос, вие сами направете предположение, да видим колко клетки ще изкарате в човешкия организъм. Предположението е суеверие, но нищо от това, все трябва да се предположи нещо. Аз не разглеждам суеверието в лош смисъл. По-добре е човек да предположи нещо, отколкото нищо да не предположи. Всяко предположение подразбира известна мисъл. Не е лесно да се развие една тема. Когато някой млад учен ще развива тема за докторат, той трябва да има на разположение поне 2–3 години, да прегледа всичко, каквото други учени са писали по дадената тема, да проучи добре въпроса и тогава да даде и своето мнение. Когато много учени са работили върху някой въпрос, те са приготвили пътя за други, които идват след тях. Обаче трудно е, когато никой още не е работил върху някой въпрос и ти пръв трябва да го развиваш и проучваш. Не можеш ли сам да го разработиш, ще чакаш да дойдат други след тебе, да ти помогнат в работата. Човек трябва да бъде искрен в своите изследвания. Ако знае нещо положително, да го съобщи като факт. Ако не е сигурен в нещо, нека си каже само предположението. Ако не може да предположи нищо, тогава прямо, искрено, без никаква лъжа в себе си, да каже: „Нищо не зная по този въпрос“. Човек трябва абсолютно да се освободи от черната лъжа. Освободи ли се от черната лъжа, много години още ще минат, докато се

освободи и от бялата лъжа.

И тъй, главното нещо, когато пишете някоя тема, е да обърнете внимание на първата мисъл, която е дошла в ума ви преди да напишете темата, и на последната мисъл, която е дошла в ума ви след написване на темата. Тези две мисли, първата и последната, са най-важни. Един ден, когато отидете на небето, всички теми, които сте писали на земята, ще ви посрещнат. Всичко, каквото човек направи в живота си, добро или зло, се отнася до самия него. И най-малкото добро или зло, което сте направили на земята, ще ви посрещне в другия свят. Казвате: „Какво ще ме ползва това, че съм написал няколко хубави мисли?“ Вие не знаете законите, може би тези няколко мисли ще ви посрещнат на небето. Мислите ли, че ако напишете някоя книга, за която ви платят добре, ще ви ползва много? Тя ще ви ползва, докато сте на земята само, защото ще получавате за нея пари. Обаче отидете ли в другия свят, от тази книга няма да има помен дори. Там тя няма да ви ползва нищо.

Ние казваме, че ученикът не трябва да се занимава с погрешките на хората. Защо не трябва да се занимавате с погрешките на хората? Представете си, че ви дадат задача, да наблюдавате живота на някой човек за един ден и през това време да отбелязвате всички погрешки, които той ще направи. Вие едва ли ще отбележите една или две погрешки, които той е направил през деня, когато невидимият свят за същото време ще регистрира стотици, а може би и хиляди погрешки, които този човек е направил. Вие считате погрешка това, което всъщност не е, а истинските погрешки не виждате. Това показва, че вашето съзнание още не е будно, не можете да виждате и да разбирате дълбокия смисъл на нещата. Щом е така, човек не трябва да се занимава с погрешките на хората, защото не ги разбира. Като не ги разбира правилно, той внася в ума си криви положения, от които един ден трябва да се освобождава. Това ще му създаде излишна работа, както и излишно изразходване на енергия. Ако вие бихте могли правилно да схващате погрешките на хората, невидимият свят би ви поставил на такава служба. Има същества от невидимия свят, поставени на такава служба, именно, да регистрират погрешките на хората. Не можете ли точно да регистрирате погрешките на хората, не говорете за тях. Казвам: на вас, като на ученици, ще ви дам следните няколко правила. От погрешките на другите хора се учете; вашите погрешки изправяйте! На чуждите блага се радвайте, а с вашите блага градете! Работи ли човек по този начин, той ще има здрава основа в живота си, върху която ще може да гради и да прилага Божиите закони. Какво правят съвременните хора! Те се спират върху маловажни неща, които отвличат вниманието им, и по този начин губят времето си. За пример някоя жена осъжда друга, че не окъпала детето си. В същото време дъщерята на първата жена, ученичка в

гимназията, набила едно дете на улицата, но тя нищо не казва за това. Какво престъпление е направила тази майка, че не е окъпала детето си? Птичките къпят ли малките си? Кравите къпят ли своите теленца? Животните чистят своите малки, но не ги къпят. Къпането е изкуство, което човек е изобретил. В това къпане има нещо добро, но има и нещо лошо. Природата къпе само растенията, защото те са постоянно вън, на открито. Тогава защо майките не изнасят децата си вън, дъждът да ги къпе? Съвременните народи имат различни обичаи при къпането на малките деца. Някои ги къпят първите два месеца всяка сутрин, а някои ги къпят по два пъти на ден: сутрин и вечер. Колкото повече детето расте, и къпането се намалява. Детето трябва да се къпе според законите на природата. Най-добрата баня е дъждът. Това се забелязва в растенията. Когато завали дъжд, те се освежават, ободряват. Животните, птиците, пеперудките се крият от дъжда, вследствие на което животът им е къс.

И тъй, всяко чувство, всяка мисъл и всяко действие, които са съгласни със законите на природата, съдействат при възпитанието на човешкия дух, защото ние сме дошли на земята с цел да организираме силите в нашето тяло. В невидимия свят те са организирани, но до известна степен трябва да ги организираме и на земята, за да си служим правилно с тях. Ние имаме ред мисли и чувства, с които трябва да знаем как да постъпваме. Външният свят е пълен с недоволства. Ако и учениците на окултната школа са недоволни, питам тогава: каква разлика има между светските хора и окултните ученици? Светските хора са недоволни, а недоволният човек е винаги суеверен. Недоволният човек все вярва, че по някакъв магически начин може да стане богат. Богатият и грешният човек се надяват, че могат по някакво чудо да влязат в Царството Божие. Обаче окултният ученик не трябва да ходи нито със суеверия, нито с вярвания, но с вяра и доволство. Върне ли се вечер у дома си, той трябва да е доволен от всичко, което е прекарал през деня. Той може да е падал и ставал – нищо от това. Нека благодари на Бога за всичко, което денят му е дал. Нека благодари и за страданията така, както и за радостите. Страданията са привилегия за него. Когато някой човек страда, когато пада и става или когато греши, много същества от невидимия и от видимия свят се поучават от него.

Същото нещо е и при радостите, които човек преживява, както и при изправяне на своите погрешки. Това показва, че всички същества са тясно свързани помежду си. Знайте, че животът и на най-малките същества не минава незабелязано. Всяко същество, малко или голямо, е фактор в целокупния живот. Може би вие да не знаете това, но всяко същество има свое определено място и определена служба в космоса. Щом мислите така, вие ще зачитате, както своя живот, така и живота на всички същества. И

тогава няма да се повдига протест, роптание в душата ви, защо нещата стават по този, а не по онзи начин. Не очаквайте хората да ви разбират, но гледайте вие сами да се разбирате. Ако пък вие разбирате хората, радвайте се; ако не ги разбирате, учете се. Искате ли да се разбирате, изправете погрешките си. Изправите ли погрешките си, радвайте се.

Казвам: бъдете доволни при всички условия на живота. Доволството е едно от необходимите правила за живота, което трябва да приложите, за да се домогнете до истинското знание. Не сте ли доволни от това, което имате, и да придобиете богатство или знание, пак ще го изгубите. Защо? Защото в духовния свят съществува следният закон: „Взимай толкова, колкото можеш да носиш!“ Човек трябва да вземе толкова злато, толкова знание, толкова сила, толкова любов, колкото може да носи. Любовта, вярата с торба се дават, но взимайте от тях толкова, колкото можете да носите. Мнозина не разбират какво нещо е Любовта. Те си я представят ту като сила, ту като чувство, ту като състояние. Любовта е най-възвишеното чувство, което свързва човека с Бога. В това отношение молитвата е връзка с Любовта. Когато човек се моли, Любовта хлопа на вратата му. Той става, отваря и започва да се разговаря с нея. Любовта, това е Бог. Казвате: „Как, възможно ли е тогава аз да се разговарям с Бога?“ Щом се разговаряш с Любовта, ти ще се разговаряш и с Бога. Днес много хора се молят, целуват иконата на Христа, а когато Той хлопа на вратата им, те не отварят. Не, прекъснете молитвата си, отворете на Христа и Го последвайте! Да последвате Христа, това е истинската молитва. Ти си неразположен духом, вътрешно недоволен от живота, и когато Бог похлопа на вратата ти, не Му отваряш. Защо? – Защото в това време се молиш на някоя икона. Някой погледне една от своите икони и казва: „Кой е изцапал иконата на свети Никола?“ Или: „Кой е пръснал мастило върху кадилницата, с която си служа?“ Казвам: никой не може да изцапа образа на свети Никола. Никой не може да хвърли петно на кадилницата, с която човек пренася огъня върху олтара на своята душа. Защо? – Защото тя е силно нагорещена. Такива трябва да бъдат и вашите разсъждения. Разсъждавате ли по този начин, вие ще имате връзка с невидимия свят.
Съвременните хора лесно падат духом. Достатъчно е да ги лъхне ветрец, и те падат на земята. Какво от това? Както си паднал, така и ще станеш. – „Ама какво мислих, какво излезе!“ – Какво си мислил? Мислил си, че като отидеш на бойното поле, ще се върнеш здрав и читав, а ти си се върнал със счупен крак. Казваш: „Аз бях убеден, че няма да ме ранят, а то не излезе така. Разколебах се във вярата си“. Питам: кой те накара да отидеш на бойното поле? Провидението казва: „Който вади нож, от нож умира“. Значи, както ти чупиш краката на хората, така и твоите ще счупят. Счупят ли краката ти, ще научиш един урок, да не ходиш на бойното поле да се биеш. Казвате: „Какво трябва да мислим за онези, на които краката не са

счупени?“ – Тях Провидението е отложило за друг път.

Сега, за да изясня това противоречие, ще си послужа с една картина. Представете, си, че закарват 10,000 вола на касапницата, да ги колят. Обаче касапинът успява да заколи на ден едва 100 вола. Останалите 9,900 вола връщат отново в гората. Как мислите, тези волове свободни ли са вече? Не, утре пак ще ги закарат в касапницата, където касапинът ще заколи още 100 вола. Останалите ще върнат назад. Тъй ще ги закарват всеки ден в касапницата, докато всички бъдат заклани. Всички до един ще минат през ножа. Тъй щото, ако днес не ви сполети някакво нещастие, не мислете, че ви е отминало. Касапинът не е могъл да се справи изведнъж с всички свои жертви, затова ги е върнал пак в гората. Обаче утре ще дойде и вашият ред, нещастието ще ви сполети. Казвате: „Какво трябва да правим, за да избегнем от нещастието?“ – Единственото спасение е в молитвата. Молете се да паднат рогата и копитата ви и докато сте още в гората, да избягате. Иначе, докато волът е вол, ще го угояват, ще го закарват в касапницата и ще го връщат в гората; един ден той ще увисне на някоя кука в касапницата на някой културен, цивилизован град. При това положение нищо не е в състояние да го спаси.

Питате: „Защо Бог допуска това нещо?“ – То е друг въпрос. Сега-засега това е факт. Обаче и друг факт има: който коли, и него колят. Мислите ли, че касапинът, който коли воловете, ще избегне от наказание? И той ще получи съответно възмездие за делата си. Един касапин имал три деца, двете по-големички, а третото – 5–6-месечно дете. Един ден по-голямото момченце взима един голям нож от касапницата на баща си и казва на братчето си: „Ела да ти покажа как татко коли агънцата“. Вдига ножа, слага го на врата на братчето си и му отрязва главата. Като видяло какво направило, заплакало силно и започнало да бяга. Майката в това време къпала малкото дете в коритото и като чула вика на голямото момченце, веднага изтърчала навън, да види какво става. Момченцето, като тичало уплашено из двора, паднало върху същия нож, с който заклало братчето си, и се убило. Като видяла всичко това майката, отчаяна прибързала да влезе в дома си, да извади малкото детенце от коритото. Какво било положението, когато го намерила удавено в коритото! Питам: след всичко това бащата ще коли ли агънца? Съществува закон на възмездие. Мислите ли, че в края на краищата Бог няма да измие вълната на закла038ните агънца? И тъй, бъдете трезви в своите мисли! Казвате: „Работите на еди-кого си вървят много добре“. Работите вървят добре само на онзи човек, който живее според законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Такъв човек всякога и от всичко се учи. И на 120 години да стане, той пак ще учи, като малък ученик. Някой казва: „Стар съм вече, много неща научих“. Може ли това знание да ви спаси в някой критичен момент? Съвременните

хора знаят много неща, но като се намерят пред големи нещастия, всичкото знание не може да им помогне. Значи те знаят много неща, но най-важното още не са научили. Кое е най-важното? На този въпрос вие сами ще отговорите.

Сега, да изпеем нещо. Без пеене работите не вървят. Толкова време вече, как пеете, но нито един от вас не е пожелал да изпее соло някоя песен. В това отношение светските хора ви конкурират. У тях поне има желание да излязат пред света, да покажат какво знаят. Вие казвате: „Пеенето не е важна работа, по-важни неща ни предстоят“. Едно трябва да знаете: без Любов нито се пее, нито се свири. Вие кога си служите с песните? Щяхте ли да пеете, ако известни служби се даваха само с конкурс по пеене? Разбира се, че щяхте да пеете. Представете си, че някой държавник създаде следния закон: „Всеки, който иска да стане учител или чиновник някъде, непременно трябва да пее“. Какво ще правите тогава? Ще пеете, разбира се. Засега това е суеверие, но един ден възможно е да съществува такъв закон.

Изпейте сега упражнението „Тъги, скърби“, но с дълбоко вътрешно изражение, под такт, а не механически. И войниците ходят под такт, но това е механическо ходене. Правилни движения са тези, когато цялото тяло взима участие в хода. Едновременно с краката, и главата трябва да взима участие, а цялото тяло да се движи вълнообразно. Ходите ли по този начин и по планинските места, вие няма да усещате никаква умора. Следователно, когато пеете, трябва да имате идея защо пеете. Това не значи, че всички трябва да имате обща идея. Всеки ще има своя определена идея, специфична за него. Същото е и в живата природа: два листа, две клончета дори не си приличат. Външно те си приличат, но вътрешно се различават. Голямо разнообразие съществува в природата. В разнообразието, обаче, се състои истинската красота.

Едно от правилата при пеенето е да пеете за себе си. Пеете ли за себе си, вие няма да се стеснявате. Най-хубавото пеене е, когато човек пее за себе си. Тогава и другите хора ще го слушат с удоволствие. Сега старите казват: „Мина нашето време за пеене. Отсега нататък нищо няма да излезе от нас“. Така мислят, и така става. Младите пък се стесняват, като че ли имат спирачка в гърлото си. Спазвайте правилото: и сам да сте, и пред хора да сте, пейте всякога за себе си! Давайте най-хубавите концерти за себе си и не очаквайте други да ви дават концерти. Който не може да пее и свири за себе си, и другите не могат да пеят и свирят за него. Когато някой знаменит цигулар свири, той разбира каква е публиката и според това свири. Ако публиката е по-музикална, той свири по-добре; ако не е музикална, той свири по-лошо. И невидимият свят постъпва с нас по

същия начин. Ако ние ги разбираме, те ни изпращат добри певци, които ни помагат. Не ги ли разбираме, те казват: „Изпейте на тази публика нещо обикновено, а добрият концерт отложете за друг път“. Не дойдат ли тези същества да ни помогнат, можем да пеем, колкото искаме, но то ще бъде песен без душа, без вдъхновение. Човек трябва да пее, да учи, да работи с вътрешен стремеж, ако иска да има помощта на възвишените същества от невидимия свят. Ние наричаме този стремеж „свещен Божествен жар“. Пеете ли така, учите ли така, вие ще бъдете доволни от себе си. Когато пеете, вслушвайте се в онзи, който пее вътре във вас. Той ще ви научи, той ще ви коригира. Вътре в човека има един учител по музика, който пее отлично. За правилното мислене има друг учител. Неговата мисъл е ясна, точна и лаконическа. Слушате ли го, той всякога ще ви напътва.

Казвате: „Защо трябва да пеем?“ Човек с пеенето придобива свобода. Има връзка между пеенето и мисълта на човека. Когато човек пее, в него се засягат или чувствата, или мислите. От способността на човека да пее зависи неговата мисъл, както и неговата любов. Един мислител не може да отиде по-далеч от способността си да пее. Любещият не може да отиде в своята любов по-далеч от способността си да пее. Когато писателят достигне крайния предел на своята мисъл, той ще стане или поет, или музикант. След това ще се вдълбочи вътре в себе си, ще стане философ. Оттам пак ще отиде до музиката. Когато музиката достигне своя горен предел, тя се сменя с молитвата; щом достигне своя долен предел, тя се сменя с храненето. Значи между молитвата, музиката и храненето има тясна връзка. Гладът е най-долният предел на музиката.

Човек може да пее тихо, а може да пее и високо, пискливо. Тихото пеене показва, че нещата идват отдалеч. С тихото пеене се изразяват възвишени неща. Високото, пискливо пеене показва, че нещата идват отблизо, от физическия свят. Изпейте сега думите „вода чиста“. Какво може да каже чистата вода за себе си? Тя казва: „Чиста бях в планината, но като слязох в долината, кална станах. Като вървях по пътя, слънцето изгря и ми се засмя“. Водата минава за царска дъщеря. По-нататък водата продължава: „Като ме видя слънцето така опетнена, засмя се и ми каза, че върша работата си добре“. Докато водата е чиста, и поезия има; щом се окаля, и поезията се опетнява.

Новото учение изисква хора певци. Не се обезсърчавайте; пейте, за да развиете музикалното си чувство! Казвате: „Ние не сме музикални“. Това е изкуството, именно, от вас да се изкарат певци и музиканти; с даровити хора лесно се работи.

Разногласието между хората се дължи на това, че те не развиват своето

музикално чувство, вследствие на което стават нервни. Музикалните хора са добри хора. Който пее от сърце, той внася в себе си нещо хубаво и красиво. Псалмопевецът казва: „Пейте и възпявайте Господа със сърцето си!“ Всеки човек трябва да пее, макар и безгласно, вътрешно. Остане ли малко свободен, нека пее. Цялата природа пее. Всички велики същества пеят. Тогава и хората трябва да пеят. Всяка работа започвайте с пеене! Музиката е признак на висока култура. Който пее, той не се занимава с дребни работи.

Да бъде човек бодър и весел, в това се състои силата на човешкия дух. Възвишените същества не знаят какво нещо е обезсърчаване, какво нещо е отпадане на духа. Тези неща са слабости на същества, които живеят на земята. Външно човек може да изпита тъмнина, разочарование, но вътрешно той трябва да бъде весел, радостен. Каквото и да ви се случи, обърнете се към невидимия свят, където има радост и веселие. Човек е дошъл на земята да опита двата полюса на живота: радост и скръб. Който се радва, той опитва живота на небето; който скърби, той опитва живота на ада. Какво лошо има в това? Вие не сте дошли на гости, но сте дошли на земята да учите. Учители и ученици, господари и слуги, проповедници и служители, майки и бащи, синове и дъщери, всички са дошли на земята да се учат от противоречията на живота. В това отношение всички хора имат обща участ. Христос казва за себе си: „Така беше угодно на Бога“. И ние трябва да кажем същото и да се заемем с всички сили да учим. Дойде ли страданието, кажи: „Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати това страдание“. Дойде ли радостта, кажи: „Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати тази радост“. Всеки ден за всичко благодари. Когато човек се научи да благодари на Бога, както трябва, той ще научи урока си.

И тъй, темата за следния път ще бъде: „Качества на най-малкото и на най-голямото число“. Всяко число, което може да се смалява, е най-голямо, защото най-малкото число не може да се смалява. То не може да стане по-малко, отколкото е в действителност, но не може да стане и като голямото. Изобщо малкото число не може да стане нито по-малко, нито по-голямо, отколкото е в действителност, но не може да стане и като голямото. Някой казва, че единицата е най-голямото число.

Питам: какво ще стане с единицата, ако пред нея се сложи нула? Тя се намалява, превръща се в 0,1. Ако след единицата се сложи нула, тя се увеличава, става 10. Следователно, единицата не е най-голямото число, защото едновременно се намалява и увеличава. Потърсете число, което се увеличава, без да се намалява. Нулата счита ли се за число? – Счита се. Може ли тя да се увеличава и намалява? – Не може. Най-голямо число е това, което нито се увеличава, нито се намалява. Нулата се взима за

граница между положителните и отрицателните числа. Сега, да оставим настрана тези въпроси. Мислете върху тях, без да дохождате до положителни резултати. Разсъжденията върху числата и върху ред още философски въпроси представляват дълъг път, който човек трябва да извърви и по който ще среща много интересни неща за изучаване.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 10 февруари 1926 г. в град София.

1926_02_14 Позвах сина си
Неделни беседи
Заведоха Исуса, VIII серия (1925-1926)

ПОЗВАХ СИНА СИ

Беседа, държана от Учителя, на 14.02.1926 г. в гр. София.

„Из Египет позвах Сина си.“

(Матея 2:15)

Природата е обоснована на закони. Законите разбират разумни същества, т.е. разумните същества стоят зад законите. Природата е пълна с методи за познаване, за знания. Следователно, всеки човек трябва да изучава тия методи. Из Египет позвах Сина си. Какво чудно има в туй? За обикновения ум няма нищо особено, из Египет позвал Сина си. Някой казва: аз съм ходил в Египет, видял съм пирамидите, видял съм мумиите, видял арабите, които живеят там. Той мисли, че това е Египет. Някой може да казва, че е видял ябълчните семенца. Не, има друг метод за разглеждане на нещата. Ако вие носите ябълчно семенце хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите един скъпоценен камък хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите една скъпоценна книга хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите някои ценни идеи в душата си хиляди години и ги държите като светиня, какво ще научите? Изобщо хората казват: ние сме културни, учени хора. Добре, съгласен съм, но какво от това? Някои казва: аз съм човек. Хубаво, съгласен съм, радвам се, това е отлично нещо, но в какво седи твоята човещина? Друг някой казва: аз съм българин. Добре, съгласен съм, но в какво седи твоята българщина? Някоя жена казва: ама ти не знаеш ли, че аз съм майка на пет деца? Добре, това, че си майка на пет деца е отлично нещо, но в какво седи твоето майчинство? Вие ще кажете: това са обикновени работи, ние ги знаем. Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха: из Египет позвах Сина си. Египет, това е мощното, това е красивото, това е израз на светлината, на великия човешки дух. Египет, това е символ и най-великите хора е трябвало да минат през Египет. Мойсей, един от най-видните законодатели и водители на човечеството трябваше да се учи в Египет. Каквото и да се казва за Христа и той трябваше да отиде в Египет, там да се учи. Ангелът казва на Йосифа: вземи детето и бягай в Египет! Той не му казва да отиде в Асирия, във Вавилония или някъде другаде, но в Египет. Под Египет се разбира силното, крепкото, където човешкия дух може да се кали. Някой казва: ще отида в Египет, при това плодородие, да се наям поне на плодове. Та нима това е Египет? Че и в България има плодове!

Египет е място на знание. Египет е място на мъдрост. Египет е място на работа и труд. Евреите са учили там цели 400 години и затова са станали днес най-умния народ. Те служиха 400 години на египтяните, кирпичи правеха и то без слама. Като четете тяхната история, ще кажете: горкият народ! Не, не са горки те. С това служене те придобиха големи знания. Този дух, този ум, който имат евреите, се дължи на Египет. Египет, това са условията, където човешкия дух може да укрепне, да уякне и да стане мощен. Вземете примера с Йосифа. Като четете неговата история, какво обяснение си давате за него? Защо трябва да отиде той в Египет? Той трябваше да отиде в Египет, за да стане силен, крепък, да стане виден човек. Ако беше останал в Палестина при баща си, какво щеше да спечели? Казвате: братята му го мразеха, затова го продадоха. Какво зло му направиха с това? Те без да знаят му направиха едно добро. Йосиф беше много гален. Баща му го обичаше много и го обличаше с пъстра дрешчица, за отличие от другите, но един ден братята му казаха: хайде долу тази дрешчица, ще отидеш в Египет, човек да станеш. Като отиде в Египет, как го посрещнаха там? Трябва да повикате Йосифа, той сам да ви разправи своята история. Той мина там през известната дисциплина. Сега, ако вземете думите ми буквално, няма смисъл в тях, но знаете ли, че целият свят, в който живеем, това е Египет? Земята, в която сега живеем, това е Египет, нищо повече. Следователно, всеки дух, всяка душа, която иска да укрепне, трябва да отиде в Египет. Като отиде в Египет, там ще намери и затвора. Две години седя Йосиф в затвора. После като Мойсея, царската дъщеря ще ви намери в кошницата и най-после у вас ще се яви желание да спасите народа си. Първо ще бъдете герой, но после страх ще ви нападне и ще бягате в пустинята. Много противоречия ще срещнете в живота си. Из Египет позвах Сина си. За да изясня мисълта си казвам: всеки човек има своя добра и лоша страна. Лошата страна аз наричам слабост. Най-първо в човека се явява съмнението. Кога се явява съмнението? Съмнението се явява като контраст при различни психически състояния. Човек като разбогатее, съмнението непременно ще му гостува, защото съмнението обича богатите хора. Човек като стане учен, съмнението ще го посети. Някой човек като стане много религиозен, много набожен, съмнението непременно ще го посети. Човек като стане красив, съмнението ще му дойде на гости. И тъй, всеки ще знае, че ако е богат, съмнението ще похлопа на вратата му. Най-първо то ще дойде много учтиво, ще похлопа на вратата и ако не го приемете ще влезе през някоя дупка като някой неканен гост. След съмнението какво иде в света? Ревността. След ревността в човека иде малодушието. То е състояние на слизане, то представлява една долина. След малодушието идва ожесточението. След ожесточението идва отмъщението. След отмъщението идва разкаянието за сторените постъпки. Това са ред състояния, които човек изживява. Съвременните хора не се спират да

направят един анализ на своя живот, да видят защо идва съмнението в тях. Майката има дъщеря, която много обича и дъщерята също обича майка си, обаче една вечер дъщерята закъснее някъде. У майката веднага се явява съмнение. Защо съмнението е проникнало в майката? То е една възможност. Съмнението обикновено се явява в слабите хора. По някой път ние се съмняваме и в Бога. Защо? Какво показва това? Това показва, че ние сме преписали на Бога един характер като нашия и мислим, че и той като нас обещае нещо и после не може да го изпълни. Казвате: е, и Бог е като нас. Туй показва, че имаме едно слабо верую, а не едно принципно верую. Например, в една от своите беседи, аз един път казах, че човек не трябва да има за любовта никакъв обект. Обектът е нещо материално. Защо човек не трябва да има за любовта си никакъв обект? Понеже обектът е подложен на известно изменение, вследствие на което ти не можеш да разчиташ на този обект. Ако разчиташ на този обект, ще изгубиш любовта си. Да ви обясня какво нещо е обект. Да вземем запример водата, която има три състояния на Земята. Обикновеното, нормалното ѝ състояние е житко, течното ѝ състояние. Няколко градуса над нулата, а именно при 4 градуса, това е естественото ѝ състояние. Водата обаче при известно състояние се втвърдява. Другото състояние на водата е, че тя се превръща във въздухообразно състояние, в пари. Водата се изпарява от нула до сто градуса. Допуснете сега, че във водните капки има известно съзнание. Как биха си обяснили те, защо преминават от течно във въздухообразно и от течно в твърдо състояние? Може ли да им се даде отчет за това нещо? Причините са чисто външни, температурата се е изменила. Водата като се втвърдява се превръща в лед и изгубва топлината си. След туй се втечнява и най-после дохожда до въздухообразно състояние, изпарява се. Когато в душата ви прониква омразата, вие сте в едно подобно на леда, ледено състояние. Тогава всеки ще може отгоре ви да си играе на кънки. После, като дойде топлината, онзи, който си играл върху вас ще ви намери толкова мек и отстъпчив, че ще рискува да отиде на дъното на морето. Вие ще му изневерите. Защо ще му изневерите? Понеже вие ще се намерите във вашето естествено състояние, като дойдат хора в дома ви да се карат, вие ще им кажете: господа, аз не обичам хора, които се бият отгоре ми, които дигат шум. Хайде слезте долу! И те ще се намерят долу на дъното на морето. След това като се изпарите, като се намерите в друго състояние казвате: Господи, аз искам да се извися, да се дигна към тебе! Вие можете да се повдигнете на 1-2-10 километра нагоре, после трябва да се превърнете във водни капки и като такива да паднете на земята, да извършите своята служба. Следователно, тия две състояния на водата са като полюси за акумулиране на енергията, т.е. те са необходими като обнова на енергията при сегашното ѝ състояние. И тъй, за да опознае човек божията любов, омразата трябва да изчезне от неговата душа. За да познае човек божията любов, трябва да се превърне във вода, която да

прониква през цялото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква целия органически живот, да има съприкосновение с целия живот изобщо, за да разбере благото в света. Следователно, ако искате да разберете любовта в най-широкия й смисъл, трябва да разбирате водата, трябва да имате познанието на водата. По-слабо същество от водата няма и по-силно същество от водата няма. Един адепт хванал една малка водна капчица и я затворил в едно малко шишенце. Тя започнала да му се моли и да му казва: моля ти се, пусни ме, че ме чакат у дома моите братя и сестри! Е, кой ще мисли за тебе? Но голямо предчувствие има между частиците на водата, голяма връзка имат те помежду си. Пусни ме, казала му тя, защото ако моите братя и сестри разберат, че си ме затворил, нищо няма да остане от тебе! Не, не давам нито пет пари за тебе. Аз няма да казвам името на този адепт, обаче това бил първия му опит. Той станал причина за първия потоп на Земята. Как станало това? Като научили водните капки, че е една от техните сестри е затворена, започнали да идват една след друга при този адепт и да му казват: пусни нашата сестра! Той в първо време започнал да им се смее, но след като те го бомбардирали усилено, най-после я пуснал. Ние казваме някой път, че всяка водна капка, това е божествен лъч, това е израз на божествения Дух. Какво трябва да подразбирате? Че в този смисъл, божественият лъч прилича на една водна капка. Казват за някого: той е много слаб човек. Да, ако ти си слаб като една водна капка, знай, че след тебе една след друга ще дойдат много водни капки, с милиарди, стига да повикаш към тях. И тогава казвам: не само един адепт, но много адепти ще се премахнат от света, пардесютата на много адепти ще бъдат хоризонтално, само ако си позволят да затворят една капка вода. Казвате: много дяволи има в света. Да, дяволът е един адепт, един учен човек. Дяволът има своя лаборатория, туря в нея мъже, жени и деца, коли ги, пече ги вътре и те блеят. Щом проблее една човешка душа, гласът й е толкова силен, че всички други братя и сестри ще я чуят. Призовеш ли Бога, призовеш ли божието име, проблееш ли, всички водни капки от цялата Вселена ще се притекат, ще се оживят и ти ще бъдеш свободен. Сега ще ви приведа един анекдот, предаден по моему. Исуф-Али Белхами, тъй се наричал един ходжа, се занимавал с окултните науки. У него се зародила идеята, да напише една велика книга, с която да се прослави, че да стане пръв между живите. Цели 20 години той '''иждивил''' за книгата си и когато я завършил казал: благото на моя живот дойде. Тъй както се радвал на своята книга, дохожда при него един странник наречен Муса-Един и със своята малка тояжка мръднал към тази книга. Тя изведнъж потънала във водата. Исуф-Али Белхами се хваща за главата и си казва: отиде ми книгата! Всички букви ще се заличат и нищо няма да остане от нея и започва да плаче. Защо плачеш, го запитва странникът? Той му казва: върху тази книга беше съградено моето щастие. Муса-Един му отговаря: много зле си съградил своето щастие. Книга, която

може да потъне във водата не е истинска книга. Твоята книга не трябва да потъва във водата и буквите не трябва да се заличават. Аз ще ти покажа едно ново изкуство. Този странник бил от видните адепти учители. Той поставил жезъла си над водата като Мойсей и веднага книгата изскочила из водата суха, неповредена, с нито една буква заличена или зацапана. Аз ще ти покажа един по-добър път, по който ще можеш да постигнеш своята цел в живота, но за да ти покажа истинското изкуство да станеш най-видния човек в света, ето какво трябва да направиш: ще отидеш в града, ще купиш едно гърне с мляко, ще го туриш на главата си и през целия път докато го носиш ще играеш кючек. На Исуф-Али се доискало това благо, но го досрамяло да направи тъй, както адепта му казал. Той си помислил: аз, такъв виден ходжа да тръгна с гърне мляко на главата си и да играя из пътя кючек! Това му се видяло невъзможно и взел да мисли каква хитрина да намери, как да изпълни тази задача, да се добере до това изкуство, без обаче да се изложи сам в тази работа. Той дава пари на един от своите слуги и му казва: ти ще купиш едно кило мляко, ще го туриш в едно гърне на главата си и тъй ще ми го донесеш. Слугата изпълнил всичко според заповедта и донесъл млякото на ходжата. Той го взема от него и го занася на Муса-Един, който веднага познал хитрината и му казва: слушай, ти няма да ме лъжеш! Туй гърне не го донеси ти на главата си, затова, ако искаш да научиш изкуството, което мога да ти дам, ще трябва сам да донесеш едно гърне с мляко на главата си, като играеш по пътя. Взема той гърнето, което слугата донесъл, хвърля го на земята и го счупва. Ти или ще донесеш гърнето с млякото и човек ще станеш, или няма да го донесеш, но от тебе нищо няма да остане. Тогава ходжата си казва: няма нищо най-после, цели 20 години изкарах в тази работа, няма какво да се прави, ще донеса едно гърне с мляко. Взел гърнето с млякото, но понеже се срамувал много, вързал очите си с кърпа, но веднага се сетил, че не трябва по този начин, за това хвърлил превръзката и започнал да играе по пътя. Така донесъл млякото на своя учител. Учителят му казва: понеже ти пожертва своето честолюбие и своята гордост, ти си достоен за истината. Така и вие все трябва да пожертвате нещо в света. Какво трябва да пожертвате? Трябва да пожертвате онова състояние на егоизъм в себе си, онова животинско състояние, наречено още сатанинско, както и онова противоречие, онази омраза, онази завист, на които се натъквате в живота. Щом ви обиди някой, низшето съзнание идва веднага. Докато човек не може да примири тези две състояние в себе си, той не може да направи крачка напред. За това той идва на Земята, да научи тези методи, тези велики закони, по които ще може да примирява всички противоречия в живота. Казва се в Писанието: из Египет позвах сина си. Моисей живя в Египет, но трябваше да отиде в пустинята и там да прекара цели 40 години. Той дълго време пасеше овцете на тъста си Йотова, но дойде на гората Хорив и му се яви там ангел господен. Той се беше много

обезсърчил. Защо? Понеже мислеше чрез насилие да спаси израелския народ. Когато Господ му се яви и му каза да отиде при Фараона и да му каже да освободи евреите, Мойсей му отговори: Господи, аз не съм толкова способен човек, при това съм и гъгнив, прати някой по-способен от мене! Казва му Господ: не, ти си учил в Египет, ти ще отидеш, пък ако е въпрос за красноречие, аз ще намеря друг. Брат ти Арон ще дойде с тебе. Буквата М в думата Мойсей означава субстанциално състояние на материята, от което се редят нещата в света. Думата Арон означава човек на мъдростта. Всякога поне два елемента трябва да се съединят в света. Единият елемент срещаме в сърцето, а другият елемент срещаме в ума. Умът и сърцето на човека трябва да се съединят. При това и човешката воля трябва да се съедини с тях, за да има едно вътрешно съчетание помежду им. Има едно противоречие в света. Едни хора казват: нас ни трябва само сърце. И прави са. Други казват: нас ни трябва само ум. И прави са. И едните са прави и другите са прави. Не трябва да има едно съчетание между ума и сърцето. При това човек трябва да изучава всички свои състояния, за да знае защо е създаден по този начин. Задавали ли сте си въпроса вие, къде сте и какво правите? Вие сега сте в Египет и се учите. Колко време Христос е седял в Египет да се учи? Той седя дотогава, докато ангелът се яви на Йосифа и му каза: вземи детето и се върни в Ханаан. Ханаан, това е обетованата земя. Той е символ и означава, онези благоприятни условия, при които може да се проповядва истината. Като няма тези благоприятни условия, човек трябва да отиде в Египет да се учи, да придобие знания и мъдрост, че да се върне в Ханаан и да занесе това богатство със себе си. Какво трябва да придобием ние на Земята? Трябва да придобием онази вътрешна връзка, която сме изгубили. Ние сме изгубили вътрешната връзка със самите нас. Човек не познава себе си. Колцина хора има в България, па и из целия свят, които познават себе си. Аз не казвам, че няма, но са малцина. И вие трябва да дойдете до това изкуство да познавате себе си. И когато у вас се роди това познание, да работите за развиването на вашите вътрешни органи, вашите вътрешни мощни сили, тогава и вашите желания напълно ще се постигнат. Да допуснем, че вие сте един виден цигулар и давате един концерт на дърветата в гората, а после давате един концерт във военния клуб и свирите на хората. Тия два концерта еднакви ли ще бъдат? В гората вие ще свирите за себе си, а във военния клуб ще свирите за хората. И в единия и в другия случай обаче, все трябва да има някой да ви слуша. Вие искате да обичате някого. Онзи, когото обичате, като първо условие трябва да бъде абсолютно умен и абсолютно добър човек. Дух и душа трябва да бъде той. При всички условия на живота си, той не трябва да се изменя. И ледът, който запазва своята топлина, и водата, която запазва своята топлина, и парата, която запазва своята топлина при всички условия е все едно и също нещо. Аз се чудя някой път на хората, които когато са богати казват: Господ е много добър. Когато дойде и най-малкото нещастие върху

тях, казват: Господ не е тъй благосклонен по отношение към нас. Сега питам ви, когато едно магаре е натоварено със злато на гърба си, по-красиво ли е то от едно магаре, което е разтоварено от това злато и гърбът му е свободен? За вас, които се считате собственик на това злато, разбира се, че е по-красиво магарето, което е натоварено със злато на гърба си. Отлично нещо е това магаре да влезе в двора ви. То е най-голямото щастие за вас. Обаче, от гледището на магарето, най-голямо щастие е когато гърбът му е свободен, когато е разтоварено. Повикали едно време магарето на сватба с билет. Срещнал го някой и го запитал. Къде отиваш? Поканено съм на сватба. Ами каква ще бъде длъжността ти? Е, най-малко вода ще нося, за какво друго ще ме канят? Отива то на сватба и веднага му турят самара. Но магарето има изкуство да пее. Затова, когато носело водата, запяло из пътя. Запитват го: защо ревеш? Пея, отговорило то. Да нося вода, това е моя длъжност, а да пея, това е мое изкуство, което аз давам даром на хората. Без да ме бият и без да ме мушкат, аз пея. Наистина, когато магарето иска да прояви нещо от себе си, то пее. Аз казвам: ревът, това е най-благородното, отличното нещо на магаретата. То не реве, а пее. Има една тъга в това магаре. Ако аз бих бил един поет, бих написал няколко куплета за магарето. Магарето казва за хората: и вода им носих, и им пях, но песента ми не разбраха и мене не разбраха, все магаре си останах. Нито мене разбраха, нито песента ми одобриха. Не е ли същото, което и Христос казва в една от притчите: пях ви, не пяхте, плаках ви, не плакахте. Питам: какво иска светът от добрите хора? Аз мисля, че добрите хора заемат местата на магарето в света. Къде какво става в света, все добрите хора са виновни, все те са лоши. Ако в една война измрат 50 милиона хора, никой не обелва зъб, нищо по това не се казва, но ако в едно религиозно общество умрат 10 души или им мръднат дъските като на Исуф-Али Белхами и почнат да играят с гърнето мляко на главата, казват за тях: полудяха тези хора! Казвам: не, тия хора носят мляко на главата си. Питам: кое състояние е по-добро, да краде човек или да проси? Като хвана един крадец, питам го: защо крадеш? Че няма да прося я! Хвана един просяк, питам го: защо просиш? Няма да отида да крада я? Спра се и казвам: и двамата имат право и двамата мислят добре. Това са разбирания за живота. Хвана трети и го питам: ти какво правиш? Няма да крада, няма да прося, а ще работя. Това е човекът, това е най-правилното решение на въпроса. Който нито краде, нито проси, а работи, това е най-правилното разбиране. А онзи, който краде, има право да краде, обаче кражбата има свои последствия. Онзи, който проси има право да проси, обаче просията има свои последствия. И онзи, който работи, има право да работи, обаче и работата има свои последствия. Сега онзи, който ме слуша и не струва хас от мене, взема книжката си и пише в нея и току погледнеш и видиш в някой вестник като “Утро” или някой друг, че пише там: този човек руши обществото. Разбиране е това. От Египет позвах Сина си! Значи, от място,

където трябва да се учи. Да оставим тия неща, те са възгледи на хората. Онзи, който може да се нарече човек в пълния смисъл на думата, който е дошъл на Земята, трябва да има един мощен дух. Аз наричам герой онзи човек, който като носи страданията си в света, и да го ударят, пак да се повдигне. И като се повдигне, пак да пее. Това е човекът с мощен дух. Магарето в окултизма играе важна роля. То е символ, емблема, него считат за емблема на четвъртото посвещение. Онзи човек, който не разбира живота на магарето, а обръща внимание на неговата форма, на ушите му, на копитата му, на неговия глас, както и на това което върши, той нищо не разбира. Трябва да обърнете внимание на онзи живот, който е вложен в тази форма. Разбирате ли вие, какво нещо е животът на магарето? Казвате: е, магарешки живот! Знаете ли, че в някои отношения в това животно има красив живот? Да оставим неговите слабости, понеже ако се домогнем до слабостите му като животно, питам човекът няма ли слабости? При най-големите слабости в човека, ние трябва да виждаме и онези красиви пориви в неговата душа. Когато говорим за противоположностите в човека, ние още не разбираме самия човек. Когато говорим за водата и за леда, аз разбирам поляризиране на две състояния, т.е. преминаване на едно състояние в друго. Защото, парите и ледът, това са нищо друго, освен две състояния на водата. Значи, животът при парата и при леда постоянно се мени. Ние сме дошли на Земята. Какво трябва да научим? Първо трябва да придобием онова истинско знание, което ни дава разширение на съзнанието. Вие научили ли сте изкуството да разговаряте с една ябълчна семка например? Можете ли да я накарате да ви проговори? Казват за Едисон, че той турил една желязна игла на плочата на един фонограф и като завъртял тази плоча, иглата имала изкуство да говори или да пее, т.е. да имитира човешкия глас. Казвам: между тази игла и между плочата на фоногрфа има някакво разумно съчетание, но зад това разумно съчетание седи едно разумно същество, което е създало това съчетание. Казват, че Едисон измислил това нещо, но той сам не могъл да си обясни, как е възможно фонографа да говори. Ами, че първият фонограф е човекът. Като се завърти колелото на живота и човек почва да говори. Хиляди плочи има в този фонограф. Като се завърти една от тия плочи, веднага се явява дядо ти, който е живял преди хиляди години. Той започва да говори, ти чуваш неговия глас и започваш да живееш неговия живот. После завъртиш друга плоча, дойде баба ти, започва да ти говори и ти захващаш да живееш нейния живот, придобиваш нейния характер. Въртят се плочите една след друга, стари и нови песни и разговори се произвеждат. Казваш си: не зная какъв дявол влязъл в мене? Никакъв дявол не е влязъл в тебе, но плочата на баба ти е дошла и тя ти говори. Жива е баба ти! Сега ако ви представя една картина за духовния живот, вие ще се учудите, този живот ще ви се види смешен. Та и баба ви и дядо ви почват да говорят. Те казват: чуден станал светът! Всичко, каквото сме правили едно време, сега

излиза на лице. Позвах Сина си от Египет. Този син, който е отишъл да се учи в Египет, трябва да слезе в материята, да мине през страданията, за да се научи. Страданията представляват една велика божествена наука. Без страдания човек не може да се научи. Туй трябва да имате като правило. Всякога знанието е свързано със страдания. Страданието носи знание, а знанието само по себе си представлява условия за живота. Животът носи условия за придобиване великото благо, а благото създава условия за проявяване на божията любов, а любовта ни въвежда в условия да влезем във връзка с ония разумни същества, които са минали по този път, за да се радваме. Кога човек се радва? Нали като намери една разумна душа, с която може да се разбира? Кога една майка се радва? Когато има една разумна дъщеря, с която може да се разбира. Кога един учител се радва? Когато има един ученик, който може дълбоко да разбира. Кое е онова, което може да причини радост на нашите братя? Когато един наш брат е жив, а не умрял. Има умиране, но има и оживяване. Онзи, който се учил в Египет знае какво нещо е смъртта, знае какво нещо е животът. Учителите от египетската школа са пращали своите ученици да учат методи, по които да напущат своите тела за един месец най-малко. След това като се върнат отново в телата си, по такъв начин да оживеят, да възкръснат телата им. Египтяните са имали смелостта да балсамират телата на своите покойници, като са вярвали,че един ден ще се върнат в същите тела и ще възкръснат с тях. Но европейците развалиха техния план. Те като дойдоха, развалиха гробниците им, започнаха да режат телата на мумиите им, искаха да проникнат в тайните , които са криели. И после се чудят, защо тия мумии имат такова злобно изражение. Те си казват, развалиха ни плана! Европейците нямат търпение да дочакат да възкръснат тия тела, та да видят божията слава. Па и за съвременните учени няма никаква тайна. Те започнаха да режат и живия организъм и казват: няма нищо в него, той е само материя, в каквото се превръща и след смъртта. Със смъртта всичко се свършва, казват те. Така разсъждават онези учени хора, които не са запознати със законите на природата, на които липсва нещо. Липсват им методи. Казвам: ако някой ангел дойде сега при вас и ви каже да отидете в Египет, ще отидете ли? Вие ще станете сутринта и ще кажете: сънувах снощи, че един ангел дойде и ми каза, да отида в Египет. Който ви слуша, ще каже: какво ти трябва да слушаш глупави сънища? Умните американци не бяха ли глупави пред очите на хората, когато преди години в Клондай се откри една златна руда и хиляди хора от тях изпродадоха своето богатство и се стекоха там да извлекат злато от повърхността на земята. Всички се заразиха от тази мания да печелят. Та стига да дойде този ангел да им каже, че ще спечелят нещо, тогава няма да се съмняват в този сън. Има нещо, което човек може да спечели. Но тъй, ние сме чужди един на друг. Вземете, ако някой човек разправя за своите страдания, тия, които го слушат се запитват: защо страда този човек? Майка му е жива, баща му е

жив, има хляб да яде, защо страда? Те не могат да разберат неговите страдания. Някой поет написал една книга или някоя своя поема представя я пред света, но всички се нахвърлят върху него, започват да го критикуват. И той най-после си казва: защо ли ми трябваше да пиша? Защо страда този поет? Вложил е той нещо в своята работа и никой не го разбира. И какво става с него? После, някоя майка роди едно дете, то влезе между хората и почват да го мушкат тук-там. Връща се то дома си цялото в рани. Майката се хваща за главата, започва да превързва раните му. Цялото е продупчено от хората. Такова е положението и на един художник, и на един музикант, и на един поет, надупчени са те на много места. Опасно е сега да бъдеш и религиозен или духовен човек, може да те намушкат на общо основание. Започват да говорят по твой адрес: той е идиот, глупав човек, такъв, онакъв. Казвам: в какво седи умния човек, как се познава той? Днес един човек, който може да опропасти живота на хиляди хора, минава за учен, а един човек, който посветява живота си или като лекар, или като художник, или като музикант, или като поет, или като майка, минават за глупави хора. Но това не се отнася до цялото човечество. Има и благородни души в света. Та сега ние трябва да се стремим към създаване на ония разумни връзки, които съществуват отгоре, които са необходими за проявяване на разумния живот. И всеки от вас може да го създаде! Сега вие ще кажете: има два вида живот, има два вида хора. За това именно са пратени учителите в света, да учат хората на разумния живот. Потребни са учителите на света. Всяка майка, всеки баща, всеки наш приятел, който може да ви упъти в правия път, който може да ви даде един добър съвет, той е учител. Аз взимам думата "учител" в най широк смисъл, подразбирам хора, които могат да говорят на един положителен език. Целият свят днес е пълен само с разочаровани хора. Вие ще срещнете и млади и стари хора с разнебитени сърца, за които казват: Господ да ги утеши! Как ще ги утеши Господ? Не сме ли ние носителите на тази божия благодат? Не сме ли ние божествените лъчи, които трябва да изпълним волята божия тук на Земята? Едно време ангел господен слезе от небето и каза на Йосифа: вземи детето си и бягай в Египет! И днес ангелът слиза и казва на всички майки и бащи: вземете детето и се върнете в Израел, в Ханаанската земя, защото настанаха вече онези благоприятни условия". И сега този ангел ви казва да се върнете в света, за да работите. И всеки от вас трябва да дигне знамето на любовта, не червеното знаме, нито бялото знаме, а знамето на любовта, което трябва да бъде светлина. Та като се дигне това знаме, всички трябва да четат на него. Неговата светлина е толкова приятна, защото само по себе си, то носи свобода. И аз казвах: за да се образува това знаме, трябва да се съединят в него всички човешки умове и всички човешки сърца. Това божествено знаме ще бъде направено от нишките на всички човешки умове и всички човешки сърца. То ще бъде най-красивото знаме, под което трябва да се събере цялото човечество и да

каже: ние ще воюваме в този свят за онази велика истина, която носи човешката свобода. И туй ще се изпълни! Само тогава имат смисъл думите: от Египет позовах Сина си. Защо го позовал? Защото се изучил. Думата Син в този случай, това е любовта. Та казвам, настана вече моментът всеки от вас да се запита, защо е дошъл на Земята? Защо си дошъл? Да проявиш божията любов. Защо си дошъл? Да проявиш божията мъдрост. Защо си дошъл? Да проявиш божията истина. Защо си дошъл? Да проявиш божията правда, да се застъпиш за страната на правото. Защо си дошъл? Да проявиш божията добродетел. Дошъл си да проявиш качествата на всички добродетели, да проявиш всички таланти и всичко онова най-хубаво, което имаш вложено в твоята душа от хиляди години. Всичко това трябва да го изнесеш, не да го раздадеш, но то трябва да бъде като заложба за благото на твоите братя. Само тогава ще се образуват следните няколко връзки. Първата връзка е от Бога към хората. Втората връзка е от нас към Бога т.е. от създаденото към Бога. Третата връзка е от човека към човека и четвъртата връзка е най-възвишената, от Бога към Бога. Направим ли тия връзки, това значи да се съединим с този мощен божествен Дух, та като ви срещна, в ума си да ви държа тъй, както държа себе си. Да ви почитам тъй, както почитам себе си. Да ви обичам тъй, както обичам себе си. Във вашето лице да виждам Бога тъй, както го виждам в своето лице. Тогава всички ще носим божието благо. И само тогава светът ще се оправи. Не че сегашните условия ще се изменят, но ние можем да поправим, да подобрим тия условия. Засега обаче, тия условия са необходими за вашето развитие. Тези мъчнотии, които имате, са необходими за заякчаване на вашия дух. Ако в света няма известни налягания, никаква работа не можете да извършите. Ако всички хора в света са богати, нищо не може да се постигне. Ако всички хора са бедни, пак нищо не може да се постигне. Богатството предизвиква един род способности у човека. Сиромашията предизвиква друг род способности у човека. Вътрешното доволство предизвиква трети род способности у човека. Вие често казвате: аз остарях. Що е старостта? Старостта представлява за тебе възможност да се проявиш, т.е. ти имаш възможност да станеш млад. Като казваш, че ще остарееш, подразбирам, че имаш възможност да станеш умен. Ти трябва да правиш опити да се подмладяваш. Вие правили ли сте опити да се подмладявате? Казвате: глупости, ще се подмладява човек! Че как тъй? Най-красивото състояние е да се подмлади човек! Ние съвременните хора, като дойдем до една определена възраст очакваме вече да умрем. Не, онзи, който не е умирал, не е бил в Египет и онзи, който не е възкръсвал не е бил в Ханаан. В Египет ще отидеш да научиш закона на безсмъртието, а в Ханаан ще отидеш да научиш закона на възкресението, великия закон на любовта. Земята е една велика лаборатория. Сега ние чакаме да дойдат ангелите и да ни освободят. Че кой ви е вързал? Всички вие сте свободни. Гледам някоя

жена седи замислена и казва: аз съм ограничена, вързана съм. Питам: като дойде на Земята към кого бяха първите ти връзки? Кой ти даде живота? Бог ти даде живота и затова първото отношение, което имаш е към Бога. Следователно, първото задължение, което имаме в света е към Бога. Ако аз не спазя своите отношения, своите задължения и обещания към Бога, мислите ли, че ще мога да спазя задълженията си към другите хора? За в бъдеще бих желал хората да постъпват по следния начин. Някой млад момък като срещне някоя млада мома, която го харесва и иска да се ожени за него да й каже: аз вече съм престанал с такива суеверия, за такава мома не се женя. И момата като срещне някой млад момък, да каже: аз за такъв момък не се женя. Що е женитбата в света? Женитбата първоначално е представлявала една разумна връзка, едно разумно отношение. Ако мъжът има една другарка, тя трябва да е такава, че да го повдига в живота, а не да му туря един юлар и да го подтиква с него напред. Аз като говоря за мъже и жени, говоря за всичките. Този юлар се среща навсякъде. Жената като намери, че мъжът е по глупав от нея, туря му един юлар и го води. После, от време на време го понашари с камшика.Той мълчи, няма какво да прави. Питат го: как си? Силно нещо е жената, бре! На друго място пък мъжът туря юлар на жена си, понашари я с камшика си от време на време. Питат я: какво нещо е мъжът? Силно нещо е мъжът! На друго място учителят вързал ученика си, другаде пък ученикът вързал учителя си. Питам: с тия юлари разрешили ли сте всички ваши въпроси? Казват: оставете: всеки човек да се проявява тъй, както му диктуват неговите отношения към Бога. Един ден, когато той свърши своята работа, ще бъде и с тебе. Отидеш някъде, виждаш, че някой се моли на Бога. Застани някъде далече от него, не му бъркай, укажи най-голямото уважение и почитание към неговото сърце, към неговото разположение. Вие казвате: какво застанал онзи глупак там да се моли? Какво мисли той? Мисли той, разрешава една от най-великите, от най-трудните задачи. Това значи да се молиш. Молили ли сте се вие? Казвате: срамота е да се моли човек. Да, като те прострат на земята на някой участък и ти ударят с камшика 25, тогава казваш: моля ти се, недей! Защо се молиш сега? Значи, с камшика се молиш, а без камшик не се молиш. Аз бих казал: удряй, братко удряй, но ще знаеш, че един ден този камшик ще засегне и твоя гръб. Ако ударят на мене един камшик, на тебе – два. Ако ударят на мене три, на тебе-шест. Ако ударят на мене 100, на тебе - 10000. Такъв е великият божи закон. Глупавият няма право да бие. Само умният има право да бие. Аз наричам художник, скулптор или музикант, този човек, който като бие с чука своята статуя, изкарва от нея нещо хубаво. Аз наричам велик поет този човек, който знае какво да пише и изкарва нещо хубаво. Ние не се нуждаем от глупави хора, които бият. Горко на онзи строй, в който глупавите хора бият! От Египет позовах Сина си! Той дойде от Египет дето е завършил своето образование. И всички вие трябва да завършите своето образование,

за да бъдете мощни духове. Има нещо по-мощно в света, отколкото съвременното образование. Тези сабли, които днес носят военните, едно време ги носиха магите. Те са магически пръчици, емблеми. Магите работиха с живите закони на природата. Но днес хората като изгубиха това изкуство, те не знаят какво да правят даже и с един нож. Сега всички мъже носят тояжки, но не знаят какво да правят с тях. Едно време Моисей като дигна своята тояжка, раздели морето на две части, отвори път за да мине народа му по сухо. Той като дигна тояжката нагоре, произведе цяла буря в природата, но знае как и на кое време да я дигне. Има времена, когато човек само като дигне пръста си, може да произведе цяла катастрофа в природата. Но благодарете, че не знаете кога е това време. Някой казва: ти знаеш ли какво мога да направя? Ако такъв човек би знаел кога да дигне ръката си, би произвел цяла катастрофа, но благодарение, че не знае времето за това, той дига преждевременно ръката си. Вие ще се научите да дигате тояжката си не само за катастрофи, но и за добрини. Само за това има време. Соломон е казал: има определено време за всичко. Затова трябва да отидете в Египет да се учите на мъдрост и на знание, на този вътрешен морал, на този устой. Тогава само ще имаме една нова вътрешна култура и няма да бъдем малодушни. И тъй, ако сегашните възгледи, които имате за нещата са искрени у вас, задръжте ги. Ако са купешки, ако са стари, набрали прах, утайки, освободете се от тях! Оставете във вас само онези вътрешни заложби, които Бог ви е дал. Работете с тях и за тяхното разработване. Това е законът на великата свобода, който сега иде в света. Силните , мощните души аз наричам героите в света. Те са душите, които влизат в другите хора, разбират ги, считат ги като души, които също тъй страдат. Те считат, че и в тях има някакви хубави заложби, че и тия хора могат да се обърнат към Бога. Та аз желая днес да не ви пущам празни. Всяко празно гърне, всяка празна стомна ще я напълня с нещо. Всеки от вас трябва да занесе дома си поне по един килограм мляко на главата си. Ами вие трябва да знаете, че сте хора! От хиляди години какво очаквате на Земята? Ако разберете живота си, криле ще ви израстнат, ако не разберете живота си, главата ви ще побелее, гърбът ви ще се превие, краката ви ще отслабнат и един ден всички ще свършите безславно и на гробът ви ще напишат: тук е гробът на забравения, на незнайния. Във време на войната германците направили един паметник на своите паднали войници в Сърбия и написали върху него имената на всички. Писали: тук почиват германските герои. Идват след това сърбите, заличават туй, което германците писали и отгоре написали: тук са падналите незнайни герои. Който не вярва в думите ми, ще има такъв паметник, на който ще бъде заличено името му. Да бъде човек без име, това е състояние на смърт. Да зовеш човека по име, това значи този човек има достойнство. Само умните, само възлюбените от Бога хора имат име. Казва се в Писанието: и ще им дам име и всеки сам ще го

знае. Из Египет позвах Сина си. Аз желая да ви повикат от Египет всички, да се върнете в Ханаанската земя и да бъдете носители на онова, което сте научили там.

Беседа, държана от Учителя, на 14.02.1926 г. в гр. София.

*Забележка: От 9-10 страница в pdf файла текста се разминава и продължава с част от друга лекция.
Книги:

Познах сина си
Заведоха Исуса (Сила и Живот. Осма серия (1925–1926). Русе, 19261927)
35 беседи от 15 ноември 1925 г. до 11 юли 1926 г.

Начало: 10:00

1926_02_14 Микроскопическите добрини
лекция пред специалния клас

МИКРОСКОПИЧЕСКИ ДОБРИНИ

Четиринадесета лекция
14 февруари 1926 г.

Верен, истинен,чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се темата „Какво мисля аз?”

За следния път пишете върху някоя свободна тема и върху темата „Метод за правилно мислене“.

Съвременните хора се страхуват от страданията и се стремят да ги избегнат. Те не знаят, че живот без страдания и без радости е живот на малките камъчета, които съставят скалата. Какво щяха да научат хората, ако бяха събрани на едно място като малките камъчета в скалата? – Те нямаше да научат нищо. Само едно щяха да имат – спокойствие. Обаче състоянието на покой е временно: то не може да продължи много. Тъй щото, когато хората избягват страданията и търсят само радости, те доброволно се излагат на огън. Да живее човек само в радости, това значи да бъде жив опечен.Това е все едно да се излагате под непрестанното действие на слънчевите лъчи без капка вода в устата. Какво щеше да бъде вашето положение, ако трябваше с години наред да се греете на слънце? Не е нужно години наред да се греете на слънце, за да усетите нужда от вода и сянка. Ако се изложите на действието на слънчевите лъчи един-два часа само, вие веднага ще потърсите вода да утолите жаждата си. Следователно, когато сте радостен, не се отказвайте от малкото облаче, от което ще капне малко дъждец. В този смисъл скръбта, страданието не е нищо друго, освен малко облаче, което носи влага всред радостите на живота. Тази влага внася освежаване в радостта. Страданието именно осмисля радостта. Без облаци на небето Слънцето би изсушило, би стопило всичко живо. Ако има само облаци и мъгли, и те могат да унищожат живота. Страданията и радостите са две крайности в живота, които правилно се сменят. Както горещият слънчев ден се сменя с облачен, дъждовен, така и радостта се сменя със скръб. Който познава закона за трансформиране на състоянията, той лесно може да смени едно лошо състояние или неразположение на духа с добро.

Сега ще ви дам един метод как да постъпвате, когато сте изпаднали в лошо състояние, т.е. когато сте неразположени. Представете си, че не сте яли три дни, а сте беден, нямате пари да си купите хляб. Поглеждате дрехите, обущата си, чудите се отде да намерите пари да си купите здрави дрехи и обуща, да се освободите от скъсаните. Ето какво трябва да направите. Седнете някъде и почнете да си въобразявате, че сте цар, с мантия и корона на главата, че управлявате хиляден народ. Каквото заповядате, веднага се изпълнява. Пред вас тичат десетки слуги и слугини, услужват ви, поднасят ви пищни, вкусни яденета. Дето погледнете около вас – къщи, градини – всичко е на ваше разположение. Като отвлечете мисълта си от всекидневното положение, в което се намирате, и започнете да мислите върху други работи, ще излезете от лошото си разположение. Ако не успеете да смените състоянието си изведнъж, поне ще почнете да се смеете, като се видите от последен бедняк в положението на цар. Мрачните, отрицателните състояния, които човек преживява, са чужди, и той трябва да се освободи от тях. Когато някой отчаян, обезсърчен човек върви по улиците, той оставя своите мрачни мисли и състояния по пътя, през който минава. Ако се случи някой човек да мине по същия път, той ще възприеме тези мрачни мисли като неканени гости и ще счита, че са негови. Както силният може да нападне някой слаб човек и да го бие, така и силната мисъл може да нападне някой човек, да му се наложи и да произведе в него цяла пертурбация. Следователно, когато се натъквате на мрачни мисли или състояния, започнете да си въобразявате, че сте цар и се ползвате от всички царски права и привилегии. Действително, сам за себе си човек е цар. Някога, в своето минало, поне един път той е бил цар, но е забравил това. Ако пък в действителност не е бил цар, поне на сцената, като актьор, все ще е имал роля на цар. Ако по този начин човек не може да трансформира състоянието си, нека започне да се моли, да чете или да работи нещо. Когато Невидимият свят създава специална работа на човека, той има предвид да впрегне енергията му, да отклони вниманието му от мрачните състояния, на които човек се е натъкнал, и по този начин да му помогне.

Като ученици, покрай обикновените ви работи и задължения, вие се приготвяте за някаква специална работа. Например някой от вас е чиновник, по цели дни пише или преписва едни и същи работи; друг някой е учител и по цели дни се занимава с прилагане на педагогически правила. Ако работите на човека вървят по шаблонен ред, какво ще придобие той в края на живота си? – Нищо особено. Ето защо, за да оправдае идването си на Земята, всеки човек, а по-специално ученикът, трябва да възприеме новото и да го приложи в обикновените си работи. Само по този начин той ще осмисли живота си и ще внесе в него истинска, чиста радост. Задачата на ученика е между обикновените си работи да

внесе необикновеното, Божественото. Най-малката Божествена мисъл е в състояние да придаде нещо за съграждане на човешкия характер. Обикновените мисли и чувства не оставят дълбоки следи в човешкия живот. Обаче необикновените мисли и чувства оставят бразди в душата на човека. Те го повдигат, водят го към възвишен, велик свят. Те придават нещо към устойчивостта на човешкия характер. Като знаете това, не щадете времето си за микроскопически добрини и за реализиране на малки, микроскопически Божествени подтици. Не се оправдавайте с нямане на време. Изкуство е човек да направи някое малко добро не когато е свободен, но когато е много зает с работа. Така направено, това добро представлява основен камък на неговата бъдеща сграда. Срещам един отчаян, измъчен човек, който мисли да се самоубие. Приближавам при него и тихо му пошепвам да направи една разходка до Витоша. Той ме погледне, нищо не казва, но става и тръгва за планината. Срещам го вечерта, но вече радостен, насърчен, с нови сили за живот. Какво е станало с него? Той е видял по пътя камъни, растения, животни, извори, които са го навели на някакви необикновени мисли. Тези мисли са внесли в него нещо ново: те са му дали някакъв урок, който го е освободил от отчаянието. Ето защо, дойде ли у вас мисълта да отидете на Витоша, не разсъждавайте много. Съсредоточете се в себе си, за да разберете отде иде тази мисъл, и тръгнете. Тази разходка непременно ще внесе във вас нещо ново.

Мъчнотиите и страданията в живота идат с единствената цел да заставят човека да излезе от обикновените условия на живота и да влезе в необикновените, да познае красотата и величието на Природата, да разбере смисъла на Живота. Човек трябва да се въоръжи срещу мъчнотиите в живота, да се справи с тях по най-правилен начин. Кой е виновен за мъчнотиите, на които хората се натъкват? – Никой друг, освен те самите. Ако някой тръгне бос по планината и нарани краката си по острите камъни, Природата ли е виновна за това, или той сам? Щом е така, човек трябва да се въоръжи срещу острите камъни, за да не го нараняват. Естеството на камъните е такова, че не могат да не нараняват босите крака на хората. Като са знаели, че ще срещнат мъчнотии в живота си, всички животни – риби, птици, млекопитаещи, са взели мерки да се оградят от тях. Например, за да не наранява краката си, конят си е направил копита. Въз основа на същия закон и хората трябва да развиват своите способности, за да могат да си помагат с тях. Да се прояви човек, това не значи още, че трябва да покаже своите отрицателни качества. Отрицателното в човека представлява наклон, път на слизане. Ако е въпрос до отрицателната страна в човека, това не е нещо ново. Отрицателното съществува и в животните. Ако ограничите едно животно, и то ще се обезсърчи. За да се обезсърчи човек, не се изисква някакъв голям

талант. Да се съмнява човек или да се гневи, и за това не се изисква голям талант. Обаче, за да прояви човек Доброто в себе си, това изисква усилие. Ако човек се намери пред някакво обезсърчение, съмнение или пред друго някакво отрицателно чувство, той трябва да му противопостави Доброто и по този начин да спре слизането си по наклон. За това се изисква усилие на човешкия Дух. Да направи усилие човек, това не значи, че той трябва изведнъж да скъса въжето на ограничението. Не, постепенно, конец по конец трябва да къса въжето. Важно е човек да постоянства, да прилага волята си.

При сегашните условия човек не може да постигне всичко изведнъж. С очите, които днес има, той не може всичко да вижда. За да вижда всичко, човек трябва да разполага с особен орган. Тогава той ще вижда не само това, което става пред него, но и това, което се върши зад него. Той ще вижда и през прегради. Обаче така могат да виждат само истински културните и благородни хора, защото те няма да злоупотребят с това, което виждат. Ако ясновидството се развие в обикновените хора, те ще направят ред погрешки и престъпления. В това отношение Природата знае на кого какви способности да даде. Докато човек не е развил своите висши чувства, Природата не може да му даде необикновени дарби и способности. Тя му е дала много работа, много занимания, за да не скучае, да не се отегчава. Веднъж дошъл на Земята, човек трябва да учи, да мисли. Всяка вечер или сутрин той трябва да употребява по 10-15 минути за размишление, да си отговори на въпросите защо е дошъл на Земята, какъв е смисълът на живота и т.н. Чрез мисълта си човек черпи енергии от Природата. Така той си пробива път и през най-непроходими места и се свързва с великото, с мощното в Природата.

Ако не можете изведнъж да си отговорите на някой въпрос, не се обезсърчавайте. Постоянствайте ден, два, три и повече, докато се свържете с мисълта на по-напреднали от вас същества, които веднага ще ви помогнат. В Природата съществува закон на взаимодействие, на взаимопомощ. Според този закон мисълта, която достига до човека, е толкова по-права и велика, през колкото повече умове е минала, без да се накърни нейният подтик, нейната сила и чистота. Тази мисъл е Божествена. Само чисти и благородни души могат да възприемат Божествените мисли, без да накърнят тяхната чистота и сила. Само такива души са в състояние да реализират тия мисли. Колкото повече такива души съществуват на Земята, толкова по-висока ще бъде и културата на хората. Обикновените, посредствените хора и да възприемат някоя Божествена мисъл, те я изопачават, вследствие на което тя губи своя естествен ритмус. Мисълта трябва да бъде ритмична. Без ритъм нещата са обикновени, плоски. Това не значи, че обикновеният човек не може да

стане необикновен. Всеки може да развие своите дарби и способности. Усилие се иска от човека – нищо повече. Всеки човек трябва да работи върху себе си, за да развие това, което Природата е вложила в него. Когато работи съзнателно върху себе си, само тогава човек вижда своята сила. Тогава той се натъква на ред изкушения, на ред вътрешни мъчнотии. Само така човек може да опита силата на своя характер. Лесно е да бъде човек носен на ръце, но мъчно е сам да ходи. Докато е на Земята, той трябва да упова на краката си, да не разчита на никакви превозни средства: автомобили, файтони, железници, параходи. Някога превозните средства могат да дойдат на помощ на човека – това е друг въпрос. Обаче в себе си човек трябва да разчита само на краката си. Когато пожелае да тръгне някъде, веднага ще стане и ще реализира желанието си. Рече ли да упова на железница или на параход, той трябва да чака определен час, според тарифата им. Ако пък рече да упова на кола или на файтон, пак трябва да чака известно време, докато впрегнат конете. Не само това, но колко пъти човек е би излаган на изненади, на катастрофи. Някъде е ставала катастрофа с железница, другаде – с параход, а на трето място – с кола. Колко хора са пострадали от обръщане на коли и от падането им в пропасти.

И тъй, не търсете лесния път. Особено ученикът трябва да води спартански живот, да не се плаши от мъчнотиите в живота. Когато попадне в някоя гора, човек не трябва да търси други удобства, освен тези, които Природата му предлага. В този случай той трябва да вземе пример от птиците. Както птиците правят гнездата си от мъх, шума и клончета, така и човек може да събере мъх, шума и храсти и да си направи легло за нощуване. Съвременните хора са недоволни от условията, в които живеят, и ако нямат меко, удобно легло, те се оплакват, че са спали на голи дъски. Нищо лошо няма в дъските, но ако човек спи на дъсчено легло, за предпочитане е леглото му да бъде от чамови дъски. Чамът придава духовност на човека. Когато ученикът сгреши нещо, той трябва да спи няколко вечери на чамово легло. Щом изправи погрешката си, той може да смени леглото си. И без да е сгрешил, добре е от време на време да спи на чамови дъски. Които търсят удобства в живота, те си правят пухов юрган, пухов дюшек, за да им е меко и топло. Други пък правят юрганите и дюшеците си от вълна. Пухът и вълната като удобства са за онези хора, които обичат да си угаждат. Ученикът трябва да гледа на живота сериозно. Той трябва да държи съзнанието си винаги будно, да не греши. Когато сгреши, трябва да приложи някакъв метод за изправяне на погрешката си. Добре е в такъв случай да спи няколко вечери на борови дъски, без възглавница, за да се свърже с бора, да приеме някои от неговите качества. Като се свърже с бора, той ще разбере неговия живот, условията, при които се е развивал и е живял. Борът внася импулс в човека да расте

нагоре. Същевременно той смекчава неговия характер. Борът е голям идеалист, а дъбът – материалист. Като спи върху борови дъски, човек се калява. Добре е в едно отношение човек да бъде спартанец, а в друго – изнежен. Голямата изнеженост се наказва от Природата. Тя изопачава човешкия характер. Мнозина смесват мекотата с изнежеността. – Не, голяма е разликата между мекота и изнеженост. Мекотата е качество на човешкия Дух.

Сега да се спрем върху някои от написаните от вас десет въпроса. Защо човек се е отделил от Бога? – Защото главата му е станала дебела. Еднообразието отдалечава човека от Бога. Еднообразието ражда недоволство. Хората са недоволни, когато не са почитани. Всеки човек иска да бъде уважаван и почитан. Това желание е естествено, но то трябва да се оправдае. Всеки човек може и трябва да бъде почитан заради Божественото в него. Следователно, за да бъде почитан, човек трябва да даде ход на Божественото в себе си. Изобщо, за да развивате в себе си каквото и да е чувство или каквато и да е способност, вие трябва да се движите в съответна среда, между хора, у които тези чувства и способности са добре развити. Ако искате да развивате милосърдието си, дружете с милосърдни хора. Ако искате да развивате математическия си център, идете при някой виден математик, който може да хвърли светлина в ума ви, за да придобиете импулс към работата си. Като работите усилено и с обич върху математиката, вие постепенно ще развивате своя център. Какво трябва да се направи, за да се обичат хората? – Светът е пълен с обич, но обичта е потънала дълбоко в човешките сърца и трябва да се вади със сонда. Обич има не само в човешките сърца, но навсякъде в Природата. Въздухът е пълен с обич, но трябва да знаете как да я извадите оттам. Кой е органът на любовта в човека?

Отговор: Сърцето.

Така мислят хората, но всъщност със сърцето ли човек люби? Забелязано е, че когато започва да люби, сърцето на човека започва да се вълнува, стомахът му се разстройва, а мозъкът отказва да мисли. Колкото е по-гореща любовта на човека, толкова повече удовете на неговия организъм се разстройват и отказват правилно да функционират. Знае се при това, че Любовта не причинява пакости на човека. Тогава кой е органът на Любовта? Вие нямате право да товарите сърцето си с излишна работа, с излишни желания. Задачата на сърцето не е да люби, да желае това или онова. Неговата работа е в кръвообращението. Претоваряте ли го с излишна работа, ще го разстроите, а щом сърцето се разстрои, ще се разстроят стомахът и мозъкът. Това общо разстройство на организма ще застави всички клетки да обявят генерална стачка, да се откажат да

работят. Каквото човек предприема, то трябва да е в съгласие с всички клетки на неговия организъм. Ако всички клетки дадат съгласието си господарят им да обича някого, само тогава той има право да прояви любовта си. Не е позволено да се упражнява никакво насилие върху клетките. Те са разумни и могат да преценят на коя любов трябва да се даде ход и на коя – не трябва. Това, което съвременните хора наричат любов, не е нищо друго, освен временно удоволствие, каквото е пиенето на спиртни питиета. Днес се напие човек, утре го виждате изтрезнял. Истинската Любов подзразбира проява на целокупния човек, който разбира езика и законите на Живата Природа и се разговаря с нея. Човекът на Любовта е човек на разумната жертва. Той е смел и решителен, никога не се обезсърчава. Той постоянно се разширява. Ако видите, че някой се стеснява, ограничава по ум и по сърце, той няма Любов в себе си. Видите ли някой прегърбен, който едва се движи, който не обича да ходи, този човек няма любов в себе си. Любещият човек е пъргав, подвижен, умен, съобразителен във всички свои действия.

Любовта е среда за душата. Попадне ли в естествената си среда – Любовта, душата правилно се развива, а оттам умът, сърцето и волята също правилно се развиват. Усилията, стремежът на човечеството днес се свежда именно към това – да намери своята естествена среда на живот и там да работи. Мнозина са намерили вече своята първоначална естествена среда на развитие и са започнали да работят; други са на път да я намерят, да започнат правилно да работят. Едно трябва да се знае: рано или късно всички хора ще дойдат до своята естествена среда на развитие и ще почнат съзнателно да работят. Като ученици вие трябва да се спирате върху малките, върху микроскопическите си прояви, да се наблюдавате, да контролирате волята си, да видите как постъпвате. От всички се изисква крайна деликатност, като се започне от най-малките, та до най-големите ви прояви. Вие трябва да се вглеждате едни в други, да си помагате, да вземате участие в мъчнотиите си. Някои са съвършено безучастни към страданията на ближните си. Минават – заминават покрай тях, като че не ги виждат. Ако вие като хора не си съчувствате, не може да става въпрос за съчувствие към животните и растенията. Някой минава покрай няколко деца и вижда, че те си играят с една птичка, измъчват я. Той спира пред тях, поглежда ги, засмива се и си заминава. Той казва: „Птичка е това!“ Значи щом е птичка, може да се измъчва. – Не, който е милосърден и състрадателен, той ще се спре пред децата, ще им даде няколко лева за птичката, ще я тури в джоба си и след малко ще я пусне на свобода. Следователно страданията и мъчнотиите, които човек преживява, не са нищо друго освен затвор, клетка, в която немирни деца са го поставили, за да го измъчват.

Няма човек в света, който да не е попадал в капан, поставен от неразумни същества на пътя му. След големи страдания и плачове възвишени, разумни същества от Невидимия свят слизат да го освободят. Като се освободи, човек забравя да благодари за свободата, която тия същества са му върнали. Той мисли, че сам се е освободил. Докато е в капана, човек се обезсърчава, отчайва се, иска да се самоубие, но щом излезе от капана, всичко забравя и казва, че не струва човек да се отчайва. Той не трябва да забравя, че някое разумно същество е платило за него, за да го освободи. Много пъти човек попада в такива капани, докато най-после научи урока си, и като ги види след това, отдалече още бяга. Светът е пълен с разумни същества, които помагат на човека, освобождават го от робството и от ограниченията, в които е попаднал. Който помага на ближните си, и на него помагат. Правете добро, без да се страхувате. Започнете от микроскопическите добрини и вървете към по-големите. Не се страхувайте, че ще изгубите времето си. За едно микроскопическо добро не се изисква даже и минута. Като работите по този начин, вие постепенно ще се приготвите за възприемане на новото, за придобиване на Новия живот. Новото прониква в науката, в религията, в изкуствата, в музиката, в поезията и литературата – в Целокупния Живот. Стремете се към Новия живот, който осмисля всичко.

Първо упражнение: Ръцете горе, с длани, обърнати напред, с преплетени палци. След това ръцете се разделят, като описват широк полукръг назад, със силно изпъване. Ръцете се изнасят напред; прикляка се, прави се загребване с ръцете. Изправя се тялото, ръцете са пред гърдите, с длани, обърнати надолу, и с пръсти един срещу друг.

Второ упражнение: Всички са прави, с ръце, спуснати надолу. Десният крак и дясната ръка се изнасят надясно (първо кракът се изнася, а после ръката). Вниманието, мисълта се концентрират от крака към ръката. Същото упражнение се прави с левия крак и с лявата ръка.

Трето упражнение: Прави се силно, ритмично движение на ръцете в кръг: нагоре, назад (тялото се изпъва силно), надолу с приклякане; следва загребване и изправяне на тялото нагоре. (Това упражнение се прави няколко пъти с ускоряване и забавяне, но всякога ритмично.)

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Микроскопически добрини

Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_02_17 Веригите на съмнението
лекция пред общия окултен клас

ВЕРИГИТЕ НА СЪМНЕНИЕТО

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

(Четоха се резюмета от темите „Разлика между самообладание и въздържание“ и „Отличителни черти на четирите годишни времена“.)
(Чете се темата: „Качества на най-голямото и на най-малкото число“.)

Питам: каква разлика има между относителен и абсолютен морал? Често се говори за закони, за известни морални положения. Както всеки дом има свои установени закони и правила, така и всяко общество има свои установени закони и морални правила. За да разберем живота, ние трябва да започнем от дома. Майката и бащата създават законите в дома. Майката напълни 10–20 кутии с различни сладка, затвори ги добре и казва на децата си: няма да бъркате в тези кутии! Децата знаят, че в тях има сладка, които тъй много обичат. Те знаят, че ако бъркат в кутиите, ще дойде пръчицата, ще има мъмрене, плач, сълзи. После ще дойде лъжата, а оттам и смущението. Значи, докато детето е малко, престъпление е, ако само̀ бърка в кутиите. Когато детето порасне, стане голям син или голяма дъщеря, те имат право да отварят кутиите, да си взимат сладко. Това за тях не е престъпление. Туй е относителен морал. Или когато кутиите със сладко са на майката и детето бърка в тях, това е престъпление, за което ще има пръчица. Ако кутиите са ваши, вие можете свободно, безнаказано да бъркате в тях.

И тъй, има общи положения в живота, нарушенията на които в един случай биват неморални, а в друг случай – морални. Например не е морално детето да бърка в кутиите със сладко без волята на майката или на бащата. Ако то пита майка си и получи разрешение да бърка, това не е престъпление. Обаче за големия син или за голямата дъщеря е морално, когато сами отворят кутиите със сладко и ядат. Престъплението на детето се състои в това, че то не е питало майка си, да яде, или да не яде сладко. Подобно нещо се случва и в общества, където има установени правила и закони, както и в училищата. За пример, казано е, че учениците трябва да бъдат сериозни в клас, да не се смеят. Обаче един от учениците се смее за нещо. Веднага учителят го пита: „Драгане, защо се смееш?“ – „Защо пък да не се смея?“ Какво престъпление е направил, че се е засмял? Престъплението е само там, че ученикът се е засмял в клас, където гамата е

съвсем друга. Когато учениците се смеят в клас, гамата на мисълта се изменя и учителят губи връзка в работата си. В гамата на смеха има вибрации, различни от тия на мисълта, вследствие на което ученикът може да се смее само след свършване работата на учителя. Само по себе си в смеха няма нищо лошо, но между смеха и сериозната мисъл няма съответствие. Обикновено смехът идва след голяма скръб, като реакция на скръбта. След всяка сериозна мисъл идва посредствена мисъл. Това нещо се забелязва и между религиозните хора. При голямото усилие от тяхна страна, непрекъснато да поддържат религиозно настроение в себе си, настъпват обратни реакции.

Казвам: имайте предвид следното правило. Между всички мисли, чувства и действия в човека всякога трябва да има хармонично, преходно състояние. Човек не трябва да бъде краен. Наистина, това зависи от неговото развитие, но всеки ден той трябва да придобива нещо, колкото малко и да е; този малък придатък спомага за неговото разширение, за устройството на мозъка му. Нервният човек, за пример, и духовен да стане, пак е нервен; подозрителният човек, и духовен да стане, пак е подозрителен. Подозрителният човек цял да облечеш в морални положения, пак подозрителен ще остане. Подозрението изпъква по единствената причина, че вълк във вълк всякога се съмнява. Когато един вълк се върне от обиколка, друг вълк му казва: „Ти си ходил в някоя кошара“. Вторият се съмнява в първия, че е ходил в някоя кошара, откъдето е задигнал някоя мазна овца. Обаче има неща, в които ние никога не можем да се съмняваме. За пример, никога една овца не може да се съмнява в друга, че тя е яла месо. Защо не може да се съмнява? – Защото според устройството на овцата невъзможно е тя да яде месо. В заключение ние казваме: хора, които са от рода на овците, никога не се съмняват; хора, които са от рода на вълците, всякога се съмняват. Казвате за някого: „Този човек има вълчи характер“. Това подразбира, че този човек е свързан със съответни сили в природата. За тази цел такъв човек трябва да бъде постоянно нащрек, да търси устойчиви сили, с които да се свързва.

Следователно вълк във вълк се съмнява, че е ял месо. Овца в овца никога не се съмнява, че е яла месо. Обаче вълк във вълк може да се съмнява, че е ял корени. Защо? – Защото вълкът, след като не намери месо, и корени яде. Значи вълкът подозира и в лошото, и в доброто. И затова на хора, които имат вълчи характер, и лошо да им направиш, и добро да им направиш, все подозират. Забележи ли човек в себе си такива прояви, той трябва усилено да работи върху тях. Това са занимания, задачи, които човешкият дух трябва да разреши. Често на духовните хора се дава задача да видоизменят едно свое вълче състояние, да го преработят, да го превърнат в по-възвишено. В това отношение духовните хора трябва да бъдат

алхимици, да превръщат неблагородните прояви на естеството си в благородни. Задачата на алхимика е да превърне желязото в злато. Задачата на духовния човек е да превърне някои свои низходящи сили във възходящи. Например той трябва да видоизмени своето невежество, своята лошавина. Лошият човек е богаташ, който трябва да работи над себе си.

Питам: вие, които от толкова години работите над себе си, как превръщате силите на гнева? Ти се заканваш някому, показваш ту левия, ту десния си юмрук. Левият юмрук показва, че сърцето ти трябва да взима участие във всяка работа; десният юмрук показва, че и умът ти трябва да взима участие. Мърдаш ли главата си, това показва, че и тя трябва да взима участие. Мърдаш ли краката си, това показва, че и те трябва да взимат участие.

Ще ви дам един пример, да видите докъде може да отиде човешкото подозрение. Един мъж, който бил много ревнив, всяка вечер, преди лягане, взимал една верига и за единия край връзвал десния крак на жена си, а за другия край завързвал своя ляв крак. След това заключвал добре двата края на веригата и лягал да спи. Сутрин, като ставал, той поглеждал дали веригата е заключена. Винаги намирал веригата заключена, но пак се съмнявал и казвал на жена си: „Ти си ходила някъде тази вечер". Твърдението му, че тя е ходила някъде, е вярно, но как е ходила? Всеки човек в съня си ходи тук-там, движи се, среща се с хора, разговаря се. Обаче физически, с тялото си тя никъде не е ходила и затова му казвала: „Къде мога да отида? Нали ти сам ме заключваш и отключваш? Къде мога да ходя с тази верига?" Казвам: страшно нещо е човешкото подозрение!

Човек трябва да се освободи от подозрението, от съмнението. Те съществуват и между учениците на окултната школа. Обаче в подозрението, в съмнението няма никаква философия. Благородство се изисква от човека! Съмнението е стара наука, която се е изучавала преди милиарди години. Ако и днес вървите по пътищата на тази стара наука, ще имате същите резултати. Съмнението е признак на това, че човек не разбира дълбоките причини на нещата. Когато човек се съмнява в другите хора, той започва да се съмнява и в себе си, в своята сила, в своята вяра, в своята любов. Какво остава в човека, като отрече своята сила, своята вяра, своята любов и своето благородство? Къде е истинската наука? Съмнението в човека представлява натрупване от чужди мисли, които смущават неговото сърце и неговия ум. Човек никога не трябва да се съмнява в своята вяра, в своята любов, нито в силата на своя ум и на своето сърце. Това са известни величини, с които той трябва да работи. Ти можеш да изпиташ своята вяра, своята любов, както и силата на своя ум, като ги проявиш.

Веднъж си ги изпитал, има ли защо да се съмняваш? Проверявате ли се, изпитвате ли се, по този начин у вас ще се зароди красивият живот. Красивият живот в човека е в сила да се справи със съмнението. Примерът, който ви дадох за ревнивия мъж, добре характеризира съмнението в човека. Той сам завързва крака на жена си с верига, а на сутринта я пита: „Къде ходи тази нощ?“ В същото положение се намирате и вие. Ставате сутрин, речете да се помолите, изведнъж идва съмнението при вас, казва: „Какво си се изправил като кукла? Бог с тебе ли ще се занимава?“ И вие казвате: „Няма да се моля!“ Взимате някаква книга да четете, изведнъж съмнението идва и ви казва: „Мислиш ли, че по този начин ще разрешиш важните въпроси на живота?“ Вие захвърляте книгата настрана, казвате: „Какво съм се зачел? Нищо не мога да направя“. Започвате да пеете, съмнението пак идва: „Какво си се разпял? Младите нека пеят!“ Каквото и да започвате, съмнението всякога идва след вас. Какво трябва да направите тогава? Ако слушате съмнението, трябва да сгърнете ръце, да седнете на едно място и да чакате всичко да се разреши наготово. Съмнението е мъжът, който ви връзва с верига и казва: „Никъде няма да ходиш!“ Няма по-страшно нещо за душата, която е излязла от Бога, от това да бъде свързана с веригите на съмнението! Герой е само този човек, който е могъл да скъса тия вериги и да се освободи от тях. Този човек има характер.

Днес много мъже връзват жените си с такива вериги; и много жени връзват мъжете си със същите вериги. Такива вериги има и в Русия, и в Англия, и във Франция, и в Америка, и в България, само че още не са изнесени вън, да ги видят всички хора. Такива вериги има и в духовно отношение. Време е вече всички хора да скъсат тия вериги на съмнението и да кажат: „Ние можем и без вериги на краката!“ Жената трябва да каже на мъжа си: „Ако ми вярваш, добре; ако не ми вярваш, сбогом!“ И мъжът трябва да каже същото на жена си. Съвременните жени са готови да напуснат мъжете си, но не и съмнението. Не, съмнението напуснете! Жена напуска мъжа си, а съмнението не напуска; мъж напуска жена си, а съмнението не напуска, приятел напуска приятеля си, а съмнението не напуска. Съмнението напуснете, не мислете повече за него. Има нещо идейно в човека, което никога не допуска съмнението в себе си. Кое е това идейно състояние? Аз ще ви представя картинно това идейно състояние. Допуснете, че вие живеете в свят, подобен на този на земята, но необикновено красив. Където се обърнете, навред плодни дървета с по един, два, три, четири, най-много до 12 плода на дърво. При това вие можете да си късате от всички плодове. В този красив свят няма никакви животни: нито млекопитаещи, нито птици, нито риби. Водата в моретата е тиха и спокойна; въздухът е чист и прозрачен; слънцето грее ярко, то е в зенита си. Представете си, че вие живеете сам в този свят. Как ще се чувствате? Ще кажете: „Страшно е тук,

голяма самотия съществува, не мога да живея в този свят". В кой свят искате да ви постави Бог? На земята сте недоволни, плачете и скърбите. В идейния свят не можете да живеете сам. За да живеете в идейния свят, вие трябва да научите езика на растенията и с тях да се разговаряте. Те ще ви покажат Божествения начин, по който трябва да живеете. Казано е в Писанието: „Праведният ще бъде като дърво, насадено в Божествената градина". Влезете ли в идейния свят, вие ще бъдете като дърво или като някое малко цветенце. Сега хората си представляват рая нещо подобно на този свят. Мислите ли, че като отидете не онзи свят, ще бъдете същите, каквито сте били тук? Там няма да остане помен от вашата външна форма. Как ще се познавате тогава? Има един начин, по който хората се познават. Да познаваш един човек и той да те познава, непременно трябва да имате вяра един в друг. Нямате ли вяра помежду си, вие не се познавате.

Съвременните хора не си вярват. Похвалиш някого, кажеш му, че е добър, той не хваща вяра в думите ти, казва: „Не говориш от сърце". Кажеш му: „Ти си малко сприхав човек". – „Защо ме нападаш?" И като хвалиш човека, и като го кориш, той е все недоволен. Кажете ми една дума в българския език, която да не предизвиква съмнение в човека. Едно е важно за вас: да намерите начин, по който сами да трансформирате съмнението си, и да не чакате Бог да го отнеме от вас. Ако чакате Бог да отнеме съмнението от вас, нищо няма да постигнете. Съмнението трябва да се замести с нещо друго. Този е пътят, по който може да се освободите от него. То представлява трън в човека, който може или да се изкорени и вместо него да се постави друго растение, или пък може да се присади. Питам тогава: „Ако човек живее в идейния свят, в кого ще се съмнява?" Всичко, каквото пожелае, той ще има на разположение: богатство, книги, музика, изкуство, но ще бъде абсолютно сам. Ако искаш музика, ще бутнеш един ключ и ще слушаш най-хубавата музика в света. Искаш да четеш, ще бутнеш втори ключ и пред тебе ще се наредят най-хубавите и мъдри книги в света. Искаш да изучаваш небето – ще бутнеш трети ключ и ще видиш пред себе си най-усъвършенствувани инструменти, с които ще наблюдаваш небето. Каквото душата ти пожелае, ще имаш, като в 1001 нощ. Ти ще четеш, ще учиш, ще се наслаждаваш в този свят, ще размишляваш, но навсякъде и във всичко ще бъдеш сам. Бихте ли желали да отидете в този свят? Не бихте желали. Щом е така, трябва да признаете, че светът, в който сега живеете, е много красив. В този случай идейният живот подразбира само един човек. Когато двама души се явят, идея не може да съществува. Идеята е само една, затова, именно, в идейния свят може да живее само един човек. Където има двама души, там идея няма, но има разногласие. Когато се явиха двама души в света, и дисхармонията произлезе.

Представете си, че всеки от вас живее сам в един свят; как ще се чувствате тогава? Това е възможно, обаче първо човек трябва да мине „нирвана“, за да влезе в този идеен, възвишен свят. Мине ли този свят, човек ще отиде в света на „вечната светлина“, където нито дървета има, нито вода има. Той ще живее във вечна светлина, ще бъде тих и спокоен, за нищо няма да мисли и ще се радва, че е преминал страданията и живее в радостта, като използва благата, които Бог му е дал.

Казвам: този свят, където сега живеете, има много лъжливи положения, от които трябва да се пазите. За пример, някой казва: „Аз съм много любознателен“, а всъщност той е любопитен човек. Ще видите този човек как се промъква оттук-оттам, само да разбере нещо, което го интересува. Въздържайте любопитството си и се възпитавайте! Други хора пък не могат да пазят тайна. Някой им казал нещо, и те веднага ще го предадат на няколко места. Няма нищо престъпно в предаването, но като разнасяте думите от едно място на друго, все ще направите някаква погрешка. Ако речете да криете от всички, това пък е друга крайност. Човек трябва да разбира какво да крие и какво да казва. Питам: трябва ли майката да крие кутиите със сладко от децата си, или не трябва?
Мнозина казват, че нашият живот трябва да бъде отворен. Това донякъде само е вярно. Нашият живот може да бъде отворен само за разумните хора. Човек може да бъде добър само за хора, с които е в съприкосновение. За онези, които не го познават, е безразлично дали той е добър, или не. От това гледище, обаче, щом става въпрос за доброто, за добродетелите, те проникват целия космос. Доброто е Божествено качество, което идва от висшите светове и минава през всички по-долни светове. Доброто ще дойде, но преди всичко човек трябва да се справи с ред отрицателни качества в себе си: със съмнението, с ревността, с малодушието, със злобата, с отмъщението. Справи ли се с тия отрицателни качества, ще дойде разкаянието, а после и жертвата, която ще заличи всички грехове. С тези неща трябва да се борите преди да влезете в Царството Божие. Тези тръни трябва да изкорените от душата си, ако искате да помогнете първо на себе си, а после и на своите ближни. Научи ли човек това изкуство за себе си, той ще знае как да помага и на ближните си.

Съвременните хора работят за възпитанието на младите, но все със стари методи – бой, наказания, заплашвания; тия методи, обаче, не са дали добри резултати. Добрият човек трябва да работи с нови методи, които доброто налага. Ако такъв човек направи хиляди добрини, а една погрешка, тази погрешка ще има силата на хилядата добрини. И обратно: ако лошият човек направи хиляда злини, а едно добро дело, доброто дело по сила ще се равнява на хилядата злини. Последното дело на човека компенсира всичките му предишни дела. Значи ако през целия си живот

сте правили добрини, а най-после направите едно зло, това зло няма да заличи добрите дела, т.е. доброто във вас, но ще му противодейства; щом му противодейства, то кармически ще спре добрите ви начинания. Тогава във вашия живот ще дойдат ред нещастия, които временно ще спрат развитието ви. Който разбира този закон, той няма да предизвика кармата си. Понякога тъкмо дойде време Бог да благослови някого, и той направи някаква погрешка, с която спира Божието благословение. Тогава идват ред страдания, чрез които той трябва да изкупи погрешката си, за да може след години Божието благословение отново да дойде върху него. Такива примери имаме с Давид, с Яков и с много други. В това отношение човек не трябва да се страхува, но да бъде внимателен, разумен.

И тъй, говорите ли за погрешките на хората, трябва да бъдете много внимателни, защото те са крайно чувствителни. Ако речеш да изправиш една погрешка на човека, той няма да те разбере право и ще започне да се съмнява в тебе. Аз съм правил ред опити и виждам колко хората са съмнителни. Казвам на някого, че има еди-каква си погрешка. Той веднага се обижда и ме пита: „Кой ти каза това?“ Казвам: Все ще ми е казал някой. Първо, аз ще те видя; после хората, ще ми кажат; след това ангелите ще ми кажат, а най-после, и Бог сам ще ми каже. Значи първо аз виждам хората; което аз не виждам, ангелите виждат и ми съобщават; което ангелите не виждат, Бог вижда и ми казва: „Кажи на този човек, че ако не изправи погрешката си, ще си навлече голямо страдание“. Не мислете, че никой не вижда какво правите. И вас виждат, и вие виждате – всички сте ясновидци. От виждане до виждане има разлика. Когато обичате един човек, вие виждате по един начин; когато не го обичате, вие виждате по друг начин. За да се виждат нещата в духовния свят, и там атмосферата трябва да бъде тиха, спокойна, да могат пречупванията и отраженията на светлината да стават правилно. На първо място е необходимо спокойна атмосфера, защото и в духовния свят стават пертурбации, както и във физическия. Ако вашият дух не е тих и спокоен, вие не можете да възприемете трептенията на духовния свят. Щом искаш да изправиш погрешката на някой човек, най-първо ще пристъпиш към него с всичкото благородство на душата си, за да го предразположиш, да разбереш състоянието му. Щом разбереш състоянието му, ти можеш да му помогнеш. Помогнеш ли на него, ще помогнеш и на себе си. Да помогнеш на ближния си, това е цяла наука.

Първата задача, която ви предстои като на ученици, е да изкорените от себе си съмнението. То е най-малката погрешка, с която започват всички по-големи грехове. Съмнението е неуловимо, и с микроскоп не се вижда, но влезе ли веднъж в ума на човека, то влече след себе си ред погрешки. Не се ли освободите от съмнението, дарбите на вашия ум, на вашето сърце и на вашата душа не могат да се развиват правилно. Съмнението дава

условия за развитието на всички паразити, които разрушават доброто в човека. Ето защо невидимият свят чрез разни методи ви въздейства, докато ви направи господари на себе си. Станете ли господари на себе си, тогава ще започнат да растат и да се развиват във вас красиви и възвишени неща. Всички вие сте герои. Щом сте герои, започнете да изкоренявате най-малкото зло от себе си – съмнението. Щом го изкорените, на негово място ще поставите нещо хубаво.
Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 17 февруари 1926 г. в град София.

1926_02_18 Страдание, търпение, опитност, знание
лекция пред специалния клас

СТРАДАНИЕ, ТЪРПЕНИЕ, ОПИТНОСТ И ЗНАНИЕ

Шестнадесета лекция
28 февруари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме от свободната тема. Чете се темата „Метод за правилно мислене".

За следния път всеки от вас да напише по една дума – съществително, прилагателно, глагол, каквато пожелае, и пред нея да постави едно число. След това ще наредим думите според числата, които са пред тях, като започнем от единицата, да видим какво може да излезе от тези думи и числа.

Кой е най-важният въпрос сега за вас? Колко е часът сега?

Отговор: Осем.

Коя планета оказва влияние след осем часа? Какво разбирате от знаците, които виждате на дъската? Какво означава ъгълът?

Отговор: Всеки ъгъл означава пространство, ограничено от два лъча, които излизат от една обща точка.

Колко градуса е този ъгъл?

Отговор: Около 30 градуса.

Отде излиза този ъгъл?

Отговор: От центъра на кръга.

Всеки ъгъл се разглежда като централен ъгъл, който се самоопределя. Тъй поставен ъгълът, той представлява буквата *Л*, начална буква на думата любов. Като сила Любовта заема известно пространство и действа върху телата като топлинна енергия. Чертичката над кръгчето представлява

почва, в която Себе-то се посажда. Самото кръгче е посаденото Себе. Знакът б представлява посоката, по която трябва семето да расте. Последният знак представлява разпукване на Себе-то. Следователно знаците, представени на фиг. 1, не са нищо друго освен буквите в думата любов.

В буквите на тази дума е означен целият процес на Любовта. Когато този процес се извършва в душата на човека, само тогава той може да почувства силата на Любовта. Когато семената на Живота се посадят в душата като в почва и възприемат топлинните и светлинните енергии на Любовта, те започват да се разпукват, да покълват, да растат, да цъфтят и да връзват плод. Семената могат правилно да се развиват само при импулса на Любовта. Щом мине през тези процеси, човек започва да мисли, да разсъждава. И тъй, кръстът представлява страданието, котвата – мисълта, а Любовта – светлинните и топлинните лъчи, които слизат от Слънцето. Докато не разчлени думата любов и не разбере силите, които тя крие в себе си, човек не може да разбере дълбокия Ӑ смисъл, не може да я приложи в живота си. Любовта съдържа светлина, топлина, мисъл, условия за растене, за цъфтене, за връзване на плод. Който разбира елементите на Любовта и ги прилага, той правилно разбира Живота. Щом правилно разбира Живота, той е свободен от страдания. Който не разбира правилно Живота, страданията неизбежно го следват. Ако можете правилно да изговорите думата любов и да почувствате съдържанието Ӑ, вие ще можете да я приложите.

Всяка дума съдържа известна сила в себе си, която трябва да се използва. Можете ли да се ползвате от силите, от соковете, които думите съдържат в себе си, вие сте разбрали техния смисъл. Ако някоя дума е обезсоляла, заместете я с друга. Днес думата любов се е толкова обезсолила, че вместо да повдига хората, тя ги кара да се срамуват от нея. Щом е така, нека я заместят с друга някоя, която не е изгубила още солта си. Например заместете думата любов с думите благост, обич. Напишете думите обич, живот, знание. Произнесете ги няколко пъти и вижте какво влияние ще окажат върху вас. Когато някой изучава музика или някаква наука, но нещо не му върви, нека напише думите търпение, разумност, мисъл, правда, работа, труд, постоянство, и като ги изговори няколко пъти, да види коя от тях ще му създаде подтик за работа, коя ще му помогне да преодолее мъчнотиите си.

Какви сили съдържа думата постоянство? На фиг. 2 са представени и елементите на думата постоянство.Чашата показва, че който постоянства, той е или жаден, или гладен. Чашата символизира уста. Когато види плодове в някоя градина, детето влиза вътре без позволението на пъдаря и

си откъсва плод. Ако пъдарят го изгони от градината, то ще обикаля, ще се озърта да не го види някой и пак ще си откъсне плод. Тук детето проявява голямо постоянство. И животните постоянстват, когато искат да постигнат някое свое желание, особено когато са жадни или гладни. Кръгчето след чашата представлява гърлото, през което минава сдъвканата в устата храна. След кръгчето иде чинията, в която се поставя сдъвканата храна. Това е стомахът, който обработва и смила храната. Знакът Т представлява ключ, който отваря пътя на храната, т.е. отвежда я в друг затворен кръг – в областта на червата, дето тя окончателно се преработва. Оттук хранителните сокове се разнасят по цялото тяло. Това се представя със знака Е, с буквата Е, която е знак за размножаване. Значи който постоянства, само той има придобивки, само той жъне плодове. И тъй, колкото и да е безсъдържателна една дума, все-таки тя крие в себе си известни елементи, които могат да образуват сложно тяло. Какво представлява точката? – Нищо. Обаче ако се движи, точката ще образува права линия. Ако линията се движи, ще образува плоскост. Ако плоскостта се движи, ще образува тяло – куб. Какво заключение можем да извадим от това? – Че разумното движение на малките величини в живота създава големи, съзнателни величини.

Всяка дума представлява резултат на нещо. Първоначално думите са били къси, съставени от по един слог. Впоследствие, с развиването на човешките органи, както и на мозъчните центрове, думите са ставали все по-дълги – двусложни, трисложни и т.н. Първобитният човек си е служил със звукове. Колкото повече се е развивал умствено, толкова повече се е обогатявал неговият говор, обогатявала се е неговата реч. Когато мозъкът на човека заболее, той първо изгубва способността да произнася съществителните имена, после – глаголите и прилагателните имена, и най-после – съюзите. Когато започне да оздравява, по същия начин се възстановява способността му да си служи първо със съюзите, после с прилагателните имена, с глаголите, и най-после – със съществителните имена. Това показва, че съюзите са от най-стар произход, а съществителните имена – от най-нов произход.

За да развие своята реч, човек е работил хиляди години върху себе си, постоянствал е, правил е ред усилия. Мнозина си служат с думата постоянство, без да разбират нейния дълбок смисъл. Кой човек може да се нарече постоянен? – Постоянен е онзи, който в преследване на някоя своя идея минава спънки, противоречия, несгоди, но върви напред, не се връща. Ако 99 пъти го нахокате за нещо, в правотата на което е убеден, и на стотния път той пак ще дойде при вас да ви говори за същото. Да постоянстваш един-два пъти само за постигане на нещо и после да се откажеш от него – това не е никакво постоянство. Това е опит само за

развиване на постоянството. Да постоянстваш в нещо – това значи да го постигнеш. Когато развива постоянството в себе си, човек трябва да го различава от нахалството. Който има постоянство, той е умен човек; нахалният обаче е глупав. При постоянството разумът взема участие, а при нахалството разумът отсъства. Постоянството прави човека съвестен, то го заставя да обмисля всяко нещо, което предприема, и да не бърза. Нахалният човек не е съвестен, той е бърз, всичко иска да постигне изведнъж. За да развие човек постоянство в себе си, Невидимият свят го излага на мъчнотии и страдания. Като страда, като се мъчи, човек започва да мисли, да развива постоянство.

Преди да е страдал, преди да е познал мъчението, човек е нетърпелив, непостоянен. Най-малката болка го плаши. Стомах ли го заболи, глава ли го заболи, той започва да се движи в стаята, да ляга и да става от леглото. Ако болката му не мине скоро, той вика лекари, вика приятелите си и започва да се оплаква. Не, заболеете ли, не бързайте да викате лекар. Приложете един, втори, трети метод, концентрирайте мисълта си към болката и няколко пъти си кажете: „Ще оздравея.“ Някога можете десет пъти само да си кажете, че ще оздравеете, и така ще стане, а някога е необходимо хиляда пъти да си кажете, че ще оздравеете. Колкото пъти и да изговорите тези думи, не се обезсърчавайте. Постоянствайте и ще получите добри резултати. Така можете да лекувате и себе си, и приятелите си. Като ученици дръжте в ума си мисълта: болестите имат възпитателно значение за човека. Болестите каляват човешкия организъм и продължават живота му. Забелязано е, че хора, които в детинството си са боледували, те са калили организма си, направили са го по-издръжлив към болести, към страдания. Който в детинството си, в младините си не е боледувал, нито пък е страдал, още при първата физическа болест или страдание той ще се повали на земята – не може да издържа. В този смисъл страданията са упражнения за каляване на организма както във физическо, така и в психическо отношение. От една страна страданията пречистват организма физически, а от друга – обновяват мисълта на човека. Великите мисли се раждат и узряват само при страдания. Най-хубавите, най-великите произведения на учени, на философи, на поети и писатели са създадени във време на страдания. Те са работили при най-неблагоприятни условия, но чрез постоянство, чрез мисъл и работа всичко са преодолели.

Красивите и великите работи се създават при мъчнотиите на живота. Такъв е законът. Колкото по-големи са мъчнотиите ви, толкова по-големи блага те крият в себе си. Това не значи, че човек сам трябва да си създава мъчнотии. Често човек сам си създава страдания и мъчнотии. – Не, тези страдания са ненужни и трябва да се избягват. Какво представлява

търпението и как се придобива то? Страданията раждат търпението. Търпението пък създава условия за опитности. Опитността носи знания. Значи страданието, търпението, опитността и знанието представляват една непрекъсната верига. Някой казва: „Много страдам.“ – Придоби ли търпение? – „Никакво търпение не съм придобил.“ – Щом не си придобил търпение, ти още не познаваш страданието. Това, което наричаш страдание, не е нищо друго, освен промеждутъчни състояния на страданието.

Когато човек припадне, той изгубва съзнание. Това наричаме прекъсване на съзнанието. Всяко прекъсване на съзнанието поставя човека в ненормални състояния. Такова нещо представляват и промеждутъчните страдания. За да не се прекъсва съзнанието му, човек трябва да учи, да работи върху себе си. Често страхът, уплахата стават причина за прекъсване на съзнанието. Прекъсване на съзнанието става всякога, когато двойникът напуща тялото. За да се върне двойникът в тялото, трябва да се направят няколко паси по гръбначния стълб на човека. Заспиването на човека е пак прекъсване на съзнанието, което се дължи на друга причина – на пирамидалните клетки в мозъка. Когато човек е бодър, отпочинал, пирамидалните клетки в мозъка са в нормално положение: една до друга, допрени с крачката си. Щом се натрупа много млечна киселина в мозъка, пирамидалните клетки изгубват първото си положение, вследствие на което човек изпитва умора, сънливост и заспива. За да не изпада в такова състояние, човек трябва да държи съзнанието си будно, за да контролира клетките на мозъка. Не може ли да контролира клетките на цялото си тяло, човек заболява, става ленив, своенравен.

Много болести се дължат именно на индивидуализирането на някои от клетките на човешкия организъм. Следователно, когато клетките на човешкия организъм решат да живеят самостоятелно, далече от живота на цялото, те се групират в известни области на организма, дето образуват свое собствено тяло. Тези израстъци в организма на човека са наречени от учените тумори. Те живеят за сметка на целия организъм и се хранят от неговите сокове. Ако чрез силата на мисълта тези новосъздадени клетки могат да се убедят, че мястото им не е в човешкия организъм, те постепенно ще почнат да намаляват, докато съвършено изчезнат. Прилагайте мисълта си при лекуването. Лекувайте себе си, лекувайте и своите ближни. Мисълта е сила, която трябва да се впрегне на работа. От мисълта на човека зависи по-лесно или по-мъчно ще може да излекува някой болен. Лесно или мъчно, това не е важно. Важно е, че всички хора имат условия да прилагат мисълта си, да работят с нея. Двама души, вярващи, с убеждения, отишли да лекуват един свой приятел, който страдал от силно главоболие. Те искали да впрегнат мисълта си на работа

и по този начин да му помогнат. Какво излезло накрая? И двамата се върнали болни: единият се върнал с болки във врата, а другият – с болки в гръбнака. Това показва, че болният имал по-силна мисъл от тяхната и повлиял и на двамата. Те приели неговото болезнено състояние и се върнали у дома си болни. Ето защо, когато лекува някого, човек трябва да държи съзнанието си будно, да има положителна мисъл и да не се страхува, че може да заболее, да приеме състоянието на болния. Който лекува болни, той все ще почувства състоянието на болния, но това е само отражение на неговата болест, а не истинско заболяване. Има органически болести в живота, но много от болестите на хората са дошли по пътя на внушението. Като знае това, човек трябва да провери откъде е дошла болестта му и като разбере, че е чужда, пак по закона на внушението да се освободи от нея. По пътя на внушението идат не само болести, но и мрачни, отрицателни мисли и чувства, съмнения, обезсърчавания. Ученикът трябва да има будно съзнание, да следи мислите и чувствата си, за да знае отде идат, и чуждите да туря настрана, а със своите да работи.

Сега да се върнем към търпението, страданието, опитността и знанието. Страданията създават търпението. Търпението е преходен стадий за придобиване на опитности. Опитностите са условия за придобиване на знания, а знанието е необходимо за живота. Страданията представляват неорганизиран свят. Търпението пък представлява резултат от обработването на неорганизираната материя и от изпичането Ѝ в приготвената вече пещ. Като изучавате явленията в живота и Природата, забелязвате едно повторение. Ако едно явление е станало пред 22 години, след 22 години ще се повтори същото – това е законът за периодичност на явленията. Например, ако животът на някой човек започва добре, постепенно той върви все по-добре, докато дойде до най-високата точка – най-добре. След това настава слизане, което започва със страдания – зле, по-зле и най-зле. Щом дойде до най-ниската точка на страданията, пак започва изкачване – добре, по-добре, най-добре. Разумният човек минава тези периоди без сътресения, в пълна хармония. Тъй щото, ако преди 22 години някой човек е завързал приятелство с един добър човек, след 22 години ще се запознае и ще стане приятел с друг добър човек. Ако преди 22 години е преживял някаква голяма неприятност, след 22 години ще преживее друга, подобна на първата. Това преповтаряне на явленията учените наричат приливи и отливи в Природата.

Сега ще ви дам една малка задача. Нека всеки от вас си обещае да пише поне по едно писмо в месеца до братята и сестрите от Специалния клас в провинцията. Те минават тежки състояния, а трябва да се подкрепят. Когато минават мрачни състояния, те се намират в положението на бедни хора, които се нуждаят от помощ. Помогнете на бедните, за да помогнат и

на вас.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Страдание, търпение, опитност и знание
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_02_21 Красивото лице
лекция пред специалния клас

ИЗРАЗИТЕЛНО ЛИЦЕ / КРАСИВОТО ЛИЦЕ

Петнадесета лекция
21 февруари 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се темата „Десет важни въпроса“.

Четоха се темите „Какво мисля аз?“ и свободната тема.

Фигура 1 представлява два трапеца: единият – в право положение, а другият – обърнат с основата нагоре. В органическия свят всяка линия, права или крива, има смисъл. Горният трапец представлява глава на китаец. Челото на китайците има форма на трапец. Обективният ум в тях е силно развит. Горната крива линия представлява чело на европеец, на човек от бялата раса. Когато горната основа на трапеца започва да се увеличава, да расте нагоре, това показва, че вътрешните условия на организма се подобряват. Щом условията се подобряват, човек придобива повече сили да противодейства на мъчнотиите. Колкото повече скулите на лицето се издават, а бузите хлътват навътре, толкова по-слаба е стомашната система на човека. Когато стомашната система е слаба, човек се поддава на песимистични състояния. Това се дължи на факта, че храносмилането не става правилно. Щом храната не се смила добре, и кръвта не може правилно да се пречиства. Тогава в организма на човека около ставите се натрупва полуорганическа материя във вид на утайки. Тези неправилности в организма създават неразположения на духа и човек започва да мисли криво. За да не изпадате в песимизъм, чрез силата на волята си вие трябва да работите за подобряване на стомашната си система. Гледайте се в огледало и работете с мисълта си, докато изправите мускулите на лицето си. Мускулите на лицето трябва да бъдат пластични, да изразяват и най-малките прояви на вътрешния, душевния живот на човека. Ако лицето не изразява душевния живот на човека, то е подобно на маска. Това е анормално изражение на лицето. Изразителното лице външно може да е спокойно, но същевременно то изразява вътрешния живот на човека. Всеки момент съзнанието на човека трябва да е будно, да контролира мускулите на лицето, за да не се отпущат. Всички мускули са създадени от разумни сили. Ако един мускул само е атрофирал, човек се

лишава вече от действието на една разумна сила в своя организъм. Всички мускули, всички нерви, артерии са създадени от разумни същества. Всяко нарушаване или прекъсване функциите на тия мускули, нерви и артерии води към дисхармония в живота. Хармонията в живота се обуславя от правилната функция на всяка клетка, на всеки уд в човешкия организъм.

Като знаете това, не се стремете да отричате значението на малките неща в живота. Всяко нещо, което Разумната Природа е създала, е на мястото си и не може да се отхвърли. Има неща, без които може, но има неща, без които не може. Например човек не трябва да има гуша, не трябва да има слаб стомах и не трябва мускулите на лицето му да са хлътнали. Природата не обича скелети. Даже камъните тя облича с мъх и лишеи. Затова, каквото ви липсва, ще гледате да го придобиете. Каквото Природата ви е дала, ще гледате да го задържите. Една от задачите на ученика е да работи върху лицето си, да го направи изразително. В изразителното лице има черти, които никога не се менят. Обаче всички мускули около тях са в постоянно движение. Лице, по което всеки може да чете, представлява добре написана книга. При един виден френолог дошъл един господин, който го помолил да му каже нещо. Френологът пипнал тук-таме главата му и казал: „Ще ме извините, господине, но нищо не мога да ви кажа." – „Защо?" – „Много ситно е писано върху главата ви, не може да се чете."

Човешкото лице и човешката глава представляват книги, върху които Природата е писала с красив и четлив почерк. Който погледне лицето или главата на човека, той трябва да прочете нещо, което да го зарадва, и като го прочете, да каже: „Прочетох една страница от една велика книга и останах доволен." Радвайте се, когато лицето ви се мени, когато мускулите изразяват вътрешните промени, които стават във вас. Всяка промяна на лицето е израз на живот. Лицето е израз на човешката душа. Красивото, изразително лице дава импулс за работа, за наука, за изкуство, за поезия и т.н. Красивото лице изключва всякакъв песимизъм. Лицето на човека може да се изкриви от страдания, но временно само. Когато човек осъзнае, че страданията са благо за него, той постепенно изправя лицето си и го довежда до онази красота, към която се стреми. Колкото повече се стеснява долната част на трапеца, толкова умът става по-подвижен. Ако трапецът се превърне в конус (фиг. 2), равновесието му се изгубва. Той не може да седи на една точка само, на върха си. За да запази равновесието си, този конус трябва да се движи много бързо, т.е. да бъде в непрекъснато движение. Щом спре движението си, конусът пада на земята и се обръща с върха нагоре. Щом изгуби равновесието си, с него заедно губи и силата си.

И тъй, лице, което има форма на конус в положение А, с върха надолу,

показва човек с добър, с подвижен ум. Когато лицето взема положение В, което представлява конус с върха нагоре, това показва животинско състояние. Този конус не е нищо друго освен образ на животно с рога и копита. Ако искате да напишете писмо на някой свой приятел, с което да му съобщите, че работите, че мислите добре, това можете да изразите символично с конус, обърнат с върха надолу. Ако искате да му пишете, че не работите умствено, че умът ви е в застой, можете да начертаете конус с върха нагоре. Приятелят ви ще разбере, че сте изпаднали в животинско състояние. Такива писма представляват езика на Природата, с който хората в бъдеще ще си служат. Ако разбират символите, с които Природата си служи, съвременните хора биха могли в най-големи подробности да гадаят по земните пластове, по техните огъвания и напластявания, да разберат кога какви сили са действали, вътрешни или външни. Земните пластове са писма от далечното минало на Земята, по които учените четат и превеждат. В това отношение истинските учени са ясновидци. Чрез концентриране на мисълта си към известен предмет те се домогват до ония абсолютни истини, до които обикновеният ум не може да проникне.

Работете съзнателно върху лицето си, за да го направите по-красиво, по-изразително от това, което имате днес. Най-малкото постижение в тази задача ще възнагради труда ви, усилията ви. Това ще бъде придобивка, която човек ще занесе със себе си. Само такива придобивки са реални. Всяка друга придобивка, която човек не може да вземе със себе си, е временна, нереална. Реално е само онова, което Духът и душата носят със себе си. Можем ли да постигнем това? – Каквото желаете, можете да постигнете, но не изведнъж. Щом останете свободни, работете върху лицето си. Ако дойдат изкушения, да ви нападнат отвън или отвътре, дайте им работа да разрешават задачата на конусите. Щом ги турите на работа, те постепенно ще утихнат, докато съвсем изчезнат. „Накарайте мързеливия на работа, да ви даде ум“ – така казва българската поговорка. Казвам: „Дайте работа на дявола, за да не ви изкушава, да не ви безпокои.“ Един англичанин имал две кози и една маймуна. През деня козите прекарвали в планината, а вечер се прибирали у дома си, дето маймуната ги чакала с нетърпение да поиграе с тях. Щом ги виждала, тя започвала да чисти козината им от наболите се по нея цигански тръни. Когато не намирала тръни по козината им, маймуната започвала да скача по гърбовете им, да ги дърпа за брадите, за ушите, да си играе с тях. Козите врякали, теглили се, но маймуната продължавала да си играе. Най-после трябвало да дойде господарят да освободи козите от разигралата се маймуна. Така постъпва дяволът с човека. Когато не намери тръни по кожата му и няма какво да чисти, той се качва на гърба му и започва да го тегли, да го измъчва. Причината, поради която дяволите мъчат хората е, че

нямат работа, няма с какво да се занимават. Хората имат крива представа за дявола. Той не е добър, но не е толкова лош, колкото си го представят. Понеже няма работа, дяволът измисля хиляди неща, с които изкушава човека и го кара да греши.

Сега, за да се освободите от изкушенията, от лошите влияния в живота, покрай обикновените си задачи вие трябва да си създадете особени задачи, да се стремите към някакъв висок идеал. При каквито условия и да се намерите, не се обезсърчавайте. Работете за реализиране на вътрешните си задачи. Всеки от вас трябва да си купи по едно малко огледало, в което да се оглежда често, особено когато е неразположен. Щом сте неразположени, огледайте се веднъж, два пъти и вижте за колко минути ще измените лицето си. Като се оглеждате, изучавайте отличителните черти на недоволството, на гнева, на завистта и т.н. Отбелязвайте какви промени стават с очите, с цвета на лицето, на устните ви и т.н. Някога лицето става бледо, а някога – червено; някога очите се замъгляват, погледът става мрачен, устните побледняват. Всяка промяна на лицето е израз на нещо. Понякога лицето става дълго, бузите хлътват. Защо? – За това има ред причини, които трябва да се изучават. Всяко живо същество е изложено на промени. Човек трябва да изучава тия промени, да упражнява мозъка си, да го държи в постоянно движение. Щом искате да измените лицето си, да го направите по-изразително, трябва да се обърнете за помощ към мозъка си. Ако искате да знаете какви промени са станали и стават в мозъка ви, ще се обърнете към лицето си. Изучавайте лицето си, както астрономът изучава небето.

Желая ви всеки от вас да създаде от себе си нов тип. Българинът трябва да преобрази лицето си, да го направи красиво, изразително, то да служи за образец на новия човек, на новия тип. Подвижният ум създава пластично, подвижно лице, върху което идеите се отпечатват като върху чувствителни стъкла. Лицето на човека трябва да говори. То трябва да представя стопанина на къщата. Като стопанин на къщата лицето ще се грижи за нейното благосъстояние и навреме ще взема мерки за най-малките повреди и нарушения. Красивото, което човек носи всебе си, трябва да бъде изразено в главата, в лицето, в ръцете, в краката, в цялото му тяло, а най-после и в словото му, израз на което са неговите мисли, чувства и постъпки. След това идат душата и Духът му като последни изразители на човешката красота и величие. Това са степени на човешкото развитие, които го водят от видимия към невидимия свят. Като говоря за човешката красота, аз имам предвид не само външната, но и вътрешната красота.

Поставете си за цел всеки от вас да предаде на лицето си някакъв специфичен израз. Като се погледнете, един в друг да виждате образ на

милосърдие, на разумност, на благородство, на ученост. Всеки от вас да се заеме да изработи някаква добродетел в себе си, която да се изрази на лицето му. Работете усилено с мисълта си в това направление и вижте какво можете да постигнете. Направете този опит за седем дни. Всяка сутрин или вечер отделяйте от времето си по 10-15 минути за размишление върху образа, който искате да създадете. Седем дни по 15 минути правят 105 минути. Интересно е да видите какво можете да постигнете за това време. Ако искате да придобиете израз на милосърден човек, трябва усилено да мислите върху милосърдието. Представете си мислено, че отивате в дома на една бедна вдовица с няколко малки деца. Майката цял ден тича, работи, за да изкара за хляба на децата си. Като си представите тежкото положение на тази вдовица, проследете какви чувства се събуждат у вас. След това огледайте се в огледалото да видите какъв израз има лицето ви. После си представете, че искате да помогнете на тази вдовица. Бърквате в джоба си, но не намирате нищо. Вземате пари назаем и купувате хляб, сирене, чай, захар – и всичко това занасяте на бедната вдовица. Наблюдавайте се вътрешно – да видите каква радост и доволство ще изпитате. Огледайте се пак в огледалото да видите очертана ли е радостта на лицето ви. Като направите този опит мислено, направете го и в действителност. Само по този начин ще можете да развиете в себе си милосърдието. Следователно, като ученици вие трябва да работите с мисълта си, за да развивате в себе си всички ония чувства и способности, чрез които можете да предадете на лицето си изразителност и красота.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Изразително лице
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_02_21 Бъдете съвършени!
неделна беседа

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ!

Беседа, държана от Учителя на 21.02.1926 г. в гр. София.

"Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш небесни."

"Искайте, хлопайте и търсете!"

Ще ви изнеса две положения за разбиране. В един стих от Евангелието се казва: бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш небесни!

Второто положение се изразява в друг стих: искайте, хлопайте и търсете! Думата съвършенство представлява един незавършен акт, т.е. акт, който сам по себе си не може да се завърши. Съвършенството, това е един вечен идеал не само на хората, но и на всички разумни същества. Той представлява външната страна. Идеалите са необходими в живота. Човек все таки трябва да се стреми към нещо, все трябва да има каква да е идея. От това гледище човек трябва да има една широка душа, т.е. той не трябва да бъде дребнав. Когато ние разискваме по някои обществени въпроси или върху някои домашни въпроси, или върху някои духовни или морални въпроси, всякога има опасност да се породи някакво недоволство. Недоволството стои в дребнавостта или във вътрешната критика, или в критика на другите. Само критиката може да се превърне в едно вътрешно изправление на живота, което може да ни доведе до едно пълно съвършенство.

И тъй, ще имате предвид, че думата съвършенство означава един вътрешен последователен процес. Човек може да бъде съвършен в даден момент, но не може да бъде съвършен във всички моменти. Той може да бъде съвършен в своята специалност, а именно, той може да бъде съвършен като химик в своята лаборатория. Той може да бъде съвършен като богослов или като свещеник, или като проповедник. Той може да бъде съвършен като музикант. Той може да бъде съвършен като търговец и т.н. Някоя жена може да бъде съвършена като домакиня в дома си и т.н. Изобщо, човек може да бъде съвършен в своята специалност, каквато и да е тя. Като говорим за съвършенство, ние не подразбираме това съвършенство, за което хората говорят. Хората говорят за едно съвършенство, което не разбират. Казват за някого: ама той е съвършен. В какво? В обходата си, в характера си. Откъде знаете това? Че вие сте видели много малко нещо от този човек, видели сте само как се отнася външно, но

вижте вътре какъв е, как се отнася със своите слуги. Той е съвършен отвън като дипломат, вие го виждате външно.

Та често в този смисъл и вие сте така съвършени. Има моменти, когато всеки от вас е съвършен. Съвършен е само за миг, но не и завинаги. Вие не можете завинаги да запазите това съвършенство. Благодарете, че не можете да го запазите завинаги! Защо? Ако вие можете да запазите туй състояние завинаги, не зная какво би станало с вас? Да мислим човека за съвършен и да не може да покаже това свое съвършенство, това е едно тежнение на човешкия дух. Под съвършенство аз разбирам простор, широта, най-голямата възможност, в която човек може да се прояви. Когато човек казва, че иска и може да се прояви, аз считам това като най-добра страна на живота. И наистина, само съвършеният човек може да прояви любовта. Само съвършеният човек може да прояви мъдростта. Само съвършеният човек може да прояви истината. Само съвършеният човек може да прояви правдата. Само съвършеният човек може да прояви добродетелта.

Разбирайте съвършения човек в този смисъл, в какъвто аз го употребявам. Всички вие може да се проявите като съвършени, нищо не ви пречи. Никой от вас не може да се оправдае, че има нещо в живота, което му пречи, което го спира. Какво ви спира? Нищо. Че не може да направите това или онова, туй е една фикция. Това е едно самозаблуждение. Ако аз не мога да дигна 1000 кг на гърба си, това не показва моята слабост. Тези 1000 кг аз мога да ги дигна, но как? В продължение на известно време. По този начин аз ще мога да дигна не само 1000 кг, но и 10 000 кг, както и 100 000 кг, па и милиони килограми. У човека обаче има едно тщеславие и той казва: чакай да видя, мога ли да вдигна 1000 кг изведнъж. И изведнъж мога да ги вдигна, но това е друг въпрос. Ако една мравка разглежда живота, тя ще го разглежда от свое становище. Някой ме пита: можеш ли да вдигнеш 1000 кг? Казвам: да, и 1000 кг и 10 милиона килограма мога да дигна изведнъж, но мравешки! Това вече е извъртане на въпроса. То е вече относителна сила.

Във втория стих се казва: искайте! Как трябва да се иска? Искането трябва да бъде разумно. Само разумният човек може да иска. Само разумният човек може да хлопа. Само разумният човек може да търси. Това са вътрешни положения на нещата, това са мерки. Човек трябва да се установи в какво трябва да вярва, към какво трябва да се стреми, какъв трябва да бъде неговият идеал? Той непременно трябва да се установи. Само тогава външният му живот може да стане красив. Сега, някой може да каже: хлопам, но не ми отговарят. Казвам: така е, има условия в живота, когато може да хлопаш и да не ти отворят, а има условия в живота, когато

при първото чукане ти отварят. Представете си, че аз отивам на гости някъде, където съм обещал да занеса една торба със звонкови монети. Ще ми отворят ли там? Да, там всички ме чакат. При първото похлопване още, веднага ми отварят и казват: той е! Но представете си, че аз отивам с един парабел някъде да обера някого. Как мислите, колко трябва да хлопам, за да ми отворят? Колкото и да тропам, доброволно няма да ми отворят. Следователно, ако вие искате невидимият свят да ви отвори, трябва да имате един вътрешен идеал. Идеите са, които дават вътрешен смисъл и красота на живота. Нашите шапки са направени съобразно нашите идеи. Нашите къщи са направени съобразно нашите идеи. Нашите училища са направени съобразно нашите идеи. Стоките в търговията са направени според нашите идеи. Нашите учители, нашите свещеници, всичко това е създадено съобразно нашите идеали. И след всичко това съвременните хора казват, че с идеали не се живее. Хлябът, който ядем сега, е създаден съобразно идеалите, с които живеем. Онзи орач, който оре земята също така има известни идеали. Даже и онази къртица, която рови земята, има свои идеали. Онзи грънчар също тъй има известни идеали. Казват: само ние хората имаме идеали. Не, всички живи същества си имат идеали, само че идеалите им се различават.

Сега ние се спираме при човешките идеали и казваме: нека се даде възможност да се проявят всички разумни човешки идеали, които могат да дадат почва и условия на човешкото съзнание да се просвети, за да се дойде до онези истински идеали, които водят към постигане на божията любов. Щом се яви това съдържание в хората, тогава те ще имат един материал, от който ще се образуват разумните нишки, разумните връзки между тях. Не може да се образуват разумни вътрешни връзки между хората, докато не се създаде един висок идеал помежду им. Сегашните връзки между хората не почиват на много здрава основа. Следователно, ние имаме да работим още много. Не само връзките ви с другите хора не са здрави, но не са здрави още и връзките с невидимия свят, пък и връзките ви със самите вас не са още здрави. Някои ще кажат: здрави са нашите връзки, как не! Че вие още не сте се научили да пазите своя ум! Вие още не сте се научили да пазите своето сърце! Вие още не сте се научили да пазите своите дробове! Вие още не сте се научили да пазите своя стомах, своята храносмилателна система и т.н. Я вижте, какво означава това голямо количество лекари днес? Това показва, че съвременните хора са изгубили своя идеал, те са влезли в курника на грубия материализъм. Тъй наричам аз материализма днес.

И тъй, под думата съвършенство аз разбирам съвсем друго нещо. Представете си, че вие четете една книга като Библията, в която са изложени всички правила, методи и начини за разумно живеене във всяко

отношение. Да допуснем, че съществува такава книга, в която са изложени истинските методи за правилно живеене. Всеки от вас ще може да намери цяр или правила за себе си в тази книга. Такава книга действително съществува в света, но дали вие я знаете, дали я признавате, това е един друг въпрос. Съществува такава книга, в която са изложени всички основни идейни правила как трябва да живее човек, в какво и да е отношение. Ти можеш да четеш тази съвършена книга, която се състои от хиляди и милиони листи и не мисли, че като обърнеш един лист от тази книга, цялата си я прочел. Ти казваш: аз чета тази книга. Казвам: много добре, но това още не показва, че си я прочел цялата. Питам едного: на кой лист четеш? На първия. Питам втори: на кой лист четеш? На втория. Питам трети: на кой лист четеш? На третия. Други питам: на кой лист четете вие? Те казват: на четвърти, на пети, на шести и т.н. Всички четат тази книга на съвършенството, но още не са съвършени. Тази книга аз наричам "Книга на разумния живот". Щом я четеш, значи ти съзнаваш нещата. Имаш ли известни страдания, това показва, че ти съзнаваш своето несъвършенство и си недоволен от себе си. Всеки човек има един идеал. Какъв е идеалът на търговеца? Идеалът на търговеца е пари и стока. Какъв е идеалът на един адвокат? Идеалът на един адвокат е да разбира законите и правилата, да може да ги складира в своя ум, за което трябва да има отлична памет, а същевременно и да има повече клиенти. Какъв е идеалът на един лекар? Да има повече пациенти и колкото повече, толкова по-добре. При това той желае да бъде такъв лекар, че където влезе, да има една магическа пръчица, със силата на която да направи всичко изведнъж и всички да казват за него: този лекар има изкуство! Където влезе, на всички помага. Какъв е идеалът на една шивачка? Ние, като отидем при една шивачка, не искаме тя да се изправи пред нас и да ни се кланя, но искаме да ни скрои и ушие дрехата хубаво, а след това може да прави поклони, колкото иска. Не ушие ли дрехата добре, никакви поклони не помагат. Като отидем при един адвокат, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, а искаме да спечели нашето дело. Ако спечели, и ние и той можем да правим колкото искаме поклони, но ако изгубим делото, ще махнем с ръката си и ще кажем: знаем ние този адвокат, не го искаме повече. Онзи философ, който пише по някакъв въпрос, трябва да владее този материал, за да може да го изложи.

Та всички обикновени хора наричат великите хора "чукари", тъй ги уподобяват. Те казват, че всеки велик човек е един чукар или един планински връх, повече или по-малко висок, който складира в себе си всичката благодат. Между тия чукари има долини и полета. Някои хора сега са по тия чукари, по тия високи планински върхове. Други остават незабелязани, понеже се намират по тия долини и полета. Питам: между тия чукари или между тия високи планински върхове и между тия долини

и полета има ли някакво съотношение? Има, разбира се. Представете си, че нашата Земя беше навсякъде валчеста, никъде нямаше тия чукари и високи планински върхове, какво щеше да бъде нейното положение? Земята щеше да бъде обиколена навсякъде с вода. Обаче, онези същества, които са създали Земята, както и онзи, който я създал са направили и високите и ниските места по нея. Като казвам онези, които са я създали и онзи, който я създал, искам да употребя думите единство и множество като свойства на Бога. Това са две идеи, които аз свързвам, защото според мене единство има само в Бога и множество има само в Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява в множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление или връзка, която съществува между него, то се проявява в единството, за да покаже, че източникът на всички същества е един и същ.

Защо хората са слаби и умират? Защото като се отделят от единството, от Бога, отричат го от себе си, а по този начин се отричат от себе си. При това, като се отделят от единството, отричат и множеството и казват: с много не може да се живее. Тогава, според тях излиза следното: с един не можеш да живееш, с много също не можеш да живееш, остава да живееш само със себе си. Щом дойдеш до положението да живееш само със себе си, ти ще приличаш на една мокра кокошка. Всеки от вас, който живее сам и който отрича тия две идеи, той прилича на омокрена кокошка, нищо повече. И тогава никакъв идеал не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие. В какво седи хубавото и красивото в света? Той е един въпрос, който тепърва се разработва. Досега, както и в миналото, имаше много неща, които ви радваха, но сега, като минавате в тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? Сега може да ви радва само единството. Под единство аз разбирам да имаш онзи вътрешен възвишен живот, да имаш съприкосновение с едно разумно същество, на което основните качества да бъдат любов, мъдрост и истина. При това туй същество да бъде толкова разумно, че във всеки случай да ти бъде като другар, с когото можеш да споделиш известни идеи, известни мисли.

Съвършенството, към което се стреми всяка душа, учените хора го намират в човешкия строеж. Те искат да докажат, че човек е създаден чудно, а религиозните хора се спират върху този въпрос и често казват, че човек бил чудно и страшно създание. Че е чудно създание, тъй е, но че е страшно, с това не съм съгласен. Онзи, който е превеждал думата страх, не я употребил сполучливо. Страхът се появил, когато енергията в своите проявления е била чрезмерно силна. Значи, страхът се е появил или вследствие на голяма сила, на чрезмерна енергия, или вследствие неизвестността на нещата. Аз пък бих казал, че човек е едно разумно и красиво създание. Всеки съвършен човек трябва да знае как е устроен

неговият мозък, неговите уши, неговите очи и прочие. Аз не говоря за онези външни уши, но той трябва да знае как е устроен онзи вътрешен апарат за слушане, как е устроена говорителната система. Той трябва да проучи тази сложност на прояви. Сега ние минаваме покрай нещата, проучваме ги, но все отвън. Искаме по този начин да подобрим положението на обществата, да подобрим света, но трябва да се знае, че светът не може да се подобри отвън, а отвътре. Чудни са съвременните хора като искат да подобрят нещата отвън, по един механически начин. Чудно е, когато един механик иска да изобрети нещо изведнъж. Той дълго време мисли върху известна идея, върху известен принцип, докато най-после започват в ума му да се търкалят онези малки колелца, онези части от машината, онези плоскости. Цели образи рисува той в ума си и едва след 20 години изнася своята идея навън. Идея има в този човек!

Сега и ние искаме да подобрим света. Този свят трябва да се подобри вътре в нас, във всеки поотделно, всеки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на друг език, той трябва да копира нещата. Съвършеният свят създава нещата, а нам предстои да ги копираме. Онзи механик, който изработил нещо, не го е копирал изведнъж. Той е мислил дълго време, изучавал е небесната механика и когато успял да копира в ума си известни идеи, когато най-после ги оформил напълно в себе си, тогава ги изнася на бял свят. Вие се лъжете ако мислите, че този механик сам е измислил тия неща. Питам ви: вашата механика откъде е знаела всичко това, с което днес разполага. Ами вие като не бяхте на Земята, с каква механика се движеше Земята? Вижте колко умно са устроени всички Слънчеви системи, които съществуват днес!

Казват за някого: този човек е отличен човек. Оставете вашата философия! Преди да съществуваше вашата философия, имаше друга една философия, която създаде всички Слънчеви системи. Днес всички умни хора, които живеят в курниците на грубия материализъм, страдат благодарение на този материализъм именно, понеже той, със своя морал, отричаше единството. На него се дължат всички страдания на съвременното човечество, чрез които днес си изкупуват греховете. Като казвам, че в света има материалисти, този упрек хвърлям навсякъде, защото материалисти има в църквите и в домовете, и между учените. Този груб материализъм съществува навсякъде. Между свещеници, проповедници и богослови има материалисти. Между майки и бащи има материалисти. Между учени и философи има също тъй големи материалисти. Аз не визирам само известен род хора, но казвам, че всеки човек, у когото няма възвишен идеал, чрез който да разбира какво нещо е единството, какво нещо е множеството, какво нещо е да обича своите ближни, идеалът на такъв човек е подобен на този на материалиста.

Та, ние сме дошли до едно положение да искаме да живеем на Земята. И право е, идеал е това. Аз уважавам всеки човек, който иска да живее. Животът е най-хубавият стремеж у човека и у всяко живо същество. Да искам да живея, това е съзнание. След като човек пожелае да живее, той ще дойде до ред други идеи, които пък ще го доведат до прекрасни, красиви положения в живота. Тогава аз казвам: какво трябва да направим, за да се живее разумно? За да живее човек разумно, трябва да знае как да черпи онези богатства, които съществуват в природата. Той трябва разумно да приеме своето богатство, откъдето е определен. Ето например българите сега ходят да хлопат в странство за пари. Те нямат пари и казват: между търговците е настанала голяма криза. Искат да направят един заем отвън, но хората не им вярват, не им дават. Това са финансови тънкости, които се спазват. Има нещо, поради което не им дават заем. Българите от ред години хлопат за пари. Добре, щом ние искаме да живеем, нека направим един заем от природата. Като говоря за природата, аз подразбирам едно общество. Под думата природа в моя ум всякога възниква една особена идея. Природата представлява една съвкупност от всички разумни същества. Те направляват целия сегашен Космос. Това аз наричам разумна природа. Деятелността на всички тия същества е така разпределена, че всяко същество знае как да работи, какво да работи и по кое време да работи. Тези съвършени същества по някой път могат да направят някои малки погрешки, които науката нарича изключения, а аз наричам опущения. Тези същества, макар и съвършени, има какво да учат, при това учене те могат да сгрешат нещо. Понеже и вие влизате в тази жива природа, по някой път тия съвършени същества турят и вас на работа, та като направите някоя погрешка, тя се отразява и върху тяхната дейност, защото всички представляваме помежду си скачени съдове. Тези същества са толкова деятелни, че каквото и да стане, каквато погрешка и да се направи, в края на краищата те я изправят. Те бързо изправят нещата с един магически жест. Тези погрешки идват по закона на свободата, понеже всички ние трябва да живеем в свободата. Знаете ли какво нещо е да живеем по закона на свободата? Да живееш по закона на свободата значи всеки момент да знаеш, какво трябва да правиш, да можеш математически да разпределиш какви съществуващи мерки да вземеш за нещата. Представете си какви тънки умове се изискват за това! Представете си какви схващания имат те за нещата!

Да се върнем към въпроса, защо с тази философия ние ще отидем толкова далеч, ще се намерим като петел в кълчища, няма да можем да излезем навън. Сега вие ще кажете: ние искаме реалното в живота, хляб искаме! А колкото се отнася до това, че имало такива разумни същества, това ни най-малко не ни интересува. Да, ето, аз ви казвам как трябва да се нахраните.

Аз подлагам това учение на един свещен опит, който и вие трябва да направите. Това учение е един път, който аз ви соча. Този път не е лъжлив. Това учение не е една лъжлива философия, но то е едно идейно учение без погрешки. Вие можете да направите опити и да се уверите. Като казвам, че това учение е идейно, не мислете, че като направите първия опит и не сполучите, сте се излъгали и да кажете: той само така проповядва, излъга ни той нас. Не приятели, ако един механик е учил при някой виден учител цели 20 години и след това нищо не може да направи, къде седи грешката? Къде е вината? В него самия. Той не е учил както трябва. Може да е някой механик, може да е някой пророк, но всички трябва да учат. Пророците са учили, докато са дошли до тези знания. Често съвременните религиозни хора казват: Господ взел един говедар и го направил пророк. Турците имат следната поговорка за случая: и да видиш, и да чуеш, пак не вярвай! Тъй било, ще вземат един човек от говедата и пророк ще го направят. Лесно става това! Але-пасе хоп! Не е така. Нещата в света стават разумно. Ние трябва да знаем законите за това. Този пророк, преди да е станал такъв, е бил способен човек. Учителите са го взели от говедата, но цели 20 години най-малко той е учил и след това той е станал пророк. Да станеш пророк не е тъй лесно. Това, че той бил взет направо от своя занаят на говедар, от едно най-долно положение, то е само едно насърчение. Какво лошо има в това, че някой бил говедар. Нищо лошо няма. Този пророк по погрешка е отишъл при говедата, затова Учителите са го извадили от това място, като му казват: не ти е мястото тук. Тъй правят и с диаманта. Изравят го от земята, шлифоват го и го използват. Ценен е вече той. Опасността да бъде някой говедар седи в това, че говедата имат особено ниски вибрации. Техният живот е на особен ключ и с това влияят на своя говедар. В техния живот има едно ужасно противоречие и когато човек стане говедар, постепенно започва да се приспособява към вибрациите, към вълните на своите говеда и след 20 години той и говедата му започват да си приличат, този човек огрубява. Често той взима кривака си, че на едно от говедата счупва рогата, на друго от говедата счупва рогата и не иска да знае за нищо. И говедата започват да постъпват като него: виждаш едно животно ритнало друго, после второ, трето и т.н. Не само това, но и лицето на този говедар заприличва на говедата, ако той ги обича. Между каквито живееш, такъв ставаш, казва пословицата.

Та в това отношение, като живеете в това общество, трябва да се стремите да възприемете от него всичко това, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова от обществото, което е вредно за времето, туряйте настрана! Пазете се за самите вас! Аз наричам тия последните неща неприложими. Те са остатъци, те са атавизъм, опити на човешката мъдрост. Такива неща има и в науката, и в религията, и в обществения живот и в домашния живот. Затова ще се върнем към онова положение на

нещата, което е вложено във вас. Всеки трябва да знае, че начините и методите за приложение се намират в самия него, а само за онези семена, които се намират вложени във вашата душа и във вашия организъм се изискват външни условия, които да спомогнат за тяхното израстване. За пример, вие слушате някой виден музикант, но трябва да знаете, че не е учителят му, който го е направил музикант. Той е музикант благодарение на онези дарби, които са вложени в него. Учителят само подпомага. Всеки човек, който е музикант, челото му го издава за такъв. Степента на развитието на неговите музикални органи показва доколко той е музикант, доколко той може да твори или не, доколко той е един обикновен или един велик музикант. Това се определя от широчината на челото му или от издадеността на музикалния му орган, или пък от нишките и дължината на слуховите нерви. И ред още съчетания определят по-нататък неговата творческа способност и сила като музикант. Другаде виждаме някои хора, които искат да имат нежна, деликатна обхода към другите. Това е отлично чувство, но у всички хора не е еднакво развито.

Тогава, аз определям хората в това отношение на четири категории. Първо хора, на които животът се движи в кръг, кръгообразни типове. Второ, хора, на които животът се движи в спирала, спиралообразни типове. Трето, хора, на които животът е радиален, тъй както радиусите в една окръжност. И най-после, четвъртата категория хора, на които животът се движи по начупени линии. Аз имам съвсем друго понятие от вашето за начупената и кривата линия. Когато казвам, че някой човек се движи по крива линия, аз подразбирам, че той при известни условия трябва да се огъне, тъй както Земята някъде се огъва, а на някои места е изпъкнала. Ако си един връх, ти ще се огънеш при известни условия и ще станеш малко валчест. В растенията има такова огъване. Някъде пък трябва да се пречупиш. Да се огънеш, аз разбирам да бъдеш перпендикулярен на своето движение, да измениш първата си посока. И наистина, ако не можеш да постигнеш известни идеи по един начин, ще вземеш точно перпендикулярно движение на първото, ще вземеш точно противоположно движение на първото, ще се движиш по обратна посока на тази, по която си вървял. И тогава казвам, мъжете трябва да се пречупват, а жените трябва да се огъват. Господарите трябва да се пречупват, а слугите трябва да се огъват. Учените и духовните хора трябва да вървят по спирална линия и да се проявяват радиоактивни, т.е. те трябва да имат светлина.

Сега, това изяснение е мъчно за разбиране. Това са форми, това са външни линии. Да се свърже една крива линия с един вътрешен душевен акт, това не е лесно за разбиране. Когато човек огрубява, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубват и се образуват прави и начупени линии. Тогава той е като една динамическа машина или като

една бомба, готова да се пръсне. Когато седне на някой стол, постоянно се движи на него, върти се, няма никакво търпение. Постоянно бърза, уж някаква бърза идея има като някой американец. Не че има някаква идея, но тъй бърза човекът, няма търпение. Такъв човек трябва да използва тия сили. Той, през където мине, си отваря път. Ако си вземе билет или ако отиде в някоя бакалница за захар, ще преведи всички и пръв ще излезе. Където и да отиде той, било като адвокат или като свещеник, навсякъде ще прояви своето естество. Казват за него: много груб човек е този. Не, не е груб, но такова му е естеството. Той казва: аз нямам време да чакам. Изобщо, в това отношение англичаните казват за такива хора, че са марсианци, обичат да воюват. Тия хора искат да се проявят. Не е лошо това, но трябва да се знае, че в природата не съществува само един начин за проявление. При меките характери, туй което обединява, което примирява, което дава вътрешен смисъл е изразено в кривите линии. Тия криви линии придават известна красота на човешкото лице. Такива лица са приятни за гледане, създават известно вдъхновение. В устата им и в брадата им има нещо приятно. Челото и лицето им имат приятно строение, на лицето им играе приятна усмивка.

Няма да се спирам върху тия тънкости, но искам да ви обърна внимание на това, че има известни математически линии, които са разумни линии. Върху лицето на човека те представляват писмо. Например, честността у човека, не тази обикновена честност, а онази по-висша честност, се изразява на челото му. Честният човек ти не можеш да накараш да си вземе думата назад. Каквото обещание даде, ще го изпълни. Българинът, и той горкият обича да бъде точен, но неговият часовник е другояче направен. Той, като обещае да отиде някъде, поне половин час ще закъснее. И като пристигне, ще почне да се извинява и ще каже: моля да ме извините, че закъснях, гости имах. Това, че имал гости, не е извинение. Той трябва да им каже: добре дошли, да им се извини и да си излезе, но да остане точен на думата си. Англичанинът, като обещае да направи нещо, и гости да му дойдат, той се извинява, като им казва: господа, ще ме извините, в толкова часа имам обещание да се срещна с едно лице, затова ще изляза. У нас обаче, ако речеш да се извиниш на гостите, те ще кажат: няма нищо, постойте малко тук, онзи нека ви почака. И българинът уж по часовник се води, но всякога закъснява, а после се извинява. Разумните същества, живата природа изобщо, е много точна в своите действия. Разумните същества абсолютно не се извиняват. Те казват: всеки трябва да бъде точно навреме, нищо повече, нито по-късно, нито по-рано. Природата казва: ние не приемаме хора, които не чакат при вратата. Ние не приемаме хора, които закъсняват. Онези, които не чакат, толкова по-зле за тях. Колкото по-рано отиваш, толкова е по-добре, а колкото по-късно, толкоз по-зле за тебе.

Ние, съвременните хора, сме от тези, които постоянно отлагат. И англичаните отлагат. Казвам: българите правят една погрешка външно, а англичаните вътрешно. Ще ви кажа къде я правят. Да допуснем, че аз съм дал обещание да направя някому едно добро, но не го направя навреме. Невидимият свят вече счита, че не съм устоял на думата си. Мислите ли, че Англия и Германия, които можеха да направят някои неща във време на войната, за да се избегнат тия кръвопролития и не ги направиха не са отговорни? Отговорни са. Разумните същества ги държат отговорни за това нещо. Ако направят това, което са обещали, добре. Ако не го направят, за тях е лошото. Тези свещеници, служители на Бога, както и папата в Рим, можеха да направят много нещо за избягване на войната, но те си казаха: е, за благото на църквата. Да, имат си те своите съображения, но казвам, че благото на църквата седи по-долу от благото на Царството божие. Аз уважавам благото на всеки, но трябва да знаете един по-възвишен идеал. Той е благото на Царството божие и от това благо зависи щастието на всеки народ. Върви ли се по този идеал, ще бъде добре за всеки народ: и за англичаните, и за германците, и за американците. Това е една идея, която трябва да се вложи в умовете на всички вярващи хора. Честният човек носи своя образ. Питат някого: честен ли си? Той казва: вижте ми главата, вижте ми ръцете. Вие ще му кажете: нека видим какво пишат вестниците за тебе! Не, има учени хора, хироматици, които четат по ръцете. Има учени хора, физиономисти, които четат по лицето. Има учени хора, астролози, които четат по звездите. Казват някому: ама ти се криеш. Не, няма нищо в света скрито-покрито. Скрито-покрито има само за глупавите хора. За умните хора няма нищо скрито-покрито. В тази свещена книга всичко е открито. В човешкото лице има написани квадрати и ред други неща, които обикновените физиогномисти не виждат. По лицето на човека има пори, известни линии, известна квадратура и всичко това си има смисъл. У някои хора ръцете са устроени по един начин, а у други по друг начин. Защо са така устроени? Съответствие има между всички линии, които определят характера на човека. Каквато е ръката, такъв е и стомахът. Каквато е ръката, такива са и дробовете, такива са и ушите и т.н. Всякога между частите на тялото има известно съответствие, което отговаря на известни качества в човека. Ако човекът е разумен и досетлив, на това отговаря устройството на частите на тялото му. Ако той е художник, музикант или поет или общественик, във всички части на тялото му има съответствие.

Всеки човек има особено устроен лоб. Всеки човек има особено лице. Всички хора се различават по своята проява и всеки човек, като влезе в едно религиозно общество, започва да мисли как да прояви Христовото учение и как да го приложи. Как да приложим Христовото учение, че да

подобрим обществото, да подобрим живота си? Христос на времето си не е дал всички обяснения за живота. Някои мислят, че Христос е разрешил всички въпроси. Не е така. Някои от пророците са казали много неща. Христос също, но има неща, които не са казани. Вярно е, че пророците са казали много работи, но за в бъдеще има да се кажат още хиляди неща, не всичко е казано. Казват: как да не е казано? Как, нима Свещената книга не съдържа всичко? Не е напечатано всичко в тази книга. Аз често правя възражения на правоверните, които казват, че Христос е казал всичко. Питам: имате ли всички речи на Христа? Нямаме ги. Имате ли всичко, което са казали пророците? Нямаме го. Имаме ли всичко това, което много умни, учени хора са казали? Къде се тия хиляди неща? Пазят се в хранилището на тази велика книга на живота. Няма умни неща, казани в света, които да не са запазени. Има определени хора, писатели, които каквото чуят, дори от вас казано, стига да им харесва, веднага го отбелязват, както правят тук моите стенографи. Един ден ще ти кажат: преди толкова и толкова години, ти направи това, каза това и т.н. Тъй щото, ако влезете в тази велика библиотека на живота, ще видите ред ваши съществувания от миналото, ще видите как сте живяли и как сте действали. Веднага целият ви сегашен живот ще стане ясен. Вие не вярвате в това, но то ще дойде. Един ден вие ще влезете в тази велика библиотека, но само от едно нещо ще ви предпазя: гледайте кандилниците ви и маслениците ви да бъдат пълни с масло, защото е казано, че комуто масленицата не е пълна, т.е. комуто главата не е пълна със знания, няма да бъде приет в Царството Божие. Аз не считам за знание това, да бъдеш натоварен като камила. Това не е знание. Аз наричам знание, да знаеш къде има заровено богатство в земята и да се ползваш от него всеки момент, но разумно. Има хора в света, които знаят къде има заровено богатство, но те са много честни. Такъв човек си има една магическа пръчица, направена от мед. Той я взема в ръката си, държи я на това място, където предполага да има пари и наистина тази пръчица започва да се извива към тази страна, където са парите. Той познава на каква дълбочина в земята е златото, взема си злато колкото му е нужно и пак заравя откритото място. Вие ще кажете, че аз ви залъгвам. Това не е залъгалка, това е факт. Ето и учените хора започнаха с тези магически тояжки да намират къде има златни жили в земята.

Та казвам: всеки от вас трябва да има такава магическа тояжка! Неговият ум трябва да бъде пълен с това божествено знание. И когато една светла идея се лансира от някъде, възприемете я, откъдето и да е тя. Приемете я на радостно сърце. Не чакайте да добиете нищо голямо, пари или какво да е друго. Не гледайте материалистически на нещата. Радвайте се за вашите знания! Всяка сутрин като погледна към Слънцето, което изгрява, аз изпитвам голяма радост. Знаете ли какво богатство се крие в това Слънце?

Може би първите лъчи на това Слънце да ви подтикнат към един възвишен живот и като се върнете в дома си, може би вашия живот ще се подобри.

Казва се в Писанието: бъдете съвършени! Ако вие бихте турили тази идея в ума си, като ставате всяка сутрин, да казвате: аз ще бъда съвършен, това е идеалът на моя живот! Вие наистина ще успеете в това. Ама може да ви каже някой: ти си нервен човек, ти не живееш добре с жена си. Ти си кажи в ума: нищо, аз ще бъда съвършен! Ама ти не си изплатил още дълговете си. Знаеш ли какво мнение имат хората за тебе? Ти ще си кажеш: нищо, аз ще бъда съвършен! Ама ти не си добър музикант. Нищо, аз ще бъда съвършен! Ама ти не знаеш нищо, ти си прост. Нищо, аз ще бъда съвършен! Който повтаря често тия думи в себе си, те са една велика сила, която повдига. Ще бъдете съвършени се казва в Писанието, както е съвършен и Отец ваш небесен. Кой е съвършен? Господ до сега обезсърчил ли се е от вашите грехове? Господ досега обезсърчил ли се е от Земята? Не, той не се е обезсърчил от нищо. Изпраща ни светлина, изпраща ни звездите, изпраща ни Слънцето, приготвя храна за всички. Човек трябва да иска, но да иска разумно. Когато изискваме разумно, всеки е готов да ни го даде, да ни услужи. Разумният човек е способен човек. Когато някой учител по музика види онзи ученик, когото природата е надарила, който е работил в миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учител има две цигулки и ученикът му поиска едната, той веднага му я дава. Защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикът знае да рисува и учителят му разполага с четки и бои, с масла и с ред други принадлежности и ученикът поиска нещо от Учителя си, той веднага му казва: вземи! Защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови веднага да услужим. Мога да ви приведа ред такива примери, където хора с най-затворени сърца при едно разумно искане са в състояние да отворят сърцата си и да направят хиляди жертви. Така се отварят човешките сърца.

Та вие ще турите в себе си мисълта: аз ще бъда съвършен! Това е необходимо за вас, понеже в живота, в който живеете, ще се явят хиляди обезсърчения. Най-първо ще започнете да изучавате вашите деца. Не си правете илюзии за вашите деца. Не им туряйте дарби, каквито те нямат. Не очаквайте да се проявят другояче, освен каквито са. Вашите деца засега ще проявят точно такъв живот, какъвто им е даден. И вие самите не може да проявите друг живот, освен този, който ви е даден. За в бъдеще вашите деца ще бъдат други, също тъй и вие ще можете да проявите други качества. Засега вашият живот е само един лист от тази съвършена книга. Ще го прочетете и ще проявите това, което е написано на него. За в бъдеще ще бъдете друг някой лист. Следователно, вие ще изучавате себе си, ще

изучавате и живота на вашите ближни. И с който човек влезете в съприкосновение, ще постъпите според учението за съвършенството. Изисква се от вас, като срещнеш един разумен човек на пътя си, да обърнеш сърцето си към него и да си кажеш: благодаря, че срещнах този разумен човек. Като срещна на пътя си този човек, аз го познавам без да му кажа нито една дума. После, като срещна едно плачещо същество, казвам: аз съм с тебе. Вземам половината от неговите скърби и си заминавам. Това същество ще се зарадва и казва: срещнах един разумен човек, който има същите схващания за живота, каквито имам и аз. Това е любовта. Любовта не борави с много думи. Това същество плаче там. И аз, без да искам, изпитвам съжаление към него. Това е едно проявление на любовта. Това, че съм срещнал този човек, е една привилегия за мен. Без да искам, без да правя някакво усилие, моето сърце се разтваря и тази душа чувства любовта.

Та казвам: вие имате поне един случай в живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършеният човек помага на другите. Вие казвате: аз не мога да помагам, аз не съм съвършен. Това е самоизмама. Когато някой казва, че не е съвършен, питам: постъпваш ли съобразно Волята Божия? Несъвършен си, ако не постъпваш съобразно Волята Божия. Съвършен си, ако постъпваш съобразно Волята Божия. Писанието казва: бъдете съвършени! Там не се казва, че ти си съвършен. То не е едно съвършеното действие, а продължава и за в бъдеще. Ти сега само започни! Ама аз не съм съвършен. Вложиш ли тази мисъл в себе си, ти ще спреш правия развой на твоето сърце, на твоя ум и на твоята воля и в тебе ще се зароди едно объркано състояние. Ще усетиш главоболие, ревматизъм, бодеж в стомаха си и т.н. След едно такова отказване ще се явят при тебе на консулт десет лекари.

Всички съвременни хора страдат от отричане на идейния живот в себе си. Навсякъде казват: пари трябват! Хубаво, не съм против парите, но това е идея, която е израснала в човека и съответства на онзи труд, който е излязъл от нас. Ние, хората, седим зад парите. Парите имат стойност за нас, понеже ние ги проектираме. Ако хората не дават цена на златото, и то няма да бъде ценно, и парите нямат да бъдат ценни. Следователно, парите, това сме ние. Обществеността живот, това сме ние. Религията и науката, това сме ние. Казват: ти вярваш ли в тази религия? Религията не съществува извън човека. Науката не съществува извън човека. Любовта не съществува извън човека. Мъдростта не съществува извън човека. Истината не съществува извън човека. Всички тия неща съществуват само у човека. Има някои неща материални отвън, които са емблеми.

Някой казва: аз вярвам в еди коя си религия. Вярвам в Христа. Христос и

неговото учение са едно и също нещо. В мъртвия свят не съществува Христово учение. В живия, в разумния свят, под “Христа” ние разбираме божественото, неизменното, идеалното, което означава единство и множество, което и в своето единство е едно, и в своето множество е едно, няма различия в него. Ако едно от тия възвишени същества би слязло на Земята, то ще слезе като слуга. Ще свърши работата си, ще се прояви и ще си замине. Голямо смирение има в тези същества! Ако пратят на изпит във вашия дом за една седмица само, то ще слезе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселост и след седмица ще изчезне, като казва: аз имам работа, трябва да замина! В неговия ум има благородство! Като влезе във вашия дом ще ви остави мир и радост. Всички ще кажат: много добър е този слуга, дано остане за по дълго време да ни пошета.

Ние, съвременните хора, които имаме аристократически или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървим по пътя, за много хубави се представяме. Аз бих желал хората да се представят така, но и всяка една работа трябва да се извърши присърце. Казват хората за мен: той там омагьосва тия хора, омотава ги. Не, аз казвам на хората: бъдете съвършени! Омотавам хората в истината, а ги размотавам от лъжата. Омотавам хората в любовта, а ги размотавам от омразата. Омотавам хората в мъдростта, а ги размотавам от тяхната глупост и безумие. Туй върша аз, но да ми казват, че омотавам хората в лъжа, в безумие, в глупости, не приемам. Аз не съм от тези, които могат да внушат това. Аз зная истината. Всеки от вас трябва да бъде честен в себе си. Това е човещина. Честен трябва да бъде човек.

Има един идеал за мене: Господ живее в мене и аз живея в него. Като срещна хората, аз ги държа в сърцето си и аз живея в тях. Искам те да бъдат така, както и аз. Не е въпрос до стойка и до облекло, но до вътрешно разположение. Искам хората да бъдат разумни, щастливи, да имат всички блага, сегашни и бъдещи, които и аз имам. Да имат всички възможности, които Бог ми е дал. Да имат културата не на хората, а на ония възвишени същества, защото само по този начин ще можем да минем в тази Земя, към която се стремим.

Та казвам на всеки от вас, че няма вече скрито-покрито! Всеки от вас носи своето свидетелство. И за в бъдеще, като дойде у дома ти един слуга, той няма да носи своето препоръчително писмо, но ще носи своето свидетелство и ще каже: ето, чети сега по моето лице! И ти ще четеш по лицето му, по очите му, по веждите му, по ръцете му и най-после ще кажеш: доволен съм от тебе. Препоръката, която ми представяш, е добра. Ти можеш да останеш при мен, ето ти службата. Това е един начин, по

който се съкращава времето. Тогава и той ще каже: чакай господарю, да видя дали аз ще мога да живея с тебе. Ако и той намери, че господарят е такъв, какъвто трябва, ще каже: много благодаря, че намерих такъв господар.

Казвам: ние трябва да бъдем доблестни, да изповядваме погрешките си един на друг, да ги признаваме. Ще ви приведа един пример за дядо Тричко и за слугата му Марин. Ще ме извините, ако има някой между вас на име Тричко или Марин. Цели 20 години прекарал Марин при дядо Тричко, но дядото бил много скържав, стиснат, та постоянно използвал Марина. Най-после Марин започва да краде. Дядо Тричко бил земеделец и затова Марин взема една крина жито от него, утре друга и по този начин незабелязано си пооткрадвал по нещо. И дядо Тричко обирал Марина като го използвал, но и Марин го обирал. Обаче, един ден Марин си купил едно Евангелие и започнал да чете. Тъй, както четял, казва си най-после: лошо направих аз, тъй не се живее. Един ден отива при дядо Тричко и му казва: слушай дядо Тричко, много зле постъпих аз по отношение на тебе. Аз от известно време взех да те обирам. Днес си пооткрадна жито от хамбара ти, утре друго нещо, но така не се живее. Това не е живот. Аз тръгнах вече в нов път и не искам да живея по старому! Дядо Тричко му казва: е, синко, ти не направи добре, но и аз знаеш ли колко ти изядох? Я вземи да прочетеш колко време си служил, колко ти се пада и колко си получил? Изважда кесията си и му заплаща всичко като му казва: за в бъдеще ще ми станеш син, ще бъдеш мой храненик.

Такъв дядо Тричко и такъв Марин трябват на света. Това са идеали. Аз бих желал за в бъдеще в България да има такива дядо Тричковци и Мариновци.

Беседа, държана от Учителя на 21.02.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_02_24 Обмяна
лекция пред общия окултен клас

ОБМЯНА

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Следващия път пишете върху темата: „Най-силната дума в българския език“.

Според вас в какво се заключава знанието? Едно от главните правила в граматиката е следното: когато се пише едно изречение, на първо място слагат подлога, т.е. предметът, за който се говори; после се поставя глагола, т.е. сказуемото. Това правило може ли да се измени? – Може. Питам: защо обикновено на първо място поставят подлога, а после сказуемото? – Защото съществителното име, което обикновено бива подлог в изречението, е образувано по-рано от глагола. Съществителното име е най-ранното, най-първото образувание в речта. В това отношение, когато човек има известни преживявания, той всякога ги свързва с външния свят. И наистина, донякъде те съответстват на предметите и явленията от външния свят. Когато видите, че лицето на някой човек се изкривява, гърчи се, от това вие вадите заключение, че той има някакво страдание или някаква мъчнотия. На друго някое лице виждате няколко реда сълзи и веднага вие се произнасяте в себе си, че това лице преживява нещо. Откъде знаете, че то преживява нещо? Възможно е тези няколко реда сълзи да представляват капки вода върху това лице. Обаче вие не се съмнявате, че тези капки вода са сълзи, резултат на някакво душевно терзание или страдание в този човек.

Питам: от ваше гледище може ли светът да съществува без страдания и без радости? – Не може. Щом е така, как могат жителите на ада да живеят без радости? Или как могат жителите на рая да живеят без страдания? Казват, че идеалът, обектът, към който се стремят съществата на ада, е радостта. Вследствие на това там страданието е отвътре, а радостта отвън. В рая пък е точно обратно: радостта е отвътре, а страданието отвън. Жителите на рая знаят, че има същества, които живеят в ада, т.е. повече в страдания, отколкото в радости. Може ли някое същество от рая да скърби за друго от ада? Правило е: когато някой от рая скърби за нещо, той веднага ще се намери вън от рая. И когато някой от ада се зарадва за нещо, той веднага ще се намери вън от ада. И двата закона са верни.

Следователно физическият свят е създаден от два вида хора: едните излизат от рая, а другите – от ада. Като излязат от местата си, и двамата разправят своите опитности. Този, който е излязъл от рая, казва: „Като бях в рая, стана ми скръбно за онези, които са в ада, и затова излязох от рая“. Вторият казва: „Като бях в ада, зарадвах се за онези, които са в рая, и излязох от ада“. Този закон има приложение и в живота. Радваш ли се, когато и другите се радват, ти си в рая; страдаш ли заедно с другите хора, ти си в ада.

В живота на човека се срещат ред състояния, които ние наричаме състояния на душата и състояния на материята, от която човек е направен. Когато човек мисли или когато чувства, той дохожда в съприкосновение с материята и според нейните свойства се намира или във възходящо, или в низходящо състояние. Дойде ли човек в съприкосновение с полуорганизираната материя, тя ще отнеме половината от неговото вдъхновение. Забелязано е: когато човек попадне между хора, които не са духовни и се занимават изключително с материални работи, щом излезе от тяхната среда, той усеща, че е изгубил много нещо от себе си. Ако имаме точен инструмент за измерване на състоянията и енергиите в човека, ще забележим, че в идеите на тези хора има едно повдигане. И обратното е забелязано: ако някой материалист попадне между духовни хора, неговото състояние се повдига. Значи между хората постоянно става обмяна, без те да забелязват това нещо. Затуй, именно, човек трябва да бъде внимателен в живота, да се пази. Ако има изобилно топлина в себе си, нека дава; ако топлината му е малко, да се пази. Изобщо обмяната между хората трябва да става правилно. Казвате: „Нали човек трябва да прави добро?“ Той трябва да прави добро, но кога? Ако някой човек, по нямане на топлина в себе си, е осъден да умре, и дойде при него друг някой да му помогне, но и той сам няма запас от енергия в себе си, какво ще стане? И двамата ще умрат. Това добро има ли смисъл? В такъв случай по-добре е само единият да умре, отколкото и двамата. Можете ли да повдигнете енергиите на човека към живот, помагайте; не можете ли, стойте настрана. Ето защо, човек всякога трябва да се подчинява на Божия закон. Изобщо, може да се помага на човек, който има Любов, стремеж към Бога, бил той съзнателен или несъзнателен. Има ли човек този стремеж, може да му се помага, може и да се учи; няма ли този стремеж, нито може да му се помага, нито може да се учи. Съвременните хора из целия свят имат разни възгледи за живота, вследствие на което се осмеляват да критикуват и да съветват невидимия свят: „Защо светът е създаден по този начин, а не по друг начин?“ Или: „Защо Господ е създал света с толкова много страдания?“

Сега, за разяснение на тези въпроси, ще ви дам следния пример.

Представете си, че вие сте в някоя пустиня, където прекарвате 40-дневен пост като Христа. В това време идват при вас двама души, които ви носят по един подарък. Първият от тях ви носи един скъпоценен камък, голям като камилско яйце, а вторият носи половин кило картофи. В дадения случай кой от двата подаръка ще предпочетете? Ако сте в града, скъпоценният камък е за предпочитане пред картофите. Щом сте в пустинята, където прекарвате такъв дълъг пост, картофите са за предпочитане. От вас зависи сега, кой от двата подаръка ще предпочетете. Ако предпочитате скъпоценния камък, вие сами се излагате на страдания. Този скъпоценен камък не може да се продаде в пустинята на никого. Ако предпочитате картофите, вие ще се радвате. Тъй щото, когато питате защо Бог е допуснал страданията, защо е наредил света така, казвам: страданията не са нищо друго, освен скъпоценният камък в пустинята, който вие предпочетохте пред картофите. Ако бяхте предпочели картофите, вие щяхте да имате радости. Значи радостите са живите картофи, които вие получавате подарък в пустинята.
В разсъжденията на хората за живота има две опасности, от които трябва да се пазят. Те са следните. За пример, някои хора, главно религиозните, духовните, често говорят за Божи Промисъл и казват: „Няма защо да се грижим, да се безпокоим, Бог ще промисли за всичко“. Вярно е това твърдение, но опасността се състои в това, да не изпада човек в бездействие и да очаква всичко наготово. Светските хора пък изобщо не признават Божия Промисъл и казват: „Ако човек сам не се стегне да работи, Господ никога няма да му спусне нещо наготово от небето“. Някой от религиозните казва: „Ето, нали Господ ни дава наготово плодовете?“ Да, но растенията изработиха тия плодове. Те работят, а ние се ползваме от техните плодове, от техния труд. Мнозина казват, че плодовете са създадени заради нас. Може да е така, но може и да не е така. Запитайте картофа за кого е създаден: за хората или за себе си? Добре е човек да вярва, че Господ промисля за всичко. Животът ще го научи да разбира тази мисъл добре. Под думата „промисъл“ ние разбираме същества от абсолютен, разумен свят.

Често вие искате да имате дарби, таланти и казвате: „Аз искам да пея, да свиря хубаво, да говоря красноречиво“. Какво е нужно за придобиване на таланти? – Условия, в които да се развиват, и среда, в която да се проявяват. Да допуснем, че вие сте отличен певец, но сте говедар. Кому ще пеете? Ще пеете за себе си. Най-добър певец е този, който пее за себе си. Търсите ли публика, пред която да пеете, можете да намерите такава, а можете и да не намерите. Най-добра публика си ти сам за себе си. Ти сам ще се оценяваш. Яви ли се множество да те слуша и да те оценява, то е друг въпрос вече. Същото се отнася и до мисълта. Щом мислиш, ще се радваш сам на себе си. Радваш ли се на мисълта си, ти внасяш в нея нещо хубаво,

което принася известна полза, както за теб, така и за околните. Мисъл, на която ти сам не можеш да се радваш и от която сам не можеш да се ползваш, тя не може да радва и да ползва и другите хора. Тя ще принесе колкото на тебе, толкова и на тях.

Друго положение, което спъва хората, е следното. Някой казва: „Никой не ме обича". Питам: Как познавате, че хората не ви обичат, или че ви обичат? Аз бих желал да зная каква е вашата опитност по този въпрос. Когато някой човек ви дава хляб, пари, той обича ли ви? Или когато някой човек ви съгради къща и ви даде дрехи да се облечете, това обич ли е? Разбира се, това са изрази на обич. Питам: Защо дъщерята, която има всичко това от своите родители – и хляб, и дрехи, и пари, и къща, и учение, е недоволна от любовта на родителите си? Освен това дъщерята е приела много от качествата и способностите на своите родители, но въпреки това тя казва: „Дотегна ми любовта на моите родители; не искам повече да живея при тях". Същата реакция става и в ученика, и в религиозния човек, а често и между двама приятели. Ученикът, който е прекарал дълго време в училището, казва: „Не искам повече да ходя на училище!" Религиозният, който дълго време се е молил на Бога, казва: „Дотегна ми вече да се моля на Бога!" От двама приятели, които са дружили дълго време, единият казва на другия: „Дотегна ми вече твоето приятелство, търси си друг приятел!"

Питам: на какво се дължи това противоречие в живота? То е лесно обяснимо. Представете си, че някой човек ви нарани ръката, а след това ви донесе хляб да ядете. Като ви носи хляб, това показва ли, че той ви обича? Вие какво ще му кажете? Казвате: „Не искам хляба ти, не искам нищо от тебе, остави ме спокоен, аз ще отида да лекувам ръката си".

Следователно обичаш ли някого, не наранявай ръката му. Любов, която наранява, се отстранява. Тази любов съществува и между светските, и между религиозните хора. Те постоянно се критикуват. Да обичаш един човек, а при това да одереш кожата му, в това няма никаква философия. Според новото учение да обичаш някого, значи да намериш в него онова добро, което е скрито от очите на всички околни. Намериш ли това съществено добро в него, да се зарадваш и да благодариш на Бога, че ти е дал възможност чрез Любовта да го намериш. Вие търсите доброто отвън. Не, тъй, както днес човек се проявява, доброто му не може да се види отвън. То е дълбоко затрупано в материалния свят. Дълбоко трябва да се засегне човек, за да видите, че в неговата душа се крият хубави, красиви зародиши. Те чакат само благоприятни моменти за своето развитие и проявление. И тогава аз казвам: Да проявиш обичта си към някого, това значи да направиш такова нещо за него, което дълбоко да засегне душата

му. Само тази обич е в състояние да повдигне човека. Да намериш в човека една добродетел, дълбоко скрита в неговата душа, и да съдействаш за нейното развитие, това значи обич, любов към този човек. Да обичаш човека, значи да разбираш неговите мъчнотии и да му помагаш при разрешението им. Казвате: „Какво нещо е мъчнотия?“ Питам: Можете ли да се качите зимно време на Мусала? Вие нямате представа, какво значи качването на Мусала зимно време, когато всичко наоколо е покрито с ровък сняг, дълбок от 1–2 метра, че като вървите, да потъвате до пояс. Когато човек се натъкне на подобна мъчнотия в ума си, тогава той разбира какво нещо са мъчнотиите в живота. И в живота има подобни положения, подобни мъчнотии, които разбираме само след като се натъкнем на тях. Това не показва, че снегът е нещо лошо. Не, сам за себе си този дълбок, мек сняг около вас представлява отлична картина, но речете ли да вървите по него, вие потъвате до пояс и не можете да напредвате. Допуснете, че вие непременно трябва да се качите на Мусала и от това качване зависи живота ви. Какво ще направите? Ще кажете: „Да ме пази Господ от подобно изпитание!“ Често хората си служат с междуметията: „ах“, „ех“, „их“, „ох“, „ух“. При какви случаи се употребяват тези частици? Те са много естествени звуци, които и до днес се употребяват във всички езици. Тези звуци са остатъци от един стар език. При какви случаи си служим с междуметието „ах“? – При загуба на нещо. – Ами с частицата „ех“? – При съжаление за нещо. – С частицата „их“? – Когато нещо ни е омръзнало, дотегнало. – С частицата „ох“? – При болест. – С частицата „ух“? – При омраза.

Забележете, във всички тия междуметия съгласната буква „Х“ не се изменя, но се изменят само гласните букви. Ако съгласната буква „Х“ промени мястото си и заеме първо място пред гласните, ще имаме частиците: „ха“, „хе“, „хи“, „хо“, „ху“. В този случай частиците „ха“, „хе“, „хи“, „хо“, „ху“ се употребяват за трансформиране на състоянията. Щом изговорите частицата „ах“, веднага след това изговорете обратната частица „ха“ и ще видите, че състоянието ви ще се подобри. Кажете ли „их“, след това изговорете „хи“, и наблюдавайте какъв резултат ще имате. Щом изговаряте частиците „ха“, „хе“, „хи“, „хо“, „ху“, те показват, че работите се оправят. Съгласната буква „Х“ е мека, а гласните букви „А“, „Е“, „И“, „О“, „У“ са твърди звукове, които представляват творчески сили.

И тъй, произнасянето на едните или на другите междуметия представляват ред психологически упражнения. Обикновено в скръбта си човек усеща едно особено разбъркване, едно скъсяване на мозъчните нерви, вследствие на което енергията в организма му не тече правилно. Ако можете да погледнете мозъка на скърбящия човек, ще видите, че той прилича на развълнувано море, вследствие на което в него се забелязват

ред дисхармонични прояви. За да се възстанови равновесието в този човек, преди всичко състоянието на развълнуваното море трябва да утихне. Това значи: всички предмети, които вълнуват ума и сърцето на човека, трябва да се премахнат, да се отстранят, а вместо тях да се сложат нови елементи – надежда, вяра и любов. Да се възстанови равновесието на човека, на думи това става лесно, но всеки знае колко мъчно става в действителност. Колко лесно човек изгубва своето прекрасно разположение и колко мъчно го възстановява! Една дума, един поглед, една несполука в живота на човека са в състояние да го изкарат от релсите на неговия път и той да изгуби приятното разположение на своя дух. Всичко това се отразява зле върху ума и сърцето му.

Казвате: „Какво трябва да правим, за да запазим своето равновесие?“ – Дръжте в ума си великия закон на разумността, според който всички неща в природата се извършват по строго определен, последователен път. Знайте, че невъзможно е да ви постигне в живота нещо, което да не е предвидено. Може ли пръстът на ръката ви да пострада от нещо, ако вие сте внимателни? – Не може. Ако не внимавате, можете да го изложите на ред страдания. Да допуснем, че ръката на човека има индивидуално съзнание, но вие сте принудени с нея да чукате камъни. Какво ще каже ръката в този случай? Трябва ли тя да се оплаква от своето положение? Какво означава удрянето на камъни с чук в ръка? Това показва, че човекът, чиято е ръката, иска да я впрегне в усилена работа. Той я заставя да работи, а при това не иска да ѝ причини страдания. По същия начин и Господ ни слага на работа. Ако човек трябва да бъде чук, за да преодолее известна мъчнотия, трябва ли той да се отказва от тази длъжност? Той може да бъде чук, без да си причинява излишни страдания. Как? – Като бъде внимателен и разумен. Тъй щото отношенията, които съществуват между хората, са абсолютно разумни и строго определени. В тях няма нищо случайно, нищо произволно и те се ръководят от вътрешната свобода на човека. Когато се говори за индивидуалните страдания, от които пъшкате и плачете, те са предвидени за вашето развитие и повдигане. Всички страдания са необходими за пробуждане на човешкото съзнание. Днес, например, вие удряте с чука си върху един камък, но той не изпитва никакви страдания, каквито вие бихте изпитвали, когато ви удрят с чука. Обаче един ден, когато съзнанието на камъка се пробуди, и той ще изпитва ударите на вашия чук отгоре си и ще плаче, ще страда, както днес вие плачете и страдате.

Мисълта, която искам да ви оставя сега, е следната: Когато ви дойде някое страдание, определете в себе си дали това страдание е разумно, или не е разумно. За десет дни от днес направете следното упражнение: колкото страдания ви дойдат през деня, определете ги дали те са разумни, или не;

после, сметнете колко от тях на брой са разумни и колко не са разумни. Разумните страдания са от невидимия свят, а неразумните – от вас. Това е едно малко упражнение, малък опит, от който ще придобиете известни знания и наука. Всяко страдание има смисъл, когато е разбрано и добре използвано. Ако вие разбирате и използвате вашите разумни страдания, тогава и невидимият свят ще ви се радва и ще ви помага. Певецът обича онзи, който го слуша внимателно и цени, разбира пеенето му. Обичате ли, разбирате ли пеенето му, той ще бъде доволен от вас и ще ви пее. Ние всякога сме готови да окажем услуга на онзи, който се намира в състояние, подобно на нашето. Защо? – Защото той ни разбира и ние ще можем свободно да споделим с него своята радост или своята скръб. Ето защо човек трябва да влиза в положението на другите, да ги разбира.
Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 24 февруари 1926 г. в град София.

1926_02_28 Приех от Отца Си
неделна беседа

ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

Беседа, държана от Учителя на 28.02.1926 г., гр. София.

"Тази заповед приех от Отца си".

Ще ви прочета 5-та глава от Посланието към римляните. Тя е една схоластическа глава, мъчна за разбиране. За нея се изисква повече мислене. "И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез Господа нашего Исуса Христа". /1ст./ - Туй е встъплението на апостол Павла. Той започва така, както когато някой влезе в някой дом и каже "добър ден".

"Защото, когато ние още бяхме грешници, Христос умря за нас. /8ст./ - Някои от вас може да се запитат: защо трябва да умираме за другите? Аз ви запитвам, според моята философия: защо трябва да умре някоя кокошка или някое агънце заради вас? Вие сами ще си направите заключението.

"Защото се оправдахме чрез кръвта Му". /9ст./ - Онези, които не разбират този стих, ще се спрат върху този стих и ще го вземат в буквален смисъл. Под "кръв" всякога се разбира Словото, не онова студено слово, но чистото Слово, което изтича от човешката душа. Под думата "душа" ние взимаме онзи безсмъртен принцип в човека, който едновременно е вплетен и в самата природа на човека. Всеки човек има такава душа. Вие можете хиляди пъти да я отказвате, вие може хиляди пъти да умирате, но тя не умира. Вие може да страдате, но тя не се плаши от страдания.

"Грях обаче, не се счита, когато няма закон. /13 ст./ - Значи, и преди да е имало закон, хората са съгрешавали, но те не са признавали греха, защото закон не е имало. От когато е дошъл законът, той смущава хората.

"Тази заповед приех от Отца си". Аз наричам тази заповед "заповед на единство", заповед на съединително звено в разумния живот. Когато ние говорим за заповеди в живота, ние включваме съзнанието, в какъвто ограничен размер и да е. Всички живи същества, каквито и да са по форма, все имат някакви разбирания за специфичния живот, който те живеят. До скоро време, науката отказваше съзнанието на нисшите същества. Тя казва, че тия същества се ръководят в живота си само от инстинкти. Според науката, инстинктът в света е нещо механическо. Обаче не е така. Ние виждаме, че тия малки животинки промислят за себе си тъй разумно,

както и самия човек. Разбира се, тяхната разумност не е такава, каквато на човека.
Христос казва: "Тази заповед приех от Отца си". Тази заповед се отнася до единството, обаче в света има един закон на раздробление, от който е произлязъл греха. Върху този закон апостол Павел прави своите философски разсъждения. Кое докара греха в света? Разклонението, раздроблението, различието във формите, различието в половете, различието в желанията на хората, различието в мислите и чувствата на хората. Всички стълкновения на тия сили докараха греха в света, нищо повече. Тъй щото, когато някои питат - как е влязъл грехът в света, казвам: насадете една градина и ще видите, как е влязъл греха в света. Онези деца, които минават за много почтени, щом минат покрай една градина, насадена с хубави плодове, винаги ще се изкусят. Някое от тях, като мине покрай плодовете, ще се поспре; другото ще пожелае да си откъсне. Третото ще влезе в градината и ще си откъсне, а градинарят ще си каже: какво става? Кой научи тия деца да крадат? Той ги нарича крадци, но това е неговото специфично разбиране за кражбата. Добре, кое е по-хубаво сега, да има плодни дървета и да стават кражби, или да няма плодни дървета и да не стават никакви кражби. Да има живот, но да има и смърт, или да няма живот и да няма смърт?

Вие казвате: ще се живее и ще се умре. Не, вие не разбирате, какво нещо е смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо в света. Зад смъртта има нещо по-страшно и то толкова страшно, че и най-видният философ ще трепне от страх. Вие ще ми кажете: докажи ми това! - Много наши идеалисти доказаха, в участъците, доколко техните идеи можаха да издържат. - Защо ги биха? За идеите им. Покажете ми вашите идеи! Идеята, за която умирате, може да е реална, но може и да не е реална - не можете да я хванете с ръката си. Обаче, тя е реална. Единственото реално нещо в света, това са идеите. Има един свят, където идеите са толкова реални, колкото са реални и ябълките във физическия свят. В този свят хората се хранят с идеи, тъй както ние с ябълките. В този свят има идеи на Милосърдието, идеи на Правдата, идеи на Добродетелта, идеи на Любовта, идеи на Истината и т.н. Там хората се хранят с идеите като с плодове. Ще кажете: и таз хубава! Това обаче, са ред разсъждения. Някои от вас могат да ми кажат: какво отношение имат тези идеи към нас? Питам: какво отношение има махането с ръка на диригента, по отношение на оркестрантите? Махането на ръката изразява последователни тактове, по отношение на които музиката е нагласена. Тия тактове идват последователно един след друг, с което определят времетраенето на свиренето. Следователно, във всички неща в света има известни съотношения. Разумните хора се събират, създават си своя музика и си определят тактове. Казват, че онзи, който ще дирижира тази музика, трябва да се води по правилата, по които

тя е написана. Значи, в разумната природа има закони, които определят нашите мисли, нашите чувства и нашите действия. Те определят посоката, към която трябва да се движим. Те определят времето, кога трябва да си лягаме и да ставаме. Те определят как трябва да се обличаме и т.н. Някои мислят, че когато казваме, че всичко в света е определено, това значи, че всичко става механически. Ами когато дойдохте на Земята, не намерихте ли всичко готово? Речта, граматиката например, с която си служите, не беше ли готова? Вие започнахте да изучавате наготово българския език и станахте българи. Или започвате да изучавате английски език и ставате англичани. Или започвате да изучавате френски език и ставате французи и т.н. Всичко това механически ли е? Под думата "българин" се разбира една определена мярка. В невидимия свят има една определена мярка за българина, на която той трябва да отговаря. Например, като се каже българин, трябва да се знае, колко сантиметра трябва да бъде висок, колко дълги трябва да бъдат пръстите му, какъв трябва да бъде носът му, колко косми трябва да има на главата, на мустаците си, на веждите си, колко дебели трябва да бъдат устните му. Как трябва да бъдат устроени стомаха, дробовете, черепът му, мозъкът му; всичко това, като на тип, е подробно определено. Като се каже англичанин или американец - и за тях всичко това е точно определено. Не само това, но известна е културата на всеки едного, като тип, от преди хиляди години.

В това отношение, народите на Земята представляват скачени съдове. Вие сте изучавали скачените съдове и знаете, че според законите на скачените съдове, като налеете течност в някои от тия съдове, тя се пренася и в другите съдове и се намира във всичките на еднаква височина. Следователно, когато една идея проникне в един народ, тя се пренася във всички други народи, по закона на скачените съдове. Когато злото проникне в един народ, по същия закон, прониква в другите народи. Когато злото проникне в бащата, прониква и в сина. Когато злото проникне в майката, прониква и в дъщерята. И онези велики добродетели, които минават през главата на някой добър човек, по същия закон, минават през главата на всички останали хора. И когато някой ме запита, що е грехът, що е престъплението, казвам: грехът и престъплението, това са неизползвани добродетели. Що е омразата? - Неосъществена Любов. Що е лъжата? - Неизявена Истина. Когато ти не искаш да кажеш Истината, на нейно място непременно ще дойде лъжата. Когато не искаш да приемеш Мъдростта, непременно невежеството ще те огради. Ако се откажеш от Светлината, тъмнината непременно ще дойде. Тъмнината, сама по себе си, е една сила в света.

Та Христос казва: "Тази заповед приех от Отца си". Коя заповед? Великата заповед на онова вътрешно единство, на онова велико, вътрешно

разбиране на разумния живот. Всеки човек трябва да има една велика, разумна идея в себе си. Вземете някой човек, с една велика идея в себе си, и го оставете на най-ниското стъпало в човешкия живот, ще видите, че той ще се издигне от това стъпало и ще заеме своето място. Той е като маслото. В каквато вода да го пуснете, все изплува на повърхността. Не може да бъде другояче. Не само това, но ако един човек, с велика идея, оставите на дъното на ада, даже при най-големите тартори на дяволите, този човек ще излезе оттам и всичко ще вдигне нагоре. Той е като един пуснат кон, цяло страшилище е за тях. Ако един такъв човек се намери между дяволите, всички ще затреперят от страх.

Ще ви приведа един малък анекдот, за да видите, защо се плашат тарторите. Впрочем, това не е анекдот, а една велика истина, взета от ирландския живот. Намислили дяволите да вземат при себе си някой си ирландец, който минавал за голям грешник и да го оставят завинаги в ада. Обаче, преди това, една вечер този ирландец се напил и като се връща у дома си, случайно се препъва в нещо и пада. Запитва се: "Коя ли ще е причината, дето се препънах"? Връща се няколко крачки назад и вижда - един човек, паднал на земята. Той си казва: "Никога досега, в живота си не съм правил никакво добро. Нека поне тази вечер да направя едно малко добро". Взема този човек на ръце и го занася у дома си. Оказва се, че този човек бил един ангел. Ангелът му казва: "Понеже ти ми направи това голямо добро, поискай нещо от мене, с което да мога да ти се отблагодаря"! Ангелът си помислил, че той непременно ще иска спасение. Ирландецът си помислил: "Да искам спасение, да вляза в Царството божие, не съм готов още за това, не ми е дошло времето. Да искам цар да стана, глава нямам за това. Да искам философ да стана, умът ми не е дошъл до там. Да искам богат човек да стана, при този хал, в който се намирам, ще изхарча всичките си пари". Мислил, мислил и най-после казал: "Имам един гвоздей, на който си закачам обущата. Искам, който пипне този гвоздей, освен мене, да залепне там и само аз да мога да го освободя. После, имам един стол, на който сядам. Искам, който седне на този стол, да се залепи и само аз да мога да го отлепя. И най-после, имам в градината си една хубава ябълка и искам, който се опита да откъсне дори една ябълка - без разрешение, ръката му да залепне там и само аз да мога да го освободя". Ангелът му казва: "Тъй да бъде"!

Когато дяволите чули, че този ирландец не иска никакво спасение, пращат един дявол, от ада, да го вземе. Явява се при него този дявол и му казва: "Нашият господар те вика да дойдеш". Той му отговаря: - "Още не е време". "Ами ти си изгубен човек, трябва да дойдеш". - "Хубаво, ще дойда; ето тук, на гвоздея, са закачени обущата ми, подай ми ги"! Дяволът хваща обущата, да му ги подаде, но не може да се откачи. Ирландецът взима една тояга и

хубаво го набива. Пита го: "Втори път, ще ме безпокоиш ли"? - "Не, няма повече да те безпокоя, бъди уверен, само ме освободи да си ида". Връща се дяволът при своите другари и им разказва: "Който от вас отиде при ирландеца, да се пази от гвоздея"! Дяволите, обаче, не са от тия същества, които лесно се обезсърчават. Пращат втори посланик при ирландеца, който му казва: "Слушай, ти няма да си играеш така с нас, хайде, веднага тръгвай"! - "Добре, заповядай малко да поседнеш на стола, докато се приготвя". Дяволът сяда на стола, но не може да се отлепи, тъй здраво се залепил. "Моля те, пусни ме"! - "Ти ще дохождаш ли, без време, да ме безпокоиш"? "Не, няма, само ме пусни"! Връща се той при другарите си и им казва: "Ще се пазите от стола"!

Най-после, други двама посланици се решили, още един път да отидат, но вече с главния си тартор, който останал отвън къщата и тъй силно изревал, че цялата се разклатила. Казал: "Излизай вече! Твоите гвоздеи и твоите столове нищо не струват, не ни плашат"! Ирландецът излязъл, впрегнал каруцата си и всички заедно тръгнали. Минава покрай ябълките в своята градина и казва: "Чакай, да си откъсна няколко от тия ябълки! Или по-добре, ако искаш, откъсни ми ти няколко". Тарторът посегнал към ябълките, но веднага ръката му останала там и не могла да се отлепи. Тогава, ирландецът дава едно строго възпитание и на тартора, като му казва: "Още един път, ще пращаш ли твоите посланици, да ме безпокоят"? - "Няма"! И наистина, като се освободил, тарторът казал на своите посланици: "Ще знаете, няма да безпокоите този човек"! След време, когато ирландецът умрял, главният тартор издал заповед до всички свои служители: "Ще затворите ада и няма да приемате вътре, този човек"!

В този анекдот е скрита идеята, че в ада, не може да се приеме никакъв човек, с велика идея в себе си. Ако такъв човек помисли да влезе в ада, веднага затварят вратата за него.

Христос казва: "Тази заповед приех от Отца си", т.е. Той приел онова вътрешно единство в живота. С какво се отличава това вътрешно единство? С хармония, с организиране на нашите мисли, чувства и действия. Съвременните хора искат да организират обществото. Ние сме израз на нашите идеи и ако не можем да организираме тях, как ще организираме външния свят. Може ли неученият човек да учи учените? Може ли слабият човек да води силните? Може ли болният човек да лекува здравите? Това са ред противоречия, резултат на различни разбирания. Такива неща в света не съществуват. Следователно, първото нещо е: човек трябва да организира мислите си. Какво трябва да организира в своите мисли? Вие трябва да знаете, какви са съотношенията между една ваша мисъл и друга ваша мисъл. Например, един музикант знае, кои тонове са хармонични и кои не

са хармонични в дадена гама и затова, когато съчинява една пиеса, знае как да съчетава тоновете. По какъв начин ще съчетае той своите идеи? Да кажем, че вие сте музикант или свещеник, или военен, или търговец, или пък заемате каква да е друга служба. Всички тия служби са все почтени, но вие трябва да знаете, как да ги изпълнявате. Това значи, да умеете да съчетавате тоновете правилно, за да излиза една хармонична песен. От наше гледище, всички служби са почтени, но и най-високата служба, ако не се извърши както трябва, е непочтена. В това отношение, всички служби са на мястото си. Но кога? - Когато човек изпълнява длъжността с дълбоко, вътрешно съзнание на душата си. Вие казвате, че някои хора са несправедливи, но аз казвам, че тези хора не са несправедливи, но мислите и желанията им не са организирани. Обаче, има ред правила и ред закони, по които нашата мисъл и нашите желания могат да се организират. Вие не можете да бъдете добър търговец, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър лекар, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър адвокат, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър управляващ или какъв да е друг, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира своята мисъл.

Казвам: не е достатъчно само да се вярва. В какво трябва да се вярва? Трябва да разбирате закона за сцеплението на идеите, защото и идеите имат свое сцепление и чувствата имат свое сцепление. Между тях има известно вътрешно преплитане. Ако взема да ви доказвам, как е създаден човекът, трябва да имам ред картини, но това не е схоластическа беседа. Във връзка с това, аз казвам, че когато правя своите изчисления, за мене числата от 1 до 20 имат свой вътрешен смисъл. Например, когато кажа 166 см, аз имам вече един нормално развит на височина българин. Когато кажа 45 см, разбирам - широчината на гърдите му. Когато кажа 2,5 или 3,5 см, имам предвид - широчината на неговия нос. Когато кажа 35 см, имам предвид - неговото теме. Когато кажа 55-60 см, имам предвид - окръжността на неговата глава. Когато кажа 14-15-16 см, имам предвид - широчината на напречния разрез на главата му. Когато кажа 16-22 см, имам предвид - диаметъра на главата му. Това са ред числа, които, като съпоставим в известни съотношения, от тях изпъква целия строеж на човека, силите, които са работили върху него и т.н. На основание на същия закон, по-дългобойното оръдие прави по-дълги линии, а по-късото прави по-къси линии. Следователно, колкото едни линии са по-дълги, били те прави или кръгообразни, толкова и енергиите, които са работили върху тях, са по-интензивни, по-интелигентни и по-разумни. От тук, колкото един организъм е по-сложен и по-добре устроен, туй е признак за по-голяма разумност. Същото нещо ще забележите и по кожата на тялото, по

квадратчетата по нея, по космите, по тяхната дължина и т.н. Всичко това определя разумността на човека. Защото, колкото един човек е по-разумен, толкова и материята, с която работи е по-префинена и по-деликантна; и колкото един човек е по-слаб по своята интелигентност, толкова и материята, с която работи, е по-груба.

И така, хората, като влязат в духовния, в идейния свят, казват: ние имаме известна идея. Имаш известна идея, но имаш и известен страх, да направиш едно добро заради нея. Каква идея е тази тогава? Великата идея не се страхува никога от правене на добро. Хора с велика идея, никога не се страхуват от това, че ще осиромашеят. Хора с велика идея, никога не се страхуват от това, че могат да оглупеят. Българите казват: направи добро, да намериш зло. Аз не зная, откъде е произлязла тази поговорка. Когато някой ми каже - направи добро, за да намериш зло; аз подразбирам, че този човек е един лихвар, който дава пари с големи лихви. Тази философия съществува днес навсякъде. За това всички казват: направи добро, да намериш зло. Не е въпросът да не правиш добро, но като направиш добро, тъй го направи, че да не ти плащат за него нищо. В доброто, което си направил, не внасяй никакъв елемент на користолюбие. Учител си – служи на този народ без пари! Свещеник си – служи на този народ без пари! Казваш: ама как ще живея тогава? Щом искаш да ти се плати, значи, ти не си българин. Тъй разбираме ние. Ако един народ е създаден идейно, ако всички хора, които го съставляваха, бяха хора на една велика идея, между тях щеше да има това вътрешно единство. Те щяха да изкарат всичко на място и щяха да имат всичкото Божие съдействие. Какво вижда Господ в българите? Нищо друго, освен едно раздробление. Едната партия ще катурне другата. После, двама ще се сборят и ще се върнат в дома си с наранени глави. Единият от тях ще каже: аз надвих! И другият ще каже същото. Турят си една идея и уж, за нея се борят. Борят се тия двама пехливани, ту единият горе, ту другият горе и най-после, единият казва: аз надвих! Пехливанджилък проявяват, но после и двамата умират. Аз казвам: това са пехливани, които умират. - Ама те са реформатори! - Умряха тези реформатори. Те се схоластици и спорят, кое верую е по–правилно. В света има само едно правилно верую. Ако ти не можеш да живееш в живота на Любовта, ако ти не можеш да ходиш в светлината на Мъдростта, ако ти не можеш да възприемеш свободата на Истината и да я приложиш в живота си, каква идея може да имаш.

Следователно, Христос подразбира, че тази заповед - на единство - трябва да се зароди във вашия ум и да се уверите, как всички работи в света могат да се поправят, при едно условие: единство в нещата. Ние казваме, че съвременния религиозен, морален, разумен живот не е съвместим с обикновения живот. Така е. Любовта е несъвместима с омразата.

Мъдростта не е съвместима с глупостта. Истината е несъвместима с лъжата. Това са противоположности. Истината е съвместима сама със себе си, Мъдростта е съвместима сама със себе си и Любовта е съвместима сама със себе си. Първото нещо, което ще забележите в човека на Мъдростта е, че лицето му има една особена светлина. От всички хора, които мислят, излиза една мека, приятна светлина. От онези хора пък, у които живее Божествената Любов, лъха една особена топлина, едно особено разширение. Където и да влезе такъв човек, носи мир за всички окръжаващи го. Всички същества, даже и най-малките, чувстват тази любов. Ако прилагате закона на Любовта и можете да се концентрирате, всички същества, даже и най-малките, ще възприемат тази любов. Те могат да я почувстват така, както малките змийчета чувстват майка си, която се приближава при тях, да ги храни. Те я чувстват тъй, както малките паячета чувстват своята майка. Те я чувстват тъй, както пиленцата чувстват приближаването на своята майка и тъй, както децата чувстват приближаването и грижите на своята майка. Питам: кой е заставил всички тия същества, по-нисши и по-висши, да се грижат за своите малки? - Божествената Любов.

Казва Христос: "Тази заповед приех от Отца си". Казвам: това е единството, към което ние се приближаваме. Щом човек живее в тази заповед, в това единство, няма повече какво да се съмнява. Навлезеш ли в закона на единството, ти ще разбираш нещата и от техните резултати, от техните последствия - ще разбираш причините. Например, всеки от вас може да направи един опит. В какво? - В закона на единството. Всички вие имате толкова неприятности в живота си! Животът ви е пълен с физически, морални, сърдечни, умствени терзания, неприятности, безпокойствия и мъчнотии. Направете един опит. Ако направите един опит - да възприемете това единство, за което ви говори Христос, веднага върху вас ще дойде една светлина, която ще окаже такова действие върху организма ви, каквото действие оказва чистият, свежият въздух върху човек, който е стоял дълго време затворен, в стая с нечист, задушлив въздух. Тъй освежително действа единството върху човешкия организъм. Законът на единството показва пътя на човешкото избавление.

Та казвам: всички трябва да проповядваме закона на единството! Как ще го проповядваме? Вие трябва да знаете, че сте един орган от този Божествен организъм; ще имате известна мисия, която, колкото и малка да е, трябва да я изпълните. Вие трябва да изпълните своето предназначение! И ако сте верни на своето предназначение, този Божествен организъм ще промисли за вас. В света, никой не живее за себе си и никой не умира за себе си. Никой не греши за себе си и никой не прави добро за себе си. Всичко, което се прави в света, е общо. Умираме ли, за Бога умираме. Живеем ли,

за Бога живеем. Аз вземам думата Бог в най-тесен смисъл. Под думата "Бог" аз разбирам това, в което живеем и това, което се крие в нас. Всичко това, едновременно, ни повдига. Бога можете да познаете в най-големите страдания и мъчения. За да познае човек, дали има Господ в света или няма, трябва да го оставят всички хора, да го оставят всички животни и всички дяволи, и всички ангели. Да остане сам-самичък и да няма на кого да упова. Само тогава, в дълбочината на душата си, той ще чуе онзи тих глас да му проговори. Той ще почувства, дълбоко в душата си, нещо нежно и топло, което го сгрява, оживява и вдъхновява. Само така човек може да разбере, какво нещо е Бог. Когато всички млъкнат, Бог проговаря. Когато всички те изоставят, Бог те приема. Когато те заровят в гроба и налеят отгоре ти вода и вино, и кажат, че от този човек нищо не остана, Господ дохожда при тебе и ти казва: "Не бой се! Ако ме слушаш, аз ще те извадя от това място".

Сега, вие ще ме питате: всичко това възможно ли е? - Опитайте и вижте! Аз ви говоря една истина, която съм опитал. Казвате: докажи! - Това не е теория, това е опитано нещо. Аз казвам: това, което се доказва, е лъжа, а това, което не се доказва, е истина. Какво ще ви доказвам аз, че живея? Трябва ли да ви доказвам философски, че действително ви говоря тук и не сте в едно сънно състояние? Вие можете да мислите, че сте омагьосани, но аз ви казвам: докажете ми сега, говоря ли ви, или не? Вие може да ми кажете, че се заблуждавате, или че сте будни, или че сънувате и т.н. Да, едно е вярно от всичко това, но кое именно, е вярното? Вярно е, че 75% сте будни, а 25%, че спите. Като казвам, че спите, разбирам, че у вас има едно малко съмнение и затова казвате: нека този човек ни каже нещо по-съществено! Съществените неща и баба ми, и дядо ми могат да докажат. Пък, ако е за доказателство, да ви доказвам, дали има Господ или не, това мога да ви докажа, 10 пъти по-добре, от най-видните проповедници и от най-видните философи. Но ако търсите някого, който може да намести ума ви, ако търсите някой, който може да намести сърцето ви, ако търсите някого, който може да намести волята ви, това съм аз! Вие ще кажете: големи претенции има този човек! Да, големи претенции имам, правя това нещо. Наместам умовете и сърцата, и волята на хората. Ужасно страдание е, да се измести ума на един човек! То е цяла лудост. От какво още произтичат страданията на хората в света? - Разместени са сърцата им. Ами още от какво произтичат страданията и разрушенията в света? - Разместена е волята на хората. Това изкуство, да наместам умовете, сърцата и волята на хората, не искам да задържа само за себе си, но искам да го предам и на вас, да ви покажа метода, как да наместате умовете, сърцата и волята на хората. Аз давам няколко метода за самовъзпитание на хората, които не са сухи теории, но живи, приложими методи, които съм извлякъл от самата природа и сега искам тъй да ги трансформирам, че

да им предам една нова форма; да станат приложими в живота.

Питате: как може да се намести ума на човека? Казвам: не внасяй непотребни идеи в ума си! Как може да се намести сърцето на човека? - Не внасяй непотребни желания в сърцето си! Как може да се намести волята на човека? - Не предприемай работи, които са неосъществими. Някому дойде на ум, да спаси българския народ! Не се заемай с тази идея! Едно време и апостол Павел се беше заел да спасява евреите, но най-после каза: "Боя се, да не изгубя и своето спасение". Христос му каза: "Не предприемай работа, която не е за тебе"! Спасението на един народ или на един човек, не става от човека. Спасението не е един механически процес. То не става с перо. То е работа само на Бога. Аз ви казвам една велика Истина: ако има някой, който може да спасява, това е само Бог, Този, Който прониква навсякъде в света. Само Бог има този атрибут - да спасява, а всички други, които идват в света, те са носители, те са органи на този велик, Божествен организъм. И когато аз казвам, че мога да намествам сърцата, умовете и волята на хората, то е, защото работя с Бога. Аз не давам ум на Бога и не критикувам неговите дела, но разсъждавам заедно с Него и казвам: всичко, което Бог е предвидил, е разумно. Всички велики проповедници, всички велики свещеници, всички велики философи, всички велики писатели трябва да възприемат тази велика заповед - на единство и да учат хората на тази велика Истина. На коя Истина? - На тази Истина, която намества умовете на хората; на тази Истина, която намества сърцата на хората; на тази Истина, която намества волята на хората. Щом се наместят умовете, сърцата и волята на хората, те ще се обединят.

Защо спорят хората днес? Ако някой е велик, даровит музикант, нека дойде да свири! Всички ще се съберем да го слушаме и ще му дадем подтик. Ако някой е велик земеделец, нека дойде, да му дадем семе за сеене, а след това, ще му изпратим всичкото си благословение. Ако някой е велик държавник, ще му кажем: изпълни длъжността си, както трябва, ние сме с тебе! Кой каквато работа изпълнява, всички ще се съберем около него и ще му дадем подтик, да я изпълни. Ако някой е майка или баща, също тъй, ще му дадем всичкото си съдействие, да изпълни своята длъжност, както трябва. Някой казва: майката и теле ражда и човек ражда. Не, това не е Божествена философия. Знаете ли, какво означава раждането? - Само разумният човек, само човекът с една велика идея, може да ражда, а другите донасят само недоносчета. Когато ние говорим, че човек трябва да се роди, когато говорим за брак между мъже и жени, ние разбираме съвсем друго нещо. Бракът подразбира - една велика Божествена идея, която може да се приложи само с един свещен трепет и то тогава, когато хората придобият това единство, когато мъжът и жената не гледат един на друг с пренебрежение. Друга картина трябва да изпъкне

в умовете на хората. Да знаят, че са изпратени на Земята, като спасители на човечеството, като творци на новото в света. Не е музикант онзи, който цяла нощ мисли за ония 7000 лева, които му предстои да получи на концерта. В това свирене няма една велика идея. Всеки музикант трябва да знае, че свири за Господа, където и да отиде - в някое кафене, или в някой локал, или в някой салон. Той трябва да свири така, че всички, които го слушат, да оставят чашите си, да забравят всичко дребнаво в света и да кажат: всички ние живеем за тази велика идея! Ще кажете: възможно ли е това? - Възможно е! Аз съм правил опити, със своята цигулка, но трябва настроение. Всякога човек не може да свири вдъхновено. За да свири добре, неговата душа трябва да влезе в цигулката. Не може ли душата на музиканта да влезе в цигулката, ако не е добър музикант, той не може да свири хубаво. Влезе ли душата ти в пианото, ти можеш да свириш; влезе ли душата ти в перото, ти можеш да пишеш; влезе ли душата ти в прането, ти можеш да переш. Някоя жена казва, че знае да готви. Да, но от нейното готвене, цялата къща се разболява. Това не е готвене. Само онази жена знае да готви, чието ядене никога не се забравя. Днес хората казват: да имаме жена, която да ни готви! Да, но как да ви готви, като Ева ли? Едно време, нашата стара майка Ева, или по право - вашата стара майка Ева, аз не я признавам за моя майка, сготви първото ядене на мъжа си. С това ядене го изпъдиха от рая. Тя си позволи да внесе в това ядене един нов елемент, който не беше позволен от правилата на рая и с това ги изгониха от рая. Не мислете, че тогава, в рая е имало малко хора. Според Писанието, в рая, заедно с Адам и Ева, е имало много хора. Всички хора тогава са живели в райската градина, но са били абсолютно чисти. Те били от висока ангелска култура. На Ева се доревнало да живее физическия живот, поради което, заедно с Адам, ги изпъдиха от рая.

Другите хора останаха да живеят в райската градина и до днес. И когато говорим за Всемирното Бяло Братство, ние разбираме именно ония хора, които и до днес живеят в райската градина. Съвременната църква казва, че 9 чина от тия ангели са паднали. И когато останали само някои от тях, казали: "Со страхом Божий!" Не е така. Михаил - един от тия, които и до днес живеят в райската градина, казал: "Да застанем при Бога с Любов, за правата Божия кауза и да покажем на целия свят, че има правда в света"! От тогава падането спряло. От този момент, Адам излязъл навън от рая заедно с Ева и много още грешници, които дошли да живеят на Земята. Сега някои ще кажат, че това са хипотези, теории, недоказани истини. Казвам: може да не е вярно това, но и другото не е вярно. Вие казвате, че 9 ангелски чинове паднали. Питам ви: когато тия ангели падаха, вие бяхте ли там? Аз пък ви казвам, че когато падаше Адам, аз бях в рая. Ще кажете: ами какво търсиш тук? - Дойдох да ви видя. Ами вие какво търсите тук? Това са само ред разсъждения. По тези въпроси има много хипотези,

теории, но важното за вас е - да живеете в единство. Господ ви пита сега: защо сте се събрали в този салон? Защо сте дошли да слушате? Христос е казал на времето си: "Ако не се отречете от себе си и не дигнете този кръст, няма да придобиете Царството Божие". Аз пък ви казвам: ако не се облечете в Любовта и не възприемете нейния живот, ако не възприемете светлината на Мъдростта и не носите тази светлина пред себе си, и ако не възприемете Истината и не живеете в нейната свобода, не сте достойни за Царството Божие. Някой казва: какво значи да се отрека от себе си? - Да се отречеш от себе си, значи, да възприемеш Любовта. Какво значи да дигна своя кръст? - Значи, да възприемеш светлината на Мъдростта. Какво значи "да ме последваш"? - Значи, да възприемеш свободата и да живееш в Истината. В това има смисъл.

Сега всеки от вас иска да знае, в какво седи живота. Всички вие имате велико предназначение. Не е достатъчно да преживеете само около 50-60 години на Земята, да съберете малко пари, за да ви погребат и да си заминете. Такива хора аз наричам - заровените деца в избата на природата. Ще дойде Господ при някое от тях и ще каже: извадете го! Но, до това време, вие дълго ще плачете, докато дойде някой ангел при вас и ще ви пита: какво правите? Понеже ангелът знае само да полива цветя, ще ви превърне в едно цвете, ще ви посади и ще ви полива. Вие ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде някоя мома при вас, ще ви откъсне и ще се накити. После вие пак ще плачете. Ще дойде сега някой арахангел при вас и ще ви превърне в едно малко бръмбарче. Вие пак ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде някой гарван и ще ви клъвне. Вие пак ще плачете, докато най-после дойде Гспод и ви превърне в човек, по образ и подобие свое. И вие пак ще се зарадвате. Колко години човек е плакал, страдал, докато е придобил днешната си форма! Затова, гледайте да не изгубите туй, което тъй трудно сте добили. Някой казва: що ми трябва този живот! - Не, този живот, който имаш, е много ценен.

Та казвам: в тази велика заповед на единство трябва да дойдете до онова положение - на самопознаване. Някои хора мислят, че са съвършени. Който е съвършен, не живее на Земята. Всички, които са дошли на Земята, те се доусъвършенстват. Ако някой каже, че е близо до съвършеството, разбирам, радвам се за това, но трябва да знае, че той още не е довършил курса на своето съвършенсто. Преди всичко човек трябва да има голямо смирение. Духовният човек трябва да бъде смирен! Когато той говори, неговата душа трябва да трепти от радост. Като вижда, че има страдания в света, той трябва да се радва, че може да работи за Бога. Когато виждам, че хората грешат, радвам се, че е дошло времето, когато Господ може да се изяви. Аз съм ви говорил много пъти за страданията и техния смисъл, сега няма пак да ви говоря, но казвам, има един велик закон, на който може да

построите вашия живот, за да придобиете този вътрешен мир, тази вътрешна светлина и тази вътрешна свобода. Гордостта у човека, съзнанието му, че много знае, му пречи в живота. Докато човек не приеме великата Истина в себе си, до тогава той е смъртен, живее в ограничение и няма достойнството на човек. Ако ти си един първокласен глупак, а мислиш, че знаеш много, утре ще те заведат в участъка, ще те набият и като излезеш от там, ще умреш сетен сиромах. Къде остава твоето знание? Ти ще кажеш: такъв е животът! Не, ако имаш Истината, ще бъдеш свободен човек, търсен от всички. Ако имаш Мъдростта, ще носиш светлина за всички. Ако живееш един посредствен живот, без Любов, твоят живот ще бъде живот на един вълк, на една мечка, на един паяк, на една трихина, на един скорпион и т.н. Питам тогава: какъв смисъл има този живот? Ако живееш в закона на Любовта, това е животът на един ангел, на един светия, на един праведен човек.

Някои болни идват при мен и мислят, че ще ги излекувам, за да повярват в мене. Аз съм готов да им помогна, ако те повярват в Бога, а не в мене. Аз виждам, че те още не са си изучили урока, затова казвам: нека да поболедуват още, за да залюбят Бога. Ако някой иска, първо да го излекувам и после да повярва в Бога, никога няма да го излекувам. Преди години, дойде при мене един човек, иска да го лекувам. Казвам му: слушай, приятелю, моите визити струват много скъпо. Колко искаш - 1000 лева? - Не, повече! Колко тогава, 10 000 лева? - Повече! Ами 100 000 лева? - Повече! Готов ли си да дадеш всичкото си имане? Готов ли си да заложиш сърцето, ума и волята си и да служиш на Бога, през целия си живот. Ако ти си готов на всичко това, ще те излекувам с една дума, но ако не устоиш на обещанието си, ще се схумиш и от тебе нищо няма да остане. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Любовта. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Мъдростта. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Истината. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Правдата. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Добродетелта и всички да бъдем велики музиканти и поети! И тогава, като видиш един брат пред себе си, трябва да изпиташ едно трепетно чувство, като че си пред Бога. А вие сега, като се видите, хванете се за ръка и казвате: добре дошъл! След малко питате: кога ще си ходиш? - Не, благородни сърца трябва да имат хората, сърца, пълни с тази велика Любов. Велики умове трябва имат хората! Всеки може да има този велик и свещен ум. Аз беседвах с вас миналата седмица за съвършенството, а сега ви проповядвам за вътрешното единство. Бъдете каквито искате, но се стремете към съвършенството, стремете се и към единството! В моите очи и вълкът, по някой път, се реформира. Аз съм виждал такива сцени, където вълкът, като влезе в някоя кошара между овцете, погледне малко, позамисли се и казва: аз решавам, от днес нататък да живея по-благороден

живот! Човек не може ли да каже така? - Може.

Ще ви приведа един пример: когато Араби-Шак бил повикан от руските князе на угощение, един от князете го запитва: "Как ще ни обясните този стих от Евангелието, където се казва, че вълкът и агнето ще пасат заедно? Той им казва: - "Вие сте вълците, а аз съм агнето. Ето, сега вие ме храните! Значи, стихът се изпълни". Това може да стане, когато хората живеят по закона на единството. Когато това единство действа в света, този стих ще бъде напълно приложим. Нека говорим всички искрено и чистосърдечно! Силата на една беседа не седи в онова, вътрешно убеждение. Тя е нещо повече от убеждение. Силата ѝ се съдържа в онази вътрешна светлина, в онзи вътрешен простор, в онова велико, вътрешно самопожертване. Човек трябва да бъде един велик извор, който постоянно да извира. Човек трябва да бъде едно Слънце, което постоянно да пръска светлина. Човек трябва да съдържа в себе си, онази необятна широта и простор, в която всички сърца да се вместят. Когато някой ми говори за своята душа, аз разбирам - цялата Вселена. Когато някой ми говори за Божията Мъдрост, аз разбирам - всичката светлина на безпределното пространство, която светлина никога не угасва. Когато някой ми говори за Божията Истина, аз разбирам - тази вътрешна свобода, която съществува между всички същества. Има светове, съществата на които са толкова напреднали, че постоянно отправят своите телескопи към Земята, радват се, като гледат хората как се движат, радват се на тази малка планета - Земя. Те се радват, като гледат, как хората се стремят нагоре и казват: ние ще им дадем подтик, ще им пратим своето благословение. Има много слънчеви и други системи, далеч от нас, които се интересуват за нас и за всички други същества на Земята. Например, Млечният път е една от тези системи. Вие ще кажете, че това са предположения. Да, за вас са предположения, но за мен са реалност. Един ден, вие ще достигнете до степен - да се съобщавате с тия планети и системи, тъй както сега хората се съобщават с Париж, Лондон и някои други места. Както днес, хората се разговарят едни с други на далечни разстояния, така и вие ще разговаряте със съществата от разните системи. Там има същества, много по-разумни и с много по-висока култура, отколкото са тия, на Земята. Вие ще кажете: да, в този случай, животът действително има смисъл. Но сега, вие още не сте готови, мозъкът ви няма туй устройство, да издържа големи напрежения.

Сега, много от съвременните хора, като заболеят, започват да виждат различни същества от невидимия свят, виждат много техни близки, заминали, които идват да ги вземат. Това обясняват с някакво разстройство в мозъчната система и казват: този човек е изгубил съзнание. Казвам: не, този човек се е оплел. В неговите идеи няма яснота. Същата опасност има за някои светски и религиозни хора, защото идеите им са разхвърляни, а

всичко в човека трябва да бъде свързано. Иначе, при такива блуждаещи мисли, с които те живеят, умът им може да изхвръкне. Когато дойдем до истинското здраве, всичко, което става с нас, трябва да ни бъде ясно. Всички образи в съзнанието ни, трябва да бъдат отчетливи и разбрани. Когато виждаш нещо, не е достатъчно само да го виждаш, но да го виждаш през очите на Любовта, през очите на Мъдростта и през очите на Истината. Имаш ли тези три велики добродетели, няма никаква опасност от забъркване. Действаш ли, обаче, без тях, умът ти може да хвръкне. Светските хора сега страдат от безверие, а религиозните хора страдат от суеверие.

Аз ще направя едно уподобление: ако си млекопитаещ и искаш да бъдеш свободен, краката ти трябва да бъдат дълги и здрави, за да бягаш. Ако си птица и искаш да бъдеш свободен, крилата ти трябва да бъдат здрави. Ако си човек и искаш да бъдеш свободен, трябва да бъдеш разумен. Следователно, бягането е за животните, хвъркането - за птиците, а разумността - за човека. Разумни трябва да бъдем в своето единство, за да придобием свободата си! Само по този начин ще я добием. Дълги години още ще я изучаваме. Мисълта, която ви оставям, е: всеки от вас да вложи в себе си туй единство. То е като слънчевата светлина. Не се стремете да определяте, какво нещо е Слънцето, а се ползвайте от светлината. Щом турите в ума си мисълта - с вяра и единство - този закон, тази заповед ще проработи във вас. И тъй, единство между всички хора, единство по Любов, единство по Мъдрост и единство по Истина.

Беседа, държана от Учителя на 28.02.1926 г., гр. София.

----
* Йоан 10:18

Начало: 10:00

1926_03_03 Природни изрази
лекция пред общия окултен клас

ПРИРОДНИ ИЗРАЗИ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Изпейте упражнението „Махар-Бену“ и втората част от него, която представлява превод на първата. Преводът е следният: „В мрак, тъмнота е бил животът наш, но слънцето на живота просия у нас. И ний тръгнахме в пътя чист и свят за нас, свят за нас“.
(Прочете се резюме от темата: „Качества на най-голямото и на най-малкото число“.)
(Чете се темата: „Най-силната дума в българския език“.)
Следващия път пишете върху темата: „Най-старото дърво в света“.

Сега ще ви задам следните няколко въпроса: видимо и осезаемо нещо ли е гладът? – Гладът се чувства. Кои са отличителните черти на глада? По какво познавате, че някой човек е гладувал? – Очите му са хлътнали, лицето – посърнало, тялото – малко сгърбено, гласът – тих, мек, а общият вид – като на смирен човек. Кои са отличителните черти на сития, на нахранения човек? – Лицето му е пълно, месесто, очите – потънали в месо, ходът – сигурен, смел, гласът – висок, силен. Коремът на гладния човек е вдлъбнат, като вдлъбнатината на някои шишета. Коремът на изхранения човек е малко изпъкнал навън, като издутата част на някои шишета. Като съберете един пълен и един слаб човек, двамата заедно ще образуват едно шише. Значи двама души са необходими, за да се образува едно шише. Освен външна страна гладът има и своя вътрешна, психическа страна. Зад глада се крие нещо важно и интересно. Във физическия свят гладът е израз на особена вътрешна духовна сила, от която човешкият дух и човешката душа се нуждаят. Значи облече ли се духът в материя, във форма на човек, той винаги изпитва глад. В това отношение интересно е човек да наблюдава промените, които стават във време на глад и на задоволено състояние, както по лицето си, така и върху целия си организъм. Лицето на човека е огледало на всички вътрешни промени, които стават с него. То е огледало, в което се отразява вътрешният човек. Ето защо той трябва да следи всички промени, които стават с него. Наблюдавайте какви промени стават в чертите на лицето, когато човек изживява някакви благородни чувства. Наблюдавайте какъв е погледът му тогава, какви са по големина очите, каква е формата на устата му и т.н. Казвате: „Еди-кой си човек е милостив, еди-кой си е разумен“. По какво познавате милостивия и по

какво – разумния човек? Казвате: „Разумният човек се познава по своите мисли, чувства и дела“. Представете си, че някой разумен човек чете една хубава книга и си извади няколко ценни мисли от нея. Как ще познаете, че той е разумен човек? Ако той е извадил една мисъл, тя ще има свой определен израз. Разумният човек всякога си служи с криви линии; той винаги върви по спирала. По счупени линии той не върви. Движи ли се по криви линии, животът му ще се изправи. Разумният човек всякога избира най-дългия път, а глупавият избира най-късия път.

На пръв поглед тези мисли изглеждат противоречиви, но аз ще ви обясня идеята, която се крие в тях. Ние наричаме глупавия човек болен, а разумния – здрав. В такъв случай кой може да издържа на по-дълъг път: болният, или здравият? – Здравият, разбира се. Следователно здравият и разумният човек вървят по една и съща линия, а глупавият и болният и да искат, не могат да вървят по техния път. Те всякога ще гледат да съкратят малко пътя си, все ще търсят късия път. Значи в живота важни са резултатите. Дългото време с добри резултати е късо време, а късото време с лоши резултати е дълго време. Защо? – Понеже човек дълго време ще изпитва радости, вследствие на което ще забрави тази продължителност, през която е траяла изкупването. В това отношение резултатът е важен, че сте изкупили греховете си. Щом имате добри резултати, никой от вас няма да щади времето си. И тъй, когато казваме, че най-късият път е правият, всъщност ние разбираме разумния път, с добрите резултати, а не буквата на нещата.
Много от съвременните хора, както и много от вас, искат в скоро време да станат учени. За една година човек може ли да стане учен? За 5 или за 10 години може ли да стане учен? Да бъде човек горе-долу учен, да свърши четири отделения, затова се изискват 120 години. Казвате: „Тъй ли?“ Ами какво трябва да се каже тогава за хората, които са завършили университет и притежават диплом? Тази ученост е според разбиранията и изискванията на хората, които живеят на земята. Те имат особена мярка за учените хора. Щом е така, ние питаме: Защо като има толкова много учени хора на земята, те не оправиха досега света? Не могат ли да оправят света, те не са истински учени. Днес има толкова много учени-медици, лекари, а при това болестите се увеличават. Много учени-философи има, а при това мисълта на хората се забърква все повече и повече. Много учени-богослови има, а при това в умовете на религиозните хора съществува голяма каша. Навсякъде ще срещнете учени хора, а при това работите се повече оплитат, а не се разплитат. Значи днес хората се нуждаят от истинско, положително, реално знание, което да изправи забърканите работи в света.

Ако срещнете в природата някакъв символ, като този на фиг.1, как ще го

изтълкувате? Подобни пречупвания и размествания стават и със земните пластове. Какво заключение ще извадите, ако срещнете някъде такова пречупване на земните пластове? Мнозина ще кажат, че това е някакво съвпадение. Питам: Когато хората острят ножовете си, това съвпадение ли е? Защо те правят ножовете си остри? Ако в тези съвпадения, както вие ги наричате, има някаква цел, те са разумни прояви, или на ваш език наречени, разумни съвпадения. Кривите и правите линии са проекции на известни сили в природата. Коя линия от представените на фигурата е най-силна? Най-силна е най-дългата линия a. Счупените линии b показват, че процесът, който е ставал между силите, е бил бърз, имало е голямо стълкновение между тях. Затова, именно, е станало пречупване на линиите. При a процесът е ставал по-бавно, по-мудно и затова е по-разумен, отколкото при линиите b. Забелязано е също така, че хора, които пишат нервно, с остри букви, не са много здравомислещи. Те нямат търпение. За да мисли човек право, той трябва да бъде много спокоен. Щом се безпокои за нещо, в мозъка му стават особени физиологически промени, вследствие на което и идеите му са объркани. Често това се случва с хора, у които се зарежда някаква велика идея за услуга на човечеството, а в същото време в тях се явява и желание да блеснат, да се прославят пред хората. При тези две различни идеи в мозъка им става известно стълкновение, което предизвиква забъркване, преплитане на техните мисли. Такива хора приличат на деца, които взимат една клечка кибрит, запалват я, но тя изгасва; взимат втора, трета, четвърта, запалват ги, но всички изгасват. В края на краищата пред тях лежат куп изгаснали клечки, но нито огънят им гори, нито свещта има свети.

Разумният човек обаче не постъпва така. Запали ли една клечка кибрит, той запалва свещта си и започва да чете на нейната светлина. Запали ли втора клечка кибрит, той запалва огъня си и започва да се грее на него. Разумният човек не хаби думите си. Той никога не говори напразно. Всяка негова дума е на мястото си и тя има точно определен смисъл. Той никога не се обръща към човека с думите: „Високо уважаеми, почитаеми господине! Имам великата чест да се разговарям с Вас...“ Това са думи от езика на висшата дипломация, където се спазва известен етикет. Тези думи са наредени като тоновете на някоя звучна симфония, която въздейства външно на човека, но не и върху неговата душа. Ако човек е тщеславен и чуе тези думи, отправени до него, той си въобразява, че наистина представлява нещо особено. Разумният човек си служи с прости думи. Когато иска да напише или да каже нещо на човека, когото обича и уважава, той ще каже: „Добри, или уважаеми господине!“ Думите, с които разумният човек си служи, са съдържателни.

Значи има думи съдържателни, има и думи безсъдържателни.

Съдържателни думи са тези, които имат смисъл. Смислени думи пък са тези, които излизат от сърцето на човека. Ако глупавият човек си служи с думите на философа, тези думи имат ли смисъл за него? Ако някой човек напише едно любовно писмо, което заимства от някоя книга, това писмо има ли смисъл за него? Ако някой свири едно музикално парче, без да го разбира, това свирене има ли смисъл за него? Нещата са ценни, когато имат форма, съдържание и смисъл. Ето защо, стремете се и вие да си изработите съдържателен език. Всичко, каквото човек мисли, чувства и върши, трябва да бъде съдържателно, смислено. Важни и сериозни работи се случват в живота на човека, разрешението на които често зависи и от езика, с който той ще си послужи. Казват за някого: „Този човек е важна птица“. Какво означават тези думи? Да кажеш за човека, че е важна птица, това подразбира, че той заема високо положение, висок и отговорен пост.

Питам: Кои птици са важни? Орелът важна птица ли е? Ако сравните орела и славея, коя от двете птици седи на първо място? – Орелът е цар на птиците, а славеят е известен като добър певец. Според вас чия служба е по-висока: тази на славея – да пее, или на орела – да владее? Ако разглеждате лъв и овца, на кого ще дадете първото място: на лъва, или на овцата? Някои ще кажат, че овцата трябва да заеме първо място, Ако е така, защо лъвът наричат цар на животните?

Казвам: всички животни, растения и минерали не са нищо друго, освен символи, с които невидимият свят говори на разумните хора. Във всеки символ се крие велика идея. Щом е така, може ли да се определи коя птица, кое животно, кое растение или кой камък е най-важен в своето царство? Всяко същество има своя важност и предназначение. Орелът, за пример, казва: „Както аз хващам с клюна си всичко, каквото срещна на пътя си, така и вие отвисоко разглеждайте своите мисли, откъсвайте нечистите, които срещате на пътя си, и ги захвърляйте настрана!“ Лъвът казва: „Всичко непотребно в пътя си разкъсвай и премахвай!“ Овцата казва: „Когато тревата израсне високо и с това заглушава другите растения, ти я окоси, както аз я опасвам, за да могат всички растения около нея свободно да се развиват“. Славеят пък казва: „При всяка радост или скръб, при всяка мъчнотия пейте, славете Бога, както и аз правя“. Казвате: „Как можем да вземем лъва за образец в живота си, когато е толкова свиреп?“ Не, лъвът не е нито свиреп, нито жесток, но той е силен и вследствие на това си служи със съкратения процес; той съкращава времето. Лъвът казва на всички млекопитаещи: „Аз съм цар, имам право да разполагам с вас, затова всички вие трябва да работите за мене“. Месоядните животни имат високо мнение за себе си; те считат, че в умствено отношение стоят по-високо от тревопасните. Тревопасните пък в сърдечно отношение са по-културни от месоядните. Следователно ние имаме две култури: култура на

ума и култура на сърцето. Тревопасните са представители на културата на сърцето, затова те са по-добри, имат чисто, благородно сърце. Месоядните са представители на културата на ума. Те са по-умни от тревопасните, но по сърце не са добри. И сега, вие, като разумни хора, ще съедините двата принципа, на лъва и на овцата, и ще кажете: „Ние ще бъдем умни като лъва и добри като овцата. Ще разкъсваме злото като лъва; ще окосяваме, ще опасваме тревата като овцата и ще даваме място на доброто в нас да расте“. Когато се коси тревата, и за нея е добро, защото с това се засилва нейната жизненост. Не се ли коси тревата, горната част и без това изсъхва. Тъй щото косенето на тревата е благо за нея.

И тъй, като пренесете всички тия психологически прояви на животните във вашия живот, вие ще си служите с тях като със специални методи за работа. Колкото и да е груб един метод, в даден случай той има своето приложение. Значи вие можете да си служите при специални случаи или с метода на лъва, или с метода на овцата, или с метода на орела, или с метода на славея. Също така вие можете да си служите и с метода на растенията, на минералите – изобщо с всичко, каквото съществува в живата природа. Разумният човек се учи от всичко. В това отношение от всички се изисква не само наблюдателност, но и вътрешно разбиране, вътрешно съпоставяне на явленията и предметите един с друг. Придобиете ли тези способности, като виждате орел и славей, вие няма да отричате значението на единия за сметка на другия, но ще ги съпоставите разумно, ще търсите връзката, отношението, което съществува между тях. Като виждате гълъб и славей, пак няма да отричате или да подценявате качествата на единия пред другия, но ще ги сравните и ще изтъкнете предимствата и на единия, и на другия. И гълъбът, и славеят пеят, но славеят е отличен певец, когато гълъбът е посредствен. И гълъбът, и славеят се хранят със зърнени храни, но гълъбът никога не изменя на своята храна. Той винаги остава вегетарианец. Славеят, обаче, има огнен характер. Него ще видите и тук, и там. Той се храни и с мушици, и със зрънца. В това отношение гълъбът има устойчив характер. Той е трезв и високо надминава славея.

Като се изучава живота от окултно гледище, интересно е да се знае при какви природни условия, именно, са създадени тези два характера – на славея и на гълъба. През разните периоди на развитие природата е създавала различни форми. За пример, когато се е създавал гълъбът и когато са се създавали млекопитаещите, условията в природата, както и идеите, които са циркулирали из пространството, са били съвсем различни. Следователно от различните типове и форми, които природата е създала, можем да съдим за миналото; от сегашните форми и типове можем да съдим за бъдещите, които природата приготовлява. Щом

можем да определим това нещо за животните, на същото основание ние можем да определим какъв ще бъде човекът, когото природата приготовлява. Природата е приготвила вече модела за бъдещия човек. Тя чака само неговото време, за да го изяви и тури на работа в света. Това са далечни перспективи, наистина, но и те ще се реализират някога. Една от близките идеи е човек да се самоизучава: да изучава своите мисли, чувства и действия. Да се изучава човек, това подразбира той да се самонаблюдава, да изправя погрешките си, но не и да се самокритикува. Самокритиката е достояние на най-учените, на най-благородните, на най-възвишените хора. Обикновеният човек не трябва да се занимава със самокритика. Тя представлява остър нож, с който той може да се нарани. Внушите ли на някой слаб човек мисълта, че той е лош, няма да мине много време и, по силата на самовнушението, той действително ще стане лош човек. По-добре е на слабия човек да кажете, че е добър, за да стане такъв, отколкото да му кажете, че е лош, и да стане лош.

Всички сте опитали силата на внушението и затова стремете се да си внушавате добри и прави мисли, а не криви и отрицателни. За пример, някой от вас започва да кашля. Какво трябва да прави? Трябва ли да се страхува, да търси лекар, да му даде някакви лекарства? Приложете за лекуване на кашлицата следния метод: пребройте колко пъти ще кашляте днес. Например, днес сте кашляли 40 пъти. Тогава, вечерта, като си лягате, кажете си: „Утре аз ще кашлям 30 пъти“. Бройте и този ден, да видите колко пъти ще кашляте. Ако сте успели в лекуването си, вие ще кашляте 30 пъти само. Вечерта, преди лягане, пак си кажете: „Утре ще кашлям само 20 пъти“. Така постепенно намалявайте броя на кашлянето, докато стигнете да кашляте само един път през деня. Упражнявайте волята си по този начин и ще видите какви резултати ще придобиете. Днес мнозина вървят в медикаментите, но нямате добри резултати от тях.

Съвременните хора носят бастони, но с това те стават инвалиди. Вземете, например, някой стар човек, който носи тояга и се подпира на нея. Докато той не е започнал да носи тояга, все още упова на краката си, на силите си. В който ден той вземе тояга в ръка, силите му го напускат. И ще видите, че този човек от ден на ден отпада, защото вече няма вяра в себе си. Той си самовнушава, че старостта го е налегнала, вследствие на което губи и последните си сили. Според модата и младите носят бастони. Нека носят, но да не се подпират, да не уповават на тях. Щом искате, носете бастони, но ги махайте из въздуха, пазете се от кучетата, но не се крепете с тях, не се подпирайте. Уповавайте на ръцете, на краката си, а бастоните носете само като забавление, като мода.

Казвам: преди всичко човек трябва да упова на своя ум, на своето сърце и

на своя воля. Той трябва да се съветва с душата си, а да се учи от духа си. Постъпва ли по този начин, той ще стане учен човек; не постъпва ли така, големи нещастия и страдания ще го сполетят. Ако не искате да станете преждевременно инвалиди, работете с тези четири величини, които Бог ви е дал: със своя ум и със своето сърце, със своята душа и със своя дух.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 3 март 1926 г. в град София.

1926_03_07 Духовна мекота
лекция пред специалния клас

ДУХОВНА МЕКОТА

Седемнадесета лекция
7 март 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме на темата „Метод за правилно мислене“.

Чете се темата „Една дума и едно число“.

Числата, които бяха написани в темите, се поставят в три реда, като се отбелязва кое число колко пъти се повтаря.
I II
III
Числото
1 – 9 пъти 2 - 2 пъти
3 - 6 пъти
" 4 – 3 пъти
5 - 4 пъти
6 - 4 пъти
" 7 - 11 пъти
8 - 4 пъти 9 - 3 пъти
" 10 - 4 пъти 11 - 1 път
12 - 11 пъти
" 13 - 3 пъти 14 - 2 пъти 15 - 0 пъти
" 16 - 2 пъти 17 - 1 път 18 - 1 път
" 19 - 0 пъти 20 - 1 път 21 - 2 пъти
" 22 - 0 пъти 23 -0 пъти 24 - 1 път
" 37 - 1 път
38 - 1 път

Всичко 33 пъти
16 пъти
28 пъти
3 + 3 = 6 1 + 6 = 7
2 + 8 = 10

И тъй, общият сбор на числата от първия ред е 33, със сума от цифрите, равна на 6. Общият сбор на числата от втория ред е 16, със сума от цифрите, равна на 7. Общият сбор на числата от третия ред е 28, със сума от цифрите, равна на 10. Значи имаме числата 6 – неутрално число, 7 – творческо число, и 1 – също творческо число. Между тези числа липсва числото на мекотата – 2. Сумата от числата в първия ред е 33, които цифри дават 6 – неутрално число, резултат. Това число показва, че силата ви е употребена за счукване на чакъла на ситно, т.е. за превръщането му в пясък. Като се достави този материал, дохождат майстори да го обработват. Наистина, сумата на числата от втория ред е 16, т.е. 6 + 1 = 7. Числото 7 е творческо. Значи майсторите започват да градят блокове. Обаче градеж без мекота води към разрушаване.

Не е достатъчно човек само да роди нещо. Като го роди, той трябва да го отгледа. Много идеи може да роди човек, но ако не знае как да ги отгледа, те нищо не го ползват. Да раждате идеи, без да ги отглеждате, това значи да ги посявате между тръни и камениста почва. Резултатите на това посяване ще бъдат такива, каквито са резултатите на житното зърно, посадено между тръните и на камениста почва. Числото 1, единицата, която е общият сбор на числата от третия ред, е творческо. То групира идеите около себе си, без да ги отглежда. Аз-ът – това е числото едно, единицата, която отделя човека от всички хора. Щом се отдели от хората, човек може да влезе в спор с тях. Кога се явява спор между хората? – Когато се срещнат две единици. Едната единица е генерал, иска да учи хората. И втората единица е генерал, със същото желание – да учи хората. Щом тези единици се срещнат на едно и също поле, те непременно ще се стълкновят. Единицата е положително число. Две положителни величини, събрани на едно място, взаимно се отблъскват. Като единици в живота те са живи числа, които се стремят да заемат едно и също пространство. При това положение борбата е неизбежна. Ако двама души едновременно искат да сеят една нива, в края на краищата те ще започнат да воюват помежду си. Обаче ако между тях влезе разумният принцип – принципът на мекотата, на високия морал, той ще раздели нещата, ще ги поляризира.

Всички хора говорят за мекота, но не знаят как да я придобият. Няма защо да я придобиват. Мекотата е в самия човек. Той трябва само да я прояви. Преди да разорете нивата си, пръстта е корава, на буци. Щом я разорете и дъждът падне върху нея, пръстта омеква. Мекотата е в самата пръст, но ралото и дъждът я заставят да прояви своята мекота. Можете ли да кажете същото и за камъка? Камъкът е твърд. За да го смекчите малко поне, вие трябва да го прекарате през огън. Следователно, за да прояви мекотата си, пръстта се нуждае от дъжд и от влага. Камъкът обаче може да прояви мекотата си само при огън. Ето защо, ако желанията ви имат свойства на

пръстта, залейте ги с вода да се смекчат и тогава пристъпете към реализирането им. Ако желанията ви са от рода на камъка, първо ги турете в пещ да се опекат, после ги залейте с вода и най-после ги приложете. Като знаете това, вие трябва да внимавате да не изгубите влагата си и да не се втвърдите. Когато личните чувства в човека вземат надмощие, той загубва влагата си и се втвърдява.

За да не се създават дисхармонични състояния, човек трябва да развива своите мозъчни центрове отпред на челото и горе на главата, дето са моралните му чувства. Само така той ще хармонизира състоянията си. Когато личните чувства в човека са силно развити, те привличат голямо количество кръв към себе си за сметка на другите чувства. Щом личните чувства са чрезмерно развити, те пречат за нормалното развитие на останалите чувства. Когато личните чувства, егоистичните чувства и чувството за самозапазване в един човек са силно развити, те събуждат в него жестокост, коравина, отмъстителност и злопаметност. За да се справи с условията на своя живот, човек трябва да изучава естеството си, да познава силите, енергиите на своя организъм. Ако не познава силите, които действат в него, чрез тях той може да привлича такъв род енергии, които не са му потребни. Например водата, която е известна със своята мекота, при дадени условия създава големи пакости. Достатъчно е да Ӑ се даде голям наклон, за да разруши и изкорени всичко, каквото срещне на пътя си.

Същото може да се каже и за мисълта на човека. Ако на силната мисъл се даде наклон,тя може да помете всичко, каквото срещне на пътя си. Кои чувства развиват мекота? – Моралните и обществените. Човек, в когото тези чувства са силно развити, съзнава, че всички хора имат право да живеят, имат право да участват в общите блага на живота. Когато изучавате човека, разглеждайте го в момента, в който се проявява, и не казвайте за него, че е добър или лош. Моментът, в който човек решава да бъде добър или лош, е извън времето и пространството, но резултатите на това се явяват във времето и пространството. Например за известно време човек е бил в добро разположение на духа, но изведнъж става някаква промяна и той изгубва разположението си. В кой момент е станала промяната, и той сам не знае. Защо не е могъл да схване този момент? – Защото съзнанието му не е било будно. Съзнанието на човека трябва да бъде будно всеки момент, за да следи отде иде неприятелят. Това значи да тури човек шлема си, за да се пази от нажежените стрели на дявола. Среща ви един човек и ви спира, иска да изкаже мнението си за вас. Не любопитствайте да чуете мнението му за вас, но му предложете да го заведете в някоя гостилница, да си хапне. Речете ли да го изслушате, вие ще чуете такива неща, които ще ви струват скъпо. Ако го срещнете втори

път и разберете, че той не се е отрекъл от желанието си да каже какво мисли за вас, пак го угостете.

Това е приложение на даден морал. Това значи да постъпва човек разумно, без да отстъпва от своите идеи. В повечето случаи хората нямат добро мнение едни за други. Защо? – Понеже се осланят на лични впечатления. Щом видят някого, те веднага се произнасят какво впечатление им е произвел. И ако се случи този човек да се прояви зле, те веднага се убеждават в правотата на своето впечатление. Както лесно се създават впечатления, също така лесно се изменят. Днес мислите добре за един човек, утре мислите зле. За да имате доброто мнение на обществото, вие трябва да имате будно съзнание, всеки момент да сте готови да угаждате на хората. Това е голямо изкуство. Да угажда човек на хората, това значи да се превърне в хамелеон, всеки момент да се мени.

Сега, като говорим за човека, ние имаме предвид неговото сложно естество, както и пътищата, през които е минал. Сегашното състояние на човека, неговите мисли, чувства и действия, се обуславят от миналите му съществувания. Следователно сегашният живот на човека е резултат на редица минали съществувания. За да се измени лошото в живота на човека, мисълта му трябва коренно да се преобрази. Това значи той да започне да живее и мисли по нов начин. Само новият живот, новата мисъл е в състояние да измени лошото наследство на човека. Ако не можете да измените мисълта си, животът ви ще върви по стария начин. Старият живот е живот на обиди, докачения, съмнения, колебания и т.н. Докато човек се сърди и докача за нищо и никакво, никой не може да му помогне. Каквото направите на този човек, както и да му говорите, той все недоволен ще остава. Никой не може да угоди на този човек. Ако речеш да изнесеш някоя негова погрешка, той веднага ще каже, че погрешката му не е голяма. Прав е той, погрешката му не е голяма, но трябва да се изправи.

И тъй, за да работите правилно, за да имате добри резултати, вие трябва да проявите мекотата си, да я приложите в живота. Лесно може да се провери дали сте проявили мекотата си, или не. Ако не можете да търпите хората и се дразните от тях, вие не сте проявили още своята мекота. Щом забележите това, потърсете човек с мекота и го поставете между вас. Той ще послужи като трансформатор: ще трансформира енергиите ви и вие ще започнете да се търпите. Докато човек не прояви мекотата си, той мъчно може да се възпитава. Каквото и да му се каже, колкото и внимателно да се изнесат погрешките му, той се ожесточава, озлобява, обезсърчава и след големи страдания започва да се смекчава и разкайва. Най-добрият метод за възпитание на човека е да бъдете слепи за погрешките му, да желаете доброто му, без да му правите някакви

забележки. Ако на всяка стъпка правите забележки на човека, вие ще си навлечете ред неприятности. Този метод е по-лесен, но последствията му са лоши. Ще дойде някой да ви казва какво мисли за вас. Няма защо да го слушате. Ако има някой, който може да каже най-лошото за вас, това сте вие сами; и ако има някой, който може да каже добро за вас, това сте пак вие самите. Ученикът трябва да знае това и да го прилага както за себе си, така и за другите. Мисли ли така, човек лесно може да трансформира енергиите си. Обаче, за да мисли по този начин, той трябва да има будно съзнание. „Какво ще кажат хората за мене?" – Кой каквото иска може да каже, но никой не може да каже за човека толкова лошо нещо и толкова добро, колкото той сам може да каже за себе си.

Не е важно за човека какво хората мислят за него, нито това, което той мисли за себе си, но е важно какво Бог мисли за него. Лошото в човека не е нищо друго, освен сянка, която той хвърля зад себе си. Ако този човек е планина като Хималаите, да му мислят онези, които са зад него, на северните склонове. Онези, които са на юг, дето Слънцето силно грее, те ще се пекат на слънце и ще се радват. Добър е човек, когато попаднете на южните и на източните му склонове. Попаднете ли на северните и на западните склонове на човека, вие виждате лошото в него и го наричате лош. Искате ли да видите доброто в този човек, изменете положението си – идете на южните и на източните склонове или качете се на неговия планински връх. Вие трябва да направите усилие, да се качите на върха на планината. Следователно, който иска да бъде добър, той трябва да направи усилие да се качи на върха на планината. Кои хора трябва да живеят по планинските върхове? – Учените, т.е. хората на мисълта. Обаче хората на чувствата трябва да живеят по широки, обширни долини. Оттук човек трябва да определи кое го движи в живота – мисълта или чувствата. Справедлив трябва да бъде човек. Щом държи съзнанието си будно, той всякога ще може справедливо да преценява погрешките си, да различава кога какво върши – добро или зло. Същевременно, като работи върху себе си, човек трябва да проявява мекотата си. Ако няма нужната мекота, нека посещава болни, страдащи, които могат да събудят в него състрадание. Някои хора плачат музикално и събуждат в човека чувство на състрадание. Други пък плачат немузикално и по-скоро дразнят хората, отколкото да предизвикват в тях състрадание.

Колкото и да се пази от хората, човек все ще се натъкне на тяхното влияние, но и той ще им влияе. Никой не може да се освободи от закона на влиянието, нито от закона на внушението. Божественото съзнание регулира всички влияния. Когато живее в пълна хармония с обкръжаващата среда, човек е напълно свободен. Обаче ако не е дошъл до тази хармония, това не значи, че трябва да се страхува да влиза в

отношение с хората. Щом се страхува, той привлича отрицателните сили в Природата и става страхлив. Ако не се страхува, той се свързва с положителните сили в Природата.Понякога положителните сили създават на човека толкова нещастия, колкото и отрицателните. Тъй щото, когато се свързва с положителните сили, човек трябва да знае как да се свързва с тях. Защото и най-малкото престъпление, създадено от действието на положителните сили върху човека, води също към затвора, както и влиянието на отрицателните сили. Осъдили едного за кражба и го турили в затвор между големи разбойници и престъпници. Като влязъл между тях, те го запитали: „Защо те осъдиха? Защо те водят тук?“ – „Откраднах един хляб.“ – „Така ли? Мястото ти не е между нас.“ Те се нахвърлили върху него, набили го и го изтласкали навън. „Ти опорочаваш нашето изкуство. Ние не се занимаваме с такива дребни работи. Скоро вън.”

И тъй, като живее, човек трябва да бъде или добър, или лош. Среден път в живота няма. За да бъде добър, човек трябва да прояви своята духовна мекота. Мекотата се обуславя от две качества: благост и разумност.

Задача: Имате четири хамбара с по десет килограма жито. Колко е всичкото жито?

Отговор: 40 килограма.

Ако посадите всичкото жито на нивата, колко жито ще остане?

Отговор: Нищо няма да остане. Хамбарите ще бъдат празни.

За колко време ще бъдат празни?

Отговор: До края на лятото, когато новото жито се ожъне и прибере от нивата.

Повече или по-малко жито ще имате сега в хамбарите?

Отговор: Най-малко десет пъти повече.

Значи 40 килограма жито, посадени на нивата, ще дадат нови 400 килограма. Тъй щото, когато кажем нула, разбираме известни условия, които сами по себе си нищо не могат да дадат. Ако четири разумни сили дойдат в помощ на нулата, те ще извлекат нейните скрити енергии, в които има живот. Числото четири има значение в духовния, в психическия живот на човека. Като завъртите четири пъти колелото на кладенеца, на четвъртия път ще извадите вода. Като поставите яйце под влиянието на

четири сили, пиленцето ще излезе. Кои са тези сили? – Квачката, топлината, светлината и самото яйце. Следователно, всяко имагинерно, или въображаемо число, умножено само на себе си четири пъти, става реално или положително. Математиката работи с въображаемите числа така, както и с положителните. Това показва, че тези числа не са въображаеми, в смисъл несъществуващи, но са числа от свят, съвършено различен от физическия.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Духовна мекота
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_03_07 Домовит човек
неделна беседа

ДОМОВИТ ЧОВЕК

Беседа, държана от Учителя, на 7-ми март, 1926 г., София.

"Имаше някой си человек, домовит, който насади лозе и огради го с плет, и изкопа в него жлеб, и съзида стълб, и даде го под наем на земледелци, и отиде".

В този стих има две положения: "насади лозе" и "даде го под наем". Софиянци разбират това изкуство - градят къщи и ги дават под наем. Главният въпрос е, какъв наем ще вземат. По някой път, има спор между хазяи и наематели. Хората казват: това са инцидентни, случайни неща. Аз наричам тия неща съвпадения.

Сега, под думата "домовит", аз разбирам - разумен човек, който насажда лозе. Само разумните хора садят. Само разумните хора градят. Само гениалният скулптор, който разбира, може да извае от непотребните камъни, нещо хубаво. Само гениалният майстор може да съпостави няколко дъски така, че те да издават звуци, да направи от тях един инструмент. Само разумните хора могат да направят от нищо - нещо, а глупавите хора, каквото им дадеш - и най-доброто да им дадеш, ще го развалят. Те са като малките деца.
И тъй, този домовит човек насадил лозе. Лозето е емблема на духовният живот, който съдържа в себе си условия за прогрес и развитие. Лозата се отличава с качеството - да пуща надлъж своите клонища. Нейните корени са по-къси, а клонищата ѝ са по-дълги, докато у другите растения има една съразмерност между корените и клонищата: колкото са дълги корените, толкова и клонищата. У лозата, пък, е обратно. Тя се взима, изобщо, като емблема на живота. Затова Христос казва: "Аз съм лозата". Той не казва: аз съм крушата, или ябълката, или смокинята, или маслината, а казва: "Аз съм лозата, а вие пръчките". Христос е разбирал много добре естествените науки. Съвременните естественици имат едно схващане за растенията, но то е повече механическо. Те разделят растенията на известни категории, но какво се крие в тези категории, това за тях е "терра инкогнита". "Терра инкогнита" не е българска дума; означава - непозната земя, нещо непознато, незнайно. Учените хора наричат това нещо "инкогнито". Те го произнасят различно. Можеш да туриш ударението на първия, на втория слог, или накрая на думата. В английски език има думи, у които, ако произношението е малко меко, турят накрая буквата t или d. Често окончанията дават противоположно значение на думата. Мнозина от вас

сте чели този стих: "Имаше един домовит човек, който насади лозе и го даде под наем". Ще кажете: защо го дават под наем? Защо учителят съгражда училището и вика учениците си? - Той дава училището под наем на учениците си и преди да е дошъл той, те дигат шум до Бога, но щом дойде, утихват. Значи, училището не е за учителя, но за децата, за учениците. Всички чинове, карти, дъски, всички пособия са все за учениците. Тъй че, този домовит човек е насадил лозе и го дава под наем на наемателите, те да го работят. Вие ще кажете: какво отношение има между този домовит човек, който насадил лозето и между нас? - Вашето тяло е една лоза, насадена от самите вас. Всяка ваша клетка, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяко ваше волево движение, тава са силите в това лозе, които са дадени под наем. Като четете този стих, ще кажете, че тези наематели не са били добросъвестни хора, че не си плащали данъка навреме.

Казва се в Евангелието: "А когато наближи времето на плодовете, проводи слугите си до земеделците, да вземат плодовете му. И земеделците уловиха слугите му, едного биха, другиго убиха, а върху другиго камъни хвърлиха. Пак проводи други слуги, по-много от първите, но сториха и тях същото. Най-после, проводи при тях сина си и думаше: - Ще се засрамят от сина ми. Но земеделците, като видяха сина, рекоха помежду си: - Този е наследникът, елате да го убием и да усвоим наследството. И като го уловиха, изведоха го, вън от лозето, и го убиха. И тъй, като дойде стопанинът на лозето, що ще стори със земеделците? Казват му: - Злите зле ще погуби и лозето ще даде под наем, на други земеделци, които ще му въздадат плодовете на времето си". Вашият живот, това е лозето, което е дадено под наем. Всички вие, които ме слушате тази сутрин, сте наематели. Бог ви е дал едно лозе, да го обработвате. Въпросът е, дали вие си давате наема навреме. Вие ще кажете: много жестоки са били тия хора, които са били слугите на своя господар. - Хубаво, когато една възвишена и благородна мисъл дойде във вас и вие я изпъдите; когато едно благородно желание дойде във вас и вие го изпъдите и най-после, когато и Духът дойде във вас и вие го изгасите, не сте ли и вие в положението на тия слуги? Какви ще бъдат последствията? Писанието казва: "Ще отнема Духа си". Какво става тогава? Ще дойде най-после господарят, умният човек, и ще ви изгони.

Това е всичката философия на вярующите и невярующите в света. Някои казват, че са вярующи. За да познаеш, дали един човек е вярующ, той трябва да има едно вътрешно, а не външно схващане за Бога, защото всеки човек, който има едно външно понятие за Бога, той е идолопоклоник, той е човек от една стара култура. Щом един човек има една външна форма, един външен образ за Бога и мисли, че той може да го наказва; такъв човек

е идолопоклонник. Казвам: вие ще познаете верующия, когато е болен, когато е на смъртно легло. Ако роптае, когато е болен, той няма никаква вяра. Съмнява ли се, никаква вяра няма. Няма ли мир в душата си, той няма никаква вяра. Ама той може да казва, че е роден от Бога няколко пъти - това са лъжи, това са преструвки от негова страна. В такова раждане ние не вярваме. Той не може да изнесе най-малките изпитания в света, не може да прояви най-малкото търпение. Ние не вярваме на такава вяра. Величието на човека в света, трябва са се прояви в неговия характер. Величието на човека се показва, само във време на страдания. Кога се показва ученият човек? - Когато решава най-мъчните задачи. Лесните задачи и децата могат да решават. Колко правят едно и едно? - Две. Колко правят две и две? - Четири. Колко правят три и четири? - Седем. Тия задачи и децата решават. Кой от вас не знае да събира?

Но, ако ви задам една задача, например: след десет хиляди години, на кое място ще се намери земята при своето движение? Или, в кой полюс ще се намери земята след седем хиляди години? Ще можете ли да решите тия задачи? Тук има дума ученият човек. Значи, само ученият човек, в пълния смисъл на думата, или мъдрецът, както аз го наричам, може да реши тия задачи. Само той може да определи, какво ще бъде вашето положение, вашия живот след хиляда години, например; онзи човек, който е заучил наизуст някои неща от Писанието, или от други някои книги, не може да решава такива задачи. Истинско знание е това, което изтича отвътре на човека и изисква външни условия, за да се прояви. Знанията трябва да изтичат от човешкия дух, т.е. трябва да излизат отвътре - навън. Външните условия са пак от Бога. Бог е мислил дълго време отвътре, после се проявил навън. Така и ние, когато мислим дълго време отвътре, после се проявяваме навън.

Следователно, има две реалности в живота: едната навътре, а другата - навън. Какво образуват, най-после, те? - Образуват един творчески принцип. Значи, когато Бог е започнал да мисли, светът се е създал. Казват някои, че Бог е създал човека. Под думата "човек" аз разбирам, че Бог е създал света, т.е. цялата Вселена, чрез Мъдростта. Човек без мъдрост не е човек. И ако ние говорим за човека, подразбираме Мъдростта. И в Писанието се казва: "Веселях се в обитаемата Негова земя със синовете на Мъдростта." Следователно, Бог е създал Вселената заради синовете на Мъдростта. Като създал света, той дал под наем земята и слънчевата система. Слънчевата система дал на ангелите, а земята - на хората. Значи, има едно съвпадение, има допирни точки във вселената.

Сега, вие си мислите, защо сте дошли на земята. - Дошли сте, за да обработвате вашето лозе. Може да кажете: Най-после, ние не трябва ли да

живеем? Че в какво седи животът? - Животът седи в разумното съчетание на онези елементи, с които трябва да градиш, да създаваш себе си. Ако от ден на ден ти не ставаш по-здрав, по-умен и по-изобилен с живот, какво разбираш от живота. Аз често ви говоря за Любовта, но не за онази Любов - от картошки, не и за онази Любов - от мамалижена каша. Вие трябва да ме разбирате добре - аз нямам нищо общо с такава любов. Любовта, за която ви говоря, това е една велика сила, това е едно свещено чувство - най-свещеното, най-мощното чувство, Божествено чувство, което твори в света и пред което, ангелите се прекланят с благоговение. Когато Бог заговори на някой човек, той става силен, мощен и никога не отпада. Любовта никога не отпада. Всички слънчеви системи могат да изгаснат, целият космос може да изчезне, всичко може да се измени, но чувството на Любовта остава за вечни времена и от него произтича всичко в света. Не ми говорете за каша, от която хората умират. Има религии, които са направени от просена каша или от картофена каша. И тия каши, хората наричат, любов към Бога. Някой ти говори днес за Бога, а утре ще те обеси на въжето. Онзи съдия ти говори днес за Бога, а утре ще те осъди за кражба. Той те съди за кражба, а сам краде. Друг някой те съди за престъпване на закона, а сам той, десет пъти на ден, го престъпва.

Всеки Съдия, който подписва една присъда, трябва да има чиста ръка, трябва да бъде чист като светия. Нека такъв човек те съди! Но, когато един престъпник подписва присъдата на другиго, той сам си е заличил живота.

Някои от вас често казват: "Господ е благ". В какво седи Божията благост? - Благост в Бога има, Той всякога е благ, но когато ние сме разумни. Между Бога и нас трябва да има известно съотношение. Ако ние не зачитаме това велико и свято чувство, което съществува в Бога, с което Той се проявява, как ще разберем Божията благост? Ако не се отнасяме с дълбоко уважение към онова лозе, което Бог ни е дал, да обработваме, как ще разберем Божията благост? Казва се в Писанието: "Ползувайте се от благата и каквото ви остане от изобилието, това ще пратите на мен." Вие ще ми кажете: "Господ има ли нужда от това"? - Разсъждавайте разумно! Когато онази велика река изтича от своя мощен извор и влезе в твоята каца, за да я напълни, питам: трябва ли да спреш тази вода в своята каца, или да я пратиш в морето, отдето е излязла? Всяко благо, което си приел и използвал, трябва да оставиш, да се върне към Бога. Ти ще вземеш от всяко благо толкова, колкото ти трябва. Вземеш ли повече, ще си създадеш най-голямото нещастие. Колко ти трябва днес, за да преживееш? - Трябва ти 1 кило хляб, 3 глави лук, 2 - чесън, 3 ябълки, 2 круши, 5 сливи, 20 гроздени зърна, 3 портокала, 1 лимон, 2 банана, 1 плод от хлебното дърво, 1 алабаш, 1 зелка, 3 глави праз лук. Друго какво ти трябва? Вие ще кажете: "Ами много малко нещо е това". Не, не бързайте, че като наредя още 20-30 такива

неща, това малко ли е? Колко трябва на човека? - Малко му трябва, като се има предвид, че от всеки чешит ще вземе по малко. Разнообразие трябва на човека, а лакомията всякога разбира еднообразие. Така хранят прасетата. Дойде тяхната господарка, тури им в едно корито трици и те, пъхнат муцуните си, ядат ли ядат и благодарят, като казват: много добра е нашата господарка! Казвам: това е свинска мамалига!

Сега, някои, като ме слушат, докачат се. Не, приятели, вие трябва да се докачате от онези низки свващания, които имате за Бога! Вие трябва да се докачате от онези низки добродетели, които проявявате. Вие трябва да се докачате от онази слаба интелигентност, която проявявате. Вие трябва да се докачате от онази слаба вяра, която имате в живота. Какви трябва да бъдете тогава? За вас има само едно, велико бъдеще. Казвам: кой от вас, като онзи добър майстор-благодарник, знае условията, при които растат пръчките? Всеки от вас трябва да изучи всички видове пръчки. Добрият майстор трябва да знае условията, при които всяка пръчка расте и се развива. Но, когато дойдем до човека, имаме вече друга една наука. Наблюдавали ли сте, вие по себе си, при какви условия могат да растат чувствата у човека? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива ума в човека? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива волята у човека? Вие ще кажете изведнъж: е, както даде Господ. Не, това е едно външно, повърхностно схващане за нещата. Господ не дава нещата отвън; отвътре трябва да дойде всяка проява. Най-първо, подтикът е отвътре, а после иде оттвън. Когато подтикът дойде отвън, ние имаме един механически живот. Това е животът на пясъка, на скалите, на кристалите; а когато подтикът иде първо отвътре, а после отвън, ние започваме с онзи разумен, вътрешен живот. Питам ви: вие, като интелигентност, разглеждали ли сте вашия мозък, да видите, в какво се проявява неговата сила? Например: знаете ли, на кое място във вашия мозък седи добродетелта? Тя се намира в мозъка ви, но на кое определено място, именно?

Всяка добродетел е като пръчка във вашия мозък. Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира милосърдието? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира твърдостта? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира чувството на приятелство? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира майчината любов или Любовта ви към Бога? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира центъра на разсъдъка, или центъра на паметта и ред други центрове? Кажете ми, де се намират всички тия чуства? Не само вие не ги знаете, но и най-видните философи, като Канта или други някои, не ги знаят. И те са били невежи в това отношение. Кант е знаел толкова, колкото и вие. Той е написал една отлична книга за чистия разум; но преди да я напише, трябваше да напише, на кое място в мозъка се намират

всички тия пръчки.

Съвременните хора искат да възпитават децата си, но как ще ги възпитават? Ако вие окопавате лозата си, но не обрязвате пръчките й, какво ще стане с вашата лоза? Пръчките на самата лоза не се окопават, те се обрязват, а самата лоза се нужде от окопаване. И колкото повече окопавате, т.е. обработвате лозата, толкова повече растат и бурените около нея, защото имат по-добри условия. Същото нещо се забелязва и у добрия човек. Едновременно с развиването на добродетелите му, се развиват и някои лоши качества. Туй зле ли е? - Не е зле. И злото в човека също тъй има право да расте, както и доброто. Аз няма да се спирам, да обяснявам, какво нещо е злото. Злото е един живот. Според моите схващания, злините, които сега съществуват в света и у нас, са неизползвани добродетели на миналото.
Следователно, сега трябва да се навлезе в един нов период, дето добродетелите имат условия да растат. Те са взели обратно движение в нас. Злото не може да се изкорени сега, но за в бъдеще. И когато Христос говори за бъдещето, за свършека на света, Той подразбира, че за в бъдеще ще дойде една нова вълна и туй, което сега е зло в света, ще мине в друга фаза на своето развитие. Туй е едно условие, една възможност за ония хора, които днес са лоши, за в бъдеще да станат добри. Всеки човек, който закъснее в своя път на развитие, става лош. Това може всеки да провери. Например: представете си, че вие имате условия да спечелите, но като се изгубят тия условия, у вас се заражда едно недоволство и като дойде сиромашията, вие започвате да крадете и казвате: ние можем да бъркаме тук или там, Господ позволява това.
Да, Господ позволява всичко, може да бъркаме навсякъде, Господ дава щедро, но онзи, който е дал да му обработват лозата, той не дава. Когато аз вляза в някоя чужда градина, да си набера ябълки, Господ казва: "Много добре направи!" Но онзи, на когото съм дал тази градина под наем, ще дойде да те хване и ще те набие. Всички казват: Господ дава щедро! Да, така е; и ние казваме, че Господ дава на всички щедро, но дали хората са разделили земята си право, това е друг въпрос. И затова днес хората казват: Господ дал на този в изобилие, а на онзи нищо не е дал.

Господ е дал право на всички същества да живеят, но аз взимам онази кокошка и казвам: Господ ми дава право да я коля. Не, това не е в съгласие с Божията воля. Ще дойде ден, обаче, когато хорото няма да ядят кокошки. Защо? - Защото кокошки няма да има. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат агнета. Защо? - Защото агнета няма да има. Ще дойде ден, когато хората няма да се избиват. Защо? - Защото вълци няма да има. Е, кой ще остане в света? - Само разумните хора, които ще се разбират помежду си. Те ще разбират и ще прилагат правилно Божиите закони. Кога ще настане

това време? - Когато храната и водата бъдат в тях и няма да имат нужда от тия елементи отвън. Храната ще бъде вътре в хората и тогава те ще се хранят отвътре, тъй, както Господ се храни. Следователно, Царството Божие ще дойде на земята. Когато се проповядва Царството Божие, подразбира се, да живеем по този вътрешен начин. И днес хората, като са налучкали този закон, започвот да ядат по-малко и казват: малко трябва да се яде! Идват при мене такива светии и ми казват: аз не ям зехтин, не ям готвено с масло, а само картофена чорбица. Този човек няма да яде зехтин, но оттук ще направи една търговска сделка, оттам ще направи една търговска сделка и погледнеш, изкарал толкова много, че и с кравешко масло може да се храни. Не, ние не схващаме така религиозния живот, ние започваме отгоре. Сега, слушайте ме, аз ви говоря за недъзи, които съществуват даже и в най-святи и чисти хора.

Ние трябва да ядем всичко, с благодарност. Ако ти ядеш само маслини, но с благодарност, това е едно благословение. Ако ти ядеш с неблагодарност, това често се явява и като отрова за вас. Всеки от вас трябва да знае, какво трябва да яде днес. Някой си, до вчера ял кокошки, а днес вече проповядва - че не трябвало да се ядат кокошки, защото образували някакви си отрови в организма, които, изобщо влияят зле. Не, според мене, религиозният човек не трябва да се спира върху това, как му действа една храна, но трябва дълбоко в себе си да съзнава, че не трябва да причинява никакво страдание, комуто и да е; било на някоя кокошка, или на някое агне. Защо? - Понеже, туй страдание, по обратен път, ще се върне и към него. Той не трябва да изкоренява тази пръчка. Бог е създал всичко в света; ние нямаме право да изкореняваме пръчките, които Той е посадил.

Знаете ли, на какво се дължи упадъка на днешната култура. Днес се избиват най-малко 40 - 50 - 100 000 милиона същества. Това са един голям брой живи същества, които всяка година стават жертва на хората. В тях се зараждат чувства на страх, на омраза. Тия същества, като влязят в невидимия мир, създават много лоши условия за развитието на всички хора на земята. Не казвам, че ние трябва да плачем за изкланите говеда, но казвам, че ние сами, в миналото си, създадохме лоши условия за нашето развитие. Ние сами сме причина за нашите нещастия. Нещастията, които идат в света, не са за говедата, но за нас, за човечеството. За съвременната култура иде едно изграждане, едно голямо нещастие, иде един порой. Ние трябва да знаем законите, чрез които да се примирим с Бога. Казвате: това е за грешните. Не, всеки от нас трябва да изправи своите отношения към невидимия свят. Питам ви: ако един велик цигулар отиде при Ниагарския водопад и започне да свири там, какво ще чуете вие? Какво ще разберете от неговото свирене? Или, ако някой виртуоз започне да свири при някое здание, което се гради, какви звукове ще се чуят? Какъв концерт ще излезе

от неговото свирене? Или, ако вие сте устроили един концерт, за някакво благотворително дружество, но отвън хората се бият и се чуват само топовни и пушечни гърмежи, какъв концерт ще излезе?

Аз правя сега следната аналогия: всички бурни страсти, всички противоречия в живота - това са неблагоприятните условия. Те трябва да се премахнат и да дойдат онези меки, тихи влияния, които са подобни на първите слънчеви лъчи. Само тогава ще можем да мислим правилно. Всички ние трябва да утихнем, да станем тихи и спокойни в душата си. Когато Христос седна в лодката със своите ученици и навлезе в Генисаретското езеро, как укроти бурята, която се яви? - Той простря ръката си и повеля на вятъра - да утихне. Затова, когато вашето море се развълнува, прострете ръката си върху вашия ум и кажете: защо трябва да скърбя? Господ не скърби, ангелите не скърбят, само малките деца скърбят, само малките деца плачат. Не е лошо да плачеш, но, казвам - ако плачеш върху ръцете на своя ближен - този плач има смисъл. Плачи, за да измиеш ръцете му! Но, ако твоите сълзи падат на софийските прашни улици, ти си първокласен глупак. Тръгнала някоя жена из улицата, турила кърпа на очите си, плаче, не иска да я видят хората.
Казвам: защо трябва да проливаш сълзите си по улиците? Изгонили някой чиновник от служба; и той тръгнал по улицата, плаче. Казвам - ти си първокласен глупак! Защо трябва да плачеш по улицата? Не, аз искам да цените сълзите си! И после, вие казвате: да любим хората! Как да любим тия грешни, мъртви хора! Не, нашата любов е за онези, които сега живеят. Нашата любов е за Божиите деца, които сега са на лозето. На тях трябва да изпратим Божиите лъчи, както слънцето изпраща нам лъчите си. Казвате: да се любим един друг. Разбирате ли, какво нещо е Любовта? - Любовта трябва да се изрази с едно велико, свещено чувство и тогава, да изпратим заедно, моето свещено чувство и вашето свещено чувство, из цялата вселена.

Но, ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не са пробудени, как да дойде Любовта? Любовта се изразява чрез онова свещено чувство, което никога не умира, с онази сила, която никога не отпада и с онази мисъл, която винаги е светла. Това е Божественото в нас. И всеки от вас може да бъде силен, само по този начин. Аз ви се чудя, като ви гледам - някой заболял от хрема и виждаш, веднага тръгнал да търси лекар. Дойде лекарят, но и той хремав. И той сам страда, но предписва лекарства. Не, не викайте никакъв лекар за вашата хрема. Даже и треската си не лекувайте. Защо? - Болестите, това са чисто вътрешни процеси, върху които ще приложиш волята си. Ще кажеш на хремата си: слушай, аз съм господарят тук! Давам ти всичко 7 дни срок; през това време можеш да се считаш като моя гостенка, за което ще ти окажа всичкото внимание и след този срок,

ще си излезеш!
На седмия ден ти й даваш един банкет, угощаваш я добре и след това й казваш: хайде сега, носи си много здраве; друг път, пак можеш да ми погостуваш. На треската пък ще кажеш: на тебе давам срок от 21 дена, през което време, ще ти давам по два пъти на ден угощение; значи, за всичкото време ще ти дам 42 угощения, но след това, ще си излезеш с много здраве, вън от мен. Хремата, треската - това са живи същества, които са яли и пили, разполагали са на мои разноски. След като си излезе треската, ще дадете още едно угощение. Тя ще ви направи слабичък, сухичък като светия. Ако изпъдиш треската преждевременно, ти ще се намериш в още по-опасно положение, ще вземеш да мислиш, дали няма да умреш - ще остане в тебе един страх. Не, ти ще знаеш, че и при треската можеш да живееш, и при хремата можеш да живееш. Чудни сте вие! Ако една треска може да ви умори, ако една хрема може да ви умори, какви служители ще бъдете? Каква служба ще можете да принесете на Бога? Ако една треска може да ви умори, от вас нищо не може да стане. Лекарят има друго предназначение. Той трябва да научи болния, как трябва да се лекува, как трябва да се бори с болестта.

Той трябва да му даде такова лекарство, което да усили неговата воля, да облагороди нивовите чувства и да просветли неговата мисъл. След това лекарят трябва да пристъпи към лекуване на болестта. Тъй, разумно, трябва да бъде лекуването. За да лекуваме един човек, ние трябва да го освободим от всички чужди елементи, от всички утайки, които са се наслоили в него. Цели 20 години, той живял един нередовен живот и в него се натрупало: излишно желязо, олово, мед и ред други отровни соли, които се образували при окислението на тези метали. Всички тия отрови трябва да се изхвърлят навън и да остане само онова, чисто, органическо злато и сребро; да остане само азотът и водородът, в онова чисто състояние, каквото е било първоначално в човека. Само тогава, човек ще може да възприеме онази Божествена светлина, която твори в него.
Ако, след като изляза оттук, вие почнете да се питате - дали всичко това, което говоря, е Истина, казвам ви: ако вие мислите добре за мене, това е добре и за вас; ако вие мислите лошо за мене, това е лошо и за вас. И за мен е същото - ако аз мисля добре за вас, и за мене е добре, ако пък мисля зле за вас, и за мене е зле. Такъв е законът! Никой никого не може да увреди! Всеки човек сам себе си уврежда. Следователно, аз сам трябва да се грижа за туй лозе, което ми е дадено и да не оставям другите, да злоупотребяват с него.

Та, казвам: между нас трябва да съществуват само разумни отношения. Като четете Свещеното Писание, главно Стария Завет, той се отличава с ред примери. Прочетете живота на Давида, или на Якова, или на Аврама,

или на Исака; вие ще видите, че техният живот е един отличен пример и за другите. Прочетете, най-после, живота и на други велики хора и там ще видите, че има примери за подражание, за поука. Давид беше едно малко овчарче, което ходеше да пасе овцете и развиваше силата си. Един ден, сам той се хвали, вълк нападнал една от неговите овци и той се хвърлил да я спасява - борил се значи, с вълка и надвил, спасил овцата си. После, според неговите твърдения - тогава имало и лъвове; той се борил и с лъвовете, за да освободи една овца от устата на лъва. Доколко е вярно всичко това, трябва да се питат ония ясновидци на времето, които виждат в миналото, но нека вярваме и на думите на Давида. Той беше един смел и решителен човек, който се борил с лъвовете и с вълците. Не само това, той бил и добър музикант.
И когато Саул бивал нападан от лоши духове, викал Давида да му свири. Когато Давид започвал да свири, Саул изпитвал добро разположение на духа си. Щом Давид преставал да свири, Саул имал пак своето лошо разположение на духа. И това разумно, малко дете, след като прекара една дисциплина, дойдоха срещу него гонения от страна на Саула. И този млад овчар, след като стана цар, забрави, че Саул го гони, забрави, че е бил овчар и каза: "Не съм ли аз цар, не съм ли минал през толкова страдания, нямам ли право и аз да си поживея!" Един ден, Давид видя една хубава, красива жена, която била женена и той я пожела за своя жена. И заповяда на слугите си, да турят мъжът й на първата бойна линия, та дано бъде убит в сраженията. И наистина, мъжът й бива убит. Давид взима тази красива жена за своя и заповядва на придворните си - да казват, че той направил едно благодеяние на тази бедна вдовица. Тази жена зачева от него. Но окото на Господа вижда всичко. Той знае самата Истина, затова праща пророк Натан при Давида, да му каже, че не е направил добре. Натан разказва на Давида следното нещо: "На един богат човек дохождат гости. Той иска да ги нагости, но за това угощение, не взима някоя овца от неговото стадо, а взима единствената овчица на един беден човек - и нея закаля." Давид, като чува това нещо, извиква: "Осъждам този човек на смърт!" Натан му казва: "Знаеш ли, че този човек си ти!" По същият начин постъпвате и вие. Дойде, някои път, при вас Натан - пророкът и ви казва: "Вие направихте такива и такива престъпления!" Изрежда ги той в една или в друга форма и вие казвате: смърт на този човек! Този човек сте вие самите! Вие издавате строга присъда за другите, но това престъпление е ваше. Като четете 51 Псалом, виждате, че у Давида е имало смирение, доблест, да признае своите погрешки и затова казва: "Господи, съгреших пред Тебе! Аз бях едно малко дете, Ти ме взе, възпита ме и сега съзнавам греха си, няма да греша повече така! От сега нататък няма да правя такива престъпления!"

Вие казвате: Давид направи такова голямо престъпление! Я ми кажете, кой

човек е чист от престъпления? Чисти са само светиите. Те са абсолютно праведни хора. Аз не поддържам слабостта на Давида, но казвам, че не трябва да го осъждаме, защото, който и да беше на мястото на Давида, щеше да сгреши, щеше да направи едно такова престъпление.
Ами, когато минавате покрай къщата на някой богат човек и видите неговото богатство, въздъхвате си и казвате: ах, защо не е моя тази къща? Това не е ли онази красива жена, която Давид взе за себе си? Ами, когато вие, които имате една млада, хубава дъщеря, минете покрай къщата на вашата съседка, която има млад, хубав син, си въздъхвате и кажете: ах, да ще този момък, да вземе моята дъщеря! Това не е ли красивата къща? Това не е ли хубавата жена, която Давид видя? Тази къща ще бъде за вас едно изкушение. Бог ще ви даде друго нещо. Зарадвай се, че този човек си е направил една хубава къща! Най-първо, като ведеш тази къща, обърни внимание - накъде са поставени прозорците - на изток или на юг; и ако е така, зарадвай се! Кажи: аз се радвам, че Господ е дал такава хубава къща на този човек. Нека Бог му даде повече имане, та да зарадва и децата си. Не минавай покрай къщата му със завист и не казвай: ах, защо не е моя! Господ е предвидил за тебе нещо много хубаво! Зарадвай се на богатството на своя ближен!

Казвам: в едно събрание седят много хора, свързани с една и съща идея, но като им се направи една малка забележка, те веднага се докачват. Аз не съм срещал досега нито един човек в България, на когото, като кажа някоя по-строга дума, или, като му направя една бележка, да не ми се разгневи. Даже и на най-близките си, като кажа нещо, сърдят ми се. Казвам някому: приятелю, ти не можеш да свириш с мене, ако нямаш ухо. "Ама, кажи ми някои велики работи!" - Какви велики работи? Аз не мога да се спра с тебе, да обмислям великите работи. Ако ви кажа някоя велика мисъл, нищо няма да разберете от нея и ще кажете, че това са "празни работи". Да, но, ако извадя кесията си и я поразмърдам малко, това ще е пълна работа! Имам 10 златни монети в нея, давам ви ги и вие казвате: а, това, сега разбирам, това е философия! Казвам: това са задачи за малките деца. Ученият всякога може да си достави тия златни монети, когато и в който момент му потрябват.
Как? - Той ходи със своята магическа пръчица по земята, разхожда се и чукне някъде с нея. Веднага, отдолу му се обаждат: "Какво има"? - "На мен, ученият човек, ми трябват 10 златни монети. Тия златни монети веднага изскочат и хоп, в джоба му. Дойде другаде някъде, пак тропне с пръчицата си. - "Ало! Какво има"? - Трябва ми една книга! Този учен, идва в София като непознат и пожелава да отиде на някое представление. Пак тропне с пръчицата си. - "Какво има"? - Искам един билет от първо място, за еди-кое си представление! Веднага билетът се доставя и този учен е на първо място в представлението.

Пътят му е отворен навсякъде. Аз наричам учен човек този, на когото пътят е отворен навсякъде. Туй разбирам - учен човек - средно място не приемам. Туй е идея! Например, задайте си задачата - цяла година да не боледувате от нищо. Или, задайте си задачата, да направите опит за цяла една седмица: да не минава в ума ви - нито една лоша мисъл, в сърцето ви - нито едно лошо чувство и във волята ви - нито едно лошо действие. За да не се лъжете, направете този опит поне за един ден, или за един час, да видите, за колко време ще можете да издържите. Някои мислят, че са много силни. Не, трябва да бъдете тъй чисти, като един ангел, като един светия. Ако пък можете да издържите за един час, или за един ден, или за една седмица, или за една година, това ще бъде още по-добре. Ето една велика наука! Ако постигнете това нещо, Небето ще се отвори за вас и вие ще разберете степента на онези велики съзнания, които минават през ума ви.

Аз зная, че в растенията има съзнание, в кристалите също има съзнание. Може да мислите за мене, каквото искате, но казвам ви: аз разбирам съзнанието на растенията, аз разбирам съзнанието на кристалите, аз разбирам съзнанието на животните - на всички риби, на всички птици и най-после - разбирам съзнанието и на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизират по особен начин. Има един велик закон, който ги хармонира. Външно, между хората и животните има само една допирна точка, но вътрешно, духовно, има три допирни точки. И с растенията, външно има само една допирна точка, но вътрешно, има три допирни точки.

Та, казвам: отде ще започнем нашето верую? Казва се, че един домовит човек насадил лозе и го дал под наем. Ако вие, през целия си живот, не сте могли да моделирате вашия нос, ако, през целия си живот, не сте могли да изправите мисълта си, какво сте направили тогава? Когато те засърби носа, това показва, че искаш да кажеш някоя лъжа, искаш да направиш някоя дяволия. Какво трябва да направиш? - Няма да се дразниш, да чешеш носа си, но ще го хванеш и ще си кажеш: ти ще мислиш тъй, както мисли един разумен човек. Сърби те ухото; ще го хванеш и ще си кажеш: ти ще слушаш и ще разбираш тъй, както разбира един разумен човек. Щом искате да се самовъзпитавате, тъй трябва да постъпвате! Сега вие ще кажете: този човек ни говори смешни работи, забавлява ни. Като отидете на кинематограф, или на някое представление, не ви ли забавляват? Само тук ли ви забавляват? Бих предпочел, хиляди пъти повече, да се хвана за носа си, или за ухото си и да си повеля, да разбирам нещата правилно; отколкото да ходя по кинематографи, или представления, или даже да слушам най-хубавите концерти на Паганини.

Като си потегля носа или ухото, аз слушам неразборията на целия свят. Като искам да проявя един жест, аз пак ще хвана носа си и ще си кажа: слушай, ти си турен тук, горе, помни, че трябва да изразиш Божията мисъл! Сърцето ти затупа по-силно и ти веднага казваш: олеле, заболя ме сърцето, скоро инжекция! С това туптене, сърцето ти иска да каже: господарю, дойде време и аз да се проявя. Туй лозе иска да цъфне и да узрее. А ти, като не разбираш закона, казваш: олеле, заболя ме сърцето! Като те заболи главата, пак казваш: заболя ме главата, какво да правя? С тази болка, главата ти иска да каже, че трябва да мислиш. После, ще се хванеш за двете уши и ще си кажеш: слушай, време е за работа, трябва да се опретнем на работа.

Ами, ако онзи скулптор не вземе чука и не удря своята статуя, тя, сама по себе си, може ли да стане? Трябва да вземе чука и майсторски да удря. Онзи художник, също трябва да вземе четката и да рисува, но да знае как. Онзи, който иска да пише, също трябва да знае, как да пише. Носът само за секнене ли е създаден? Аз, като държа кърпата на носа си, казвам: Господи, пази ме, да не наскърбя този мой приятел! Нека мисълта ми бъде тъй светла, тъй чиста, като тази кърпа! Някои, като гледат моята кърпа, казват: този човек прави някаква магия. Да, магия правя, но на себе си. Казвам си: слушай, ще говориш на тези хора Истината, тъй, както и Господ на тебе я говори! Тези са външни неща, но има и един вътрешен живот. Един ден, ние ще се освободим от това тяло, няма да има нужда да се секнем с кърпите си. Животът ни ще бъде идеален, няма да имаме никакви излишъци и ще бъдем напълно свободни.

И тъй, Този, Който е насадил лозето, това е Господ. Наемателите сме ние, а слугите, които Господ ни е пратил, сме ги набили. Духът сме изпъдили и сега се питаме: какво ще правим, като дойде наемателят? Няма какво да ви обвинявам, но казвам, че вие сте възприели този начин на действие, като правило. Тъй постъпвате вие, но от вас се изисква, да обработвате лозето, което Господ ви е дал и да Му изпратите от плодовете. Плодът на Духа, това е Любовта. Любовта е първият плод, който трябва да изпратим на Господа. Бог, като одобри този плод, ще каже: дайте този плод на децата! Той ще прати един ангел при нас, който ще ни даде право, да раздаваме от плодовете си на всички хора.

И всички, които ядат от нашите плодове, ще станат добри хора. Като разберете тази притча по този начин, сега, като се върнете у дома си, хванете се за ухото и си кажете: да работим! Когато се продължава надолу ухото и животът се продължава. Когато ухото се продължава нагоре, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява и активността в човека

се разширява. Когато ухото се скъсява и животът става хилав. Ето, затова, вие трябва да си теглите ушите. Забележете, на онези хора, които умират рано, ушите се скъсяват. Някой пита - колко години ще живее; като измеря ухото му, тогава ще му кажа, колко години ще живее. Понякога е страшно да се каже, на някой човек, колко години ще живее. Забелязано е, че хора, у които ушите са дълги, живеят дълги години; а хора, у които ушите са къси, живеят малко време. Това е така, природата никога не лъже!

По същия закон - интелигентността на хората се изявява в лицето им. Природата е поставила по лицето на интелигентните хора повече бръчки. Техните очи също изразяват интелигентността им. Ще бъде смешно, силната свещ да не изразява силна светлина. Ученият човек се познава по своята светлина. Добродетелният човек се познава по своето сърце. И ние, хората на земята, можем по същия начин, да живеем с онова възвишено и свято чувство на Любовта.

Желая сега, като се върнете дома си, всички да мислите за Бога. Не искам да мислите за мене, но, ако любите Бога, ще мислите и за мене; ако не любите Бога, няма да мислите и за мене. Приди всичко, Бог, Който живее вътре в нас, по някой път се оттегля. Когато идват страданията, Бог се оттегля от нас. Значи, щом Бог се оттегли, това показва, че Той не е доволен от нашия живот. Ти можеш да се оправдаваш, както искаш, но Господ казва: "Този човек е грешен, трябва да се накаже, за да почувства своите прегрешения!" Ето, и Христос дойде до дъното на ада, за да се изпита и Неговата Любов.
Христос каза: "Господи, аз предавам Духа си в Твои ръце, да става с мене, каквото ще. Аз искам, тия хора да опитат това, което и аз съм опитал и познал. Искам, щото всички хора да познаят Твоята Любов!" Христос е човека на беззаветната Любов. Аз искам и вие, да не сте малодушни, а смели и решителни. Какво от това, че ви изпъдили от тази или онази къща? Какво от това, че в еди-кой си вестник писали нещо за вас? Щом имат мастило, нека пишат. За нас е важно друго нещо. Човекът се познава във време на изпитанията си. Няма по-голямо изкуство от това, когато някой човек ти предложи, да му платиш един дълг и ти веднага повярваш на думите му и кажеш: ще го платя. Това аз считам велик характер.

Или, когато някой човек се обърне към Бога и Му остане верен през целия си живот, това също считам велик характер. Ако един банкер се обърне към Бога и Му остане верен през всички времена, аз наричам този човек - велик; но, ако един религиозен човек се обърне към Бога и каже, че е писано наистина, в Писанието: да раздаде човек всичкото си имане на сиромасите; но не и аз мога да направя това, защото трябва да оставя и за себе си; този човек не е велик. Когато един човек дойде при мене, аз съм

длъжен да му дам хляб - щом той е нуждаещ се; но не съм длъжен да му дам и маслини, или друго нещо. После, аз съм длъжен, ако няма где да нощува, да му дам легло; но не съм длъжен да му давам юрган и разни меки завивки. Тъй е писано и в Господнята молитва "хляб наш насъщний"... Щом хората ме приемат с любов, това ми е достатъчно, нямам нужда от юрган или от каквито и да са други завивки и удобства. Щом влезеш в моята къща и те обвия със своята любов, нямаш нужда от юрган. Тогава и 10 юргана да ти дам, нямат смисъл за тебе. Но и 10 юргана, без любов, не струват нищо, ти пак ще трепериш от студ.

Разумна Любов трябва на всички ви! Ние не трябва да чакаме тази Любов нито от Индия, нито от Америка, нито от Европа. Тази Любов е в нас. Всички трябва да кажем: Да бъде благословено името Божие! Да се слави името Божие! И Господ, който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си, да Го приемем, да Го угостим и да Му кажем: "Каквото ни даде, ето го!" И след това, да Го изпратим като "добре дошъл" или да Го задържим, пак като "добре дошъл". Сега, какво мислят в България? Ще дадат ли, каквото трябва, или ще изпъдят слугите Божий? Можете да опитате и едното, и другото. Ако дадат своята дан на Бога, ще бъдат велик народ, пък, ако играят на боб - като евреите, и това ще опитат. И вие сте българи, нали? Българин, значи, човек на Духа!

И тъй, нека остане във вас мисълта - всички да бъдете като този домовит човек; да има връзки между Бога и вас, та Божието благословение, което пада върху лозето ви, да дойде и върху вас!

Беседа, държана от Учителя, на 7-ми март, 1926 г., София.

----

* Матей 21:33

Начало: 10:00

1926_03_10 Живите закони на добродетелите
лекция пред общия окултен клас

ЖИВИТЕ ЗАКОНИ НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Сега, мислено ще направим едно пътешествие до слънцето и назад: 5 минути отиване и 5 минути връщане назад. Ще вдигнете и двете си ръце нагоре, малко отворени, с дланите една срещу друга. Дясната ръка остава горе, а лявата сваляте долу. Тъй, както сте, тръгвате от земята за слънцето. Като започнете да се връщате назад, променяте ръцете си: лявата вдигате нагоре, а дясната сваляте долу. Като слезете на земята, сваляте и лявата ръка при дясната; двете ръце поставяте една срещу друга, за да се свържете с магнетическото течение, което постоянно иде от слънцето към земята. Във време на упражнението ще гледате да се освободите от всякакви тревоги и безпокойствия; отидете ли до слънцето с всички ваши смущения, вие ще се свържете с известни отрицателни течения, които ще ви въздействат дисхармонично. Значи във време на цялото пътешествие, което ще трае всичко 10 минути, вие ще оставите багажа си на земята и на връщане ще си го вземете.

(Четоха се темите: „Най-старото дърво в света“, „Колко клетки има в човешкия мозък“ и „Най-силната дума в българския език“.)
Следващия път пишете върху темата: „Произход на сините и на черните очи“.

Какво ще получите, ако повдигнете единицата и двойката на квадрат? Значи колко ще се получи, ако имате (1+2)2? Единицата, повдигната на квадрат, дава единица. Числото 2, повдигнато на квадрат, дава 4. Какво ще получите, ако вземете сумата от следния бином в квадрат: (2+4)2? Как ще представите геометрически 42?

Когато се говори за окултна психология, трябва да знаете, че нейните възгледи и схващания за душевния живот на човека коренно се различават от тия на обикновената психология. Допуснете, че вие имате едно приятно, меко състояние. На какво се дължи това меко състояние в човека? При какви условия, например, оловото може да стане меко? – При нагряване. При какви условия човек става мек? – Човек става мек при топлина, но при специфична топлина. Физическата топлина не само че не предава на човека топлина, която е характерна за живота, но тя обикновено изгаря,

разрушава. Ако поставите ръката си в огъня, тя непременно ще изгори; поставите ли я в специфичната топлина на живота, градусите на която са по-интензивни от тези на обикновената топлина, тя по никой начин няма да изгори. Кой огън е по-силен: този, който гори и изгаря, или този, който гори и не изгаря? Огън, който гори и не изгаря, е по-силен от този, който гори и изгаря. Ако вашите чувства се запалват и изгарят, каква е тяхната топлина? – Физическа.

Всички съвременни християни, или изобщо всички хора, искат да имат приятни настроения, но разумната природа, която е предвидила всичко, тя е поставила чувствата в зависимост от известни закони. За пример, човек не може да бъде милосърден, ако не разбира закона на милосърдието; той не може да бъде търпелив, нито добродетелен, ако не разбира законите на търпението и на добродетелта. Следователно специфични закони определят разните добродетели. Тези закони не са механически, но живи закони. За пример човек може да бъде милосърден само ако разбира закона на милосърдието. Разбира ли този закон, той ще има метод как да придобие милосърдието; щом има метод, той ще знае елементите, чрез които ще прояви милосърдието. Когато някой човек плаче за страданията на другите хора, милосърден ли е той? Не, този човек с плача си само изказва съжаление към другите. Истински милосърдният човек не плаче, но влиза в положението на хората, разбира ги и им помага. Той има отзивчиво сърце към нуждите на хората. Дойде ли някой при него, той е готов веднага да му помогне. Например дойде при вас някой ученик, който не може да реши задачите си. Вие веднага отделяте част от времето си за него и му помагате в решението на задачите. Разположението на сърцето към услуга във всеки даден случай говори за милосърдие в човека. Ако след като направите услугата, започвате да разправяте какво сте направили, вие не разбирате закона на милосърдието. Според този закон доброто, което правите, никога не се споменава. Защо? – Защото доброто, което сте направили някому, е написано, както на вашия, така и на неговия гръб. Следователно всеки, който знае да чете, сам ще разбере какво сте направили. Нека другите четат доброто, което сте направили. Не е нужно вие сами да го разправяте.

Казвам: Всички неща трябва дълбоко да се проучват, за да се разбере техния вътрешен смисъл. Например някой човек чете свещеното Писание и казва: „Когато отида на небето, аз ще познавам ангелите, ще се разговарям с тях“. Това е обикновено разбиране на въпросите. Да познаваш ангелите, не е достатъчно само да си прочел нещо за тях. Да познаваш човека, не е достатъчно само да го срещнеш. Да познаваш мечката, не е достатъчно само да я видиш на картина или някъде в гората. Нещата се познават и разбират, когато се знае поне една от техните

основни черти. Тогава кажете една от основните черти на ангела, на човека и на мечката. Казвате: „Една от основните черти на човека е разумността“. Обаче разумността е голяма единица, която може да се раздроби на множество разумни частици, всяка от които има свое специфично качество. Значи разумността е качество.

Питам: Какви са качествата на живота? Да оставим този въпрос неразрешен, защото често неразрешените задачи са най-приятни за човека. Кажеш ли обаче думата „човек“, ти разбираш положителна, абсолютна разумност, в която това живо същество, наречено „човек“, се движи и живее. Когато се говори за разумността, трябва да се разбира цялото, а не частите му. Първо човек трябва да има понятие за цялото, а после и за неговите части. За Бога ще знаете, че Той, като цяло, е неделима единица. Той създава света, без да зависи от него. Бог е извън всички неща и от нищо не зависи, от нищо и с нищо не може да се определи. Някои философи казват, че и Бог страда, като хората. Не е така. Веднъж Бог е създал света, Той знае, че хората трябва да работят. И когато страдат, Той знае, че те работят. В това отношение, колкото повече човек страда, толкова повече той работи; колкото повече се радва, толкова повече плод е дало неговото дърво. Бог гледа еднакво и на страданията, и на радостите, които хората преживяват. Хората, като малки частици от цялото, не разбират нещата, като Бога, и затова те ту се радват, ту скърбят. Тази, именно, е разликата между Бога и нас. Ние скърбим и се радваме, а Бог нито скърби, нито се радва. Той само се весели.
И тъй, едно от качествата на Великото, на абсолютното Начало е благостта. И когато Бог иска да покаже своето доволство от хората, Той им изпраща повече благост, която се изразява в повече скърби и радости. Казвате: „Защо Бог ни изпраща толкова тежки страдания?“ Страданията, които вие наричате тежки, са от вас създадени. Тези, които Бог ви изпраща, са леки. За тези страдания Христос е казал: „Вземете моето иго, защото е леко и приятно“. Можете ли да кажете, че майката на някое дете е изменила естеството си, ако метне на гърба си една меча кожа и така се яви пред своето дете? Детето ще се уплаши от тази мечка, но това не е майка му. Тя е метнала отгоре си тази кожа само да го изпита, дали и в мечата кожа то ще я познае. Истински ли са страданията на това дете, което при вида на тази мечка започва да вика, да плаче? Тази мечка е неговата майка, която нито го е ухапала, нито одраскала. Тогава защо детето плаче? – Защото не познава майка си. Ако и ние, като това дете, не познаваме Божията благост, Божието присъствие, даже и под мечата кожа, това показва, че ние не познаваме Бога и Неговите прояви.
Какво ще получите, ако съберете числата 1+2? Щом казваме, че единицата не се увеличава, а само се дели, как ще я съберете тогава с числото 2? Възможно ли е да я събирате с разни числа? Вие измервате единицата с

някаква определена мярка, например с аршин или с метър. Ако имате един топ плат от хиляда метра и го измервате с метъра, от това измерване платът изменя ли се? – Не се изменя. Метърът изменя ли се? – И той не се изменя. Ами вие каква работа сте извършили? – Почти никаква. Ако, като търговец, вие цял ден размервате този плат, духовният свят ще ви пише за тази работа една черна линийка, с каквато писателите задраскват някоя дума, която не са употребили на място. Срещу такива дни невидимият свят поставя черни линийки. Толкова е техният актив. Хиляди такива дни среща човек в своя живот, резултатите на които са черни линийки. Колко дни от вашия живот ще намерите незадраскани с такива линийки?

Мнозина се мислят за много важни, за учени, за силни хора. Това е тяхно мнение, но не и мнение на небето. Невидимият свят мисли съвсем другояче за нещата. Ако някой човек отиде в духовния свят и се върне отново на земята, той коренно ще измени своите възгледи за живота. Ако вие направите някому добро и получите някакво възнаграждение за това добро, невидимият свят срещу него ще постави една черна линийка, а над нея ще пише: „Платено му е!“ Ако направите някакво добро, без да очаквате нещо, срещу него пише: „Сметката е отворена, да му се плати!“ Следователно, ако от деня на раждането до деня на смъртта си вие сте прекарали само страдания и скърби, без да видите някакво добро, срещу всеки изминат ден ще има написано нещо, без черни линийки. Като отидете на небето, вие ще се радвате на красив живот. Ако на земята сте живели добре, имали сте добра жена, добри деца, заемали сте високо обществено положение, като отидете на небето, там ще имате живот, пълен с черни линийки. Това показва, че на земята за всичко ви е заплатено.

Господ казва: „Моите мисли, моите разбирания не са като вашите“. Мнозина считат, че и Бог мисли като тях. Това е едно от големите противоречия в живота. Човек може да мисли като Бога само когато живее чист, духовен живот. Защо само тогава? – Защото тогава Божият Дух се проявява чрез него. Човек може да води духовен живот, когато прилага законите на добродетелите. За да дойде до това положение, той трябва да изучава тези закони. Знаеш ли закона на милосърдието, например, ти лесно ще се справяш с мъчнотиите в живота. Знаеш ли закона на търпението, пак лесно ще се справяш с мъчнотиите в живота. Обаче това не подразбира, че ти ще бъдеш свободен от страдания. Не, при сегашния живот абсолютно невъзможно е да се избегнат страданията. Днес те са необходимост за човека. За да се освободи човек от някакво страдание, той трябва дълго време да се моли на Бога, да изпрати Духа си, да смекчи малко страданието му. След това страданието пак ще дойде. После той повторно ще се моли да го посети Духът, да облекчи страданието му.

Страданието ще дохожда и ще си отива, докато човек най-после научи урока си. Ето защо молитвата е необходимост за него. И Христос, и светиите са се молили. Каква нужда имаше Христос да се моли? Каква нужда имаха светиите, пророците и апостолите да се молят? Всеки човек, малък и голям, светия и обикновен, трябва да се моли. Представете си, че имате да плащате полица от 25,000 лева, а нямате пет пари в джоба си. Какво ще правите? Ще отидете при един свой приятел и ще му кажете: „Моля ти се, услужи ми с каквато сума можеш, защото утре имам полица от 25,000 лева". – „Нямам повече, освен 1000 лева." – „Добре, ще благодаря и на тях." Взимаш тези 1000 лева, но ти остават още 24,000 лева. След това отиваш при втори приятел. Искаш и от него толкова. Той казва: „Имам само 1000 лева, с които мога да ти услужа". Взимаш тези пари и продължаваш да ходиш от приятел на приятел; всички ти дават по 1000 лева. Вечерта, като се прибереш у дома си, преброяваш парите, въздъхваш си облекчен и казваш: „Утре ще мога да си изплатя полицата, но трябваше на 25 места да тичам и да се моля, докато изкарам тези 25,000 лева". Питам: същото не е ли и в живота?

Аз ви навеждам на тази мисъл, за да изучавате законите на добродетелите. Ако някой мисли, че има лесен път за небето, той се самоизлъгва. За децата има лесен път, но не и за възрастните. Слугините возят децата в колички, но за възрастните няма нито колички, нито слугини. Те сами трябва да стъпват на краката си. Децата и ангелите носят на ръце. Обаче мине ли детинската възраст за децата, оставят ги да ходят с краката си по техния определен път. Стъпка по стъпка те вървят по своя път. Тази е научната страна на живота. Всеки човек най-първо трябва да заработи за постигане на същественото в себе си. Не се наемайте да постигнете изведнъж всичките добродетели. Достатъчно е всяка година да придобивате по една добродетел. Ако работите съзнателно, за 25 години вие ще придобиете много нещо. За пример, първата година работете за придобиване на търпение, втората година – за постоянство, третата година – за смелост, четвъртата година – за благоразумие, петата година – за справедливост, шестата година – за кротост и т.н. Ако всяка година придобивате по една добродетел, в 25 години ще придобиете 25 добродетели, а човек с 25 добродетели е йога вече. Стане ли човек йога, достатъчно е само да вдигне ръката си, и живата природа ще му отговори. Тя го познава и затова отговаря на всички негови желания.

Питам: Какво придобихте вие тази година? Почти нищо. Какво искате да придобиете през 26-та година? Някои казват, че през 26-та година светът щял да загине. Не се занимавайте с такива въпроси. Светът няма да се свърши нито в 26-та, нито в 27-ма години; през тези години няма да има нито земетресения, нито градове ще изчезват. Свършването на света се

обуславя от греховете на хората. Когато добрите хора в един град надделяват над лошите, техните молитви могат да отменят тежката карма на този град. Когато някой пророк предскаже нещо, което впоследствие не се сбъдва, това показва, че тези хора, на които е предсказано това нещо, са се молили много и като отговор на тяхната молитва, Бог е отменил присъдата. Казвате: „Ние искаме да знаем какво ще стане през 26-та година“. Щом искате, можете да знаете. През 26-та година ще станат много чудеса: много хора ще се родят; много хора ще се оженят; много хора ще възкръснат; много студенти ще свършат университет; много уволнени чиновници отново ще бъдат назначени на служба; много мъже ще се примирят с жените си. За да бъде човек пророк, той трябва да знае законите, на които се подчиняват всички явления. Един ден, обаче, ще станат земетресения, ще има големи бури, градове ще потънат и т.н. Кога ще стане всичко това? – Когато градовете умрат. Те умират така, както и хората. Истинският пророк трябва да предсказва бъдещето, но доброто, което идва. Той трябва да предскаже, например, че се създава нов континент, в който хората пак ще живеят. Значи те няма да умрат, но ще преминат от един свят в друг. Друг пророк трябва да предскаже, например, че някой параход ще потъне, ще претърпи катастрофа, но всички пътници ще бъдат спасени, друг параход ще им дойде на помощ. Такива предсказания имат ли смисъл? – Имат смисъл, разбира се, защото всички хора от потъващия параход, които са били спасени, или пък всички хора, които са се преселили в новия континент, са живи свидетели на пророчествата и ще кажат: „Така предсказаха еди-кои си пророци, и така стана“. Иначе, ако пророкът предскаже, например, че цяла Европа ще загине, или че еди-кой си параход ще потъне, и неговото пророчество се сбъдне, кой ще остане да свидетелства, че думите на пророка са истински и верни? Според неговите предсказания няма да остане жив човек на земята. Щом е така, и думите му ще останат непроверени. Когато апостол Павел пътувал с един кораб по Средиземно море, той предсказал, че този параход ще се разбие и ще потъне, но всички пътници ще бъдат спасени. И така излязло. Явила се буря, която разбила кораба, но пътниците били спасени. Тази случка е писана в Деянията на Апостолите. Ако всички пътници в този кораб бяха потънали, кой щеше да разправя за пророчеството на апостол Павел? Сега и вие, като предсказвате, пазете следното правило: гледайте всички пътници от потъващия кораб да стъпят благополучно на острова на спасението, за да разправят после за вашето предсказание. Много от окултните ученици са лековерни, както и светските хора. Те четат писаното по вестниците върху разни въпроси, слушат какво се говори в школата и от всичко това образуват каша. Казвам: Окултният ученик трябва повече да мисли, по-малко да говори. Щом прочетете някой вестник, задръжте новините в себе си. Не бързайте да ги споделяте с другите, защото те още не са проверени. Днес четете едно, утре

го опровергават. Къде е Истината тогава? Защо като четете новините от вестниците, бързате да ги споделите и с другите хора, а като прочетете нещо от Библията, не споделяте с ближните и с познатите си? Ако споделяте нещо от Библията, ще ви нарекат глупав, назадничав човек. Пълните ли умовете си с разни сензации от вестниците, вие няма да се домогнете до Истината, понеже платното на мозъка ви ще бъде зацапано от безполезни и ненужни работи. Освободете мозъка си от ежедневните новини на вестниците. Вестникарските съобщения оставяйте за хора, чийто мозък не е зает с по-високи интереси. Четете ли вестници, спирайте се върху хубавите неща от тях, както пчелите събират сладките сокове от цветята. Във вестниците има и хубави статии, които заслужават да бъдат четени. Всичко останало, било по вестниците, било в други книги, оставяйте вън от вашето внимание, защото тези неща нарушават мира и равновесието на човека, развалят общото му разположение, а понякога даже и от Бога го отдалечават.

И тъй, кое е основното за живота ви? Какво трябва да придобиете през тази година? – Търпение. Желая на всинца ви да придобиете търпение, защото то представлява гръбнакът в човека. Както знаете, хората спадат към гръбначните животни. Тази година, 26-та, трябва да се отбележи с придобиване на търпение, което да служи във вечността, като стълб на живота. За Бога се казва, че е дълготърпелив. През 27-та година трябва да придобиете милосърдие, а през 28-та година – любов към Бога. Значи днес ви давам програма за работа за 3 години. През тези 3 години трябва да развиете търпение, милосърдие и любов към Бога. Влязат ли тия добродетели във вашия дом, животът ви коренно ще се измени. Придобиете ли тези три добродетели, от 28-та година нататък няма да имате големи мъчнотии. Ако не ги придобиете, мъчнотиите ви ще се увеличат 27 пъти повече, т.е. 33. Това не е произволно число. Значи, колкото повече мъчнотии среща човек в своя път, това показва, че той навлиза в по-гъста материя. Щом навлезе в по-гъста материя, и страданията му се увеличават.

И тъй, готови ли сте за работа върху търпението? То не може да се постигне изведнъж, но постепенно. Да бъде човек търпелив, това е цяла наука, цяла философия. Човек трябва да работи върху търпението съзнателно, без да чака хората да му напомнят, че трябва да бъде търпелив. Който му напомня, той го съди. Всеки трябва сам да съзнава, че работи върху търпението. Ако съдим някого, че не е милосърден, и това не е Божествена постъпка. Ако някой не може изведнъж да бъде търпелив и милосърден, това не значи, че той не работи. Напротив, неговото съзнание може да е много будно върху работата му, но той търси методи, начини как да постигне тези добродетели. Щом е така, бъдете внимателни към

своите братя и сестри, да не накърните с нещо душата им. В това се състои благородството на човека.

Какво се забелязва между учениците? Често някои ученици се оплакват, че другите ги нападали, и като не могат да понасят техните нападки, те започват да се нахвърлят върху тях, да ги наричат лицемери. Това са празни думи, които не позволяват на ученика да употребява. За всяка празна дума той ще дава отговор пред Бога. Много от учениците си позволяват голяма свобода, която граничи с понятието „слободия“. Те казват: „Ние сме рицари, доблестни хора, ще говорим истината право в очите“. Не, докато си вкъщи, говори, каквото искаш, но щом излезеш вън, мълчи. Да изобличиш брата си, това не е казване на истината. Ако искаш да кажеш на брата си истината, можеш да му кажеш: „Братко, ти имаш голям запас от енергия, която можеш да проявиш и като любов, и като милосърдие. Ти можеш да бъдеш и търпелив – от тебе зависи“. Ученикът трябва да има мек, сдържан, благороден език. Той може да превръща всички отрицателни мисли в положителни. Обиди ли те някой, кажи му: „Моля ти се, говори и на мене така, както говориш и на себе си. Аз зная, че ти си добър човек и можеш да говориш меко“. Ако дойде някой при мене и ми каже, че иска да му говоря, както говоря на себе си, ще кажа: „Аз ще ти говоря, както искаш, но и ти ще ми говориш, както говориш на себе си“. Ако вие ми говорите, както на себе си, и ако аз ви говоря, както на себе си, между нас ще има пълна хармония и разбиране. Бялото Братство изисква от всинца да приложите тази задача в действие.

Казвам: Всемирното Бяло Братство изисква от учениците на окултната школа в България в продължение на три години да придобият трите велики добродетели – търпение, милосърдие и любов към Бога. Ако се заемете с тази задача, навсякъде ще имате тяхното съдействие, тяхната помощ. Работите ли върху тази задача, вие ще имате съдействието и на вашия Учител. Под думата „Учител“ ние разбираме великата Божия Мъдрост, която внася нови форми, нови идеи и чувства в живота.

Следователно три основни неща ще трябва да придобиете за 3 години. Едновременно с тях ще се научите как да говорите. Ако говорите на другите, както говорите на себе си, по същия начин и на вас ще отговарят. Това значи да говорите и да ви се отговаря с езика на Мъдростта. Тогава всеки от вас ще представлява разумна душа, изпратена на земята да се учи. Щом сте разумни души, ще ви се проповядват Божествени идеи, ще ви се говори на Божествен език. Говори ли ви се на Божествен език, и вие ще говорите по същия начин. Да бъдеш разумна душа, това подразбира да водиш съзнателен, разумен живот. На земята най-гениалният израз на разумността е музиката. Разумността се обуславя от музиката. Когато

човек стане разумен, в пълния смисъл на думата, всички негови прояви са музикални. Музиката внася радост и веселие в човешката душа.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 10 март 1926 г. в град София.

1926_03_14 Сават Амон-Ра
неделна беседа

САВААТ – АМОН-РА

Беседа, държана от Учителя на 14.03.1926 г. в гр. София.

„Защото Духът Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете."

Ще взема само няколко думи от 12-и стих, 12 глава от Евангелието на Лука: ще ви научи. Аз взимам тия думи в техния безличен смисъл, понеже туй, което е безлично е реално, неограничено. Личността ограничава човека т.е. съзнанието на личността е по-низша проява.

"Ще ви научи". Аз вземам думата наука като проява на съзнателния живот. В животните няма наука. Там има опитности, има знания, но наука няма, т.е. в животните няма това нещо, по което хората се различават. Идването на Христа на Земята се отнася до съзнателните хора, а съзнанието съществува извън времето и пространството. Когато учените хора казват, че Христос е дошъл на Земята преди 2 000 години, в това няма никаква философия, никакъв смисъл. Те казват, че Христос е дошъл преди 2 000 години на Земята, но не знаят дали точно преди толкова време. Това са исторически данни. Има една разлика от около 100 години, не знаят точно датата. И съвременните историци не знаят кога точно е дошъл Христос на Земята. Това не е наука. Да знаеш нещата, значи да ги знаеш точно математически. Окултната наука обаче знае точно времето, когато Христос е дошъл на Земята. Там има регистри, в които е записано кога Христос е тръгнал за Земята. Той се е подписал, дали са му паспорт, задграничен билет, с който да дойде на Земята.

Сега разбира се, ние няма да се спираме върху въпросите, какви са схващанията на хората за Христа, защото съвременния свят няма еднакви схващания за това. Евреите схващат по един начин Христа, християните го схващат по друг начин. Християнските схващания за Христа не са искрени. Под думата искрени разбирам, че те не са будни, не са се спрели да дадат един сърдечен отчет какво нещо е Христос, какво означава дохождането на Христа на Земята. Идването на Христа за тях е толкова от значение, колкото е от значение идването на Александър Велики, на Аристотел, на Платон и др. Ние обаче, ще се спрем на известни факти върху известни данни и няма да спорим кое е по-вярно. Мнозина често спорят, кой син е по-умен, коя дъщеря е по-хубава, но хубостта не разрешава въпросите; хубостта не е нещо съществено. Сипаницата разрушава всичката хубост на една мома, тъй щото хубостта е лустро отгоре на човека. Даже и човешката

интелигентност е нещо външно. Аз не говоря за разумността. Никой не може да отнеме разумността от разумния човек. Едно качество има в разумния човек, той може да трансформира своето тяло. Разумният човек не можеш да уловиш, не можеш да вържеш, не можеш да затвориш. Той днес е там, утре тук, никой не може да го улови. А интелигентният човек понеже е собственик, има своя къща, има и документи за тази къща, та не може да я остави. Ако рече някой път да я остави, трябва да намери купувач, кому да я продаде, не може без пари. При днешните условия не можеш да отидеш никъде без пари. В Америка не можеш да отидеш без пари. В Германия не можеш да отидеш без пари. В никое село даже не можеш да отидеш без пари. И без хляб никъде не можеш да отидеш.

Вие ще ми кажете, че това са обикновени неща в живота, но трябва да знаете, че обикновените неща в живота именно не са разрешени. Вие трябва да разрешите обикновените въпроси. Някои хора казват: ние не трябва да бъдем много учени. Не, обратното е вярно, много учени трябва да бъдем. Не трябва само учени да бъдем, но съвършени трябва да бъдем в учението си. Не трябва да знаем всичко, аз това не твърдя, но съвършени трябва да бъдем в учението си, а това значи, онова, което знаем трябва да го прилагаме. Онзи поет, който пише, не трябва само да поетизира, не трябва да разбира само външната страна, само ритъма на поезията, как да съпоставя думите в стихове и куплети, но в него трябва да има идея. Ако той напише: висини небесни, дълбини черни, т.е. висини небесни, които доброто расте и дълбини черни, в които мъки се берат, има ли тук някаква поезия? Идея има разбира се. Та казвам: важно е онова, което знаем. И ако знаем нещата, ние няма да се смущаваме. Следователно, Христос казва: ще ви научи. Кой? Няма да повдигам този въпрос. Всеки от вас знае кой ще го научи. Значи, знанието започва с един вътрешен акт. За да обясня мисълта си ще ви приведа една алегория, т.е. ще ви приведа един древен бит. Когато Господ създал Слънчевата система, когато създал разните светове и планети, най-напред направил Юпитер, после Марс и дошло време за Земята. Венера и Меркурий още не съществували, за тях само се създавали условия. Както се създала Земята, тя не била като сегашната, но много хубава, много красива, а сега е малко юмрук, както казват турците. Кракът и е малко изкълчен, оста й е наведена малко, хромав е малко гърбнакът й. Едно време тя била много стройна, млада и хубава. Тогава един от небесните богове се влюбил в нея и решил да слезе на Земята и да я устрои. Аз не смея сега да изнеса същинското му име, но го наричам под друго име Саваат-Амон-Ра. Туй име се среща и в египетската митология. Той като слязъл на Земята, направил си един отличен палат от мрамор, бял като мляко. Всички прозорци на този палат били от диаманти и от злато. Този палат бил толкова красив, че славата му се разчула навсякъде и отишла чак до Слънцето. Един ден, когато се разговаряли в Небето за този

палат, двете сестри, светлината и водата чули този разговор, чули за Савaат-Амон-Ра, че имал толкова красив палат, подобен на който нямало в цялата Слънчева система. Двете сестри, светлината и водата, решили да слязат на Земята и да видят този палат. Те се облекли с най-хубавите си дрехи и тръгнали инкогнито за Земята. Като стигнали до Земята, отишли на това място, където бил палата и светлината веднага влязла през прозорците. Като дошла до северната страна на палата, която била направена от мрамор, не могла да проникне през нея, затова се спряла в палата сестра ѝ водата, не могла да влезе в палата и останала вън. Светлината като се спряла в стаята на Савaат-Амон-Ра, извадила фенерчето и с него осветила цялата му стая и започнала да я разглежда. Гледа навън и вижда там сестра си. Водата като останала навън, станало ѝ много мъчно и започнала да плаче. Като плакала, започнали да текат по прозорците на палата изобилно капки. Колкото повече плакала, толкова повече те се измивали, а диамантът и златото почнали повече да светят, да блестят, но тя все пак не могла да влезе в стаята на Савaат-Амон-Ра. Водата запитва своята сестра светлината: сестро, как влезе в палата? Тя ѝ разправя, че влязла по този и този начин. Мъчи се водата да влезе, но не може. Питам ви защо водата не може да влезе там, където светлината влиза? Понеже е по-плътна. Тогава водата разбрала, че между светлината и нея има разлика в състоянията и че там, където светлината влиза, водата не може да влезе. Светлината била много благородна. Като излязла в двора, осветила всичко наоколо си. Така започнали да се събират жители от околността на града, където живеел Савaат-Амон-Ра и видели, че по прозорците на палата тече изобилно вода, от която се образувал един хубав извор. Те започнали да се питат от къде иде тази вода и не могли да научат как се е събрала толкова много вода. Водата текла навсякъде. Хората взели да се радват на тази вода, взели да пият от нея, но тя все плакала.

Защо? Защото не могла да влезе в стаята на Савaат-Амон-Ра. Тогава царят казва на водата: съжалявам, че ви причиних толкова страдания, но то е защото не сте влезли в правия път. В моят палат има място и за водата, и за светлината, но понеже вие искахте да влезете инкогнито, през прозорците, затова се случи с вас това нещастие. Законите на водата и светлината в невидимия свят, в Слънцето са едни, а тук на Земята са други, различават се. Тук се влиза през вратата, а на Слънцето може да се влиза и без врата.

Сега много философи искат да разрешат въпросите през прозорците и стоят вън да плачат. Голяма част от съвременния свят са вън, поглеждат през прозорците. И бащи и майки, и деца, и свещеници, и проповедници, всички са отвън, всички плачат, проливат сълзи, защото не могат да влязат в този красив палат на Савaат-Амон-Ра.

Този разказ е окултен. Той дава разрешение на съвременния живот. Вие трябва да го преведете, да разберете символите, които се крият в него. Ние искаме нашия живот да бъде щастлив, но искаме да придобием това щастие по един произволен начин, а в света няма произвол. В света има разумност. Нашето сегашно съществуване, нашата сегашната разумност се обуславя от една предшестваща разумност в света. Нашите мисли, нашите желания, нашите действия се обуславят от мислите, желанията и действията на ред други същества, които и предшестват. Никой в света не може да действа самостоятелно. Който и да е от нас, ако рече да извърши едно произволно действие в света, това действие се отразява върху съзнанието на всички разумни същества. Затова всеки разумен човек когато иска да възприеме някоя мисъл или когато иска да изрази някое чувство или когато иска да изпълни някое действие, той трябва да се спре и да помисли, има ли някаква връзка в дадения момент между неговото съзнание и съзнанието на другите разумни същества? В съзнанието на човека не трябва да има разпокъсаност. Например, разпокъсано е съзнанието, когато казваме, че всички хора са вълци. Това заключение не е вярно. Ако това заключение, че всички хора са вълци е вярно, тогава и ти като човек си вълк. Питам: какво разрешават хората с този въпрос? Ако това е така, защо Христос нарича хората моите овце?

За какви овце говори Христос? Не, не е така, всички хора не са вълци. Има някои хора, които са облечени с вълча кожа. Има някои хора, които са облечени с овча кожа. Какво значи това? Това са иносказателни думи и подразбират, че някои хора в своите подтици, в своите размишления, в своите действия имат нрава на вълка, т.е. нямат човешко съзнание. Ние оставяме настрана този несъзнателен живот. Няма какво да се занимаваме с него.

Христос казва: ще ви научи. Кой? Има един, който може да ви научи. Ние можем да го намерим всякога. В него има едно особено качество. Какво е това качество? Този, който може да ни научи всякога носи радост за душите ни. Представете си, че някъде в Земята има заровено едно богатство и този, който може да ви научи ще дойде и ще ви каже, къде се намира това богатство. Вие веднага ще се зарадвате. Когато вашият живот е завършен в едно отношение и дойде някой и ви избави от това положение, повдигне ви на по-горно стъпало, по-същия начин у вас се зарежда радост. Следователно, онзи, който ще ви научи, онзи, който ще внесе в ума ви и в съзнанието ви една светлина, всякога ще внесе в душата ви една малка радост. Дойде ли във вас тази божествена светлина, вие ще почувствате тази радост в душата си. Не почувствате ли тази радост в душата си, значи не е този, когото очаквате. Това са чисто психологически

процеси, които всеки от вас може да провери. Ние няма какво да проверяваме историята, как живял Александър Велики, как живял Платон, как живял Кант и т.н. Има някои сведения за тях, но ние не знаем техния интимен живот. Ние знаем само “Критиката на чистия разум” от Кант, но как е дошъл той до тази теория, нищо не знаем. Ние не знаем, че той е бил под строга дисциплина. Ние не знаем, че той е минал един редовен живот като часовник. Ние не знаем, че той е мислил дълги години, докато напише своята “Критика върху чистия разум”.

Та казвам: всеки от вас има известни задачи, които трябва да реши. Когато чета Кант, аз го похвалвам и си казвам: много добре е извършил той своята длъжност. Когато чета Исая, казвам: много добре е извършил своята длъжност. Когато чета Иеремия, Иеззекиила, пророците, апостолите, светиите, или когато чета книгата на кой и да е човек, това ме радва, виждам, че всеки е изпълнил своята длъжност, всеки е решил задачата си по някакъв начин. Аз не критикувам, не се спирам върху дребнавостите, не питам, защо някъде е турена запетая, когато мястото й не е там, но гледам, каква е основната идея в нещата и казвам: всеки има своя задача и важното е, как ще я извърши. Ние трябва да изучаваме себе си, ние трябва да изучаваме условията на живота, но при сегашно време. Нас не ни трябват средните векове, за тях имаме сведения. Ние не трябва да изучаваме времето на Христа, времето на апостолите, или времето на пророците. Ние трябва да изучаваме сегашната епоха, сегашните времена, сегашните условия, при които живеем, с тях трябва да бъдем запознати много добре. За нас не е важно, как се е проявявал някога Бог, как се е проявявало някога Битието, за нас е важно, как се проявява любовта днес. Оставете тези неща, които ви смущават. Има смущения, които нямат нищо общо с вашия живот. Имате в крака си забит трън. Този трън няма нищо общо с вашето съзнание. Казвате: боли ме. Това не е важно. Аз ще туря на вашия трън малко кокаин и болката ще престане. Ако един трън може да прекъсне вашето съзнание, да измени вашия живот, вие не сте човек на съзнателния живот. Ако 25-те хиляди лева, които сте изгубили могат да изменят вашето съзнание, вие не сте човек на съзнателния живот. Ако дори изгарянето на вашата къща, или ако всички страдания, които минавате, могат да изменят вашия живот, могат да скъсат онази връзка, която ви държи с онова велико Битие на живота, вие не сте човек на съзнателния живот. Аз наричам велико Битие онова, което представя известна норма в живота. Има едно същество в света, което е норма на живота. Има разумни същества в Битието, в Слънчевата система , които имат известни форми. Те са завършили своето развитие. Ако вие влезете да живеете между тях, те ще могат да ви дадат един разумен отговор на всички въпроси, които смущават душата ви. Те могат да ви научат, как можете да използвате вашия живот най-добре. Ако отидете при някои от тия същества и ги

запитате, къде е майка ви, те веднага ще вземат ключалката, ще кажат: алло! И веднага майка ви ще се яви. Те ще ви кажат: заповядайте! Ще ви дадат слушалката и вие ще започнете да се разговаряте с майка си. След като говорите с майка си, вие ще се уверите в това, в което сега не вярвате. Едно време и еврейският цар Саул не вярваше в задгробния живот, но когато се намери на тясно и нямаше къде да отиде, една вечер отиде при една врачка. Впрочем, тази жена не беше обикновена врачка, но един адепт, който разбираше окултните закони. Тя беше запозната с окултната наука. Саул беше издал една заповед, според която, където се намери някой врач или някоя врачка из царството му, да бъдат избити. Врачките, това са истинските хора, които имат общение с Небето. И в България има такива врачки, които служат на хората без пари. Тези врачки са истинските хора, които могат да ви кажат нещо. На тях, ако искате може да дадете нещо, а можете и да не им дадете нищо. Те не работят за пари.

Да оставим сега българските врачки, но да се върнем към Саул. Саул отиде при тази жена-адепт и й каза: искам да повикаш бившия еврейски пророк Самуил да се поразговоря с него, да ми каже, какво да правя. Той мислеше: Самуил ме тури на това място, той ще ми каже, какво трябва да правя. Тя знаеше, че този, който седи пред нея е еврейският цар Саул, който издаде заповедта да се убиват врачките в неговото царство и се зае да му услужи. Тя знаеше как се викат умрелите. Казваше: алло! Самуил се яви. Тя извика Самуил, но като разбра, че еврейският цар Саул седи пред нея, каза му: ти защо не ми каза, че си еврейският цар или искаш да разбереш, дали и аз не съм от тия адепти, та и мене да подложиш на смъртно наказание? Не бой се, каза й Саул, животът ти ще бъде запазен. Той приказва със Самуил, който му каза: съжалявам, че ти не изпълни божиите заповеди, наруши ги, вследствие на това утре ще бъдеш заедно с мене. И така, на другия ден той отиде при Самуил.

Сега някои ще кажат: това са халюцинации. Аз ви казвам: ами вие сега не сте ли под една халюцинация? Мислите ли, че аз съм нещо реално? Най-после и вие нещо реално ли сте? Ако разсъждавате така и вие сте една халюцинация. Но между реалността и халюцинацията има една съществена разлика. Ако туриш един човек под някаква халюцинация и започнеш да го претегляш, ще видиш, че той постепенно олеква, става все по-лек и по-лек. Но ако този човек е в реалността и почнеш да го претегляш, ще видиш, че той постепенно става все по-тежък. Турете двама души, единият от тях в реалността, а другият в халюцинациите, ще видите, че този от тях, който започва да олеква, да съхне, той е в халюцинациите, а този, който расте, зрее и плод дава, той е в реалността на живота.

Има един закон в живота: никой човек не може да се съмнява в себе си.

Ако човек се осъмни в себе си, той или ще полудее или ще се самоубие. Защо някои хора полудяват? Защото се осъмняват в себе си, в своето развитие, отказват се от себе си. Никой няма право да се осъмни в себе си! Това е една свещена идея, която не трябва да се опорочи, защото дълбоко вътре в тази канара живее онова велико същество, което дава подтик и на поети, и на музиканти, и на проповедници и на народи, и на ангели и на цялото Небе. Всичко се движи под действието на тази вътрешна сила. Това е великата наука в света!

Та казвам: той ще ви научи! Как ще ви научи? Този час, който прекарвате тук, вие може да се съмнявате дали това, което ви говоря е вярно или не. Аз не искам да се съмнявате. Престанете да се съмнявате! Съмнението, това е една временна игра на безсъзнателния живот. То е сянка, бълникане на морето. Това, че вие съществувате, е една реалност. Че имате живот, това е една реалност. Че имате ум, това е една реалност. Че имате душа, това е една реалност. Че духът действа сега и работи във вас, това е една реалност. Че още хиляди години ще живеете, това е една реалност. Има още много реалности във вас, които вие не съзнавате. Тези въпроси засега може да се оставят, но важна е сегашната реалност, туй тяло, което сега имате. Този мозък, който сега имате, трябва да го разработите. Трябва да се занимавате с него.

Съвременната наука разполага с ред данни, с ред факти, които още не са систематизирани в една стройна наука, но могат да се използват, да се правят с тях ред опити, за да се види тяхната истинност. Нека майките направят ред опити било със своите деца или да следят случаите, които срещат в живота на други някои деца. Например, следете какво става с някое дете, на което космите от едната вежда по една или друга причина са оскубани, а на другата са останали. Или пък, обръснете с бръснач косата на някое момиченце и наблюдавайте след това, какво ще бъде неговото състояние? Или пък проследете какво е състоянието на някой човек, у когото ноктите са изрязани дълбоко до основата. Аз в миналата си беседа ви говорих, че ако човек си потегли носа, има известни резултати. Но казвам, че човек трябва да знае кога да потегли носа си. Има моменти в живота на човека, когато е опасно да потегли носа си. Ще кажете: това са суеверия в живота. Не, това са данни проверени и доказани. Има моменти, когато ако хванеш окото си, ще те сполети най-голямата катастрофа, а има моменти, когато ако хванеш ухото си, ще ти дойде най-голямото благословение. Ще кажете: ами ние не вярваме в това. Аз не искам да вярвате, ама това са съвпадения. Що е съвпадение? Ако днес мина покрай някоя къща и от нея падне една керемида и ме удари по рамото, ще кажа: това е едно съвпадение. Добре. Днес това нещо е съвпадение. Утре мина покрай същата къща и друга някоя керемида падне върху мене и пак ме

удари. Аз ще кажа: и това е едно съвпадение. На третия ден мина покрай същата къща и също така някоя керемида падне и ме удари по рамото, пак ли ще кажа, че това е съвпадение? Не, зад последователността на тези факти има един велик разумен закон, който обуславя нещата. И ако в твоя живот идват някои нещастия, това са керемидите, които падат върху тебе. Разумният, невидимият свят иска да те застави да мислиш, да видиш, че има едно съчетание на нещата. Ако те уволнят като чиновник, това наказание ли е за тебе? Не, това не е наказание. Понеже ти си дошъл до едно висше положение, до едно по-високо съзнание, невидимия свят казва: в интереса на този човек е да се уволни от служба, да остане без служба на Земята. Нека се качат други на неговото място. Ако ти съзнаваш, че великото има ръка в тази работа, че това е негов акт, ти ще намериш една много по-голяма служба от тази.

Друг случай: искаш да се жениш, намериш някоя много видна богата мома, която ти обещава голяма зестра. Тя казва: милички, любезни ми, аз ти давам половин милион лева, жертвам ги за тебе, ще те пратя в странство, например в Германия, във Франция или другаде да специализираш. И гледаш този момък се пременил с пъстричка много хубава вратовръзка, а не като моята бяла. Турил на главата си едно хубаво бомбе, радостен, весел е. Замине за странство, но не минава много време, тази мома си намери някой момък, по-хубав от него и току виж дала пътя на първия. И виждаш, след време този момък вече не е с бомбе, паднал му е кефа. Защо? Случайността дойде и керемидата падна върху него. Какво показва това? Че съзнателните същества от невидимия свят казват: тази мома не е за този момък. Аз съм проверявал този факт много пъти. Един англичанин отива при Йоан Веслей и му казва: аз намерих една много добра мома, благочестива християнка, искам да се оженя за нея. Йоан Веслей му казва от своята опитност: тази мома може да е много благочестива, но може да живее само с Христа, но не и с тебе. Нима вие мислите, че тези възвишени моми и момци са за вас? За кого ги е създал Господ? Някои казват, че Господ е създал ябълките да се ядат от всички. Аз разбирам, какво искат да кажат с това. Те искат да кажат, че момите са създадени за мъжете, и всеки мъж може да се отнася с тях, както намери за добре. Не е така. Не се обвързвайте сами! Човек сам може да се върже и сам може да се развърже. В света има един велик закон, който върши всичко.

Сега ще се повърнем към истинските данни, които потвърждават този закон. Някой ден ти искаш да четеш една книга, но този закон ти казва: не чети днес тази книга! Ти казваш: не, аз днес съм разположен да я чета. Друг път той ти казва: днес не започвай тази работи! Не ходи днес на работа! Или не минавай по тази улица! У всички хора има този вътрешен глас, но

те не смеят да го признаят. Ти искаш да се скараш с някой човек, но този глас ти казва: недей, постъпи благородно, бъди търпелив! Ти казваш: не, аз не обичам да търпя. Добре, какво сме придобили с нашето нетърпение? Та казвам: откъде се зараждат нещастията в живота? Всички ние сме като трудни, бременни жени. Всички ние учени и неучени, които имаме съзнание мязаме на бременни жени. Искаме да изнесем нещо велико и хубаво в света, но казвам: има една опасност в закона на раждането. Да допуснем, че някоя мома е бременна на 3 месеца и в този момент мине покрай някоя кръчма и като й замирише на винце казва: ех, да си пийна поне една чашка! Обаче, тя е въздържателка затова веднага се опомня и си казва: не, не искам да пия нищо! Но злото вече се е родило. Това мимолетно желание внася вече отрова в организма на детето й. В туй тримесечно дете, когато стане на 30-годишна възраст се заражда желание да пиянства. Този човек започва да пие, да прави разни оргии. Онзи, който разбира закона, трябва да вземе този 30-годишен момък и да му каже: слушай приятелю, когато ти беше още в утробата на майка си, едно тримесечно дете, майка ти мина през кръчмата на дядо Цуко в село Помарица и пожела да пийне малко винце. От този момент се започва твоето нещастие. Като кажеш истината на този човек, той трябва да се върне към това село, към тази кръчма и по такъв начин, като се върне до положението, в което се намира днес, ще се освободи от своето нещастие. И онези хора, които проповядват въздържанието, трябва да разбират този закон, трябва да знаят кога се е породило пиянството. Пиянството на този момък се зародило още в утробата на неговата майка. Всички престъпления - убийства, пиянства и ред други, стават в утробата на майката. Следователно, когато се проповядва, че не трябва да се вършат престъпления, трябва да се създават онези висши благоприятни условия на майката, при които тя трябва да зачене. Когато майката зачене, трябва да бъде като жрица. Не само майката, но и бащата трябва да бъде един жрец. Не само майката и бащата, но и братята и сестрите трябва да бъдат като жреци. И най-после, не само те, но и цялото общество трябва да бъде жреци на чистотата и на възвишения живот. Всички трябва да работят за създаване на тези велики условия, които да родят великите идеи в света.

Та казвам, само по този начин можем да се избавим за в бъдеще от злото, което съществува в света. Днес ние като водата искаме да влезем в палата на Саваат-Амон-Ра, искаме да влезем в чистия възвишен живот. Но за да влезем в този живот има ред закони, които трябва да знаем. Знаете ли например, колко трябва да бъдат отворени вашите очи? Наблюдавали ли сте това нещо физиогномически. Ако очите на някои хора са турени наблизо, те приемат малко впечатления, но ги задържат за дълго време. Много впечатления обаче пропущат. Ако очите на някои хора са далеч едно от друго, те приемат много впечатления, но ги задържат за малко

време. Природата има един закон: очите на човека трябва да бъдат поставени точно на меридиана на зрението. Когато очите са поставени точно на меридиана на зрението, ние имаме един идеален човек. Аз изследвам този закон в природата, но до сега не съм срещнал нито един човек, на когото очите да са поставени точно на този меридиан. От 11 години насам правя своите изследвания и още не съм срещал такъв човек. Очите на някои хора са близо до този меридиан, но казвам: те трябва да бъдат поставени точно на този меридиан. Когато очите на някой човек са точно на този меридиан, тогава ще имаме един човек с широк кръгозор в своите схващания. Такъв човек ще може да разрешава лесно въпросите на живота. Вземете например, проследете, как се карат религиозните хора в света. Когато светските хора се карат, ние не им обръщаме внимание, не ги зачекваме. Но когато се карат набожните, религиозните хора в света, ние виждаме, че те се карат по особен начин. Светският човек е много по-деликатен. Той пристъпва с по-голяма дипломация. А един религиозен човек пристъпва към тебе грубо, нахално казва: аз трябва да ти кажа истината и ти забива ножа. Всички религиозни хора твърдят, че те знаят истината, че Господ им говори, че са във връзка с Небето. Когато срещнеш един православен, той казва: като нашата църква няма и като мен човек няма. Когато срещнеш един евангелист и той казва: като нашата църква няма и като мене човек няма. Туй не е упрек, но казвам, че един евангелист, един православен, това се течения в живота. Щом казвате,че живеете в Бога, трябва да бъдете ясновидци. Дойде при мене преди няколко дни един господин и ми каза: извинете ме господине, аз няма какво да ви се препоръчвам, зная, че вие имате вътрешно зрение. Искам да се поразговоря с вас, а пък вие ще съдите какъв съм според както ме схващате. Той не спори за нищо, но ме попита: как трябва да се схваща според вас истината и правдата в живота. Той говори с мене върху ред философски въпроси, поблагодари и си отиде.

Та казвам, тия религиозни хора, които мислят, че са ясновидци в това отношение постъпват много лошо. Всеки от вас трябва да знае, какво е състоянието на човека, с когото говори. Според мене да знаеш недъзите на един човек, това не е никаква наука. Според мене великата наука седи в това, да намериш доброто във всеки човек и да го извикаш. Да виждаш лошото в човека, това всеки може. Това е наука достижима за всички хора. Да виждаш доброто в хората и него да извикаш, това е велика божествена наука на съзнанието. При сегашните условия на живота, ние сме поставени на един много голям изпит. Казвате: няма честен човек в света. Не, не е вярно това. По отношение на несъзнателните хора това е така, но по отношение на съзнателните не е така. Вълците не са честни. Ти не можеш да оставиш овцете си да ги пази един вълк. Ти не можеш да оставиш кокошките си да ги пази една лисица. На малките деца, у които

съзнанието не е развито, ти не можеш да оставиш да разтършуват яйцата. Но казвам: на онези хора, на които съзнанието е пробудено, които копнеят за истински живот, Христос казва: те ще се научат.

И тъй, сега дойдохме до истинските данни. Ако човек стесни своите вежди, т.е. ги направи по-тънки, той смекчава характера си, но неговата воля става по-слаба. Ако направи веждите си много дебели, тогава волята му става много силна. Той става много наблюдателен, но груб. У наблюдателните хора няма голяма разсъдителност. Хора с тънки вежди имат голяма чувствителност, интуиция, но нямат разумност. Следователно, за всеки човек, който е дошъл на Земята в божествената книга има точно определено, колко големи, колко дебели трябва да бъдат веждите му и по колко косми трябва да има на тях. Всичко това не е случайно, то е точно математически определено. Вие броили ли сте по колко косми трябва да имате на веждите си? Един съвършено честен човек трябва да има точно определено количество косми на веждите си. И на онези хора, които не живеят такъв живот, липсват известно количество косми. Тъй щото, като прочетете количеството на космите по вашите вежди, вие ще знаете, до колко сте се отклонили от честността. В невидимия свят е точно определено количеството на космите на веждите. Аз няма да ви казвам, колко е това количество, но казвам, че по количеството на космите, които липсват у вас, дали една единица, две единици или повече се познава отклонението, наклона на вашата ос. Не мислете, че веждите обуславят вашия живот. Не, вашите мисли, вашите чувства всякога се изявяват в един външен резултат. Някои хора имат сини очи, други черни. Питам ви: защо е така? Това произвол ли е? Сега сините очи се заместват с черни. В света преобладават повече черните очи. Хората на север имаха сини очи, но сега постепенно почнаха да изчезват, да се изгубват. Какво показва това? Хората със сините очи са повече идейни, а хората с черните очи са повече на чувствата, те са по-жежки хора. Ако хората вървят така, един ден и черните очи ще се превърнат в други някакви. Черните очи не определят характера на човека, но чернотата се явява като израз на известни промени, които стават в човешката душа. Тогава питам: какви трябва да бъдат идеалните очи? Според мене, сутрин човек трябва да има сини очи, на обяд-кестеняви, а вечер черни. Човек трябва да мени очите си по три пъти на ден. Това е характер! Да имаш сутрин сини очи, на обяд кестеняви, а вечер черни, ти си истински човек. Като станеш сутрин и се огледаш в огледалото, ще кажеш: сутринта моите очи трябва да бъдат сини. Тогава душата ти ще бъде свързана с Небето. На обяд очите ти трябва да бъдат кестеняви и да кажеш: сега трябва да живея с хората добре и да бъда мек. Вечер очите ти трябва да бъдат черни и да кажеш: хората страдат толкова много, затова аз трябва да им дам нещо от себе си. Питам: колко християни има, които могат да правят очите си сутрин сини, на обяд

кестеняви, а вечер черни! Че това именно е наука! Това е християнство, това е изкуство! Да можеш да променяш очите си сутрин на сини, на обяд на кестеняви и вечер на черни, това е наука! Аз си променям очите всяка сутрин на сини, на обяд кестеняви и вечер черни. Не е било време, когато да не направя сутрин очите си сини, на обяд кестеняви и вечер черни. Когато стана сутрин и не направя очите си сини, в мене настава тъга. Щом ги направя сини, в мене настава приятно, меко разположение. Това е една физиологическа наука, върху която човек трябва да работи дълго време. Да не мислите, че това са фокуси. Не, ние трябва да изучаваме физиологията, анатомията.

Аз не искам да ме разбирате буквално и да мислите, че това е само говорене, но казвам ви: няма да минат и 10 години и хората ще заговорят върху тия неща, понеже човешкото съзнание се е вече пробудило. Има хора и в Америка, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия, които говорят, тъй както аз говоря, мислят тъй, както и аз мисля. Не мислете, че само аз съм, който говоря по тези въпроси в България и да кажете: дошъл тук един човек, говори по някои особени въпроси. Ако е за авторитети, аз мога да ви приведа много имена на видни индийски адепти, на видни йоги. Дошли са много такива хора, които искат да помогнат на човечеството, да донесат великата наука. Съвременният обществен строй трябва да се разреши по един много разумен начин. Сега хората не са турени на своето място. Има много хора, които са свещеници, но не са родени за свещеници. Има много хора, които са учители, но не са родени за учители. Тези, които са родени за свещеници, нека излязат да заемат своето място! За в бъдеще всеки трябва да заеме своето място, всеки да се определи за каквото е роден. Когато аз говоря за това, разбирам, че в съзнателния живот всеки трябва да заеме това място, за което е роден, всеки да заеме своята длъжност за която е предназначен, защото само така ще може да допринесе много нещо. Като работиш така, всички хора ще знаят за твоята работа. А сега ти работиш и казваш: каква полза от моите усилия? Аз работя толкова много, никой не дава нито пет пари за моята работа. Не, братя, не се лъжете! Когато ти си честен, има хиляди братя, които знаят за твоя честен живот и казват: напред върви, това е животът!

Та казвам за нас трябва една нова наука. Например, какъв трябва да бъде носа на един свещеник? Свещеникът трябва да има свещенически нос. Какви вежди трябва да има един свещеник? Той трябва да има свещенически вежди. Под думата “свещеник” не разбирам служител на църквата, но разбирам човек с такова съзнание, с което да служи безкористно, безукоризнено на своите ближни. Какви трябва да бъдат неговите очи? Какъв трябва да бъде неговият нос? Какъв трябва да бъде неговият ръст? Какви трябва да бъдат неговите пръсти? Всичко това трябва

да отговаря точно на нормата, та като видиш пръстите на един свещеник, или на един учител, да кажеш: това са пръсти на свещеник, това са пръсти на учител и т.н. Лицето на един учител не може да бъде като лицето на един свещеник. Като срещнеш един адвокат, или един военен, те трябва да се различават един от друг. Всички хора, които заемат служби на бащи, майки, сестри, братя, трябва да се различават едни от други. Истинският брат трябва да има лице на брат, истинската сестра трябва да има лице на сестра, истинският приятел трябва да има лице на приятел. В природата това е строго определено. Аз не искам да изнасям тия данни, понеже ще ме разберете криво. Вие ще ги прилагате криво и ще търсите във вашите близки само престъпнически проявления. Ломброзо, като правил своите опити, отишъл при Толстой и почнал да го наблюдава, дали има престъпнически прояви. Накъдето мръднел Толстой, Ломброзо все записвал, а това много стеснявало Толстой. Ломброзо описва паталогическите, болезнените състояния на човека, но това не е наука. Наука е да изучаваш здравословното състояние на човека, а не неговите болезнени прояви. Болезнените прояви не ни интересуват. Всяко отклонение представлява съвсем друго нещо. В света има една норма. Коя е тази норма? Когато стана сутрин и моите очи са сини, това е една норма. Когато на обяд моите очи са кестеняви, това е една норма. И когато моите очи вечер са черни, това пак е една норма. Целият свят да се опълчи против това, то е за мене една норма. Нямам ли сутрин сини очи, казвам: изгубих нормата! Нямам ли на обяд кестеняви очи, казвам: изгубих нормата. Нямам ли вечер черни очи, казвам: изгубих нормата. Тогава какво ще се роди? Една каша.

И сега учените хора вървят в едно ново направление. Физиогномистите, хиромантиците, физиолозите, учените хора изобщо се стремят да изучат човека. Да изучат цялото Битие и с това са допринесли много нещо за науката. Ботаниците, зоолозите, изобщо учените от всички отрасли на науката са допринесли много неща за общата наука. Те са допринесли много за упражнението на човешкия мозък. Човешкият мозък трябва да има работа и то разнообразна. Ако вие се занимавате с еднообразна работа, ще се развие само една малка част от вашия мозък, а другата част ще остане атрофирана от безделие. В човешкия живот сега стават много пертруции, вследствие на което днес ни занимават хиляди и хиляди мисли. Някой човек казва: много мисли ме занимават днес. Радвай се, че много мисли те занимават днес. Това са божествени мисли, които искат да събудят ума, сърцето и волята ти, за да разбереш , че в света има един велик закон, който направлява твоя живот.

Христос казва: той ще ви научи. Кой? Ние имаме само едно изречение, което и на вас сега казвам: само светлият път на мъдростта води към

истината. Този е пътя, който може да научи съвременните хора. И сега у всинца ни трябва да се роди едно желание, да учим! Това желание съществува в нас, но трябва да му дадем възможност да се прояви. Всички ние трябва да станем млади. У млади и у стари трябва да се зароди силно желание за онази истинска наука, с която можем да преобразим живота си. И най-мощното нещо, което е потребно за хората е онази наука, която е вложена в тях самите. Не говоря за знание, което не им е потребно! Знание, което няма приложение е един товар за човека. Христос казва: Духът святий ще ви научи. Под думата Дух святий разбирам изявения Божествен Дух. Като се приближаваме към този Дух, той ще ни научи на великите закони, как можем да си поправим живота. Засега, за 120 години вие имате два елемента, чрез които сте осигурени. С въздух сте осигурени и с вода сте осигурени, само с хляб не сте осигурени. Всеки от вас трябва да работи за хляба си. И благодарете на Бога, че работите за хляба. Един ден и хлябът ще ви се дава тъй, както въздуха и водата. Мисля, че това време няма да бъде далеч. Като казвам, че няма да бъде далеч, то е защото ние мерим с мярката на сините очи, с мярката на кестенявите очи и с мярката на черните очи. В шестата раса хората ще имат изобилно хляб. Когато дойде шестата раса на Земята, хората както и всеки човек отделно ще си има къщица от етаж и половина с четири стаи и една кухня. Пред къщата си ще има градинка, насадена само с плодове. В шестата раса хората ще имат общи съобщения и то от най- хубавите. Също така ще има и общо осветление. Където и да минеш тогава през градове или села, всички ще се надпреварват да им отидеш на гости. Като си отиваш ще си кажат: дано не ни забрави, да дойде и втори път. Библиотеките, училищата ще бъдат навсякъде отворени. И тогава отношенията между ученици и учители няма да бъдат такива, каквито са днес. Между служителите на църквата и свещениците няма да има такива отношения, каквито днес. Когато дойде шестата раса, тя иде вече, Царството божие ще се всели в миниатюр на Земята. Тогава всеки от вас ще живее 120 години за да се насити от живота и ще каже: слава Богу, предоволен съм, сега вече свободно мога да си замина от Земята! Пък ако искате да живеете още 120 години, могат да ви се дадат. Ако искате и още 120 години, пак могат да ви се дадат. Тъй щото, можете да живеете 999 години. Пък ако не сте се наситили на живота могат да ви оставят да живеете и 9 999 години. Ако и тогава не сте доволни, могат да ви дадат и 99 999 години, но аз мисля, че като дойдете до милион ще кажете: достатъчно е вече! Защото дотягва на човека да живее на Земята даже и 120 години. Има и други земи, където човек може да живее. Има неща по-красиви от тия на Земята. Въпросът обаче е, че ние сме в това училище, не сме влезли в шестата раса.

Та казвам: ние трябва да придобием качествата на светлината - безкористие и качествата на водата, която плакала отвън прозорците -

мекотата. Туй, което е направила водата отвън, че измила този палат и вие го направете. Туй, което направила светлината, че осветила целия палат и вие направете! После направете с вашите очи това, което ви казах по-горе. Аз наричам щедрият човек вода, а човекът, който дава знания на хората наричам светлина.

Аз бих желал вие да бъдете щедри и да давате знания на хората и тъй да се образуват тези прекрасни хубави връзки, които ще ви направят за в бъдеще братя на Земята и братя на Небето.

Беседа, държана от Учителя на 14.03.1926 г. в гр. София.

* Лука 12:12

Начало: 10:00

1926_03_14 Трите съзнания
лекция пред специалния клас

ФОРМИ НА СЪЗНАНИЕТО / ТРИТЕ СЪЗНАНИЯ

Осемнадесета лекция
14 март 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме на темата „Число и дума“.

Често се говори за положителни идеи, за положителни, за съществени величини. Кои са положителни идеи и кои не са? Ако напишете на черната дъска или на хартия числото 10 000 лева, можете ли да докажете, че имате тия пари на разположение? Кое от двете изречения: „Аз повдигам ръката си“ и „Аз повдигам планината“, написани на дъската или на хартия, са реализуеми? Човек може да вдигне ръката си, но не може да вдигне планината. Лесно е да се повдигне едно число в квадрат, но и до днес още не е намерена квадратурата на кръга. Следователно, както е възможно да се повдигне дадено число в квадрат или в друга някаква степен, така е възможно повдигането на ръката. Както не е възможно да се изчисли квадратурата на кръга, така не е възможно да повдигне човек планината. Каква е разликата между възможните и невъзможните идеи, или между реализируемите идеи? Различието в тези идеи се заключава в степента, до която е достигнало съзнанието, което ги разглежда. Следователно, когато казваме, че човек повдига ръката си, възможността за реализиране на тази идея се заключава в човешкото съзнание. Когато става въпрос за повдигане на планината, имаме предвид съзнанието на същества от Духовния свят – ангелите. Кажем ли обаче, че Земята може да се повдигне, имаме предвид Божественото съзнание. Само Бог е в състояние да повдигне Земята. Значи невъзможните работи за физическия свят са възможни за Духовния. Невъзможните пък за Духовния свят са възможни за Божествения. Това показва, че съществуват три форми на съзнанието: физическо съзнание, което функционира на физическия свят; духовно – в Духовния свят, и Божествено – в Божествения свят. Физическото съзнание представлява малък прозорец, през който минава малка част от слънчевите лъчи. Духовното съзнание е голям прозорец, през който минава голяма част от слънчевите лъчи. Божественото съзнание е неограничено пространство, през което минават всички лъчи на Слънцето. Когато се казва,че невъзможното за човека е възможно за Бога, имаме

предвид ограниченото, човешко или физическо съзнание, и неограниченото – Божественото съзнание.

Какво представлява Земята? Земята може да се уподоби на параход, който пътува в безбрежното пространство, със строго определен път и предназначение. От време на време, през период от хиляди години, Земята се спира ту на едно,ту на друго пристанище, дето оставя част от пътниците си и продължава до последното пристанище. Напредналите същества излизат от орбитата на Земята и влизат в други планети, при нови условия на живот. За съществата, които живеят във физическото съзнание, това е непонятна идея. Те не могат да си представят защо са дошли на Земята, къде ще отидат, и т.н. За да разбере живота на различните съзнания, добре е човек да прави опити със себе си, да знае в кой момент кое съзнание се проявява в него. Когато човек мисли, че много знае, нека вземе една задача от висшата математика и да се опита да я реши. Ако може да решава сложни задачи от висшата математика или да свири сериозни класически парчета, той има положителни идеи в себе си.

Човек трябва да изпитва нещата, не да си прави илюзии, да мисли,че много знае или че всичко знае. Ще каже някой, че може да вдигне планина. За физическия свят това е невъзможно. За Духовния и за Божествения свят това е възможно. В човека се крият ред сили, които днес не са проявени. Ще дойде ден, когато тия сили ще се пробудят и той ще може да върши такива неща, за които днес не може да мисли. Например има хора, които носят в себе си особени сили за лекуване. Те могат да лекуват такива болести, които минават за неизлечими. Те са родени лекари. Вземете най-простото нещо, брадавичките, които излизат на някои хора. Лекарите ги горят с електричество, с различни киселини, но те постоянно излизат. Обаче дойде ли някой от родените лекари, той взема малко сол, натърква с нея брадавичката и на другия ден брадавичката я няма. Този лекар разбира психологията и физиологията на човека, знае къде и при какви условия е нарушил той хармонията си. Като го постави при условия да възстанови хармонията си, болният оздравява. Ако някъде в мозъка се събере вода, тя създава ред анормални състояния, които нарушават хармонията на целия организъм. Защо? – Мозъкът е място, в което само светлина може да влиза, но не и вода. Ако разбира този закон, човек може сам да се лекува, да се освободи от тази вода, която е сбъркала своя път.

Новата мисъл иде в помощ на човека да преустрои неговата мозъчна нервна система. Коя мисъл ви занимава тази вечер най-много?

Отговор: Как се придобива търпение.

За да придобие търпение, човек трябва да има три качества: здраво тяло, здрав ум и здрава воля. Здраво тяло е това, което е добре организирано, в което няма никакви мазнини, никакви излишъци. Здравото тяло подразбира абсолютна хармония между клетките на мозъка, на дробовете, на стомаха – на всички удове. При това положение човек изпитва радост и като мисли, и като чувства, и като действа. Това значи нормално състояние на организма. Нормалният човек върши всичко с приятност. Той никога не се претоварва с излишна работа. Той предприема само толкова работа, колкото може да извърши. Той върши всичко по закона на свободата. Сутрин, щом стане от леглото си, човек трябва да се изпита здрав ли е, или не. Ще се наведе към земята, ще я поздрави; после ще се изправи нагоре към небето, ще благодари и ще започне работата си. Първата работа на човека след ставане от сън е да измие очите си. Отде и кога се е явил обичаят да мие човек очите и лицето си? Не само човек се мие, но и някои животни. Котката например често се мие.

И тъй, човек трябва да се грижи за тялото си, да го държи в нормално състояние. Клетките на човешкия организъм трябва да се обновяват, да бъдат винаги млади. За да не остарява преждевременно, човек трябва да внимава да не се пресилва с работа. Търпеливият спазва този закон.Той всичко върши с радост, но никога не се претоварва. Той не се обижда. Каквато обидна дума да му се каже, той всякога ще намери нещо добро в нея и ще я използва за своето повдигане. Кажете ли думата сатана на някого, той веднага ще се обиди. Защо? – Той счита, че тази дума е лоша. Частичката sat означава проява на Божествената сила в света. Когато човек се проявява, едновременно се раждат и Доброто, и злото. Когато кажат на някой човек сатана, станал ли е сатана? Отде произлиза думата сатана? – От Сатанаил. Когато паднал, Сатанаил станал сатана. Думите Сатанаил, Кришна, Христос са синоними. В написването на тия имена е станало известно преобразование. Така се реформират и буквите. На български имаме буквата х, а на латински h. Латинската буква h е обърнато надолу у. Като се заличи долната част на буквата у, образува се латинската буква u. Българската буква п е латинското н, а т – латинското м.

Има ли някакъв закон, на който се подчиняват тия промени, или те са случайни? Които не разбират закона за превръщане на величините, те мислят, че тия неща са случайни. Обаче които разбират този закон, те знаят дълбокия смисъл на тия превръщания. Представете си, че имате две шишета с по 10 килограма съдържание: едното е пълно с вода, а другото – със злато. Първото шише лесно можете да носите, но второто ще ви затрудни. Съдържанието на първото шише лесно можете да дадете на когото и да е; обаче дойде ли до съдържанието на второто шише, много ще мислите. За да дадете част от златото, което е в шишето, това значи да сте

готови на жертва. Това показва, че за постигане на известни идеи се изисква готовност от човека да жертва нещо от себе си. За постигане на някаква висока идея се изисква съответна жертва като разменна монета. Освен това материалът, от който е направено шишето, не е в състояние да издържи тежестта на златото. Оттук вадим заключението: има високи идеи, на които човек, както днес е организиран, не може да издържа. Материята, от която той е направен, не може да издържа на техните вибрации.

Първо упражнение: Ръцете са пред гърдите, една срещу друга, с длани, обърнати надолу и с допрени пръсти. Ръцете се спущат надолу, после се издигат нагоре, правят полукръг настрани. Кляка се и леко се допират ръцете до краката. Бавно се издигат тялото и ръцете. Ръцете са нагоре, после настрани, надолу, след това се кляка и ръцете се допират до краката. Това упражнение се прави няколко пъти.

Второ упражнение: Ръцете правят полукръгове настрани, нагоре, надолу (няколко пъти). Ръцете се издигат нагоре. Дясната ръка прави полукръгове настрани, после се спуска надолу. Кляка се, прави се гребане с дясната ръка, която после се приближава към лявата. Същите движения прави и лявата ръка. (Когато едната ръка описва кръгове надолу, другата ръка стои нагоре.) Сменят се ръцете няколко пъти.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Форми на съзнанието
Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1926_03_17 Редът на числата
лекция пред общия окултен клас

РЕДЪТ НА ЧИСЛАТА

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

(Чете се темата: „Произход на сините и на черните очи".)

Следващия път пишете върху темата: „Области, в които живеят хората със сините и с черните очи".

Сега ще напишем на черната дъска числата от 1 до 10, но така, че да образуват само едно число, а именно: числото 1,234,567,890. Така наредени числата от 1 до 10, това представлява техния естествен ред. Колко пермутации могат да се образуват от тези числа? P(10)=1.2.3.4.5.6.7.8.9.10=3,628,800. Числото 3,628,800 показва възможностите, които съществуват при пермутиране на числата от 1 до 10, написани в техния естествен ред. Ако променим местата на едно от тези числа, ще получим числото 1,324,567,890. Естествено ли е това разместване, трите да бъде пред двете? Ако вие имате да взимате тази сума, във ваша полза е да поставите тройката пред двойката, но ако имате да давате, не е във ваша полза. Тогава за предпочитане е двойката да бъде пред тройката. Съвременните хора обичат да философстват и с това да намаляват своите погрешки. И затова ще видите, че някой, като написал тройката пред двойката, пита: „В какво се състои моята погрешка? Какво от това, че съм сложил двойката пред тройката?" Ако погрешката е само като число, написано на хартия, тя не е голяма. Ще се заличи тройката и вместо нея ще се пише двойка. Обаче, ако тази погрешка е в живота, в отношенията между хората, тя вече има своите по-големи или по-малки последствия. Представете си, че бащата в един дом предпочита сина си пред всички други и го слага веднага след себе си; това ще произведе голям скандал, голяма дисхармония в целия дом. Такъв е резултатът от поставяне на тройката пред двойката. Ако пък майката предпочита дъщерята пред сина, ще имаме числото 1,2,4,3,... Това предпочитане на дъщерята пак ще произведе голяма дисхармония в дома. Такива пермутации на числата могат да стават и в духовните общества: да предпочитат едного повече пред другиго, да го считат по-духовен от останалите. В какво се заключава духовният живот? Духовният живот се изразява в изпълнение волята Божия.
Питам тогава: В какво се състои изпълнението на волята Божия, ако вие

всеки ден отстъпвате от вашия идеал и, като малките деца, предпочитате ту това, ту онова? Днес всички спорове между хората произтичат от това, че всеки търси своето право. В какво се състои вашето право? В какво се състои правото, за което се застъпвате? Някой казва: „Еди-кой си не постъпва право с мене“. Как определяте вие правата постъпка? Права постъпка е, за пример, като пишеш числата, да ги нареждаш в техния естествен ред. Ако имаш да взимаш пари от някого и слагаш тройката пред двойката, ти не постъпваш право; ако имаш да даваш и слагаш двойката пред тройката, пак не постъпваш право. Числата, както и идеите в света, имат естествен ред, по който се развиват. Числата представляват живи единици, отношения между живи същества.

Какво означава, например, единицата? Тя означава известни сили, които действат в даден случай върху ума. Колкото по-интензивна е енергията, която нашият организъм съдържа, толкова по-благотворна е тя. Колкото по-малко интензивна е енергията, толкова по-вредна е тя. Следователно, когато в човека се повдигат бури, смущения, съмнения, това показва, че в неговия организъм има сили с малка интензивност. Понякога човек се настройва добре. Настроението е богатство, което зависи от другите хора. Когато се печем на слънце, разположението, което придобиваме, се дължи на слънцето, а не и на самите нас. Това разположение е дошло отвън. Щом престанем да се греем на слънцето, и доброто разположение изчезва.

Мнозина мислят, че имат зрели възгледи за живота и казват: „Ние имаме много опитности“. Никой не отрича вашите опитности, но питам: Какво можете да направите с вашите опитности? Можете ли сами да си направите един хляб, като започнете от посяването на житното зърно и свършите до готовия хляб? Можете ли, като пророк Елисей, от едно гърне с елей да напълните още много гърнета? Ако можете от малкото да правите много, това значи опитност. Някой казва: „За каквото и да се помоля на Бога, Той винаги ме слуша“. Добре, вземи едно гърне, в което има само 10 грама масло и помоли се на Бога да ти помогне, да напълниш цялото гърне с масло. Ако направиш това, значи Бог те е послушал. Питам: Колко от вас, които минават за духовни хора, имат подобна опитност? По този начин вие можете да се проверите докъде сте стигнали. Засега, както ви наблюдавам, вие сте разнебитена команда. Днес никой никого не почита, освен себе си. Обаче, който не почита другите хора, той не може да почита и себе си. И обратното е вярно: Който не почита себе си, той не може да почита и другите.

Ние говорим за съзнателния живот, за съзнателните хора, които искат да служат на Бога. За да служи човек правилно на Бога, той трябва, като математик, да изчислява дали постъпките му са прави, или не. Когато

човек вдигне единия си пръст нагоре и казва някому: „Аз ти казвам! Ти трябва да ме слушаш!“, това показва, че този човек започва с единицата, т.е. с 100,000,000 атоми, които се намират в този пръст. Като вдигне и двата си пръста нагоре, той ангажира в работа 200,000,000 атоми. Като вдигне и трите си пръста, той ангажира 300,000,000 атоми; като вдигне четирите си пръста – 400,000,000 атоми. И най-после, като вдигне и петте си пръста, той впряга на работа 500,000,000 атоми и казва: „Знаете ли какво мога да направя аз?“ Ако този човек не вярва в Бога и не изпълнява Неговата воля, той може с вдигането на двете си ръце да направи 1,234,567,890 злини и глупости; ако вярва в Бога и изпълнява волята Му, с вдигането на двете си ръце той може да направи 1,234,567,890 добрини. Вдигнеш ли единия си пръст, ще кажеш: „Аз, който вярвам в Бога, мога да направя това и това“. Вдигнеш ли двата си пръста, ще кажеш: „Аз, който съм свързан с Бога, не мога да изневеря на себе си“. Вдигнеш ли трите пръста, ще кажеш: „Аз, който вярвам в Бога, няма да изменя на себе си и на идеите, които Бог е вложил в мене“. Вдигнеш ли четирите пръста, ще кажеш: „Аз, който вярвам в Бога, ще мисля и ще действам като Него“. И най-после, като вдигнеш и петте си пръста, ще кажеш: „Аз и всичко в мене, съвкупността на всички атоми в моя организъм, ще служим на Бога“. Това значи да напише човек последователно числата от 1 до 10.

Да допуснем, че напишете първата пермутация: 9876543210. Какво ще разберете от нея? Докато числата от 1 до 10 не оживяват във вас, вие мъчно ще схващате новите идеи, които идват в света и проникват във вашия ум. – Защо? Защото всяко число, като идея, има определена форма, определено съдържание и точно определен смисъл. За пример, идеята „Бог“ има определена форма. Тя същевременно представлява и определено число. За следващия път, според буквите, с които се пише думата „Бог“ на български език, определете числото, на което се равнява тази дума. Редът на буквите в думите не е произволен. Целият космос е създаден въз основа на известно съчетание от числа и идеи. Много години още ще минат, докато физиолозите и анатомистите се домогнат до идеята, какво нещо е човекът, как се движат енергиите из целия му организъм, как се зараждат идеите в него и т.н. Вследствие на това незнание и на голямото невежество на много от съвременните учени хора, те се осакатяват едни други. За пример, някой човек има изблик на чувства. Ако не знае как да се справи с тези чувства, той може да се осакати. Казвате: „И с духовния човек ли става това нещо?“ Дали вие сте духовен или светски човек, безразлично е това; има периоди в живота на човека, когато енергията в него се пробужда. Разликата, обаче, се състои в това, че духовният човек разполага с метода за превръщане на тази енергия от низша във висша. За такива случаи, именно, се казва в Писанието: „Възложете товара си на Господа!“ Това значи: Трудните задачи в живота си, които вие сами не можете да

разрешите, оставете на Господа. Опитвате ли сами да ги решите, вие ще се подпушите. Оставете спокойно да минават енергиите на природата чрез вас. Не приприщвайте пътя им! Обърнете се към Бога. Той да ви покаже път за тяхното канализиране. Щом се канализират, вие ще можете разумно да ги използвате. Често някой човек се усеща изоставен от всички. Той страда, мъчи се и казва: „Свърши се моят живот!“ Това е едно низходящо състояние на енергиите в неговия мозък. Какво трябва да направи този човек? – Да се остави на Бога. Остави ли товара си на Бога, няма да мине много време и състоянието му ще се повдигне, връзката му с Бога ще се възстанови.

В света съществува Божествена разумност, която бди над всички, които се обръщат към нея и я призовават на помощ. Ето защо, всичко света е допуснато да става. И в този смисъл за разумния човек, който ходи в Божествения път, грешни неща няма. Защо? – Защото теченията на енергиите в неговия живот се сменят много правилно. За пример, енергията в неговия мозък се движи спиралообразно, като минава постепенно от едно в друго полушарие. Ако този човек не е страхлив, енергията протича спокойно от едното полушарие в другото, без той да изпитва някакви сътресения или неправилности. Когато човек има вяра в Бога, енергиите в него се трансформират правилно. Няма ли вяра в Бога, а разчита само на себе си, в него ще се явят известни неправилности. Когато казвате, че нищо не можете да направите, вие разчитате на себе си. Когато кажете, че всичко можете да направите, вие разчитате на Божественото у вас, в чиито ръце са всички възможности. Дойдат ли човешкото и Божественото в стълкновение, тогава се зараждат ред страдания. Казвате: „Не може ли без страдания?“ Докато човек не изправи погрешките на своето минало, страданията са неизбежни за него. Само чрез страданията той може да изправи своя живот. Иначе смисълът на живота не е в страданията. Ние ще ви дадем методи, начини за издържане на страданията, за тяхното правилно използване. Днес повечето хора живеят в своето минало. Като прекарат този живот, те ще минат в настоящето си. Но за това се изисква търпение.
Казвам: Щастието на човека е в неговото настояще. Дойдете ли до настоящето, ще ви се покаже начин как да бъдете щастливи и да запазите това щастие. Тъй щото, говорим ли за миналото на човека, ние разбираме неговите нещастия и страдания. Говорим ли за настоящето, разбираме неговите радости и неговото щастие. Човек може да бъде щастлив сега, в настоящия момент, а Бог живее в настоящето. Значи в Бога, в Когото вярваме, се крие всичкото благо, всичкото блаженство за нашите души. В Него няма противоречия, няма и скърби. Следователно, ако още този момент повярваме в Бога и изпълним волята Му, и душите ни ще се облагородят, ще се изпълнят със стремеж към възвишеното. Тогава и

знания, и изкуства, и музика – всичко това ще бъде достъпно за нас. Ние ще се чувстваме мощни, ще разберем, че в нас има нещо велико, което разработва богатствата, които Бог ни е дал. По този начин ние ще разберем, че не работим за себе си и не живеем само за себе си. Павел казва: „Аз не живея сам“. Христос пък, Който всичко можеше да направи, казваше: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил“. Да изпълниш волята на Оногова, Който те е проводил, представлява велика и светла задача в живота на човека. Изпълнението на тази задача носи само радости и подем; неизпълнението носи само страдания и неуспехи. Като ви наблюдавам днес, виждам, че повечето от вас сте радостни. Друг път повечето биват скръбни. Изобщо, мнозина от вас минават за скръбни, за страдалчески души. Обаче малко хора съм срещал, даже и в цяла България, които да страдат за нещо велико, за нещо благородно. Да страдаш за великото, за красивото в света, това е тъй нареченото „морално страдание“. Срещам някой човек, който страда. Защо страда той? – Защото са засегнати личните му чувства. Той се озлобил, ожесточил, прилича на казан, който се намира под голямо напрежение и иска да се пръсне. Този човек се оплаква, че страдал много. Казвам: Ти приличаш на яйце, което ако не се сложи под квачката, само ще се пукне.

Аз искам всички, които ме слушат тази вечер, да слушат и разбират добре. Запомнете само няколко мисли, но ги приложете. Вие трябва да се освободите от заблужденията, които ви спъват на всяка крачка в живота. Мнозина ще кажат: „Защо ли ни се говори така?“ Аз ще представя мисълта си в конкретна форма. Да допуснем, че някой предприемач се наема да направи едно голямо здание, което ще струва около 35 милиона лева. Той иска да го направи по всички правила на техниката, но един от зидарите, по невнимание, отпуснал някъде, дал по-голям наклон на мрамора. Той поглежда към работата си, вижда, че наклонът е с един сантиметър по-голям, но казва: „Няма нищо, и така ще мине“. За майстора може да мине и така, но за онзи, който плаща, работата не минава така. Щом види, че една от страните на постройката не отговаря на условията, той веднага спира по-нататъшния градеж и казва: „Тази страна трябва да се коригира; тя трябва да бъде абсолютно отвесна“. Наклони ли се малко, симетрията на цялото здание се разваля.

В това отношение и вашият организъм е такова здание, което Бог сам строи. Вие имате материала на разположение, а Бог е предприемачът на това здание. Това знание още не е окончателно завършено. Обаче вие седите около него, викате, вдигате шум, изявявате ред изисквания, като казвате: „Знаете ли кой съм аз?“ Кой сте вие? Бог ви е изпратил на земята, като ви е дал на разположение материал и пари за работниците – всичко

35 милиона лева. Вие трябва да надзиравате работниците, да се срещате често с инженера, да измервате линиите във вашето здание, да не би някоя от тях да се наклони с един сантиметър от отвесната линия. За да построите вашето здание правилно, вие трябва да бъдете в постоянна връзка с главния предприемач на постройката. Бог е главният предприемач, от Когото зависи успешното завършване на зданието.

Коя е вертикалната линия в човека? – Умът. Значи умът на човека трябва да бъде прав. Какво значи прав ум и право сърце? Вие ще кажете, че човек се движи по крива линия. Наистина, човек се движи по крива линия, но той сам не е крив. Това, че човек се движи по крива линия, не показва, че той трябва да бъде крив. Когато кажат някому, че е вълк, той става ли такъв? Когато на някое куче сложат благородно име, от това кучето става ли по-благородно, отколкото е в действителност? Значи думите не изменят характера на нещата. Тогава има ли смисъл човек да си служи с думи, които не оказват влияние върху нещата? Ние поддържаме правилото, че човек трябва да употребява такива думи в езика си, които да изразяват самата истина. За пример, когато кажем „злато“, ние подразбираме злато; когато кажем „киселина“, подразбираме киселина; когато кажем „сол“, подразбираме сол. Това показва, че всяка дума съдържа точно определена, конкретна идея в себе си. Тогава каква идея се крие зад думата „добро“? Кое число е на доброто?

И Писанието казва, че всички ние сме домостроители. Щом Бог работи, и ние работим над великото Божествено здание. При съграждането на това здание някой е сложил злато, друг – мед, трети – олово, четвърти – дърва и т.н. Обаче казано е, че работата на всеки човек ще се изпита чрез огън. Представете си, че аз съм човек без работа, минавам покрай вас и виждам, че вие градите нещо. Питам ви: „Братко, какво ще направите, ако аз разруша вашата материална сграда?“ Ще ми кажете: „Остави се, не се шегувай, тъкмо съм взел малко слама и калчица, да позакърпя къщата си“. – Добре, но знаете ли, че това място, на което сте съградили дома си, ще се изпита чрез огън? Мине ли огън през това място, тогава и вие, и домът ви ще отидете.
Казвам: Взимайте думите ми в широк смисъл. Аз не говоря за същността на вашите добри желания, но понякога сте немарливи към себе си. И тогава казвате: „И без музика може, и без наука може, и без духовност може. Човек не трябва да бъде много духовен“. Питам: Каква е температурата на духовния човек? Преди всичко вие още не сте дошли до градусите на духовния човек, а казвате, че не трябва да бъдете духовни. Имайте търпение да дойдете до градусите на духовния човек, да изпитате благото на този човек, че тогава се произнасяйте дали трябва да бъдете духовни, или не. Дойдете ли до температурата на духовния човек, умът ви

ще се разшири и ще почнете да мислите правилно. Духовният живот носи и радости, и скърби за човека, но в тези смени на състоянията се крият благата на живота. Който не може да издържи този живот, казва: „Я да му ударим малко нашироко; да поживеем щастлив живот“.

Казвам: не е все едно да сложиш шестицата пред петицата, или тройката пред двойката. Това са пермутации в живота. Също така не е все едно да преживяваш щастлив живот вместо нещастен. И това са пермутации. Като напишете числата от 1 до 10 в техния естествен ред, ще имате различни отношения. Числото 3, за пример, означава законите, на които се подчинява първичният син, т.е. Божественото, или аз-ът в човека. Числото 6 означава отношенията между духовете. Числото 9 показва законите, на които трябва да се подчинява човекът. Двойката представлява великия Божествен Дух, който създава. Петицата е майката на човека. Единицата е първият Божествен принцип, който създава всичко в света. Четворката представлява отношения между ангелите, а седмѝцата – между хората. Значи имате три категории числа: 3, 6 и 9; 2, 5 и 8; 1, 4 и 7.

По същия начин идеите и чувствата на хората трябва да преминат през три степени, през три категории. Имайте предвид следния закон: дойдете ли до Божественото в себе си, всички противоречия във вашия ум и във вашето сърце ще изчезнат. Уповавате ли на Божественото, всяка ваша мисъл, всяко ваше желание ще се реализира; каквито препятствия и да срещате по пътя си, ще ги преодолявате. Дойдете ли до числото 4, в съзнанието ви ще се зародят две идеи: за и против; щом дойдете до числото 7, у вас ще се яви вътрешна борба, защо сте дошли на земята в тази гъста материя. Вие ще правите усилия да излезете от тази материя, но вашата задача не е в борбата, а в устояването срещу тези противоречия.

И тъй, помнете правилото: За вашите погрешки не считайте другите хора виновни! На физическия свят всеки човек е единица, едно съзнание. Той едновременно е свързан с още две съзнания: едното съзнание е в ангелския свят, а другото – в Божествения свят. Тези три съзнания са свързани в едно цяло. Тъй щото, когато започвате една работа, опитайте всички възможности за нейното реализиране. Най-първо, опитайте възможностите в първия кръг, във физическото съзнание. Ако тук не можете да я свършите, опитайте всички възможности за реализирането във втория кръг – в ангелското съзнание. Ако и тук не можете да успеете, опитайте всички възможности в третия кръг – в Божественото съзнание. Дойдете ли до последното съзнание, всяка работа се завършва правилно. В Божественото съзнание се разрешават и най-трудните задачи. Някой казва: „Тази задача е много трудна, не мога да я разреша“. Питам: Преди да кажеш, че не можеш да я разрешиш, опитал ли си възможностите на

трите кръга?

Питам: Как могат да се възстановят между хората истински отношения? За да се създадат правилни отношения между хората, първото нещо е да има помежду им уважение и почитание. Срещнете ли един човек, гледайте с голямо уважение и почитание към всичко, което Бог е вложил в неговата душа. Само така ще може и той, и вие да се ползвате от хубавото, което е вложено в него. Вие минавате покрай някой човек, погледнете го и казвате: „Какво знае той?“ Друг пък казва за вас: „Какво знае той?“ По този начин въпросите не се разрешават. Много от съвременните хора, като влизат в някои религиозни общества, наместо да се сплотяват, те се индивидуализират. Не е лошо да се индивидуализира човек, но това индивидуализиране не трябва да стигне до своите крайни предели. Как познавате, че някой човек е силно индивидуализиран? Френологически такъв човек се отличава със силно изпъкнало чело и с дебели вежди. За дявола казват, че имал толкова дебели вежди, та когато искал да види хората трябвало да повдига веждите си. За да възстановите правилни отношения помежду си, вие трябва да дадете ход на Божественото във вас. Казвате: „Как може да се постигне това нещо?“ – Чрез закона на жертвата. За Господа човек трябва да прави жертви. Той трябва да жертвува поне една трета от своя живот за Господа. Работи ли 9 часа на ден, той трябва да пожертва 3 часа за Господа, т.е. за Божествения свят, 3 часа за ангелите – за ангелския свят, и 3 часа за себе си – за физическия свят. Какво правят съвременните хора? – Те работят само за себе си. Работи ли човек по този начин, той е изложен на хиляди нещастия и изпитания. 3 часа работи за Господа, през което време ще посветиш и ума, и сърцето, и волята си само за Него. Който работи за Господа, той изпитва необикновен подем на душата и на духа си, а сърцето и умът му се облагородяват и просветяват. За тези 3 часа той свършва толкова работа, колкото никога друг път не е свършвал. Който работи за Бога, той изпитва вътрешно доволство в себе си.

Сега ще ви дам следното упражнение. Напишете числата от 1 до 10 в техния естествен ред и в продължение на 10 дена, каквато погрешка или каквото добро направите, поставете го на мястото на едно от десетте числа: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0. Като размествате тези числа, ще имате различни резултати. За пример, ако вземете числата 1234, 2134, 3214 и 4321, еднаква стойност ли имат и четирите? Ако тези числа са пари, кое от тях ще предпочетете? Ако имате да давате, ще изберете най-малкото от тях; ако имате да взимате – най-голямото. Числата от 1 до 10 показват отношенията на Божественото към нас. Тъй щото, когато искате да разрешите някакъв въпрос, ще извикате на помощ числата от 1 до 10, написани в техния естествен ред. Това показва, че в Бога има 1,234,567,890 методи, по които могат да се разрешат мъчнотиите в живота. За да

изправите една погрешка в себе си, или за да свършите някоя работа, Духът ще види кой от тези методи ще съответства най-много и него ще приложи. Казвате: „Духът може да направи всичко“. Под думата „Дух“ ние разбираме Бога, т.е. Бог може да направи всичко, но за това се изисква време. Бог се отличава от хората по това, че когато работи, Той пести енергия, харчи време. Хората пък пестят време, харчат енергия. Ние харчим енергия, а пестим време, защото нямаме търпение; ние искаме в малко време много работа да свършим. Обаче това е невъзможно, защото, като хора, ние нямаме нито нужната интелигентност, нито необходимите знания, с каквито разполагат висшите същества от невидимия свят. Вследствие на тези неправилни действия, между хората се раждат ред противоречия, ред болезнени състояния. Всичко това се дължи на вътрешната дисхармония, която съществува в човека. Помнете следното положение: Школата е място на ред и порядък. Мнозина са влезли в Школата с цел да правят опити. Школата не е място на опити. Който иска да учи, той трябва да се отличава с чистота, справедливост, интелигентност и доброта. Носи ли тези качества в запас, той още повече ще ги увеличи в Школата. Ако се учи добре, ученикът ще мине в по-висока фаза на духовен, на Божествен живот. Постигнете ли това положение, всички спорове, всички недоразумения между вас ще изчезнат, и ще се възстановят правилни отношения.

Сега често се говори за идване на шестата раса на земята. Много от съвременните хора се приготовляват да влязат в тази раса. Аз бих желал и между вас да се явят работници в тази раса. Ако вие сега се мътите и се излюпите навреме, добре ще бъде и за вас, и за съществата от шестата раса, с които заедно ще работите; обаче, ако сега се мътите, но по някаква случайност не спазите срока за излюпването си и останете запъртъци, какво ще се ползва шестата раса от вас? Казват, че някъде в Америка имало вече типове от шестата раса. Какво по-хубаво за съвременния човек от това, да поддържа в себе си вътрешен стремеж към постигане идеалите на своята душа? Идеалът на човешката душа е да живее във вечна радост и от тази радост, като от вечен извор, да черпи и да дава и на другите хора. Тази е задачата на хората от шестата раса. Външно човек трябва да бъде тих, спокоен, а вътрешно – винаги радостен. Бог, Който живее в душата на човека, никога не скърби. Бог допуска скръбта, но за Него тя не съществува. Той живее над всички противоречия, над всички страдания. За Бога съществува вечна радост, вечно щастие и блаженство, затова Той иска да подобри живота на хората, да ги освободи от противоречия, от страдания, от болести и смърт и да ги постави при условия, при каквито и Той живее. Този е стремежът и на Божественото в човека.

Казвам: За постигането на всичко това се изискват нови методи. Какви са

новите методи, с които трябва да си служите? Един от важните методи за работа е следният: Когато се натъкнете на известно противоречие, не търсете причината вън от себе си, но помислете защо се явява това противоречие и какво можете да научите от него. За пример, вървите по пътя и се спънете в някой камък. Къде е противоречието: в камъка, или у вас? – У вас, разбира се. Вие трябваше да бъдете внимателни, да заобиколите камъка, или, ако е всред пътя, да се наведете и да го преместите малко настрана. Минавате през някоя дълбока река и започвате да се давите. Къде е противоречието: в реката, или у вас? – Пак у вас. Вие трябваше да знаете закона за плуването на телата, да станете по-леки и да преплувате ръката безопасно. Гъската може ли да се удави? – Не може. Гъската е разрешила въпроса за плуването, а човек, с всичкото си знание и с голямата си интелигентност, като влезе във водата, се удавя. Дойдете ли до някоя дълбока река, кажете: „Аз искам да имам опитността и знанието на гъската". Свържете ли се с нея, вие ще преплавате реката, без да се удавите.

И тъй, ползвайте се от опитностите, от знанията и от благата на всички същества, ако искате правилно да разрешите мъчнотиите на своя живот. За изяснение на тази мисъл ще ви дам следния пример. На един овчар умират две овци. Той не бърза да продаде кожите им, да спечели нещо, но ги одира и от кожите им направя два меха, които задържа за себе си. Където ходи, и меховете носи. Питат го: „За какво ти са нужни тези мехове?" Той мълчи, никому нищо не отговаря. Един ден той се отзовава пред една дълбока река. Гледа натук-натам, никъде не вижда мост. Тогава той слага меховете под мищците си и спокойно преплува реката. Значи кожите на двете овци го спасиха. Питам: Каква е вашата интелигентност, ако, като този овчар, вие не можете да одерете кожите на вашите страдания и с тях да преплувате дълбоката река, пред която се намирате? Нима вашата интелигентност стои по-ниско от вашите страдания? И тъй, когато се запитвате защо идват страдания, ще знаете, че страданията на човека са изпратени, за да го спасят от някакво по-голямо зло. Приеми по-малкото страдание, за да не дойде по-голямото. Затова имаме и пословицата: „Ела зло, че без тебе по-зло". Когато невидимият свят иска да спаси човека от някаква глупост, която ще коства живота му, той му изпраща някакво страдание, за да се опомни. Обаче смисълът на живота не е в страданието. Смисълът на живота се заключава в постигане на вечното щастие. Сега вече ще ви говоря за щастието като идеал на човешката душа. Щом престана да говоря за страданията, ще започна да говоря за вътрешния смисъл на живота – за щастието. Истинската наука се състои в постигане на щастието.

Време е вече да пристъпим към разглеждане въпроса за щастието, да

видим как се придобива и запазва, какви са неговите основи, как трябва да расте и да се развива. Казвате: „По кой начин може да се придобие щастието?“ Много начини има за постигане на щастието. Още от най-древните времена са казвали, че щастлив човек може да бъде този, който седи пред дверите на Мъдростта. Христос пък е казал: „Мир ви давам, моят мир ви оставям. Аз не ви давам, както светът ви дава, но когато Духът на Истината дойде у вас, Той ще ви научи на всичко, Той ще ви донесе щастието“. Докато не се научите като овчаря да одирате кожите на страданията и страданията да умрат за вас, както двете овци на овчаря, вие не можете да влезете в царството на щастието. След Петдесетницата Христовите ученици влязоха в съборището да се помолят, но бяха нападнати и бити. Обаче те се върнаха у дома си весели и радостни. Това показва, че те са разбирали в какво се състои истинското щастие.

Казвам: Като ученици, вие трябва да влезете във фазата на истинското щастие. Откажете се от това щастие, което се къса като паяжина. Никой не може да ви отнеме истинското щастие. Отделите ли се от Божията Любов, скръбта ще дойде и щастието ще изчезне. Свържете ли се с Любовта, ще дойде радостта, която ще донесе щастието. Господ казва: „Не бойте се, напред вървете, аз съм с вас!“ Казвате: „Възможно ли е Бог всякога да бъде с нас?“ – Възможно е. Псаломопевецът казва: „Хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди отдясно ти, но при тебе няма да се приближат“. Хиляди нещастия може да преминете, по трупове да вървите, но няма да ви се случи никакво зло. Бог ще заповяда на ангелите си на ръце да ви носят, да не би да препънете в камък ногата си. Кога ще бъде това? – Когато изпълнявате волята Божия.

И тъй, като ученици на Великата Божествена Школа, вие трябва да знаете, че сте изпълнители на една свещена воля. В света съществува само една воля – Божията. През всички времена и епохи, всички същества, всички хора, малки и големи, които са завършили своето развитие на земята, всякога са служили на тази свещена воля. Решите ли и вие да изпълнявате волята Божия, ще придобиете и знание, и богатство, и сила. Не изпълнявате ли волята Божия, ще изгубите и това, което имате. Често между учениците се забелязва голямо непослушание. Обаче Божественият Дух изисква абсолютно послушание. Всеки от вас ще стане послушен, но важно е да стане такъв още сега, докато е на земята. Послушанието има смисъл още сега. Дойде ли после, когато заминете за другия свят, няма да ви полза много. От всички се изисква доброволно послушание.

Мнозина от вас ще кажат: „Всичко, което ни се говори, е добро, но как да се справим с условията на живота?“ – Условията на живота са в ръцете на Бога. – „Как да разрешим мъчнотиите си?“ Мъчнотиите са в ръцете на

Бога. – „Какво да правим с лошите хора?“ – И лошите хора са в ръцете на Бога. Каквото и да се случва в живота ви, всичко е в ръцете на Бога. Чрез тези неща Той ви изпитва и калява. Той всеки ден ви проверява дали изпълнявате волята Му, или не. Всички тези неща са привидни и преходни. Вие не трябва да се заблуждавате, както външните хора се заблуждават, но трябва да знаете, че Бог, тази висша интелигентност, царува навсякъде. И доколкото ние сме интелигентни и изпълняваме волята Божия, дотолкова и Той ни се открива. Казвате: „Кой ще промисли за нас?“ Бог е промислил за всички същества и на земята, и на небето. Когото и да срещне, Той го поглежда усмихнато и му казва: „Не бой се, напред върви!“ Кога се усмихва Бог? – Когато зачитате Неговата воля. Не я ли зачитате, около вас настава мрак и тъмнина, бури и гръмотевици. Не зачитате ли волята Божия, всички сили в природата ще се опълчат против вас и вие ще изпитате тежестта на целия ад върху себе си. Онези от учениците, които се мислят силни, ще кажат: „Ние искаме да направим връзка с Бога, да Му служим“. Казвам: Силните трябва да носят слабите. Учените трябва да носят невежите. Богатите трябва да носят бедните. Някои казват: „Искаме да ни се каже нещо ново“. Да кажеш нещо ново на хората, това значи да снемеш старите им дрехи и да ги облечеш с нови. Новите дрехи правят ли хората по-добри, отколкото когато са били със старите? И с нови дрехи да се облече човек, пак остарява. Това се отнася до физическия живот на човека. Влезе ли човек в Божествения живот, там той никога не остарява, но всякога е бодър и свеж. Христос изказва тази идея със следния стих: „Аз съм живата вода и живият хляб“. В това отношение Той няма нужда от обнова. Христос е извор, който постоянно извира.

Сега, желая ви през тази година, която идва, да изпълните волята Божия, при каквито условия и да се намирате. Приложете това, което ви се говори. Благодарете и за най-малката радост, както и за най-голямата скръб, които ви сполетяват. Знайте, че Бог всичко ще превърне за ваше добро. Обърнете се към Бога с чисто сърце и кажете: „Господи, нека Твоят мир и Твоята радост бъдат винаги с нас, за да могат сърцата и умовете ни да просветнат и да Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила“. Това е великата задача, която всеки от вас трябва да реши. Реши ли задачата си правилно, той ще постигне здраве, сила, знание, мъдрост, благородство, и животът му ще се осмисли.

Помнете следното: Не изменяйте естествения ред на нещата!

Когато наредите числата от 1 до 10 в техния естествен ред и ги приложите в живота си, вие ще разберете дълбокия смисъл на живота и отношенията между хората.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 17 март 1926 г. в град София.

1926_03_21 Живата реч
лекция пред специалния клас

ЖИВА РЕЧ

Деветнадесета лекция
12 март 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

За следния път пишете върху темата „Жабата като символ“.

Напишете едно изречение от 3 до 5 думи най-много.

Уточнение: Написва се изречението „Само Истината води към Живота“.

Според вас кои думи в това изречение са положителни и кои – отрицателни? – Думата живот е положителна. Думата води подразбира известно ограничаване. Така написано, изречението представлява костелив орех. За да извадите силата от това изречение, вие трябва да знаете закона за превръщане на енергиите, трябва да знаете как да нареждате думите. Думата само, с която започва изречението, означава разнищване: знанието се нуждае не от нищене, а от тъкане. Ако написаното изречение е съставено от положителни думи, защо сутрин, когато ставате от сън, или при случай на страдания, не го изговаряте в себе си? Когато е в страдания, в нужди или в лишения, човек прибягва към това, което му е необходимо. Гладният търси хляб, жадният – вода, ученикът – книга, и т.н. Като намери хляб, гладният веднага започва да разговаря с него, дава му добър прием, освежава се и след това написва няколко вдъхновени думи. Следователно всяко изречение, всяка дума има смисъл само когато е преживяна.

Ако напишем изречението „Животът носи Истината“, разбрано ли е то? И то не е разбрано. Кой живот носи Истината? Ще кажете, че Божественият живот носи Истината. Животът е един, той не може да бъде човешки и Божествен. Когато казваме Божествен живот, ние имаме предвид съзнателния, разумния живот на човека, който върви във възходяща посока. Тъй щото ние казваме Божествен живот по нямане на думи, които да определят качествата на Живота. Думата Божествен не придава нещо особено на Живота. Значи изречението „Животът носи Истината“ е непълно. Какво ще разберете, ако кажа думите жива истина? Може ли да става въпрос за Истината, че е жива? Това са разсъждения, с които целя да

си съставите нов език, да съпоставяте нещата. Човек може да говори красноречиво, поетически или музикално, но във всеки говор все има някакъв дефект. Някой поет пише: „О, водице, красива моя другарко в живота.“ – Това е мисъл, поетично изказана, без да изразява Истината. Водата не може да бъде другарка на човека, понеже не върви с него. Като стигне до някой извор, човек се навежда, пие от него, напълва си едно шише и заминава – нито водата го следва, нито той върви с нея. Някой казва: „Миличка, много те обичам!“ Щом каже тези думи, той изпитва срам, стеснение в себе си. Защо? – Разбира, че е пресилил факта. Той е казал нещо, което не е Абсолютна истина. Природата не обича лъжата. Когато човек каже нещо, което не е вярно, той изпитва известно стеснение, срам, недоволство.

Думата обич включва в себе си три качества: съзнателна мисъл, съзнателно чувство и съзнателно действие. Когато човек придобие тези качества, само тогава изречението „Истината води към Живота“ придобива смисъл. И при това положение между думите на това изречение има известна празнина. Който се занимава с живата реч, той може да запълва празнините между думите в изреченията. Ученикът трябва да запълва празнините между думите, да прониква в тяхното съдържание и да извлича силите, които се крият в тях. Тъй както се говори днес, това е езикът за обикновените хора, за масата. Буквата с в думата само означава закон за промени, пълнене и празнене на Луната. Буквата а означава семе, което трябва да се посади в земята. Тя представлява първият принцип в живата реч – посаждането. Буквата м предствлява материали, които семето извлича от почвата и започва да расте, да се развива. За да израсте една мисъл и да почне да се развива, тя трябва да черпи материали от м – закона на материята. Буквата м представлява първичната материя, от която живите същества черпят сокове за поддържане на своя физически живот. Буквата о означава възможностите, които семето може да реализира всеки даден момент. Тъй щото, когато чуете думата само, в ума ви трябва да изпъкнат всички познания за силите, които се крият в нея. Каквато дума и да чуете, вие трябва да разбирате нейния вътрешен смисъл. Това значи познаване на езика, с който си служите. Колкото по-сложно е изречението, толкова е по-неразбрано. Ученикът трябва да изучава буквите като символи. Например буквата н означава отричане от реалността, а буквата и – потвърждаване на реалността. Буквата н представлява закон за примиряване, за справяне с противоречията на живота. Лесно се пише буквата н, но мъчно може човек да тегли една права линия между две противоречия и да ги примири. Ако може да направи това, той владее живия език, живата реч, с която Разумната Природа си служи. Който може лесно да се справя с противоречията на живота си, той може да пише цели изречения, съставени от живи думи, от

живи, подвижни думи.

Седи един човек в затвора, осъден на десетгодишен затвор за десет хиляди лева дълг. В ума му седи мисълта за десетгодишния затвор и за десетте хиляди лева. Той не вижда никакъв изглед за освобождаване. В един момент вратата на затвора се отваря, един негов приятел влиза и му казва: „Имаш десет хиляди лева!“ Какво става със затворника? – Мисълта за затвора се стопява пред него като сняг и той се вижда свободен, със светнало лице. Изречението „Имаш десет хиляди лева“ не е изказано по правилата на граматиката, но съдържа живи думи. Това изречение е смислено. То произвежда по-голям ефект, отколкото ако дойде някой от затвора и започне да говори така: „Вашият високоуважаем благороден приятел дойде и прояви необикновен жест. Той разпореди да ви се дадат десет хиляди лева срещу дълга, за да го изплатите и да излезете от затвора.“ – Това е една официална реч, която не може да произведе такова действие, каквото произвеждат думите: „Имаш десет хиляди лева!“ Те са кратка, отривиста и смислена реч. Тя внася живот в човека.

Сега, като ученици на окултна школа, от вас се иска всяка ваша дума, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и действие да произвеждат живот. За да произведат живот, те трябва да включат Истината в себе си. Намираш се в затвор, осъден си за десет хиляди лева дълг. Ставаш една сутрин и Божественото в тебе ти казва: „Не се смущавай, имаш десет хиляди лева!“ Истината в тебе ти подсказва това и те успокоява. – „Коя истина?“ – Една е Истината, която носи Свобода и Живот. Сама по себе си Истината не съществува. Тя е атрибут на Бога. Тя е израз на Божието величие. Когато Бог иска да се изяви по някакъв начин, Той се изявява чрез Истината. Любовта е друг атрибут на Бога. Мъдростта е трети атрибут, и т.н. Много атрибути има Бог. Кажете ли нещо за Истината, ще знаете, че тя представлява Разумното начало, в което живеете и се движите, към което имате отношения. Казвате ли нещо за Истината, Разумният живот трябва да затрепти във вас, да чувате неговите звуци, които се приближават и отдалечават от вас, за да понесат мисълта ви по вълните на живота тихо и спокойно.

В продължение на десет дена, сутрин, на обяд или вечер, наблюдавайте мисълта си и вижте каква основна идея ви занимава. Щом се домогнете до тази идея, дръжте я в ума си да видите как ще се развие. Същевременно нека всеки от вас да си напише едно изречение и да проследи какво въздействие произвежда то върху него. Ако е написано правилно, съобразно със законите на живата реч, въздействието от изречението ще продължи дълго време. Обаче ако не е написано според законите на живата реч, въздействието, което изречението е произвело върху вас, скоро

ще изчезне. Не само цели изречения могат да въздействат върху човека, но даже и отделни срички. Например сричката ти в думата истина и сричката во в думата живот оказват силно влияние върху човека. Произнесете тия срички няколко пъти да видите какво влияние ще окажат върху вас. От сричките ти и во може да се образува глаголът отивам. Буквата т е силна. Горната черта на тая буква означава известно препятствие. Тази буква означава още и котва – знак, който представлява сила, която се стреми от центъра на Земята към центъра на Слънцето. Тази сила се движи във възходяща посока. Буквата и в сричката ти представлява безкрайно движение на силите. Значи Истината съдържа в себе си сили, които непрестанно се проявяват. Буквата с в думата истина означава закон на промени. Буквата н означава закон за примиряване с противоречията на живота. Буквата а съдържа условия за израстване на зародишите, вложени в човешката душа, както и за тяхното узряване.

И тъй, за да разбере Истината, човек трябва да отвори прозорците на ума и на съзнанието си, да я възприеме и разработи. Щом е дошъл на Земята, човек има какво да учи. Той постепенно ще върви от нисши към висши области на науката. В българския език думата истина започва с буквата и, във френския – с буквата v, в английския – с t. Значи, когато се стреми към Истината, българинът започва с безконечното; англичанинът започва с големи противоречия, с върхове и долини в живота; българинът започва една работа и не я свършва. Англичанинът обаче, щом започне една работа, непременно ще я свърши докрай. Буквата v, с която започва думата истина във френския език, показва, че французинът приема Истината по свой начин, с вътрешно противодействие. Буквата v представлява рога като на козел. Този знак е взет от старите езици. Латинската раса си служи и до днес с този знак, който показва стремеж към Земята. Славяните са взели този знак, но са го обърнали с върха нагоре – така той показва стремеж към Слънцето, към Първата Причина. Оттук виждаме, че буквите, с които си служат народите, представляват символи на нещата. Всеки народ си служи с такива букви и думи, които отговарят донякъде на неговото умствено и духовно развитие. По азбуката на всеки народ се съди още и за неговата култура. В немски език първата буква на думата истина е w, което показва, че за немеца Истината е свързана с гъстата материя. Буквата и, с която българите пишат Истината, представлява празна чаша. С това българинът казва: „Ако ми сипете нещо в чашата, от своя страна и аз ще ви дам нещо. Ако нищо не ми налеете в чашата, и аз нищо няма да ви дам.“ Едно нещо трябва да имате предвид: всяка дума трябва да съдържа поне една положителна сричка, на която да се крепи мисълта ви. За да бъде речта на човека жива, във всяко изречение трябва да има поне една положителна, възходяща дума, или във всяка дума трябва да има поне по една положителна сричка. Това трябва да знае

всеки окултен ученик. Само така той ще може да се домогне до живата реч, до Живото Слово, което повдига и съживява. За обикновения човек е достатъчна официалната реч – речта на етикециите: високоуважаеми, високоблагородни и т.н.

Като изучават различните отрасли на съвременната наука, хората се стремят да ги прилагат в живота си. Колкото по-голямо практическо приложение има дадена наука, толкова повече хората се интересуват от нея и я изучават. Значи всяка наука има известно отношение към физическия, духовния, даже и към Божествения живот на човека. Достатъчно е една наука да се докосне до Божественото в човека, за да му даде условия да се прояви. Например преди хиляди години на Земята са съществували известни зародиши, които са се развивали добре, понеже тогавашните условия са били благоприятни за тях. Днес обаче те не съществуват, т. е. не могат да се проявяват и развиват, понеже условията им не са благоприятни. Днес те са в латентно, почиващо състояние, но ако се поставят при благоприятни условия, те могат да проявят живота. Такива зародиши съществуват и в човешката душа. Те чакат време и условия за своето развитие. Ако попаднат при добри условия, те започват да се развиват и проявяват живот. Ето защо, от човека зависи да развие ли своите дарби и способности, които като зародиши се крият в него, или за дълго време още да ги остави в спящо състояние.

Науката в широк смисъл на думата има за цел да приготви благоприятни условия за човека, при които да се проявяват силите на ума, сърцето и волята му. За да създаде тези условия в себе си, човек трябва постоянно да упражнява ума, сърцето и волята си, да им доставя нужния материал, с който да ги подхранва. За да се ползва правилно този материал, в помощ на човека иде положителната наука. Тази наука може да му въздейства във всички направления. Коя е положителната наука? – Това е науката, която води към придобиване на Истината. Казано е в Писанието: "Истината ще ви направи свободни." Тя ще освободи човека от мъчнотии и несгоди, от страдания и противоречия, от падания и ставания, от обезсърчавания. Тя ще въведе човека в Царството Божие. За да придобие тази наука, човек трябва да изучава и прилага Божиите закони. Вън от тези закони никаква свобода, никакви отношения не могат да съществуват между хората. Следователно, който иска да изучава Божествената наука, той трябва да изучава Божествените закони така, както музикантът изучава законите на музиката и ги прилага. Истинският музикант трябва да свири не само онова, което музикантите преди него са свирили, но и той сам трябва да съчини нещо. Веднъж има ли музикално чувство в себе си, човек трябва да работи върху него, трябва да му дава храна, да го подхранва. Художникът, лекарят, философът, поетът също така трябва да работят върху себе си, да

привлекат ония сили, които са необходими за подхранване на техните дарби. Не могат ли да привлекат съответни сили за своите дарби, те не могат да бъдат духовни хора. В каквато област на науката иска човек да прогресира, такива сили трябва да привлича към себе си.

Като ученици, от вас се иска смелост и благородство. С тези качества вие можете да напреднете в науката. Тя е необходима и за този, и за онзи свят. Науката, музиката, изкуството осмислят живота и помагат за разрешаване на трудните задачи, които се срещат в него.

Упражнение: Ръцете се издигат нагоре с длани, обърнати напред. Бавно се кляка с ръце в същото положение. Ръцете правят полукръг надолу до краката. Ръцете се вдигат настрани и нагоре. Издига се тялото, а ръцете в полукръг се спущат надолу. Упражнението се прави няколко пъти.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Жива реч
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_03_21 Закон на съпоставянето
неделна беседа

ЗАКОН НА СЪПОСТАВЯНЕ

Беседа държана от Учителя на 21.03.1926 г. в гр. София.

„Бягай в Египет!"

„Иди в земята Израелева!"

Закон на съпоставянето, това е зазоряването на съзнателния, на разумния живот. Това е проявление на великото съзнание не на самия живот, но на онези граници, откъдето започва проявата на разумния живот. По нямане на онези още точни думи, които да изразяват този вътрешен подтик на живота, той не може да се сложи на книга. Изразните думи, това са форми, в които всяка мисъл трябва да се излее, да се оформи, да се изяви. Значи, законът на съпоставянето, това е зазоряването на живота. И всеки от вас трябва да знае как да съпоставя своя живот. Например, бягането, това са скърбите на живота.

„Стани, вземи детето!" Страхът кара човека да бяга. Сърцето ти трепери от страх дали ще се спасиш или не.

„Стани, вземи детето и бягай в Израелевата земя!" Това е връщане в Отечеството ти, където ще се видиш със свои приятели, със свои близки. Това вече е веселие, радост. Онези, които не са запознати със закона на съпоставянето, казват: „Не може ли да не бъде така?" Когато разглеждаме проявите на самата природа по някой път ние критикуваме нейните постъпки и казваме: не може ли това нещо да стане по друг начин? Ако може по друг начин, ти направи своя живот по друг по-умен начин. Бъди ти по-умен от самата природа! Вие казвате: животът не може ли без скърби? - Може, но кога? - Когато ти си разумен, когато ти не правиш погрешки в живота си, когато спазваш всички закони. Тогава няма да имаш никакви скърби и радости. Природата ще върви винаги по твоите стъпки. Тя ще те признава. Но щом правиш много погрешки, скръбта ще върви по твоите стъпки. Казват за някого: той е праведен човек. Да, той е праведен човек, но баща му не беше праведен човек. Ами и баща му беше праведен човек. Да, тогава дядо му не беше праведен човек, има си крушка опашка. Не е въпросът само краят на въжето да бъде здрав, но цялото въже трябва да бъде здраво. Ама половината въже е здраво. Не трябва само половината въже да е здраво, цялото въже трябва да бъде здраво. То трябва да бъде здраво и в началото, и в средата и в края. Между частиците

на въжето трябва да има силно сцепление, за да бъде пригодно за работа. От това вие изваждайте своите изводи, защото духовните работи могат да се обяснят само чрез закона на съпоставянето. Вие не трябва да разглеждате живота от ваше гледище, защото тъй както живеете сега, вие живеете със стари предразсъдъци на вашите деди и прадеди. Във вас още няма един широк жест да се откажете от себе си. Вие още треперите. Като ви хване някоя треска, цял се разтрепервате и казвате: опасно ли е положението ми? Казвам: не, не е опасно, имате малко бацили в носа. Вие сте малко уплашен и казвате: треска имам, пулсът ми се увеличи с 5-6 биения, температурата ми се увеличава, става 38,39 дори 40 градуса. Положението ми се влошава. Скоро викайте лекар! Болният трепери, трепери и майката и бащата. Казват:температурата му се увеличава. Какво от това? Колко градуса температура има? 39-40 градуса. Че какво опасно има в повишаването на температурата до 39-40 градуса? Този страх се дължи на неразбиране на онзи велик закон на съпоставяне. Щом температурата ти се увеличи на 39 градуса, ако разбираш закона на числото 39, ще събереш числата 3 и 9 и ще получиш числото 12. После ще събереш 1 и 2 и ще получиш 3. Числото 3 изразява закона на равновесието.

Сега аз правя едно съпоставяне. Когато човек има температура 39 градуса, разбирам, че този човек, както и неговите баща и деца цял живот са яли кокошки и агнета, пили са и са гуляли и сега в организма му поради натрупването на излишни утайки става едно горене, при което всичко това трябва да се пречисти. В този организъм настава един химически процес и затова казвам на този болен: ти ще пазиш строга диета: 1-2-3-4-5-6-7 дни няма да ядеш нищо. После прозорците ти на стаята ще бъдат отворени, за да влезе повече светлина. Няма да спиш много. Умът ти ще бъде всякога буден, ще се молиш, ще поправиш всичките си погрешки и ще видиш как температурата ти ще спадне. И всичко това е много естествено. Казвате: ама днешната наука не е доказала още това нещо. Това, което хората на Земята наричат наука, на Небето не е наука. Това са играчки, забавления за малките деца. Аз не ви говоря за някаква наука на хората, които живеят по софийските улици. Не, аз ви говоря за такива учени, от които едва ли ще намерите 1 или двама. Такива учени хора едва ли ще ги има в Лондон и Париж, а тук в България има само един такъв учен и аз го зная. Учена глава е той. Когато посетих един ден този учен, той ми каза: на този народ главата му е много дебела, но все ще поумнее някога. Като казва той, че главата му е дебела не говори на присмех, но факт е това, че този народ още не разбира закона на съпоставянето. Този народ има изблик на енергия. Той иска да живее, но не може да разбере как да съпостави страданията т.е. не може да намери начин как да канализира своята енергия. Но той ще се научи. Често съвременните хора правят силни бетонни крепости, както при Вердюн и казват: е, крепост е това, но

българинът е много дълбок в своите тълкувания. Когато французите обсадиха Вердюн, един българин пророк, който е фелдшер казва: твоето пророчество и моето пророчество трябва да се подчинят на факти.

Противоречията в живота ни най-малко не трябва да ни изненадат, защото противоречия съществуват само за неразумните хора. За разумните хора, всичко което става в света е една симфония. Противоречия в света няма. Туй, което за едного е противоречие, за разумният човек е благоприятно условие за работа. Това за него е едно условие. Ако вие турите един килограм тежест над една мравка, тя ще се спити под нея, но ако турите тази тежест на гърба на един юнак, той няма да усети нищо. Мравката казва: ужасно нещо! Знаете ли каква тежест нося на гърба си? Каква тежест? - Един килограм. Гърбът на една мравка от един килограм тежест става на пихтия, а един юнак с един килограм тежест на гърба си става герой. Защо? Защото мравката не е разумна. Мравката обича да бута там, където не ѝ е мястото, затова е мравка. Туй значи мравка. И пчелата по някой път обича да събира мед от там, откъдето не трябва. Тя е много трудолюбива, много чистичка, но по някой мед събира мед от там, където не трябва. Казват: пчелите са трудолюбиви и чисти. Да, трудолюбиви са, чистички са, но по някой път те влизат там, където не трябва и се опиват. Когато пчелите влязоха в нашия свят, те почнаха като хората да пият, станаха пияни. Казвам: пчелата е влязла в някой човешки университет да се учи. Да, влязла е при някой винар, който прави вино, да пие. Влязла е в неговите джобури.

Та по някой път и ние слизаме в джобурите на дявола, да събираме мед и после ставаме въртоглави, започваме да философстваме. Докато в твоето сърце не дойде мир, не настане тишина, не изчезнат противоречията и докато мислиш,че светът е лош, че животът не е добре организиран, а само ти си умен и добър, ти не си на права посока. Аз казвам: всички онези философи, писатели, които имат противоречиви възгледи за живота или за природата, те са под един знаменател. Те са хора от школата на мравките, от школата на пчелите. А всички онези философи, които казват, че ние започваме от сега нататък науката, това са хората на истинската наука, това са хората на бъдещето, хората на съзнателния живот.

„Стани, вземи жена си и детето и бягай в Египет", каза ангелът на Йосифа. Ангелът се яви на Йосифа в сънно състояние, а не на яве, защото Йосиф не беше готов да издържи присъствието на един ангел. Само на Аврама се явиха в будно състояние ангели и той приказваше с тях, угощаваше ги. А на Йосифа във време на сън се яви един ангел и му каза: „Стани, вземи жената и детето и бягай в Египет!" Защо? - Това дете трябва да отиде в Египет и там да научи египетската мъдрост. Че излиза от едно място и

отива на друго, това не е нещастие. Египет представлява земният живот. Всеки от вас е един изгнаник. Ангелът е казал на майките и на бащите, на всеки едного от вас: „Вземи това дете и бягай в Египет!" Законът е такъв. Ако искаш да се избавиш от голяма напаст, тъй трябва да постъпиш. Ти трябва да бягаш в най-голямата тъга, за да се избавиш. Че и най-големите разбойници и апаши не бягат ли? И те бягат.

Но да се повърна сега на закона на съпоставянето. Ангелът се яви втори път на Йосифа и му каза: стани, „Вземи детето и бягай в Израелевата земя!" Какво са мислили баща ви и майка ви, какво е мислил и дядо ви, какви са вашите възгледи, това оставете за себе си. Какво мислите вие в този момент и това задръжте за себе си, но какво подразбира закона за съпоставяне на нещата, него учете сега. Дойдете ли до този закон в живота, намерите ли в себе си закона за съпоставяне на нещата, първото нещо, което ще почувствате в себе си то е: ще придобиете един вътрешен мир, едно вътрешно просветление на вашето съзнание, деятелност на вашия ум и ще забележите, че това, което досега ви е тревожило, - беднотия, болести, лошите думи на хората, - всичко това ни най-малко вече няма да ви смущава, ни най-малко няма да ви засяга. Преди това състояние обаче, всяка лоша дума казана за вас ще ви размъти, ще създаде една вътрешна енергия във вас, ще почувствате едно вътрешно преливане на тази енергия. Защо е така? - Понеже в разумния живот колкото повече се увеличава злото, толкова повече се увеличават и положителните низходящите енергии към центъра на Земята. И в центъра на Земята има разумност. Така говори окултната наука. Тя казва, че центърът на нашата Земя е едно разумно място и този център привлича всичко. Това разумно начало сцеплява хората.

Законът на сцеплението не е физически, но духовен закон. Кой е вързал онзи вол, някъде в обора с въже? - Някое разумно същество го е вързало. Капанът, в която е уловена една мишка, пак е поставен от някое разумно същество. Следователно, всички ограничения в света, в един или друг смисъл, се дължат на разни видове енергии и то разумни енергии. Значи, тия енергии, които ограничават аз наричам „положителни енергии в низходяща степен." Има обаче и „положителни енергии във възходяща степен", които отиват към Слънцето. В тези два вида енергии именно, законите са обратно пропорционални. Тогава, ако искате да знаете къде е вашия център, трябва да знаете, че вашият център на Земята, това е вашият стомах. Помнете, че аз съпоставям нещата. Центърът на Земята съответства на вашия стомах. Там се намира нашата симпатична нервна система, нашият стомашен мозък. И докато всичката ваша енергия е съсредоточена към вашия стомах, вие имате една положителна енергия в низходяща степен и следователно вие ще се ограничавате. Щом всичко е

съсредоточено към вашия стомах, вие няма да имате никаква наука. Следователно, и рибите и месоядните и тревопасните животни и птиците, както и всички хора, - майки и бащи и свещеници, дори и всички хора с най-възвишени пориви, ще имат един и същ общ център. Не е лошо, че този център съществува, обаче според закона на съпоставянето трябва да има известна хармония. Колкото енергии слизат към стомаха, толкова енергии трябва да възлизат и към мозъка. Казвам: вземете за пример туй малко дете, което майка му взе и избяга с него в Египет. Казвам: след като си боледувал дълго време, ще пиеш всяка сутрин половин литър прясно мляко от някоя здрава крава или някоя здрава биволица или някоя коза. Добре ще гледаш твоето малко детенце. Защо? Защото твоят стомах е твоето малко детенце. И ти ще го храниш с хубаво прясно мляко. Млякото може да е от каквото и да е животно, но трябва да е здраво.

Сега всички ония от вас, които са вегетарианци нека ме разберат добре, да не стават фанатици. Майката как отхранва своето малко дете? - С мляко. Птичките как отхранват своите малки? - С мушички. Някои от вас мислят, че и мляко не трябва да ядем. Не, можем да ядем и мляко. Казвате: храната ни трябва да бъде чиста. Да, вярно е, че ние трябва да намерим онази съответна за нашия организъм храна. Ние трябва да определим коя храна се нарича вегетарианска. Под „вегетаринаска храна" аз не разбирам непременно чисто растителна или строго плодоядната храна, но под „вегетарианска храна" бих нарекъл храната на съпоставянето, храната на разумния живот. Вегетарианска храна наричам онази, чиито трептения напълно съответстват с трептенията на нашите мускули т.е. на органическата материя. Значи, между клетките на храната и клетките на нашия организъм трябва да има пълно съответствие или пълно изтичане на енергиите към Слънцето. Тази храна именно е вегетарианска. Тя е и плодна, тя е и храната, която прави хората светии. Има такива храни обаче, на които трептенията на клетките отиват към центъра на Земята. Такива храни носят отрова в себе си. Такива храни могат да бъдат и растителни и вегетариански. Най-голямата отрова, която съдържа месото и за която учените хора даже и не подозират, седи в това, че се посяга върху живота на онези млекопитаещи, каквито са например овцете, козите и други, у които има силно желание за живот. Съзнанието в тия животни е будно. Те искат да живеят, вследствие на което всичката им енергия е съсредоточена в центъра на Земята. Те мислят само за живот т.е. само върху това, как да се размножават повече и да се нахранят, а не мислят нищо за рая, нито за спасението на душите си. Всичкият им живот е съсредоточен само към мисълта за хранене и като си доставят храната, заспиват. За тях може да се приложи поговорката: „И целият свят да изгори, това не е важно, стига чергата ми да е здрава." Забележете, тези животни щом се нахранят, закриват главата си и заспиват като казват: по

нататък каквото Господ даде.

Та казвам: понеже у тези животни се зарежда ужасен страх, ужасна омраза и отвращение към всички, които искат да им отнемат живота, всичко това се възприема като отрова от тия, които ядат месото им. Това нещо учените хора трябва да го знаят. Онези учени хора в Америка, Англия, Париж, за които ви казвам, че съществуват, знаят това нещо. И онзи учен в България, който има събрана цяла библиотека по този въпрос също знае това. Този учен е най-благородния човек. Той представлява тип, какъвто трябва да бъдат българите. Аз бих желал българите да бъдат като него. Та казвам: вие трябва да знаете как да постъпвате с всяка ваша мисъл и с всяко ваше желание. Вие трябва да знаете как да съпоставяте вашите желания, как да съпоставяте вашите мисли. Между вашите мисли и желания непременно трябва да има едно съпоставяне. Между мозъка и стомаха ви трябва да има едно пълно определение, едно пълно съответствие. Мозъкът и стомахът са двата полюса на живота ви. Ако ви боли главата, трябва да знаете, че и стомахът ви е в безпорядък. Ако ви боли стомахът, трябва да знаете, че и главата ви не е в порядък. За да бъде човек здрав в пълния смисъл на думата, той не трябва да има нито главоболие, нито стомах да го боли. Боли ли го нещо, той не е напълно здрав. Ако имате главоболие, има начин за лекуването му. Ако имате разстроен стомах, пак има начин за лекуването му. Методите за лекуване са тъй прости, че всеки от вас може да ги приложи. Имайте предвид, че след като сте живели 20 години безпорядъчен живот, не ще можете за 1 седмица или за 1 месец да се изправите, да подобрите вашия организъм. Поне в това не вярвам. За да изправиш животът си, трябва ти поне 20 години още, да започнеш оттам където си направил погрешка. Ти ще се намираш под действието на един кръгообразен закон на движение. Ще станеш, ще се подемеш отново и като се върнеш на същото място, ще започнеш с голяма бързина. Ще ти трябват 20 години за да се върнеш назад и да изправиш погрешката си, не трябва много време. Ще можеш и в един ден да я изправиш, стига да си разумен. И тогава, стига да има съзнание в тебе, ще се върнеш на същото място.

Сега у всинца ви има съзнанието, че познавате истината. Велико нещо е да познаваш истината! Аз бих желал да познавате истината. Да познава човек истината, значи да бъде свободен. Познанието подразбира свобода. Онзи, който е свободен, той е и разумен човек. Свободата, светлината и разумният живот, това са възходящи сили, които отиват към центъра на Слънцето, отиват към друг един център на Вселената, която ние наричаме Божественото.

И най-първо, ние трябва да се освободим от своите минали

предубеждения. Всеки земеделец знае, че ако тури силен тор на някое крехко растение, то ще изгори, т.е. това цветенце няма да изгори, но ще се отрови. И затова всички земеделци казват, че за растенията трябва такъв тор, който е стоял на Слънцето известно време и се е преобразил под действието на неговите лъчи. От този тор, през който са проникнали слънчевите лъчи става нещо, а от този, през който слънчевите лъчи не проникват, никакъв тор не става. Та казвам: ти трябва да се попечеш на тия божествени лъчи не само един ден, но много години наред. Чудни са хората! Някой човек се развесели един ден и казва: е, намерих най-после живота. Казвам: не, приятелю, прозорците на твоя живот трябва да бъдат постоянно отворени и между Бога и тебе трябва да съществува едно постоянно преливане на сили. Някои хора казват: щом мислим за Бога, нашият живот се свършва. Не, щом намериш Бога или както аз го наричам, щом намериш „закона на съпоставянето" или „закона на любовта", в тебе ще се вложи тази божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиват правилно. Тогава каквото и да пипнеш, всичко ще ти се отдава, защото никой в света не работи сам. Ако всеки работи сам, нищо няма да излезе. За тебе работят майка ти и баща ти. Онзи, който казва, че може да работи всичко сам, ние ще турим в един остров и ще видим какво може да направи сам. Ще видите, че нищо няма да излезе. Но турете при него една от тези сестри, които го съблазняват в света, нека работят заедно. Ще видите как ще превърнат това място на рай. Значи, същото това място някой път може да се превърне на остров на страданието. И наистина, хората някой път го превръщат в място на страданията. Законът на съпоставянето гласи следното: не изисквай в дадения случай това, което е невъзможно! Има неща в света, които са невъзможни. Ще кажете: кои са те? Ще ви кажа една невъзможна работа. Комарът не може да изпие цял океан. Може ли един комар да изпие цял океан? - Не, не е възможно. Колкото и да ме убеждавате, ще ви кажа, че това е невъзможно! Има неща невъзможни. Някои ще ми доказват сега, че за Бога всичко е възможно. Не петнете името божие! Когато Бог създаде комара, той написа за него така: комарът не може да изпие океана. Това чета на комара. И понеже божиите думи няма обратно решение, то няма сила в света, която да може да накара комарът да изпие водата на океана. Когато Господ създаде вола, написа на рогата му следното: „Волът никога не може да бъде в положението на човека." И ако ти искаш да ни доказваш, че този вол със своите рога може да стане член на обществото и да влезе в Софийския университет като професор по естествените науки, ще ти кажа, че това е невъзможно. Защо да е невъзможно? Понеже тъй е писал Господ на рогата на вола. Това са две от невъзможните работи. Кои са възможните работи? Върху лицата на хората пък е написано, какво е възможно днес да стане от тях. Има много хора, които са далеч от разумния живот. Кривата линия на лицето показва, че много хора едва са

излезли от животинското състояние. Аз няма да се спирам да обяснявам този въпрос, но казвам, че кривата линия на лицето показва, кой кога е почнал своето движение към разумния живот. Този учен българин има много научни данни върху кривата линия на лицето. Тъй щото, по тази крива линия ние определяме точно, кой от кога е почнал да се движи към разумния живот и с каква бързина се движи към него. Някои и от вас са едва до границата на разумния живот. Някои от вас са на 100 километра разстояние, някои на 200 километра, а някои на повече от 200 километра, но един ден ще дойдат в самия разумен живот, обаче всички няма да се движите с еднаква бързина.

Някои казват: от нас нищо няма да излезе. Какво се подразбира под тия думи? Аз подразбирам следното: ако се държите за това разбиране, което сега имате, от вас нищо няма да стане. Тогава какво трябва да направим? - Ще измените своето състояние, ще изявите своите разбирания. Ти седиш при баща си, който всеки ден те праща да пасеш овце, говеда, свини и казваш: от мене нищо няма да стане. Духът ти казва: „Ти ще напуснеш овцете, говедата, свинете на баща си и ще отидеш в града при един благороден човек. Ще му слугуваш 2-3 години, докато намериш Учителя си." Ти ще кажеш: ама с това ще огорча баща си. Нищо, огорчи този баща, който те праща да пасеш свинете му!

Ще ви приведа един пример за онзи блуден син, когото бащата изпратил да пасе свинете. Доколкото си спомням тази история, която ми разправяше един българин, казваше ми, че от очите на бащата капнали няколко сълзи, когато изпращал сина си. И като дошъл при него младият му син, той въздъхнал и си казал: дано поне се върне разумен! Ако ви се паднат само няколко рошкови, вие не обвинявайте невидимия свят, не обвинявайте Провидението, Духа, а обвинявайте себе си. Причината за вашето нещастие сте вие. Турете тази мисъл в ума си! Всеки, който иска да се спаси никога не трябва да счита като причина на своето падение, на своето нещастие другите хора. Има причини отвънка, но има причини и отвътре, в самия тебе. Главната причина си ти. И щом ти си главната причина, щом ти можеш да се обуздаеш, всякога можеш да измениш своето лошо положение. Тогава всички сили, които действат отвън могат да се премахнат. За да се роди едно съгласие, една хармония в самия ви живот, аз ви проповядвам закона на щастието. Аз искам да бъдете щастливи! За страданията аз съм ви говорил много пъти. Как трябва да ги понасяте също съм ви говорил, но трябва да знаете, че закона на щастието започва със закона за съпоставянето на нещата.

„Вземи детето и бягай в Египет!" Това значи: иди при лошите хора, не ги осъждай, изучавай живота им и ще видиш, че във всички тия хора има

едно въздишане. Вечерно време като се върнат те си казват: не вършим ние добро, не живеем както трябва, но такива са условията на живота! Има едно малко разкаяние в тях, а в религиозните хора има едно по-голямо разкаяние. Обаче не е само в разкаянието, но трябва искрено да пожелаем да подобрим живота си. Туй разкаяние не е само в раздаване на имота си. Онзи, който не разбира закона на съпоставянето и раздаде имота си по-рано отколкото е готов за това, той ще се спъне сам. Ако онова пиленце вътре в яйцето е толкова щедро, че който дойде при него, то му каже, че всеки може да вземе яйцето му, питам: какво ще излезе от това пиленце? - Нищо няма да излезе. От него няма да се излюпи пиле. Неговото богатство ще отиде напразно. Не, ти ще разчупиш яйцето сам, ще се излюпиш и каквото остане, него дай. Следователно, богатството, което ни е дадено в света е дадено за нашето развитие. Сегашните богати хора не използват своето богатство разумно. Колко време трябва да седи яйцето здраво докато се излюпи. Кокошката след като снесе яйцето си, трябва да го мъти 21 дни и след това се излюпва. Ако го оставите да седи под нея повече от 21 дни, то става запъртък. Значи, природата не търпи никакво богатство в банката си. Повече време отколкото трябва, запъртък ще стане. Ти трябва да туриш своето богатство в живота си! Може ли твоето богатство да ти влезе в твоята мисъл, в твоето чувство, в твоята воля, ти си богат човек. Има само едно истинско богатство в света. То са тия учени хора, за които ви говоря. Това богатство съществува в света. Тази енергия, от която житното зърно черпи тия сладки сокове, от които ябълките, крушите и другите плодове черпят, съществува в света.

И ако вие разбирате закона на съпоставянето, можете като отивате на Витоша например, да не носите никаква храна със себе си. Необходимата храна за вас сама ще си дойде. Как? - Като разгънете кърпата си, тази храна ще напада отгоре върху кърпата ви като мана и вие ще имате един прекрасен обяд. И към която чешма да се отправите, вие ще отворите ръцете си, ще концентрирате мисълта си към Бога и веднага ръцете ви ще се напълнят с вода. От тази чешма ще потече чиста, бистра вода. Ще пиете и ще благодарите на Бога. Някои казват: как ще преживеем в този свят? А, приятели, аз съм преживял в този свят по този начин, както ви казвам. Отличен свят е той! Прекрасен и разумен свят е той! Казвате: е, де да имаме и ние този живот! Вие го искате, но без да бягате в Египет, без да се върнете в Израелевата земя. Не, ще бягате, ти детето и майка му! В Египет ще отидете. След това ще се яви ангелът втори път и ще каже на Йосифа: „Ще бягате, ти, детето и майка му, ще се върнете сега в Израелевата земя, понеже лошите условия на живота се измениха вече." Бягането в Египет е излизане от бащиния дом, отиване в странство да се учим, а връщането в Израелевата земя е възвръщане към Бога, връщане в бащиния дом. Господ иска да учим, затова е създал света.

Казвам: ако вие имате онова дълбоко разбиране, за великото Битие, за великата интелигентност в света, за онази велика душа, подразбирам Бога, която трепти с такава нежност, с такава любов за всички и в която душа се заражда дълбокото желание да притече на помощ на всяка форма, колкото малка и да е, за да дойде един ден и тя в съзнание, да се развие, вие ще разберете и великия закон на съпоставянето.

Казва Христос: „Ако Господ се грижи така за малките тревици, за малките мушици, колко повече заради вас!" Питам ви: когато казвате дали Господ мисли за мен или не, дали се занимава с мене, това не е ли едно ограничение, това не е ли едно престъпление? Никога не се съмнявайте в Бога! Всички нещастия в света започват със съмнение в Бога. Не ме разбирайте криво! Аз не говоря за официалния Бог. Аз говоря за този Бог, от когото излиза съзнателния живот. Аз говоря за този Бог, който влиза в сърцето ти, отваря го и тогава ти си готов да се жертваш за всички хора и да направиш всичко за тях. Защото законът на жертвата е атрибут само на Бога. И всеки човек, който иска да се пожертва за Бога, прилича на него, в него работи божественото. И всеки човек, който иска да стане учен непременно трябва да има ума на Бога.

Откъде идват кривите схващания в света? Аз още не съм се изказал. Още много има да ви говоря. Сега ще ви преведа 1-2 примера за обяснение на кривите съпоставяния в живота. Граф Амен, това е псевдонимът му се влюбва в една млада мома, но от много бедно произхождение и бил готов да се пожертва, да даде всичко за нея само и само да я издигне. Граф Амен имал сестра, която заминала в странство няколко години преди той да се влюби в бедната мома. Тя решила да навести брата си инкогнито, без да му се обади. И пристига един ден, но тъй преоблечена и изменена, че той не могъл да я познае. Тя дохожда при него и той веднага бърза да й представи своята годеница и казва: „Тази е моята годеница, моята бъдеща другарка в живота." Сестра му отговорила: „Много добре, тази мома е отлична, добра мома си избрал." Обаче неговата годеница като вижда тази приятелка, аристократка го запитва: „Коя е тази госпожица?" - Тя е една моя приятелка. „А, ти имаш нещо с нея! Не знам, не ми харесва тази мома, тя има нещо отвратително в себе си." Ето как действа законът на съпоставянето. Сестрата препоръчва годеницата, а годеницата казва: „Не искам да дружиш с тази мома, има нещо отвратително в нея". Това сме ние хората. Тези, които искат нашето щастие, ние им казваме: надалеч да сте от нас. Тъй е, духовните хора пред външните минават за извеяни хора. Не, приятели, има ли духовност във вълците, в псетата? Духовното, възвишеното във вас, Бог го е създал. Възвишеното в нас е създало нашата глава. То е издигнало божественото в нас и е причина за нашето развитие.

Божественото в нас създаде ръката. Божественото в нас създаде краката. Ние сме двоен човек. От пъпа надолу сме животни, а от пъпа нагоре сме човеци. Вие ще кажете: как е възможно аз да съм животно! Да, има животинско у тебе. Свързани сме ние. Аз не вземам това нещо в лош смисъл, но казвам, че животинското, човешкото и божественото в нас са преплетени в едно и всичко това работи в човека.

Ще ви представя друг пример за закона на съпоставянето. Вземам го от една евангелска църква. Връща се един благочестив евангелист от църква и казва на жена си: „Много ми е мъчно, че днес не можах да се помоля както трябваше." Жена му го пита: „Защо не можа да се молиш?" - Не зная дали да ти кажа или не, но видях едно нещо, че има много хора, които могат да се молят по-хубаво от мене. Като гледах как се молеха днес пред мене двама млади, отиде ми сърцето! „Кажи да видим!" Двама млади, мома и момък, около 21 годишни, стояха пред мене и се молиха. Той й казваше: Миличка, ти си моето божество, аз без тебе не мога да живея." И тя слуша. Слушам ги и аз и си казвам: „Ето на, този момък познава божеството си, казва, че не може без него да живее, а аз никога не съм се молил така на Бога, никога не съм признал в себе си, че без него не мога. Аз не познавам Бога така, както този момък познава своето божество, което седи до него." Казвам: закон на съпоставяне е това.

Втори пример. Връща се един стар евангелист от духовно събрание и казва на жена си: „Знаеш ли, аз сега съм много доволен. Никога в живота си не съм се молил на Бога тъй, както днес. Благодаря на Бога, че ми даде възможност днес да го позная, да излея душата си към него!" - Какво има?- запитва жена му. И той попаднал при тия двама млади и разправя на жена си: „Научиха ме тия млади, как да се моля на Бога." „Как?" - Младият момък разправя на своята възлюбена: „Ние тъй ще живеем, иначе ще живеем, ще се разбираме добре, ще се обичаме и т.н". Аз като ги слушах, обърнах очите си нагоре към Бога и казах: „Господи, благослови тия двамата! И аз се присъедининявам към тяхната радост." Каква е разликата между двамата евангелисти? Първият се върнал дома си обезсърчен, че не може да се моли като тия млади. Той си казвал: Боже, благослови ги, но и на мене липсва нещо. А вторият разбрал смисъла на молитвата. Тяхната радост и тяхното веселие било и негова радост и негово веселие. Той си казал: Господи, и аз прибавям своя живот към техния. Благослови ги! Значи, тук се вижда закона на съпоставянето. Питам: какъв е смисълът на живота при разбирания като тия на първия евангелист? На този човек липсва нещо. Значи, ти не можеш да се радваш на радостите на другите хора, не можеш и да изнесеш страданията и скърбите на другите хора. Когато хората плачат, плачете и вие с тях! Какво значи да плачеш с хората? То значи да можеш да им помагаш. Какъв смисъл има, ако аз постоянно

роня сълзи върху ръцете на някой човек? Обаче, ако пророня само две сълзи и взема след това два или повече хляба и отида заедно с този човек в дома му да го утеша, това плачене има смисъл.

Ангелът казва на Йосифа: „Вземи детето и майка му и се върни в израелевата земя!" И в живота на всинца ни също така има един вътрешен, разумен закон, един подтик към добро, затова Бог иска всинца ни да направи щастливи и да го познаваме. Щом го познаем, ще видим, че в Бога няма никакви тъги, никакви скърби, никакво лицеприятие. В него има всичкото желание да ни направи весели, радостни и щастливи. Той е вложил всичкото си богатство за нас и всеки ден всички по-напреднали от нас братя идват да ни донесат това благо. И ако вие разбирате закона на съпоставянето, ще видите, че те всеки ден ви говорят тия неща. За разумния човек всичко говори Разправяше ми един българин от варненско следния случай: връща се той един ден от работа и рекъл да си полегне малко след обед на кревата. Ляга си, но по едно време чува като да му говори нещо: „Стани от леглото си и бягай навън!" И не се минават 15 минути, целият таван се събаря върху леглото му. Така се спасил той. Говори ли ти този глас, не питай защо трябва да излезеш навън. Излез навън и не питай! Ако ние слушаме този вътрешен закон, много нещастия щяха да се избегнат. Търговец си, искаш да вършиш някакво предприятие с някой човек, но този вътрешен глас ти казва: „Не предприемай нищо!" Ами защо? - Не върши никаква работа с този човек, нищо няма да излезе от това! Искаш да отидеш в Америка, но този вътрешен глас ти казва: не бързай, не е време сега! Неразумните хора всякога бързат. Те са като някоя муха. Тази муха след като кацне на 20 места, какво става? Какво е направила? Тя след като кацне на няколко места, все ще остави по нещичко. Жените знаят, какво оставят мухите. Често трябва да перат своите перденца. По същия начин дойде някой нерелигиозен човек при тебе и ти казва: нищо няма в религията! И току видиш оставил нещо на перденцето ти. Ще дойде някой, ще каже: този брат не върви както трябва. И той оставя нещо на перденцето. Ще дойде някой свещеник, някой проповедник, ще каже: каква е тази нова философия, която се явила? И той оставя нещо на перденцето. Ами твоята философия каква е? Мислите ли, че онзи нож, който реже книгите и онзи нож, който реже главите на овцете и на говедата вършат някаква работа? - Нищо не вършат. Те само се изтриват. Какво върши точилото? - Изтрива се само. Такова нещо представляват страданията, които произлизат от неразбиране на закона на съпоставяне на нещата. Най-после, ти искаш да бъдеш щастлив. В какво седи закона на щастието? - Ще обикнеш един човек, не той да те обича, но ти да го обичаш, и тъй да вложиш енергията си в него, че никаква сила в света да не е в състояние да те раздели. Да обичаш, както Бог обича. После тия двама да намерят други двама, които се обичат. Тия четирима

сега да намерят други четирима, които се обичат и т.н. Бог е поставил свята енергия в нас и щом обичаме него, ще обичаме и другите хора. Щом срещнете двама, които се обичат, ще им кажете: братко, елате сега при нас!

И тъй, законът за съпоставянето е един преходен етап в развитието на човека. Щом се разбере и научи този закон, тогава знанието и мъдростта ще се увеличат. В какво седи музиката например? За кого свирят хората? Всички онези велики композитори, всички велики писатели, всички велики поети, всички велики майки и бащи в света, които са създали нещо велико, създали са го за някого, когото обичат. Аз не съм срещнал никъде в аналите на целия човешкия род или в науката да е станало някакво добро или благородна дело без да е имало някакво разумно същество зад него, за което да е извършен този акт. Без любов не може да стане никакъв разумен акт. Без любов никой не може да се повдигне. Все трябва да има някой в света, когото да обичате. Герои трябват сега, а не страхливци! Много страхливци има в света. Животът не се състои от страхливци. Казвам: ние познаваме Бога. Хубаво, щом познавате Бога, аз ще дойда утре при вас, да видя колко го познавате. Ще проверя това нещо на опит не само на думи. Като запаля своята свещ и тя дими, аз познавам колко голяма е моята любов и моята сила. Ако моята свещ свети без да дими, пак познавам своята любов и сила. Свещ, която дими, познавам колко струва. Свещ, която не дими и нея познавам. Храна, която като приемеш в устата ти е сладка, а в стомаха ти се вкиселява, аз я познавам. Храна, която като приемеш дава смисъл на живота ти, дава ти възможност да мислиш и да чувстваш правилно и нея познавам.

Следователно, по този закон на съпоставяне, ще ядем сладко, ще спим сладко, ще мислим сладко, ще чувстваме сладко, ще пеем сладко. И когато светът навсякъде се изпълни само със сладчина, ще дойде и красотата в живота. Да бъдеш красив човек, това е истинският човек. Това е човекът у когото чувствата, мислите и делата му са тъй хармонично съпоставени, че като видиш този човек, неговият образ представлява божествен образ. Като видиш такъв човек си казваш: колко красив е този човек! Ако един обикновен човек види някоя напудрена жена, веднага в него се събуждат всички нисши страсти. Ако този възвишен човек види една такава жена, макар и да е най-падналата, вижда в нея душа, от която живот блика. Той не я гледа като обикновена форма. Така и с всяка жена или с всеки мъж, или с всяка сестра или с всеки брат. Така ще бъде, когато дойдем до положението да разбираме онзи закон на съпоставянето, в който се заключава и закона на нашето щастие. И тогава, като се заемем да изучаваме всички науки, те ще придобият за нас друг смисъл. Когато един зоолог изучава животните, той трябва да разбира качествата на всички животни и приложението на зоологията в живота. Онзи българин, на

когото не смея да кажа името, другояче разглежда животните. Вие съпоставяли ли сте всички животни, които изучавате, - вълци, мечки, лисици и други, да знаете защо ги изучавате? Вие изучавате ябълките, крушите, сливите, но знаете ли защо ги изучавате? Вие изучавате тревите и разните растения, но защо ги изучавате? Те имат известни съотношения към нас. Вълците имат известни съотношения към нас. Овцете имат известни съотношения към нас. Изворите и разните планински върхове също имат известни съотношения към нас. Мусала има известно влияние върху нас. Витоша оказва друго влияние върху нас. Разните реки упражняват различни влияния върху нас, при това тия от тях, които текат на изток имат едно влияние. Тия пък, които текат на запад или към север или към юг имат съвсем друго влияние върху нас. Всички тия неща трябва да се съпоставят. И като погледнете на бреговете на тия реки, ще знаете какви са и хората. Ако погледнете на бреговете и видите, че те са ронливи и отвесни, това не препоръчва много хората покрай тия реки.

Тия изводи са мои, но аз ви питам: как можете да обясните научно защо бреговете на едни реки са от един вид, а на други от друг вид? Вземете Дунава например, той е текъл едно време зад Букурещ и цялата тази равнина е все негова. Кои са причините, че той е изменил своето движение и постоянно подронва бреговете? Всички реки в България са с ронливи брегове. Защо е това? Това не казвам аз, Дунав го казва. Дунав пита: какво ще ми даде за в бъдеще България? В България е силно развито качеството да руши. Той трябва да превърне тази разрушителна сила в творческа. Той трябва да смекчи тази разрушителна сила и да я превърне в съграждаща и ако българинът успее да я смекчи от него ще стане велик човек. Защото киселините, които има българинът могат да се използват само при благоприятни условия. Казвам това обаче е едната страна само. Българинът е поставен при известни условия и той трябва да ги разбира. Трябва да разбира тия динамически сили, които минават през него. Той трябва да разбира всички течения, които минават през България. Българите още не знаят, че под тях живеят множество същества.

Но да оставим тия въпроси. Нека разгледаме някои от отличителните черти между българина и англичанина. Като се срещнат двама англичани, които са огорчени един от друг ще ги видиш, че единият удря с юмрук в лицето на другия и той му отвръща със същото. Няколко минути “трака-трука” “трака-трука” видиш, че се задоволили. Като се удрят в носа с това искат да си кажат един на друг: ти ще мислиш добре, разбираш ли! – и работата се свършва. Българите пък като се огорчат един друг, другояче се разправят. Единият вземе един кол и другият вземе един кол и се набиват хубаво, кой къде завърне. Българинът казва: ако не ме разбираш, ще видиш колът. Питам: какво искате от един човек, който се бие с колове, с

цепеници? Англичанинът като те срещне казва: ти трябва да мислиш добре! Той удря меко. Българите се разправят със сопи, както по Радославовото време. Туй е характерната им черта. Това не го иска българинът, но трябва да знае, как да разполага със силите си. Когато аз искам някой път да обясня правилно тия неща, да им дам научно обяснение, започват да пишат за мен във вестниците туй-онуй. Те мислят, че аз съм някой попарко. Не, не съм попарко, но трябва да знаете, че това, което ви давам е за самите вас. Аз нямам никакъв интерес от това нещо. То е за доброто на българския народ. Вие сте българи. Вие искате да повдигнете вашия народ, вашите жени, братя и сестри. Ето аз ви казвам: желая вашето щастие и ще ви дам един метод, само го приложете! Опитайте дали е верен и тогава говорете. Защо ще говорите предварително туй или онуй за мене? Казвам: ако искате да пишете нещо лошо за мене, аз сам ще ви кажа как да пишете, защото и за това се изисква наука.

Аз бих желал да имам един неприятел, но поне да е разумен! Казва Писанието: един разумен неприятел струва повече, отколкото 10 глупави приятели, а пък 100 глупави неприятели не струват и колкото един глупав приятел. Следователно, най-глупавият приятел струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Та казвам: изисква се разумно прилагане на закона на съпоставянето. Изобщо, разумност се изисква! И тогава, от всинца ни се изисква да бъдем благодарни за това, което сега се крие в нас. В дадения случай у нас има скрито, складирано толкова богатство, че дори е грешно и престъпно да се спираме върху малките неща. Ако ти търсиш любов, аз ще ти кажа как да я намериш. Ако търсиш някого, аз ще ти кажа как да го намериш. Ако някоя майка иска да роди някое дете, аз ще й кажа как трябва да го роди. Ако искаш да градиш една къща, аз ще ти кажа как да я съградиш. Ако искаш да градиш една църква, аз ще ти кажа как да я градиш. Ако искаш да учиш, не бързай, аз ще ти кажа как да учиш. Аз ще ти дам методи как да учиш, че сам да бъдеш доволен.

Ние можем да създадем живота си по най-разумен начин, за което има ред правила. Не мислете, че аз искам да ви залъгвам, но ако у вас има желание да прилагате закона на жертвата, трябва да бъдете герои, а не да мислите, че днес ви говоря едно, а утре ще ви говоря друго. Така правят само глупавите хора. От единия край на живота си до другия аз съзнавам, че в живота има разумност. Не съм само аз, който работя в света. Има безброй разумни същества, цяла градация съществува, по лицата на които се чете благородство и велика красота. Навсякъде между тях има надпреварване във вършенето на добро. И ти като се намериш между тях ще се

въодушевиш. Богати са те, но всеки от тях жертва своето богатство разумно. Ти си отчаян, обезсърчен, искаш да се самоубиеш, но ако срещнеш една красива възвишена жена в пълния смисъл на думата и тя дойде да те целуне, а ти след това станеш разумен човек, какво ти дава тази целувка? - Тази целувка е постигнала целта си. Аз считам тази целувка чиста и свята. Вие казвате: този човек говори за целувки. Да, за такива целувки говоря, за целувки на щастието, които могат да повдигнат, да възкресят човека. Аз говоря за целувки, които събуждат разумния живот в човека, които събуждат разумното сърце. Това е истинската целувка. Аз наричам правилно ръкуване, да се ръкуваш с един човек така, че да прелееш всичката си енергия в него и той запомни завинаги това ръкуване и да каже: ръкувах се с един човек, но никога няма да забравя този момент. Това е истинската целувка, това е истинското ръкуване. И от там нататък, каквото вършиш, всичко да бъде велико благословение за тебе. Този е великият закон на съпоставяне.

И ангелът казва сега на някои от вас, които не сте ходили в Египет: „Вземи детето и бягай в Египет!" Аз ви казвам сега в будно състояние: „Ти, детето и майката идете в Египет!" А на тия, които са ходили вече там, казвам: „Ти, детето и майка му върнете се вече в Израелевата земя, там вашите братя ще ви посрещнат." От там, където се кръстосват енергиите в човека, започва този кръстопът. Това е законът на великото съпоставяне на нещата. Не трябва да чакаме утрешния ден. Днешният ден е най-хубавият ден. Той е една нова епоха в живота ви. Туй, което е скрито в нас е нещо велико. За него не трябва да чакаме утрешния ден. Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Днешният ден е ден на щастие. Той е денят на Слънцето. Утрешният ден е денят на Месечината. Той е денят на постоянните промени. Днес си богат, а утре си сиромах. Днешният ден е денят на богатството. Тогава, кажете ни кои бяха причините, че господин Нептун се отдели от Слънцето? След него се отделиха Уран, Сатурн, после и нашата майка Земя, както я наричате. Защо се отделиха всички от Слънцето? След тях се отделиха Венера и Меркурий. Питам: защо се отделиха всички тия планети от своята майка и баща? Защо ги напуснаха и излязоха от този дом? Не можеха ли да живеят на едно място? Можеха. Но те излязоха и после пак ще се върнат. И ако ме попитате след колко милиони години ще се върнат, ще ви кажа, че те ще се върнат след толкова милиона години, колкото употребиха за да излязат. Един ден, когато се върнат ще живеят всички заедно.

Сега трябва да научите закона на съпоставянето и да живеете съобразно него. Щом разбирате нещата чисто материално, вие казвате: ние си съградихме къща. Защо я съградихте? Да я давате под наем ли? Най-първо ти съгради къщата за себе си и ако тя е благоприятна за тебе, след като ти

живееш първо в нея, тогава я давай под наем на другите! Вие сега минавате за благородни хора и казвате: аз направих къща, за да се ползват от нея другите хора. Не, най-първо ще градиш къща за себе си. Туй е законът на съпоставяне на нещата. Най-първо човек трябва да съгради най-благородното, най-възвишеното в себе си. Да съгради най-възвишени мисли чувства в себе си. Да стъпи на краката си, да стане морален човек. Само тогава всички хора, които живеят в закона на съпоставянето, ще могат да се хванат за ръка и да си помагат. Само така ще можете да развивате всичко възвишено и благородно, което се крие във всеки от вас. И тогава няма да постъпвате като онзи евангелист, който като чул ония млади в църквата, върнал се в дома си обезсърчен, отчаян, че изгубил всичко. Не, ще отвориш душата, сърцето и ума си за тях и ще се молиш Бог да ги благослови.

Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога." Ако и вие разсъждавате така, тогава ви питам: как изпъкна злото в света? Знаете, че в абсолютния, в божествения свят злото не съществува. В света злото е само една десета, а доброто е девет десети. Следователно, когато ние кажем, че светът лежи в лукаваго, ние разбираме един много малък свят. Злото е отрицателната страна на живота, а доброто е положителната страна на живота. Във всеки от вас има добро, има нещо божествено. Тъй, че вие сега не си създавайте илюзии. Знайте, че сте в едно преходно състояние, не сте напълно самостоятелни. Онази малка черупка лодка и онзи велик гигант параход, които минават океана, не са в едно и също състояние. Гигантът ще мине свободно, а ти с черупката ще се люшкаш. Затова ще се качиш на гиганта и така ще минеш през океана. Писанието казва: вие силните помагайте на вашите по-слаби братя! Слабите казват: ние можем и без силните. Не, това са горделивците. Ще се смириш, защото само разумният човек може да бъде смирен. Някои мислят, че смиреният човек е слаб. Не, смиреният човек е много силен. Всички хора на добродетелите са смирени хора, те са най-великите, най- силните! Чудни сте вие! Човек с добродетели е най-силният човек. Тъй разбирам аз. Онези хора пък, които минават в света за най-велики гиганти, стига да имат един малък порок, те са най-слабите хора. Тях червеят яде. И ние знаем, че рано или късно те ще отидат там, където трябва. Ние разбираме закона.

Казва ангелът на Йосифа: „Вземи майката и детето и иди с тях заедно при великите условия на живота." И сега аз бих желал, всички вие да сте такива българи, че да направите бреговете на Дунава неронливи. Кога ще стане това? Аз ви казвам: когато българският народ, когато всички учени хора в България изменят своя живот и бреговете на Дунава ще се изменят.

И тъй, започвам с този велик закон за съпоставяне на нещата.

Съпоставяйте нещата на мястото! Вярвайте в своя вътрешен глас, който ви говори. Вярвайте на божественото в себе си! Вярвайте на това, което не се колебае във вас, което никога не ви излъгва! Колко пъти сте казвали: ако бях послушал този вътрешен глас, който ми говореше, нямаше да сгреша. Бъдете верни на божественото в себе си! Вземете детето и мислете върху него. За в бъдеще аз пак ще се спра и ще говоря върху тази беседа, върху закона на щастието, как да се съгради този велик живот, за да бъдете всички богати, щастливи и здрави. Всички да имате сестри и братя и нито един от вас да не бъде болен или нещастен, та да мисли кому да остави завещанието си. Аз искам онези от вас, които ще пасат говедата на баща си, да хвърлят тоягата си, да вземат торбата си и хайде при баща си, нищо повече.

Беседа държана от Учителя на 21.03.1926 г. в гр. София.
Начало: 10:00

1926_03_24 Мозъчни наслоявания
лекция пред общия окултен клас

МОЗЪЧНИ НАСЛОЯВАНИЯ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

(Четоха се резюмета от темите: „Произход на сините, на черните очи“ и „Най-старото дърво в света“.)

(Чете се темата: „Мястото на сините и на черните очи“.)

Въпросът за сините и за черните очи не е тъй повърхностен, както си го представяте. За да се пише по този въпрос, човек трябва да се справи с това, което физиогномистите пишат. Вие казвате, че хора със сини очи са умни, а тези с черни очи са горещи натури. Това не е всякога така. В България рядко се срещат хора със сини очи. Трябва да се проучват цветовете на земята. За пример, кой цвят преодолява на земята? – Зеленият. Много от цветовете действат психически, вътрешно върху човека, вследствие на което едни хора обичат повече синия цвят, други – зеления, трети – червения и т.н. Турците особено обичат червения цвят. Ако турчинът не тури червен фес и червен пояс, той не е турчин. Освен това хората в разните си възрасти обичат различни цветове. В младини те обичат едни цветове, в средна възраст – други, а в старини – обикновено тъмни, черни цветове. Често в разположението си към цветовете хората вървят по традиция, а не по убеждение. Традициите играят важна роля не само в живота на отделния човек, но и в живота на народите. За пример, у българите съществува убеждението, че младите хора не трябва да си пущат бради. Когато човек стане възрастен, от 40–50–60 години нагоре, може вече да носи брада. И тогава, като видят човек с брада, те му отдават почит и уважение като на възрастен. Англичаните и американците, напротив, не отдават никакво почитание на хора с бради и мустаци. Между тях ще срещнете човек на 70 години, дядо, но с обръснати брада и мустаци. Те се бръснат от хигиеническа гледна точка. Някои хора пък бръснат мустаците си, а остават брадата си. Други пък си остават бакенбарди.

И тъй, въпросът за произхода на сините и на черните очи е особено важен. Цветът на сините очи не зависи от синия цвят, но интересен е неговият произход. Какви ще бъдат очите на детето, това в голяма степен зависи от майката. Тя е художникът, който слага цветовете на детето си. Ако в

бременността си майката хареса някои сини очи и постоянно мисли за тях, тя може да създаде такива сини очи на своето дете. Обаче в повечето случаи наследствеността преодолява. И затова ще видите, че очите на детето по цвят са или като тези на майката, или на бащата, или на бабата, или на дядото. И тук традициите играят важна роля. Чрез кръстосване на расите могат да се създадат сини или черни очи. Дълбоките причини за произхода на цвета на очите не се знаят. Някои казват, че хората на север имат повече сини очи, а тези на юг – черни очи. Това обстоятелство още нищо не говори за произхода на цвета на очите. Защо? – Защото има хора на юг със сини очи, както има хора на север с черни очи.
Сега ще ви дам друга тема, малко философска: „Произход на расите и на цветовете в тях“. Значи ще пишете върху въпроса кога, как и при какви условия са се появили расите. По този въпрос има писано много. Ще прочетете нещо от това, което хората са писали, а после ще кажете и своето мнение. Най-мъчното нещо за съвременните хора е да се освободят от своите стари, минали навици. В съзнанието на човека са наслоени наследствени навици, които от време на време се пробуждат. За пример, как ще си обясните следния факт: срещате един човек, когото познавате обикновено за тих, кротък, но виждате, че в даден случай той проявява нещо особено в характера си. Вие се чудите какво е станало с този човек.

Казвам: Особените прояви в човека се дължат на известни наслоявания в неговото съзнание, които чакат само благоприятни условия, за да се проявят. Значи тези особености в характера или в темперамента на човека съществуват, но непроявени. Вземете например съмнението. То има далечен произход. Съмнението е съществувало от най-старите времена в низшите растения и животни, но и до днес се среща във всички растения и животни, както и в човека. Съмнението, страхът, гневът, омразата и ред отрицателни чувства носят началото си още от времето, когато човек е бил в животинско състояние.

Казвам: Сега, като знаете произхода на отрицателните прояви в човека, всички вие трябва да се самонаблюдавате, да анализирате своите настроения и състояния, да не бъдете слепи нито за погрешките, нито за добродетелите си. Това значи: Нито да се подценявате, нито да се надценявате. Погрешките, които човек прави, нито са големи, нито са малки, обаче малките погрешки винаги раждат големите. Когато у човека се проявява известно чувство на гняв, без съмнение то не е само негово. Това чувство едновременно се проявява и в ред други същества, които са тясно свързани с него. Колкото повече човек се поддава на това чувство, толкова повече той се свързва с всички ония същества, които в това време преживяват същото чувство. При тези условия това чувство може да се усили толкова много, че да вземе заплашителни размери. В това време

човек изгубва всякакъв разсъдък. Защо? – Защото воюва, бори се. Като се разреши тази война в негова полза, той се опомня. В резултат на този процес човек се усеща изморен, измъчен, като че е преминало някакво поражение. Това са бури в живота на хората, които имат своите добри и лоши последствия. След всичко това човек трябва дълго време да работи, за да възстанови равновесието на своя душевен живот. Сегашните условия, при които живеете всички, говорят, че вие се нуждаете от самообладание, не външно, но вътрешно самообладание, при което човек с радост и спокойствие понася всички мъчнотии и несгоди на живота. Самообладание и въздържание не е едно и също нещо. При самообладанието човек се чувства вътрешно радостен, което дава подтик на всичко възвишено и благородно в него. Тогава соковете на всички отрицателни чувства, наследени в човека от миналото, се трансформират в добри, в положителни прояви. Сега гледайте да не изпадате в друга крайност, да мислите, че човек със самообладание не може да изживее никакво отрицателно чувство или настроение. Не е така. И светията даже изпада в лоши настроения. Вие мислите, че при днешните условия човек може да се роди чист и свят. Не, чист и свят човек е онзи, който е минал през закона на самовъзпитанието. Този човек се е възпитал и в съзнанието си, и в самосъзнанието си, и в подсъзнанието си, и в свръхсъзнанието си. Той е минал през всички области на съзнанието, подвизавал се е усърдно в духовния живот, докато е научил великите закони на битието. Такъв човек вече не се блазни от външните, от преходните прояви на живота. Той разграничава същественото от несъщественото. Човек не може да постигне това нещо в един ден, нито в един месец, нито в една година, нито даже в 100 години. Това е плод на усилена, продължителна работа. Обаче това нещо може да се постигне и моментално, зависи дали човек е работил в миналото и сега е готов да събира плодовете на своите усилия. За мнозина от вас се изисква, може би, малко усилие, за да се пробуди това съзнание и да потекат Божествените сили, които действат във вас.

Съвременните хора са дошли до една фаза, където всички трябва да работят за освобождение от своите навици. Задачата на човека в това отношение не се състои в изменение на тези навици, но в пълното освобождение от тях. За пример, всички имате опитността едновременно да ви занимават две чувства: едното неприятно, другото приятно. Обаче нещо извън тези две чувства наблюдава всичко това и се произнася. Това сте вие, който наблюдавате, преценявате и решавате. Зад всяко едно от тези две състояния пък стоят разумни същества, които работят върху вас: едни от тях ви помагат да се освободите от отрицателните чувства, а други съзнателно ви задържат в тях. И тъй, тези от вас, които са влезли в школата и работят съзнателно върху себе си, трябва отчасти, а не напълно, да се освободят от своите лоши навици. Ако искат напълно да се освободят, това

значи да се откажат от сегашния си живот. Да се освободите отчасти от лошите си навици, това представлява велика наука в живота. Тази наука ще ви въведе към изучаване миналото, настоящето и бъдещето ви. Велико и красиво нещо е човек да има всякога будно съзнание, та каквито изпитания и да му дойдат, той да не се подхлъзне, да не се поддаде и чист да си остане! Паднеш ли няколко пъти в живота, ти губиш вече вяра в себе си, обезсърчаваш се и започваш да се плашиш от новите изпитания на живота. При това положение на душата човек казва: „Аз нищо не мога да направя". Кажеш ли така, това показва, че ти се считаш като отделен индивид, а не като част от цялото. Ако човек се убеди, че е във връзка с Великото, със съзнанието на Бога, тогава в границите, в които той живее, много неща ще бъдат възможни за него.

При сегашното развитие на човека, както и при устройството на неговото тяло, има известни органи, които не са развити, както трябва. Например ухото на човека не е достигнало още своето съвършенство. То не може да схваща висшите трептения. Наистина, има музиканти, които могат да схващат тонове с трептения от 50–70,000 в секунда, но обикновените хора схващат тонове с трептения най-много до 32,000. Висшите трептения са недостъпни за тяхното ухо. Какъв щеше да бъде вашият живот, ако ухото ви беше тъй усъвършенствано, че можеше да схваща от 100,000–1,000,000 трептения? При такова развито ухо вие непременно щяхте да бъдете светия. Иначе щяхте да бъдете най-нещастният човек в света. Защо? – Защото такова ухо еднакво би схващало и най-хубавите, и най-лошите работи в живота.

Стремежът на съвременните хора е да развият в себе си голяма чувствителност, за да възприемат трептенията на висшия духовен свят. Обаче като спънка за постигане на този стремеж се явява техния краен материализъм. Онези от тях, които успяват да развият в себе си голяма чувствителност, се излагат на страдания, вследствие на материализма. Когато у човека се развие голяма чувствителност, двойникът му се разширява, често излиза вън от тялото. Ето защо на всички се препоръчва самообладание и будност на съзнанието, които да пазят двойника, да не излиза вън от тялото на човека. Не се ли пазите, отвън ще ви нанасят много рани, които ще ви създават големи страдания. За пример, погледнете някой човек накриво. Тези вълни падат под ъгъл, който причинява болка върху двойника на този човек, и той става недоволен и казва: „Защо ме погледна толкова лошо?" Когато се доближавате до човек, на когото двойникът е излязъл вън от тялото, вие трябва да бъдете много внимателни с него, за да не му причините някаква вреда. Според съвременната наука всеки ден човек минава през три състояния, които отговарят на трите вида химически съединения. Например той може да

бъде в съзнанието на висшите същества или като основа, или като киселина, или като сол.

Следователно тези разумни същества ще правят с човека различни опити. Ако те искат да знаят какви са свойствата ви като елементи, ще ви подлагат на различни анализи. Тогава вие ще изпитвате душевни болки, мъчения, страдания, но тези същества не искат да знаят за това. Те си правят научни опити и наблюдения. Те ви хващат със своите щипци, слагат ви в ретортата си и след като свършат опитите си, пущат ви на свобода. Аз не говоря за адептите на злото, но за адептите на доброто, за адептите на Бялото Братство. Понякога и ангелите правят такива опити с хората. Всеки за себе си трябва да знае като какво участва в опитите: дали като елемент, като киселина, като основа или като сол.

Много от съвременните хора се считат за господари на земята и говорят за свободата така, като че тяхната личност е напълно неприкосновена. Вземете, за пример, как постъпват хората с животните. Има ли закони за запазване живота на животните? Хората полагат ли някакви грижи за тях? Виждате, че някой убива една птичка, но минавате и заминавате покрай него, дума не казвате. Той убива птичката, захвърля я настрана и продължава пътя си, без да го държи някой отговорен за това убийство. И тъй, когато искат да ви предадат някакви качества, каквито нямате, или пък когато искат да засилят някои качества у вас, ще ви превърнат или в киселина, или в основа, или в сол. Ако искат да ви предадат по-голяма активност, ще ви превърнат в киселина; ако искат да ви направят по-пасивни, ще ви превърнат в основа; ако искат да ви направят по-морални, по-устойчиви, ще ви превърнат в сол. Морални, въздържани, устойчиви хора са тези, в които преодоляват солите. И затова Христос казва: „Вие сте солта на земята; и ако солта обезсолее, тя се изхвърля навън". Следователно всеки елемент, в края на краищата, трябва да влезе в състава на някоя сол, да смекчи или да видоизмени свойствата си. Докато човек е в състояние на елемент, той проявява само свои лични свойства. В това отношение всяка душа представлява известен елемент на Божественото съзнание. Питам тогава: Какъв елемент представлява всеки от вас по отношение на Божественото съзнание? Вие това не знаете.

Освен това човек трябва да знае с какви елементи и закони работи. Ако някой човек от детинство да зряла възраст е работил със закона на Любовта, трябва ли той, като остарее, да казва, че не съществува Любов в света или че Любовта е празна работа? Казва ли така човек, това подразбира, че той нищо не е спечелил в живота си. Трябва ли ученият човек, който е посветил целият си живот на науката, да казва, че науката е празна работа? Трябва ли общественикът, политикът, който е работил 20–

30 години всред обществото, да отрича ползата от своята работа? В какво се състои тогава пълнотата на живота, ако Любовта, Мъдростта и Истината са празни работи? Под Истина се разбира само това, което човек носи със себе си и в младини, и в средна възраст, и в старини, и в този, и в онзи свят, и в тази, и в онази епоха, без то да се промени, без да изгуби нещо от своя смисъл. Човекът на Истината може да претърпява външни промени само, но дълбоко в душата си остава неизменен. Външните промени пък все повече обогатяват душата му с опитности и засилват духа му. Такъв човек е винаги млад по душа, чист по сърце и крепък по дух.

Сега всички трябва да се освободите от своите стари навици, стари мисли и чувства. Старото оставя наслоявания в мозъка, от които трябва да се освободите. Като говоря за тези неща, мнозина се мислят възрастни, стари и казват: „Това не се отнася до нас. Ние сме 50–60-годишни хора, нашето се свърши вече“. Който се мисли за стар, той не може да бъде ученик. Човек трябва да се освободи от заблуждението да се мисли стар. Докато считате, че сте стари, че за нищо не ви бива, това са мисли на вашите деди и прадеди. Под думата „стар човек“ се разбира изтрит човек. Щом е изтрит, той не може да се нарече човек. Да считаш, че една дреха е изтрита, това е възможно, но да считаш човека изтрит, това е крива идея, която трябва да расте и да се развива. В този смисъл човек не може да бъде стар. Стар, древен човек е този, който е разширил съзнанието си и придобил много знания и опитности. Млад човек е този, съзнанието на когото е едва напъпило.

Това са основни идеи, вложени от памтивека още в първоначалния език. На земята човек напъпва, но не може да узрее. За да узрее, той трябва да мине отвъд гроба, в духовния свят. Тук той навлиза във висшия свят, в будическото поле, където под влиянието на Божествената светлина завързва и узрява. След това ангелите откъсват плода, опитват го, а семето хвърлят на земята, където има условия за неговото покълване, растене, напъпване и цъфтене. Това наричаме въплътяване на човешката душа на земята във форма на човек. Значи сладостта на плода се опитва горе, а семето на плода се посажда на земята. И тъй, човек ще обикаля този кръг, ще слиза и ще се качва, докато разбере законите така, както ангелите ги разбират. Само по този начин той може да се освободи от кармическия закон. Дойде ли до това положение, човек излиза вече от фазата на дърво, което в един свят цъфти, в друг зрее, но ще бъде свободна душа. Така трябва да разбирате нещата и да се освободите от всички заблуждения, които ви спъват. Мнозина мислят, че като заминат за онзи свят, ангели ще ги вземат на ръце и ще ги занесат на небето, където ще им дадат най-големи почести и уважения. Тази идея е права само в едно отношение, а именно: вие ще влезете като растение в небето и, според разбиранията и

развитието си, ще мислите, че сте много учен, много интелигентен.

Първото нещо, което се изисква от вас като от ученици, е да развивате съзнанието, да концентрирате мисълта си, за да можете да владеете всички свои прояви, всички свои мисли и чувства. Щом е така, пазете съзнанието си будно! Съзнанието на човека се локализира в предната част на мозъка, около очите. Физиолозите и анатомистите, които изучават човешкия мозък, забелязват в предната част на мозъка тънки, едва уловими с микроскоп бели нишки, като нерви, от особена материя, от особен род. Колкото по-тънки и по-многобройни са тези нишки, толкова и съзнанието на човека е по-силно развито. У всички хора от по-нисък уровен, както и у всички животни, има такива нишки, но те са по-малко на брой и по-тънки. Когато човек работи усилено върху себе си, той развива съзнанието си, а едновременно с това се развива и тази мрежа от нервни влакна, орган на съзнанието. Веднъж човек е дошъл на земята, той трябва да работи, да прави усилия върху себе си, за да набави нужния материал, необходим за съграждане на неговите удове. Когато Христос казва: „Събирайте богатства на земята“, Той подразбира усилията, които трябва да прави човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Този материал, който духът, душата, умът и сърцето на човека са събрали, се препраща в невидимия свят, където същества от висша йерархия го обработват. По този начин те преустройват човешкия ум и човешкото сърце. Така, именно, ние разбираме работата на невидимия свят върху човешкия ум и върху човешкото сърце. И оттук вадим заключението: Колкото повече материал, годен за работа, изпраща човек в невидимия свят, толкова повече разумните същества ще строят в неговия мозък; колкото по-малко материал изпраща човек в невидимия свят, толкова по-малко и разумните същества ще строят. В този смисъл всеки човек все трябва да складира малко от този материал.

Някой казва: „20 години вече как работя съзнателно“. Какво по-хубаво от това? Обаче ако ти работиш за себе си, ще имаш един резултат; ако работиш за ближния си, ще имаш друг резултат, и ако работиш за Бога, ще имаш трети резултат – зависи за кого работиш. От твоята работа на земята ще зависи колко и какъв материал ще изпратиш в невидимия свят. При съзнателната работа религиозното чувство на човека се развива и му служи като тил в живота. Тогава се хармонизират и всички останали чувства. Това хармонизиране влияе както за развиване на съзнанието, така и за обработване на ума, който става по-гъвкав, по-пластичен.
Тъй щото една от задачите на ученика е да развие Божественото в себе си. Сега всички се оплакват едни от други, сърдят се, че еди-кой си не ги приел добре. Кой може да приема добре хората? – Само Божественият човек. Божественото съзнание у човека е в състояние да ви разбере, да ви приеме

в себе си и да ви помогне. Ако отидете в дома на някой човек, който е приготвил топъл обяд, той ще ви приеме добре и ще ви нагости. Отидете ли в дома на някой човек, който нищо не е приготвил за обяд, той ще повдигне раменете си и ще ви се извини, че няма ядене. Затова у всинца ви трябва да дойде Божественото съзнание. Дойде ли Божественото у човека, той ще има вече правилни отношения с хората. Божественото съзнание придава мекота на сърцето и пластичност на ума. За да придобиете мекота на сърцето си, всеки трябва да обича поне един човек. При това никога не изнасяйте пред хората недъзите на този, когото обичате. Да се занимавате с недъзите на другите хора, това значи да предизвикате ред наслоявания във вашия мозък. Тези наслоявания приличат на драскулките, които правят малките деца, преди да ходят на училище. Те драскат върху хартия и питат майка си: „Мамо, хубаво ли е това, което написах?" – „Да, хубаво е, прилича на някаква стара азбука." – Никаква стара азбука не е това. Туй е азбука на човешката глупост и на човешкото неверие.

Казвам: Всички прояви на човека трябва да бъдат стройни, хармонични и строго определени. Те трябва да се диктуват от Божественото в него, което предизвиква дълбока вътрешна радост. Това, което обединява хората, е Божественото Начало в тях. Някой казва: „Аз мога да уча и вън от школата, както и вън от дома си". Не, вън от школата ти нищо не можеш да научиш. – „Тогава Господ ще ме научи." – Не говори така. Веднъж ти си дошъл на земята между хората, Бог те учи чрез майка ти, чрез баща ти, чрез сестра ти, чрез брата ти, чрез обществото, чрез народа, чрез небето, чрез бурите и ветровете и т.н. И най-после, след като научиш уроците от всички тия учители, ти ще чуеш и Божия глас. Това е Божественото, което ще заговори в тебе. Чуеш ли Божествения глас, в тебе ще стане коренна промяна. Ти ще се newородиш. Това значи роден от Бога. Казано е: „Роденият от Бога грях не прави". Някой казва: „Бог ми проговори". Питам: Ако Бог ти е проговорил, ти новороди ли се? – „Не съм се новородил." – Тогава Бог не ти е проговорил. Може да са проговорили някоя възвишена душа или някой напреднал дух, адепт, или някой малък ангел, но не и Бог. Аз бих желал Бог да проговори на всички, но както не е станало някакво коренно преобразуване с вас, не се лъжете, Бог не ви е проговорил.

Казвате: „Еди-кой си човек не е Божествен". – Ами ти Божествен ли си? По този въпрос може да се произнася само този, който има Божественото в себе си. Няма ли Божественото в себе си, каквото и да говори този човек, всичко това е предположение. То е все едно да срещнеш някой човек в тъмнината и да казваш, че очите му са сини или че носът му е дълъг. Каквото и да кажеш за този човек, всичко ще бъде предположения, гадания. Запалиш ли свещта, ти ще виждаш ясно. Ако човек няма

светлина на съзнанието си, как може да разбира духовния свят? Сегашният ви живот е предисловие на велик, красив живот. Ще дойде ден, когато Божественото у човека ще се пробуди и той ще се новороди. За този ден всички трябва да се приготовлявате. Често се оплаквате, че хората говорят против вас. Радвайте се, когато говорят против вас. Всяка неправедна дума, казана срещу вас, е подтик за развиване на Божественото. То стои зад съзнанието на всички тези хора и чака момента, когато научите урока си, да се прояви. Пробуждането на Божественото съзнание наричаме „възкресение“. И затова, докато майка ти и баща ти говорят, радвай се; докато брат ти и сестра ти говорят, радвай се; докато приятелите ти говорят, радвай се. Това е приготовление за идване на Божественото. Дойде ли Божественото в тебе, чуеш ли гласа му, пак ще се радваш, но вече радостта ти ще бъде вечна, постоянна и всякакво обезсърчение ще изчезне.

По какво познавате човека, у когото Божественото не е пробудено? Той е подложен на големи промени: ту се радва, ту скърби. Станеш сутрин, скръбен си – радвай се; забелязваш в себе си, че умът ти се взима – радвай се; речеш да ходиш, усещаш краката си слаби, не те държат – радвай се. Искаш да си купиш нещо, пипаш джоба си, пет пари нямаш – пак се радвай. Радвай се на всички състояния, през които минаваш. Опитвай ги, поучавай се от тях. Те са в реда на нещата. Така постъпва разумният човек. Той разбира своите състояния и правилно ги тълкува. Той знае, че всяко нещо си има свои причини. Има случаи, когато човек не знае защо идват радостите и скърбите. За пример, някой от нашите приятели дойде при нас радостен, весел и ние се настройваме радостно. Щом си отиде той, и радостта с него заедно излиза. Значи този човек се явява само като временен носител на радостта. Това положение може да се уподоби на следното: вие сте беден човек, с няколко деца. Дойде при вас един богаташ и казва: „Аз ще подаря за децата ви 100,000 лева, да ги изпратите в странство да учат“. Вие веднага се зарадвате. След 2–3 дена той пак иде при вас и ви казва: „Ще ме извините, не мога да ви дам обещаната сума, работите ми не вървят добре“. Вие веднага се наскърбявате. Защо трябва да скърбите? Преди всичко този човек никога не е могъл да ви даде нещо. Ако някой човек днес каже, че ви обича, а утре ви изменя, този човек никога не е обичал и не може да обича. Окултният ученик трябва да има устои, да издържа на думата си. Казвам: Ако искате да работите над себе си, вие трябва да имате положителни знания. До тези знания ще се доберете, когато изучавате новата психология, физиология, анатомия и ред още науки, които, обаче, при съзнанието, което имате днес, ще предизвикат в умовете ви известно стълкновение. Вие ще кажете: „Много от фактите на новите науки не са доказани. Те са въпроси на въображението и фантазията“. Колкото и да са фантастични за вас някои факти, те могат да се докажат, но доказването им подразбира излишно

изразходване на енергия. Ето защо, ако искате да ви се докажат тия факти, вие трябва да дойдете в съзнанието си на същия уровен, на който се намира и този, който ще ги доказва. В Божествения свят съществува закон за икономия на енергиите. Там не се позволява напразно харчене на свещени чувства, на Божествена енергия. Не е позволено на човека да си играе със свещените си мисли и чувства. Всяка свещена мисъл и всяко свещено чувство трябва да бъдат употребени точно на своето място. Гледате някой човек весел, радостен. Ако тази радост в него е някакво Божествено чувство, то трябва да отиде на мястото си. Отиде ли на своето място, този човек ще бъде благословен.

Писанието казва: „Словото няма да се върне на своето място, докато не принесе плод“. След колко време трябва да принесе своя плод, не е определено. Казано е, обаче, да се пести енергията, а да се харчи времето. Харчим ли Божествената енергия напразно, с това ние си създаваме карма, страдания. Дойде ли до времето, може да се дава, колкото искаме: 100–200–300 и повече години нищо не са за нас; дойде ли до енергията, ние я теглим на везни до една стохилядна част от грама. Човек, който е изразходвал енергията си без сметка, той скоро остарява и казва: „Тежък е животът, остарях вече!“ Ние знаем как е остарял този човек. Той е изхарчил преждевременно енергията си и когато трябва да живее, той се намира вече пред фалит и затова умира. Така умират и стари, и млади. Не е въпросът човек да се самоизлъгва. Той трябва да знае как да иждивява време, а да пести енергия. Да пестиш Божествената енергия, това не подразбира, че трябва да бъдеш скъперник и да се страхуваш, но да я изразходваш на място, с широта в душата си и със съзнание, че живееш при Бога и Нему служиш. Казвате: „Ние не разбираме тези неща, не знаем как да пестим енергия и как да харчим време“. Когато съзнанието на човека не е будно, той не разбира нещата. Когато съзнанието му е будно, той всичко разбира. Представете си, че вие спите, и дойде някой до ухото ви и ви пошепва: „Давам ви 100,000 лева“, или: „Подарявам ви една къща“. Вие веднага скачате, зарадвате се и благодарите. Защо станахте веднага? – Защото разбирате смисъла на тези думи. Когато съзнанието на човека не е будно за духовни, за възвишени неща, това показва, че белите нервни влакна в предната част на мозъка му не са достатъчно развити. Ето защо всички трябва да работите за пробуждане на съзнанието си.
Сега, вие, като не разбирате този закон, вадите неправилни заключения за хората и казвате: „Този човек е духовен, а онзи не е духовен“. Има един особен цвят, по който се познава кой човек е духовно развит, и кой не, т.е. у кого е развито Божественото съзнание и у кого не е. Този цвят е важен признак за различаване на духовния от светския човек. Наблюдавайте лицата на хората, както и вашето лице, да видите как много се мени. Често вие се оглеждате в огледало и не се харесвате. Тогава съзнанието ви е будно

и вие виждате неща, които в друго време не виждате. Човек сам за себе си трябва да бъде обект за изучаване. Красиво е човек да се самоизучава, защото в себе си той ще вижда отражението на космоса. От вътрешните промени, които стават в него, той ще изучава и промените във външния свят. В това се състои красотата на вътрешната наука. Само по този начин човек ще придобие вътрешно спокойствие и равновесие на духа и ще знае как Господ работи и създава световете, как работят и неговите по-напреднали братя.

Между съвременните хора, както и между учениците, се забелязва една черта – да критикуват. Не е лошо нещо критиката, но когато критикувате, трябва да бъдете справедливи. Да критикуваш, значи да направиш операция, абцес на човека. В такъв случай от вас се изисква да направите колкото е възможно по-малък абцес, и то на място. Видите ли, че някой човек има някъде по тялото си цирей, боднете цирея с игла, за да изтече от него всичката нечиста материя. Такава операция е позволено всеки да прави. Обаче не се позволява да оперирате здраво място. Тези операции оставете за света. Всеки може да носи по една островърха игла, с която да прави операции. Сега, като знаете какво нещо представлява критиката, пазете се да критикувате не на място.

Ще кажете: „Какво трябва да правим, за да развиваме съзнанието си?" Дръжте в ума си красиви и възвишени образи и старайте се да им подражавате. Ако си музикант, дръж в ума си образа на някой велик виртуоз, като идеал, към който да се стремиш. Великият музикант, великият художник ще намерите в самата природа. Всички художници и музиканти, които срещате в живота, са толкова по-велики, колкото по-вещо, по-майсторски копират природата. Вън от нея никой нищо не може да създаде. Мнозина мислят, че музикантите сами създават своите произведения. Не, те са добри възприематели. Това, което създават, те са го чули или насън, или някъде в природата. Разликата между музикантите, художниците и обикновените хора се състои в това, че музикантите имат силно развито музикално чувство, с което възприемат това, което другите не могат; художниците пък виждат такива краски, каквито обикновените хора не виждат. Художникът вижда не само цветовете ясно, но той различава добре формите, ъглите на един порок от ъглите на една добродетел. Обикновеният човек не вижда всичко това. Като дойдем до окото на светията и на ангела, те дори виждат дефектите в духовното тяло на човека.

Ние, съвременните хора, сме обекти за проучаване от разумните същества, вследствие на което не сме свободни. Каквото е положението на мравките по отношение на нас, такова е и нашето положение към възвишените,

напреднали същества. За пример, ние наблюдаваме как една мравка се бори да вземе трошицата хляб от друга мравка. Ние я бутнем настрана и взимаме трошицата хляб, за която се бори, даваме я на другата. Защо правим така? – Защото намираме, че първата мравка не постъпва право. По същия начин, когато и ние не постъпваме добре, същества от разумния свят ни наблюдават, бутнат ни, като ни казват: „Не е право това, което вършите". Ние се сепнем, погледнем наоколо, не виждаме никого и казваме: „Никой няма около нас". Пак продължим работата си. Съществата от разумния свят пак ни бутнат. Ние се спрем, замислим се, докато най-после съзнаем, че това, което вършим, не е право.

И тъй, всеки трябва да създаде в себе си висок идеал, към който да се стреми. Имате ли този идеал, няма да се запитвате защо невидимият свят постъпва с вас по един или по друг начин. Когато човек прави някакъв избор, всички разумни същества се оттеглят настрана и оттам го наблюдават. Тогава той е свободен да направи избора си за доброто или за злото. Ето защо човек всякога сам носи последствията за своя избор. Разумните същества работят върху него, поучават го, съветват го, докато той още не е пристъпил към избора. Пристъпи ли към избора, те го оставят свободен, сам да решава. Значи при действията си за добро или за зло ние сме сами. Божественият закон предоставя на човека да действа свободно и в доброто, и в злото. И за едното, и за другото той сам носи последствията си. Всяка негова постъпка се отразява върху съзнанието му. Лошите постъпки предизвикват наслоявания върху мозъка, вследствие на което става помрачаване на съзнанието, губене на паметта, намаляване на способностите. За да бъде изборът ви всякога правилен, вие трябва да работите върху съзнанието си, всеки ден да го разширявате по малко.

Упражнение: Всички прави! Ръце вдигнати нагоре, хубаво обтегнати, с допрени краища на пръстите. В това положение на ръцете бавно клякане и изправяне. Това упражнение се прави няколко пъти, през което време чрез волята силно ще владеете мускулите си. Ако не можете да владеете мускулите си, как ще владеете по-тънките сили? Правете това упражнение без пресилване на мускулите си.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 24 март 1926 г. в град София

1926_03_28 Петте разумни
неделна беседа

ПЕТТЕ РАЗУМНИ

Беседа държана от Учителя на 28.03.1926 г. в гр. София.

“А от тях пет бяха разумни и пет безумни.”

(Матея гл. 25)

Изобщо обикновените хора имат смътни понятия и разбирания за наредбите на живата природа. Законите, които господстват в природата или методите, с които тя си служи се различават от методите, с които обикновените хора или даже съвременните учени хора се сплитат. Често съвременните учени хора се сплитат. Често съвременните учени хора казват за някого: той е в забавачница. Но както виждам аз, природата има една забавачница. Не виждам никакви университети в нея. В забавачницата на природата и най-високо учените хора и най- най – малките, най-дребните същества са заедно. Често и най-учените хора се качват и слизат тъй, както и най-малките същества. Че ученият човек представлява една от най-малките буболечици по отношение на великата природа, макар да се казва за него, че като човек има два крака и две ръце. Ние мислим, че имаме най-красивата форма, че имаме образ и подобие божие, но човекът на Земята днес няма образ и подобие божие, какъвто трябва да има. Един човек, който може да те обере, който може да те окраде, който може да те изнасили, какъв човек е той? Един човек, който отначало ти е бил добър приятел, а после може да злослови против тебе, какъв приятел ти е той, какъв човек може да бъде? Никакъв човек не е той, никакъв приятел не ти е. Даваш ли му хляб, доволен е. Не му ли даваш хляб, не е доволен. И след всичко това казват, че това са хора, но те са тъй злопаметни, както и животните. Удари някое куче с един камък, то ще те помни с години. Значи и кучето иска да се отнесеш човешки с него. Аз не казвам, че хората не трябва да бъдат злопаметни, нека бъдат, но да са справедливи. Ако злословиш за един човек, злослови го, но както трябва според законите на справедливостта. Трябва да има правда в света. Човек не трябва да бъде мек, но трябва да бъде справедлив. От меката каша нищо не става. Разумният живот е живот на щастието. Всеки човек, който иска да бъде щастлив трябва да бъде разумен. Аз искам да ви обясня какво разбирам под думата разумен. Разумният човек разбира своето минало във всички детайли тъй, както математикът разбира всички правила, по които се работи в математиката. Ако не разбира всички правила, то когато почне да работи, той ще се натъкне на известни проблеми, които не ще

може да реши.

Сега религиозните хора искат да влязат лесно в Царството божие, но в него не можеш да влезеш, ако не разбираш геометрия. В Царството божие не можеш да влезеш, ако не разбираш математика; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не разбираш музика; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не разбираш пеене, ако не си честен човек; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не си справедлив; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не си истинолюбив; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не любиш; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не си разумен - нищо повече! Там глупави хора не се приемат. Сега някои казват: ние сме умни хора. Да, умни трябва да бъдете, но не при един случай, но при всички случаи. Не е достатъчно да бъдеш само добър при един случай, защото при един случай всички хора са добри, но при всички случаи трябва да бъдеш абсолютно добър. Често хората поставят тезата, че само Господ е добър, а ние можем и да грешим. Аз не зная от кой кодекс извадиха това заключение, този закон, че хората могат да грешат. Значи, учениците, които учат музика за пример могат да свирят криво, могат неправилно да вземат тоновете. Учениците, които смятат могат и криво да смятат. Не, не е така. Ученикът трябва да бъде като учителя си! Синът трябва да бъде като баща си! Дъщерята трябва да бъде като майка си - нищо повече.

Та казвам: тази забавачница е най-добрата. Широка е тази забавачница! И учението в света е забавление, едно развлечение и да не мислим, че като се учим, ще научим нещо ново. Питам ви: когато слушате един концерт, какво придобивате. Ставате ли музиканти? Не, ще придобиете само едно приятно настроение на духа. След като сте смятали ред години, станали ли сте най-добрият математик? Какво сте придобили? - Придобили сте навика да решавате мъчните задачи и затова като се изпречат известни мъчнотии в живота ви, ще можете да си послужите с математиката или с геометрията.

В съвременния живот има две крайности. Набожните хора казват: Господ всичко ще направи. Туй е вярно, но питам ви: Господ досега нищо ли не е направил? Други пък казват: ние всичко сами трябва да направим. И туй е вярно и тия хора са прави. Питам последните, които казват, че ние ще направим всичко: световете ние ли направихме? Тия слънца ние ли направихме? Земята ние ли направихме? Най-после аз запитвам, които не знаят и тия, които знаят: откъде и как дойдохте вие на Земята? По някой път се спирате върху това, какво е казал Мойсей. Трябва да знаете обаче, че всичко това е една голяма алегория. Аз ви питам, на кое пристанище се спря Земята, та вие дойдохте тук? Вие знаете как параходите спират на

някои пристанища и после пак продължават пътя си. В това отношение Земята е един голяма параход, който пътува непрекъснато. От кое пристанище дойде човекът? Вие ще кажете: тия въпроси са лесни. Човек е излязъл от божията уста. Питам тогава: Господ има ли уста като хората? Какво трябва да се подразбира под думата уста? Казва се в Писанието: “Очите Господни са върху праведните.” Питам ви още: Господ има ли очи като хората? Аз ще оставя тия въпроси вие да ги разрешите. В старо време пророкът е казал: “Онзи, който направи очите, не вижда ли?” - Вижда, но Господ вижда без да има очи и говори без да има уста. Защо? Ще кажете: ами нашите уста се развалят. След като умрете, къде отиват вашите уста, я ми кажете? След като умрете, къде отиват вашите очи? По някой път ние сме смешни в своите заключения. Някога отправяме тръби към звездите и наблюдаваме, но питам: без тръба не можеш ли да виждаш? Ще кажете, че без тръба не може да се вижда. Да, не могат да се виждат звезди от величина 10-15 степен, но могат да се виждат звездите от величина 7-8 степен. Добре, но ако пред тази тръба поставите един сляп човек, той ще може ли да вижда? - Не може. Значи, човек без тръба и с очи не може да вижда, но и слепият пред тръбата не може да вижда. Как ще разрешите тогава въпроса? Сега ние казваме, че без тръба звездите не могат да се виждат, обаче ние говорим, че и електричеството без жици не може да се предава.

Всъщност ние виждаме, че електричеството се предава и без жици през пространството. Самите вълни служат като жици. Съвременните учени астрономи правят изчисления, че за в бъдеще, за да се види най-близката вселена, трябвало да се направи един телескоп дълъг 25 километра. Можете ли да си представите, какъв трябва да бъде този обект, за да се види през този телескоп? Това са човешки чисто материалистични заключения. Човек може да вижда и без телескоп. Той може да си направи един телескоп от 1 см. дължина и 1 мм широчина и с този телескоп да вижда не една вселена, но и 10 вселени. Какво ще кажете на това отгоре?

Христос казва: “Петте девици били разумни, а петте били глупави.” Глупави хора са ония, които са така свързани с материалния живот, че мислят всичкият живот е само тук на Земята. Те мислят, че всичкото щастие е само тук на Земята. Вярно е. Те казват: без къщи не може. Вярно е, че без къщи не може. Без хляб не може. Вярно е, че без хляб не може. Без вода не може. Вярно е, че без вода не може. Без обуща не може. Вярно е, че без обуща не може. Аз приемам всичко това, но казвам: при всички тия верни неща, онези, които имат къщи, не умират ли? - Умират. Онези, които ядат, не умират ли? - Умират. Онези, които имат парички, не умират ли? - Умират. Онези, които имат шапки, не умират ли? - Всички умират. Но и онези, които нямат къщи и те умират. Онези, които ходят

боси и те умират. Всички онези буболечки, барбазунци, мушички също умират. Техните облекла са по-съвършени от нашите. Един барбазуняк като си тури веднъж една дреха, с нея умира, тя никога не овехтява. А човекът всяка година трябва да си прави по един костюм. Тогава каква е разликата? Всички същества, малки и големи, умират. Хората казват: ние поне като ядем и пием, това ще ни остане. Как ще ви остане?

Ще ви приведа един разказ от източните народи, на един от източните езици. В този разказ се говори за турския султан Махмуд, който бил един от умните царе в турската държава. Понякога той обичал да се разхожда инкогнито из града, да обикаля навсякъде, да се вслушва в страданията и нуждите на хората, за да подобри положението им. Един ден, както се разхождал из града, спира се пред дюкяна на един търговец, който продавал вехтории на дребно. Той седял пред мангала си, греел се и си казвал: "Запушено и запушено, не върви!" Почудил се Махмуд, какво говори този човек, кое е запушено. Запитва го: "Какво има?" Търговецът му отговорил: "Слушай, виждам те, че си учен и благороден човек, моля ти се изслушай ме, дано ми дадеш някои наставления, как да поправя живота си." Започва да разказва: "Преди две вечери сънувах, че отивам на Небето. Като влязох там, видях всичката слава и величие на рая. По едно време виждам една чешма, направена от мрамор, с километри дълга и с хиляди курни. Наблюдавам курните, виждам от някои тече изобилно вода, от някои едва капе, я някои съвършено пресъхнали, никаква вода не се излива." Запитва го Махмуд: "Какво означават тия курни?" - Пророкът, който ме развеждаше, ми каза, че това е животът на Земята. Всяка от тия курни съответства на живота на всеки човек. И според това, колкото един човек е по-умен, толкова повече вода тече от неговата курна, а колкото е по- глупав, толкова по-малко вода тече от курната му. Тия курни, които съвсем не текат, те са на хора съвършено неразумни. Тогава, искам да видя, каква е моята курна! Пророкът ме заведе. Поглеждам, моята курна едва цицерика. Искам да я отпуша. Взимам една пръчка, пъхам я в гърлото на курната и бъркам в нея. Обаче, както бърках, пръчицата се счупи и остана в чучура, вследствие на което водата съвсем престана да тече. Идва след това пророкът и ми каза: "Който е недоволен на малкото, остава и без него" – и изчезва. Събуждам се сутринта, отивам на работа. Какво забелязвам? До този ден все идваха хора в дюкяна ми, но от там нататък никой вече не влиза в дюкяна ми, съвсем се запуши. "Кажи ми, как да си помогна, че децата ми ще умрат от глад!"

Намислил Махмуд да му помогне по някакъв начин. Праща му с един от слугите си печена гъска, която отвътре напълнил с жълтици, та като я изядат, да намерят жълтиците. Като я получил, търговецът си рекъл: "Тази гъска не мяза на нашето положение, ами я да я продам, та да взема

поне малко парици от нея.” Продал я. След известно време Махмуд минава покрай дюкяна му и го вижда пак беден, пак запушен. Казва си: изпратих гъската, но го намирам на същото положение. Нищо пак ще му помогна. Праща му един плик банкноти. Той ги туря в старото си палто и там ги забравя. По едно време жена му взима старото палто и го продава на една циганка за едно сито. Минава втори път Махмуд покрай него и го вижда пак в същото положение. Той му казва: “Слушай, аз те виждам , че ти обичаш да лъжеш! Два пъти ти се притекох в помощ, а ти си все в същото положение. Търговецът тогава му разправил цялата история: как първият път продал гъската, как вторият път по незнание продала старото палто, в което били парите. Махмуд пожелал и трети път да му помогне. Той му дава своята тояга и му казва: “Ще захвърлиш тоягата така, че всичко което закачи е твое. Това място докъдето стигне тоягата всички дюкяни са твои.” Той взел тоягата и така се засилил, че да обхване повече дюкяни. Но тоягата се отплеснала от ръката му и се закачила на едно дърво. Тогава Махмуд му казал: “Когато Господ не помага, тогава и царят не може да помогне.” Колкото и да помагаш на един неразумен човек, все не можеш да внесеш истината в неговия ум. Най-първо ние съзнаваме, че нашия живот е запушен, че не ни върви. Но защо не ни върви, не си задаваме въпроса. Ние сме недоволни от малкото.

Та всичко в света започва все от тези малки величини. Всички търсят великите величини. Всички искат да бъдат велики, богати хора, музиканти, писатели, да блеснат в света. Питам: колко царе могат да царуват при днешните условия на Земята? Казвам: днес на Земята има място най-много за 10-15-20 царе. За колко първи писатели има място? За колко първи хора има място? Значи, голямото болшинство от хората са онези, които трябва да преминат през обикновения живот. Всички не могат да бъдат царе. Защо? Защото царете, това са най-умните хора на Земята. Под думата цар аз разбирам най-умния човек, който никога не греши, който трябва да знае своето минало, своето настояще и своето бъдеще, който разбира всички закони и ги прилага най-правилно. Тъй се е разбирало още от най-старо време думата цар. Тъй трябва да се разбира днес, тъй трябва да се разбира и за в бъдеще. Царят трябва да бъде колективен човек, който да живее за благото на своите ближни. Той трябва да бъде като машинист, който да дава директива, направление в живота на всички хора. Животът на всички пътници е в дръжката, която той държи. Ако този машинист е пияница, човек, който всеки момент може да се напие, не зная колко пътници могат да достигнат до своето местоназначение или по-право, до своето предназначение.

Та казвам: сега ние се намираме в тази велика забавачница на живота и всекиму е дадено по нещо. Всеки трябва да е благодарен от своите малки

дарби, които Бог му е дал, за да ги разработи. Всеки ден си има своя определена програма, която човек трябва да изпълни. А ние искаме да бъдем щастливи. Ние не сме дошли на Земята да служим на себе си и да се удоволстваме. Няма да мине дълго време и всички вие ще бъдете викани. Не само вие, но и всички млекопитаещи, всички мушици, дори и до най-малките същества, всички ще се викат по същия закон, да дадат отчет за делата си. Сега някои, които не разбират божия закон казват: човек може да върши каквото си иска. Не, престъпленията и на един паяк се записват. Престъпленията и кражбите на една мравка или на една пчела също се записват. Престъпленията на птиците, на всички същества в света се записват. Няма престъпление в света, последствията на което да могат да се избягват. Даже престъпленията и на растенията, на онези паразити, които се качват по другите растения, за да изсмукват соковете им се записват. Такъв е великият божи закон. Вие ще кажете: възможно ли е този закон да е толкова строг? Питам: прокопсали ли са всички ония същества, които са злоупотребили с божия закон? Някои от тях са се така изродили, че са станали бълхи, въшки и други паразити. Че е действително така виждаме от това, дето всяко същество, което не върви по божиите закони или по законите на природата постепенно се изражда, изменя своята форма. В света над паразитите живеят други паразити.

Онези, които изучават законите на природата виждат, че има паразити, които живеят на гърба на други същества. Над тях пък живеят други паразити и т.н. Питам: ние, които сме дошли сега на Земята към кои спадаме? Ако човек не живее един възвишен божествен живот, той е паразит на кожата на Земята. Един ден Земята ще се отвори, ще привлече този човек и ще му каже: “Слушай, понеже твоят господар не е доволен от тебе, ела при мен и аз ще ти дам първия урок, да знаеш, че не трябва да бъдеш паразит.” Защото казано е в Писанието, че всички грешници ще изчезнат от лицето на Земята. Туй трябва да знаете! Всяка форма, която живее на гърба на другите, няма да остане. И всяка душа, която не се развива правилно ще спъне своята еволюция. Всеки ум, който не се развива правилно, ще спъне своята еволюция. Всяко сърце, което не се развива правило, ще спъне своята еволюция.

Сега като ви говоря така, някои от вас ще се уплашат и ще кажат: бре страшна работа било това! Не е въпросът да се страхуваме. Страхът не разрешава въпросите. Всичко седи в изпълнението на волята божия. Младоженецът ще дойде. Под думата младоженец, ние разбираме новият живот. При всяка сватба, която хората правят, винаги се отпразнува начеване на нов живот във фигуративен смисъл казано. Значи, животът започва с онова вътрешно подмладяване, а не с онези стари възгледи за нещата. Питам: ако в душата ви се зароди омраза, тя нещо ново ли е? Не,

омразата е един остарял живот. Съмнението също е един остарял живот. Безверието е един остарял живот. Неправдата е един остарял живот. Лъжата е един остарял живот. Всички престъпления, с които съвременно общество се кичи са останки от един стар живот, в който даже и една лукова глава не може да се отгледа. Онези хора, които крепят съвременно общество, които крепят държавата, това са честните, справедливите и благородните хора, които жертват своя живот за благото на другите. Това произлиза от изблика на онзи вътрешен Божествен живот, който се таи в дълбочината на техните души.

Миналата седмица ви говорих за щастието. Само разумният човек познава щастието. За да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш в хармония с Бога, трябва да го познаваш. Ако затвориш очите си и изложиш гърба си на Слънцето как ще го познаеш? По неговата топлина. Значи, дали виждаш Слънцето или не, ти веднага ще възприемеш известна вътрешна сила от него, която ще измени твоето настроение. Ако си отвориш очите, ти ще възприемеш най-прекрасните изгледи и твоето настроение ще се измени. Вън от това ти възприемаш други лъчи, други сили, които внасят в теб нов живот. Ако твоите крака са били схванати от ред години и започнеш да се печеш на Слънце няколко дни наред, веднага ще вземеш да ставаш по-бодър, а разположението ти ще стане по-радостно. Такова е състоянието на всеки човек, когато се обърне към Бога. Вие, които казвате, че познавате Бога, как ще ми отговорите на следния факт: възможно ли е да размътиш бистрата вода, която може да кара 20 воденични камъни? - Не е възможно. Ако тази вода се размъти, какво означава това? Туй не е вода, която може да кара 20 камъни, а една малка вадичка, през която само мухите могат да преминават. Така хората си въобразяват, че са много нещо. Дайте си отчет на колко души сте направили добро, на колко души сте подобрили живота, колко души сте възкресили? Някой казва за някого: ама аз го научих. На какво сте го научили? Аз бих желал съвременното общество да ми покаже своите резултати, но не привидните, а истинските резултати.

Ще ви разправя сега един митически разказ от времето на Бен-Адета, за когото съм ви разправял и друг път. В негово време за пръв път се явило злото в света. Този разумен цар, който същевременно бил и адепт, приложил в своето царство божествените закони, според които кой каквото престъпление направи, престъплението ще му се изяви навън. Например, ако един човек мине край някоя градина и без позволение прескочи оградата да краде ябълки, тази ябълка ще израстне в устата му. Кой какъвто плод открадне, същият плод ще израстне в устата му. И започнали в устата на хората да растат ябълки, круши, сливи, лози, смокини. И видял той всички хора в своето царство с отворени уста, а в устата им израстнали разни плодни дървета. Питам: ако този закон днес се

приложеше навсякъде в света, колко българи щеше да има, на които устата им да са свободни от някое дърво. В това е нещастието на сегашния свят. Ние сме хора, които никога не благодарим и не сме доволни от това, което имаме. Аз не зная, може да има хора, които са доволни и благодарни, но често ние забравяме да благодарим, а това произлиза от прекъсване на съзнанието в човека. Съзнанието на всеки човек трябва да бъде много будно. Онзи, който иска да стане добър писател трябва да има будно съзнание. Онзи, който иска да стане добър музикант, трябва да има будно съзнание. Онзи, който иска да стане добър баща или добра майка трябва да има будно съзнание. На всинца ви съзнанието трябва да бъде будно!

Казвам: има сега ред ясновидци, които знаят например кога някой човек ще умре, но само това знаят. Има други ясновидци, които знаят кога ще се роди някой. Трети пък знаят, кога ще се разболее някой, а не знаят кога ще оздравее. Други пък знаят кога ще се излекуваш и как ще се излекуваш. Някои знаят кога човек ще изгуби ума си, кога ще полудее, а други знаят кога умът му ще се върне на мястото си. Питам: кое изкуство е по-хубаво? Да знаеш кога ще се разболееш и ще умреш, кога ще изгубиш ума си или как ще се излекуваш, кога умът ти ще се възстанови и т.н.? - Разбира се, че второто изкуство е по-хубаво. Сега всички хора са все гадатели от първата категория. Те казват: сега съм религиозен, но след време няма да бъда такъв. И действително така става. Виждам някой човек, който се е молил на Бога цели 10 години и после туря точка на всичко това. Казва: не си струва да се моля повече, всичко е празна работа, съжалявам за гдето изгубих тези 10 години. Аз слушах изповедта на един свещеник, който служил цели 50 години в една църква и най-после казваше: съжалявам, че иждивих цели 50 години за това служение в църквата. Само повторения и преповторения на едни и същи неща, все кадене с кандилницата и нищо ново не научих. Втори път като ме прати Господ на Земята, поп не ставам. Ами какъв искаш да станеш? Искам да стана учител, да помагам на хората и да ги просвещавам, пък и аз сам да се просветя. Сега всички хора казват: не прави това, не прави онова, не лъжи, не кради. На това нещо всички сме майстори. В това да проповядваш да не се краде, да не се лъже няма никаква философия. Да не крадеш, това е старият живот. Да не лъжеш, това е старият живот. Да не мразиш, това е старият живот. С това всички започваме.

Христос казва: “Петте девици били разумни.” Разумният човек не дава маслото си назаем. И аз се чудя на добродетелите на съвременните хора, които казват: ние помагаме на бедните. Не, това е лъжа. Ще дам аз съдраните си дрехи някому и ще мисля, че съм направил добро за Господа. Ще ви приведа един пример, който ми разказваше един стар православен

българин. Той не вярваше в това, което аз вярвам, но ето какво ми разправяше. Отидох в един български манастир, където прекарах известно време. През времето, което престоях там, цървулите ми се скъсаха. Игуменът на манастира ми подари едни нови дрехи и едни нови цървули. Аз като се видях с нови цървули, подарих старите си цървули на един беден човек. След една неделя сънувам следния сън. Отивам на небето и виждам там сложена една голяма богата трапеза за ядене и пред всеки едного седи хубава нова чиния. Сядам и аз на трапезата и веднага пред мен вместо чиния се слагат моите стари цървули, които подарих на бедния човек. На всички насипаха в чиниите ядене, но при мене никой не се доближава. Запитвам едного от тия, които сипват яденето: защо не даде и на мене чиния? И аз съм гладен, нищо не съм ял. Той ми отговори: тук на Небето не даваме чинии, каквото си пратил от Земята в това ти сипваме. Ще кажете, че този разказ не е верен. Колкото се отнася за примера до Бен-Адета, аз отговарям. Колкото се отнася и до примера за цар Махмуда, също отговарям, но що се отнася до този последен разказ, той е цяла истина, факт е това. Казвам обаче: ако българите отидат на онзи свят, не знам в какво ще ядат. И тогава срещам хора, които казват: да бъдем морални! Аз съм срещал православни, които се отказват от православието, срещал съм теософи, които се отказват от теософията, срещал съм евангелисти, които се отазват от евангелизма, срещал съм окултисти, които се отказват от окултизма, но въпросът не седи в това. Питам: ти можеш ли да се откажеш от Любовта? Ние не проповядваме едно учение на имане. Ние проповядваме едно учение на божията любов, ние проповядваме едно учение на божията мъдрост, ние проповядваме едно учение на божията истина. И като говорим за божията истина , не говорим напразно, факт е че с нас е Бог - нищо повече! Ние ще посеем семето, а Господ ще се заеме за това семе. Той ще определи, какво ще стане с него. Ще стане туй, което той е определил. И тъй става! Всички народи са като тесто в ръката на това разумно същество. Господ може да направи от всеки народ, каквото гърне иска. Българите мислят, че всички народи имат велики стремежи и могат да направят, каквото искат. Извадете тази идея от главата си и знайте, че всеки човек на Земята, колкото и да е красноречив, какъвто философ и да е, сам не може да направи нищо. В света само Бог е всесилен да направи онова, което ние искаме. И ако ние правим избор, кой човек говори Истината и кой не говори Истината, ще бъдем на крив път. В разрешението на този въпрос няма противоречие. Всеки човек на когото умът е запалена свещ, няма какво да се съмняваме, той говори истината. Аз съм готов да отстъпя своята катедра на когото и да е, стига той да говори истината. Аз не държа за тази катедра, всеки може да се качи на нея и да говори. Всеки може да отвори гостилница, но да не готви с кокосово масло от преди 4-5 години, или пък със слънчогледово масло, изстискано педи няколко месеца, от което като ядете да повръщате. Не, всеки трябва да

готви с чисто, прясно масло. Семето на слънчогледа трябва да се мели най-много един месец преди употребление, да не се образуват в него утайки, които биха разстройвали стомаха. Всички хора днес говорят все за моралния живот.

Казано е в Писанието: "Идете да си купите!" От кого? Значи, това се отнася до петте неразумни девици, които са изостанали в своя живот. От какво са изостанали? - От новия живот. Първите пет девици са влезли вече, а последните пет са изостанали, но и те могат да поумнеят. Който е в положението на тия глупави девици, трябва да се запретне да работи, за да поумнее. И в този човек има вложени способности, само че трябва да работи за тяхното развитие. Не трябва да се проповядва учението, че всички сме добри. Не е така, всички не сме добри, но всички можем да бъдем добри, от нашата воля зависи да бъдем добри. Някои казват: всички сме умни. Не, всички не сме умни, но всички можем да бъдем умни. Ти си умен, но само при дадени условия, а трябва да бъдеш умен при всички условия. Всички сме музиканти. Не, всички не сме музиканти, но можем да бъдем музиканти. Аз мога да проявя за себе си хубавото в музиката, стига да имам любов към нея. Питам: днес не се ли продава изкуството? Онова, което стимулира музикантите, не са ли парите? Дойде някой знаменит музикант да даде концерт с благотворителна цел, но му плащат скъпо и прескъпо. Казват, този музикант направи нещо за бедните. Похвално е това, но този човек аз не наричам още музикант. Красноречивият проповедник в Америка или в Англия, аз не наричам още истински проповедник, защото и на него пребогато заплащат. Питам: онези хора, които продават Божественото слово с пари, могат ли да служат на Бога, както трябва? Такъв човек не се ли ограничава? Отива той да проповядва в някоя църква и там му казват: ние ти плащаме, затова ще проповядваш съобразно законите на църквата. Прави са тия хора. Никой, обаче, не му казва: ти ще проповядваш съобразно законите на Бога!

Христос казва: "Син Человечески ще дойде на Земята." Когато дойде Син Человечески, Той ще бъде справедлив. Неговото идване няма да бъде физическо, но ще бъде каквото е идването на светлината, която прониква отвътре. То ще бъде идване каквото е това на топлината, чиято магнетическа сила прониква отвътре. Аз съм ви казал, че един от признаците, по който ще се познае, че тази вълна приидва е увеличението на страданията. По това именно ще се познае, че новият живот иде. Това, което наричате днес живот още не е живот. Когато аз ви говоря да имате търпение да чакате, подразбирам да чакате този живият, Христос, който иде да ви освободи. Всички връзки, които държат днес вързани вашите сърца и умове ще изгорят, ще се развържат и вие ще се освободите. Как ще ми обясните следния факт, който съвременните учени хора не могат да

разрешат: в Америка някой си млад, богат американец се оженва и тръгва със своята възлюбена да прекара за един месец своето сватбено пътешествие. Обаче с трена, с който те пътуват става едно сблъскване и младоженикът полудява. Завеждат го в една лудница, дето да прекарва като луд цели 16 години, а неговата възлюбена се връща сама у дома си. Един ден той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бяга. Слугите от лудницата тичат след него да го гонят, но той пристига на гарата и там успява да се качи на един трен, готов за тръгване. Този трен обаче из пътя също се сблъсква с друг и от това сблъскване умът на този човек се намества. Значи една и съща причина произвежда два различни резултата. Едното сблъскване измести ума от главата му, а другото сблъскване го намества. Мога да ви приведа ред такива факти, но казвам изобщо: ако ти не можеш да употребиш навреме добродетелите, които Бог ти дава, непременно ще полудееш.

В София имаше един евангелист, който полудя. Защо? - Самите евангелисти го подлудиха. Как? Този човек се занимаваше със спиритизъм и докато вярваше в него, той беше весел и радостен. Един ден някой от евангелистите се заема да го разубеждава от неговото верую и успява да стори това. Но от момента, в който той се разочарова от своето верую, той изгуби ума си и полудя. Питам: този евангелист намести ли ума на човека? Не, размести го. Ние благодарим за такова разместване. Такива случаи има навсякъде в живота. Ще вземеш да разубеждаваш един теософ от неговите разбирания. Не го разубеждавай, но приложи нещо ново към неговите разбирания! Няма какво да разубеждаваш един православен, но приложи нещо ново към неговите разбирания. Няма какво да разубеждаваш един евангелист, но приложи нещо ново към неговия евангелизъм. Не се старай също да разубеждаваш онези хора, които вярват в обществения живот, но съгради нещо ново в техния живот. Целият съвременен живот, тъй както е създаден, не е лош, но трябва да се съгради нещо ново върху него. Смисълът не е в това да съсипваш, да събаряш и отпосле да градиш. Природата не върши такова нещо. Тя не съсипва, не разрушава изведнъж, но постепенно гради новото, а старото само по себе си пада.

И тъй, петте разумни девици, които очакваха новия живот, младоженекът, влязоха в него. Питам сега: какъв е новия живот? - В новият живот съмнението изчезва. Дотогава докато човек се съмнява, докато се оплаква от другите хора, той е в стария живот. Не си правете илюзии. Вие имате неща размесени и трябва да очистите живота си. Само тогава ще дойде щастието. Как започват живота си двама млади? Вземете например, младият човек на своята възлюбена преди да се оженят - какво казва. - Не мога без тебе, умирам! И започват те живота си: Първият ден те започват добре, вторият ден също, но един ден тя поглежда другиго, веднага идва

съмнението и щастието изчезва. Питам: умен ли е този неин другар? - Не е умен. Същият закон можем да прекараме и за друг случай: Ако ти се съмняваш в своя приятел, щастието изчезва; ако ученикът се усъмни в своя учител и ако учителят се усъмни в своя ученик, щастието също така изчезва; ако майката се усъмни в своя син, щастието изчезва; ако свещеникът се усъмни в своето паство, на какво ще прилича този народ? На какво ще прилича това общество? Най-после, ние се усъмняваме и в Бога и тогава идват всичките нещастия, всички полудявания в живота ни. Аз мога да ви кажа само едно: обърнете живота си към Любовта! Живейте само един ден в Любовта! Ако не можете един ден, живейте само един час! Ако не можете един час, поживейте поне една минута с Бога! Поживейте само една минута с Любовта, отворете сърцата си! Поживейте с всички разумни същества в света, за да видите какво нещо е божествената светлина, да видите какво нещо е божествената Любов. Това е само един момент и всеки може да го направи, но затова се изисква доблест. Ако речем да направим този опит, ще дойдат разни хора и ред окултисти и ще започват да ни казват: този опит не може да се направи без учител, ще полудеете. Казвам: ти сега именно си луд, сега си в лудницата. И ако не излезеш от тази лудница и не се качиш на трена, за да избягаш, ти никога няма да се поправиш. Сега е времето. Излез от лудницата и се качи на този трен! Онези от вас, които имат нужното просветление, казвам ви, приложете това. Не мислете, че аз искам да руша вашите възгледи! Дръжте божествените възгледи и направете първия опит! Нима България не се нуждае от жители, на които да възложи живота си? Нима тя не се нуждае от добри патриоти? Аз наричам патриоти тия хора, които служат на народа си без пари. Тия, които служат с пари, това не са патриоти. Турчинът казва: с пари и в джендема влизам. Това е безморалие. И казвам: ако днес дойде Христос, колко души ще влязат с него в Царството божие? Половината от десетте ще влязат, а именно петте разумни девици, петте неразумни няма да влязат. Питам: колко от обикновените граждани ще излязат от Царството божие. На колко хора в България душите са девствени. Девствен човек аз наричам този, за душата на когото няма никаква съблазън. Когато минаваш край отворените каси нищо да не те привлича. Когато минаваш край жените, твоите сестри, нищо да не те привлича. Това е въпрос на времето. Дойде при мене една сестра българка, оженила се за един благороден човек, учен, интелигентен, красив по външност и човек с богато на чувства сърце, от което блика живот и енергия, но породило се нещо в неговата душа, което тя не харесва, та иска съвет. От известно време той много се заглеждал в жените. Когато чуел да приказва някоя жена на пътя, той веднага отивал към прозореца. И така направил живота си нещастен. Питам тази сестра: ти можеш ли да избавиш мъжа си от тия жени? Половината свят е само жени и ако един мъж иска да избави жена си от съблазън, ще може ли? Половината свят е

пълен с мъже. Казвам ѝ: ето какъв съвет ще ти дам. Ти не обръщай внимание на това негово поведение, а си мисли, че когато той гледа някоя жена, това си ти. Зарадвай се, нали живееш за Господа? Ами от това, което вършиш какво ще излезе? Ще направиш живота си още по-нещастен. Ти ще препишеш по адрес на мъжа си ред грехове, които може да се верни, а може и да не са верни. Тя ме запита: да го напусна ли? Какво ще спечелиш, ако го напуснеш? Ти ще започнеш да го следиш като някой детектив и какво ще спечелиш от това следене?

Та ние социално сме поставени на известни големи изпити в живота. Всеки дом се нуждае от нещо. Аз не зная колко домове има в България или само в София, които да живеят в мир. Някой път като отправя вниманието си към хората, навсякъде чувствам само страдания и страдания - общи страдания и си мисля как да помогна на тия хора. Ще ви приведа един пример. Минава един господин по улицата и вижда едно малко момиченце сираче трепери от студ изпъдено, никъде никого няма. Той го взема в къщата си като храneniче. Но след една година това дете започва да бие неговото. Питам: защо това дете не е благодарно? Защо иска да бие другото? Нали този господин го взе от улицата. Този закон аз виждам навсякъде в света. Всички хора си отмъщават, но казвам: от тия лоши мисли, желания и чувства ще израстнат от устата ви дървета. Най-после мозъкът, сърцето, стомахът, белите дробове, нервите ви, всичко това ще атрофира и ще придобиете артериосклероза. Това е все резултат от нечисти мисли. Човек, който иска да живее чист живот трябва да изхвърли от ума всяка скверна мисъл, от сърцето си всяко скверно чувство и да тури като основа на живота си Любовта. При един богат извор всеки ще може да пие, но ти си едно изворче, което едва цицирка, или ако и ти си един чучур, който не пуща никаква вода, кой ще дойде при тебе?

Сега, онези от вас, които искат да продължат живота си, трябва да живеят в закона на Любовта, а някои казват: ние да умрем, та да се освободим от тежките условия на живот. Няма отърваване. Ако влезете в земята, там е още по-опасно. На онези, които не разбират законите казвам: не се лъжете да желаете смъртта, няма по-лошо от нея. Вие умирали ли сте, за да знаете какво нещо е смъртта? Знаеш ли какво нещо е да влезеш в земята? Съзнанието ти да е свързано с тялото и там да преседиш най-малко 4-5 години, да присъстваш на целия процес на разлагане, докато най-после се отвори този затвор и душата ти излезе свободна да продължи живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прекара в този гроб! Теософите казват, че като умре човек, със смъртта се скъсвала нишката на живота. Не се скъсва нишката на живота. За праведните се скъсва, но за грешните не се скъсва. Запишете си това, та като влезете един ден при тия условия на живота, ще си припомните моите думи. Ако сте добри, ще дойдат

посланици, ангели да ви вземат! Ако ли не, ще останете вътре в затвора. Вие не можете да разберете основния закон, че ако човек има нечисти мисли и желания, те ще го задържат на Земята. И засега, всяко морално учение, всяка религия има за цел да освободи човечеството от настоящето и бъдещето робство. А ние чакаме след като умрем да бъдем свободни. Не трябва да бъдете мъртви за доброто, а мъртви за греха.

Та казвам, тия десет девици се готвеха да посрещнат младоженика. И сега Христос чака тия девици. След като умрете и вие ще бъдете една от тия девици и тогава или ще влезете с младоженика или ще останете навън. И като дойдете да хлопате, Той ще ви каже: "Не ви позволявам!" Какво ще бъде положението ви тогава? Всеки човек, който отива за другия свят или бива приет или бива отхвърлен. Няма по-страшно нещо от това, човек да бъде изоставен от Бога. Ще кажете: това не е ли жестоко? Ами, че ако ние се съмняваме в божественото, тогава къде е живота? Ние, добрите хора, трябва да работим и да дадем пример на целия свят. Добрият човек не трябва да бъде мързелив. Във всички области на живота, той трябва да бъде образец: и в дома си, и в училището, и в обществото, неговото съзнание всякога трябва да бъде будно. Той трябва да служи за великата Любов;.той трябва да служи на своята възлюбена или на своя възлюбен. Аз не считам, че тия възлюбени са на Земята. Те са вътре във всеки един? Някой път виждате, че в някой човек се проявява божественото, а на другия ден го няма. Значи, този възлюбен идва и си отива. Благородното, възвишеното в човека се проявява, но в един съзнателен човек, то трябва всякога да присъства, да не го напуша. Гледате днес един ваш приятел, че се отнася с вас благородно, внимателно, но на другия ден ви обръща гръб. Значи, възлюбеният не живее на физическото поле. Той никога няма да си оцапа краката на Земята, да дойде да живее тука. Той не се подкупва с малко. Често вашите възлюбени се съблазняват от парите, друг път от лицата на хората. Тях всичко може да ги съблазни, но истинският ваш възлюбен само едно може да го съблазни: вашето сърце, вашият ум, вашата душа и вашият дух.

Беседа държана от Учителя на 28.03.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_03_28 Добро и свобода
лекция пред специалния клас

ДОБРО И СВОБОДА

Двадесета лекция
28 март 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се темата"Жабата като символ".

Тема за следния път: „Произход на десетичната система"

Какво ще получите, ако съберете 2 и 2?

Отговор: Четири.

Като числа две и две са равни помежду си, понеже съдържат еднакво число единици. Обаче можете ли да съберете два коня като равни величини? – Не може. Преди всичко два коня могат напълно да се различават един от друг. Можем да ги сравняваме само по отношение на тяхната сила. Следователно можем да събираме конски сили една с друга, но не самите коне. Как ще съберем двама души, ако единият е химик, а другият – естественик? В дадения случай ние можем да събираме родовете, а не видовете. Често хората употребяват термина двойка за означаване на двама души, били те мъже, жени или мъж и жена. В това отношение има естествени, има и неестествени двойки. Например неестествена двойка е събирането на мъж и жена. Мъжът и жената са полюси, но от две различни единици. Природата си служи с естествени двойки. Естествена двойка например е магнитът, в който се съдържат два полюса: северен и южен. Дето има двойки, там всякога се забелязва движение. В прав смисъл на думата под двойка се разбира сила, която има две противоположни прояви, т.е. две противоположни движения. Казваме за някой човек, че има една идея. За друг казваме, че има две идеи и считаме, че той е раздвоен и не може да се разчита на него. За трети пък казваме, че е двоеумен човек и не му вярваме. И в Писанието е казано: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища." В този смисъл двойката подразбира раздвоен, двойствен човек – човек с две идеи. Хората се страхуват от раздвояване, т.е. от участие на двойката в живота. Наистина, опасно нещо е раздвояването, но за да се избегне опасността,

раздвояването трябва да се превърне в поляризиране. И тогава казваме, че като процес поляризирането съществува навсякъде в Природата: в растенията, в животните и в хората. Единият полюс в растенията е в корените им. Те представляват лошото, отрицателното в живота, защото са посадени в гъста среда. Другият полюс – това са клоните, които представляват доброто, положителното в живота. Те растат в рядка среда.

Сега, като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да развивате доброто, положителното в характера си. Българинът има една лоша черта: той започва работите си с жар, с увлечение, но никога не ги довършва. Като знаете това, пазете се да не правите и вие същата погрешка. Дойде ли въпрос за работа, бъдете като англичаните. Англичанинът започва добре и свършва добре. Даде ли някакво обещание, той непременно ще го изпълни. Той е точен, изпълнителен и в най-малките си задължения. Един българин си изписал книги от Англия и от изпратената сума останали да му дължат един шилинг. За тази сума той получил от книжаря повече от десет писма с молба да му се отговори да изпратят ли тази сума, или ще иска някаква книга срещу нея. Тъй щото, като ученици, започвайте работата си като англичани и свършвайте я като англичани. И българинът има нещо английско в характера си, но то не е още разработено. Англичанинът обмисля нещата добре. Когато се яви нещо ново, той не бърза веднага да го приложи. Но щом се убеди в практичността на нововъведеното, приема го без никакво колебание. Например, когато електрическото осветление се въведе в Америка, в Лондон продължаваха да си служат с газово осветление. Те пратиха хора да го проучат на място добре и като се убедиха в преимуществата на електричеството пред газовото осветление, приеха го навсякъде. Като приемат нещо, те го прилагат изцяло.

Като ученици вие трябва да се ползвате от всички науки, чрез тях да трансформирате състоянията си, да развивате известни центрове. Например изучаването на геометрията ще ви помогне да развиете въображението си. Без въображение вие нищо не можете да постигнете. Представете си, че имате седем куба, поставени един до друг. Ако преместите седмия куб и го поставите в средата, между останалите шест, с него заедно ще се изместят всички кубове, защото са тясно свързани помежду си. Вие трябва да знаете какво място ще заеме всеки куб. Вземете 20-25 такива куба, стените на всеки от тях различно боядисани, и ги размествайте. Правете опит да видите какво положение ще заемат кубовете при разместването си. Един от тях трябва да бъде централен, а останалите да се местят около него. Като правите размествания на кубовете, по този начин ще развивате въображението си.

Днес вие виждате човека радостен, разположен, утре радостта му се превръща в скръб. Радостта и скръбта на човека се дължат на промени, които стават в съзнанието му. Ученикът трябва да изучава промените на своето съзнание от гледището на живата геометрия и да следи кой център в съзнанието му като централен куб никога не изменя своето място. Скърбите и радостите показват, че с тях заедно човек мени мястото си в пространството. Когато скърби, човек се свързва със същества, които седят по-ниско от него. Техните вибрации, техните състояния са дисхармонични и не отговарят на неговите. Тази е причината, задето в скръбта си човек чувства понижаване на състоянието си. Едно трябва да знаете: състоянията, които човек преживява, не са индивидуални, но колективни. Чрез тях той изразява едно общо състояние. Ще кажат: „Не сме ли свободни да се проявяваме независимо от другите хора?“ – На Земята човек не може да бъде абсолютно свободен. Той е свързан с много същества в системи и от хармонията или дисхармонията между тях зависи и неговото състояние. Пък и състоянието на тия същества зависи от неговата вътрешна и външна хармония и дисхармония. Такава хармония или дисхармония съществува и в инструментите. Пианото например има 52 клавиша, които са поставени на местата си. Всеки клавиш е доволен от мястото си, което заема. Ако някой виртуоз започне да свири на пианото, всички клавиши ще бъдат доволни от хармонията, която съществува между тях. Защо? – Защото той знае кой клавиш кога да се пипне. Обче ако някое дете започне да пипа клавишите, ще се произведе голяма дисхармония. Самите клавиши няма да бъдат доволни от себе си, от шума, който се произвежда. Следователно, когато сте хармонично добре разположени, това се дължи на онзи виртуоз, който пипа клавишите на вашия мозък и ги докарва в хармония. Рече ли някое дете да си поиграе с клавишите на вашия мозък, да разбърка местата на вашите мисли, вие ще изпаднете в неразположение на духа, в дисхармонично състояние.

Често същества от Невидимия свят, по развитие равни на малките деца, си играят с вас, като нарушават хармонията на цялата система, в която се движите. Като се наиграят, те казват: „Свърши се вече представлението.“ За тях това е забава, представление, но за вас е голямо страдание. Ако това става един път на десет години, лесно ще го преживеете, но какво трябва да правите, ако става по няколко пъти в седмицата? За да не изпадате често в такива състояния, вие трябва да се изучавате, да знаете коя мисъл, кое чувство и кое действие в дадения момент е ваше индивидуално, и кое е чуждо. Щом можете да различавате вашите мисли и състояния от чуждите, ще можете да се противопоставяте на последните и по този начин ще се освобождавате от тях. Това значи да бъде човек господар на себе си. Ако не сте господари на себе си, вие често ще се гневите, ще избухвате. Казвате: „Ще се разгневя, но поне ще се проявя.“ – Ако бутането

на клавиша е проява на самия клавиш, прав сте. Обаче всяко бутане на един или на друг клавиш е проява на човека, който го бута, а не на самия клавиш. Начинът, по който човек свири на пианото, определя от една страна човешкия характер, а от друга – степента на неговата интелигентност. Като наблюдават разположението и състоянието на човека, висшите същества заключават дали сам човек свири на своето пиано, на струните на своя мозък, или се е оставил на други същества те да разполагат с него. Да се остави човек на деца да го управляват, това говори за отсъствие на характер, на идейност.

Във всяко нещо, което човек предприема, трябва да има дълбока вътрешна идея. За да дойде до това положение, човек трябва да се стреми към Доброто като основа на неговия живот. Човек може да бъде свободен, самостоятелен само в Доброто. Вън от Доброто никаква свобода не съществува. Злото ограничава човека, а Доброто го освобождава. Следователно свободата се добива само при правене на добро. От една страна правенето на добро е метод за придобиване на свобода, а от друга – метод за усилване на ума. Например от двама ученици по-големи условия за развиване на ума си има онзи, който помага на своите другари. Ако той е добър ученик и всеки ден разказва, обяснява уроците на другарите си, той ще ги усвои по-добре и ще засили ума си. Откаже ли да помага на другарите си, които се нуждаят от обяснение на уроците, той губи свободата си. Бъдете готови да помагате на всеки, който искрено се нуждае от помощта ви. Докато сте млади, работете за себе си, за ближните си. Под думата младост разбирам, че човек трябва да работи, да учи, докато Божественото е в него. Когато Божественото начало в човека е пробудено, всеки му се радва, всеки го обича. Когато почвата е девствена, растенията растат и се развиват добре в нея. Щом почвата обеднее, растенията започват да вехнат – те нямат условия да се развиват добре.

Като ученици, стремете се всяка сутрин или всеки ден да намирате в ума си поне по една нова идея. Безидейността води към остаряване. При това идеите ви трябва коренно да се различават една от друга. В разнообразието на идеите се крие красотата на живота. Божественият живот се отличава с разнообразие и изобилие, а човешкият – с еднообразие и оскъдност. Дойде ли човек до еднообразие и оскъдност, той трябва да направи стъпка напред и да мине в Божествения живот. Материализмът е област на човешкия свят. Идеализмът пък е област на Божествения свят. Материализмът си служи с няколко стереотипни фрази, с които разрешава всички въпроси. Като каже сила и материя – нищо повече не го интересува. Каже ли, че освен живота на Земята нищо друго не съществува, той мисли, че си е отговорил на всички въпроси. Каже ли, че животът е произлязъл от клетката, той мисли, че е разрешил проблема на

живота. Не, това е еднообразие на мисълта, което задоволява онези хора, които не обичат да мислят. Тези хора са подобни на мързеливците, които често слушате да казват: „Да имам една кука близо до себе си, че каквото ми потрябва, да го закача, за да не става нужда постоянно да се движа.“ – Какво по-добро нещо може да желае човек за себе си от това, да се движи от едно място на друго, сам да си услужва?

Задача за цяла седмица: размишление върху разнообразието и изобилието в Природата. Разнообразието и изобилието внасят красота, сила, светли мисли, подтик към нови идеи в човека. Като размишлявате върху зададената тема, вие ще се натъкнете върху ред образи и идеи, с които си служи живата геометрия. По този начин само ще разберете какви сили се крият във всяка жива, геометрическа идея, изразена чрез един или друг образ. Чрез размишление човек ще дойде до положение да си обясни всички противоречия, недоразумения и спорове в живота. Когато много хора живеят на пространство, по-малко, отколкото те трябва да заемат, между тях се явява спор. Често спор се явява и между клетките на човешкия организъм. Този спор води към заболяване на онзи орган, в който е станало стълкновение между клетките. Особено опасно е да не възникне спор между клетките на мозъка. За да избегне тази опасност, човек трябва да знае как да храни клетките на своя мозък. За това се изисква голямо знание. Мнозина търсят начин за изправяне на света, без да се замислят, че те трябва да започнат първо от себе си, да изправят своите поданици – клетките на своя организъм. Клетките на всеки организъм се нуждаят от съответна храна, която може да им достави човек – техният господар. Отношенията на човека към външния свят ще бъдат точно такива, каквито са отношенията му към неговите поданици – клетките на неговия организъм. Ако той не може да задоволи клетките на своя мозък, как ще задоволи външните хора, които нито обича, нито познава?

Външните отношения на човека се определят от вътрешните, които той има към себе си. Човек представлява голямо общество от много членове, които трябва да се превъзпитат, да заживеят в единство. Когато между членовете на това общество, или между поданиците на тази държава, настане пълна хармония и единство, човек ще намери в себе си всичко, каквото търси – щастие, знание, сила, богатство. Докато не е постигнал тази хармония и това единство, той всякога е изложен на опасност да се увлече от външния свят, в него да търси своето спасение и щастие. Тъй както сега е организиран, външният свят може да вземе от човека всичко, каквото той има, без да му даде нещо от себе си. Какво особено е придобил един професор, който е работил цели 50-60 години из областта на своята наука? Той е преподавал на студенти, разправял им е своите опити и

постижения, но в края на краищата нищо не е получил. Науката всеки момент крачи напред, а той е иждивил десетки години в университета да преподава своите лекции, без да придобие нещо съществено. Един ден ще го пенсионират, ще го турят в архивата на немощните, на слабите хора, докато смъртта дойде и го задигне. Смисълът на естествените науки например не седи само в това, да знае човек какви растения и животни съществуват, как живеят и се развиват, или в това как става храненето, кръвообращението в човека, и т.н. Дойде ли до това знание, човек трябва да отиде по-нататък, да намери връзка между всички системи в човека, да проникне до техния вътрешен смисъл, и т.н. Като дойде до истинската наука, до онзи простор, който тя открива, човек се подмладява, чувства се радостен и весел, че може да работи. Алхимикът знае методите, чрез които може да се подмлади. Като остарее, той извиква няколко от добрите си студенти да го пазят отвън. Той взема необходимите елементи за подмладяване и влиза в ретортата, дето прекарва цели девет месеца. Като мине това време, професорът излиза от ретортата, но вече подмладен и пречистен, с нови сили за работа и живот. Голямо търпение и самообладание се изисква от тия студенти, които знаят, че професорът им се е подложил на някакви опити, да не любопитстват да видят какво става с него в ретортата. Най-малкото любопитство от тяхна страна е в състояние да развали работата на професора им. Когато излезе от ретортата подмладен и пречистен, професорът ще разправи на студентите си всичко онова, което е преживял. Като слушате да се говори по този начин, ще кажете, че това са неразрешени още въпроси, до които никой учен не се е домогнал.

Това са въпроси, с които се занимава Новата наука, чиито резултати ще се видят в бъдеще. След колко време ще бъде това, не е важно. Това е една светла идея, за реализирането на която усилено се работи. Не е мъчно да се подмлади човек. Достатъчно е да влезе в съзнателна връзка с клетките на своя мозък, които са интелигентни и разумни, и да се разговаря с тях. Те могат да го напътят към нов живот, към обнова. Не живее ли съобразно законите на Разумната Природа, те ще въстанат против него и ще го напуснат. Напуснат ли го веднъж, с него всичко е свършено. Те се отказват да му служат, а с това заедно и смъртта започва да го преследва. Следователно, за да продължи и за да обнови живота си, човек трябва да се съобразява с изискванията на своите разумни клетки и да задоволява техните естествени нужди и стремежи. Това може да постигне човек, като предизвика доброто в себе си. Да предизвика доброто в себе си, това значи да предизвика деятелността, мощните сили на своите клетки – те да му дойдат на помощ. За да дойде до единство със своите клетки, човек трябва да изучава самообладанието. Не е лесно човек да се владее. Ако някой се маскира и влезе в едно общество, дето всички се нахвърлят върху него с

обидни думи, той ще се смее, защото никой не го познава. Обаче ако е без маска, мъчно може да издържи на всички обиди. Ето защо, когато човек трябва да мине през големи хули, обиди и поругания, Природата му налага маска, за да може да издържа. В този случай маската е на мястото си. Тя отбива всички лоши влияния, които обидните думи съдържат в себе си. Тези лоши влияния се отразяват неблагоприятно върху светлите мисли и благородните чувства на човека. Те действат убийствено върху него. Самообладанието служи за ограда срещу лошите влияния на обидните думи.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Добро и свобода
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_03_31 Кръг и елипса
лекция пред общия окултен клас

КРЪГ И ЕЛИПСА

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Следващия път пишете върху темата: „Защо човек трябва да се учи?“

(Чете се темата: „Произход на расите“.)

По какво се отличава черната раса от другите раси? – Устните им са дебели, челюстите – издадени, брадата – малко полегата, челото недоразвито. В тази раса са силно развити низшите чувства и низшият интелект. Когато черната раса се е развивала, условията на земята не са били благоприятни, вследствие на което тя не е могла да се създаде такава форма, каквато е необходима за понятието „човек“ във висок смисъл на думата. В черната раса е добре развит черният дроб.

По какво се отличава жълтата раса от останалите? Хората от жълтата раса са повече флегматични, крайни консерватори. Лигментите са силно развити у тях. Те работят повече със своя низш интелект. От висшето, от великото те много не се интересуват. Китайците, които днес представляват жълтата раса, те даже нямат понятие за Бога; те нямат име за Бога. За тях Бог е небето. Днес съзнанието в човешките раси не е еднакво развито. В това отношение мисионерите, които проповядват християнството между всички раси, срещат големи мъчнотии. Дълго време се изисква, за да се просвети съзнанието на хората. У българите се прекръстосват много типове. Българинът не е чист тип. В някои типове има остатъци от атлантската раса, а в някои преобладава влиянието на черната раса. В последните типове черният дроб има влияние. Когато черният дроб в някой човек е ненормален, той се лекува мъчно. Този човек пожълтява. Черният дроб в човека е свързан с малкия мозък.

В бялата раса е силно развит творческият ум, висшият ум. Бялата раса е създала поезията. Ако разгледате поезията у семитите, ще видите, че тя има силно користолюбив характер. За пример, псалмите на Давид представляват повече оплаквания. Единственият поет у семитите, който няма този користолюбив характер, е Исаия. Йеремия, Йезекиил пък се отличават с песимистичен възглед за живота.

Сега иде нова вълна в света – вълната на шестата раса, за която всеки трябва да бъде готов. Тя носи благоприятни условия за развитието на човечеството; обаче такива вълни идват рядко в света. С идването си шестата раса ще повдигне всички растения и животни на едно стъпало по-високо от сегашното. Всеки трябва да използва условията, в които днес се намира. Щом влезете в живота, вън и вътре във вас, ще се повдигнат известни бури и ветрове, като съмнения, безверие, подозрение, обезсърчаване и т.н. Тези неща са много естествени. Като влезете в океана, вие не можете да очаквате само тихо време. По същия начин живеете ли между хората, вие ще имате и приятности, и неприятности. Хората не са ангели. Учениците, които влизат в окултната школа, изискват от хората повече, отколкото те сами могат да дадат. Често вие виждате погрешките на другите, а своите не виждате. Не е лесно човек да постъпва идеално, чисто в своите мисли и желания. Ако е въпрос за погрешки, светът е пълен с такива. Земята, върху която живеем, е покрита с човешка кръв. Човешките мисли и чувства са наслоени върху почвата. Учениците на бялата раса се нуждаят от дисциплина. Индуските ученици са по-дисциплинирани от тях. Ако отидете в Индия, там вие ще видите какво нещо е ученик. Изобщо окултните школи са строги, защото колкото по-нагоре се качва ученикът, толкова и силите, който действат там, са по-съвършени. И тогава ученикът може да направи и много големи добрини, и много големи злини, както на себе си, така и на другите. Има различни степени на ученичество. Има ученици, които работят с малки величини; има ученици, които работят с големи величини. В това отношение, когато ученикът изучава Евангелието, той трябва да го изучава и в малките, и в големите неща. От окултно гледище всички стихове в Евангелието нямат еднакво значение. Когато Христос казва, че трябва да се отречем, че трябва да възлюбим Бога, това са различни състояния, т.е. различни отношения, които човек трябва да има.

Питам: Според вас какво значи да се отрече човек? От какво трябва да се отрече той? Когато става дума за самоотричане, ние трябва да разбираме вътрешната страна на въпроса. Разбираме ли така, ще се домогнем до нова светлина на съзнанието. Самоотричането не е механически, външен процес, но вътрешен, съзнателен процес в човека. Законът на самоотричането подразбира, че когато човек дойде до една фаза на своето развитие, където почвата, върху която живее, няма сокове за неговото развитие, той трябва да напусне тази почва. Сега, вие не се спирайте върху външните спънки. Те са необходими за вашето растене. За да преодолявате спънките в живота, вие трябва да имате връзка с Бога. За да имате връзка с Бога, идеите ви трябва да бъдат възвишени, да повдигат духа ви. Когато мислите за Бога или за висшите същества, вие се свързвате с тях. Щом се свържете с Бога, вие ще имате Неговите мисли, Неговите чувства, които ще

ви повдигат. Често слушате някой да се оплаква, че го обидили. Ако е въпрос за обида, хората и без да им се каже нещо обидно, пак носят обидата в себе си. Когато на някого не му върви в живота, това не е ли обида? Завършиш университет, но нещо не ти върви. Молиш се на Бога, и никакъв отговор не получаваш. Тъкмо заемеш една служба, но и от нея те подгонят. И ти изпитваш срам, позор, унижение, ходиш от едно място на друго, дано някъде се установиш. И след всичко това чуваш да се говори в света, че с пълзене можеш да си пробиеш път. Ако речеш да пълзиш, губиш достойнството си. Питам: Кой човек досега е успял да се пробие път с пълзене? Имайте предвид, че вие служите на Бога, а човек, който служи на Бога, трябва да постъпва честно, с достойнство. Думата „пълзене“ има двояк смисъл. Изобщо всички думи могат да се превръщат, да им се придава различен смисъл. Ето защо, когато човек говори, той трябва да бъде внимателен, да избира думите, с които ще си служи.

Светът, в който днес живеем, не е организиран. Ние не сме още в Царството Божие, но живеем в чистилището, в ада. Понякога човек е толкова чувствителен, че само едно махане на ръката е в състояние да му причини вреда. Ако махането с ръка може да му причини вреда, колко повече необмислено употребените думи в езика ни могат да го засегнат. Ако бяхме запознати със законите на човешката чувствителност, ние щяхме да бъдем по-внимателни в отношенията си едни към други. В такъв случай, щом някой човек е чрезмерно чувствителен, той не трябва да се явява между хората; ако се явява между тях, или трябва да се огражда, или трябва да търпи. За да търпи човек, той трябва да има воля.

Някои казват: „Когато човек влиза между хората, той трябва да се затваря в себе си“. Какво се разбира под думите „да се затвориш в себе си“? Да се затвориш в себе си, значи да нямаш ненужни желания. Желай за днес само най-същественото! Имаш ли днес едно малко благо, повече не желай за деня. За всеки ден пожелавай само по едно благо. Не се стреми да постигнеш всичко изведнъж. Във вечността се крият всички възможности за постигане идеалите на човешката душа. В постигане на своите идеали човек ще се натъкне на ред мъчнотии и противоречия. Вземете, за пример, Христа, Който минава за Син Божий. Как Го приеха хората на земята? Светът трябваше да Го посрещне с венци и да приеме веднага учението Му, но така ли излезе? Казваме, че Бог е всесилен, че всичко може да направи, а при това виждаме, че Неговият Син на всяка стъпка беше преследван от садукеите и фарисеите, които Му възразяваха, противодействаха и т.н. Питам: Ако така постъпите с Христа, какво остава за вас? И след всичко това навсякъде се чуват оплаквания, недоволства, че не ви приели добре, че не били внимателни към вас и т.н. Вие проповядвате новото учение, а живеете по старому. Питам: Кой от вас е

понесъл това, което Христос понесе? Наистина, всеки човек има кръст, но този кръст е от неговото минало. Той днес не страда за Бога, но страда за себе си.

Казвам: Всичко нехармонично, всичко лошо, което днес съществува в света, ще изчезне, и помен няма да остане от него. Всички злини и престъпления ще се забравят. От съвременната култура ще остане само хубавото, красивото. Попитайте двама души, били те мъж и жена, или неприятели, които цял живот са прекарали в спорове, в караници и са си причинявали пакости един на друг, какво са спечелили от тези отношения? Цял живот те са били под влиянието на тъмните сили, под влияние на злото. Злото в света е старият живот. Всички отрицателни положения, които съществуват в живота, трябва да се преработят. Преди всичко има ли някакъв живот в безверието, в съмнението, в омразата? Преди няколко дена дойде при мене един млад човек и ми каза: „Аз искам да стана лош човек, не искам да бъда мек“. Казвам му: Преди всичко ти никога не си бил мек. Сега защо искаш да станеш лош? – „Искам да придобия опитности, да се противопоставям на хората, да не ме мачкат.“ Казвам: Никой не може да те мачка, освен ти сам. Какво ще спечелиш, ако станеш лош? Да бъдеш добър при всички свои изпитания, в това е твоята сила като човек. Вие още не сте добри, не знаете какво значи да бъде човек добър. Пуснете доброто да тече през вас. То ще ви освободи от всички утайки и наслоявания на миналото, които днес ви измъчват.

Представете си, че ви е дадена задача да изчистите по някакъв начин тинята от една вада, дълга 5–6 километра. Същевременно ви дават една лопата, ако ви потрябва, да си послужите с нея. Вие веднага взимате лопатата и започвате да гребете тинята и да я изхвърляте навън. Питам: Колко време ви трябва, докато изчистите вадата с тази лопата? – Много време ще ви е нужно. Като чистите така вадата, вие ще се уморите, ще се отегчите и ще напуснете работата си. Този е старият начин на работа. Кой е новият начин? Пуснете през тази вада водата на някой голям, буен извор и ще видите, че той, като минава от единия до другия край на вадата, ще завлече всичката тиня и ще я отнесе в морето. Питам: Какво по-хубаво от това, да пуснете Божествената Любов да протече през вас, че да измие и отнесе всичката кал от вашето дъно? Водата на този извор представя идейния живот, който протича през нас и отнася далеч всичко нечисто. Само този живот може да ни ползва. И затова казваме: Ако имаме живот, нека той бъде изобилен, да тече във вид на голяма струя, че да изчисти нашето дъно от тинята, да остави в него само сребристия пясък и хубавите камъчета. Водата на нашия ограничен живот може да се изчисти само от изобилието на целокупния живот. Изчисти ли се веднъж, пъстърва вече може да живее в тази вода.

Едно нещо трябва да знаете: повдигането на българския народ зависи изключително от вас. Ако вие работите, и той ще се повдига; ако вие не работите, други ще свършат вашата работа, но затова вие колективно ще бъдете отговорни пред невидимия свят за неизпълнение на вашата длъжност. Изпълните ли задачата си, както трябва, невидимият свят ще ви съдейства във всяко добро начинание. Не я ли изпълните вие, други ще дойдат. Вие знаете историята на Мардохей, който работи за избавянето на еврейския народ от царската заповед, според която всички евреи бяха осъдени на избиване. От този ден той стана по-силен, отколкото беше преди това. А вие понякога сте готови да развалите хубавите дела за някакви лични работи. Какво ще спечелите от това? Кой е онзи, който като се е борил с Господа, да е придобил нещо? Яков се бори с Господа, но окуця. Бог му каза: „Ти купи от брата си първородството за една чиния леща и после получи благословението на баща си, но това не беше Божествена постъпка. Сега, ако съвършено изправиш живота си, ще получиш моето благословение“. После Бог бутна Якова по бедрото и той окуця. По този начин Яков получи едно морално поучение. Всеки от вас може да има опитността на Якова, който цели 14 години страда при вуйча си Лавана. Но откак Бог му говори и му показа пътя, по който трябваше да върви, той измени живота си, измени и своето име.

Мнозина от вас искат Бог да бъде благосклонен към тях. И това може, но вие слушате ли Господа? Вие очаквате всичко да ви тръгне по мед и масло и ако не стане така, казвате: „Откак влязохме в този път, откак се обърнахме към Бога, страданията ни от ден на ден се увеличават“. Ако искате да знаете, светските хора страдат повече от духовните. Знаете ли каква мизерия, какви страдания има в света? В Лондон, за пример, има един квартал, в който живеят около 50,000 души, жени, мъже и деца, последните от които не познават бащите си. Когато влезе някой чужденец в този квартал, той непременно трябва да бъде придружаван от стражар. Несигурен е животът на чужденците в този квартал. Там е цял ад. Обири, кражби, убийства стават не само в Лондон, но и в Париж, и в Берлин, даже и в малката София.

Питам: Какво е вашето предназначение в света? Вие сте дошли на земята да възприемете новото и да го приложите. Бог иска да трансформира лошото в добро. Това ще се постигне чрез Любовта. От наше гледище злото никога не е взимало надмощие над доброто. Доброто е по-силно от злото. Любовта е по-мощна от омразата. Днес всички хора, и млади, и стари, има да разрешават свои специфични въпроси. Всеки може да разреши въпросите си при условие да запази вътрешната си връзка с Бога. Това се изисква особено от учениците. Вие ще имате вътрешна борба –

това е в реда на нещата. Едно е важно при този случай: пазете връзката си с Бога! Вие трябва да имате само една свещена идея, а не две, и около тази идея да бъдат групирани всички останали идеи. Велико нещо е човек да има само една свещена идея! Един Бог ни трябва, а не двама. На двама богове не може да се служи. Служите ли на Единния Бог, вие правилно ще разрешите задачите, които ви са дадени в живота.

Казва се в Битието, че Бог създаде първия човек по образ и подобие свое. Това се отнася до Адама, който казва: „Бог мене създаде, а аз – вас“. Адам може да каже, че Бог му е вдъхнал жива душа. Вие, като Адама, можете ли да кажете, че Бог ви вдъхна жива душа? Кой от вас може да каже това? Който може да каже това, той е едно с Адама. При това същият човек, на когото Бог вдъхна жива душа, беше изпъден от рая. Защо? – Защото му липсваше нещо, вследствие на което не можа да запази връзката си с Бога.

Когато Христос дойде на земята, Той носеше една свещена идея – да служи на Бога в Дух и Истина. Той носеше тази идея в себе си и я приложи. По същия начин и вие трябва да приложите поне част от идеите си. Вие можете да ги приложите, имате условия за това. За да можете, като ученици, да имате успех в живота си, едно е важно за вас: или умно да говорите, или да мълчите. Когато говорите нещо, съзнанието ви трябва да е будно, да помните, че имате една свещена идея. Съзнавате ли това, говорете, правете всичко това, което идеята ви изисква. При това, каквато и да е вашата идея, вие ще работите за реализирането по различни методи: като млад, ще работите по един начин; като човек от средна възраст – по друг начин, и най-после, като стар човек – по трети начин. По какъвто метод и да работите, важно е погрешки да не правите. Всяко учение има свои специфични методи за приложение. След като поговорите някому известно време, помолете се на Бога. Кажете: „Господи, нека Твоят светъл Дух благослови всичко онова, което тази душа може да възприеме и обработи в себе си“.

Често вие искате да накарате хората да вярват като вас. Вие в какво вярвате? Някога вярата ви е силна, но никога не издържате. Защо? – Защото търпение ви липсва. Гледам, някой ученик мълчи, всичко понася, но щом изгуби търпение, започва да се оплаква, да роптае и става недоволен от живота. Когато някой човек плаче, страда, причината на това е, че някоя заминала душа страда и изразява скръбта си именно чрез него. Щом знаете това, вие трябва да се пазите. В България, особено, има много изостанали души, които се привличат от вашата светлина, както и от светлината на всички духовни хора изобщо. Вие трябва да възпитавате тези души, а да не се оставяте те да ви въздействат. Когато спите, някой път те ще влязат в тялото ви и сутрин, когато станете, не ще можете да се

освободите от тях. Те са живи същества, които все се налагат, и вие, без да искате, преживявате тяхното състояние и разположение. Вие трябва да знаете законите, чрез които да се освобождавате от тях. Тъй щото никой в света не е свободен. Човек се намира под влиянието не само на видимите същества, но под влиянието и на невидимите, на извънземните същества, които дебнат човека и му казват: „Ще ми помогнеш! Аз имам нужда от помощ“.

И тъй, всички онези, които се приготовляват за работници в шестата раса, те трябва да знаят, че едно от качествата на хората от тази раса е братолюбието. Следователно, който иска да развие това качество, той трябва да създаде в себе си благоприятни условия за неговото придобиване, а разумни същества от невидимия свят ще му помагат да го придобие. За да постигне това качество, човек трябва да се справи с мъчнотиите в своя живот. Това не е трудна работа, но трябва да се знаят методи и начини за правилното разрешение на задачите. Иначе има ли смисъл човек да разреши една мъчнотия, а да се натъкне на по-голяма от нея? За пример, дават на един човек 50,000 лева да си направи една малка къща. Той започва да строи къщата, но докато я свърши, задлъжнява с още 100,000 лева. Какво спечели от първите 50,000 лева? – Спечели си по-голям дълг. При това ново положение той не може да изплаща дълга си, вследствие на което кредиторите му се принуждават да продадат къщата. В края на краищата той остава без къща, без пари, а с голям дълг. Питам: Какво излезе от това благодеяние? Дадоха на този човек 50,000 лева да си услужи, а го оставиха с 100,000 лева дълг.

Сега, като имаме предвид тези положения, ние трябва да се учим както от своята, така и от опитността на другите хора. Има случаи, когато някои хора са вървели много добре в духовно отношение, и току изведнъж, по особено стечение на обстоятелствата, те пропадат. Много ученици са пропаднали, но и много ученици са се повдигнали. Онези от тях, които са спазили Божиите закони, са се повдигнали, а които не са ги спазили, те са пропаднали. Като ученици, от всички се изисква да бъдете търпеливи. Всичко, каквото зависи от вас, изпълнете го; което не зависи, оставете на Бога. Невъзможните неща за вас оставете на Бога. Има неща, които Бог ще уреди; има неща, които по-напредналите от вас същества ще свършат; и най-после, има неща, които вие сами трябва да изпълните.

Друго важно качество на хората от шестата раса е силният стремеж към работа. Те малко говорят, много вършат. По този начин те ще донесат много блага в света.

Искате ли да разрешите правилно мъчнотиите в живота си, занимавайте

се с геометрията. Тя много ще ви помогне. На какво число, например, може да се уподоби кръга и на какво – елипсата? Кръгът е числото едно, единицата, а елипсата – двойката. Когато се говори за човека като единица, това подразбира, че всичката му деятелност се свежда към един общ център, т.е. тя нито се намалява, нито се увеличава. Когато пък се говори за човека като число 2, това подразбира, че става преливане, преминаване на неговите енергии от един център към друг. Следователно числото 2 може да расте, т.е. да се увеличава, когато единицата не може да се увеличава. Тъй щото, ако вие кажете, че ще живеете само за себе си, че никого не искате да знаете и от никого не се нуждаете, тогава вие сте единица. Значи вие сте богат в себе си, считате се за божество. Това подразбира още, че вашият вътрешен обем нито се увеличава, нито пък може да се намалява. Кажем ли, че човек може да се развива, да расте, той е в числото 2, в Божественото и в човешкото. Това, което може да расте и да се развива, е Божественото, което се прелива в човешкото. Тук се съединяват два принципа: Божественото преминава в човешкото, което под влияние на Божественото започва да се развива. Когато човек се развива, той започва да расте; щом расте, той се уголемява. И тогава ние казваме, че Божествената сила в човека расте. Когато хората растат и се развиват, те все повече и повече започват да познават Бога. Това весели Бога, защото ние просвещаваме умовете си, а с това се домогваме до великите закони на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Писанието казва: „Да се весели Бог в делата си“. Не разбираме ли великите Божии закони, ние ги нарушаваме, а с това и Божият Дух, Който живее у нас, се огорчава.
Като ученици, вие трябва да научите закона на различаването, да правите разлика кои състояния са ваши и кои не. Същевременно може да ви посети една добра и една лоша мисъл. Това показва, че два принципа едновременно действат у вас. Вашата задача е да наблюдавате тези различни прояви, да ги анализирате и да ги ползвате разумно. Това, което наблюдава и примирява и двата принципа, то е човекът. Той трябва да бъде солидарен с доброто в себе си, защото само в него може да намери благоприятна почва за своето развитие. Дойде ли злото в човека, то всякога отнема нещо: понижава ума и сърцето, а отслабва волята и тялото. За да избегнете лошите състояния, вие трябва да се самонаблюдавате, без да се плашите.

Някой казва: „Аз не искам да бъда лош човек“. – От вас зависи. Вие всякога можете да бъдете добър. Обаче ако лошото дойде у вас, това не показва, че вие сте лош човек. Опасно е, ако вие се хванете със злото ръка за ръка и го направите господар в своя живот. Злото представлява душа, изостанала в своето развитие, която иска да ви снеме до своя уровен. Тази душа нека направи едно малко усилие, тя да дойде при вас, а не вие при нея. Вие можете да пуснете едно въженце, да покажете по кой път тя може да

дойде при вас. По същия начин и хората се молят Бог да изпрати Духа си при тях. Духът по никой начин няма да дойде при вас. Той може да ви покаже пътя, по който вие да отидете при Него. Отидете ли при Него, Той ще ви научи на всичко, ще ви научи на Великата Божия Любов, Мъдрост и Истина. Изобщо, всяка душа може да отиде при Бога. Това не е изключение. При каквото положение и да се намирате, вие можете да вървите по пътя, който Бог ви е предначертал. Вървите ли в Божествения път, вие ще знаете как да свършите работата, която ви е дадена. За пример, ако някоя майка отиде при Бога, като се върне оттам, тя ще знае вече как да възпитава децата си.

Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Бога“. Докато не бъдем научени от Бога, все ще вървим по човешките пътища, в които има спор, недоразумения, страдания, съмнения, подозрения и т.н. И затова пазете се от съмнението. Не давайте ухо на него, за да не ви измъчва. Телата, които Бог ви е дал, трябва да бъдат в изправност. Окултният ученик трябва да бъде здрав, мускулест, нормално развит. Той трябва да бъде работлив, издръжлив. Не е въпросът за чрезмерен труд, но ученикът работи с Любов, без измъчване, без напрежение на своята енергия. Той трябва да се отличава от светските хора със своето стройно, издръжливо тяло, с хармонични и възвишени чувства, както и с права и светла мисъл. Духовният човек трябва да се отличава във всичко, което върши: дали той ще се прояви в изкуствата, в поезията, в музиката, в готварството – във всичко трябва да се отличава, да внесе нещо ново. Ако искате да познаете дали един човек е добър, накарайте го да сготви. Добрият човек готви вкусно, сладко. Който яде от неговото ядене, се усеща бодър, разположен. Искате ли вие сами да разберете доколко сте добри, омесете един хляб и вижте какъв ще бъде резултатът, след като ядете от него.

Някой казва: „Аз съм завършил своята еволюция, тези работи не са за мене“. Истински духовният човек е готов на всякаква работа. Той не може да избира, да казва, че тази или онази работа е недостойна за него. Той няма да става нито хлебар, нито готвач, но трябва да разбира от всички изкуства и занаяти, да научи и другите хора кой е най-правилният начин за месене, за готвене. Той трябва да внесе новото в света. Защото казано е: „Духът на Истината ще ви научи на всичко“. Ние говорим сега за хармоничния живот, но предвиждаме и мъчнотиите, които ще се явят. Великият цигулар свири добре, но много зависи и от атмосферата. Ако атмосферата е влажна, струните на неговата цигулка ще се разстройват и той няма да свири така хубаво, както би свирил при сухо време. Великият пианист ще свири с вдъхновение, ако има едно ново, добре разработено и здраво пиано, при добър, акустичен салон. Дайте му някое старо, разглобено пиано, и той не може да свири хубаво. Когато домакинята има

светла, приветлива кухня, с чисти, здрави, добре калайдисани съдове, тя готви с радост и въодушевление. Оставете я в някоя мрачна, тясна кухничка, с некалайдисани съдове, с пробити тенджери, с изядени лъжици, тя или ще се откаже от изкуството си, или ще готви без разположение. Тъй щото, когато говоря и се произнасям за нещата, аз всякога имам предвид мъчнотиите, които изпъкват пред тях. Всеки има мъчнотии в живота си, които той непременно трябва да преодолее.

В такъв случай, когато ще се произнасям за погрешките на хората, аз спазвам следния Божествен закон: на 100 погрешки аз отбелязвам само една, а 99 прощавам. Давам ли доклад за погрешките на хората, аз изнасям само тези, които съм отбелязал в книгата. Когато се произнасям за добрините на хората, аз се ръководя от друг Божествен закон, обратен на първия: на 100 добрини аз отбелязвам в книгата 99 от тях, а само една пропускам. Пропуснатата добрина отива за сметка на неотбелязаните 99 погрешки, да ги уравновеси. Значи една добрина компенсира 99 погрешки. И вие спазвайте тези две правила в живота си, ако искате голяма част от мъчнотиите ви да се разрешат правилно. Само по този начин човек може да си създаде отличен характер, но той трябва да работи. Сега ние живеем при най-благоприятните условия, които трябва да използваме разумно.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 31 март 1926 г. в град София.

1926_04_04 Трансформиране на енергиите
лекция пред специалния клас

ГРУПИРАНЕ НА СИЛИ / ТРАНСФОРМИРАНЕ НА ЕНЕРГИИТЕ

Двадесет и първа лекция
4 април 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме на темата „Жабата като символ".

Чете се темата „Произход на десетичната система".

Сега ще ви задам няколко въпроса, върху които да размишлявате. Като ученици, вие сте изучавали естествените науки, учили сте за стоножките, за паяците и т.н. Запитвали ли сте се защо Природата е турила сто крака на стоножката? Защо е турила четири чифта крака на паяците. Както виждате, Природата си служи с ред числа: с десет, със сто, с хиляда и т.н. Оттам произлизат подразделенията на нещата на десет, на сто, на хиляда и др. От друга страна тя работи с числата седем, четиринадесет, двадесет и едно и т.н. Ние наричаме тези групи от числа гами: една гама, две гами, три гами и т.н. Изобщо Природата си служи с различни числа. В химията например виждаме как по един, по два, по три и повече атома от различни елементи се съединяват помежду си и образуват сложни тела или съединения. Това се обуславя от валентността на елементите. Коя от двете системи е по-правилна: седмичната или десетичната? – Десетичната. Кабалистите си служат повече с десетичната система. Числата, с които си служим в живота, не са абсолютно точни, заради което те са разделени на по-малки от тях. Например единицата може да се дели на десет. Получената десета част също се дели на десет, и т.н. И при това положение обаче пак се оказва известна непълнота. Тъй щото числата, както и фигурите, с които геометрията си служи, са непълни мерки. Квадратът, правоъгълникът, петоъгълникът, шестоъгълникът, кръгът представляват ограничени светове. Те са мерки, с които можем да си служим само при известни условия. Колкото и ограничени да са тези мерки, все пак човек трябва да има знания, да си служи с тях.

В какво се заключава истинското знание? – В познаването и разбирането на първичните образи, с които Природата си служи. Геометрията, с която

Природата си служи, наричаме първична, идейна. Геометрията и математиката, с които съвременните учени си служат, са преводи от образите на Природата, нагодени според условията на сегашния живот, според състоянията му. На какво се дължи остаряването? – На образуването на сложни съединения, които се натрупват в тъканите, без да може организмът да ги усвои. Ако се приеме, че клетките са безсмъртни, един ден те ще се разпаднат, ще прекъснат своята деятелност, вследствие на което човек умира. Във всеки организъм съществува една централна клетка – монада, около която всички останали клетки се групират и образуват даден организъм. Докато организмът е жив, между централната клетка и всички останали клетки съществува известна връзка. Щом тази клетка започне да се къса, клетките се разединяват една от друга, отделят се от централната клетка и организмът умира. Това наричат хората смърт, разваляне на съдружието. Както човек губи силата си и отново я придобива, както може да прогресира и регресира, същото става и с въглерода. Като минава от минералното в растителното и от растителното в животинското царство, като стигне дори до човека, въглеродният атом постепенно се развива, придобива нещо повече от това, което по-рано е имал. Както печели нещо, така той може и да изгуби. Като изгуби силата си, той става инертен, недеятелен, мъчно влиза в съединения с други елементи. Следователно всички елементи, които са изгубили своята първична сила, изгубват своята активност, вследствие на което те могат само да се наслояват, да образуват утайки, които говорят за един завършен процес. И след това трябва да минат години, за да може даден елемент отново да придобие силата си. За да влязат тези елементи в съединения, нужни им са специални условия.

На същото основание, когато казваме, че известен орган е атрофирал, това показва, че клетките на този орган са изгубили своята деятелност, своята първична сила. Ако не са изгубили силата си, изгубили са стремежа си едни към други, вследствие на което между тях не може да става никакво взаимодействие. За да не изпада в такова състояние, човек не трябва да държи дълго време в ума си мрачни, отрицателни мисли. Ако в това състояние става поляризиране в човека, т.е. така се явяват две противоположни идеи, той може да излезе от своята скръб и да смени състоянието си. Например някой човек заболява сериозно, но едновременно с това в него се явява надежда, че ще оздравее. При това положение той наистина оздравява. Обаче има случаи, когато в болния не се явява никаква надежда за оздравяване. Той казва: „С мене всичко е свършено.“ Когато в желанията на човека се яви някакво раздвояване, той се бори, но поне се движи. Обаче яви ли се в него едно отрицателно желание, без някакво раздвояване, работите му не вървят добре. С този човек всичко е свършено. Човек се натъква на големи опасности в живота

си, когато в ума му се родят непостижими идеи. Има идеи, постигането на които е толкова възможно, колкото е възможно човек да прекара водата на Великия океан през отверстие, голямо като тънка игла за шев. За колко милиона години може да изтече водата през такова малко отверстие? Можете ли да прехвърлите водата на Великия океан на друго място? Или можете ли да измените посоката на движението на водата във Великия океан? Когато един континент потъва, друг се явява. Когато един човек умира, друг се ражда. Изобщо има идеи, които при сегашните условия човек по никой начин не може да постигне.

Сега да се върнем към въпроса за десетичната система. Кой е научил човека да си служи с тази система? – Тя му е останала в завещание от неговите предци. Те са първите учители на човечеството. Това, което хората днес учат, е написано от първите им учители. Всичко, каквото днешната наука познава, е предадено от първите учители на човечеството. Съвременните учени правят преводи от оригиналните произведения на своите предци. Някой съвременен учен работи върху даден въпрос от науката цели 20 години и най-после открива нещо. Много естествено е, че ще открие. Като мисли усилено върху даден въпрос, той нагажда мозъка си така, че го довежда до положение да възприема мисли чрез внушение от разумни същества, които се намират във висшите светове. Този учен е трябвало да напряга мозъка си 20 години наред, докато направи връзка със същества от разумния свят. Следователно чрез мисълта си човек се свързва с интелигентни центрове във Вселената и по този начин предава тяхната мисъл. Ако цялото човечество може да направи съзнателна връзка с възвишения свят, това ще се ознаменува като нова епоха в културата. При това положение човек ще може да добива знанията си направо от този свят. Някои от посветените египтяни са придобивали знанията си именно по този начин. Те са били поставяни в магнетичен сън, през което време излизали от тялото си и се издигали високо в пространството, отдето наблюдавали Земята и разположението Ѝ около другите планети. Така те са проверявали такива неща, които по никакъв теоретически начин не биха могли да научат.

Пред сегашните хора се открива още по-велико бъдеще. За тях иде нещо по-велико, по-красиво. За да дойде до Новата култура, човек трябва да се откаже от своя обикновен, дребнав живот. Дребнавият живот на човека не е нищо друго, освен живот на бръмбара, който ту излиза от дупката си, ту се скрива. Като падне някоя сламка в дупката му, той започва да се качва и слиза от нея, да я изследва, да разсъждава как се е създала. Бръмбарът не може да си отговори кой е създал сламката и как е станало това, но човек може да му обясни всичко, защото той вижда нещата. Когато в ума на човека влезе някоя нова идея, и той се намира в същото положение, в

каквото бръмбарът – по отношение на сламката. Всяка нова идея за него е подобна на сламка, която пада в скривалището на бръмбара. Ако в ума на човека проникне съмнението, той веднага изскача от дупката си. Защо? – Съмнението не е присъщо на неговата душа и внася смут в него. Той иска да се освободи от съмнението. Щом види желанието на човека за освобождаване, разумното начало в него му казва: „Време е вече да излезеш от дупката си." – „Какво трябва да правя?" – „Птица трябва да станеш." Това са правите мисли, правите разсъждения в живота. Хората се подсмиват на бръмбарите, без да си дават отчет, че в ежедневния си живот те постъпват като бръмбари. Понякога те са нерешителни, двоеумни са като бръмбари. Като хора те трябва да бъдат смели и решителни, без страх, със строго определени идеи за нещата. Страхът може да бъде вън от тях, а не вътре в тях. Човек трябва да бъде господар на своя страх, да го управлява, както мечкарят управлява мечката. Човек трябва да тури юлар на страха си и да започне да му удря на тъпан, да го разиграе малко. Разгневи ли се човек, нека тури юлар на гнева си и да го разиграе малко. Какво виждаме днес? Наместо човек да разиграва страха, страхът разиграва човека. Наместо човек да разиграва гнева, гневът го разиграва. Това, което човек днес преживява, ще послужи като материал за бъдещата наука. Това, с което сегашната наука се занимава, науката на миналото ни най-малко не се е интересувала от него. Например съвременните учени изучават как расте ябълката, как става разклоняването Ӑ, колко клончета растат отдолу и т.н. Те знаят, че първо се явяват два семедела, после още два, които се разполагат на кръст, симетрично, и постепенно се разклоняват. Двата семедела представляват две възможности при развиване на ябълката. И тъй, като дойдем до растенията, ясно виждаме двата живота: материалистичния и духовния. Първият е изразен в корените, а вторият – в клоните. Геометрически тези два вида живот могат да се представят във вид на триъгълници (фиг.1).

Триъгълникът ABC представлява материалистическия живот – живота на корените. Триъгълникът CA1B1 – духовния живот – живота на клоните. При правилно развиване на растенията енергиите и соковете на корените вървят към клоните, а енергиите и соковете на клоните слизат към корените. Тази обмяна помага за растене и развиване на растенията. Такава обмяна става и в човека: енергиите от физическия му живот отиват в духовния, а енергиите от духовния му живот слизат във физическия. Това значи правилна обмяна, правилно превръщане на енергиите. Енергиите от нисшия живот трябва да отидат във висшия, там да се преработят. Така преработени, те слизат отново в нисшия живот, за да го повдигнат на по-високо стъпало. Тъй щото, когато се говори за духовен живот, това не подразбира само живота на клоните, но и живота на корените – подразбира пълния живот. Духовният живот включва в себе си и

физическия. Под духовен живот съвременните религиозни хора разбират само живота на клоните, вследствие на което в тях настава израждане. Израждането подразбира анормално състояние на човешкия организъм, в което енергиите му не се трансформират правилно. При слизане на енергиите от Духовния свят във физическия и при качването им от физическия в Духовния е нужна наука, с която човек трябва да се справя. В тези два процеса се крие смисълът на истинския живот. Следователно, ако не знае да трансформира правилно енергиите на своите нисши желания, човек може да заболее. Това заболяване ще се отрази върху чувствата му, върху неговия духовен живот. Ето защо, едновременно с анатомията и физиологията на физическото тяло, човек трябва да изучава анатомията и физиологията на астралното си тяло. По този начин само той ще може правилно да трансформира енергиите на своя организъм. Болестите на съвременните хора се дължат именно на неразбирането на закона за превръщане на енергиите. За да дойде до естествено приложение на този закон, човек трябва да живее висок морален, идеен живот. Дали ще се занимава с музика, с художество, с изкуство – за всичко се изисква идея. Някой художник рисува портрет на велик човек. Той първо трябва да спре вниманието си върху челото, върху носа и брадата му, да изчисли техните съотношения, и тогава да пристъпи към работата си. За да нарисувате един човек, както трябва, необходимо е да го познавате, да знаете каква е била мисълта му, какви са били неговите чувства и постъпки.

Като пишете темите си, не трябва да вадите общи заключения от един факт само. Някой от вас е писал, че десетичната система е произлязла от това, че човек имал по десет пръста на ръцете и на краката си. Ако е така, какво ще кажете тогава за стоножката, за осмокракия паяк и т.н? В пътя на своето творчество Природата си е служила не само с една, но с много системи, които не са в противоречие. Между всички системи на Природата има пълно съотношение. Едно дете знае да брои до три. Като се върне от училище, то започва да брои пред майка си: 1,2,3. Неговата система се състои само от три члена. Друго дете брои до шест – системата му се състои от шест члена. Вие броите до милиарди, но колцина от вас са броили от едно до милион, без да се отегчат? Като дойдат до някое място, спират. Вземете житни зърна и пребройте от тях милион зрънца. Само по този практически начин ще разберете какво нещо представлява милионът.

Често се запитвате защо човек не издържа в живота. Защо не издържа на изкушенията? – Това се дължи на силно развитата стомашна система на човека. Стомахът представлява физическия живот на човека, изразен в триъгълника АВС на фиг.1. Ако стомашната система на някой човек е силно развита, той не може да издържа пред големи изкушения и се проявява като неморален – много яде, много пие. Той не е в сила да

превърне своите физически енергии в духовни. Вторият триъгълник, CA1B1, представлява умствения живот на човека. Когато умствените енергии вземат надмощие в живота на човека, в него се явява желание да стане виден човек на Земята. За да не изпадне в тщеславие, човек трябва да знае как да трансформира енергиите на своя мозък. Изобщо енергиите във всички светове трябва правилно да се трансформират, за да не създават наслоявания в човека. Този закон трябва да се спазва при възпитанието на младото поколение. Веднъж дошъл на Земята, човек трябва да слиза и да се качва правилно. Това представлява съчетание на материалното с духовното, вследствие на което човекът ще се грижи еднакво и за двете свои естества. Материалният живот без духовния няма смисъл. И духовният живот без материалния няма смисъл. Нито Дух без материя може да съществува, нито материя без Дух. Човекът трябва да бъде духовен, но същевременно трябва да бъде и материален. Обаче между двете му естества трябва да има пълна хармония.

Материалното и духовното естество в човека са условия за постигане на възвишения живот, към който той се стреми. Като знае това, човек не трябва да отрича нито материалния, нито духовния живот. Те трябва взаимно да се допълват, всякога да са в правилна обмяна помежду си.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)

32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Групиране на сили

Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)

14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_04_04 Дава плод
неделна беседа

ДАВА ПЛОД

Беседа държана от Учителя на 4 април 1926 година, гр. София.

„Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то не дава плод.“

Ще говоря върху стиха: ако житното зърно не падне или казано на съвременен език, ако житното зърно не се посее. Условията на живота са велик подтик за реализиране на разумния живот. Защото майката, която ражда има идея. Бащата, който съгражда дома, има идея. Писателят, който пише, има идея. Държавникът, който управлява, има идея. Войнът, който воюва, има идея. Каквато постъпка и в каквото направление да се извърши, зад нея всякога седи един малък подтик. Значи, човек трябва да има подтик. Не само подтик трябва да има, но трябва да разбира основните закони, върху които се гради разумния живот. Човек не трябва да има едно повърхностно разбиране на нещата. В това отношение, ако вземем индусите, според както изучават човешкото естество, те имат по-правилна философия от европейците. Наистина, те не са изучили толкова физическото тяло на човека, но са изучили духовните му тела, т.е. неговите по-тънки тела. Тях те са изучили добре и за тях имат една вътрешна физиология и съобразно тази физиология, могат да извършат неща, които европейците не могат. Те се занимават от хиляди години с тия въпроси, докато в нашата съвременна наука едва сега започват да изучават строежа на човешкото тяло по-подробно, отколкото до сега.

Христос прави едно сравнение, казва: Ако житното зърно не падне на земята, не може да се размножава. Размножението е закон за разумния живот. Плодете се и се множете, казва Писанието. Само разумният човек може да се размножава, а неразумният човек само се дроби. Да дробиш попара, това не е разумен живот. Да чупиш камъни, това не е разумен живот. Да градиш, това е друго нещо!

Ако житното зърно не падне. На какво? На добра почва подразбира Христос. То само остава и не дава плод. Следователно, всеки живот има свои специални условия за развитие. Забележете, всеки индус може да ви разправя за 7-те тела, които човек има, но при това всеки индус очаква някой велик учител да дойде и да им говори. Значи това знание нищо не ги ползва. Човешките тела прогресират епохално. В тях има известни творчески вълни, които ги подтикват, тъй както силите в природата подтикват пролетта да се прояви. Има вълни на физическото тяло, има

вълни на астралното тяло, има вълни на умственото тяло, има вълни на причинното тяло. Значи, човек може да знае строежа на своето тяло, но това тяло има нужда от хранене. Ако не го храниш, това знание е на половина знание. Същото нещо се отнася и за умственото тяло, както и за другите тела. Човек не може всякога да се развива умствено. Този закон е верен и по отношение на индивидите, и по отношение на народите и по отношение на цялото човечество. Следователно, когато говорим за цялата епоха, разбираме, че в света иде нещо велико, което не е било досега. Ето защо човек трябва да се стреми да схване божественото, а не трябва да се спира върху формите. Мнозина се спират върху това, през коя чешма минавала водата. Не е въпросът в това, през коя чешма минава водата. Не е въпросът и в това, чрез коя църква, чрез кой народ ще дойде спасението на света. Всеки народ, който мисли, че е изпратен с мисия да спаси света, в дадения случай той е една чешма. Обаче туй, което спасява света не са народите. Спасението иде от божественото начало. Бог спасява хората. Божественият Дух спасява хората. Любовта ги повдига, Мъдростта ги съгражда, а Истината ги освобождава. Тъй разбирам аз въпроса.

Всички съвременни хора сега се бият само за свобода. Цялото общество днес иска свобода. Нали всички сте българи. Едно време българите се оплакваха от турците, които ги управляваха, че ги направили роби. Добре, българите сега сами се управляват и са няколко сантиметра по-горе, но все още не са доволни. Ако отидете в Англия, ще видите, че англичаните не са доволни от английското управление. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците не са доволни от американското управление. Може да кажете, че англичаните са виновни. Не, донякъде само са виновни, защото и те не разбират напълно божествените закони, по които трябва да се управлява един народ. Когато някой народ иска свобода, знае ли защо я иска? Когато някой човек иска знания, знае ли защо ги иска? Когато някоя мома иска красота, знае ли защо я иска. За едно разумно общество, красотата е благословение, но за едно неразумно общество, красотата е опасно нещо. Красотата на един момък е опасно нещо за харема. Чрез нея той може да подмами жените в харема. Та казвам: ние разумните хора трябва да разрешим въпроса за живота правилно. Всеки за себе си трябва да разреши правилно този важен въпрос, защото освен него ние имаме материални въпроси, които засягат личността. Ние имаме още и обществени отношения, които засягат нашите чувства. Ние имаме общочовешки отношения, които засягат нашия ум. И най-после имаме отношение към един възвишен свят т.е отношения, които се отнасят до Бога. Това са ред степени, ред йерархии нагоре в нашия живот. В този смисъл никой в света не може да бъде абсолютно свободен, да прави каквото иска. Ти, който в този момент можеш да подвижиш ръката си нагоре, знаеш ли през колко процеси е минало това разрешение, докато

най-после реализираш това движение във физическия свят? Най-първо заповедта за движение на твоята ръка трябва да е излязла от Слънцето. Някой ще каже: смешно е да се говори, че за движението на ръката трябва да вземе участие и самото Слънце! Да, трябва да знаете, че за движението на ръката се дава заповед отгоре, от главната квартира, от Слънцето. Когато аз искам да дигна ръката си, трябва да запитам Слънцето мога ли да вдигна ръката си? И когато ми отговорят, че мога, аз я вдигам. Искам да изляза от къщи, питам: мога ли да изляза? И веднага ми отговарят: можеш да излезеш. Получа ли отговор, само тогава вземам шапката, бастуна си и излизам. Ако нямам разрешение от главната квартира, от Слънцето, не излизам. Ще кажат, че някоя жена не може да излиза из града, понеже мъжът ѝ не разрешава. Не, Слънцето не ѝ разрешава.

Та казвам: можем ли да изразим всичко онова, което става в нас? Защото домът и животът трябва да бъдат съградени на разумни начала. Ако искам да живея като човек трябва да зная за какво и защо живея. Ако живея в едно общество, трябва да зная защо живея, трябва да имам разумни отношения към него. И ако вярвам в Бога, трябва да имам разумни отношения към него. Някои хора имат правилни понятия, правилни схващания за Бога. Изобщо, тази велика идея прониква в основата на живота и ние някой път я наричаме човешки дух, или човешка душа, или човешки ум, или човешко сърце или човешка воля. Някой път я кръщават с името обществен морал или държава. Хиляди имена ѝ дават, с хиляди имена я кръщават, но тя е една и съща сила, която действа в света. Тази сила е еднакво важна, както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човек. А ние според нашите схващания мислим, че когато природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, природата е същата и когато създава едно малко бръмбарче и когато създава един човек, само че бръмбарчето е предговор към създаването на човека. Някои питат: защо бръмбърът бръмчи? Той като хвърчи покрай ухото ти бръмчи и казва: слушай, за да живееш един щастлив живот, трябва да мислиш, а пък моят живот се обуславя само в моето бръмчене. Аз съм създаден да бръмча.

Христос казва: ако житното зрънце не падне. Да, туй житно зърно трябва да се посее. Някой път любовта може да бъде като почва. Вие изучавали ли сте какво нещо е почвата на любовта, от какви елементи е съставена тя? Някои градинари изучават например каква трябва да бъде почвата, в която ще виреят известни растения. Например, те изучават на каква почва вирея лозите, на каква ябълките, крушите, лимоните, портокалите, бананите и ред други плодни дървета и растения. Те проучват почвата, както и климатическите условия, при които виреят разните растения. Казвам: пред нас седи една широка област за проучване. Ние трябва да изучаваме

условията, които съществуват в двата полюса на Земята, а именно екваториалните условия, както и условията при студените северни места. Между тях ще изучаваме и условията при умерените пояси. Такива три вида условия има и в обикновения живот.

Мнозина поддържат, че ние трябва да вярваме в Бога и да му се молим. Добре. Да допуснем, че всички ние се молим на Бога, а не работим. Какво ще бъде положението на Земята? Ако разберем в буквален смисъл, че трябва постоянно да сме в молитва и речем всички, мъже и жени, където и да сме, било по улиците и по домовете си, да отправим погледа си нагоре към Бога и съзерцаваме, какъв смисъл щеше да има нашия живот? Да допуснем и другото положение, че по цели 12 часа на ден не се спираме, а само се движим от едно място на друго. Знаете ли какъв хаос, каква бъркотия щеше да има в света. Някой казва: с молитва само не става. Казвам: но и с движение само не става. Философията седи в това да разбирате какво значи движение и какво значи молитва. Когато разумният човек разбере великия закон на молитвата, той ще стане истински човек, той ще стане един от великите адепти. И когато човек разбере, какво нещо е разумното движение, той пак ще стане един велик адепт. Да се мести човек от едно място на друго, това не е движение. Молитвата пък не подразбира, че ти трябва да се спреш на едно място и по цели часове да се молиш. Ти можеш да се движиш и пак да се молиш, както можеш да работиш, а едновременно и да се молиш. Работата не изключва молитвата. Ти можеш да копаеш и едновременно да се молиш. Някой казва: аз трябва да отида на църква. По-добра църква от отвореното небе няма. Най-хубавото кандило в света, това е Слънцето. Има ли по-хубаво нещо от това, да излезеш вечерно време и да погледнеш към всички запалени божии кандила? Ти се молиш и чувстваш навсякъде божието присъствие. И какъв по-добър свещеник от Божия Дух, който започва да ти говори и да събужда в тебе онова божествено, свещено чувство към Бога? И какво по-хубаво нещо от това, да виждаш Бога горе на планината, както Мойсей го е видял? Някой казва: Бог никой никога не е видял. Казвам: слепите никога не са виждали Бога, но които имат очи, те са го видели. Казвате: Писанието казва, че Бог никой никога не е видял. Да, вярно казва Писанието, че слепите хора не са виждали Бога, но всички хора, на които духовните очи са отворени са видели Бога. И затова Христос е казал: чистосърдечните ще видят Бога. Виждането подразбира дълбоко знание.

Ето защо ние трябва да изучаваме Бога в Неговото проявление. Да се съгласяваме с Неговата воля, с Неговото съзнание и с Неговата мъдрост. Ние трябва да изучаваме Бога, чрез един свят живот, чрез едно Царство, чрез един народ. Но освен едно обикновено общество, или един обикновен народ, или едно обикновено царство има и едно Божествено общество,

един Божествен народ, в които се събират всички общества, всички народи и всички царства. Така седи въпросът. Следователно, за да може дадено царство на Земята да благоденства, трябва да има законите на божественото царство в себе си. Същото нещо се отнася за всеки народ, както и за всяка религия. И в Божествения свят има религия и там се служи на Бога. Аз питам всички ония правоверни, които казват че знаят как да вярват, знаят ли те как трябва да се молят? Виждали ли сте някой ангел как се моли? Аз съм виждал картините на някои художници, които представят как се моли някой ангел. Те го представляват паднал на колене, тъй както едно време учителите са туряли своите ученици на колене, когато не си знаят урока. Това обаче не е истинско художество, това не е молитва. Всеки, който рисува не е истински художник. Под "молитва" в духовния свят ние разбираме изучаване на Божествения език. Молитвата е първият метод, чрез който ние започваме да изучаваме Божествения език. Щом започнеш да се молиш, ти изучаваш буквите, а после и първите слогове на Божествения език. Ако не се молиш, никога няма да изучиш този език. Някой казва: защо трябва да се молиш? Защото само чрез молитвата ще научиш Божествения език. Ако учителят ти те постави в положение да изучаваш този език, какво лошо има в това? Някой казва: ние знаем да се молим. Добре, кажете тогава какъв е първия слог на думата любов? Не зная. Значи, още не си започнал да учиш. Някой те бие и ти казваш: братко, моля ти се не ме бий? Той не обръща внимание и продължава да те бие. Туриш му в ръката 4-5 000 лева и той престава да те бие. Като туриш злато в ръцете на хората, те вече не те бият. Питам: мъжът бие ли онази домакиня, която знае да точи хубави баници, която знае хубаво да готви, добре да нарежда и чисти къщата, да услужва на мъжа си по най-модерен начин. Кога мъжът бие жена си? Когато по цели дни ходи из махалата, не готви, не се прибира в къщи. Затова, когато се върне в дома си, той я кръщава. Това е особен начин на кръщение, който не е много приятен. С добрата домакиня не се постъпва така. Кой е добрият домакин? Който може да направи хубава къща на жена си и като влезе в къщи събува обувките си още отвън или ги изчиства, за да не внася кал и прах в стаите. Този домакин зачита труда на жена си. Той сваля още отвън прашното си палто и влиза вътре чист. В ръцете си носи зюмбюл пълен с провизии и около него се събират всичките му деца, радостни и весели. Не е добър онзи домакин, който се връща в дома си с празен зюмбюл и още от вратата започва да дига шум, вика, кара се, защото няма нищо наготвено.

Та казвам: ако обществения строй днес е такъв, това не е никакво разбиране на живота. В божествения свят не може да се живее така, но в човешкия може. В човешкия живот може да се бием, да се охулваме, да се одумване, както виждаме това да става от хиляди години насам. Какви ли

не побоища, горения, затваряния и какво ли не виждаме, но с това света оправи ли се? Колко бой са изяли досега жените в света, но с това внесе ли се подобрение? Пък и мъжете колко бой са яли по бойните полета, но поправиха ли се с това? Мъжът е биел, но и той е бит. Жената е дъщеря на Бога и онзи мъж, който си позволи да бие дъщерята на Бога, Господ му отнема краката, ръцете и т.н. Господ не позволява да бият дъщерите му. Сега аз поддържам жените, наричам ги дъщери на Бога и затова те ще кажат: така е това! Да, но има и синове Божии. Ето защо, онези дъщери, които си позволяват да бият синовете Божии, да му мислят! Ще видят те как се бият синовете Божии! Еднакво трябва да почитате и дъщерята Божия и синът Божий. Ще почиташ тези два принципа, ще ги считаш като свой идеал, защото те са свещени. Значи, ако житното зърно не падне на земята т.е. в любовта и не разбере тези два велики принципа, че в света идват две вълни, то ще остане само. Когато Христос дойде, той носеше една вълна и онези народи, които приеха тази вълна се повдигнаха и благословиха. Всички онези народи, които не приеха тази вълна, сега бедстват.Тази вълна е накрая си вече. Приемете тази вълна и тя ще ви приеме. В света няма повторение на нещата. Всеки момент, всяка минута носи нещо ново. В божественото именно се крие вечната красота, вечното разнообразие, а в човешкото е вечното еднообразие, вечния недоимък и глад. В божественото има изобилие, в него няма гладни хора. Божественото подразбира ред и порядък на нещата.

И сега Христос се обръща към окръжаващите го, към своите ученици, които го разбират и казва: ако житното зърно не падне, само ще остане, но ако падне, ще даде плод. Ако падне, ще даде плод. Това подразбира: когато аз се кача горе при Отца, ще привлека всички хора към себе си. Когато ние имаме в себе си принципа на любовта, ще привлечем всички хора към нас. Този принцип е един и същ навсякъде. Той действа еднакво в и ангелите, и в човека. Не смесвайте любовта с това, което хората наричат страсти. Някой казва: гори ми сърцето! Че сърцето ти гори, това не е любов. Някой казва: от много любов главата ми се замая, шашардисах се. Че главата ти се замаяла, това не е любов. Някой момък видял на улицата една мома, той се шашардисал и тя се шашардисала. Не, когато любовта влезе в сърцето ти, тя ще те научи да говориш много хубаво. Умът ти ще се отвори и ти няма да се шашардисваш. Когато искаш да поздравиш онзи, когото обичаш, няма да си наведеш главата до земята, но ще му отправиш един нежен поглед, за да познае, че ти носиш за него най-хубавите мисли най-хубавите чувства и пожелания.

Сега бих ви запитал: как са у вас синовете Божии и дъщерите Божии? Писанието казва:"Не огорчавайте в себе си Духът Божий, с който сте запечатани!" Какво трябва да подразбираме от този стих? Щом влезе

човешкото в нас, ние веднага огорчаваме божественото. Умен човек ли е този, който заради човешкото жертва божественото? Не е умен. Любовта на Бога и човешката любов се различават по следното: Божията Любов включва в себе си всичко. За да бъде любовта ти съвършена, трябва едновременно да обичаш всички. Ти трябва да обичаш не само своите ближни, не само себе си, но всички същества по целия свят, за което съзнанието ти всеки момент трябва да бъде будно. Само тогава ти ще чувстваш една вътрешна радост. Съзнанието на всички същества ще образува едно цяло и ти ще се разговаряш с това общо съзнание. Чрез това съзнание именно Бог ще ти проговори. И тъй, щом се слеем в едно общо съзнание, Бог ще проговори на всички. Бог ще говори само в една частица, а всички ще приемат говора му. Това нещо Бог може да направи, а човекът не може. Това значи съзнание. Ако любовта ти е човешка, ти ще се влюбиш в една жена и ще я обичаш ден до пладне. След това твоята любов ще се измени. Защо? Ти ще я любиш само докато е млада и красива, но щом изгуби младостта и красотата си, няма да я любиш повече. Някой казва: аз ще те любя до гроба. Питам: дайте ми една статистика, да видя колко от тия обещания са запазени! Как ще ги опазиш? Аз уподобявам човешката любов на една малка вадичка, която и от най-слабото слънце изчезва. Някой казва: моята вадичка ще остане и при най-горещото слънце. Да, но като изгрее и припече силното слънце, казвам: виж, от твоята вадичка вече и помен няма. Божията любов е велика река, която тече навсякъде, пои всички хора и всички живи същества. Тя е еднакво изобилна и при най-горещото слънце, както и при най-слабото. Слънцето разбира тази вода.

Та казвам: ние сега ще изучаваме човека. Ще кажете: ама аз имам особени разбирания за света. Радвам се на вашите особени разбирания, но казвам: аз пък имам божествени разбирания за света. Аз искам да разбера, какви са моите отношения в даден случай не само към Бога, но към всички същества. Онзи човек, който живее божествен живот като мине през някоя гора, ще знае какво да прави. Той ще полее най-малко 40-50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извора. На някои реки пък ще направи бродове. Това е разумният човек. Знаете ли какво нещо представляват тия извори? Това са изворите на всеки човек в света. Ако ти изчистиш един запушен, прашасал извор, откъде знаеш, може би този извор съответства на живота на някой държавник в обществото. Този човек като не знае начин да си помогне, чувства живота си запушен, затруднен. Ако ти изчистиш извора на този човек, ще помогнеш да се просвети ума му. Нему не дохожда на ум да отиде горе на планината да изчисти своя извор. Къде е този извор? Може да е на Витоша, може да е на Мусала някъде, а може и да е на друга някоя планина. Аз бих желал българите да чистят тия извори. Ако всяка година българите биха ходили да очистват Горното

езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа, какво биха придобили те. Вие ще кажете: малко ли работи има да чистим, че ще трябва да се занимаваме и с тия неща? Аз доколкото виждам, работите на българите се оправят само наполвина. Доколкото е изчистено онова езеро на Мусала, дотолкова са очистени и техните работи. Това може да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така седи работата. Колкото ледовете се стопяват на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ. Казвам: обръщайте внимание на малките работи в живота!

Друго нещо, което забелязвам между духовните, между религиозните хора е това, че те се скоро обиждат поради това, че стават много чувствителни. Но духовният човек трябва да седи на своята висота и да знае, че думите омраза и обида в Небето не съществуват. Думата куче в ангелския свят не съществува. Аз правя превод на тази дума. Думата куче в ангелския свят означава приятел. Когато някой ти каже, че си куче в ангелския свят значи: ти си ми приятел. Думите куче и приятел са синоними. Ти можеш да биеш кучето по 20 пъти на ден, но то има една слабост, лесно прощава. Ти го биеш, а то се прислонява при тебе и казва: При тебе ще дойда пак, няма де другаде да отида. Кучето не носи никаква омраза и никаква обида към домашните си, към приятелите си и това е една отличителна страна у тях. За тази любов към господарите си, понякога то се хвърля на външните хора. Питам ви сега: как ще преведете думата куче в Божествения свят? Аз няма да ви я превеждам. Казват за някого: той е цяло куче. Казвам: не, той е един добър приятел. Ако разбираме живота така, ние ще можем да приложим в него своето индивидуално разбиране. Всеки трябва да възприеме тази вълна, която иде сега в света. Някой иска да бъде писател и взема перото. Пише ли, пише, но този ден не му върви нещо, никакви рими не идват в ума му. Погледне написаното, сам не е доволен, нищо не излиза. Някой цигулар вземе цигулката си да свири, но нищо не излиза. Казвам: този цигулар няма вдъхновение. Някой път жената шие, но нищо не излиза от това. Друг път готви в къщи, но и от това нищо не излиза. Някой път и работите на учителя не вървят. Соломон е казал: за всяко нещо в света има определено време. То значи: за всеки човек има една Божествена вълна, която го подема. За това ти трябва да чакаш тази Божествена вълна да те подеме и ти тогава ще свършиш работата си. Станеш ли сутрин не бързай да отидеш веднага на нивата си. Спри се да видиш дошла ли е тази Божествена вълна, която ще те подеме и даде подтик за нивата. Някои казват: как е възможно да чакам да дойде някаква си вълна, когато толкова много работа ме чака! Казвам: представете си, че сте в някоя местност в Америка, която обикновено бива суха, но понякога, когато дойдат приливи и отливи на водите, случва се, че тази местност се залива с вода, която достига на височина около 20-30 метра. Как ще

пътувате през тази област. Нали ще трябва да чакате прилива на водата или да настане отлива? Може ли да вървите през времето когато има голям прилив? Ако има прилив няма да минаваш със своята кола, ще чакаш отлива. Тогава ще впрегнеш колата си и ще минеш на другата страна. Такива приливи и отливи стават и в човешката душа, в човешкия живот. Ако ти си човек, ще чакаш да настъпи отлива и тогава ще пътуваш. Ако си птица, има ли нужда да чакаш отлива? Не, ще прехвръкнеш и ще отидеш на другата страна. Значи, човек, който е ограничен на Земята и се занимава само с материални работи, ще чака отлива и тогава ще мине на другия бряг. А човекът, който живее в Божествения свят прилича на птица, която може да мине на другия бряг и при най-неблагоприятните условия на живота.

Другата страна на житното зърно е тази, че то трябва да излезе от хамбара, да напусне своето спокойствие, да мине през процеса на разрушението, през процеса на страданията и след това вече да влезе в новия живот. Днес хората не разбират страданията. Страданията са предисловие за един вечен хармоничен живот. Ако ти разбираш, че в страданията се крие едно Божествено благо и че Божия Дух ти говори чрез тях, няма да се мине много време и за тебе ще дойде такова благо, което никой не може да ти отнеме. В тебе ще се развие една дарба, един талант. Ти може да си бил и най-простият човек, някакъв орач или говедар, но посети ли те Божествения Дух, от тебе все ще стане нещо. Това срещаме и в Писанието, дето се казва за Давид, който като го посетил Духа, от обикновен говедар станал пророк. Той сам казва: прост говедар ме взе Господ и пророк ме направи. Какво се подразбира в дадения случай под думата говедар? Говедар е най-простият човек, който се занимава с неразумни неща в света. Питам ви сега: кое е по-хубаво в света, да съграждаш къщи на хората, да възпитаваш децата им или да покажеш правия път на хората? Аз зная един предприемач в София, който поел направата почти на половината къщи в града. Но какво от това? От коя работа, обаче трябва да започнем? Ние трябва да започнем в живота си от закона на любовта, от него да изхождаме за всяка своя работа. Под думата Бог аз не разбирам, че трябва да вярваш в нещо. Да вярваш в нещо, това е процес на мисълта. Под думата закон на любовта аз разбирам среда, в която да можеш да растеш и да се развиваш. Любовта е почва, в която ти можеш да живееш и да използваш всички нейни сокове. Само така ще разбереш първата степен на любовта, която се проявява във физическия свят. Като дойде мъдростта, ще се прояви любовта във втората фраза и ти ще почнеш да изучаваш външните отношения на света. Питам: колцина от вас знаят, дали има хора на Марс, дали изобщо има живот там или не? Астрономите са изчислили, че оста на нашата Земя е наклонена 23 градуса към Слънцето, а оста на Марс е наклонена на 24 градуса и според този закон условията на Марс са

два пъти по-лоши от тия на Земята. Там хората са много войнствени. На Земята всеки мъж бие жена си един път през годината, а на Марс всеки мъж бие жена си 10 пъти през годината. На Марс стават много войни, най-малко хиляда войни през годината. Аз изваждам тия заключения въз основа наклона на оста на 24 градуса. Не ви говоря тия неща със сигурност. Още не съм ходил на Марс, да видя как живеят хората там, но предполагам да е така. Може да има нещо вярно, а може да има и някой преувеличени неща, това са вероятности. И действително, тия неща не са само предположения, но всички и астролози доказват, че Марс указва едно ужасяющо влияние върху хората на Земята. Туй влияние само по себе си е зло, но във връзка с другите влияния в света, то е благо. Астрологията е съществувала като наука още от древността, от което време е била добре разработена и математически и геометрически. Всеки астролог може математически да изчисли, какъв ще бъде животът на една мома или на един момък, за кого ще се оженят, на каква служба ще бъде мъжът, например, колко деца ще родят, щастлив или нещастен живот ще прекарат, какъв приход ще имат през годината, колко пъти през годината ще боледуват, кой лекар ще ги лекува, каква операция ще им прави, към какво верую ще принадлежат, по какви науки ще свършат и т.н. Всички тия подробности и ред други един астролог може да ги изчисли по един математически начин. Питам: този астролог отде знае всичките тия неща? Той ги черпи от невидимия свят. Невидимият свят е затворен за нашия ум, за нашите схващания, но за един ум, който е организиран по-добре, който вижда малко по-далеч, нищо не е скрито от неговия поглед. На Земята има същества, телата на които са по-ефирни, по-светещи от другите. Забелязвали ли сте, как някой път сте много по-леки отколкото в обикновено време и току се търколите на Земята. Казва си: изгубих равновесие. Не, това е, защото някое от тия по-ефирни същества е нахълтало в тебе и ти създава това състояние. Някога отиваш на някое планинско място или на някоя хубава поляна, но някое същество от невидимия свят е седнало на същото това място и се занимава. Ти се разположиш на това място, извадиш своята торба с хляба и лука и се готвиш да ядеш. Не се минава много време и те хваща главоболие или друго нещо, заболи те кръст, корем или друго нещо. Българите казват: уроки го хванали. Не, ти трябва да разбираш законите. Като седнеш някъде, най-първо ще запиташ, позволено ли е да седнеш на това място или не? Някой казва: аз мога да седна където искам. Не, ти можеш да седнеш само там, където има празно място. Чудни сте вие! Като отивате на театъра къде сядате? Сядате ли отгоре на някой лорд или друг някой господин, който вече е заел своето място? Можеш ли да седнеш на място, което е заето от някого? Не, квесторът на театъра веднага ще те изхвърли навън. Някой път казвате: ние можем да вършим в природата, каквото искаме. Не, квестор има природата и ако ти си позволиш да правиш,

каквото искаш, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урок, къде трябва да сядаш. Като се върнеш у дома си или кракът ще те заболи, или кръстът, или главата и т.н. Ти си седнал без позволение на едно свещено място и стъпил там, където не трябва. Някой казва: това е заблуждение. Нека бъде така! Ами когато влизате в някоя кръчма или в някое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има в това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа един пример за една млада госпожица, Зандавеска, както аз а наричам. Тя отива един ден при чичо си, богат банкер и още при влизането си вади кърпа и плаче, разказва му: чичо, аз и майка ми сега се намираме в голяма беднотия, моля ти се да ни помогнеш с колкото ти е възможно! Той изважда една сума от 10 000 лева и й ги дава. Тя взима парите, благодари му и си излиза. След това намира приятелите си и отива с тях заедно в една сладкарница. Тя вече е засмяна, весела. Това е втората картина. Защо сега е весела и засмяна? Защото има богат чичо. Приятелите й казват: ти забогатя вече. Да, забогатях. Всички се радват, но тя си казва: със сълзи изкупих аз това нещо. Питам: защо при чичо си плачеше, а тук се смее? При чичо си плаче, за да произведе ефект на неговото сърце, да го умилостиви, а тук трябва да се радва, защото е богата. Според мен две женски сълзи струват милион, а чичото се е отървал с малко, той е платил само 10 000 лева. Често, дойде някой при мене и заплаче. Казвам: чакай, недей плака, нямам толкова пари, ще ми направиш някоя беля. Аз чета сълзите: една, две, три…… Чакай, не плачи, не мога да откупя тия сълзи! Ама да си поизплача малко! Не, опасно е да се изплачеш в моята къща.

Сега, в шестата раса ще трябва да се създаде един свещен храм за сълзите. И когато някой иска да си поплаче, нека отиде в това свещено място и там да се изплаче. А сега хората плачат там, дето трябва и не трябва, сеят там дето трябва и не трябва. Ние изтощихме земята с това безразборно сеене. От невидимия свят е определено, колко трябва да се сее и колко не. Не може да се насади всичката земя едновременно. Законът е следния: трябва да се насажда половината земя, а другата половина да бъде в почивка. И американците, които минават за умен народ, като не разбират този закон, изсякоха богати, хубави борови гори, за да засеят тия места, а с това изтощиха земята. Питам: коя е причината днес за тази голяма неврастения в Америка? Няма друга страна в света, където неврастенията да е толкова разпространена. Причината за това е именно туй изсичане на боровите гори. Аз казвам на американците: в някои отношения сте умен народ, но в някои отношения не сте умни. Например, що се отнася до чистотата и други неща те са на първо място, но за други неща, те не са умни. Например, един американец ще отиде в някое кафене, ще изпие едно горещо кафе и веднага след него едно студено ледено. И какви са

резултатите от тази им постъпка? Зъбите им са изпопадали. От тези резки промени зъбите им са развалени. Какво добро ще донесе свиването и разширяването на глечта на зъбите? Няма американец със здрави зъби. Изобщо природата не обича резките промени. И затова, сега всички учени американци са започнали да следят за тия работи и да упътват хората в правия път. Сега и в България изсичат горите безразборно. Това, което вършат не е добро. Те искат да превърнат всички места в ниви. Оставете някои полета за пасбища. Това е разумното в света. Лакомията е един недъг за обществения, за разумния живот. Да ядем толкова, колкото трябва! Да градим толкова, колкото трябва! Ядем ли повече, от колкото трябва, градим ли повече, отколкото трябва, това е нещастие за съвременния свят.

Казва Христос: ако житното зърно не падне на почвата. Казвам: ако сме като това житно зърно, трябва да излезем от обикновения живот и да се посеем в условията на бъдещата нива. Това е животът на шестата раса. И тъй, ние трябва да излезем от обикновените условия на живота и да работим. Някои чакат да умрат и като дойдат отново, тогава да работят. Човек може да умре всеки момент, когато пожелае. Тази промяна може да стане съзнателно у него и той да я почувства. Значи, Христовите думи имат смисъл само за онези хора, които са разумни. Колко работи има, които трябва да проучим! Например, ние трябва да проучим строежа на нашето тяло, външно и вътрешно като едно общество, да проучим отношенията на нашите дробове към другите органи, да проучим разумните отношения на сърцето, понеже и то има разумни отношения, да проучим разумните отношения на стомаха, защото и той има разумни отношения и т.н. Вие считате, че стомахът ви не е разумен. Не, лъжете се, след като дадете сдъвканата храна на стомаха, вижте какво отлично нещо приготовлява! Такова нещо и най-вещия химик не може да направи. Стомахът върши отлична работа.

Вие ще ми цитирате Писанието, където се казва, че Бог ще унищожи човешкия търбух. Под търбух се разбира онова неразумно желание, което живее в човека и го кара само да яде и да пие, когато стомахът, разумното в човека, казва: слушай, аз работя за тебе, а ти ще работиш за Бога. Стомахът е бръмбърът, който бръмчи около тебе и ти казва: слушай, аз свърших своята работа, а ти ще свършиш разумната. Следователно, какво трябва да направим след всяко ядене? Какво трябва да направим след всяко заспиване? Какво трябва да направим след всяко ставане? След всяко отиване и връщане от университета? Не трябва ли да се замислим защо учим? Защо ходим в църква? Да се молим на Бога. Хубаво, съгласен съм с вас, трябва да се молим на Бога, но кажете ми, каква е първата дума от учението на любовта според Божествения език? Нали се молите на Бога?

Кажете ми първата дума на любовта? Който патриарх или владика, или свещеник иска да каже първия слог на любовта, нека излезе да го каже. Бог ще го изслуша. Казва се в Писанието: ако пътищата на един човек са богоугодни, Бог ще го слуша. Аз не говоря само за пътя на владиката. Ако мислим така, ние сме в друго заблуждение. Всеки от нас трябва да бъде владика! Владика на какво? Да влада себе си.

Всеки от нас трябва да бъде свещеник, да свети, да служи безкористно на Бога. И когато всеки от нас стане свещеник, в пълния смисъл на думата, тогава и светът ще се оправи. И до тогава, докато ние имаме свещеници и проповедници и очакваме само на тях, светът няма да се оправи. Докато вие чакате само аз да ви проповядвам, а не работите, нищо няма да постигнете. Това са само временни отношения. Например, един цигулар ще дойде да ви свири, но онези, които разбират неговата музика и те трябва да дадат нещо от себе си. Онзи поет, който иска да пише трябва да има среда, в която да се прояви. Сегашните лекари се занимават само с болните хора, но в това не е смисълът на лекуването. Майката се занимава с децата си, но само това не е предназначението на майката. Тя има по-висша служба, тя трябва да се занимава и със своята душа. Тази е нейната по-висока служба и предназначение. Тя трябва да внесе в душата си такива качества, че при всички изпитания на живота си да знае, как да се справя. Туй аз наричам геройство. Като дойдат ред изпитания върху тебе, да не се помръднеш, не само привидно, външно, но и вътрешно. Аз мога да ви посоча ред английски дипломати, които външно имат отлично самообладание, но вътрешно нямат. Онзи, дипломат, който има вътрешно самообладание, трябва да бъде окултист, но не само на име, а да разбира и прилага законите на живата природа, да разбира причините и последствията на нещата и да постъпва съобразно тях.

Та казвам: всеки от нас трябва да бъде посят в земята като житното зърно. Вие може да бъдете посяти на пътя и тогава вашата участ е зла, птици ще ви изкълват. Вие може да паднете между тръните, но те ще ви задушат. Вие може да паднете между камъните, дето ще израстнете, но корените ви ще изсъхнат, няма откъде да черпите сокове. Само онова житно зърно, което падне при благоприятни условия, на добрата почва, може да даде плод 30, 60 и 100. Това са трите условия на живота. Като съберем числата 3, 6 и 1 получава се 10, един цикъл в живота. Следователно, всеки от вас трябва да знае, на кое място да бъде посят. Всеки, който не е посят върху почвата на любовта, ще бъде или на пътя, или между тръните или на камъните. А всеки, който е посят на почвата на любовта, той ще даде или 30 и ще бъде велик човек, или 60 и пак ще бъде велик човек, или 100 и ще бъде трети велик човек. И тия хора ще имат правилни разбирания за живота. Ако ние можем да се разберем и да се споразумеем така, по този

начин ще може да се образува само бъдещото общество. Нови училища трябва да се създадат и на сцената трябва да излязат само най-разумните хора. Нека излезе един астролог да изчисли и определи какво ще е бъдещето на България. Той може точно математически да изчисли през какви перипетии ще мине България. Туй, което България досега е минала, не е нищо още пред това, което има да минава. Този астролог може да определи какво ще бъде тогавашното влияние върху Земята, на Марс, Слънцето, Венера, Юпитер и другите по-отдалечени планети. Някои ще кажат тогава, че всичко това е играчка. Да, всичко, което ние не разбираме все е играчка. В миналото хората си играеха с пясъка, от който днес правят стъклото, но дойдоха разумните хора и го използваха за добро. Направиха от него стъклото. Хората на миналото си играеха със златния пясък, но дойдоха разумните хора и извлякоха от него златото. Направиха парите, които днес се търкалят из целия свят. Онези, които не разбират цената на парите ги туриха в касите си. Други пък разбиваха касите, но тия които разбраха цената на парите, отвориха касите и туриха парите в действие. Онези, които не разбират какво може да донесе знанието, напечатаха книги, туриха ги в библиотеките. А онези, които разбират цената на знанието, извадиха тия книги от библиотеките и с тях учат хората. Туй знание трябва да се напише в нашите умове, в нашите сърца, в нашите души и по този начин ще се приложат Божиите закони.

Та казвам: човешки, приятелски отношения ни трябват сега на Земята, но не само към себе си да бъдем внимателни, но и към всички останали. Приятелски, братски трябва да се отнасяме според онзи велик божествен живот. Това е искал да каже Христос с думите: ако житното зърно не падне на земята, само остава, но ако падне, обаче то се размножава и дава блага на света. Казва се още: когато грешниците в света се увеличават, светът страда. Когато праведниците се увеличават, светът благува. Ние искаме щото житното зърно в света да се увеличава, а щом житното зърно се увеличи, това са праведните хора. Ние искаме като дойде тази вълна в света, всеки от вас да вземе толкова, колкото му трябва. Да не мислите, че и втори път ще дойде тази вълна. Не, тя няма да дойде втори път. Тази вълна ще повдигне не само вас на една по-висока степен, но и всички животни, всички растения и минерали. Ония, които не подеме, ще останат за в бъдеще. Помнете: втора вълна няма да дойде, защото природата няма повторение на нещата. Ако останете за бъдещето, тогава условията ще бъдат по-тежки.

И тъй, аз ви желая да бъдете посадени в почвата на Любовта като житното зърно и едни от вас да принесат плод 30, други 60, а трети 100.

Беседа държана от Учителя на 4 април 1926 година, гр. София.

Начало: 10:00

1926_04_05 Чист и светъл!
ИК "Всемир", 1997г., София
КНИГА: Тихият глас, извънредни беседи 1924-1930г.

ЧИСТ И СВЕТЪЛ!

На кого се слага трапеза - на сития или гладния?

На кого трябва да се говори?

На вас, младите, ще кажа: - Потребна ви е чистота! Чистотата и святостта не са нещо външно, те са вътрешни качества на човека. Те са качества на душата. Ако искате да имате успех в живота си, всякога трябва да бъдете чисти, т.е. да имате чисти мисли, чисти чувства и чисти действия. Тъй разбирам аз чистота в широк смисъл на думата.

Вие като млади приложете следното правило в живота си: пазете ума си чрез светлината, сърцето и душата си чрез топлината, а тялото си чрез чистотата! Чистотата е израз на съвършения живот. Това е закон! Само съвършеният живот може да бъде чист. Само съвършената Любов дава топлина. Само Духът носи пълната светлина.

И тъй, там, дето се забелязва известна нечистота, значи животът не е съвършен. Следователно този живот трябва да прогресира, да се развива. И там, дето има повече горещина, отколкото топлина, там любовта не е съвършена. Това е диагноза, която определя състоянията на ума, сърцето и тялото. Всичко това съставлява хигиена на душата.

Човек не трябва да се раздвоява в своите мисли, в своите чувства, в своите действия. Това подразбира, че човек не трябва да се раздвоява в своето съзнание. Той трябва да има една свещена идея в живота си! Човек, който мисли, че се е родил, за да умре, че ще отиде в земята и от него нищо няма да остане, какъвто и да е този човек, учен или прост, той е една стара баба, той е един пигмей. Онзи човек, който мисли, че ще живее вечно, той е разумен, гениален човек. Казвам: Всички вие сте се родили, за да живеете, затова трябва да се стремите към онези закони, които създават Вечния Живот, а Вечният Живот е разумен, той е само за разумните хора. За пример допуснете, че вие гледате в продължение на 4-5 часа право в слънцето. Знаете ли какво ще стане с очите ви? (- Ще заболеят.) Да, така е. Това значи да не знае човек как да гледа слънцето. Сега допуснете другото противоречие. Ако се скриете от слънцето в някоя тъмна изба и прекарате там дълго време, какво ще стане с вас? Какво ще стане с вашите очи? - В първия случай има опасност да ослепеете, а във втория случай - да се

разболеете.

Следователно, когато се засягат великите идеи в света, когато учените хора говорят за смъртта или за Вечния Живот, за новораждането, те трябва винаги да подразбират видоизменения в човешкото съзнание. В този смисъл "смъртта", това е видоизменение на човешкото съзнание, но не и на неговата същина. "Новораждането", това е също тъй процес, който става в човешкото съзнание.

Човекът, разгледан сам по себе си, е светлина. Всички велики хора, които са живели и които живеят в света, имат развито в себе си едно шесто чувство, чрез което те виждат човека не тъй, както го виждаме външно, но като светеща свещ, от която излиза една мека, приятна светлина. Всички добри хора са светещи, а всички лоши хора, всички, които са изгубили смисъла на живота, са тъмни. От тях излиза една едва мъжделееща светлинка. Това не е само една алегория, но факт. Когато човек е добър, здрав, от него излизат приятни краски. Той има светли идеи, възвишени чувства и благородни действия. Но щом човек се разболее, щом отпадне духом, съзнанието му потъмнява, светлината му се изгубва.

И тъй, за вас като млади великото, идейното в живота ви е да бъдете чисти, да носите светли мисли. И Христос е казал: "Само чистите по сърце ще видят Бога." Да видите Бога, значи да живеете в Любовта. Щом Любовта дойде, животът се развива правилно. Щом Животът се прояви, и Светлината ще дойде. И след като дойде светлината, само тогава ще се придобие Свободата. Свободата съществува само за идеалните, за гениалните хора. Всички хора в света трябва да бъдат идеални, а не само един или двама. След време тъй ще бъде - всички хора ще бъдат идеални, разумни и чисти.

Например сега хората идат тук с известно предубеждение и си казват: "Тези хора не са като нас." Не, всички хора са едни и същи, понеже произходът им е от един и същ източник. Животът по същина е един и същ. По какво се отличаваме един от друг? По какво се различават например един българин от един англичанин? По какво се различават животните от хората? И у животните има до известна степен интелигентност, и у тях има признателност. Разказваха ми един случай за една жена, която намерила нейде в гората едно малко, самотно мече. Тя го прибрала дома си, приютила го към себе си и го кърмила, докато порасне. Когато заякнало и могло вече само да се храни, тя го пуснала в гората на свобода. След 4-5 години същата жена среща в гората една мечка, която веднага се приближава към нея, ляга пред краката ѝ и почва да ги ближе. Тази жена познала в мечката онова малко мече, което тя преди 4-5 години

кърмила. Ако в животните има интелигентност, признателност, какво остава до по-висшите същества? Какво остава до човека?

Ето защо казвам: Бъдещето поколение, което иде в света, трябва да носи чистота и светлина. Жената трябва да носи чистотата. Докато една жена е "девица", "дева", докато е чиста, тя е силна, мощна. В чистотата седи и красотата. В чистотата се крие още и младостта, постоянството, както и моралният устой на човека. Изгуби ли човек чистотата и светлината си, той не струва нищо. Той е като една сламка, разнасяна от ветровете по всички посоки, или като една малка лодка, немилостиво люшкана от вълните на морето. Човек без чистота в живота си всичко изгубва и каквото пожелае, не може да го постигне. Чисти ли сте обаче в чувства, в мисли и действия, ще бъдете силни, крепки и каквото пожелаете, ще придобиете. Вие ще проверите тия мои думи в живота си и ще разберете смисъла и цената на чистотата и на светлината.

Под "чистота" аз не разбирам само външната, физическата чистота, но и всяка клетка у вас да бъде чиста, външно и вътрешно. Тази обща чистота на клетките е чистота и на цялото тяло. Чистотата е резултат на едно вътрешно усилие на духа.

Всяко нещо, което може да се опетни, да се оцапа, не е чистота. Всяко нещо, което се оцапва, е нечистота, а всяко нещо, което не може да се оцапва, което не може да се опетни, е чистота.

Под "светлина" аз не разбирам само външната, физическата светлина, но и всяка клетка у вас да лъчеизпуска навън светлина. Всяко нещо, което може да се изгаси, не е светлина. Всяко нещо, което изгасва, е тъмнина, а всяко нещо, което не може да се изгаси, е светлина.

Вие, младите, пазете идвала на вашата душа и към него се стремете - чисти и светли! Дойде ли чистотата, човек всякога ще бъде здрав.

Дойде ли умът, човек всякога ще има светлина.

Знание без светлина остава неразбрано.

Здраве без чистота е непостижимо.

Имате ли чистота, вие сте богати.

Имате ли светлина, вие сте пак богати.

5 април 1926 г., понеделник, 14 ч.

Беседа, държана от Учителя по желанието на ученичките от Втора софийска девическа гимназия на празника на залесяването

1926_04_07 Три вида съзнание
лекция пред общия окултен клас

ТРИ ВИДА СЪЗНАНИЕ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

(Чете се темата: „Защо човек трябва да се учи?“)
Следващия път пишете върху темата: „Да се обичаме, и защо трябва да се обичаме?“

Питам: Защо трябва да се върти колелото? (– „За да кара колата.“) Въртенето на колелото не подразбира всякога и каране на кола. Когато точилото, което има форма на колело, се върти, какъв път извървява? Точилото видимо не извървява никакъв път. Значи често ние говорим думи само, които нямат съдържание. Та и когато казваме, че трябва да познаем Бога, да се приближим към Него, да намерим пътя, който ни води към Него, и това са думи само. Всеки, който говори, че трябва да намери пътя, той не го е намерил; всеки, който казва: „Познай Бога“, той не Го е познал; всеки, който казва, че трябва да се придобие светлина, той не я е придобил; всеки, който мисли, че има знание, всъщност той няма знание. Ако ние сме придобили истинското знание, трябва да имаме вътрешен мир. Какво е предназначението на знанието?

Ще ви задам още един въпрос: Защо бащата кара сина си да учи? Ако искате да отговорите на този въпрос, най-първо ще предположите някаква физическа причина; след това ще намерите духовната причина, а най-после и Божествената. Като се намерят тези три причини, заради които бащата изпраща сина си да учи, ще дойдете до ред още обяснения.

Казвам: колелетата се въртят, конете вървят, а човек какво прави? – Човек кара конете, а те теглят колата. Питам тогава: Колата спечелила ли е нещо? – Нищо не е спечелила; напротив, тя е изгубила нещо от себе си. Конете спечелиха ли нещо? – Нищо не спечелиха. Те даже изгубиха част от своята сила. Човекът спечели ли нещо? – В цялата работа само той е спечелил нещо. У човека има две неща: едно, което винаги губи, и друго, което винаги печели. Това, което печели, е Божественото. Това е закон за трансформиране на енергиите. Животът в Божествения свят произтича само след като се трансформират енергиите. Божествените енергии трябва да се трансформират, да се приспособят към човешката душа, да може тя да живее във физическия свят. Веднъж душата слязла на земята, тя не

може вече да запази своята първоначална сила, нито своята Божествена чистота, ако не стане трансформиране на Божествените енергии. Вземете, за пример, рибата; щом рибата излезе от водата, тя веднага умира. Излезе ли човек от въздуха, и той не може да живее. Влезе ли човек в среда, в която ангелите живеят, и там не може да живее. Това, което занимава ума на ангелите, не може да занимава и ума на човека. Някой казва: „Много неща ни се откриват“. Аз пък виждам, че това, което ни се открива на земята, е почти нищо в сравнение с това, което трябва да ни се открие. Казвате: „Голям простор се откри пред очите ни и ние се качихме високо някъде“. Питам: На каква височина стигнахте и какво видяхте там? – „Видяхме един ангел.“ – Запознахте ли се с него и какво говорихте? – „Нищо не говорихме.“ Казвам: Има едно съзнание, което ни говори, и каквото да ни говори, ние всякога оставаме недоволни от него. Освен това съзнание има и друго, което говори малко, по една–две думи само, но тия думи всякога внасят в човека вътрешен мир. И най-после, в по-напредналите души има и трето съзнание, което щом проговори на човека, той чувства вътрешно разширение в себе си и свобода. Такъв човек е освободен от гнета на материалните нужди и ограничения. Когато човек не е готов за това съзнание, успее ли по някакъв начин да се повдигне до него, той заспива. Това положение е непоносимо за обикновения човек при развитието на неговата нервна система. Когато светиите говорят за това състояние, те казват: „В изстъпление дойдох“. Петър, Йоан и много други са дохождали в изстъпление. Тъй щото искате ли и вие да изпитате това Божествено състояние, ще дойдете в изстъпление. Днес, когато някой дойде в изстъпление, казват за него, че е полудял.

Окултният ученик никога не трябва да гледа по този начин на въпроса. Той не трябва да прави прибързани заключения в ума си, защото всяко прибързано заключение ще му причини известна пакост. Всеки изопачен образ, който човек внася в ума си, причинява големи вреди. Който мисли, чувства и действа правилно, той сам се ползва от тези добри условия. Общо правило за всички е, че ние сме израз на Бога, т.е. Той има желание да се проявява чрез нас. Щом е така, всеки, който не се подчинява на това Божествено желание, Духът в него се раздвоява, при което висшето съзнание остава на небето, а низшето слиза на земята, с което се създава ада в живота. Тогава Бог в човека започва да живее ту на небето, т.е. в рая, ту на земята – в ада. Когато човек изпадне в рая, той се радва, понеже познава Бога; влезе ли в ада, той се мъчи, понеже не познава Бога. В първия случай животът на Бога хармонира с духа на човека, а във втория случай – не хармонира.

И тъй, вие трябва да знаете, че не сте господари на себе си. Първото положение е, че Бог трябва да живее у вас; второто положение е, че вие

трябва да живеете у Бога. Ако Бог живее у вас, и вие ще живеете у Бога. Ако Бог не живее у вас, и вие не можете да живеете у Бога. От това, че едни хора искат да живеят у Бога, а други не искат, се е създал раят и адът. Оттук, понеже много от човешките мисли и желания не искат да живеят като вас, вследствие на това и у вас се е създал рай и ад. От една страна вие сте добри, а от друга – лоши. Вие, като не разбирате този закон, казвате: „Много лош човек съм станал“. Лошавината ви се дължи на онези чужди желания, които минават през вас и не ви познават. Желания, които ви познават, са щастливи; желания, които не ви познават, са нещастни. Следователно, когато вие се чувствате щастливи или нещастни, това се дължи на едните или на другите желания, които минават през вас. Този закон е неизбежен.

Казвам: Първо, Бог трябва да живее у човека, а после, човек у Бога. Даде ли човек достъп на Бога да се прояви и да живее в него, Божественият закон ще се наложи над човешкия и животът на човека ще се реализира напълно. Щом нашият живот на земята се реализира, ще дойдем до висшия живот, който включва живота на всички същества. Велика наука е потребна на хората, за да проучат живота – низшия и висшия, т.е. човешкия и Божествения. И когато човек се изучава и наблюдава, той не може да каже, че не знае тези неща, а още по-малко може да се оправдава. Човек не може да знае всичко. Това, което в даден случай знае, е достатъчно, за да постъпва правилно. Силата на човека не се състои в многото знание, но в приложението на това, което знае. Знанието на човека не се състои в това, което той е учил през течение на годината, но в това, което той знае и прилага за всеки даден момент. В продължение на цяла година човек може да пренесе хиляда килограма жито от един хамбар в друг. Тук той изразходва силата си последователно, в продължение на цяла година. Обаче неговата реална сила зависи от това колко килограма той може да вдигне в даден момент. Човек може да разчита именно на тази сила в себе си.

Силата на човека се състои и в това, което той сега, още в настоящия момент, възприема, разбира и прилага. Когато пък се говори за силата на човека за в бъдеще, подразбира, че той може да разработи добрите заложби, които се крият в него. Знанието, за пример, може да се разработи и увеличи. Ако Божественият живот се увеличава, и човешкият ще се увеличава. Между тези два вида живот у човека има известна съразмерност, известно съотношение: колкото Божественият живот нараства, толкова нараства и човешкият; колкото Божественият живот се намалява, толкова и човешкият се намалява. Тъй щото първата ви работа е да видите расте ли у вас Божественият живот. Ако Божественият живот у вас расте, тогава растенето на човешкия се явява като абсолютно естествено

последствие на първия живот. Не расте ли Божественият живот у вас, вие ще знаете, че и вашият живот – вашите блага, идеали, няма да растат, няма да се постигнат. Вън от Бога щастие няма – нито на небето, нито на земята. Човек може да постигне своето щастие само в Божествения живот.

Следователно вие трябва да имате ясна представа за тия два принципа – Божественото и човешкото – и да работите с тях, докато постигнете вътрешни резултати. В това отношение вие можете едни други да си помагате. Ако не си помагате, взаимно ще се спъвате. Спъва ли човек себе си, той спъва и другите. И обратно: спъва ли другите, той спъва и себе си. Човек може да спъва само своите най-близки, децата си, но далечните той никога не може да спъва. За пример, ако майката и бащата са даровити, те предават дарбите си на своите деца. Това не показва, че децата сами нямат вложени дарби в себе си, но освен своите те придобиват известни дарби и от родителите си. Майката предава някоя своя дарба на дъщеря си, но и дъщерята, от своя страна, предава нещо на майка си. Между майката и дъщерята, както и между бащата и сина, винаги трябва да става правилна обмяна. При друг живот ще стане обратното: дъщерята, която ще стане майка, ще предаде нещо от себе си на своята дъщеря. Синът пък, който в този случай ще стане баща, ще предаде нещо от себе си на своя син. Който нищо не предава, той нищо не може да придобие.
Някой казва: „Веднъж да се освободя от веригите на земния живот и отида на небето, втори път няма да помисля за връщане на земята“. Питам: Защо искате да се освободите от земния живот? Господ иска да живее на земята, а вие бягате от нея. Господ работи на земята, а ти искаш като ангел да отидеш на небето и там да благуваш. Това е невъзможно! Щом Бог работи на земята върху душите на хората, и ти ще работиш. Отидеш ли на небето, и там ще работиш. Значи и на земята да си, и на небето да отидеш, все ще работиш. Писанието казва: „Ние сме сътрудници на Бога във великото дело“. Значи тази идея не трябва да бъде само теоретическо, философско размишление, но да има поне микроскопическо приложение. Това не може да се постигне изведнъж, но човек трябва да прилага всеки ден по малко, докато при някакъв благоприятен случай той почувства присъствието на Божественото начало в себе си. Божественото е необходимо за всички хора. Всеки се стреми към този живот.

Мнозина, които не разбират Божествения закон, казват: „Ние ще работим за Бога, ще бъдем Негови сътрудници, но чакаме благоприятни условия за това“. Благоприятните условия не са нищо друго, освен Божественият живот у нас. Божественото у човека се проявява и без благоприятни условия. И да не иска човек, то пак ще се прояви. Колкото да рита човек, Бог все ще се прояви и чрез него. Наблюдавали ли сте какво правят с упоритите коне? Някой упорит кон рита, скача, дърпа се, не иска да го

впрягат на работа. Обаче господарят му взима камшика, удря го и насила го закарва в разорана нива, да се подвижи там, докато се поумори, че тогава го използва за работа. В това отношение човешкото тяло представлява един такъв кон, на когото трябва да изпратят някаква болест – сърцебиене, гръдна болест, главоболие, разстройство в стомаха или друга болест, за да се укроти той и тръгне на работа.

И тъй, основната задача на човека е да даде ход на Божественото в себе си и да го разработи. Много от съвременните християни са дали ход на Божественото в себе си, вследствие на което живеят добре. Практически те са разрешили този въпрос. Като ви се говори така, не считам, че нито един от вас не живее по Божествено и не изпълнява волята Божия, но казвам, че ви трябва нещо повече от това, до което днес сте достигнали. Мислите ли, че това, което сте достигнали днес, е достатъчно, вие ще се спрете. Спрете ли на наклонена плоскост, на каквато се намирате сега, вие ще се търколите надолу. Всички хора се нуждаят от растене, от развитие, от разширение на душата и повдигане на духа. Човек не трябва да казва, че това, което има, е достатъчно. Ако някой мисли, че това, което днес има, било богатство, сила или знание, е достатъчно, той не разбира правилно въпроса. Той трябва да се обърне към Бога и да каже: „Господи, Ти можеш да ми дадеш каквото искаш, но или много, или никак. И после, след като ми дадеш това, което искам, и не го изпълня, да има поне за какво да ме бият и наказват“. Щом дойдат наказанията, ти ще си кажеш: „Наистина, страдам сега, но има защо. Бог ми даде дарби, таланти, добри условия, но аз не ги заслужих – нищо не разработих и не приложих в живота си“. И така е всъщност: ако е въпрос да придобия богатство, поне голямо да бъде; ако е въпрос за знание, поне истинско, положително знание да имам; ако е за сила, поне силата ми да е голяма; ако е за сиромашия, поне голяма да е, че да я запомня и разбера веднъж завинаги. Смисълът на живота не се състои в придобиване на много големи работи, но в определената мярка за нещата. Смисълът на живота не се състои и в придобиване на големи богатства. И това е невъзможно. Защо? – Защото владеенето на големи богатства зависи от науката. Колкото по-учен е човек, толкова по-богат е той. Питам: Защо впрягат коня в кола? – Да ни вози. Въз основа на този закон и ние трябва доброволно и разумно да служим.

Сега ще ви дам едно упражнение, но трябва да знаете, че при всяко движение вие се свързвате с теченията на природата. Щом обтегнете ръката си и държите ума си концентриран, вие имате вече контакт с тези течения. И тогава при всеки даден случай вие можете да имате връзка или с електричеството на земята, или с електричеството на слънцето. При всяко обтягане на ръката вие можете да имате още контакт или със земния, или със слънчевия магнетизъм. Магнетизмът пък изобщо е свързан с

праната, т.е. с жизнената енергия на природата. Тъй щото при обтягане на ръцете и краката и при концентриране на ума човек използва жизнените енергии на природата и той става здрав и силен. При халтаво държане на ръцете, природните сили не могат да се използват.
Упражнение: Ръцете вдигнати нагоре, добре обтегнати и с допрени краища на пръстите. Концентрирайте ума си и мислено насочете слънчевите енергии да минат през ръцете ви, да потекат по целия ви организъм. В това положение на ръцете си изговорете формулата: „Аз съм в хармония с живата природа. Нека Божественото благословение потече през мене!“ Ръцете спуснати надолу.
Едно трябва да се знае: всяко движение, което човек прави, трябва да бъде точно определено и да съдържа в себе си известен смисъл. Обаче много хора правят безсмислени движения, които повече им пречат, отколкото да им помагат. Всяко движение има смисъл само когато е в съгласие със законите на природата, които представляват нейния език. Човек може да хване ухото си и да каже, че това негово движение означава нещо разумно. Обаче това обяснение не е меродавно за самата природа. Дали ще хванем ухото си отгоре или отдолу, това има смисъл, но резултатите са различни. Изобщо има разумни, има и неразумни движения. Разумните движения представляват наука, към която някога хората ще се върнат. Върнат ли се днес, когато още не разбират нейните закони, те ще изпаднат в големи заблуждения и суеверия.

Някой казва, за пример: „Играе ми лявото око, ще ми се случи нещо лошо“. Друг казва: „Играе ми дясното око, ще ми се случи нещо добро“. Тези обяснения не са достатъчни. Когато лявото око на човека играе, то иска да му каже: „Ти трябва да облагородиш сърцето си. Не го ли облагородиш, в него ще растат само треви и бурен“. Когато дясното око на човека играе, то иска да му каже: „Твоят ум се нуждае от повече светлина; ако не придобиеш тази светлина, мисълта ти ще се изопачи“. В подсъзнанието си вие носите науката за движенията, но външно още не сте я изразили. В движенията има разумност, те не са механически, както мнозина ги схващат. Казвате, че като играе лявото око, ще се случи нещо лошо. И така става. Като играе дясното око, ще се случи нещо добро. Така става. Като ви сърби дясната ръка, казвате, че пари ще давате. Като ви сърби лявата ръка, казвате, че ще получите пари. И така става. Значи има разумност в проявите на живата природа.

Аз превеждам: когато ви сърби дясната ръка, това показва, че при вас ще дойде някой добър човек, на когото трябва да направите една услуга, чрез която ще изявите Божията Любов. Когато ви сърби лявата ръка, това показва, че някой добър човек ще дойде при вас, да ви помогне в нещо, а вие ще трябва да му благодарите, защото Бог го е изпратил при вас. Като

ви сърби дясната ръка, вие казвате: „Откъде се намери този човек сега, да ми иска пари?“ Като ви сърби лявата ръка и се надявате да получите пари, на същото основание трябва да кажете: „Откъде се намери този човек сега, да ми дава пари?“ Казвам: Колкото взимането е хубаво, толкова и даването е хубаво. Писанието казва: „По-добре е да даваш, отколкото да взимаш“. Такава е опитността на миналите векове. При съзнателното даване човек упражнява своята разумна воля. Обаче съвременните хора са обърнали този стих и казват: „По-добре е да взимаш, отколкото да даваш“.

Това са ред правила, които трябва да спазвате, ако искате да постигнете съвършенство. Човек трябва да изработи от себе си модел, от който и другите хора да се ползват. Мнозина говорят за Царството Божие, но не работят за неговото идване. Каквото говорите, трябва да го оправдаете. Иначе ще приличате на онзи турчин, който постоянно говорил за своите подвизи в Багдад. Той казвал: „Когато бях в Багдад, прескачах дълбоки трапове, широки от 10 до 15 метра“. Като го слушали да говори така, казвали му: „И тук има такива дълбоки и широки трапове. Прескочи един от тях, да те видим как прескачаш“. – „Не, само в Багдад мога да прескачам тези трапове, никъде другаде.“ И вие често казвате: „Като дойде Царството Божие на земята, ще прескочим трапа“. Не отлагайте работата за утрешния ден! Днес прескочете трапа, а не утре. Чуете ли Божия глас, още днес изпълнете Неговата воля. Не се съмнявайте, не се ожесточавайте, не отлагайте за утре!

Някои казват: „Не е дошло още времето за идване на царството Божие на земята“. В 1905 г. в Англия се е образувало едно религиозно християнско общество, за задачите на което писали в няколко окултни вестници. Писано било за една опитност на една от членките в това общество. Тя дълго време се молила на Христа да ѝ се даде някаква дарба, с която да бъде полезна на своите ближни. Една вечер Христос се явил и казал: „Ще отидеш на еди-коя си улица, еди-кой си номер, при своята сестра – която назовал по име – и ще кажеш, че тя се определя да свърши работата, за която ти се молиш от няколко години насам“. Тази християнка, членка на споменато общество, като чула думите Христови, натъжила се малко, но рано сутринта отишла при своята сестра според посочения адрес и предала възложената от Христа работа. Обаче сестрата веднага отговорила: „Тази работа не е още за мене. Аз не мога да я извърша“. – Добре, щом ти не можеш да я извършиш, аз ще се заема с изпълнението. Следователно всеки от вас може да бъде извикан на определена работа, която той трябва да извърши. Извърши ли тази работа, с това той изпълнява волята Божия, за което ще получи и съответно благословение. Откаже ли се от възложената му работа, друг някой ще я извърши, но и благословението ще получи. Ние всякога трябва да изпълняваме волята

Божия и да Го слушаме. Като ви наблюдавам, у всички виждам добри желания, стремеж към изпълнение волята Божия. Имате ли този стремеж, каквито изпитания, колкото падания и ставания да преживеете, вървете напред! Често нещата не стават, както ние желаем, не вървят по определения от нас път. За пример, някой ученик е учил урока си цяла нощ, наизуст го е научил и си мисли, че сутринта, като го изпита учителят, ще получи 6. Обаче като го вдигне учителят, той се смути и отговори едва за 3. Друг ученик е прочел урока си само веднъж и сутринта, като го вдигне учителят му на урок, получи 6. Защо стават тези неща? Ние имаме същото положение, когато някой беден човек се моли по 3 пъти на ден, а получава храна само за обяд. Друг пък се моли само веднъж на ден, а получава много пари и живее богато. Първият е получил едва тройка, а вторият е получил шестица. Защо работите на първия не се уреждат, а на втория се уреждат? И Псалмопевецът се озадачава от тези факти в живота и казва: „Онзи, който малко познава Бога, живее по-добре от мене“. Когато Псалмопевецът влезе в светилището, където животът му се развива добре, той разбира вече първите противоречия и казва: „Поставил ги е Господ на хлъзгава почва“. Тъй щото, когато ученикът е прочел урока си само веднъж и учителят му е писал шест, с това той го е поставил на хлъзгава почва.

Казвам: Всички имате възможност да преодолеете малките мъчнотии и препятствия, които ви се поставят на пътя. Тези препятствия са необходими, за да видите как Бог действува в света. Като влезете в света, добрият учител ще ви пише първо единица; втория месец ще ви пише двойка; третия месец – тройка; четвъртия месец – четворка; петия месец – петица; шестия месец – шестица. Като съберете последователно всички тия числа, ще получите числото 21. Като разделите 21 на 6, ще получите 3 и половина. С такава бележка вие минавате в по-горен клас. Това се отнася само за първите 6 месеца. Вторите 6 месеца положението ще се подобри. След една година положението ще се подобри още повече. Колкото повече време минава, и положението става все по-добро. Когато ученикът започне училището с единица, с това учителят иска да му обърне внимание на единицата като на най-важна величина в живота, чиито свойства той непременно трябва да научи. След това двойката ще дойде и ученикът ще започне да плаче. Двойката е хубаво нещо, защото тя показва, че само с два вола може да се оре. Ако става въпрос за коне, човек може да впрегне само един кон в колата си и по този начин да преживее. Оттук виждате, че единицата не е опасна величина. Когато учителят пише единица на някой ученик и той се обезсърчи и каже, че от него нищо няма да излезе, той не разбира закона на единицата.

Казвам на този ученик: Впрегни единицата, т.е. своя кон, в колата и гледай

си работата! Ако имаш два мършави коня, какво ще правиш с тях? Пусни ги на паша и след като се изхранят и засилят, впрегни ги на работа, за да преживееш заедно с тях. И тъй, числата изразяват сили в природата. Ако човек може да впрегне единицата, двойката и другите числа на работа, той ще може да се ползва от тях. Числата са още и символи, които съдържат известни подтици в себе си. Живата природа дава тия символи и на млади, и на стари, за да си послужат с тях при разрешение на елементарните житейски въпроси. Изобщо природата започва с най-простата, с най-елементарната величина. Дойдем ли до духовния живот, и най-ученият човек започва с най-елементарните величини. Някой професор може да е свършил 4 факултета, но от кроене, от шивачество, например, той нищо не разбира. Каквото майсторът каже, това ще бъде меродавно за професора. Царят управлява цял народ, но като заболее, сам не може да си помогне. Той веднага вика лекар и каквото лекарят каже, това царят върши. Лекарят казва: „Ще лежите постоянно на легло, ще взимате всеки час по една лъжица лекарство“. И царят изпълнява. Щом царят стане от леглото си, той пак е господар.

Често в живота си ние се натъкваме на изключителни случаи, които трябва да разрешим правилно. Затова от всички се изисква благоразумие. Тези изключителни случаи се дължат на това, че Бог или живата природа ни подлагат на известна дисциплина, на която безусловно трябва да се подчиним. Това положение трае кратко време. Щом се подчиним на тази дисциплина и я приемем без протести, и свободата ни се връща. Това е наука, която ще ни покаже начин как да живеем правилно в този сложен Божествен живот. На земята живеят същества от разни еволюции, с разни стремежи, и ние трябва да се хармонизираме с тези същества. Защо? – Защото ние сме свързани с всички тия същества като проявления на Бога. Понякога хората, като не разбират Божествения път, влизат в стълкновение с Божията воля и по този начин сами се спъват.

И тъй, най-първо ще си кажете: „Бог трябва да живее в мене. После, аз трябва да живея в Бога. Щом Бог живее, щом аз живея, и моите ближни ще живеят“. Съзнавате ли това, няма сила в света, която може да ви препятства. Това е, защото вие вървите по един закон, на който нищо не може да препятства. Обърнете ли този закон и кажете: „Първо, моите ближни живеят, после, аз живея и най-после, Господ живее“, законът вече няма никаква сила. Разумният ученик трябва да прилага този закон в първия му смисъл. В това се състои волята Божия. Изпълните ли този закон, и Божието благословение ще дойде върху вас. Дойде ли Божественото у човека, той вече не мисли за дребни работи. Той мисли само за Божественото, което се развива в хубост и великолепие. След това в Божественото възниква и живота на отделния човек като оазис всред

безводната пустиня. Разбере ли и своя живот, най-после човек вижда и отношенията, които има към своите ближни.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 7 април 1926 г. в град София.

1926_04_11 Малкото съпротивление
лекция пред специалния клас

МАЛКОТО СЪПРОТИВЛЕНИЕ

Размишление

Чете се резюме на темата „Произход на десетичната система".

Теми за следния път: „Произход на синия цвят на окото". Мислете върху биологическия произход на този свят. Втора тема: „Защо природата е турила по няколко чифта очи на някои насекоми, а на други - по-малко? Защо човек има само две очи." Тази тема е доста трудна, но хубавите неща изобщо са трудни. Хубавите работи идат отдалеч, а лошите – отблизо. Докато са далеч един от други, хората са добри приятели. Щом се сближат, те се скарват и изгубват приятелството си. Въпреки това всички хора искат да бъдат близки, да са близо едни до други. В природата нещата са близо и далеч в зависимост от бързината, с която се движат. Когато предметите се виждат ясно с просто око, те са близо. Когато не се виждат ясно с просто око, те са далеч. За да видим най-отдалечените тела, ние си служим с телескопи. Като стане въпрос за човешкия дух, трябва да знаете, че той не заема никакво пространство, както материалните тела. Обаче къде може да се локализира той? Мислете върху този въпрос. Той е интересен и заслужава да се мисли върху него. Като говорим за човека, трябва да знаем кои са неговите отличителни качества. Човек се отличава по способността си да говори и да мисли. Колкото по-ясно се изказва човек, толкова по-умен е той. По какво се познава певецът? По пеенето си. Колкото по-хубаво пее, толкова по-добър певец е той.

Трета тема: „Качествата на идеалния човек". Вземете тази тема за първа и пишете най-напред върху нея. Колко центъра има окръжността? Един. На същото основание и идеалният човек има само един център. Той не може да има нито два центъра, нито повече от два. Идеалният човек е едноцентров, а не двуцентров. От една пръскалка излизат много капчици вода, но това не показва, че пръскалките са много. Една е пръскалката, от която излизат хиляди капчици. В това отношение умът представя една пръскалка, от която излизат много мисли. Някои от дупчиците на тази пръскалка са запушени, но след време те ще се отпушат, и капчици вода ще започнат да излизат през тях. На научен език това подразбира: много от човешките способности не са развити, но след време те ще се развият, и човешкият ум ще се прояви във всичката си пълнота. Развиването на човешките способности представя биологически процес, който се е извършвал и извършва от най-ранни времена дори и до днес. Има

известни центрове в човешкия мозък, които са още в зачатъчно състояние. Някога и те ще се развият. Когато всички центрове на човешкия мозък са добре развити, лицето на човека започва да свети. Всяка негова мисъл и всяко негово чувство произвеждат светлина, която замества външната светлина. Този човек не се нуждае от никаква лампа. Гневът пък произвежда топлина в човека. В бъдеще тази топлина може да се използва за сваряване на някакво ядене. Щом видите, че някой човек се разсърди, веднага ще турите тенджерка с някакво ядене върху него. Както природата използва всички енергии разумно, така и човек трябва да постъпва. Щом използвате топлината, която се образува при гнева, с нея заедно гневът изчезва. Висшите същества се радват на човешкия живот, на всички негови прояви. Всяка проява на хората не е нищо друго освен извор на енергия. Разумните същества използват тази енергия на място. Те я впрягат на работа. Изобщо всяка енергия, която човек развива в себе си, е на място, ако разумно се използва. Не се ли използва на място, тя е вредна. Като знаят това, разумните същества са будни. Те използват всяка свободна енергия. По този начин те помагат и на себе си, и на цялото човечество. И тъй, за да може човек да се справя с всички свои енергии в себе си – били те положителни или отрицателни, той трябва да изучава закона на концентрирането. Когато е концентриран, съсредоточен в себе си, човек може да управлява своя страх, т.е. той може да го контролира. Не може ли човек да контролира своя страх, страхът ще му стане господар. Да контролира човек енергиите, които минават през него, това значи разумно да ги използва. Като изучава закона на концентрирането, човек трябва да прави опит, да съсредоточава погледа си върху някой предмет, без да мигне с очите си. Правете този опит, като започнете от една минута, и постепенно увеличавайте. Той помага за усилване на очите. Когато правите опит, съзнанието ви трябва да бъде съсредоточено. През това време не се позволява никакво разсейване на мисълта, нито на съзнанието. За усилване на очите добре е да излизате вечер в бурни, тъмни нощи и да прекарвате вън на открито около един час. Този опит трябва да правят онези, на които очите са слаби. По този начин очите се напрягат и към тях приижда повече кръв. Добре е също така тези хора да минават през тунели, дълги два-три километра. Природата използва и тъмнината за създаване на хубави, ценни работи. Природата върши най-хубавите, най-ценните си работи в тайно, от никого несмущавана. Тя е поставила мозъка в затворена кутия – черепа. С това тя е целила да запази мозъка от външни повреди. Както чувствителната плоча при фотографията се пази в специална касетка от влиянието на светлината, така и мозъкът е поставен в специална кутия, за да се пази от повреди. Всяка външна повреда пречи на образите, които трябва да се отпечатват върху него.

Като ученици вие трябва да изучавате самообладанието. Когато работите

върху самообладанието, добре е понякога да ви изненада някой, да видите как ще се справите. Представете си, че вие се разговаряте с някой ваш приятел и в това време дойде някой зад гърба ви и ви удари с една тенекия. Понеже вие не сте очаквали тази изненада, веднага трепвате. Ето защо, когато говори, човек трябва да вземе във внимание всичко, което може да му се случи. Като говори, човек някога така се увлича, че като му се случи нещо, което не е очаквал, цялата нервна система му се разтърсва. Той цял се разтреперва от страх. Човек трябва така да се владее, че да не трепва. При всички изненади той трябва да бъде тих и спокоен. В това отношение англичаните правят големи усилия. Някои от тях отиват в Индия и се излагат на места, дето има много зверове, като се стараят чрез концентриране на ума да останат неповредени. Наистина, когато умът на човека е силно концентриран, никакъв звяр не може да го нападне. Звярът минава и заминава покрай него, без да го докосне. Голямо самообладание се изисква за това. Докато умът на човека е концентриран, докато никакво съмнение не е влязло в него, и най-опасният звяр ще мине покрай него, без да го засегне. Влезе ли най-малкото съмнение в ума му, той е изложен вече на големи атаки.

Един американски мисионер разправял своята опитност между диваците човекоядци. Той отишъл между тях да им проповядва, но те го заобиколили с намерение да го опекат и изядат. Той така силно концентрирал мисълта си, че успял да ги респектира. Те обикаляли около него, движели се, но не посмели да го докоснат. Той се върнал в Америка неповреден. След като прекарал двадесет години между тях, той успял да обърне целия остров към християнството. Това значи самообладание. Това значи присъствие на духа.

Самообладанието е качество на духа. Придобие ли самообладание, човек е постигнал много нещо. За да дойде до самообладанието, този мисионер е прекарал големи кризи. В природата съществува следният закон. Когато човек прекара няколко големи кризи в живота си, най-после той придобива голяма светлина, чрез която издържа на големи изпитания и мъчнотии. Който не се е калил, той не може да издържа на големи изпитания и изненади и става жертва на тях. В един от романите на Сенкевич се разправя за някой си Хилон, който предавал християните на гонение. Като предал всички християни, и той пострадал. По този начин неговото съзнание се пробудило, и той сам приел християнството. Той се проявил като голям герой. Как се обяснява неговото обръщане към Христа? За да се обърне към Христа, това се дължи на ония християни, които пострадали от него. След смъртта си те влезли в Хилона и го превзели.

И тъй самообладанието е потребно за човека. То се придобива чрез работа, чрез усилие. Днес страданията на хората идат точно навреме и на място. Чрез тях те придобиват самообладание. В бъдеще, когато страданията няма да представят метод за развитие, човек ще дава милиони, за да се удостои с едно страдание. Тогава всяко страдание ще бъде благо за човека. Благата, които невидимият свят днес ви дава, вие не ги цените. Един ден ще ги оцените, но няма да ги имате. Когато разумно понесе страданията и изпитанията си, човек се повдига в съзнанието си. Той знае вече колко е силен и какво може да направи. Представете си, че едного от вас поставят на изпит, да видят има ли самообладание. Как ще го изпитат? В момента, когато той се разговори с приятеля си, покрай него ще минат десет души и всеки от тях ще забие иглата си в ръката му. Първият ще я забие един милиметър, вторият два милиметра и т.н. до десет милиметра. Ако той продължи разговора си тихо и спокойно, без никакво трепване и промяна на лицето, това показва, че има самообладание. Колко души могат да издържат на този изпит? Нито един. Обаче този изпит е възможен. Който се е тренирал, той може да го издържи, но за това се изисква голямо самообладание.

Един офицер разправяше един случай от войната, дето за пръв път в живота си видял проявено самообладание. Един войник бил ранен в ръката и трябвало да му се направи голям разрез. Лекарите му казали, че за да се направи операцията, трябва да го упоят. Войникът прострял ръката си пред лекаря и казал: „Заповядайте, режете." Лекарят погледнал войника и спокойно пристъпил към операцията. Като свършил работата си, войникът го запитал: „Свършихте ли вече?" След това той взел фуражката си, благодарил на лекаря и отишъл в своята част. През време на операцията нито един мускул не трепнал на лицето на войника. Той гледал как лекарят реже, като че не се отнасяло до него. Той прекарал голяма операция без никаква упойка. Това значи самообладание.

Човек трябва да се упражнява – така да кали волята си, така да засили организма си, че каквото и да му дойде, да не чувства никаква болка. Той трябва да развие такова самообладание, което да преодолява на всички болки.

Питам, кое е най-същественото в дадения момент според вас? Някои ще кажат, че най-същественото за човека е да има вяра, да има будно съзнание, да има любов към Бога и към ближния си. Всичко това е съществено за човека, но правили ли сте опит да можете с ръка само да начертаете една правилна окръжност? Ако можете да начертаете с ръка една правилна окръжност, това показва, че имате вярно око, което може правилно да мери. Човек може да чертае окръжности не само на

физическия свят, но и на астралния и на умствения. По какво се отличават тия окръжности една от друга?

Представете си, че върху бяла хартия поставяте върха на един добре изострен молив. Какво ще се образува от докосване върха на молива до хартията? Точка. Колко измерения има точката? Нито едно. Ако гледате един кръг отдалеч, той се вижда много малък. Колкото повече се отдалечавате от кръга, толкова повече той намалява. Най-после кръгът може да се смали толкова много, че да се превърне в точка. Точката съществува ли на физическия свят? Не съществува. Точката се проявява само в известни силови линии. Дето се проявяват две сили, там всякога се образува точка. Тъй както е поставено далеч от земята, слънцето изглежда много малко. Правили ли сте изчисления да видите колко пъти слънцето е по-малко от естествената му големина?

Като ученици препоръчва ви се да работите за придобиване на самообладание. Чрез самообладание човек асимилира излишната енергия на своя организъм по вътрешен път и я впряга на работа. Неврастеникът обаче не може да асимилира тази излишна енергия в себе си, вследствие на което тя се разпръсква, изтича навън. Неврастенията се дължи на пропуквания в нервната система, отдето нервната енергия изтича навън. Понякога човек става неврастеник от страх. Страхът също предизвиква пропуквания в нервната система, което причинява изтичане на нервна енергия. За да се освободи от неврастенията, човек трябва да спре изтичанията на нервната енергия. Ако някой се е уплашил от змия и от уплаха е станал неврастеник, той ще се излекува пак със змия. По какъв начин? Първо ще му се даде да пипне умряла змия. Щом придобие малко смелост, ще го заставят да пипне заспала змия зимно време. Като привикне и на това, той няма вече да се страхува от змия. Следователно това, от което се е уплашил, ще му послужи като лекарство. От змия се е разболял, със змия ще се излекува.

Друг случай. Ученик влиза в гостилница, поръчва да му донесат ядене. Нахранва се добре и бърка в джоба си да извади пари да плати обяда си. Обаче оказва се, че няма пет пари в джоба си. Той се стресва силно и заболява от неврастения. За да се излекува, друг някой, който знае причината за неговото заболяване, трябва да го заведе два-три пъти на гостилница, когато е сигурен, че пак няма пари. По този начин той ще го постави в същото положение, пак да се стресне по нямане на пари. Това стряскане ще стане причина да изкорени болестта му, която някога се е причинила от подобно стряскане. Затова е казано в поговорката „Клин клин избива". Щом целта е постигната, този човек, който се е наел с лекуване на болния, ще плати на гостилничаря вместо него. Значи една и

съща причина поражда два различни ефекта.

За потвърждаване на последната мисъл ще приведа следния пример. Двама младоженци пътували с трен от един град до друг. В пътуването им се случило нещастие, – два трена се сблъскали. От голямото сътресение, младоженикът се побъркал, заради което веднага бил отведен в болница. Той прекарал в една болница цели шестнадесет години. Един ден той успял да избяга от болницата и направо отишъл на гарата, качил се в един вагон и потеглил за някъде, без да знае къде отива. И този път се случило същото нещастие, каквото преди шестнадесет години, – два трена се сблъскали. От голямото сътресение, което болният втори път преживял, умът му се наместил, и той оздравял. Той дошъл на себе си и се върнал у дома си.

На какво се дължи полудяването на хората? Много причини има за полудяване на хората, но в дадения случай то се обяснява така. При първото сблъскване на треновете двойникът на младоженека излязъл вън от него и се преплел с този на неговата възлюбена. При това положение и той, и тя се измъчвали, страдали, но не могли да си помогнат. При второто сблъскване на треновете вследствие на сътресението, което болният преживял, станало разплитане на двойниците, и той оздравял. Следователно, когато между двойниците на двама души става преплитане, и двамата се мъчат – единият се мъчи, че не може да се разплете, а другият се мъчи, че не може да се освободи от влиянието на първия. Щом се разплетат, и двамата благодарят, че са се освободили. Когато хората са близо, между тях става сблъскване. Щом се сблъскат, двойниците им могат да се преплетат, при което единият от тях може да се умопобърка. Когато е сам, човек никога не може да полудее, но като мисли за някого, често стават катастрофи. Ето защо, когато човек тръгне на път между много хора, той трябва да мисли само за Бога. Върви ли обаче пеш, и то сам, без хора, тогава той е свободен да мисли каквото иска.

Веднъж дошъл на земята, човек трябва да знае, че каквото и да се случи в живота му, всичко е строго определено според разумните закони на природата. Възвишените същества, които ръководят човешката еволюция, познават добре законите и постъпват съобразно с тях. Че някой прекарал десет години в лудница, това не е важно. За тях е от значение той да научи урока си. Ако го е научил, те са доволни от него, ако не го е научил, той може да прекара още двадесет години в лудница. Те не гледат на живота като обикновени хора. Ако някой е научил закона на живота, те веднага прекратяват зададената задача, като му дават нова.

Не е ли научил още урока си, те му оставят същия урок, макар и за

двадесет години още. Че някой се молил по три пъти на ден, че се молил двадесет години наред, това нищо не значи. Той пак може да не получи никакъв отговор от Бога.

Апостол Яков казва: „Постоянно се молете!" Това значи – постоянно се молете, за да изпълните великия принцип на живота – Божията любов. Щом приложите тази любов в живота си, вие ще се домогнете до щастието, което е в самите вас. Щастието на човека е заключено в самия него, а външният свят, хората, представят условия за постигане на щастието.

Сега всичко, каквото ви говорих, представя странични мисли. За вас е важно да работите за развиване на самообладание. Всички трябва да имате такова самообладание, че и с тъпан да бият на ушите ви, да не се стряскате. Който се самовладее, той не се страхува от нищо. Мнозина се страхуват от пчели. Този, който е придобил самообладание, пчели не го жилят. Те жилят всеки, който не може да се самовладее.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Двадесет и втора лекция на Младежкия окултен клас 11 април 1926 г., неделя, 19 часа София – Изгрев

Начало: 19:00

1926_04_11 И земята ще се изпълни със знание
неделна беседа

И ЗЕМЯТА ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ СЪС ЗНАНИЕ

Беседа държана от Учителя на 11.04.1926 г. в гр. София.

Ще прочета 6 глава от Първо послание към Тимотея.

Това послание е писано при изключителни времена, при изключителни условия на Римската империя.

Ако бих говорил върху някое положение върху съвременния живот, бих го озаглавил "пробуждане на човешкото съзнание". Същата тази идея е прокарана и в Стария завет. Пророкът казва: "И земята ще бъде изпълнена със знание за Господа". В Евангелието на Йоана, Христос каза: "Аз дойдох да им дам живот и да го имат преизобилно".

Съзнателният живот започва със съзнанието на човека. Да живее човек, това е изкуство, това е велика наука. Цялото творение, от единия край до другия, от началото и до края, това са все методи, чрез които се преподава тази велика наука - как да се живее. Бог учи хората, как да живеят. Всички науки, преподават и на най-малките животни, как да живеят. Аз започвам от най-малките буболечици, пък и преди тия буболечици, и след тия буболечици, до човека и до ангелите, във всяка наука, Бог учи хората, как трябва да живеят. Под думата "ангели" не разбирам "служители" в обикновения смисъл на думата, но разбирам същества, у които, съзнанието се е тъй разширило, че те светят като слънце. Тяхното разбиране за живота е особено. Техният обществен строй е особен. Ако бихте посетили едно ангелско общество, ще намерите при тях друг ред и порядък, различен от този, който съществува на Земята.

Съвременните хора, или съвременната култура, имат за ангелите такова понятие, каквото имат мравките за нас. Както и да си представяме ангелите, ние си ги представяме подобни на нас, с тази разлика само, че имат някакви крилца. Крилцата, обаче, не са нещо особено, те са човешко изобретение. Ние си представяме ангелите като хора, но сме им махнали мустаците и брадата, турили сме им хубави лица, пълнички, добре охранени, нежнички; като царски дъщери, на които служат 10 слугини и те нищо не пипат с ръцете си. Ръцете им са бели, чистички, като да не ги е видяло това наше слънце, което хапе и гори. Това палещо слънце хапе. То одира кожата на лицето и на ръцете ни, то прилича на нас. Като се излагаш от 2 до 10 дни направо на слънцето, почерняваш. То дава нещо, но

и взема нещо. Днес, другояче се говори за Слънцето. То може да има друго разположение към нас, да е приветливо във всички случаи; но, понеже, ние още не сме склонни да го разбираме, нашето естество е такова, че още не знаем, как да възприемаме слънчевите лъчи, затова то ни хапе и гори. Причината за това е, че около нашата Земя се образува един черен пояс - от изпаренията на нашите мисли, на нашите чувства и на нашите желания и вследствие на това, се образуват тия палещи лъчи на Слънцето. Тъй че, ние възприемаме слънчевите лъчи чрез отражение.

Та казвам: човешкият живот започва с пробуждането на съзнанието. Всички хора не мислят еднакво. Туй е вярно, както по отношение на индивидите, тъй и по отношение на видовете животни - всички не мислят еднакво. Туй е вярно и по отношение на обществата. Всички общества не мислят еднакво. Туй е вярно и по отношение на народите. Всички народи не мислят еднакво. Туй е вярно и по отношение на всички същества изобщо. Всички същества не мислят еднакво. Вземете пример с най-простото наблюдение. Вие виждате един мъж и една жена, но какво можете да кажете за тях? Ако един физиогномист погледне някой човек, той ще види това, което вие не виждате. Той ще може да опише и миналото на този човек. Ще види майка му, баща му, дядо му, или прадядо му и ще може да каже, как е живял този човек в миналото и т.н. А вие, какво ще видите? - Ще видите един човек с хубаво лице, със сини очи, с хубави устни, добре угоен човек и т.н.

Но не това е човекът. Физиогномистът, като го види, ще може да опише, какви са основните качества на този човек, какво се крие в него и т.н. Вземете, после, един френолог, той другояче ще опише човека. Ти можеш да кажеш за този човек, че има валчеста или продълговата глава, но един френолог ще види това, което ти не виждаш. Като дойдем до учените хора, които гледат под микроскоп и вие, които също може да погледнете под микроскопа, каква ще бъде разликата между вашето виждане и това, на учения? Вие ще кажете: тук виждам една малка животинка. Ученият човек, като погледне под микроскопа, ще каже: много неща има тук. Той ще види това, което ти не можеш и да си помислиш. Вземете онзи астроном, който гледа през някоя тръба. И ти можеш да погледнеш през тази тръба, но ще виждаш обикновени неща, а този астроном, като погледне през тази тръба, ще види движението на тази планета и ще направи своите изчисления. Изобщо, той ще види това, което ти не виждаш. И схващанията им за живота също се различават. Трябва да се пробуди съзнанието на човека, за да се разбере, какво нещо е животът.

Вземете, например, думата "любов", за която ние говорим толкова години. Макар че Любовта се е явила най-рано, тя е една сила, още непозната на

човеците. Туй, което сега хората наричат "любов", аз наричам "проявление на човешките чувства". Човешките чувства имат специфични качества. Онова, което майката чувства към детето си, обикновеният човек никога не може да го чувства. То е специфично чувство. Това, което приятелят чувства към приятеля си, обикновеният човек никога не може да почувства. То е специфично чувство. Онова чувство, което слугата чувства към господаря си, обикновеният човек не може да почувства. То е специфично чувство. Онова чувство, което ученикът изпитва към учителя си и онова чувство, което учителят изпитва към ученика си, обикновеният човек не може да почувства. То е специфично. Специфичност има в чувствата. Има специфична проява на чувствата. И ние мислим, че е лесно нещо - да се обичаме. Не, това е една наука.

Който знае тази наука, може да се постави в съответстващи условия. Ако вие искате да посадите каквото и да е семе, ако вие искате да отгледате някое благородно растение, трябва най-първо да проучите неговата почва, на каква почва то расте и се развива, да проучите специфичната топлина, при която то се развива, специфичната светлина, при която расте, и тогава да се отглежда това растение. Ако не спазите съответните условия, вие можете да повредите целия зародиш. Чудни сме ние, съвременните хора, като говорим за любовта и мислим, че тя може да влезе в нас тъй, както когато отваряме прозореца, за да влезе слънчева топлина и светлина. Да, действително любовта влиза, но има свой особен начин, по който влиза. Тя има свой специфичен начин за влизане. Питам тогава: кои са причините, по които загубваме любовта? Защо любовта изчезва? Защо животът изчезва?

Днес виждаме един човек, който живее, но утре, или след няколко, дни той изчезва. Къде е отишъл? Ние казваме: той е отишъл на другия свят, при други, специфични условия. Това са предположения още, но казваме: ние тук засягаме низшия живот. Онези от вас, които, от толкова години се занимават с духовния живот, с онази велика наука за Бога, които са достигнали до известни познания за Бога, трябва ли да се спрат до там? Вие трябва да имате онзи вечен импулс - на малките деца. Трябва у вас да дойде онова разширение, което ще внесе истинска светлина. Това, което се казва в стиха, че "земята ще бъде пълна със знания за Господа", тази Земя сме ние. Под думата "земя", в първоначалния език, се разбирало - всеки човек, който е роден на Земята, и на когото е дадена земя. Всеки човек е родена, проявена земя и в неговото съзнание трябва да се прояви знанието за Господа. Във всички негови мисли, във всички негови чувствания, трябва да проникват Божиите закони. Съвременните хора говорят, че какъвто е малкият свят, такъв е и големият, какъвто е микрокосмоса, такъв е и макрокосмоса. Макрокосмосът е външния свят, микрокосмосът е

вътрешния свят. Малкият свят не е отражение, но има нещо подобно на големия свят. От неразбиране на живота, от непробуденото съзнание на хората се раждат всички противоречия в света. И малките неща в нашия живот могат да станат причина за раждане на една вътрешна дисхармония. Сега, в съвременното общество, във всички учени хора, във всички общественици, във всички религиозни хора, има желание да се подобри света. Всички хора желаят това и от хиляди години те правят опити - един, два, три и повече, и всички тия опити са допринесли нещо за културата. Приготовление е това! И преди Христа, до идването Му, имало такива приготовления, но когато Христос дойде, хората не бяха готови да възприемат този изобилен живот. Когато Христос дойде, хората можаха да издържат, едва три години, такъв живот и казаха: доста е вече!

Питам: сега, след толкова хиляди години очакване на Христа, ако дойде Той, колко време ще го търпят хората? Казват: нека някой математик направи едно изчисление, да види, колко време хората биха могли да изтърпят Христа, да живее между тях. Всеки от вас, който се занимава с висша математика, може да направи едно изчисление, според закона на вероятностите. Пък и за себе си може да направите едно изчисление. Ако Христос дойде, ще можете ли изведнъж да Го познаете, или не. Трябва да знаете, че всяко познание изисква наука. Вие може да кажете: този прилича на Христа, и да започнете да доказвате това с аргументи. Туй, което се доказва чрез аргументи, то е по закона на вероятностите. За да познаеш Христа, трябва да Го познаеш, като Петра. Христос го запита: "Ти какво мислиш за мене"? - "Ти си Син Божий" - отговори Му Петър. Христос му казва: "Това плът и кръв не са ти го открили". Значи, това не си открил по пътя на човешкото знание. И Христос му каза: "Ти сега ще мълчиш, никому няма да казваш за това, докато аз си замина. След като си замина, ти можеш да говориш за твоята опитност". Знаете ли, защо Петър трябвало да мълчи?

Аз ще ви приведа един пример, за разяснение на мисълта си. Представете си, че вие сте син на много богат баща. По едно съчетание на обстоятелствата, баща ви е станал гарант на една фирма и така се е оплел, че след време, всичкото му имущество е отишло подир тази фирма. И синът се оплел в тази фирма, за да покрие всичките дългове, за които бащата станал гарант. Така е, щом познават сина на този богат човек, и той ще се оплете. Затова се казва: мълчете, не казвайте, че баща ви е богат. Когато ние изгубим това, което очакваме, всякога можем да се разочароваме в своите идеи. Разочарованието иде от чисто физическия свят. Казваме: в това време, даже и Христовите ученици не можаха да се повдигнат, да разберат смисъла на Христовото учение. Те Го разбраха след смъртта Му, след страданията Христови. Тогава дойде пробуждане на

съзнанието им. След Христа са изминали вече 2000 години. Две хиляди години, това са два Божествени дни. От гледището на хората, 2000 години са много, но от становището на Бога, това са два Божествени дни. И на третия ден, Христос ще се върне. По какво ще се отличава сега, идването на Христа в света; или, казано на друг език: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога, при сегашните условия? - Специфично е сегашното проявление на Бога. Сегашното проявление ще бъде - прославянето на Синовете Божии на земята, или, казано на съвременен език, то ще бъде побратимяването на всички хора. Туй е едно от качествата.

Всички хора искат едно побратимяване в икономическо отношение, уравновесяване на всички условия. Всички хора искат да се задоволят, всички хора искат да имат своя къща, да имат къде да живеят, а не, както сега, да те хука този-онзи хазяин. Така е и с птиците. Чудни сме ние, съвременните хора! Птиците са разрешили този въпрос. Всяка птица има свое гнездо. Тя предварително ще го направи и тогава ще снесе в него яйцата си. Докато хората, предварително снасят яйцата си, без да имат къща. И ако ние приложим в живота си закона на птиците, ще кажем: първо си направи къща, а после се жени. Сега хората се женят, без да имат къща. Ти нямаш никаква дупка и ще ходиш от къща в къща, та ще харосаш. Не е въпросът, да се плодят хората, но въпросът е - да се раждат хора в света. Не е въпросът да раждаме синове и дъщери, които да дойдат, да се удоволстват в света, но да се раждат синове и дъщери, които да изпълняват волята Божия, да почитат баща си и майка си и да работят разумно.

Казва се в Писанието, че земята ще бъде изпълнена със знание за Господа. Значи, нашият съвременен живот е засегнат от друга култура, по-висша от нашата, с която ние сме дошли в съприкосновение. И тази висша култура действа вече в нашето съзнание. Първото нещо, което доказва, че ние сме под влиянието на тази висша култура е това, че има увеличение в страданията. В известна зона на бялата раса страданията са увеличени 100%. По времето на Христа страданията са били 50%, а в наше време са 100%. Тогава хората не са били тъй чувствителни, а сега страдат повече. Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда с един свещен трепет, а не, като страдаш, да се ожесточаваш. Ожесточението не носи живот. Мъчението също не носи живот. То не е страдание, то е разрушение. И аз изваждам следното заключение: от 2000 години насам, животът се е увеличил с 50% в страданията. Страданията, това е повдигане валутата на живота. Когато страданията се увеличат 100%, ние ще дойдем в онази област, която сега търсим, щастие и радости. И мирът Божий ще дойде на земята.

Христос казва: "Аз дойдох, за да имат живот". Това е обикновеното съзнание, което сега хората имат. "Да го имат - преизобилно". Това е събуждане на съзнанието. Защото, когато човек има преизобилно, започва да мисли, какво да прави. Всякога, в преизобилието, се ражда мисълта. И в Любовта също се ражда мисълта. Аз не говоря за обикновената любов. Всички хора имат обикновена любов, т.е. специфични чувствания, но Любовта се отличава с едно специфично качество, а именно: когато Божествената Любов засегне човека, когато той я почувства, в него се заражда желание, да се помири с всички хора и казва: няма нужда да се мразим, да се сърдим. Но после, когато Любовта изчезне, туй качество изчезва и той казва: няма защо да се помирявам, няма защо да бъда тъй малодушен! Когато обаче, у човека се прояви чувството на примирение, Любовта е дошла в него и тогава той ще разбере, какво значи, да се примириш с всички хора. Не е лесно да се примириш с всички хора. Примирението е цяла наука.

Не е достатъчно да кажеш на някого, когото си обидил: извинете, аз ви обидих. Допуснете, че при вас дойде някой беден, чувствителен човек, който дълго време се е молил на Бога и най- после, се решава да попроси нещо отнякъде, да дойде при вас, а вие, веднага започвате да му четете морал и да му казвате: ти трябва да работиш, да не си мързелив и т.н.! Този човек си излиза от вас огорчен, наскърбен и вие почувствате скръбта му. Разбирате, че не сте постъпили добре. Какво ще правите? Ще го настигнеш и ще почнеш да му се извиняваш ли? - Не, това е по човешки. Ти ще постъпиш по Божествено. Ще отидеш при него, ще му занесеш една кола дърва, един чувал с брашно, малко масълце, това-онова. Туй е примирение. Това ще направиш не само един път, но девет пъти. При това, не само един път през годината, но девет години наред, ще трябва да правиш това. И той ще каже: да, имало душа у този човек. Той наистина ме нахока, но в него имало и добра страна. - Това се отнася до външния начин, но другояче стои въпросът в съзнанието. Туй, което Христос е имал предвид, за нашето съзнание, Той е изрекъл в изречението: "Това, което не искате да правят вам, не правете и вие на другите". Или: "Туй, което искате да направят вам, правете го и вие"! Всеки отива при Господа и се моли: Господи, туй да ми дадеш, онова да ми дадеш, да ме благословиш и т.н. Първото нещо - хората започват все с материални работи. Всички молитви започват все с материалното. Първоначално, никой не отива да се моли за нещо духовно. Например, ако душата ти е пълна с любов и умът ти е пълен със знания, и ако си богат, ти няма да се молиш. Ще си кажеш: за какво да се моля на Господа? Но щом осиромашееш, щом децата ти се разболеят, щом дойдат страданията, ти веднага ще отидеш да се молиш, специално за децата си, за пари, че да можеш да дадеш образование на децата си, или пък, ще се молиш, да се подобри обкръжаващата среда.

С това започва човек. Това състояние, в което човек се намира, аз го наричам "анормално състояние". Ние още не се намираме в същинските условия на живота. Ние се намираме при условия, които, според източната философия, се наричат закон на кармата. Значи, от хилядите години, които човек е прекарал на Земята, почвата, на която е живял, толкова се е покварила, че ние сега, трябва да употребим големи усилия, за да я подобрим. Тази почва се е видоизменила.

Как е започнал човек живота си, преди хиляди години? Най-първо, той е живял в една висока сфера в етера и тогава, неговото тяло е било друго. След години, той е живял във въздуха. След много години е живял във водата - най-благоприятните условия, докато най-после, го срещаме в твърдата почва. В разните среди, човек придобива различни качества. В етера човек придобива едно качество. Във въздуха - друго качество. Във водата - трето качество и в твърдата почва - четвърто качество. По този начин, човек изминава един кръг. След това, наново той ще живее във водата. Къде ще бъде тази вода вече? - Тази вода няма да бъде тук, в твърдата почва. Човек ще се превърне на риба и ще живее в астралния свят. Той ще живее там хиляди години, докато в астралния свят, тази вода се оформи и превърне в твърда почва. Тогава човек отново ще започне да живее на твърдата почва, но вече в астралния свят, а не на твърдата почва на Земята. Под думата "вода" разбирам - добрите условия. Човек не е запознат с тия, по-добри условия, които се намират във водата. Питам: този, който твърди тия неща, как ще ги докаже днес на съвременните, учени хора? Съвременните учени хора искат да ни докажат, че човек някога е живял във водата и някои вярват в това, а някои не вярват. Някои казват: тъй, както Бог е направил човека, той не може да живее във водата. Човекът живее в Бога. Хубаво, ние приемаме това. Окултистите, които слушат твърденията на съвременните хора, запитват: ако това, че човек живее в Бога, е вярно, а Бог е една съвършена среда, как е възможно тогава, този, същият човек, да живее един такъв изопачен живот? Значи, тяхното твърдение не е вярно. И Павел казва: "Всички ние се движим и живеем в Бога". Кои ние? - Когато апостол Павел е казвал това нещо, под "ние" той е подразбирал, че всички ония хора, у които съзнанието е пробудено, те живеят и се движат в Бога. Да, но и онези, у които съзнанието не е пробудено, и те живеят в Бога. Ако ние кажем, че и животните живеят и се движат в Бога, тъй както ние, тогава и резултатите трябва да бъдат еднакви.

Сега, тъй както започва живата природа, в нея има друг един закон. С какво започва Божествения живот? Аз ще направя едно сравнение, една аналогия, като си послужа с някои примери от растителното царство. Ако

вземете едно обикновено растение, ще видите, че коренчетата в него се развиват съразмерно и то, според тяхната големина. Ако вземете едно малко коренче, което е израсло 25 см на големина и го сравните с друго някое, което е израснало повече, какво ще видите? Ще забележите, че между тях има една съразмерност. Изобщо, има една математическа съразмерност в растенето на коренчетата и клончетата на което и да е растение. Едно малко клонче може да израсне до 5-10-15 см, например. Добре, но ако туй малко клонче се намира на едно дърво, което е расло 10-15-20 години, колко голямо може да стане? При обикновения живот, това малко клонче може да израсне много малко, но ако вие вземете това малко клонче и го присадите на някое голямо дърво, то ще стане много голямо и ще може вече да се развива правилно и самостоятелно. Следователно, ако вземем когото и да е и го присадим при Божествените условия, той ще може да се развива добре. Значи, разширение става в него. Тъй щото, сега в живота, става едно такова присаждане. Христос е казал, че който не напусне баща си и майка си и не тръгне подир Него, той няма живот в себе си. - Той е подразбирал, именно, закона на присаждането и за него е говорил. Онези, които не разбират присаждането, ще кажат: ние не разбираме тия неща. Когато дойде Онзи, който присажда, ще те пита: ти искаш ли да се откажеш от майка си и от баща си; от брата си и от сестра си; и да те присадя на тази дивачка?

И ако кажеш, че си готов, Той ще те клъцне и ти ще изпиташ една малка болка. Той ще те тури на тази присадка и дълго време ще боледуваш, но ще се свържеш с този живот, който не се диференцира, но живот, който дава условия. Аз наричам "дивачките" непроявен Божествен живот, който трябва да се прояви чрез нас и който има условия за проявяване. Ще те турят като присадка на тази дивачка.

Следователно, в това отношение, всеки трябва да се присади. И тук действа същият биологичен закон, както и в растенията. Ти ще седиш на тази дивачка, докато се измени твоето естество. Павел казва на едно място, че "ти си едно маслинено дърво". Ти трябва да седиш на тази дивачка ред поколения, та, като минава Божествения живот през тебе, след време, сам ще станеш подобен на Бога, ще заприличаш на Него. Един ден ти ще дойдеш при условия, при които, плодовете като падат, ще могат да израстват отново. Тогава и корените, и присадката, няма да имат нужда от ново присаждане. Докато хората дойдат до тези условия, дълго време ще трябва да се присаждат. И тези страдания сега в света, произтичат от този закон - че човешкото съзнание се присажда. И когато усетиш в себе си едно голямо страдание, това показва, че нещо ново се внася в твоята душа. Другояче страданието няма смисъл. При всяко страдание се внася, или по-право - присажда - едно ново качество. Тази е философската страна на

страданието. Щом дойде страданието, ти трябва да си радостен и да кажеш: доволен съм на страданието, защото то внася нещо в мен. Ще бъдеш разумен, да не вдигаш много шум, иначе ще счупиш присадката. Като почувстваш тази скръб, това страдание, ще зараснеш отгоре на дивачката. Тогава ще дойдат дъжд и бури - условия, при които страданието започва да расте.

Казвате: всички ние очакваме Христа. Да, очакваме Христа, това е тъй естествено, както е естествено да очакваме слънцето всяка сутрин. След като залезе слънцето, какво настава? Имате ли ясна представа за движението на слънцето? Как се движи слънцето? Всички вие, или поне повечето от вас, сте учили астрономия. Как се движи слънцето? Струва ми се, че слънцето, като че ли, прави своите обръщения от изток към запад. Но, ако вие сте горе, в пространството над земята, ще видите, че слънцето обикаля от север към юг, от северния полюс към южния. В нашето полушарие цялото движение става около половината земя и всички звезди, и слънцето, се завъртят все около една хоризонтална плоскост на движение.

От гледището на Земята нам се вижда, като че Слънцето се движи около нея. Учените хора казват, обаче, че Земята се върти. На какво се дължи това въртене? Това нещо окултистите обясняват, като казват, че Земята е жива и в нея има едно живо съзнание, както и у хората, и тя обръща ту едната си страна, ту другата си страна към Слънцето. Тя не се движи механически, но с едно вътрешно условие. Значи, този процес на движение става съзнателно в нея. И в това движение, с което тя се движи, ние, някой път, изгубваме този такт на движението на Земята. И щом изгубим този такт, в нас се зарежда една вътрешна дисхармония. Съвременните учени хора забелязват това нещо и по цялата земна повърхност. Че става едно движение на твърдата почва на около 25-30см дълбочина, това и окултистите знаят. Цялата почва се вдига и спада, става тъй нареченото "дишане" на земната повърхност. Ето защо, в духовния живот, ние трябва да дойдем във връзка с туй специфично движение на Земята, със специфичното движение на Слънцето, със специфичното движение на слънчевите лъчи, да вземем в съображение, какво влияние упражняват човешките мисли изобщо. И онези, които се упражняват в окултната наука, които я прилагат, имат особен начин, по който могат да се обновяват. Те сега развиват духовното си тяло - вечерно време оставят физическото си тяло на Земята, а с духовното си тяло излизат извън земната зона, на планинска разходка. Там те се обновяват и после се връщат отново в тялото си. Това обновяване става и с хора, които нямат ясновидство; за тях този процес става несъзнателно. Такива хора стават сутрин доволни и разположени духом и казват: много добре спах тази

вечер. Това показва, че този човек е направил тази разходка, извън зоната. Някой казва: снощи не спах добре, цяла нощ ме гониха. Значи, той е останал под тази зона. В това седи истинската хигиена. Казвам: като си лягаш вечерно време, ще се освободиш от всички земни тревоги, които си имал през деня и тогава ще отидеш на разходка. Там ще подишаш чист въздух, ще се обновиш и като се върнеш в тази рудница, ще бъдеш бодър и весел, готов да работиш. Земята е тази рудница. Аз наричам тази разходка - излизане из тази рудница, отиване горе, на повърхността, и после връщане отново. И тъй, ние имаме едно постоянно излизане и връщане. В този случай, спането представлява един метод за почивка. Туй е обикновен метод.

Та, като казвам, че нашето съзнание трябва да бъде будно, да живеем хармоничен живот, това ще ни помогне да отиваме за 10-15 мин. на такава разходка и да се обновим, за да продължим успешно дневната си работа. Хората отиват на курорт, на разходки, но, ако биха знаяли този начин за обновяване, те биха го използвали. Как именно? - Ще отидеш под някое дърво, ще се облегнеш на него, ще излезеш извън тялото си и след като направиш разходката си, ще се върнеш пак назад, но вече обновен, с пресни сили и здраве. А сега, хората, какво правят? - Ще отидат на курорт, ще ядат, ще пият, ще се простудят и най-после, ще кажат: не можахме да използваме курорта, както трябваше. В какво седи техния курорт? - Само в ядене и пиене. Да, това е само едната страна на курорта. За всеки човек, за всеки индивид, има специфична храна, определена от самата природа и ако ние пазим своето съзнание будно, и ако сме свързани с това съзнание, за всеки ден ще ни се дава специфична храна, която аз наричам "царска", идеална. Добийте това съзнание, за което ви говоря и ще видите, че закона е много верен. Вие ще имате тази специфична храна. После, направете опит, да видите, до какви размери са достигнали вашите мисли и чувства, изобщо, вашето развитие.
Може да направите следния опит, за да видите, докъде е достигнала будността на вашето съзнание. Насадете, например, някое деликатно растение и вижте, как ще се развива от вашите грижи и внимание. Какво става обикновено. - Вие насаждате едно цветенце във вашата градина, не се минава много време и то изсъхва. Защо? - Аурата ви е груба, то не може да издържи на тази среда. Има ред такива факти. Някои хора насаждат круши, ябълки и грозде, но всичко измира, не може да вирее в техния дом. Защо се яви филоксерата в Европа? Още когато се роди в човечеството идеята за война, което стана в 45-та година, за пръв път се яви филоксерата по лозята и зарази всички лозя в Европа. Оттогава лозата почна да чезне. Лозата е емблема на човешкия живот. Филоксерата пък показва, че ще дойде една такава филоксера и в света, между хората и ще ги поразява. Това са убийствените мисли, които пресушават хората. Сега у нас

присаждат лозите на особени подложки. Важният въпрос сега е, че ние изучаваме живата природа, учим, как да присаждаме лозите, как да обработваме крушите и ябълките, как да орем нивите си, а най-важното е, как да орем и обработваме себе си. Този въпрос е изоставен. Като гледам съвременните методи на възпитание, намирам ги много примитивни. Като наблюдавам, как се прилагат тия методи, чудя се, как тия деца са останали живи, но си казвам: благодарение на природните методи, които живата природа противопоставя срещу човешките, та има едно примирение в резултатите.

И в цялото човешко съзнание има такива пертурбации. Днес не може да намериш двама души, които да са в унисон. Те само привидно са в хармония, но като се срещнат, наблюдават се един друг, разглеждат се от главата до петите, единия взема обратна позиция срещу другия. Няма преливане помежду им. Какво особено има в тази сериозна позиция? Не приличат ли на онези неприятели, всеки от които взема пушката си и се изправя срещу неприятеля си? Ти виждаш дулото на пушката и казваш: господине, ако не постъпиш добре, ще знаеш - и аз съм въоръжен. Питам: при такова въоръжение, какъв живот ще имате? Че тогава и във всеки дом има такова въоръжение. Вземете, запример, когато говорим Истината, или когато проповядваме в обществото, ние нямаме желание да кажем самата Истина, а си служим с нея дотолкова, доколкото нашия свещен егоизъм позволява. Сега, не си правете илюзии, знайте, че свещеният егоизъм още царува в съвременното общество. Той е фаза, която хората трябва да преживеят, докато дойдат до онова висше съзнание - да се пробуди онова чувство, което ние наричаме "алтруизъм" - пробуждане на свръхсъзнанието, или проявление на Божественото съзнание. Човек, у когото е пробудено това съзнание, трябва да преобрази и своя ближен. Двама души могат да живеят в хармония само тогава, когато тяхното съзнание е нагласено в унисон. Туй разногласие донякъде съществува само между хората. Между животните има по-пълна хармония. Дисхармонията между животните се ражда, понякога, само от нуждата им за храна. Когато вълкът търси своята прехрана, по някой път, може да нападне някоя овца. Ще ви приведа един анекдот. Оплакала се овцата на кучето и му казала: "Много съм ти благодарна, че ни пазиш. Ние служим на хората даром, даваме вълната и млякото си даром, но децата ни, нашите роднини, нашите ближни, всяка година изчезват и не се връщат". Кучето й отговорило: "Какво да правя, аз ви пазя, но, по някой път, господарят повиква някой от вас и ги праща в странство, да се учат". "Не зная, но досега, нито една от нашите дъщери или синове, не са се върнали"! - Както виждате, аз ви пазя, но има някакъв закон. Кучето е закон. То варди от вълците, но от господаря не може да варди".

Казва Пророкът: "Земята ще бъде пълна със знания за Господа". Във всинца ви има Божественото, но само дайте условия, за да се прояви то. Направете усилие, да учите Божествената наука. Тя трябва да се тури като основа в живота ви. Всеки човек трябва да направи едно усилие. И къде ще се яви Христос? - Христос ще се яви там, където условията са най- добри. Трябва да знаете, че Той, най-първо ще посети най-добрите хора в света. Няма изключение в това. Най-после ще посети и най-лошите хора. Защото, след смъртта си, Христос посети първо небето, добрите хора, а после посети и ада. Адът, това е най-долното място на земята, то е непробуденото съзнание на хората. "Аз дойдох", казва Христос, "за да имат живот". Ние казваме: ами ако Христос дойде днес, какво ще донесе? Христос няма да дойде с празни ръце. Той няма да дойде сам. Едно време, преди да дойде Христос на земята, дойдоха ангелите, съобщиха, че Христос ще се роди и се върнаха назад на небето. Те казаха: "Ние сега не можем да дойдем". И сега, като дойде Христос и ангелите ще дойдат заедно с него, и ще работят. Питам тогава: Христос ще дойде ли на земята? Ще бъде ли разпнат втори път? Аз ви казвам: Христос няма да дойде на земята. Той ще дойде в земя, в която съзнанието у хората е пробудено. Днес, някои казват, че Христос ще дойде. Други казват, че Христос е дошъл вече. Да, за всички онези, у които съзнанието е пробудено, Христос ще дойде, ще говори с тях и те ще слушат беседите и проповедите Му. А за онези, у които съзнанието не е пробудено, Христос може би друг път ще дойде. Ония, които го чакаха 2000 години, за тях дойде Христос. За онези, които не го очакваха тогава, Той ще дойде след други 2000 години. Те са пак същите, ония преродени хора, които са живяли преди 2000 години. Идването на Христа, тъй както го очакват мнозина, подразбира физическата страна. Под "идването на Христа", ние подразбираме проявлението на Любовта, на Божествения принцип, което ще стане условие за развиване на човечеството. В човека има набрани енергии от 2000 години, които предизвикват известни подпушвания и, ако не им се даде изход, ако човек не заеме своето място, ако тази фаза не мине, то ще стане такъв разгром, какъвто хората не са виждали досега; но казва се, че в Божия път разгром не става.

И казва апостол Павел: "Ще бъдат грабнати във въздуха". Под "грабнати във въздуха", той подразбира - процес на пропукване на съзнанието. Тогава всички учени хора ще си подадат ръка и ще създадат условия, за проявяване на Божествения принцип. И когато Христос дойде, всички хора трябва да го видят. Ако го видят само няколко души, ще има същия спор, както и сега. Идването на Христа е вътрешно отношение, каквото е отношението на Слънцето към нас. Това е същият закон. И тогава, между Бога и нас ще се образуват правилни отношения.
Та сега, великата наука, която трябва да изучавате, седи в това, как трябва

да се пробуди съзнанието или, как трябва да се култивира това съзнание. Ето въпросът, който предстои за разрешение от всички. И затова, религиозните хора, като присъстват на някоя духовна проповед, като не разбират, заспиват. Станат веднъж да се молят, станат втори път и най-после, като не издържат, казват: не си струва да се моли човек! Не, вие трябва да разбирате, защо се молите. Ако човек чете Писанието и го преповтаря по няколко пъти, той трябва да намери в него методи и начини, чрез които да работи. Мозъкът, това е почвата, чрез която той трябва да работи. Какво е развил всеки от вас? Любовта развил ли е? Чувствата си развил ли е? Своята интелигентност развил ли е? Музиката развил ли е? Изкуствата развил ли е? Има много работи, които човек трябва да развие в себе си.

Сега ние, съвременните хора, се плашим за здравето си и търсим лекари. Туй, което знаем, е следното: в човешкото тяло им специфични клетки, които изпълняват длъжността на лекари. Те са най-добри лекари и от най-отличните лекари на земята. Ако ние се разболеем и се оставим на тия клетки, те могат отлично да ни излекуват. Те си имат лабораратория, където приготовляват своите медикаменти и с тях отлично заздравяват всяка рана. Това е закон! Ако човек има една рана и я предостави на тия клетки, те ще се съберат, ще направят своя превръзка и по този начин, ще я излекуват. После, има специфични клетки и за музиката. От двете страни на черепа има два органа, в които се крият тези клетки. Те съставляват тия органи. Някой иска да стане музикант. Нека се остави на тия клетки. После, искаш да помниш, да развиваш паметта си. Остави се на клетките на паметта. Те ще свършат тази работа. Помоли им се и им кажи: моля ви се, съберете всички данни, необходими за усилване на паметта ми и създайте всички условия за работа. Почнеш ли ти да се грижиш, всичко ще стане на каша. Също така и за математиката има специфични клетки. За изкуствата има специфични клетки. За милосърдието има специфични клетки. За зрението има специфични клетки. За говора има специфични клетки. Човек е господар, заобиколен с такива разумни клетки, които седят около него и казват: господарю, ти само ни дай твоите мнения и разпореждания. Каквото искаш, ние ще направим; но ако се бъркаш в нашите работи, ще направиш една каша, за която ще плащаш. А сега, събират се редица хора и казват някому: ти ще помниш добре, ще развиваш правилно паметта си. Не се помни така.

Ще се върнем към Божественото. Бог, който е създал човека, добре го е създал. И тогава, като изучаваме математиката, ще я изучаваме по друг начин. Като изучаваме астрономията, ще я изучаваме по друг начин. Като изучаваме биологията, физиологията и анатомията, ще ги изучаваме по друг начин. Всички науки ще изучаваме по начина, по който е устроен

нашия мозък и по начина, по който нашите клетки схващат. Тогава казвате: Бог ще ни научи. Как, сега ли ще ви научи? Отдавна Бог е турил идеята да ни научи. Ние засега сме деца и още хиляди години ще минат, докато ни научат. Тия малки клетки аз наричам "ангелчета на смирението", които напущат своята благодат на небето и дохождат на земята, за да учат хората. После се връщат на небето и казват: ние живяхме еди къде си, помагахме. Ако един романист се заеме да опише човека, той ще напише най-хубавия роман за него. Някой ще каже: това са недоказани неща. Единствените неща, които са доказани в света, това са човешките престъпления. Навсякъде се доказват само човешките престъпления и разрушения. Никакви други доказателства нямаме. Някой казва: докажи това! - Само престъпленията са доказани досега. Как ще докажете добродетелта? Паметник на добродетелта няма. Има храмове на разрушенията, има училища, има обществени здания. И от миналата култура и от сегашната култура, навсякъде срещаме паметници на разрушенията, навсякъде срещаме недоволство. Това не е модерен строй. Това е едно преходно състояние, но Божественото работи в цялата култура. Сега Божественото работи в света! Светът няма да пропадне. Навсякъде в света има добри хора. Не гледайте само на лошата страна в света. По целия свят, навсякъде по света, има добри хора, у които съзнанието е пробудено. И на земята, и в другия свят, съзнанието на хората се буди. Пробужда се съзнанието на всички и когато вие се обезсърчите, нещо отвътре ви казва: не бойте се, има добри хора на земята, има добри хора и на небето.

Та казвам: някой от вас сега, седят на кръстопът и мислят, кое учение в света е право. Учението, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя ум и разширение на твоето сърце, то е Божественото учение. Учението, което внася всеки ден, този Божествен нектар на живота; учението, което внася в тебе този импулс - да преодоляваш всички мъчнотии и да растеш, то е Божественото учение. Учението, при което не остаряваш, не губиш смисъла на живота, но всеки ден се подмладяваш, разбогатяваш и растеш, това е Божественото учение. Някой път, когато някои от вас се безпокоят, дали ще видят своите заминали, аз казвам: те живеят, живи са, но вие не ги познавате, не знаете, какви са горе на Небето. Ще дойдат времена, когато хората ще живеят най-малко 120 години. В Писанието се казва, че хората, които се обичат, Господ ще ги тури да живеят на Земята най-малко 120 години и когато се наситят на този живот, целокупно ще напуснат Земята и ще се преселят горе, на Небето. Докато са тук, на земята, ще си направят една колиба, ще ходят, ще обикалят света, накъдето си искат - докато се наситят. Това е животът.

Смъртта за нас е само една възможност, да се освободим от своите ограничаващи условия. По някой път, човек трябва да умре, за да се

освободи от лошите условия, в които се намира. Да се освободи от своето хилаво тяло, от своя хилав ум, за да може, Божественото в него да му създаде, за в бъдеще, един отличен организъм, с който да служи на Бога. Казвам: сега е време да служим на Бога. Кога друг път можем да служим на Бога? Сега е най-благоприятното време. Задавали ли сте си въпроса, кога можем да служим на Бога? Истинската философия седи в това, като станеш сутрин, да отправиш ума си към Бога, към този Велик принцип и да си кажеш: днес ще обичам всичко, заради Бога! Бог ще бъде за теб един обект и изобилието на живота ще се разлее наоколо ти. Направете този опит и ще видите, че ако Бог живее във вас, във вашия дом, вие ще имате любов. Няма ли Бога във вашия дом, любов няма да имате. Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него; ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. И ако сега, в България стават размирици, какво показва това? - Че Бог не живее в този народ. Българският народ трябва да стане мек. Този народ, с тази си грубост, не може да се повдигне. Под думата "мек" не разбирам мекушав, но народ с едно благородно и отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народ ще стане, но ако Бог не го присади, от него нищо няма да стане.

А сега, че трябвало да се решават социални въпроси, че трябвало пари, това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари, откъдето искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Един народ може да се размножава или намалява, но, ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура в него, от този народ нищо няма да стане. Ако, обаче, дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.

Питам сега: от къде ще дойде спасението на България? Всички казват: ако се свали това правителство, България ще тръгне по-добре. Казвам: 50 години, откакто България се е освободила и през тези години са се сменявали толкова правителства, обаче, България спаси ли се досега? Положението й от ден на ден се влошава. И във Франция, и навсякъде, стават смени на управляващите. Сменяването означава снемане превръзката на един болен, но не означава още онова лекуване, което иде отвътре. Превръзката е само едно условие. Новите управляващи, които идват, трябва да имат пробудено съзнание и такава широта, че каквото предприемат за народа си, да е продиктувано от следния девиз: днес ще извършвам тази работа за Бога! Ако всички служещи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършат днес, ще бъде за Бога, знаете ли какво щеше да бъде положението на България? - Тя щеше да

бъде най-малко 99 пъти по-добре, отколкото е сега. А сега, какво се готви от българския народ? Те цял ден мислят, срещу кого, как да постъпят. "Тези – онези секти да избием, да ги изчистим, че да остане само православната църква"... Та, като изчезнат всички сектанти, България ще хароса ли? Когато изчезнат всички сектанти, и България ще изчезне. Това да знаят всички! Когато разгониха богомилите из България, българският народ падна под турско робство - цели 500 години. Едно време евреите разпънаха Христа, но какво ги постигна след това? - Две хиляди години робуваха. И Христос, който иде днес, казва на съвременния свят: "Вложете Любовта в света и секти няма да има". Щом вложите Любовта в света, сектанството ще изчезне. Вложете Любовта, вложете Светлината! Дайте изобилие! Откъде се раждат кражбите? Откъде се ражда разврата? Чудни са съвременните хора! Ще избият 50 милиона хора и после ще кажат, че имало разврат. Как да няма разврат! Толкова мъже се избиват, а остават толкова хиляди жени, на които енергиите остават неизползвани. След всичко това, разбира се, че ще има разврат и то, полов разврат! Не само в Америка, но това зло е във всички страни. И после, социалистите ще казват: сектантите внесоха това зло в света. Не, приятели, така не се разсъждава. Вие искате да подобрите този народ? Трябва да знаете как да турите ножа в корените. Там е злото. Ама сектантите имали грехове. Може те да имат грехове, това не е чудно, но другаде лежи злото. Кое е хубавото сега в света? Един народ, който има любов, той ще може да се развива правилно. Той ще се увеличава. Народ ,който няма любов, той ще се смалява, такъв е законът. Къде е най-богатото растително царство? Там, където има светлина и топлина. Където има извори, там има дървета. Където няма тези условия, там няма тази растителност. Коя е причината, че в Сахара, където има толкова топлина и светлина, няма живот? Вода няма там. Било е време, когато в Сахара е царувала култура! Един ден, когато европейците започнат да изкопават Сахара, ще видят че там са заровени цели градове. Там е имало култура! Как е попаднала тази култура? Няма да разглеждам тези неща, но казвам: в миналото Египет извърши едно престъпление, с което плати с унищожението си. Онези, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически божественият закон работи. С каквато мярка мериш, такава ще ти се отмери. Ние знаем , че величието на който и да е народ, величието и на която и да е култура може да се запази само тогава, когато този народ или тази култура се съобразява със законите на живата природа, когато вървят в унисон с Божиите заповеди и повеления. Само тогава религията ще бъде религия. Само тогава науката ще бъде наука. Само тогава ще има истински обществен строй. Справедливост трябва да има навсякъде! Но ако един човек седи в къщи и се страхува, не зная какъв обществен строй е този? Внесете любовта навсякъде! Още сега при сегашните условя трябва да се внесе любовта. Всеки от вас може да се свърже с невидимия свят и да стане

един фактор, да внесе любовта в света, да внесе подобрения в човечеството. Все може да направи един опит и да види, че може да подобри живота си. Ако можете да проповядвате така, това е най-доброто. Ние искаме да се проучат методите за превъзпитание на всеки човек поотделно и по този начин, да се подобри положението и на народа. Аз гледам, че у мнозина има много дарби, но те се ограничават в старото. Е тъй ще си умрат от скука и от недоволство. Цялото човечеството представлява едно условие на божественото дърво, на което може да расте. Ти не можеш да растеш без да обичаш човечеството. Божественото в света се крепи на човешкото, тъй както човешката глава е символ на цялото тяло и се крепи на него. Човешката глава, която е символ на Божественото се крепи на човешкото. Аз говоря за едно здраво, а не за едно хилаво тяло. Здравата глава се крепи на здраво тяло. Та казвам: божественото се крепи на човешкото. И когато ние имаме една клетка, която може да извърши волята Божия, имаме всичките блага, на които се крепи цялото човечество. И тогава всеки болен, който се разболее но върши Волята Божия, няма защо да търси лекари щом е в унисон с Божиите закони. Ще отправи своята мисъл в Америка или другаде. Ще се свърже с всички добри по лицето на Земята и горе на Небето и ще оздравее. Да кажем, че някой човек е в лошо финансово положение. Тогава той ще отправи мисълта си към всички добри хора в България. Те ще възприемат мисълта му и ще му се притекат на помощ. Те ще кажат: да се отпуснат на еди кой си господин тия пари. Ако вие сте чиновник без работа, тия братя като разберат положението ви ще кажат: назначете този брат. Тия хора действат навсякъде по света. Това са сили, които действат. А сега някой като види друг, че страда казва: тъй трябва да бъде. Не, ще се подчините на тия сили, които действат за добро. Някой казва: няма какво, ще се приспособим към условията на живота. Не, смешно е това. Каквато и да е твоята длъжност, приспособи се към условията на любовта. И тогава, на онези хора, на които искаш да слугуваш, ще можеш едновременно със своята работа да се отзовеш и на тях. По този начин ще изпълниш Волята Божия и ще имаш божието благословение. Сега има едно изопачаване на нещата, което седи в неразбиране дълбокия смисъл на живота. Казва Христос: дойдох да им дам живот преизобилен. Това значи да ги научи как да живеят. И за бедните и за богати има условия. Благочестието е една придобивка. Онези от вас, които сте нещастни, които сте бедни, които имате малко знания, аз се обръщам към тях и според това учение ви облажавам. И тия от вас, които нямат това учение нека се съединят със своите братя, които са завършили развитието си, за да се подобри и техния живот.Те ще видят едно учение, което има най-първо физическо приложение, после духовно и най-после Божествено приложение. Най-първо ще опитам истината във физическия свят, после в духовния свят и най-после в Божествения свят. Това са три положения, в които човек може да провери истината. И тогава, според

принципите на хиромантията, на френологията и на физиогномията, когато един знак съществува на три места в човека, а именно на ръката, на лицето и на главата, този знак има важно значение за него. Когато обаче един знак съществува само на ръката, а другаде го няма, той съставлява 1/3 от истината. Когато се намира на ръката и на лицето, той представлява 2/3 от истината. И най-после, когато се намира на ръката, лицето и на главата, той представлява 3/3 от истината или цялата истина.Тъй щото и в природата е същото нещо. Когато нещата са реални във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят, тогава има тясна връзка между тях. Такава връзка съществува между дробовете, стомаха и главата т.е. такава връзка съществува между физическия, духовния и Божествения свят. Това е философия! Когато говорим за физическото, ние разбираме ред условия, които природата доказва. Всички минерали, извори, дървета и камъни в природата представляват методи, чрез които трябва да работим. Съвременната наука още не ги е приложила, пък и съвременните религиозни хора не са ги приложили още. Съвременните религиозни хора разглеждат въпросите: в колко лица е Бог, колко хиляди години са изминали от как Христос е дошъл на Земята, колко души са се обърнали към Христа и т.н. Да съвременните християни са отлични. Много добре се бият. Много хубави аероплани имат, много отровни газове са открили и т.н. Не зная дали тия хора могат да се нарекат християни. Христос е употребил всички тия сили в друго направление. За в бъдеше ще има други начини за воюване. Хората от шестата раса, които ще дойдат след вас, знаете ли с какви средства ще си служат? Те ще приспиват хората. Цяла армия да се яви пред тях, те ще могат да я преспят. Те ще могат да преспят и цял народ. Какво могат да направят против тях? Не е ли по-добре да дойдат те при нас, да работим заедно с тях преди да ни преспят? Ще бъде смешно, когато неприятелите ни заобиколят и ни питат: ще се предадете ли или да ви заобиколим с картечен огън? Трябва да се предадете, защото иначе целият град ще отиде. Приспиването означава процес на съзнанието. Казвам: Христос, който иде сега в света носи мир, светлина, свобода и разбирателство. Той иде да възкреси всички, които от памтивека са паднали и да даде нови условия на живота. Това е Божественото.Всички вие, които слушате трябва да бъдете готови за новото и да учите другите. Сега всеки пита в какво вярвате. Тъй всеки ще пита и вас в какво вярвате? Аз ще ви оставя с този въпрос, вие сами да го разрешите за себе си. В какво вярвате, какво обичате, какво желаете, какво искате да учите и каква свобода искате? Тези въпроси всеки от нас трябва да ги разреши правилно. Разрешили ги правилно, той ще има вътрешен мир и ще добие Божественото. Няма нищо по-хубаво от това, човек да чувства своето положение като човек, да чувства своето достойнство като човек. Туй е състояние, което всеки човек може да има. Първото, което ще разбере, то е, че като човек той е едно мислещо същество, че има правилни

схващания за живота и изпълнява Волята Божия, тъй както е писано в живата свещена книга.

Беседа държана от Учителя на 11.04.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_04_18 Качествата на здравия човек
лекция пред специалния клас

КАЧЕСТВАТА НА ЗДРАВИЯ ЧОВЕК

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се темите „Едно от качествата на идеалния човек".

Нека вземем тема за разискване тази вечер „Качествата на здравия човек". По какво се отличава здравият човек от болния? При всички обяснения ще имате положителните и отрицателните качества на здравото и болезнено състояние. Има две обяснения. Първото обяснение – че болният човек не яде, а здравият яде повече. Болният няма апетит. Но някой път и апетитът на здравия човек – и това е едно болезнено състояние. Българите казват: „Когато ядеш, да ти пращи стомахът." Всякога здравият човек се отличава по следното нещо. Щом яде, има пълна хармония в стомаха му, не се образува никаква тежест. Щом яде, намира се в приятно разположение на духа и стомахът му е нормален. Здравият човек никога не преяжда, всякога ще остави място за двайсет хапки, всякога свършва, преди да е преял. Един природен инстинкт има. А щом преяде човек, има едно болестно състояние. Щом започне да преяжда човек, клони към ненормално състояние – апетитът е възбуден повече, туря повече храна, отколкото стомахът в дадения случай може да смели. После в здравия човек има пълен ритмус в него и от дишане и приятно е да слушаш онзи здравия човек как диша. Няма никакво хъркане, никакво запушване на носа или стягане на дробовете. При това здравият човек не знае какво нещо е главоболие. Мозъкът му с тъй свеж, той може да работи без голямо напъване. Ние говорим за нормално здравия човек.

Сега приложението – да знаете качествата на здравия човек какво приложение може да има. Кой от вас по този начин е здрав? Всички сте здрави вие. Вие сте всички здрави, но имате зародиши на болести, може някой след година, две, три, четири, някой след няколко месеца, някой след няколко седмици, такива малки болести може да имате. Ще ви дам един признак да изучаване, да знаете кога сте в болестно и кога в здраво състояние. То е само за вас. Само за себе си ще го имате. Щом почнат да се появяват бели петна на ноктите – на лявата имат едно значение, на дясната друго, то е един симптом на едно болестно състояние. Българите смятат – късмет. Какъв ти късмет. Късмет на изгубените пари. Туй всякога показва едно пресилено състояние на нервната система, което води към

заболяване. В такъв случай ще гледате туй напрежение да го измените, да внесете някоя хубава идея и да се премахнат тези петна. Ноктите ви да бъдат чисти. Тези петна се явяват някой път при големи душевни сътресения. Те са предупредителни знаци. Те не са нещо лошо – който разбира тези симптоми, ще вземе мерки. Има други симптоми. На охтичавите има на ноктите отбелязано, има симптоми, по които може да се определи в коя фаза са, колко ще живеят. Ако ви се каже един симптом за охтиката, вие ще я създадете у вас.

Само на вас казвам. Тези петна, те са ветропоказатели. Щом се появяват тези петна на ноктите, показват, че скоро ще се яви буря у вас и вие трябва да вземете мерки. Ще претърпите някоя криза, ще станете нервен, упорит, не може да ви се угоди, казвате: „Не съм разположен духом." Не духом не си разположен, но в нервната система има натрупана излишна нервна енергия, която трябва да се освободи. Тъй ще клякаш с левия, с десния крак, докато се освободи. Славяните играят от зор казачок, другояче ще се пръснат, от зор играят. Те са песимисти, това е едно качество вътре. Затуй играят. Българите играят на ръченица. Някой път вие употребявате свиването или изтягането. Ако тази енергия се приема повече отгоре, приемете я, а излишната трябва да я дадете.

После като ученици – сега ви давам този метод – винаги когато ходите на екскурзия, не сядайте на какво да е място, научно е тъй, не от суеверие. Тези южните места, които са обърнати към слънцето, светлината пада под особен ъгъл. Северните склонове и южните склонове – там се намират две различни енергии. Повече заболяват хората, които сядат да си почиват на северните склонове. Където и да сте, избирайте южните склонове, които много хубаво да са огрети от слънцето. И после, като се спирате, гледайте мястото, на което спрете, да ви е приятно, да чувствате едно разположение. Като седнете на земята, не се захласвайте, съзнанието ви да бъде будно. Защото всички болестни състояния се явяват в прекъсване на съзнанието. Съмнението е прекъсване на съзнанието. Или съзнанието трябва съвършено да бъде прекъснато, или съвсем будно. Хора има, които не мислят, те не заболяват. Или съвършено трябва да бъде съзнанието ви будно, или съвсем трябва да се абстрахирате. Природата не търпи средно състояние – едното или другото. Когато съзнанието е будно, ти си на бойното поле, чакаш неприятеля. Когато рече да те нападне, ти всякога можеш да го отблъснеш.

Сега може да направите опит (в април или май) доколко съзнанието ви е концентрирано. Излезнете навън и се постарайте да прочетете някоя книга, да видите доколко сте в състояние да се противопоставите на външните влияния – съзнанието ви будно ли е, или се разсейва. Колцина

от вас, ако дойдете на една разходка, бихте написали едно стихотворение или бихте решили някоя математическа задача, или от геометрията. При сегашните условия човек трябва да го затвориш в някоя стая, да го заставиш да учи. И колкото стаята е по-проста, никакви украшения, по-добре учи. Който иска добре да учи, стаята му трябва да бъде най-просто мебелирана, най-скромна обстановка – един стол, една бедничка соба, маса, шише с вода, книга, стените бели. Най-хубаво се учи, идеално се учи, щом погледнеш, няма какво да те отвлече, а щом имаш някоя картина, погледнеш натам, разсейваш се. И за музикантите е тъй, и за когото и да е. Някой от вас се считате нещастни, че стаята ви не е хубаво мебелирана. Може да е хубаво мебелирана, но не може да учите. То е за тези, които искат да учат. Ексцентричност да няма. Простота, но в тази простота да има известна красота.

Каква е разликата между тези две дроби?

[[Картинка:MOK-05J-23-1.gif]]

От чисто материалистично гледище кои частици са по-дребни! Десет-милионните! Защо са по-дребни? Коя е причината, която е заставила хората да делят нещата? Например делите сто лева за трима души, остава ви единица, след това и нея ще разделите на стотинки. Защо хората се занимават с дребните работи? Например остават петдесет стотинки, искаш да делиш лева, защо не оставиш петдесет стотинки, а искаш да ги вземеш. Ако имаме едно цяло число, да кажем един килограм жито, ако житото е едро и хубаво, то има 16 000 зрънца. Една шестнайсет хилядна част ли е от килото? (Като величина, да.) Но туй едното една шестнайсет хилядна съдържа всички зрънца в себе си. Имате една мисъл, трябва да знаете цяло число ли е тя, или дроб? Когато дойдете да изучавате психологическите закони на тази наука, която сега изучавате, дробта, този знаменател отдолу 16 000, колко години се изисква на едно семенце, за да даде 16 000 зрънца? Следователно 16 000 е по-силно по време от числото едно. Допуснете сега колко зърна дава едно житно зрънце за година? Значи за това зрънце се изискват две години, за да се увеличи колкото 16 000 зрънца. Има закон, годината от триста шейсет и пет дена – всеки един ден представя условия за всяко едно житно зърно. Тези две години по триста шейсет и пет дена – седемстотин и трийсет дена, всеки един ден е допринесъл нещо за тези хиляди зрънца.

Следователно, ако вие искате да реализирате една ваша мисъл след две години, ще вземете в съображение всеки един ден. Той ще упражни известно влияние – и не само това, но и всеки един час вътре в деня, и той ще упражни влияние. И като вземете туй съчетание в природата, ще

бъдете в много близко общение с нейните закони.

Сега някой разрешава изведнъж. Вий искате да наложите на природата. Туй, казва, тъй да стане! Да кажем, искате да отидете във Варна. Колко пари ви трябват? Четиристотин лева, но нямате, отивате при един приятел, той няма, при друг – той има само петдесет лева, дава ви ги, колко време ще ви вземе, докато съберете парите, колко енергии ще изхабиш. Ще трябва да разправяш на всякого защо ви трябват пари, после ще обещаеш, че ще ги върнеш, а после я изпълниш, я не. Но ако не изпълниш, втори път, като идеш, вратата ще бъде затворена.

Природата обича във вземането и даването да се балансират нейните сили. Каквото тури от едната страна, ще дойде и от другата. Всякога има едно преливане вътре. Сега този закон навсякъде действа, във всички разумни същества действа. Например вий искате да станете знаменит поет. Знаете ли колко ще платите? После искате да станете знаменит музикант, но знаете ли колко плаща знаменитият виртуоз? Вие ще платите толкова скъпо, че кървава пот ще потече от вас. Някой казва: „Да мога да свиря." Ама да свириш, у вас ще се увеличи чувствителността, вие ще чувствате неразположението на публиката – и тъй ще го почувствате, че казвате: „И хиляди да ми дадат, не излизам." Усещате неразположението на публиката. Казват, този иска да ни занимава с тези работи. Той го чувства това вътре, той не е от тези базиргяни, излиза с голяма мъка. Ще минат ден, два, три, седмица, докато се съвземе и почне да изправи погрешката. Великите неща в света всеки иска да ги придобие – ще платите съответстващата цена. Даром няма, не се дава. Ще платиш десетократно. Един прост цигулар евтино ще плати, но онзи, гениалният цигулар, десет пъти повече ще плати.

Затуй аз говоря за страданията. Природата оценява гениалните хора според страданията, които могат да носят. И ако някой определя гения по друг начин, нищо не разбира. Гениален човек е, който може да носи страдания. При най-големите мъчнотии и страдания, които среща в живота, той ги изнася, неговият ум, неговите гърди, казва: „Турете, още турете." И най-после хората, като няма какво да турят, казват: „Хайде, върви си." Туй е вътрешният смисъл на живота. Другояче вие ще се заблудите. Вие мислите, че страданията са едно пренебрежение в природата и че само глупавите хора страдат. Само гениалното дете, чистият, гениалният, възвишеният, разумният човек, само той може да страда. Аз давам на страданието неговото разумно изяснение. Затуй, щом дойдат страданията, ще кажете – да покажа своята гениалност, че и в мене има гениалност. А вие тогава какво казвате: „Защо се родих, защо да живея", мъчите се. Това не е никакво обяснение на живота. Щом един

човек иска да тури своите страдания на гърба на другите, той не е гениален човек. Това е един закон. Вие искате да придобиете някои качества – ще използвате този метод. Този е правилният път. Има и други методи, но този е един от най-добрите методи при сегашните условия. Не да се дразните.

Трябва да знаете, че бурите в живота ще дойдат. Те засягат всички хора. Но туй ще помните – само гениалните хора страдат. Може да ви съблазнява думата гениален. Тогава – само високо организираните хора могат да страдат. Страданието е един добър признак за организиране на нервната система. Такъв високо организиран човек не може да се умопобърка. Не смесвайте умопобъркването, изгубване на самообладание, те са анормални състояния. Високо организираният човек никога не изгубва присъствие на духа си. Онзи, който страда, има в него мекота и благородство, по туй се отличава. Онзи, който се ожесточава, вий питайте всички психиатри, които се занимават с лудите, колко са лукави, хитри и толкова находчиви, че всякога могат да те изненадат, всякога са готови да се разправят с побой. Туй състояние се дължи на отминалото. То не е отсега. Хора, които полудяват, това се дължи на далечни причини в техните минали съществувания. То само сега се изразява. Аз ще ви дам едно такова обяснение. Да кажем, на сто километра валял силен дъжд, минава се ден, два, а тук придойде реката, завлече къщите. Идете горе, реката си е нормална, но този дъжд отдавна е паднал там. Тези болестни състояния, които сега хората претърпяват, те не са отсега. Сега само повод се дава. Мислите ли вий – онова снесеното, мирното яйце, което седи, тези качества на орела или на змията сега се образуват? Те са образувани далеч в миналото. Само на туй яйце като се дадат условия, проявяват се неговите качества. Тъй и у човека, всяка една негова мисъл, всяко едно негово чувство си има далечен произход.

Само гениалните хора, високо организираните хора могат да страдат. Аз бих желал вие да страдате, а не да се мъчите. Който се мъчи, гризе дъските. Тези хапещите мухи защо хапят? На острието на хоботите им се набира електричество, хоботите им ги дразнят. Тяхната вековна опитност ги е научила, че човек е добър проводник на електричеството, и по този начин, като хапят, оставят енергиите си в кръвта му, и тям е приятно. А когато времето се оправя, не хапят. И вие сега, когато времето се разваля, на върха на езика се събира енергия, по същия закон. И в такъв случай направете следния опит (ако вашето съзнание е будно). Като се набере туй електричество на устата ви, вие почнете да хапете с езика си. Спрете се, направете упражнението.

Дясната ръка нагоре изопната, лявата надолу, клякане бавно и със сила,

концентрирано. Казваш: „Ти готов ли си да говориш още?" Повториш упражнението. Лявата ръка нагоре, дясната надолу (пусната), пак произнасяш: „Ти готов..." Три пъти като клекнеш, ще ти мине. По-добре е да говориш на себе си, отколкото да се караш на срещния. Тъй ще клекнете, пак ще му кажете: „Имам си упражнение, набира се електричество на края на езика ми, искам да направя опит дали може да премине електричеството през ръката ми и крака ми в земята, надолу." Той ще каже: „Как, на езика ли се набира енергия, кажи и на мене, и аз да го направя." Лековерен е. Даже учени хора, професори и лекари, каквото му кажеш, едно разположение има в него, готов е да вярва, и то е хубаво. В природата се балансира, той е държал едно отрицателно качество, болестта идва, за да въдвори естественото състояние на човека – и идва лековерието. Затуй безверниците могат да бъдат лековерни. Но един вярващ не може да бъде лековерен. Крайните състояния се сменят. Когато някога се набира електричество на устата ви, това не е лошо, но кажете: „Сериозна работа имам сега. Професорът казва, че между туй електричество и моите думи, които ще изговоря, има съответствие." Тогава изведнъж направете упражнението. Част от тази енергия като произнесеш думите „Ти ще говориш ли още?", ще се асимилира, част от тази енергия ще се препрати в земята. Като произнесеш, ще дойде едно успокоение, ще се яви една трезва мисъл вътре в ума ви. Ще видим от целия клас онези доброволци, които са набрали електричество до следующата седмица, до в неделя вечер. Десет души искам да направят опита, ако им дойде електричество в езика, направете този опит, да видим дали е сполучлив, или не.

Това са методи за възпитание на децата и на вашите приятели. Те са методи, които дават отлични резултати. Има някои хора, на които, ако поверите някое упражнение, ще си намерите бела на главата. Не на всички хора могат да се дадат едни и същи упражнения. (Коляното ще опре до земята, три пъти като направите упражнението, стига.) То е по-хубаво, отколкото да ти турят инжекция за сърцето или да ти отворят някой абсцес – с малко може да се освободите. Сега на езика ви се събира често електричество. По някой път се събира и на носа. Много лошо е, когато се събере на носа, да го не бутнеш – повече се събира на пръстите. Затова и при здрависването разните хора различно се здрависват. Най-първо ще вземем за езика.

Упражнението. 1. Лявата ръка – изопната надолу, дясната – право нагоре, при туй тежестта на тялото остава на левия крак (освобождава се десният). Спущане на коляно (лявото коляно опира до земята) със сила, съсредоточено, бавно, волево, вдигане.

2. Лявата ръка нагоре, освобождава се левият крак, същото.

Упражнението се прави три пъти.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Двадесет и трета лекция

на Младежкия окултен клас

18 април 1926 г., неделя, 19 часа

София – Изгрев

Начало: 19:00

1926_04_18 Зазоряване
неделна беседа

ЗАЗОРЯВАНЕ

Беседа, държана от Учителя на 25.04.1926 г. в гр. София.

Днес ще ви говоря на два езика: на един старовременен и на един съвременен език. Според съвременния език бих озаглавил днешната си беседа "Зазоряване", а според стария език бих я озаглавил "Да се любим, да се обичаме!"

Светът, това е един университет, universum, не зная как определят съвременните коментатори в своите диксионери думата университет. Uni значи един, versum значи същински живот. Тъй че думата университет означава проявление на същинския живот.

Сега, ние не говорим за нашата земя, ние не говорим за нашия малък свят, който е толкова тесен, че хората в него не могат да живеят в мир, но ние говорим за широкия свят, за цялата Вселена. Щом хората не могат да живеят в мир, това показва, че светът е тесен. Там, дето има много грехове, това показва, че хората са се събрали натясно. В един обширен свят не може да има разногласие между хората. Следователно, светът, това е нашият свят. Вселената е Божественият свят, великото, идеалното в човечеството, към което всяка душа се стреми. Аз не взимам думата "душа" в такъв смисъл, в какъвто я разбират всички. Не, аз говоря за онази душа, за която учените днес доказват и за която спорят дали тя съществува или не, дали човек има душа или не. Такава душа и животните имат. Думата "душа" произлиза от дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря аз, нито се мъчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е един вечен извор. Тази душа е идейното, Божественото в човека. Тази душа всеки от вас я усеща. Всеки от вас чувства нейното вътрешно влияние. Нейното вътрешно влияние, това са онези красиви моменти, при които чувствате, че в душата ви нещо блясва и вие сте готови да се примирите с цял свят. Но после, като премине този момент, вие казвате: дали това е действителност, дали е реалност, дали не съм спал и само тъй почувствах това нещо? Според вас реален живот е този на страдания, на мъчения, на загуби, на скърби и на смърт. Това, обаче, реален живот ли е? Това е живот на промени, на измъчвания. Това е някакъв далечен живот. Следователно, от това гледище, как трябва да обясним сегашния живот? Всички промени, които сега стават в света, не са нищо друго, освен фази на този вътрешен живот, който постоянно се мени, развива, както картините в един кинематограф.

Не зная колцина от вас сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложите на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвам да я четете и като научна книга, понеже и в това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. В нея често човек се уподобява на овца. В действителност овца ли е той? Там често държавата се уподобява на звяр. Държавата звяр ли е? Често един народ се уподобява на планина. Народът планина ли е? Често животът се уподобява на река или на море, или на извор. Е, животът река ли е, извор ли е, море ли е? И тъй, онези, които не са запознати с този стар език, ни казват: да се любим! И действително, ние се любим. Да се обичаме! И действително, ние се обичаме. Как? Както разбираме - нищо повече.

Казвам сега, думата зазоряване в живота означава внасяне на нещо ново в човешкото съзнание. Спирали ли сте се вие по някой път да мислите, каква роля като човек, като елемент в живота, може да изпълните? Съвременните учени хора казват, че светът е създаден от около 70-80-100 елемента. Всеки от вас може да отвори химията и там, в периодичната система на елементите от Менделеев, ще види, че има още празни места, които отговарят на неоткрити засега елементи. Може би за в бъдеще друг Менделеев ще открие някои от тия елементи, но все пак може да останат и още празни места. Защото наистина във Вселената има доста празни места.

Какъв елемент, обаче, сте сам по себе си! Вие казвате, че имате душа. Ако някой ви попита, какво нещо сте като душа, какво обяснение ще дадете? Как ще определите понятието душа? Вие ще кажете: аз съм човек, мисля. Не, определете се добре! Да мислиш, това още не значи, че си човек. Като казваме да любим, това още не значи, че ние любим. Да се обичаме, това още не значи, че ние се обичаме. Да си учен човек, това още не значи, че си учен. Ти може да си изучил теорията, това са хубави, красиви неща, но в общия живот има две положения: човек може да бъде и вътре в битието, човек може да бъде извън живота, а може да бъде и вътре в живота. Когато човек страда, той е извън живота. И когато човек се радва, той е пак извън живота. Значи, от едната страна извън живота отляво, именно има страдания, мъчения, ад, от другата страна на живота отдясно има радост, веселие блаженство, рай. Питам тогава: какво е същинското положение на живота? Значи, онзи който не знае къде да се постави в живота, ако се постави вляво, ще опита живота по един начин. Ако пък се постави надясно в живота, ще го опита по друг начин.

Сега, вие искате да бъдете щастливи. Освободете умовете си от всички заблуждения и знайте, че всички вие сте щастливи. Вие можете да бъдете

щастливи. Как? Вземете дясната страна на живота и всеки от вас ще бъде щастлив. Ако пък някой от вас се е наситил на щастие и на блаженство и иска за малко да се освободи от него, казвам му: лявата страна на живота! И сега аз виждам едни хора вървят вляво, други вървят вдясно, едни хора отиват в ада, други - в рая. Едните казват на другите: какво ви трябва да проповядвате, елате тук, има ядене, пиене, блаженство. Значи, те са лявата страна, това е животът в ада. Другите им казват: що ви трябва ядене, пиене, елате тук да проповядвате! Те са дясно в живота, това е раят. Значи, има два вида проповеди. И едните, и другите, обаче, имат кандилници и одежди. Едните, които проповядват за ада, имат кандилници и одежди. И другите, които проповядват за рая, имат кандилници и одежди. Гледам, някой кади със своята кандилница и го питам: колко ти плащат за това кадене? Все трябва да му плащат нещо! Ами онзи кръчмар, който ти проповядва за своето винце, т.е. който кади със своята кандилница, колко ще му платиш за това кадене? Колко ще му платиш за това винце? Туй не е упрек, но казвам, че все трябва да се плати за проповядването. Кръчмарят казва: аз съм проповедник. Който иска да слуша моето учение, да дойде при мен, а който не иска да го слуша, нека излезе вън от кръчмата. Защо? Че държавата е узаконила неговото право да продава, дала му е патент и седи човекът, продава на законно основание с патент. Някои казват: това не е морално. Хубаво, ако не е морално, как тъй държавата му е дала патент? Значи, морално е. Държавата е узаконила неговите права. Тя го е признала за морален проповедник, който кади в кръчмата си и праща хората в ада. Учение е това сега, няма какво да се прави! Някои ще кажат: това е заблуждение. Как да е заблуждение? Патент има човекът! Има обаче някои неща, които не са патентовани. И онези, които вървят вдясно, и те имат църкви, и те са патентовани. Тия църкви също са държавни. Такива църкви има навсякъде: и в Англия, и в Германия, и в Русия, и в Сърбия, и в България, навсякъде ги има. Отлични проповеди се държат там.

И тъй, сега ще ви говоря за двата езика. Ние трябва да разберем живота! Питам: кога хората бяха по-учени, в началото или в края на живота си? Ще ви задам друг въпрос. Кога крушата дава по-добри плодове, в началото на своя живот или в края? Когато казваме, че съвременната наука се развива, ние ще се намерим в една нова обстановка, не такава, каквато е била преди хиляди или милиони години. Сегашната обстановка се различава от предишната. Каква е сегашната обстановка в живота? Вие все говорите за българския народ. Какво липсва на българския народ? Щом страда, значи липсва му нещо. Какво му трябва? Запитват онзи орач, който отива на нивата и се връща без да е работил нещо: защо не пося нивата? Има много буци, не мога да я посея. Значи, той чака благоприятно време за да я посее. Какво липсва на нивата? Дъжд, влага. Той посява нивата, но гледа че зърното не никне. Какво се изисква, за да поникне? Топлина, влага и

светлина. Аз говоря принципно. Всеки народ на Земята, който и да е той, трябва да придобие нещо. Българският народ, английският народ, американският народ и всички останали народи по целия свят, все трябва да придобият нещо. Не само народите, но и всеки човек в един народ все трябва да придобие нещо. И наистина придобива нещо. Какво трябва да придобиете в този си живот? Ще кажете: да придобием любовта! Знаете ли откъде да вземете и как да приложите законите на любовта? Аз зная, че топлината и светлината трябва да придобиете от Слънцето, но откъде ще вземете любовта? Все трябва да вземете любовта отнякъде. Вие намерили ли сте този метод? Учените хора ходят, търсят начини и методи как да намерят светлината, за което можем да ги похвалим, но питам онези от вас, у които съзнанието вече е пробудено, как и откъде са намерили начини да внесат любовта в живота си?

Сега, вие казвате: да се любим! Не може да любиш човек, на когото душата не трепти като твоята. Или не можеш да любиш човек, умът на когото не е в същия път като твоя, или който не мисли като тебе. Не казвам, че този човек трябва да мисли точно като тебе, но неговият ум, неговата мисъл трябва да бъде на същия терен, на същата площ като твоята, а въпреки това в мислите може да има голямо разнообразие. Има хиляди начини, по които човек може да се прояви. Следователно, човекът, когото обичаш, трябва да мисли тъй, както ти мислиш, той трябва да чувства тъй, както ти чувстваш и да действа тъй, както ти действаш. Това не значи, че той трябва да мисли, чувства и действа точно като тебе, но трябва да има едно съгласие, една хармония между твоите и неговите мисли, чувства и действия. Ти можеш да обичаш само такъв човек. Казва се в Писанието, че можем да обичаме Бога. Кога? Когато вършим Неговата воля. А изявлението на Божията любов ще бъде само тогава, когато ти вървиш в съгласие с Бога. Значи, ако ние сме съгласни с неговия път, с неговия живот, с неговата истина, той всякога ни слуша. В света има много християни, много верующи, които казват: има една велика сила, която е направила всичко, която е създала целия свят. Това са само твърдения. В един смисъл това е вярно, а в друг смисъл не е вярно. Ако аз посея едно житно зърно и кажа, че аз направих това зърно, вярно ли е това? Не, това е погрешно схващане. Когато казвам, че аз направих тази къща, то е все едно да мисля, че аз направих това зърно. Да, но когато кажа, че аз посадих това житно зърно, туй вече има смисъл. След като го посея, аз мога да го поливам и да го наглеждам. Когато кажа, че възпитавам и морализирам един човек, какво придобивам от това? Някой иска да му покажа начин как да вярва в Бога. Не поставяйте човека в заблуждение да мисли, че Бог е извън него. Не поставяйте Бога вън от човека. Значи, ти поставяш Бога вдясно или вляво. Щом го поставиш вдясно или вляво, ти имаш вече криво схващане за Бога. Нима онези, които са в ада, нямат Бог? Имат, как не!

Онези, които са вляво, имат Бог също тъй, както и онези, които са вдясно. Когато искаме да възпитаваме хората, когато искаме да вдъхнем в тях онова истинско възпитание, онова истинско понятие за Бога и за религията, подразбираме, че трябва да събудим в тях онова, което от памтивека живее дълбоко скрито в душите им. Бог е вложил нещо хубаво във всяка душа. Във всяка душа има сили, които трябва да се развият. Туй трябва да се вдъхне във всеки обезсърчен човек. Всеки болен, всеки отчаян човек е спънат. Следователно, няма какво да го морализираш, но иди при него и премахни препятствието. Виждаме един учен човек, който изучава тиквите, например и намира един род тикви, които са малко притиснати през средата. Чуди се той, защо са така притиснати? Коя е била причината за това? Един селянин, като садил тикви в градината си, една от тиквите израснала до един доста голям прът, та като расла, този прът останал през средата и по този начин тя се притиснала през средата. Станало едно вдлъбване през средата на тиквата. Тъй че тиквата израснала от двете страни на пръта. След този селянин ред поколения садили все такива и разказвали на децата си, че се раждат особен род тикви, притиснати през средата.

Туй е един недостатък, който се предава по наследство. Така се предава и пиянството. Прадядото пил, дядото пил, бащата пил, всички пили по една, и по две, и по няколко чашки, докато най-после синовете проявят същите недостатъци. И след това хората казват, че това нещо е наследство от рода му. Откога? Още от времето, когато дядото садил тикви и един прът влязъл в средата на една тиква, та по този начин се създала тази черта, която учените хора наричат наследствена черта. Има ред други черти, които се наследяват, но последното не е реално. То може да се прояви и след това да изчезне. Например, някои хора се раждат с шест пръста, други със седем, а някои с осем. И сега някои философстват и казват: човек е създаден с пет пръста, с две ръце и с два крака и т.н. Питам учените хора: каква нужда имаше щото природата да създаде човека с два крака, млекопитаещите с четири крака, а стоногата със сто крака? Сега да оставим настрана стоногата, защото ако се занимаваме с нея, тя ще стане толкова голяма, тъй много ще се проточи в ума ви, че ще достигне размерите, каквито е била едно време. И като се върнете в дома си, няма да можете да спите и в резултат нищо няма да придобиете. Тази стонога е дяволът. За да върви бързо, той има сто крака. Всички го познавали по тия сто крака. Как влязъл в рая? За да не го познаят, се скрил в змията, която била без крака и по този начин искал да мине за светия и казвал: ето, аз нямам никакви крака. Някои питат: защо дяволът се преобразил в змия? За да не го познаят, да мине скрито, инкогнито. Ето една нова мисъл, която богословите могат да вземат в своето богословие и да обясняват на хората защо дяволът се преобразил в змия.

И тъй, днес ние имаме крака. Защо ни са те? Много естествено е да имаме крака. Аз ще ви обясня защо човек има крака. Той има два крака, за да бъде във връзка със Земята, защото тя е негова майка. Човек е свързан с положителните и отрицателните сили на Земята. Аз вземам положителните и отрицателните сили на Земята в низходяща и във възходяща степен. Краката на човека представляват най-красивото нещо в земния му живот. По-красиво нещо от краката на човека няма. Като се отрежат краката му, той представлява нещо грозно, труп. Краката се нещо ценно в Божествения живот. И за да балансира силите в човека, Бог е създал ръцете. Някой казва: не зная къде е Господ. Казвам му: вдигни дясната си ръка нагоре и тя ще ти покаже накъде е Господ. Ако и тогава не знаеш накъде е Господ, вдигни и лявата си ръка нагоре, тя ще ти покаже. Ако и тогава не знаеш, вдигни и двете си ръце нагоре, те ще ти покажат накъде е Господ. Щом вдигнеш ръцете си нагоре, ти вече си във връзка със Слънцето, с онзи велик свят. Дали ти познаваш Бога или не, дали го съзнаваш или не, това е друг въпрос, но Бог от себе си не може да се отрече. Той всякога ще те поддържа. Бог казва: дали това малко дете ме познава или не, то това нищо не значи. Той е много благ и казва: поспи още малко! Така постъпват и майките, които имат малки деца. Отиват при тях, погледнат ги, погалят ги и казват: поспете още малко, моите деца! Спете хубаво, за да си починете, че като се събудите, велика работа има пред вас. Туй е красивото в света! Тъй трябва да разглеждаме реалния живот. Някой път ние употребяваме методи, чрез които сплашваме хората и казваме: ти ще отидеш в ада. Или, когато искаме да окуражим някого, ние казваме, ти ще отидеш в рая. Това е подкуп. Ако раят може да ме подкупи със своята външност, това не е рай. Турците си представят рая като една голяма планина от ориз, варен със захар и отгоре полят с масълце. Седне турчинът пред тази планина, вземе златна лъжица в ръка и там с години яде от този ориз. Не само това, но около него ще бъдат наредени и най-красивите моми, нимфите, каквито светът не може да си представи. Той ще яде и ще блаженства, а те ще играят наоколо му със своите зурли и тъпани. Питам: това рай ли е? Рай е, но турски рай. Всеки си има по един такъв рай.

Да се върнем сега към мисълта си. На всеки народ липсват известни качества. И на всеки човек в света липсва нещо, т.е. не му липсва нещо, но има нещо недоразвито. Например, понякога ни липсва справедливостта. Някой път вие сте несправедливи спрямо себе си, някой път спрямо домашните си, някой път спрямо своите приятели, някой път спрямо своите слуги, някой път спрямо държавата, някой път спрямо своите убеждения. Навсякъде може да се яви несправедливостта. Днес човекът е несправедлив, а той трябва да бъде справедлив! Вие искате всички хора да

бъдат към вас справедливи, да ви обичат. Отлично е това, идеално е да ви обичат, да ви любят. То е реалното в живота, но вие поставяли ли сте се сами на такъв изпит? Любовта, това е положителната, дясната страна на живота. Това е силата, която твори. Обичта пък е лявата страна на живота. Любов има и долу в краката. Десният крак има любов. Ако вие говорите за семейната любов, за тия приятни представления, които стават по някой път, това е друг въпрос. Някой път се водят приятни разговори между баща и син. Такива разговори се водят между десния и левия крак. Някой път бащата, като влезе в къщи, мълчи, неразположен е духом. Вземе стола, седне на една страна в стаята, мисли. Майката седнала на друга страна в стаята, и тя е неразположена, мисли. Обърнала гръб към мъжа си, недоволна е нещо. Синът седнал на друго място в стаята, и той мисли. Дъщерята на трето място, и тя мисли - всички мислят, мълчат, имат едно квакерско събрание на мълчание. Не се минават и 1-2 часа, току-виж бащата се обажда: няма ли тук хора, какво сте замълчали всички? Обажда се от другия край неговата другарка: какво искаш да кажеш с това? Подир нея се обажда дъщерята, после синът и виждаш започнал един приятен разговор. Ние можем да се увлечем от това положение, а онзи, който не е опитал тия неща, може да се смее, но това не е за смях работа, това е сериозно нещо. Вие трябва да знаете, че всеки ще мине през това гърне. Всеки, който е дошъл в живота, трябва да знае, че ще мине през всички положения. Това е една фаза на живота: ще те поставят и в мълчание, ще те поставят и в разговор.

Та казвам: какво ни липсва в живота? Положителна вяра липсва на хората. В живота, на едни хора вярват повече, на други по-малко. Защо? Когото обичаш, вярваш му повече, а когото не обичаш, не му вярваш или изобщо вярваш му по-малко. В даден случай, ако на някого любовта е на дясната му ръка, тогава ти можеш да имаш пълно упование в думите на този човек. И действително, този човек може да ти каже истината. Но ако любовта на този, който ти говори, е в десния крак, той 50% няма да ти каже истината. Значи, любовта на Земята не говори всякога истината. Там, именно, е заблуждението, че когато хората се обикнат, мислят, че всичко ще им върви идеално. Какво излиза обаче? Щом се обикнат, те започват да се лъжат. Туй е и с младите. Това не показва, че любовта е само по себе си лъжа, но понеже онова, което ще придобият от нея, е много хубаво, то, за да го запазят и за да задържат любовта в себе си, прибягват до лъжата. Хората прибягват до лъжата, защото имат известни слабости в себе си.

Та, по някой път и ние принасяме жертви на Бога, молим му се, дано го излъжем, но не се лъже Бог. Ще ви дам сега един пример, който и друг път съм ви привеждал. Оженват се двама млади. Мъжът бил с черни очи, а жената със сини. Мъжът имал едно изкуствено око и жената имала едно

изкуствено око, но и двамата старателно скривали недостатъка си един от друг. Така прекарали заедно цели десет години, без да открият недостатъка си. Всеки от тях мислил за другия, че и двете му очи са здрави. Обаче, една вечер те отиват на представление и оттам се отбиват при един свой приятел, дето си пийнали малко, поразвеселили се и се върнали доста кефлии. Вечерта, като си легнали мъжът, си свалил изкуственото око и го оставил някъде на масата. И жената направила същото. Свалила си изкуственото око и също тъй го оставила някъде на масата. Сутринта става той, бърза да си тури окото, но по погрешка взел синьото око на жена си. Забравил, че не е турил своето око на това място. Същата грешка направила и жена му. И тя забравила къде си оставила окото си. Поглежда мъжа си и го запитва: защо едното ти око е синьо? Той запитва нея: ами защо твоето е черно? Едва сега те открили, че единият и другият имат по едно изкуствено око. Та по този начин ние, съвременните хора, се пазим. Има известни дефекти в нас, които заместваме с изкуствени очи. Някой път ние си представяме, че сме любещи, че сме щедри, но животът, този велик университет сам по себе си ни заставя да изнесем великата истина. И когато я изнесем, ние се разочароваме.

И тъй, важно за вас е да знаете, че всеки човек представлява един елемент в природата. Явяването на толкова милиарди хора в света, това не е случаен акт. Всеки човек е точно на мястото си. Той играе известна роля в природата. Без него Вселената не може. Ти като човек, като душа, без твоя ум, без твоето сърце и без твоята душа, Вселената не може да се прояви в своята хармония. Аз говоря за онези първични типове във формата на първия човек. Вие ще кажете: и да умра, пак може без мене. Не, това не е философия. Ти като един елемент в живота, никога не трябва да желаеш да умреш. Някой казва: аз не искам да живея. Казвам: та ти още не си живял. Ти си се мъчил, скърбил си, отсега нататък настава време да живееш и да се радваш на живота. Чудни са хората със своето лековерие! Те, като се мъчат и скърбят тук, си мислят, че като отидат на онзи свят ще благуват. Те цитират известни стихове от Писанието и казват: Лазар се мъчи на Земята, но затова на Небето благуваше. Не, вие не знаете истината. Лазар никога не се мъчил. Лазар беше един възвишен дух. Той седеше зад вратата на богатия ред години, за да види дали той ще го познае или не. Лазар беше едно предметно обучение за богатия. Онзи, който се мъчи, той е недоволен. Завижда на хората и казва: като отида на другия свят, няма да завиждам. Не, какъвто си тук на Земята, такъв ще бъдеш и горе на Небето. Ти можеш да кажеш, че ще бъдеш друго нещо, но не е така. Ако съберете яйцата на всички птици, на всички змии, на всички животни, ще има ли някакъв спор между тях? Не, всички яйца са морални, духовни. Между тях има мир и пълно съгласие. Оставете обаче всички тия яйца да се излюпят и ще видите какво ще стане с този мир и с това

съгласие. Оставете, например, да се излюпят яйцата на змията, на всички птици, а именно на орела, на сокола, на кукумявката и ще видите след това какви отношения ще съществуват между тях. Защо яйцата живеят в мир и съгласие помежду си, а излюпените не живеят?

И сега гледаш духовни хора събрани заедно и вместо да живеят в мир и съгласие, те казват: чудно нещо, едно време живеехме в мир и съгласие и бяхме добри хора, а сега какво стана помежду ни, че не се разбираме? Сега, след като повярвахме в Бога, не живеем в мир и съгласие. Казвам: едно време вие бяхте яйца. Сега се излюпихте и като познахте своето естество, не се разбирате. Казвам: сега именно, след като познахте вашето естество, вие трябва да работите върху себе си, да го измените, защото вълкът е едно отклонение от тоя тип. Вълкът и овцата това са два противоположни типа. Вълкът е гъсеницата, а овцата е пеперудата. Това са две фази на един и същ живот. Вълкът много обича овцата, но и той сам може да се превърне в овца. Кога? Може да се изчисли математически, след изяждането на колко листа една гъсеница може да стане пеперуда. Следователно, докато вълкът живее при условия да се храни с листа, ще ги яде, а като се превърне в пеперуда, той ще измени и своя живот. Значи, вълкът е едно отклонение на овцата и дотогава, докато съществува това отклонение, той ще бъде вълк, а после, след като се повърне от това отклонение, ще стане овца, т.е. от гъсеница ще се превърне в пеперуда. Този биологически закон съществува и между хората. Ако ти имаш в себе си едно лошо желание, не трябва да го изкореняваш, но ще му противопоставиш някое добро желание. Някой казва: да унищожим вълкът! Ако унищожиш вълка, ще унищожиш и овцата. Ако унищожиш гъсениците, ще има ли пеперуди? Няма да има пеперуди. Аз вземам тези неща като символи за разясняване на нещата. Това са само научни данни, от които за в бъдеще съвременната наука ще се възползва, за да обуслови произхода на видовете. Казват някои: всичко е наредено така, защото Бог е казал да бъде така. Всичко, което виждаме днес в света, това са преходни състояние. Енергията на вълка са енергии, които отиват към центъра на Земята. Той е в десния кръг. Вълкът е силен в това направление. Енергиите на овцата произтичат от левия кръг, от лявата ѝ страна. Следователно, те отиват нагоре. Значи, енергиите на вълка отиват към центъра на Земята, а тия на овцата отиват нагоре. Трябва да мине много време, докато вълкът се превърне в овца. Аз вземам тия два типа, за да обясня вътрешното състояние. Ако имате една мисъл, каквато и да е, която ви безпокои, не се стремете да я изхвърлите от себе си по механически начин, защото тя ще ви създаде някаква пакост, т.е сами на себе си вие ще си причините пакост. Загнезди ли се във вашия ум някоя мисъл, която ви безпокои, вие трябва да намерите точно противоположна на нея, която да я замести. По този начин ще се излекувате. За да се излекуваш, трябва да съединиш центъра на Земята с

центъра на Слънцето.

Сега, за обяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Един млад богат американец се оженил за млада и красива американка. Тръгват заедно да направят своето сватбено пътешествие. Обаче за нещастие става сблъскване на треновете и младият американец от силната уплаха полудява. Завеждат го в една лудница и там прекарва цели 16 години като луд. Един ден той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бяга. Служещите от лудницата тръгват подире му да го гонят. Той отива на гарата. Намира един трен, готов за заминаване, бързо се качва в него и заминава. Пътува той около 15 километра с този трен и става едно ново сблъскване на треновете. При това сблъскване обаче, той се излекува. Умът му се намества. Питам сега: как е станало полудяването? Съвременните психолози обясняват това заболяване по следния начин: в човека има друго едно тяло наречено двойник на човека, което служи като проводник между същинския човек и физическия човек. Когато човек е в щастливо или радостно състояние, този двойник излиза извън неговото тяло и в това състояние той не трябва да се стресва. Защо? Двойникът на всеки човек е свързан с много нишки и когато човек излиза и влиза в тялото си, трябва да се внимава да не стане някакво силно сътресение, за да може двойникът да се намести правилно. Ако стане някакво стряскане след като излезе двойникът, той не може да влезе на мястото си и затова става преплитане с нишките от двойника на някой друг човек. В случая двойниците на тези млади хора били преплетени и затова, когато станало сблъскване на треновете, двойникът на момата, която била по-силна, веднага влязъл в тялото си, но двойникът на младоженеца се преплел с този на момата. При второто сблъскване на треновете умът му се наместил и той се върнал в дома си вече здрав и подобрен. Жена му казала: цели 16 години аз усещах голяма тежест на сърцето си, но от този момент тежестта ми се отне. Значи, при второто сблъскване на треновете двойникът му влязъл в тялото си, затова на жената олекнало. Такова обяснение дава съвременната окултна наука, но ако това обяснение се даде на съвременните учени хора, те ще кажат: докажи това! Доказателството може да се даде само чрез ред примери, от които да се види, че действително става преплитане в двойниците на хората. Простият народ, който разбира този закон като събужда някого от сън, никога не го стряска изведнъж, а го събужда постепенно. Ето защо ние трябва да действаме в живота си всякога благо. Благостта трябва да бъде метод в нашето възпитание. В чувствата си трябва да бъдем благи! Когато отиваш при един човек с цел да поправиш погрешката му, трябва да бъдеш към него внимателен, благ, защото ако го стреснеш изведнъж, ще му причиниш най-голямото зло. До този момент твоят приятел не е съзнавал грешката си и ако ти изведнъж му я посочиш, той може да се уплаши, да се обезсърчи, да се отчая и да каже: аз не знаех

досега, че съм бил такъв развален човек.

Та казвам: всички съвременни хора казват, че трябва да се проповядва на света. Аз бих желал всички съвременни религиозни хора, всички съвременни учени хора да проповядват, но да знаят как се проповядва. Как трябва да се проповядва? Истината трябва да се проповядва с голяма мекота и с пълно съзнание. Когато аз отивам при някой човек да му проповядвам, най-първо трябва да го обичам, да имам всичкото съзнание в себе си, че трябва да бъда в негова услуга и да го свържа с живите сили на природата, т.е. да го свържа с живата природа. Само тогава аз ще мога да му помогна. Не е нужно да се говори много на един човек. Кажи му само две думи, но тъй ги кажи, че каквото и да му говориш после, да ти повярва. Остане ли в душата му едно малко противоречие, ти ще влезеш в противоречие със себе си и с хората. Но казвам: при туй състояние, в което сега се намирате, има известни идеи, за които още не сте готови. Например, мнозина търсят любовта. Че нали я опитвате! Младите опитват любовта, но не могат да я задържат. Старите опитват любовта, но също не могат да я задържат. Не е въпросът само да се опитва любовта, но тя трябва да се задържи. Като дойде любовта, човек се пропуква и не може да я задържи. Всички вие сте опитали любовта, но колко от вас сте я задържали? Колко от тази любов сте задържали за себе си? Всички сте чувствали нещо хубаво, но това още не е любов. Аз наричам любов онази сила, която е непрерывна във всички свои действия и каквато е била от началото, такава да си остане и до края. Тази сила никога не се намалява. Тя е единствената мощна сила в човека. Кога човек изгубва тази сила? Когато нишката на любовта се огъне, соковете ѝ се пресичат, престават да текат. Същото нещо и в растенията. Докато коренчетата на едно растения са здрави, не са огънати, то може да черпи соковете, които отиват да хранят растението нагоре. Престанат ли тия сокове, растението умира. Ние учим, докато любим. Престанем ли да любим, преставаме да учим. Бащата и майката са мощни, докато има за кого да работят. Учителят е мощен, докато има ученици. Адвокатът е мощен, докато има да защитава дела. Войникът е мощен, докато се бие. Държавникът е мощен, докато има кого да управлява. Писателят е мощен, докато има кой да чете произведенията му. Свещеникът, проповедникът е мощен, докато има на кого да проповядва. Всички хора си имат свое определено поле на действие. И сега, при този живот, в който се намираме, всеки трябва да знае какво представлява той. Всеки човек представлява един важен елемент в живота и в това трябва да се убеди. Да вярваме в Бога, това още не е задачата ни. Най-първо човек трябва да вярва в това, какво е неговото предназначение като човек. Не е важно какъв е той в обществото. Като държавник или като адвокат, но е важно каква е неговата работа като елемент във Вселената. Съзнаеш ли това, ти ще бъдеш в хармония с всичко, което те окръжава и

ще бъдеш силен.

И тъй, казвам: зазоряване може да дойде само у тия от вас, у които съзнанието се е пробудило и у които прониква идеята за тяхното предназначение и кажат: ето, от толкова години вече се молим, какво сме придобили? От толкова години вече живеем за народа си, какво сме придобили? Не, в живота ви има една степен по-висока, а именно: вие трябва да живеете за цялото човечество. Вие трябва да живеете за Вселената. Значи, има по-висок идеал в живота ви от този, с който сега живеете. Тъй, както сега живеете, какво ще мислите след като прекарате на Земята 90-100-120 години? Какво ще ви занимава, когато зъбите ви окапят? Когато останете в живота си сам, като кукувица и не го разбирате, както трябва, ще кажете: да умра по-скоро, че да отида в другия свят. Не, само един реален свят има за мене, няма два свята. Този малък свят, в който сега живеете, е един малък остров, една малка проекция от великия свят, но ние като сме го разделили, казваме: има друг свят, има задгробен живот. Казвате: онзи свят и този свят. Не, ние не разбираме света така, не го делим на онзи свят и този свят. Има само един божествен свят с лява и дясна страна. Като кажа този свят, разбирам вляво, а като кажа онзи свят разбирам вдясно. Значи, като кажа онзи свят, задгробния, духовния, разбирам дясна посока - нищо повече – или на краката или на ръцете вляво или вдясно. Ако вие изучавате четвъртото измерение, трябва да имате една основна идея, да знаете в каква посока се движите. Съвременните учени хора изучават, например, в каква посока се движи нашето слънце. Те имат известни теории, известни правила: макар че още не са установили посоката на движението, но са близо до истината. Вярно е, че Слънцето се движи нанякъде. И всеки от вас по същия начин се движи нанякъде. Накъде е вашата посока? Вие ще кажете: към Бога. Да, но това е много неопределено. Накъде е Бог? Слънцето се движи към известна посока във Вселената. И всеки от вас се движи в известна посока, която той трябва да знае. Всеки трябва да излезе извън Земята. Някои от вас, като излязат от Земята, ще се спрат във Венера, други – в Юпитер, трети – в Сатурн, четвърти – в Меркурий, пети – в Уран и т.н. Някои от вас пък ще отидат в друга някоя Слънчева система и там ще се установят. Питам ви сега: ако вие влезете в някоя Слънчева система, за която не сте готови, ще се намерите в още по-големи пертурбации от тия, които тук преживявате.

Та сега, в този голям хаос, който чувствате, е защото временно се съединявате с някои други светове, които ви въздействат. Някои ще кажат: как е възможно да ни въздействат тия светове? Ако месечината може да повдигне водата в моретата на височина около 20 метра, това не е ли въздействие на Луната? Такова въздействие тя указва и върху някои хора, наречени лунатици и по този начин изменя състоянието им. Не само

Месечината, но и други небесни светила и планети произвеждат известно влияние върху някои хора. За в бъдеще, онези които искат да възпитават младото поколение, трябва да основат възпитанието му върху тия научни данни. При такова възпитание ние ще имаме гениални деца, понеже ще бъдат поставени върху най-добрата обстановка. Засега, човешкият мозък още не е готов да възприеме тия нови мисли. В нашия мозък постоянно се произвеждат известни сътресения, които ни изкарват от нормалното състояние. Вземете вестниците, които всеки ден се четат. В тях няма да срещнете нищо друго, освен ред сензации, които изкарват хората от релсите на техния живот. Там ще срещнете само катастрофи: този се убил, онзи се убил, там се сблъскали два трена, много пътници убити, ранени и т.н. Ти ще се върнеш в дома си и всички тия образи възкръсват в ума ти. Как ще можеш да бъдеш спокоен? И тогава казваме: да създадем едно поколение, което да люби народа си. Не може да се създава така лесно общество, ако не познаваме законите на любовта. Не, ние трябва да дойдем до положение, като прострем лявата си ръка, например, да знаем, че чрез нея изразяваме законите на любовта. Но ако днес ти простреш ръката си и някой те види, ще каже: слушай там, Михале, какво правиш? Простреш крака си, пак те питат: какво правиш там, какво искаш да кажеш? Човек трябва да знае как да простре крака или ръката си. В Земята има сили, които ще можеш да отнемеш с простирането на крака си и по този начин ще трансформираш състоянието си. Аз ви давам закони, които можете да използвате. Ти си тъжен, в отчаяние си, но ако знаеш как да простреш лявата си ръка и левия си крак, Земята ще привлече всичката тежест от краката ти и ще почувстваш едно облекчение, една радост. После, ще простреш дясната си ръка или крак и пак ще почувстваш една радост. Няма да простираш изведнъж двете си ръце и двата си крака. Но това е въпрос на вярване. Ти трябва да вярваш в това. Ако не вярваш, някой трябва да ти го доказва с ред доказателства, с ред аргументи. По този въпрос има писани доста книги: на английски, на френски и по-малко на други някои езици. Следователно, майката, която иска да възпита своето дете, приятелят, който иска да задържи своя приятел, господари и слуги, учители и ученици, свещеници, всички трябва да знаят в какво седи божественото и да могат да го проявят.

Казва се в прочетената глава: който люби брата си. Най–първо човек трябва да вярва, че Бог живее във всеки едного. Божественият живот минава като велика струя през всички. Та казвам: величието на нашия живот, величието на нашето сърце, величието на нашия ум, величието на нашата воля зависи от нашите бъдещи вярвания и убеждения, да имаме една положителна наука. Аз не искам да ме разберете криво, да изнесете мисълта, че сега няма наука. Не, съвременните учени правят големи усилия, което е за похвала. Те изучават микробите и ред други научни

въпроси, но казвам, натрупването на микробите в известен уд от човешкото тяло се дължи на ред причини. Когато човек употребява една неестествена храна, в него се събират много утайки, които привличат тези отрицателни бацили и от това се зараждат ред болести: холера, чума, петнист тиф и др. Обаче, всички хора не умират от холера, от чума, от петнист тиф и други подобни. Защо? Защото кръвта им е чиста. Чистият човек нищо го не хваща. Човек, който е погълнат с вяра, може да ходи между холерични и нищо да не го хване. Той не трябва само да проповядва това, но и да го опита. Той трябва да е направил опит, да е минал между хора, заразени от различни болести и нищо да не го е хванало. Ако е влизал между десетина болни от различни болести и нищо не го е хванало, само тогава той ще може да говори и на хората. Той трябва да е опитал това. Аз съм срещал много чисти натури, но в тях има знания. Някой казва: защо съм дошъл в света? Ти си един елемент в света и трябва да живееш за славата Божия. Като елемент, извършил ли си работата си? Сутрин, като ставаш, колко добри мисли минават през ума ти? Изпълнил ли си поне една от тия мисли? През деня ти се представиха хиляди случаи да направиш добро. Поне едно добро направи ли? Не е достатъчно само да говориш, но направи това, което казваш. Например, някой иска да се хареса някому. Хубаво, това е отлична черта, но аз мисля, че най-отлична черта да желаем да се харесаме на Бога. Всеки трябва да има едно огледало, в което да се оглежда и да знае, че ако Бог го хареса и хората ще го харесат. И като се оглеждам, моите очи не трябва да бъдат нито като очите на орела, нито като очите на сокола, нито като очите на кукумявката, нито като очите на кокошката, нито като очите на гълъба, но те трябва да бъдат като очите на ангела и от погледа им да лъха любов. Като срещнеш такива очи, ти ще съживяваш, възкръсваш. Аз казвам: има такива очи в света, от които се съживяваш. И като срещнеш такива очи, не трябва само да се съживиш, но да станеш радостен и да кажеш: има защо да се живее. И този човек като те погледне, да бъде за тебе зазоряване и да ти каже: дерзай братко, стани! Аз съм първият лъч. Кой си ти? Аз съм първият лъч, който съм изпратен от Бога за тебе и за тебе ще ходя навсякъде.

Станете сега, иде това Слънце. Зазоряване е това! Не трябва само да се афектирате, но да знаете, че всичко хубаво, красиво, което е посято във вас, ще израстне. Вложете обаче повече вяра! За всеки от нас, когато дойде този пръв лъч, той трябва да стане и да благодари на Бога. Това е вечният ден, в който човек става и благодари на Бога. Един млад момък писал нещо за вечния ден. Всеки от нас трябва да бъде един лъч от вечен, от този божествен ден. Тези лъчи идват вече в света. Те са проникнали и във вашите души. Имайте вяра в божественото, което е вложено във вас. Всички вие сте важни елементи, без които не може. За да образуваш една мисъл трябват няколко елемента. За да образуваш една киселина също

трябват няколко елемента. За да се образува една ябълка или круша, или слива, също тъй трябват няколко елемента. Тези елементи носят сладките сокове. Следователно, ние сме елементи, които носим хубавото, красивото за един идеален свят. И тези божествени лъчи идват във вас, за да ви събудят. И нека сега вашият хоризонт бъде широк! Вие искате да знаете защо живеете? Казвам: за Бога живеете. Казвате: аз не съм почувствал неговата любов. Казвам: излез да посрещнеш първия лъч и ще почувстваш Божията любов. Прочети първата дума на писмото, което Бог ти е написал тази сутрин! Вие как пишете на майка си? Как пишете на баща си? Любезна мамо! Или любезни татко, любезни татенко! И когато майка ви пише, тя се обръща към вас със следните думи: любезни, миличък синко или миличка дъще! Такива са и писмата ви, които идват от невидимия свят. Прочетете, за да видите каква е първата дума, която е написала майка ви от невидимия свят. Аз видях щемпела на писмата ви, видях, че всички имате писма от невидимия сят. Днес за пръв път в България е дошла поща от невидимия свят. Прочетохте ли я? Ако не сте я прочели, след като се върнете от беседата прочетете я и вижте какво ви пишат. Втори път пак ще ви питам, какво ви пишат майка ви и баща ви. Ще ви питам само каква е първата дума на писмото, повече не искам. Мене ме интересува само първата дума, а съдържанието е нещо свещено. То се отнася до вас. Аз искам да го прочетете. Като го прочетете ще имате ангелски очи. И когото погледнете с вашите очи, той ще оживее, ще възкръсне. На стар език ви казвам, че той ще възкръсне, а на нов език ви казвам, че в живота му ще има едно вечно зазоряване. Вие ще видите, че вашият живот започва от сега нататък. Учените хора казват, сега започваме. По това именно се отличава новата култура, че сега започва новото в нея. Новата фаза иде сега, а новата култура сега започва. Желая всички да имате очите на ангелите. Желая всички да имате тази светлина, тази вътрешна интелигентност, с която те проявят живота си и тази воля, с която те извършват своята служба.

Само така можем да носим името чада божии, както е писано в Свещената книга. Вие казвате: ние сме чада божии. Казвам: не се е явил още този, който казва това, но като се яви, ще бъдем подобни нему.

Беседа, държана от Учителя на 25.04.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_04_25 Съзнателна работа
лекция пред общия окултен клас

РАБОТА В СЪЗНАНИЕТО / СЪЗНАТЕЛНА РАБОТА

Двадесет и четвърта лекция
25 април 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се темата „Произход на синия цвят на окото".

Упражнение: Всеки от вас да си избере една идея, върху която да се съсредоточи за пет минути. Сега, като изучавате почерка на хората, виждате голямо разнообразие, което съществува между тях. Някои започват писмата си спокойно, с едри букви, щедро написани, а колкото отиват към края, завършват с дребни, ситни букви. Други пък обратно: започват със ситни букви, а свършват с едри. Изобщо в началото, когато започва да пише нещо, човек е внимателен, пише красиво, чисто, четливо. Към края на работата си той е небрежен, прибързан – където довършил думата, където не я довършил, където изял по една-две букви, и т.н. Може ли този човек да се оправдава с нямане на време? – Не. За да бъде почеркът един или друг, причината се крие в човешкия характер. Изобщо едрите букви говорят за естествена щедрост на човека. Когато някой започва с едър почерк, а свършва с дребен, това показва, че той в началото на живота си е щедър, а завършва с пестене. Други някои започват с пестеливост, а свършват с щедрост. Като пишат, някои хора започват по права линия, но колкото отиват към края, те изкривяват реда надолу или нагоре. И това не е случайно явление. На какво се дължи това? Забележете, че когато заекът се уплаши, започва да бяга, да криволичи ту нагоре, ту надолу, и като му мине страхът, той се връща на същото място, отдето е започнал да бяга.

Същото може да се каже и за човека: когато престане да се страхува, той се връща на мястото, отдето е тръгнал, т.е. отдето се е отклонил. Значи след като слиза надолу, след като се качва нагоре, най-после човек се връща на първото си място. Когато пише, меланхоличният, обезсърченият незабелязано изкривява реда надолу. Буквите му са тънки, едва се забелязват. Здравият човек има устой в ръката си, затова почеркът му е установен. Ако искате да знаете какво е състоянието ви, още със ставането си сутрин начертайте няколко прави, успоредни линии. Колкото линиите са по-прави, толкова по-устойчиви сте. Като ученици вие трябва да

работите съзнателно върху себе си, да се упражнявате във всички направления. Природата обича упражненията. Тя изисква от всеки човек съзнателна работа.

Задача: За следния път искам всеки от вас да начертае по сто успоредни линии, на разстояние половин сантиметър една от друга. Извършете задачата за пет дни: всеки ден чертайте по двайсет успоредни линии. При това отбележете кой ден кои линии сте чертали, за да сравните състоянията, които сте имали през петте дни: в понеделник, вторник, сряда и т.н. Посоката на линиите да бъде отвесна. Като започнете да чертаете линиите, първо ще се концентрирате и след това спокойно, без бързане ще пристъпите към работа. Ако линиите не излизат съвсем успоредни, не се смущавайте. Важно е да проверите какво въздействие оказват върху психиката ви. Когато сте неразположени духом, начертайте сто отвесни, успоредни линии, и неразположението ви ще изчезне. Така ще калите и волята си. Успоредните линии са знак за разумност. Когато спазвате еднакво разстояние между тях, същевременно вие се нагаждате към разумния живот.

Ако почеркът на човека все повече се изостря, това показва, че той става все по-нервен, все по-нетърпелив и подозрителен. Забележи ли това, той трябва да вземе мерки, да закръгли почерка си, а заедно с него да смекчи и характера си. Носът на нервните хора постепенно започва да се изостря, а това не трябва да бъде. Човек трябва да има остър, буден ум, но не и остър нос. Казано е в Писанието: „По плодовете им ще ги познаете.“ Това се отнася не само до човека, но и до растенията, до плодните дървета. По формата на ябълката ще познаете кое дърво е ябълково. По формата на крушата ще познаете самото дърво. Изобщо продълговатите плодове представляват интелигентността, а валчестите, кръглите – живота на чувствата. Те наподобяват хората със сангвиничен темперамент. Когато буквите на някой човек в началото са дебело написани, а към края стават тънки, това показва, че той е волева, активна натура: започва твърдо, свършва меко. Други пък пишат точно обратно: започват меко, а свършват твърдо. Когато някой ученик се оплаква, че не може да учи, нека направи опит да рисува круши с длъгнеста, крушообразна форма. Щом нарисува една круша, след това да нарисува и самото дърво. Още докато рисува крушата, той ще се свърже с нея и ще почувства вътрешно успокояване. При каквото положение и да се намира, каквито състояния и да преживява, човек трябва да се свързва с Живата Природа във всички нейни форми и прояви. Плодовете не са нищо друго освен съвкупност от енергии, които функционират в тия форми. Следователно иска ли човек да развива в себе си някакво красиво чувство, нека рисува с цветни моливи различни плодове и цветя: ябълка, круша, слива, роза, карамфил и т.н.

После нека прави опити да ги рисува във въображението си, но така ясно, така живо, че да изпъкнат пред него в истинската си форма.

Природата обича разнообразието. Тя изисква от човека да работи върху себе си, да развива всички мозъчни центрове. Те трябва да бъдат в постоянно движение. При това енергиите в мозъка трябва да се разпределят правилно. Случва се, че в някои центрове приижда повече кръв, натрупва се повече енергия и ако не може да се справи с нея, човек заболява. Едно трябва да знае човек, а именно: нищо не става без причина. Щом знае това, той не трябва да се страхува нито от заболявания, нито от мъчнотии и страдания. За да заболее, човек трябва да е нарушил някакъв Божествен закон. За да не заболява, да не остарява, човек трябва да живее нормално, според законите на Разумната Природа. Докато живее нормално, човек никога не може да заболее.

Първо упражнение: Всички са прави, със свободно спуснати ръце надолу. Изнасят се ръцете напред, с пръсти едни срещу други и с длани, обърнати към тялото. В това положение ръцете се опират до гърдите. Описват се кръгове настрани и надолу. Пръстите на ръцете са едни срещу други, а ръцете се изнасят напред. Това упражнение се повтаря няколко пъти. При описване на първите кръгове настрани едновременно издигаме десния крак настрани. При вторите кръгове изнасяме левия крак настрани. Така правим упражнението няколко пъти, при което се изнася ту десният, ту левият крак.

Второ упражнение: Всички са прави. Ръцете описват кръгове настрани. Срещат се с пръстите и с длани, обърнати към гърдите, където се опират. Ръцете се свалят надолу. После описват кръгове настрани и т.н. При първото описване на кръгове с ръцете повдигаме първо десния крак. При второто описване на кръгове повдигаме левия крак и т.н.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Работа на съзнанието
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_04_25 Сам изтъпках жлеба
неделна беседа

САМ ИЗТЪПКАХ ЖЛЕБА

Беседа държана от Учителя 18.04.1926 г. в гр. София.

„Аз сам изтъпках жлеба." (Исая 63:3)

Туй се отнася до онази първична сила, която действа разумно в света. Аз наричам това "закон за превръщане на енергиите". Всяка енергия в света, която не може да се превърне, която не може да влезе в полза на живота, действа вредно. Когато жлебът се стъпчи, какво излиза? - Излиза онзи сладък сок, който отпосле ферментира и се превръща във вино. От този сладък сок хората правят вино, понеже не знаят как да го превърнат в нещо по-красиво, отколкото е бил по-рано. Ферментирането на виното е символ. Самата лоза символично представлява човечеството, и затова, каквото е състоянието на сегашното човечество, такова е състоянието на лозата. Значи, гроздовият сок не може да остане за дълго време сладък. В него попадат едни малки бактерии, малки микроорганизми, наречени ферменти, които превръщат гроздовата и плодова захар в алкохол, а после в киселина. Тъй щото, туй което е вярно за лозата е вярно за самото човечество. Първоначално хората като се раждат биват тъй сладки, както гроздето, но като ги турят в жлеба и ги стъпчат стават кисели. Всички хора първоначално започват много добре. Децата в първо време са сладки, но щом влязат в живота и те се вкисват. Има известни хора, които при всички условия на живота си остават сладки, но то е при особен специалитет, при особени духовни усилия от тяхна страна. И вие често се усещате тъй вкиснати, че не можете да се търпите.

Сега онези, които не разбират закона за превръщането на енергията се смущават от противоречията, които съществуват в света. За кого съществуват противоречията? Най-после по какво ще се познае умният човек? Умният човек ще се познае по мъчните задачи, които му предстоят да реши в живота си. Създаването на един параход от някой човек показва, че той е умен. Написването на някоя велика книга от някого, показва, че този човек е умен. Направата на един аероплан от когото и да е показва, че този човек е умен. Свиренето, отглеждането на разни растения от хората показва, че тия хора са умни. Тъй щото като разглеждаме целият органически свят според преодоляващите мъчнотии можем да съдим за интелигентността, която е вложена във всяка форма. Формите определят границите на божествената интелигентност. Следователно, всички хора по същество произхождат от един същ принцип, но по проява те не си

приличат, а коренно се различават.

Някои от съвременните химици искат да докажат, че всички елементи са произлезли от един и същ елемент. Какво ще докажат с това? - Нищо няма да докажат. Какво от това като докажат, че всички елементи произлизат от един и същ първичен елемент. Та и религиозните искат да докажат, че всички хора произлизат от Бога. Това още нищо не значи. Не, хората не произлизат от Бога. Учените пък искат да докажат, че хората са произлезли от някакви си буболечици. Това нещо вярно ли е? В този случай и всички елементи не произтичат от един първичен елемент, но се явяват като проява на един и същ елемент. Значи, Бог е една същина на вечното разнообразие. Той е единство по своето проявление, но разнообразие по своята същина. И там е красивото! Да бъдеш разнообразен по своята същина, това е великата добродетел в света. И когато хората искат да бъдат добри, да създадат доброто в себе си, вместо това те създават злото. Например, някои искат да бъдат кротки.. Кроткият човек нищо не струва. Кроткият човек е онзи, който може да укроти вълните на морето. Кроткият човек е онзи, който може да изгаси пламъците на някоя къща. Не е достатъчно само да си мислиш, че си кротък човек, а нищо да не можеш да направиш. Не зная каква кротост е тази. Някой минава за много благороден човек и казва: аз съм от високо произхождение. Майка ми беше благородна жена, баща ми също беше благороден човек. Питам: за какво благородство говори този човек? Че той още не е започнал с кротостта. Само кроткият човек може да бъде благороден. Ако ти се намираш в онова бурно развълнувано море, то е защото си поставен от онази първична причина, да опиташ своята кротост. Всички вълни в това море говорят на един разумен език, понеже са съставени от разумни частици. Частиците, от които е съставена водата са интелигентни, но за да разбереш техния специален език, трябва да слезеш на техния уровен. Техният език от гледището на съвременните учени представлява нещо глупаво и затова те се отнасят с недоверие към моите думи и казват: възможно ли е елементите да говорят? А да казвате, че човешката душа произлиза от човешкия мозък, това било велика мъдрост! Отворете тогава човешкия мозък и вижте къде се намира душата? Как е възможно от неразумното да се образува разумното? Ако така разбираме въпроса, тогава аз мога от всеки камък да изкарам по една душа. Защо едното твърдение да е вярно, а другото да не е вярно? Нито едното твърдение е вярно, нито другото е вярно. Когато казваме, че ние сме подобни на Бога, че сме направени по образ и подобие божие, какво трябва да подразбираме? Аз няма да разрешавам тия задачи, но ги поставям пред вас като задачи в живота ви, да мислите какво нещо е Божия образ.

И тъй, законът за превръщане на енергиите е свързан с формите. Не можеш да превърнеш една сила в друга, без да знаеш закона за превръщането на въздухообразните тела в течни, на течните в твърди и твърдите най-после в какво могат да се превърнат? Те могат да се превърнат в едно още по-твърдо състояние, при което частиците се отделят една от друга. В твърдите тела най-първо има едно силно сцепление между всички частички, вследствие на което те представляват едно цяло, но после, щом това състояние премине, дохожда се до едни толкова твърди частици, че сцеплението не може да действа между тях, те се разединяват една от друга и не могат да влязат за полза на живота. Ето защо казват, че от студ хората измират. Защо измират? Няма да ви отговоря на това, понеже ние имаме за смъртта малко по особени схващания. При смъртта става разглобяване на формите. Под умиране ние разбираме, че човек откакто се роди, докато остарее, всеки ден умира. Всяко страдание е умиране. Умирането подразбира усмърдяване, което произтича от това, че човек постоянно се разлага. Човек постепенно се смалява, докато най-после се усмърди. Усмърдяването първоначално подразбирало превръщане на едно състояние в друго, но понеже този процес не става по някои благовидни причини, затова Господ казва: "Този човек трябва да премине от едно състояние в друго. Затова го турете в една реторта, а вие стойте далеч от него." Защо? Защото усмърдяването всякога предполага оставане на един излишък, който именно е причина за миризмата. Това е за обяснение. Трябва да знаете, че всеки човек, който иска да стане добър или учен във всяко отношение, всякога в него ще остане един малък излишък, с който трябва да знае как да се справи. И ако не може да се справи с този излишък в себе си, той ще му създаде най-големите страдания. Представете си един човек, който обича да яде много, има отличен апетит, но по невнимание и небрежност към своя стомах, той е задръстил каналите на червата си и ги е направил много тесни. Какво ще бъде неговото състояние, ако не може да изкара този излишък? Той ще изживее едно тежко състояние. Същото нещо е и с чувствата на човека. Когато човек работи със законите на любовта, всякога в него остава един малък излишък, с който той трябва да умее да се справи. Когато в природата остава тор, тя знае законите как да се справи с него, как да го използва. И в умствения свят остават такива излишъци.

Съвременните възпитатели, съвременните моралисти още не са зачекнали този закон за излишъците. Всички очакват от другите тъй, както онази млада мома, която се жени и мечтае да се облече с бяла рокля, да излезе от дома на баща си и майка си и да отиде при своя възлюбен. Той да я посрещне с венци, с гайди и свирни, като й обещае, че ще живее само с песни и свирни, без да работи. Такъв живот, такъв морал препоръчват и на нас, но няма такъв живот в света. Друго очаква нас! Казват ни: ти ще

вярваш в Бога и когато трябва да заминеш за онзи свят, ще дойдат ангели да те поемат и там на Небето ще свириш на китара, песни ще пееш и само ще се веселиш. Хубаво, аз съм съгласен с това, че на Небето ще има свирене на китари, но питам: ако ти не знаеш да свириш на Земята, как ще можеш да свириш на небесните китари? Турците имат една поговорка за случая. Казват: ако всичко това е истина, тогава то е голяма лъжа. В живота има една последователност за превръщане на енергиите. Туй, което не можеш да направиш на Земята и на Небето не можеш да направиш. И туй, което можеш да направиш на Земята и на Небето ще можеш да направиш, защото ако не можеш да направиш нещо при най-хубавите условия на живота, както и на Небето, къде ще можеш да го направиш? За нас Небето е нашата глава и в такъв случай казвам: ако ти не можеш да мислиш правилно с твоята глава, то ако излезеш от главата си навън в света какво ще можеш да направиш?

Следователно, законът за превръщане на енергиите е закон, който съвременните общественици трябва да изучават. Например, съвременното общество не може да разбере, че нито една форма в света не е постоянна. Едно управление, което днес съществува след време ще се измени. Религиозните форми, които днес съществуват след време, след векове ще се изменят. Вярванията на хората също тъй ще се изменят. Аз не говоря за общия принцип, но за формите на нещата. Вземете например формите, по които се развиват домовете, обществата, църквите, народите, държавите и ще видите, че всичките подлежат на изменение. Представете си сега една канализация направена преди много години. От дългото употребление нейните канали са задръстени с пясък, с ред нечистотии. Задръстили са се нейните тръби, че нищо не може да мине през тях. Какво трябва да се прави с тази канализация? Всички я поглеждат и казват: отлична беше тази канализация, тя се направи преди 50 години и толкова време служеше добре, но не знаем какво ѝ стана сега? Хубава вода течеше през нея! И какво ще направят в този случай? Събират се тия хора, разискват, ходят при извора да намерят причината, но нищо не помага. Изворът горе е хубав. Нови тръби ще турите, защото старите вече са задръстени. Ама хубаво бяха направени! Да, хубаво бяха направени, но тези тръби вече са изтрити. Те са задръстени, запушени. Ама да ги отпушим! - Не, нови тръби, нова канализация трябва! Всеки човек знае, че кола, която е карала 20-30 години трябва да се смени.Пък и нови коне трябва да се впрегнат, а най-после и конярят трябва да се смени. Обаче съвременните хора казват, че в религиозно отношение формите не могат да се изменят. Хубостта на живота седи именно в това, че според вътрешното развитие на духа и ние ще се изменяме постоянно, защото както виждаме създаването на Вселената е процес, поставен в постепенно развитие, в който и Бог постоянно се изявява. Тъй се изявява в живота

хубавото и красивото и в това изявяване ние живеем.

Казва се в стиха: "Аз сам изтъпках жлеба." Пророкът говори от името на Бога. Значи, като нямало кой да го стъпчи, Господ се заел сам да го стъпчи. Той се зачуди, че няма кой да му помага. Затова се зае сам за работа и показа на хората нов начин на действие. А ние, които не разбираме този стар език, казваме: как, Господ може ли да стъпква жлеб? Питам ви тогава: на Господа може ли да се принасят агнета като жертвоприношения? Подаръци, къщи може ли да правим на Господа? Господ има ли нужда да Му завещаваме това или онова? Често казваме: аз ще направя това или онова за Господа. Не, това е едно детинско разбиране. Господ не се нуждае от нашите подаръци, но ние започваме да се учим от материалните неща как трябва да се служи на Бога. И когато ние се научим да служим на Бога, ще знаем как да служим и на своите ближни. Сега именно трябва да прилагате закона за превръщане на енергиите. Щом дойде у вас едно състояние на мъчение, вие трябва да знаете защо ви е мъчно. Задайте си въпроса защо ви е мъчно? Синът на някоя майка заминал в странство, мъчно й е. Нека си зададе въпроса защо й е мъчно. Търговец изгубил 10-15-20 хиляди лева, мъчно му е. Трябва да си зададе въпроса защо му е мъчно? Писателят написал някое съчинение, което не може да се пласира или не го признават хората, мъчно му е. Нека се запита защо му е мъчно? Някой проповедник държал някоя проповед, но слушателите му не го разбрали, мъчно му е. Изобщо, няма човек в света, който да не е усетил в себе си известна мъчнотия, но никой не се спира да намери причината на тази мъка и да я отмахне, или по-право да я трансформира по закона за превръщане на енергиите. Всеки търси този или онзи като причина за неговата мъка. Не, всяка мъчнотия произтича от онзи излишък, който остава в човека неизползван. Следователно, ще се заемеш да изучаваш закона за превръщане на енергиите.

По кой начин ще ги трансформирате? Аз ще ви приведа един пример за някой си богаташ американец, комуто името няма да кажа, псевдонимът му обаче е Шмидт. Той бил много богат, но през целия си живот не е направил никому едно добро дело. Постепенно той започнал да се парализира и то най-напред се парализирал левия му крак, после лявата ръка, след това и лявото око. Здраво само останало дясното му око и дясната ръка, която слабо се движела. Лежи той и си размишлява: какво ми остава сега? - Остава ми само едно око и една слабо движеща се ръка. Сега разбрах смисъла на живота. Цял живот живях, ядох и пих и никому добро не направих. Чакай поне сега докато още мога да движа дясната си ръка да направя едно добро дело. Извикал човека, който го гледал и му казал: "Дай ми един чек!" Донася му се един чек и той със слаба, трепереща ръка написва на него сума от 20 милиона долара, като му се

помолва: “Моля ти се, понеже аз не мога да стана от леглото си, бъди тъй добър, извади тия пари от банката и скрито, без да те види някой ги раздай на някои бедни свои приятели.” И какво става с него? Започват постепенно да се раздвижват краката и ръцете на този болен. Това е начин за трансформиране на енергиите. Сегашните хора не разбират това нещо. Дойде им някоя болест и те не знаят как да я лекуват. Какво означава болестта? Като ви дойде някоя болест, вие веднага тичате при лекарите и след това казвате: много ни оскубаха тия лекари. Казвам: чакайте вие много лесно се освободихте. Трябваше да дадете на тия лекари най-малко 10-20 хиляди лева, че тогава да се оплаквате. Само по този начин ще разберете защо е дошла болестта. Вие трябва да разберете защо идват болестите?

Ние, съвременните хора, имаме едно криво понятие за щедростта. Щедростта е едно благородно качество, което като проявим, трябва да се радваме. Значи, едната ръка у болния, която е останала здрава, направила първото добро. Тя подписала един чек.Така и вие трябва да постъпвате, имането ви да се раздава не след смъртта ви, а още приживе. Питам: колцина от вас, на които краката и ръцете са здрави са направили едно добро? Или колцина от нас, на които ръцете и краката са здрави сме направили едно добро? И след всичко това някои питат: какъв е животът на Слънцето? Те разбират, че там има отличен живот. Някои питат: какво има на Венера? Отлични работи има там. Какво има на Марс? Там хората са доста силни. Ами на Меркурий? Там хората са много по-хитри, отколкото тия на Земята. Един меркуриянец ще те сметне 10 пъти по-хитро, отколкото един човек от Земята. Ами какво има на Юпитер? Там хората са благородни. Те имат такава религия, каквато вие тук не сте сънували. Ами на Сатурн? Там има такава философия, такава наука, толкова реторти в които разлагат света, че който иска да философства да отиде там. В главите на онези, които изучават философията тук на Земята, остават толкова много утайки, които създават един вътрешен песимизъм в човека. Философите са най-големите песимисти. Те разрешават философски въпроси, но като няма кой да ги разбере, в главите им се събират много утайки и като нямат слуги, които да ги изхвърлят навън наоколо им се натрупват цели бунища. И най-после казват: “Светът не струва нищо!” Казвам на тези философи: очистете бунището си наоколо!

Сега и ние по същия начин казваме: всички хора са лоши. Това е едно бунище. Ако всички хора са лоши, а ти си един от тях, значи и ти си лош. Какво заключение можем да извадим от това? Хората се различават едни от други по степента на своето развитие. Ние трябва да се радваме на учените, на благородните хора. Всеки от вас все ще попадне под влиянието на някой учен, на някой благороден човек. Някои хора казват: ние трябва

да се пазим от сегашните учени, да не се повлияем от тях. Ама, че ти си чуден! Твоята майка и баща ти повлияха, твоите братя и сестри ти повлияха, твоите учители ти повлияха, а сега казваш: да се пазя, да не се повлияя. Ами ти яде свинско месо, ти се повлия вече! Ти яде кокоше месо, ти се повлия вече! Всяка храна оказва известно влияние върху хората. Най-после казваш: да не се повлияя. Щом ядеш, ти ще се влияеш; щом не ядеш, няма да се влияеш. Питам: какво общество може да се образува от такова учение? Какъв морал може да има в такова учение? Казват сега: нека има повече детективи, да хващат лошите хора! Хубаво, съгласен съм, нека има много детективи, но питам: ако в България има един милион детективи, какво ще стане с този народ? Най-лошите хора са детективите. Срещне те някой човек и в качеството си на детектив ти казва: "Какво имаш в кесията си? Я извади парите! Дай ги тук!" Обере те и след това ти казва: "Върви си сега и никому нищо да не казваш, ще си мълчиш." Няма какво да прави човекът. Ще си мълчи, детектив е това. И най-после, детективите като няма какво да правят, сами ще създадат някоя афера, за да си отворят работа. На детективи нямайте вяра! И наистина, сега всички държави имат детективи, но ако те надминават няколко хиляди, това може вече да провали държавата. Този не е моралният въпрос, който разрешаваме. Не е въпросът, дали трябва да има детективи или не, но всеки трябва да знае закона за трансформиране на енергиите и да бъде детектив сам за себе си. И като разбираме този закон, ние ще създадем едно красиво положение и за себе си и за другите. Като създадем този закон, няма да одираме кожата си, защото ще знаем, че всяко одиране на кожата си е носене на товар върху самите нас. И трябва да знаете, че не сте вие хората, които спасяват народите. Бог спасява всички. В това отношение ние сме за всички божествени закони. Ние сме само против онова, което носи вреда, защото вредата засяга народите, засяга и личния живот, понеже всички искат да живеят. Ако е добре за един народ, добре ще бъде и на личността; ако е зле на един народ, зле ще бъде и на личността. Следователно, всички управляващи, всички свещеници, всички майки и бащи, всички учители, трябва да имат желание щото целокупно да действат за общото благо.

Та казвам: когато хората почнат да вярват в едно учение и да мислят, че то е единственото, те изпадат в заблуждение. Лекарите помагат на света. Учителите помагат на света. Свещениците помагат на света. Майките и бащите помагат на света. Всички хора изобщо помагат, но да мислим, че само бащите и майките ще спасят света, изпадаме в другата крайност. Ако това учение беше вярно, тогава питам: онези майки, които родиха своите деца, спасиха ли ги от смърт? Онези учители, които учиха своите ученици, спасиха ли ги от смърт? Онези държавници, които ръководиха съдбините на своя народ, каквито бяха старите римляни и персийци, спасиха ли ги от смърт? Историята ни служи като указател как трябва да живеем. Сега,

някои като ме слушат може да кажат: ето едно учение, което руши съвременния обществен строй! Съвременният обществен строй е задръстен отвътре. Казвам: в тези тръби има пясък и корени, затова направете нова канализация! Нека старата вода изтече и да дойде в изобилие чиста прясна вода, да могат всички хора да пият. Следователно, при сегашните условия всички хора трябва да желаят да дойдат умни управници. Умни хора трябва да управляват! Някои ще каже: аз да дойда на власт! Не, оставете да дойде на власт най-умния човек, който знае как да трансформира обществените енергии. Има хора родени за това. Те знаят как да трансформират разните енергии. Например, има учени хора, които знаят как да трансформират научните енергии. Дали ще бъдеш майка или баща, лекар и какъвто е да е друг, това са работи, разпределени от самата природа. Природата е турила всекиго на своето място. Но когато турите държавниците за учители, а учителите за държавници, вие разваляте общия ред на нещата. То е все едно да поставите ръката на мястото на крака и кракът на мястото на ръката, да ги разместите. Питам: какво може да стане тогава? Вие можете да обърнете живота си с главата надолу.

Казва стихът: "Аз сам изтъпках жлеба." При изтъпкването ние всякога имаме за цел да възстановим хубавото и възвишеното у нас, да изхвърлим всички излишни джибри от нас и да оставим само сладкия сок. Аз уподобявам сладкия сок на знанието. Действително, на съвременно човечество трябва знание, но не като сегашното. Ако вие се задоволявате с една проста, чиста и доброкачествена храна, каквато трябва да бъде същинската храна, или пък се задоволявате с месна храна, вие ще имате два различни резултата. Ако вие се задоволявате с опивателни питиета или с чиста хубава вода, вие пак ще имате два различни резултата. Следователно, истинското знание е само онова, което ще внесе във вас безсмъртието. И онзи, който иска да се запознае със закона за превръщане на енергиите, той трябва да потърси три неща, с които да се запознае, той трябва да потърси най-първо Божията Любов, от която произтича вечния живот на безсмъртието. Той трябва да потърси Божията Мъдрост, която носи истинското знание, разширение и усилване на светлината, той трябва да потърси Божията Истина, от която произтича свободата и повдигането на човешкия ум. От там трябва да се започне, защото свободата се гради върху Истината. Знанието се гради върху светлината, а
животът се гради върху Любовта. Ние не трябва да ги разместваме, да мислим, че като намерим светлината, ще намерим и живота. Не, всяко нещо е на своето място. Любовта носи живота. Мъдростта носи светлината, а истината носи свободата. Свободата пък води към закона на разширението и за трансформирането на енергиите. Ако един народ не е свободен, как може да живее той. Ако българите имаха това знание, не биха ли могли да живеят заедно? И богати и сиромаси щяха да живеят

много добър живот и да бъдат образци. При сегашните условия, те не могат да живеят заедно. Защо? Защото всеки търси щастие само за себе си, а това не е божествено. Божествено е, когато нашето съзнание се прелива изцяло в Бога. Аз разделям живота на материален, духовен и божествен. Човек, който обича само себе си, се движи в материалния живот. Това е живота на крайния материализъм. Майката, която ражда дете живее по закона на задължителността. В този случай има нещо по-морално да обича само себе си. Ние наричаме майчиното чувство "обществена добродетел". В този морал обаче има известно ограничение, дълг, но свобода още няма. Божествен живот е този, когато нашето съзнание се прелее в Бога и ние живеем в цялото и за цялото. И тогава ние знаем,че има и друг начин, чрез който животът може да се прояви. Първоначалната клетка, когато се прояви в света нямаше нужда да се ражда, тъй както човекът. Тя се размножава по друг начин. Птиците намериха един начин, по който да се размножават. Рибите намериха втори начин, по който да се размножават, а човекът намери трети по-съвършен начин, по който да се размножава.

И тъй, излишъците създават лошите хора. Тогава, какво трябва днес на бялата раса? - Не и трябва морал, но и трябва божествен начин на живеене, чрез който да се трансформират енергиите. За това апостол Павел казва: ние силните трябва да носим слабите. Но по какъв начин силният трябва да носи слабия? Аз мога да нося слабия на гърба си, а мога да го возя и в количка. Съвременните деца и на гръб са носени и в количка са возени. Аз гледам всички съвременни майки. По-богатите от тях возят децата си с колички, а бащите ги носят на гръб. И двата метода обаче още не са оправили света. Кой метод тогава е за препоръчване? Дете, което иска майка му да го вози с количка или да го носи на гръб, всякога ще живее или по закона на необходимостта или по закона на ограничението или по закона на задължението, но свобода няма да има. По този начин именно ще ви изнеса онзи закон, който обяснява, защо със създаването на жената дойде злото в света. Най-първо Бог създаде мъжът и жената в една плът и им каза: "Живейте и двамата в една плът и използвайте всички блага на рая!" Обаче мъжът излязъл толкова умен, че пожелал да обсеби цялата къща за себе си. Той искал да бъде господаря и казал на Господа: "Господи, нека излезе жената от тази къща, направи ѝ отделна къща, сама да си живее и ще си ходим на гости." Обаче и жената пожелала да си направи своя къща, да бъде собственичка. И от тогава досега се води спор между двете страни, дали всеки да си остане в своята къща или жената да се върне в къщата на мъжа. Засега мъжът все взема жената в къщата си, но щом влезе тя, веднага го запитва: ще препишеш ли къщата си на мое име? Не е ли така? Така е. Това е атавизъм, който изопачава у нас божествения живот. Това изопачаване пък създава тия кървави разбирания в живота. Хората трябва да се върнат към първия закон, когато живееха заедно и да

си кажат: ето тук можем да живеем заедно. Те първоначално живееха в едно тяло, в един ум, в едно сърце, значи и сега могат да живеят така, да се разбират и да си служат. Какво подразбира да живеят в един ум? Единият ум подразбира разнообразие, а многото умове разбират еднообразие.

Сега някои ще кажат: как може да бъде това? Ще ви представя това нещо нагледно. Имам едно хубаво, красиво шише. То е еднообразно, нали? Но после го взема, удрям го в земята и то се строшава на хиляди парченца. Сега вече имате разнообразие. Да, но за какво може да служи всяко от тия парченца? Всеки може да си вземе по една малка частица от това шишенце и да я държи като нещо свещено, като някаква светиня. Какво ви ползват тия малки частици? Не е ли по-хубаво тия малки частици да са в цялото шише и всички заедно да си служим с него, като всеки вложи своето разнообразие в това видимо еднообразие? Туй разнообразие, за което вие говорите аз считам за разнообразието на тия малки частици от счупеното шише. И всеки казва: ти знаеш ли от какво шише съм аз? Казвам: да, от много голямо шише си. Сега трябва да дойде онзи велик, голям майстор, да събере тия малки частици и да ги тури в онази първоначална фурна и да живеят всички заедно в едно тяло.

И тъй, казва апостолът: "В Исуса Христа ще се образува един общ организъм и тогава ще се създаде онова истинско разнообразие. В Стария завет имаме примери, които ни показват какви ще бъдат последствията от едно голямо разединение и какви от един общ живот. Имаме примера с тримата момци: Анани, Мисаил и Азарий, които туриха в огнената пещ, поради това че не изпълниха закона на царя, а изпълниха закона на Бога и Нему се поклониха. Запалиха пещта и ги туриха вътре, обаче те не изгоряха. Обаче, като туриха в пещта техните неприятели, те изгоряха. Имаме и друг пример с Данаила, когото туриха в рова при лъвовете, но те не го изядоха. Когато обаче туриха неговите неприятели, лъвовете ги изядоха. Ако ти живееш божествен живот, по Бога, лъв няма да те изяде и огън няма да те гори, но ако не живееш по Бога, да му мислиш. Аз ви казвам какъв е закона. Ако жената тури мъжа си в рова при лъвовете, той ще излезе невредим, но тя да му мисли. Влезе ли в рова при лъвовете, нищо няма да остане от роклята й. Ако пък мъжът тури жена си в рова при лъвовете, тя ще излезе невредима. Роклята й ще остане цяла. Но ако той влезе при лъвовете, нищо няма да остане от неговите дрехи. Ето защо, сега в света вие гледате само драми. Следиш тук героя, там героинята, се отровили, самоубили. Вие казвате: ами това е най-хубава трагедия! Казвам: не, това е най-хубавата комедия, която може да се разиграе в света. Един човек, който е създаден по образ и подобие Божие, който е надарен от Бога, от самата природа с толкова много блага, да вземе всички тия блага и да ги захвърли, той ще прилича на онзи блуден син, който почти цял

живот яде и пие. И като изяде всичкото богатство, което беше взел от баща си, видя, че на свинете туриха да ядат рошкови, а за него нямаше, той извлече един добър урок и си каза: “На свинете дават да ядат рошкови, а аз човек от такъв богат род, нямам и даже и рошкови.” Той отиде при баща си разкаян, с пробудено съзнание и му казва: “Сгреших, изядох и изпих всичко, направи ме сега последен роб при себе си. Ще ти работя със всичкото съзнание, което имам в душата си.”

Та казвам, вие трябва да разбирате закона за превръщането на енергиите. Всеки от вас индивидуално има някакво нещастие, но докато ръката му още държи, нека подпише един чек за 10 милиона лева и ги раздаде на бедните. Не след смъртта си, но още приживе подпиши един чек и го раздай на бедните. Направиш ли това, ти ще възкръснеш. Възкресението е закон за превръщане на енергиите. И когато една по-нисша енергия се превърне в по-висша, човек се спасява. И учените хора сега се занимават с този закон. Ако лекарят разбира този закон, той лесно ще помогне на болния. Има известни утайки, известни излишъци в човека, както във физическо, тъй и в морално, тъй и в умствено и в сърдечно отношение. Тия утайки именно създават страданията на съвременното човечество. Трябва да се знае обаче, как да се използват всички божествени сили в организма на човека! Туриш ли в ума си мисълта да живееш само за себе си, ти си турил началото на своята смърт. Туриш ли в ума си мисълта да се прославиш, ти си турил началото на своята смърт или началото на своето нещастие. Туриш ли в ума си мисълта да бъдеш силен, ти си турил началото на всички смущения. Няма какво да се стремя аз да бъда силен. Човек, който живее в Бога е силен. Човек, който живее в Бога ще бъде разумен. Туй сега е логическо схващане.

Някой казва: ние трябва да бъдем обществени хора. В това отношение можем да бъдем такива хора и нека бъдем, но казвам, че един държавник най-първо трябва да служи на Бога! Владиката трябва да служи на Бога! Свещеникът трябва да служи на Бога! Ще ви представя една фигуративна картина, да видите как дяволът и тъмните сили изобщо изопачават умовете на хората. Дяволът е интелигентен, човек с маниери и похвати. Той дойде при някой българин, който е свършил четири факултета и започва да му разправя. България има нужда от хора като тебе. Тя очаква на тебе, ти си този, който ще я спасиш. Пък и толкова хора още все на тебе очакват. Знаеш ли това? Само ти можеш да свършиш тази работа. После отива при другите хора и им казва: Знаете ли, там онзи нехранимайко се готви за пръв министър на България. Иска да създаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова пазете се от него. Настрои тези хора против него и отново се връща да му говори. Онези там те чакат, те са ти напълно предани, с най-голяма готовност ти се предават. Ти ще им бъдеш

спасител. И най-после като го убеди да стане министър се оттегля. Този човек става министър, но скоро започва да се проваля, докато му изнесат всичките му кирливи ризи навън. Че майка му била такава, че баща му бил такъв и т.н. Като изнесат всичките му кирливи дрипи, най-после го турят в затвора и след като излезе от там вижда, че нищо не е направил и не е спасил България. Ние виждаме, че все такива държавници спасяват България, но още не са я спасили. Защо? Защото не дойдоха по божествен начин да спасят България, а гледаха повече за себе си. Не е въпросът да осъждаме, но аз изнасям фактите тъй както са.

Сега някои хора ще кажат, че българския цар е виновен. Не е българския цар виновен. Ами у другите народи все царете ли са виновни? Хубаво, ами ти, който живееш в своя дом без цар, защо няма мир между децата ти и тебе? Въпросът не седи така. Ние трябва да знаем да обръщаме злото в добро. Ние трябва да имаме вяра, без никакво съмнение и колебание. Ще ви дам пример да видите как работи съмнението. Върви един брат с мене и иска да му направя една услуга. Казвам му: тази услуга не мога да я направя сега. Нямам нито минута свободно време, ангажирам съм. "Поне малко време не можеш ли да ми отделиш?" Той не вярва. Казвам му: от днес нататък около един месец всичкото ми време е абсолютно ангажирано. "Отдели малко от това време, което си определил за други!" Казвам: това вече е изкушение. Този брат трябваше да каже: Учителю, аз нямам много работа, имам доста свободно време, ще дойда да поработя с тебе, за да си свършиш по-скоро работата. Обаче, той не повдига даже и пръстта си за работа, а иска от моето време. Ако той дойде да работим заедно, работата ще се свърши по-скоро и ще остане много свободно време. Тогава за половин час ще можем да отидем няколко пъти до Слънцето и да се върнем. Та когато говорим за Божествената Любов, подразбираме герои хора.

Сега, като ме слушате да ви говоря така, някои от вас ще кажат: ние знаем това нещо. Добре, като го знаете, като го разбирате, правете следните опити: Имате например, някъде по тялото си някаква подутина, цирей или каквото и да е друго нещо. Турете ръката си върху него и опитайте дали може да премине. Циреят е резултат на един излишък у вас, който трябва да се отправи в друго направление. Или имате някакво възпаление, температурата ви е около 39-40 градуса. Вземете само рициново масло и не викайте никакъв лекар. Опитайте се сами да трансформирате това болезнено състояние. Аз не съм против лекарите, но казвам, че онези от вас, които са ученици трябва да правят опити за трансформиране на енергиите. Ученикът трябва да знае как да трансформира своите състояния. Ако пък ви се случи да се залеете с вряла вода, направете следния опит: постарайте се веднага да се предпазите от образуването на

каквото и да е възпаление или от образуването на някакъв мехур от изгорялото. Как бихте направили този опит? Аз давам следното обяснение. В тялото на човека се намира известна топлина, която аз наричам "топлина на живота". Тази топлина е разпределена правилно из цялото тяло. Когато тя е нормална, ние сме здрави. Ако сега се случи да се залеем с врялата вода, да залеем например пръстите си, какво става в повечето случаи? - Явява се мехур. Защо? Защото врялата вода всмуква естествената топлина на ръцете и се повдига мехур. Но ако в този случай имаш будно съзнание, топлината на ръцете ти, специално на пръстите ще всмукне онази естествена топлина на врялата вода, наречена еликсир на живота и ти ще усетиш върху ръката си една приятна хладинка. Тогава нито мехур ще ти се издигне, нито рана ще ти се образува. Има хора, които могат да направят този опит, но съзнанието им всякога трябва да бъде будно. Не е ли будно съзнанието им, това вече е захласване. Ако ти искаш да станеш богат, да спечелиш 10 милиона лева - захласване е това. Ти искаш да бъдеш красив - захласване е това. Ти искаш да прочетеш всички книги в света – захласване е това. Ти искаш да напишеш най-хубавите стихове – захласване е това. Не е въпросът да пиша най-хубавите работи. Не е въпросът как ще ви проповядвам, но казвам, ако от моята проповед можете да задържите за себе си най-малкото зрънце, с което да се нахраните, аз ще се радвам. Това е проповед. Не задържите ли едно зрънце от нея, вие може да я хвалите, че била отлична проповед, че подобна на нея няма, това нищо не значи. Колкото може да е отлична, толкова може и да е глупава. Важното е какви резултати произвежда тя.

В Писанието се казва: "Аз сам изтъпках жлеба." Ако Господ сам тъпче своя жлеб и ние сами трябва да тъпчем своя. Това значи, че ние сами трябва да трансформираме своите енергии. Ние ще можем да стъпчем сами своя жлеб, понеже Господ живее в нас. Къде живее Господ? В нашето съзнание. Щом имаме велико смирение на духа, ние ще можем сами да стъпчем своя жлеб.Според мен най-великото качество, което човек може да има е смирението. То не е слабост. Смиреният човек е най-еластичния, най-пластичния човек в света. Всичко каквото му се тури да носи, той издържа. И беднотия може да дойде, и болести могат да дойдат и смърт може да дойде т.е. за смирения човек смърт няма, но казвам , че каквото и да дойде до главата на смирения човек, той всякога е тих и спокоен, всичко издържа. Това е истинският човек. Той казва: Бог, който живее в мене, не умира. Бог, който живее в мене, сиромах не става. Бог, който живее в мене, роб не може да стане. Бог, който живее в мене, не може да се обезсили, не може да се обезсърчи, нито да се отчае. И десет пъти да ме връзват, и в затвор да ме турят, като кажа: Господи! - всички тия въжета веднага ще паднат.

И тъй за всички онези, които разбират закона на смирението и закона за превръщане на енергиите и искат да ги прилагат, има известни методи, тъй както в химическите лаборатории има методи и начини за извършване на химическите реакции. И всички вие трябва да се заемете да трансформирате всичките ваши сегашни състояния. Да трансформирате всичките ваши мисли минали и настоящи, да видите каква светлина ще прозре в ума ви. Ние силните сме длъжни да носим теготите на слабите. Божественият човек трябва да управлява, а човекът на плътта трябва да се подчинява на Божествения човек. Ще си кажеш: слушай, ти ще живееш и ще ходиш по законите на Бога, тъй както той е наредил! Ако го слушаш, ти ще можеш да направиш всичко. С Бога всичко можем да направим. Като казвам, че с Бога можем да направим всичко, подразбирам: човекът, който е съединен с Бога, може да изправи живота си. При сегашното състояние, в което се намираме, няма по-хубаво нещо от това, да изправим живота си и да придобием вътрешен мир и знание. Имаме ли това истинско знание и парите ще дойдат. Щом дойдат парите и хлябът ще дойде. Що са парите? Те са знание. Парите, златото и знанието са синоними.

Аз сам изтъпках жлеба си. Стъпчете вашия жлеб така, че виното ви да не ферментира, а да си остане сладък сок, който да употребите за вашето добро, за доброто на вашите ближни и за славата божия!

И тъй, закона за превръщане на енергиите е велик закон в света!

Беседа държана от Учителя 18.04.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_04_28 Здравословни условия
лекция пред общия окултен клас

ЗДРАВОСЛОВНИ УСЛОВИЯ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Следващия път пишете върху някоя свободна тема, по вътрешен избор. Като пишете темата, не се мъчете да измисляте това-онова, но постъпвайте като естественика, който изучава минералите, растенията и животните. Като пътува по планинските места, той се вглежда в камъните и ги изучава. Щом намери някой хубав, скъпоценен камък, той го взима, разглежда свойствата му и се произнася за него. Той вече може да говори за него като за познат минерал. По същия начин и вие правете; не пишете върху даден въпрос, докато в съзнанието ви не се роди някаква красива мисъл. Много хора обичат да си служат с чужди мисли по известни въпроси. Такива мисли има напластени в ума на човека от неговото минало, които някога са били ценни, но днес не струват нищо. Има стари мисли, чувства и желания, много от които не струват нищо. От тях, именно, се зараждат всички наслоявания, всички болезнени състояния в организма на човека.

Някои от учениците в школата мислят, че много знаят. Наистина, те знаят много неща, но трябва да имат предвид, че ние още не сме засегнали най-важните и основни въпроси. Тези въпроси се предшествуват от опити. Питам: Колцина от вас имат търпението на знаменития гръцки философ, Епиктет, който бил зле третиран от своя господар? Господарят му често се сърдил, карал му се, като при това го натискал силно по крака. Той особено се дразнел, когато виждал как Епиктет понасял спокойно, с пълно самообладание и търпение всички негови хули. Епиктет от време на време само му казвал: „Господарю, ти можеш да се отнасяш с мене, както искаш, но не натискай крака ми така силно, защото може да се счупи и после ти сам ще съжаляваш, че не ще мога да ти служа, както трябва“. Обаче господарят му продължавал да се отнася с него, както и по-рано. Един ден, както бил разгневен, така силно натиснал крака на Епиктет, че го счупил. Пак тъй спокойно, с пълно самообладание, Епиктет му казал: „Нали те предупреждавах, че ще ми счупиш крака?“ За неговото голямо самообладание господарят му го освободил от служба. Оттам насетне Епиктет се прочул като знаменит философ. Казвам: Съществата от невидимия свят постоянно ви наблюдават. Те имат хиляди и милиони очи, с които следят всички ваши действия. Учените казват, че някои бръмбари

имали по 25,000 очи. Има светии пък със 100,000,000 очи. Можете ли да се представите какво нещо са тези светии? Разбира се, това се отнася до същества с висока напреднала култура. Съвременните хора, за пример, имат само по две очи. Ще кажете: „Не е възможно човек, бил той даже светия, да има повече от две очи“. Това е символистичен израз на речта, но не и действителен. Питам: Как е възможно тогава хиляди лъчи да се събират в един фокус? Вие знаете, че има огледала, едни от които събират лъчите – събирателни, и други, които ги разпръсват – разсейвателни. Вие изучавали ли сте въпроса, по какъв начин, именно, лещата може да събира лъчите, когато всъщност те вървят паралелно? Съвременните физици говорят само за способността на лещите да събират и да разпръсват лъчите, но как става това, те нищо не обясняват. Да се казва, че човек може да събира лъчите с ръце, това разбирам, той поне е живо същество; обаче да се казва, че леща може да събира и да разпръсва лъчи, това не разбирам. Преди всичко странно е, как е възможно мъртво тяло, каквото е лещата, да събира и да разпръсва лъчи.

Много от съвременните учени искат да подчинят природата под себе си, да впрегнат силите и да заповядват. Човек може да заповядва на природата само при три условия: най-първо, сам той трябва абсолютно да се подчини на закона на Любовта; след това той трябва абсолютно да се подчини на закона на Мъдростта и най-после, той трябва абсолютно да се подчини на закона на Истината. Подчинява ли се сам той на тези закони, ще може да заповядва и на природата, колкото и когато иска. Не се ли подчинява човек на тези закони, тогава той ще бъде подчинен от природата, и то по всички правила и методи, с които тя разполага. Тя ще го хване с щипците си, ще го свали до дъното на ада, където ще го прекара през всички свои гърнета. Природата има милиони гърнета и реторти, през които прекарва всеки човек, който иска да заповядва. Там тя ще го държи с милиони години, докато го възпита. Не мислете, че природата е слаба, мекушава майка. Ако тя прекарва ангелите през такива реторти, колко повече хората! Ония ангели, които не се подчиняват на нейните закони, тя по същия начин, както и хората, прекарва през своите реторти, не да ги мъчи, но да ги учи на ум и разум. Тя ги учи как да заповядват и как да слугуват. В природата съществува пълен ред и порядък. Тя не търпи безредие, вследствие на което всеки, който се опитва да наруши с нещо реда, строго се наказва.
Когато хората грешат, те нарушават законите на природата и се крият, не искат хората да знаят, че са сгрешили нещо. Казвам: Правилно е Бог да не знае, че вие грешите. Аз бих желал Бог да не знае, че вие грешите. Щом Бог не знае вашите грехове, това показва, че вие сте праведни хора. Ако хората живеят чист и свят живот, Господ няма да знае техните грехове. Ученикът трябва да дойде до положението да не греши, а не да се крие от хората и от

Бога. Ученичеството не се състои само в посещаване лекциите на учителите и развиване на теми. Ако е така, тогава това става и в църквите. Отивате в една църква, там някой проповядва за отношенията между снаха и свекърва. Няма защо да се разисква върху този въпрос. Вижте как се разрешава този въпрос в практическия живот. Ако снахата е по-силна, тя набива свекърва си и въпросът се изчерпва. Отивате в друга църква, там се говори за пътя от небето до земята. Всички се интересуват да чуят нещо за този път. Отивате в трета църква, там разглеждат стиха, върху който е говорил апостол Павел: защо мъжете носят къси, а жените дълги коси. Той е казал: „Мъжът, който носи дълга коса, той е безчестен. Жена, която има къса коса, тя е безчестна. Мъжът трябва да носи къса коса, а жената – дълга".

Природата не обича еднообразието. Късите коси съдържат електричество, а дългите – магнетизъм. По този начин между мъжа и жената ще става правилна обмяна на силите, които те съдържат. Ако мъжът и жената носят дълги коси, между тях не може да става правилна обмяна. Затова, именно, Павел казва, че жените трябва да носят дълги коси, а мъжете – къси. Този въпрос се решава от психофизиологически причини, а не от модата. Ако се разглежда този въпрос буквално, защо рисуват Христа с дълга коса? Пророците с къси коси ли ходеха? Светиите с къси коси ли бяха? Много от тях не се подчиняваха на правилото, че мъжете трябва да носят къси коси. Мъжът и жената са принципи, те не са само форми. Щом е така, този въпрос трябва да се разглежда принципиално, а не по форма. Главният въпрос обаче се състои в следното: Къси коси ли трябва да носим, или дълги? Човек може да носи и дълги, и къси коси. Който иска да развива ума си, при известни условия той може да носи къси коси. Има периоди в живота на човека, когато той трябва да носи къса коса; има периоди в живота му, когато той трябва да носи дълга коса. Това нещо особено много се спазва у българите. Докато българинът е млад, той бръсне мустаците си, реже косата и брадата си. Щом дойде на възраст от 40 години нагоре, той устройва угощение, поканва на него своите роднини и от този ден си оставя дълга брада и коса. Това е български обичай, който почива на разумни закони. Дългите коси говорят за здравословно състояние на организма. Колкото кръвта на човека е по-чиста, а организмът – по-здрав, толкова и мисълта се развива по-правилно. При болезнено състояние на организма мисълта не се развива правилно. Когато някой човек става нетърпелив, в кръвта му се явяват чужди вещества.

Най-първо, трябва да се създаде психофизиологическа наука за здравословното състояние на човека, за да се знаят причините на всички негови прояви. По този начин ще се различават здравословните от болезнените състояния. За пример, здравословно състояние е желанието

на човека да учи. Болезнено състояние у човека е мисълта му, че всичко знае. Необходимо е човек да учи! При това естествено е, когато научи нещо ново, да се радва. Болезнено състояние е, когато някой, като напише няколко стихотворения, ходи тук-там да ги чете, да иска хората да се произнесат за тях. Това положение е еднакво с положението на онзи човек, който има цирей и ходи от лекар на лекар да показва цирея си, да иска съветите им. Здравият човек не пита как трябва да се живее. Само болният пита как трябва да се живее. Поетът пита: „Хубаво ли е моето стихотворение?" Питам: Ако ти сам не знаеш, че това, което си написал, е хубаво, кой друг ще знае? Някой писател пише нещо и пита: „Вярно ли е това, което съм написал?" Ако ти не знаеш дали това, което си писал, е вярно, кой друг ще знае?

И тъй, ще знаете, че Бог е Бог на мира, на вечната светлина, на вечната радост и веселие. Когато някой човек скърби, той мисли, че и небето е скръбно като него. Той казва: „Господ не вижда ли, че аз съм скръбен?" Бог не се занимава с вашата скръб. Като види някой скръбен човек, Той го запитва: „Какво ти липсва?" – „Гладен съм." Господ се обръща към своите помощници и им казва: „Дайте на този човек да яде!" – „Господи, нахраних се, но пак съм тъжен." – „Какво още искаш?" – „Трябват ми 50,000 лева, да си направя една малка къща." – „Дайте му 50,000 лева!" – „Господи, сега съм още по-тъжен." – „Защо?" – „Жена ми умря." – „Дайте му друга жена!" – „Много съм натъжен, детето ми умря." – „Дайте му друго дете!" – „Господи, още едно нещастие ме сполетя. Бях професор, но ме уволниха." – „Назначете го отново на същата служба!" Както виждате, щом ви задоволят в това, което ви липсва, и скръбта ви изчезва. Питам тогава: Вашите скърби съществени ли са? Не са съществени. Дойде някой при мене и се оплаква, че го обидили, казали му, че не живее според законите на Божественото учение. Казвам му: Както ти живееш, няма подобен на тебе. Той се зарадва, казва: „Значи това, което говорят другите за мене, не е вярно". Казвам: Ако този човек не ти е казал истината, той трябва да се разкае, но ако ти, като се оплакваш, не говориш истината, ти трябва да се разкаеш. – „Ама защо трябва да казва така за мене?" Казвам: Ако ти намираш, че този човек, като те обижда, не постъпва правилно, и ти не постъпвай като него. Извлечете поука от неговата постъпка и не правете като него.

Ученикът трябва да се учи от всичко, което среща в живота си. Това значи будно съзнание. Имате ли будно съзнание, вие ще дойдете до положението, когато ще ви поверят големи задачи и длъжности. Само по този начин ще добиете свободата, която днес очаквате и казвате: „Ние трябва да бъдем свободни!" Не е лесно човек да бъде свободен. Даже и пророците в миналото не са били абсолютно свободни хора. За пример, за

пророк Елисея се казва, че като го видели децата, започнали да викат подир него: „Плешивия, плешивия!“ За да се освободи от техните подигравки, той измолил небето да изпрати някакво наказание върху тези деца. Не е лесно да носиш подигравките на хората. И светиите на времето си са били подигравани. Не е благороден човек онзи, който обича да се подиграва. Затова подигравките трябва да се избягват. Турците по този случай имат една поговорка, смисълът на която е следният: „Не се смей на погрешките на хората, защото те ще дойдат и до твоята глава“. Видиш ли някаква грешка някъде, кажи: „Бог да ме пази от подобно нещо!“ Ако някой мъж и жена не живеят добре помежду си, кажи: „Бог да ме пази от подобно нещо!“ Не казвай, че те са глупави, не се смей на погрешките им, защото няма да мине дълго време и същото нещо ще се стовари върху главата ти.

Как ще отговорите на въпроса защо човек се ражда, расте, развива, остарява и умира? Вие ще кажете, че след като човек мине през фазите на растене, развитие и остаряване, най-после той трябва да умре, защото е грешил в своя живот. Този отговор не е правилното разрешение на въпроса. Ако вашият отговор е верен, тогава защо умират малките деца? Ние виждаме, че еднакво умират и младите, и старите хора. Питам тогава: Защо се ражда човек? Човек се ражда, за да изучава великия закон на самопожертването. Някога човек е бил щастлив, горд, с високо мнение за себе си, голям философ, и затова Бог го е изпратил на земята да учи закона на самопожертването, да се смири, да стане толкова малък, че да се събере в една микроскопична клетка. Смири ли се човек веднъж, оттам насетне той ще почне да учи и да прилага великите уроци на живота.

Днес много неща са излишни за човека. Той трябва да се откаже от излишните, от ненужните работи. Ако Бог поставя човека в такава малка форма, каквато е клетката, и от това му положение изкарва велик философ, защо му са нужни големите работи? Когато Бог работи, от малките неща Той може да изкара велики работи. Когато човек работи, и от най-големите неща нищо не излиза. За пример, някой голям, виден философ може да напише 100 тома, които нищо да не струват. Според мене истински философ, писател или поет е този, който сам представлява написана книга. Не представлявате ли вие сами написана книга, от която хората, като четат, да се учат, всичко друго, което на хартия сте написали, след вашето заминаване от този свят ще остане на земята, където след години ще изчезне, ще се заличи. Това, което човек пише, трябва да бъде написано вътре в него, че като отиде на онзи свят, ангелите да дойдат при него, да отворят написаната книга и да четат от нея. Питам: Колцина от вас сте такава написана книга? Апостол Павел казва, че е написан свидетел. Че не сте написани книги, не е грях, но идеалът ви трябва да се свежда към

това, всеки да бъде написана книга. В тази книга трябва да са писали най-великите духове, ангели, светии, които са минали през вас. Щом сте написана книга, от нея можете да правите колкото искате съчетания. В нея ще намерите и проза, и поезия, и музика, и изкуство – всичко, каквото пожелаете. Така трябва да разбирате нещата – и млади, и стари. В това се състои великата философия на живота.

Време е вече да се простите с миналото. Не го забравяйте напълно, защото от него сте научили много неща, но оставете го настрана и внесете в живота си нещо ново. Представете си, че ви донесат пълен чувал със сушени плодове: ябълки, круши, череши, вишни, сливи и др. В това време излизат пресните, нови плодове, току-що узрели. От кои плодове предпочитате да ядете: от сушените, или от току-що узрелите? Разбира се, че ще предпочетете пресните плодове пред сушените. Сушените плодове имат смисъл само тогава, когато няма пресни. Тогава дори те са благословение за човека, ако ги има. Излязат ли обаче пресните плодове, те са за предпочитане пред сушените. Ако разбирате нещата по този начин, вие сте разумни хора и ще живеете в разнообразието на живота. Не ги ли разбирате така, вие ще живеете в пълно еднообразие, където преобладаващо влияние има положителното електричество. Вие знаете от физиката, че когато се срещат само положителни електричества, настава отблъсване. В това отношение, като ви наблюдавам, виждам, че много от вас са станали еднообразни, вследствие на което взаимно се отблъсквате, не можете да се търпите. Разнообразие е нужно на хората! За пример, разнообразие има в следните постъпки на хората. Представете си, че се съберат трима поети, но единият от тях знае да свири, а другият знае да рисува. Първият започва да чете някои от своите стихотворения. Другите двама го слушат. Вторият поет няма да чете свои произведения, но ще вземе цигулката си и ще изсвири нещо хубаво. И третият поет няма да чете свои работи, но понеже знае и да рисува, той ще вземе четката и ще нарисува набързо някоя хубава картинка. Рекат ли и тримата да четат произведенията си, колкото хубави да са те, с това ще създадат голямо еднообразие помежду си. Резултатът на това еднообразие ще бъде отблъсване, отдалечаване. За всички хора в света има определено място и определена работа, която всеки трябва да извърши. Намерят ли хората своите места и своята работа, те винаги ще живеят в пълно разнообразие. Да работите за себе си, т.е. да задоволите себе си, това е едно от здравословните състояния за човека. Да се стремите да задоволите хората, това е болезнено състояние.

И тъй, като дойдете следващия път в клас, от всинца ви искам да имате в торбите си пресни, узрели, току-що откъснати плодове – ябълки, круши, грозде, сливи и др. Старите торби със сушени плодове оставете настрана.

Те вече не трябват. Ще кажете: „Изтълкувайте ни това нещо!“ Няма какво да го тълкувам. През цялата седмица мислете по този въпрос, че като дойдете следващия път в школата, торбите ви да бъдат пълни с пресни, узрели плодове, а не със сушени. Никой да не дохожда с празна торба! Който носи празна торба, той е опасен човек. Това значи: Всеки, на когото умът и сърцето са празни, той е опасен човек. Всеки човек, на когото умът е пълен със светли идеи, а сърцето – с възвишени и благородни чувства, той е благороден, разумен. Може ли човек с празна кесия да влезе в някакво търговско предприятие или сдружение? – Не може, разбира се. Аз мога да ви дам хиляди примери от живота, да видите, че навсякъде се изисква пълнота. Главата на човека трябва да е пълна с възвишени и светли идеи, че където мине, всички да му се радват.

Сега, като развивам този въпрос пред вас, не взимайте отрицателната му страна, да мислите, че вие нямате нищо в себе си, че сте празни глави и сърца. Не, с това аз подразбирам следното: Ако имате чешма, през която тече хубава вода, но чуете, че нейде наблизо има още по-хубава вода, не щадете труда и средствата си, прекарайте в двора си още една чешма от по-хубавата вода. Чуете ли, че има още по-хубава и от нея, опитайте я и ако се уверите, че наистина е по-хубава, прекарайте в двора си и трета чешма, от която да черпите още по-хубава вода. Ще кажете: „Какво да правим с тези три чешми в двора си?“ Щом са много за вас, дайте първите две на съседите си, които нямат нито една. Нека те се ползуват от водата на тези чешми. Сега вие имате една чешма в двора си, останала от дядо ви и баба ви, и казвате: „Свещена е тази чешма!“ Не е свещена тя. Човешките работи не са свещени. Свещени неща са само тези, които излизат от Бога и в които няма нито измяна, нито промяна. Свещени неща са тези, които Бог сега създава. Старите неща, които някога са били свети, а днес са вече износени, развалени, не могат да бъдат свети.

Днес всички религиозни хора се хвалят с Христовия кръст. Питам: Този кръст спаси ли света? И Апостол Павел е писал много велики, свещени неща, но къде са те днес? Някои от тях изнесоха пред света, а повечето скриха. Един ден ние ще извадим всичко онова, което Христос, както и апостол Павел, са писали. Много от апостолските Послания са скрити, но някога те ще излязат налице. В Бога всичко е записано, Той държи сметка за него. Тези Послания, които са скрити, ще се дадат някога на разумните, на готовите ученици. Как ще им се дадат? – Във време на сън. Някоя вечер ще им дадат да прочетат тези Послания и на сутринта, като се събудят, те ще си спомнят цели пасажи от прочетеното през нощта и ще го възпроизведат. Който е готов за тази работа, той ще може да чете и самите Послания.

Упражнение: Ръцете напред, с дланите навътре. Ръцете пак напред, но с дланите навън. Ръцете настрана, нагоре и пак напред. Когато изнасяте ръцете напред, първо дланите ще бъдат навътре, а после навън.

Когато поставяте ръцете си напред, с дланите навън, това движение влияе върху лицето ви, става обмяна между енергиите на ръцете и тези на лицето и главата. Дланта на ръката е отрицателна, а горната част – положителна. Когато поставите ръцете на гърдите си, с дланите на тях, става обмяна между енергиите на ръцете и тези на гърдите. По този начин се уравновесяват силите в организма. Когато човек заболее, той се пипа по главата, по лицето, по гърдите. Защо прави това, и той сам не знае, но изпитва известно облекчение. Значи по един несъзнателен начин човек може сам да си помага. Обаче той трябва да знае методи и начини за лекуването си, за възстановяване здравословното състояние на своя организъм. Знае ли тези методи за лекуване, той ще си служи с тях, като приложи вяра, но не вярвания и суеверия. Има начини, чрез които Божествените закони могат да се сложат в действие. Ръцете, за пример, представляват два полюса, през които Божествените енергии минават. Според вас коя от двете ръце е катод и коя – анод? Това са въпроси за учени хора. През лявата ръка на човека преминава светлината. Каква енергия минава през дясната ръка, не се знае точно. Знае се само, че енергията на дясната ръка се прелива в лявата. Засега само лявата половина на мозъка е в действие, а дясната половина е в запас, в почивка. В нея се събират излишното количество електричество, магнетизъм и ред още сили. В това отношение дясната страна на мозъка представлява само един трансформатор. В бялото вещество на човешкия мозък се прекръстосват много сили, които работят за съграждането на човешките мисли и чувства.

Изпейте упражнението: „Махар Бену Аба“!

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Лекция от Учителя, държана на 28 април 1926 г. в град София.

1926_05_02 Избавената душа
неделна беседа

ИЗБАВЕНАТА ДУША

Беседа, държана от Учителя на 2 май 1926 г., Великден, в гр. София.

Темата на днешната ми беседа ще бъде избавената душа. Тъй бих я озаглавил на съвременен език. Преди повече от три хиляди години Бог казал на Мойсей: Аз съм Бог ваш. Евреите разбраха,че Бог е Бог само на евреите. Преди 2 000 години пък апостол Павел е казал: Бог, който говори нам в миналото по много начини, последните дни говори нам чрез своя син. Човек за да може да разбере Божията мисъл, трябва да има един толкова широк ум, колкото е широка цялата Вселена и толкова широко сърце, колкото е просторен Божествения свят.

Съвременните вярующи хора се ограничават в дребни работи, т.е. те се ограничават в една църква, в една малка държава, в своята къща и считат тия неща за святи. Зданията не могат да бъдат святи, тялото не може да бъде свято, шишето не може да бъде свято, лампата не може да бъде свята. Лампата свети, но всъщност кое свети – друго нещо свети в нея. Щом престане туй, което свети и стъклото вече не свети. А святите неща винаги означават нещо, което свети. Съвременните хора са в заблуждение, като считат костите на светията за святи. Чудни са хората, когато вярват в костите на умрелия светия, а не вярват в живия. Докато Христос живееше на Земята, гониха го, какво ли не правиха с него, а когато умря, започнаха да му пеят песни, да го наричат Син Божий. Докато беше на Земята, спориха дали е Син Божий или не. И до сега даже спорят по това. Но, благодарение, че не сме само ние вярующите хора на Земята. Ние мислим, че тук на Земята представляваме нещо велико и отделно от другите хора. Не е така. Цялата Вселена, която Бог е направил е пълна със същества, които стоят много по-високо от нас. Те са много по-добре организирани от нас и по сърце, и по ум, и по дух, и по душа, та ако речем да се сравняваме с тях ще приличаме на съвременните бръмбазъци. Когато един човек на Земята почне да разсъждава, то значи, че той е един бръмбазък, нищо повече. Ако някой би отрекъл тази истина, че хората приличат на бръмбазъци, аз ще му докажа. Вижте, цялата Земя е покрита с гробища, цялата Земя е място на смърт. Навсякъде спорове, недоразумения, смърт. Цялата Земя е обляна само със сълзи и кръв. И всички тия хора, наречени бръмбазъци, се делят на православни, на протестанти, на католици и tuti puanti. Има православни на Земята, но кой човек може да се нарече православен? Православен е този, в сърцето на когото живее Божията любов, в ума на когото преодолява Божията светлина без никаква тъмнина.

Православен е този, душата на когото истината владее и навсякъде е свободен. Той не се управлява от закони писани от хората, но се управлява от един велик неизменен закон написан в неговата душа. Такъв човек право слави Бога. Ако вземете този смисъл на думата православие, това го разбирам, но ако някой мисли, че е православен само за това, че може да прочете Веруюто, така всеки може да бъде православен. Ние съвременните хора, приличаме на онзи стар философ Талес, който си задал задача да намери от какво е направен света. Той толкова се задълбочил в идеята си, че слугинята му го считала за смахнат човек, та постоянно ходела подире му да не би да стане нещо с него. Един ден, като ходела подир него, той паднал в един кладенец. Слугинята отишла подире му и му казала: ето на, с твоята захласнатост ти падна в кладенеца. Той отдолу й казал: намерих, че светът е направен от вода. В търсенето на своята идея, той не мислел нищо друго. И това, че паднал в кладенеца не му обърнало внимание. Само една идея го занимавала. Слугинята му отгоре говори едно, а той отдолу й казва друго.

Та казвам: какво трябва да разбираме когато Бог казва “аз съм във вас”? Писанието казва: Бог е любов. Ако е истина, че Бог е любов и ние казваме, че Бог е Бог наш, туй казва, че любовта, трябва да изпълни душата ни. В друг стих се казва: Бог е Бог наш, а ние знаем, че Бог е светлина, Бог е мъдрост. Следователно, тази Мъдрост, тази Светлина трябва да бъде в нашата душа. По какво се отличава мъдрият човек? Ако всички хора станеха мъдри, в света нямаше да има спорове. Ако пък се явяха някои спорове, лесно щяха да се разрешат. По какво се познава любовта? Едно качество има любовта, а именно: където има любов има изобилие. Където няма любов, има сиромашия, ограничение и смърт. Значи, когато ние умираме, когато страдаме и се отдалечаваме от Бога и ни нападне сиромашия, това е признак на безлюбие. Казва се в Стария завет: когато вие ме любите, аз ще ви изпращам и ранния си дъжд навреме и късния си дъжд навреме. Тогава и добитъкът ви ще бъде добър. Всичко ще бъде в изобилие. Жито ще има изобилно. Не ме ли любите, ще има беднотия.

Сега съвременният свят казва: да правим икономия. Добре, да правим икономия, но кой прави икономия? Бедният. Богатият прави ли икономия? Кое ще разреши въпроса? Икономията ли ще разреши въпроса или изобилието? Един съвременен богаташ, който имал всяка година по няколко милиона разходи, търсел начин кои пера да съкрати през годината, но все не могъл да ги намери. Когато обаче изгубил 10 милиона от своето богатство, веднага съкратил своите разходи с 10 хиляди лева годишно. Защо? Защото нямал откъде да харчи.

Сега всички спорят и разискват върху въпроса да не крадем. Аз не бих

поставил въпроса тъй, да не се краде. В света има закон, който казва: да не се крадат пари, да не се краде хляб, да не се крадат плодове, но криво турят въпроса там. Според мен, няма нищо в това, че някой откраднал 10,20 или 100 хиляди лева. Въпросът не е в парите, но в лъжата. Внесеш ли лъжата, кражбата е узаконена. Не казваш ли истината, лъжеш ли, узаконена е лъжата. А в света няма по-голяма отрова от лъжата. И ако вие искате да проверите един закон решете в себе си да говорите истината, не пред хората, но в съзнанието си. Съзнанието ви винаги трябва да бъде будно, никога да не си позволите да кажете една лъжа. Направете този опит за един месец и вижте, каква промяна ще стане във вашия душевен живот. Ще видите, как Небето ще почне да гледа на вас. Сега вие чакате да дойде Христос. Там, където има лъжа, Христовият крак няма да стъпи - туй да знаете! Там, където има лъжа, Христовата светлина няма да влезе - туй да знаете! Там, където има лъжа Христовата свобода няма да дойде - туй да знаете! Защо? Защото и да дойде свободата, няма да ви ползва.

Ако ви се даде свобода, вие ще приличате на онази жаба, която дошла при една кокошка и й казала: хвани ме, прибери ме при себе си, аз искам да стана страж на твоите пилци, да ги пазя. Свържи ме за крака на едно от твоите пиленца, че като ме дръпва то, няма да ходя във водата. И така станало. Кокошката свързала жабата за крака на едно от своите пиленца, но дошъл един сокол, хванал пиленцето, хванал и жабата. Задигнал пиленцето, задигнал и стражата. Така и ние, съвременните хора, казваме на другите хора греха, изобличаваме ги. Казваме за тях: чакай, да не би да дойде дяволът да ги вземе! Да, като дойде дяволът, и тях взима, и тебе задига. Този дявол, с когото хората се борят не е вчерашен. Едно нещо има, с което можеш да победим дявола. То е да не говорим лъжа, абсолютно никаква лъжа! И само онзи, който не лъже и който има вяра, той ще бъде силен човек.

Съвременните хора си поставят някаква религия и казват, че религията е необходима за човека, докато се усъвършенства, докато се пречисти, докато повярва в този, или онзи светия, и като се минат хиляди години, тогава ще станат добри и святи хора. Проучете, обаче историята на великите хора и ще видите, че те са започнали с това правило - без никаква лъжа! И когато лъжата изчезне от нас или я извадим вън, ние ще усетим вътрешна свобода, а умът ни ще почне да работи по-добре. Сега, когато ние говорим за истината, ние разбираме съвременната истинска наука. Лъжата, това е заблуждение, а истината, това е една велика божия наука. И Бог създаде света, за да познаем неговата истина, която носи великата свобода на душата. Следователно, истината и лъжата са две неща несъвместими. Истината носи красота в себе си, носи богатство в себе си, носи сила в себе си, носи знание в себе си, носи мощ в себе си, носи

безсмъртие, носи всички блага в света. Тя обема целокупния живот. Аз засягам този въпрос, защото някои казват, че истината не е за Земята. Да, ние живеем на Земята, но истината е за вашите души. Ние можем да искаме истината, можем да търсим истината и можем да живеем с нея.

Ние, съвременните хора, мислим, че лошите хора на Земята са повече, отколкото добрите. Не е вярно. В света има само един лош човек и трима добри - това е математическа пропорция: един лош човек се пада на трима добри. В света има само един, който мрази, а трима, които любят. И затова злото в себе си остава всякога безплодно. Злото е осъдено на вечно безплодие. И когато Писанието казва, че грешните хора ще се изтрият от лицето на Земята, това подразбира, че всички безплодни неща ще изчезнат от Земята. Защо? Защото те се изтриват. И онези от вас, които сте стари, то е по причина на това, че не вярваме в истината, а вярваме в лъжата. Мислите, че без лъжа не може. И казвате: поне една бяла лъжа не може ли? Питайте, коя и да е жена, на колко години е, тя ще ви каже: не зная, баща ми не е записал точно годините ми. Попитайте един депутат, на колко е години, той ще каже: аз съм на повече от 33 години, защо? Защото ако каже, че е на 29 години, ще го изхвърлят от Камарата. Питайте онова младо момиче, което иска да се жени, на колко години е? То ще каже, че е на 21 години. Няма да ви каже, че е на 15 или 16 години, защото иска да се жени. Това число от 33 години нагоре е опасно за жените. Това са психологически, вътрешни настроения у човека.

Сега, човек иска да разбере живота си. Той иска да живее щастливо на Земята. Някои разбират религията като една външна форма, но аз не я разглеждам като едно външно проявление. Религията не може да съществува на физическия свят, тя не може да се вложи в църквата. Ако мислите, че зданието, църквата, свещениците съставляват религията, вие сте на крив път. Не, всичко това е външно проявление на религията. Религията е отношение на душата към Бога. Тя е един избор на душата, която слиза отгоре. Религията е отношение на човека към неговата същина, тя е отношение на човека към Бога. Тя не е нещо, което хората могат да създават. Никой човек в света не може да те направи религиозен. Следователно, каквото е избрала всяка душа отгоре, това и проявява. Баща ти и майка ти могат да бъдат много религиозни хора, но ти си свободен да се проявиш какъвто си. Религията е акт на човешката душа. Тя се проявява така, според както се ражда. Някой казва: аз съм добър човек. Добрият човек при всички условия си остава добър. Нищо не е в състояние да измени неговите условия. Заблуждение е, когато мислят за човека, че условията могат да го изменят. Човек сам може да измени себе си. Някой път си казвате: искаме да опитаме лъжата. Може да я опитате. Някой път си казвате: искаме да опитаме омразата. Може да я опитате. На човека е

позволено да опита всичко. Но щом опита, всяко нещо си има свои последствия. Следователно, правата философия на живота е следната: не съжалявайте за погрешките, които сте направили, но ги изправете! Да изправи човек една своя погрешка, в това има велика сила. Че ако нямате препятствия в живота, къде ще покаже вашата сила! Ако допуснем, че всичко работи за вас, от какво ще се ползвате вие? Няма да се ползвате от нищо. Тъй щото Божията сила седи в изпълнението на великия Божи закон, който работи в душата ни. Само така ще придобием Божествено знание. Божественото знание седи в това, да се опознаят хората на Земята.

Питам ви: вие, които живеете на Земята, познавате ли се? Не се познавате. Аз често виждам в домовете бащи и майки, които не познават своята дъщеря. Хокат я, викат ѝ, обвиняват я в едно или друго, карат я да стане слугиня някъде, но ще се намери някой външен човек, който да я оцени. Баща ти и майка ти не те познават, но този външен човек те познава. Той те люби. Не ви ли познава един човек, той не може да ви люби. Познава ли ви, той ви люби. Казва се в Писанието: това е живот вечен, да позная тебе Единнаго истиннаго Бога. Казва се по нататък: онези, които Бог познава живеят, а онези, които Бог не познава умират. Значи, живот има и в непознаването. И като умира човек пак живее. Нима мислите,че болният човек не живее? Живее, но всяка вечер най-малко 500 пъти ще си прибере краката, ще ги разпусне, ще се обръща на една, на друга страна, измъчва се. Това живот ли е? Ако една грешна душа влезе в задгробния живот и си припомни своите престъпления едно след друго, питам: какъв живот има в тия мъчения? Това е живот само на мъчения. Когато говорим за живота на любовта, това е животът без никаква лъжа.

Сега като ме слушате, аз бих желал да има поне един човек свободен от лъжата. Не зная, може да има някой от вас, който да е свободен от лъжата. Аз бих се радвал на това, но нека турим днешния Великден като ден на ново начало, от което да живеем без лъжа. Да направим този опит до идната година. Днешният Великден да бъде Великден без лъжа. Великден с какво? С любов към истината. Дойде ти някоя мъчнотия, спри се в съзнанието си. Не изучавай какво казват философите, дали има задгробен живот или не. Ти сам можеш да провериш дали има или няма задгробен живот. Не питай дали твоето съзнание е свързано със съзнанието на Бога. Ти сам можеш да провериш, дали твоето съзнание е свързано със съзнанието на Бога. Някой от вас е болен. Сам може да провери дали може да оздравее или не. Вие сами може да намерите какъв е лекът за вашата болка и дали има лек или не? Имате някаква мъчнотия в душата си. Сами можете да проверите, дали можете да я премахнете или не. Как? Ако вие положите днешния Великден като ден на истината. Ама вие ще ми кажете сега: каква полза от това, човек да говори истината? Засега човек като

търгува с хората, все трябва да замотае малко работата. Аз не казвам за замотаване. Вие като продавате вашите портокали, можете да ги опаковате в хартия, но вътре те трябва да са здрави. Идеите ви вътре трябва да са здрави. И ако давате скритом, ако давате по Господа, повече давайте. В истината всякога трябва да има едно вътрешно изобилие, да се познае, че вършим всичко заради Божията любов. Съзнанието ни всякога трябва да бъде будно и да поставим като вътрешно начало на своите постъпки мисълта, че вършим всичко заради Бога. С това да бъде заето винаги нашето съзнание.

И онези от вас, които изучават закона на любовта трябва да знаят, че този закон е несъвместим с любовта на съвременното човечество. Казва апостол Павел, че Бог от древността е говорил чрез пророците на хората, но те не вярваха. После им говори чрез своя Син и те пак не вярваха, имаше едно разколебаване. Сега Бог иде да говори на хората по друг начин. На съвременните хора Бог ще говори чрез истината. Истината, това е най-високия връх, който ще бъде видян от всички. Законът за истината е следния: онзи, който ще я възприеме възкръсва, а онзи, който не я възприема умира. В Писанието се казва: Бог говори на хората чрез своя Син. Защо именно чрез своя Син, а не чрез другиго? Задавали ли сте си въпроса, защо бащите и майките искат да имат деца? Най-първо вие живеете сами, но след това искате да имате син или дъщеря. Това е един много дълбок въпрос. Синът, това са новите условия на живота. Това са условията, при които душата може да живее. В Сина е скрит вечният живот. Там е скрита младостта. Там е скрит Божествения живот. Затова всяка майка иска да роди един син, да роди Божественото. Какво означава Синът? Това е най-великото в човешката душа,а хората, които не разбират този закон, са го изопачили и казват: да родя едно дете, та да се забавлявам. Но когато майката роди един син, тя ще бъде свързана с вечните условия на живота. Когато се раждат братята и сестрите, това са двете страни на вечната, великата истина. И когато майката каже, че има син, тя всякога в душата си трябва да разбира Божественото. И сега се казва, че синът ще я спаси. Да, Божественото спасява. И когато ражда сина си, бащата ли е по-голям или синът? Майката, която ражда дъщерята, майката ли е по-голяма или дъщерята? Това са човешките разсъждения.

Следователно, когато ние кажем, че сме чеда Божии или деца Божии, подразбираме, че вечното или Божественото е вече вложено в нас и ние представляваме този Божествен елемент. Божественото в света има за цел да уподоби всичко на себе си. Казвам: само в Божественото се крие истинското знание. Знанието е потребно за всички. По какво се отличава добрият човек? Съвременната наука е достигнала до известни задачи, до известни данни по този въпрос. Добрият човек се отличава по известни

белези. Той има особен строеж. Любещият човек има особен строеж. Човекът на мъдростта има особен строеж. Човекът на истината също така има особен строеж. Не само това, но те се различават и по ръцете си и по очите си и т.н. Ако аз подложа кожата на един добър човек под моя микроскоп, който увеличава 3 000 пъти, кожата му коренно ще се различава от кожата на един престъпник, а именно по геометрическата си форма, по множеството на клетките си, по множеството на порите и т.н. Кожата на добрия човек има повече пори, повече клетки отколкото кожата на престъпника. Нервната система на добрия човек има повече разклонения, повече образувания и е от по-фина материя. В лошия човек нервната система е първообразна и с по-малко разклонения. Същото е с артериалната и с венозната система. Същото е и с гънките на неговата мозъчна система. В мозъка на добрия човек има повече клетки, отколкото у лошия. Пръстите на лошия човек са съвсем отънели. Той не е тъй чувствителен, както добрия. В клетките на неговия език, на неговия нос също става известно отъпяване. Той не вижда нещата надалеч. Вижда само близките работи. Неговият ум е затъпен. Той не вижда далечните неща. Ето защо под думата добър човек или човек на истината, или човек на мъдростта, или човек на любовта разбирам хора със съвсем друг строеж от този на обикновения човек. На такива хора и носът е другояче устроен. Аз не говоря само за външната форма, но подразбирам съвършенството на носа. Ако отрежем носа на един такъв човек и го претеглим, специфичната му тежест се отличава от този в обикновения човек. Носът на един лош човек тежи най-малко с 25 грама повече от носа на добрия човек. Ръката на лошия човек от лакътя надолу е два пъти повече, отколкото ръката на един добър човек, но ръката на добрия човек по сила е много по-силна, отколкото ръката и на най-силния пехливанин. Ако един добър човек хване в ръката си и най-силния пехливанин, който може да спре с ръката си един кон, ще може да го вдигне във въздуха. Някои от вас може да се чудят на тия неща и да мислят, че това са приказки от 1 001 нощ.

Преди 15 години в Америка имаше една млада, много красива и добра мома, в ръката на която се развиваше особена сила и затова учените правеха с нея много научни опити. Например, 8 души мъже държаха в ръцете се едно дърво и тя като поставяше ръката си отгоре движеше това дърво. Те не можеха да го задържат. После те вземаха това дърво и го притискаха здраво в едно менгеме, но тя и от там свободно го движеше. Не е само този случай. Ще дойде време, когато всеки ще почувства добрите хора в света. Има ги вече. И когато тия добри хора дойдат в едно такова голямо събрание като нашето, достатъчно е само да махнат с ръката си, за да повалят всички на земята. А сега съвременните хора мислят, че добрите хора са баби в света, че те са първите глупци, които търсят неща извън света. Не, не е така. Ние разбираме тия закони. Ние разбираме защо

съвременния свят е така устроен. Ние разбираме защо има съдии. Ние разбираме защо един народ се е организирал. Ние разбираме защо човечеството се стреми към знанието, защо се стреми към мъдростта, към истината и към любовта. Ние разбираме вътрешния смисъл на живота. Кои ние? Когато говорим ние, разбирам всички онези хора, които схващат живота по този начин.

И тъй, този велик живот е за всички. Ние не изолираме никого от живота. Всеки човек сам може да се изолира. Хората се изолират по следната причина. Те мислят, че като се откажат от Бога, като станат лоши, тогава ще бъдат свободни. Запитват някого: ти дъновист ли си? Няма да казваш дали си дъновист или не, но ще кажеш: аз вярвам в Божията любов, аз вярвам в Божията мъдрост, аз вярвам в Божията истина. Понеже всички хора са братя, затова аз вярвам във всеки човек, който говори или проповядва за Бога. Ще кажете: ама това е заблуждение. А, заблуждение! Този човек е в заблуждение, а ти знаеш истината. Питам: ако стопите днес всички хора, ще направите ли от тях един Христос? Може да направите тялото на Христа, но в него няма да има ума Христов, няма да има сърцето Христово. От това гледище съвременните хора са автомати, съвременните хора са страхливци. На кого слугуват те? И когато се говори истината, някои ще кажат: закон има в това! Не, никакъв закон няма за истината в света. Тя сама е закон. Всички закони са обосновани на истината. Всички закони съществуват по причина на великата истина. Ако ти отнемеш истината, законите вече не съществуват. Те са израз на Истината. Истината се отличава по това, че тя не строи, но като влезе в един дом, ще го направи щастлив. Тя ще направи майката любяща, защото Любовта сама себе си не може да люби. Любовта може да възлюби Истината. Някой казва: направи ме да любя! Аз ще ти кажа как можеш да любиш. Иди при Истината и тя ще те научи как да любиш. Идете при Истината, възлюбете я и тя ще ви покаже как да любите. Като я възлюбите, вие ще приличате на един вечен извор, на една велика река, която през каквито и местности да минава, все ще ги пои. Ще бъде едно велико благословение за тях. Питам тогава: изворите, които текат мътни ли са? Всички извори са бистри. Всички реки, които текат бистри ли са? Ти можеш да познаеш колко е дълга една река по следното: колкото е по-мътна, толкова е по-дълга и колкото е по-бистра, толкова е по-къса. Като срещна един човек, който обича да лъже, аз казвам: дълго време е минало, откак този човек е излязъл от Бога, т.е. от извора си. А като срещна един човек, който всякога говори истината, аз казвам: този човек скоро е излязъл от извора си. Съберат се майката и бащата днес и казват на сина си: синко, ти няма да бъдеш тъй глупав и да казват истината. Ще замотаваш работите по малко. Не, тази година ще турим в живота си началото - без лъжа!

Да говорим истината, не значи всякога да говорим с думи. Щом те видя, това значи, че аз ти говоря вече. Защото светлината се изявява с думи. Представете си, че аз ви видя! Как ще изразя това, че съм ви видял? Нали чрез езика на истината? Ами ако аз чуя, че ти говориш, как ще оповестя това на света? Нали чрез музиката? Чрез очите и чрез говора се изразява знанието. А когато човек слуша, той трябва да пее. И когато някой ме пита: ти чу ли еди кого си? Като отговор аз ще му запея най-хубавата ария. И когато някой ме запита: ти видял ли си еди кого си, като отговор аз ще му цитирам един от най-хубавите стихове от философията на някой виден философ от древността. Това значи, че съм видял или че съм чул. И ако някой ме запита: ти помириса ли хубавото в живата природа, аз ще му кажа: я ми опечи една хубава баница! Следователно, помирисването в живота може да се изяви чрез яденето, значи по обратен път.

И тъй, знанието се изразява чрез говора, слушането чрез музиката, а процеса на помирисването чрез яденето. Ние сега изучаваме първия закон, съвършенството на яденето. И ако ме питат, защо хората ядат, аз ще им кажа: хората ядат, защото изучават великата наука на обонянието. В стомаха при този случай се държат отлични речи. Най-голямото угощение е в стомаха. Там присъстват около 10 милиона клетки. Там има голяма трапезария с много поканени гости, със своите вилици и лъжици, ядене и пиене, пеене има в тази велика трапезария. На това угощение присъстват графове, князе, царе, барони, но и свещеници има там. Държат се похвални речи. Всички говорят за великия готвач, който е сготвил хубавото ядене. И всички казват: отличен е този готвач!

Та казвам: ние сме дошли до положението да изучаваме обонянието.

Казва се в Писанието, че Бог е вдъхнал дихание в носа на човека и той станал жива душа. И му казал после Господ: ще ядеш и ще опиташ всичко в света. До там сме дошли днес. В света иде едно друго Писание, според което Господ ще създаде новия тип човек. Бог ще му вдъхне дихание чрез ушите и този човек ще се научи да пее. И най-после ще дойде епоха, през която ще създаде най-новия човек и тогава Бог ще му вдъхне дихание през очите. И този човек ще говори най-сладките и най-разумните слова. Сега Господ ще вдъхне дихание на хората през ушите. Затова те трябва да се научат да пеят. Всички хора трябва да се научат да пеят. Затова именно аз говоря за музиката. Всеки човек, на когото гласа хъхри, той не може да влезе в Царството божие. Човек, който не пее това не говори добре за него. Аз не говоря за старата култура, но говоря за новата култура, в която пеенето е необходимо. Лягате ли, ставате ли, идеята за пеенето трябва да се втълпява в ума ви. Вие трябва да се приготовлявате за певци, не като онези европейски певци, които пеят само за пред сцената. Вие трябва да се

приготовлявате за един концерт пред ангелите. Те да ви харесат. Някои казват: аз съм добър човек! Казвам: изпей ми една песен, да ти кажа какъв си! По пеенето ти ще позная дали си добър човек или не? Той казва: гласът ми е малко развален. Казвам: да, разбирам. Вижте онези, груби хора, убийците, престъпниците, песента изчезна в тях. Ръцете им се скъсяват, изобщо в тях става едно израждане. В човек, който е убил десетина души, всякаква песен изчезва. Когато змията направи най-голямото престъпление, ръцете ѝ изчезнаха и краката ѝ се изгубиха. Тя скри краката си и така, без ръце и без крака можа да влезе в рая. Ужасно нещо е, когато човек започне да лъже! Всички негови чувства, всички негови способности започват да се атрофират. Лицето му обрасва с косми. Брадата му ляга назад, а носът му става къс. Челото му малко, ушите му стават също малки, очите му изпъкват навън, докато най-после този човек съвсем се превръща в животно. Туй наричаме закон за израждане. Когато човекът върви по закона на самоусъвършенстването, челото му става голямо и широко, брадата се издава напред, ушите се оформят. Всичко това са външни признаци, външни промени, които стават в човека. Но, ако погледнете на онези промени, които стават в човешкия мозък, които стават в стомаха, както и в самите мускули, когато човек се самоусъвършенства, вие ще имате ясна представа за великия човешки организъм. Туй наричам аз дело на живата природа.

Ако ние можем да проектираме на платно човешкия организъм в своето развитие, щяхме да имаме една велика картина. Щяхме да видим нещо много красиво. Ако можем да разгледаме човешкия мозък в неговото развитие, щяхме да имаме една от най-великите картини. Ако можем да проектираме човешкото око в процеса на неговото развитие, тъй както то схваща светлината, щяхме да имаме една от най-красивите прояви в живота. И ако можем да видим човешкия гръклян или човешкия ларинкс, тъй както се проявява, щяхме да видим какво велико нещо се крие в неговите клетки, които са изпълнени от идеята да пеят. Това не се постига само с упражнения. Това се дължи и на онзи велик певец, който е изпълнен от идеята да пее. Той като владее законите, чрез своята мисъл внушава на всички тия клетки да пеят. И тези клетки като разумни същества от своя страна казват: добре, и ние ще пеем заедно с тебе. И когато клетките на този човек започнат да пеят, всичко излиза много хубаво. Тия клетки ни учат да пеем. Аз ги наричам малките Божествени слуги. Някой казва: аз слушам пеенето. Не, Господ туря тия малки душички на пеенето да те учат. Те са специалисти, затова те ще те научат, как да пееш и как да слушаш. Клетките на окото по същия начин ще те научат как да гледаш.

Ние съвременните хора мислим, че ние сме, които мислим, че ние сме,

които пеем, че ние сме, които слушаме. Не, не е така. Ние още сме деца, които имаме голямо мнение за себе си, но всъщност малко знаем. Че сме деца, вижте на какво приличаме като се родим. Майката трябва най-малко три години наред да мие, да разтрива детето си докато го събуди. Тя трябва поне до двадесет и първата му годишна възраст да го разтърсва. И майката го разтърсва и учителите го разтърсват, а след това и обществото, докато най-после стане човек готов за работа да напише някоя книга, да свърши някоя по-важна работа. Като дойде до старини, започва да се оплаква, че силите му го напускат, че мозъкът му почнал да отслабва. Не е така. Къде остана ученият човек? От новото гледище ученият човек всякога е учен. Той знае своето минало, знае своето бъдеще, а учи своето настояще, понеже настоящето е у Бога. Следователно, ние, съвременните хора изучаваме настоящия живот, както и това, което можем да направим през този живот. От Божествено гледище най-важният живот е днешният, а от човешко гледище бъдещия живот.

И тъй, казвам: спасената душа или избавената душа е тази, която трябва да има свобода. Това, което ви говоря е, че вие трябва да имате основа. Вие имате вече поставена една Божествена основа, а сега ви давам начин, как трябва да градите. Който няма основа, нека тури за основа истината и върху тази основа да гради. На онези от вас, които искат да станат ясновидци, да виждат право, казвам днес: престанете да лъжете и да се лъжете! Никаква друга философия! А това дали ще можете или не, дали обществото е готово или не, оставете този въпрос настрана. Ние не живеем за обществото, ние живеем за Бога. Казвате: дали мога да направя това нещо или не мога? Чудни сте вие! Ако една мома може да напусне бащиния си дом и да тръгне подир един нехранимайко, защо вие да не можете да направите това заради Бога? Гледам някой религиозен човек говори за Бога, а като го турят на един изпит цял се разтреперва. От къде е влязъл страхът у хората? Страхът е турен само като препятствие, да се опита вашия характер, да видите до колко сте силни. Без страх в света не може. Бог е вложил в страха една сила и ти трябва да хванеш страха, за да извадиш тази сила от него за своето самоусъвършенстване. Страхът ще ходи с тебе, но ти няма да се страхуваш. В омразата също така Бог е вложил една сила, която ти трябва да използваш. Затова и омразата ще ходи с тебе, но ти няма да мразиш. И в лъжата също така има едно богатство, една сила, която е потребна. Ти ще използваш лъжата, без да лъжеш, само ще използваш нейната сила. Следователно, ако лъжата те побеждава и взема от тебе нещо, ти губиш. Ако пък ти вземеш от нея, печелиш. Кажете ми сега: кое е по-хубаво, търговецът да дава или да взема? Да взема, разбира се. Кое е по-хубаво за ученика, да придобива знания или да дава? Да придобива. Кое е по-хубаво за един велик писател, да придобива знания и да пише, или само да дава? Да придобива. Ние

трябва да придобием нещо в този свят. Придобивката всякога носи едно благо. Тази придобивка е истината. И наистина през тази година, ние трябва да придобием истината в нейната нова форма. И когато всички хора казват, че ще възкръснем, какво разбираме под възкресението? Че ще придобием истината.

Казва Христос: които чуят гласа на тази истина, ще оживеят и ще възкръснат. И тъй, както Талес, аз казвам: бъдещият свят ще е направен от истината. За това всеки човек, който търси истината, трябва да влезе в най-дълбоките места на Земята. Човекът на истината е човек на съвършеното безстрашие. Той не е страхлив човек. Това не значи, че страхът не се проявява в неговата душа, но като дойде страхът, той го побеждава. Някой казва: да ме освободят от страха! Няма какво да те освобождават. Страхът ще ходи с тебе, но ти няма да се страхуваш. Пък и от омразата няма какво да те е страх. Ще ходиш с нея, без да мразиш.

Сега, ако Бог е наш Бог, какво трябва да направим? Какво каза Бог на Мойсей? Чух въздишките на моя народ, иди да им кажеш моята добра вест, че аз съм решил да ги избавя от фараона. Какво каза Бог на Христа? Аз чух въздишките на падналите духове. Иди и им кажи, че аз съм решил да ги избавя от страданията чрез моята любов. От тях ще направя един нов свят и ще ги поставя граждани на това ново царство, което съграждам. Те ще бъдат избраните в това царство. Какво каза Христос на учениците си, като дойде на Земята? Идете и кажете и на другите, че Отец ме прати да ви кажа, че той ви е избавил чрез своята любов, че той е възлюбил всички души и тия, които му се надеят и уповават нему, той ще ги избави. Туй трябва да знаете! И ако Христос е дошъл да избави света, всички вие трябва да обичате истината, защото тази истина е свързана с вътрешната свобода на душата.

И в последните дни, казва се Бог говори нам чрез своя Син.

Знаете ли онази повест за осъдения на обесване, за когото присъдата трябвало да се приложи точно в 10 ч. сутринта, но майка му подала петиция за помилване пред царя, та чакали отговора. Часът бил девет и половина, всички очакват отговора. Часът минава девет и половина, остава още една минута до десет часа, но ето пристига вече адютанта, размахва една книга, в която се съобщава, че осъденият е помилван. Казвам: последната минута е тази! Питам: тази последна минута не донесе ли радостната вест, че тази душа вече е избавена? Още една минута трябваше, за да увисне този човек на въжето. Каква е вестта, която е написана на тази книга? Тази вест е любовта, която казва: тия души вече са избавени, свободни са.

Та казвам: най-голямото благо е да бъдем всички свободни и да имаме Божията Любов в себе си. И всеки ден можем да направим най-малкия опит. И като живеем така, ще преобразим тялото си. Трябва да преобразим тялото си! И Павел казва: нашето смъртно тяло трябва да се облече в безсмъртие. Нашият ум трябва да се облече в светлина, а сърцето ни трябва да се облече в Божествената любов. Само тогава ще настане безсмъртието в света. Казвам: нека в днешния ден отпразнуваме не възкресението на Христа преди 2 000 години, а възкресението на Христа като вечно възкресение в нашите души, което възкресение ще ни покаже пътя към истината, а този път ще ни донесе свобода и щастие не само за днес, но и за вечни времена. И всеки, който приеме тези думи, той ще бъде човекът, за когото иде книгата, в която пише, свободен е! Няма нищо по-хубаво в света от Божията истина. Тя дава свобода, а свободата е свързана със знанието. Знанието е свързано със светлината. Светлината само по себе си дава всички условия за живот, а Божественият живот сам по себе си носи всички блага. А всички вие търсите тия блага. И като създадем тези условия, ще имаме новата наука за изучаване на нещата по новия начин, по особен начин. Тогава животът ни няма да бъде еднообразен, а разнообразен. Та благата, способностите, които се крият у нас, могат да се развият само по този начин: да вдъхне Бог във вас, чрез вашите уши новия живот. И които чуят, това са хората, които няма да се раждат, но ще възкръснат. Когато Бог вдъхна на хората дихание през носа, те станаха живи души, а тия на които Бог вдъхне дихание чрез ушите, те ще възкръснат. Това е възкресението. Нашите тела това са гробищата, с които ние сме свързани, мъчим се и живеем в тях. Всеки от вас знае колко ужасен е този гроб!

И тъй, в последните дни Бог говори нам чрез своя Син. И на Мойсей каза: аз съм Бог ваш. И сега Бог казва: аз ще проговоря на тези хора чрез истината и всички ще познаят светлината.

Беседа, държана от Учителя на 2 май 1926 г., Великден, в гр. София.

Начало: 10:00

1926_05_02 Влияние на цветовете
лекция пред специалния клас

ВЛИЯНИЕ НА ЦВЕТОВЕТЕ

Двадесет и пета лекция
2 май 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се темата „Защо насекомите имат много очи?"

Чете се резюме на темите „Произход на синия цвят на окото" и „Качества на идеалния човек".

Какво е имала предвид Природата, когато е създавала очите? Къде се получава образът на предметите в окото? В жълтото петно на ретината. Изучавайте влиянието на цветовете върху очите. Правете опити с различни цветове, за да видите какво е влиянието на всеки цвят поотделно. Например първия ден наблюдавайте влиянието на червения цвят, втория ден – на портокаловия цвят, и т.н. Същевременно добре е да проследите влиянието на различните цветове през различни часове на деня: сутрин от 4 до 5 часа около изгрев Слънце; от 7 до 8 часа след изгрев Слънце; около обед от 11 до 12 часа и след обед – от 4 до 5 часа. Добре е за тази цел да си служите със стъклена призма. Такава призма, която разлага слънчевите лъчи, съществува и в човешкия мозък. Който е развил в себе си тази призма, той може да се лекува с нея. Ако гърлото ви боли, вие можете да отправите към него портокаловия цвят. След известно време вие ще почувствате поне малко подобряване. Човек може да се ползва не само от цветовете на спектъра, но и от неговите светлинни лъчи. Ако мозъчната призма на някой човек не е развита, той може да се лекува със стъклена. Пък и да е развита донякъде, за предпочитане е да се ползва от стъклена призма, защото мозъчната изисква по-голямо напрежение на мозъка, по-голямо концентриране на мисълта. Който не разбира законите, при които може да си служи с тази призма, той ще се почувства зле. Защо? – Защото само в някои мозъчни центрове нахлува повече кръв, а в други не става никаква промяна. Това нееднакво разпределяне на кръвта в мозъчните центрове се отразява болезнено върху целия организъм. Забелязано е, че при лекуването на мозъка, вместо да се подобряват, мнозина заболяват повече вследствие на прииждането на кръв само в някои центрове за сметка на други, в които не прииждa никаква кръв.

Когато мисли, човек никога не трябва да се безпокои. Всяка мисъл, която безпокои човека, ограничава чувствата му и пречи на неговото кръвообращение. Който много се безпокои, той лесно заболява, лесно може да се парализира. Когато изгуби богатството си, човек лесно се парализира. И свещеници, и учени, и лекари се парализират все по причина на ограничаване на чувствата. И тъй, преди да е заболял още, човек може да се лекува с цветните лъчи. Седемте цвята представляват седем разумни свята, които изпращат на Земята по един цветен лъч. Седемте цвята пък представляват слънчевия спектър. Колкото по-силен е цветът, толкова по-близо е до нас светът, който изпраща този цвят. От цветовете на дъгата можем да познаем към коя област се движим. Колкото повече се отдалечаваме от един свят, толкова повече и цветът на този свят отслабва. Колкото повече се приближаваме към даден свят, толкова и неговият цвят става по-силен. Кой цвят преобладава на Земята? – Зеленият цвят. Всички същества на Земята са потопени в зеления цвят. Същевременно ние сме свързани с всички планети и слънца, както и със съществата, които ги населяват. Светещата раса обаче представлява същества, които са творчески. Те творят, съграждат Вселената. За нашето зрение те са невидими. В бъдеще, когато зрението на хората ще се развие, те ще виждат светлината, която светещата раса носи в себе си. Те ще виждат светлината и на онези звезди, които днес не виждат. Животните например не виждат звездите. Те даже не повдигат главите си да погледнат нагоре. Понякога кучето лае на Луната. Защо? – Защото вижда нещо. Забелязано е, че кучето никога не лае на неодушевени предмети. Щом лае на Луната, това показва, че за него тя е одушевен предмет. В това отношение кучето се проявява като ясновидец. То вижда нещо, което човек не вижда.

И тъй, започнете ли да изучавате цветовете, например червения цвят, изучавайте го не само като впечатление, но и като символ, който ви се изпраща от един разумен свят, за да го разгадаете. Съществата, които изпращат Живот на Земята, изпращат червения цвят именно като символ на Живота. И червеният цвят от своя страна е съставен от седем цвята с различна интензивност на вибриране и с различен брой вибрации. Човек с добре развито око може да различава седем краски на червения цвят и разумно да се ползва от тях. Тези краски са негативни и трябва да се превърнат в положителни. Те представляват написана книга, която трябва да се разгадае. Не се ли разгадае, тя остава като старина, от която малцина могат да се ползват. Който може да раздели седемте краски на червения цвят една от друга и да използва всяка от тях според нейните качества, той ще се почувства напълно ободрен. Червената светлина се препоръчва за малокръвни. Ако могат правилно да възприемат праната на червения

цвят, те ще я препратят към клетките на своя организъм и ще се обновят.

Хората могат да се ползват от цветните лъчи за лекуване. За да дойде до известни резултати, човек трябва да прави много опити. Направи ли само един опит, той лесно може да изпадне в съмнение. Когато се лекува, човек трябва да е уверен в метода, който прилага. Само по този начин той може да очаква положителни резултати. Несполучливите опити представляват спирачки в живота на човека. Те внасят в него съмнение, което нищо не допринася. Когато страдате от главоболие, очеболие, правете опити с цветните лъчи, за да видите как ще се отразят върху организма ви. Всеки сам трябва да дойде до положителни резултати, да види какво действие ще му окажат цветовете. Много начини има, по които човек може да се лекува, но лекуването с цветни лъчи е един от най-евтините. Колкото и да е евтин този начин, човек все трябва да плати нещо. Ако доброволно не иска да плаща, Природата насила ще го застави да плати.

Природата иска да научи човека да се жертва. Тя иска да научи човека на щедрост. Ако той не иска доброволно да упражнява щедростта, Природата ще го застави насила да бъде щедър. Как? – Чрез болести. Срещате един горд, надменен човек, който се крие от хората, защото счита, че не е като тях. Той се мисли за нещо особено. Природата не търпи такива прояви. За нея всички хора представляват един общ организъм. Тя ще застави този човек да признае всички хора около себе си и да им благодари за всичко, в което те могат да му услужат. Природата ще му изпрати някаква болест и ще го тури на легло. Като дойде лекар да го лекува, той на първо място ще му препоръча мляко от здрава крава. Какво ще прави този човек? – Ще прати слугите си да търсят млекар или овчар, който има здрави, доброкачествени крави. Като намерят такъв човек, ще му платят скъпо, само за да се ползват от млякото на неговите крави. Щом оздравее, гордият ще потърси овчаря и ще му благодари. Така само той ще разбере, че не може да се изолира от хората. Всеки човек е на мястото си и може да ви бъде полезен тогава, когато най-малко се надявате. Няма нещо отрицателно в човека, за което Природата да не го е наказала. И за най-малката лъжа Природата наказва. Някой обича да послъгва, но иска да се изправи, да се освободи от този недъг. Какво прави Природата тогава? – Щом този човек си позволи да излъже, веднага езикът му се изприщва. Щом престане да лъже, пришките изчезват. Причината за всички язвички в стомаха се крие все в лъжата. Лъжата изменя химическия състав на кръвта и на тъканта на организма. Как се обяснява тази промяна в организма? – Със страха. Като излъже, човек започва да се страхува, а този страх произвежда свиване на кръвоносните съдове, както и на тъканите. Страхливият започва да става подозрителен – във всичко се съмнява. Страхът влияе върху човешките мисли, чувства и действия.

Подозрителният не вижда нещата, както трябва, вследствие на което изважда криви заключения за тях.

Изобщо Природата обича естествените неща: естествените мисли, чувства и действия. Тя не обича да поставяме прегради на това, което отначало е наредила. Дойдем ли до наредбите и законите на Природата, ние трябва свещено да ги пазим. Никой няма право да пристъпва нейните прегради. Например аурата на човека е естествена преграда. Щом е така, никой няма право да влиза без позволение в аурата на когото и да е. Дойде ли някой човек при вас, той трябва да седи на разстояние 50-70 сантиметра. Наруши ли това разстояние, приближи ли се много до вас, той създава дисхармония в отношенията ви. Тази дисхармония се дължи на неправилна обмяна между енергиите на двамата. Който е чувствителен, той възприема тази неправилност в обмяната и започва да страда. Когато учителят говори на учениците си, те се натрупват около него, приближават главите си един до друг, но тук не става неправилна обмяна. Тук няма опасност от никакво стълкновение между тях. Защо? – Защото мисълта на всички е съсредоточена към един общ предмет. Обаче ако двама души с две противоречиви мисли се приближават един до друг на разстояние, по-малко от 50 см, те се стълкновяват. Аурите им се преплитат и между тях става неправилна обмяна. Щом почувстват такава дисхармония, те веднага се отдалечават. Не пристъпвайте онази свещена преграда, която Природата е поставила. И тъй, който влезе в областта на Разумната Природа, той трябва да пристъпи към нея със свещен трепет и с благоговение. – „Не съм ли свободен да се движа според законите и наредбите на моя трен?“ – Не, влезеш ли в пътищата на Природата, ще спазваш нейните закони. Тя не обича да преграждате пътя Ӑ, да поставяте нови прегради. Като не спазват законите на Разумната Природа, хората се стълкновяват едни с други, ожесточават се помежду си и в края на краищата казват: „Човек за човека е вълк.“ – Каква философия има в тази мисъл? За добрия човек обаче не е така. Той не казва, че човек за човека е вълк. Напротив, той се ползва от силата на вълка. Динамичен е вълкът. Забелязано е, че в козината на вълка не се въдят никакви паразити.

И тъй, учете се сами да се лекувате. Който е развил чрезмерна чувствителност в себе си или страда от неврастения, нека използва синия цвят на светлината. Всяка сутрин да прави обливания със сините лъчи на светлината върху главата, гърдите и стомаха си. Изобщо добре е човек да отправя сини, жълти или портокалови лъчи към онези органи на тялото си, в които чувства излишна енергия. Понякога на някои места в организма на човека става известно подпушване, което създава анормални състояния. Той трябва да облива тялото си със сини и жълти лъчи на светлината. Човек може да приема тези лъчи от Слънцето. Първоначално той ще си

служи със стъклена призма. С помощта на тази призма човек може да получи слънчевия спектър на стената. Като получи спектъра, той трябва да съсредоточи вниманието си към синия цвят и да се опита да го възприеме в себе си. След това нека затвори очите си, за да види може ли същият цвят да се отпечата в мозъка му. Като прави тези упражнения, той ще може, когато пожелае, да произведе синия, жълтия или който и да е цвят в мозъка си и да се лекува. Когато правите тези опити, в първо време ще настане в съзнанието ви голяма тъмнина. След известно време върху мозъка ви като върху екран ще блесне малка светлинка, както когато се зазорява на хоризонта. Тази светлинка постепенно ще се увеличава, докато се засили толкова, че може да лекува. Правете този опит по няколко пъти на ден, докато придобиете резултат. Вие можете да използвате цветните лъчи направо от Слънцето, но трябва да знаете под какъв ъгъл да отправяте погледа си. Започнете ли да гледате направо в Слънцето, вие ще възприемете такива лъчи, които ще ви се отразят вредно. Когато слънчевата светлина е силна, вие трябва да я приемете през клепачите си. Тогава тя става приятна и действа лековито върху човека. Най-лековити са слънчевите лъчи сутрин, от 8 до 9 часа. Към обед лъчите са много силни и не действат добре върху човешкия организъм. Ранните слънчеви лъчи действат особено добре върху анемични хора. Днес всички хора говорят за Светлината, но ако ги поставят на изпит, едва ли ще могат да докажат нейното влияние върху човека. Това е въпрос на концентриране, на наблюдение. Човек трябва да прави ред опити. Всеки ден, през различни часове на деня, той трябва да се излага на слънце, докато мозъкът му привикне на действието на слънчевите лъчи.

Хората не познават още какво нещо е Слънцето. Те познават донякъде само физическата му страна. За да не се влюбват в Слънцето, Мойсей е забранявал на еврейския народ да му се кланя. Когато отношенията на хората към Слънцето станат съзнателни, когато те привикнат на неговите лъчи и могат разумно да ги използват, тогава Слънцето ще им покаже истинската красота, която крие в себе си.

Като правите опити за изучаване на влиянието на цветните лъчи върху мозъка си, стремете се направо да възприемате слънчевите лъчи. Ако опитът ви излезе сполучлив, след като сте гледали десет секунди направо в Слънцето, затворете очите си и вижте какво ще се яви пред вас. След известно време в хоризонта на зрението ви ще се яви малка светла точка, която представлява Слънцето. Тази точка започва да се движи бързо: ту слиза надолу, ту се качва нагоре, като постепенно се отдалечава и става по-светла, докато приеме човешки образ. Образът става все по-светъл, но постоянно се отдалечава и намалява пак до малка светла точка. В това време се спуща една завеса, която отделя физическия от Духовния свят и

пред вас настава голяма тъмнина. На другия ден ще повторите опита. Ако опитът излезе сполучлив, пред вашето зрение ще се яви светлата точка, която ще се превърне в човешки образ и после като светла точка отново ще се крие. Понякога месеци наред можете да правите опита и той всякога да излиза несполучлив. Светлият образ се явява само тогава, когато човек се намира при добро и повдигнато състояние на духа. Който може да види този светъл образ пред себе си само за един момент, той така се ободрява и развеселява, че с дни се намира под неговото влияние. Той се намира в положението на Наполеон, когато виждал своята звезда. Когато виждал своята звезда, Наполеон лесно решавал задачите си. Щом изгубвал звездата си, той изпадал в мрак и съмнение.

И тъй, когато около човека се явяват светли точки, които се движат с голяма бързина, това показва, че той преживява нещо приятно. Ако между светлите точки има и черни, това предсказва на човека някакво болезнено състояние. Щом светлите точки изчезнат, а останат само черните, човек заболява вече. Черните точки се виждат и с отворени очи, а светлите – само при затворени очи. Светлите точки не са нищо друго освен електрически светлинки, малки резервоари на енергия. Цялото пространство е пълно с електричество. Светлите точки, които виждаме в пространството, са резултат на обмяната, която става между материята и електрическата енергия. Светлите точици, които са много ярки, имат материален или полуматериален характер, докато цветните се отнасят към област вън от материалния свят. Те не съществуват в пространството, нито могат да се видят с просто око или с микроскоп. Обаче те съществуват в субективното схващане на човека. Следователно, за да се домогне до тия знания, човек трябва да работи върху себе си, за да се повдигне. В пътя на своето повдигане, в пътя на придобиване на положителни знания, човек се натъква на ред препятствия. Природата е турила на пътя на човека много прегради, големи и малки, с които той сам трябва да се справя. На всеки, който иска да мине през тези прегради, Природата задава въпроса: „Готов ли си да минеш през тези прегради? Ако си готов, мини през тях. Ако не си готов, върни се назад.“ Дойдете ли до една от свещените прегради на Природата, спрете се и се запитайте: „Готов ли съм да мина през тази преграда, или не?“ Не е забранено да минавате през тези прегради, но първо трябва да изпитвате силите си и после да ги минавате. Докато не познавате силите си, не правете никакви опити.

Сега направете едно просто наблюдение върху себе си само за пет минути, по три пъти на ден – сутрин, преди обед и вечер, да видите какво влияние ще окажат върху вас всички цветни лъчи на дъгата, като започнете от червения и дойдете до виолетовия цвят. При това следете какви цветове произвежда изговарянето на думите любов, мъдрост, истина и др.

Любовта трябва да произведе червен цвят, Мъдростта – жълт, Истината – син. Ако при изговаряне на тия думи пред вас не изпъкнат техните цветове, това показва, че вие сте изгубили първичния език, на който тия думи са били изговаряни. Всяка дума, при изговарянето на която не се произвежда съответстващ цвят, не е естествена, не е първична дума. В нея е вложен някакъв чужд елемент, от който тя трябва да се освободи. Казват за някого, че лицето му е пожълтяло, че е станал като светия, че е придобил голяма мъдрост. Когато лицето или тялото на човека пожълтяват, това показва, че умствената му енергия се е отбила от своя път и е слязла на физическия свят. Следователно умът на човека трябва да зрее, да пожълтява, а не тялото му. Тялото не се нуждае от жълт цвят. Всяка дума, всеки цвят трябва да бъде на своето място. Не са ли на мястото си, те не произвеждат нужния ефект.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Влияние на цветовете
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_05_05 Условия за обикновения и за разумния човек
лекция пред общия окултен клас

УСЛОВИЯ ЗА ОБИКНОВЕНИЯ И ЗА РАЗУМНИЯ ЧОВЕК

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Ако умножите 2х2, колко ще получите? – Четири. Какво ще получите, ако съберете на две места по двама души? Какво действие ще извършите, ако умножите две ябълки по още две? – Умножение. Тъй щото 2 х 2 и 2 + 2 дават един и същ резултат. Два камъка по още два колко правят? – Четири камъка. Да смятате по този начин, това не е знание. Това е обикновена математика. Вие трябва да минете от обикновената към живата математика, т.е. към математиката на живите числа.

Да допуснем, че искаме да съберем двама души на едно място. Какво ще получим, ако съберем тези двама души? В какво отношение двама души могат да се съберат? Представете си, че двама учени от Америка и двама от България тръгват за някаква научна експедиция. Всъщност колко души имате? – Четири. Значи числото четири е резултат. На какво е резултат числото четири? Какво могат да направят тия четирима учени хора? Ако те са астрономи например, каква работа могат да свършат? Тази мисъл е малко отвлечена, но може да се вземе в конкретна форма, по-близка за разбиране. Да вземем например на четири места по един конец и да ги съберем: 1 + 1 +1+1=4. Какво ще стане с тези четири конци, ако ги усучите заедно? Ще се получи един конец със сила четири пъти по-голяма от тази на единия. Как ще проверите това? Ако с единия конец например, вдигнете тежест от един килограм, тогава с четири пъти по-дебелия конец ще трябва да вдигнете тежест от четири килограма. Опитът ще покаже дали това е така.

И тъй, когато говорим за разумен човек, разбираме здрав човек, здрав конец, който не се къса. Разумният конец, като усети, че почва да отслабва вследствие на тежкия товар, веднага вика на помощ друг разумен конец. Ако тия два конеца забележат, че отслабват от тежестта си и могат да се скъсат, викат на помощ трети разумен конец. Ако трите заедно поотслабнат, викат на помощ четвърти, пети и т. н. Обаче разумните конци никога не се изненадват от външните условия, вследствие на което не могат да се късат. Следователно, колкото повече мъчнотиите се увеличават, толкова повече разумните конци се събират заедно и стават

по-силни. Тогава какво показват дебелите въжета? Дебелите въжета показват, че външните условия са били неблагоприятни за тях. Тънките въжета показват, че външните условия са били благоприятни за тях. Ако конците в някоя държава са дебели като гемиджийски въжета, това показва, че хората в тази държава не са много културни. Тяхната култура е култура на ‚дебелите въжета". Мислите ли, че като влезете в ангелския свят, ще намерите въжета, дебели като гемиджийските? В ангелския свят няма следа от въжета. Ангелите шият с много малки игли. Те не се нуждаят от въжета. Достатъчно е да бутнат някое малко бутонче, за да дигнат с него тежест, каквато искат. Силите, с които те действат, са живи.

Казвате: И ние искаме да живеем между ангелите, като тях. Който иска да живее между ангелите, той трябва да се освободи от своите слабости, като гордост, тщеславие и ред други пороци. За пример някой казва: Аз не мога да се примиря с еди-кого си. Казвам: Който не може да се примири с хората, той не може да служи на Бога. Защо? – Защото хората са излезли от Бога. Следователно, ако се опълчите срещу един човек, вие се опълчвате против Бога. Когато Бог въстава против някаква погрешка или някакво престъпление, опълчете се и вие тогава. Писанието казва: "Когото Бог люби, и вие трябва да го любите." Човек трябва да създаде в себе си положителна философия, с помощта на която да съгради един устойчив характер. Който не може да се отрече от своя егоизъм, той няма достойнство. Човек трябва да побеждава вътрешните спънки и противодействия.

Питам: По колко пъти на ден човек трябва да прощава? В Писанието е казано, че човек трябва да прощава на брата си 70 пъти по седем на ден. Той трябва да търпи, да прощава, ако иска да не вкисва. Може ли да се нарече истински проповедник този, който вкисва? Може ли да се нарече ученик този, който вкисва? Вие, като ученици, трябва да имате правилна връзка помежду си. Външно вие може да спорите помежду си, но в душата ви не трябва да съществува абсолютно никакво раздвояване. Изпитания, смущения могат да дойдат отвън, но съзнанието на човека трябва да бъде винаги будно. Когато някой се вкисне, Бог ще го изнесе на повърхността, вън да седи. Когато се разкае, Бог ще каже: "Повикайте това дете вътре!" Той ще го повика при себе си и ще го запита: "Синко, разбра ли сега смисъла на живота?" Ако можеш да служиш разумно, ще влезеш в Школата.

И тъй, докато ученикът е в училището, той има задължения. Щом свърши училището и влезе в живота, той придобива вече права. Единственото право на ученика е да учи. Учи ли, има право; не учи ли, той няма никакво право. Единственото право на учителя в училището е да преподава.

Преподава ли лекциите си, както трябва, разбира ли предмета си, той има право. Не преподава ли предмета си, както трябва, той е лишен от всички права. Ако учителят знае предмета си, учениците му го преценяват добре и казват: "Нашият учител преподава добре предмета си." Правото на учителя е да знае. Правото на ученика е да учи. Това е най-простото определение за правата на учителя и на ученика. Който мисли, че знае повече от учителя си, той трябва да излезе вън от училището, да придобие права.

Някой казва: "Толкова години вече уча, но какво особено научих?" Представете си, че някой придобие знание да носи земята на гърба си или да копае злато от земята. Какво ще спечели от тези свои знания? Той ще бъде най-богатият, но и най-нещастният човек в света. Мозъкът на този човек не ще бъде в състояние да издържи на голямото външно и вътрешно напрежение, пред което ще се намери. Златото е живо. То ще погълне целия живот на човека, ще го подчини и ще го направи нещастен. Хората ще го почитат, ще го уважават заради златото, но не и за самия него. Този човек ще се почувства отдалечен от Бога, от ангелите, от добрите хора, от цялото човечество и ще остане сам в света, като сух клон от някое дърво. Такова е положението на богатите хора. Някой казва: "Аз да съм богат, че каквото ще да бъде положението ми." Богат човек е само онзи, който има богата душа, богат ум, богато сърце и силна воля. Има ли това вътрешно богатство в себе си, той ще придобие и външно богатство като благословение, като резултат на вътрешното. Няма ли богат ум, богато сърце, богата душа и силна воля, външното богатство е нещастие за него. Тъй щото, искате ли да бъдете богати, започнете отгоре, с богатството на душата. Запитайте се, имате ли този капитал в себе си. Ако го имате, търсете тогава външното богатство. Това е истинската философия на живота.

В окултната школа е забранено да се говори за недъзите на учениците. Там оставят всеки да изпие чашата до дъното, сам да се учи. Този е един от методите в школата. Когато учителят види, че някой ученик прави погрешки, той го погледне само, поусмихне се и казва: "Върви напред, не бой се, ще си научиш урока!" Щом ученикът изпие чашата до дъно, той се връща пак в правия път. Обаче, когато Учителят си служи със закона на Любовта, той обръща внимание на погрешките на своите ученици, за да намали техните страдания. Този метод се прилага само по отношение на разумните ученици.

Казвам: Едно от важните правила за живота е да не се стремите да бъдете добри, но да се стремите към разумен живот. Добродетелта е Божествено качество, тя ще дойде сама по себе си. Разумният живот съставлява база за

проявление на доброто. Когато казваме, че трябва да се живее добре, ние имаме предвид живота на миналите поколения, който представлява материал за обработване. У човека се крият сили, които са в заспало състояние и той трябва да работи за тяхното пробуждане и правилно използване. Когато човек се обърне към Бога, у него се събуждат всички спящи сили и способности.

Питам: Как се познава, че някой човек се е обърнал към Бога? Един от признаците, по който се познава, че човек се е обърнал към Бога, е неговата готовност да пожертва за Бога всичко, каквото има. Каже ли, че дава само 10 000 от цялото си богатство, този човек още не се е обърнал към Бога. Това показва, че този човек иска да влезе в Царството Божие по лесния път. По същия начин и много от учениците искат да влязат в школата по най-лесен начин. Едно трябва да знаете: който иска да влезе в Царството Божие, той трябва да мине непременно през тясната врата. Дойде ли пред тази врата, той трябва да каже: “Господи, всичко, каквото съм придобил от вековете, полагам пред Твоите нозе и съм готов да извърша Твоята воля.” Този човек се е обърнал към Бога. Каже ли той, че дава само половината от своето богатство за Бога и Бог толкова ще му даде. Значи, рече ли човек да пожертва живота, богатството си и всичко, каквото е придобил, за Бога, той вече се е обърнал към Него, не на думи, но дълбоко в себе си. Човек не трябва да убеждава хората да вярват в Бога, но себе си трябва да убеди. Не убеди ли себе си, той никога не може да убеди хората. Когато някой ви говори Истината, възвишеното “аз” казва: Така е. То абсолютно се съгласява с тази Истина.

И тъй ще знаете, не се влиза лесно в Царството Божие. Христос е казал: “Ако не вдигнете кръста си и не тръгнете след мене, не може да влезете в Царството Божие.” Какво нещо е кръстът? Да вдигнеш кръста си, това подразбира да понесеш всички страдания, гонения, поругания, укори, безчестия, несгоди все за името Божие, без да роптаеш, без да съжаляваш, че си тръгнал по този път. Какво по-голямо страдание от това да правиш добрини на хората, да служиш на ближния си безкористно и с любов и в резултат на всичко това да те разпнат на кръст? Какво по-голямо страдание от това да бъдеш пренебрегнат от всички хора, да бъдеш изпъден от дома на баща си и майка си и да нямаш де глава да подслониш? Дойде ли човек до това положение, няма друг път за него, освен да се обърне към Бога. Той ще каже: “Господи, всички ме изпъдиха, всички ме пренебрегнаха, но Ти ще ме приемеш. Аз възлюбих хората, но те ме изпъдиха. Всичко трябваше да изгубя, за да Те намеря. И сега, когато съм пред Тебе, моля Те, приеми ме и ме благослови!” Това е кръст. Някой казва: “Голям е моят кръст.” – Какъв е твоят кръст? – “Цели 36 часа не съм ял.” – Това е малко кръстче. Друг някой казва: “Снощи ядох само сух хляб.” – И това е малко кръстче. –

"Нямам обуща, бос ходя." – И това е малко кръстче. – "Нямам нови дрехи." – Това е още по-малко кръстче. Ако се заемете да претеглите тези кръстчета, знаете ли колко малко ще тежат? За да се приготвят нашите копринени дрехи, знаете ли колко буби са пострадали? За да се изтъкат нашите памучни и вълнени дрехи, колко памук, колко вълна от овцете се е употребила? Обаче, когато хората живеят правилно и служат на Бога, всички тия жертви са оправдани. Тогава и бубите, и памукът, и овцете – всички се радват. Не живеят ли разумно, не служат ли на Бога, всички жертви отиват напразно.

Аз ви говоря това, понеже искам да ви предпазя от излишни страдания. Много от вас сте добри, но достатъчно е да дойде някаква малка причина отвън и да развали доброто, хубавото у вас. Казват, че мухите развалят доброто миро. Една муха е в състояние да развали мирото. Затова казвам: Затваряйте херметически мирото си, за да не влезе в него някоя муха! Това подразбира: пазете душата си, да не влезе в нея някакво горчиво чувство. Кой е коренът на всички злини? Коренът на всички злини е сребролюбието; коренът на всички злини е тщеславието; коренът на всички злини е гордостта; коренът на всички злини е гневът; коренът на всички злини е съмнението; коренът на всички злини е безверието. Апостол Павел казва: "Коренът на всички злини е сребролюбието." Луната е свързана със среброто. Много хора обичат да наблюдават месечината, но тя събужда злото в душата на човека. Защо апостол Павел казва, че коренът на злото е сребролюбието, а не любовта към желязото например или към златото? Освен това той казва, че двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. В това отношение луната е символ на двоеумния човек. Луната е много непостоянна в своите проявления. Тя е причина за големи пертурбации в природата. Много хора са удавени от приливите и отливите, които стават в моретата. Тези приливи и отливи се дължат на влиянието на луната. Тя влияе и върху много хора, наречени „лунатици", някои от които са пострадали в тези особени състояния. При все това мнозина казват: "Красива е луната!" Тя е красива само за умните хора.

И тъй човек не трябва да бъде като луната двуличен, двоеумен. Едно лице, един ум трябва да има той! Бъдете с едно лице като слънцето, което дава светлина и топлина даром на всички. Луната постоянно се мени: ту се пълни, ту се празни. Като се напълни, тя представя нещо подобно на слънцето, но скоро след това започва да се намалява, докато се изгуби съвършено и казва: "Сега нищо не давам." Не се минава много време и тя отново показва част от своето лице във вид на сърп. Учените хора се ползват от промените на луната за определяне на времето, а времето пък определя течението на живота. Добрият живот на човека се определя от слънцето, а лошият живот – от луната. В невидимия свят има по една

книга за всеки човек, в която се отбелязва положението на луната, когато човек греши, и положението на слънцето, когато човек върши добро. По звездите пък се определя, как човек може да направи някое изключително добро. Всяка звезда служи като символ на това специално добро, което човек може да направи в своя живот.

Коренът на злините е сребролюбието, т. е. коренът на злините е двоеумният човек, който е непостоянен в своите пътища. Оттук казвам, който иска да прогресира като ученик и да придобие повече знания, той трябва абсолютно да се освободи от лъжата. Освободи ли се от лъжата, животът му ще се осмисли едновременно и в трите свята: в материалния, в умствения и в сърдечния, т. е. във физическия, в духовния и в Божествения. За да дойде човек до това положение, той трябва да има характера на Аврама и неговата готовност за жертва. Бог му каза да напусне бащиния си дом и да отиде в Ханаанската земя и той послуша. Бог му каза да отиде в Египет и той послуша. Най-после Бог му каза да принесе единствения си син Исака в жертва и той го принесе. Бог не прие тази жертва, но само го подложи на изпитание, да провери неговата вярност. Големи изпитания мина Аврам, но изпълни волята Божия. Той беше богат човек, имаше много овце и говеда, но зад неговото богатство се криеше светъл ум, благородно сърце, мощен дух и възвишена душа. Сара беше сериозна, умна и честолюбива жена. Когато ангел Господен дойде в дома й, той й съобщи радостната вест, че след една година тя ще роди син. Понеже Сара беше на преклонна възраст, тя не повярва думите на Божиите пратеници и се засмя. Те я запитаха: “Защо се засмя?” Сара отказа, че се е смяла. Значи тя си послужи с лъжа. Тя не можа да повярва, че на такава възраст може да роди. Божиите пратеници й казаха: “За да ти покажем, че ти се засмя, след една година ще родиш син, който ще се нарече Исак.” Какво означава името Исак? – Смях. Значи Бог й даде син с такова име, каквото тя направи. Сара се засмя, защото не повярва, че може да роди син.

Сега аз говоря само за онези, у които съзнанието е пробудено, които са освободени от съмнение, от подозрение. Много хора се съмняват едни в други, обиждат се, че еди-кой си не ги поздравил. Представете си, че някой от вас е дълбоко замислен, наскърбен, отишъл далеч някъде в мисълта си, напуснал тялото си, решава някаква задача. Аз мина покрай него и не го поздравя. Питам: Трябва ли той да се обижда от това? Аз не го поздравих, защото този човек не беше в къщата си. Има ли смисъл тогава, като мина покрай вашата празна къща, да ви поздравявам? Който не разбира своето състояние, ще каже: “Учителят мина покрай мен, не ме поздрави. Той трябва да е недоволен нещо от мен.” Ето как човек изпада в съмнения. Това се дължи единствено на неразбиране на нещата. При това кой поздрав вие считате за най-добър? Подавате ли се на съмнения и подозрения, вие

постоянно ще изпитвате вътрешна скръб, вътрешно недоволство; ще лягате и ще ставате, но няма да бъдете доволни от себе си; ще учите, няма да бъдете доволни от учението си. Първото правило в живота: бъдете доволни от най-малките неща, които Бог ви дава. Искате ли да бъдете богоугодни, този е пътят. Казано е в Писанието: "Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани!" Ученикът не трябва да огорчава Духа със своите мисли, чувства и действия. Всеки ученик има физически, умствени и сърдечни задачи, които трябва правилно да реши. Да се разрушава е лесно, да се гради е мъчно. Гаденето е по-дълъг процес, отколкото разрушението. И двата процеса съществуват в природата, но благодарение, че тези, които градят, са повече от ония, които разрушават, в света има напредък, има еволюция.

Ученикът трябва да води съзнателен живот. Натъкне ли се на някакви сили, на някакви течения, които са непотребни за него, той трябва да ги избягва или да ги трансформира. В живота на ученика трябва да има правилно движение, което може да бъде резултат само на сили, които го подмладяват, които внасят в него жизненост и подем нагоре. Влезе ли в клас, ученикът трябва да се спре за малко в себе си, да види, на кое място да седне. За тази цел той трябва да бъде в съзнателна непреривна връзка с напредналите същества от невидимия свят. Този е пътят към самоусъвършенстване. Изпаднете ли в някакво тежко състояние, веднага повдигнете мислите си нагоре, свържете се с Бога и Той ще ви помогне да трансформирате вашите енергии, да минете от по-ниско на по-високо стъпало.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

23. Лекция от Учителя, държана на 5 май, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_05_09 Ще бъде жив
неделна беседа

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

Беседа, държана от Учителя на 9 май, 1926 г. в гр. София.

"Праведният чрез вярата ще бъде жив"

Апостол Павел казва: "Праведният чрез вярата ще бъде жив".

Мъчно е да се разбере, как тъй праведният чрез вярата може да бъде жив. Когото и да запитате днес, има ли вяра, казва: аз имам вяра. Да, всички хора имат вяра, но при това не живеят, а умират; в Христа вярват, а умират; в народа си вярват, а умират; в баща си вярват, а умират; във всичко вярват и пак умират. За каква вяра тогава говори апостол Павел? Аз наричам тази вяра "обикновена вяра", от която всички хора умират. Аз я кръщавам с думата "вярвания", защото вярата е един процес, основан на опитности от миналите векове. Тя е нещо преживяно, в което няма никакво съмнение. Щом има съмнение, то не е вяра. Тогава аз турям като максима в живота следните положения: чистота, която се опетнява, не е чистота. Вяра, която се обезверява не е вяра. Казвам: ако най-малката спънка в живота може да те спъне и ти да се обезвериш, това не е вяра. Чудни са хората като казват,че имали вяра. Ако вярата се губи така лесно, тогава твоят конец е много тънък. Така и съвременните философи употребяват някои думи или термини в един смисъл, а други учени ги употребяват в друг смисъл. Някой учен човек употребява едно изречение в един смисъл, а друг учен го употребява в друг смисъл. Та съвременните учени хора говорят още на вавилонски език! Между учените хора няма единомислие. Някои учени хора доказват едно нещо, а други доказват друго нещо. Вземете най-учените хора и ги запитайте, от какво произтича живота. Едни казват, че животът произтича от материята, други казват, че животът произтича от Духа т.е. те считат думата "Дух" за религиозен термин и затова казват, че животът произтича от силата. Те водят помежду си спор. Попитайте един учен човек, какво нещо е материята, ще схванете от него,че тази дума е полуопределена. Както и да е, но в края на краищата учените хора все ще дойдат до някакви заключения.

Сега ние казваме, че Слънцето изгрява от хоризонта. Питам: хоризонтът ли е причината за изгряването на Слънцето? Вие драсвате една кибритена клечка и запалвате огъня на огнището си. Клечката ли произвежда огъня в огнището? Ще кажете: този огън се накладе. Вие ли сте причина да се накладе този огън? Вие сте само една малка причина - драсвате клечката

кибрит и дървата пламват. Дърветата с хиляди години са събирали енергия и сега тя се прояввява във вид на топлина. Някоя майка казва: аз родих това дете. Такова раждане прилича като работата на онзи, който драсва клечицата и запалва огъня. Туй семе е расло с години, като е създавало постепенно своите условия. И сега службата на майката е като на онзи, който драсва само кибритената клечка и казва: аз родих това дете. Добре, ако ти си го родила, трябва да го задържиш, пък ако ти не си го родила, не можеш да го задържиш. Чистота, която се опетнява, не е чистота. Ти не знаеш, какво нещо е чистотата. И знание, което се явява и изчезва, не е знание.

Питам ви: кой е важният въпрос, който занимава съвременните учени хора? Съвременните учени хора се стремят, както се стремели и учените от миналите векове, да намерят оня жизнен елексир, с който да продължат живота си. И може би, десетки хиляди хора по целия сят се стремят да продължат живота. И всички религиозни хора проповядват безсмъртието на душата, като казват, че няма смърт вече. Но какво проповядват те? - Че след като умрат хората, пак ще бъдат богати и ще живеят. Значи, ако сега съм богат, след като ме оберат разбойници, пак ще бъда богат. Как ще бъде това нещо? Преди всичко смъртта е обир. Питам: имате ли съобщение от баща ви, който ви е обичал тук на Земята и заминал за онзи свят? Пише ли ви, какво има там? Пише ли ви и майка ви, която също тъй е заминала за онзи свят? Като ви задавам тези въпроси някои от вас, които ме слушат, ще кажат: виж, този човек отрича онзи свят. Та вие още не сте намерили онзи свят!

"Праведният чрез вярата ще бъде жив." Вярата е един процес на опитности. Значи, вярата почива върху знанието на миналите векове, което е опитано, което е доказано и обосновано. Вярата почива само върху неща, които са опитани и проверени вече. Ти вярваш в един човек, понеже си го опитал веднъж и дваж. Не можеш да вярваш в неща, които не си опитал. Ти вярваш, че Слънцето ще изгрее. Защо? Защото майка ти, баща ти, дядо ти са опитали това нещо. И ти, на основание на тяхната опитност, вярваш, че Слънцето ще изгрее. В това отношение, вярата е една опитност на целокупното човечество и частична опитност на всеки едного индивидуално. Има неща, в които ние можем да вярваме. Има неща, в които ние не можем да вярваме. Ние не можем да вярваме в неща, за които човечеството не е говорило. И в неща, които не сме опитали, също не можем да вярваме. Вие казвате: ама аз мога да хвъркам във въздуха. Как не! Ако птиците хвъркат, защо и ти да не хвъркаш? Някой казва: аз мога да живея и да плувам във водата. Защо не? Ако рибите могат да плуват във водата, защо ти, човекът да не можеш да плуваш? Ама аз мога да направя един тунел и да ходя под земята. Защо не? Това не е възможно! Ако

къртовете ходят под земята, защо и ти като човек да не можеш? Вярваш ли обаче, че можеш да носиш Слънцето на гърба си? Не е достатъчно само да кажеш, че можеш да носиш Слънцето на гърба си. Трябва да го туриш и свободно да се разхождаш с него из пространството и леко да го носиш. Ако допуснем, че аз мога да нося Слънцето на гърба си, това е само едно предположение, едно допущане, но не и вяра. За сега ние се занимаваме с по-близките неща, със самия живот.

И тъй, праведният чрез вярата ще бъде жив. Вярата е една опитност набрана от миналото, една мисъл, която е свързана със живата материя. Следователно, всякога, когато човек повярва, се образува една обща възможност, чрез която живите сили на природата протичат към него. Безверният човек е изолиран от самата природа. Безверието говори за един човек, който няма никакво съобщение с Божествения свят; човекът на живата вяра пък е този, който има общение с Божествения живот. И така е. Щом един човек изгуби живата вяра, вярата на външния свят, той е обсаден, той е в смущение. Същото е и с един град, когато го обсадят. Щом го обсадят, всички се изпоплашват. Защо? Защото нямат общение с външния свят. Така също и всеки човек, който изгубва вярата си, се намира в някакво смущение. Вие не се спирате да разгледате въпроса, защо сте смутени, но отдавате вашето смущение на някакви външни причини. В този смисъл, ние не трябва да изолираме живите същества. Аз считам всеки съзнателен, всеки разумен човек като живо същество, което може да помогне в напредването на нашия живот. Следователно, безсмъртието е колективна опитност на цялото човечество. Когато ви се роди някое дете, вие не искате да се движат само краката и ръцете на това дете, но искате и цялото му тяло да се движи, цялото дете да бъде живо. Всяка частица от тялото му трябва да бъде жива. Значи, вярата трябва да проникне в цялото ни вътрешно същество. Ако по този начин вярата проникне в нас, ние ще имаме една хубава опитност. Страхът ще излезе вън от живота и ние няма да се плашим от смъртта. Смъртта сама по себе си е процес, който показва нарушение на закона на вярата, или законите на разумния живот, или законите на Божествения живот.

Та казвам: не е достатъчно само да вярваш, че има Бог. Някои казват: аз вярвам, че има един Господ в света. Тази е обикновената вяра. Истинската вяра всякога образува една вътрешна връзка между две разумни същества. Това се нарича закон на вярата или закон на разумния живот. Силата, която образува тази именно връзка, ние я наричаме Любов; условията, които продължават този живот, ние наричаме разумност; пътят, по който този живот се развива, ние наричаме Истина. Следователно, ако вие не можете да намерите този път, ако вие не се развивате правилно в живота си, вие ще се раждате и ще умирате, ще се подмладявате и ще остарявате,

но това не е живот. Някой казва: аз вече остарях, много време живях на Земята. Не, ни най-малко не си живял, но ти си едно точило, което само ножове точи. Ти си една наковалня, на която само гвоздеи се правят. Ако това наричаме живот, в този живот няма никакъв смисъл. Тогава, в какво седи животът? Животът седи в онази вътрешна хармония с Бога, от когото си излязъл. Вие ще ми възразите: ама аз не познавам Бога. Щом не Го познаваш, ти си от смъртните хора. Твоят живот ще важи дотолкова, доколкото важи живота на жабата, или на кое да е друго млекопитаещо. Ама ние като хора имаме по-големи правдини. Някой казва: аз съм човек! Чудни сте вие! Ако умираш, никакъв човек не си. Ако умираш, никакви права нямаш, никакви правдини нямаш. Чудни са хората, като търсят права, като търсят свобода. И от кого ги търсят? - От хората. Събират се народи, събират се отделни общества, стачка ще правят. Ето на, в Англия сега има стачка. За какво? - Да се увеличи надницата на работника в мините с осем шилинга. Вие направете сметка колко струва една английска лира и оттам вижте колко са тия осем шилинга. Една английска лира струва всичко 20 шилинга, а те съставляват около 650 лв. българска валута. Питам ви: може ли това нещо да представлява някакъв идеал? Има един вътрешен идеал във всеки човек, но съзнанието на хората още не се е събудило, та да могат да го разберат. За пример, в сегашното общество се явяват болести и страдания, но нито един философ, или по право някои само, нито един писател не са се спрели да разгледат, кои са болезнените състояния в съвременното човечество. Причината за всичко това е, че нашите отношения към живата природа, към разумния живот не са такива, каквито трябва да бъдат.

Следователно, ние търсим подобрението на живота чрез палиативни средства. Стачки е имало още по времето на египтяните. Стачки има и в наше време. Всяка болест не е нищо друго, освен една велика стачка. Това, че стачкуват 3 милиона и 500 хиляди хора, то не е нищо още, но, когато нашия стомах или сърцето ни се разболее, когато толкова милиарди клетки се откажат да работят и обявят стачка, това разбирам стачка! Като се разболее стомаха, 10 милиона клетки стачкуват. Те казват: ние искаме от нашия господар да подобри положението ни. Ние искаме щото той да престане да ни дава биволско месо или изсушено свинско месо или тем подобни. Ние не можем да обработваме тази храна. Не искаме вече той да ни измъчва, да ни кара да вършим работи, които не са по нашето естество, нито са по нашите сили. Господарят казва: не, аз ви заповядвам! Хубаво, тогава ние няма да работим. Работата вече се усложнява. Сега господарят започва да преговаря със своите работници - слуги и ги пита, какво искат? - Ще ни даваш ли по малко варени картошки? После какво ще бъде второто меню? -Малко варен ориз с вода и малко сол. Господарят казва: добре, съгласен съм. Ами третото меню? - Варени сливи с малко масло. Добре,

тъй ще направя. Никакво точено! - Слушам. -Никакво винце! - Ами какво друго вместо вино? - Прясна топла водица. Това е резюмето на стачката. Господарят и работниците направят един протокол и отношенията се подобряват. Като се съгласят всички стачници на това нещо, отново започват работата си и господарят казва: най-после и моят стомах се подобри. Като се подобри малко, не се минава много време и господарят казва: чакай сега да си похапна и да си попийна малко. Но тогава се обявява още по-голяма стачка. Към стачниците на стомаха се присъединяват стачниците от белите дробове и тогава идва голямото зло.

И тъй, праведният човек ще живее според своите разумни разбирания на законите. Ние, съвременните хора, искаме да устроим живота си, но всеки се страхува от външните условия и казва: как ще прекараме живота си? Какво ще се страхувате? Това, което предстои да минете е определено. Ще кажете: как нима всичко е определено? Ето, в Америка и другаде по света, има учени англичани и всякакви други, които могат да четат по лицето, по ръцете, по главата на хората какво е написано за техния живот. Някои от тия учени могат да четат и по звездите, астролози се наричат те. Други учени, хироманти, физиогномисти могат с най-големи подробности да предскажат всичко, което може да ви се случи в живота. Те могат да предсказват, дали ще станеш професор, доктор, или какъв и да е друг; дали ще се ожениш или не; ако се ожениш, могат да ти кажат, какви ще бъдат очите на жена ти, сини или черни, колко деца ще имаш, ще живеят ли или не, ще имаш ли свекърва, как ще живеете с жена си и т.н. Всичко това може да ви се предскаже с точност, почти 90%. Един богат американец, дъщерята на когото се влюбва в един млад богат търговец отива при един американски френолог и му казва: господине, в името на вашата наука, определете по този портрет, може ли дъщеря ми да се ожени за този човек, или не може? Френологът разглежда портрета и казва на бащата: дъщеря ви не трябва да се ожени за този човек, защото след две години той ще я убие. И дъщерята послушва, не се оженва. Действително, друга някоя жена, за която този човек се оженва, след две години пострадва от него, той я убива. Казвате: това е едно съвпадение. Не е съвпадение, но е наука. Тази наука познава всичко. Пред нея са открити всички ония потайни качества, които се крият дълбоко в човешкия характер. Вие не гледайте, че някой човек се моли, ли че плаче, разкайва се като светия. Не, тази наука не се лъже. Това още не показва, че този човек може да бъде добър.

Ще ви разкажа един анекдот за такъв, привидно набожен турчин. Това станало във варненско някъде, още в турско време. Един евреин отивал за едно село и трябвало да мине през една гора. Той носил в чантата си много злато и се боял да не го срещнат някои разбойници. По едно време вижда

наблизо пред себе си един турчин, който хвърлил на страна от себе си халата си и се молил. Евреинът си помислил: ето този човек ми е спасител, той ще ми помогне, набожен човек е. Като свършва молитвата си, евреинът се приближава при него и му казва: господин ефенди, виждам, че си набожен човек. - Да, набожен съм. Ще ми направиш една услуга: в тази чанта имам много злато, искам да ме придружиш, да минем заедно с тебе през гората, да не ме срещнат разбойници и колкото струва труда ти, ще ти платя. Турчинът взима чантата в ръката си, но същевременно насочва пушката си към евреина и му казва: дай парите и веднага си върви! Ако не, ще те убия. Как, ти нали си набожен човек? Нали се молиш на Бога? Да се моля на Бога, това е моя длъжност, а да те обера, това е моя занаят. Това са схващания, това се разбирания на живота, това е морал.

Ние съвременните хора, мислим , че в изобилието, което имаме, седи животът. Не, външните условия, в които сме потопени, съдържат богатството на нашия живот. Човек може да бъде богат и да живее един нещастен живот, а може да бъде и най-сиромах и пак да живее един благочестив живот. Ще кажете: как тъй, човек да е сиромах да живее един щастлив живот? Да, някакво изкуство има този човек. Той е лекар, или някой виден художник, или някой виден цигулар и в което село отиде с това изкуство, може да се нахрани. Отиде в едно село, огладнее, отбие се при някой гостилничар и започва да свири. Гостилничарят остава доволен от неговата музика и му казва: “Ела да се нахраниш!” Друг път остане без дрехи, отиде при някой дрехар, започва да му свири и дрехарят казва: “Ела за това изкуство аз ще ти подаря един чифт нови дрехи!” Вие казвате: да, но съвременният живот не е така устроен! Питам ви: какво ще кажете за онзи голям скъперник, който никому пет пари не дава, но като срещне някоя красива, хубава мома, сърцето му трепне, разшири се и той отваря кесията си, с хиляди дава. Ще кажете: това е една слабост. Не, не е слабост, но този човек обича красотата и всичко жертва за нея. Тази красива мома не е глупава, очите й играят, а той разбира движенията й. Вие, които ме слушате, ще кажете: това не е набожно. Кое е набожното в света? Аз наричам набожен човек този, който никога в живота си не е казал лъжа; аз наричам набожен човек този, в ума на когото никога не е проникнала една изменчива мисъл и който е бил всякога чистосърдечен, не като някоя баба, но като човек с будно съзнание. Аз наричам набожен човек, този, който каквото е казал, изпълнил го е; той е човекът, който никога не е изменил на своите вътрешни убеждения. Само такъв човек аз мога да нарека истински набожен, истински религиозен. И тъй, религиозните хора не се създават, но такива се раждат. Те идват готови със своята религиозност.

Чувството на справедливост се среща даже и в най-нисшите животни. Ако вие обикнете едно нисше животно, в него ще се пробуди чувство на

признателност. В Индия има много опасни отровни змии, които човек може да привлече към себе си и те да станат за него безопасни. Аз срещнах един американец, който беше приближил при себе си една малка катеричка, която като го видеше, качваше се на гърба му, скачаше по него, скриваше се в палтото му и после слизаше долу на земята - радваше му се. Как е успял той да я привърже към себе си? Преди 15-20 години един американец среща професор Бъкли и го пита: Откъде идеш? - Ходих да гледам как маршируват бълхите. Защо се шегуваш? Да вярно е това, бълхите маршируват и то по всички правила на военната дисциплина. Хайде да отидем двама, да видиш, не е ли тъй, както ти казвам. Отиват те и наистина професор Бъкли вижда този господин, който говорил, заповядвал на бълхите, и те под неговите заповеди се строили на взводове, на полкове, разпределяли се по чинове: ефрейтори, офицери и други. Това става в една културна Америка! Казвам: ако бълхите могат да разбират езика на човека, как да не можете вие разумните хора, да разбирате езика на небето, на духовния свят! Някой казва: не мога да разбера този език. Значи, в човека има една вътрешна разумност, която може да се пробуди при специални условия.

Та когато ние говорим, че праведният ще бъде жив чрез вярата, ние разбираме сегашния живот. Ние не говорим и за миналото, ние говорим за настоящето, за сегашните условия, при които се намираме, защото при тия условия именно животът ни може да се изправи най-добре.

Ще ви приведа един пример, да видите откъде иде злото в света. Дядо Цоко, един български гражданин, който живял в един провинциален град, изпраща един ден своето 15-годишно момче на бакалина със следната поръчка: ще отидеш на бакалницата "Бяла риба", където има четири качества дървено масло - от 40 лв., от 50 лв., от 60 лв. и от 70 лв. Ти ще вземеш един килограм от най-хубавото масло, което струва 70 лв. Синът му отива на бакалницата, взима едно кило масло от 60-те лв., а 10-те лева задържа за себе си като ги скрива в джоба си. Връща се при баща си и му подава маслото. Бащата го пита: взе ли синко? Взех. От кое масло? От 70-те лева. Питам: защо синът лъже баща си? Защо не му каже: татко, дай ми 10 лева, трябват ми за нещо? Кои са вътрешните причини, които карат това дете, едва 15-годишно, да не поиска от баща си 10 лева, ами да ги скрива? Той търгува с баща си. Кой от вас, обаче не е взимал скришом от баща си пари? Няма нито един, който да не е взимал нещо скришом от джоба на баща си. Туй чувство у децата, да пооткраднат нещо от баща си, аз наричам невъзпитаност. Такова дете няма любов към баща си, няма любов и към майка си. С тази кражба то е внесло първата отрова в себе си. Ако това дете не се изповяда, не може да изправи живота си.Така човек спира своята еволюция. Много народи, като са лъгали, спрели са своята

еволюция и по този начин са изчезнали.

Когато Бог въведе евреите в Ханайската земя, каза им как трябва да живеят, как трябва да служат на Единния Бог. Единният Бог е Бог на любовта. Да повярваш в Единния Бог, ние подразбираме да повярваш в Бога на Любовта, в Бога на светлината, В Бога на свободата и в Бога на Истината. В Единния Бог се крият условията на безсмъртния живот. Днес се проповядва на хората: вярвайте в Бога, макар че ще умрете! Не е така. Да повярваш в Бога, значи да придобиеш живота и по този начин да намериш Бога в пълния смисъл на думата. Този, който вярва в Бога, в пълния смисъл на думата, ако страда от някоя епидемическа болест, било от чума или от холера, или от петнист тиф, с тази вяра именно той ще може да унищожи болестта. Петнистият тиф се предизвиква от бацили, които се размножават много бързо. Ако вярата на даден човек е силна, тя ще бъде в състояние да унищожи тия бацили. Вярата е процес, който спира размножаването на всички бацили и човек чрез нея се лекува. Заразителните бацили предизвикват отравяне на кръвта, която като се разнася из целия организъм предизвиква смърт. Но, вярата може да предизвиква обратни процеси. Тя предизвиква силно изпотяване, чрез което отровните вещества се изхвърлят навън от тялото.

Някои питат: как можем да се лекуваме чрез вярата? Ние трябва да правим ред такива опити, да се лекуваме чрез вяра. Например, можем да направим следния опит: да лекуваме скарлатината с топла вода, но приготвена по особен начин и да правим инжекции с нея вода. Има един особен начин, по който може да се вари водата. Няма по-хубаво лекарство в света от топлата вода, но трябва да знаеш как да я възваряваш , как да я топлиш. Най-сигурно лекарство, което аз зная за днес, това е топлата вода. Някой казва: хининът е добро лечебно средство. Не, хининът не струва нищо пред топлата вода. Опитали ли сте силата на това лекарство? Аз не говоря за студената вода от някой извор. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я турите не върху някой пушлив огън, не в обикновен гюм или тенджера, както вие правите, но върху силен огън и в съд от най-чисто злато. Следователно, вие ще сварите тази вода в златен съд и при това не при залез слънце, защото тогава тази вода няма да ви ползува, но когато слънцето изгрява, когато е на зенита. Ще кажете: това е суеверие! Да, суеверие, но според вас. Това е наука, която старите, вещите хора са знаели, но днес, след като са я изгубили, след като са я забравили, считат я за суеверие. Затова днес хората казват: хининът е едно сигурно лекарство. Да, сигурно лекарство е, но само временно, колкото да спре болестта т.е. да я подпуши. Казвам: най-мощното лекарство в света, това е горещата вода. И ако ние знаем, къде се намират най-хубавите извори, трябва да я донасяме оттам, даже и ако те са на разстояние 5-10 км. В селата трябва да

има най-хубава вода. Съвременните хора не знаят, каква сила се съдържа във водата. Има известни земни пластове, които са отровни, затова и водата , която минава през тях е отровна. Хората трябва да знаят, че водата е първият елемент на живота и винаги трябва да пият чиста вода.

“Праведният чрез вярата ще бъде жив.” Господ желае хората да живеят и затова е създал толкова много вода в света. Това показва, че всичкият живот е скрит във водата. Водата е най-добрият проводник на живота. И когато тя започва да изчезва от организма ви, той изсъхва, но след като внесете малко вода, в организма настава омекчаване. И онези хора, които по характер, по темперамент са кисели, имат малко вода в тялото си, онези пък които са съвсем флегматични имат застояла вода в тялото си. Водата в организма трябва да се намира в течащо състояние т.е. тя трябва да бъде в обръщение. Христос казва: “Вие ще бъдете живата вода. И тази вода ще извира от вас”. Съвременните верующи искат да им се даде “вечния живот”. Те мислят, че вечният живот ще бъде като парите или като житото, тъй ще се сипе той в хамбарите на хората. Не, вечният живот ще дойде, когато човек придобие истинското вечно знание. Някой запитва: ти вярваш ли в свети Никола? Русите не вярваха ли в свети Никола? И колко милиони риби му опекоха, но спаси ли ги той? Това е езичество. И когато ние спазваме божиите закони, няма да има робство в света. И когато повярваме в живия Господ, съвременният егоизъм няма да съществува. Господ е толкова великодушен, че само слуша, какви са нашите възгледи за живота. Той се интересува, когато някои спорят дали има Господ или няма. Някой учен казва, че има Господ, а друг казва, че няма Господ. Тогава Бог хване за космите този философ, който го отрича, поразмърда го малко и казва: “Моето философче!” Другаде пък някой държавник спори, Господ го хване за космите поразтърси го малко и казва: “Моят държавник!” Свалят този държавник от власт и казват: нека дойде друг на негово място! Кой създава кризите в света? - Господ. Някоя жена философства, не вярва в Бога. Господ казва на мъжа й: “Я стегни малко гема й, да видим колко знае!” Някъде мъжът философства. Господ казва на жената: “Я му стегни малко гема, да видим колко знае!”

Сега навред където погледнеш и жени, и мъже, и деца все плачат. Някой човек не върви в Бога, казва: сърцето ми се строши! Някой жена казва: сърцето ми се строши! Как може сърцето да ти се строши? Чудни са хората, които вярват, че сърцето може да се троши, да се чупи! Някой казва: умът ми се забърка! Как може да се забърка ума? За учения човек, за верующия човек сърцето не може да се чупи, нито умът може да се забърква, но щом вярва в 100-те хиляди лева и умът може да се забърка, и сърцето може да се чупи. Парите са сила за тия, които вярват в тях, а не вярват в Бога. Вървя по улицата еди ден, гледам – човек плаче. Защо? -

Парите си изгубил. Показвам му една златна монета, подавам му я и той се усмихва. Казва ми: вярно ли е това, че ми я даваш? - Вярно е, давам ти я. Взима я той и се усмихва. Този човек вярва в парите, а в мен, в думите ми не вярва. И като взе парите, не остана повече при мене, но ми каза: господине, имам работа в къщи, нямам време да седя тук. Питам: каква сила имат тия хора, които вярват в златото? Златото може да им се вземе, може и да им се даде. Та казвам: когато ние турим живота си в знанието, да вярваме в него, а не в парите, те ще изгубят за нас силата си. Сега хората са вложили живота си в парите , те имат цена за тях. И понеже се подчиняват на този закон, станали са идолопоклонници. Ние вярваме във всичко, но в Бога не вярваме. Срещнете когото и да е, който вярва в Бога и му кажете: моля ти се, в името на Бога дай ми 100 или 1000 лева на заем! И вижте, колко такива хора ще намерите. Пък и вас да опитат. И едните и другите сте такива. Защо ще опитвате хората? Аз няма да опитвам, в какво вярват хората, това не ме интересува. В какво вярвам аз това ме интересува. Аз често се проверявам, казвам си: може ли моята вяра да издържи на всичките мъчнотии, които срещам в живота? Аз вярвам в едно нещо, а именно: че цялото човечество не може да се обърне против мене. Половината може да се обърне против мене, но останалата половина няма да се обърне. Половината от човечеството ще ме обича, другата половина ще ме мрази. Омразата и обичта, това са двете страни на любовта. Туй е закон на поляризиране. Любовта не може да се прояви по един и същи начин.

Сега аз предавам думите на апостол Павел, който е казал: “Праведният чрез вярата ще бъде жив”. Можем ли ние съвременните хора да приложим тази вяра в икономическия живот? - Можем. Тя може да се приложи и в държавата. Свещениците, учителите също могат да я приложат. Тази жива вяра може да се приложи навсякъде. И тогава учителите и учениците ще застанат на почвата на взаимно уважение. Учителите ще имат уважение към учениците си, както и към себе си. Свещеникът ще има уважението на своите пасоми, но и той ги уважава. Държавникът ще бъде уважаван от гражданите, но и той ще ги уважава, без да прави разлика между богати и бедни. Всички хора трябва да имат еднаква почит като души. Казват: пред закона всички хора трябва да бъдат еднакви. Да, в съзнанието на държавника, в съзнанието на свещеника трябва да живее свещения закон на Бога: всички хора трябва да бъдат еднакво почитани пред Господа. И всеки съдия, всеки държавник не трябва да прави разлика между хората. И казва Писанието, че Бог не гледа на лице, но на сърце. Следователно, онези, които изпълняват волята Божия, които служат на закона на Любовта, винаги трябва да имат на своята страна Божията подкрепа.

“Праведният чрез вярата ще бъде жив.” Онзи, който има семейство, не е ли добре за него да има Божието благоволение в дома си и жена му да е здрава, разумна, да го обича и да бъде в мир с него? Онези семейства пък, които имат деца, синове, дъщери, не е ли добре за тях да имат Божието благоволение, децата им да ги обичат и почитат и да им върви всичко по мед и масло? Щом се смущавате, това показва, че живеете в една гъста материя, че имате някакви слабости. Всяко съмнение, всяко разтревожване показва слаба вяра. Всяко безверие пък показва, че имате някаква слабост. Вие казвате: ама може да ме срещне някоя мечка, може някой да ме нападне и да ме убие. Това са само предположения. Вярата изключва всякакви противоположности в живота. Не е достатъчно само да вярвам, но като тръгна на екскурзия, аз ще взема в чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хляб, десет ореха, три ябълки. Това ми е достатъчно. После, като стигна на определеното място, сам ще си наклада огън, сам ще си стопля вода, ще сваля ризата от гърба си и сам ще я изпера, няма да чакам помощта на никого. Най-добрият майстор съм аз. Най-после ще пия и от еликсира на новия живот - топлата вода. Попитали вълка, защо вратът му е дебел? Защото сам си върша работата. Някои изопачили тази поговорка. Дебелият врат подразбира разумно организиран врат, който държи здраво главата. Казват за някого: дебел му е вратът. Дебел му е вратът, но утре чуеш, че умрял от апоплексия. Казвам: не, вратът му не е дебел, напротив, много е слаб и тънък. Хора, които не умират, имат дебел врат, а такива, които умират имат тънък врат. Всички трябва сами да си вършим работата. Ние трябва да имаме свещени възгледи за истината. Например, знаете ли какво нещо е истината? Някой казва: не може без лъжа в живота. Как да не може? Че лъжата е най-голямата отрова в света! Някой казва: да се обичаме! Всякога можем да се обичаме. Като обичаш, ти правиш добро на себе си. И като се стремиш към Истината, ти пак повдигаш себе си. А като повдигаш себе си, ти ставаш стълб на човечеството. Сега няма да се занимаваме с това, да говорим, че трябва да се обичаме, но всеки трябва да даде пример на другите. Мнозина от вас като слушате казвате: до тези неща още не сме доизрасли. Тогава докъде сме доизрасли ние съвременните хора? - Израсли сме до мястото на съмнението. Никога не е имало век с толкова големи съмнения, какъвто е сегашният. Каквото и да говориш на хората, всеки ще те погледне със съмнение и ще си каже: дали говориш Истината или не? Ако отидеш при някой търговец да купиш нещо и той никога няма де ти каже Истината.

Сега, преди Великден влизам в дюкяна на един евреин да купя чинии. Избрах едни чинии, питам го: колко струват тия чинии? - Едната 20 лева. Не скъпи са, казвам му. Не струват толкова. Виж колко трябва да платим, направи си точна сметка, ние не сме богати хора. Той отстъпи по 2 лева,

значи по 18 лева едната. Казвам му: слушай, аз виждам фактурата на стоките ти, зная колко струва всяка паница. Те не ти струват повече от 7 лева. Аз ти давам по 12 лева на чиния. Значи, печелиш по пет лева, това ти е достатъчно. В това време, когато се пазарувахме, евреинът бутна една от своите чаши, тя падна на земята и се счупи. Казвам му: видиш ли, това, че чашата се счупи показва, че ти не говориш Истината. Ако дадеш чиниите по 12 лева, ние ще ти платим и счупената чаша. Така и ние, съвременните хора, като речем да излъжем, веднага счупваме една чаша. Лъжем ли, ще се чупят нашите чаши. Какво нещо са чашите. Кажеш ли една лъжа щом се върнеш дома си или чаша си счупил, или жена ти се разболяла, или детето ти заболява и умира и т.н. Внесете ли истинската жива вяра в света, ще внесете и истинските хигиенически условия. Първите хигиенисти трябва да внесат живата вяра в Бога без никаква лъжа! Отвикнеш ли един човек от лъжата , той ще вярва в Бога. Човек, който иска да се учи, ще вярва в Бога, ще живее без никаква лъжа. Трябва да направите един опит. Как ще опитат един българин, например? Най-първо ще му дадат 10000 лева, да отиде до едно място и да се върне назад. После ще му дадат 100000 лева, да видят, дали ще бъде честен във всичките си отношения, да не каже нито една бяла лъжа. Та казвам: при една жива вяра може да се вложи друга култура, различна от сегашната. Само така може да се възпита бъдещето поколение. За да се възпита новото поколение, изискват се други условия, различни от тия, които засега съществуват. Затова, обаче трябват и съответни учители и свещеници. Какви са те? - Трябват ни учители, свещеници, военни, родени за своята работа. Нека имаме военни, но такива, които да носят Любовта, Мъдростта и Истината в себе си. И нека воюват те, но без да убиват. Нека свещеникът проповядва, но по всички правила на Любовта, Мъдростта и Истината! Туй значи вяра!

И тъй, праведният т.е. разумният човек чрез вярата ще бъде жив. Следователно вярата има практическо приложение в живота. Ако работите са забъркани, ако си болен, хилав, ако си фалирал като търговец и всичко ти върви назад, приложи живата вяра в живота си и виж, как работите ще тръгнат напред. Разправяше ми един приятел следното нещо: по едно време всичко ми беше тръгнало назад. Каквото предприемех, все не ми върви. Най-после ми дойде почти до самоубиване. Решавам, обаче да живея по друг начин, да се обърна към Бога. И когато измених възгледите си за живота, когато реших да живея по Бога, всички спънки, всички мъчнотии в живота ми се измениха, взеха друг характер. Затова казвам: разумната вяра е нова посока на живота. Когато тази вяра дойде, тя ще внесе стабилност в умовете ни, стабилност в чувствата ни и стабилност в нашите постъпки. Не казвам, че съвременният стой е лош, но и най-лошият строй при идеалните хора ще се смекчи, пък и най-добрите условия при неразумните хора ще се развалят. Сега трябва да излязат на

лице най-разумните хора и да учат човечеството на този нов път.

Та всички трябва да бъдем мощни! В това трябва да се вярва. Сега у нас, някой професори разискват по въпроса за душата. Едни казват, че има душа, а други казват, че няма душа. Води се спор. Казвам: душата се отличава по това, че тя ще внесе смъртта в живота. Тя е виновница за смъртта. Духът пък е внесъл живота. Следователно, щом има смърт има и душа, щом има живот, има и дух. И понеже хората не вярват в душата, тя всеки ден ги души. От мое гледище, питам: има ли човек в света, който да не умира? - Няма. Защо? - Защото душата ги души. Понеже хората не вярват в душата, смъртта всеки ден ги души. Значи те умират, защото има душа. Като не вярват в нея, тя по закона на духа, ги души. Седнали сега професорите да спорят, има ли душа или няма. - Има, как не! Защо? Защото хората се удушват. Има ли живот? - Има. Защо? - Защото хората се раждат. Когато хората умират, те живеят по закона на душата, а когато живеят, то е по закона на духа.

Аз би трябвало да ви говоря по новите биологически закони, защо човек умира. Умират клетките само, а живее целият организъм. И когато човек умира, умират само влоговете на фирмата, а не и самата фирма т.е. не и самите членове от фирмата. Следователно, щом се занимаваме с въпроса има ли душа или не, трябва да знаем, че душа има, защото има смърт. Живот има, защото има и дух. Човек трябва да умре, за да отвори пътя на новия живот. Когато едни умират, други се раждат. И тъй, в едно отношение смъртта е условие за живот; и животът в едно отношение е условие за смъртта. Това са промени, които стават в живота. В моите очи душата ражда смъртта, а духът ражда живота. Можете ли да приемете това? Когато Бог направи Адам, остави го сам в рая. Бог вложи жива душа в него, но той като не можа да задържи тази душа в себе си, извади я навън. Жената е тази жива душа, която Адам извади извън себе си и с това създаде смъртта. Жените са проводници на смъртта. Някои казват: жената е носителка на културата. Да, тъй е казано само, че жената внесе културата, но в същност тя внесе смъртта.

Какво нещо е смъртта? - В смъртта човек научава велики неща. Когато дойде смъртта, човек започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи още, а щом дойде живота, хората започват да мислят за по-леки работи. Следователно, всеки ден душата мени формите си, а това сменяване ние наричаме смърт. Душата още не е дошла до една постоянна форма. Тя не е завършила своето развитие. Ней предстои да мине още през милиони форми. И когато дойде до своята последна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слее с духа. И тогава вече няма да има душа и дух. Какво ще има? - Вечният живот ще излезе на сцената.

“Праведният чрез вярата ще бъде жив.” И тъй, постарайте се да внесете тази жива вяра в себе си, защото само тогава вашият живот ще се осмисли.

Беседа, държана от Учителя на 9 май, 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_05_09 Място на добродетелите
лекция пред специалния клас

МЯСТО НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

Двадесет и шеста лекция
9 май 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Как бихте представили символически Доброто?

Отговор: Във вид на плод.

Любовта?

Отговор: Във вид на сърце.

Значи сърцето е място, дето постоянно стават втичания и изтичания. На какво можете да уподобите Истината?

Отговор: На запалена свещ или на пламък.

Мъдростта?

Отговор: На един добре узрял плод.

За следния път направете опит да поставите всички добродетели – Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел, милосърдие, кротост, въздържание, търпение на съответно място в човешкото тяло. Ще видите на какво можете да уподобите добродетелите. Като разглеждате плодовете в Природата, ябълката и крушата например, виждате, че те се различават по форма, по цвят, по вкус и т.н. Какви причини са създали това различие: външни или вътрешни? Ако изследвате соковете на ябълката и на крушата, ще видите, че в химическо отношение те се различават едни от други. Образуването на соковете е умствен процес. Значи ябълката и крушата се различават и в умствено отношение. Изобщо където се извършва химически процес, там има разумен живот. Горната част на крушата обикновено е заострена, а ябълката е валчеста. Има ябълки, на които горната или долната част понякога е заострена, но изобщо ябълката е валчеста. Обаче от формата на ябълката или на крушата не може да се

съди за направлението на соковете – дали текат надолу, или нагоре. Като изучавате естествените науки, можете да се спрете върху следния въпрос: „Защо листата на тополата не окапват всяка есен по един и същи начин?“ Който е наблюдавал това явление, той е забелязал, че някоя есен листата на тополата окапват първо горе и в средата, а по-късно, към края на есента – в долната част. Друга есен се забелязва точно обратното: първо окапват долните листа, а после горните. Някога пък окапват средните листа, а после останалите. По това явление съдят за зимата – кога ще бъде най-студена: в началото, в средата или в края. Това показва, че дървото е чувствително и може да предскаже кога ще бъде най-студена зимата: в началото, в средата или в края си.

Учените са наблюдавали следното явление в живота на растенията: като посадят едно дърво при някой сипей, изложен на слънце, след време от корените на това дърво започват да излизат клончета. Това се дължи на особен род спящи пъпки при корените, които при дадени условия могат да се развиват в клончета, а при други – в стъбла. Този закон се отнася и до човека. Например ако на човека се отнемат духовните елементи и се заместят с материалистически, той ще се превърне в корен, т.е. ще стане материалист. В него ще се развие симпатичната нервна система за сметка на умствената. Това е забелязано в българите. Срещате някой селянин – сух, слаб като чироз. След време селяните го избират за кмет на селото си. Какво става с този човек? – Не се минава много време, година или две най-много, той надебелява, развива благоутробие и всякаква сухота в него изчезва. На какво се дължи това надебеляване? – На развиване на симпатичната нервна система. В симпатичната нервна система се крият корените на живота. Щом се дадат условия на корените да се развият, човек надебелява. Отнемете ли богатствата на човека, той започва да мисли и отслабва. Слабият, сухият човек повече мисли, а пълният повече чувства. Философите, критиците са повече слаби, сухи хора. Те мислят много.

Значи ако човекът е поставен при благоприятни условия за развиване на неговия ум, той ще има добре развито тяло. В това отношение светлите идеи играят роля на невидимо Слънце. Те упражняват влияние върху развитието на мозъчната система. Те внасят повече Светлина в ума, а с това подобряват културата не само на отделния човек, но и на цял народ. Този народ минава за идеен. Когато един народ стане безидеен, това показва, че му са дадени добри условия за развиване на корените на неговия живот, т.е. на симпатичната нервна система. Този народ става материалист и в него се развива съответна култура. Ако отидете в Америка, ще видите, че у американците е силно развита мозъчната система, вследствие на което те са повече сухи, слаби хора. Обаче как ще си обясните факта, че между американците именно, които са много енергичен и здрав народ, има

толкова много неврастеници, колкото в никой друг народ? Това явление може да се обясни като някаква предпазна мярка от страна на Разумната Природа. Понеже американците са склонни към материализъм, затова симпатичната нервна система у тях постоянно се атакува, за да не би мозъчната им енергия да слезе долу, в стомаха, и да благоприятства за развиване на материализма. По този изкуствен начин Природата тонира нервната система на американците. Американецът изпива по една-две големи чаши горещо кафе и веднага след това изяжда една голяма порция ледено. Така той разваля зъбите си, разстройва стомашната си система. Това е крив начин на хранене, но за да го предпази от материализма, от чрезмерно развиване на симпатичната нервна система, Природата го е оставила да живее временно с това заблуждение. Днес американците усилено работят именно в това направление – как да се освободят от неврастенията.

Не само американците имат страдания, но всички съвременни хора са изложени на страдания. Всички хора търсят начин да се освободят от страданията. Те не подозират, че страданията са благо за тях. Ако съвременните хора не страдаха, те щяха да бъдат крайни материалисти и в това отношение между тях и млекопитаещите почти нямаше да има разлика. Каква култура можете да очаквате от човек, който има пълни хамбари с жито, пълни складове с вина, с храни и т.н.? Този човек не мисли за нищо друго, освен за ядене и за пиене. Какъв смисъл има такъв живот? За материалиста по-добър живот от този няма. На другата страна на живота пък срещате един сух, слаб човек, който по цял ден чете и размишлява. Той яде сух хлебец, но и на това е доволен. Понякога и той мечтае за богат живот, но не само че не му се дава, но му се взема и това, което има. Ако му се даде това, което иска, той ще се превърне на корен, ще стане голям материалист. Разумната Природа му казва: „Понеже богатият е взел всички материални блага и се е превърнал в корен, за тебе остават духовните и умствените блага. Ти трябва да се превърнеш на клон. Той ще живее в корените на живота, а ти – в клоните."

Това са крайности в живота, с които Природата си служи в редки случаи за разрешаване на известни въпроси. Обаче разумният човек не живее в крайности. Той уравновесява енергиите, които текат в корените и в клоните на неговия организъм. Щом соковете в неговия организъм текат правилно, той се развива нормално. Щом става въпрос за страдания, човек трябва да различава кои от тях са необходими и кои – ненужни. Има страдания в живота, през които човек неизбежно трябва да мине. Те са предвидени от самата Природа. Разумните страдания представляват необходимата тежест в парахода или в лодката, когато плуват по водите на моретата или океаните. За да могат една лодка или един параход да плуват

по водата, на дъното си те непременно трябва да имат известна тежест. Тежестта уравновесява движението на парахода. Без тежест параходът не може да се държи в равновесие. Следователно страданията не са нищо друго освен тежест, т.е. баласт, който държи в равновесие силите на човешкия организъм. Ако тежестта е необходима, за да държи парахода в равновесие, това не значи, че той трябва да се претовари. Всеки параход трябва да се товари само толкова, колкото може да издържа. Така натоварен, параходът ще пътува от пристанище на пристанище: ще стоваря една стока и ще товари друга. Когато параходът не се движи на повърхнината на водата, а само до известна степен е потънал във водата, това показва, че той е много натоварен. Щом стигне до пристанището и се разтовари, той олеква и плува по повърхността на водата. Същото може да се каже и за човека. Има моменти в живота на човека, когато той се чувства много натоварен.Той казва: „Големи страдания имам." Какво трябва да направи тогава? – Да отиде на пристанището, да се разтовари малко, докато му олекне. Обаче влезе ли в бурното море, той веднага трябва да се натовари, да пази равновесие всред бурите на живота.

Сега кои страдания наричате големи? Ако няма къща, служба или нещо материално, човек не може да каже, че има големи страдания? Човек е богат не само когато има материални приходи, но и когато може да диша и да издиша. Какво по-голямо богатство или какъв по-голям приход може да иска човек от дишането и издишването? Който може да диша правилно, да мисли правилно и да яде правилно, той е придобил големи блага в живота. Той има условия човек да стане. Не диша ли правилно, не яде ли правилно и не мисли ли правилно, той няма условия човек да стане. Ако младото поколение работи в това направление: да диша, да мисли и да яде правилно, то ще разполага с един плюс в бъдещето си. Не работи ли, в бъдещия живот то ще носи ред минуси. Минусите се пишат с чертички, които в българския език се наричат тирета. Има писатели, които много си служат с тирета. Тези тирета не са нищо друго освен минуси в техния живот. Минусите в живота на човека говорят за един неразумно прекаран живот. Някои писатели и учени хора си служат с многоточие. Многоточието означава недоизказани мисли. Някой започва да пише: „Аз... мога..." – Какво може този човек? Ако е умен, той от всичко се учи. Който не е умен, чрез многоточието той изказва известно съмнение. Всъщност какво означават недоизказаните работи? Какво означава многоточието? Който си служи с многоточие, той е многоцентров човек. Какво можете да очаквате от човек, който има много центрове? Сегашният живот на хората не е нищо друго освен непрекъсната верига от изпити. Днес всички хора държат матура. Някои казват: „Как ли ще преживеем?" – Няма какво да мислите за преживяването си. Вие държите матура. Следователно или ще издържите матурата, или ще ви скъсат. Ако ви

скъсат, ще умрете, а това показва, че имате душа. Ако издържите, ще оживеете, а това показва, че имате Дух. С други думи казано: смъртта настъпва като резултат на анормалните чувства в човека. Когато чувствата на човека взимат връх над мислите, той преждевременно умира. Когато човек мисли само за ядене и за пиене, когато преяжда, той преждевременно умира. Ако човек живее разумно, той може да достигне 100-120-годишна възраст.

Изкуство е човек да издържа на външни противодействия, на външни мъчнотии и изпитания. Например срещате един радостен, весел човек. Ако му кажете, че е профан, голям невежа, той веднага се изменя. Тези думи го спъват. Какво означава думата профан? Англичаните употребяват думата профейн в смисъл на светски човек, на когото не може да се разчита. Думата невежа пък означава незнаещ човек. Човек трябва да дойде до такова положение, че каквито и колкото и обидни думи да му кажат, така да ги приеме, като че не се отнасят до него. Отивате при един човек и му казвате, че е заразен от туберкулоза. Той веднага побледнява, уплашва се и започва да плаче. Какво страшно има в тия думи? Той не знае ли, че рано или късно все трябва да умре? – „Поне да си поживее човек.“ – Какво ще създаде, ако живее по-дълго време на Земята? – Все ще създаде нещо. Ето, четири години вече как изучавате окултната наука. Какво особено създадохте? Някой от вас казва: „Да стана министър в България, аз зная какво ще направя.“ – И това е възможно. Всеки може да стане министър, но важно е какво ще направи като министър. Ако някой негов приятел го посети, той ще му каже да дойде друг път. Докато няма власт, човек много обещава, но щом получи власт, той се повлиява от обкръжаващата среда и постъпва по друг начин. Човек трябва да бъде доблестен, разумен, да знае как да постъпва. Представете си, че един богат, но добър господар дава всеки ден на слугата си по един килограм хляб и по десет лева, за да ги носи на една бедна вдовица. Слугата занася хляба, но парите задържа за себе си. Господарят се интересува за положението на бедната вдовица и често пита слугата си за нея. Слугата казва, че бедната вдовица е добре. На края на годината положението на слугата се подобрява, но това на вдовицата се влошава. Ако господарят провери как слугата е изпълнил възложената му от него работа, какво ще излезе? Какво е придобил слугата със задържането на парите за себе си? – Не само че нищо не е придобил, но много неща е изгубил.

Краят на нещата е важен, а не началото им. При създаването на човека има един момент, когато той напълно се оформя. Този момент е най-важен. Той е моментът, когато се завършва създаването на дихателната система. В този момент Ангел слиза от Небето, драсва клечка кибрит и запалва огъня – животът на човека се проявява. До това време всички системи в човека са

приготвени, чакат само запалването на клечицата кибрит, за да се прояви деятелността на дихателната система. В този момент детето излиза от утробата на майка си и заплаква. Плачът се придружава с първото вдишване. Детето започва вече да диша и да издиша. Докато е в утробата на майка си, детето се мъчи. Щом излезе вън от утробата, то започва да плаче. Плачът показва, че свещта е запалена. Следователно ще знаете, че реализирането на дадена добродетел е свързано с големи мъчнотии. Всяка добродетел представлява един организъм, който постепенно расте и се развива, докато се прояви дихателната система. Щом дихателната система се прояви, човек ражда една идея, която започва да свети. Светлината Ǎ показва, че тя е вече запалена, т.е. че е родена. Да родиш една добродетел, т.е. да я проявиш, това показва, че връзката между човешката душа и Бога е правилна. Също така и връзката между мислите, чувствата и действията на човека е правилна. И тогава, който среща препятствия в живота си, той трябва да знае, че причината за това не седи в неговата съдба, но в неговата неразумност. Съдбата, както и Разумната Природа, са всякога добре разположени към всички живи същества по лицето на Земята.

Съвременните хора обичат да си помагат, но не знаят как. Когато дават пари на някоя бедна, но честолюбива жена, тя се обижда. Как да Ǎ помогнат, без да я обидят? Те виждат, че всеки човек има свои характерни черти, които трябва да познават, за да знаят как да се отнасят с него. Така трябва да му се помогне, че да не се засегне достойнството му. Според мене правилният начин на даване на парична помощ на хората седи в следното: ти, който помагаш, трябва да имаш една каса, пълна със злато. Ако искаш да помогнеш на някого, ще му пратиш по пощата ключа от касата си с бележка да вземе ключа, да отвори касата, която се намира на еди-коя си улица и на еди-кой си номер на къщата, да вземе колкото пари са му нужни и да върне ключа на определения номер. Когато се улесни, след година или повече, той трябва да върне парите назад. По този начин много хора ще могат да се ползват от касата, без да се накърни тяхното честолюбие. Рекат ли само да вземат, без да връщат, в скоро време касата ще се изпразни. Мнозина казват, че благата са общи за всички и очакват на другите хора – от тях да получават, а те нищо да не дават. Това не е естествено положение. Правилно, нормално положение е, когато всички вземат и дават. Това е правилна обмяна между хората. Който мисли само да взема, без да дава, той пакости сам на себе си. Той проектира тази мисъл в пространството и по този начин заразява хората с нея. Обаче ако дава и съзнава, че трябва да се дава, той проектира тази положителна мисъл в пространството и помага за развиване на щедростта между хората. Ако хората само вземат пари от касата, а нищо не дават, в скоро време касата ще се изпразни. Това е материалната страна на въпроса за взаимопомощта между хората. При днешните условия на отношенията си

хората са изработили доста добри методи за взаимоподпомагане. При това всеки помага според онова, което е изработил в себе си, според своя характер.

Методите, с които светът си служи, са доста добри. Много примери има из живота, които определят характера на човека. Един беден човек проси от двама души: първият от тях е религиозен, вярващ човек, вторият не вярва в Бога. И двамата обаче са богати. Първият не дава помощ на сиромаха, а вторият дава. Просякът се обръща към последния и го пита: „Господине, кога да върна парите?“ – „Когато можеш.“ Какво показва това? – Това показва, че веруюто не определя характера на човека. Има светски хора, безверници, които са по-щедри, по-благородни от вярващите. Значи в човека живеят два Бога: външен и вътрешен. Вътрешният Бог създава естествени отношения между хората. Естествените отношения между хората имат за основа Любовта и Истината. Дойде ли някой при вас да иска нещо, нито той мисли да ви излъже, нито вие него. Обаче има и изкуствени отношения между хората, които трябва да се избягват. Отива един човек при друг и мисли, че той няма да се отнесе добре с него. Ако той вярва, че Бог живее в човека, този човек ще се отнесе към него така, както Бог постъпва.

И тъй, смисълът на живота седи във взаимопомощта, във взаимното помагане. Законът за взаимопомощта гласи: никаква връзка не може да съществува между хората, докато те не са проникнати от силното желание взаимно да си помагат. Между клетките на организмите съществува едно сплотяване с цел взаимно да си помагат. В това взаимно помагане се заключава благото на целия организъм. Когато клетките се индивидуализират и всяка от тях започне да мисли и да живее за себе си, настава смърт за целия организъм. Щом организмът умре, те се разпръскват из пространството. След време те започват да тъжат едни за други, отново се събират и заживяват задружно. Законът за взаимопомощта трябва да съществува във всички общества. Те трябва да съставляват един общ житен клас, да имат желание да си помагат взаимно по мисъл, по чувства и материално.

Сега, когато говоря за Доброто, нека напишем тази дума на няколко езика: добро (на български) good (на английски) gut (на немски) bien (на френски) bona (на италиански). Каква е разликата в доброто на различните народи? Когато българинът пише думата добро, той иска да каже, че всяко нещо в живота трябва да има корени – д, но трябва да има и клони – б. Когато узрее, плодът трябва да се хване с ръка – р, и да се изяде. Буквата р е силна. Тя показва, че българинът иска да придобие Доброто чрез насилие. Тази буква препятства на българина в Доброто. В думата радост буквата а

смекчава силата на буквата р. В думата good се вижда разумността, интелигентността на англичанина. Той казва: „Всяко растене трябва да започва от корените. Когато плодът узрее, аз ще имам грижа да го поставя в хамбара.“ Българинът казва, че растенето трябва да започне от клоните. В това седи психологическото различие между българина и англичанина. Българинът вярва в щастието, а англичанинът – в работата. Той казва: „Човек трябва да работи. Времето е пари. Като работи, човек може да печели.”

Да се върнем към въпроса за страданията. Несгодите, страданията представляват малък баласт в самия живот, който внася стимул в човека. За да уякне, човешкият Дух се нуждае от външни препятствия. Чрез външни препятствия или изненади хората могат и да се лекуват. Например българите лекуват треската чрез уплаха. Върви един трескав човек по пътя, трепери от студ – тресе го. В това време от някой прозорец изливат върху него един котел студена вода. Болният се стряска и веднага оздравява – треската го напуща. Хората са възприели този метод от Природата. Например, за да освободи човека от едно зло, Природата му изпраща друго зло, по-голямо от първото. Като се намери в това положение, човек веднага се примирява с живота. И тогава той казва: „Ела зло, че без тебе е по-зле.“ Не е въпрос по този начин да се лекува човек, нито по този начин той да се справя с мъчнотиите в живота. Човек трябва да има една основна идея в живота си, която от нищо да не се разколебава. Тя трябва да бъде канара в неговия живот.

Сега на всички ви препоръчвам следното: всеки от вас да си избере някакво изкуство или занаят, но да го усвои в съвършенство. При всички случаи в живота си той трябва да разчита на това изкуство. Започнете да изучавате различни занаяти: обущарство, шивачество, плетачество, градинарство и т.н. Други пък нека изучават лечебните свойства на билките. Също така изучавайте признаците, по които да познавате промяната на времето: кога ще бъде топло или студено, дали ще вали дъжд, или не. Като научите тази част от метеорологията, тръгнете по селата да улеснявате селяните: ще им кажете дали зимата ще бъде студена, или не, какво сено трябва да употребяват за овцете си и т.н. Изобщо вие трябва да имате такъв занаят или такова изкуство, с което да си пробивате път навсякъде.

Упражнението, което ви дадох миналата седмица за цветовете на светлината, ще го продължите още една седмица. Всеки ден ще изучавате по един цвят от спектъра. Следете кои цветове през кои часове на деня преобладават. Това е работа за вас. Червеният цвят например действа върху аурата на човека, прави го активен. Портокаловият цвят действа върху личния живот на човека, прави го голям индивидуалист. Жълтият

цвят дава простор и успокояване на ума. Колкото повече навлизате в тъмните цветове, например в тъмносиния, вие усещате тъга, скръб в душата си. Светлите цветове – ясносиният, ясножълтият, действат успокоително върху нервната система. Синият цвят е среда за духовния живот на човека. Зеленият цвят регулира магнетичните и електричните течения в човешкия организъм. Той е свързан с растенето. Който иска да расте и здрав да бъде, той трябва да се свързва със зеления цвят. Виолетовият цвят има отношение към волята на човека. Като изучавате влиянието на цветовете, започнете по следния ред: понеделник – червения цвят, вторник – портокаловия, сряда – жълтия, четвъртък – зеления, петък – ясносиния, събота – тъмносиния, неделя – виолетовия.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Място на добродетелите
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_05_12 Целомъдрие и великодушие
лекция пред общия окултен клас

ЦЕЛОМЪДРИЕ И ВЕЛИКОДУШИЕ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се теми от зададената свободна тема.

За следния път пишете пак върху някаква свободна тема. Сега ще ви задам няколко въпроса: кое е най-важното качество на идеалния мъж и кое – на идеалната жена? Както виждате, не е лесно да се отговори на тези въпроси. Някои ще кажат, че едно от важните качества на жената е справедливостта; други – нежността; трети – разумността и т. н. Справедливостта, нежността, разумността са общи качества, които не принадлежат само на жената. Любовта също така е общ принцип, общо качество, което не принадлежи само на жената. Кажете поне едно специфично качество на жената, което я определя в най-идеален смисъл като жена. Каква дума може да се употреби вместо думата жена? В българския език думата жена е изопачена. Някой ще каже, че тази дума може да се замести с подобната ней "майка". Казвам: всяка жена не може да бъде майка и всяка майка не може да бъде жена в пълния смисъл на тази дума. Ако под понятието жена разбираме противоположния полюс на човека, тогава как трябва да наречем жената? В този смисъл понятието жена можем да заместим с думата дева, девица. От тази дума българинът е изкарал думата див, обаче думата дева в първоначалния език е означавала Божествена. Ако думите жена, майка, дева се наредят във възходящ ред по степен, първо място от тях заема девицата, после майката и най-после жената. И тъй думата дева означава истинското понятие жена. Питам сега: кое качество на девицата я определя като такава? (— Чистота, целомъдрие). Целомъдрието е качество, което определя девицата. Когато девицата изгуби своето целомъдрие, в ума и сърцето ѝ настава голяма каша.

С каква дума можете да заместите думата мъж? (- Момък). Тази дума в идейно отношение не е много изразителна, но може да се спрем върху нея. Кое е отличителното качество на мъжа? Някой ще каже, че мъжът трябва да отстоява правата си. Човек, който отстоява правата си, той всякога изпада в безправие. Идеалният човек е всесилен; той е над условията, вследствие на което няма защо да защитава, нито да търси правата си. Бог никога не воюва за своите права. Само слабите хора воюват за правата си. В този смисъл всеки, който защитава правата си, той е слаб. В света само

слабите хора воюват. Хората, които светът счита герои, са повечето слаби натури. Някои считат истински мъж този, който се явява в защита на жената. Това не е мъж. Жена, която се нуждае от защитата на мъжа, не може да се нарече целомъдрена. Мъж, който се нуждае от подкрепата на жена, не може да се нарече силен. Най-голямото нещастие за мъжа и за жената се заключава в това, че те търсят помощ оттам, отдето я няма. Кое качество определя идеалния мъж? – Великодушието.

И тъй турете в ума си идеята, че мъжът трябва да бъде великодушен, а жената – целомъдрена. Великодушен мъж е онзи, в ума на когото не влиза никакво съмнение по отношение на жената. Целомъдрена жена, девица е тази, която не допуща никаква нечиста мисъл или никакво съмнение по отношение на мъжа. Допусне ли нещо лошо в ума си, тя престава да е девица.

Казвам: Ако вие, като ученици, не станете целомъдрени и великодушни, нищо няма да излезе от вас. Вие ще се раждате и умирате, както и обикновените хора. Вие ще говорите за Бога, за ангелите, за светиите, но това няма да ви ползва. Преди всичко всеки трябва да бъде целомъдрен и великодушен! Днес повечето хора се съмняват в Бога, в Провидението, в добрия ред и порядък в света, което показва, че те не са целомъдрени и великодушни. Щом се съмняват и не вярват в Бога, те не могат и да Му благодарят за живота, както и за всички блага, които Той им е дал. Съвременните хора са недоволни от живота и благата, които имат, затова от сутрин до вечер роптаят: това нямаме, онова нямаме, всички около нас са по-богати, всичко имат и т. н. Казвам: нека богатството на другите хора да не ви смущава, но да ви поощрява да работите върху себе си, за придобиване на онези блага и условия, необходими за вашето развитие.

И тъй човек трябва да се освободи от своите лоши навици, да не вижда погрешките на хората. Той трябва да разглежда нещата обективно, а не субективно. Човек трябва да наблюдава как гори огънят, да изучава процеса на горенето. Когато запалите огън, отначало той е слаб, но постепенно се усилва и разгорява. Идейният човек знае, че огънят постепенно се засилва и разгорява, но за това се изисква време. Следователно, когато някоя добродетел у човека е слабо проявена, това показва, че тя е още в своето начало; тази добродетел ще се разгори и засили постепенно. Затова казвам: момците трябва да се стремят към великодушие, а девиците – към целомъдрие. Обаче човек трябва да бъде едновременно и великодушен, и целомъдрен. За пример, мнозина нямат търпение да се изслушват едни други; всеки търси своите права, а за правата на другите не мисли. Преди всичко правата на човека са в самия него, той няма защо да ги търси отвън, от другите хора. Щом човек има

зрение, кой може да му забрани да гледа? Когато някой се качи на Витоша, може ли да му се забрани оттам да гледа на небето и на слънцето, което изгрява и залязва? Качил ли се е нависоко, той може вече свободно да се разхожда там и да гледа навсякъде. Друг е въпросът, ако този човек влезе в някоя гъста гора и дърветата му препятстват да гледа свободно. Трябва ли той да се сърди на дърветата, че му препятстват? Ако ги пита, защо му препятстват, те ще му отговорят: "Веднъж си влязъл между нас, ти имаш нужда от нашата помощ." – "Как тъй, вие трябва да ми направите път, да ми дадете възможност свободно да гледам! Ако искате да се разберем, вие трябва да се разредите." – "Не, ние няма да се разберем по този начин, както ти искаш. Щом искаш да гледаш небето, ще се качиш на някое високо място над нас и оттам гледай, колкото искаш; и ние имаме същото желание каквото и ти – да вървим напред и да гледаме нагоре. Ако пък си толкова умен, избери най-високото дърво измежду нас, качи се на върха му и оттам гледай! Искаш ли да гледаш небето отдолу, между нас, ти нищо няма да видиш."

Сега много окултни ученици искат да видят небето, да се домогнат до някои окултни закони, но въпреки това седят в някоя гъста гора и оттам гледат. Как могат да се домогнат до окултните закони? – Чрез целомъдрие и великодушие. Следователно целомъдрен мъж е този, чиито ръце не изгарят в огъня. Великодушен мъж е този, който във водата не се дави. Същото може да се каже и за жената: целомъдрена жена е тази, която никога не изгаря; великодушна жена е тази, която никога не може да се удави. Нещастието на съвременните хора седи в това, че мъжете, хвърлени във водата, се удавят, а жените, хвърлени в огъня, изгарят. Под думата вода в дадения случай разбираме света. За пример, някой човек става търговец, започва да лъже и в скоро време пропада. Някога хората се лъжат за няколко гроша само, а с това си причиняват големи пакости. Някое малко дете, момченце, напипа джоба на баща си и без негово знание взима един лев. Майката се радва, че нейният Драганчо сам взел от баща си един лев. Малкият Драганчо не трябва да пипа в джоба на баща си. Напротив, ако намери един лев, паднал от джоба на баща му, той трябва да му го даде и да не се учи сам да пипа. И след това, ако бащата иска, може да даде на детето си, колкото намери за добре.

Следователно вие трябва да знаете, че Бог е безпощаден към всеки, който лъже, краде, убива, злослови. Някой казват, че Бог е милостив и всепрощаващ. Той прощава, но никога не забравя. Бог туря греховете на хората зад гърба си, но ги записва всякога в специална книга. Един ден, като види, че в тази книга има само грехове и престъпления, които не се поправят, Той зачерква всичко изведнъж и се заема да създаде нов свят, с нови хора. Не мислете, че Бог забравя греховете на хората! Според

окултизма всички слепи, всички сакати хора, които днес срещаме по земята, са все ученици, които не са издържали изпитите си, вследствие на което са напуснали Школата. И ако вие днес не издържите изпитите си, за в бъдеще ще имате някакъв недъг. В света съществува вътрешна правда, правда на Любовта. Целомъдрието и великодушието трябва да бъдат основа във вашия живот. Не мислете, че ако не можете да издържите изпитите си в Школата, ще можете да преминете в някакво друго учение, било като теософ или евангелист, или православен и т. н. Дето и да отиде човек, той трябва да учи, да издържа изпитите си. Едно ще знаете: каквато каша дробите, такваз ще сърбате. Нямате ли целомъдрие и великодушие, нищо не може да излезе от вас, защото великите принципи на живота работят само при тия условия.

Най-страшното нещо, което измъчва съвременните хора, е съмнението. Сегашните хора са хора на критиката. И в Англия, и в България, и във Франция, и в Германия всички хора критикуват, но английската критика в сравнение с българската, е по-фина. Българската критика е по-груба от тази на европейските народи. Французинът например, когато критикува, той подхваща отдалеч, деликатно, човек едва се досеща, че го критикуват. Мъчно може човек да избегне критиката. Тя се налага сама по себе си. По естество умът на човека е склонен към критика. Без да иска той, лошите работи на хората изпъкват в ума му. Влезе ли човек в окултната школа, понеже светлината е голяма, той започва да вижда повече от това, което хората вън от школата виждат. Не знае ли ученикът да се пази, той изпада в тежки положения и състояния. За да не се спъва в своето развитие, на ученика е особено необходимо целомъдрие и великодушие.

Някой казват: “Любовта заличава всички погрешки.” В окултната наука съществува следния закон: Любовта не вижда погрешките, тя е снизходителна, прощава, но не плаща всичките дългове. Тя може да плати само половината от дълговете на хората, а другата половина те сами трябва да си изплатят. За пример, ако някой човек има да плаща 10 000 лева, Любовта счита за свой доброволен дълг да му плати 5 000 от дълга, а останалите 5 000 лева той сам ще си плати. Тя ще работи, оттук-оттам ще спечели 5 000 лева да изплати дълга на този човек, но нищо не може да я застави да изплати и останалите 5 000 лева. Ще кажете, че Христос изплати голяма част от дълговете на човечеството. На времето си Христос направи това, но от 2000 години насам човечеството забърка такава каша, че Той вече се отказа да плаща за него. Всички съвременни християни толкова се отдалечиха от Христа, че дойдоха до положение да изпратят 25 000 000 хора на бойното поле. Казвате: “Защо Христос днес не плати поне половината дългове на съвременните хора, а ги излага на такива страшни страдания?” Христос плати вече половината от греховете на хората. Те

трябваше да бъдат разумни да изплатят другата половина и да не правят нови дългове. Те не запазиха това положение: и до днес не са платили старите дългове, а при това нови постоянно правят. Да мислите, че Христос е изплатил всички дългове на света, то е все едно да си служите с хиперболи и да казвате, както българинът например често казва: На едикое си събрание присъствуваха толкова много хора, че нямаше къде яйце да хвърлиш. – Не, толкова много места имаше, че сто яйца можеха да се хвърлят. Или пък, когато искат да кажат за някой човек, че е много бърз, те казват: “Бяга като куршум или като стрела”. Това са фигуративни, образни изречения. По същия начин хората казват за Христа, че е платил всички дългове на човечеството. Христос е платил само половината дългове на човечеството, а като се казва, че е платил всичките дългове, това подразбира, че Той е платил ония дългове именно, които са спирали човечеството по онова време да върви в правия път, да се развива.

Като говоря така, мнозина ще кажат: “Щом имаме толкова дългове още, как ще ги изплатим, как ще се спасим?” Успехът на човека зависи от усилията, които той прави. Имайте предвид следния стих от Писанието: “Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Сина Своего Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има Живот Вечен”. Ако разгледате този стих буквално, вие ще се намерите в положението на онзи американски мисионер, който тръгнал да проповядва на богатите, че ако искат да се спасят, те трябва да бъдат щедри, да раздадат богатството си на бедните. Един от неговите слушатели му възразил: “Как можа да се спаси разбойникът, който беше разпнат до Христа? Той нищо не даде, но повярва и се спаси.” Проповедникът му отговорил: “Този човек беше закован и в това положение нищо не можеше да даде. На него оставаше само да повярва, нищо друго не можеше да направи. Обаче ти си свободен човек, със свободни ръце и можеш да дадеш от своето богатство, ако искаш да се спасиш.”

Много от вас казват, че са окултни ученици. Щом мислите така, кажете, кое е същественото качество на окултния ученик. Мъчно е да определите същественото качество на ученика. Само този ще го определи, който може да се постави в истинско положение на ученик, да познава добре окултните закони и да ги прилага. Щом сте окултни ученици, кой от вас може да се подигне една педя над земята? Ако между вас няма нито един, който да направи опита, ще признаете, че още не сте ученици, но сега учите. Тъй щото да признаете, че сега учите, е едно нещо, а да мислите, че всичко знаете, е друго нещо. Когато критикувате хората, това показва, че вие знаете повече от тях. Ето защо ученикът трябва да се пази от критика. Когато ученикът критикува, ще го поставят в положение той сам да провери своите знания: ще му завържат очите например и ще му покажат

един предмет, да се произнесе какъв е цветът му. След това ще го накарат да обясни произхода на съмнението. Как мислите, от какво произхожда съмнението? (— От безверие.) – Ами безверието от какво произлиза? (- От безлюбие, от липса на чистота.) Представете си, че пред вас сложат трапеза с вкусно ястие и докато се приготвите да го опитате, трапезата се дига. Как ще обясните това явление? Както и да го обяснявате, едно е важно: В своя живот ученикът не трябва да се стреми само към реализиране на физически блага.

В окултната школа всеки ученик трябва да работи за създаване на някое специфично качество в себе си, по което да се отличава от другите. Не си правете илюзия, че всичко знаете, или че всичко можете, или че сте достигнали края на нещата. Съвършенството е вечен процес. Който иска да знае докъде е стигнал, той трябва да прави всевъзможни опити, да провери своето знание. За пример превържете очите си с кърпа и със затворени очи минете известно разстояние без никаква чужда помощ. Правили ли сте опит да ходите със затворени очи, без да се спъвате? Добре е да се направи този опит на поле или в мъгливо време и да определите посоката, накъде е изток, запад, север и юг. Който е по-смел, той може да направи този опит до Витоша, но за всеки случай да си носи и компас; като повърви известно време, нека направи опит да определи посоката на своето движение. Определите ли посоката, ще погледнете компаса, дали вярно сте я схванали. Представете си, че като ученик, вие изпаднете в чужд град, нямате пари, нямате работа, нямате познати, ходите натук-натам, от никъде не можете да намерите хляб да си хапнете. Така прекарвате три дена. Направете следния опит: вдълбочете се в себе си и ще почувствате още колко време ще гладувате. Като се вдълбочите в себе си, отвътре ще ви се отговори, кога и по какъв начин ще получите хляб. Ако някой от вас заболее, нека съсредоточи мисълта си към болестта и да я изпъди вън от себе си. Не може ли по този начин да се освободи, той не трябва да лежи, да се подава на болестта, но да прави разходки, движения. Каквото и да е времето – сняг, дъжд, той не трябва да се плаши. Болестта намира благоприятна почва у страхливите хора. Дойде някой да ми се оплаква, че страда от стомах или от друга някаква болест. Казвам: Прави разходки! – "Ами като има сняг навън?" – Нищо от това, снегът няма да повреди. – "Ама не мога да ходя." – Ще правите малки усилия.

Казвам: От всички се изисква послушание. Ако ученикът няма послушание, той не може да успява. Той трябва да престане с критиката, със съмнението. Кой може да критикува разумния свят? Или кой можа да критикува Бога? В Бога няма абсолютно никакво користолюбие. Рече ли някой да критикува Бога, той ще стане на каша. За да не изпаднете в това положение, правете опити, проверявайте нещата, за да се утвърди вярата

ви. Казва Христос: "Ще бъде всекиму според вярата." Ученикът трябва да учи, да чете, да съпоставя нещата и да прилага това, което е научил. Всякакъв мързел трябва да се изхвърли навън. Като ученици вие трябва да четете и да размишлявате най-малко по два часа на ден. През това време за нищо друго не трябва да мислите. Работете и върху целомъдрието и великодушието. От тях зависи и силата на човека; от тях зависи и мира на неговата душа. Нямате ли вътрешен мир, вие не можете и духовно да се развивате. Днес никой не може да живее за себе си. Всеки трябва да бъде във връзка с невидимия свят, за да има неговата помощ. Иначе изоставен сам на себе си, човек ще се намери под влиянието на души, изостанали в своето развитие, и вместо да успява, всеки ден ще пропада. България, както и целият свят, е пълен с такива изостанали души – леморийци, които пречат на всички добри начинания на хората, на всичко положително. Казано е в Писанието: "Нашата борба не е против плът и кръв, а против лъжливите духове от поднебесния, които спъват хората в тяхното развитие." Тези духове трябва да се уловят и затворят. Те хвалят, ласкаят, лъжат, обещават, но нищо не изпълняват. Пазете се от леморийците! Дето влязат, те създават каша. Дали ще влязат в някое общество, дали в някоя църква или в някой дом, навсякъде те създават каши. Видите ли, че двама души спорят помежду си и не се разбират, знайте, че между тях са влезли леморийци. Попитайте някой ясновидец какво може да ви каже за леморийците и той ще ги опише, както трябва. Тогава само ще разберете какво представляват те и каква опасност носят за човека.

И тъй от всички ученици се изисква целомъдрие и великодушие. Няма друг път за придобиване на окултни сили. При условията, в които днес живеете, тези качества са необходими за вас, ако искате да минете благополучно през гъстата материя, която неизбежно трябва да прегазите. Болести, сиромашия, завист, омраза, невежество и ред още отрицателни качества у човека се дължат именно на отсъствието в него на целомъдрие и великодушие. Затова всеки трябва да знае, има ли целомъдрие в сърцето си и великодушие в ума си. Няма ли ги, той непременно трябва да работи, за да ги придобие. Христос казва: "Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеите и на садукеите, вие не можете да влезете в Царството Божие." Същото може да се каже сега и за вас: познанията, разбиранията, които имате сега, трябва да се увеличават всеки ден; към всичко добро и хубаво у вас трябва да се прибавя по един плюс. В природата съществува закон, който определя по колко пъти на ден човек трябва да яде, за да поддържа живота си. Обикновено по колко пъти на ден яде човек? По три пъти на ден: сутрин, на обед и вечер. Питам: ако за поддържане на физическия живот употребяваме толкова много часове и енергия, не трябва ли на същото основание, за поддържане на духовния си

живот да употребим поне приблизително толкова време?

И тъй за придобиване на духовния живот се изисква силна вяра. Направете опит да придобиете в себе си вътрешен мир и светла вяра, да знаете, кога молитвата ви е приета и кога мисълта ви е в права посока. Вие трябва да чувствувате това нещо в себе си така, както чувствувате понякога дисхармоничните влияния на хората около вас. Човек трябва да живее духовно, ако иска да бъде хармоничен в себе си; има ли хармония в себе си, той ще може да живее и между дяволите в ада, както и между ангелите в рая. Дяволът може да мъчи човека, но не и да го изяде. Някой казва: "Ако дяволът не може да ме изяде, поне мечка или вълк могат да ме изядат." Ако вълкът се приближи при някой човек, когото почувства като кобра, ще може ли да го изяде? Вълкът знае, какво нещо е кобрата. От кои кобри трябва да бъде човек? Отговорете сами на този въпрос! Казвам: Ако има слабост да краде, той ще може и да дава. Ако човек обича да разрушава, той ще може и да създава.

И тъй като ученици вие трябва да правите опити. Някой се отказват да правят опити, защото са завършили своето развитие. Сега ще ви дам следния опит: сутрин, като станете, завържете очите си с една дебела кърпа и отворете Библията. Важно е за вас да познаете със затворени очи, на кое място сте отворили Библията. Като отворите Библията, не бързайте веднага да се произнесете, на кое място сте отворили, но спрете се за малко, попипайте книгата на това място, вдълбочете се в себе си и тогава кажете, на коя от книгите сте отворили: дали на Битие, Изход, Книга на Царете, Пророците, Евангелията и т. н. След това опитайте се да познаете, на коя глава сте отворили. Най-после направете опит да познаете и стиха, който сте посочили. Узнаете ли и трите неща вярно, опитът ви 100% е сполучлив. Направете този опит в продължение на седем дена. За следния път ще искам десет души от вас да кажат своята опитност. Някои от опитите могат да излязат сполучливи, а други – несполучливи, но това да не ви смущава. Този опит ще събуди у вас импулс да развиете своята чувствителност. Ще направите опита при разположение на духа си, при вътрешен мир. След като определите книгата, главата и стиха, тогава ще развържете кърпата и ще видите, дали сте познали, т. е. дали опитът ви е сполучлив и ще си напишете резултата.

За следния път ще имате още една свободна тема, както и зададеното сега упражнение. Опитът ще започне от утре. Като си завържете очите, ще се помолите, ще забравите всичко наоколо и тогава ще отворите Библията. След това ще си запишете деня, датата и резултата от опита. Това е един хубав опит. Добре е понякога човек да е сляп за някои неща. Връзването на очи подразбира, че човек не иска да се смущава и увлича от външния свят.

Това упражнение се отнася до онези, които имат силно желание да го направят, но не и за онези, които нямат разположение към опитите. Който се колебае, той не трябва да прави опита. Почне ли да мисли дали подобава на такъв сериозен човек като него да си завързва очите, аз напълно го освобождавам от този опит. Аз разчитам на десет души от вас да направите опита, а останалите нека бъдат абсолютно свободни. Ще кажете: "Не може ли да затворим очите си, без да ги връзваме с кърпа?" Ако затворите очите си, без да ги завързвате, има опасност от изкушение; без да искате, ще отваряте малко очите си. Отворите ли ги, опитът ви няма да излезе сполучлив. Ако вържете очите си и да ги отворите под кърпата, това няма да повреди на опита.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

24. Лекция от Учителя, държана на 12 май, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_05_16 Ще ми изявиш
неделна беседа

ЩЕ МИ ИЗЯВИШ

Беседа, държана от Учителя на 16.05.1926 г. в гр. София.

"Ще ми изявиш пътя на живота."

Ще ви прочета 16 псалом - един от красивите псалми. Аз наричам красиви неща тия, които не умират, които във всички времена имат една и съща стойност.

"Ще ми изявиш пътя на живота."

Аз бих направил малък превод на този стих. Той бил изказан преди 3000 години, когато псалмопевецът е очаквал да му се изяви живота. Сега, можем да преведем стиха по следния начин: изявил си ми пътя на живота. За да имаме правилно разбиране на човека и да не се самозаблуждаваме, трябва да имаме три идеи предвид. Те са следните. Първо, ние имаме физически живот. Обект на физическия живот е тялото, то е видимото, за което сега се грижим. До известна степен физическият живот е съществен и необходим за Земята. Следователно, без тяло човек не може да живее на физическия свят. Когато някой каже, че човек може да живее духовен живот на Земята без физически живот, това е несъвместимо. Както е невъзможно да живееш физически живот без тяло, така също е невъзможно да живееш духовен живот без физически. Тия, които не разбират тази идея, казват, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея.

И тъй, обект на физическия живот е тялото. Това представлява 1/3 от истината. Но животът не седи само във физическото. Има още и тъй нареченият духовен живот. Това е втората идея. Обект на духовния живот е душата. Спорният въпрос засега е има ли душа или няма душа. Тези, които имат духовни очи, виждат душата, а които нямат духовни очи, т.е. на които очите още не са отворени, те не виждат душата и я отричат. Значи, обект на духовния живот е душата, а онези вътрешни сили, които работят в душата, които осмислят живота, това е любовта. Някои хора казват, че нямат душа. И действително, право е, че някои хора нямат душа. Съвременният свят е пълен с физически, с интелигентни автомати. И аз виждам много хора в света без души. Те са като тренове без машинисти. Често в Америка пущат някои тренове без машинисти, правят експерименти с тях. Сега са направили и аероплани, които пущат нагоре в

пространството без пилоти. Те са приспособени автоматически. Вътре в тях има някаква сила, която ги управлява.

Най-после, третата идея, че съществува и божествен живот. Обект на божествения живот е човешкият дух. Тъй щото духът, от гледището на физическия свят, е невидим, но от гледището на божествения свят той е тъй обективен, както тялото във физическия свят и както душата в духовния свят. Вие можете да пипате тялото, но така обективни са и духът, и душата на човека. Тези са три идеи, които трябва да имате в ума си. Дали ще ги възприемете, то е друг въпрос. Вие имате много теории за светлината, много теории за енергиите, за живота и т.н. Тогава имайте и тази теория, която аз ви давам сега, тя няма да ви попречи нищо. Ще знаете, че обект на физическия живот е тялото, обект на духовния живот е душата и обект на божествения живот е духът.

Сега ние ще се спрем върху физическия живот. Той е основата, откъдето трябва да започнем. Онзи, който не е разбрал смисъла на физическия живот, той не може да разбере и смисъла на духовния живот. Така вървят нещата. Ако има хора, които мислят, че без да разберат физическия живот ще могат да разберат духовния живот, те се лъжат. Човек трябва да разбере физическия живот основно: и биологически, и геометрически, и астрологически, и математически, и психологически. Като казвам, че човек трябва да разбере физическия живот, аз подразбирам, че той трябва да владее всички негови елементи. Това значи разбиране! Той трябва да знае как да манипулира с елементите на този живот. Един човек разбира физическия живот само тогава, когато може да управлява своето физическо тяло - очите, ушите, стомаха, дробовете си и т.н. Човек, който не може да управлява своите органи, той не разбира физическия живот. Има хора, които не могат още да управляват дробовете си, затова и дробовете им заболяват; има хора, които не могат да управляват стомаха си, затова стомахът им заболява; има хора, които не могат да управляват краката си, затова краката им заболяват; има хора, които не могат да управляват гърба си, затова гърбът им заболява; има хора, които не могат да управляват очите, ушите и носа си, затова тези органи ги заболяват. И тогава имате вече лекарската наука, която идва да ви научи как трябва да се справяте със себе си. Всички лекари са асистенти на живата природа. Те учат хората как трябва да се живее. По някой път тия асистенти имат големи губерки, с които правят инжекции на хората. Те впръснат някакъв серум в кръвта на някой от учениците и той веднага се свестява. И тогава тия асистенти му казват: ако ти не се научиш да живееш съобразно законите на живата природа и да й служиш, ние ще дойдем при тебе със своите губерки. И сега съвременните хора постоянно запитват: защо идват болестите? Това е един духовен въпрос. То е все едно да ме питате защо са

турени камъни по релсите на железницата? Те са едно препятствие. Кой ги е турил? Турил ги е някой неразумен човек, а трябва да дойде някой разумен да ги отстрани. Ако имаме някакви препятствия, турени в пътя на живота си, трябва да знаем, че туй са камъни, турени от някого. Ние, обаче, трябва да знаем защо са турени и как да ги премахнем. Следователно, ако човек, който не разбира законите на природата, се наяде с мъчносмилаема, отровна храна, кой е причина за това? Или, ако някой човек е живял дълго време в стая, пълна със задушливи, отровни газове, вследствие на което гърдите му заболяват, кой е причина за това? Или, ако някой е чел само песимистически книги, вследствие на което неговият мозък се е напълнил все с такива отровни мисли, та изгубил смисъла на живота си, кой е причината за това? Всички тия автори, които определят смисъла на живота, разбрали ли са го всъщност? Знаят ли те самите какъв е смисълът на живота? За пример, често чувам някои да казват какво е писал Шопенхауер за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте какво е знаел Шопенхауер. Толстой е писал донякъде под влиянието на Шопенхауера, но след като изменил своите възгледи и станал духовен, той сам разбрал смисъла на живота.

Та казвам: засега всички хора дават важност главно на физическия живот. Той е важен, но не е и съществeният. Ако физическият живот беше съществен, тогава не трябваше да умираме. Какво ще кажем, ако ние посветихме целия си живот само за другите хора? Например, какво щеше да бъде, ако майката посвети целия си живот само за дъщеря си, бащата само за сина си, учителят за учениците си и т.н.? Добре щеше да бъде, но в края на краищата всички тия хора умират. Какво ще кажем тогава? Казвате: природата е наредила така. Я ми кажете: разговаряли ли сте с природата? Ако влезете в къщата на един богат банкер, където слугите му изпочупили 20-30 паници съдове и други потреби и после за свое оправдание казват: нашият господар е наредил така, да чупим паниците и съдовете. Питам ви: тази мисъл права ли е? Възможно ли е банкерът да нареди да му се чупят съдовете? Той, който е събирал оттук оттам по 20-30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерът не може да нареди тия неща, а ние сами правим тия погрешки. Ние за свое оправдание казваме: природата е наредила така. Създадем си един лош навик, служим му и после казваме, че природата го е създала. Казвам: природата не е създала този лош навик, но са го създали твоят дядо и прадядо преди толкова хиляди години. Онова, което природата е създала, то е само по себе си вечно, безсмъртно. Тъй е писано в Божествената книга. Тъй е писано и в свещената книга, Библията, която ако четете, ще видите, че това, което Бог създава, е вечно, а това, което хората създават, е смъртно. Това, което човек създава, е смъртно, това, което ангелите създават, е вечно, а това, което Бог създава, е вечно и безконечно. И ангелите създават много

неща, но те са конечни. Кои неща са конечни? Ти следваш университет, ще прекараш там 4-5 години и ще излезеш. Конецът, краят създава делата.

И тъй, най-първо ние трябва да разберем физическия живот. Най-важна роля във физическия живот играе човешкият мозък. Изобщо, съвременните учени хора изучават мозъка само от анатомическо и физиологическо гледище. Те не го изучават като едно динамо, като съвкупност от динамически сили, те го изучават като един акумулатор, в който природата е складирала разновидни сили. Досега френолозите са открили в човешкия мозък около 39-40 центрове, способности. Те са разграничили в тия центрове разните видове енергии на човешката душа и на човешкия дух. За пример, те са намерили, че човешката разумност се проявява в челото и затова от устройството на челото зависи и разумността на човека. В тази разумност, обаче, се включват и ред други елементи. Всички хора не са еднакво разумни, всички хора не са еднакво паметливи, всички хора не са еднакво идеални. Когато говорим за идеален човек, разбираме разумен човек. И твърдостта не е еднакво развита у всички хора. Художническите способности, музикалните способности, са проявления на умствения живот у човека. Френолозите са така разпределили способностите, че като погледнеш на един човек, ти веднага можеш да познаеш дали той е поет или художник, или инженер, или правник, или съдия, или свещеник и т.н. Челото на човека напълно показва какъв е той. Който може да чете по челото на човека, ще каже кой човек какъв е. И действително, челата на всички свещеници са направени по един терк, също тъй и челата на правниците, на художниците, на музикантите, на писателите са направени по специален за тях терк, тъй както са определени и моделите от парижката мода. Във всички тия теркове има голямо разнообразие. И в проявлението на човешката разсъдливост, като започнем от философите, виждаме, че тяхната философска мисъл е създала отпред на челото два центъра, които френологията нарича центрове на каузалност, на причинност, или на български език наречени центрове на разсъдителност. От тези центрове се отделя особена енергия, но същевременно излизат и различни цветове.Когато философът е зает с някаква важна материална мисъл, от тези центрове излиза една особена червена светлина и колкото мисълта става по-интензивна, по-възвишена, толкова и светлината става по-ясна, по-светла, по-мека, докато дойде до една мека, виолетова, а понякога жълта светлина. Значи, цветовете на мисълта минават целия слънчев спектър. Всички тия краски в цветовете показват степента на човешката разсъдливост. И следователно, когато казват за някой човек, че е отличен философ, аз питам: в коя краска се движи той? Ако живее в червения цвят, той се движи в своя физически, материален живот; ако е в портокаления цвят, той се движи в обществения, в политическия живот, той вдига и

сваля правителства; ако е в зеления цвят, той се движи в търговията, в банките и във всички осигурителни дружества. И най-после, когато започнете да виждате жълтия цвят, вие ще се натъкнете на хора, които влизат в духовния свят. Жълтият цвят ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Та казвам: за в бъдеще ние ще имаме една наука, която ще разполага с толкова чувствителни пластинки, че ще могат да се фотографират всички краски на мисълта у човека. И тогава ще познаваме степента на човешката интелигентност. И действително, онези хора, които преждевременно заживеят духовен живот, се разстройват. Енергията от тяхното тяло започва да изтича много бързо и неправилно, без да спира, вследствие на което по някой път цялото тяло пожълтява. Лекарите наричат това болезнено състояние жълтеница. Този човек, вместо да води разумен духовен живот, той става жълтеничав, черният му дроб се разстройва, кръвообращението му се покваря и тогава лекарите му казват: ти не си готов още за духовен живот, трябва да се върнеш малко назад. И наистина този човек трябва да се върне да повтори класа.

Сегашните хора имат особени схващания за живота и казват: човек трябва да се роди даровит! Да, всички хора са създадени даровити, потенциално състояние, но трябва да се развият. Аз разбирам, че те са даровити потенциално, но трябва да бъдат даровити кинетически. Някой казва: аз съм философ, даровит човек съм! Питам: писал ли си нещо? Не съм писал още, но мисля да пиша. Добре, като започнеш да пишеш, тогава ще станеш кинетически философ. В това отношение, за човека са важни две неща, с които ще си служи, а именно: неговият ум и неговата воля. Това са две най-висши сили, с които човек трябва да работи: волята, с която работи на физическия свят и разумността, с която работи в духовния свят. Ние можем да изразим тези две сили по геометрически начин. Те са равни на един ъгъл от 180 градуса. И тогава взимаме от геометрията следната теорема: сборът от вътрешните ъгли на триъгълника се равнява на два прави ъгли или на ъгъл от 180 градуса. Значи, тези сили са вътрешни и сумата им се равнява на два прави ъгли. Те вървят под диагонал. Ако вземете човека перпендикулярно, тогава лявата му страна, страната на ума, представлява разумната, духовната му страна, а дясната, това е волевата страна на човека. Ето защо човек трябва да впрегне на работа и двете страни на своя мозък. Ако мозъкът на човека не е правилно развит, т.е. ако не е симетричен, този човек и във физическия свят, и в духовния свят ще загазва в големи мъчнотии. Например, дойде му на ума някаква идея, рече да я приложи, но веднага се поколебае. Значи, неговата цел не върви по определения диагонал. Този диагонал е целта към Бога, към божествения свят. Извън физическия свят има само една цел, понеже според

схващанията на новото учение, извън нас има други разумни същества, с които ние сме свързани още тук, на Земята. Преди нас са живели хиляди и милиони хора, които и досега живеят. Техните тела са изчезнали, но душите и духовете им живеят и днес. Като казвам, че те живеят, подразбирам, че те ни въздействат от невидимия свят. Псалмопевецът казва: ще ми изявиш пътя на живота. Как ще намерим този път в съвременната наука? Попитайте кой и да е поет защо пише и вижте, какво ще ви отговори той. Попитайте кой е да е музикант защо свири. Попитайте коя и да е майка защо ражда. Попитайте кой и да е учител защо учи учениците. Попитайте кой и да е свещеник защо служи в църква. Нали всички тия хора все имат служене на великото, на божественото у нас. То осмисля живота. Да служим на Бога, значи да служим на безсмъртното, на вечното, на онова, което ще осмисли живота ни, което ще ни направи мощни. А силата, това е благото, към което ние се стремим. Някой ще каже: и без сила можем. Да, и без сила можем, но да бъде човек инвалид цели 10-15 години и другите хора да го вдигат от едно място на друго, аз мисля, че това не е някаква голяма слава. Да бъде човек умствен инвалид и това не е голяма слава! Да бъде човек сърдечен инвалид и това не е голяма слава! Не, сила се изисква и в нашата воля, и в нашите чувства и нашите мисли! Разумна сила се изисква и в нашата мисъл, която трябва да приложим, за да опитаме нейния плод.

Сега някои ще запитат: защо този човек е отворил пред себе си свещената книга и чете от нея? Казвам: братя, тази свещена книга е животът на всички заминали хора, живели преди нас. В нея е вложена силата и опитността на техния живот и ние трябва да се ползваме от тази опитност, както пък други ще се ползват от нашата опитност. Но между всички същества, които са живели и които сега живеят, има една тясна, непреривна връзка на чувства и на обичаи. Тази връзка именно подтиква хората към дейност. Поетът пише не само за своя народ, поетът пише не само за своето отечество, поетът пише и за един по-висок свят. Този поет пише и за дърветата, и за Слънцето, и за хората. Питам: ако мислим, че Слънцето наистина е неразумно, тогава какъв смисъл има да се пише за едно Слънце, което не струва нито пет пари? Ако в Слънцето няма никаква идея, защо поетът го възпява?

Аз наричам истински поет този, който, ако възпее един умиращ кон, конят не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: аз ти благодаря много, че ти, като поет, ме възпя и за в бъдеще по някакъв начин ще ти се отплатя. Докато всички хора ме хокаха и биеха, ти ме възпя. Отворете Писанието, ще видите, че там взимат коня като емблема на просветения човешки ум.

Казва псалмопевецът: ще ми изявиш пътя на живота. Казвам: в нашите времена Бог е показал пътя на живота. Колцина от вас сега знаят за какво са родени? Това не е упрек, че не знаете, но у вас трябва да се събуди желание да знаете. Има много примери в живота, които показват как се пробужда съзнанието у човека. Един от видните астрономи бил прост музикант на времето си, но отпосле му дават идеята да се занимава с математика и той впоследствие станал виден астроном. Ти може да си прост човек, но един малък стимул се изисква от тебе, за да се повдигнеш и то не пред хората, а пред себе си, пред Бога, да знаеш, че си човек, който може да използва условията. От ваше гледище ние сме изпратени отнякъде да учим. Ако ви запитат откъде сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. Ами знаете ли кой е вашият господар? Господ. Да, но това е общо казано. Казвате: ама аз вярвам в Бога. Това е все едно да кажете, че вярвате в Слънцето. Слънцето занимава ли се с тебе! Слънцето говори ли с тебе? Не е говорило, но виждам го като изгрява и залязва. Слънцето не влиза специално в никоя къща. Слънцето не се разговаря специално с никого, но всеки, който излезе да се грее на Слънцето, все ще получи нещо от него. Колкото и да е малко едно същество, колкото и да е грешно, колкото и да е престъпно или най-после колкото един човек и да е светия, като излезе на Слънцето, все ще получи нещо от него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Някой казва: аз познавам Бога. Не, да познаваш Бога, ще рече да знаеш неговото свещено име. И когато произнесеш това име, ти няма да бъдеш вече смъртен човек. Никога един смъртен човек не може да произнесе божието име! Само човекът, облечен в безсмъртието, може да произнесе божието име. И когато го произнесе, в неговата душа ще стане такова разширение, ще се роди такова изобилие, че той ще влезе във връзка с всички живи разумни същества. Този човек ще бъде способен за всичко: той ще бъде и поет, и художник, и музикант, и първокласен юнак. Такъв човек може да тури на гърба си цялата Земя и да я носи. Как? Като възприемем онази съвършена наука, към която се стреми всеки човек. Ако умът на човека стане толкова силен, че да се уравновеси със силите на Земята, той туря Земята на гърба си и всичкото противодействие, което тя би му указала, изчезва. Защо? Когато две сили в противоположна посока, но с еднаква големина, си противодействат, резултатът ще бъде равен на нула. Щом тия две равни сили си противодействат, те ще изгубят теглото си, т.е. теглото им ще бъде равно на нула. Следователно, когато казвам, че човек може да носи Земята на гърба си, подразбирам, че силата на неговия ум е равна на противодействието на Земята. На онзи човек, на когото силата на ума не е толкова голяма, гърбът му ще се пречупи от тежестта на Земята.

Сега аз ви изяснявам тия неща, защото за в бъдеще това ще представлява наука, която ще докаже всичко това. Засега това е само блян, подтик за

човешкия ум, за да има какво да работи в света. Онези от вас, които са изгубили смисъла в живота, ще кажат: какво от това, че ще придобия такива знания? Какво от това, че ще стана богат? Казвам: човек все трябва да намери един начин или една идея, с която да се повдигне в света. Някоя млада мома се обезсърчи и казва: ще стана учена. Какво от това? Ще стана силна. Какво от това? Ще отида в другия свят. Какво от това? Всичко ми е все едно. Казвам: ами лошо ли ще ти бъде, ако имаш една красива млада душа, с която Господ може да те постави до себе си? Момата казва: да, този живот сега има смисъл. Значи, да живееш за Бога, в това има цел, има смисъл. Има смисъл в живота, който засяга душата на човека. Момата казва: тук има нов идеал, за който аз още не съм разсъждавала. Това е моята душа. Ако я намеря, моят живот ще има смисъл, но няма я, не съм я намерила още. Ако я намеря, готова съм да жертвам живота си за нея. Също тъй и за нас идеята за Бога включва в себе си великата душа, която ние търсим и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъжен, скърбен, изоставен от всички в живота си, в пълно отчаяние, паднал духом, гладен, жаден, на умиране, ако се намери някой да ти донесе малко хлебец и водица, да ти услужи, казвам: това е онази идеална душа, която ти търсиш и очакваш. Питам: има ли сега животът смисъл? Има. Писанието казва: никой не живее за себе си. И най-голямото нещастие е там, когато помислим, че живеем за себе си. Всеки, който се е опитвал да живее за себе си, е свършвал катастрофално. Част извън цялото няма никакъв смисъл. Ние, като част от цялото, сме лъчи, които са излезли от великото. Какво е цялото, за това не можем да говорим. Ние не можем да говорим за великото, за Бога. Това е светотатство! Но аз казвам, ние сме лъчи, излезли от Бога. Тези лъчи вече са се оформили. Всеки човек има право да живее на Земята и затова съвременните хора се стараят да живеят смислен живот. Следователно, ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция. Съвременните хора не знаят още как да живеят. Че ние още се избиваме, водим войни. Войната е проказа за човечеството. Да отрежеш крака на един човек, това не е наука, да извадиш очите на един човек, това не е наука, да отрежеш бъбрека на един човек, това не е наука! Някои казват: човек може да живее и с един бъбрек. Ами защо природата е турила два бъбрека? Природата поставила толкова и толкова центрове в мозъка на човека, а учените след това ще казват, че човек може да живее и с по-малко центрове. Те казват, че човек може да живее и без сляпо черво. Природата го турила на своето място, а лекарите го режат, като казват, че и без него може да се живее. Най-после казват, че и без стомах може да се живее. Да, може и без стомах. Някои питат, колко трябва да се яде. Казвам: човек, за да живее един нормален физически живот, е потребен здрав и разумен стомах. Можеш да ядеш каквото обичаш, но по малко, никога няма да се пресищаш. Ще знаеш, че през целия си живот, около 70-80 години, ти ще можеш да ядеш и да пиеш. Защо тогава ще се пресищаш? Благодари на

Бога, че ще можеш да ядеш и да пиеш, каквото пожелаеш: и ябълки ще ядеш, и череши, и готвено, а отгоре на това и винце ще пиеш, и всякакви други ликьори – всичко ще можеш да ядеш и да пиеш! Но казвам: за всичко, каквото ядеш и пиеш, ще плащаш.

Отива един беден турчин в една кебапчийница, сяда на една маса и казва на гостилничаря: дай една пържола! Дай малко винце! Яде, пие, доволен е от всичко това! Дай още едно! Нахранва се добре, става, но няма с какво да плати. Гостилничарят започва да го налага. Турчинът вика: вай-вай-вай! Най-после излиза вън и си казва: поне сладичко беше, но и като ме налагаше, пак беше хубаво.

Та мнозина казват: да си поживеем. Казва: да, ти можеш да влезеш в тази гостилница, но живата природа ще ти даде един добър урок. Тя ще те наложи по всички правила и като излизаш, ще викаш: вай-вай-вай! Някой казва: аз се разболях. Не, това значи, че природата иска да плащаш. Щом ти се яде, ти можеш да влезеш в тази гостилница, но ще бъдеш много честен и ще кажеш на гостилничаря: приятелю, искам да си хапна малко, но нямам в джоба си нито пет пари. Бъди тъй добър да ми услужиш. Честен трябва да бъдеш, да не лъжеш! Гостилничарят ще те погледне отгоре до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нещо. Ако обаче влезеш в тази гостилница и се представиш като някой барон, ще те набият, както природата знае да бие. Сегашните хора се представляват за много честни, казват: аз съм честен човек. Да, но като влезеш в гостилницата, честен ли си? Казвам: ако си честен, ще излезеш оттам честно и почтено, но ако не си честен, ще излезеш бит и без шапка на глава.

Сега, да се върна към мисълта си. Ще ми изявиш пътя на живота. Казвам: съвременната религия трябва да обърне младото поколение в правия път. Съвременната религия трябва да обърне науката в правия път. Някога между хората се говори за патриотизъм. Да любиш своето отечество, разбирам. Да любиш своята родина, разбирам. Но да се вържеш за своето отечество - това не разбирам. Казвам: ако ние разбираме нещата така, ще видим, че в света има и други сили, с които можем да разполагаме. Питам: как може да се разреши спорът между една овца и един вълк? Вълкът ще изяде овцата. Ами как ще се разреши спорът между две овци? Трябва да има по-голямо пространство, повече паша. Вълкът вълк не дави. Та казвам: съвременните християни трябва да си определят ясно какво нещо е патриотизмът. Да любиш отечеството си, разбирам. Да пазиш свещените закони на държавата, разбирам. Но кои закони? Онези закони, които включват физическия живот, духовния живот и божествения живот. Държавата трябва да зачита задълженията на всеки човек. Казвате: знаете ли какви са задълженията към държавата? Да, зная ги. Но държавата знае

ли какви са задълженията й към мене? Това е общонародно право. Следователно, колкото право има държавата, толкова право имам и аз. Същите отношения ще съществуват и между две държави. Аз ще зачитам законите на държавата не тъй, както тя ги коментира, но тъй както аз ги разбирам. Защото законите на държавата са изобретени от хората. Ако нейните закони са божествени, аз ги зачитам, но ако не са божествени, още утре може да ме подкупи някой да извърша някое престъпление. Според законите на Бога аз мога да служа безкористно на своя народ, без да мисля, че утре отечеството трябва да ми направи един паметник за моите услуги. Дали ще ми направи паметник или няма да ми направи, това за мен не важи. За мен като човек е важно да туря в ума си идеята да бъда чист пред Бога и пред себе си.

Псалмопевецът казва: ще ми изявиш пътя на живота. Има един вътрешен закон, който определя нещата. Той е следният: когато усещате в себе си голяма скръб или голяма тъга, или голяма тъмнина, това показва, че вие се движите в гъста материя или в един неразумен свят. Вие сте попаднали в една неблагоприятна среда. Двама души спорят има ли Господ или няма. Ние ли ще разрешим този въпрос? Не е важно дали има Господ или няма. Аз казвам: приятелю, ти имаш живот и аз имам живот, ти имаш ум и аз имам ум, ти имаш очи и аз имам очи, ти имаш уши и аз имам уши. Ти на какво свириш? На цигулка. Аз пък свиря на чело. Хайде да вземем инструментите! Като засвирим, тогава ще разберем, че това е божественото, което се събужда. От свиренето зависи да се събуди божественото у нас. Някой човек мисли, но преди да се е научил да мисли, трябва да се учи да пее и да свири вътрешно. И за в бъдеще, когато ще възпитават младото поколение, първата работа е да внесат, както във възпитателите, тъй и във възпитаниците, музика. Научете се да свирите на сцената, да получавате там букети, но като свирите, да се стимулират вътре във вас красиви чувства и желания.

Та, когато някой ученик се умори от несгодите на живота, нека вземе цигулката и си посвири или нека си попее, за да трансформира всички свои тежки състояния. В това отношение музиката е помагало в живота на хората. Когато пеем и свирим, ние сме във връзка с по-напреднали същества от нас. Ако искаме да бъдем духовни, ако искаме да бъдем религиозни, ние трябва да пеем и да свирим. Аз срещам много религиозни хора, които не пеят и казват: само свещеникът или само певците в църквата трябва да пеят. Не е така. Всеки духовен човек трябва да пее. Всеки духовен човек трябва да разбира музиката и науката много добре. Той трябва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трябва да е свършил поне осем класа. Ако сега не е така, за в бъдеще ще е така. Ние трябва да се учим! И тогава се казва: ние трябва да

познаваме Бога. Казвам: Бог е светлина, Бог е знание, Бог е мъдрост, Бог е истина, Бог е любов. Като влезем в Бога, ние ще се намерим в една велика наука. Любовта е велика наука. Да любиш, това е цяла наука. Ти можеш да любиш всеки човек по специален начин и ако знаеш този метод, ще можеш да образуваш връзка с този човек. Вижте как е в света! Там всички хора не се обичат по един и същ начин. Среща се човек, когото никой не обича, обаче намери се най-после един човек, който го обиква. Защо? Той е намерил метода, по който може да го обича. Цветята не се разтварят на месечината, а на Слънцето, понеже то ги разбира. Плодовете също тъй узряват на Слънцето. Този е правият метод. Все трябва да дадем нещо от себе си. А сега хората какво изучават? До сега те са изучавали и изучават науката да вземат.

Питам: защо имаме джобове? Какво показват днес скритите джобове у хората? Че не сме от много културните хора. Турете няколко банкноти в джобовете си и идете по треновете, да видите колко са културни софиянци. Това не е само в София, но и в Лондон, и в Париж, и в Берлин, и в Москва - навсякъде ще срещнете същото нещо. Казвате: ние сме много културни хора. Да, но не и за отворените джобове. Днес хората си правят повече вътрешни джобове. Питам: защо не ги туряте малко отзад или отпред, а точно под ръката? В това е спасението. Човек, като понатисне малко с ръката, сигурен е, че парите са на мястото си. И после казвате: ние сме културни хора. Казвам: да, вие сте хора на вътрешните джобове. Питам ви: защо е така? Вие казвате: защото ние мислим да уредим нашия вътрешен живот. Не е така. Нашият вътрешен живот е уреден, условия за съществуване ни са дадени, но трябва да се тури само ред и порядък в нещата. Ако общественият живот се остави тъй, както Бог го е наредил, ще видите какъв е той. Ето вземете сега Франция, Германия, Америка - навсякъде се издават закони. Питам: след като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и ред други закони, от тия многобройни закони подобри ли се животът на хората? Те подобриха живота в едно отношение, а го влошиха в друго отношение – спряха развитието на божественото у хората. Всички тия закони, всички съвременни вярвания ни отдалечиха от Бога, обезвериха ни, та станахме крайни материалисти. Когато се обявиха войните, всички казаха: да станем силни! Не е така. Силен е само този народ, който люби. Силен е само този народ, който е разумен, който може да владее силите на природата. Вземете англичаните, например. По какво се отличават те като народ? Англичаните се отличават по своята сила и разумност! Те имаха една стачка, в която взеха участие около 5 милиона хора. Същевременно стачниците и стражарите си играят на футбол. Питам: ако в България се обяви такава стачка, стачниците и стражарите ще играят ли на футбол? Това е култура! Тези хора си казаха: ние сме разумни. Трябва да разрешим

този въпрос по един мирен начин. Нима, ако настроим държавата срещу нас и дойдем до положение да се избиваме, ще спечелим ли нещо повече? Не. Е, тогава пет горе, пет долу все е полза. Те още не са разрешили въпроса окончателно, но дойдоха поне до едно практическо полуразрешение. Туй показва, че английският ум е практичен. Туй трябва да послужи за добър пример на българите и на всички останали народи. Нека всяка разумна постъпка на кой и да е народ послужи за един добър пример! Нека вземем хубавото от англичанина, от американеца, от италианеца, от китаеца, от руснака, от животните, от растенията - във всички има по нещо хубаво. И в животните има хубави работи. По някакъв начин трябва да добием хубавото и красивото в живота. Как ще го добием иначе?

И сега всички ние сме дошли до положението да съзнаваме, че в света има една велика разумна сила, която обединява всички хора. Сегашната война ни показва, че тази върховна сила следи за всичко. Тя следи всички несправедливости, които вършат народите. Например, на Германия наложиха един дълг от 120 милиарда лева контрибуция. Тя цяла да се продаде, няма да може да го изплати. В целия свят едва има 100 милиарда злато, а от нея искат 120 милиарда. Обаче в победителите се зародиха други желания. Следователно, и победените, и победителите губят еднакво. Въпросът не се разрешава така. На това, че един е победил, а друг остава победен, тази велика разумна сила гледа съвсем другояче. Ние не гледаме на работите по един анархистически начин. Тази разумна сила дава право на всеки човек. Туй, което Бог е създал, ние нямаме право да го унищожаваме.

Та казвам сега: любовта е открита на християнските народи. Аз съжалявам, че днешната църква, както и тази в България специално, още не е приложила Христовото учение. Духовенството днес може да го приложи! Ако те сега не го приложат, ние ще го приложим. Младото поколение може да приложи любовта! Младите са пълни със сила, с любов, с разумност.

Сега ще ви приведа един пример, може да е анекдот, не зная доколко е верен, но това се е случило някъде из България. Един селски български чорбаджия праща сина си да следва учението си в близкия град. Синът се влюбва в една ученичка от VIII клас, гимназистка. И той бил осмокласник. Той казва веднъж на своята любима: баща ми е богат човек, изпраща ми доста пари, затова аз искам да ти направя един хубав подарък: ще дам да ти ушият хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка. Ученичката, неговата любима, му отговорила: слушай, от парите на баща ти аз не искам нищо, от тебе, от твои пари и труд, мога да приема нещо. Затова

иди в някоя градина да работиш, копай и поливай цветята там, спечели и тогава ми направи какъвто подарък искаш. Такива са моите вътрешни убеждения! Той постъпва като работник на едно здание, цял ден носи керемиди, пренася вар и цимент, иска да спечели пари за своята любима. Някои съселяни го виждат и казват на баща му: слушай, приятелю,ти си изпратил сина си да учи в града, а той ходи да работи по сградите, виждаме го прашен и кирлив. Вика го баща му в селото и го пита: синко, нали те пратих да се учиш? Синът не казва на баща си, че се влюбил, но му казва: татко, исках да направя един опит, да видя, ще мога ли да си изкарвам прехраната сам, ако един ден остана без всякакви средства. Добре е, щом искаш да направиш такъв опит. По едно време го извиква директорът на гимназията да го пита, защо работи това нещо. Преди 25 години е било срамно в България ученик да се заеме с такава груба работа. Директорът го пита: не те ли е срам да пренасяш тухли и керемиди по зданията? Баща ти няма ли средства да те поддържа? Той казал същото нещо и на директора си. И наистина, този ученик работил цялото лято и спечелил пари, с които направил подаръка на своята възлюбена. След това го пита: искаш ли и аз да ти направя един подарък? Той ѝ казва: ако е от баща ти и аз не искам, но ако е от тебе ще го приема. И тя била богатска дъщеря, но отива при едно семейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва: затова ли те пращам на училище, да ходиш да слугуваш? Не, татко, аз искам да направя опит, един ден, когато вие с мама не сте между живите, ще мога ли сама да си изкарвам прехраната? И тя работила цяла година и направила подаръка на своя любим. Така се обличат и двамата. Това е разбиране на живота според един нов идеал. Ето една благородна черта, проявена от тия двама млади!

Аз бих желал всички българи да следват примера на тия двама млади, на този осмокласник ученик и на тази осмокласница ученичка. Това трябва да бъде свещен идеал за всички! Ние трябва да внесем този идеал и в религията. Всичко трябва да мине през ума ни, всичко трябва да мине през сърцето ни, всичко трябва да мине през волята ни. И всичко, което можем да изработим, да бъде за Бога. За Бога трябва да работим без пари. И ако аз идвам тук, за да дам нещо, за да оставя нещо в този дом, то трябва да излезе от моя ум, сам да опитам мъчнотиите в живота. Не съжалявайте, че мъчнотии идват върху вас! Колкото са по-големи мъчнотиите в света, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станем всички герои за божествената любов. И когато нашият благ Баща, тъй наричам аз Бога, види, че ние постъпваме така, той ще благослови нашия път. Разправяше ми тия дни един млад момък следното нещо: аз постъпих на работа в едно предприятие. Работих идейно безкористно, за което не ми се плащаше нищо. Друг един приятел управляваше работата, а аз бях работникът. Наистина, дрехите ми се изпокъсаха, но в тази идейна работа спечелих

един занаят. Този закон е верен навсякъде в природата, когато ние работим идейно, природата ще събуди у нас онези способности, чрез които ние ще можем да се повдигнем.

Та, когато говорим за любовта, подразбирам този трояк живот у нас: физическия, духовния и божествения. Най-първо трябва да разберем много добре физическия живот, да разберем добре всички физически сили и да ги впрегнем на работа. Тогава и духовният живот ще стане за нас тъй реален, тъй ясен и съществен, както и физическият. И няма да спорим има ли душа или няма. Когато някой ме пита, имам ли душа, ще му кажа: ела и пипни! Като работим по този начин, ще дойде ден, когато ще можем да пипаме и душата. Следователно, засега ние трябва да работим по един разумен физически начин. И Павел казва: "Първо физическото, после духовното".

"И показал ни си пътя". Пътят ни вече е начертан. Сега, всички ние трябва да се стремим към великата божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нещата. И всяка сутрин, като ставате, ще се запитвате: какъв е моят ум днес? Каква светлина излиза от него? Аз гледам от главата на някой религиозен човек излизат червени пламъци. Казвам: религията на този човек е още много физическа. Ако излиза портокален цвят, казвам: този човек е голям търговец. Ако излиза зелен цвят, казвам: този човек е голям материалист. Но ако видя, че от главата на някой човек излизат жълти пламъци, казвам: този човек е добър. Вие, които ме слушате, като отидете дома си, попитайте се: какъв цвят излиза от моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство? Когато човек се развива правилно, от лицето му излиза бяла, приятна светлина. Това показва, че душата на този човек е пробудена и с него ще можеш лесно да се споразумяваш.

Та първото нещо: обект на физическия живот е тялото. И към него трябва да имаме всичкото почитание. Един ден нашето тяло ще се трансформира, ще се обнови.

Обект на духовния живот е душата.

Обект на божествения живот е духът.

Беседа, държана от Учителя на 16.05.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_05_16 Здраво мислене
лекция пред специалния клас

ЗДРАВО МИСЛЕНЕ

Двадесет и седма лекция
16 май 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се темата „Място на добродетелите в човешкото тяло“.

Чете се резюме от темата „Защо Природата е турила на някои насекоми много очи?”

Кой въпрос ви интересува днес? Нарисувайте една круша, дърво с един плод. Какво предпочитате вие: да ядете круши или да ги садите? Обаче може ли човек да яде круши, преди да ги е сял? Посаждането винаги предшества яденето. Това показва, че реализирането на желанията е в зависимост от много неща, от известни закони. Според тези закони много от човешките желания остават непостижими. Един от тези закони гласи: човек не може да постигне дадено желание, преди да го е посадил. Въз основа на същия закон човек не може да бъде добър, преди да е посял нещо в себе си. Доброто не е нищо друго, освен Любов, изразена на физическия свят. Понеже Любовта не съществува на физическия свят, затова Доброто се явява като нещо материализирано. Когато Любовта слиза от Божествения на физическия свят, тя се превръща в Добродетел. Когато слиза в Ангелския свят, Любовта се изявява като интелигентност, като Мъдрост или като Знание. Следователно човек не може да яде, докато не е работил. Ако някой минава покрай една плодна градина, в която нищо не е сял, той няма право да яде от плодовете на тази градина. Щом нищо не е сял, той няма право да яде. Художникът рисува една картина, но докато не я завърши, не дава тя да се гледа. Имате ли право вие да я гледате, преди той да я е изложил? – Нямате право. Когато художникът изложи картината си, всеки има право да я гледа. Следователно, когато искаш да вкусиш от плодовете на някоя чужда градина, ти трябва да се сприятелиш с този, който е садил дърветата. И тогава яденето на всеки плод, който той ще ти даде, ще бъде благословение за тебе. Значи човек няма право да яде круши или друг някакъв плод без позволение. Че е така, можете да си отговорите чрез въпроса: „Може ли пеперудата да яде круши? Може ли микробът да пие мляко?“ Това показва, че яденето

представлява цял процес. Не е безразлично каква храна употребява човек. Той трябва да яде само такава храна, която може да го ползва. Каква полза може да донесе известна храна, ако тя само мине и замине през организма, без да остави нещо? Ето защо човек сам трябва да ограничава ума си от известни мисли, сърцето си от известни желания, които носят отрова в себе си. Има неща, от които човек временно поне може да се откаже. Човек не може да мисли всичко, каквото му дойде на ума. Какво ще стане с вас, ако в стаята, в която седите, внеса едно шише с отровен газ? Достатъчно е да помиришете този газ, за да избягате всички навън. Не избягате ли, нещастие ви чака. Като знаете това, вие трябва да правите избор в своите мисли и желания.

При самовъзпитанието на човека се препоръчва той да държи в ума си здрави, положителни мисли. Кои мисли са здрави? – Здрава мисъл е тази, която носи мир за душата и светлина за Духа. Здравата мисъл трябва да произвежда такава реакция в човека, която да внася разширяване на съзнанието. Ако човек е неразположен, здравата, добрата мисъл трябва да измени състоянието му в добро. Представете си, че една майка изпраща детето си за вода, но то отказва да изпълни молбата Ѝ. Тогава майка му казва: „Иванчо, помисли малко, да видиш добре ли постъпваш, като не слушаш.“ Детето се замисля и след малко взема стомната и отива за вода. Последната мисъл, която изменя решението му и превръща непослушанието в послушание, е добра, здрава мисъл. Някой студент иска да завърши университет, но няма средства. В обезсърчението си той казва: „Няма да уча повече!“ Обаче един от професорите го извиква и му казва: „Знаеш ли, че ти се дават условия да продължиш университета? Един благодетелен човек предлага една стипендия от три хиляди лева месечно за някой беден студент. Академичният съвет решава да даде тази помощ на тебе.“ Студентът се зарадва и казва: „Сега ще уча.“ Коя е добрата мисъл в този случай? Добрата мисъл е тази, която се явява в главата на професора, в решението на академичния съвет и в главата на самия студент, защото и на трите места тя съдейства за превръщането на една невъзможност във възможност. Какво още може да произведе добрата мисъл? Представете си, че срещате един млад, но знаменит лекар, който лекува болните много успешно. На младия лекар може да се даде следния съвет: никога да не говори на болния за болестта му. Щом пипне пулса му, както и да го намира, лекарят трябва да се изпълни с вяра и надежда в Бога, че болният ще оздравее. Тази положителна мисъл на лекаря ще се предаде и на болния. Щом болният се ободри и обнадежди, оздравяването му е сигурно. В такъв случай, ако болният е трескав, лекарят не трябва да му предписва 50 сантиграма хинин, каквато е дозата за възрастния, но трябва да го лекува по хомеопатически начин. Тъй щото когато лекарите и ближните на болния успеят да събудят вярата и надеждата на болния,

лекуването му е сигурно. Това е един положителен и сигурен метод за лекуване. Лекарят трябва да знае, че болестите не са нищо друго, освен резултат на натрупването на излишна енергия, на излишни вещества в организма. Щом се освободи от излишната енергия, както и от излишните вещества в организма си, болният оздравява напълно. Дето се натрупват излишни енергии, излишни вещества, там се събират бацили, които са причина за различни болести. Дето има богатства, там винаги има крадци. Значи бацилите не са нищо друго освен крадци и разбойници, които влизат в човешкия организъм да крадат и убиват. Като знаят това, лекарите ги затварят в малки шишенца и приготвят от тях серуми против различни болести. С тези серуми те правят инжекции на болните и ги лекуват. Лекуването чрез инжекции е борба между апаши и апаши, на крадци с крадци. В тази борба те едни други се унищожават. Щом борбата се свърши в ущърб на крадците, болният започва да оздравява. Грижата за болния вече се свежда към възстановяването на нормалното състояние на неговия организъм.

И тъй, болестите на съвременните хора се дължат на подпушване на енергиите в организма им. За да се освободят от това подпушване, те се нуждаят от вяра. Вярата е средство за урегулиране на подпушените енергии в човека. Понеже съвременните хора страдат от безверие, те могат да се лекуват с вяра. Когато човек заболее, първо трябва да констатира в себе си болен ли е, или минава през някакво психическо състояние, което временно се отразява върху организма като болезнено състояние. Най-опасното положение за човека е, когато вярва, че е болен, без да има някаква болест, или когато мисли, че е здрав, а всъщност е болен. Ето защо човек трябва положително да знае болен ли е, или е здрав. Той трябва да знае има ли капитал в касата си, или няма. Болен човек е онзи, който има излишна енергия в себе си. Когато енергиите на човешкия организъм имат стремеж към центъра на Земята, той заболява. За да се излекува, тия енергии трябва да се обърнат към центъра на Слънцето. Единственият метод за лекуване на различните болести се заключава в превръщане на енергиите на човека от низходящи във възходящи, т.е. трябва да се измени посоката на движението им от центъра на Земята към центъра на Слънцето.

Болестите биват физически и сърдечни, без да имат органически произход. Те се дължат на натрупване на излишни енергии в организма. Тези болести са на нервна почва. Обаче има и органически болести, които крият своя произход някъде далече, в миналото на човека. Когато някоя болест се загнезди в астралното тяло на човека, тя постепенно минава в мисълта му, а оттам и във физическото тяло. За да се излекува човек, тази болест трябва да се махне от мисълта му. Когато образът на болестта

изчезне от мисълта на човека, едновременно с това тя изчезва и от физическото тяло. Много от болестите на физическото тяло се явяват като последствие на някакви заболявания в астралния и в умствения свят на човека. Едно горчиво чувство, една противоречива мисъл причиняват физически болести. Щом се махне причината на болестта, и самата болест изчезва. Мнозина страдат от главоболие, от очеболие и се лекуват със студени компреси. Аз препоръчвам топли компреси вместо студени. Когато страдате от главоболие или очеболие, турете на слепите си очи квас, прясно приготвен. Мястото намажете с малко зехтин и отгоре турете кваса. Дръжте го на слепите очи 10-14 часа. Това можете да правите от 3 до 5 пъти седмично, според степента на болката. Квасът действа магнетично, затова го препоръчвам не само при обикновено главоболие, но и при менингит. Когато някое дете заболее от менингит, обръснете добре главата му, пригответе пресен квас и го поставете на горната част на главата и на слепите очи. Като турите няколко пъти наред квас на главата, детето ще оздравее. Изобщо ледът не трябва да се употребява при никакви случаи на възпаление. Щом имате някакво възпаление, служете си всякога с топли компреси, а не със студени. Студени компреси могат да се турят само на пълнокръвни хора. Квасът, млечният компрес са добри специалитети, които трябва да се предпочитат пред студените компреси. Когато лекувате някого, през цялото време трябва да сте в молитва, да сте свързани с Бога. Само по този начин лекуването ще бъде успешно.

И тъй, човек не може да яде круши, докато не ги е садил. Може ли човек да мисли, преди да е обичал? Мисълта ли е дошла по-рано, или Любовта? Това значи: кокошката ли е излязла по-рано, или яйцето? Божията Любов предшества мисълта на човека. Човек мисли само когато е обичан. Да мисли човек, това значи да се ползва от Божията Любов. Когато учи, човек разбира, че наистина Божията Любов действа на физическия свят. Напредналият в учението съзнава, че светът е създаден за него, за да го изучава. С други думи казано: човек е дошъл на Земята да я изучава. Следователно, докато хората не изучат Земята добре, те не могат да се освободят от нейните прегръдки. До това време те се намират в положението на онзи млад турчин, който разговарял с баща си за уловения от него разбойник. Той казал: „Татко, хванах един разбойник.“ – „Доведи го при мене.“ – „Не мога.“ – „Защо?“ – „Защото не ме пуща.“ Както виждам, положението на съвременните хора по отношение на Земята е същото, каквото е положението на младия турчин към разбойника. Всички мислят, че са хванали Земята, но когато пожелаят да се мръднат малко, виждат, че тя не ги пуща.

Сега пред всички хора седи една велика задача за разрешаване. Човек може да живее, както разбира, но той трябва да реши задачата си, и то

разумно. Ако решите задачата си, както обикновените хора я решават, ще се намерите в положението на човек, който постоянно влиза и излиза, без да придобива нещо. Например някой взема билет за концерт. Отива на концерта, но се връща – отложил се е. Втори път пак отива – отложил се е. Така се отлага концертът ден за ден, докато най-после му върнат парите. Защо? – Певецът се е разболял. Представете си, че на един богат американец му дойде идеята да завещае пет милиона долара на някой беден студент. Ако се окаже, че този беден студент е някой от вас, за какво ще употребите тези пари? Сега всички се радвате, като че действително сте станали наследници на тази голяма сума. Всеки от вас си мисли, че може наследникът да е той. Всъщност никой не е наследник. И да не станете наследник на този голям богаташ, все ще ви бъде приятно да се говори по този въпрос. Един турчин отишъл в Цариград по работа. Като се върнал оттам, ходжата го запитал: „Какво ново има в Цариград?“ – „Последната новина е за тебе. Там се говори, че ще те направят шейх-юл-ислям.“ – „Не говори такива работи.“ След няколко дни ходжата срещнал същия турчин и му казал: „Я разправи пак, какво се говори в Цариград за мене.“ Ходжата знае, че това не е вярно, но все му се иска да чуе нещо приятно за себе си.

Сега и вие знаете, че няма да получите пет милиона долара, но ви е приятно да слушате. Мисълта за петте милиона долара весели всички. Един познат разправял, че ако спечели милион, щял да купи два автомобила: единия щял да дари на Братството, а другия щял да остави за себе си. Това показва, че парите са сила, която действа на човека. Под влияние на мисълта за забогатяване човек става весел. Възможно ли е да дойде на ума на някой американец да направи някого от вас наследник на част от своето богатство? В дадения случай е невъзможно, но същевременно е вероятно. Отде знаете, може би още тази вечер някой американец да изпрати на някого от вас пет милиона долара. Ако вие сте чувствителни, с помощта на лескова пръчица ще можете да познаете къде има заровени пари на Балканския полуостров. Големи богатства има заровени в земята. Някои от тях са останали още от турско и от римско време. С помощта на лескова пръчица човек може да открие местата, дето има заровено злато, но той трябва да работи върху себе си. Когато развие нужната чувствителност, и без тази пръчица той ще може да открива богатства в земята. При това положение той носи пръчицата в себе си като вътрешна сила. Много време се изисква, докато човек развие тази сила в себе си, но и като я развие, той трябва да знае как да я контролира. Не я ли контролира, тя ще се превърне в болезненост. Що се отнася до печеленето на пари, това е лесна работа. Мислено или в действителност всеки човек може да бъде богат. Понеже мисълта за богатството повдига духа на човека, добре е, когато не е разположен, да си представи, че е получил голямо богатство отнякъде и с част от получените пари си е направил

голям палат, цял изработен от мрамор, с красиви градини и шадравани в тях, като в приказките от „Хиляда и една нощ“. Като прави такива упражнения в мисълта си, във въображението си, човек сменя неразположението си с разположение. Ще кажете, че това е глупаво нещо. Защо? – Защото било празна работа. Значи да мисли и да си представя човек светли и красиви картини било глупава работа, а да си представя мрачни картини не е глупаво. Започва някой да си представя, че ще се разболее, че ще осиромашее, и пада духом. Според мене това именно е глупава работа. Защо трябва да си представяте такива работи, когато човек не е създаден нито болен, нито сиромах? Че се е разболял или че е осиромашал, причината за това е той сам. Мързеливият се разболява. Докато човек е буден, докато е активен и поддържа деятелността на своите клетки, човек не може нито да боледува, нито да осиромашава.

Потенциално човек е богат, а кинетически – сиромах. Какво трябва да направи, за да подобри положението си? Той трябва да превърне потенциалната си енергия в кинетическа. Въображението в човека е сила, която може да му помогне в това превръщане. Някой иска да стане музикант. Нека си представи, че има хубава, скъпа цигулка и всеки ден свири по пет-шест часа. След това излиза на сцената и започва да свири като виден музикант. По този начин мисълта му ще слезе на физическия свят и ще започне да влияе върху музикалното му чувство. Друг пък иска да стане виден писател или лекар. И това може да постигне, като си представи, че пише велики работи или че лекува болести, за които съвременната медицина се оказва безпомощна. Съвременните хора не успяват в живота си, понеже се спират само върху едната страна на живота – отрицателната, мрачната. Животът има две страни: положителна и отрицателна. За да има ясна представа за нещата, човек трябва да гледа на тях от две страни. Така работи и Природата. И тя си служи с рай и ад. Кой живее в рая? – Работният, трудещият се, способният човек. Кой живее в ада? – Мързеливият. Ако мързеливият започне да работи, той влиза в рая; ако работният престане да работи, той слиза в ада. Работният всякога се радва, а мързеливият страда, скърби. Следователно, когато се радва, човек работи; когато скърби, той е станал мързелив. Между работата и труда има известна разлика. Работата е Божествено нещо, а трудът – не. Казано е, че човекът се мъчи, ангелът се труди, а Бог работи. Хората често се обезсърчават и казват: „За кого ще пея, за кого ще пиша, за кого ще живея?“ – За себе си. Пей за себе си, пиши за себе си, живей за себе си. Заболи ли те глава – сам се лекувай. Стани лекар на себе си. Щом можеш да правиш всичко за себе си, ти ще можеш да правиш същото и за другите.

Когато се лекува, човек от нищо не трябва да се страхува. Казано е в

Писанието: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие.“ Силната мисъл изпъжда всякакъв страх. Човек със силна мисъл може да влезе при болни от чума, от холера и да излезе здрав и читав. От страх само човек може да заболее, без никакви бацили. Един човек срещнал на пътя си чумата. Той я запитал къде отива. Чумата му казала, че отива в Багдад. – „Колко души ще вземеш?“ – „Хиляда.“ На връщане от Багдад чумата срещнала същия човек. Той веднага я запитал: „Свърши ли работата си?“ – „Свърших я.“ – „Колко души взе?“ – „Двадесет хиляди.“ – „Нали каза, че ще вземеш само хиляда?“ – „Аз взех хиляда души, а деветнадесет хиляди умряха от страх.“ Какво показва този пример? – Че от двайсет страдания само едно е дадено от Природата, а деветнайсет – от човека, от неговия страх. Наистина, страхът причинява ред болести, страдания, мъчнотии. Значи една двайсета от страданията на човека са дадени от Природата, а деветнайсет двайсети са причинени от самия човек. Както виждате, дробите имат приложение в живота главно в процеса на растенето. Издънките на дърветата, разклоняването им не са нищо друго освен дроби, получени при раздробяването на цялото.

Единицата е цялото, а клоните и корените са дробните части. В Божествения живот обаче няма дроби. Там всички числа са цели. Дето има страдания, там има дроби. Страданията са от хората, а не от Бога. Бог дава условия на човека да учи, но ако не може правилно да използва тия условия, той страда. Да живеем – това е дадено от Бога. Да умираме – това е от хората. Да сме здрави – това е от Бога. Да сме болни – това е от хората. Отрицателните неща са от хората, а положителните – от Бога. Обаче Бог превръща всичко отрицателно в положително, в Добро. Той превръща сиромашията в богатство, невежеството – в знание. Ако искате да бъдете силни, да не се спъвате в живота си, дръжте в ума си положителни мисли за Бога. Желанието на Бога е да бъдем здрави, умни, силни. Не мислите ли така, каквото и да спечелите, ще го изгубите. Ако сте здрави, ще изгубите здравето си; ако сте богати, ще изгубите богатството си. Сега, ако някой ви обещае пет милиона лева, как ще се справите с тях? Преди още да сте ги получили, вие веднага ще им намерите място. И в края на краищата ще си кажете: „Който е обещавал, той ще има грижата да ги достави.“ Ще кажете като Настрадин Ходжа, че който е оставил 99 лири, ще остави още една. Един ден Настрадин Ходжа минавал през един мост и понеже имал нужда от сто лири, въздъхнал дълбоко и казал: „Ако някой ми даде сега 99 лири, няма да ги взема, щом не са сто.“ Чул го един богат турчин и на другия ден, преди да мине Настрадин Ходжа през моста, той му оставил 99 лири и се скрил да види какво ще прави. Като видял парите, Настрадин Ходжа ги взел, преброил ги и продължил пътя си. Турчинът го настигнал и го запитал: „Колко лири намери?“ – „Деветдесет и девет.“ – „Нали каза, че ако не са сто лири, няма да ги вземеш?“ – „Аз зная, че който е оставил 99

лири, той ще даде още една.”

Сега и вас питам: готови ли сте да вземете петте милиона, които американецът се готви да изпрати на някого от вас? Можете ли да се справите с тях? И вие като Настрадин Ходжа ще кажете, че щом веднъж Провидението е намислило да ви облагодетелства, то знае, че вие ще можете правилно да използвате тази сума. Петте милиона представляват дарбите и способностите, които Бог е вложил в човека.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди.
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Здраво мислене
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_05_19 Методи и пътища на идейния свят

МЕТОДИ И ПЪТИЩА НА ИДЕЙНИЯ СВЯТ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Прочетоха се резюмета от темите: "Защо трябва да учи човек" и "Да се обичаме и защо трябва да се обичаме"?

Как излезе опитът ви? Колко души от вас познаха книгата от Библията, колко познаха главата от дадената книга и колко познаха стиха? Опитът на мнозина е излязъл несполучлив, защото имат неправилни схващания за някои неща. Вие мислите, че сте ясновидци. Ще ви поставят на изпит, да видите вие сами колко знаете. Човек трябва по алхимически начин да отделя своите положителни знания от отрицателните. Какви теории съществуват по този въпрос, то е друго нещо. Теорията сама не разрешава нещата. След като знаете теорията, вие трябва да имате и практика, приложение. В окултната наука има ред хипотези и теории, но преди всичко има съществени неща, които трябва да знаете. Някой казва: "Аз разбирам, аз зная много нещо." Докато мислите, че много знаете и много разбирате, вие нищо не можете да постигнете. Решавате ли въпросите от гледището на личните чувства, не можете да имате големи резултати.

И тъй, искате ли да развиете своята чувствителност, правете често опита с Библията. Развиете ли това чувство, вие ще можете свободно да четете Библията и при затворени очи. Между вас сега няма нито един, който може да чете Библията по този начин. Каже ли някой, че може да чете така, ще го подложим на изпит: аз ще отворя Библията пред себе си, а той ще чете от мястото си. Дойдете ли до положение да четете книги със затворени очи, вие сте ясновидци. От миналите векове още вниманието на всички хора е било насочено към развиване на физическото им зрение. И днес, понеже това нещо се е постигнало, вниманието на хората трябва да се насочи към постепенно развитие на вътрешното зрение. Този вътрешен орган не може да се развие изведнъж, но трябва постепенно да се развива, като се изпраща към него повече кръв и хранителна енергия. Всеки от вас може да развие в себе си интуицията, но той трябва да прави ред опити в това направление. Когато искате да познаете на кое място от Библията например сте отворили, пипнете този лист с ръцете си. Учете се да познавате нещата чрез пипане. По този начин вие ще се освободите от ред ваши внушения. Някой казва: "Духът ми говори. Той ми каза да отида еди-къде си." Духът казал на един да отиде на Горна Баня, на друг – на пазар,

на трети – в еди-кой си град и т. н. Това са неопределени, двусмислени положения. Хората едни други си внушават различни неща и после се самозаблуждават, че Духът им е говорил.

Казвам: Първо вие трябва да се освободите от закона на човешките внушения и да дойдете до внушения, които идат от свят, по-висок от вашия. Вие трябва да различавате от кой свят идат внушенията. Научите ли това, вие ще можете да въздействате на тия, които могат да ви спънат или да ви заведат в крив път. И учените хора си внушават едни други, влияят си. За пример, ако някой математик или астроном работи върху един научен въпрос, едновременно с него, без той да знае, работят още 10-20 души по същия въпрос, обаче от всички тях само един успява, а другите играят роля на помагачи. Например когато Дарвин е работил своята теория, едновременно с него по същия въпрос е работил и друг англичанин, обаче Дарвин успя; той изнесе своята теория пред света, а другият остана като помагач в тази работа. Същото нещо е забелязано и в музиката, и в изкуството. Едно трябва да се знае: никога усилията на човека не остават безплодни.

И тъй вие ще се стремите да регулирате чувствата си, да се поставите в положението на дете, което иска да учи. Опитът, който ви дадох, може да се изпълни от три страни: първо – механически, с пипане; понеже вие сте чели Библията много пъти, ще можете горе-долу да познаете на кое място сте отворили; второ – по чувство, и трето – по вътрешна светлина. Първият начин се отнася към физическия живот; вторият начин – към астралния и третият – към Божествения живот, дето се проявява висшето съзнание на човека. Вие можете да прилагате тия методи, когато решавате да предприемете ли някаква работа или не, както и когато искате да разберете, ще сполучите ли в някоя работа. Ако застанете тихо и спокойно в себе си, свободни от всякакви външни влияния, вие повече ще успеете, отколкото с бързане. Бързането всякога притеснява човека, поставя го в крива посока. Когато нямате успех в някоя работа, не се обезсърчавайте. Често несполуката в живота стимулира човека повече, дава му по-голям импулс за работа.

Сега ще ви дам още един опит. Той е следният: на отделни листчета ще напишете всички книги от Библията и ще ги турите в някоя кутия, отдето по три пъти на ден ще вадите по едно листче, но вече с отворени очи. Целта на този опит е да развивате своята интуиция, да познаете коя книга сте извадили. Когато пишете листчетата, съзнанието ви трябва да бъде будно, да няма никакво прекъсване. Освен това, като ги пишете, ще гледате да оставите върху тях вашите вибрации, че като пипнете една от тия книжки, да познаете, коя сте взели. Например, като сте писали на едно от

листчетата името на пророк Иеремия, при изваждане на това листче от кутията да познаете, че сте извадили именно него. Щом познаете какво е написано на листчето, вие ще изпитате голяма радост. Пишете ли листчетата механически, нищо няма да познаете. Като дойдете следния път в клас, пет възрастни и пет млади братя, както и пет възрастни и пет млади сестри ще кажат своите опитности. Като правите този опит, ще отбелязвате на тефтерче датата, часа и времето – дали е ясно или облачно и т. н. По този начин вие ще привикнете към точност. В духовния свят и при най-малките опити следят точно за часа, за времето. Започнете опита от утре. Можете да го правите или сутрин, или по обед, или вечер, по което време искате, но непременно ще отбелязвате часа и времето, през които го правите.

В окултната школа на първо място се изисква дисциплина. Човек трябва сам да се дисциплинира, да се самовладее. Например вие знаете нещо, но не искате да го изнесете пред други хора и мълчите. Обаче вътре нещо ви казва: "Кажи това нещо!" Защо трябва да кажете? Изкуство е сега да се самовладеете, да не го кажете. Има хора, които не могат да търпят да не кажат всичко, каквото знаят. В един анекдот се разправя за такъв човек, много разговорчив, който никога не мълчал. Той бил слуга при един селски чорбаджия. Дето и с когото се срещал, той веднага започвал да говори по разни въпроси и да ги разрешава по своему. Един ден той направил някаква голяма погрешка, заради което се скрил в един от селските плевници, да не го намери чорбаджията му, да го бие. След като го търсили на много места и не могли да го намерят, чорбаджията му прибегнал до хитрост. Той казал на двама селяни да тръгнат по селото и да спорят високо по някои въпроси. Тръгнали селяните по селото и започнали високо да разговарят. Като минали покрай плевнята, дето бил скрит слугата, той чул техния спор, веднага изскочил от плевнята и извикал: "Чакайте, аз ще разреша този въпрос." Хитростта на чорбаджията дала своите резултати. Слугата не могъл да търпи да спорят върху известни въпроси, без той да бъде пръв в спора.

Казвам: Вие трябва да знаете следното. Окултната наука казва, че човек трябва да говори на място и на време. Не е ли време да се говори, той трябва да мълчи. Някой казва: Може и навреме и без време да се говори. Глупавият може да говори и без време, но умният трябва да говори само навреме. Апостол Павел казва: "Проповядвайте и навреме и без време!" Това се отнася само до онези, които не знаят кога е време да се проповядва и говори. Затова те трябва да проповядват и навреме и без време, та дано от многото говорене да се хване поне малко.

Казвам: Да се самовладее човек, това е необходимо и за здравето, и за

дисциплинирането на ума, и за развитие на неговите способности, както и за разработване на сърцето. В ръката на разумния човек самовладеенето представлява лост, мярка за впрягане на енергиите в човешкия организъм, за да усилят деятелността на неговата душа. Няма ли човек самовладеене, тези енергии ще минат и заминат през неговия мозък като през пукната стомна. Това явление само ще хроникира във вестника, който после ще се захвърли, без да остане следа от него. Обаче такива неща не трябва да стават. Това не подразбира, че вие, като ученици, нямате самовладеене, но степента вашето самовладеене не е достатъчна. Самовладеенето бива от разни качества и разни степени.

Сега ще се спра върху въпроса как се реализират идеите. Представете си, че имате идеята “а” в умствения свят (фиг. 1), дето тя няма никаква реалност. Докато тази идея не слезе на физическия свят, тя не е реална. Същото може да се каже и за чувствата. Докато едно чувство или желание остава само в астралния свят, то не е реално. Слезе

ли на физическия свят, то става реално. Следователно, когато идеята “а” слезе в астралния свят “b”, тя претърпява пречупване и се явява като отражение на някой предмет в огледалото. И тук идеята още не е реална. От астралния свят и тя слиза във физическия “с”, дето претърпява още едно пречупване. Тук вече идеята е реална. Значи всяка идея, за да се реализира, трябва да слезе на физическия свят и да претърпи две пречупвания. При всяко пречупване става известно отклонение на светлината.

Да допуснем, че у вас се зарежда известна идея. Речете ли да я реализирате на физическия свят, вие не можете да я реализирате, както искате. Казвате: “Трябва да обичаме всички хора еднакво!” Така се е зародила идеята в умствения свят, но щом пожелаете да я реализирате във физическия свят, вие виждате, че не можете да обичате всички хора еднакво. Правете опити в това отношение, да проверявате вашите идеи. Например, като срещнете някой чужд човек, когото не познавате, опитайте се да го обикнете като свой брат и вижте колко сполучлив ще бъде опитът ви. После направете опита с двама души, единият от които ви е направил услуга, дал ви е 10 000 лева, а другият е взел от вас 10 000 лева. Дайте и на двамата по една богато угощение и следете какви ще бъдат отношенията ви към единия и към другия. Вие трябва да правите опити, а не само да говорите празни думи. Казвате: “Трябва да любим враговете си!” – Опитайте сърцето си, да видите какво ще ви каже то. – “Ама Господ е казал така.” – Какво е казал Господ, е едно нещо, а как чувствувате, как обичате вие, това е друго нещо. За вас е важно в състояние ли сте да приложите този закон и да живеете съобразно него. Велик е законът, който Бог е изрекъл, но за мене е важно

как аз го прилагам. Приложа ли този Божествен закон в живота си, аз ще мога да се развивам правилно; не го ли приложа, ще остана на същото място. Някой казва: "Аз правя усилия." Да правиш усилия, това значи при всяко усилие да се повдигаш една стъпка нагоре. Не се ли повдигаш, усилията ти остават напразни. Който не знае да слиза правилно от умствения свят в астралния и от астралния във физическия, той не разбира великите закони на живота. Не е достатъчно човек да знае да слиза, но той трябва да знае и да се качва. Щом става въпрос за слизане, там всички са майстори, но за качването малцина се отзовават. Например можете ли да изчислите, колко време е необходимо на човека да слезе от невидимия свят на земята и после да се качи пак обратно там?

Сега ще дам един опит само за един от възрастните и за един от младите братя. Опитът се заключава в следното: нека тези двама братя си изберат един хубав ден от идната седмица, да отидат до Черни връх и да се върнат. При това нека отбележат точно, колко време са употребили за качването до върха и за слизането от него. Братята, които ще се заемат с опита, трябва да го направят от любов. Ако не се намерят такива братя сега, ще отложим опита за друг път. Ако пък някои направят този опит, следния път те ще ни кажат как и за колко време са го направили. Могат ли да отидат и да се върнат за кратко време и да ни съобщят резултата от своя опит, това ние наричаме истинско знание. Някой казва: "Аз ходих на небето." – За колко време? – "Не зная, но мисля, че мигновено." – Това не е знание. Туй, което той нарича миг, всъщност е век. Мигът за Бога е век за хората. Казват: "Второто пришествие ще стане в един миг." Този миг представлява векове за земята. Според Сведенборга и в духовния свят има време и пространство, както и във физическия, но там те не са като нашите, те са от по-особено естество. Когато казваме, че в духовния свят няма време, подразбираме, че времето там не е като нашето, разделено на часове, минути и секунди. И там има пространство, но не като нашето.

Аз няма да ви обяснявам повече тези въпроси, защото много от вас сте учили математика и знаете, че да се живее в плоскост и да се живее в куб, това са две съвършено различни неща. Колко хора днес съзнават, че живеят в куб? Или колко хора съзнават, че живеят в тесеракт? Да живее човек в тесеракта, това подразбира да вижда нещата отвътре навън или отвън навътре, но в един определен център. От този център той може да вижда навсякъде, да се движи по радиусите на дадена окръжност. Той няма да вижда всичко, а само онези предмети, които ще попадат в зоната на неговата светлина. Човек не може да вижда всичко като Бога, но той има възможност някога да стигне до положение да вижда и това, което се върши зад гърба му. Съвременните хора виждат какво става пред тях, но какво става зад гърба им, те не виждат. Като седя пред вас, аз виждам какво

прави всеки, който е зад вас. Защо? Понеже всеки от вас е огледало, в което се оглеждат предметите, които в този случай аз виждам. Същият закон е и в природата: ние знаем тия неща, които минават пред нас, но онези, които не са се проявили, те са зад нас и ние не ги знаем. Нещата идат отзад, чрез отражение в огледала, а не отпред. Обаче нам се вижда, че те идат отпред. Например ние не виждаме светлината направо, но чрез отражение. Съвременната физика доказва, че светлината на слънцето иде на земята за осем минути. Мястото, на което виждаме слънцето, не е същинското негово място. В действителност слънцето седи малко по-високо от мястото, на което днес го виждаме. Значи ние не виждаме нещата на техните истински места. В такъв случай трябва да им се направи корекция, да се знае точно де се намират те. Някой казва: “Аз зная местата на всички неща.” Местата, които ти знаеш, не отговарят на техните действителни места.

Да вземем например няколко числа, повдигнати в десета степен, и да видим какви величини представляват те. Нека вземем числата 110, 1010 и 10010. Числото 110 = 1, 1010 е равно на число с 11 нули, 10010 – на число с 12 нули. То представлява закон за раздробяване на материята. Тогава частиците са много на брой, но дребни. От сто нагоре всички неща произлизат от общ център и като отиват към периферията, те се раздробяват. Може да се определи математически какви промени стават с даден предмет, когато той излиза от центъра и отива към периферията. На основание на същия закон може да се определи, какви промени стават с човека от деня на раждането до деня на заминаването му. За пример, ако някой човек е роден през месец март, известен ден и час, може точно да се определи, какви влияния ще окажат върху характера му разните планети. Планетите определят директивата на неговия живот. Раждането на човека се обуславя от известно планетно съчетание, което невидимият свят нарежда, а на човека предстои задачата разумно да използува тия съчетания. Човек не е господар на планетните влияния върху себе си, но е господар на положението да използува разумно това, което те му носят. Когато Венера има влияние върху някого, тя събужда в него любовта; тя може да събуди в него възвишената любов, а може да събуди и любовта на противоречията, любовта в квадрата.

Човек трябва да изучава геометрията, за да се справя със силите в себе си. Що е квадратът? Квадратът е бутилка, пълна и с добро, и с лошо съдържание. Човек трябва да знае алхимията, да може по алхимически начин да отделя доброто от злото. И в този случай диагоналът АС (фиг. 2) разделя квадрата на два еднакви триъгълника. Горният триъгълник АВС представлява доброто съдържание на квадрата, а долният АСД – лошото съдържание. Който живее в горното съдържание на квадрата, той е добър

човек; който живее в долното съдържание, той е лош човек. Думата лош има съвсем друг смисъл от този, който обикновените хора схващат. Дето е злото, там пространството е празно. Следователно доброто може да се прояви в злото, понеже там ще срещне най-малко съпротивление. От физиката знаете, че енергията от положителния полюс минава в отрицателния. Знаете ли през какъв път минава положителната енергия? Тя обикновено излиза от дясното полушарие на мозъка, върви по повърхността му, минава под лявото полушарие, после извива над него и се връща под дясното полушарие. Тук, в отрицателния полюс, се образува светлина. Значи мисълта иде от дясното полушарие, минава през лявото и като резултат на това се произвежда светлина в съзнанието. Вие трябва да изучавате законите на мисълта.

Казвам: Знаете ли законите на мисълта, вие ще можете правилно да трансформирате енергиите на вашия мозък. Дойде ли ви някоя отрицателна мисъл, постарайте се да я изпъдите по течението на мисълта, която в пътя . В центъра й се проявява∞на движението си образува осморка – мисълта. По същия закон на светлината са построени и очите на човека. Дължината на светлинните линии, които се приемат от двете очи, трябва да бъде еднакво голяма. По този начин се образува равнобедрен триъгълник. Обаче понякога лъчите от лявото око са по-дълги от тия на дясното, вследствие на което се явява раздвояване в образите. Който владее своите мозъчни енергии, той ще може да направлява посоката на очите си. Когато мозъчната енергия изгуби своето правилно течение, очите на човека стават разногледи, късогледи, далекогледи и т. н. Който иска да бъде ученик, той трябва да бъде пълен господар на своето тяло. Засега вие сте в положението на малките деца: дето минете, каквото видите, спирате се да гледате, без да си задавате въпроса, заслужава ли това нещо да му се обърне внимание или не. За пример някой яде бонбон, увит в книжка, и веднага проявява интерес, какво е написано на тази книжка. След това същият човек минава покрай някое цъфнало дърво или цвете и не му обръща внимание. Цъфналото дърво е по-важно, отколкото написаното в книжката.

Казвам: Човек трябва да изучава закона на еволюцията. Не е достатъчно да каже човек, че разбира и съзнава нещата вътрешно. Това съзнаване е подобно на разбирането, което човек е придобил от прочитането на някоя научна книга. Да разбираш нещо, това не е истинско знание. Някой казва: “Аз разбирам малко математика.” – С малко разбиране работа не става.

Сега, като ви говоря, че вие трябва да учите, някои от вас ще кажат: “Кога ще учим?” Ние сме хора на 45, 50, 55 и повече години, нашето време за учене мина вече. Представете си, че вие живеете на слънцето, дето 25

милиона наши години образуват една слънчева година. Питам тогава: Каква част от годината или от деня ще състаляватвашите 45, 50 или 55 години? Нашите 50 години на земята са равни на една минута и три секунди от слънчевата година. И след всичко това можете ли да се считате стари хора? Да сте поне на една слънчева година, разбирам. Това значи човек с познания. Какво бихте казали за човек, който е на възраст 100 слънчеви години?

Тъй щото мащабът, с който мерим нещата на земята и на слънцето, не е един и същ. Например нашите понятия за знания се различават коренно от тия на по-напредналите същества. Знанието, което ние придобиваме на земята, представлява увод, приготовление към по-високо знание, което впоследствие ще получим. Ако вие не приготвите ума и сърцето си към разбиране на възвишеното знание, то няма да ви се даде. Никой не трябва да се обезсърчава, да мисли, че не е учен. Като влезете в духовния свят, всички ще бъдете поставени под общ знаменател. И най-ученият човек от земята, поставен на изпит в духовния свят, непременно ще пропадне. И простият, неученият човек също така ще пропадне в духовния свят. Ще кажете: "Ученият човек ще падне от по-високо място." – Това нищо не значи. Туй са относителни положения.

Обаче вън от тези знания има вътрешно, Божествено знание, което всеки човек може да придобие. То дава истинско просветление на човека. При тази светлина всички неща стават ясни. Малко хора са дошли до това Божествено знание, до това просветление на ума. Един английски автор, който пише върху космическото съзнание, е намерил в цялата история на човечеството само 19 души с пробудено Божествено съзнание. За в бъдеще има условия да се пробуди Божественото, космическото съзнание у повече хора.

И тъй, иска ли човек да учи, да се развива, той трябва да има смирение. То дава импулс на човека да учи, да се радва и на малкото, което всеки ден придобива. Истински ученият се радва и на най-малките придобивки. Той работи цели години и се радва на малката придобивка, защото знае, че за в бъдеще тя ще му донесе грамадно богатство. Ето защо препоръчвам ви да работите върху себе си със съзнанието на учения човек.

Размишление.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

25. Лекция от Учителя, държана на 19 май, 1926 г., София.

1926_05_23 Скритото имане
неделна беседа

СКРИТОТО ИМАНЕ

Беседа, държана от Учителя на 23.05.1926 г. в гр. София.

„Пак е подобно Царството небесно на имане, скрито в нива, което като го намери човек, скри го и от радостта си отхожда и продава все що има и купува онази нива." (Матея 13: 44)

Великите неща в природата се крият в нейните дребни постъпки. Следователно, има един вътрешен закон, който определя пътя на всеки разумен човек. Дръжте тази мисъл: речта е само за разумните хора. Може да се говори само на разумни хора, може да се учат само разумни хора. Някои говорят за гениалността. Разумността седи по-горе от гениалността. Разумният човек е по-горе от гениалния. Геният е начало на разумността. Разумният човек започва с гениалността. Някои казват: той е гениален човек. Казвам: за да бъдеш разумен човек трябва да започнеш от своята гениалност. Тъй както съвременните хора разглеждат гениалните хора, те забелязват у тях много дефекти. Казват за някого: той е гениален човек. Ако наистина е гениален човек в правия смисъл на думата, той трябва да изключва всякакъв дефект от себе си. Защо? Понеже разумността е начатък на гениалността, а гениалният човек изключва всякакъв дефект. В разумния човек няма слабости.

Сега ние говорим за онова съвършенство, което съществува в разумната природа. Разумният човек взема всичко предвид, той винаги разсъждава. Как трябва да разглеждаме сегашния живот от гледището на разумния човек? Аз не говоря за живота на хилядите поколения, които са минали преди нас, не казвам да се разглежда животът на Сократа, на Платона, на Христа, на апостолите, на пророците, какви били те, но важен е сегашният живот. Има ли някаква връзка между сегашния ви живот и между живота ви преди хиляди години? Някои ще кажат, че няма никаква връзка. Питам ви: каква връзка има сега между вас, които сте се събрали в този салон и между онези, които са живели преди 2000 години и са седели в храмовете да се учат? Сегашният ви живот има ли връзка с живота на онези млекопитаещи, които са живели преди 10 000 000 години? Най-после, сегашният ви живот има ли връзка и с живота на онези риби, които са живели преди 50 000 000 години? Всички ще кажете: това са риби, това са млекопитаещи, а ние сме хора, синове божии, наша е културата сега. Питам: съвременната култура разбрала ли е живота на всички дребни, микроскопически същества? Ние мислим, че в дребните същества няма

култура. Отлична култура има в тия дребни същества! Съвременните гениални изследователи на естествените науки виждат, че в тия дребни същества има такива техници, каквито до сега не е имало на Земята. Отлични електротехници има между тях! После, между тях има отлични математици, с които нашите съвременни математици не могат да се сравнят. Между тях има още и отлични геометрици, каквито нашата наука и не подозира. Между тия дребни същества има и анатомисти, геолози, биолози, какви ли не специалности съществуват в тия дребни същества. Те са приготвили пътя за сегашната култура. Те са приготвили пътя на сегашния човек. Питам тогава сегашните учени хора, по кой начин се създаде мозъкът? Човекът ли го създаде или друг някой? Изучен ли е животът на онези пирамидални клетки, които седят на повърхността на мозъка и които са носители на човешката мисъл? Тази област е засегната едва сега. Забелязва се, че когато човек е в нормално състояние, т.е. когато мисли, тези пирамидални клетки са изправени, допират се в крачката си една до друга и тогава човек мисли, а когато човек е в почивка, те се свиват. После, когато мисълта се прекъсва и след това пак се яви, или пък когато човек забравя нещо, забелязва се, че тези клетки ту свиват, ту разпущат крачката си. Изобщо, според каквото те правят, така и човекът мисли.

И сега Христос се натъква на онова скрито богатство. Под скрито богатство аз разбирам онзи скрит разумен живот на човека. Този скрит разумен живот не се изучава колективно. Всеки индивид или всяка душа го изучава сама за себе си. За онези от вас, които вярват в душата, казвам всяка душа, а за онези, които не приемат душата казвам, всеки ум или всеки дух. Може да употребите който термин искате, но разумното у човека, което го определя като човек, е умът. Ние вземаме него, защото всички хора са на едно мнение по този въпрос. Всички хора признават, че в човека има ум. Ума никой не отрича - няма спор по това. Значи, богатството в човека е скрито някъде. По кой начин може да се добие съвременната интелигентност? От нея именно зависи щастието на човека. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието на цялото човечество, па и щастието на всички ангели се крепи на разумния живот.

Следователно, разумността се дели на степени. Не е въпросът изведнъж да станем разумни. Вечността, това са възможностите за проявлението на разумния живот. Тъй определям аз вечността. Само във вечността се крият възможностите за проявлението на нашата душа и дух. Казвате: вечният живот е важен. Да, важен е, но няма какво да ни плаши вечността. Трябва да знаете, че вечността е мястото, където се крият всички възможности. Като разберем тъй живота, от нас ще изчезне онова учение, което често ни засенчва. Ние мислим, че няма да постигнем някои неща. Ако е въпрос да

разберем само нашето съществувание, тогава животът няма смисъл. Някои казва: аз искам да живея. Добре, можеш да живееш, но твоят живот представлява само един ден от целокупния живот, който трябва да преживееш през хилядите години на бъдещето. Представете си сега, какво велико нещо е Земята в цялата Слънчева система! Тя е единица, в която е определена годината за мярка. Тя пък е разделена на 365 дни или на 12 месеца, а те на 52 седмици, всяка седмица на 7 дни, денят на 24 часа, часът на 60 минути и минутата на 60 секунди. Ние мерим нещата според тази мярка и казваме: изтече цяла една земна година. Значи, нашето съзнание на Земята е наредено съобразно тази мярка. Ние мислим според мярката на Земята. За нас големите работи се определят от нашата година на Земята, т.е. от земната година. Но представете си, че вие живеете на Слънцето, дето една година се равнява на 20 милиона земни години. Каква ще бъде тогава вашата мисъл? Представете си, какво богатство ще бъде за вас, ако ви пренесат на Слънцето, да поживеете там поне една година! Иначе, една година, прекарана на Слънцето, се равнява на 20 милиона земни години. Питам този от вас, който е живял тук на Земята 50 години, на каква част от слънчевата година се равняват тия 50 години? Приблизително на една минута. Тъй че, когато вие живеете на Земята 50 години, вие сте на Слънцето едно бебенце, едва на една слънчева минута. Питам тогава, какво ще бъде съзнанието на слънчевите хора? Следователно, всички слънчеви системи, които съществуват сега в нашата Вселена, това са степени, етапи, разширение на божественото съзнание. Мярката, с която се мери знанието във всяка слънчева система е различна от тази, с която се мери на Земята. Всички слънчеви системи са свързани една с друга. Те са училище за човешкия дух.

Тогава, какво трябва да стане с вас? Съвременните астрономи казват, че в нашата Вселена има 100 милиона слънца. Представете си, че вие не можете да се върнете, откъдето сте излезли, докато не обиколите всички тия системи. Представете си още, че живеете във всяка слънчева система по 100 години. Умножете сега 100 милиона слънчеви години по 100 години и вижте след колко години ще се върнете. Пък ако трябва да обиколите всяка планета от слънчевите системи, които са девет и престоите във всяка от тях по 100 години, това са още 900 години. Тъй че, като живеете на всяко Слънце по 1000 години, докато обиколите всичките системи, вие ще имате един завършен курс от знания, завършена гимназия. И така, със завършен диплом ще се върнете в ангелския свят. Питам: какви ще бъдат тогавашните ви възгледи в сравнение със сегашните? Какво ще бъде тогавашното ви съзнание? И какво знание ще имате за нещата? Вие сега какво знаете? Като хванете един самун, казвате: самунче, бабам! Хванали сте го и мислите, че в самунчето е всичко. За нас е така, но има същества, които не се хранят с нищо. Самунчето не е единствената храна в живота ни.

Всички хора, които се хранят със самунчета, в края на краищата все ще умрат. Всички онези, които се хранят с месце - и те умират. Всички онези, които се хранят с баници, също умират. Значи, начинът, по който ние възприемаме храната сега, носи отрова след себе си. И тогава учените хора казват, че в самата храна, в самия въздух е била вложена отровата. Да, вярно е, в храната е вложена отровата. Защо? Защото нямаме в себе си онзи апарат, чрез който да отделяме истинския жизнен еликсир, или тъй наречения истински живот, който носи в себе си безсмъртието.

И тъй, Царството божие подразбира условията на истинския разумен живот. Онзи човек, като намерил елементите на разумния живот, отишъл и продал всичко. И когато Христос казва, че ние трябва да се отречем, какво се разбира? От какво трябва да се отречем? От смъртното. И ако вие сте някой богат американец, милиардер, който най-много след 100 години ще умре и богатството му ще мине в ръцете на други хора, а другаде някъде има един бедняк, който няма нито 5 пари в джоба си, но притежава вечния живот, безсмъртието, той ще каже на богатия милиардер тъй: ако пожертваш всичкото си богатство за човечеството, аз ще ти дам в едно шишенце само една капчица от еликсира на вечния живот и ти ще станеш безсмъртен. Обаче, той трябва да подари всичкото си богатство. Някой от вас ще каже: докажи това най-първо! Това е така, няма какво да се доказва. Когато Христос говори за придобиване на вечния живот, той подразбира да се даде всичко. Аз ще ви дам по една капка от този живот и тази капка е като онази искра, която, като се тури в огъня, разгаря се, увеличава се от вашето знание!

Та казвам: трябва да изучавате условията на Царството божие. И стари, и млади, всички искате да развивате живота си. В този живот ние туряме обичта като метод за привличане веществата на вечния живот. Някой казва: защо трябва да обичам? Защото само чрез закона на любовта ти ще можеш да привлечеш онази материя, от която се гради вечният живот, от която трябва да съгради твоето тяло. Сегашното тяло на човека е неустойчиво. При една болест ти можеш да изгубиш 20-30 килограма от тялото си, а някой път можеш да изгубиш изведнъж 50-60 килограма. Тогава, кое е същественото у човека? Сегашните хора, за да покажат, че някой човек е здрав, претеглят го, за да видят колко тежи, но здравето с тегло не може да се измерва. Действително, понякога здравите хора тежат повече, а понякога по-малко. Ако човек е здрав по ум, по сърце и по воля, той, като върви, стъпва леко, не вдига никакъв шум и никакъв прах. Онзи човек пък, който скоро ще умре или онзи, на когото работите не се уредени, той като върви вдига голям шум, като че земята се тресе, като че боксира нещо, като някой груб тежък автомобил. Здравият човек върви като леките модерни автомобили, никакъв шум не вдига.

Та казвам, разумният човек, като ходи, като мине покрай тебе, не го чуваш. Минава незабелязано и не прави никаква реклама. Сегашните хора казват: нещата трябва да се рекламират. Има работа за разумните хора, има работа и за глупавите хора. Глупавите хора само камъни трошат, само купчинки пясък местят от едно място на друго. Гледам някой път как мравите трупат цели купчинки сламки, но дойде земеделецът със своето рало, разпръсква всички тия сламки. Тъй е и в нашия съвременен живот - дойде смъртта със своето рало и разпръсква целия дом. Тъкмо бащата и майката са доволни, щастливи, казват си: слава Богу, осигурихме се! Но дойде съдебният пристав – смъртта – хване най-хубавата дъщеря и я задигне. Че ти си щял да плачеш или не, тя не иска да знае. Но този съдебен пристав е като някой вълк. На другата вечер пак дойде, задигне другата дъщеря. После задигне сина, а след него майката и бащата. Питам: как уреждате този въпрос? Някой казва: човек трябва да има синове. Да, ако има синове безсмъртни, дъщери безсмъртни – разбирам, но да има синове и дъщери, които всеки момент може съдебният пристав да ги отнеме, това не разбирам. Питам: какъв е този живот? Ако хората могат да отнемат нашите мисли, нашите чувства, които имаме, каква полза от тях? Ако имам една гениална мисъл, която утре хората ще дойдат да я вземат, каква полза имам от нея? Хубавото, гениалното, което имам в живота си, трябва да остане в мен! Затова Христос казва: събирайте си съкровища горе на Небето, понеже там е разумният живот! Там нито крадец ги взема, нито молец ги яде, нито ръжда ги разяжда.

И подобно е, казва Христос, Царството небесно на имане, скрито в нива. Нивата, това е човешкото тяло. Ето защо, при съвременното възпитание, всеки от вас трябва да започне със себе си. Той трябва да се проучва. Например, проучвали ли сте вие защо вашето чело е построено по този начин, а не по друг? Дали ли сте разрешение на въпроса, защо устните на някои хора са дебели, а на други по-тънки? Разрешили ли сте въпроса, защо ушите на някои хора са по-големи, а на други по-малки? Толстой, например, имал големи уши. Разрешили ли сте въпроса, защо космите на някои хора са по-дебели, а на други - по-тънки? Защо на някои хора космите са по–остри, а на други - по-меки? Или защо на някои хора космите са по-сухи, а на други - по-влажни? Съвременните физиогномисти изучават всички тия въпроси. Те казват определено: човек с такъв и такъв нос има еди–какъв си характер. Човек с такова и такова чело има еди–какъв си характер. Някой път те се спират и върху бръчките, върху линиите на челото и оттам съдят за интелигентността на човека. Обаче, всички тия съвременни физиогномисти, всички съвременни графолози и други, трябва да направят крачка напред. Най-първо те трябва да проучат строежа на кожата, а именно, каква е кожата на челото, какви пори

преобладават, по-големи или по-малки и т.н. Те трябва да прочетат колко пори има на челото на един гениален и на един добър човек, и колко пори има на челото на един обикновен и един глупав човек. Все ще се намери едно различие. После трябва да се проучва каква е кривината, какви са ъглите на човешкото чело. Освен това, съвременните френолози трябва да различават какви са лъчите, които излизат от човешките очи. Като се тегли една хоризонтална плоскост от зеницата на едното око до зеницата на другото, трябва да се гледа на каква посока от тази плоскост върви лъчът, който излиза от очите, над плоскостта или под плоскостта и още, под какъв ъгъл е този лъч. Съвременните френолози се намират в голямо затруднение при определяне посоката на този лъч, който излиза от очите. За този лъч има цяла наука, наречена “боваризъм” по името на създателя й Бовари. Той изучава наклона на този лъч и по него съди за човека. Когато този лъч е наклонен към земята, такива хора са материалисти. Когато този лъч е хоризонтален, тези хора са уравновесени, не са материалисти, но са в едно преходно състояние. И най-после, когато този лъч е над окото и образува с хоризонталната линия един остър ъгъл равен на 45 градуса, такива хора се считат за духовни.

Та, от гледището на боваризма много духовни хора не са духовни, а много религиозни хора не са религиозни. Много религиозни хора, които се молят по три пъти на ден, не са религиозни. Те се молят, но за какво? За хляб, за пари или за нещо друго материално. Никой не се моли за нещо идеално. Някой се моли, понеже дъщеря му е болна, друг - понеже синът му е болен, а трети, защото се намира в затвор. Повечето хора днес се молят Господ да уреди материалните им работи. Питам: при такова състояние на душата, в което се намирате днес, можете ли да бъдете благородни? Следователно, боваризмът казва, че вибрациите на човешката душа трябва да се видоизменят и лъчите на очите да имат направление нагоре към Слънцето. Те трябва да се свързват съзнателно с човешката душа. Това значи, че човек не трябва да живее в подсъзнанието си, нито в съзнанието си, където живеят всички животни, нито дори в самосъзнанието си. Той трябва да излезе от тия състояния и да живее в свръхсъзнанието си.

Та казвам: човешкото тяло, което имаме, то е всичкият капитал, всичкото богатство, чрез което трябва да създадем своето бъдеще. Алхимиците са се занимавали още през средните векове за придобиване на това богатство. Те се стремели да придобият този вътрешен еликсир на живота – безсмъртието. И всички усилия на съвременното човечество са все към това. Всички се стремят към придобиване на вечния живот. Ако питат в какво седи човешката култура, ще кажа: човешката култура се стреми да придобие разумния, вечния живот. Когато се придобие този живот, злото

ще изчезне. Злото, което сега съществува в нас, съществува по съвсем други причини. Злото и доброто съществуват едновременно във всички хора. Човек се поляризира едновременно. Ако дясната му страна е добра, лявата е лоша. Можете да направите опит. Ако постоянно възбуждате дясната страна на мозъка в някой човек, той ще се дразни. Започнете, обаче, да гладите лявата страна на главата му, той утихва. Забелязали ли сте как у някой човек се зарежда желание да пооткрадне нещо. Защо е това? Понеже у него е силно развит центърът на стяженолюбието. Ако искаш да не краде, трябва да намагнетизираш лявата страна на главата му зад ушите и той ще каже: хайде, сега ще живея по честен начин, няма защо да крада. В човека има друг един център на екзекутивност, който го прави решителен, смел. Ако намагнетизираме дясната страна на главата у някой човек, зад ушите, той ще вземе револвер и ще иска да убива. Ако пък намагнетизираме лявото полушарие на мозъка му, няма да се мине много време и той ще каже: аз трябва да живея като човек, да устоявам на всичко! И затова, колкото и да се възбуди, колкото и да се раздразни срещу някого, той ще си каже: аз ще постъпя с този човек разумно, ще му дам един добър урок, няма защо да го убивам. Следователно, съвременните учени, съвременните криминалисти трябва да изучават човечеството, трябва да изучават неговите прояви. Ламброзо, например, е изучавал всички паталогически случаи. Хубаво е, но въпросът с това не е разрешен. Ами когато се изправи онзи разгневен син срещу майка си и извади нож да я мушне, какво трябва да прави тя? Ето къде трябва да се знае великия закон! Когато майката е едва заченала, тя трябва да знае този закон и да намагнетизира лявата страна на сина си. И когато синът се роди, той никога няма да вади нож срещу майка си, нито пък ще ѝ каже лоша дума. Но ако майката е била невнимателна и е намагнетизирала само дясната страна на своя син – герой да бъде – нейната глава ще побелее. Не само нейната глава ще побелее, но и главата на бащата. Не само главите на майката и на бащата ще побелеят, но и всички ние ще имаме бели косми. Защо? Цялото общество казва: не може без убийства. Защо да не може без убийства? За Бога се казва, че той е любов, че той е мъдрост, че той е истина. Питам: ако убийството е една необходимост в живата природа, Бог убива ли? Ще кажат някои, че Бог наказва. Не, когато Бог разрушава едно тяло, той дава на тази душа друго по-хубаво тяло. Той едновременно разрушава старото и съгражда новото, а ние разрушаваме, без да дадем нещо ново. Следователно, когато разрушаваш туй, което Бог е създал, ти правиш престъпление. Защо? Защото на мястото на старото не градиш. В стария завет се казва: не убивай! Какво мислят другите, не трябва да влиза в ума ти. Аз говоря сега на разумните хора, а за света не говоря, те ще носят своите последствия.

Та, вие трябва да се стремите към придобиване богатството, което е скрито

във вас. Това ще се добие чрез разумност. Религиозните хора трябва да бъдат разумни. Те казват: Бог ще даде, каквото ни трябва. Какво трябва да ви даде? Когато влезете в един университет, нима програмата не е наредена? Нима предметите не са определени? Нима професорите не са налице? Всичко е наредено, но може да се ползва само онзи ученик, който учи.

Казвам: сега, в лабораторията на живата природа, всеки духовен човек, който е достигнал до нашите времена, трябва да влезе в този университет и да се учи. Ние трябва да се освободим от нашите заблуждения и да знаем, че дотогава, докато умираме, много малко знаем; докато треска ни хваща, много малко знаем; докато ревматизъм имаме, много малко знаем; докато очеболие имаме, много малко знаем. Трябва да има нещо, което да измести хремата. Собствено, какво нещо е хремата? Хремата се предизвиква от малки микроби, които се развъждат в жлезите. Какво показва хремата? Че не си чист. Какво показва охтиката? Че не си чист. На какво изобщо се дължат всички болести? На чужди вещества в организма. И когато говорим за нечисти мисли, за нечисти чувства, това подразбира, че трябва да реформираме нашето тяло, да добием здраво тяло, светли мисли, които ще ни дадат възможност да реализираме всички свои материални идеали на Земята. И когато бъдем в състояние да реализираме нашите материални идеали, ще реализираме и нашите духовни идеали. Онзи човек, който няма успехи на физическия свят, не може да има успех и в духовния свят. Това казва и Христос в следния стих: ако земните работи, които ви казвам, не разбирате, как ще разберете духовните? Там се изисква много по-голяма интензивност на човешката мисъл.

Сега, туй учение е достъпно като наука и за млади, и за стари. Старият ще се откаже от мисълта, че е неспособен, че е стар, а младият ще се откаже от своята младост, да мисли, че трябва да си поживее, да си поиграе. Тъй разбират хората младостта. Казват за някого: млад е, да си поживее. Ние разбираме какво искат да кажат те с това. Туй не е младост, това е похабяване на младостта. Какво е старият човек? Той мечтае да го пенсионират и след това казва: да си похапна поне! Това ми сгответе, онова ми сгответе. Под стар човек разбирам човека на науката, който има хубава, богата библиотека и сам чете, пише, работи. Младият пък трябва да влезе в химическата лаборатория и там да работи. Сега какво правят младите? Младият си турил едно ново хубаво палто, шапка, някоя хубава вратовръзка и ходи да търси момите. Момата излезе накичена с роза срещу него. Знаете ли какво означава тази роза? Това означава: аз мога да отгледам едно дете като тази роза. Не, тази мома преди да се закичи с тази роза, тя трябва да е работила в лабораторията на живата природа, да е учила най-малко 100 години и след 100 години да се жени. И затова

българите казват: или млад се жени, или млад се калугери! Не е така. Трябва да тълкуваме свещените работи по особен начин: трябва да видим какви са отношенията, които съществуват между душите. Не трябва да дойдем до онези еротически понятия, че човек е дошъл на Земята да се наслаждава, да живее, да яде и да пие. Ако живее разумно, той ще има хиляди пъти повече блага, отколкото тия, които търси сам. Ние търсим онези отношения, които са съществували първоначално между душите, а не такива отношения, каквито има между сегашните хора. При сегашните условия, за да се ожени човек, той трябва да бъде напълно здрав. Не се позволява на болни хора да се женят. Аз ще ви кажа, кои хора не трябва да се женят. Охтичави хора не трябва да се женят; хора, които имат развален стомах, не трябва да се женят; хора, които имат ревматизъм, не трябва да се женят; хора, които имат треска, не трябва да се женят; хора, които имат коремоболие, не трябва да се женят; хора, които имат сърцебиене, не трябва да се женят; хора, които имат хрема и те не трябва да се женят и т.н. Когато се почувстваш напълно здрав по ум, по сърце, по душа и в цялото си тяло, тогава можеш да се ожениш. Тогава и децата ти ще мязат напълно на тебе, ще създадеш едно разумно поколение, което ще служи на разумния Бог на любовта. А сега, като не разбирате този закон, питате: какво искал да каже Христос? Христос е казал, че ние трябва да се учим! Днес ние не учим, а само баници ядем. Сега ние не учим, а носим пари в кесиите си. И днес, способностите на човека се определят по това, доколко той е богат. Казват за някого: този човек има много милиони лева. А това, каква е главата му, въпрос не става. Младата мома казва: този, за когото се оженя, не е нужно да има много знания, но пари да има, аз ще му дам ум.

"И пак е подобно Царството небесно на имане, което е скрито."

В древността, един беден овчар, на когото дедите и прадедите били все овчари, бедни хора, дълго мислил върху въпроса как да стане щастлив и богат, как да напусне овчарството и да измени своето положение. Най-после съдбата му се усмихнала, без той да знае. Един ден той вижда царската дъщеря, която се разхождала и си казал на ума: ако мога да целуна ръката на тази царска дъщеря, щастието ще ми се усмихне, ще ми тръгне напред. Но в тази държава имало закон, който гласял: всеки, който се осмели да целуне ръката на царската дъщеря, ще се накаже със смърт. Питам сега: как ще добиете вашето щастие при такъв закон? Ще станете щастливи, но ще платите с главата си. Мъдреците казват, че всеки, който целуне ръката на истината с нечисти устни, ще умре. И вярно е. Но вярно е и това, че който намери истината и целуне ръката ѝ, той е намерил и смисъла на живота. Обаче, случило се в това царство следното: дъщерята на този цар умира. Младият овчар присъствал на погребението ѝ, видял как я положили в гроба. Царската дъщеря била заровена според

тогавашните обичаи. След погребението ѝ всички се разотишли. Три месеца след погребението ѝ на този млад овчар идва идеята да разрови гроба на царската дъщеря и да целуне ръката ѝ. Разравя гроба и вижда лицето ѝ ни най-малко не било покварено, като че била жива заровена в гроба. Той целува ръката на царската дъщеря, но в това време вижда на първия пръст на лявата ѝ ръка един пръстен и си казва: ще взема този пръстен за спомен. Като потегля пръстена, вижда, че царската дъщеря оживява и той хуква да бяга в гората. Тогава царската дъщеря се връща дома си - три месеца след смъртта ѝ. Бащата разпитва: кой разровил гроба на дъщеря му? Започват да търсят виновника. Из цялото царство се повдига въпросът кой се е осмелил да разрови гроба на царската дъщеря. Питам: ако вие бяхте на мястото на този млад овчар, бихте ли се осмелили да кажете, че вие сте този, който разрови гроба на царската дъщеря? Намери се обаче, един овчар в древността, който разрови гроба на царската дъщеря. Във времето на Христа и такъв овчар даже нямаше. Между човешката раса в това време нямаше човек, който можеше да направи това, а трябваше да експедират един ангел от Небето, който да разрови гроба на Христа. Питам: ами сега, 2000 години след Христа, само една душа ли ще се намери? Колцина от вас днес бихте разровили гроба на царската дъщеря? Или, колцина от вас бихте вдигнали камъка от гроба на Христа? Има нещо, което се таи дълбоко в човешката душа. Не мислете, че тази степен, до която сте дошли е последната! Не, има много степени в човешкото възраждане, в човешкото растене.

В окултната наука поддържат, че има хора, които са родени два пъти от само себе си, а не от майка. Знаете ли какво значи два пъти роден човек от само себе си? Христос казва: ако се не родите от вода и Дух, няма да влезете в Царството божие. Не казва, ако не се родиш от баща и майка. Този въпрос е решен за него. Христос казва: роденият от баща и майка няма да влезе в Царството божие, но само роденият от вода и Дух ще влезе в Царството божие. Казва се, че има хора в света, които са два пъти родени.

Сега, тази мисъл е недостъпна за съвременните хора, но ние ще я оставим настрана, обаче всеки от вас може да се домогне до достъпното, до истинския живот. Онези от вас, които не са успели още, могат да се домогнат до вечния живот, да им се разкрие онази гледка, от която да видят, че между всички растения, между всички животни, между всички хора, между всички планети, вън и вътре в нас, има тясна връзка. И ако някой от вас можеше да образува тази тясна връзка, знаете ли каква сила щеше да се открие в неговата душа? Ние наричаме това вяра или любов към Бога. Под думата любов ние разбираме връзка с всички разумни същества в света. Под думата мъдрост ние разбираме пак същото: връзка с умовете на всички разумни същества, и под думата истина ние разбираме

техния и нашия стремеж да бъдат общи, да бъдат пак във връзка, да съставляват едно целокупно движение в живота. Следователно, от това гледище, когато ти обикнеш истината, всички същества от невидимия свят, които същества са обикнали истината, са във връзка. И там има вестници, на които пишат, но те не са като нашите. Там вестниците са живи и сами се продават, ходят от къща в къща, хлопат и казват: такива и такива новини има. И след това ще вземат форма, каквото ти искаш. Ако искаш този вестник да бъде голям, такъв ще бъде; ако искаш да бъде малък, такъв ще бъде. Този вестник ще ти каже: на Слънчевата система, в Млечния път има една малка, грешна планета, наречена "Земя", в която Христос дойде да изкупи греховете ѝ. И в нея се намери един човек, който обикна истината, който иска да се повдигне, да се обърне към Бога. Ако се намерят в България повече такива хора, с това България се повдига. А сега, на много места не знаят нищо за България. В Америка някои казват: България и Хунгерия са едно. Българите са толкова велики, че в Америка не ги знаят, дали са българи или хунгерци и трябва дълго време да разправят на един американец, че има нейде една малка страна, наречена България. Защо? Защото е малка и никой не я почита. С какво се прочу Гърция? С Питагора, със Сократа, с Платона, с Аристотеля. Извадете вие Питагора от нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете и Аристотеля, какво ще остане от гръцката култура? В нея има и хора на красноречието. Най-после, с какво се прослави еврейският народ? С Христа, с пророците. Извадете Христа, извадете пророците, какво ще остане от еврейския народ? С какво се слави английският, френският и германският народи? Със своите велики хора. С какво се слави Египет? Със своите велики хора. Казвам: младите хора трябва да бъдат гениални, старите хора трябва да бъдат разумни. Гениалността трябва да бъде единицата, с която да започнете. Казват, Нютон бил гениален. Че и в България има гениални хора като Нютона, само че българските гениални хора са потенциални, а английският Нютон е кинетически. Това е велика наука и всеки от вас трябва да си даде отчет за своите мисли. Вие трябва всякога да разделяте вашите мисли, да ги пречиствате. Хубавите мисли всякога образуват светлина в човешкия мозък. Всяка мисъл, която произвежда светлина или която носи светлина, е гениална. Тя е божия мисъл. Всяка мисъл, която е неопределена, около нея има тъмнина. Тя е лоша мисъл, не се предавайте на нея. Всяко чувство, което има малка светлинка, е хубаво чувство, всяко чувство, което няма светлина около себе си, е лошо чувство, пазете се от него! Всяко действие, около което се образува светлина, което създава приятна аура, направете го, но от всяко действие, което е обградено с тъмнина, пазете се!

Та казвам: туй богатство е скрито в нашите тела. Аз не говоря за човешкото тяло тъй както вие го разбирате. Аз казвам: вие сте храм на Божия Дух.

Има едно тяло у човека, което не умира. То е духовното, гениалното тяло. Ние трябва да подхранваме това тяло, именно. Когато ние придобием това тяло, всичкото изкуство, което сега имаме и всичката наука, която сега имаме, ще бъде достояние на човешката душа. Всичкото знание, което имаме сега в света може да се събере в 90 книги, големи като Библията. Като се запечати всичкото това знание в клетките на човешкия мозък, ще остане място за още 900 такива книги. Тъй щото, всичкото знание откакто човек е дошъл на Земята се равнява на 90 книги. От тук се вижда каква възможност има за развитието на всяка душа! Колко книги има още, които ще могат да се напишат в човешкия мозък! Тогава именно човек ще излезе от Слънчевата система и ще мине в системата на Сириус. Знаете ли колко милиони години ще трябва да се прекарат и там, докато се напишат почти толкова големи книги, колкото и тук? Казвам: Знание ви трябва и то много знание! Някой казва: аз зная много, чел съм много неща, Кант съм чел, Шопенхауер съм чел, Толстой съм чел и много още поети и писатели съм чел. Да, разумният човек трябва да е чел всички поети от създаването на света до сега. Той трябва да е чел всички книги на гениалните, на разумните, на учените хора. Един разумен музикант трябва да е свирил всички съчинения, всичките пиеси, които са известни до това време. Какво е останало от музиката на първата раса, на нашите предци, които сега пак идват на Земята? Ние едва сега започваме да произвеждаме нещо ново, едва сега започваме да изучаваме музиката. И то е само отражение на онази велика музика. Някой казва: ангелите имат ли музика? Имат. Ангелите, които слязоха да поздравят Христа, бяха хора завършили своето развитие на Земята. Какво ще кажете на това отгоре. И те, като дойдоха, пяха. Тъй щото, има доста ангели от човешките синове в Небето, които са завършили своето развитие на Земята и не се именуват човеци, а се именуват ангели. Те са съвършени. Питам: какъв трябва да бъде нашият идеал? Да бъдете пръв министър в Англия, във Франция или в Германия, или да бъдете от съвършените? Вие трябва да бъдете от съвършените, от безсмъртните. Тогава, къде ще намерите скритото богатство? В съвършенството.

Тази сутрин аз искам да ви оставя мисълта да вложите дълбоко в душата си великата мисъл за безсмъртието. Знанието, което имате, колкото и да е малко, не трябва да ви обезсърчава, но да ви служи като начало на разумния живот. Вие, като видите един гениален човек, се обезсърчавате. Всички гениални хора още не са напълно гениални. Те са в началото на разумния живот. И когато се придобие разумният живот, казва се в Писанието, че тогава ще просветнем. Само така човек може да просветне и да стане светъл като Слънцето. Светлината, която Слънцето ни изпраща, е резултат на нещо. Някой казва: как се образува светлината? Светлината се образува от разумните същества на Слънчевата система. Колкото

светлината им е по-голяма, толкова и тия същества са по-разумни. Светлината, която се образува на Марс, е малко червеникава. Тя означава по-ниска култура. Културата на Венера е малко по-висока от тази на Земята. Изобщо, интензивността на светлината определя степента на културата на човешката душа. Всички ние трябва да бъдем светли! Аз не говоря за вашата чернота, но казвам: когато човек мисли и когато човек чувства, от него трябва да излиза светлина! И когато и където минава, той трябва да носи радост и веселие, свобода и разширение за всички души. Когато се спираш пред такъв човек, твоята душа няма да изпита страх, но ще изпита светлина, свобода, самоувереност и смелост, че можеш да живееш.

И тъй, вие трябва да разровите гроба, където е заровена вашата царска дъщеря или, казано в друг смисъл: вие трябва да разкопаете гроба, където е заровена вашата истина.

“Пак е подобно Царството небесно на имане скрито в нива, което като го намери човек и от радост си отхожда и купува все що има и продава онази нива.”

Беседа, държана от Учителя на 23.05.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_05_23 Склонности и разнообразие
лекция пред специалния клас

СКЛОННОСТИ И РАЗНООБРАЗИЕ

Двадесет и осма лекция
23 май 1926 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Какво се разбира под думата желание? За мене е важно да зная вашето схващане, а не това на философите. В българския език думата желание започва с буквата ж – знак за материално състояние. Във формата на тази буква се изразяват две противоположни движения, които трябва да се постигнат. Значи, за да се реализира едно желание, трябва да има две течения в противоположни посоки, които някога ще се срещнат. Тези две движения се забелязват в растенията: корените се движат надолу, към центъра на Земята, а клоните – нагоре, към центъра на Слънцето. Корените на растенията вървят надолу, но същевременно се местят, търсят влажни места. Това показва, че и растенията се движат, не седят на едно и също място. Обаче това става много бавно. Трябва да минат стотици години, за да се види, че някое растение се е мръднало малко.

Всичко в живота е в движение. Посоката на движението е в зависимост от теченията, които го предизвикват. Не само растенията, планините и горите се движат, но и цели материци. Забелязано е, че източните брегове на Европа отиват към Азия, снишават се. Такива движения стават и на човешкото лице, благодарение на което и то се мени. Ако наблюдава челото, лицето си, човек ще забележи, че в продължение само на 10-15 години те са претърпели известни промени, които се дължат на планински течения в мозъка. Различните мозъчни центрове представляват планински върхове, отдето идат топли и студени течения. Ако мислите на човека не са хармонични, те правят лицето му несиметрично. Като се вгледате в лицето на човека, ще забележите, че то не е съвсем симетрично – едната страна на лицето е по-красива от другата. Изобщо, каквито движения стават във външната Природа, такива стават и в мозъка. В гънките и възвишенията на мозъка стават движения, размествания, в резултат на които в различните възрасти на човека се явяват различни идеи. Тази е причината, задето срещаме в живота хора с различни идеи: философи, музиканти, поети, писатели. Някой се занимава с философия, но след години в него става известен прелом и той се предава на поезия, на литература. Благодарение

на разместванията, които стават в мозъка, човек се стреми към разнообразие. Той не трябва да бъде едностранчив в своите идеи. Понеже човек е сложно същество, той трябва да се проявява във всички посоки. Еднообразните мисли и чувства в човека създават ред страдания. Добре е умът на човека да бъде насочен в една посока, но когато кръвта се съсредоточава само в един център, явява се разслабване на нервната система. Ето защо от време на време мисълта на човека трябва да се пренася от един център към друг. С други думи казано: мисълта на човека трябва да бъде разнообразна.

Какво означава думата идеен? Какво означава думата идея? Тази дума е гръцка и означава образ. Всички първични образи на Феноменалния свят наричаме идеи. Когато една идея се материализира, тя става идол на човека. Какви са качествата на идейния човек? Поетът е идеалист, идеен човек. Кой човек наричаме поет? Думата поет е славянска. Тя произлиза от глагола поя, пея. Поетът може да пее, да говори хармонично. Едно от качествата на идейния човек е безкористието. Той свири, пее, без да очаква нещо. Има ли пари, или не – това не го интересува. Ако няма пари, ходи със стари, избелели дрехи, без да се смущава. В облеклото си той е скромен. Облича се с вкус, но никога с модерни, с цепнати дрехи, като фракове и др. Той не е фанатик в идеите си. Мисълта му е права, но щом разбере, че друг някой носи някаква възвишена идея, той всякога е готов да отстъпи. Идейният човек различава Божествените мисли от човешките и всякога им дава предимство над последните. Материалистът пък цени времето си и за всяко нещо иска да му се плати. Един американец се хваща на бас с един свой другар за 500 английски лири, че може да влезе при един американски милиардер и да се разговаря с него. Защо се е хванал на този бас? – За да докаже, че въпреки скъпото време на американеца той ще успее да влезе в кантората му и да разговаря с него. Американецът отива при милиардера, подава му картичката си и казва: „Искам да поговоря малко с Вас.“ – „Не мога, времето ми е скъпо. Всяка моя минута струва 50 английски лири.“ – „Аз ще Ви дам сто.“ – „Кажете тогава, какво искате да Ви услужа?“ – „Извинете ме, исках само да Ви видя. Хванах се на бас с един мой приятел, че мога да Ви видя и да се разговоря с Вас. Ето, заповядайте 500 английски лири.“ Милиардерът взел парите, задържал за себе си сто лири и му върнал останалите 400 лири. Това значи материалист човек. Дотук е дошъл той в своето развитие. Този човек не е работил върху себе си, за да развие своя идеализъм.

За да бъде идеалист, човек трябва да е работил ред поколения в тази област. Можете ли да си представите какъв щеше да бъде светът, ако всички хора бяха идеалисти? Ако хората бяха само идеалисти, нямаше да има никакви тренове, нито параходи, нито къщи като сегашните. Хората

щяха да живеят в прости шатри, нямаше да имат никакви съобщения. Съвременната култура се дължи на материалистите, на хората с много желания. Идеалистът пък няма много желания. Той обича да мечтае. Какво означава думата мечтание? В българския език тази дума започва с буквата м, която означава, че идеалистът е мъртъв за желанията. Те не го вълнуват. Мечтателят търси идеалния път. Той се качва по високите върхове и слиза в долините. Той търси простор и разширение, но не знае къде ще го намери. Простор има в материално, в духовно и в умствено отношение. Това означава буквата е. Буквата ч пък представлява закон за оформяне на идеите. В буквата т се крият условия за побеждаване на мъчнотиите, които човек среща в живота си на физическия, в Умствения или в Духовния свят. Често българинът употребява израза тюх-бре. Това значи: „Как така да не ми е дошло на ума това нещо? Как да не съм видял буквата т?“ Буквата а означава закон на еволюция. Буквите м и а имат един и същи произход, само че м означава смърт, ограничаване, а буквата а – излизане от мъчнотиите на живота, т.е. мисъл, разширяване, освобождаване. Дотук думата мечтател означава човек, който е минал през няколко етапа. После той дохожда до положение да примирява противоположностите в живота. Най-после дохождаме до буквата и – закон за побеждаване на мъчнотиите. Буквата и е съставена от две линии, които означават радиуси на една вътрешна деятелност. Някои пишат буквата и още и като чертичка с точка – i. Точката означава център на тази деятелност. Следователно, когато определяме понятието идеалист, трябва да намерим такава дума, която да не включва никакво противоречие в себе си. Ако си послужим с думата безкористен, и тя не съдържа истинско понятие. Ако кажем, че идеалистът е човек без желания, и това не го определя. Той има желания, но не такива, каквито материалистът има. Между духовния човек и идеалиста има известна разлика: идеалистът представлява външната страна на нещата, а духовният човек – вътрешната. Има три категории идеалисти: първо – идеалист, който представлява човека в неговите външни прояви. Второ – духовен човек, който представлява съдържанието на човека. Трето – Божествен човек, който показва неговия вътрешен произход – смисъла на човека.

Мнозина си задават въпроса: „Трябва ли човек да има желания?“ В индуската философия е казано: „Убий всяко желание в себе си.“ Това се отнася до специални случаи, до ученици, които влизат в известни области на Живата Природа с цел да ги изучават. При такива случаи човек трябва да отхвърли известни области желания, т.е. да се отрече от тях. Тъй щото, когато се казва, че човек не трябва да има желания, това подразбира специални състояния, в които той се намира. В едно отношение желанията на човека са импулс, а в друго – спънка, ограничаване. В една басня за магарето се разправя следното: първоначално магарето било малко

животно, като катеричка. То скачало, играело си на свобода, но никой не му обръщал внимание. Като виждало, че другите животни са големи, внушителни, то започнало да се моли на Бога да му даде по-голям ръст и силен глас, та отдалече да го чуват. Най-после молбата му се изпълнила. Магарето придобило по-голям ръст и силен глас. Отначало хората му се учудвали, но после започнали да се подиграват на силния му рев и на големите му уши и започнали да го впрягат на работа да носи вода. Като се видяло в това положение, то казало на всички: „Бъдете доволни от формата и положението, които са ви дадени. Ако искате голям ръст и силен глас, хората ще започнат да ви се подиграват и да ви карат да им носите вода.“ За петела пък се разправя точно обратното: той имал голям ръст, но не бил доволен от него. И той често се молел на Господа: „Господи, дай ми малък ръст, за да не работя много, лесно да изкарвам прехраната си. Ако ръстът ми е по-малък, ще употребявам малко храна, няма да се грижа много за нея и по този начин ще се занимавам повече с пеене.“ Бог задоволил молбата и на петела. Ето защо, когато магарето реве, петелът пее. Петелът е скромен, той се задоволява с малко храна.

Какво заключение можете да извадите от тези басни? – Човек трябва да разбира законите на Разумната Природа. Ако не ги разбира, той всякога ще бъде недоволен, вследствие на което известни положения ще го спъват, ще му служат като спирачки. Човек се нуждае от спирачки в живота си, но трябва да знае къде и кога да ги употребява. И младият, и старият се нуждаят от спирачки. Знаете ли сега кое е отличителното качество на младия? Младият сам си служи, а същевременно служи и на другите. Старият пък очаква да му служат. Младият има много енергия, но той не трябва да прилича на гайда. Когато гайдарджията надуе гайдата, тя започва да свири. Щом я пусне, гайдата се изпразва и не издава никакъв звук. Ако младият е в положението на надута гайда и мисли, че всичко може да направи, той е на крив път. Щом гайдата се изпразни, и възможностите на този млад човек изчезват. Младият не трябва да бъде гайда, да очаква на гайдарджията да го пълни. Ако овцата би могла да пее и да свири като гайда, нямаше да дерат кожата Ѝ. Тя щеше да ходи между хората и щеше да им пее и свири. Те нямаше да се нуждаят от гайда. Докато е млад, човек има условия да бъде идеен. Щом остарее, той изгубва всичко. Той става вече безидеен и се разочарова от живота. Защо старият се разочарова? – Понеже източниците на неговия живот отслабват. При това положение старият е заставен да умре, да измени формата си и след време да започне отново: да се научи, че и като слиза, и като се качва, съзнанието му трябва да бъде будно. Ако давате внимание на думите на хората, вие лесно можете да остареете. Ще мине някой покрай вас и ще ви каже, че сте прост, глупав човек. Друг ще мине и ще ви каже, че от вас човек не може да стане. Поддадете ли се на тези думи, вие ще изгубите и

това, което имате. Не, вие трябва да знаете, че сте разумни хора и като такива можете да постигнете всичко, каквото желаете.

И тъй, какъв трябва да бъде идейният човек? – Той трябва да се отличава с устойчивост. Той трябва непрекъснато да държи в ума си идеята за Бога. Откакто се роди, та до деня на заминаването му, тази идея трябва да бъде непреривна. Няма сила в света, която може да премахне идеята за Бога от съзнанието на човека. Идеята за Бога трябва да живее в човека като извор на неговия живот. Който умира, той е изгубил тази идея. Идеята за Бога не е нищо друго освен връзка на човешката душа с Бога. При всички условия на живота тайно в душата си човек трябва да пази тази връзка, защото от нея зависи успехът на неговия живот. Следователно, при каквито условия и да се намира, човек трябва да пази тази вътрешна връзка. За да пази тази връзка непреривна, той не трябва да се съмнява. Съмнението неизбежно ще дойде, но човек трябва да се изпита, да види доколко може да издържа. Човек трябва да се пази от отрицателните качества, защото те изсушават източниците на живота. Те спъват еволюцията на човека, не му дават възможност да реализира своите желания. Като се говори за съмнението, ние имаме предвид онова съмнение, което разклаща основите на вярата. Не е въпрос за съмнението, което като птица прехвръква над главата на човека и отминава. Тук става въпрос за онова съмнение, което като птица кацва върху главата на човека и прави гнездото си там. Това съмнение може да се загнезди в главите на хората като паразит и да смуче соковете на техния живот. Съмнението е духовен паразит, който по никой начин не трябва да се допуща да влиза в човешката глава. Намерите ли един паразит в главата си, не му прощавайте. Вземете щипци, както учените правят с животните при опитите си, и го турете в спирт, за да се спиртоса. Едно време египтяните са запазвали своите мумии чрез спиртосване. Паразитите са човешки изобретения. Следователно, като човешки изобретения, хората имат право да ги убиват. Те са изиграли вече своята роля.

Съмнението може да се уподоби на октопод, който се забива в краката на човека и го държи между щипците си. Това са опитвали всички моряци и за да се освободят от неговите щипци, те си служат с ножчета. Морякът изважда ножчето си и прерязва щипците на октопода. Едно от двете трябва да стане: или октоподът да умре, или кракът на моряка да остане между щипците на октопода. Следователно, когато влезе в света, човек трябва да има на разположение едно малко ножче, с което да прерязва щипците на октоподите, които сграбчват крака му и пречат на свободното му движение. Всеки човек трябва да има една основна идея, с която може да си служи при всички мъчнотии и опасности в живота си. Ако вие сте идеалист, но един октопод може да сграбчи крака ви и да ви задържи във

водата, никакъв идеалист не сте. Идейният човек трябва да има ножче, с което да прерязва щипците на мъчнотиите и на противодействията. Вън от водата той не си служи с ножчето; обаче щом влезе във водата, той е първият, който се противопоставя на злото. Всички маги от най-стари времена са носили със себе си такива ножчета с две остриета: едното острие представлява тяхното сърце, а другото – техният ум. Достатъчно е идейният човек само да извади това ножче от джоба си, за да може моментално да подчини външните условия на своята воля. Той никога не се обезсърчава. Че три дни гладувал, че нямал обуща на краката си, че хората го хокали – той всичко побеждава заради идеята, която носи в себе си.

Сега, като мислите по този начин, вие образувате около себе си лека, приятна атмосфера, която може да ви помага. Идейният човек привлича положителните течения на живота и се ползва разумно от тях. Той привлича идеите на всички добри хора към себе си и лесно се справя с мъчнотиите си. Всички идейни хора взаимно си помагат. Те представляват сила, която никой в света не е в състояние да победи. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че те имат идеи, но не могат да се ползват от тях. Каква идея е тази, която не може да помогне на човека в критичните моменти на живота му? Един адвокат пътувал от Търново за Севлиево и носел със себе си пари. За да не го нападне някой, той взел два револвера в джоба си. По едно време срещу него излизат разбойници, набиват го добре, обират го, вземат парите му и го питат: „Защо носиш тия два револвера със себе си?“ – „За зор заман.“ – „По-голям зор заман от този какъв може да бъде?“ Той носи револвери, с които да се защитава, а в случая, когато бил нападнат, не могъл да ги приложи. Не, имате ли една основна идея, ще я приложите във всички критически моменти на своя живот. Когато срещнете апаш или разбойник в гората и ви каже: „Горе ръцете“, вие веднага ще извадите ножа си, т.е. вашата основна идея, и ще се защитавате.

Съвременните хора се страхуват и затова, като им каже някой: „Горе ръцете“, те веднага вдигат ръцете си и се оставят да ги оберат. Когато пътувате вечер или през деня през някоя гора или в града, пазете следното правило: дръжте съзнанието си будно. Вървете смело и без страх, като че всичко виждате. Най-малкото разсейване от ваша страна прави лошите хора, апашите и разбойниците, смели и те моментално започват да бъркат в джобовете ви. В това отношение те са добри психолози. Щом забележат, че съзнанието на човека е будно, те стоят далече от него. Разсее ли се той малко, те веднага стават смели, приближават се при него и го обират. Като ученици от вас се иска будно съзнание. Само така ще можете да преодолеете изпитанията и мъчнотиите в своя живот.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

Склонности и разнообразие
Жива реч (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том III. София, 1937)
14 беседи от 21 март 1926 г. до 27 юни 1926 г.

Начало: 19:00

1926_05_26 Пътят на желанията
лекция пред общия окултен клас

ПЪТЯТ НА ЖЕЛАНИЯТА

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Как излезе опитът ви? Както виждам, той излезе несполучлив.

Сега ще ви дам още един опит. Той е следният. Понеже Библията има 66 книги, давам ви възможност да изваждате всеки ден най-много до 66 листчета, докато познаете коя книга сте извадили. Най-напред ще извадите едно листче и ще се произнесете коя книга сте извадили. Ако не сполучите първия път, ще извадите втори, трети, четвърти, пети път, до 66 пъти; ако и след това не успеете, ще знаете, че опитът ви е излязъл несполучлив. На другия ден пак ще направите опита по същия начин. Който не направи този опит, той не може да се счита за ученик. Невидимият свят ще ви изключи от Школата и Бялото Братство няма да ви съдейства. Този опит е задължителен за всички. Ние не обичаме ученици, които седят на два стола. Ще правите опита в продължение на цяла седмица и след това ще бъдете свободни. Един закон има в света, на който всеки трябва да се подчини. Не се ли подчините на този закон, вие ще излезете от школата и ще отидете в широкия свят, дето искате или не искате, пак ще научите този закон. Тук ще го научите доброволно, там насила ще ви го наложат. В света вие ще опитвате много закони, докато най-после чрез ред страдания ще се домогнете до единствения закон – закон за послушание и изпълнение на Волята Божия.

Ще кажете: "Ние знаем тези неща." Какво знаете и доколко знаете, ще ви опитат. Как? Като ви дават мъчни задачи, които трябва да решите. Добрият ученик се познава по това как решава задачите си. Когато Бог ви задава задачи, вие трябва да ги решавате. С Него не можете да си играете. Казвате: "Не може ли да бъдем свободни?" Кога е свободен човек: когато греши или когато изпълнява Волята Божия? Когато изпълнява Волята Божия, той е свободен. Казвате: "Човек може да мисли каквото иска; той може да действа както иска." – Не е така. Човек може да мисли само неща, които са възможни и приложими. Възможно ли е например той да мисли, че на главата си има четири крака, с които да ходи, или че на гърба си има десет ръце, с които да работи, или че на стомаха си има 4-5 рога и при това положение пак да се храни? Философия ли е това? След дълги размишления волът намери, че рогата могат да се поставят само на

главата; след дълги размишления конят намери, че копитата могат да се поставят само на краката; след дълги размишления вълкът намери, че зъбите могат да се поставят само в устата. Ако е въпрос за рога, за копита, вие не можете да измислите нещо повече от вола и от коня. Когато българите искат да кажат за някой човек, че е лош, а при това дълго време се е криел, показвал се е добър, те казват: "Най-после този човек си показа рогата." Какво разбирате от тези думи? За какви рога се говори?

Мнозина мислят, че в новото учение няма наука, която може да се приложи. Те считат, че това, което тук се преподава, не е реална наука. Казвам: Покажете вашата наука! Де е вашата наука, де е вашата философия? Какви са резултатите от съвременното възпитание? Днес има много възпитателни методи и системи. Какви резултати дадоха те? Вие ще възразите, че човечеството е имало велики философи, като Платон, Аристотел, Кант, Бейкън и пр. Питам: Какво направиха тези философи? Кант можа ли да преобрази Германия? Бейкън можа ли да преобрази Англия? При толкова много философски школи и системи човечеството днес се намира в положението на фалирал търговец. Съвременните хора се нуждаят от философия, която има живо, практическо приложение в живота. Иначе, вървят ли по стария път, те ще имат старите резултати. Например някоя жена казва: "Аз трябва да бъда майка!" Ако това, че ти трябва да бъдеш майка, е достатъчно, тогава и птичката, и кравата, и вълчицата, и лъвицата са майки. Обаче какво разрешиха тези майки? Майката трябва да разреши въпроса на добродетелите, че като роди едно дете, да предаде и на него своите добродетели. Значи не е достатъчно жената само да бъде майка, но тя трябва дълбоко да разбира своето положение и да го използува разумно.

Някои мислят, че знанието може да дойде отвън, да се присади по механически начин. Това е невъзможно. Всеки ще се заеме усилено да учи. Не е въпросът да станете философи, но трябва да работите според възможностите, които Бог е вложил у вас, за да развиете всичко, което ви е дадено. Това се изисква от вас като ученици.

Питам: Защо сте дошли на земята? Да учите. Земята не е място за щастие, но за учение. Земята е велика школа на живота. Колко време ще седите в тази школа? Вие не сте изпратени на земята за вечни времена: може да седите 5, 10, 50, 100, най-много 120 години, след което време ще напуснете тази школа и ще отидете в някоя по-висока школа пак да учите. Ако имате силно желание да останете тук, вие можете да живеете и над 120 години, но ще ви назначат разсилни. Станете ли много възрастни, и като разсилни няма да ви оставят. Ще кажете: "Докато бях млад, държаха ме в школата." Не, човек ходи на училище, докато учи, без разлика на каква възраст е.

Сега ще ви задам няколко въпроса, на които да отговорите. Кажете ми какъв е коефициентът на живота? Коя е най-щастливата зодия, през която човек трябва да се роди? Както виждате, много неща има да се изучават. Някои от вас не искат да учат, не искат да правят упражненията и опитите, които задавам. Човек трябва да учи, да прави опити, ако иска да се освободи от своите стари възгледи. Ако ви запитат в какво се заключава новото учение, вие трябва да отговорите по следния начин: "Новото учение се заключава в това, да научим, че старото учение нищо не ползува, нищо не може да направи." Докато човек не осъзнае дълбоко в себе си, че нищо не знае, той не може да учи. Това подразбира, докато човек не изпразни пълната стомна или пълното шише, той не може да сипе в тях нищо ново.

Съвременните хора се намират под влиянието на външния свят, на обикновения живот, вследствие на което не могат да се проникнат от новите идеи. За пример вие минавате покрай някоя хубава къща и казвате: "Хубава е тази къща! Добре е човек да има такава къща." Вървите по улицата и виждате един господин, добре облечен и казвате: "Добре е човек да бъде така хубаво облечен." След това срещате един министър в автомобил и казвате: "Добре е човек да бъде министър, да се разхожда с автомобил." Питам: Министърът, който се разхожда с автомобил, по-щастлив ли е от тебе? Онзи човек, който има хубави дрехи, по-щастлив ли е от тебе? Онзи, който има хубава къща, по-щастлив ли е от тебе? Кога са хубави външните неща? Срещате някой пълен човек и казвате: "Колко е оправен този човек!" Истински оправен човек е този, който има мускули, а не излишък от мазнини. В тялото му не трябва да има никакви наслоявания; лицето му не трябва да бъде изпито, с хлътнали очи. Клетките на целия му организъм трябва да бъдат в хармония помежду си. Разумната природа е създала човека красив. И ако той е изгубил своята красота, причината за това не е природата, а той сам. Ако вие видите вашия пръв образ, пръв портрет, който Бог е създал, и го сравните с днешния, който имате, ще се учудите, че почти няма прилика между тия два образа.

Сега човек трябва да се заеме с възпитанието на своята плът, а не на своето тяло. Тялото не се възпитава, то е по-умно от човека. Клетките също са по-умни от господаря си. Това, което хората наричат плът, представлява безброй желания, които могат да се уподобят на обикновените семенца, попаднали в някоя почва. Желанията на плътта нищо не ползват човека, те трябва само да се обуздават. Щом знаете това, вие трябва да разчитате на тялото си, а не на плътта си. Вие трябва да познавате своето тяло заедно с всичко, което е вложено в него; вие трябва да познавате вашите мисли и

чувства, без които не можете. В тялото обитава от време на време душата. Тя създава етерната обвивка на тялото. Когато се говори за мисли, за чувства и за действия, ние подразбираме, че между тях непременно трябва да съществува вътрешна връзка, вътрешна хармония. Това е необходимо във вашия живот, ако искате да придобиете знания. Нямате ли вътрешна хармония в себе си, колкото и каквито знания да придобивате, ще ги забравяте. Някои от вас са свършили университет, други – гимназия, но помните ли всичко, което сте учили? Кажете например кой е главният град в Патагония? Или кажете кой е най-високият връх в американските планини, в северна и южна Америка, или в Африка, или в Русия? Или какво знаете от цялата история – стара, средна и нова? Много неща сте учили, но и много неща сте забравили. Това не е за упрек, но ви обръщам внимание да видите, колко много има да учите. Ако някой от вас се готви за изпит по история например, той е смел, защото сега учи, знае повече от другите; който е държал вече изпита си, той казва: "Аз знаех много неща, но ги забравих."

Представете си сега, че при вас дойде някой външен човек и ви каже: "Моля ви се, понеже сте окултен ученик и знаете добре законите, кажете ми какъв метод за възпитание трябва да приложа към своето дете, което е много своенравно, упорито?" Вие ще му отговорите, че детето трябва да се остави свободно. Обаче законът на свободата работи само при формулата Вп. Тази формула е вярна през всичките времена на вечността. Това значи: през цялата вечност човек има възможност да опита резултата на своите желания и един ден, когато се увери в тяхното непостоянство, той ще започне да търси правия път. За това обаче се изисква дълго време. Ето защо човек, оставен свободно да се развива сам на себе си, той ще може да се добере до правия път, но за това се изискват дълги лутания. Друго е, ако той знае законите и може да се самовъзпитава. Той ще съкрати времето на своето развитие. Много от съвременните хора се учат от своите опитности. За пример, те знаят, че на лотария не може да се разчита, но това не им пречи цял живот да очакват и разчитат на лотария. Те с години очакват да спечелят нещо от някоя лотария и така си заминават от този свят с надеждата, че все ще спечелят някой ден. Дойдат ли отново на земята, тази идея в тях пак оживява. Мощен е техният билет, все ще им донесе някоя голяма сума и те очакват.

И тъй, като се говори за свободата, това подразбира: по отношение на духа ще работите със закона на свободата; по отношение на плътта ще приложите закона на вътрешното ограничение. Да се ограничава човек не значи, че трябва да се измъчва. Представете си, че днес не искате да ядете, имате желание да направите опит да дадете своето ядене за този ден на някой беден човек. Друг път ще постите два дена и ще повикате двама

души да ядат вместо вас. Това е малък опит за съзнателно ограничаване желанията на плътта. Обаче, от една страна, да постиш, от друга – да спестяваш, това е престъпление, а не спестяване. Някой казва: "Да спестя някоя друга пара за черни дни, да се осигуря, да се спася от бедствия и нещастия." Спасението, осигуряването на човека не се заключава в пестенето. Когато човек иждивява, харчи нещо, той нека свободно харчи, но разумно; и когато пести, пак разумно трябва да пести. Сега хората живеят в крайности: или много харчат, а малко пестят, или малко харчат, много пестят. Някой казва: "Богат е моят баща, аз мога да ям и да пия, колкото искам." Значи, щом баща ти е богат, ти трябва да преяждаш и да пиянстваш. Не, богатството на бащата не е дадено, за да го използва синът, дето трябва и не трябва. Бащата е богат, за да използва синът това богатство само там, дето трябва.

И тъй, кажете ми един метод за приложение на Любовта. Досега аз съм ви говорил за Любовта, а тази вечер искам вие да ми говорите, да ми дадете един метод за приложение на Любовта. Приложете я само за седмица и наблюдавайте, дали под нейно влияние ще можете да преобразите хората около вас, да ги направите добри. Сега аз ще бъда ваш ученик, ще ви слушам, а вие ще бъдете учители, ще проповядвате за Любовта. Дали ще цитирате нещо от някой виден професор или учен, това е ваша работа, но едно зная аз: вие сами не вярвате в Любовта и методите за приложение, които препоръчвате. Вярата ви в това, което проповядвате, мяза на вярата на онзи много ревностен проповедник от Русе, който със своите проповеди успял да обърне много баптисти към Христа. Един ден, както проповядвал на слушателите си за отварянето очите на слепия от Христа, изведнъж почувствал присъствието на Духа Божий в себе си, Който му казал: "В този момент вън седи един сляп. Излез и му кажи в мое име да прогледа!" Проповедникът, вдъхновен от това посещение, веднага слиза от амвона и смело се запътва към вратата, да отиде при слепия и му каже: "В името на Господа Исуса Христа, казвам: Прогледай!" Обаче изведнъж той изгубва смелостта си, спира се пред вратата и си казва: "Ами ако кажа, и той не прогледа? Тогава ще отложа опита за друг път." Слепият човек и досега още не е прогледал. Този проповедник не можа да приложи Христовото учение на опит. След този несполучлив опит той отиде в Русия и навярно е останал там, при болшевиките, но дали е приложил опита със слепия, не се знае.

Казвам: Приложете опита, макар и да не успеете. Ако слепият не прогледа, кажете: "Братко, не успях сам, но ще повикам някой от моите братя на помощ." Като дойде и той, двамата ще кажат: "В името на Господа Исуса Христа прогледай!" Не успеят ли двама души, ще извикат трети, пети, десети, докато отворят очите на слепия. Който служи на Бога,

той не трябва да се страхува. Изобщо страхът е спънка в живота на всеки човек.

Един американец, милионер, бил сляп и, за да се освободи от своето нещастие, той обещавал един милион долара на този лекар, който се наемал да го излекува. Имало един лекар, който лекувал слепи, но ги подлагал на големи страдания: правил им особени инжекции, операции и т. н. Един беден работник, също така сляп, като чул, че американецът трябва да се подложи на такива страдания, отишъл при него и му предложил следното: “Ако искаш, нека лекарят направи опита върху мене и, ако излезе сполучлив, тогава да го приложи и върху тебе. Няма защо ти да се подлагаш на такива страдания.” Милионерът веднага се съгласил на това предложение и бедният работник бил подложен на лекарския опит: правили му инжекции, операции, но нищо не помогнало. Една силно вярваща жена, която научила за постъпката на работника, помолила се усърдно на Бога и работникът прогледнал. Обаче в същия ден богатият американец умрял. Защо умрял този богаташ? – Защото той искаше да придобие зрението си на гърба на бедния човек – без страдания.

И тъй ние не трябва да бъдем страхливи. Когато искаме да придобием известни блага, трябва да имаме доблест да понесем всички страдания. Когато искаме да намерим Божественото знание, ще напуснем домовете си, гори и планини ще преминем, само да Го придобием. Непреодолима жажда трябва да изпитва човек, когато търси Божественото знание. Никаква спънка в живота му не трябва да го обезсърчи, никаква мъчнотия не трябва да го спре в пътя му. Как можете да се наречете окултни ученици, ако не постъпвате по този начин?

Питам: Какво можете да направите, когато един ден свършите школата? Ще кажете: “Ние да получим диплом, че сме завършили окултните науки, после лесна работа какво ще правим.” Окултен ученик е онзи, който може да докаже на някой виден професор, че съществуват душа и дух в човека. Как ще му докаже? Той няма да спори с професора, но ще отиде при него и ще го запита: “Господине, какво е вашето мнение по въпроса за душата и за духа? Съществуват ли душа и дух или не съществуват?” Професорът ще отговори: “От последните научни изследвания за произхода и развитието на клетката се вижда, че душа и дух не съществуват.” – “Добре, седнете на стола, аз ще направя един опит, от който вие сами ще се убедите съществуват ли душа и дух.” Той изважда душата от тялото му и го пита: “Сега има ли душа или няма? Според твоите последни научни изследвания обясни, кой е вторият човек, който седи на стола, и кой си ти, който го наблюдаваш?” След това пък изважда духа от душата и последната се простира на леглото. “Кажи сега, кой е третият, който

вижда едновременно и първия, и втория?” След това намества духа в душата и душата в тялото и професорът дохожда в първото си положение, като казва: “Видях и дух, и душа, и вярвам вече, че те съществуват.”

Друг пример. Вие като окултни ученици отивате при един болен, който страда от тумор в дробовете и за когото всички лекари казват, че няма да оздравее, понеже съвременната медицина не е намерила лек за неговото лекуване. Един казва, че този болен така е роден, друг казва, че той ще живее само още един месец, трети казва, че повече време ще живее и т. н. Обаче отивате вие при този болен като окултен ученик, правите няколко паси, духате един-два пъти над него и той оздравява. Питам: Това магия ли е? Не, това е резултат на истинско практическо знание. Истински учен е онзи, който може да възвърне ума на един извеян човек. Ти духнеш три пъти над този човек и умът му се възвръща, той започва да разсъждава. Какво ще кажете на това? Туй е наука, която всички трябва да придобият.

Апостол Павел е казал: “Ще се похваля със своята немощ.” Какво е разбирал той под думите “със своята немощ?” Това значи: Аз не се страхувам, но ще се подчиня, ще се подам на Бога да направи опит с мене. В този смисъл Писанието казва: “Силите на онези, които чакат Господа, ще се възобновят.” Някой казва: “Велико нещо е окултната наука, тя не може да се приложи, не е за обикновени хора.” Да се говори така, то е все едно да се казва, че слънцето е голямо нещо, не се отнася до всички хора, освен до велики, големи адепти. Не, както слънцето има значение и за най-малките същества, така и окултната наука има приложение и в най-малките прояви на живота. За пример, някой човек е болен, не може да спи. Какво трябва да направи? Ако се лекува по медицински начин, ще вземе някое наркотично средство и ще заспи, без да си е починал, както трябва. Ако иска да постъпи според методите на окултизма, ще си каже: “Ще си легна сега, ще заспя дълбоко и след шест часа здрав, хубав сън, ще се събудя.” Съвременната медицина препоръчва срещу треска хинин, а окултизмът препоръчва да употребиш мисълта си срещу микробите на треската. Ще кажеш на микробите: “Заповядвам ви в продължение на 25 минути да излезете вън от моя организъм, защото съм зает, отивам на работа.”

Друг случай: имаш да дължиш някому 20 000 лева. Ако не си окултен ученик, ще тръгнеш при този, при онзи приятел да искаш пари назаем, да си изплатиш дълга. Тук те изпъдят, там те изпъдят, докато най-после някъде ти услужат. Ако си окултен ученик, няма защо да се молиш на този, на онзи, но ще вземеш магическата тояжка и мотичката си и ще отидеш да намериш, де има заровени пари. Ще разкопаеш, ще вземеш, колкото ти трябват, и останалите пак ще заровиш. Това значи наука!

Някой казва: "Аз не съм глупав да тръгна с една тояжка из гората, да търся къде има заровени пари." – Това е наука, именно! Аз считам по-глупав човек онзи, който тръгне да търси пари от банкер на банкер или да залага това-онова, отколкото да отиде в гората и да изкопае заровените пари. Казвате: "Какво ще помислят за нас, като ни видят да копаем в гората?" Вие трябва да отидете сами, никой да не ви види. Можете ли да определяте с помощта на лескова или на медна пръчица де има заровени пари? Не само това, но ако вие сте истински окултни ученици, като изпаднете в нужда, всеки ще ви помогне. Като вървите по улицата, някой богат човек ще ви спре и ще каже: "Господине, от две години насам съм определил една сума от 40-50 000 лева за някой честен, добър човек. Както виждам, вие сте един от тия хора, затова давам тази сума на вас, да я употребите, както намерите за добре." Колко такива хора има днес, на които може да се даде тази сума още при първото виждане?

Казвам: Тия са едни от най-близките задачи, които ученикът трябва да разреши. Вън от тия задачи има и по-велики. Какво по-хубаво от това да имаме доверието на невидимия свят, да ни даде възможност да разполагаме със силите на природата? Задача на ученика е да спечели доверието на невидимия свят, да му поверят известни тайни, да му открият известни закони и формули, които щом произнесе, да му се притекат на помощ. Обаче при разрешението на тази задача от ученика се изисква чистота. Той трябва да бъде чист и целомъдрен. Докато човек не е чист и целомъдрен вътре в себе си, да не допуща в съзнанието си никаква мисъл, която да го отклони от Бога, той не може да има велики постижения. Имате ли тази чистота и целомъдрие, и целия свят да ви обещават, да не се съблазнявате; вие трябва да знаете, че всичкото богатство за вас е присъствието на Бога в душата ви. Имате ли това богатство, всичко можете да постигнете. За да постигнете това богатство, от вас се изисква учение, опити, усилена работа върху себе си. Много опити трябва да направите, докато постигнете това богатство; някои от опитите ще бъдат несполучливи, но това не трябва да ви обезсърчава. За пример мнението на обществото, както и на вашите близки върху окултизма често ви влияе и вие постепенно започвате да отпадате духом и да се обезсърчавате в работата си. Мнозина външни хора казват: "Окултистите са извеяни." В първо време вие не се поддавате на техните думи, но полека-лека започвате да се вслушвате в думите им, да се съгласявате с тях, докато започнете да вярвате, че те имат право.

Сега ще ви запитам следното: Кой е най-важният и жизнен въпрос за вас? Всички ще отговорите, че най-важният въпрос за вас е изпълнението на Волята Божия. Така отговарят всички религиозни хора. Представете си, че вие отивате в Лондон и търсите някой богат човек. Кое е най-важно за вас в

този случай? За вас е важно да знаете името на този човек, улицата и номера на къщата, в която живее, както и посоката. Докато се доберете до тези данни, знаете ли колко време е нужно? Не е лесно да се намери някой човек в такъв голям град като Лондон.

Питам: Знаете ли, защо окултната школа се намира сега в България? Знаете ли, кой е председателят, кой е секретарят на школата, на коя улица и номер живеят те? Вие не знаете кой е председател и кой е секретар на школата, а искате да знаете, кой са членовете й. Често говорите за Всемирното Бяло Братство, но и тази идея не ви е ясна. Някой казват: "Дали наистина съществува някакво Бяло Братство или е нещо фиктивно?" Един наш познат в Америка от няколко години насам иска да намери някой от членовете на Бялото Братство, но не може да ги намери. Защо не може да намери нито един от тях? – Защото те не се откриват. Ако срещнете един член от Белите Братя, той никога няма да каже, че принадлежи към Бялото Братство. Той нищо не говори за себе си, но дори минава за прост, за обикновен човек. С това той изпитва вашата прозорливост, вашето знание. Той носи знака на Бялото Братство, но вие сте сляп, няма да го видите. Ако имате вътрешна подготовка да схващате и разбирате, вие ще прогледате и ще видите знака, който Белите Братя носят. По този знак ще ги познавате.

Ще кажете: "Защо не могат всички да прогледат?" Питам: Защо Христос не излекува всички слепи, а само един? Какъв беше този, на когото Христос отвори очите? Той беше човек на вярата. Кои болни излекува Христос? Които имаха вяра. И днес лекуването става въз основа на същия закон. Безверникът нищо не постига. Който има вяра, всичко може да постигне. Ние не говорим за вярвания, но за вяра, която произтича от душата и се изявява като непреодолим копнеж у човека към търсене на Истината.

Като ви говоря по този начин, някои казват: "Ние не сме от напредналите." Не, когато се сравнявате едни с други, вие намирате, че сте по-напреднали от този, от онзи; когато се сравнявате по знание с високо напредналите същества, които са завършили своето развитие, намирате, че нищо не знаете. Това именно трябва да ви дава подтик, импулс да вървите напред. Влезете ли в клас, всеки трябва да седне на мястото си, да се концентрира и да почне да размишлява. По този начин вие едни други ще се поощрявате и ще създадете атмосфера на хармония, която ще ви благоприятства в работата. Човек трябва да възстанови хармония в себе си отвътре, а не отвън. Трябва ли да дойде учителят отвън, за да застави учениците да мълчат? Влезе ли ученикът в клас, той трябва да повдигне мисълта си нагоре и да съзерцава. Той трябва да се абстрахира от всякакъв шум, нищо

да не го смущава. Успее ли да се съсредоточи при тази обстановка, това говори за силата на неговия характер. Всички трябва да се упражнявате в това направление. Ако човек не придобие способността да концентрира своята мисъл, да се издигне над обикновените условия, той ще се чувствува изтощен, измъчен при условията, в които днес живее. Стане сутрин, главата го боли, цялото му тяло е уморено, мозъкът уморен. Коя е причината за това състояние? Когато човек не възприеме достатъчно прана от въздуха, той всякога се усеща слаб, измъчен, без живот и сили в себе си. Кой е виновен за това? Той сам. От него зависи да възприеме повече прана, понеже в природата я има изобилно. Всяка болест има свои причини. Виенето на свят например, крие причините си в стомаха; сърдечните припадъци, болките в слепите очи също така имат свои причини. Окултният ученик обаче трябва да си служи с окултна медицина, да борави с тайните сили на природата.

Казвам: Моето желание сега е всеки от вас да има доверие към законите на разумната природа и да знае, че щом постъпва съобразно тях, ще има добри резултати; има ли добри резултати, ще има и подем на духа. Който няма подем на духа, той не може да учи. Вдъхновение е нужно на всички. Някой седи с наведена глава и казва: “Отидоха младините ми! Работата ми не върви.” Казвам: Този човек още не е започнал работа, а се оплаква, че младините му отишли. Дойдете ли в това състояние, знайте, че вие сте във фаза, отдето наново можете да започнете. Който се счита стар, немощен, нека се обърне към няколко свои братя или сестри, които се чувствуват бодри, вдъхновени и ги помоли да му направят няколко паси. Щом му направят няколко паси и духнат три пъти, няма да мине много време и ще видите, че този стар човек се е подмладил и започнал да работи. Човек лесно може да се преобрази, но знание се изисква за това.

Питам: Защо съвременният човек остарява лесно? Защото той мисли, че много знае. Днес знае много, но утре се намери пред някаква мъчнотия и се обезсърчи. Ден след ден той се обезсърчава, докато най-после се отчае, отпусне ръце и замине за онзи свят. Дойде след това свещеникът с кадилницата и започва да чете: “Упокой, Господи, душу рабу Твоему!” Господ не може да го упокои. Той трябва да знае какви и колко познания има, да не се самозаблуждава. Човек трябва да прави опити със себе си, да знае, какво може и колко може. Станеш сутрин, виждаш лицето си набръчкано, остаряло, направи си няколко паси и се погледни после в огледалото, да видиш, какво си направил. Казвате: “Ще остареем, няма какво да се прави.” Думата “старост” подразбира мъдрост. Кажете ли, че остарявате, разбирайте, че ставате мъдри. Говорите ли за младост, за младостта си, разбирайте, че трябва да обичате, да любите. Любовта е присъща на децата. Старият, мъдрият човек знае много неща, разбира, а

детето обича. То не се срамува от любовта. Детето ще отиде при дядо си, ще го прегърне и целуне. Любовта дава, а не взима. Затова децата са гъвкави, пъргави. Да обичаш някого, значи да влезеш в него, да му дадеш нещо и да се зарадваш, че си дал. Това подразбира млад човек.

И тъй, младият е като топлината; старият – като светлината; младият топли, старият свети. Младият е извор, чешма, която постоянно дава; старият е свещ, която седи на едно място, пръска светлина надалеч и осветява пътя на минувачите. Старият човек трябва да свети като светия. Влиза ли вечер в някоя изба, той не трябва да си служи с лампа. Не може ли да ходи вечерно време без лампа, той не е светия. Светията изпуща светлина от себе си, понеже неговата мисъл е интензивна. От мозъка на светията излиза светлина, както от очите на лисицата и на вълка. Вечер очите на лисицата и на вълка светят като фенери. Когато някоя лисица влезе нощем в курника при кокошките, тя ги погледне, те се уплашват от светлината на очите ѝ и падат на земята. Тя се доближава към тях, избира си по-тлъстичките и си заминава. Ако лисицата със светлината на своите очи може да уплаши кокошките, колко повече окултният ученик със своята светлина трябва да изплаши лошите духове.

В Деянията на Апостолите се разправя за един случай, дето десет ученици на Христа били повикани някъде да изпъдят един лош дух. Те му казвали: "В името на Господа Исуса Христа ти заповядваме да излезеш!" Той не излизал. "В името на апостол Павла ти заповядваме да излезеш!" Той пак не излизал, но им казал: "И Христа познавам, и Павла познавам, но вие, които ме пъдите, вас не познавам". На това отгоре този дух набил десетте Христови ученици и пак не излязъл навън. Питам: Геройство ли е това да те набият, да те изгонят и ти да не можеш да преодолееш и най-малката мъчнотия? Да проповядваш е едно нещо, да бъдеш окултен ученик е друго нещо. Ученикът трябва да бъде сигурен в успеха на това, което предприема да направи. И най-малкото нещо, което върши, той трябва да го направи така, че никой да не може да му конкурира. Това малко дело ще му послужи като подквасa за неговото мляко. Няма ли тази подквасa в живота си, млякото му ще остане неподквасено. Това значи: не прилагате ли новите идеи в живота си, вие няма да имате подкрепата на невидимия свят. Новото, което иде в света, е в сила да трансформира енергиите на ума, сърцето и волята на човека по нов начин, като му създаде и нов мироглед за живота и за природата. Това носи новото учение.

Казвате: "Какво донесе Христовото учение?" То донесе Любовта и Вечния Живот. Христос казва: "Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Това е окултна формула, с която може да се работи. Какво крие в себе си думата "Бог"? Ако изтълкувате думата Бог – Ешуа на

еврейски език, в нея ще намерите метод за развиване на вярата. Ако разгледате буквите в думата "Богъ", буквата "Б-б" означава растене, развитие на Божественото в човека. Такъв човек може да се нарече добродетелен. Буквата "о" показва условията, при които доброто може да расте. Буквата "г" определя посоката, към която трябва да расте доброто. Крайната буква "ъ" е закон за равновесие. Значи Богъ е това, което расте и се развива в човека в дадена посока, в резултат на което ще се получи плод. Да вярваш в Бога, това подразбира да използуваш разумно условията, да намериш смисъла и целта на живота и да знаеш, че никой не може да ти вземе това, което си придобил. Онова непрекъснато съзнание, което постоянно ни подбужда към деятелност, към работа, това е Бог. И като скърбим, и като се радваме, сме в Бога. И като вярваме, и като не вярваме, пак сме в Бога. При едно разбиране вие изпитвате скръб, при друго – радост; при едно разбиране вие изпитвате омраза, при друго – любов. Вие сами сте причина за контрастите в живот.

Това са дълбоки философски въпроси, които ще ви подтикнат към работа, към занимание. Много от учениците в Школата са се индивидуализирали, всеки мисли само за себе си, за никого не се интересува, очаква само да дойде Царството Божие на земята. Така живеят и животните. Гледате говедата на полето, всяко от тях мисли за себе си. Обаче, нападне ли вълкът някое от тях, всички тичат на помощ. Ако вълкът попадне в аурата на говедата, те ще го избодат; не попадне ли в тази черта, той ще избяга. По същия начин и вие трябва да си помагате. Дойде ли вълкът и хване едного от вас, останалите трябва да му се притекат на помощ. Помагате ли си взаимно, и Бог ще ви помага. Не си ли помагате, стоите ли настрана един от друг, вълкът ще дойде и ще вземе един от вас.

За следния път ще дам на всеки от вас като задача да излекува един болен. Същевременно ще ви дам и някои упътвания, да видим колко от вашите опити ще бъдат сполучливи. Въпросите за подмладяването и за магическата пръчица са трудни. Те не се отнасят до всички. Малцина могат да правят опити с тези въпроси. Обаче всички могат да правят опити за лекуване на хората и за възпитание на децата.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

26. Лекция от Учителя, държана на 26 май 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_05_30 Което дава живот
неделна беседа

КОЕТО ДАВА ЖИВОТ

„Духът е онова, което дава живот.“ (Йоан 6:63)

Ще поставим това изречение според сегашните схващания. Духът, това е основата, върху която всичко се гради. Върху тази основа могат да изникнат всички неща. За да се докажат някои идеи, все трябва да допуснем известни истини, известни факти. Само така можем да направим дадени идеи очевидни. Съществуването на духа, тъй както ние го разбираме, не може да се докаже по един материален начин. Човек има 5 сетива, 5 чувства, спътници в неговия живот, чрез които той се запознава с външната природа. И затова ние казваме: аз видях това нещо, чух го, помирисах го, вкусих го, опипах го. Питам ви: мислите ли, че това което сте видяли с очите си е нещо реално? Вечерно време на сън вие ходите по какви ли не места. Ставате царе, князе, правите какви ли не чудеса, но като станете сутринта виждате, че пак сте същия човек. Защо се занимавате с тия илюзии вечерно време? По какъв закон стават тия неща? Учените хора казват, че това са илюзии, че това са халюцинации. Да, но това не е научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тези думи трябва да се изяснят в техния дълбок вътрешен смисъл. Казват за някого: той е вагабонт. Питам: какво лошо има в тази дума? Вагабонт е този човек, който ходи от едно място на друго. Българите казват вагабонт на този човек, който обича да пипа в джобовете на хората. Значението на тази дума не е лошо. Вземете после думата “шансонетка”. На френски език означава жена, която пее, а на български език думата означава лека жена. Виновна ли е за това думата, че са ѝ предали такъв изопачен смисъл? Питам: кой е онзи закон, чрез който думите се изопачават и приемат съвсем друго значение от същинското? Защо се туря такъв изопачен смисъл на някои думи? Казват за някой човек, че е сектант. Какво лошо има в тази дума? Да си сектант, значи да си част от нещо цяло. Земята представлява един сектор от цялата Слънчева система. Слънцето е един сектор от целия Космос. Какво лошо има в това? Хората наричат сектант този човек, който обича да разрушава. Кажете ми тогава, има ли в света същество, което не обича да разрушава? Майките като минават за най- идеални и те разрушават децата си. Има котки, които изяждат малките си. Също тъй се срещат в природата животни, които изяждат малките на други животни, за да поддържат своите малки. И след всичко това казват: това е природа. Не, тъй както виждаме тия външни прояления, това още не е природа. Извадете всички тия противоречия, всички тия заблуждения от понятието природа. Това не е онази разумна жива природа, която ние познаваме.

Когато някои хора искат да ме убедят, че всичко това, което сега става е природа, или най-малкото, че то става по законите на разумната природа, знаете ли на какво мога да уподобя аз тия твърдения? То е все едно, че ако някой човек събере около себе си 10000 дрипави, недоразвити деца да иска да ме убеди, че те са гениални, че могат да свирят добре. Не, тия деца не са гениални и днес не могат да свирят добре. Ама за в бъдеще ще излезе нещо голямо от тях. Тези деца днес не могат да свирят и засега от тях не може да излезе нищо. А какво може да стане от тях в бъдеще, това е друг въпрос. Нека да говорим на един разбран език.

И тъй, Духът е онова, което дава живот. И след всичко това, съвременните хора наричат живот този, който е пълен с болести, със страдания и с какво ли още не. Не, да боледуваш, да си болен, това не е живот. Да губиш, това не е живот. Да си смахнат, това не е живот. Да се съмняваш, това не е живот. Да мразиш, това не е живот. Най-първо ние трябва да определим какво нещо е животът. Животът е определен строго математически. Онзи, който се интересува от живота, трябва да знае, че той е една строго определена математически величина. Истински живот е онзи, който изтича от Духа. Има живот, който не изтича от Духа.

Сега няма да се спирам върху онова обикновено понятие за живота, но казвам, че този живот, който произтича от Духа, това е великото разумно начало в света, към което всички хора се стремят. Човек трябва да бъде много разумен, за да разбере какво нещо е животът на Духа. Той трябва да бъде не само разумен, но и много гениален. Има хора с неоформени идеи, които едва се пробуждат от сън. Те са едва по на 2 години и казват, че Духът им говори. Духът е основата на живота. От него са произлязли всички малки духове, всички малки душици в света. Този Дух индусите наричат Брама. Окултистите го наричат Адам Кадмон. Евреите го наричат Иехова. Всички тия имена съдържат все една и съща идея. Това се отнася само до степента на разбирането. Духът е великото, възвишеното в живота. Съвременната наука под Дух подразбира това нещо, което прониква цялото пространство или онази първична материя, която носи в себе си чистия, девствения, неопетнения живот. Ако имате от тази първична материя, от този първичен елексир на живота само една сто милионна част от милиграма, вие ще направите с нея чудеса. Но за да извършите чудеса, вие трябва да разбирате законите на тази първична материя, защото и тя от своя страна има своите закони. И когато човек изгубва живота си, той го изгубва по особени причини. Човек може да изгуби живота си. Всички вие сте изпитвали това нещо. Дойде ви някоя голяма радост и вие се чувствате като че сте на Небето, но тя трае само 1-2 секунди и след това я изгубвате. Когато имате тази радост, това показва, че вие сте в съприкосновение с Бога. Това обаче, се отнася до душата. Ние говорим за

душите, но знаете ли какво нещо е душата? Каква форма има душата? Всяко нещо трябва да има своя форма и своя тежест. Видимите, проявените неща, трябва да имат своя форма. Значи, душата сама по себе не седи в известна форма, а формата е само нейно проявление.

Засега съвременната наука е достигнала до там, че е намерила толкова чувствителни везни, с които може да претегля една десетмилионна част от милиграма. В такъв случай учените хора си задават въпроса: каква е тежестта на един атом? Някои учени определят, че тежестта на един атом е около 326 квадралионна част от милиграма. Значи, като се турят към числото 326 двадесет и четири нули, ще се определи тежестта на един атом. Можете ли да си представите какво е това число? Представете си след това колко ще тежи душата? Тя ще съставлява още по-малка част от теглото на атома. Колко цифри, колко нули трябва да турим на това число, което определя тежестта на душата? Вие ще кажете: защо ни трябват тия числа? Чудни сте вие! Аз ще ви запитам: защо трябват на човека 2 очи? Не може ли той само с едно око? Защо му трябват 2 уши? Не може ли да бъде само с 1 ухо? Защо му трябва една уста? Не може ли да бъде с половин уста? Защо му трябват 5 пръста? Защо му трябват 2 крака, с една пета на всеки крак? Не може ли да има 4 крака? Не, човек и да иска да ходи с 4 крака, не може. Той ще ходи само на 2 крака. Значи, всичко това не е случайно. В природата има един строго определен закон, една строго определена причина, поради която човек може да има само 2 очи, само 2 уши или само 1 уста и т.н. Човекът като е дошъл сега на Земята реализира този строго определен план създаден от разумната природа. Човекът е частица от цялото и вследствие на това, съзнанието на всички хора на Земята, от първия човек още до всички сега съществуващи е съединено в едно цяло. Съзнанието на всички тия хора съставлява космическия човек. Всички заедно съставляват едно общество и един народ. Всички народи, които са съществували в миналото, които съществуват сега и които ще съществуват в бъдещето съставляват органи на един народ само, който някога ще се прояви. Когато великият космически човек се събуди и приведе в действие своите органи, тогава на сцената ще се яви само един народ, който може да е като френския, или като английския, или като американския, или като германския, или като японския, или като китайския и т.н. Значи, всеки народ представлява сбор от разумни същества, които може да са 100 милиона, или 200 милиона, а може и повече.

Та за да разберем вътрешната страна на живота си, ние трябва да изучаваме своето тяло. Единственото реално нещо, с което можем да се занимаваме, това е нашето тяло. Трябва да започнем от тялото си! Знаете ли колко усилия и труд е употребила природата, докато създаде вашите

тела? Учените хора още не са установили това нещо. Досега аз не съм намерил нито една статистика, която да изчисли колко милиона живи клетки има в цялото човешкото тяло. За мозъка се знае, че в него има 3 билиона и 600 милиона клетки. В стомаха има приблизително 10 милиона клетки, но от колко милиона клетки е съставено цялото човешко тяло, това нещо учените хора още не са изчислили. За в бъдеще и това ще се изчисли. Питам: откъде е взет този материал за съграждане на човешкото тяло? Не е лесна работа да се създаде едно тяло. Като се изучава човешкото тяло се повдига въпроса за храната на човека. Как и с какво трябва да се храни човекът? Като говорим за храната, повдига се въпроса за месната и вегетарианската храна. Защо човек трябва да яде месна храна или защо трябва да яде вегетарианска храна? Това се основава на закона, че клетките на месото са много индивидуализирани, много егоистични. Тия клетки като влязат в състава на човешкия организъм ще му предадат своите специфични свойства. Например, клетките на свинята са много егоистични. Те са големи аристократки. По-егоистични клетки от тия на свинята няма. Свинята не обича да работи. Тя си живее по своя кеф. Цял ден рови и яде. Ако се опитате да я хванете, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние 2 километра. Ако хванете един вол, той няма да вика, гласът му няма да чуете. Действително, ако оберат един богаташ всички ще знаят за това, но ако оберат един бедняк, никой няма да знае. За богатия всички вестници ще пишат и това е хубаво.

Следователно, когато клетките на месната храна влязат в човешкия организъм, той трябва да употреби 10 пъти по- вече енергия, за да ги задържи в себе си, да ги постави в известен устой и да ги впрегне на работа. А колко могат да изработят такива клетки? Защо са нужни тия работници на човека, ако те му донасят едно, а завличат 10? Казват: да, това е свинско месо, вкусно е то! Да, свинско месо, което едно донася, а 10 отнася. Какво има в такава философия? Ще кажете: тогава какво трябва да ядем? Ще ядете такава храна, която ще донесе 10, а едно ще завлече. Коя е тази храна? За сега тя е растителната и плодната храна. Туй неестествено състояние, в което е попаднал целия културен свят се дължи на месната храна именно. Това е един чисто физиологически, един чисто биологически закон. Ако учените хора искат да спасят тази култура, трябва да започнат с храната. Новото поколение трябва да се създаде именно от тази финна материя, в която да не проникват никакви недъзи. Проследете какво е състоянието на охтичавите хора. Знаете ли тяхната психология? По- подозрителни и по-отмъстителни хора от охтичавите хора няма. Охтичавият човек е толкова отмъстителен, че когато умира иска заедно с него да умре целия свят. Това се дължи на астрални микроби, които влизат в него. Те искат да унищожат всичко наоколо си. Те са крайни егоисти. От какво се предизвиква това състояние у човека? То се дължи на

неустойчивата материя в него. Зародишите на охтиката съществуват в пространството от хиляди години. Те са създадени още от грехопадението на човека и не умират. Щом попаднат в човешкия организъм, те отиват най-напред в човешкия мозък, после в дробовете му, после разстройват храносмилателната система, докато изцяло разстроят тялото му. И затова сегашните учени хора, които разбират добре тази наука, казват, че лекуването на човека трябва да започне най-първо от ума му. Ето защо не бързай да лекуваш един човек, докато не го научиш какво нещо е хигиена. Ако срещнеш един болен човек, бил той прост или учен, ще му кажеш да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своите дробове, своето сърце, своя стомах, мозък и т.н. Като научи всичко това, ще му кажеш да не греши. Само така той ще те разбере, ще знае защо трябва да води един чист и свят живот. А сега, съвременните хора като са дошли в телата си, казват: аз ще ям и ще пия. Ще ядеш и ще пиеш, но после зле ще патиш. Всеки човек, който се е опитал само да яде и пие на Земята, природата го е изпратила в своя изправителен дом. Кой е изправителният ѝ дом? Това са гробищата.

Писанието казва: Духът е онова, което дава живот.

Ако ние имахме истинско разбиране за живота, невидимия свят нямаше защо да праща велики Учители, които да учат света. Ако всеки е на мястото си, тогава каква нужда има от Учители, майки и бащи в света? Каква нужда има и от учени хора в света? Има нещо, което ни липсва. Следователно, туй, което майката може да даде, дъщерята не може да го даде. Това, което дъщерята може да го даде, майката не може да го даде. Каквото е отношението на майката към дъщерята, такова е отношението и на дъщерята към майката. Каквото е отношението на господаря към слугата, такова е отношението на слугата към господаря. Понеже има господари в света, има и слуги. Ако нямаше слуги и господари нямаше да има. Слугите са деца на господарите. Вие ще ми кажете, че някои господари много зле третират слугите си. Казвам ви: има много майки и бащи, които също тъй много зле третират своите деца. Всички майки не постъпват идеално със своите деца. Има идеални майки, но повечето са обикновени. И учителите в света съществуват по същата причина, понеже има ученици.

Та казвам: ще имате предвид всички противоположности, които съществуват в света. Ще имате предвид светлината. Ще имате предвид и топлината. Светът не може да се създаде без светлина и топлина. Светлината и топлината са двата полюса на битието. Когато човек иска да си почине, около него трябва да има тъмнина, а когато иска да работи, около него трябва да има светлина. Следователно, дайте тъмнина на всеки

човек, който е дошъл до положение на почивка. Когато говоря за тъмнината не ме разбирайте в друг смисъл, не изопачавайте думите ми. Аз разбирам тъмнината в смисъл на почивка. Когато природата иска да създаде някому почивка, тя го поставя в състояние на тъмнина. Когато фотографирате някой предмет, вие първо го излагате на светлина, а после го поставяте в тъмна стаичка, в камера обскура, за да не се изгуби от действието на светлите лъчи. Ако отворите на тази камера 4-5 дупки, какво ще създадете? Нищо. Образът напълно ще се изгуби. Значи, когато природата иска да фотографира нещо, отваря няколко отверстия, за да проникне светлината през тях, а после ги затваря, за да запази придобитите образи и впечатления. Очите на човека, това са двете отверстия на тази камера обскура, през които всичко трябва да се отпечати. Първо ще отвориш очите си, ще фотографираш и след това ще ги затвориш. Вие сега само фотографирате, още не изучавате нещата. Смешно е, когато един фотограф ходи цял ден да фотографира, а като се върне вечерно време в дома си, не промива тези ленти и ги оставя настрана. Не, той трябва да влезе в тъмната си стаичка и да ги промие. По същия начин и вие трябва да промивате вашите фотоленти, които сте събрали. Кажете ми как промивате вашите фотоленти? Ще кажете: и това още оставаше, да промиваме всички тия ленти! Природата казва: ще промиваш всичко, което си фотографирал! Ако не го промиеш, ще го изгубиш. Някой казва: тогава аз мога да не фотографирам, за да не промивам. Можеш, но ще се препъваш и ще падаш на земята. По добре с фотография, отколкото без фотография, защото във фотографията са образите на живота. Щом имате образите, после ще придобиете техния истински смисъл.

Казвам: в тази велика наука трябва да се изучава човешкото тяло. Всеки човек трябва да изучава своето истинско тяло. Аз не говоря за обикновеното му тяло, но за истинското тяло на човека, което не умира. Туй, което умира в човека, това е неговата плът. Казвате: ами тялото на човека не умира ли? Не умира, само плътта умира. Има нещо постоянно у човека. Той е истинското му тяло, което остава всякога едно и също.Някои учени казват, че истинското тяло на човека, неговата душа, тежи 33 грама. Тази голяма тежест, която човек има днес се дължи на странични налягания. Тежестта на човека не определя неговата интелигентност. Колкото е по-малко движението на частиците на едно тяло, толкова неговата тяжест е по-голяма. Съвременната наука казва, че когато движението на частиците в едно тяло се намалява, тежестта му се увеличава. Понеже частиците на душата трептят или се движат с голяма бързина, затова тя тежи само 33 грама. Ако вие намалите бързината на движението в душата наполовина, тежестта ѝ се увеличава колкото тази на цялата Земя. Следователно, при сгрупирането частиците на телата на по-

близки разстояния, тяхното движение се намалява, те увеличават своята тежест. Когато пък вътрешното движение на частиците се увеличава, телата стават по-леки. Ето защо в разумния живот се изисква бърза мисъл, както и бърза, но разумна смяна на чувствата.

И тъй, разумният живот, който изтича от Духа, се е проявявал много пъти в света, но тъй както светът днес се развива това показва, че цялата Слънчева система е навлязла в нова зона на Духа. Това навлизане е станало от 1914 година на 20-я век. По този начин Земята е навлязла в тази зона. Че действително Земята е навлязла в една нова зона, в една нова фаза на съчетание със Слънцето, това нещо ще се докаже най- много след 1-2 века от тогавашните учени хора. Понеже съществата на Слънцето са много по-напреднали от хората на Земята, това нещо указва известно влияние върху нашата Земя. Или с други думи казано: ние сме навлезли във връзка с една девствена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онези хора, които са готови за това време, ще възприемат този жизнен елексир и ще възкръснат, а онези, които не са готови, ще заспят и ще чакат още хиляди години за новите условия, които ще дойдат в бъдеще. Този нов Дух индусите наричат Брама, окултистите го наричат Адам Кадмон, или големият космически човек, а евреите го наричат Иехова. Съвременните учени под думата Дух разбират неовитализма, т.е. живата природа. Туй, което се проявява от Духа, единият му полюс, е висшата ителигентност на човека, която засяга съвременните учени хора. Тази интелигентност се проявява в една малка част на човешкия образ. Тя се проявява именно в неговото чело, в неговото лице. Голата част на лицето у човека представлява разумния, благородния човек. По челото, по лицето, по скулите му ти познаваш, дали може да се разчита на един човек, или не, дали ще бъде той гениален, или обикновен човек. В окултната наука има известни правила, чрез които се изучава човешкото тяло. Вземете, например, ухото на човека е създадено по един начин, окото- по друг начин. Ухото показва през какви условия е минала нашата Земя в своето развитие. То представлява цялото битие. Очите също тъй показват условията, през които е минала нашата Земя в своето развитие. Очите или учшите не могат да се създадат на всяко време. Носът, ръцете, както и всички останали органи на човешкото тяло показват начинът, по който природата се е развивала. Те представляват особени книги на природата. Всичко това съставлява една обширна наука, която човек трябва да изучава, но за което трябва да има специално ръководство. Вие имате лица, но още не сте запознати с тях, не знаете стойността на вашите лица. Вие имате нос, но още не сте запознати с него. Казвате: аз имам нос. Да, имате нос, но не знаете, какъв тип е вашия нос, дали гръцки, римски или какъв друг. Вие имате чело и по него ред бръчки, но не знаете, какво е вашето чело, дали като на някой гениален човек или като на някой обикновен човек, защото

бръчките по челото на гениалните хора са поставени по един геометрически начин, а тия на обикновените хора–по друг начин. Те са безразборно разхвърляни, както може безразборно да се набръчка един плат. Когато обличаме дрехите си в тях има особено набръчкване. Всичко това, което ви говоря за човешкото лице, са факти, които може да проучвате постоянно. Вие казвате: това са мъчни работи. Че вие още не сте започнали да учите, а търсите лесните работи. Лесните работи минаха. Колко време може да бозае едно детенце от майка си? Най-много 1-2 години. Най-после майката казва: ще отбия това дете, та ако ще нека плаче. И започва след това тя да му дава твърда храна. Вие някога казвате: добър е Господ. Мляко е това. Господ ще промисли за нас. Мляко е това. Но един ден това мляко ще се свърши и тогава и ти ще работиш и Господ ще работи. И Господ ще промишлява и ти ще промишляваш. Вие казвате: Духът ще ни научи. Да, Духът ще ни научи всичко, но и ние трябва да знаем как да учим.

Ние, съвременните хора, прекарваме по-голяма част от живота си в съмнения. Дойде ти една добра идея, но ти ще мислиш ден, два, три върху нея дали е права или не. Приемеш едно верую, но започваш да мислиш дали съществува Бог или не. Аз казвам: в света има само един Господ. Дръжте се за него! Всичко друго е измислица. Ама дали е истинския Бог? В истинския Господ има светлина, а във всички други богове има само сенки. Всички други богове само обещават и нищо не дават, когато истинският Бог дава всичко каквото обещае. От него излиза живота. Всички учени същества, които наричат богове, могат да станат само божества, нищо повече. Всеки силен човек, всеки учен човек може да стане адепт, може да стане божество, но не и Бог. Само един е Господ в света. Има учени хора в света, които могат да упражняват известно влияние върху другите хора. Те могат със своята мисъл да те спрат в пътя ти, могат да изменят направлението на твоята мисъл, могат да строшат и краката ти и т.н. Те са опасни хора. Но смисълът на знанието не е в лошото, което хората могат да си причинят едни други. Всяко знание трябва да се използува за благото на другите.

Христос казва: Духът е онова, което дава живот. Плътта нищо не ползува. Това той казва за учениците си. А на друго място той казва за обикновените хора: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да имате живот в себе си. С това много хора се съблазниха. Като казва, че само Духът дава живот, как трябва да се свържем с Духа? Има само един начин, по който можем да се свържем с този Дух. Във всички времена са препоръчвали вярата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикът да придобива знания, ако се съмнява в професора си. Да кажем, че някой виден професор преподава на ученика си нещо по математика,

но той се съмнява и се пита: дали това е истинската математика? Ще научи ли нещо този ученик? Ако някой ученик се занимава с музика, но се съмнява в учителя си, какво ще научи? За в бъдеще ще дойдат гениални хора, които ще преподават математиката на гениалните хора. Засега срещаме учени хора, от които едни доказват едно нещо, други го отричат. Но аз съм чел и положителните и отрицателните твърдения и намирам, че и едните и другите мислят право. Вземете, например Бухнер, в душата си той е идеалист, но така изразява идеите си,че хората ги схващат материалистически. Че Христос е изказал пред своите слушатели една много материалистична идея. Той казва: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми. Докато вегетарианството поддържа идеята да не се яде месо, Христос казва: мене ще ядете сега. С тази своя идея Христос се намира в стълкновение с вегетарианците. Ако ние вземем тази идея буквално, ще се намерим пред едно странно положение.

Казвам: в нашите мисли и чувства трябва едно пресяване. Аз не искам да внеса смут в душите ви, но казвам: дръжте това, което имате, но сега аз сея като един земеделец и след 4-5 години посятото от мен ще израстне. И тогава ако това, което израстне ви хареса, вземете го и го задръжте за себе си. Ако не ви хареса, дръжте старото, което имате. Ако посятото от мен ви хареса, то ще бъде за ваше лично благо. Ако пък го изровите преждевременно, то е ваша работа вече. Христос казва: трябва да внесем в душите си нови идеи. Сега всички се съмняват и казват: трябва да се държим в старото! Ако е да се държим в старото, защо дойде Христос на Земята? Старото е това, което се даде в рая. След старото дойде Мойсей, дойде и Христос. И сега се казва, че Христос щял да дойде втори път на Земята. Няма да дойде само Христос, но с него заедно ще дойдет много напреднали същества, много светии. Той няма да дойде тъй, както църквата разбира. Всеки ще възприеме Христа тъй, както може да го схване и разбере. Всеки според разбирането си. Често някои малки деца запитват майките си, когато им се роди братче или сестриче: мамо, откъде дойде това малко детенце? Е, мама, донесе го бабата от реката. Тъй им отговарят от благоприличие, защото ако започне да им се разправя вътрешната страна на въпроса, има опасност да не се събуди еротическата страна. Майката проповядва един морал, а в скритите заведения се проповядва друг морал. Значи, у нас трябва да има нещо свещено. Когато ние говорим разумни неща, аз зная, че разумното никога не може да произведе лоши влияния върху хората. Хубавото, красивото, духовното, божественото, в света всякога упражнява добро влияние. Еротическото в живота се събужда благодарение на плътта. Тя внася този елемент в живота.

У човека трябва да се събуди вътрешен стремеж. Всяка идея има известни

звукове, с които може да се изрази. Вибрациите на всяка дума съответстват на известни ключове. Ти не можеш да направиш живота си щастлив, ако не знаеш ключа на щастието. Всички хора, които търсят щастието, търсят неговия ключ. Милосърдието също тъй има свой ключ. Любовта има свой ключ. Мъдростта има свой ключ. Истината има свой ключ. Правдата има свой ключ. Добродетелта има свой ключ. Като турите този ключ, ще можете да свирите. Махнете ключа в музиката и накарайте един музикант да свири. Махнете подразделянето в музиката на ноти и вижте каква музика ще излезе. Ето, имаме Паганини, един отличен цигулар, но го накарайте да изсвири нещо от Бетовен на една пукната дъска, на която са опънати 4 струни и вижте ще може ли да ви задоволи? Значи, всеки инструмент трябва да бъде направен по всички правила на музиката и природата. Физическите тела, които имаме представляват едно усилие на природата, на Духа. Всички мисли в тях, всички чувства, всички органи ги е поставил този Дух. Всички изкуства, както музиката и науката са внесени все от Духа, който още не се е проявил както трябва. Всичко това е импулс на Духа. Желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великите божествени закони, за което той употребява големи усилия и създава велик импулст в човешката душа.

Питам: как трябва да постъпваме ние, съвременните хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? Мога ли да я накарам да яде заедно с мене? Не мога. Но щом веднъж я поканя, ще заповядам на моите слуги да й сложат малко от моя медец и тогава аз ще ям и тя ще яде. Мога ли да поканя една копринена буба на гости? Мога. Но щом я поканя, ще взема няколко черничеви листа за нея и ще й сложа да яде. Щом аз ям и тя ще яде. На другия ден ще поканя един слон у дома на гости, но не в стаята си, а в градината си. Ще заповядам да донесат за него 40-50 килограма ориз и той ще започне да яде със своя хобот, а аз на масата си ще ям своя ориз. Разбира се, той ще изяде много повече от мене. Мога ли да поканя една златна рибка на гости? Мога. Но ще я туря във вода и ще й дам няколко червейчета. Така ще я задоволя. Във всички тия неща трябва да бъдем разумни. Ако седна да ви разправям всичко това, вие ще кажете: какво е това учение? Това са символи. Има ред символи в твоята глава, едни от които приличат на пеперудки, други на червейчета, трети на слонове, четвърти на змийчета, пети на биволчета, шести на кравички, седми на паяци, осми на пъдпъдъци, на кокошки, на гълъбчета и т.н. Това са все идеи. Всички наши идеи са въплатени. Гълъбът например, представлява една свещена идея. И ако аз пазя своята идея в главата си, ще я пазя и отвън. Ако я пазя отвън, ще я пазя и отвътре. Ако аз унищожа една идея в главата си, ще дойде полудяването. Чудни са хората като казват, че външният свят нямал подобен израз на вътрешния. Външният свят е свещен израз на вътрешния, затова ще го пазиш свещено. Някой казва:

защо да пазя този човек, защо да го почитам? Казвам: този твой брат е една свещена идея в тебе и ако не я пазиш, ти ще умреш. Бог е вложил този човек като идея в тебе, а външно той е само една форма. В този човек също тъй има една идея и когато обичаш този човек, ще обичаш и неговата идея.

Тъй щото, всички хора сме сплотени един с друг. Някой казва: аз не мога без Бога, но без хората мога. Не е вярно това. Ти не можеш без Бога, но и без хората не можеш. Чудни са хората, когато отричат това, което Бог е създал. Всички души, всички духове, всички хора са създадени от Бога и щом любиш Бога, ние ще любим и хората. Че къде е идеалният човек? Мислите ли, че като гледате прозорците на някой човек, там е и човекът? Някой момък като минава покрай прозорците на своята възлюбена, поглежда да я види, но някой път я няма. Горкият минава той сутрин, минава вечер, няма я там. Когато светят прозорците, тя е там. Някой път, обаче, прозорците не светят и той си въздъхне и казва: няма я пак! Не, тя е там, но гледа го от тъмната стая. Значи, прозорците и тя не са едно и също нещо. Ще кажете: прозорците, това са очите на човека. Ами ушите какво нещо представляват? Те са слушалките. И те не представляват същинския човек. Някой път душата и духът може да са пред слушалките, а някой път може и да не са там. Душата има много състояния. Някога вие мислите, че сте в душата си, но не сте. Човек едновременно живее два живота. Денем живее по един начин, постоянно се тревожи за разни взимания-давания, а вечерно време влиза в друг свят, където си почива. Той е реален свят. В него нещата нито се губят, нито се създават, а само се видоизменят.

Та казвам: този велик Дух е онова, от което произтича живота. Най-първо човек трябва да повярва и да приеме този Дух. Казвате: има гениални хора в света. Геният не е нищо, пред което трябва да спрем. Геният е проявление на разумността. Разумността е проявление на великия Дух и ние можем да направим връзка с този дух само чрез живата вяра. Когато тази жива вяра дойде и човек повярва без никакво съмнение, той ще стане безсмъртен. Или, казано на окултен език, щом човек повярва чрез тази жива вяра, той ще има едно микроскопическо мускулче, в което ще носи само една капка от жизнения елексир, от който постоянно ще се подмладява. Всичките му бръчки, всичките му бели косми ще се изменят и той ще стане млад на 33 години. Ето защо като отидете на Небето, ще видите, че там всички хора си приличат, не могат да се различават. Само геният, само адептът може да различи качествата на един човек от качествата на друг. Иначе, всички жители на Небето по образ, по форма си приличат. Всички са млади, красиви. Хората в духовния свят нямат никакви дефекти. Казват, че в невидимия свят няма хора със сини очи, нито с черни, нито с кафяви, а очите им били на всички светли, но се

различавали един от друг по степента на светлината. Колкото една душа е по-развита, по-благородна, толкова и светлината на очите им е по-мека. В Небето също тъй няма хора с черни коси, нито хора с руси коси. Косите на всички са светли и се различават един от друг по светлината , която излиза от тях. И за това, ако влезете неподготвени в този свят, ще се намерите в един чуден, непонятен за вас свят и ще кажете: не мога да живея в този свят. И за да се направи невидимия свят донякъде понятен за хората, които нямат голяма интелигентност, неговите вибрации трябва да се намалят и да се вижда чрез отражение. Благодарение на това, чрез вас се отразяват някои много напреднали същества наречени адепти. Значи, вие сте посланици, представители на някои от тия напреднали същества, без да знаете това нещо. Някой човек може да представлява Англия, друг Германия и т.н. Това не значи, че той включва в себе си този колективен народ, но само е негов представител. Някога у вас дойде една велика идея. Защо? Вие сте свързани с тази идея чрез някой висш представител и трябва да я реализирате на Земята. И някой път, колкото и да грешите, този висш Дух ви прощава, понеже той има нужда да слезе някога на Змята, а вие по този начин представлявате за него една малка станция, на която той може да спре. Но когато този дух реши сам да слезе на Земята, тогава той ти казва: тебе вече ще те уволня. Вие казвате: ами къде ще отида аз? Има определено място за вас. Има хора, които като умират, не знаят къде отиват. Те са в голяма тъмнина.

Та тази велика духовна наука ни разкрива пътя на живота. Земният живот и духовният живот са тясно свързани и затова благата на земния живот зависят от благата на духовния живот. Доколкото човек е свързан с Духа и живее без съмнения, без отрицателни качества, дотолкова той може да постигне всичко и може да живее един идеен живот на Земята, без терзания и без да казва: откакто съм се родил не съм видял светъл ден. За един човек, който е свързан с Духа, животът представлява такова нещо, каквото представляват вълните за един голям океански параход. Той си върви напред, защото тези вълни не представляват за него нищо. Вълните се блъскат в него и се разбиват, но параходът продължава своя път. Всеки човек, който не е свързан с Духа, който не разбира законите, ще се уплаши от тия вълни. Той казва: тази работа е много опасна, аз ще се самоубия. Че какво като се самоубиеш? Еди кой си искал да се отрови. Знае ли какво го чака като се отрови? Стражари го очакват на онзи свят. Как ще се разправи с тях? Има някои учени хора, които проповядват, че като умре човек, ще се освободи от всички спънки и ограничения на този свят. Да, действително ще се освободи, но как? Ако един българин направи някое престъпление в България и избяга в Англия, там законите няма да го преследват, но ако и в Англия направи някое престъпление, английските закони ще го хванат, а те пипат много здраво. Знаете ли какви са английските дедективи? В

Англия има специални дедективи за хващане на крадци, на апаши. Там нямат обичай да водят дела, както в България, да затварят крадците, но постъпват по следния начин: ако се окаже, че някой богат лорд е обран и са му взели скъпоцености за около един милион стерлинги, дедективите веднага влизат в ролята си. Те наемат богати хотели, дето предполагат да се крие апаша и следят, дано го намерят между някои от пътниците. Достатъчно е да намерят някое загубено копче или друга някоя малка вещ на крадеца във време на кражбата у дома на лорда и те веднага я използват. Щом намерят притежателя на това копче, спират го и му казват: господине, в името на закона вие сте арестуван. Дедективът премерва копчето по големина, по форма и намира, че действително този човек е крадецът на скъпоценностите. Той му казва: ти си откраднал еди–какви си скъпоценности, затова веднага да ги донесеш. Не ги ли донесеш, ще бъдеш преследван по-нататък според английските закони. И така, въпросът се урежда по мирен начин.

Та казвам: и в невидимия свят има такива разумни същества, дедективи, които следят за всичко, което вие вършите. Те като ви уловят, казват ви: дай това, което си откраднал! Там хващат и за лъжа и после пак освобождават. Според морала, който имаме сега, казваме: не кради, не убивай! Това е отрицателната страна на живота. Така е било в миналото, но бъдещата наука трябва да изучава закона на любовта. Питам: вие, които толкова хиляди години сте изучавали любовта, докъде сте дошли? Вие знаете, че има любов. В млади години я признавате, в стари години я отказвате. Днес един ваш приятел ви люби, на другия ден ви разлюбва. Един ден признавате любовта, на втория ден я отказвате. На третия ден пак я признавате, после отново я отказвате. Ако любовта в света е сила, която човек днес признава, утре отрича, това не е нищо друго, освен негови фантазии. Кагато любовта влезе в тялото ви, най-първо ще почувствате едно вътрешно разширение. Когато дойде любовта в тялото ви, направете следния опит: вземете един здрав копринен конец, който да не се разтяга и премерете в това време ръцете си, врата си, носа си, гъдите си, краката си - изобщо цялото си тяло. Направете около десетина такива точни измервания и ги отбележете. Един ден, когато изгубите любовта, измерете пак същите части и сравнете двете мерки. Непременно ще намерите една разлика, от която ще видите, че любовта е нещо реално. Когато човек става по-ителигентен, пак може да се забележи същото нещо. Дойде ли у вас една велика идея, премерете пак тялото си, ще намерите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умът ви да отслабва, пак се премерете и вижте разликата в двете премервания. Когато една разумна сила влезе в човешкото тяло, тя всякога създава малко разширение. Следователно, с тия измервания ние можем да проверим, дали нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух са

прогресирали. Милиони разумни души работят за нашето развитие и усъвършенстване. Както барометърът показва повдигане и спадане в налягането, така и всяка разумна сила като влиза и излиза от нашето тяло, показва известно повдигане и спадане в нашето състояние и развитие. Разумният човек трябва да познава всичко това. Вие погледнете ръката си и казвате: тук има нещо написано. Погледнете лицето си и казвате: хубаво е моето лице. Не е въпросът до хубостта, но важното е , какво е написано на вашето лице. Трябва да знаете, какви са вашите очи, какъв е вашия нос и т.н. Трябва точно да знаете какви вежди имате и защо са такива. По тези неща трябва да можете да четете своите мисли. Това е цяла азбука. Вие казвате: трябва да изпълним волята божия! Не, докато човек не научи своето тяло, той не може да знае как трябва да изпълни волята божия. Изпълнението волята божия седи в правилното уреждане на това малко владение, което Бог ни е дал. Ако човек не се заеме да уреди тялото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробовете си, стомаха си и ако не влезе във владение на цялото тяло и не стане господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля, Бог никога няма да благоволи към него и да му даде нещо по-велико. Стане ли пълен господар на себе си, Бог ще благоволи към него.

Сега ще дойдем до заключението: докато човек не стане господар на своето тяло, той не може да бъде гениален човек. Гениалният човек не може да има хилаво тяло. Аз казвам: плътта трябва да бъде хилава, а тялото трабвя да бъде стройно. Например, дойде някой, бутне те и ти избухваш. Това е плътта, а не тялото. Тялото е едно много хубаво конче, което като бутнеш, казва: тази работа ще се уреди много лесно. Ти си гладен, господарят ти казва: почакай малко, аз ще ти донеса малко храна. Донесе ти храна, ти си хапнеш, тогава и двамата мислите еднакво. Тялото е живо, разумност има в него. Някой казва: как ще се оправи тази работа? Тялото казва: не бой се, тази работа ще се оправи лесно. Аз не отделям тялото от плътта , но когато говоря за тялото, разбирам, че то представлява съвкупност от милиони разумни души. Всички тия души работят колективно а онази първична монада, която работи като царица, ние наричаме човек. Следователно, всички тия души казват: ти не се бой, стой настрана, ние ще уредим тази работа. И наистина, те имат тази сила. Като мислим така, ще видим, че у нас са вложени всички възможности. И докато нашето тяло е свързано с Духа, с всички разуни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христос казва: каквото попросите в мое име, ще ви се даде. Някои казват: Бог дава, ала в кошара не вкарва. То значи: само с молитва нещата не се уреждат. Не, ще се молиш и постоянно ще се молиш! Докато детето не се моли, майката не му дава нищо. Аз считам молитвата дишане на душата. Щом има дишане ще има и мисъл. Молитвата не седи в дигането на ръцете нагоре, но в дишането на душата. Както движението на кръвта помага за дишане на

тялото, така и в дишането на душата става нейното пречистване и човек влиза в новия божествен живот. Някои питат: по колко пъти на ден трябва да се молим? През целия ден. Докато живееш, ще се молиш. Ама по колко пъти на ден трябва да се диша? Трябва да се диша през целия ден непрекъснато. Същото е и с мисълта. Ще мислиш през целия ден. Ще се молиш непрестанно. Писанието казва: който се моли непрестанно,той непрестанно мисли, а като мисли непрестанно, ще чувства непрестанно и ще действа непрестанно. Човек, който се моли, съзнателно или несъзнателно, той диша, защото молитвата означава дишане. Кръвобращението също не може без дишане.

Христос казва: Духът е онова, което дава живот. Този Дух някой път действува вътрешно, чрез нашата интуиция, а някой път външно. Той ни предупреждава чрез сънища, а някой път чрез наши приятели. Изобщо, той действува отвън или отвътре, но когато ние се повдигнем и започнем да го разбираме, тогава иде тъй нареченото първо посвещение. Духът говори вече на един отривист, разбран език, в който думите имат само едно значение. Той ще бъде като ваш приятел, който като ви намери, че сте се изгубили в гората, ще каже: елате с мене, аз щи ви покажа пътя. След това ще ви заведе дома си, ще ви укаже всякаква помощ и тогава от душата ви ще изчезнат всички мъчнотии, всички съмнения и терзания и вие ще си излезете оттам радостен и весел. Писанието казва: Духът ще ви научи на всичко. Това е един колективен Дух. Всички трябва да познавате този Дух и да го имате в душата си. Не мислете , че този Дух е съществувал само във времето на Христа. Не, той съществува и сега, ще съществува и за в бъдеще. Духът е изявлението на живия Господ. И ние търсим живот, търсим щастие, търсим блаженство, търсим култура, знание и богатство, но трябва да знаем, че всички тия неща можем да добием само от Духа. Само Духът е носител на всички тия блага. Той е носител на всички дарби, на всякакви таланти, на всички блага, на всякаква интелигентност и гениалност. И когато Духът дойде, тогава се раждат всички велики музиканти, всички велики писатели, поети, както и всички добри майки и бащи.

Аз взимам думата майка не в смисъл на европейската майка, но като емблем на любовта като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза в първичния живот. Туй разбирам аз под понятието майка и баща. И онзи, който има такива майка и баща, има онези необходими елементи, от които е съградено неговото разумно тяло. И тогава, всички тия разумни елементи, майка, баща, брат и сестра, съставляват нещо съществено от нас, част от частта ни, път от плътта ни, кост от костта ни. Щом съзнаем това, ние вече не можем да се отделяме един от друг и да казваме: този човек е някак си чужд за мене. Не е така. За

онзи, който е разбрал закона, всичко е близко. Всички животни го познават, всички растения го познават, външно и вътрешно. Такъв човек няма да прилича на Дон Кихот, който отишъл да воюва срещу воденицата, която го метнала на другата страна и му показала че е по-силна от него. Така е постъпил и един православен човек от търновско, който казал: аз мога да направя всичко, каквото пожелая. Каквото кажа, става. Той среща един ден в гората един бик и му казва: заповядвам ти в името на Исуса Христа да се махнеш от пътя ми! Бикът го хваща, поваля го на земята и едва могли да го спасят. С това той иска да му каже: аз познавам Христа, но тебе не познавам. Така правите и вие. Хващате бика и казвате: в името на Исуса Христа! И в Писанието се разправя за десет души верующи, които искали да изпъдят духовете от един болен. Те казвали: в името на Исуса Христа ви заповядваме да излезете! Те им отговорили: ние позаваме Христа, познаваме Павла, но вие кои сте не ви познаваме. Няма вече познаване, а знание, положително знание трябва. Вие трябва да приложите в живота си това истинско знание. Вашето знание е на мястото си, но към него ще трябва да приложите един малък плюс. Това аз мога да докажа. Вашето старо знание е материалът, който трябва да гори, а новото знание, това е онази малка суха клечица, с която трябва да запалите огъня си. Достатъчно е да драснете тази клечица и огънят ви ще се разгори. Тя ще бъде само една малка подбудителна причина, за да се прояви огъня.

Та като дойде божественото у нас, то само ще даде този първичен подтик. И тогава, туй, което се е събрало у нас от хиляди векове, ще се разгори, а божественото ще влезе вътре и ще започне да го разработва. Само, тогава ще дойде и Духът. И казва апостол Павел: Всички няма да умрем, но ще се изменим. С това апостол Павел разбирал този важен закон, че всички ще станем гениални, красиви, млади все по на 33 години. Ние ще станем хора на разумността, на мъдростта. На Земята ще настане истинският живот и между нас няма да има вече хилави, болни хора. А сега хората постонно се разколебават. Един ден ще решат да служат на Бога, на другия ден се разколебават. Не, казано и свършено! Не е достатъчно само външно да се ретушираме, както това правят най-много във Франция.

Ще ви приведа един пример. Една стара баба 60 годишна успяла да излъже един млад момък, да се влюби в нея и после да се оженят. Тя нямала зъби в устата си, но си турила изкуствени, намазала лицето и ръцете си с масла и помади, и този момък се влюбва в нейната красота. Още първата вечер тя си хвърля зъбите и той като вижда такова чудовище при себе си, офейква. Ние мислим, че сме хванали новия живот, а това е старата баба със старите идеи, с изкуствените зъби–ретушираната баба. И като види човек това нещо, разбира се, че ще офейка. Онова, което Господ ни дава, не е тази стара ретуширана баба. То е онзи чист, ефирен живот.

Когато Духът дойде човек ще почувства в себе си едно разширение. Той няма да снеме изведнъж старите си дрехи, но в него ще има светлина. Той ще носи мир и радост за душата си. Понеже сега сте в тази област, аз казвам: излезте сега на новия живот! Не говорете нищо. Всички бъдете любезни и като евреите събирайте манна! Не казвайте, че е много. Там е казано, колко трябва да се събере. Малко манна ви трябва в едно малко мускулче. Като си вземете една малка капчица от новия живот, тя ще бъде в състояние да ви подмлади. Тя ще послужи за цялото поколение, за вас и за децата ви.

Духът е онова, което носи разумното в новия живот. Той носи и живот, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трябва. Затова ви е необходима онази жива вяра, без съмнения, която да донесе божественото у вас.

"Беседа, държана от Учителя на 30 май, 1926 г. в гр. София."

Заведоха Исуса (Сила и Живот. Осма серия (1925–1926). Русе, 19261927)
35 беседи от 15 ноември 1925 г. до 11 юли 1926 г.

Начало: 10:00

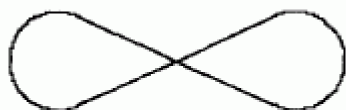
1926_05_30 Окултни елементарни познания
лекция пред специалния клас

ОКУЛТНИ ЕЛЕМЕНТАРНИ ПОЗНАНИЯ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет. Това са елементи, характерни елементи. Всички тези числа, тези елементи имат известни съотношения. Сега представете си – това са само характери. Но представете си всички, това са живи същества, които слизат по инволюционен начин, висши същества с идея, знания. Това са йерархии на висши същества, които слизат от невидимия свят да се въплътят в материалния свят. Значи първите се наричат с числото 1, които слизат първо на земята. Втората йерархия – 2, 3, 4 и т.н., и всяка една йерархия си има специални качества. Законът е такъв, че единицата (1) колкото повече слиза в материалния свят, се смалява. Най-първо губи от своята интелигентност, губи от своята сила, губи от своя обем, смалява се, смалява се тази единица, докато се смали дотолкова, че се обърне в една точка. Образува центъра на геометричния кръг на видимата геометрия. Следователно всеки от вас, който казва „аз съм човек", ти трябва да можеш да се смалиш, да станеш един център на един кръг, на един специален живот, значи. Или казано в друг смисъл, да имаш онова съзнание да трансформираш енергията си от едно високо състояние в едно по-ниско състояние. Или от един по-обширен кръг в по-тесен кръг да реализираш своето знание.

Втората йерархия (2), която слиза, слиза да помогне на единицата (1). Защото единицата не е в състояние да се повдигне, тя се е обърнала на един център. Втората йерархия слиза да посочи пътя на единицата да се развива. Следователно числото 2, това е път за развитие. Човек, който иска да знае пътя на неговия живот, трябва да разбира числото 2. Следователно в числото 2 ще се поляризира. Най-първо имаме светлината. В числото 1 нямаме никаква светлина, сянка няма, външна светлина, не може да виждате нищо, всичко е вътре в съзнанието. С появяването на числото 2 имаме два центъра. Тогава почва борбата. 2, това е път на 8, 8=2[3]. Значи двете в три измерения. Образува се осем пъти. Следователно сега 8, енергията на тези разумни същества, има специални качества. В тях са по-сложни качествата. Това са отвлечени работи. Силата на всяка една единица зависи да бъде скачена с известна

среда. В природата съществува една абсолютна среда, абсолютно разумна среда, с която единицата трябва да бъде съединена. Всяко едно разумно същество трябва да бъде скачено по кой да е начин: по съзнателен, подсъзнателен, самосъзнателен или свръхсъзнателен – по кой да е начин трябва да бъде съединено с тази абсолютна разумна среда. Туй се отнася и до вас. Вие сте окултни ученици и да не сте такива, вие сте живи същества, трябва да разбирате закона. Дали сте в школата, или вън от нея, целият свят, всички буболечици научават този закон. Толкова повече вие. Трябва някой път да ви изведа да наблюдавате бръмбарите, имат те едно специално движение, но не само търсене на храна, но като геометрици правят известни движения, последователност има в неговите постъпки. Туй малкото същество ходи, слиза, последователност има в постъпките му.

Там, където има последователност, има известна разумност – дали в самото същество, или отвън, разумност има. Вие трябва да сте скачени с известна разумна среда. Не какво са ви казали за Господа, да кажете – аз вярвам в Господа. Вярването е вземато отвън, назаем. Нещата, които са собственост на човека или когато той е скачен със средата, не се вземат отвън, а идват отвътре. Същественото в живота – има известни идеи, които трябва да дойдат отвътре, а други, които трябва да дойдат отвън. Следователно тази единица е този първи център. Туй са възможности, вътрешни идеи.

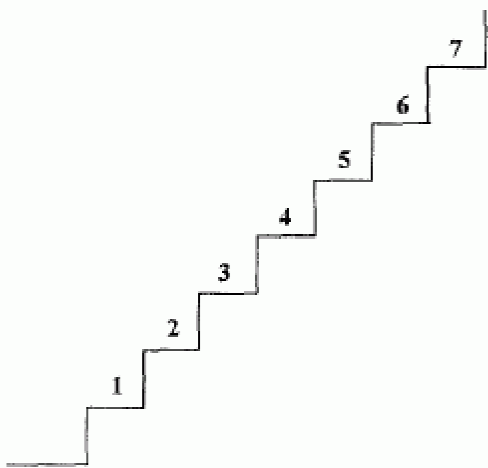
Следователно всеки един човек извън себе си има осем възможности, вие засега имате 8 възможности извън вас. Трябва да бъдете вие скачени с вашата разумна среда. Допуснете, вие искате да направите вашето тяло да бъде силно. При развиване на тялото дихателната система играе най-важна роля. Най-мощното нещо у човека, това е дихателната система. Спрете ли нея, всеки живот на физическото поле спира. Тогава, каквото е дишането в полето на духовния свят, такова е чувстването. И мисленето е дишане. Мислене, чувстване, дишане – те са синоними. Някой казва: „Защо аз трябва да чувствам?" Да дишаш. „Защо трябва да мисля?" Да дишаш. Тъй както дишането е необходимо, тъй и нормалното чувстване. Когато дишането е анормално, и чувстването ще бъде анормално. Като дишате, да се не чува нищо, не да хърка гърлото ти. Да се не чува нищо. „Спи като дете – тихо." Ще се учите на това. Вие може да развивате в себе си правилното дишане. Всеки един, като се спре, не да му пищи носът. Не, това не е правилното дишане. Дишането трябва да става ритмично, едва да се чува.

Здравият човек трябва да има правилна дихателна система. Най-първо дишайте тихо. Характерът ви се обуславя, или дишането ще определи какви са вашите чувства и какви са вашите мисли. Един човек, който не

може да диша правилно – не може да мисли правилно, не може да чувства правилно, не може да постъпва правилно. Туй трябва да го знаете. Туй дишане, което сега имате, то е един продукт на вашия разумен живот на миналите векове. Или на съвременен език казано – научно, на ред поколения, които са живели преди вас. А може да кажем – ред съществувания сте съществували и сте изработили. Следователно при сегашното си живеене може да измените дишането. Вздишането в дробовете има един начин – по-нататък, когато сте готови, може да ви дам един начин да изследвате вашите дробове, но до туй положение докато дойдете, трябва да имате една вътрешна вяра.

Когато аз ви говоря за някои предмети и вие дойдете да ги обсъждате дали са правилни, или не, вие сте на кривия път. Туй, което ще ви кажа, моментално може да знаете. Цялата истина ще бъде събрана в една ябълка. Един плод, който го изядете, може да знаете доброкачествен ли е, или не. Всяка една истина, която ви се представя, съдържа своите качества. Не търсете вашата сила вън от вас. Тези възможности, те ще се проявят. А то ще стане, когато се превърнете на една точка. Христос казва – ако не станете малки деца, ако не станете една точка, един център на една окръжност, вашият живот ще остане недоразвит. Най-първо ще се съсредоточите в себе си и след това ще се свържете със средата и ще се появи един тласък на вашия растеж. Каквото положение да вземате в света, каквато форма, най-първо може да вземете или вляво, или вдясно. Може да завземете или северния полюс, или южния.

Какво представлява северният полюс? Положителните енергии. Южният полюс представлява по-меките енергии. Следователно животът там не е тъй изобилен. От южния полюс към северния има движение. Тези полюси – мъжът и жената – това са полюси на човека. И всеки един човек в себе си има тези два принципа. Ако вие като окултни ученици казвате – те, мъжете са такива, опорочавате себе си. Защото едновременно вашата лява страна (да кажем, жена сте) е женска, дясната е мъжка. Следователно вий унижавате дясната си половина. Човек трябва да зачита целокупността на човешкия живот. Когато дойде да изучавате тези два принципа, ще считате тези меките енергии се намират в лявото полушарие, силните – в дясното полушарие на вашето тяло и на вашия мозък. С тази абсолютна среда трябва да бъдете свързани. След туй трябва да имате една близка

цел. Една близка идея. Ето какво подразбирам – близка идея.

Тук горе е вашият възвишен идеал. Долу сте в началото на живота, започвате живота, можете ли изведнъж да прекрачите горе. Първото стъпало – най-близката идея, която трябва да имате. Първото стъпало, първата крачка в живота. Следователно вие вземали ли сте първата крачка? Когато човек не е вземал стъпалата последователно, щом прескочите едно стъпало, следующите две се повдигаш, и вий ще се намерите пред една пропаст. Всякога пропастта показва, че сте прескочили стъпало. Ще се върнете пак назад и ще вземете тези стъпала на живата природа, няма да пропуснете нищо, нито една йота. Щом пропуснете, ще се намерите пред пропаст. И колкото да се молите, нищо няма да направите. Трябва да се върнете, да преустроите вашия живот.

Сега казвате – да стана певец, актьорка, чиновник. Ако вие ще изгубите вашето положение, питам, какъв смисъл има. Туй, което придобием, трябва да сме в състояние да го държим винаги, но и не само нашето да държим, но последователно да се движим нагоре. Нашите идеали трябва да растат. Вие първата стъпка вземали ли сте? Опасявам се някои от вас да са вземали 2, 3, 4, 5... още стъпки нагоре.

Питам ви сега, всеки един от вас има ли очертание на живота си? Аз както ви виждам, мнозина от вас са прескочили, някои от вас са вземали четвъртата стъпка. Например някой ученик като вземе да свири, прескочи – в четвърта позиция свири, а втора не знае. Последователно не върви. В природата има един той естествен път, че нищо не можеш да прескочиш, всички неща са скачени. Ако вървиш по естествения път – нещата са лесни. Аз ви наблюдавам тази вечер, като пеете. Няма какво да се маха толкова, ще оставите всеки един естествено да се прояви. Учителят (диригентът) колкото и да маха: „Ама ти не разбираш ли!" – нищо няма да научите. Туй махане на такта вътре в музиката има съвсем друго значение. Когато например диригентът вземе вляво, това са магнетични течения, после надясно – положителните, нагоре – положителните, надолу – магнетичните. Значи магнетичен такт наляво, надясно – електрически. Нагоре – електрически, надолу – магнетически. Аз гледам някой дирижира – бух, надолу? Тъй леко, казвам, тази работа ще я уредим. (Широк полукръг навътре.) Ако движението е наляво – омекчава

(движение с двете ръце наляво, плавно, красиво). После надясно (движение), усилва енергиите. Окултният диригент трябва да разбира. Като дирижира, ще улесни музикалните течения. В природата има една музика, която е разумна. Като кажеш тъй... трябва да концентрираш ума си и всички тези певци в природата ще дойдат. Пък ние ако искаме тепърва да събудим музиката в хората, то е изгубена работа.

Някой цигулар започва отдолу, но то е силен такт. Вие трябва да знаете как да оперирате с вашата музика. Аз например бих ви дал едно упражнение. Да си вземете едно огледалце. Ще ви дам едно магнетично упражнение. Най-първо ще намерите в какво седи външната форма на добродетелта. Как си представяте добрия човек. Той във всичките си постъпки е тъй пластичен и разумен – в движенията му, в обходата му ще намериш, че всичките му постъпки са съвършени. Приятно ти е да гледаш и всичко си готов да вземеш от него. Ще вземеш този образец и ще се постараеш да го повториш – всичко, каквото си видял. Опитът ще седи в следното. През седмицата бъдеш възбуден (онзи, който ще прави опита), ще вземеш огледалото, ще гледаш, и тогава, възбуден си, някоя идея, гневен си – ще вземеш огледалото, може да теглиш едната ръка наляво – наблюдавай в огледалото.

Ще се считате като един професор, който наблюдава своите ученици. Вие ще предизвикате разумното. Смеете ли се на себе си, пазете се, сериозен е опитът. Щом като махнеш този пръст, палеца, Божествения свят, показалецът – света на ангелите, на правдата (средния), на науката, на практичните работи (малкия), а цялата ръка – мъдростта в себе си. На всички тези сили казваш – елате сега на помощ! Всички тези отгоре ще заговаряш, вътре в музиката ще дойде нещо светло, приятно, ще почувствате една светлинка малка, ще ти стане приятно, ще се уталожиш, ще дойдат светлите мисли и въпросът, който те смущава ще се разреши. После ще се спреш малко, няма да бързаш, ще дирижираш този оркестър. Отгоре, тъй ще правите, широки, плавни махания с дясната ръка. Музикантът прилага един закон, всякога когато ние вървим. Често пъти да дадем такт. У мен например дясната ръка е един отличен капелмайстор. На всяка работа кракът е един диригент. Ние не тръгваме с левия крак, а с десния. Десният крак напред – войник, който иска да се бие. А щом дойдем до левия крак – ти вече разсъждаваш. Щом искаш да разсъждаваш, тури левия крак за разсъждение. Щом искаш да бъдеш силен – десният крак напред. Ще предизвикваш в природата известни сили. Ако тури левия крак и лявата ръка, други сили ще предизвика.

Сега вие с вашето знание знаете ли какво правите. Правите да ви бият преди време. Има такива малки деца, които ходят по вратите, където има

звънец – дрън... дрън... дрън, но има вратар, който варди и като хване туй дете, набий го. Природата не обича бутане. Ти може да бутнеш, но природата все ще те хване и коригира. „Но тя е нежна." След като те е коригирала няколко пъти, ще те подрънпне. Може да направите опит. Може да направим опити. Ще ви дам някои упражнения – резултати трябва да имате. Теоретичната страна вече я имате, и то ви е даже един товар. Сега от знанието ще трябва да се разтоварите, да снемете от знанието. Първият ще бъде пред огледалото. Пет минути упражнение за вас. Такива упражнения имат и певците, музикантите имат упражнения и ако не ги правят, какво ще научат. Вие ще кажете – туй стъргане на музикантите. Три месеца все do, re, mi, fa, sol, три месеца само туй, за да може да се научи да свири хубаво.

Сега и вие в тази окултна наука трябва да правите упражненията правилно и направиш ли една погрешка или се засмейте, ще си наложите наказание – две минути ще си наложите наказание, левият крак ще вдигнете, ще извадите часовник. После пак правите упражнението, ако не можете да го направите – три минути. Ако има погрешка, ще я изправите. Ще считате тази работа сериозна. Някой обича хубавото, красивото, но и в него има музикална хармония и съответствие.

Най-първо ще учите закона да превърнете единицата в точка. Или значи на математически език - да се измени положението на единицата. Нали това е
единицата 1 [символ]. Ако тази единица я обърнем, ще стане точка. Точката не е нищо друго освен изменено положение на единицата. А кръгът, това са безбройните видоизменения на единицата. Що е точка? Единица, която е изменила своето положение. А кръгът, това са безброй видоизменения на единицата. Първият опит. Разумно свързване със средата, да познаете, че има една основа, върху която е положен животът ви. Щом е така, вий ще почувствате, че във вас има една нова присадка, или една нова енергия ще влезне. Само тогава животът ви разумно ще се измени. От средата зависи. Ако не измените вашата среда, и вашият живот няма да се измени. И когато хората говорят за покаяние, разбираме средата.

Първият закон е смаление на единицата. Ще направите един опит – първото смаление. Ако вие се намирахте в древността, вашият учител щеше да ви каже да вземете положението на първичното, най-дребното същество. Но едва ли бихте вие намерили път да се върнете обратно. Аз ви казвам, първия такт – дясната ръка, един полукръг нагоре и вляво. Ние започваме с разумното. На себе си ще казвате, на вас казвам – то е един магнетичен такт. В музиката да знаете защо трябва да се дирижира – за да

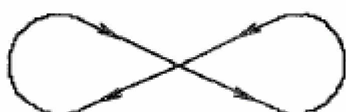
дойдат музикалните магнетични течения. Този диригент дава подтик, всички се радват, пеят, отпушили са се всички музикални влияния.

И в тази школа искаме да отпушим, за да дойде нещо във вас. Където и да идете, вий ще минете през известни мъчнотии. От мъчнотии в живота не може да избегнете. Не търсете лесния път. Разумното, най-разумния, най-добрия път ще намерите. Най-добрия път, това е разумният път. Имате едно желание, но ще го постигнете по разумния път, тъй ще го търсите. А нямате ли този разумния път, въздържайте се, понеже ще имате такива нещастия – с векове ще ви вземе да изправите една ваша погрешка. Да се въздържате от неразумния си път. А що е подтик, стремеж – то е път на разумния живот. Като казвам „Стреми се!", подразбирам, че имаш разумния път. „Въздържай се!", значи ти още не си намерил разумния път. Сега казвам, вие ще се стремите напред!

Забелязвам у вас много голямо индивидуализиране, няма тази сплотеност, уважение един към друг няма. Някой като върви, аз го виждам, казва: „Той не знае толкова, колко мене." Ще тръгнеш и ще знаеш с кой крак да вървиш. И в цялото ходене енергията не трябва да се иждивява. Знаете ли, ако държите ръцете постоянно отзад, какво значи, или в джобовете? Като тръгнеш, трябва да знаеш как да поставиш ръцете си в джобовете си. Като е в джобовете, ръката си върху гърдите. Казвате: „Боли ме сърцето." Турете дясната ръка, турете левия крак, концентрирайте се, ще видиш какво ще стане. Направете един опит.

Тялото, това е богатството, което вие имате, и трябва да знаете как да владеете вашето тяло. Всичкото изкуство е там. Ако вие не можете да владеете вашето тяло – то е разумно, всички тези слуги да познаят, че сте един разумен господар. Когато дойде да изпълним Волята Божия, пред нищо не трябва да се спираме. Хората правят по-големи глупости. Ако дойде някой: „Какво правиш?" „Търся пари!" В алегоричен смисъл вярно е. Ние търсим богатство, заровено вътре в мене, аз го търся. И като го намериш, виж къде е намерено – надолу, вдясно. И като намериш туй богатство, ще го употребиш разумно.

Упражнение.

Дясната ръка отпред плавно описва знака, широко, поставя се на лявата страна на гърдите. В туй положение произнасяме формулата:

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Забележка.

През време на упражнението представяме си най-красивия, идейния образ, който сме виждали, стараем се да вземем същото изражение. Движението се повтаря няколко пъти с дясната, после с лявата ръка.

Двадесет и девета лекция

на Младежкия окултен клас

30 май 1926 г., неделя, 19 часа

София – Изгрев

Начало: 19:00

1926_06_02 С чия воля?
лекция пред общия окултен клас

С ЧИЯ ВОЛЯ?

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди"

Размишление

Четоха се "Свободните теми."

Ако ви запитат сега, по чия воля дойдохте на земята, какво ще отговорите? Ако сте дошли по своя воля, можете ли да бъдете без воля? Какво ви липсва сега? (- Това, че нашата воля не е в съгласие с Божията). Отде знаете, че вашата воля не е в съгласие с Божията? От какво страда човек: от безволие или от много воля? (— От своеволие). Значи човек проявява воля повече, отколкото трябва. Питам: Тъй както е изразен животът, отде се раждат противоречията на земята? Представете си, че ще държите докторат и ще трябва да развиете именно тази теза за противоречията в живота. Какво ще правите? Вие ще четете ред автори, които са писали по въпроса, ще търсите тук-там упътвания, но в края на краищата трябва да дадете своето заключение. Щом е така, трябва да ви се дадат упътвания по този въпрос, да работите върху тази тема.

Казано е в Писанието: "Когато дойде Духът на Истината, Той ще ни научи на всичко." На това основание много религиозни хора, както и някои от окултните ученици казват: "Духът на Истината ще ни научи на всичко." Права е тази идея, но тя трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл. Когато наблюдавате направата на пианото, вие виждате как неговият майстор е турил всичко на мястото: клавишите, струните, педалите, целия му механизъм и т. н., но липсва нещо на това пиано. Какво му липсва? – Пианистът. Дойде ли великият пианист и започне да свири, пианото вече говори под неговите ръце. Добре ли е направено пианото, хубаво ли свири пианистът, и ние вече имаме възможност да разбираме правилно. Ако великият майстор-пианист е Духът, Той ще започне да пипа клавишите ни и ние ще чуем гласа си, ще разберем какво представляваме. Докато Духът не свири на нашите клавиши, ние сме в положението на безгласна риба, която не знае какво представлява, нито знае своята цена. Започне ли Духът да свири върху нашия инструмент, ние познаваме какво сме, определяме своята цена. Ако от вашия инструмент излизат дисхармонични мисли, считате ли, че Духът свири на него? Ако децата ви удрят по клавишите, мислите ли, че Духът ви говори? Това са разни духове, ваши близки, които в старо време минавали за богове. Днес по стар обичай те удрят по вашите

клавиши, но нищо не излиза. Тази е идеята, че Духът ще ни научи. Той ще ни научи на Истината, но само когато намери нашите инструменти разработени и в пълна изправност. Още отначало Божият Дух е вложил в нас ред сили и способности, които ние трябва да разработваме. През целия си живот човек трябва да слуша, да разбира и да учи. Понякога и той сам сяда на пианото си да свири.

Това са отвлечени въпроси, от които някои малко се интересуват. Те може би се интересуват повече от това, какво ще бъде утре времето, отколкото от въпроса за създаването на света. Вие може да се интересувате повече от това, че някой си направил къща, отколкото от окултни въпроси. Често окултните ученици имат в себе си някаква философска идея, която не е на място, но я държат здраво в себе си. За такава идея казват, че тя е утвърдена в човека. Когато кажат за някой човек, че е утвърден, разбират, че неговите мисли и убеждения са утвърдени, не могат да се поместят.

Едно дете отива с баща си в една от американските църкви да слушат проповедта на пастора. Детето казва: "Тате, колко хубаво говори проповедникът и колко вдъхновено пеят слушателите"! – "Нека пеят и свирят, време им е. И аз едно време пях и свирих, но вече престанах да пея, защото се установих, т. е. утвърдих се в идеите си. Повече няма какво да говоря и да пея." Детето си казало: "Значи, баща ми седи по-високо от самия проповедник, както и от слушателите му." Обаче един ден бащата се качва със сина си на един кабриолет, да отидат някъде на разходка. По едно време конят спира, не иска повече да върви. Детето казва на баща си: "Татко, конят има особени възгледи и той се е утвърдил." Със спирането си отвреме-навреме конят иска да каже: "Едно време и аз ходех, носех товари, но повече не искам да се товаря."

Казвам: Това са хипнотични състояния. Когото погледнеш днес, всички са хипнотизирани. Срещнеш някой религиозен човек, той казва: "Това нещо е доказано, в него само трябва да се вярва." Срещнеш някой учен и той казва: "Това е доказано, на него само може да се вярва." Отделяш доказаните работи настрана, но гледаш, че работата и с тях не върви. Какво показва това? Че и на доказаните работи липсва нещо. Също така и на установените хора липсва нещо. Някой казва: "Човек трябва да има свободна воля." Понятието "свободна воля" подразбира съвсем друго нещо от това, което съвременните хора схващат. Свободната воля на човека трябва да се регулира. Той не трябва да изразходва всичката си енергия и да мисли, че това е израз на свободна воля. Рече ли човек да изразходва всичката си енергия изведнъж, раждат се противоречия в живота. Във физическия свят е невъзможно в дадено време и пространство човек да прояви изведнъж всичката си енергия. Това трябва да става

последователно: в младините си той ще изразходва един род енергия, в средна възраст – друг род, а в зряла възраст – трети вид енергия. Всяко време изисква специфични прояви.

Същият закон се забелязва и при растенето и развитието на плодните дървета. За пример, ако някоя ябълка роди много плодове, дръжките на едни от тях стават дебели, а на други тънки. Защо става така? Разумната природа регулира енергиите на това дърво. Ябълката, като вижда, че е родила толкова много плодове, които не ще може да отгледа изведнъж без ущърб на своя живот, тя задържа част от енергията за себе си, а другата част изпраща само към известен брой плодове, които се развиват правилно. Тия от тях, към които не изпраща енергия, започват постепенно да отслабват, престават да се развиват и окапват. Следователно, колкото по-малко плодове ражда едно дърво, толкова плодовете са по-устойчиви, по-сочни, по-едри; колкото повече са плодовете, толкова те са по-дребни, по-кисели и т. н. Оттук вадим следното заключение: хората лесно се изтощават от много и неразумни желания. Изразходва ли се енергията на човека, организмът се изтощава и животът му се обезсмисля. Казвам: Имайте малко желания, но добре ги отхранвайте!

Съвременните хора често разискват върху Любовта, но те я разглеждат в общи черти. Любовта има специфични проявления. За пример, някой може да опита Любовта в милосърдието, друг – във вярата, трети – в надеждата, четвърти – в справедливостта, пети – в разумността и т. н. Някой казва: "Аз съм разбрал всички тая неща." Питам: Какво е разбрал този човек, когато не проявява нито милосърдие, нито вяра, нито надежда, нито справедливост, нито разумност? Това не подразбира, че той няма тези качества, но или не ги проявява, или ги проявява както малкото дете, което иска да мине за художник и рисува различни драскулки. Много от идеите на хората представляват такива драскулки, т. е. нещо незавършено.

Казвам: Според законите на живата природа всички неща трябва да бъдат завършени. Не са ли завършени, тя ни държи отговорни, както електрическата компания ни държи отговорни, когато не си плащаме изразходваното електричество. Не плащаме ли, тя праща при нас своите хора, които ни казват: "Платете за осветлението!" – "Ама тази светлина Господ я праща чрез слънцето." – "То е друг въпрос. Докато я впрегнахме в работа, ние употребихме труд, време, средства, за които искаме да ни се заплати. Щом казвате, че светлината иде от слънцето, тогава закачете жиците си направо за слънцето. Обаче, иде ли чрез нас, вие трябва да ни платите." В това отношение природата е много изправна и взискателна. Щом изхарчите известно количество енергия, тя всякога праща свои инспектори при вас, които ви казват: "Моля, платете си осветлението! "

Сега, като изнасям това положение, мнозина казват: "Нищо, и така може да мине." Не, не може да се мине така, човек да не изплаща дълговете си. Защо? – Защото кармата ще дойде. Кармата не е нищо друго освен неизплатени дългове. Когато се казва, че някой човек има тежка карма, това подразбира, че той никога не е изпълнявал задълженията си било като учител, като свещеник, като майка или баща, като брат или сестра, като приятел, като разбойник и т. н. Ще кажете: Може ли да се говори тук и за разбойника? Казвам: Има честни и безчестни разбойници. Честен разбойник е този, който братски дели плячката си със своите другари. Безчестен разбойник е онзи, който освен чуждите хора, обира и другарите си, с които заедно краде.

Някой ще кажат: "Ние минахме тези работи." – Радвам се, че сте ги минали, но въпросът тук не е личен. Личните въпроси вие сами трябва да си разрешите. Пазете се от личните въпроси. Някой казва, че личното му достойнство се уронило. В какво седи това достойнство? За пример вие дължите някому десет хиляди лева, но не ги изплащате навреме. Вашият кредитор ви нарича безчестен човек, но вие се възмущавате и казвате: "Как смеете да уронвате моето достойнство?" Казвам: С неизплащане на вашия дълг вие сами уронвате своето достойнство. Не искате ли да уронвате достойнството си, не взимайте пари назаем, ако не можете да ги изплатите навреме; не обещавайте неща, които не можете да изпълните. Вие казвате, че някой уронил вашето достойнство, понеже не ви повярвал в нещо и не възприел вашите възгледи. Питам: Защо този човек трябва непременно да ви повярва? – Ама такава била Волята Божия. – Сигурни ли сте, че наистина това е Волята Божия? В такъв случай кой човек може да се нарече честен? – Честен е този, който изпълнява навреме своите задължения. Щом е така, започнете от малките задължения. Често някому се представя случай да изпълни едно голямо задължение и, за да го изпълни, той веднага пренебрегва малкото задължение. Има случаи пък, когато хората пренебрегват големите си задължения за сметка на някои по-малки. За пример някой чиновник получава нареждане от своя началник да отиде в неделя сутринта на работа, да свърши някаква преписка. Такава била заповедта на министъра. Обаче този човек е религиозен, иска да отиде на църква и при това положение изпада в борба, как да разреши въпроса. Ако отиде на църква, ще получи мъмрене от началника си, а може да бъде уволнен от служба и децата му да останат гладни. Мисли си той: "Ако не отида на църква, невидимият свят е снизходителен, няма да ми направи забележка." Така разсъждава този чиновник в себе си и пренебрегва по-голямото си и първо задължение към Бога и към своята душа и отива в канцеларията. Казвам: Ако този чиновник искаше да не гладуват децата му, той не трябваше да се жени. Щом се е оженил веднъж, той трябва да

отиде на работа, а един ден, когато се освободи от това си задължение, ще може свободно да ходи на църква. Докато е на служба, той е под закон. Щом се освободи от службата си, законът вече няма сила върху него.

Като ви говоря така, понеже всички сте на еднаква възраст, ще кажете: "Не е морално да се говорят такива неща пред младите." Кои въпроси вие считате за морални? Морално ли е това, когато майката съветва дъщеря си да не разговаря с млади господа, да не се смее много с тях и т.н.? Въпреки съветите на майката, дъщерята се крие от нея и се среща със своя възлюбен, пише му писма и получава от него. Дъщерята трябва да каже на майка си: "Мамо, може да не е морално това, което аз правя, но обичта изисква да се срещна, да се поразговоря, да се посмея със своя възлюбен, пък да му напиша и писмо." За да не се изложи пред майка си, дъщерята прибягва до лъжа. В какво се заключава неморалната постъпка на дъщерята? Неморалното е в лъжата, а не в това, че момата писала писмо на своя възлюбен. Ако чувството на момата към момъка е Божествено, защо трябва тя да се срамува? Ако някой дава пари назаем от любов, с разположение, трябва ли да се сърди и гневи, когато неговият длъжник не може веднага да му ги върне? Щом той дава с любов, нека почака, длъжникът да му ги върне пак с любов. Който дава с любов, трябва да му се отговаря с любов. Видите ли, че някой човек дава пари с полици, с разписки и със заплашвания, че той дава своите длъжници под съд, ако в даден срок парите му не се върнат, знайте, че този човек не дава с любов. Той трябва да каже: "Давам ти тия пари без разписка, без срок и когато искаш или когато имаш възможност, ще ми ги върнеш. Върнеш ли ги, ще имаш още по-голям кредит." Това значи любовни отношения.

Сега като ученици пазете се от лошите образи. Те развалят човека. За пример такива са: мигането с едното или с другото око, стрелянето с едната или с двете ръце и т. н. Когато стреляш някого с двете си ръце, едната от които поставяш на носа, това показва, че ти нямаш доверие в него. Ти считаш този човек двуличен, с две лица: едното гледа на изток, а другото на запад. Щом погледът му е към изток и към запад, той може да се обръща още към север и към юг. Казвате: "Не е прилично човек да стреля с ръцете си." Не, този човек ти казва Истината. Каже ли ти някой човек Истината по този начин, като отговор на тази Истина, трябва да прибереш ръцете си наблизо, с дланите една срещу друга, да се обърнеш към Господа и да кажеш: "Господи, отсега нататък няма да греша, ще бъда с едно лице и ще се стремя да запазя целостта на лицето и на сърцето си." Някои хора имат обичай да турят ръцете си в джобовете. Това показва, че материалната страна е силно застъпена у тях. Всички тия и ред още движения, които човек прави, са символи, които трябва да се изучават. Който ги разбира, той ще се ползва от тях. Ако някой добър човек поставя

ръцете си на носа и стреля някого, той сам се изопачава. Също така се изопачава и този, когото стреля. Ето защо съзнанието и на двамата трябва да бъде будно. Този, който е привикнал на това движение, той трябва да се въздържа да не го прави. И когото стреля с ръце, също тъй трябва да е буден, веднага да се противопостави с друго движение: да сближава ръцете си с дланите една срещу друга. Човек трябва да се въздържа да осмива другите хора, защото сам той може да изпадне в същото положение. Как? Това става много лесно. Достатъчно е да се намали светлината на съзнанието у човека и той се намира вече пред възможността да греши. Всички погрешки стават все в тъмнина. Често хората не забелязват, как светлината на съзнанието им се намалява и те правят грешки.

Вие като ученици трябва да изучавате своя организъм, да знаете как ви се отразяват различните храни. Не знаете ли това, някои същества, които искат да ви спънат, ще ви накарат да ядете несъответна храна за вашия организъм, която стомахът ви няма да смели добре, вследствие на което около нервната система ще се натрупат утайки от полуорганическа материя. Тези утайки ще намалят умствената енергия, необходима за правилното мислене, а неправилното мислене намалява светлината на съзнанието. Мнозина не забелязват този процес в себе си. Обаче забележи ли някой тази промяна в съзнанието си, той веднага трябва да възстанови нарушението в своята инсталация. Като метод за пречистване на нервната система служи постът. Някои не обичат да постят. Казвам: Който иска да пречисти своята нервна система, той трябва да пости поне четири пъти в месеца. Да знаеш как да постиш, колко време да постиш и кога да постиш, това е цяла наука. Пречистиш ли нервната си система, ти придобиваш в съзнанието си повече светлинна енергия. Не е грях, че се натрупали утайки върху нервната система, но работата на човека трябва да се свежда към пречистването ѝ, както златарят промива златоносния пясък, за да отдели от него златото. Златото представлява чистата, фина материя, която хората трябва да добият в своя организъм.

Като говоря за пречистване на съзнанието, мнозина казват: "По всичко се вижда, че ние няма да станем хора." Какво подразбират тия думи? Те означават: тъй както ние вървим, от нас нищо няма да стане. Това е право. Докато човек се занимава само с буквата "х" (хикс), той нищо не може да постигне. Някой казва: "Аз искам да стана съвършен човек, да стана като Христа." Който иска да стане като Христа, той трябва да разбира закона на безсмъртието, да е придобил Вечния Живот. Питам: Защо понякога виждате две дъги на небето? Ще кажете, че втората е отражение на първата. Коя е причината за това отражение? Всяка дъга има форма на полукръг, но съедините ли двата полукръга, ще получите цял кръг. Крайният резултат на всяко движение е кръгът. Първо човек се проявява

на земята в половин дъга, която после се явява във втора дъга. Христо или Христос е човекът, който разделя живота на две дъги: ")(". Той не може де се прояви изведнъж в цял кръг. За да се прояви в цял кръг в своята целокупност, изисква се вечност. Някой казва: "Аз познавам Христа." – Какво знаеш за Него? "Почувствувал съм Любовта Христова." Питам: Христовата Любов влязла ли е в твоето сърце? Христовата светлина влязла ли е в твоя ум? Можеш ли вечерно време да ходиш без лампа? Истински християнин е този, който може вечер да излиза без лампа и да не се спъва никъде. Има ли той нужда от лампа или от електрическо осветление, Христос в него не е дошъл до своята пълнота. Много адепти, които живеят по високите планински върхове, минават без лампи. От техните мозъци излиза светлина, която осветява пътя им. Щом напрегнат мисълта си, от мозъка им веднага излиза светлина; престанат ли да мислят интензивно, и лампата изгасва.

Казвам: Започнете да правите малки, микроскопически опити в това направление. За пример вземете два предмета в ръцете си и ги насочете един срещу друг. Концентрирайте мисълта си в точката, дето тези предмети леко се допират и след време ще видите, че от това място се явява малка искрица. Ако не успеете от първия път, направете опита още два, три, десет, до 99 пъти и на стотния път непременно ще имате резултат. Колкото по-бързо произведете искрата, толкова мисълта ви е по-силно концентрирана. После направете следния опит: насочете двата си показалеца един срещу друг, без да се допират и концентрирайте мисълта си към тях. След известно време ще видите, че от това място излиза светлинка. Направете този опит вечер, за да се забележи светлинката. Като видите тази светлинка, не трябва да се плашите, нито пък да се хвалите, че сте видели светлина от пръстите си. Този малък успех е малко цветенце, което едва е напъпило. Пазете го внимателно да цъфне, да завърже, да узрее, да даде своя плод и при този завършен процес вече вие можете да извикате някои от своите приятели и да им покажете опита.

Някой казва: "Не зная какво да правя. Имам много знания, главата ми е препълнена от знания, от теории, от факти." Казвам: Посейте вашето знание в земята, да израсте от него нещо реално, което да внесе в живота ви нова струя, нов потик, нова светлина. Обаче, като правите опитите, за нищо друго няма да мислите. Всичко ще забравите, само за опита ще мислите. За вас е важно да видите светлина от пръстите си, нищо повече не трябва да ви интересува. Като ви наблюдавам, забелязвам от главите на някои да излизат малки светли точици. Някой казва: "Главата ми се върти, свят ми се вие, а пред очите ми се мяркат светли линии." Тези линии, неправилно разхвърляни, говорят за болезнено състояние на нервната система. То се явява като резултат на две противоположни мисли, които се

сблъскват у човека. Светлината, която се явява като резултат на прави мисли, тя е мека, приятна, бяла на цвят. Тази светлина предизвиква разширение на съзнанието. Някои от опитите, които правите, стават във физическия свят, а някои се извършват в по-горни светове. Вие трябва да правите само такива опити, за които сте готови. За пример, има адепти, които съзнателно могат да излизат и влизат в тялото си. Рече ли някой неопитен да се подложи на такъв опит, той ще се намери в чудо: ще излезе от тялото си и няма да може да се върне. Изпадне ли неподготвен човек в пространството, извън своето тяло, той ще види около себе си безброй нишки като паяжина и от страх ще се отклони от посоката на своето движение. В желанието си да избегне от тези нишки, той ще започне да се оплита в тях все повече и повече. За да се освободи от това положение, непременно трябва да му дойде помощ отвън, да го разплетат. Не получи ли от никого помощ, той се разстройва. Това нервно разстройство хората наричат лудост, полудяване.

Питам: Какво трябва да се прави при такива случаи? За да има човек всякога помощта на Бога, Писанието изнася стиха, дето Бог се обръща към човека с думите: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Сърцето представлява духовното тяло в човека. Казва се в Стария Завет, че това тяло на човека още не е оформено. Ето защо сърцето трябва да се повери в ръцете на Бога, понеже от Него зависи правилното оформяване и развитие на човека, главно на неговото духовно тяло. Добре ли е развито духовното тяло на човека, той ще успява във всичките си опити, ще може правилно и съзнателно да излиза от тялото си и да се връща назад в него. Рече ли човек да повери сърцето си другиму, а не на Бога, той ще излиза от тялото си и няма да може да се връща в него. Това състояние наричат "вампиризъм", от което много хора умират. Например, някоя жена се омъжи за такъв човек, но наскоро след това тя умира. Той ще се ожени за втора и тя умира. Другаде пък жени уморяват мъжете си. Причината за това се дължи във връзката на тези мъже или жени със същества от ниска еволюция, от примките на които те не могат да се освободят. Затова, когато човек се жени, той трябва да знае за кого се жени, да познава добре своя избраник или избраница. Вашият избраник трябва постоянно да ви обновява. Ожените ли се за някой човек и той ви умори, това показва, че вие сте изпаднали в някаква голяма компания, която знае само да смучи. Влезе ли такъв човек в дома ви, той ще умори или детето ви, или жена ви, или друг някои член от семейството. Влезе ли такъв човек в някоя школа, той внася интриги, раздори, критики между учениците. И тогава учениците започват да се запитват: "Кое учение наистина е право?" И те вече не знаят, кое е правото учение.

Казвам: Всяко учение трябва да се приложи, за да се знае, дали е право,

или не. В правото учение има правилно хармонично съчетание на величини както в математиката. То е толкова ясно, че и децата могат да го разберат. Може ли да се нарече човек от правото учение онзи, който взима хапката от устата ти? Ако е от правото учение, той би трябвало да каже на брата си, когото вижда да яде: "Братко, радвам се, че ядеш. Продължавай работата си!" Или ако този човек има само една череша, нека я даде на брата си, а той само да гледа отдалеч и да му се радва. Честен и благороден човек е този, който се радва на чуждото благо като на свое. Истинският морал се заключава в жертвата. Не жертваш ли от любов, никакъв морал нямаш в себе си. За съзнателния човек не е извинение това, че прибързал да се наяде, защото бил гладен. Ако едно малко дете може да ти даде половината от своето хлебче като на човек, свършил четири факултета, това дете има морал в себе си. Речеш ли ти, като по-голям и по-силен човек от него, да му удариш плесница и да му вземеш хлебчето, това показва, че ти нямаш морал.

Често хората изопачават Истината и по този начин съзнателно искат да се самозалъгват. Не, не изопачавайте Истината, ако искате да имате прави възгледи за нещата. Когато говорим за Истината, ние разбираме придобитите резултати от усилията на разумни същества. Тези разумни същества днес са завършили своето развитие. За пример цветята са деца, произведения на ангелите. Всяко цвете е резултат на усилената дейност на някой ангел. Като завърши своята работа, той посажда това цвете в градината на някой човек, с което го изнася на изложение. Ние, хората, разглеждаме тези цветя, чудим се на красотата им. Затова казвам: Не късайте цветята! Наблюдавайте ги само, да видите, как ангелите работят върху тях. Един ден, когато цветята окапят, те оставят своите сгради за хората, за да могат следната година пак да цъфнат и да продължат своето изложение. Значи ангелите взимат цветовете на цветята, а за хората оставят сградите, в които е станало изложението. Тъй щото, Истината представлява изложение на плодовете на разумните същества. Всеки цвят, всеки плод, всяка постъпка е резултат от известна работа на разумни същества.

Казвате: "Какво нещо е Истината?" Представете си, че двама души връзват едного и му казват: "Който смее да те развърже, и той, и ти ще бъдете убити." Ти седиш в това положение отчаян, измъчен, но в това време минава покрай тебе един човек, който веднага изважда ножчето си и разрязва въжето, с което си завързан. Ти веднага ставаш, зарадваш се и благодариш, но се страхуваш, че ако двамата разбойници те видят, ще те убият. Обаче онзи, който те е освободил, казва: "Не се плаши, аз отговарям за своята постъпка." В този случай човекът, който те освобождава, той е човек на Истината. Истината всякога носи свобода. Човекът на Истината

винаги отговаря направо на въпроса. Вън от човека Истината има и субективно проявление. Остане ли човек благодарен и признателен за доброто, което са направили по отношение на него, това показва, че Истината е дала плод. Някой човек, преди да му направят добро, преди да го освободят, е бил жесток към хората. Щом Истината дойде и го освободи от ограничението, в което е бил поставен, той се смекчава, започва да става внимателен към всички хора, помага им, взима участие в техните скърби и радости и казва: "Господи, благодаря Ти, че ми даде възможност да разбера Истината." Това показва, че Истината е проработила в неговото сърце. Близките му ще кажат: "Добре, че разбойниците не те убиха." Човекът на Истината обаче ще му каже: "Наистина, ти беше лош човек, заслужаваше да бъдеш вързан, но понеже имаше желание да разбереш Истината, аз дойдох да те освободя."

Сега между съвременните учени има добри астролози, които могат да направят точен хороскоп на всяка държава, на всяко общество или на всяка отделна личност, като й предскажат всичко, което предстои да й се случи. Същевременно те със своята силна мисъл могат да помогнат да се предотвратят нещастията, които има да станат. Не искат ли да помогнат, те ще кажат: "Така е било писано! Нека всеки носи товара си!" Така може да се предскаже бъдещето на България, на Франция, на Англия, на Германия – на всички държави изобщо. И когато астрологът каже някому, че той сам трябва да носи товара си, това подразбира, че на човека първо идейно трябва да му се даде помощ, а после материално. Когато помагате на човека, дайте му само необходимото за живота. Ако той е гладен, нахранете го добре, дайте му хубав обяд, но излезе ли навън, нито пет пари не му давайте. Защо? Дадеш ли му пари, той ще започне да вярва в тях. Ще му кажеш: "Приятелю, както дойде при мен гладен и без пари и аз те нахраних, така ще вярваш, че утре друг ще те нахрани, макар да нямаш пари." Когато хората са помагали на бедните с пари, а не с храна, те всякога са изопачавали Божествения закон. Дойде ли при тебе някой беден, дай му един хубав обяд, нека се стопли малко и като тръгне на път, дай му хляб за един ден само. Дадеш ли му храна за два и повече дена, с това ти го поставяш в положение да губи своята вяра в Господа. Осигуряването разваля хората.

Това са общи положения за окултния ученик, но не и за хората от света. Ако ученикът не разбира законите, той ще живее като хората от света: ще пълни хамбарите си, ще пълни джобовете си, но няма да бъде щастлив, няма да познае Бога; той ще се лиши от условията да усили своята вяра в Господа. Постъпвате ли според законите на окултната наука, вие ще опитате учението, ще се доберете до практически резултати. Дойдете ли до опити или до някакви упражнения, вие трябва да ги извършвате

доброволно, без насилие. Аз не искам да насилвам никого. В такъв случай, когато ви давам някакво упражнение, аз трябва да ви кажа: Който от вас е абсолютно свободен, само той нека се заеме за упражнението. Коя жена и кой мъж са свободни? Само момъкът и момата са свободни. Омъжената жена и жененият мъж не са свободни, те не могат втори път да се женят. Същият закон се отнася и вътрешно до човека. Даде ли някакво обещание да направи нещо, той вече не е свободен. Има обещания, които са дадени за една минута, други за един час, трети за един ден, четвърти за един месец, пети – за една година. После има обещания, които са дадени за пет, десет, сто и повече години. Докато не изтече това време, човек не може да бъде свободен. Някой се кълне на своята любима в любов и казва: "Ще те обичам до живот, до гроба."

Туй подразбира, че след това човек е вече свободен, няма никакво задължение към хората. След смъртта си той е свободен от своето обещание. Някой казва: "Искам да ми обещаеш нещо." – За колко време: за една минута, за един час, за една седмица, за един ден (месец) или за една година? Аз обещавам да ти помогна в работата, но за тази цел ти давам само пет минути от времето си. Изтекат ли тия пет минути, аз съм свободен. Да ми вземеш обаче една година време, такова обещание не мога да ти дам. Досега аз съм искал обещания от някои хора най-много за една година; от други съм искал обещания за един месец, но съм дошъл вече до положението да искам обещания от хората само за една минута. Също така и аз давам обещания само за една минута. Дойде ли някой да ми иска нещо, аз изваждам часовника си, поглеждам колко е часът и казвам: За една минута мога да ви обещая нещо, но за повече от минута не мога – дигам обещанието си и съм свободен. Има обещания, които траят само една минута; има частни, специални обещания, които траят само един час и най-после има обещания, които са извънредни, те могат да траят един ден – от изгряването на слънцето до залязването. Стане ли най-малкото раздвояване в съзнанието на човека, обещанието, дадено от него, няма вече смисъл. В Стария Завет се казва, че Бог е дал 36 000 обещания на еврейския народ, но те и досега още не са изпълнени, понеже съзнанието на евреите не е било всякога будно. Бог прекъсвал изпълнението на тия обещания, докато дойдат благоприятни времена за тях да използуват тия блага, които са им обещани. И Христос даде много обещания на евреите, но и те не можаха да се изпълнят. И до днес евреите нямат свободата, която им беше обещана. В това отношение те започват пак отначало, както след излизането си от Египет. Не заслужи ли човек дадените обещания, той много пъти като евреите ще излиза и ще се връща в Египет, много пъти ще дохожда Мойсей да го освобождава, след което пак ще го заробват ту вавилонци, ту асирийци, ту перси и пак няма да има нужната свобода.

Кажете ми сега основната идея от тази лекция, която можете да приложите. Не искам да ми казвате общи работи, но какво сте решили да приложите от тази лекция? Една от основните мисли, която може да се приложи според мен, е да се заемете с пречистване на вашата нервна система и с развиване на способностите си. Втора мисъл за приложение: когато някой ангел реши да направи изложение на някои ваши чувства в сърцето ви, не разваляйте неговата работа! Дойде ли някой музикант и направи едно изложение във вашия ум, не разваляйте и неговата работа! Как разваляте? Вие започвате да скачате, да играете от радост, че ви е посетил някой гениален човек, но след един месец всичкото изложение изчезва. Дойде ли някое гениално същество у вас, дръжте се за него, не го изпущайте. То все ще ви даде нещо. Оставете просяците настрана. В Божествения свят просяци няма. Просяците са деца на забвението. Понеже те нямат никаква работа, пращат ги на земята да просят. Дойде ли някой просяк у вас, ще го впрегнете на работа – нищо повече. Един българин жънал на нивата си. По едно време към него се отправили циганин и циганка, които поискали да им даде той нещо за ядене. – Добре, ще ви нахраня хубаво – казал селянинът – при следното условие: остава ми работа за още един час. Елате и вие да ми помогнете в работата и след това всички заедно ще отидем у дома да се нахраним. Циганинът и циганката се заловили за работа. Те пожънали само половин час и след това офейкали. Казвам: Човек, който не може да жъне един час, той не е гладен.

Това са символи, които трябва да се приложат във вашия духовен живот. За да ги приложите, вие трябва да ги преведете. В материалния, във физическия живот те са положителни неща, но трябва да се приложат и в по-високите светове. Дойде ли някой човек при вас, когато работите, вие ще му кажете: "Ще считаме за голяма привилегия, ако вземете сърпа и окосите един сноп заедно с нас. Този сноп ще бъде благословен." Дойде ли при вас някой напреднал дух, ще кажете: "Ще ви считаме за наш приятел, ако благоволите да вземете участие в нашата работа."

Сега ще ви дам като задача за една седмица упражнението с поставяне показалците един срещу друг и концентриране на мисълта си, докато получите малка светлинка. При това всеки ще извърши упражнението доброволно, без никакво насилие. Сега няма да ви кажа, че който не прави упражнението, ще бъде изключен от Школата или пък, който го направи, ще бъде приет в Школата. Всеки има вътрешна свобода да направи или да не направи упражнението. Когато поставите показалците си един срещу друг, от тях изтича два вида енергия. Тази, която изтича от десния пръст, образува по-къс път в движението си, а тази, която изтича от левия пръст, образува по-дълъг път. Вие трябва да знаете законите, чрез които да примирите тези енергии. Докато не ги примирите, вие не можете да

произведете никаква светлина. Как ще ги примирите? Като направите двата пътя еднакво дълги или двата еднакво къси. Освен това правете кръгове с двете си ръце, като ги дигате отпред нагоре и отпред надолу с леко допиране пръстите на двете ръце. Ако не можете да произведете електричество, вие не можете да получите никаква светлина. Колелото на електрическата машина трябва да се върти, за да се произведе електричество. В това отношение въртенето на ръцете на човека във вид на кръг, представя колелото на неговата електрическа машина. Тъй щото, ако се концентрирате, вие ще произведете електричество, което ще излиза от очите ви във вид на светлина. Ако направите опита само един път и видите тази светлина, ще мислите, че сте се излъгали, но направите ли опита няколко пъти, ще се уверите, че тук няма никаква илюзия, а се намирате пред една реалност.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

27. Лекция от Учителя, държана на 2 юни, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_06_06 Ще се наситят
неделна беседа

ЩЕ СЕ НАСИТЯТ

„Които гладуват и жадуват за правдата, те ще се наситят.“ (Матея 5:6)

Важна дума тук е думата гладуват. Всеки съвременен човек трябва да си зададе една основна задача, която сам да разреши. Например, в какво може човек да използва своя живот? Всички казват, че трябва да живеем. Съгласен съм с това, но животът не седи в ядене и пиене. Яденето и пиенето представляват само едно условие за поддържане равновесие в живота. Животът не седи и в ходене и лутане натук-натам. Животът не седи и в градене на къщи. Животът не седи и в учението, тъй както ние го разбираме. Животът не седи и в съграждане на домове. Животът не седи и в раждане на деца. Всички тия неща са полезни, но в тях не се крие същественото на живота.

Сега всички вие трябва да ме разбирате основно, принципално, защото всичко онова, което се ражда, което се твори в съвременния свят се разрушава. Къде са всички ония хиляди поколения, които са били родени преди нас? Къде е нашият прадядо Адам? Ще кажете, че Адам е на онзи свят. Колко души вярват в това? Ако би се съставил един референдум, колцина души биха се произнесли, че вярват в Адама? Всички ще кажат, че това е един измислен мит, една легенда. Ще се запитат: възможно ли е да е съществувал такъв Адам? Възможно е. Трябва да знаете, обаче, че реалностите в света всякога допущат противоположности. Всяка реалност има и своя противоположност. Значи, реалностите не са всякога на едно и също място. Преди милиони години звездите са били на едно място, а сега са на друго място. Следователно, ако имаме една астрономическа таблица на звездите от преди милиони години, щяхме да видим, че сегашните звезди не са на същото място, на каквото са били и преди години. Те се преместили. Това става и със звезди от най-голяма величина. Туй показва, че всичко в света се движи. Та когато ние отричаме нещата, това значи, че предметите или идеята не е на същото място, но е отишла на друго място.

Съвременните учени хора са попаднали в известни илюзии. Има учени хора, наречени деца на науката, които си служат само със забавления. Те са учените хора на хипотезите и на теориите. Те са майстори да създават теории. Да вземем например, следната теория: да умножим две единици на живота с една десетмилионна част от единицата на кислорода. Сед това туй число да умножим с една десетмилионна част от тройната единица на водорода. Полученото да умножим с двумилионната част от четворната

единица на въглерода. И най-после полученото да умножим с десетомилионната част на азота и с това да довършим задачата си. Какво разбрахте сега от тази теория? Какво придобихте от нея? Това са дълбоки математически задачи, но само за онези, които разбират нещата. Питам: човек може ли да си представи десетомилионната част от единицата на кислорода? Разбира се, тази единица съществува в природата, но преди всичко ние трябва да имаме известни органи, с които да възприемаме тия неща. Ние можем да допущаме нещата, но трябва и да ги проверяваме. Имаме ли развити всички органи, ние ще си служим правилно с тях. Съвременните учени хора на запад трябва да вземат опитностите на източните народи, които по един инволюционен път са слезли от космическия свят. Говори се, че съвременното човечество е слязло някъде от космическото пространство. Някои казват, че то е било някъде в Сатурна, после е било на Месечината и оттам е слязло на Земята. Обаче преди да дойде човекът на Земята, той е бил извън някаква Слънчева система. Казва се, че там някъде се е качило нашето Слънце, но и на това място няма да остане. Това са хипотези и теории на източните народи. Те имат ред доказателства за тия неща.

Днес учените хора имат ред методи, ред теории, чрез които си служат, обаче и техните теории търпят известни видоизменения. Когато хората са решили да изучават космоса, те са слезли на Земята. По-рано техните възгледи са били по-ясни, понеже са живели в по-рядка материя, но после, когато са слезли в по-гъстата материя, възгледите им се помрачили, те почти са изгубили половината от своето знание и по този начин са се оплели в една метафизическа каша, от която може да ги извади само някой разумен ангел. И техните велики Учители само ги гледат, мълчат си, нищо не им казват. Те знаят, че мъчно човекът може да се извади от такава каша. И сега, понеже човечеството се връща от този инволюционен път, отива към своята еволюция, то вменява се за задача, както на сегашната, тъй и на бъдещата култура да го извади от тази каша. Всички хора днес са се забатачили, както в живота, тъй и в научно отношение. Че са се забатачили, виждаме от това, че всяка култура, както на миналото, така и на настоящето не е донесла нищо друго, освен разрушения, немотия, смърт, болести и наказания. Във всяка култура днес, колкото и да е велика, срещаме само пъшкания и страдания. И нашата култура, макар и култура на християнството също тъй има пъшкания. Ако вашият слух беше развит, щяхте като по радио да чуете всички ония вопли, плачове и страдания, които се носят изпод Земята. Някои разказват за театрите, които са давали в Париж, в Лондон, в Берлин, в Ню Йорк или другаде някъде, разправят също тъй за добрите актьори, които играели на сцената. И всички се трогват от техните роли, плачат. Казвам: други истински актьори има на друга една сцена. Те са около 200-300 000 на брой, те пъшкат и плачат на

тази житейска сцена. Тия актьори, от които вие се възхищавате, са платени плащат им пребогато, а тия актьори, които аз зная, актьорите в живота са безплатни – те играят без пари. Такива актьори има и в Българи, и в София специално. Плачат те горките на сцената,без да им даде някой пет пари. Те са първокласни актьори, обаче от никого непризнати.

Питам: коя е причината, за която ние страдаме? Причината, за която страдаме днес е колективна. Всинца сме виновни. Защо? Понеже не вървим в съгласие с великата воля на Бога, не вървим в съгласие със законите на живата природа. Аз разглеждам Бога не тъй, както хората го разбират. Идеята, която съвременните хора имат за Бога, е една изопачена, квадратна лъжа. И всички съвременни владици, попове, хахамини, брамини, всички служители на Бога, един ден ще бъдат поставени на колене пред него. Бог ще уволни всички тия свои служители и най-малко 2000 години те ще изкупуват греховете си за тази лъжа. Те могат да правят днес, каквото искат, но иде съдба и за тях. Те ще видят, че има Правда в света! Божията правда е справедлива, тя не иде от мене. На всеки човек ще се отдаде това, което той заслужава.

И сега, когато съвременните хора говорят за великите принципи на живота, в техните умове изпъква идеята за национална религия, за национализъм. Да, наистина има център на национализма в главата на човека. Той е още тъй наречения център любов към дома, към земята, в която си се родил. Ще видите, че майките, и бащите, и вълците, и мечките, и лисиците, и птиците, всички обичат дома си, всички обичат своето гнездо. Идете при някой орел да вземете птичките му, да видите, как той ще се брани с клюна си. Значи природата е вложила във всяко същество чувството да се брани. Как трябва да се браним ние? В това отношение на правия път ли сме? Казват за някого: той е бездомник, той е безотечественик. За какво отечество се говори? В света има само едно отечество. Нашето истинско отечество е място на блаженство, място на онези благородни, велики души, които са го следвали. Те като са дошли на Земята, са свалили и своето отечество тук. Тъй щото, ние тук сме само колонисти. Питам тогава: какво отечество ще образуваме на Земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаем, къде е това отечество. Като ви говоря за него вие веднага ще искате да ви се докаже, къде е то. Аз ви говоря научно върху тази работа. Вие ще кажете: според нашите правила ние искаме да ни се докаже това. Прави сте да искате доказателства, затова и аз ще ви го докажа. Че наистина съществува това отечество, се вижда от обстоятелството, че вие, веднъж дошли тук като колонисти, носите тази идея в себе си и казвате: това е нашето отечество. Щом една идея не съществува в човека, тя не може изкуствено да се роди. Идеите съществуват предвечно. В едно агне не може да се роди инстинкта

на вълка или инстинкта на мечката. В едно агне могат да се родят само инстинктите на овцата. Какви са те? Да пасе трева. В едно месоядно животно пък ще се зародят инстинктите, стремежите на месоядните животни изобщо. Какви са техните стремежи? Да ядат месо, да грабят. Обаче, защо вълкът яде месо, ще оставим този въпрос настрана. Вълкът не е виновен за това нещо. Ние, съвременните хора, имаме най-малко право да съдим вълците, мечките, орлите за техните престъпления. Най-големите престъпници в това отношение са човеците. Какво от това, че един вълк изял през годината една овца? Човекът изяжда през годината толкова много овце и отгоре на това узаконява своите престъпления. Казвам: само праведният трябва да съди. Слушал съм да говорят селяните от някое село: знаете ли, че снощи влязла една лисица в курника на Ивана и изяла най-хубавата кокошка? Тъй ли! Ами знаете ли, че снощи един вълк зграбчил от стадото на Стоян Драганов най-тлъстата овца? Как тъй? И всички се очудват, тревожат, обсъждат въпроса и току виж, цяла потеря тръгва да гони този вълк. Питам: къде оства православието? Къде остават свещените идеи на всички, които вярват в Бога и в троеличието му? Къде остава вашата любов към отечеството ви и към Бога? Как просвещавате този вълк? Като дойдете на власт вие го изтезавате тъй, както когато уловите една овца и я остригвате. Казвате: Господ е наредил така. Ако Господ беше наредил така, тогава този закон трябваше да бъде еднакъв за всички. Питам: птиците стрижат ли вълната на овцете? Правят ли от нея платове, които да продават или да се обличат с тях? Някога те оскубват по няколко косми от агънцата и от тях си правят гнездата, а не ги употребяват за дрехи. Техните дрехи са майсторски направени и боядисани с хас-боя, която не белее на никакво Слънце. Значи, тяхната мода е поставена от самата природа. Нашата мода от природата ли е турена? Не. Вие казвате: това е последна мода, дошла от Париж. Питам ви: когато дойде тази мода от Париж, вие съобразихте ли се с природата, взехте ли нейното съгласие? Вземете, например, преди десетина години жените носиха корсети, с тях се стягаха като оси. Преди това време те носиха някакви турнюри, нещо като седла. Така се продължи модата няколко години. Преди това пък дамите носиха рокли, тъй наречените молокови. Те бяха рокли, с някакви обръчи долу, за да стоят роклите разперени. С тези рокли жените не можеха да влизат в стаите. Те не биха могли да влязат в един салон като нашия. Такава дама, ако иска да влезе в някоя къща, трябва да остави обръча си вън и така да влезе. Днес ние се смеем на всичко това, но то е мода. Такива са нашите възгледи за живота. Нашите умствени възгледи представляват такива молокови и такива турнюри.

Сега, като ме слушате да говоря така, някой от вас ще каже: чакай да видим, какво ще говори този човек против държавата. Измежду вас се срещат дедективи, дошли да следят, какво ще се говори. Казвам: знайте, че

и аз съм един дедектив, слязъл от невидимия свят в София. Като ви гледам как живеете, ще кажа на Господа: тия колонисти тук не вършат волята божия, не вършат волята на своето отечество. Ако се върши волята божия, законите трябва да бъдат еднакви за всички. Законът трябва да бъде еднакъв и за царе и за прости. Ние трябва да сме най-последни пред закона. И когато дойдем до свещения закон на правдата, всички трябва да имаме благоговение пред нея. Всяка погрешка е погрешка, от когото е да е направена тя. И простият като направи погрешка, и царят като направи погрешка, пред закона на правдата тя е все погрешка. Достойнството на човека седи в това, да поправи тази своя погрешка. В света и светията прави погрешки, и ангелите правят погрешки. Погрешките са възможни за всички. Само едно същество не прави погрешки. Това същество е Бог. Всички други същества правят погрешки. Туй произтича от закона на ограничението. Всяко същество, което се ограничава има възможност да прави погрешки. Някои погрешки стават несъзнателно,а някои се правят и нарочно, съзнателно.

Питам ви сега: като колонисти на Земята как трябва да устроите живота си? Ние сме подчинени на такива закони, които не можем да нарушим. И всяко нарушение на един естествен закон на Земята носи смърт. Има много народи, които са изтребени от лицето на Земята само по тази причина, че са нарушили естествените закони на природата. Геологически е доказано, че цели раси са изчезнали по същата причина. Няма какво да се спирам върху тия факти, те могат всеки момент да се проверят и докажат. Тия раси са изчезнали поради неспазване законите на природата. Според някои научни данни сегашната раса представлява смес от други две раси: едната раса се състояла от хора с дълги глави, а другата раса се състояла от хора с къси, с малки глави. Хората от първата раса са били високи, с много стройни черепи, снажни, философи. И днес имаме хора от тази раса. Хората от втората раса са били ниски, с валчести глави и повече практични хора. От смешението на тези две раси са произлезли сегашните хора. Това са само теории, хипотези, които трябва да се докажат, защото учените хора на запад спорят върху истинността на тези данни. Значи, има нужда от още някои данни. Има ред други математически данни, с които обаче, не може да се доказват тия неща на съвременното човечество, понеже то не е в състояние да ги разбере.

Въпросът не седи в това, да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота. Истинският живот на хората седи в правилното разбиране на живота. Схващането на учените хора, че ние трябва да подчиним живата природа на себе си е криво. Напротив, ние трябва да изпълним законите на живата природа. И най-учените хора трябва да се приближават към нея с най-голямо страхопочитание. И всеки който не

изпълнява законите й, тя го изпраща на онзи свят. Когато дойдем до положение да боравим съзнателно с нейните сили, например, с електричеството, както и с други някои по-тънки сили, ще видим, че те носят смърт. Един от най-учените хора, който се занимавал усърдно с физиката и химията и беше се домогнал до известни тайни, които мислеше да разкрие на човечеството, обаче, когато правеше своите опити, той забеляза, че шишетата с реактивите се местиха от едно място на друго. В тия шишета той държеше разни елементи, които употребяваше при своите изследвания. С това нещо от невидимия свят искаха да му кажат, че не е време да съобщава тия свои открития на съвременното човечество. Те още не са готови да употребят на място тези блага и ще злоупотребят с тях, а с това той ще си навлече голямо зло. Някои казват: кажете ни истината, как да владеем силите на природата. Знаете ли какво бихте направили вие, ако владеяхте изкуството, което имаха египтяните да пренасят големи тяжести от 5-10-15-20 милиона килограми от едно място на друго без всякакво усилие? Ако някой обиди такъв човек, току- виж, че той задигнал 100 - 200 000 килограми тежест от София и почне да хвърля тия снаряди срещу този човек. Какво ще излезе от това? То ще бъде най-голямата, най-ужасната война. Такава война са имали боговете едно време, докато са разрушили всички, след което Господ ги задигна на онзи свят и им каза: докато не станете по-уравновесени няма да слезете на Земята. Боговете са много амбициозни. Само когато говорим за Бога, ние разбираме вече, че той се отличава с великодушие и благост. Той е всемилостив и всякога прощава. Щом някой се покае, той го прощава, но понеже тези богове са горди, той не ги прощава.

Някои искат да кажат, че Христос бил много учен, но никъде не се е учил. С това искат да изкарат, че той е от божествен произход. Така е, но Христос се е учил в много училища. Сам той казва: както Отец ме е учил. Неговата наука не е била като тази на нашите съвременни професори от университетите, които не знаят, от колко елемента е съставен физическия свят. Казвате: как да не се знае това? Нали имаме периодичната таблица на елементите от Менделеев, в която се вижда, от колко елемента е съставена материята? Да, но както знаете и в тази таблица има междини, т.е. празни пространства, които отговарят на неизвестни засега елементи. Този въпрос може да остане още за дълго време неуяснен. Христос ни е оставил много правила, по които ние можем да урегулираме нашия живот, защото живата материя има отношения към нашия живот. Ако вие изучавате теоретически свойствата на кислорода, това е едно нещо, ако изучавате неговото приложение в живота, това е друго нещо. Например, ако дишаш кислород в раздразнено състояние, той ще произведе един резултат в строежа на твоето тяло, но ако го дишаш по всички правила, той ще произведе друг резултат. Ако пък имаш тази велика любов към

човечеството и бъдеш честен и справедлив човек и дишаш кислород, той ще произведе съвсем друг резултат. Аз казвам: в света има два велики принципа, които хората трябва да приложат в живота си, за да не бъдат обикновени, а гениални хора. Най-първо хората трябва да имат непоколебима любов към Бога, да го обичат, без да ги знае някой. И второ: всякаква лъжа от сърцата и умовете им да бъде абсолютно изключена. Ще кажете: може ли без лъжа? Може без лъжа. Лъжата трябва да остане вън от живота. Аз говоря за съзнанието на човека. В съзнанието на човека не трябва да се допуща абсолютно никаква лъжа - нито бяла, нито черна. Вън от живота всеки може да излъже. Питам някого: има ли петно на твоята дреха? Няма. Не, той трябва да каже, че недовижда нещата. Дрехата има петна, но той не ги вижда. Това вече е друг въпрос. Или, ако кажа някому, че дрехата му е много модна, красива, това не значи още, че по нея няма петна.

И тъй, аз говоря за лъжата в съзнанието на човека. Затова първото нещо, което предстои на човека е да се освободи от лъжата. Освободи ли се от лъжата, тогава ще потекат в неговия ум сили, които ще го направят силен и мощен да мисли. Единственото нещо, което сега спъва хората е лъжата. Даже някои учени хора, материалисти, казват, че вълкът и лисицата били по-умни от човека. Казвам: по-голям глупак от вълка няма и по-голям глупак от лисицата няма. Ако вие представлявате лисицата за по-умна от човека, питам: какво търси нейната кожа по дрехите на хората? И ако вълкът е по умен от човека, какво търси и негвата кожа в складовете на хората? Както виждате, дерат кожата на вълка, дерат и кожата на лисицата. И всеки човек, комуто дерат кожата, учен човек ли е, умен човек ли е? Чудни са хората като казват за някого: този човек е много учен финансист, свършил е два факулета. Да, учен човек е, но докато не е бил на власт, държавата имала на разположение 100 милиона, а щом дойде на власт, остават й само 50 милиона лева. Може ли да бъде учен този човек? Не, този финансист трябва да отиде на онзи свят и там да приложи финансиите си. И всяка майка трябва правилно да прилага финансиите си. У всяка майка има лъжливата идея, че като й се роди син, той трябва да бъде най-ученият, най- силният, най-знатният човек. Не, всяка майка трябва да пожелае, щото нейния син да бъде най-благородния, най-великодушния, най-мъдрия, да се застъпва за каузата на страдущите, на хората без пари в света. Туй е, което идейната майка трябва да желае.

По какво се различава идейната любов от материалната? В идейната любов има известни еротически образи, които развращават умовете на хората. Днес ти никъде не можеш да погледнеш в съвременния свят, без да не се разврати ума ти. Накъдето погледнеш, все ядене и пиене, навред бирени чаши. Другаде погледнеш, ще видиш някоя жена със своите гънки на

лицето, с особеното ѝ изражение, със своята особена хубост. Турците в този случай казват: благословение е да гледаш хубостта на такава жена. Те си имат на турски език специален израз, който мъчно може да се преведе на български език. Онези, които знаят турски език, нека го преведат на български на тия, които не знаят. Срещнете някоя мома, намирате я внимателна, красива и си казвате: хубава е тази мома, очите, устата ѝ са хубави, устните ѝ са червенички и т.н. Не е лошото в това, че се възхищавате, но лошото е в желанието, което се явява. И започва някой да се овъртва около нея. Желания има в този човек. Така и вълкът има желание да пипне овцата, че после да я изяде. И лисицата има желание да пипне най-хубавата кокошка и да я изяде. Някой човек погледне къщата на своя приятел, хареса я и веднага я пожелае. Казва: да имам и аз такава къща! Слушате че някой свири хубаво и вие казвате: да мога и аз да свиря така. Да, тия желания именно развращават хората. Идейното седи на това, когато излезеш вечерно време, да погледнеш на звездите, без да се породи у теб желание да ги пипнеш, нито да ги целунеш. Излезете ли денем да се попечете на Слънце, да не се породи у вас желание да целунете, нито да питнете Слънцето. Кажете си: много хубаво е това Слънце, приятно е да си попечеш гърба на него! Значи, идейни неща са тия, които са достояние на всички еднакво. Достатъчно е да си отворите очите и да погледнете към небето за да се зарадвате на Слъцето. Идейните работи са достояние на всички същества, а материалните са достояние на малцина. Днес парите не са достояние на всички хора, но възможно е някога да са достояние на всички хора. В света има приблизително един и половина милиард хора, а всичкото богатство възлиза приблизително на 100 милиарда злато. Можете ли да турите това богатство на едно място? Не, тези пари са един бюджет на природата. На Слъцето има един ангел, който управлява Земята и всяка година той прави своите изчисления, какъв бюджет може да се отпусне на Земята за това време. Този ангел, като прави своите сметки, всяка година определя по колко приход може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия или пък за коя и да е от малките държавици. Отгоре се определя по колко литри дъжд да се изпрати на Земята, по колко ябълки, круши или други плодове да се родят за дадена година и т.н. Всичко това се нарежда отгоре. Вие ще кажете: Господ нарежда тия работи. Да, Господ ги нарежда, но той има свои слуги, чрез които си служи. Господ не е слуга на хората, да нарежда сам всички тия неща. Вие казвате: Господ ми изпрати това нещо. Да, Господ изпраща всичко отгоре. По същия начин Господ изпраща мисъл до някоя майка, да гледа едно дете. Ако го гледаш, добре ще бъде за тебе, ако не го гледаш, ще има наказание. Казват: след това, че майката била идеална. Не, тя гледа това дете от страх. Ще ме извините, но сегашните майки аз не считам за идеални. Сегашната майка е идеална в тесен смисъл на думата, но не и в широк смисъл. Още много трябва на сегашната майка, за да бъде идеална.

Пък дъщерята и синът не са идеални. Днес и проповедниците и свещениците, и учителите не са идеални. Казвате за някои: те са идеални, гениални хора. Нека дойдат тия идеални, тия гениални хора да ги видим! Аз не отричам, че ги няма. Съществуват тия хора, но те се срещат рядко в света. Сега, например, навсякъде се втурнали дедективи да следят, да видят откъде получавам пари. Казват за мене: този човек навярно получава някакви средства от Америка, или от Русия, затова проповядва. Досега обаче, в нищо не са ме хванали. Питам: откъде минават тия пари, та никой не ги улавя? Казвам: едно нещо трябва да знаете: аз съм най-богатият човек в света, няма защо да чакам на Русия или на Америка. Какво ще търся в Русия? Аз зная, къде има заровени пари в България, няма защо да ходя другаде да ги търся. Като ми потрябват, ще отида да си разкопая от земята няколко наполеона и работата се свършва. Като лекувам хората, като проповядвам и ми потрябват пари, аз отида някъде, където зная, че има заровени пари и запитвам съществата, които ги пазят: ще ми позволите ли да си извадя няколко наполеона? Като ми позволят взимам си, колкото ми трябват. Казвате: това е само за замазване на очите. Ние говорим една велика, една идейна истина, за да се събудят хората. И когато аз проповядвам идейни неща на хората, те започват да се прозяват, да заспиват и казват: кажи ни нещо съществено. Кое е съществено нещо за вас? Дали България ще вземе Македония. За българите това нещо е съществено. Русите казват: какво ще стане с Далечния изток? Това е същественото за тях. Не е лошото там. Всеки народ може да има един стремеж, но тази борба, която се води между народите, трябва да бъде честна. Нека има една експанзивност у народите, но те трябва да се стремят правилно. Не е лошо, че българите искат Макдония, но главата им трябва да изтънее. Гърците казват, че черепът на българина бил дебел. Аз съм изследвал черепа на българина и съм намерил, че е много дебел. В религиозно отношение българинът е много слаб, затова страда толкова много. У него няма нищо свещено. Той е честен и справедлив, но дойде ли до почитание и уважение, там го няма. Аз ще ви докажа това. Вземете вестниците и вижте, какво пишат всеки ден. Те пишат празни работи. Какви ли не лоши работи пишат за този, за онзи. И много естествено е, че ще пишат такива неща. Човек не може да мисли другояче от това, както живее той сам. Както човек живее, тъй мисли и за другите. Казвам: засега още всички хора живеят в закона на греха. В света царува още свещения егоизъм. Всички хора търсят щастието там, където го няма. Че трябва да търсим щастието, съгласен съм. Че трябва да бъдем силни, съгласен съм. Че трябва да бъдем умни, съгласен съм. Че един народ трябва да се развива национално, съгласен съм, но методите, начините и средствата, с които трябва да си служи, не са правилни. Човек не трябва да си служи с иезуитското правило, че целта оправдава средствата. Не, не е така. Насилието всякога ражда насилие. Любовта всякога ражда любов.

Светлината всякога ражда светлина. Тя не излиза от тъмнината, но само се проявява в тъмнината.Тъмнината е само един фон за светлината. И разумността не излиза от глупостта. Глупостта е един фон, на който изпъква разумността. Разумните хора, в сравнение с другите са на една повисока степен на развитие, отколкото обикновените. Всички хора имат ум, само че те се различават по своята интилигентност, по степента на техния ум.

Та казвам: ние трябва да подхранваме сегашния ум, който имаме. Ако вие не подхранвате вашия ум със светли, чисти мисли и ако не подхранвате вашето сърце с чисти и безкористни чувства, ще дойде ден, когато можете да попаднете под изкушение. Не е лошо това, но казвам: само силните хора се подлагат на изкушение. Само на силните хора се туря голям товар. Само силните хора са повикани да воюват. Силен трябва да бъде човек в умствено отношение, силен трябва да бъде и в морално отношение, силен трябва да бъде и във физическо отношение! Във всичко това трябва да има едно вътрешно съчетание, но на първо място умът на човека трябва да бъде силен и благороден.

Христос казва: блажени нищите духом. Умът на човека може да се развива и да расте извън материята. Затова човек не трябва да обременява своя ум. Ако искаш твоят ум да мисли правилно, не трябва да му туряш никаква тежест от материята. Туриш ли му един грам само, ти ще го осакатиш. Следователно не трябва да туряш в ума си никаква материя, която тежи. Можеш да му туриш само материя без тегло. Мислиш ли за материални неща, всяка подобна мисъл ще привлече съответни сили, които ще предизвикат язвестно давление върху тебе и с това ще се спре твоето развитие. В нашия мозък има известни центрове, посветени само за известни области на живота. Например, ти искаш да знаеш, какво ще бъде твоето бъдеще, за да знаеш как да подведеш работите си. Като знаеш всичко това, ти ще знаеш, какви сили да избереш. В твоя ум има специални способности, отредени за специални работи. Това са специални станции. Ти ще отидеш при една от тези станции, ще бутнеш там със звънчето, ще ти се обади някой ангел и ти ще му кажеш: моля високо уважаемия или виско почтения ангел, да ми каже какво трябва да правя. Ако си бутнал точно на определената станция, този ангел ще ти каже: трябва да бъдеш много мек, много благ, да не предизвикваш никого, да не нарушаваш правилата на живота на никой човек. Ти трябва да бъдеш най-мекият, най-благородия, най-идеалния човек, да бъдеш готов да услужваш на всички хора, за да услужват и на тебе.

Сега, според вашата философия, вие казвате: ако аз услужвам на всички хора, какво ще стане с мене? Един гениален човек може да услужи на

всички хора изведнъж. Той не трябва да им услужва специално, но като услужва на едного, той едновременно помага на всички. Казвам: на еди-кое си място трябва вода. И като дойде водата, пусна я и така се помага на всички изведнъж. Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея. Не е достатъчно само да се построи един паметник на добрите хора. Казвате: какви велики неща са писали Ботев, Левски! Какво са писали те? Какво искал да каже Ботев в едно свое стихотворение с думите" Не ти, Боже, който си на небесата, но ти Боже, който си в сърцата." Той искал да каже следното: Господи, ти който си тъй високо на Небето, не те познавам, но ти, който живееш в мене, научи ме да позная онзи, Господ, който е горе на Небето. Тъй трябва да кажат и свещениците. Няма какво да цитирам по-нататък думите на Ботев. Следователно, ние първо познаваме онзи Бог, който е у нас, а после онзи, който е извън нас. Какво ще познаем най-първо у нас? Първо видимото, а после и невидимото. Защото има материални неща, невидими за нас. Ето защо ние можем да се домогнем до истинското познание на външния свят, който наричаме физически, само чрез вътрешната светлина. Вземете, например, съвременните астрономи, които със спектроскопа гадаят дали една звезда се приближава към Земята или се отдалечава. Как познават това? Чрез светлите линии в спектроскопа. При наблюдение, в спектроскопа се образуват известни светли и тъмни линии. Когато известна звезда се приближва към Земята, светлата линия става по-широка, а когато се отдалечава, тази светла линия става по-тясна. Въз основа на това ученият човек казва, че тази звезда се отдалечава или приближава към Земята. Дотам са дошли днес съвременните учени. Обаче в пространството има и друг уред, чрез който можем да си служим, за да видим, че има и други сили. Част от тази светлина, за която се говори е физическа. Значи, разумността като сила, не е в материята. Вземете например, онази фонографическа плоча, която говори. Тя, само по себе си, не е разумна, но разумността е извън нея. Тази плоча не чувства. Тя може да плаче, без да е плакала кога и да е. Тя може да говори, без да е говорила някога. Тя е ехо на човешката реч, която само се отразява в нея. Но има известна разуност в природата, която всеки от вас може да наблюдава. Тя е следната: ако се случи денем да сте мрачни, неразположени, а Небето е покрито с облаци, то като се качите на един висок планински връх и отправите ума си към Бога или към всички по-напреднали от вас същества, след малко време ще забележите, че над вас някъде на север, или на запад, или на изток ще се отвори едно ясно място. Вие ще познаете, че това е отговор на вашата молитва. Тези от вас, които имат тази опитност, нека мълчат. Всеки, който говори за своята опитност е щестлавен. Ние искаме да разберем тази истина. Някой път това място се отваря и после скоро се затваря. За духовния човек като се отвори това място, той може да го запази през всичкото време на живота си. Не само това, но когато се

приближаваш към един град, или към едно село, дето хората са чисти, ще видиш, че над колибите на тия хора, колкото и да са прости, Небето е отворено. Влезеш ли в някое село, където няма нито едно място на Небето отворено, ще знаеш, че хората в това село са обикновени. Туй, което е вярно за физическия свят, вярно е и за нашия ум. Ако ние не можем да разсеем тия облаци с нашата вяра, как ще определим правилно нашите отношения? Често ние казваме, че Бог ще промисли за нас. По кой начин ще промисли? Бог е промислил, ние трябва да приложим тия закони, които той е вложил в нас, които ни ги е поверил. Ние не трябва да излагаме Бога на изкушение. Ако аз съм добър човек, не трябва да казвам: тъй както съм гладен, нека дойде някой ангел да ми донесе един хляб. Голямо щестлавие е от моя страна да искам да дойде един културен ангел от Небето да ме храни с хляб. Един от древните пророци, който беше богоугоден, в един подобен случай не получи храна с някои ангел, но Господ му изпрати в услуга една гарга. Вие ще кажете: ако си пророк, нека Господ ти изпрати пари. Някой казва: аз се помолих на Господа и той ми изпрати пари. Ние не можем да се хвалим с това. Когато някоя красива мома срещне един момък и го погледне, той веднага изважда един чек, подписва го и й го предлага, без да му се е молила тя, като й казва: на високо уважаемата или на високо почитаемата госпожица в знак на голяма признателност. Тя веднага туря този чек в ръката му като казва: господине, аз нямам нужда от пари. Има бедни хора, които се нуждаят от пари, дайте този чек на някои от тях. Аз съм привикнала да изкарвам прехраната си с честен труд, затова услужете на моите бедни сестри. Аз уважвавам такива хора. Ако един религиозен човек вземе тия пари, той ще направи една църква и след това двама свещеници ще започнат да се карат, кой от тях да служи на тази църква. Ако пък с тия пари съгради един университет, ще накара двама професори да се карат, кой от тях да преподава в този университет. Аз не съм против тия неща, но казвам: ако искаме да бъдем идейни хора, трябва да имаме висок морал. С този морал, който днес имате, не може да се отиде много далеч. Вие казвате: ние сме смъртни хора, затова трябва да помислим за себе си да си осигурим едно хубаво погребение. И след това казвате: ние трябва да бъдем добри. Да, още сега можете да бъдете добри. Казвате: това ще остане за някое друго прераждане. Не, още сега в това прераждане може да бъдете добри. Казвате: аз съм православен, не вярвам в прераждането. Хубаво, ти не вярваш в прераждането, но има една допирна точка, в която можем да се съгласим: ти и аз можем да живеем по Бога, без абсолютно никаква лъжа. Ти и аз можем да служим на Бога без пари. Дали съм православен или евангелист, дали съм окултист или теософ, това не е важно, все трябва да имаме едно име. Нека осветим нашето име! Аз ще кажа: ти си един отличен православен, ако можеш да служиш на Бога безкористно и абсолютно без лъжа. Ти си един отличен протестант, ако можеш да

служиш на Бога безкористно и без всякаква лъжа. Няма какво сега да увеличаваме църквите, няма какво да увеличаваме членовете им. Колко на брой трябва да бъдат членовете на една църква? Те са записани. Тези хора, на които аз трябва да проповядвам са определени още от 8000 години и те ще дойдат. Те не са мои последователи, но последователи на Бога, на тази велика истина. И като приемат тази велика истина, те ще я проповядват. Някои питат: достъпно ли е вашето общество? Щом си определен от Бога, достъпно е. Ако не си определен, ще изпратиш прошение до Белите братя да те приемат.

Сега ще кажете: тези работи не са точно така. Прави сте. Който вижда нещата, мисли по един начин, който не ги вижда, мисли по друг начин. Който чува нещата, мисли по един начин, който не ги чува, мисли по друг начин. Който вкусва нещата, мисли по един начин, който не ги вкусва, мисли по друг начин. Който е опитал живота, мисли по един начин, който не го е опитал, мисли по друг начин. Някой казва: аз опитах живота. Какво от това? Видях, че в живота нищо не е реално. Казвам му: ако си разбрал това, нищо не си опитал.

Знаете ли на какво приличат съвременните хора? Отива един турчин при султана и му казва: аз изгубих всичко в живота си от ядене и пиене, крайно заборчлях, но всичко опитах и разбрах. Запитва го тогава султанът: кое е най-сладкото у кокошката? - Трътката. Браво, ти си опитал и разбрал живота. Като чул това нещо друг турчин, отива и той при султана и му казва, че всичко опитал и разбрал живота. Султанът го пита: кое е най-сладкото у бивола? –Задницата. Ударете на този 25 тояги, той не е опитал всичко в живота. Този турчин, обаче, като чул, че най-сладкото у кокошката е задницата, трътката, помислил си, че и у бивола най-сладкото ще бъде задницата. Не е така. Всеки човек, който е дошъл на Земята, трябва да разбира дълбокия смисъл на живота, като учен човек.

В миналата си беседа аз ви говорих, че човек трябва да проучи себе си, той трябва да проучи онова място, с което да се съобщава с Бога, с всички свои напреднали братя и с братството на правдата в света. Човек има разни центрове, чрез които може да се съобщава с тия по-висши светове. Ако човек може да развие живота си по този начин, той ще има един отличен живот. Той ще отвори клапите на миналото си и ще види как е живял. Той ще отвори клапите на бъдещето и ще види, какво го очаква и най-после ще отвори клапите на настоящето и ще знае как да върви. И той вече няма да ходи в тъмнина, с пипане, а ще ходи с виждане. Някои пита: ти вярваш ли? Не, аз виждам нещата. Вярата е принцип приложим само за онези неща, които още не съм опитал. Следователно, онази област, която още не съм опитал, аз поставям в областта на вярата, а онази област, която съм

опитал, спада към областа на човешката интелигентност.

Христос казва: блажени нищите духом. Блажени миротворците, защото те ще наследят Земята. Това са все методи, които човек трябва да вложи в себе си. Най-първо човек трябва да вложи в себе си идеята, че трябва да бъде добър. То не трябва да бъде добър на добри дела, но добър по възприятия, за всяка нова идея в света, от каквато област и да е, дали физическо, умствено или духовно, неговата душа трябва да бъде отзивчива, че той да може да я възпреме и приложи в живота си. После той трябва да възприеме в себе си всички онези хубави форми, хубави образи, които не носят в себе си никакъв еротизъм. Например, ако аз извадя от джоба си една златна монета и ви я покажа, тя може да ви разврати. Или, ако ви покажа един скъпоценен камък и той може да ви разврати. Какво ще научите от този скъпоценен камък? Той не трябва да бъде отвън, а скрит във вас. Този скъпоценен камък трябва да бъде проводник на известна енергия. Следователно, ти трябва да туриш тази енергия в действие.

Сега например, нашият учен съвременен свят е започнал да се занимава с една стара наука, астрология. Според нея, животът има 12 зодии, а всяка зодия има свои качества скрити в живота. Тези 12 зодии не са нищо друго освен 12-те източници на живота. Следоватлено, за да се създаде човека, в него са влезли 12 източници, обаче, по причина на грехопадането, шест извори от тях са запушени, а са останали само шест.Значи, ние се развиваме само в сънно състояние, а в будно състояние, в будния си живот ние се излагаме на големи изкушения. Ти пращаш сина си на училище и той там се развращава. Вижте каква е днешната младеж! Казвате: ама те са млади!Да, но животът има свой израз. Аз не говоря за онази паталогическа болна любов, която се проявява като заболее известен център у човека. Щом даден център заболее и любовта става анормална. Любов ли е това у един мъж, щом той може да нападне всяка жена? Любов ли е у всеки човек, който може да се гвари с всичко, което е чисто и свещено? Любов ли е това да се говори само за устата или за тялото на една жена? Това е една извратена, една еротическа култура. Ние ще говорим за звездите, за целувките, но не за такива целувки, каквито ти може да дадеш. Когато се приближаваш при една душа, трябва да се приближаваш със свещен трепет, да чувстваш, че тя е излязла от Бога, да не я изкушаваш. И като я погледнеш в погледа ти да няма никаква лъжа. Като срещнеш кого и да е, ще се изправиш пред себе си и ще кажеш: Господи, помогни ми да се проявя тъй, както ти се проявяваш! И ако всички културни хора, които днес са на власт, ако всички учители и професори приемеха и въздигнеха в себе си това знание, знаете ли какъв културен народ щяхме да бъдем? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемеха това учение, какво поколение щяхме да имаме? А не като сега, всички се смеят и мислят,

какви средства да намерят срещу сектантите. Не, за Бога няма сектанти в света.Че какво е Христовото учение тогава? Ако те са истински християни, нека ни покажат най-добрия си пример. Няма да презираме името Божие! Ние срещаме един българин евангелист, друг-православен. По какво се различават те? Само по името се различават. Обаче не е името, което прави човека, а човекът прави своето име. Ако онези, които са в православната църква живеят един възвишен и благороден живот, те ще въздигнат православната църква и ще я направят свята. И тогава ще се отворят стените на тази църква и няма да има вече кръстове, няма да има вече каменни църкви. Всеки човек ще е един кръст, който ще свети. Аз бих желал всички църкви да светнат така, че като има две църкви в един град, да няма нужда от електрическо осветление. Ние сме светлина, ние сме кръстове. Значи, ние имаме страдания. Всички онези народи, които са подложени на най-големи страдания, това са кръстовете на храма. Цяла Русия днес е само кръстове. Всички тия кръстове дойдоха върху живите хора. Не кръстове, но разумност и търпение трябва сега в света. Гледам един наш писател, Михайловски, излязъл да напада теософите и окултистите, че били безотечественици хора. Те били безотечественици, а той имал отечество. Защо трябва да се занимава с такива работи? Всеки човек, който не живее чист и свят живот, е безотечественик. Той трябва да люби народа си. Сега хората чрез насилие жертват всичко. Как няма да жертват? Закон има! Който не изпълни своя дълг към отечеството си, затвор има за него. Така е и в Русия, така е и в Англия и в Америка-навсякъде. Питам: в този патриотизъм има ли любов? Не, насилие има в него. Ние сме добри по необходимост.

Та сега, ако ние тъй просто си туряме имена, губим живота си в празни работи. Засега всички хора на Земята имаме една трудна задача да подобрим живота си. Той съдържа богат материал. Ние можем да превърнем в добри и най-лошите условия на живота си, при които се намираме. Беднотията, сиромашията е едно лошо условие за нашия живот, но ние можем да излезем от този живот. Даже и най-простият и най-некултурният човек може да стане един отличен професор. Даже и онзи човек, който има едно хилаво тяло, но разбира законите, може да подобри състоянието на своето тяло. Как? – като излезе да пече гърба си на Слънце и да съсредоточи ума си към всички добри хора на Земята, да изпълни мисълта си само с добри и благородни мисли, тогава няма да се минат и 20 дни и той ще получи един добър резултат. В това време тъй ще се свърже с добри хора на Земята и те ще му помогнат. Ще кажете: докажи това нещо! Тия неща не се доказват научно. Всички неща, които не се доказват научно са истинни, а онези неща, които се доказват научно, не са истинни. Аз мога да приведа ред примери от френската академия на науката от 19 век, където повече от теориите на това време бяха верни и

истинни, но сега се доказа, че не са верни. Това, което е доказано научно не е вярно и истинно, само това, което животът е проверил е вярно и истинно. Ето ви една велика истина: постави гърба си на Слънце и печи! Не че Слънцето лекува, но разумният живот, който е вложен в него, разединява проказата у човека и тя след време изчезва. Христос как лекуваше? По същия закон. Той питаше: имаш ли вяра в разумното начало на живота? Имам. Той туря ръката си върху тази жива сила и проказата изчезва. Ще кажете: да, но това е било във времето на Христа. И сега е така. Все пак трябва някой да ви тури в контакт с тези живи сили на природата. Ако не дойде някой да те тури в контакт, ще лежиш дълго време в болницата, където ще дойдат лекарите със своите губерки, ще направят една инжекция, че втора, че трета, докато най-после настъпи парализа на гръбначния стълб и човекът отива на онзи свят. Казват после: дойде някаво усложнение. Тъй е и в науката. Защо един доктор да не може да приложи новите методи? Сега всички лекари казват за някоя болест: тази болест може да се излекува само с операция. Съгласен съм, че трябва операция, но кога? Да се прави операция на гнили места, разбирам, но да се прави операция на живо място, това не разбирам.

Аз имам друго едно изкуство, то е следното: мога да взема една жива клетка, да я туря в желатин и после да я поставя под две стъкла, там да се размножава. След време ще извадя тази клетка, която вече се е превърнала в едно парченце жива кожа. С тази кожа мога да залепвам, което място искам. Тя ще може много лесно да прирасте към живото месо. Това е наука. Туй, да взема живо месо от гърба, за да закърпя с него носа, това не е наука. Казвате: направиха операция на носа на еди-кого си. Да, направиха операция на носа му, но развалиха гърба му. Вярвате ли, че този нос ще мисли така, както и по рано? Не, дълго време трябва да се мине, докато той дойде до първоначалното си състояние. Нос, създаден от такава кожа в първо време се деградира. Аз мога да ви дам ред научни факти, с които да ви убедя в истиността на тези твърдения, но учените хора ще се обидят от това. Вие, които сте лекари, имате ли елексира на живота? Нямате го. Като го придобиете, ще можете да лекувате и ще бъдете истински лекари. Тогава всяка болест ще се подава на вашето лекуване, но този метод не е за грешните хора, а за най-учените хора. За тях е и елексирът на живота. Аз намирам, че грешните хора трябва да преминат през ред операции, докато научат урока си. Аз похвалявам лекарите в едно отношение, а именно в това, че научават хората да вярват. Дойде този учен лекар и казва на болния: ще вземаш от този прашец по три пъти на ден: сутрин в осем часа, на обяд в 12 часа и вечер в шест часа. И болният казва на жена си: пиши, жено! И жената пише всичко, което лекарят казва. Това е възпитание. Този човек се учи да вярва. После, пак дойде лекарят, пита: употреби ли това лекарство? Да. Сега ще предпиша друга рецепта. И

предписва той нови лекарства. Така е за известни хора, но когато ти си минал през подобни изпитания, че дойде друга болест, като проказат-вече не минава с капки. Лекарят трябва да се махне и тогава ти ще концентрираш своя ум към Бога. Щом Бог простре ръцете си към тебе, от ръцете му ще потекат живи сили, от които проказата ще изчезне. За да стане това нещо в един народ, той трябва да събере хиляди души на едно място, да образува от тях една батерия, през която да премине този силен ток. Не мислете, че това нещо може да стане лесно. Изискват се най- малко 2000 години, за да се създаде една нова култура. За да се яви един велик Учител, трябва да се приготви култура, подходяща среда заради него. Той няма да дойде незван, но трябва да го викат, та като дойде, да намери готови хора, които да възприемат неговото учение- материално, духовно и умствено.

Та казвам: понеже сега сте влезли в този път, трябва да правите опити. Запомнете следното нещо: излагайте гърба си на слънце! Неразположен ли си нещо, изложи гърба си на Слънце! Вие може да кажете: проповедта на този човек беше малко несвързана. Оставете това нещо настрана. То е индивидуално схващане. Нека остане у вас следното нещо свързано: ако сте неразположени, или нямате пари, или сте нещо болен, искате от приятеля си пари да се лекувате, но той не ви дава, тогава аз ще ви дам един чек, който веднага подписвам. Давам този чек на всинца ви даром. Той се състои в следното: излизайте всяка сутрин на Слънце, като излагате гърба си най напред към юг, после малко на север, малко на изток и постойте така един час, от 7-8 часа сутринта. Отправете ума си към Господа и кажете: Господи, просвети моя ум! Дай здраве на всички хора, а заедно с тях и на мен! След това започнете да мислите върху най-хубавите неща, които знаете. Направете тоз опит за цяла година и като се срещнем след година, аз ще държа друга една беседа, в която ще има пред вид вашите опитности. Ще видите, че 99 % вашият опит ще бъде сполучлив. Ако не изпълните това нещо точно, вашият опит няма да бъде сполучлив. Ето този е чекът, който ви подписвам, с който искам да ви убедя, че в света има една разумна сила, която определя живота на всички същества. Тогава няма да казвате, че няма кой да се грижи за вас. Има кой да се грижи за вас, но тези същества не са на Земята, те са извън Земята. Един от еврейските пророци казва за Бога: написах ви на ръката си. Това е великата истина, която трябва да носите в себе си, за да бъдете културни хора, за да можете да се развивате, да можете да влезете във връзка с тези източници на живота, да знаете, каква ще бъде вашата съдба и да влезете във връзка с вашия духовен, материален и умствен живот. И всички ваши майки и бащи, всички ваши дъщери и синове, всички ваши учители да имат това велико блаженство, да бъдете здрави и весели, да бъдете носители на онази вечна светлина, в която Бог живее.

Беседа, държана от Учителя на 06.06.1926 г. в гр. София.

Заведоха Исуса (Сила и Живот. Осма серия (1925–1926). Русе, 19261927)
35 беседи от 15 ноември 1925 г. до 11 юли 1926 г.

Начало: 10:00

1926_06_06 Музикално упражнение
лекция пред специалния клас

МУЗИКАЛНО УПРАЖНЕНИЕ

"„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!“"

Дясната ръка на лявата страна на гърдите.

"Размишление (прави)"

"Чете се резюме на темата „Мястото на добродетелите“."

Трябва да имате един правилен възглед за живота. Животът, това е едно цяло само по себе си. Младост и старост. Младостта е началото, старостта е краят на един завършен кръг. Младостта съответства на инволюцията до 33 години. Слизане надолу. От 33 години започва еволюцията нагоре при сегашните условия. Инволюция значи шестото число, 33 години инволюция, други 33 години еволюция, колко правят – 66 при сегашните условия.

Днес ще имаме едно музикално упражнение. Напишете с печатни букви:

МИСЛИ! ПРАВО МИСЛИ.

СВЕЩЕНИ МИСЛИ ЗА ЖИВОТА ТИ КРЕПИ.

Силата е там – щом крепиш една свещена мисъл, и тя ще те крепи. Щом не я крепиш, падането идва. Сега да турнем една мелодия. Много мелодии могат да се турят. Ще бъдете свободни при пеенето. Всяко едно правило се движи в границите на свободата. Като кажете: „Мисли!“, вашата мисъл трябва да присъства, не нещо много сериозно, но най-малко за туй, за което пеете, да мислите. Вие не се смущавайте, то е закон. Каквото е пеенето, такова е и мисленето. Мислите не се раждат съвършени. Тоест сами по себе си са съвършени, но по време и пространство изисква се време, за да се проявят. Една мисъл, като кажа, че не е съвършена, разбирам, че не се е развила.

Тази мелодия – изисква се време, за да я развием. И ако човек не се смущава... "(Учителят пее мелодия за думите: „Мисли, право мисли!“ Всички вземат участие. Постепенно се оформя една мелодия по-сполучлива.)"

Като се намирате в едно песимистично състояние, пейте бързо, ритмично, тези мисли поправят. "(Пее се и втората част: „Свещени мисли за живота ти крепи!“ – много пъти. Изпява се упражнението. Всички прави, дясната ръка на лявата страна на гърдите, после втори път, лявата ръка на дясната страна на гърдите.)"

Как чувствате, при първия или при втория случай по-лесно се пее? "(Изпя се упражнението, придружено с движения.)"

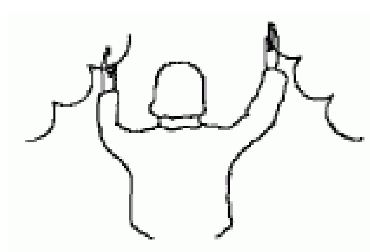
„Мисли!“ Издигаме двете ръце отпред, право надолу до гърдите.

„Право мисли!“ Ръцете настрани хоризонтално.

„Свещени мисли за живота ти крепи.“ "(При всяка дума ръцете правят подем нагоре, вълнообразно според ритмуса.)"

"Упражнението се изпява от всички с движенията няколко пъти."

"„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!“"

Тридесета лекция

на Младежкия окултен клас

6 юни 1926 г., неделя, 19 часа

София – Изгрев

Начало: 19:00

1926_06_09 Усилване на вярата
лекция пред общия окултен клас

УСИЛВАНЕ НА ВЯРАТА

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди"

Размишление

Сега ще ви дам следното музикално упражнение: Мисли, право мисли; свещени мисли за живота ти крепи! Ще съзерцавате пет минути, през което време мислено ще пеете горното упражнение.

Сега ще ви задам следния въпрос: Какво ще предпочетете, ако се намирате на брега на морето и ви предложат да си изберете като подарък – една дървена лодка за двама души или един тон злато? Когато ви гонят, т.е. преследват и трябва да се спасите, като преплавате морето, тогава вие ще предпочетете лодката. Ако никой не ви гони и сте сиромах, тогава ще предпочетете златото. Той щото често в живота ценните неща се обезценяват, а малоценните се повдигат. Когато ви гонят неприятели, лодката е по-ценна от златото. Вие трябва да преведете символите, които се крият в лодката и в златото.

Днес най-трудната наука е превеждане на символите на обикновен език. Почти всички хора до известна степен са запознати със символистиката в сънния си живот. Повечето сънища са символистически. Вие сънувате едно, а се подразбира друго нещо. Малко сънища са с буквално значение. Вие сте запознати със символистиката, но не знаете да тълкувате тези символи. За пример, какво означава конят на сън? Конят означава природния ум на човека. Ако конят е червен, черен или бял, различните цветове означават различни качества на ума. За предпочитане е да сънувате жив кон пред умрял. Умрял кон означава слаб ум, т.е. човек, който има слаб ум или почти няма ум, както казват на обикновен език. Когато някой сънува, че язди кон, това показва, че в умствения свят на човека ще стане някаква промяна, а не във физическия. Във физическия свят през това време пък ще станат други промени. За пример, ако в ума на човека стане някаква промяна във възходяща степен, а в душата му – някакво разширение, тогава и на физическия свят ще стане малка промяна – лицето на човека се изменя. Реши ли човек да заживее Божествен живот, тогава и в обкръжаващата среда ще настане малка промяна. Най-малкото, ако този човек е господар, той ще бъде изправен към слугите си и ще плаща повече, отколкото трябва. Реши ли той да не живее Божествен живот, всички негови близки, всички негови слуги ще почувстват това

положение. Слугите му ще бъдат онеправдани, защото господарят няма да им плаща дори и това, което им се пада.

И тъй, когато говорим за вярата, ние разбираме онази реална сила на ума, чрез която нещата се постигат. Ако вие схващате понятието вяра субективно, тя е безпредметна. Изобщо вяра, която не включва Любовта в себе си, тя е безпредметна. Любов, която не влиза в живота, тя е безпредметна. Живот, който не се изразява в добродетели, и той е безпредметен. Аз много пъти съм ви говорил за усилване на вярата, но сега ще ви дам едно обяснение, при какви условия се усилва вярата. Представете си, че сте попаднали в дълбок кладенец. Гледате нагоре, докато се намери някой да ви помогне да излезете оттам, но никой не дохожда. Опитвате се да излезете, не можете. Седите така отчаян и обезсърчен, когато по едно време виждате да се спуща в кладенеца едно дебело въже. Вие хващате въжето, опвате го добре и започвате да се изкачвате по него. Какво се заражда в душата ви при този случай? – Вяра. Следователно, когато дойде доброто в света, ние трябва да го опнем, да се хванем здраво за него, за да се образува връзка с Бога. Доброто не се прави във време и пространство, то е извън времето и пространството. Следователно в съзнанието на човека трябва да има непрекъснат стремеж към правене на добро. Този стремеж ни свързва с Бога, а щом ни свърже с Бога, въжето се спуща отгоре, за да ни извади от дълбокия кладенец, в който сме паднали. По този начин именно и нашата вяра се усилва. Който иска да люби, той вече е започнал от опашката на живота. Свържете ли се с Бога, и животът се проявява; прояви ли се животът, и доброто ще се прояви; щом се прояви доброто, и вярата ще се прояви.

И тъй, щом се прояви животът, проявява се и Любовта. Значи първо трябва да се роди животът, т. е. човек да се облече. И от тук под думата роден човек разбираме този, който се е облякъл в материята. Щом е роден, т. е. облечен в материя, той ще прояви и любовта. Човек на вярата може да се нарече този, който прави добро. Който не прави добро, той няма вяра. Извън доброто вярата е празна дума, но с доброто заедно вярата е сила и реалност. Извън живота Любовта е празна дума, но в живота тя е Божествена сила, която спасява.

Сега ще ви приведа част от един разказ. В древността един ученик от тогавашните школи потърсил своя Учител, да му помогне по някакъв начин, защото се чувствувал много нещастен в живота си. Той намерил Учителя си, явил се при него и му казал: "Учителю, моля ти се, дай ми някаква свещена идея, но да бъде свързана с предмет, чрез който да правя добри работи. Много съм нещастен в живота си: дето и да отида, всички ме гонят; каквото стане, все върху мене налита, не зная как да се освободя. Бял

ден не съм видял в живота си. Дай ми нещо, на което да разчитам.” Учителят му дал една малка пръчица и му казал: “Ето, вземи тази пръчица, но помни добре, че тя има два края. Ако хванеш добрия край, ще те сполетят всички добрини; хванеш ли обратния край, ще те сполетят най-големите нещастия.” Учителят му посочил, кой край да държи, като му казал да се пази много, да не хване противоположния, защото голямо зло го чака. Същевременно той му казал и две думи, които никога не трябва да забравя. Какви са били тия думи, няма да кажа. Ученикът казал на Учителя си: “Ти ми дай пръчицата, аз мога да я управлявам.” Ученикът обаче не употребил пръчицата на място, вследствие на което дошли до главата му големи изпитания. Питам: На какво е символ тази пръчица, която в дадения случай трябвало да се държи само за добрия край? Всяко благо, което се дава на човека, представя такава пръчица с два края. Ако имате знание, и то представлява такава пръчица с два края; ако имате добродетели, и те представляват такава пръчица с два края. В такъв случай човек трябва да знае, кой край на пръчицата да хване. Ако не хване края, с който може да прави добро, той ще се натъкне на големи изпитания и страдания. За да не попадне на противоположния край на доброто, човек трябва да бъде благодарен за всяко благо, което му се дава, колкото малко да е то. Скръбта и радостта също така представляват двата края на пръчицата. Когато сте скръбни, вие сте хванали опашката на благото, което ви е дадено. Хванете главата на това благо, за да дойде радостта. Това е, което Христос е изразил в стиха: “Сега скръб имате, но скръбта ви ще се превърне в радост.” Христос каза на учениците си: “Аз ще отида при Отца си, но пак ще се върна и тогава скръбта ви ще се превърне в радост.” Учениците Христови си казаха: “Щом Христос замине и нашата радост ще се свърши.” Същото казват и децата след смъртта на майката. Когато майката умре, те мислят, че и с тях всичко се свършва. Обаче, ако те повярват, че майка им пак ще се върне, скръбта им ще се превърне в радост. Нещата могат да изчезват, но могат и да се явяват. Затова казвам: Не се самозалъгвайте от привидни реалности. Има една реалност в света и тя принадлежи изключително на душата.

Сега помнете следната максима, която и друг път съм ви привеждал: хората обикновено започват добре и свършват зле; ангелите започват зле и свършват добре; а Бог винаги започва добре и свършва добре. Ето защо между човешкия и между ангелския живот трябва да се образува връзка. Ангелите започват зле, а хората свършват зле; ангелите свършват добре, а хората свършват зле. Като се съединят тези положения, ще се образува едно цяло, което показва, че става обединение с Бога. Щом знаете това, питам: Как искате да живеете вие – като ангел или като човек? Когато дойде злото, вие искате да живеете като човеци, а накрая, като дойде доброто, искате да живеете като ангели. И затова ще чуете много хора да

казват: "Сега ще потеглим малко, но дано на старини бъдем добре." Не, вие трябва да живеете по Божествено: и в началото да започнете добре, и на края да свършите добре. Дойдат ли страдания в живота ви, това е човешката страна. Обаче в страданията, т. е. през човешкото преминава и Божественото. Когато вие се радвате, ангелите скърбят, страдат. Как страдат ангелите? Когато човек яде, пие, весели се и ликува в живота си, тогава ангелът, който го ръководи, страда и пъшка заради него. Обаче дойдат ли болести, сиромашия и страдания за този човек, най-после той се обръща към Бога да му помогне; тогава пък неговият ангел се радва, че тази душа се спасява. Така седи Истината. Казвам: Дойдат ли радости в живота ви, повикайте и ангелите си заедно с вас да ядат и пият. Не дойдат ли те на вашето угощение, откажете се и вие от него. За предпочитане е да се откажете от вашите удоволствия и да страдате заедно с ангелите си, отколкото да останете сами в своите удоволствия, а ангелите ви да страдат за вас. Яде ли ангелът с вас, яжте и вие; не яде ли с вас, откажете се и вие от това ядене и останете заедно с него. Дойдат ли радостите в живота ви, бъдете заедно с ангелите си. Пожертвайте вашите временни радости за вечните блага.

И тъй, от едната страна, имате плюс – радостите в живота; от другата страна имате минус – скърбите в живота. Плюс и минус взаимно се уравновесяват. Човешкият живот в началото има плюс, ангелският в началото има минус; човешкият живот в края има минус, ангелският – плюс. Какво дават два плюса и два минуса? При умножението два плюса дават плюс и два минуса дават пак плюс. При събиране и при изваждане два плюса дават плюс, а два минуса дават минус.

Представете си, че тази вечер се иска от всички да подпишете по един чек с някаква сума, без да мислите много; интересно ще бъде да се опита всеки, каква сума най-много може да даде, без да е мислил предварително върху това. Ученикът трябва постоянно да маневрира в себе си, да се изпитва на какво е готов. В Писанието е казано: "Не съдете, да не бъдете съдени!" Това значи: който работи съзнателно върху себе си, той не трябва да съди нито хората, нито себе си за погрешките, но да знае, че зад всяка случайна погрешка се крие известно благо. Щом знаете това, не съдете, но се ползвайте от чуждите погрешки. В това отношение съществува следният закон: използвайте погрешките на хората, без да ги съдите, ако не искате да изпаднете в тяхното положение. Животът е колело: едни се качват, други слизат. Искате ли да не попаднете под закона на кармата, взимайте поука от погрешките на хората. Само съвършеният човек може да съди, а несъвършеният, като вижда погрешките на своите близки, той трябва да се помоли на Бога да не изпадне в тяхното положение. Казвам: Ако знаете дълбоките причини за погрешките на хората, вие не бихте ги съдили.

Някой запитват: "Как трябва да се живее?" Казвам: Вие трябва да живеете според разумните закони на света, в който сте дошли. Понеже днес се намирате във физическия свят, вие ще живеете според разумните закони на този свят. – "Ама ние искаме да бъдем силни." – Щом искате да бъдете силни, трябва да се упражнявате, да придобиете тази сила. Как ще се упражнявате? Представете си, че някой от вас заболее от известна болест. Той трябва да съзнае в себе си, че тази болест му е дадена като задача за разрешение, която на всяка цена трябва правилно да се разреши. Разреши ли задачата си, той ще премахне от себе си и болестта. Премахни ли болестта и силата му вече е по-голяма. Какво правите вие, като ви дойде някаква болест? Уплашите се и бързате час по-скоро да отидете при лекар. Ученикът не трябва да се страхува от нищо. Той трябва да прави маневри, да се излага съзнателно на някои малки страдания, да привикне да понася, а същевременно да прави и научни изследвания. За пример, аз често ходя около кошери и оставям да ме ужили някоя пчела. Ще кажете: "Защо се оставяте да ви жилят пчелите и после да ви се подува ужиленото място?" Интересувам се от културата на пчелите. По ужилването, по забиването на жилото им, по-плитко или по-дълбоко, аз съдя за тяхната култура. По жилото на пчелата се съди и за жилото на човека. Аз имам ред математически изчисления, как са жилили пчелите преди хиляди години и правя изчисления, как жилят днес. Освен това по надутото място съдя, каква е била по сила киселината, която едно време са изпущали и каква е киселината, която днес отделят. Това се познава по количеството на възпалените клетки. Ако не ме интересуваше този въпрос научно, аз лесно щях да се предпазя от пчелите да не ме жилят. Какво правите вие, когато ви ужили някоя пчела? Веднага взимате мерки за премахване на отока. Вие не се интересувате научно от този въпрос.

Казвам: Всичко, което се случва в живота ни, става с единствената цел да се калим, да привикнем към изненадите на живота. Ако се отнасяте съзнателно към страданията, вие ще намерите голяма философия в тях. Който не е минал по пътя на страданията, той не е развил в себе си никаква философия, никаква дълбочина. Ето защо съвременният човек не трябва да търси живот без страдания. При тези условия такъв живот е невъзможен. За в бъдеще, когато човек навлезе в Божествения живот, той ще бъде свободен от страдания, обаче докато е в тази епоха, той не може да се освободи от тях. За тази цел човек трябва да мине през ред страдания, да разбере вътрешния смисъл, който е скрит в тях.

Сега аз напълно разбирам вашите изпитания, страдания и нещастия; разбирам и трудните условия, при които живеете. Без страдания е невъзможно, както е невъзможно да ви накара някой да се качите на

Мусала и в това време да пеете непрекъснато, без да се заморявате и запъхтявате. Искате ли да пеете, трябва да се спрете, да не се качвате нагоре. Иначе да се качвате нагоре и да пеете, това са две несъвместими неща. Затова, дойде ли ви някаква мъчнотия, спрете на известна спирка за малко време и започнете да пеете. Продължите ли нагоре в мъчнотията, спрете пението. Когато слизате надолу, пак можете да пеете. При слизането е по-лесно де се пее, отколкото при качване. За вас е важно едно нещо: и при скърби, и при страдания да бъдете внимателни кой край на пръчицата да хванете.

И тъй, когато се намирате пред голяма опасност, лодката е за предпочитане пред торбата със злато. Защо? – Защото животът е по-голямо благо от златото. Спасите ли живота си, като преплавате морето с лодка, по-нататък работата е лесна: злато можете да намерите навсякъде. Обаче, преследват ли ви в морето, вие ще гледате час по-скоро да излезете на брега с лодката. Излезете ли веднъж на брега, тогава лодката не ви трябва, златото е нужно. Тъй щото, докато сте в морето и бягате от неприятеля си, който ви преследва, лодката е за предпочитане; излезете ли на сушата, злато ви трябва.

Питам: Кой е най-важният въпрос през тази, пета школна година? Не искам да отговаряте философски, но кажете ми един важен, практически въпрос, който да ви занимава тази година. (— Да правим добро). Да правите добро на хората аз разбирам така да уредите тяхното минало, че да изплатите всичките им дългове. Дълговете на хората представляват тяхното минало. Щом се уреди миналото им, настоящето влиза в своето естествено положение. И тогава трябва да се покаже на хората истинският път към бъдещето. В такъв случай всеки човек първо трябва да намери вън от себе си някакъв благодетел или пък вътре в себе си да чувствува сила и вяра, че може да ликвидира със своето минало. Щом той ликвидира с миналото, ще може разумно да използува условията на настоящето, за да може да си съгради добро бъдеще. Иначе, ако човек постоянно мисли само за това, какво ще яде и пие и как ще прекара старините си, той по нищо няма да се отличава от животните. И животните мислят за същото. Още от ранна сутрин животното започва да се грижи, да мисли отде и по какъв начин да си набави храна.

Съвременните хора си служат с разни възпитателни методи за отглеждане и възпитание на младото поколение. Най-естественото положение, което човек може да заеме при сегашното си развитие, е служенето на Бога. Тъй щото, ако искаш да помогнеш на някой човек, свържи го с Бога. Щом е свързан с Бога, той ще бъде нахранен. Не е ли свързан с Бога, той няма да бъде нахранен. Отделите ли човека от Бога, нищо не може да стане от него.

Каква е разликата между грижите, които полагаме за един вол да го отхраним и угоим, и тези, които господарят полага за своя слуга? И в единия, и в другия случай се постига едно и също нещо: и волът, и слугата хранят с цел да ги използват. Ако господарят може освен да храни слугата си, още и да го просвещава, неговите грижи имат смисъл. Някой казва: "Да имаме повечко парички да уредим живота си." Какво ще правите с тези парички? Ще си хапнете, ще си пийнете добре и ще се поугоите като говедата. В това обаче няма никаква философия. Такъв човек светия не може да стане. Той е пълничък, червеничък, само за удоволствия мисли. Червенината на неговите страни показва, че Божественото не преобладава в него. Той за всичко друго мисли, но не и за Бога, и казва: "Аз съм благодетелен човек, грижа се за сиромасите, за благото на другите." Не, това е грижа пак за себе си. Като урежда работите на другите, той едновременно урежда и своите. Казвам: Докато човек не се свърже с Бога, той не може да уреди нито своите работи, нито тия на другите хора. Свърже ли се човек с Бога, той ще знае вече не само временно, но и постоянно да урежда своите работи. Знае ли да урежда своите работи, той ще може да уреди работите и на своите ближни. Някой се заема да урежда работите и на ближните си, както и своите, защото се мисли много умен. Обаче не се минава много време, вижда, че всичките му усилия са отишли напразно.

Това нещо се забелязва и в знанието, което съвременните хора придобиват. Виждате някой млад момък, способен, паметлив, многообещаващ. Обаче, дойде ли на възраст 45—50 години, паметта му постепенно започва да отслабва, знанието му се губи и като стане 60-70-годишен старец, той изгубва всичко и минава пред хората за изветрял. Правилно ли е това? Според новото учение колкото по-стар е човек, толкова повече знания и мъдрост трябва да притежава. Старият трябва да бъде по-силен, по-мъдър и с по-големи знания от младия. Сега обаче не е така. Защо? – Защото на съвременните хора липсва връзка с Бога.

И тъй първото нещо, към което човек трябва да се стреми, е да възстанови своята вътрешна връзка с Бога. Той е имал някога тази връзка, но впоследствие тя е отслабнала. Някой ще каже: "Толкова усилия правя в живота си, толкова работя и пак нямам връзка?" Всички имате връзка, но слаба: най-малката мъчнотия, най-малкото страдание и изпитание в живота ви е в състояние да прекъсне тази връзка. Какво се иска от вас, за да усилите тази връзка? – Будност в съзнанието. Трудно е да се обясни какво значи будност на съзнанието, както и различието, което трябва да правите в степента, до която съзнанието на човека е достигнало. Често става пропукване на съзнанието, което се отразява вредно върху човека. Представете си, че съзнанието на някой човек по степен се равнява на един

тънък конец, с който може да се дигне тежест от един килограм. Това положение е добро дотогава, докато този човек има изпитания, препятствия и страдания, които се равняват на тежест един килограм. Обаче този човек расте, развива се, вследствие на което и неговите страдания, изпитания и мъчнотия се увеличават. Какво трябва да стане с неговото съзнание, за да издържи на силата и на тежестта на тези страдания? Той постепенно трябва да удвоява и утроява силата или степента на своето съзнание, за да издържи по-голяма тежест, равна на два, на три и повече килограма. Не удвои ли степента на своето съзнание, непременно в него ще стане някакво прекъсване. Това именно подразбира усилване на съзнанието. Значи съзнанието на човека постоянно трябва да се усилва. Или, казано на духовен език, светлината на съзнанието у човека постоянно трябва да се усилва. Каквото и да върши човек, навсякъде той трябва да вижда Божията интелигентност, сила, любов, мъдрост, знание. Мисълта за Божественото в човека трябва да тече у него непрекъснато като електрически ток. Всички трябва да държите в ума си мисълта за връзка с Бога, за да можете постепенно да усилвате и светлината на вашето съзнание на два, на три, на четири, на пет и на повече килограми.

Питам: Знаете ли колко струва един килограм материя от светлината на съзнанието? За пример, материята, от която светът е създаден, струва повече от цялата земя. Значи първобитната материя, от която е направена Вселената, струва почти колкото цялата слънчева система без слънцето. Тази материя е много скъпа, понеже интензивността на движението на частиците ѝ е много голяма. Оттук можете да си представите каква светлина трябва да има съзнанието, за да издържа на интензивността на тази материя. За да придобие човек тази светлина на съзнанието, той трябва да мине през страдания. Страданията, които хората преживяват, представляват ред алхимически процеси, а човешкият дух е алхимикът, който прави опити в лабораторията на човешките мозъци. Някой казва: “Не зная какво става в мозъка ми, но просто ще се пръсна.” Нищо няма да се пръсне, но ти трябва да мълчиш, да наблюдаваш как твоят професор, твоят учител, твоят дух прави опити в мозъка ти. Ученикът трябва само да слуша, да наблюдава и да учи. Рече ли да предизвика с нещо учителя си, ще понесе последствията на несполучливите опити. – “Ама не мога да търпя. Ако учителят ми постъпва с мене така, аз няма да служа на Господа, ще се откажа.” Когато ученикът се сърди на Господа, Бог го изпъжда навън. Няма по-глупаво и по-страшно положение за ученика от това Учителят му да го изпъди навън. Когато човек не иска да служи на Господа, това показва, че той има две глави. Щом има две глави, ще го изпратят в ада. Такъв човек и в ада не го приемат. Те го смятат за чудовище. Те казват: “Този човек с едната си глава служи на Бога, а с другата – на себе си.” Тогава ангелите казват: “Ние ще задържим главата, с

която служи на Бога, а другата ще изпратим в ада.” Човек не трябва да се раздвоява в себе си, да се колебае да служи ли на Бога или не. Преди всичко хората още не служат на Бога. Бог им е давал досега и знание, и сила, и богатство, и живот, но какво са направили те срещу всичко това? Те казват: “За в бъдеще, при по-добри условия на живота, ще направим нещо.”

Казвам: За да минете в новата раса, за която сте предназначени, за да се избелят дрехите ви, които тук-там имат петна, вие трябва да направите усилия още сега, при условията, при които днес се намирате. В Откровението се говори за 24 старци, облечени с бели дрехи. Отде дойдоха тези старци? Те преминаха през големи страдания в живота, чрез което се избелиха. Те минаха през земята, а съвременните хора още не са преминали земята, затова и дрехите им не са бели. Когато и вие преминете през Божествения огън и отидете на небето, там ще се видите с бели дрехи и ще се познаете. Апостол Павел казва: “Сега не знаем какво сме. Когато се яви Христос, тогава ще се познаем, ще бъдем подобни на Него.” Кога ще дойде това време. Ще кажете: “В следното прераждане.” Питам: Вие знаете ли действително кога и как ще се преродите? Направихте ли всичко, което трябваше в това прераждане? Ако вие сега не направите връзка с Бога, знаете ли какво ще бъде другото ви прераждане? В бъдещото ви прераждане ще имате съвсем нови задачи. При това то може да бъде или във възходяща, или в низходяща степен. Сегашното ви прераждане определя бъдещето. Сегашният ви живот ще послужи като основа на бъдещия, да реализирате стремежа на душата си, да се родите от вода и Дух. Всеки трябва да се роди от вода и Дух, ако иска да бъде сънаследник и Син на Бога. Докато не дойде това състояние, човек не трябва да си прави никакви илюзии. Някой казва: “Аз съм Син на Бога.” Че и циганчето може да каже, че е син на царя, но да казва, че е син на царя, е едно нещо, а в действителност да е син на царя, да тече царска кръв в него, е друго нещо. Тъй щото да казвате, че сте Синове Божии е едно нещо и в действителност да сте такива, това са две абсолютно различни неща. Тече ли Божият живот у вас, вие ще имате мисли, чувства и действия, подобни на Божиите, ще бъдете образ и подобие Божие.

Казвам: Когато някой мисли, че е Син Божий, той трябва да отговаря на това име. Когато някой казва за себе си, че е добър ученик, той трябва правилно да отговаря на всички зададени въпроси и да решава добре задачите си. Досега нито един от учениците на Школата не е издържал изпитите си както трябва. Дойде ли някое изпитание, всеки казва: “Все на мене ли трябва да се струпат тези изпитания? Все аз ли трябва да нося този товар? Все аз ли съм длъжен да страдам?” Всеки човек е длъжен да живее по Божествен начин. Не живее ли такъв живот, той ще страда. Тъй щото и

аз съм длъжен и вие сте длъжни да живеете според законите на Бога. – “Ама слабости имаме.” – Нищо от това, ще правите усилия да живеете чист и добър живот. А при това, ако си вълк, хората ще одерат кожата ти и ще си служат с нея; ако си лисица, хората ще одерат кожата и на вратовете си ще я носят; ако си вол, хората ще одерат кожата ти и цървули ще правят от нея; ако си свиня, хората ще одерат кожата ти и пастърма ще направят от нея; ако си охлюв, в тенджера ще те варят; ако си лук, ще те режат, ще те кълцат и ще те ядат.

Казвам: Каквото положение да заема човек, той преди всичко трябва да служи на Бога. Като хора, вие казвате: “Нека уредим живота си, тогава ще служим на Бога.” Няма какво да уреждате живота си. Сегашният ви живот е уреден. Сега трябва да служите на Бога – нищо повече. – Ама еди-кой си ученик не учи. – Това е безпредметно за вас; вие трябва да учите! Преди всичко вие още не знаете, дали този ученик учи или не. Вие не сте влезли в неговото сърце, в неговото съзнание, да го разберете. Аз говоря само за външните прояви на съзнанието, а що се отнася до вътрешните прояви, до стремежите на човешката душа, затова се изисква дълбоко, истинско познание. В душата се крие алхимическият закон за подмладяване; там е силата за лекуване. Когато човек реши в себе си да живее чист и свят живот, най-първо той ще се постави на ред изпитания и изкушения, да се провери неговата сила и готовност да издържи на всички изпитания в живота. Тук ще се познае как ще постъпи, дали ще критикува, или ще приеме нещата с чисто сърце като такива, които са допуснати от Бога. Ученикът няма право да критикува учителя си. И учителят няма право да критикува ученика си, но има право да констатира, че това, което ученикът върши, не е право, не носи добро и благо за самия него. Учителят може да каже на ученика си, че пътят, по който той върви, не е добър и ще му донесе лоши резултати. Учителят може да каже на ученика си: “Слушай, там, дето си ял и пил, трябва да заплатиш!” – “Нямам средства.” – “Тогава да не си ял.” – “Ама ще страдам.” – “По-добре да страдаш ти, отколкото друг. Остави на брега златото, което носиш на гърба си, и свободен влез в лодката, а онзи, който остава на сушата, нека той вземе златото.”

Сега, дето и да се намирате, вие трябва разумно да служите на Бога. Бог трябва да живее във всички хора като вътрешна светлина, като вътрешно благо. Само по този начин човек ще може да преодолее всички свои мъчнотии. Вън от това ще има падане и ставане без никакви блага. Връзката с Бога има значение и за Земята, и за Небето. Тази връзка се отнася едновременно и към материалния живот на човека, и към духовния, и към Божествения му живот. Тя представлява вливане, прииждане на Божествена светлина и в трите свята. Щом човек престъпи Божия Закон, това прииждане на енергия от Божествения свят спира. Вратите за

ангелския и за Божествения свят се затварят и човек остава само с едно голо съзнание, в положението на животно. Дойде ли в това съзнание, той вече нищо не вярва. Затова именно човек трябва да се пази да не се затворят за него вратите, отдето изтича Божествената светлина.

И тъй вярата се усилва чрез правене на добро. Като ученици, аз искам от вас да бъдете примерни във всяко отношение. Не мислете за себе си повече, нито по-малко от това, което сте. Ученикът всеки момент трябва да знае, какво именно той представлява. Щом човек съзнае една своя слабост, той може вече да се коригира и с това да придаде малко светлина на съзнанието си. Това ще го направи по-добър, отколкото е бил по-рано. Когато човек направи някаква погрешка или постъпи неправилно, той веднага изпитва мъка в душата си. Тази мъка не е нищо друго, освен жилото на пчелата, което тя забива. Тъй щото жилото на пчелата, за което често се говори, е вътрешна мярка, с която човек точно може да определи дали е постъпил правилно или не. И затова той трябва да бъде искрен по отношение на себе си. Щом усети в сърцето си някаква мъка, той трябва внимателно да извади жилото на тази мъка и да провери, колко дълбоко е забито. След това той трябва да намаже ужиленото място с нещо, за да премахне подутината и най-после трябва да вземе поука от това ужилване. Докато пчелите хапят хората, това показва, че те още не мислят добро. Престанат ли да ги хапят, те са се подобрили и стават приятели с тях. Когато пчелата жили човека, с това тя иска да му каже: “Ти трябва да ми донесеш мед.” Искате ли да не ви жилят пчелите, намажете се с мед, сладки да станете. Тогава и хората няма да ви хапят. Какъв начин знаете, за да не ви хапят хората?

Казвам: Това са символи, които вие трябва да приведете и да внесете в живота си. Ако вие не използувате благата, които Бог ви е дал, пчелата ще забие жилото си във вашето съзнание. Често хората изгубват своята вяра, надежда, любов, обезсърчават се, съмняват се, паметта им отслабва, престават да мислят и разсъждават правилно и т. н. Всички тия отрицателни качества и прояви създават в тях големи пертурбации в съзнанието им и то за нищо и никакво. Ето защо човек трябва да търси методи да се освободи от тия отрицателни състояния.

Сега важно за вас, като ученици на окултна школа, като братя и сестри, е да се надпреварвате в правене на добро и услуги един към друг. Онези пък, на които правят добро и услуги, те трябва да ценят това, което се прави за тях. И който дава, и който взима, трябва да бъдат доволни. Това е култура, това е истинско смирение. Когато слушате някой да ви разправя нещо, вие трябва да заемете положението на дете, което възприема, и след това да благодарите, че сте научили нещо. Само по този начин и стари, и млади

ще се разбират взаимно. Ако детето не слуша, както трябва, и ако старият не знае да преподаде правилно своето знание, тия души не са се разбрали.

Казвате: "Ние трябва да правим добро!" Питам: Как трябва да правите доброто? Представете си, че някой идва при вас и ви предлага една хубава круша, но по груб начин. Вие взимате крушата, обаче изпитвате едно неприятно чувство. Колкото и да сте издигнат, вие веднага чувствувате, че в даването на крушата не е вложено добро чувство. Ако този човек ви даде крушата с нежна, приятна усмивка и вие ще изпитате приятност към него.

Друг случай. Иде един човек при мене, носи ми едно писмо и ми казва: "С това писмо искам да те изпитам." – Тогава и аз ще те изпитам. Още сега да си вървиш! – "Как е възможно духовен човек да ме пъди?" – Ами как е възможно човек да изкушава и да изпитва Господа? Ако Господ ти е казал да ме изпиташ, на мене пък ми каза да те изпъдя. – "Защо трябва да ме пъдиш?" – Понеже не си разбрал Волята Божия. Щом имаш нужда от мене, ти трябваше да ми предадеш писмото и да кажеш: "Братко, имам нужда от твоята помощ. Бъди тъй добър да ми помогнеш! Оставям ти това писмо и след като го прочетеш, постъпи според както ти диктува твоята добра воля." Смирение се иска от всички. Каквото знаете, не го изнасяйте навън. Нека хората не знаят какво мислите и какво предприемате. Като видят делата ви, от тях нека съдят. Покажете силата, знанието си, дето трябва. Дойде някой болен при вас, турете ръцете си на главата му и го излекувайте; дойде някои страдащ, кажете му няколко думи, помолете се за него и му помогнете; дойде някой сляп при вас, отворете очите му; дойде някой невежа при вас, отворете пред него една книга и започнете да го учите да чете и да разбира; дойде някой млад поет при вас, не му казвайте, че трябва да пише по този или по онзи начин, но напишете пред него нещо, прочетете му го и той ще разбере кой е правилният начин за писане. Само така ще можете да покажете на хората правия път. Работите ли така, и Духът ще дойде у вас.

И тъй живеете ли по Божиите закони, ще имате нови поети, нови начини за правене добро и т. н. Да прави човек добро не се изисква много нещо. Направите ли едно добро, обърнете се към невидимия свят, към Бога и запитайте: "Бог доволен ли е от моята постъпка? Небето доволно ли е от моята постъпка? Ангелите доволни ли са от моята постъпка?" Ако никой не е доволен от вас, започнете отново да работите. Като се коригирате по този начин, най-после ще дойде ден, когато Бог ще се развесели, ще бъде доволен, че има готови хора в света да вършат Неговата воля. И между вас трябва да има готови хора, които да вършат Волята Божия.

Сега, ако ви кажа, че сте много добри, това е един метод за възпитание; ако

ви кажа, че сте лоши и от вас нищо няма да стане, това е друг метод за възпитание, друга крайност. Има едно естествено положение, в което всеки човек трябва да застане: да служи на Бога! Бог трябва да се весели у вас. Това можете да постигнете, като не внасяте никакви противоречия в Божественото съзнание. Постигнете ли това, вие ще придобиете и сила, и знание, и богатство – всичко, каквото желаете.

И тъй вие трябва да възпитавате вашите мисли, вашите желания и вашите постъпки, понеже те са живи.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

28. Лекция от Учителя, държана на 9 юни, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_06_13 Когато страданията произтичат
лекция пред специалния клас

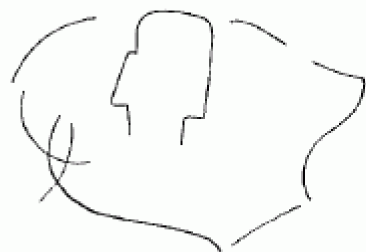
КОГАТО СТРАДАНИЯТА ПРОИЗТИЧАТ

"Верен, истинен, чист и благ винаги бъди!"

Кратко размишление. (Дясната ръка на лявата страна на гърдите.)

Коя е най-важната задача за днес? Кой час имаме сега, коя планета господства? Значи имаме 20-ия час. (Сега започва влиянието на слънцето.) Кои бяха основните мисли на миналата лекция?

Правили ли сте наблюдения някога кои предмети ви влияят най-вече. Сутрин, като станете, кои предмети правят най-силно впечатление на вашия ум. Съзнанието трябва да се възпитава, тъй както окото на един художник. Да кажем, има човек дарбата да рисува. Да кажем, ако рисува той носа.

Прилича ли на нещо? Какво могат да образуват тези линии. Човек копира живата природа. Трябва да видите онези образци, които съществуват, да може да ги копирате в своето съзнание. Известни идеи много ясно се представят в ума ви, мислите, като седнете, ще бъдете един неизточаем извор. А като седнете да пишете, не текат мислите, така както вие искате. Напишете едно предложение, заличете го, пак ходите, ходите, напишете второ – същото. Съзнанието не е още тъй будно, силно, за да задържи истинските образи. Трябва да се упражнява човешкото съзнание. Щом се заличи образът от вашия ум, идеята изчезва сама по себе си. Както при морския бряг, когато дойде вълната, заличи всичко. Вие мислите, че всичко знаете, но дойде една такава вълна на някоя друга мисъл, и не можете да намерите нито помен от предидущото. Конкретно абстрактно не можете да мислите, не само вие – най-видните философи, който и да е, отвлеченото все трябва да има някаква форма.

Например вие говорите за красивото, туй идеално красивото съществува, във вас имате идеал. Но срещали ли сте вие идеално красивото в света? Един идеално красив човек, който да отговаря на вашия идеал? Вий в ума си рисувате този идеален човек, но ако ви накара някой да го нарисувате, не можете. Тогава хората ги сравняваме с този вътрешния, идеално красивия, човек. Този образ съществува в съзнанието ви. Откъде се е

появил? По кое време? Не помните. И после не всички еднакво схващате. У всички ви центърът за хубавото, красивото не е еднакво добре развит. У някои от вас този център е много слаб. Красотата - това е известно разумно проявление на живота. Ако погледнете едно музикално съчинение, в нотите има известна красота. Ако един музикант седне, може да напише едно съчинение, да гледа да образува красиви фигури с нотите, красиво съчетание. Той може да произведе външна красота. Има ли нещо музикално тук? При необикновената музика едно гениално съчинение се произвежда.

Трябва да има едно падане, контраст трябва да има, за да бъде чувството у вас устойчиво. Това чувство трябва да има някой висок връх, по-висок от Хималаите, и вие да бъдете в подножието на тази планина. Тогава туй чувство е устойчиво. Ако се намирате в равнина, и вашите чувства са като нея, вашите чувства ще бъдат неустойчиви.

[[Картинка:MOK-05J-31-2.gif]]

Такива хора са хора на настроението. Те са като една пустиня и като дойде вътре, и премества пясъците от място на място. Настроението, това е една пустиня от пясък. Чувствата аз уподобявам на един оазис, поле, обрасналo с трева, появяват се малки буболечици. А когато вие вече говорите за обич, подразбираме долина и такива върхове. А щом говорим за идеалното, разбираме високи върхове - красиви, и съответстваща долина. Това е вече идеално.

При сегашните условия от силните контрасти ще видите какъв е животът ви. Някой път ще изпаднете в големи изпитания, ще видите дали тези изпитания произтичат от вашето естество и ако произтичат, трябва да запалите една голяма свещ, да благодарите на Господа. То показва, че вие сте силна натура. Но ако туй страдание произтича от това, че страдате заради други, не е от вашето естество, може само да съжалявате. Тогава то не е толкова голямо и може да запалите една малка свещица.

Най-първо ще знаете страданията ви произтичат ли от вашето естество. Ако страданията произтичат от вашето естество и ако радостите произтичат от вашето естество, трябва да се радвате. Това са два полюса. То са все едно и също нещо. Страданията, това са нереализирани радости. Може би вътре няма, но те са вътре във вашето естество, и пак ще ги реализирате. Някои студенти са ги късали 4 - 5 пъти, но в тези скъсани ученици се кали волята, той си каже – аз ще издържа, в моето естество има нещо по-благородно, аз ще го проявя.

Друга илюзия. Да не мислите, че страданията, които ще ви дойдат, са несъвместими с вашия ум или вашата воля. Те точно отговарят на силите ви. Каквото и изпитание да ви се даде – и радостите, и скърбите, те точно съответстват на онази стадия на вашето развитие, не мислете, че те не са навреме.

Сега допуснете, имате такова изкуство, което се занимава с негативната страна на живота. Вземете изкуството медицина. Тя е една наука, аз я намирам отрицателна. Наука, която изучава само болестните състояния на организма. Един лекар, който се е специализирал, какво печели, като попита един болен, втори, трети, целият му ум се е напълнил с такива дисхармонични образи. След като практикува 10 години този лекар, какво е спечелил? Един окултен ученик не трябва да разрешава този въпрос като външните хора, като обикновените лекари – той съвършено ще се загуби. В такъв случай такава една професия е цяло наказание. Вземете друга професия, адвокатството. Този извършил престъпление, други, трети, извъртане на закона, криене, ще иска да го оправдае. Лекарят попипа пулса на болния, вижда, че няма да оздравее, но пипа пулса, у него има желание по този или онзи начин да спаси живота му. Какво печели лекарят? Свещеникът, и той се занимава с друга една негативна страна на живота. Той обръща грешните, и той има патологически случаи. Обръща едного, ама не може да го обърне към Бога. И лекарят лекува, и не може да го излекува. Това са все болезнени състояния. Ако проповедникът може да обърне някого към Бога, да го свърже с Бога, той е спечелил – в този случай неговото реноме се повдига. И ако лекарят лекува някого, и той трябва да има тази подбудителна причина, да създаде нещо красиво в болния. Да покаже на болния защо той страда.

Например сега лекарите и свещениците нямат време да се занимават с хората, 5 - 10 минути ще се спре, ще си иде. Ако лекарят остане при един болен един час, този лекар ще му се скъса шапката, обувките, както този доктор В. , казват му: "Защо не лекуваш болните?" "Аз имам идея да оправя света. " Тогава според вас кое занятие е най-положително? Съдията, и той има едно негативно изкуство, и той се занимава с болни хора. За учителя – и той е грънчар, той има работа с неоформена пръст. За учителя има друга опасност – здравите хора да направи болни. В отрицателните изкуства стремежът е да направим хората здрави. А тези, които имат положително изкуство, в тях има опасност, че може здравите хора да направят болни.

Допуснете, че вие сте учител. Вътре в живата природа умножението не става по механичен начин. Ако един химик прави умножение, химикът може да умножава, елементите сами се умножават, сами се делят, събират,

изваждат се. Тези процеси стават, не е химикът, който прави, той сам дава директива, а молекулите се съединяват по един начин, по друг - във всеки химически процес стават четирите действия едновременно. Да кажем, химикът събира основа и киселина, след това се произвежда сол. Сега от тази сол? (Солта с друга сол може да стане взаимодействие.) При какви условия може да се умножава. Умножението става, когато се образува правилно едно съединение. Да кажем, правите съединение между кислорода и водорода. Отделните атоми като се съединяват, образува се течност, умножава се водата. В безпределното пространство отгоре съществува едно състояние, където H (водородът) и O (кислородът) се намират в друго едно състояние, едно свободно състояние. И когато тази вода тука изгуби своята жизненост, тези елементи слизат отгоре, за да обновят океана. Туй обновяване става постоянно. От слънцето има грамадно електрическо течение, което върви от север към юг и се движи по цялата повърхност на земята. Туй течение е, което върти земята около нейната ос. Туй течение, като минава през океана, то е, което обновява водата и следователно тази вода, която е изгубила жизнените си сокове, задига я и отива към слънцето. Има едно постоянно приииждаане на този девствен кислород (O) и водород (H), който обновява водата.

Забелязва се, че от някое време водата на земята намалява. Горе остава повече вода, долу – по-малко. (Правилно ли е?) Не е правилно. Всички окултисти поддържат, че има три източника на живота, които са запушени сега. (Как да се отпушат.) Няма да се отпушват. Запушени са те, затова водата се намалява. И животът се намалява. Има известно отношение между водата и тези промени, които стават в земята, стават и в човешкото тяло, понеже голяма част от тази вода образува тялото. Туй, което става в океана, става и в човешкото тяло. Много пъти хората боледуват от нямане на влага в организма. Влагата в организма образува топлината. Щом сте студени, показва малко влага, и обратното.

При сегашното състояние хората трябва да се научат как да живеят добре, за да образуват около себе си една такава здравословна струя. Защото туй течение, което идва от слънцето, е едно разумно течение. Ако живееш добре, ще привлечеш туй течение около себе си. Щом го привлечеш, ще заприличаш на оазис, и ще ти върви всичко. Природата - разумен ли си, гледа с добро око на тебе, не си ли разумен, тъпче те безпощадно. Живата природа всякога се стреми да събуди хората. И страданията не са нищо друго освен събуждане на съзнанието. Тези хора са опиянени от предметите на външния свят. Някой казва – има известна идея, която ме занимава. Следете във вашето съзнание каква е идеята, която ви занимава. Не, тя е една глупава мисъл. Седите и си казвате: "Как ще прекарам аз живота си?" Какво подразбирате? Този въпрос буболечиците са го

разрешили. Ще го прекарате или като риба, или като птица, ще го прекарате просто като някое дърво, млекопитаещо или най-после ще го прекарате като един обикновен човек, или като разумен човек. Не е въпросът да се прекара животът. Тъй не разсъждавайте, животът не трябва да се прекара.

В песента, която ви дадох (Мисли, право мисли!), има думата "крепи". Какво означава думата "крепи"? Една мисъл може ли да се крепи? (Мисълта може да крепи човека.) Крепят се неща, които са от физически характер. Туй е външната страна на живота. Крепи се тялото. Или в какво отношение можем да употребим думата "крепи"? (Болният има нужда да се крепи, детето има нужда да се крепи.) Когато известна идея свещена се слага да се крепи отвън, думата "крепи", "крепене" подразбира условия, за да могат тези идеи да се проявят. "Свещени мисли ти крепи. " Показва, че тези идеи не са укрепнали и трябва да се подхранват отвън, да се поддържа животът. Онези, които не разбират живота, казват "подхранвай". В думата "подхранвай" имате друго значение. Тя е дума, която има отношение към душевния, сърдечния живот. Крепи – той употребява волята, ръцете. Подхранва – то е на чувствата. Казваме "подхранва илюзии". Илюзиите могат ли да се подхранват? Може.

Каква беше основната мисъл? Откъде произтичат страданията – от нашето естество или отвън? Красиво е всяко разумно проявление на живота. Вие имате красивата идея, имате една мярка за красотата във вас, с която мерите нещата. Щом имате тази идея, имате разумност, тя е смешна, но разбирате тази идея. И тъй настроението съществува, понеже човек действа едновременно със своя ум и своето сърце, и своята душа, пътува. Знаете ли кога вие се обезсърчавате? Често правите екскурзии, естеството на човека е нещо обширно и когато ние посещаваме нашето естество, ще дойдем до някоя пустиня. Тогава идва лошото настроение. Казвате: "Ние нищо не сме. Нищо не струва моят живот. " Тази пустиня ще я заобиколиш, ще кажеш: "Тя принадлежи на мене. " До нея трябва да има някой океан, море, ще кажеш: "Каква грамадна работа ми предстои. " Можеш да я превърнеш в море. А вие като погледнете – аз съм бил пустинята! Не! Ще работите върху себе си! После, дойдеш до някой планински връх, забатачиш в скалите, казваш: "Какво е това, аз съм бил само скали, от мен нищо не става. " Не, ти пази тези скали, благодари! Скалите, това е гръбнакът, оттам протича всичката енергия.

Най-после влезнеш в полето, една малка градинка (обикновения живот), зарадваш се, имаш разнообразни условия да се прояви индивидуалният ти живот. Индивидуалният живот, това е едно микроскопично проявление на човешкото естество. Тъй, като гледате по-широко на живота, няма да се

обезсърчавате. Идва някой, казва: "Замота ми се главата. " Казвам: "В пустинята си. Мини Сахара с автомобил, бързо мини, не с камили. " Или качил си се на висок връх, стават бури, или зимно време – снегове към 10 - 15 метра. Не е лесно да правиш екскурзии зимно време, трябва да имаш всички приспособления.

И в живота е тъй, казват: То е лесна работа. Не, приятелю, изискват се много приготовления за живота. За една екскурзия необходимо е хубаво палто, шапка, здрави зимни дрехи. Тук, в София, преди време един гимназист ми разправяше своята опитност. Свършил и идва да го назначат. Никъде не намира служба. Взема най-после от един приятел 150 лева, купил си едно точило, закача дипломата си на него и почва да точи ножове. След три месеца изкарва пари и си плаща точилото. То е характер. Той сега отдавна е хвърлил това точило, това е един добър признак. Той казва: "Туй точило ще ми спаси положението. Пък аз не съм прост човек, свършил съм гимназия, мен не ме е срам. " Преди 10 - 15 години беше много да си завършил гимназия. То е много нещо, а сега, докато не си свършил университет, нищо не знаеш. В Америка има толкова много титли, доктори, че е нещо обикновено. Ако кажете "Em-di", това е вече много, ходил е в Европа, върнал се е, мнението му е меродавно.

Човек трябва да бъде смел, да се приготви и да си пробие път в живота. В живота има планински върхове, реки ще минете, мислите ли, че мостове са направени – много от тези реки са без мостове. По планинските върхове с автомобил няма да ходите, малки пътечки има. През пустинята ще минете. Тъй седи животът – дали ще ви е страх, или не, ще ви прекарат през там по който и да е начин. А щом ще минете, ще се вържете отсега, ще бъдете смели и решителни, тази е похвалната страна – в живота не се обезсърчавайте. Знаете ли защо богатите синове се обезсърчават повече от сиромашките синове? Богатият син, докато баща му праща 5 - 10 години хиляди левове, като спре бащата, не знае какво да прави. А онзи бедняга сам с труд си изкарва, и той минава по-лесно, извоюва, закалил се е.

Казвам, тогава богатият син е положил повече надежда в баща си, отколкото трябва. То е хубаво, че баща му е богат, но той трябва да има предвид, че баща му може да замине и той ще остане сам и ако го изкараш лице с лице с мъчнотиите, да е в състояние да се справи. И най-богатият син трябва да има едно изкуство, да знае да изкарва с честен труд прехраната си. Този труд е, докато се качиш на планинския връх. Трудът е, докато минаваш пустинята, мъчно е в пустинята – и гърлото ти ще засъхне, но на 3 - 4 дена в пустинята има оазис, изворчета, море, планински връх и като дойдеш до него, има замък – ще те поканят на гости, ще те угостят, и

ще се върнеш пак.

В ума си не трябва да държите изключително само мъчнотиите, то е крайност. Кажете, туй може да ми се случи. То е хубаво, философи може да станете, не да мислите, че само хубавото може да ви се случи. Не, туй са крайности. Човек трябва да бъде смел, решителен и разумен в живота и да знае, че едните и другите са все негови спътници. Дойде ли настроението, ще кажеш – минавам през пустинята. Дойде ли полето, тук растат моите чувства. Може би има да цъфтят в полето магарешко тръни, няма да му се сърдиш, нека расте. Ама в мен има едно некрасиво чувство, остави го да си расте. Защо ходиш да го буташ. Едно некрасиво чувство има ли право да расте в нас? На десет красиви чувства едно некрасиво чувство трябва да расте. На десет богати ученици един беден ученик трябва да мине. Такъв трябва да бъде законът.

Този x2 (хикс на квадрат) какво означава? Какво означава x (хикс)да го повишиш в квадрат? Това е усилване на неговата сила, разширение. Щом кажем x2 (хикс на квадрат), това показва едно разширение на нашата деятелност, пространството в нас се е разширило, силите, с които разполагаме, се уголемяват. Трета, четвърта степен показват, че условията, при които живеем, колкото и малко да се увеличават, то е един грамаден процес.

По някой път, когато вие се обезсърчите, как лекувате вашето обезсърчение? Ще ви помогна да разрешите този въпрос. Да допуснем, че вашият брат, баща ви, майка ви все са ви давали златни подаръци, бисери, нанизи, часовници, пръстени, кесии злато. Намерите се в затруднено положение, няколко години не ви е писал баща ви, бутнете в сандъка, намерите ги, казвате: "Не мога ли да ги превърна, аз да ги използвам?" В какво? В пари. Питам, някой, който се е обезсърчил, няма ли някой златни неща, които може да превърне. Ако вие сте съобразителен, имате туй научно проникновение, може да садите туй растение, от което се образува рициновото масло, продадете го на някой лекар, ще си изкарате разноските. Казваш: "Какво ще работя?" - Ще обработваш рициново масло. Друг казва: "Какво ще правя?" - Ще сееш фъстъци. Друг казва: "Е, обезсърчих се, какво ще правя?" - Ще сееш жито, царевица, плодни дървета.

Много от изкуствата има, като за една година може да имате резултати. Във всичките си мъчнотии трябва да мислите какво може да направите сега. Представете си, намирате се в безизходно положение и трябва да намерите какъв занаят да начени те, да може в дадения случай умно да изберете едно изкуство – тъй подходящо и навременно. Един чиновник,

уволнен, като нямало какво, започнал да прави мекици, присъединява се и жена му и правят ги хубави, по 100 - 150 лева на ден си докарва. Ето едно изкуство за една година. След една година може да научите друго изкуство.

Кое е по-хубаво, да правите мекици или да се отчайвате? Разбира се, да правите мекици. Ако ви предложа от всички изкуства, които съществуват сега, кое ще си изберете? Най-видната, най-благородната професия, коя е тя? (Доктор – смях.) Аз бих препоръчал на класа да направи един опит. Той е следният. Мнозина от вас се оплакват, че нямат работа. Сега ще съберете малко пари, ще накарате някой да почне да прави мекици, представител да бъде на класа, след като се прехрани, спечели пари или тури в касата, ще се сменяте, ще си предавате това изкуство. Някой брат, някоя сестра, тъй ще дойдете в контакт с хората. Хубаво е да правите опити. После друго изкуство, сега малко череши, да направите опит. Продаването на плодове, череши, туй е хубаво. В една малка количка за един опит, да опитате хората. Един месец е достатъчно да правите своите наблюдения. Като продавате, тогава ще добиете една опитност, която сега нямате. Вие сега казвате: "Този череши продава. " Опитайте туй изкуство, какво нещо е да продаваш череши. "Ама, ще кажете, аз не искам да продавам. " Как тъй не искаш да продаваш, а знаеш да вземаш. Някой опитва да проси. Тогава, ако не обичаш да продаваш, не обичай и да вземаш. А вземането, ти отслужваш някому, то е само една услуга. Може да му кажеш: "Колко оценяваш тези череши, взел съм ги толкова, колко ще ми дадеш?" Най-първо, може ти да поставиш цената и второ, може вие да оставите те да турят цената. И в единия, и в другия случай вие ще фалирате.

Но само при един случай няма да фалирате - ако всеки, който дойде, го посрещнете любезно, поразговорите, ще се пълни продавничката ви. Но ако кажете: "Ако искаш да вземаш – вземай, знаеш ли, аз съм свършил университет. " Аз ви казвам, едва ли в един месец ще имате един мющерия. Смирение трябва. Ще му дадеш и през деня, който мине, да остане една идея, че като се върне дома, ще каже: "Срещнах един млад момък, тъй весел, продаде ми череши, пак ще ида при него. " Може вие да започнете някое изкуство, не за постоянно, да станете бакалин, един малък опит на вашия клас направете с череши, с мекици, двама-трима души. Но не като вземете всичко, че после да го изядете, не. Вий може да го направите, аз зная – между вас има много смели. Кое е по-хубаво, да чукате камъни ли, или да продавате череши и да продавате мекици? Всички занятия имат възпитателен характер.

Когато човек придобие туй, което му липсва, той трябва да промени професията си. Ученикът в цялото свое съществуване, като вземе, трябва да

мине през всички професии. От най-ниското стъпало до най-високото. Не трябва да седите на едно стъпало. През всички стъпала, колкото и да са малки, не прескачайте. Да не се срамувате, като дойдете на долното стъпало. Вие може да си създадете някои свободни занятия. Онези, които са на работа, могат да създадат такава временна работа на някой, който няма. Пък като се разменяте 5 - 6 души, ще си почивате. Туй само като един проект. Зимъска – мекиците, сега през лятото – плодове. Мнозина от вас се оплакват: "Имаме колонисти на Изгрева, няма кой да им носи хляб." Те мислят да си хванат някои хора от света да им носят хляб и зарзават. Сега някой от вас може да каже: "Ние ще ви донесем." отвън, само да изучите света, своите вие ги знаете. Всички професии, за да се изучи външният свят, характерът на хората. Основната идея, която трябва да остане в ума ви –

Човек на своите си не може да слугува, на чужди трябва да слугува. Казвам, мекици мъчнотиите произтичат ли от вашето естество, или не? И радостите, и скърбите. Като станете сутрин, да знаете кой предмет занимава ума ви. За една седмица, като станете сутрин, забележете каква реална идея изпъква. Някои близки предмети, които са занимавали ума ви, дошли са тъй произволно като добри гости. Отбележете 10 - 15 души – ще си кажете своята опитност. В понеделник, като са станали, каква е била първата мисъл, която е дошла? Запример един казва: "Да има една чаша чай да изпия. " Друг му минава мисълта: " Да ида на баня. " Трети: "Да имам някоя хубава шапка. " И т.н. Интересно е кои идеи най-първо ще ви занимават. Кои идеи изпъкват в ума ви? Щом се събудите – първата идея! Първата мисъл, която прониква, отбележете я. Тя не произтича от вас, като гостенка идва в ума ви. Събуждате се сутрин, слушате: "Мляко, мляко... хлебаро, хлебаро!" Това е първата идея. Или дете се е разплакало, или стряскаш се от сън, два котарака се карат или чуваш птичка пее – кое е, което прониква за пръв път в съзнанието ви, ще го отбележите. Туй е един символ.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Тридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас
13-ти юни, 1926 г., неделя,19.часа, София – Изгрев

Начало: 19:00

1926_06_13 Стана плът
13 юни 1926 г
Неделни беседи
Заведоха Исуса, VIII серия (1925-1926)

СТАНА ПЛЪТ

Беседа, държана от Учителя на 13.06.[[1926]] г. в гр. София.

„И Словото стана плът.“ (Иоан 1:34)

Във всички области на съвременния културен век се забелязва едно вътрешно разширение в човешкото съзнание. Вследствие на това разширение у хората се заражда и недоволството. Вземете за пример, докато детето на някой баща е малко, той харчи малко пари за дрехи, но когато това дете започне да расте, става голям син, бащата казва: синко, мъчно се живее, ти растеш, ставаш голям и сега се харчат много пари за дрехи. Следователно, за да не се харчат толкова пари, човек трябва да расте по-малко. Та когато говорим за известни преобразования в обществото, ние разбираме един вътрешен органически процес, който налага това преобразование, това видоизменение на живота и то във всички посоки. Този процес видоизменя всичко в живота. Има хора, които вярват, че както са живели преди 2000 години, тъй ще живеят и днес. Те казват: истината е неизменяема. Да, истината е неизменяема, но тя не е още за хората. Питам ви тогава: какво отношение между истината и човешкия живот? Тази истина е само цел за човека. Тя е като една далечна звезда, при това толкова далечна, че нейната светлина едва достига в умовете на някои хора, които мъчно могат да различат, кое е право и кое е криво. И затова днес хората се запитват: кое е право и кое е криво, кое е добро и кое е зло? Аз ще ви определя от новото гледище, какво нещо е добро и какво зло. Когато човек жертва висшето, божественото, за човешкото, за нисшето, това е зло. Когато пък жертва човешкото за божественото, за висшето, това е добро. Ако един учен човек вземе статуята на някой велик скулптор, на която са изобразени най-важните неща от преди 10000 години и я направи на прах, начупи я на дребни частици, която тури в една торба за спомен на бъдещото поколение питам добре ли е направил този учен? Казвате: в тази торба се намира свещения прах на еди коя си велика статуя. Къде е тази статуя обаче? Тя е изчезнала. Смисленото в тази статуя е изчезнало, този човек носи само нейния свещен прах. И така, ние носим торби пълни с прах. В тях носим костите на светиите и свещено ги пазим. Смисленото, възвишеното, свещеното не е в тия торби. То отдавна е изчезнало. Казвате: тук се намират костите на еди кой си светия. Казвам: да, в тази праха се намира праха на еди-кой си светия. Аз разделям хората

в света на две категории. Едните са от категориите на хора, които по природа са родени да мислят право, а другата категория хора са родени да мислят криво. Сега да оставим настрана въпроса, защо едни мислят право, а други криво. Факт е, че едните мислят по един начин, а другите мислят по друг начин. На тия, които мислят криво каквото дадеш, те го счупват на прах, а каквото дадеш на другите, те съграждат от него нещо. Всеки разумен човек трябва да разбира тия два процеса, които съществуват в природата. Действително, всеки човек трябва да знае да чупи, но кога и как? Той трябва да знае да чупи онези неща, които нямат съдържание и от този прах да образува нова амалгама. Да правиш от безсмисленото нещо смислено. Тъй, както днес от парцали правят хартия и както от недодяланите камъни, правят великолепни статуи, храмове и училища, това разбирам. И тъй, словото стана плът. Върху този стих и досега още има спор в християнския свят. Казва се в Писанието: плътта и кръвта няма да наследят Царството божие. Значи, Духът и плътта у човека са в борба. Думата плът има няколко значения, но по нямане на друга дума е употребена тази именно. Ако духът е в постоянна борба с плътта, питам защо разумното слово е станало плът. Защо е избрало именно формата на плътта. Под думата плът ние разбираме живи същества, които постоянно растат и се развиват, защото има и друга плът, която постоянно се разлага. Следователно, когато се говори, че духът е в борба с плътта се разбира онази плът, която се разлага. Тъй например, сегашната наша плът се разлага. Плътта на сегашните хора умира. И днес като се разболее някой човек, скоро викат свещеници да им четат молитви, но ако вашето обоняние е силно развито, ще усетите да се отделя от тия хора нетърпима смрад. Това показва, че тия хора са се разложили. Те отдавна вече са умрели. Такъв човек постоянно се разлага и няма да мине дълго време и той ще умре. Вие казвате: човек е той. В този смисъл именно, се казва в Писанието, че грешните хора ще умрат. И всеки човек, който се разлага, който гние, постоянно се мъчи и казва, че нещо го мъчи отвътре. Как не ще се мъчиш разбира се. Ти всеки ден умираш, постепенно се разлагаш. Най-първо това разлагане започва от човешкия ум: в тебе дойде съмнение, неверие, злоба и т.н. Тогава ти казваш: аз съм свободен да мисля това или онова. Аз съм свободен да мисля, както искам. Не, човешката мисъл върви по един строго определен строго математически закон. Ти не можеш да мислиш както искаш и каквото искаш. Само глупавият човек може да мисли както иска. Разумният човек мисли само това, което е разумно. Глупавият човек казва: ама аз нали съм свободен? В какво седи свободата? Свободата на човека седи в това, в даден момент, в даден случай, да носиш толкова колкото ти е потребно, нито повече, нито по-малко. Ако вземеш повече, глупав си. Ако вземеш по-малко пак си глупав. В това отношение някой казва: аз не искам да ме морализират хората. Чудна работа! Какво нещо е морализирането? Морализирането всякога подразбира някакъв

вътрешен интерес. Когато някои хора са заинтерисовани от нещо, те искат да морализират другите. Богатите хора морализират бедните, а бедните морализират богатите. Богатият казва на бедния: синко, има Господ и той вижда всичко. Той те вижда, когато поглеждаш парите в моята каса. Знаеш ли, че освен това има дяволи, които ще те хванат и със своите шишове ще те мушкат в ада? И той горкият, трепери. После, бедният минава покрай богатия и му казва: слушай, ти трябва да ми дадеш от твоето богатство заради Господа! Твоята каса е пълна. Не ми ли дадеш и за тебе ще има мушкане. Ти трябва да приложиш закона на любовта. Тъй, се морализират хората в съвременното общество. Питам: морал ли е това? Какъв морал? Морал на богатия. Морал ли е това? Какъв морал? Морал на бедния. Този морал, който съществува от хиляди години насам, можа ли да спаси света? Не може. Когато богатите дойдат на власт, измъчват бедните и когато бедните дойдат на власт измъчват богатите. И след всичко това казват: светът ще се оправи. Кога? Когато богатите управляват. Тогава ще има и култура. Казвам: да, културата и всички нейни блага ще бъдат само за богатите. Други пък казват: когато бедните управляват тогава светът ще се оправи. Не, когато бедните дойдат на власт, тогава богатите ще осиромашеят, защото управниците ще бесят и колят по същия начин, както богатите, които са били преди тях. Същото положение ще цари. И бедните и богатите са управлявали, аз знам, какво могат да направят и едните и другите. Питате: ами тогава кой трябва да управлява? Засега има друго положение в света, то е в контрастите. Ще приведа известни факти. Ако река да ви държа дълга философска беседа в един топъл, задушен ден, всички вие ще заспите под влиянието на натрупалия се въглероден двуокис във въздуха. Нека химиците ви кажат, какво влияние оказва той върху мозъка на човека, както и върху дихателната система. Той е на мястото си. Когато въглеродният двуокис приспива скръбните хора, аз го похвалявам, но когато приспива праведните хора, аз го укорявам. Когато той приспива хора, които мразят, аз го похвалявам, но когато приспива хора, които обичат, аз го укорявам. Сега някои ще кажат: ние не трябва да ядем много, не трябва да спим много. Каква философия има в това, да не ядеш много и да не ядеш малко; да не спиш много и да не спиш малко? Хората ядат малко и умират, ядат много и пак умират. Казвате: да не ядем много, но да не постим. Добре, ами онези, които не постят, не умират ли? Значи, същественото не е в това да не ядем много или да не ядем малко. Тогава какво трябва да правим? Ще ядеш толкова, колкото ти е математически определено или позволено, защото ако внесеш една милионна част от грама повече, отколкото природата предвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъм. Къде ще стане това отравяне? В твоя ум. Господ ти дал дъщеря или син, но ти не си доволен от тях и казваш: моята дъщеря или моят син не са толкова умни. Откъде знаеш, че твоята дъщеря или твоят син не са толкова умни?

Казвате за някого: този човек не е толкова добър. Да, но вие туряте една своя максима и според нея определяте. Казвате: като богат, този човек е добър, но като сиромах, не е добър. Това, обаче не е морал. Срещам по пътя си един господин, който натоварил своята кола с много скъпоценности и му казвам: господине, аз ти желая доброто, искаш ли да ме послушаш в нещо? Какво добро ми мислиш? Казвам му: на 200 километра оттук ще срещнеш един голям планински връх и за да го преминеш, трябва да свалиш част от своя товар, да облекчиш малко тежестта на коня си, защото иначе колата ти ще се прекатури, едва ли ще можеш да преминеш този връх. Какво да правя с товари си? Половината от него хвърли, дай го на хора, които се нуждаят. Ти можеш да занесеш само едната половина. Той ми казва:: как, ти ме мислиш за глупав човек? Не, не те мисля за глупав, защото си умен човек, затова именно ти и говоря. Ако не ме послушаш, колата ти ще се разпръсне, понеже добичетата ти ще бъдат уморени. Това е за твое добро. Вие сте семеен човек, имате жена, деца, две хубави маси, два гардероба, два скрина, пълни с по 2 чифта хубави дрехи и рокли за жената, за вас, за децата, направени от най-фини английски платове, имате и много ризи и всякакви други дрехи, затова разтоварете малко вашата кола! Как? Хвърлете по едно от всичко! Колко гардероба имате? Два. Хвърлете единия! Колко скрина имате? Два. Хвърлете единия! Колко маси имате? Два. Хвърлете едната! Колко чифта дрехи имате? Два. Хвърлете единия! Защо? За да не изгубите всичко. И ние виждаме същия закон да действа навсякъде в природата. И всички сегашни нещастия в света произтичат от факта, че ние искаме да имаме много. Ние имаме ясен пример от един американски богаташ, най-богатият човек в света, Рокфелер. Как мислите, щастлив човек ли е бил той при всичкото си богатство? Не, той не е щастлив човек. Цели три години той се намирал в положението на добитъка, както нашия селянин храни добитъка си. Лекарите му забранили през това време всякаква друга храна, освен овесена чорба. Защо? Защото в ума на този човек седи мисълта за милиардите, които имал. Умът му се прегърбил от тежестта на тези пари, вследствие на което се зародила болестта неврастения, тежка и почти неизлечима болест. Явяват се при него най-знаменитите лекари в света и какви ли не лекарства му препоръчват, но не могат да го излекуват. И какво казва най-после невидимия свят на Рокфелера да прави? Казва му да остави половината от богатството си. На кого? На онези, които се нуждаят от него. Аз взимам тази идея не в ограничен смисъл, защото, каквото и да говориш на сегашните хора, все материалното разбират. Засега светът има един материален колорит, но онова мощното, великото, което не умира в човека не е материалното. Под думата материалното, ние разбираме онова, което гние, което се разлага, което умира. Същото нещо разбираме и под думата плът. А онова пък, което е безсмъртно, ние наричаме или душа, или дух, или ум. Безсмъртното е, което расте и се развива у човека.

Под мощното, силното в света разбираме словото. То става видимо, облича се в плътта, за да се организира. И днес ние виждаме съвременната химия и физика да изучават материята, но това още не е истинското й изучаване. Че имало пясъчни зрънца, това още не е изучаване. Най-първо вие ще изучавате молекулното състояние на материята. Молекулите са живи единици. После ще изучавате атомното състояние на материята, атомите са живи единици. След това ще изучавате йоните. И те са живи. Най-после ще изучавате сабйоните, които също са живи единици. Обаче, ние още не сме дошли до онова финно етерно състояние на материята, с което се свършва границата на материалния свят. Това е една отделечена област, до която един ден ще стигнете. Какво е това състояние на материята, няма да го доказвам, но ония от вас, които имат будно съзнание, един ден ще проверят това нещо. Онези, които имат заспало съзнание, ще преминат през тази област по същия начин, като някои пасажери, които преминават с експрес една хубава област, но заспиват. Питам ги: какво видяхте? Нищо. Защо? Защото заспахме. И българите често спят по треновете. Гледам някой човек пътува, но запушил цигара и уж гледа, но нищо не вижда. Той се замислил в това време, кой колко има да му дава. Този имал да му дава на еди-кое си число 5 000; онзи имал да му дава 10 000 лева и т.н. Ако пък някой е вестникар-репортьор, той току мисли, как да преувеличи някой факт та да предизвика по-голям интерес. Казват за някого: той е отличен писател-романист. Къде са онези класически романисти? Ако днес бих пресял всички романисти, не зная, колко истински романисти бих намерил. Лесно е да се намери един герой или една героиня, като тези в днешните романи. Ще намеря някое замислено лице, попаднало в едно хипнотическо състояние и ето един герой или една героиня. Казват за някого: той е много сприхав, много активен човек. Казвам: да, този човек знае само да чука камъни, да прави пясък. До сега аз не съм го видял да създаде една статуя или една хубава мисъл или едно красиво чувство. Той или пясък ще прави или друго нещо ще разваля. Казвате: този човек е много религиозен, по три пъти на ден се моли. Да, по три пъти на ден се моли, но лицето му е черно, никаква светлина не излиза от него. И като го погледнеш като че змия се свила в кесията му. Замолва го някой: господине, има да плащам една полица. Можеш ли да ми дадеш няколко лева на заем? Нямам свободно време, намери някой, който разполага с повече свободно време, той да ти услужи. Разправя се като анекдот примера за един американски богаташ, който след като чул една прекрасна неделна проповед, решил в себе си, като се върне дома си, да раздаде половината от богатството си на бедни хора. Затова, след проповедта той влязъл в своето подземие, където било скрито богатството му, но като го видял, веднага се спрял и се замислил: да давам ли или да не давам. Най-после си казал: хайде, няма какво да давам. След като решил това, желязната врата на неговото подземие се затворила и той останал

там цели 20 дни, през което време от глад умрял. В последния си час написал на една бележка: бих дал половината от богатството си на този, който би могъл в този час да ми донесе едно парченце хлебец. И вие сега, като този богаташ, седите пред своята каса и казвате: да дам ли или да не дам? След като сте слушали една прекрасна проповед или една беседа, Духът или някой ангел дойде при вас и ви казва: раздайте половината от богатството си на другите, защото с този товар вашата кола не може да се изкачи на върха. Вие отивате във вашето подземие, където са богатствата ви и казвате: да дам ли или да не дам? Но веднага в ума ви изпъкват жената, децата, роднините ви и казвате: не му е сега времето. В този момент вратата на вашето подземие се затваря и всичко с вас е свършено. Тъй става не само с грешниците, но и с всички праведни. На едно място в Писанието се казва: онзи, който стои и гледа, да гледа да не падне. И тъй Словото, което влиза във вас, аз наричам въплътяване във възходяща степен. И словото стана плът. Аз не разбирам това нещо само във физическия свят. Като разглеждам така въпроса, аз не виждам никакво растене в децата. В този смисъл, даже и у възрастния не виждам никакво растене. В повечето хора аз виждам само натрупване на материя. Казват за някого: лицето на този човек е тантуресто. В това лице аз виждам само натрупвания. Това не е никаква изработка, това не е лице, от което като го погледнеш, да диша живот, свежест. Онзи човек, у когото словото е въплътено в плътта, от него излиза благоухание. А от всички ония хора, у които словото не е станало плът, излиза една лоша, неприятна миризма. Аз зная много мъже, които се отделят от своите жени поради това, че миришат. И жени има, които се отделят от мъжете си по същата причина. Затова нещо се дава развод навсякъде по света: и в Америка, и в Англия, и в България – навсякъде. Та казвам: трябва да се стремите към истинския живот. Кой е истинският живот? В който словото божие става плът. Ние сега сме въплътени в плът. Каква е нашата цел на Земята тогава? Искаме да станем господари на природата. Не, най- първо ние трябва да станем господари на онези закони, чрез които животът се добива. В това отношение хората могат да си помагат едни на други. Ако хората вървят по новия път на живота, сиромашия в света няма да има и недоволство в света няма да има. Защо? Понеже нуждите им ще бъдат задоволени. Златото, богатството в света ще може да се привлича по същия начин, както се предават звуковите вълни по радиото. Едно време учените хора казваха, че звуковите вълни могат да се предават само по жици, обаче днес учените виждат, че те могат да се предават и без жици. Така и златото може да се пренася през въздуха. Онзи, който разбира тези закони, може да пренесе златото ти от едно място на друго и ти като отвориш касата си, ще видиш, че златото ти не е там. Вие ще кажете: как е възможно това? Аз ще ви попитам следното нещо: защо денем, след като сте доволни от нещо, вие се чувствате щастлив, богат, но след един час изгубвате всичко това?

Вие казвате: аз имам едно богатство, което никой не може да вземе и което с нищо не може да се откупи. Питам ви: къде отиде вашето богатство? Как стана това, че тъй скоро сменихте вашето състояние? Къде е вашето щастие? Настава демагнетизиране, състоянието ви се трансформира, вашата каса се отваря и богатството ви изчезва. За една минута настава беднотията и вие казвате: животът няма смисъл, аз ще се убия. Не се минава и един час, касата ви отново се отваря, златото ви се възвръща и радостта ви отново се явява. Знаете ли какъв е законът, който трансформира живота? Вие казвате: Господ ще поправи всичко. Да, но Господ не действа отвън. Когато говорим, че Господ работи отвън, ние подразбираме ангелите и всички напреднали същества, които са завършили своето развитие, които са завършили своята еволюция. Тогава откъде действа Бог? Казвате: Духът действа отвътре. Щом Бог действа чрез своя Дух отвътре, тогава сам той къде се проявява? Той крепи всичко отвътре и отвън, но сам не взима участие в нищо. Ако ви кажа, че Господ не се интересува от това, дали сте богати или сиромаси. Вие ще кажете: тогава какво отношение имаме към Бога? В Бога има друга основна идея. За да бъде Бог понятен за вас, трябва да започнете с тази основна идея, а именно да намерите истинския живот, в който няма смърт. Следователно, вие трябва да започнете с новото. Когато станете разумни, ще влезете в едно ново училище, ще влезете във връзка с Бога. И само тогава ще можете да говорите за култура, за еманципация на мъже и на жени. Аз казвам - има два вида еманципация: еманципация на жените и еманципация на мъжете. И мъжът днес е тъй зависим, както и жената. Жените трябва да се еманципират от мъжете и мъжете трябва да се еманципират от жените. И мъжът днес е тъй зависим от жената и жената е зависима от мъжа. Какво значи да се еманципират? Да дойде между тях великото, божественото и те да се слеят в едно. Те не трябва да се мразят както става днес. Мъжете и жените са само външни форми. Те са двойки, излезли от Бога. Те са словото. Тези души не трябва да се самозаблуждават. Всяка душа не трябва да мисли, че се е родила, но трябва да знае, че се е въплътила на Земята. Не е достатъчно и да знае , че е слязла от Небето, защото тогава аз ще запитам тази душа да ми каже, какво има на Небето. Ако ти идеш от света на ангелите, какво ще кажеш за тях? Че и ангелите се развиват. В света съществува една вечна еволюция на съвършенство. Всичката култура на света е дошла от ангелите. По същия начин се развиват. Те когато идват на Земята, въплътяват това, което помнят от Небето. Когато четете Стария завет, срещате там, Господ да казва на Мойсея: «Гледай да направиш Скинията тъй, както си я видял горе.» Но Мойсей не можа да направи Скинията тъй, както я видя. Под думата скиния ние разбираме друго нещо. Това подразбира да се създаде един дом, едно жилище за човешката душа. Под жилище разбирам живо тяло, в което да има място за всички, да има място и за Бога. Сега има ли място във вашето тяло за Бога? Вие

казвате, че ходите на църква. Я ми кажете, на кое място е вашата църква? Вие ще ми кажете: нашата енорийска църква е на еди-кое си място. Нашият енорийски свещеник е еди-кой си. Не, той е един наемник. Това, което вие слушате да ви проповядвам, аз не наричам още проповед. За да се въплъти една моя проповед в плът и кръв, аз трябва да я прекарам през 10 степени още. Вие казвате: този човек съвсем ни обърка умовете. Ние знаехме, че трябва да обличаме добре децата си, да се храним добре и т.н. , но сега какво трябва да правим? Моята проповед още не е разработена у вас. Сега като се върна у дома си, аз трябва да работя още върху вас, да прекарам тази моя проповед през 10 степени още. Да ви проповядвам, аз разбирам да ви дам нещо от себе си, а не да взема нещо от вас. И като се върнете дома си, да кажете: сега разбираме Бога! Тъй че това, което имате още не е проповед. Не е и проповед това, да наредя една мисъл с нейните точки, запетаи, двоеточия, дълги и къси изречения, периоди и т.н. Всички тия неща са красиви, но те представляват малки и големи спирки. Аз наричам периодите в речта малки и големи станции. Такава една голяма станция, един голям период е например Горна Оряховица. Там се спират много пътници, починат си малко, купят си нови билети и пак продължават пътуването си. Другите малки спирки са точки, запетаи, двоеточия. След ред такива малки и големи спирки се достига до Варна, където цялата глава е завършена. Тази глава се скачва в общата фигура. И тъй, разумното слово трябва да се въплъти, да стане плът. В миналата си беседа аз ви говорих за устройството на съвременното общество. Обаче, за да не изпаднете в крайност трябва да знете,че това нещо се доказва от учени хора, които са живели някога в Египет, в Персия, във Вавилон. Те знаят тия неща. От тези хора днес срещаме навсякъде по Европа, и в Англия, и в Америка, и в Германия, и в България. Аз няма да ви доказвам всички тия неща. Ако вярвате, приемете ги като верни, ако не, приемете ги като приказка. Не казвам,че трябва насила да приемете това нещо, но ето всички вие сте чели много романи, където се разправя за някой, че силно се влюбил и вие вярвате. Приятно е, че вярвате. Гледате някой художник нарисувал една много хубава картина, която може да е вярна, а може и да не е вярна, но вие я изучавате, възхищавате се от нея. Както и да е, това не е важно, но казвам: и аз и вие обичаме истината, затова не искам да ви заблуждавам, но искам да ви накарам да възприемете истината. На Земята са живели не само тия учени хора, за които ви казах преди малко, но и вие сте живели, само че мнозина от вас, като сте минавали по тия места сте спали, та сега нищо не помните. И ако сега се пробудите, мнозина от вас ще проверят тази велика истина, че са живели някога на Земята. И това е великото и красивото у нас, че ние носим опитностите на хилядите векове в своята душа. И всички добродетели, всички способности, които днес имаме са резултат на минали животи. Тези опитности са складирани днес в човешката душа. Това е словото, което сега работи. Бог не работи само

сега. Той е работил и в миналото, пък и в бъдеще ще има своето велико проявление. Та казвам: у всички ви трябва да има велик стремеж да добиете разумния, истинския живот и словото да стане плът у вас. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: какво ще се прави с тази сиромашия? Казвам: ще ви дам една тояжка и с нея ще си служите. Разправяше ми един познат следния пример, който аз ще ви предам в свои думи. Отива, един от сточните ученици при своя учител и му казва: учителю, много изпати главата ми! Моите съученици, па и всички хора около мен ме много мразят. От всички училища ме изключваха. Натеглих се вече в света. Дай ми нещо като мускали ли ще бъде, като дървче ли ще бъде, та като го хвана да мога да постигна нещо. Учителят му отговорил: аз мога да ти дам една малка пръчица, но опасността е там, че тя има две края: единият е лош край, а другият – добър. Ако ти хванеш лошия край, положението ти ще стане 10 пъти по-лошо, отколкото е сега. Нищо, ти ми дай една такава пръчица, аз ще хвана добрия й край. Учителят му казал още две думи, които аз няма да ви кажа. Дал му пръчицата и му казал: ще гледаш съзнанието ти да е будно. Ученикът взел пръчицата и тръгнал по пътя си. По едно време срещнал един човек, който му направил голямо зло. Той веднага намислил да му отмъсти по някакъв начин и хванал лошия край на пръчицата, но паднал на земята. Той отива повторно при Учителя си и му казва: кой е добрия край на пръчицата, за да хвана него. Тази пръчица не е за тебе, му казва Учителят. Тя не е за този човек, който не може да използва злото и доброто в света. Всеки човек, който не знае как да носи пръчицата не е маг. Той трябва да прегъне тази пръчица на колело и да знае кък да се движи в нея. Той трябва да застане в центъра на това колело, на този кръг и там да се движи. Според съвременната философия се казва, че в този кръг действува седмия принцип на излизане и влизане в кръга. Това са приливи и отливи в самия живот. Тия приливи и отливи се връщат много пъти към радиусите. Следователно, като дойде у вас една мисъл, трябва да знаете откъде иде тя, от периферията или от центъра на кръга. Често вие имате известни настроения, виждате един човек и казвате: този човек не ми харесва. Защо? Знаете ли, че този човек, когото вие не харесвате е много обичен на Бога? Бог гледа еднакво и на този човек и на вас. Ако той е грешник, Бог гледа еднакво и на него, както и на светията. Като ви казвам така, вие ще кажете: щом Бог гледа еднакво и на праведния и на грешния, тогава защо да се стремим към съвършенство. Не, с това искам да кажа, че когато Господ иска да повдигне света, той праща праведни хора, а когато иска да накаже света, той праща грешни хора. Ако някой апаш хване един милионер за гушата и го обере, милионерът ще каже: какво право има този човек да ме изнасилва? Ами какво право имаш ти да изнасилваш другите? Тогава и ти не изнасилвай, за да не бъдеш изнасилван. Всичката философия на живота седи в следното: като ви дойде някое нещастие, всеки от вас да може да

контролира ума си, да се проникне от онази дълбока вяра към Бога, да се зарадва и да знае, че това нещо е за добро. Дойде ти петнис тиф или друга някаква болест, при която температурата ти се повишава до 40 или до 41 градуса, да кажеш: не, аз зная че и при 41 градуса няма да умра! Ще кажете: да, но науката е констатирала, че човек при 42 градуса вече умира. Туй, което науката е доказала, още не е абсолютно вярно. Ако човек вярва, ще види, че има микроби, които и при 120, и при 200 градуса не умират. Този човешки организъм, който се разлага и гние при 42 градуса, той е едно развалено здание, за което се изисква малко нещо да рухне. Истинският човешки организъм трябва да прилича на онзи вековен дъб, който от никакви бури не се събаря, нито се разкъртва. Следователно, огънят не разрушава хората, но престъпленията ги разрушават. Казват за някого: този човек заболя от тежката болест. Температурата му се качи до 41 градуса, той не издържа и умря. Не, той не е умрял от огъня. В Писанието се казва: живото слово се е въплътило. И тъй, сегашното ни възпитание, за нашето благо и за всеки едного от нас това слово трябва да се въплъти. Всеки от вас още от днес може да започне нов живот. Като измени своя живот, с това ще измени и живота на своя народ, на своето общество и на своя дом, с което ще принесе благо и на цялото човечество. Когато Христос дойде на Земята, той видоизмени всичкото тогавашно течение и внесе в света нещо ново. Христос и до днес работи и продължава още да проповядва на хората. Той цели 2000 години вече откак проповядва. Днес само в Америка има 120 000 уста, в Англия има най-малко 72 000 уста, които проповядват все за Христа. Всички тия проповедници не проповядват тъй, както Христос иска, но той им казва: проповядвайте криво-ляво, както можете, докато дойдат хората на любовта, които ще носят магическата пръчица. Те ще внесат в живота първото правило. То е следното: когато дойдеш в дома ми, аз ще те поздравя с моята любов и ти ще ме поздравиш с твоята любов. В новата култура всеки ще има една определена стая за любещите, които като дойдат при него, той ще им даде най-хубавото легло, най-хубавия юрган и най-хубавите дрехи. Който дойде при него ще му каже: тези дрехи са за тебе. За всеки гост ще има и специално дърво с плодове. Ще каже: радвам се, че мога да ти предложа това дърво с плодове. И той ще отговори: радвам се и аз ти благодаря за тези плодове. По тях познавам, доколко съм обичан. Сега, обаче, кой от вас има специални дрехи, специални легла, специална храна и специални плодове за гостите, които го посещават? Само царете. Когато дойде новата култура, когато словото стане плът в човека, тогава ще настане най-голямата радост на Земята и Христос няма вече да казва: син человечески дойде на Земята и не намери място да подслони своята глава. Къде може Христос днес да подслони своята глава? В евангелската църква ли, в православната църква ли? Христос от памтивека и досега е все същият. Божественото начало във всички времена

се е проявявало според нуждите на човечеството като е водило човешката душа в правия път за разбиране на великата истина, която напредналите души търсят. Не е въпросът да поддържаме една или друга страна. Въпросът е всички да бъдем носители на великото божествено учение. Когато ние говорим за новото учение, някои казват за себе си: ние сме социалисти. Питам: вие, социалистите, имате ли една стая в къщата си за вашите ближни? Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме. Ама аз съм демократ. Вие, демократите, имате ли една стая в къщата си за вашите ближни? Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме. Ние сме православни. Вие православните, имате ли една стая в къщата си за вашите ближни? За в бъдеще ще имаме. Ние сме комунисти. Вие, комунистите, имате ли една стая във вашата къща за ближните си? За в бъдеще ще имаме. Някои от вас само чакат да видят, какво ще кажа за комунистите, че да кажете: той говори за комунистите. За какви комунисти? За тия, които носят парабели ли? Или за комунистите, които носят живото слово? От кои комунисти сте вие, от белите ли, от червените ли, от сините ли, от кои изобщо? Хората се различават до известна степен едни от други, но трябва да преминат известни трансформации и в религиозно, и в политическо отношение. Ще приведа следния пример: когато евреите пътуваха през пустинята, те носеха своята Скиния, разделена на части. Всеки народ или всяко племе носеше по една от тия части. И когато ги запитваха из пътя, какво носят, те отговаряха, че носят Скинията. Когато всички тия племена се събираха, всяко племе слагаше своята част на едно определено място и по този начин съграждаха Скинията. По същия начин и всяка политическа партия носи по нещо божествено в себе си . Също тъй и всяка религия носи нещо хубаво в себе си. В православната църква, например има нещо хубаво, но тя не включва в себе си само хубавото. Обаче православните казват: само ние носим божественото в себе си. Не е така. И мохамеданите, и будистите и всички религиозни хора все носят по нещо хубаво в себе си. Обаче има разлика между тях. Някои носят нещо по-хубаво от другите, но все-таки никой още не носи в себе си изключително божественото. Когато обаче, Христос дойде на Земята или когато Бог дойде да живее на Земята, тогава всички хора ще се съберат на едно място и ще видят благото, което се съдържа у всеки едного и от това благо ще направят един великолепен храм, в който ще могат да се покланят на Бога в Дух и истина. И словото ще бъде у нас живо, въплътено слово. Върху тази база сега вие можете да се лекувате. Срещам мнозина нови медици, които искат да изучават добре медицината и казват: нали трябва да лекуваме хората? Да, трябва да ги лекувате, но трябва да знаете, че лекуването им не седи само в това, да знаете устройството на тяхната костна и мускулна система. Аз нямам нищо против това, изучавайте костите, но знайте, че има живи кости, има и мъртви кости. Трябва да се изучава нервната система на човека в нейното здравословно, а не в нейното болезнено състояние. Изобщо, трябва да се

изучават здравословните състояния у човека. Какво е здравословното състояние на едно дете и дали то е здраво, лесно може да се разбере. Как? Например, дядото в някоя къща е болен, хилав, а при него спи внучето му. След известно време дядото се подобрява, а детето става хилаво. Или има случай, когато бащата на някое семейство е болен, почти на умиране, а детето здраво. Но от близкото съприкосновение настава обратния процес: бащата оздравява, а детето умира. Тогава бащата казва: Бог да прости моето дете! Аз оздравях, наистина, но то си замина. Има хора в света, които достатъчно е само да те погледнат и техният поглед да ти донесе някое голямо нещастие. Такива хора не носят нещо добро. И, ако ти си дърводелец, например, като те погледне такъв един човек, не се минава много време ръката ти се отсича. Такива хора като посетят дюкяна ти само един път цял месец след това никой не влиза в него. Казвате: какво се случи, че никой не ми влиза вече в дюкяна? Влязъл е някой от тия благообразните, от културните хора и е задигнал всичко от тебе. За в бъдеще, когато искат да назначат някъде някой учител, аз бих дал следната максима: да се избере една комисия, която да следи, какъв резултат ще произведе явяването на назначения учител между децата. Без да знае той, те ще го наблюдават три пъти във време на преподаването му. Тази комисия ще следи, какво желание ще се яви у децата му, когато излязат извън класната стая: дали те ще вземат да четат някоя книжка или ще започнат да играят и да се бият. Ако четат помежду си, значи този учител е на мястото си, но ако се бият, той е един обикновен учител. Всеки учител трябва да носи нещо свещено в ума си. А ние днес поверяваме своите деца безразборно на този или на онзи учител. Казвате: учител е този човек! Съвременните учители трябва да учат децата си, но как ще ги учат? Ако днес някой учител си позволи да изведе децата на Слънце, казват: този учител е идолопоклонец. Ако ги остави в класната стая да дишат праха, казват: това е според програмата на училището, занятията трябва да стават непременно в клас. Защо един учител да не може да изведе децата вън от училището на чист въздух за час или час и половина и там да си поиграят? Сегашните учители държат прозорците на класните стаи постоянно затворени, особено зимно време, да не би учениците им да изстинат. Че със затворени прозорци те ще изстинат по-скоро, отколкото с отворени. Ако един учител е добър, разумен, децата му не могат да заболеят. Ако пък случайно заболеят, той ще ги излекува. Същото е и с майката и с бащата. Смъртта не е в състояние да вземе детето на онази майка, която има живото слово в себе си. Децата на всяка плът, която е в разрез с Духа ще умират и ще се раждат. Ако такъв човек обърне някого към Бога, той ще умре. Та казвам: в приложението на това учение всеки трябва да бъде много искрен, да се опита докъде е достигнал в това си развитие. Как ще се опитате? Идете в някой дом, където хората са болни и ги запитайте само, дали са добре или не? Те ще ви кажат: децата ни са болни. Кажете им:

добър е Господ, всичко ще мине благополучно. Идете след една седмица пак! Ако състоянието на болните се е подобрило, вие сте от добрите хора, но ако състоянието им се е влошило, вие не сте от светиите. Ако влезете в един дом, където хората не са в съгласие, а вие намалите поне на половина това несъгласие, туй показва, че в душата ви има една свещена идея. Тя трябва да съществува тайно в душата ви, за да можете да влияете на хората за добро. Сега всички хора се плашат от нас, но аз казвам: кажете ни, от толкова време вече, как хората в света само ядат и пият, в какво състояние се намират те? Подобри ли се животът им? Те не са ли в едно хипнотическо състояние? Когато хората се убиват помежду си, това не е ли пак едно хипнотическо състояние? Когато хората се мразят, това не е ли едно хипнотическо състояние? Всичко това е една хипноза. А когато вие събуждате хората, за да извършат волята Божия, не само на думи, но на дела, това не е ли един велик акт? Тогава защо ще се плашат хората от нас? И сега седнали хората да третират въпроса, дали Христос е спасил света и какво изобщо е напраавил за него? Христос и досега още не е спасил Земята. Той спаси само тия хора, които бяха при него. Питам ви: онези, които се бият спасени ли са? Спасените са при него. Казват, че на Земята щяло да стане второ пришествие. Няма какво да става второ пришествие. То отдавна е станало. Повече от век и половина откакто става второто пришествие, но не на Земята, а горе на Небето. И там, хората около Христа са спасени. Днес, обаче, очакват спасението на Земята, очакват Христа да дойде след 200-300 години. Това нещо е станало вече. И всеки от вас като умре, или ще възкръсне или ще остане на Земята да се ражда и преражда. И сега всички хора казват, че раят бил на Земята. Какъв рай има на Земята? Ще те затворят, ще пишат всички вестници за тебе, ще ти турят какви ли не епитети и след всичко това ще кажат, че в някакви си палатки там горе в градината се вършили най- лошите работи. Откъде знаят те това нещо? Присмял се хърбел на щърбел. По този случай турците казват: човек съди за нещата от себе си. Съвременното общество не може да види нищо хубаво в нещата. Аз съм срещал добри хора и между младите, между старите, но кажат ли веднъж за някого, че е лош човек, лош става. Кажат ли за някого, че е добър човек, добър става. Среща ме един и ме запитва: ти знаеш ли какво пишат вестниците за тебе? Зная. Ами защо не им отговориш? Не съм толкова учен, за да им отговоря. В много неща можете да ме обвините, но в едно нещо не можете да ме обвините, а именно: досега още не съм подкупил пресата. И вестникарите са честни хора, пишат от убеждение. Ама от страна на други някои може да са подкупени. За другите не зная, но колкото се отнася до мен, честен съм в своите намерения. Вестникарите са най- благоразумните хора, отлични са те, много добре просвещават хората. Те са деветото колело на седмото или на осмото чудо. Каквото напишат, това става. Като вдигнат врява: война, война ще стане! И война става. Като вдигнат врява: мир, мир, ще стане! И

мирът дохожда. Като вдигнат врява, че на еди-кого си трябва да се помогне и му се помага. Като вдигнат врява, че хората трябва да станат религиозни и те стават религиозни. Каквото кажат, става. Те имат магическа сила, служат си с едно масло от най-хубавата есенция, в която има златни примеси. Като се намаже перото им с това масло, то пише и много хубави работи написва. Отдалеч още благоухае това масло. Туй не се отнася само до вестникарите, защото и те са излезли от средата на хората. Сега ние сме се отклонили от Бога, от разумния живот и продаваме най-възвишеното, най-благородното в себе си. Колко пъти досега ние сме продали най-хубавите си мисли и най-благородните си чувства. Някой казва: не може да се живее другояче. Та именно като грешиш ще умреш. Когато живееш честен живот, ти можеш да гладуваш и 10 дни, но пак ще издържиш, направете този опит. Гладувайте 10 дни и след това елате при мене. Като се подложите на този опит, чакайте да видите, дали няма да дойде някой при вас. Ако никой не дойде, аз ще бъда последният, който ще ви посети. Това е един велик закон, който работи в света, затова не се безпокойте, не се страхувайте. Младите казват: какво ще правим? Религия не ни трябва. Да, не ви трябва религия, която поробва душата, но ви трябва религия, която носи истината. Наука не ни трябва. Да, не ви трябва наука, която разваля умовете ви, но ви трябва наука, която носи мощ и сила. Трябва ви наука, която дава живот. Какъв млад е този, който се прегърбил, гръбнакът му се извил като буквата "S"? Младият човек трябва да бъде изправен като свещ. Като погледнеш някой млад човек да върви, да ти е приятно да го гледаш: да е строен, пъргав и пластичен. А тъй, видиш ли някой млад човек с наведена към земята глава, казвам: това не е млад човек. Младите казват: какво да правим, когато старите не ни приемат между тях? Защо трябва да ви приемат старите? Щом Господ ви е пратил на Земята, вие трябва да работите – нищо повече! Старите казват: ами ние какво трябва да правим? Вие, старите трябва да бъдете по-силни от младите. Ако младият вдига 100 кг., старият трябва да вдига 200 кг. А сега, младият вдига 10 кг., а старият казва: помогни ми, дядовото гръбнакът ми не държи! Аз вдигам едва един килограм. И след всичко това такъв човек минава за мъдър, главата му била пълна със знания и опитности. Не, не е пълна главата на този човек. Всеки човек, който губи своята морална и духовна сила е един морален инвалид. Здраво трябва да погледнете и вие и съвременното общество на този въпрос. Вие казвате: ние знаем тези работи. Не, не ги знаете. В истинския живот аз зная само това, в което живея. Ако кажа, че зная, какво нещо е любовта, не съм прав. За даден момент аз зная от любовта дотолкова, доколкото живея в нея. Аз обаче, съм опитал любовта във всички нейни форми. Любов, която трае ден и половина не е любов. Това е празна работа. Някой казва: умът ми се повреди от любов. Това не е любов вече. Онази любов, която прониква в душата на човека не разваля нито ума, нито сърцето му. Тя му дава мощ, светлина, сила и знание. Това е

Божествената любов. И ако тя дойде у вас, ще внесе истинския живот. Дойде ли у вас истинският живот ще внесе истинското знание. Дойде ли у вас истинското знание, то ще отвори умовете ви и вие ще знаете основно няколко езика, но трябва да изучавате и ангелския език. За това, че някои от вас знаят френски, немски, италиански, английски, даже и санскритски, аз ги похвалявам, но всички вие трябва да изучавате и ангелския език. Кой от вас е изучавал ангелския език? Първата буква на ангелския език започва с думата любов, но не тъй, както я знете на български език. В ангелския език гласните букви съставляват основните добродетели. Това, което представлява за нас принципи, в ангелската азбука съставлява гласните букви. Буквата "а" , буквата "о" в ангелския език, например, представляват известни добродетели. В ангелската азбука има повече гласни букви, отколкото в нашия език. Колко гласни букви в същност имат ангелите, няма да ви кажа. Те имат и повече съгласни. Ние, съвременните хора се стремим по възможност да опростотворим своя език. Днес всички езици са много бедни. Има много деликатни изрази, деликатни произношения, които не могат да се предадат със съвременните езици. И у птиците има особени произношения, които не могат да се предадат с нашите гласни и съгласни букви. Та когато дойде разумното слово, една велика епоха ще се създаде и знанието, което очаквате ще дойде. Знанието, което е събрано от хилядите векове ще се даде на хората. Само тогава всички ще разберете, какво нещо е човешката душа. Знаете ли какво нещо е човешката душа? Само онзи, който има душа, може да носи в себе си всичките добродетели. Няма ли човек душа в себе си, безполезно е да му се говори за възвишен и духовен живот. Ще ви приведа следния пример. Представете си, че някой учен човек нагласи един фонограф да ви говори нещо. Чрез тази плоча могат да ви се дадат хиляди обещания. Питам: всъщност какво може да направи тази плоча заради вас? Една такава игла може да ви обещае много нещо, но в състояние ли е да изпълни всичко това? Езикът на човека е една жива игла, подобна на тази от фонографа. Питам тогава: на какво прилачат всички ония хора, които обещават и не вършат нищо? Те са железни игли на фонографите. Отлични са те за фонографите, много обещават, но нищо не вършат. В плочите на фоногарфите има голямо еднообразие, а в плочите, в които има живот има и вечно разнообразие, в тях са и всичките добродетели. Следователно, когато аз обещая да направя нещо то поне пред себе си, за успокоение на моя дух, трябва да го направя, трябва да го изпълня в най-малък размер. И тъй, разумното слово трябва да се въплъти! И Писанието казва: ето, аз хлопам! Ако дойде в дома ви един велик виртуоз, това няма ли да бъде велико благословение за вас? Вие ще чуете такава музика, каквато по никой друг начин не можете да чуете. Ако дойде в дома ви един велик художник, или един велик поет, който знае истината, или един велик философ, или един велик адепт, или един велик Учител, това са епохални неща за вас, това са красивите неща в

живота ви. Ако в дома ви дойде един велик виртуоз да ви свири или ако в дома ви дойде един велик художник да ви покаже своята знаменита картина, това не е ли едно голямо благоволение за вас, което струва повече, отколкото ако бихте спечелили даже и 100 милиона лева? Питам: кое е по-хубаво, да спечелиш милиони или да чуеш песента на един велик виртуоз? И наистина, когато се обърнем към Бога и възприемем неговата любов, ние ще придобием ней-голямото благословение и за себе си и за другите. Или когато чуем гласа на един ангел, в ума на когото са складирани знанията на всичките векове, а на гърба му са турени всичките богатства на света, това не е ли друго голямо благословение за нас? Този ангел ще каже на Госода: Господи, там долу на Земята има една душа, която те обича от хиляди векове, искам да сляза малко при нея. Господ ще му разреши да слезе. И когато този ангел те посети, ти ще се зарадваш, ще се възродиш. Питам: такова едно посещение не струва ли повече от всички блага на Земята? Аз ви говоря за такава опитност, каквато всички може да имате. Вие можете да я проверите всеки ден и ще видите, че това е една велика истина. Ако живеете в тази велика истина, ще се развивате правилно. Ето защо вие трябва да се стремите към тази истина. Като ви говоря това нещо, не мислете, че аз не удобрявам вашия живот. Не, аз гледам на вас като на малки деца, които учат и казвам: много добре учите, но трябва да знаете, че след като сте издържали тази година изпита си отлично, догодина ви предстои друг изпит, на третата година трети изпит и т. н. И след като издържите ред изпити, пред Бога вие пак няма да знаете нищо. Пред него ще се намирате всякога в същото положение. Питам: какво трябва да направите тогава? Трябва да знаете, че развитието е един вечен процес, който няма свършване. В това вечно развитие е смисълът на живота, в него е всичката радост. По този начин ти ще реализираш това, за което душата ти копнее, което е скрито в нея. Някой казва: ще направя това и това, след като добия любовта. Не, важното е, какво можеш да направиш сега като я няма. Друг казва: ще направя еди-какво си, след като спечели много пари. Да, като спечелиш много пари, лесно е. Важното е, какво можеш да направиш в този момент още. Знаете ли на какво прилича вашето положение? Представете си, че вие отивате при един бакалин да купите нещо за 10 лева и му давате 100 лева, от които той трябва да върне 90 лева. Той започва да прави сметката: ето, давам ви 50 лева, обаче нищо не ви дава. Тази работа става само на думи. Давам ви още 20 лева. Колко стават? Всичко 70 лева. Ето ви още 20 лева! Дава ви тия 20 лева. Колко стават? Всичко 90 лева. И 10 лева струва покупката. Значи, всичко 100 лева. Така ли е? Така е, но бакалинът му връща в наличност само 20 лева. Уредихме ли сметката? Уредена е тя на думи. Човекът излиза от дюкяна, бърка в кесията си и намира там само 20 лева. Къде са останалите 70 лева? Ама аз предполагам, че ги върнах. Да но с предполагане работа не става. Ти трябва да върнеш тия пари. Та когато говориш за любовта, за мъдростта,

за истината, за правдата, за добродетелта, ти трябва да си ги опитал във всички техни приложения в живота. Да си опитал справедливостта, тъй както тя съществува в живота, това значи, след като срещнеш онзи твой брат, който ти е причинил най-голямото зло и страдание, да можеш да му се усмихнеш, без да ти трепне сърцето и да му кажеш: как си братко, забогатя ли? Ако не си забогатял, аз съм готов да ти услужа. Такъв трябва да бъде всеки великодушен, всеки гениален човек, който борави с правдата в живота! Казва Йоан: и словото стана плът. Благодарение на това слово, ние срещаме добри хора навсякъде в живота. Тези добри хора имат свой отпечатък. Те се срещат навсякъде по света, има ги и в България, само че не се проявяват. За сега в света са дошли онези хора, които аз уподобявам на малки деца. И наистина днес малките деца управляват и България. Отгоре казват: нека се упражняват тия деца. Обаче, наближава времето, когато праведните хора ще дойдат на Земята. Те ще вземат властта в ръцете си и ще поставят една разумна програма и в училищата, и в църквите и в обществения строй-навсякъде. Тогава всички въпроси ще се решават по един магически начин. Ние ще се намерим пред една епоха, в която затвори няма да има, болници няма да има, а от всички сегашни институти ще останат само образци, в които ще се представлява на новото поколение, как се съдили едновремешните съдии, как са проповядвали едновремешните проповедници, как са учили едновремешните учители, как са възпитавали едновремешните майки своите деца, как са търгували едновремешните търговци и т.н. Всичко това ще представлява едно голямо разнообразие от миналата култура т.е. останки от културата на 20 век. Сега, обаче, аз ви говоря за онова, което предстои да стане след 10 000 години. Дали сега ще бъде това нещо или след 10 000 години, то е едно и също нещо. Казано и свършено! Сега или след 10 000 години, това е същото. Тия 10 000 години за един ангел представляват една хилядна част от секундата. За един човек те представляват цели 10 000 години, е за една жаба представляват няколко милиарди години и т.н. Всичко това е нещо относително, но важното е словото да се въплъти в нас. Това е великото в света. И тъй, отворете умовете си, отворете сърцата си, отворете душите си за разумното слово и бъдете мощни и силни да го възприемете. Когато словото стане плът у вас, всякакво разлагане ще изчезне от вас. Днес вашата плът се разлага, затова често се срещат хора, които миришат неприятно. От идната недяла бих желал поне десет души от вас да започнат да миришат хубаво, а след една година желая всички да замиришат хубаво и Господ да каже: виждам, че от тия хора може да стане всичко най-добро. По този начин само може да се обърне колелото на живота към добро. Това може да стане когато разумното слово се въплъти у нас и когато Бог дойде да живее у нас. Тогава ще дойде новата култура, тогава ще дойде възкресението, тогава ще пеем и ще свирим без страх. Тогава всеки ще седи под своята смокиня и ще яде по колкото пъти на ден

иска, по 10, по 20 или по 100 пъти. Така корем няма да го боли, стомах няма да го боли, глава няма да го боли и той ще бъде най-честитият, най-великият човек в света. Слънцето на живота му никога няма да залязва. Тъй ще живеем в бъдеще. И след 10 000 години когато ме срещнете, ще кажете: словото, което ни проповядвахте в 20 век преди 10 000 години се сбъдна. И тъй, поздравявам ви сега с 10 000 години!

"Беседа, държана от Учителя на 13.06.[[1926]] г. в гр. София."
Книги:

Стана плът
Заведоха Исуса (Сила и Живот. Осма серия (1925–1926). Русе, 19261927)
35 беседи от 15 ноември 1925 г. до 11 юли 1926 г.

Начало: 10:00

1926_06_16 Оглашен, вярващ, ученик
екция пред общия окултен клас

ОГЛАШЕН, ВЯРВАЩ И УЧЕНИК

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди"

Размишление

Какви са отличителните качества на оглашения? Какво е вашето мнение по този въпрос? Как приемат ученика в прогимназията, в гимназията или в университета? Ученикът непременно трябва да държи някакъв изпит, за да влезе в прогимназията, в гимназията или в университета. Има известни предмети, върху които той непременно трябва да положи изпит. На същото основание какво трябва да знае оглашеният, за да влезе в окултната школа? Мнозина от вас са минали през тази фаза и те трябва да знаят какво се изисква от оглашения. Вие се стеснявате да кажете. Често хората се стесняват от неща, които ни най-малко не трябва да ги смущават, а са свободни там, дето трябва да се стесняват.

После вие трябва да знаете кои са отличителните качества на вярващия, както и тия на ученика. Ако не знаете техните качества, още на първата врата ще ви спрат, няма да ви пуснат да влезете в школата. Не е достатъчно човек да мисли за себе си, че много знае, но той трябва да се е изпитал. Ако оглашеният иска да стане вярващ, той трябва да бъде най-малко десет пъти пъден и пак със смирение да седи пред вратата, да чака момента, когато ще го приемат в школата. Някой от вас, като го изпъдят един път, вече не се връща. Някой минава за ученик, а не може да понесе нито една обида. И в старо, и в ново време, когато искат да изпитат оглашения, дали е готов да мине във фазата на вярващ, пъдят го най-малко десет пъти от школата и той пак чака пред вратата да дойде часът на неговото приемане. Ако постъпилите за ученици в школата са готови да понесат всичко, в школата ще има хармония и порядък. Трябва да знаете, че истинско знание се поверява само на достойните. Достоен е онзи, който може разумно да използува своите сили. Оглашеният трябва да знае какво може да направи във всеки даден случай. Вярващият трябва добре да познава своите добри и лоши страни; изобщо той трябва напълно да познава своето естество. Ученикът пък трябва да се ползува както от погрешките, така и от добрите качества на оглашения и на вярващия и да работи усилено за развиване на своите добродетели. Тази е задачата на ученика. Ученикът никога не трябва да мисли, че Господ ще посади наготово всички добродетели в него. Бог е вложил всичко добро в душата на човека, на когото предстои да полива, да разработва и грижливо да отглежда

посадените от Бога семенца. Представете си, че във вашата градина има посадени две круши: едната – стипчива, дребна, а другата – сладка, с едри, хубави плодове. При коя от двете круши вие бихте се спрели? Разбира се, че при хубавата круша. И затова казвам: Ученикът трябва да работи върху себе си, да придобива знания и добродетели, които да мязат на плодовете на добрата круша. Ако вашето знание и вашите добродетели приличат на плодовете на киселата круша, кой ще спре при вас да ви слуша?

Сега ще ви дам една задача, с която вие сами да проверите своите знания. Тук, на фигура 1 имате ъглите BAC и B2A2C2. Ако тези ъгли се разширяват и стесняват, коя е причината за това? Причината се крие в туй, че страните на тези ъгли се движат. Какво става с тези ъгли, ако страните им се движат в рядка или в гъста среда? Ако ъгълът BAC се движи с раменете си нагоре в гъста среда, той се разширява, става по-голям. Ако в същото положение на раменете ъгълът се движи в рядка среда, страните се свиват, вследствие на което ъгълът става по-малък; ако ъгълът B2A2C2 се движи с върха нагоре в рядка среда, той става по-голям.

Оттук можем да извадим следния закон: когато сърцето и умът на човека се движат в гъста среда, чувствата огрубяват, а мислите потъмняват. Значи огрубеят ли чувствата на човека и потъмнеят ли мислите му, той вече се движи в гъста среда, без разлика на това дали съзнава своето движение, или не го съзнава. Какво трябва да направи този човек, ако иска да излезе от това положение? Той трябва да измени посоката на своето движение. Ако у човека се зароди желание да стане красив, това негово желание се отнася към ума. Зароди ли се желание у него да има хубав обяд, това желание е присъщо на сърцето. Какво ще произведат тези две желания у човека: ще разширят ли или ще намалят неговия ъгъл на движение? Ако сте красив, всеки ще иска да вземе нещо от вас. Красотата може да се краде, вследствие на което красивият човек трябва да се брани. Грозният човек може навсякъде свободно да ходи, никой не го преследва. Обаче дайте в ръцете на малкото дете един красив диамант и вижте как ще се върне дома си. То ще се върне с празни ръце. Красотата и грозотата са символи, които вие сами трябва да преведете. Красотата е сила, която действа на повърхността; тя лесно може да се отбие. Тя е външен стимул, който действа върху душата на човека. Първо се създава външната красота, а после вътрешната. Външната красота се създава при инволюцията на човека, а вътрешната – при еволюцията. Тъй щото, ако човек при инволюцията си, т. е. при слизането си на земята, не е работил върху себе си, той ще бъде външно грозен; ако пък при еволюцията си, т. е. при качването си нагоре не работи върху себе си, той ще бъде вътрешно грозен.

Често вие очаквате да дойде някой ангел от небето, да вложи нещо у вас.

Ако сте външно грозни и вътрешно грозни, как ще може той да вложи нещо у вас? Когато учителят проповядва на ученика, той може ли да вложи в главата му всичко изведнъж? Не, ученикът трябва постепенно да възприема и да асимилира преподаденото от учителя, който всеки ден му преподава по малко. На същото основание, когато ангелът дойде при някой човек, той ще му вложи нещо, което непременно трябва да се преработи. Като казвам, че трябва да бъдете красиви, разбирам, че вие трябва да сте работили в миналото, но и днес да продължавате работата върху себе си. Човек не може изведнъж да стане съвършен. Вземете за пример, когато Захарий служеше в храма, при него дойде ангел Господен и му каза нещо, но Захарий не повярва и онемя. Значи този ангел не само, че не му придаде нещо, но му отне нещо – говора. Както виждате, ангелите са много взискателни. Дойде ли някой ангел при вас да ви каже нещо и вие не повярвате, тогава или паметта си може да изгубите или разсъдъка си, или пък може да получите удар в сърцето си и т. н. Ангелът всякога носи със себе си своята тояжка, с която достатъчно е само да се допре до сърцето ви, за да остави белег, че не сте го повярвали. Вие всеки ден преживявате тия неща. Някога изпитвате мъчения, страдания, тъмнина на съзнанието, обезсмисляне на живота, искате да бягате далеч от света, да се самоубиете и т. н. Защо сте дошли до тези състояния? – Защото не сте възприели това, което ангелът ви е преподал. Кога ученикът бяга от училището? – Когато не разбира някой предмет, а учителят му е много взискателен. Някой ученик бяга от музика, друг – от математика, трети – от геометрия, четвърти – от естествена история – все има предмети, които затрудняват учениците, и те бягат от тях. Има ученици, които никога не бягат от училище. Те са добрите ученици в класа.

Казвате: "Ние трябва да бъдем добри!" Добродетелта е една от великите науки в Небето. Знаете ли колко предмета трябва да изучава добродетелният човек? Добродетелният човек трябва да разбира езика на минералите, на растенията и на животните; той трябва да разбира езика на водата, на въздуха, на светлината и на топлината; той трябва да разбира езика на добрите хора, на светиите, на ангелите и най-после той трябва да разбира езика на Бога. В такъв случай покажете ми един добродетелен човек между вас! Велика наука е добродетелта! Тя дава подтик, импулс на човека да учи, да работи върху себе си. От Невидимия свят често изпращат Ангели да се учат на Земята и тук да държат изпитите си. Тия ангели, които са живели милиони години на Небето в хармония и съгласие с Божиите закони, като дойдат на Земята, веднага пропадат. Има милиони ангели на Земята, които се държат още за материята, не могат да издържат изпитите си. Те стават слуги на този, на онзи, докато научат уроците си. Мислите ли тогава, че с вас ще постъпят по друг начин? Тъй щото и вие като тези ангели ще слугувате на добри и на лоши господари,

ще ставате и ще падате, докато научите урока си. Казано е в Писанието: "Онзи, който стои, да гледа да не падне; онзи, който падне, да стане."

Аз ви привеждам тези примери, за да ви послужат като стимул в живота да учите и да работите върху себе си. Често вие седите като някоя богата дъщеря, добре, модно облечена, с хубава шапка на глава, с пръстени на ръцете си и чакате да дойде някой да се ожените. Най-после намери се някой момък, хареса момата и се ожени за нея. Той е добър, докато бащата на момата има пари. Умре ли бащата, възлюбеният на момата започва по десет пъти на ден да я полива със студена вода. Възлюбеният представлява външните неблагоприятни условия. Тъй щото, седите ли и чакате като тази мома вашия възлюбен, той ще дойде един ден, но ще се отнася с вас грубо, жестоко, докато най-после ви изпъди от бащиния ви дом. Не взимайте думата възлюбен в лош смисъл. Възлюбен е всеки човек, когото Невидимият свят ви изпраща като учител в живота. Той някога ще ви обича, някога ще ви мрази.

Казвате: "Господ е добър, милостив. Той ще ни избави от всякакво зло." Така е за грешниците, но вие сте вярващи, вие сте ученици, това положение не се отнася за вас. Вие трябва да работите, без да очаквате на Божията милост. Тъй щото, ако сте грешници, съгласен съм с вас, че Господ е милостив и благоутробен; ако сте вярващи, Той е взискателен към вас; ако сте ученици, Той е строг към вас. На ученика Бог казва: "Стани и свърши тази работа!" Той ще му даде следната задача: Иди да занесеш това писмо на еди-кой си беден, страдащ човек! И ти ще трябва през девет гори и планини да минеш, да намериш колибата на бедния и да му предадеш писмото в ръка. Кажеш ли, че тази работа може и друг да я свърши, ти си пропаднал в изпита си. Някой казва: "Моята задача като ученик е да обръщам души към Господа." Как ще ги обръщате? Преди години имаше един вярващ баптист, на име Трайко, който се занимаваше с обръщане на души към Господа. Как ги обръщаше той, не зная, но още на втората година всеки обърнат към Бога се обръщаше против самия Трайко. Той така ги обръщаше, като че ли червата им вадеше навън. Това не е обръщане. Да обърнеш един човек към Бога, като се стремиш за го направиш точно като себе си, това не е никакво обръщане. Да обърнеш човека към Бога значи да събудиш възвишеното, Божественото в него и да го оставиш по-нататък свободно да се развива. Този човек непременно трябва да се различава от тебе. Красотата на живота седи в пълното разнообразие. У вас разнообразието е само във време и в пространство, а всъщност то трябва да се заключава и в най-дребните прояви на живота. Виждате ли навсякъде разнообразието, вие ще привикнете да виждате и красивата страна на човека. Кое е по-хубаво: да отидете в някое общество и да видите добрата страна на хората там, или да видите само лошата им

страна? – По-добре е да виждате добрата страна на хората, отколкото лошата страна. Когато Бог създаде света, Той показа на хората доброто. Злото, лошото дойде отпосле.

Питам: Как разглеждате вие доброто и злото в света? Кое е добро и кое е зло? Представете си, че имате около 4000-5000 яйца и ги поставите един ден при добри условия всички заедно да се измътят. След три недели тези яйца ще се измътят, от тях пиленца ще излязат. Вие се радвате и отивате тук-там да се хвалите, че имате вече 4000-5000 малки пиленца; не минава много време и вие започвате да се оглеждате на една, на друга страна, виждате, че храна няма за всички пиленца. Добро ли е това, което сте направили? Какво ще стане с вас, ако приложите този закон и в живота си? Вие трябва да мислите върху тази идея. Преди да се наемете с известна работа, вие трябва да я обмислите добре. За пример много хора измътват всеки ден по хиляди мисли и желания, за които нямат храна. Тия хора изпадат в положението на този яйчар, който излюпил няколко хиляди пилци, които църкат, пищят наоколо му, но той няма с какво да ги нахрани. Тук именно се зараждат всички недоразумения, всички противоречия в живота.

Вие трябва да се заемете с изучаването на пътя, по който се разнасят вашите енергии, както и начина за тяхното трансформиране. За пример как се движи енергията във вашия мозък не знаете. Според закона на еволюцията енергията във вашия мозък се движи спиралообразно, отгоре надолу и отдолу нагоре. Днес при степента на развитието, в което се намирате, центровете, с които вие можете да влезете във връзка с Невидимия свят, още не са развити у вас. Следователно вие трябва да правите малки усилия да развиете тези центрове, за да влезете във връзка с по-високи светове. Останете ли в това положение, в което се намирате сега, вие сте осъдени на осакатяване. Затова именно всеки ден трябва да имате по една основна мисъл в себе си и то такава, която да не прилича на вчерашната. Ако не можете да развиете физическите си сили на Земята, на същото основание вие не ще можете да развиете и висшите сили на Небето. На Земята ще се развивате физически, ще упражнявате мускулите си; на Небето ще се развивате духовно, а в Божествения свят ще се развивате по Божествен начин.

Казвам: Във всяка област на живота има съответни правила, по които човек може да се развива. Например четирите струни на цигулката се настройват по специален начин: едната трябва да издава по-нисък тон, другата по-висок и т. н. Също така и всяко движение на ръката има определен смисъл. Махате ли ръката си напред, това показва, че искате да отстраните някой човек от себе си. Махате ли ръката си към вас, това показва, че викате този

човек при себе си. Всяко движение съответства на известно течение в природата. Първо човек трябва да разкопае почвата, после да посее нещо в нея и най-после да очаква тя да му даде плод. Следователно човек първо трябва да прояви вътрешна деятелност, а после да събира плодове от своята деятелност. Целият съвременен свят се занимава с физически упражнения и вие се занимавате с такива упражнения; обаче, като правите тези упражнения, трябва да знаете каква енергия излиза от всеки уд на вашето тяло и към кои центрове да я препращате. За пример вие трябва да знаете каква енергия излиза от всеки пръст на ръката, както и от цялата ръка; след това трябва да знаете към кои центрове отива и какво направление взима енергията, която излиза от ръката ви. Ученикът трябва да знае всичко това, защото в природата има закони на равновесие, които той непременно трябва да спазва. Когато човек насочи ръката си навън, с това движение той действа вече върху природата и тя му отговаря. Ако движението е неразумно, и природата отговаря по същия начин. Ако вие се почесвате трябва не трябва, и природата ще направи същото движение. Знаете ли какво значи природата да се почеше? Вие ще познаете, че природата ви е отговорила по същия начин, по който сте я предизвикали, по това именно, че на мястото, дето сте се почесали, ще излезе лишей, а косата на това място ще започне да окапва. Ако ангелът ви говори нещо, а вие се правите, че не го разбирате и се почесвате, на мястото, дето сте се почесали, ще излезе някаква бучка. Всеки лишей, всяка цирка, всяка бучка или какво и да е друго нещо по тялото, показват, че животът на даден човек е ненормален, не върви по законите на разумната природа. В това отношение природата е взискателна: и светия, и ангел да сте, ако не вървите според разумните ѝ закони, тя ще ви бутне с пръчицата си и вие ще усетите мъка. Ако сте грешник, тя няма да ви обърне внимание, но ако сте ученик или праведен човек, който съзнателно работи върху себе си, тя ще ви бутне с пръчицата си, за да отбележи, че правите грешки. Сега вие чакате да дойдат благоприятни условия за вас и се намирате в положението на майка и баща, които имат голяма мома, но всеки ден очакват да дойде нейният възлюбен. Щом момата навърши 21 година, родителите ѝ я оженват; скоро след това тя става майка, но започва да боледува. Родителите ѝ, като се намерят в безизходно положение, викат лекар, който ѝ направи операция, но с това я изпраща на другия свят. Тръгват след нея попове, родителите, близките ѝ приятели и всички я оплакват, скърбят за нейната младост.

Питам: Що е женитба? Който разбира дълбокия смисъл на женитбата, той намира, че тя представлява велика наука, едно от великите тайнства. За съзнателния ученик женитбата е посвещение. Всяка душа трябва да мине през ред посвещения, ако иска да разбере великите тайни на Битието. Ако окултният ученик не разбира женитбата като велика наука, като

посвещение, той и в рая да отиде, ще го хванат и ще го изхвърлят навън, до деветата сфера на ада. Казвате: “Ангелите са добри, те ще ни помогнат.” Казвам: От добрия човек именно трябва да се страхувате, не от лошия или от невежия. Добрият човек ще ви каже едно и също нещо 99 пъти, но ако не разберете и не изпълните, каквото ви е казал, той ще ви хване за главата и ще ви изхвърли навън. Той никога не повтаря нещата сто пъти. Това става само с учениците, но не и с грешниците. Ако ученикът си позволява да светотатства с великите и свещени работи, хващат го за главата и го сгромолясват от височината, на която се е намирал. Не си правете илюзии да мислите, че всичко ще мине по лесен начин. Ученикът трябва да има свещени мисли и чувства.

Сега аз искам да се пробуди у вас съзнанието, да разберете, че светът, в който живеете, е пълен с разумни, с напреднали същества, които следят действията на всяко живо същество и му отдават заслуженото. Ученикът трябва да има свещен трепет към знанието, та като се приближи до вратата на школата, да изпита велики и благоговейни чувства. Той трябва да бъде чист в всички свои мисли и желания. Няма ли тази чистота, не съзнава ли положението си, той не може да носи отговорност. Има грехове, които са скрити в подсъзнанието на човека, за които той не носи никаква отговорност; обаче има грехове, които той съзнава в себе си и ги крие. За тия свои грехове той не може да се освободи от отговорност.

И тъй едно от необходимите качества за ученика е чистотата. Казвате: “Ще дойде време да се постигне тази чистота, ще чакаме с търпение.” Не е въпросът в чакането, нито в отлагането на нещата. Чакането и отлагането не разрешават въпросите. Човек трябва да постъпва така, както Бог е определил. От всички се иска да изучавате великата наука на живота. Тя се заключава в придобиване на малки добродетели, които като малки нишки се сплитат в едно цяло. Малките добродетели трябва всеки ден да се прилагат към живота, за да се образуват от тях великите добродетели. Те служат като малки подтици във вашия живот. Представете си, че сте легнали да спите към 11 часа вечерта и току-що сте заспали, някой ви събужда и тихо ви пошепва: “На еди-коя си улица и еди-кой си номер живее един човек, който в този момент преживява някакво голямо разочарование и отчаяние. Иди при него и го утеши.” Вие ще кажете: “Как мога да изляза толкова късно? Сега е военно положение, ще ме хванат и ще ме затворят. При това в състояние ли съм аз да помогна на този човек?” Мислите ли по този начин, наистина стражар ще ви хване и ще ви заведе в затвора. Ако съзнанието ви е будно, и тук можете да извършите някаква работа. В затвора има хора, които са лежали цели десет години и в това време са се молили на Бога да им отвори по някакъв начин очите, да прогледат, да разберат какъв е смисълът на живота. Тъй щото, попаднете

ли между хора, проповядвайте! Казвам: Заповядат ли ви от Невидимия свят да станете, да излезете вън и да свършите някаква работа, вие не трябва много да размишлявате и да се колебаете. Станете и идете там, дето ви посочват! Дойде ли Божественото у вас, вие трябва да му се подчините. Не се ли подчините на Божественото, човешкото ще ви подчини. Щом дойде Божественото, всички хора се противопоставят, като казват, че са на особено мнение по този въпрос; дойде ли човешкото, всички се съгласяват с него. Истината създава най-големите противоречия в света, но затова пък и освобождава човека от всички негови заблуждения; човешкото пък само маже и глади отгоре сърцето и ума на човека, с което все повече и повече го заробва. Когато Христос влезе в Ерусалим, там Го посрещнаха с финикови вейки и викаха: "Благословен е този, които иде в името Господне!" После римските войници Го хванаха, биха Го, налагаха Го и след това Го разпнаха. Същият този народ, който викаше за Христа "Благословен, които иде в името Господне!", после викаше: "Разпни го!" Питам: Как ще примирите тези противоречия? И какво ще кажете за свое оправдание, като се върнете на Небето? Страданията на Христа – това е скритата страна на Христовия живот, за която съвременните писатели нищо положително не могат да кажат. След всичко това хората плачат, скърбят, че Христос, който дойде да ни спаси, пострада от самите нас. Защо Христос дойде да спаси човечеството? В това се крие велика тайна, която хората ще узнаят едва след хиляди години. Мнозина казват, че да спасиш човека, това значи да го извадиш от вода или да го нахраниш да не умре от глад. Това е частично спасение.

Питам: Като ученици от какво се нуждаете вие? – От вяра. Стремете се да не изгубите вярата си и знайте, че през каквито изпитания и да минете, в края на краищата пак няма да пропаднете: и в огън да ви турят, и във вода да ви хвърлят, и на бесилка да ви закачат, вие всичко можете да преодолеете. И целият свят да се опълчи против вас, едно трябва да знаете: от вас човек може да стане! Мислите ли обратно, вие вършите престъпление по отношение на вашата душа. Бог ви е дал условия и дарби да издържите на всички изпитания: на едно място ще ви гонят, на друго ще ви хокат, на трето ще ви презират, но вие трябва да имате вяра и силна воля, за да претърпите всичко. Каквото и да ви се случи, кажете си: "Аз зная, че това е велик изпит, които непременно трябва да издържа." От изпитанията вие ще се учите, ще се калявате. Само така ще можете да изработите характер в себе си.

Като наблюдавам учениците, и млади, и стари, виждам, че те вървят по един и същ терен. Често някой казва: "Мене никой не ме зачита, никакво внимание не ми обръщат." Мисли ли ученикът така, той счита себе си за високопоставена личност, на която трябва специално да се обръща

внимание. Той се счита за царски син. Ученикът обаче никога не трябва да забравя, че е дошъл на земята да учи и от всичко, което му се случва, той трябва да вади поука за бъдещия си живот. Казвате: "Остаряхме, побеляхме; кога ще учим?" Казвам: Що се отнася до науката, до учението, нито старостта, нито белите косми могат да бъдат пречка. – "Ама ние се отчаяхме, обезсърчихме се." – И това нищо не значи. Остаряването и побеляването се дължат на съвсем други причини. Защо остарява човек? – Защото не учи. Защо се подмладява човек? – Защото му дават условия да учи. Рече ли някой, че е стар, че е побелял, това показва, че той не иска да учи, вследствие на което са го изпъдили от училището. Разкае ли се, пак го приемат в училището, дето отново се подмладява и започва да учи. Вън от Божието училище има старост, а в Божето училище има младост.

Ние говорим за старост, когато на човека не му се учи и животът му се обезсмисля, изгубва всякаква красота. Красота има само в училището! Звездите например представляват един от предметите за изучаване в Божественото училище. Кой от вас знае имената на 19-те първокласни звезди? Тъй както звездите са поставени на небето, те имат външен, а също така и вътрешен смисъл, който трябва да се проучва. Те са поставени на известни пунктове и всяка от тях има известно съдържание според светлината си, както и според положението, което заема в съзвездието. В това отношение цялото небе съставлява велик предмет за изучаване. Казвате: "Ние сега няма да ставаме астрономи. Един ден, когато тръгнем за другия свят, тогава ще се занимаваме с небесни светила." Казвам: Тогава вие ще се разправяте с греховете си, с багажа, който носите, и няма да имате време да изучавате тези неща. Вие трябва да ликвидирате с дълговете си, ако искате да бъдете свободни, да учите. За това се изисква дълго време. Ученикът не трябва да мисли за смърт, но за учението. Който мисли за смъртта, той не е ученик. Не е позволено на ученика да мисли за старост. Неговият ум трябва да е зает с мисълта да свърши училището успешно, за да премине от по-ниска в по-висока степен. Щом мине през човешкия живот, той първо ще стане светия, после ангел, през което време ще се подмладява, ще придобива истинска красота, различна от тази на хората.

Сега, като ви говоря по този начин, не мислете, че тук, във външната школа става приемането за оглашен, за вярващ или за ученик. Този въпрос се разрешава отгоре, там става приемането и то според това, дали ще ви намерят подготвени или не. Тъй щото не е въпросът за какви се мислите вие, но важно е за какви ви считат отгоре. Доколкото зная, горе сега вие сте още оглашени. Всеки от вас трябва положително да знае какъв е. И като се определи, той трябва да знае какво се иска от него от положението, в което се намира. Казвате: "Ние сме Синове Божии." И Синове Божии да сте, и

царски синове да сте пак трябва да седнете на училищната скамейка и да учите. Какъвто е законът на Небето, такъв е и на Земята; и обратно, какъвто е законът на Земята, такъв е и на Небето. Ако царският син не учи, той и овчар не може да стане; ако пък овчарят учи, той и царски син може да стане.

Питам: Каква фигура се образува от съединението на двата ъгъла B2A2C2 и BAC (фиг.2) – Паралелограм. Значи тук се образуват две течения: долно – инволюционно и горно – еволюционно. Този паралелограм показва изминатия път на тези две течения както в природата, така и в живота. Ъгълът BAC е път на инволюция, а ъгълът B2A2C2 е път на еволюция. Следователно, когато ученият види един квадрат, той подразбира, че тук са работили и двата закона – на инволюция, и на еволюция. Квадратът е поле на противоположно действащи сили, едни от които слизат, а други се качват. Върховете в квадрата са допирни точки на тия сили. Двата ъгъла в квадрата са ъгли на доброто, а другите два ъгъла са на злото.

Следователно, когато човек се намира в квадрата, у него се явяват желания на противодействия. Обиди ли ви някой, вие сте в квадрата. Мрази ли ви някой, вие пак сте в квадрата. Попаднете ли в тази сила на противодействие, вие трябва да приложите търпението си и ако Божественото у вас вземе надмощие, правилно ще разрешите задачата си. Не вземе ли Божественото надмощие в човека, той ще се гневи, ще се съмнява, ще губи вярата си и ще каже: Не искам вече да посещавам училището, не искам да посещавам тази църква или това общество и т. н.

Казвам: Вие сте ученици и каквото да ви се случи, трябва да се учите. Докато сте в Школата, вие никому не трябва да се сърдите, нито можете да мислите, каквото искате. Излезете ли от Школата, свободни сте да мислите и да правите, каквото искате. Разумният човек не мисли, каквото иска, но мисли това, което е право. Глупавият човек мисли всичко, каквото му дойде на ум. Каже ли някой, че може да мисли, каквото иска, този човек е глупав – нищо повече. Когато човек иска да разреши един въпрос правилно или когато иска да разреши мъчнотиите си правилно, той трябва да избере и съответни методи за тяхното разрешение. Ученикът трябва да знае всеки ден, какво е възможно той да постигне. Всеки ден има и свои възможности. За правилното разрешение на една задача има само една възможност, но в тази възможност има много отклонения. Задачата на ученика е в тия отклонения именно да намери правия път към дадената възможност.

Някой казва: “Условията на живота са тежки, те ни заставят да постъпваме по един или по друг начин, макар и неправилен.” Казвам: В каквото

положение и да е, каквато професия и да има ученикът, той е в състояние да се домогне до тази възможност. Ако не би бил в състояние, не биха му я дали. За пример нека вземем една от благородните професии на човека – учителството. Каква възможност има учителят? Единствената възможност, която му е вложена, е да всади в учениците си Светлина, и то колкото може повече. Без Светлина знание няма. Първото нещо е човек да има Светлина върху тъмните точки, които го смущават. Тъмнината трябва да се огради със Светлина. Ако в мислите на човека се породят ред противоречия, те представляват нещо подобно на зародиши, които в силата на необходимостта ще се измътят, ще се развият. Те са резултат на кармически връзки от миналото. Вие не можете да се освободите лесно от кармата, но затова трябва правилно да я разрешите.

Представете си, че вие се срещате с човек, който ви мрази. Тази омраза има произход от далечното минало. От хиляди години насам този човек ви мрази и търси някакъв начин на ви отмъсти. Тази омраза се дължи на това, че някога, в миналото си може би сте го убили и той сега иска да ви отмъсти. Обаче така се нарежда, че той не може да ви срещне на Земята: когато вие сте на Земята, той е в другия свят; после той слиза на Земята, вие сте в Невидимия свят. И така с хиляди години той ви търси, докато най-после ви намира на Земята, хваща ви за яката и казва: "Сега вече мога да си отмъстя!" Той изважда ножа си и иска да ви убие. Вие веднага трябва да се смирите, да съзнаете погрешката си и да кажете: "Добре, ти разполагаш с моя живот. Ето, аз съм готов цял живот да ти слугувам, а ти да ми станеш господар." Кажете ли му така, той веднага скрива ножа в ножницата си, а вие туряте престилката, ставате негов слуга за цял живот. Като послугувате на новия си господар няколко години добросъвестно, честно, той започва да ви обиква, става доволен от вас и ви предлага да станете негов съдружник. През времето, докато сте съдружник с него, той дели богатството си с вас наполовина и след време се разделяте братски, приятелски.

Този е един от примерите на лоши отношения, но има случаи, дето някой човек с хиляди години търси някого да му отблагодари за някакво голямо добро, направено от него в миналото. За пример някой човек е пожертвал живота си за друг и след това се разделят. Обаче този, на когото е направено това голямо добро, като дойде отново на Земята, той иска да благодари на своя благодетел и започва да го търси. Хиляди години го търси и не може да го намери: когато той е на Земята, благодетелят му е в Невидимия свят, после той отива в Невидимия свят, а благодетелят му слиза на Земята. Най-после и двамата се срещат на Земята. Този, на когото е направено доброто, хваща своя благодетел за яката и му казва: "Слушай, не зная защо, харесвам те, обичам те, искам да те направя свой наследник,

да те осиновя. От толкова години търсих подходящо лице и най-после тебе намерих." – "Добре, нямам нищо против, ще ти стана син, а ти – мой баща. Като остарееш, ще те гледам като син." Какво подразбирате под думите, че ще гледате някой човек на старини? Това значи, че тези двама души ще се разговарят на Божествен език. Бащата ще говори за своите опитности и добродетели, които е развил през вековете, а синът ще разправя за своята младост, за красивото и хубавото в живота, за Божията Мъдрост, Истина и Любов. Няма по-красиво нещо от това двама души да обменят мисли за красивото, за възвишеното и за благородното в света.

Сега тия, идеи трябва да залегнат в ума ви, да станат живи, плът и кръв за вас. Вие слушате и си казвате: "Дали тия неща са верни или не?" Оглашеният и вярващият могат да се запитват кое е вярно и кое не, но ученикът, като слуша, трябва да каже: "Всичко, което Учителят говори, е вярно." Оглашеният и вярващият допущат нещата, те изказват и съмнения, но ученикът не може да се съмнява. Докато човек се съмнява, той не може да учи. Ако ученикът допусне, че професорът говори неверни неща, той вече престава да учи, престава да е ученик. Той трябва абсолютно да вярва в думите на професора си. Даже и днес, като се преподава официалната наука на учениците, те вярват в думите на своите учители и след време, когато се окаже, че известни факти не са верни, тези ученици дълго време трябва да се убеждават, че има някаква грешка в техните знания, докато най-после се убедят, че е така. Те казват: "Как е възможно този учен да е направил някаква грешка? Това е математика, това е геометрия, може ли да се правят погрешки?" Ако вярата е необходима за официалната наука, колко по-необходима е тя за Божествената наука, дето съмнението е изключено сто на сто. Усъмни ли се човек, той се намира вече в гъстата материя, в закона на инволюцията. Защо човек не трябва да се съмнява? – За да влезе в закона на еволюцията.

И тъй, съмнявате ли се, вие започвате постепенно да слизате, докато дойдете до дъното на гъстата материя и след това трябва да минат хиляди години, за да започнете да се изкачвате. Не се ли съмнявате, вие се изкачвате нагоре, към Бога и започвате да еволюирате. Тъй щото, когато се говори, че съмнението трябва да се изхвърли навън, това твърдение има своя научна база. Някой седи, мисли, очаква нещо особено и казва: "Този предмет, върху който сега се разисква, не е толкова важен." Да, предметът не е толкова важен, но паралелограмът е много важен. Аз мога да направя този паралелограм толкова интересен за вас, че и денем, и нощем да говорите за него. Той може да оживее в съзнанието ви. Представете си, че страните на този паралелограм са направени изключително от скъпоценни камъни и на някои от вас дам по една от тия страни. Питам: Няма ли да бъдете благодарни от този паралелограм? Ще бъдете

благодарни, защото той ще ви осигури за цял живот. Този паралелограм ще осигури живота даже на четирма души. Какво би било, ако с написването на една от неговите страни, вие имате вече линия, образувана само от диаманти? Вие ще бъдете в положението на маг, който всичко може да направи.

Магът се отличава от обикновените хора по това, че каквото каже, той може да го направи. Ако поиска плодове, плодове ще дойдат; ако поиска скъпоценни камъни, и те ще дойдат. Само с една дума той ще може да достави на когото и да е скъпоценни камъни. Ще му каже: "Отвори ръката си!" Той отваря ръката си и вижда в нея един хубав скъпоценен камък. После ще му каже: "Затвори ръката си." Той затваря ръката си и камъкът изчезва. Магът е силен: каквото каже, всичко му се подчинява. Колкото вашата мисъл да не е силна и вие можете да направите много нещо. За пример, често вие казвате: "Това нещо няма да стане." Кажете ли така, и камъкът изчезва от ръката ви. Кажете ли: "Ще бъде това нещо" – и камъкът е в ръката ви. Някой сънува, че е цар, че седи на трон, облечен с великолепна мантия и с корона на глава със скъпоценни камъни, от двете му страни стража, а той само заповядва. Събуди ли се сутринта, всичко това изчезва и той започва да се съмнява, дали наистина беше цар, или е сънувал. Щом се усъмни, всички неща пред него изчезват. Значи той беше маг на сън само, а сутринта изгуби силата си. Ако вие, като ученици, бихте повярвали, че сте цар, сутринта, като се събудите, наистина ще бъдете цар. Това зависи от силата на вашата мисъл.

Казвам: Бог прави нещата обективни, видими отвън и вие трябва да имате същата сила, макар в микроскопически размер, за да има какво да работите. Имате ли тази сила, страните на паралелограма могат да оживеят, да станат само от скъпоценни камъни. Ако имате тази сила в себе си, вие ще можете всеки ден да привличате по една хубава мисъл от Невидимия свят, да я разработвате и задържате в ума си. Ще си кажете: "Мисълта, която днес възприех, ще я задържа в себе си и ще я поставя на специално място." След това, като отворите ръката си, действително ще намерите там скъпоценния камък – мисълта. Усъмните ли се, и скъпоценният камък – мисълта – изчезва.

Учениците на окултната школа през всички времена и епохи са имали един и същ характер – те са хора на абсолютната вяра, без никакви съмнения. Те се познават всички помежду си и се обичат. Не се ли обичат, те не са ученици – нищо повече. Същото може да се каже и за вас: щом се усъмните, вие не сте ученици; вие сте оглашени. Отношенията на Учителя към ученика са едни, към вярващия са други, а към оглашения – трети. Отношенията на Учителя към ученика са Божествени. Ако ученикът обича

Учителя си и Учителят го обича; ако ученикът не се съмнява в Учителя си, и Учителят не се съмнява в него. Това е Божествен закон. Когато Учителят обича ученика си, той дава нещо от себе си. Когато ученикът обича Учителя си, и той дава нещо от себе си. Господ казва: "Ще скрия лицето си от ленивите ученици и те ще останат в тъмнина." Всеки човек има тази опитност: един ден е в светлина, а на другия ден е на дъното на ада, в тъмнина. Тогава той започва да се запитва: "Аз ли съм или не съм?" Цял ден ходи натук-натам, мъчи се, страда и казва: "Не вижда ли Господ как страдам?" Господ го пита: "Научи ли урока си?" Същото прави и ученикът: той плаче, пъшка и се чуди как учителят му не вижда колко много страда! Той казва: "Сърцето ми ще се пукне от мъка!" С пукане на сърцето урок не се учи. Сърцето трябва да бъде здраво, да издържа, а ученикът трябва да научи урока си! Докато не научи урока си, учителят няма да го погледне. Така трябва да мисли ученикът и да не се поддава на никакви настроения. Настроението е пустиня в живота. Доброто желание е поле, обрасло с трева, а идейният живот е планинско място с хубави градини и извори, дето птички пеят, деца играят, хора се разхождат и приятелски разговарят. Такъв трябва да бъде и вашият живот! В ума ви всеки ден трябва да има нещо красиво, хубаво, за да превръщате и най-лошите условия в добри. Само по този начин можете да напредвате.

Като дойдете другия път в клас, ще направим следния опит: Ще излезе един от вас, който е мрачно, песимистически настроен, бил той от оглашените, от вярващите или от учениците, а след това ще накарам да излезе друг някой, който знае много, и ще го накарам да прекара ръцете си върху главата на отчаяния, да видим ще може ли да измени настроението му.

Сега, като ви наблюдавам, намирам, че всички се нуждаете от повече вяра. Всички несъгласия, раздори, съмнения, подозрения, сиромашия и ред още отрицателни състояния у човека се дължат все на слаба вяра. Силната вяра произвежда изобилие. Ако хората на някое общество имат силна вяра, между тях ще излязат много учени. Дето има вяра, всичко расте; дето няма вяра, всичко умира, съхне. Наблюдавали ли сте например в кой месец у детето се събужда вярата? В кой ден ученикът добива вяра в учителя си? Започне ли учителят да преподава трудни задачи и да ги решава, в ученика са заражда мисълта, че учителят знае много и от този момент той вярва на своя учител. Яви ли се вяра в ученика по отношение на учителя, между учителя и ученика се създава връзка. Ученикът не може да разбере трудните въпроси, докато между сърцето и душата му няма връзка. Ученикът не може да придобие възвишеното знание, докато между неговата душа и тази на някое възвишено същество от Невидимия свят няма връзка.

Следователно пробуждането на способностите у човека зависят от вътрешните връзки, които той има с възвишените същества. Има ли такива вътрешни връзки, веднага силите в организма му се трансформират и ако този човек е бил стар, постепенно започва да се подмладява. Изгубят ли се вътрешните връзки с разумните същества, и съзнанието на човека започва да потъмнява. Тъй щото при допирането на две точки всякога става поляризиране. Ученикът непременно трябва да знае седемте принципа на живота. Дойде ли до разумния живот, той трябва да бъде внимателен да не загуби връзката си с Бога. Много връзки има ученикът, но най-важна е връзката му с Бога. Непреривна ли е тази връзка, той ще забележи в съзнанието си разширение и светлина, вследствие на което ще е способен да учи. Лесно е да се учи, когато човек има очи. Такъв ученик, в каквото положение и да се намира, всякога ще има време и условия да учи и да се интересува от всичко, което става около него. Няма ли тази връзка или прекъсва ли я често, той ще се отчае и ще каже: “Моята работа се свърши, ще отложа за друг живот.” Казвам: Няма по-добър живот за вас от сегашния. Отложите ли работите си за друг живот, вие ще се намерите при по-трудни условия. Пропуснете ли условията сега, те никога няма да се върнат. Не пропущайте сегашния живот, ако искате да използувате разумно всички негови блага. Щом знаете този закон, от вас, като от ученици, се изисква будно съзнание, да не пропущате условията, които днес ви са дадени.

Казвате: “Защо някои хора не са внимателни към нас?” – Защото и вие не сте внимателни към висшите същества, към Бога. Изправите ли отношенията си към Бога, всички хора моментално ще изменят отношенията си към вас. Бог живее в сърцата на всички хора. Той разтваря, Той затваря сърца. Някой казва: “Сърцето на приятеля ми е в моите ръце.” Не, сърцето на приятеля ти е в ръцете на Господа. Затова именно сърцето на приятеля ти ще се изявява така, както Бог диктува. Знаете ли това, няма от кого и на кого да се оплаквате. Господ държи сърцата на всички живи същества: на майки, на бащи, на деца, на приятели, на царе, на владици, на всички животни, свирепи и добри, на дявола, както хората наричат злото – всичко е в Божии ръце. Когато Бог държи сърцето на дявола в ръката си, и дяволът е мек към вас; отпусне ли Бог сърцето му, той веднага ви сграбчва. Такъв е великият закон на Вярата.

Ученикът трябва да знае този закон. Когато учителят извади ученика от тялото му и го прекара през пожар, ако той знае законите, няма да се плаши и няма да пострада. Не знае ли законите, ученикът ще се върне с опърлени крака, тук-там ще има малки мехури. Ако ученикът е свързан с Бога и не се съмнява в Него, той ще мине през огън, без да пострада. Дойде

ли съмнението, веднага се явяват мехури по краката му. Има хора, които правят опити в това направление – да играят в огън, да го прескачат, без да им действат пламъците, но те могат да издържат на тези опити най-много два-три дена. Мъчно се издържа това голямо нервно напрежение. Тези опити се основават на силна вяра и на силна мисъл. Вие можете да правите ред опити в това направление. За пример вържете някой човек с едно дебело гемиджийско въже и със силата на мисълта опитайте да скъсате това въже. Ако имате силна вяра и концентрирана мисъл, само с едно махане на ръката си вие ще можете да скъсате въжето. По същия начин можете с мисълта си, без големи усилия, да дигнете някакъв голям камък и после, като го ударите леко с пръста си, да го счупите. Имате ли такава силна вяра, с едно махане на пръста си из пространството вие ще можете да произведете гръм. Усъмните ли се, този гръм ще дойде отгоре ви. Силата на вярата и на мисълта седи в отсъствие на съмнението. Нямате ли съмнение, всичко можете да направите.

И тъй съмнението е закон на инволюция; абсолютната вяра е закон на еволюция. Затова, искате ли да еволюирате, да подобрите живота си, работете върху засилване на вярата си. Казвате: "Не може без съмнение." Опитвали ли сте резултатите на съмнението? Кажете тогава какво сте придобили от съмнението? Българите често употребяват една поговорка: "Наша Стоянка три лакта изтъкала, пет разтъкала, а платното и до днес седи на стана." Какво се подразбира от тази поговорка? Възможно ли е преди всичко три лакта да изтъче, пет да разтъче? Отде ще вземе двата, които трябва да разтъче? Или ще кажете, че от съседите ще вземе. Значи такъв човек разтъкава не само своето платно, но и това на съседа си. Какво ще кажете за него? Какво ще придобие той в живота си? – Нищо. Казвам: Такива са резултатите на всеки, който живее със съмнение и подозрение. Затова хвърлете съмнението вън от себе си и се въоръжете със силна вяра.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

29. Лекция от Учителя, държана на 16 юни, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_06_20 В малкото
неделна беседа

В МАЛКОТО

"Беседа, държана от Учителя, на 20 юни, [[1926]] г. в гр. София."

„Верният в малкото и в многото

е верен, а неправедният в малкото

и в многото е неправеден.“ *)

Верният в малкото. Аз превеждам тези думи на съвременен език с думите "будност на съзнанието".

Днес всички хора в света се стремят все към нещо велико. В тях има грандиозни идеи, но малко са онези, които разбират, в какво седи великото. Великото седи в малкото, което можеш да носиш навсякъде в себе си. То няма никаква тежест, то никого не обременява, не изисква никакви стражари да го пазят. Великото е разумно, то само ходи с човека. Мислите ли вие, че един ангел, който е завършил своето развитие в небесните светове, би приел да стане говедар, да ходи подир говедата. Това е немислимо, несъвместимо е с неговото развитие. А сега ние, съвременните хора, мислим, че идеалът, към който се стремим е нещо мъртво. Не, не е така. Идеалът е нещо живо, затова ви питам: вие можете ли да ходите подир един вол? Не можете. Волът не може да бъде идеал за човека. Някой казва: аз имам един свещен идеал, но не мога да го реализирам. Щом не можеш да го реализираш, този идеал е материален. Друг казва: аз имам идеал. Какъв? Да съградя една голяма къща от мрамор. И това наричат идеал! Трети има идеал да заеме някаква висока служба, да стане пръв министър в България. Какъв идеал може да бъде този, да станеш пръв министър? Аз нахвърлям тия примери мимоходом. Идеалът, за който ние говорим и към който се стремим е нещо, свещено, нещо възвишено и велико. Например, възвишено нещо е да се стремиш да видиш един ангел. Защо? Защото ангелът може да ни зарадва истински. Аз взимам ангелът като символ на чистотата, интелигентност и мощност. Ангелът може да бъде идеал за нашата душа. Ако някой иска да има чистота, в душата си трябва да пази образа на един ангел. Ако някой иска да има Божествена любов в себе си, в душата си трябва да пази образа на един ангел. Ако някой иска да бъде силен, в душата си трябва да пази образа на един ангел, трябва да знае в какво седи тази сила. Човек да има такъв идеал, разбирам. Не е достатъчно само да каже някой, че има идеал.

В този смисъл, всички същества от най-малките до най-големите имат някакъв временен идеал, който аз наричам стремеж, порив. И реката има свой идеал. Какъв? Да се влее в морето. И дървото има свой идеал? Какъв? Да излезе на Слънцето. Но след като израсне 40-50 м височина отказва се, иска да се върне назад към земята и казва: това не е за мен. И птицата, докато й израснат крилата има идеал, но като израснат хвръква 1-2 километра нагоре и после казва: това не е за мен. И човекът има свой идеал – стремеж към Бога. В първо време той се моли на Бога, има стремеж към него, но после казва: що ми трябва да се моля на Бога? Що ми трябва да ходя на църква? Аз трябва да си поиграя, да се понаям и понапия, докато ми е времето. И най-после хорото, пиенето, яденето, спането, театрите, концертите и разните забави му стават идеал. Някой отиде на концерт, върне се от там и казва: музика е това, великолепна ария слушах, велико нещо беше! Питам: има ли някой от вас, който след като е ходил на някой Бетховенов концерт да слуша негови сонати и симфонии, като излезе от там да е станал светия? Няма. Кой от вас, като е слушал някоя моя беседа е станал светия? Нито един. Обаче, работата не седи във външното. Ако вие се свържете с онзи идеал, от който е произлязла симфонията на Бетховен, ще станете светия. И Бетховен, обаче, не е могъл да предаде дори и 1/1000 част от това, което е чул. Неговата работа още не е довършена. И с Моцартовите произведения е същото нещо. Не е лесно да преведеш една симфония т.е. да я свалиш на физическия свят. Някой цигулар свири една мелодия, опитва се да предаде хармонията в нея, но не успява, трудна е тази работа.

Та казвам: ние трябва да се стремим да създадем първоначалния импулс у човека. Аз наричам музиката "свещена мелодия на душата". Тя представлява външното на тази мелодия. Разправяше ми един американец за своите впечатления, когато слушал знаменитата Камила Русо да свири "Сънят на живота". Той казва: първият момент като я слушах, аз бях готов да пожертвам всичко в живота си. Това е порив! Но след като излязъл от залата, отложил да изпълни намерението си. По същия начин и ние все отлагаме и нашият идеал постепенно затихва. Като слушате някоя моя проповед, вие казвате: като изляза сега от салона, ще направя това или онова заради Господа. Като излезете, обаче, казвате си: чакай да си помисля малко. Докато си помислите, всичко отива на вятъра. Казвате: нали с мисъл се постига всичко? Да, но има една обикновена мисъл в света, има и една необикновена мисъл, да можеш да схващаш нещата моментално да кажеш нещо и да го направиш. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално извън времето и пространството. Отлагаш ли, нищо не излиза. Или започнеш ли да ровиш направеното добро, да видиш дали е хванало корен или не е хванало, пак нищо не излиза. Доброто е мощна сила. В него е скрит един

възвишен, чист и свят дух. Тури своя дух в тази свещена форма на доброто и не се плаши! Някой мисли, че доброто е мъртво нещо. Не е така. В твоята свещена идея, чрез която си решил да направиш едно добро, влиза един свят дух, който ще освети това дело и ще покаже, че животът на онзи, който служи на Бога, всякога се реализира.

И тъй, говоря ви за будност на съзнанието. Съзнанието на всинца ви трябва да бъде будно, понеже от него зависи вашето развитие, от него зависи здравето на тялото ви, на сърцето, от него зависи стабилността и устойчивостта на човешкия ум в своите прояви. Ето защо, съзнанието на човека никога не трябва да спи. Заспи ли, ще дойдат всички нещастия и страдания. Значи, те идват по простата причина, че съзнанието на човека не е будно. Допуснете следния факт: вие сте честен човек, никога не сте извършвали какво и да е престъпление, но провидението ви докара в такава крайна нужда, че като видите някъде една каса, пълна със скъпоценности, със злато, вие казвате: не мога ли да бръкна в тази каса, да взема малко от това злато, за да облекча положението си? Достатъчно е само за момент да допуснеш тази мисъл и вашето съзнание заспива, настава прекъсване на съзнанието. След малко ти се опомваш, настава едно гризене на съвестта. Значи, съзнанието отново се събужда.

Съвременните хора имат свой особен морал и се хвалят с него. Аз се чудя на техния морал. Какъв морал има в един паяк, или в една риба, или в един вълк, или в една овца, или пък най-после и във всички съвременни хора? Я ми кажете, може ли да бъде морален един човек, който яде месо? Може ли да бъде морален онзи човек, който настъпва мравките? Може ли да бъде морален онзи човек, който къса главите на мухите? Някой казва: ангелче е моето детенце. Казвам: я вземи това детенце, което наричаш ангелче и го занеси в гората под някое дърво, на което има полочка на някоя птичка с малки птиченца и яйца и виж, дали това твое ангелче ще се спре със свещен поглед пред полочката или ще вземе камъни да хвърля върху нея и чупи яйцата. Ако твоето дете чупи яйцата на тази птичка, мислите ли, че то е ангелче? Не е ангелче. Аз наричам ангелче само това дете, което като дойде до полочката, спре се тихо пред нея, поусмихне се, позарадва се и бавно се отдалечи, да не уплаши птичката. Днес хората казват, че имат свещен морал. Какъв морал е този, едва седнеш между цветята и започваш да ги късаш едно след друго? И детето ти прави това нещо и ти го правиш. Защо късаш тия цветя? Не знаеш ли, че са живи? Това е безморалие. Ти като искаш да седнеш на тревата, трябва да искаш разрешение от нея да седнеш или не. Ще кажеш: моля ти се, аз се уморих много, мога ли да седна? Ако тя отговори, че можеш, тогава ти ще седнеш да си починеш. Ти ще гледаш на тази трева със страхопочитание. Тя днес е малко слабо същество, което утре ще израсте. Нейният дух още не е на

Земята. После, като отидете при някой извор, вие веднага събувате обущата си и бързо цамбуркнете краката си във водата. Мислите ли, че това е морал? Не е морал. Дойдете ли при някой извор, вие ще си носите една чашка и ще го запитате: моля, мога ли да си взема една чашка вода от тебе? Ако ти позволи, ще си гребнеш водица, ще си събуеш обущата и настрана от извора ще си измиеш краката. Тъй трябва да се възпитават малките деца.За това, че си потопил краката си направо в извора, той няма да ти каже нищо, но то е престъпление. Не само туй, но тъй, както съвременните хора живеят днес, те се се сплуят и от тях няма да остане нищо. Всички съвременни хора, попове, владици, професори, царе каквито и да са, всички ще се сплуят. И след всичко това те искат нов ред на нещата. Какъв нов ред? Да убиват хората, да изгарят къщите им, или да отправят този-онзи на оня свят, като казват, че този бил националист, онзи бил демократ или комунист и т.н. И всички тия хора толкова обичат България, че й турили два милиарда лева дълг на гърба й, освен репарациите. И след като забатачили работите си, казват: явил се някакъв човек между нас, който с проповедите си разваля народа ни. Не, моите думи са свещени и всички вие можете да ги опитате. Ако българският народ един ден се намери в затруднено положение, само моите думи ще го спасят. Вие можете да преустроите живота си само върху моите думи. Това е наука! Аз не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което ви говоря е нещо Божествено, нещо велико. Питам ви: какво трябва да ви проповядвам сега? Че трябва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или пък, ако отсега нататък ви проповядвам, че трябва да се обичате един друг, вашата работа е също тъй свършена. Или пък ще ви кажа, че трябва да се учите. Ако досега не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате един други, тия неща вие сте учили на времето, няма какво сега да ви проповядвам.

Верният в малкото и в многото е верен.

Какво е малкото? Това е свещеният идеал на човека, това е истината. Тази свещена истина освещава нещата. Тази велика истина е създала сегашния човек. Ако човек живее, то е по причина на истината. Тя е друг израз на любовта, защото любовта във физическия свят е физическата страна на Божествения живот. Значи, любовта на Земята не е нищо друго, освен физическия живот на видимия Божествен свят. И ако вие влезете в Божествения свят по пътя на любовта, там ще се разхождате тъй, както сега се разхождате по Земята. Истината пък е светлината на Божествения свят. Любовта е основата, върху която всичко се гради. Без любов нищо не можете да култивирате. Възвишеното, благородното у човека, това е неговата душа. Човешката душа, това е Божествената любов. Някой казва:

аз имам любов. Имаш, разбира се. Твоята душа е сглобила всички клетки на организма ти. Тя ги отхранва и те растат и се развиват в своите способности и сили поради нея. Някои казват, че човешката душа е функция. Не, всичко е функция на душата, тя произвежда всичко. Тъй седи въпросът според новата физиология.

Представете си сега, че поставите окото си върху един камък без никаква чувствителност. Знаете ли какво щеше да бъде вашето понятие за света? Съвсем особено. Или пък допуснете, че туряте ухото си върху този нечувствителен камък и оттам слушате. Какво понятие щяхте да имате за света? Пак особено понятие. Ами какво щеше да бъде понятието ви за света, ако върху този камък бихте поставили вашето обоняние? При сегашното развитие на човека, в душата му има още много непробудени чувства. В сравнение с бъдещото развитие на човешката душа, днес ние сме в положение на човек, който е поставил окото си върху един безчувствен камък и от там разглежда света. Следователно, окото на човека не трябва бъде поставено върху такъв камък. В Писанието под думата камък се разбира възвишения, устойчив живот, поради което се казва, че Бог е канара. Значи, само разумното у човека е канара, само то може да бъде поставено на камък. То постоянно се движи у човека. Ето защо, когато нещата загубят своята устойчивост, започват да се разкапват. Ако направим опит с една желязна пръчка, да намалим бързината на движението на нейните частици, тази желязна пръчка ще започне сама по себе си да се руши, като пясък. Та докато човек има идеал, докато има един възвишен стремеж, той може да постигне всичко. Каже ли, че всичко е на Земята, че никакъв идеал няма и не трябва да се търси, този човек е мъртъв. Питам: кучетата страх ли ги е тогава от мъртвите лъвове? Хора, които разсъждават по този начин са съвършено умрели. Какъв идеал може да съществува при такова материалистическо схващане на нещата? Някой казва: всичко в света е материя. Под материя ние разбираме резултатите на човешкия дух. Материята е плод на духа. Тя представлява видимото, осезаемото, което духът е изработил през безбройните векове на миналото. И когато се казва, че духът е в борба с материята, това подразбира стремежа на духа да тури всички сили в равновесие.

Сега всички хора се борят, без да знаят, кое е право в даден случай. Ето защо и днес даже и в най-възвишения човек понякога се зараждат известни инстинкти, присъщи на неговото минало. Това показва, че става постепенно събуждане на материята от нейното спящо състояние. Човек,за да се очисти съвършено, трябва много дълбоко да разбира своето естество. За обяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Един английски лорд, под псевдоним Смидсон като отишъл в Индия, взел със себе си едно малко тигърче и го опитомил. При всички разходки, които

предприемал, навсякъде водил и този тигър. Той привикнал да следва господаря си тъй, както кученцата вървят днес след хората. Един ден този англичанин взема една класическа книга за четене и отива, придружен от своя слуга и тигъра си в една гориста местност из Индия, сяда на едно място да чете и се пренася в размишление. В това размишление той изгубва будността на съзнанието си. Тигърът, който бил близо до него, започва да ближе ръката му. От това близане на ръката се явява една капка кръв, която англичанинът не забелязал. Веднага у тигъра се явява кръвожадния инстинкт и той се готвил да се хвърли върху господаря си. Обаче слугата, който видял всичко това, сграбчва пушката си и сполучливо замерва тигъра, с което го поваля на земята.Така той успял да спаси господаря си. И вие някой път мислите, че сте господари на вашето естество, което е опитомено само т.е. временно дресирано като този тигър. Ако вашето съзнание не е будно, достатъчно е само една капчица кръв да близнете за да се проявят у вас всички ония спящи сили на вашето естество. Някой път вие казвате: да изпратим нашите деца на кинематограф, на представление или на някой концерт, да се позабавляват малко. Имайте пред вид, че ако вашето дете близне само една капчица кръв в това представление или в този кинематограф или в онзи локал, то е изгубено. Не, ние не трябва да създаваме удоволствия на нашите деца, но за младежта трябва да се замислим сериозно, да им се дадат разумни забавления. Във всичко това, което се представя нека има реалност, а не лъжи и измислици. Заел се някой автор да пише нереални неща, да описва, че героинята припаднала от любов. Тя не припада от любов. Любовта не е причина за припадането. Всякой герой, който припада от любов е лъжлив герой и всяка героиня, която припада от любов е лъжлива героиня. Кой припада в света? Който се уплашва. Ако някой е герой само затова, че припада, защо да не е герой онзи, който като види опасността, офейква. И той може да бъде герой. Казвате: буден е този човек, може да бяга. Не, това не е будност на съзнанието. Това са криви схващания, върху които сме построили нашия живот, вследствие на което носим тежки изпитания. И сега ние се молим на Бога, казваме: Господи, не чуваш ли ни? Не виждаш ли нашите страдания? Господ казва: не късайте цветята, не убивайте животните, не запушвайте изворите, не взимайте хляба на вдовиците, не онеправдавайте сирачетата! От хиляди години насам се вършат тия и ред други престъпления, а като дойдат страданията казват: Господи, не чуваш ли ни? Защо Господ не ви чува? Защото не изпълнявате и не слушате неговия велик закон.

И тъй, на всинца ви е потребно будно съзнание. То е великата наука в живота. То е най-приятното, най-красивото нещо, което може да се желае. Онзи, който иска да успее в живота си и да го съгради правилно при сегашните мъчнотии, трябва да има будно съзнание. Тия мъчнотии, тия

страдания и затруднения, които усещате сега, те са начатък на пресяване. Чакайте, това е нищо още. Знаете ли какви тънки решета, какви ситни сита ще дойдат, с които ще ви пресеят? Трябва да станете “хас” брашно, от две нули. Това няма да бъде само с вас, но всички народи ще бъдат тъй пресети да станат на брашно от качество две нули. Не считайте, че ви говоря само да се намирам на работа или да ви плаша. Не, аз ви говоря великата, най-приятна истина, да се научите да не разрушавате нещата. Ако разрушите живота на едно дърво, което едва е цъфнало и завързало, ще видите, че няма да мине много време и никакъв плод няма да остане на него. Но ако го полеете и нагледате, втори път като минете покрай него, то ще ви каже: вземете си от моя плод, колкото искате! С това ще ми направите услуга.

Ако сте поливали това дърво, то ще ви обича и когато пожелаете да откъснете от неговия плод, само ще наведе клонете си към вас и ще ви предложи. Ако сте от добрите хора, като срещнете някоя крава и сте жадни ще я попитате: мога ли да си издоя малко от твоето мляко? Тя ще ви предложи да си издоите и после ще си продължи пътя. Сега какво става, когато искат да издоят една крава? - Връзват я, теглят я, тя се дърпа, рита, не се поддава. Да оставим този въпрос настрана, но питам: вие как постъпвате един спрямо друг? Тъй както сте постъпвали досега, не е имало кой да ви съди. За да можете да извадите поука от вашата минала опитност, както и от всички ваши постъпки, вие трябва да имате будно съзнание. То ще бъде вашият най-добър съдия. Някога вие казвате: велик е нашият идеал, но не можем да го приложим. Кажете ли така, като дойдете до вратата на Царството Божие, всички ангели ще кажат за вас: „Ти си определен да влезеш в Царството Божие, но не можеш сега". Всеки човек, който казва, че не може да възприеме Истината, или че не може да изпълни волята Божията, той сам става причина да се тури преграда между него и Царството Божие. Тогава ангелите вече не могат да го въведат в това Царство. Не само това, но по някой път вие туряте преграда между вас и Бога. Тогава и Бог, който е толкова силен, не може да ви помогне. Казва се в Писанието: „Греховете, които туряте като преграда между вас и Бога са толкова много, че не мога да направя доброто което ви е нужно". Казвате: няма какво да се моля на Бога! Хубаво, приятелю, ако ти отблъскваш майка си и баща си, които са ти дали всичките условия, тогава виж опитай се, колко можеш да вдигнеш с едната си ръка. Не се самозаблуждавай! Ти не можеш да вдигнеш повече от 100 кг с ръката си. Следователно, силата на човека седи в любовта му към великата Истина: И когато някога казвам. че човек може да носи земята на гърба си, аз подразбирам именно този велик закон на живота. Защото цялата природа, цялата вселена в своите проявления е разумна. И когато ние се стремим към Истината, цялата вселена може да се събере в един лешник. Тя няма да тежи повече от един лешник. И всички тия 100 милиона слънца

тежат, колкото един лешник. Знаете ли как се движат тези слънца? - Те нямат никаква тежест Тежестта е нещо разумно. Когато един предмет или едно тяло се стреми надолу, тогава то има тежест. Аз мога да направя тежестта на една перушинка на 10 кг, като я сверка за една пружина. Та когато говорим за тежестта на предметите, ние подразбираме силите, които действат върху тях. С този въпрос се занимават физиците Ако се интересувате от него, трябва да изучавате физиката.

Та съзнанието ви трябва да бъде будно! Задавали ли сте си въпроса какво означава центъра на окръжността, с който ви занимават в училищата? – Той представлява семката, която трябва да израсте да се подвижи в известна посока. Учителят пита ученика: какво ще се образува, ако дадена точка се движи в известна посока? - Ще се образува права линия. Що е правата линия? - Определената посока, към която известна сила в даден случай може да проектира своя план. Значи, нещата се планират в живота. Ние определяме нашата посока с първото измерение. Правата линия означава първата посока, към която ние ще се движим. Но понеже всичко в света се движи, тази права линия има и друго движение - на широчина. Широчината съставлява основата на нашата идея. И наистина, за да може една идея да се стабилизира, трябва да има основа. Основата съставлява плоскостта. Понеже тази идея е жива, тя трябва като едно растение да расте, да се развива. Затова ние хората, които живеем в Ш-то измерение, образуваме куба. Та когато изучаваш линиите, трябва да изучаваш посоката на твоите идеи. Когато изучаваш плоскостта, трябва да изучаваш основата на твоя живот, а когато изучваш куба, трябва да изучаваш условията за твоето растене. Обаче, колцина от вас се занимават с живите линии? Но всеки може да направи тези опити. Да допуснем, че вие носите в джоба си една сума от 10,000 лева и заспите някъде по пътя. Подуши ви някой апаш, обере ви и избяга. Вие ставате, хващате се за главата, казвате: отидоха ми парите! Ако сте някой войник, вие сте буден, хващате пушката си, стигате апаша и го убивате. Така и вие можете да хванете вашия апаш. Ще извадите своето оръжие, което е вашата силна мисъл, вашия център и ще се концентрирате силно. Тази мисъл ще отиде до мозъка на апаша, ще му повлияе, и той ще се върне при вас, ще донесе парите ви назад. Няма защо да го убивате. Така няма да има нужда и от детективи. Колцина от вас сте правили този опит? Някой от вас изгуби пръстена си. Нека проектира мисълта си към крадеца и да го намери. Някой от вас изгуби вола си. Отива веднага при някоя врачка и й казва: изгубих вола си, кажи ми де да го търся. Тя изважда бял боб, някога и черен, и го хвърля, гадае по него. По този боб тя познава, че еди-къде си в някоя курия в Сухиндол, при еди-коя си чешма се намира волът. Вие отивате на това място и намирате вола си. Питам: как познава тази врачка, де е отишъл вола? Казвате: някакво съвпадение има тук. Добре, един път съвпадение, втори път

съвпадение, трети път съвпадение, 99 пъти съвпадение. Какво ще кажете на това отгоре? Може ли да се явят толкова случаи на съвпадение? Тази врачка разбира законите, Тя взима боба, своя център и веднага се съединява с него. По този начин отправя мисълта си към вола и го пита: „Де си?" – Еди на кое си място в Сухиндол. Тъй се съединява тя с вола чрез радиотелеграфа си и го намира. Тия врачки могат да говорят със загубените вещи, както и със загубените лица Тя не говори с обикновеното съзнание на човека. Ако река да ви говоря за всички видове съзнания, вие ще се забъркате.

Трябва да знаете, обаче, че у човека има три съзнания: едното е обикновеното, временното съзнание, у което стават чести прекъсвания. Второто е духовното съзнание и третото е Божественото, непреживяното съзнание. Когато говоря за будното съзнание, аз подразбирам Божественото. И когато се свързваме с това съзнание ние дохождаме до окултната наука, която иска да ни превъзпита. Някой човек казва: голям грешник съм! Казвам: хвърли си боб, да знаеш как да се справиш с греховете си, как да ги изкупиш. Иди при някоя врачка, тя ще ти покаже начин, как да се справиш с граховете си. Българските врачки знаят това. Иди при някоя българска врачка и я питай, как да се справиш с греховете си, тя ще ти каже: „Еди къде" си, в село Драганово, има една бедна вдовица с детенце, което е голо и босо, без обуща и дрешки. Направи му едни нови дрешки." Страданията имат различни предназначения. Когато страдаш, стани, иди да помогнеш на някоя страдална душа. Врачката ще ти покаже, де е тази душа. Ако жената на някой мъж е болна, той веднага ще тича да търси лекар. Не, викайте баба Иванка, тя ще ви каже, какво ви липсва. Господ ви казва: „Вашите грехове ви отдалечиха от мене. Вие се подпушихте и не пропущате да мине през вас Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина". Какви хора можем да бъдем тогава? Ние сме се научили само да се подпушваме, да разрушаваме живота на цветята, на дърветата и на хората. Казвате за някого: този проповедник е голям вагабонт, защо го слушате? Добре, съгласен съм. Какво ни остава сега? - Да се обърнем към Бога и да напуснем вагабонтството. И когато Христос дава образеца за блудния син, той подразбира онова положение, когато човекът се намирал при ангелите и си и след като напуснал това висше положение, отишъл между хората, дето ял и пил. Най-после той отишъл и между свинете. Под „Свинете" се подразбират материалистите хора, които не ти дават и хляб да ядеш. Те те изпъждат навън и казват: „Нямаме хляб за тебе". Блудният син тогава казва „Не може да се живее между материалисти хора. Тук и свинете имат рошкови да ядат, а за мен и това няма. Чакай да се върна при баща си". След всичко това ние хората казваме: трябва да бъдем материалисти! Не, материализмът няма да даде нищо в света. Когато една култура изгуби своя идеализъм и стане

материалистическа, тя е осъдена на смърт. Когато една религия изгуби своя идеализъм и стане материалистическа, тя е осъдена на смърт. Когато едно учение изгуби своя идеализъм и стане материалистическо, то е осъдено на смърт.

Сега хората казват: да използваме науката. Че какво има да се използва в тази материалистическа наука? Днес изнамериха аеропланите, но защо ги изнамериха? - Да убиват с тях хората. Защо направиха параходите? - Страшни са днешните параходи в своето използване. Казвате: всички тези изобретения са в полза на бъдещата наука. Да, в полза на бъдещата война. Седиш в София спокойно, мине отгоре ти един аероплан, хвърли една бомба и в 24 часа вече те няма, изпратили те на онзи свят. Това става не само в София, но и във всички други по-големи градове: Лондон, Париж и другаде. Всичко това ща изчезне, но въпреки това ние казваме: когато съвременната свещена наука направи своите открития, тя ще ни спаси. Не, тази наука не е свещена. Нека параходите, които е изнамерила, служат само за пренасяне на пътници, а не и за пренасяне на ония чудовищни гранати! Нека аеропланите, които е изнамерила, служат за пренос на хората, а не и за хвърляне от тях бомби! Нека всички изобретения на науката бъдат използвани и от държавата, но правилно! Нека умовете на учените хора работят, но да не продават своите изобретения за пари! Сега държавата иска да използва всичко и то до там, че да използва даже и свещените идеи, които Бог е пратил на земята.

Когато Мойсей беше в пустинята, чу гласа на Бога, Който му казваше: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято". Казвам: така и вие сега седите пред лицето на Бога. И някои от вас, които се молили дълго време на Бога, в резултат получават някакво видение, обаче те имат обичай тогава да си скриват главата. Защо? - Страх ги е, не искат да видят нищо. Така и вие си завивате главата с юрган. Как? - Дойде някоя свещена идея, ти завиеш главата си с пари, или с някой министерски пост, или с някой владишки пост, или с някой професорски пост, или с някой посланически пост. И след всичко това вие се питате; защо не успиваме в живота си?

„Верният в малкото и в многото е верен".

Нашето съзнание трябва да бъде будно! Вие казвате, че обичате никого. Питам ви: обичате ли Бога? Ще кажете: обичаме Го, стремим се. Не, когато говоря за Бога, аз трябва да бъда готов да пожертвам всичко, да бъда свободен от всичко в света. Обичам ли Бога, ще обичам всички хора и с всички хора ще мога да се справя. Не обичам ли Бога, и хората не мога да обичам, а даже и със себе си не ще мога да се справя. Човек, който не

обича Бога, той е най-големият егоист и с никого не може да живее. Някоя жена се оплаква, казва: мъж ми не ме обича. Как ще те обича? Той не обича Бога, Който му дал живота, че тебе ли ще обича? Някой мъж се оплаква, че жена му не го обичала, че била голяма егоистка. Че как ще го обича? Тя Бога не обича, че мъжът си ли ще обича? Дойде синът оплаква се, че баща му не го обичал. Дойде дъщерята, оплаква се, че майка й не я обичала. И те не са по добри от тях. Днес и синовете и дъщерите не обичат родителите си, защото и Бога не обичат. Ако мъжът не обича жена си, тя трябва да се моли той да обикне Бога. Обикне ли Бога, ще обикне и нея. Ако жената не обича мъжа си, той трябва да се моли тя да обикне Бога. Обикне ли Бога, ще обикне и него. Ако дъщерите ви, синовете ви или приятелите ви не ви обичат, трябва да се молите да обикнат Бога. Обикнат ли те Бога, обикнете ли Го и вие, ще имате вече приятели в света, с които ще можете да споделяте всичко в живота си. Ще кажете: де ли е този Господ? - Бог е в първата радостна идея, която ви посещава сутрин, когато се събуждате. Вие може да мислите, че това е вашата майка. Не, това е Бог в формата на вашата майка. Той е скрит в тази форма, Вие може да мислите, че това е някой ваш добър приятел. Не, Бог е в формата на този ваш приятел, Тъй че, щом се събудите с една добра идея, знайте, че Бог е в нея. С това Той ни повдига. Бог е скрит във всяка идея, която може да ни даде подтик, в каква и да е посока. Но когато изневеряваме на Бога, Той остава всички тия неща, без да пожънем плодовете им.

Следователно, ние ще свирим на хората, те ще ядат и пият, без да ни дадат нещо. Ние ще нарисуваме на хората някоя хубава картина, но те няма да бъдат доволни от нея и ще кажат: защо на нарисувате някоя хубава гола жена? Ние искаме да ни нарисувате нещо модерно, а не такива ангели. И на модистката ще кажат същото: скрой нещо хубаво, модерно нещо искаме. Всички искат все хубави неща. И народното събрание заседава, все хубави закони туря. Всички хора трябва да се заемат да изучават Божиите закони. Ако всички депутати от народното събрание кажат: най-първо ние ще служим на Бога, ще пожертваме всичко заради Него, а после за българския народ, знаете ли, какво велико народно събрание щяхме да имаме? Знаете ли, колко велик щеше да бъде българският народ? Аз говоря за България, за вас, не говоря за себе си, понеже не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже и на земята. Един ден ще се върна в своето отечество и от друго място ще ви гледам И тогава няма да правя добро, както сега, да ви проповядвам. Ще видя, че някой плаче. Ще го утеша, без да ме види. Ще бъда невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас, тъй ще стане. Пък ако не вярвате, сухи дървета ще станете - нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Туй богатство, което ви давам, това са закони, които трябва да приложите. Бог е говорил през всичките векове: трябва да дадете абсолютна свобода на вашия ум! Обикнете ли

Бога, главният въпрос в света е разрешен. Вие ще влезете вече в областта на безсмъртието.

И тъй, на всинца ви е потребно будно съзнание!

Туй подразбира „верният в малкото". Човек трябва да проучава себе си. Всички окултни науки днес разполагат със закони, с методи, които помагат на човечеството. Те са скрити. Официалната наука няма да донесе нищо на човечеството. Ще му помогне онази наука, която официално не се приема. Вземете, например, астрологията, тя не се приема от съвременните учени хора, но ще допринесе много повече на човечеството, отколкото всички онези правила на съвременната наука. Те нищо не го ползват. Ако един човек разглежда живота хиромантически, той ще се ползва много повече, отколкото всички онези дисекции, които би направил върху труповете на хората. Днес поставят някой труп пред онези млади госпожици и кавалери, излиза един от тях с ножчето си, туря цигара в устата и започва да разрязва трупа. Другите наоколо му се смеят, приказват, за нищо не искат да знаят и тъй изучават човешкия организъм. Хубаво е и това, но казвам: ако човек би изучил астрологията, не като гадание, но да изучи отношенията на небесните тела, влиянието им върху даден човек, вътрешната връзка, която съществува между всички хора, той ще придобие един вътрешен опит, ще види, че тази наука има живо приложение в живота. Това са методи, които трябва да се изучават.

Дойде някой при мене. Казва ми: кажи ми, какво ще бъде моето бъдеще. В дадения случай бъдещето на човека е определено, то е написано на ръката, на главата, на лицето. Ако линията на живота у някой човек е скъсана на 2-3 места, това показва, че той е осъден да умре - нищо повече. Нищо не е в състояние да го спаси. Ако линията на щастието у някой човек е скъсана, или я няма никаква, съдбата на този човек казва: Слушай, ти не вярвай на щастие, на късмет. Нито баща ти, нито майка ти са оставили нещо в наследство, затова опретни се да работиш да си копаеш сам нивата и лозето. Погледна главата някому, виждам я широка, къса, казвам му: слушай, приятелю, от прадядо си имаш наследена една лоша черта - отмъстителност. При тази черта с никого не можеш да живееш Трябва да впрегнеш тази енергия на работа. - Какво да правя? - Ще впрегнеш този дявол на работа и нищо няма да му казваш. Всеки ден ще копаеш лозето, ще го поработваш . Как възпитават педагозите днес този син майчин? Има деца с такива широки глави и родителите им казват: никой да не го закача, да не го безпокоят. Облекат го, нагиздят го, ангелче е това дете за тях. Виждаш го пораснал, взел чаша в ръка, сбил се с някого, пукнали му главата. Юнак е този човек! Това не е юначество! Юначеството е качество на разумния човек. За такъв човек казват: „Вятър го вее на бял кон." Аз казвам:

„Вятър го вее на черен кон." Тези науки, които днес не са признати, за в бъдеще те ще решават въпросите. Ще дойде някой Френолог, ще погледне главата на твоето ангелче и ще каже: Слушай, твоето ангелче е съвестно, но обича да полъгва малко, да похапва повечко и т. н. Този учен човек ще ти покаже начини, методи, чрез които ще работиш върху своето дете. Този френолог може да отиде още по-далеч. Когато дойдат при него двама млади, които искат да се оженят, той ще повика една комисия от един астролог, от един хиромант и тримата заедно ще се произнесат, дали да се оженят, или не са един за друг. Те ще им кажат: „Ако се ожените, ще закъсате. Бог не е определил да се съедините". Защо? Защото главите на двамата са съвсем особено устроени, няма да се схождат. От тези две глави няма да се роди нищо. Или ако се роди, то ще бъде нещо хилаво. „Ама ние се обичаме". - Тази любов е от картошки, тя ще трае ден и половина. Тази любов трае до гроба. Не, тя трябва да бъде и след гроба. Някой казва: аз ще ти бъда приятел до гроба. Не, това не е морал. Можеш ли да ми бъдеш приятел и след гроба? Истинската любов трябва да бъде непрекъсната. Ние казваме: като се обичат тия млади, нека се оженят! Писанието казва: Човек да не разлъчва това, което Бог е съчетал и да не съчетава това, което Бог не е определил! Още когато се раждат хората, Бог ги е съчетал . Бог е съчегал душите още от далечното минало. На небето е написано всичко. И всяка душа като погледне на небето, ако знае да чете по звездите, ще може да прочете, какво е написано там. Това е една велика Истина. Който знае да гадае по звездите, ще може да чете своята съдба; а който не знае, звездите ще представляват за него малки светулки. Ще погледне на тези звезди и ще каже: далеч са тия звезди, много са далеч!

„Верният в малкото, и в многото е верен"

Аз казвам: верен в будното съзнание, верен в Истината, верен в живота, верен в Любовта. И когато дойдеш в най-лошото състояние на духа, ще кажеш: туй състояние е временно. Бог живее в мене. Защо да не Го осветя? Дойде някой при мене и започва да ми доказва нещо надълго и нашироко. Няма защо да се простира толкова на дълго. Аз съм човек, който разбирам от 2-3 думи. Ще ми кажеш ясно и определено: ти можеш ли да направиш нещо заради мене? Ще ти отговоря: всичко мога да направя заради тебе. Ще ми кажеш: можеш ли да ми дадеш 100,000 лева на заем? Ще ти отговоря: мога да ти дам само една стотинка. Ще ми кажеш: можеш ли да ми дадеш една хубава дреха? - Ще ти дам само едно малко парченце от дрехата на един светия. „Ами един хубав обяд можеш ли да ми дадеш?" - Ще ти дам само едно житно зърно. „Ами една чашка вода можеш ли да ми дадеш?" - Ще ти дам само една капчица от този нектар. Ако ти дам само една капчица от този нектар, ти никога няма да ожаднееш, но ако ти дам 100 чаши вода, нищо няма да излезе. - „Ама знаеш ла кой съм аз?" - Ти си

един сапунен мехур, от който нищо не остава. - „Как, мехур ли съм?" - Че утре ще те носят на ръце и попове ще те опяват. Ако, обаче, ти вземеш тази малка капчица, вярното е, че ти човек ще станеш. Пък ако ти дам едно малко парченце от дрехата на светията, ти ще бъдеш облечен с най-хубавата дреха. Това е изкуство само за ония хора, които полагат Любовта като основа в живота си. Туй изкуство е само за онези, които имат свещен стремеж към Истината.

Ние на искаме да се измени сегашния ви живот, защото той е много приятен за вас; Питам ви: мислите ли, че ако отида в лозето си да копая, ще трябва да облека най- хубавите си дрехи? - Не, ще облека старите, най-лошите си дрехи. Тъй, както сте облечени днес, вие казвате: ние не сме красиви. Вярно е, но у човека има една вътрешна красота. Аз като ви погледна външно, намирам ви, в сравнение с други същества, много красиви. Мога ли да ви сравня с красотата на мечката? По отношение нейната красота вие сте ангели. Даже и най-грозният от вас е по-красив от една мечка, или от един вълк, или от един гълъб. В очите на гълъба например, има нещо красиво, но не и в лицето му. В движенията му също тъй има нещо красиво. Затова казват, че гълъбът е красив. В лицето му, обаче, няма нищо красиво. В погледа на овцата няма нищо красиво. Та в сравнение с животните, човешкото лице е красиво, но в срав¬нение с лицето на ангелите вие заемате мястото на животните. Вие мислите, че сте красиви, но трябва да знаете, че най-красивият от вас не може да се сравни с най-грозния от ангелите. Важно за вас е вътрешната красота.

Сега, като ви говоря това, вие казвате: всичко туй вярно ли е? - Вярно е, ние сме го опитали. Вие казвате: как може да се живее така? Хляб трябва за децата! Какво ми говори този човек за Бога? Бог слязъл ли е досега някой път да ни помогне? Ето, децата ми плачат за хляб! - Когато децата ти плачат, това е Бог, който пее у тях. Ти не знаеш как да тълкуваш тия думи. Когато децата ти казват „хляб, хляб" - Бог чрез тях ти казва: „Аз съм живият хляб у децата ти, не бой се"! Дойде някой при мен, казва: пари ми дай! Казвам: знанието, което има човек, това е неговото богатство. Друг казва: човек трябва да бъде силен! Казвам: онзи човек, който обича Истината, е силен. Онзи човек, който не греши, е силен. Направиш ли най-малкото престъпление, ти нямаш сила вече. Всеки човек, който иска да бъде силен и морален, той трябва да бъде безгрешен.

„Верният в малкото". Будност в съзнанието!

Тази задача става много трудна за вас, тя е задача с много хиксове. Вие ще кажете: тя е неразрешима. - Разрешима е. Поставете Любовта в ума си като жив ангел; поставете Мъдростта в ума си като жив ангел; поставете

Истината в ума си като жив ангел и мислете, че вие сте свързани с Бога, който е безграничен . Ние не можем да сравним с нищо Неговата интелигентност. Когато говорим за Божията Любов, ние не можем да я сравним с нищо, тя е образ на всичко в живота. Когато ангелите говорят за Бога, те се изпълват с най-голямо уважение и почитание. Когато един ангел, който е завършил своята еволюция, заговори за Бога, той се изпълва със свещен трепет и тъй се приближава към Него. Туй трябва да ви насърчава. Същото е и когато ангелите мислят заради нас. Когато човек потъне в ада, той ще чуе там тихия, свещен глас на Бога, който му казва: „Ако вярваш в мене, аз мога да те избавя от ада". Казва се на едно място в Писанието: „Невъзможното за хората е възможно за Бога". Намерите ли се в трудно положение, каквото и да е то обърнете се към Бога с всичката си душа и дух. Не мислете, че можете да Го подкупите със запалването на 2-3 свещи, или с написването на една книга. Не, ще измените мисълта си и ще кажете: всичко ще пожертвам заради Бога. И ще видите тогава, как Бог ще ви се открие. Сиромах сте, кажете: Господи, всичко ще пожертвам заради Тебе. Кажете ли така, сиромашията ще се оттегли от вас. Сгрешите ли, сиромашията ще дойде в двоен размер. Болен сте, кажете същото и болестта ще изчезне. Дадете ли едно свещено обещание, дръжте го в ума си. Дръжте на тази ваша идея!

Казвам: всичко в света зависи от вътрешното решение на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух. Решете и свършете! Ще се пазите от онзи тигър, да не разрани ръката ви. Ще приложите любовта като основа в живота си и ще устоявате за нея. При всичките си падения, и 100 пъти на ден да ви тъпчат, ще станете и ще кажете: пак ще обичам! И 100 пъти на ден да ви лъжат, ще кажете: пак ще обичам истината! Нищо в света не трябва да бъде в състояние да разруши вашата вяра. Ще бъдете силни и крепки. Това е новата култура. Казвате: ако Бог е с нас. - Той е с нас. Щом Бог е с нас, вие трябва да имате свещен трепет към Него. Като ви гледам някой път, ако бих могъл, плакал бих заради вас, но не мога да плача. Виждам как хората се трепят, как се убиват пред лицето на ангелите. Те ги виждат, но хората, не дават пет пари за своите престъпления, даже не искат да знаят. Като гледам всичко това, ако бих могъл да плача, бих напълнил цяла кофа със сълзи, но понеже не мога, казвам: приятелю аз не мога да плача, но ти ще страдаш много. Ти ще плачеш един ден заради мене. Спрете се и работете. Животът е свещено нещо. Каквото и да е положението ви, дето и да сте, работете за Бога, за тази свещена идея! Само така ще се освети тя. Имате ли ангелите за приятели, тогава всички любещи, добри и разумни хора ще бъдат на ваша страна. Всички ангели ще бъдат на ваша страна, и Бог ще бъде на ваша страна. Той ще види, че всичко жертвате заради Него. От такива хора Бог се нуждае.

„Верният в малкото". Работете за името Божие.

И тъй, съзнанието ви да бъде будно за Божията любов, за Божията мъдрост и за Божията истина!

Беседа, държана от Учителя, на 20 юни, 1926 г. в гр. София.

* Лука 16:10

Начало: 10:00

1926_06_23 Среда и условия
лекция пред общия окултен клас

СРЕДА И УСЛОВИЯ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Представете си, че вие наблюдавате две съвършено различни явления в природата и следите какви състояния те ще предизвикат във вашата душа. Първо вие наблюдавате посаждането на една ябълчна семка в земята и постепенното й развитие, докато стигне до дърво. След това наблюдавате постепенното изсъхване на това ябълчно дърво. Как мислите, еднакви състояние ли ще преживеете, като наблюдавате тия два различни процеса? Не, вие ще изпитате съвършено различни състояния. Тези две явления стават и в душевния живот на човека. Те бързо се сменят едно с друго. За пример роди се у вас някакво хубаво желание, което вие грижливо подхранвате, и в няколко часа то израсте, цъфне, завърже плод; вие се радвате на това свое желание. Не се минава много време и това ваше желание започва да изсъхва, да изчезва пред съзнанието ви и вие започвате да скърбите.

Освен тези явления забелязано е в природата и друго явление: когато сте много жаден, вие пиете малко вода и тя скоро уталожва жаждата ви. Обаче, ако човек по необходимост трябва да приеме в по-голямо количество същата тази вода, тя го удавя. Можете ли да обясните научно причината на това явление? Аз ще я обясня по следния начин. Докато водата се употребява като условие за поддържане на живота на човека, тя е безвредна за него. И в такъв случай малко количество от нея уталожва жаждата му. Обаче, превърне ли се условието в среда, то става вредно за човека. Значи, когато водата става среда за живеене на човека, той умира в тази среда. Тъй щото, ако човек се върне назад в своето развитие и условието направи среда за живеете, той непременно ще умре. Оттук вадим следния закон: когато средата се измени в условие, тя е ценност за човека. Следователно човек може да познае чистотата на водата само тогава, когато тя стане условие за него. Щом стане среда, той ще остави в нея своите нечистотии. Понеже водата е среда за рибата, тя не я цени; понеже водата е условие за нас, ние я ценим. Или на научен език казано: всяко нещо, което става среда, всякога се изцапва.

И тъй, ако не приложите в живота си знанието, което ви се преподава, то е безполезно за вас. В това отношение вие трябва да правите малки опити,

да прилагате. Оттук вадим следното заключение: когато човек се връща към стария си живот, той всякога е нещастен; когато навлиза в нов живот, той става радостен, щастлив. Това показва, че старият живот, в който той е живял преди години, днес става среда за него, а като среда той носи своите лоши последствия. Връщате ли се към стария живот, с това вие противодействате на ума си, а това противодействие предизвиква тъмнина в съзнанието ви. Щом имате тъмнина в съзнанието си, вие не можете нито да мислите, нито да разсъждавате. Щом забележите тъмнина в съзнанието си, вие сте се върнали към животинския живот. Затова издигнете се крачка нагоре, да дойдете до човешкия живот. В религиозен смисъл казано: обърнете ума си нагоре към Бога и веднага съзнанието ви ще се проясни, нормалното състояние на душата ви ще се възстанови. Свържете ли се с Бога, вие ще възприемете Неговата мисъл и Неговите чувства. Ако не можете да се свържете направо с Бога, свържете се поне с един добър човек или с някой учен, дето и да се намира той, стига трептенията на вашата и на неговата душа да си хармонират.

Мъчнотиите, които срещате по пътя си, се дължат на това, че в преценките на вашите идеи вие нямате един и същ знаменател. За пример идеите ви за Любовта, за обичта, за милосърдието, за търпението и за всички останали добродетели се различават. Хубаво нещо е разнообразието, но когато се говори за търпението например, има идейно търпение, което в основата си е едно и също за всички хора. Има и обикновено търпение. Мнозина считат за търпение неволята, необходимостта. Някой търпи по неволя, друг – по необходимост, трети търпи идейно, когато той е така погълнат в мисълта си за възвишеното и красивото, че нищо наоколо му не е в състояние да го изкара от това търпение. Какво мислят хората за него, как се отнасят едни към други, всичко това минава и заминава край него, без да наруши търпението му. Този човек е на сушата, няма защо да се интересува от това, какво правят големите риби, като китове, сомове, тюлени и други. Ако той би бил някаква малка риба, то е друг въпрос. Този човек и да иска, не би могъл да запази своето състояние на търпение. В това отношение ние можем да направим аналогия, че лошите духове са също такива големи сомове, акули, китове. Астралният свят е воден като водата и затова, влезете ли в него, някой от духовете там може да ви погълне, както китът може да погълне човека. И тогава казваме, че вие сте направили този свят среда за живеене. Речете ли да минете през пищепровода на някой от тия духове, умът ви се обърква.

Един англичанин бил погълнат от един кашалот. Първото, което усетил, било някаква топлинка, но скоро след това той изгубил съзнание. След като бил изхвърлен на брега, той вече нищо не помнел от това, което станало с него. Питам: Какво може да почувства човек, когато влезе в

корема на някой от тия астрални кашалоти? Казвам: И съвременният свят има такива примамки, турени като въдици по някои пунктове, да лови с тях своите жертви. За пример някой човек ви дава 5 000 – 10 000 – 20 000 или до 100 000 лева назаем. Вие се увлечете от тези пари, разпуснете се, но после изпитвате последствията на това богатство. Тези пари са въдицата, на която ви закачват. Хванете ли се веднъж на нея, веднага ви извличат из водата като някой сом и ви турят на огъня да ви пържат. Това не е за обезсърчение, но човек трябва да бъде внимателен, учен, да разбира кое е реално и кое не.

Във всички окултни школи, през всички времена и епохи е забелязана една и съща мъчнотия за учениците. Тя се дължи на две противоположни състояния, които се зараждат в тях. Първото състояние се дължи на личния, на индивидуалния живот, който е силно развит в човека. Ако някой силно индивидуализирал се човек влезе в едно общество, той се усеща ограничен, стеснен и започва да се обезличава. Първоначално той е бил в положението на лъв в пустинята, който веднага се усеща ограничен в своята свобода и самостоятелност. Човек не трябва да се обезличава, но трябва да знае, как да се проявява. В обществото именно той ще научи начини и методи за правилни отношения, без да се обезличава.

Другото състояние, което изпитва човек, е чувството на общественост. Например има войници, които са привикнали да живеят групово. Такива хора на бойното поле се проявяват смели, като най-добри юнаци, но оставите ли ги да живеят сами, без общество, те изпитват небивал страх. Те не са привикнали на самостоятелен живот. Следователно груповият човек иска да бъде в общение с много хора, а индивидуалният човек иска да живее сам. На това основание понякога вие искате да бъдете в общество, да си помагате. Вие мислите, че когато се съберете много души на едно място, ще бъдете по-силни. Право е, че когато много души се молят заедно за едно и също нещо, молитвата им се приема, но когато праведният се помоли сам и неговата молитва се приема. Ако много души имат единство на духа, молитвата им винаги се приема, но и на един човек, ако той има единство в себе си, молитвата му се приема. Обаче някога се случва и обратното: ако сто милиона хора се съберат на едно място и нямат единство помежду си, те едва могат да извършат работата на един човек, а някога един човек, който има единство в себе си, може да свърши работата на сто милиона хора. Питам: Ако аз, като човек, работя съзнателно цял ден и ако милиони мравки работят цял ден, кой ще свърши повече работа? Мравките ще могат ли да свършат работата, която човек би свършил за същото време? Правили ли сте изчисления, каква част от грама може да повдигне една мравка? Вземете едни чувствителни везни и претеглете товара, който една мравка може да носи.

Сега първата фаза на развитие, през която човек минава, е неговият физически живот и развитието на физическите му сили. Време е вече да влезе във втората фаза на живот – душевния живот. Значи съвременният човек има задача да развие своя душевен живот, както и силите, които се крият в него. Мнозина казват: "Бог ще ни помогне." Те очакват помощта да дойде отвън. И това положение е възможно, но всъщност Бог работи отвътре и то само в ония души, които имат в себе си благородни пориви. Той ги подбужда към работа, към изпълнение на Неговата воля. Не изпълни ли човек Волята Божия, ще дойдат и несполуките в света. Бог всякога работи отвътре, а ние – отвън. За пример някой учен човек, свършил четири факултета, има нужда от пари, но не иска да работи, чака Бог да му помогне отвън по някакъв особен начин, без той да се впрегне на работа. Моли се постоянно на Бога и чака. По едно време идват при него няколко ученици и го молят да им преподава по някои предмети. Той им отказва веднага, като си мисли: "Как е възможно аз, толкова учен човек, да се занимавам с тези малки деца, да ги уча?" Казвам: Този човек се нуждае от средства за живеене, от пари. Тогава какъв по-добър случай от този, да се занимава с тия ученици, които в замяна на неговия труд ще му заплатят нещо? Срещате някой цигулар, свършил в странство, търси средства за прехрана, но чака случай да даде някакъв концерт. Казвам: Докато му се представи случай да даде концерт, нека отиде в някой локал там да свири. Той казва: "Как може аз, такъв виден цигулар, свършил в странство, да отида в някой локал, да свиря на пияници?" – Нищо от това, иди при тези хора, посвири им малко, направи някаква жертва от себе си, поне ще ги повдигнеш малко. Ако дадеш някакъв голям концерт, публиката, която те слуша, ще погали малко твоето честолюбие, но от това ти нищо няма да спечелиш. Когато цигуларят свири идейно, макар и пред пияни хора, той прилича на чистосърдечен, прост, смирен човек, който възнася своята молитва пред Бога и Бог му отговаря. Когато обаче цигуларят дава своя концерт пред висшето общество, той мяза на владика, облечен в парадната си мантия, с корона на глава, със златен кръст на гърди, с кадилница в ръка и ходи из църква, обикаля, кади, но молитвата му не е приета от Бога.

Бог не се лъже от никакви дрехи, от никакви бляскави одежди. Всичко хубаво се заключава в сърдечността и в чистия ум на човека: светли мисли и чисти чувства са в състояние да се възнесат нагоре към Бога и да получат своя отговор. Дрехите представляват само методи, които отпосле са дошли. Те са нещо случайно в живота на човека, поради което не играят важна роля. Добре е човек да бъде хубаво облечен. Хубавото облекло може да съвпадне с чистите чувства и със светлите мисли, но то не играе важна роля. Някога казвате: "Не съм разположен, не мога да се моля." Ако чакаш разположение, това значи, че ти искаш да се облечеш с владишка одежда.

Не чакаш ли разположение, ти ще вземеш цигулката си и ще отидеш да свириш в някой локал. Да се молиш на Бога, без да чакаш разположение на духа, е за предпочитане, отколкото да чакаш разположение. Всеки може да се моли при разположение, но изкуство е да се моли без разположение, с отпаднал дух.

На масата на един богат човек сложили печена гъска. Той започнал да яде и казал: "Благодаря Ти, Господи, за дето си ми дал този обяд!" На другия ден нямало печена гъска на масата му и той не благодарил на Господа. На масата на един беден човек нямало нито гъска, нито дори насъщния хляб. Той седнал пред масата, повдигнал очите си към Бога и казал: "Благодаря Ти, Господи, за това, което си ми дал!" Питам: На кого молитвата е била приета – на този, който на масата си имал печена гъска, или на този, който на масата си нямал парче хляб? И затова казвате ли, че не сте разположени да се молите, това подразбира, че на масата ви не е сложена печена гъска. Казвам: Молете се и с гъска на масата и без гъска на масата. Това е истинското положение на ученика. Ще се молите и когато сте в противоречия, и в тъмнина на съзнанието, и когато сте потънали до гуша във вода. Само така ще разберете силата на молитвата. В първия случай ще дойде светлина на съзнанието ви, а във втория случай ще се издигнете поне с един пръст над водата. Всички ваши мъчнотии и препятствия не са нищо друго освен условия да ви се помага от невидимия свят. Някой се дави във водата като някоя малка мравка, вика, плаче, моли се за помощ. В това време край него минава един въплотен възвишен дух, който веднага му подава тояжката си. Давещият се хваща за тояжката и се отправя към брега. Този напреднал дух му казва: "Не бой се, Бог ще ти помогне, ще те спаси." Давещият се излиза на брега, прекръства се, ако е православен, или си спомня някой стих от Евангелието, ако е евангелист, и казва: "Слава Богу, че се освободих!" Казвам: Благодарете на великите, на възвишените и разумни същества, които следят за вас като по-малки и по-слаби от тях и постоянно ви помагат.

И тъй всяко добро в света е направено от разумни същества. Никое добро не е направено случайно. Няма случайни добрини. Все ще се намери някой, който да направи доброто. И при това името на този добродетел е известно. Мнозина мислят, че нещата стават произволно, без участието на някое лице или на някое име. И затова често слушате някой да казва: "Кой ли ще ми помогне?" – Има кой да ти помогне.

Като ви се говори така, вие често си мислите, че нямате никакви добродетели. Не трябва да мислите така. Когато учителят от второ отделение започва да преподава на учениците новия материал, нима той отхвърля знанията им от първо отделение? Не, знанията, които учениците

са получили в първо отделение, служат като база, върху която ще се градят новите знания. Ако ученикът не е свършил първо отделение, той не може да следва второ. Значи върху знанието от първо отделение се поставя знанието от второ. Обаче знанието от първо отделение вече не важи за ученика, който е постъпил във второ отделение. Какво ново ще придобие той, ако постоянно повтаря, че две по две правят четири? Какво ще получите, ако съберете на едно място една учена и една добродетелна жена? Или какво ще получите, ако съберете на едно място един мъдрец и един добродетелен мъж? Какво ще направят тия двама души, като се съберат на едно място? Те могат да преобразят целия свят. Какво могат да направят една крава и един петел, ако се съберат на едно място? Или какво могат да направят едно глупаво сърце и един глупав ум, ако се съберат на едно място? Затова, когато казваме, че трябва да имаме благородно сърце и светъл ум, ние разбираме Божествените прояви в света.

Следния път, като дойдете, ще имате половин час размишление върху търпението; като свършите размишлението си, всеки ще стане тихо и, без да смущава другите, ще си отиде. При влизане също така ще пазите нужната тишина. Който има подковани обуща, за да не дига шум, ще се събуе вън и така ще влезе в клас. Кой когато дойде, сам за себе си ще започне размишлението и точно след половин час, без да чака другите, ще си излезе. По този начин ние искаме да създадем у вас свещени чувства, чрез които да се доближите до невидимия свят.

Когато идвате в клас, желателно е всеки да е чисто облечен, с чисти ръце и крака, свещено да пази чистотата на класа, както външно, така и вътрешно, в себе си. Вземете например съвременните лекари, когато ще правят някоя операция, предварително измиват ръцете си добре и тогава пристъпват към операцията. Същото правят и химиците, и физиците, когато пристъпват към своите опити. Казвам: Колко повече ще трябва вие, като ученици на окултната школа, да спазвате абсолютно правилата на чистотата! Казвате: “Бог не гледа на външните неща, но на вътрешните.” Човек трябва напълно да се освободи от ония влияния, които са внесени в неговите обуща и дрехи. Например в обущата, които носите, са останали влияния на животните, от кожата на които са направени тези обуща. Освен това шивачът често оставя своите лоши разположения в дрехите, които шие. И тогава вие по незнание и по необходимост купувате едни или други обуща и дрехи и се натъквате на техните лоши влияния.

Като ви говоря тия неща, пазете се да не изпаднете в друга крайност, в суеверие, да не смеете нищо да си купите или да носите всичко със страх. Аз само обръщам внимание върху тези неща, за да ви покажа, че окултният ученик трябва да бъде взискателен, но никога суеверен. Той

трябва да си постави като задача в живота и външно, и вътрешно да бъде образец на Божественото. Стреми ли се непрекъснато към това, той найпосле ще може да се добере до добри резултати.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

30. Лекция от Учителя, държана на 23 юни, 1926 г., София.

Начало: 19:00

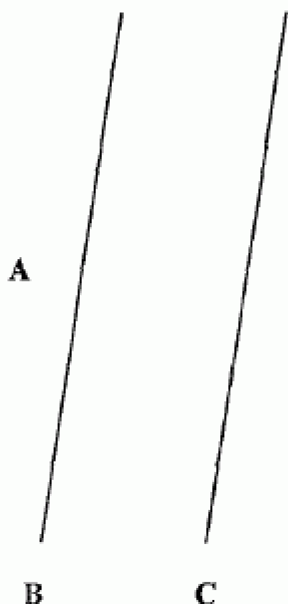
1926_06_27 Новите типове
лекция пред специалния клас

НОВИТЕ ТИПОВЕ

"Верен, истинен, чист и благ винаги бъди!"

Размишление

Желая от всички ви да извадите основните принципи или положения, за които сме говорили през цялата година. Това ще ви бъде задача през ваканцията – от всички лекции основната мисъл, и после върху тези принципи има ли нещо, което може да се приложи. Ще направите изводи.

Сега временно ние ще преустановим лекциите, за да започне приложение върху онова, което се е говорило. За изяснение, допуснете тука – имате една малка река, живее в нея една разумна рибка, какви ще бъдат нейните възгледи?

Да кажем, че между успоредните прави B и C има сто метра широчина, какво понятие ще има тази рибка за външния свят? Тя ще отива от единия бряг до другия, и пак назад. Сега вие може да разглеждате окултната наука, всичко, което аз съм говорил, като тази рибка между двата бряга. Ще каже някой: "Ама да се самоотречем. " Да се самоотречеш, значи да излезеш извън водата. Ала щом излезе вън от водата, ако не е научила основния закон на живота, какво я очаква? Страдание. Страданието е импулс, който подтиква съзнанието, пробужда съзнанието. Страданието е Божествен остен, който пробужда всички спящи същества.

Ако вие разбирате, съзнанието ви е пълно с такива посторонни образи, които го сковават. Например седите, почесвате си главата и казвате: "Да свърша училище, да свърша университет, " после: "Да бъда министър, " после: "Да имам един автомобил. " Е, свърши, стана министър, имаш автомобил, хубави неща са, но изводът какъв е? Посееш растение, изниква, виждаш – цъфнало, но плод не завързва. Човешкият живот има плод. Кой е първият плод на човешкия живот? (Една добродетел.) Коя е първата добродетел? (Послушанието!) Е, то, послушанието, отпосле идва. Някой от вас ще каже: "Аз не съм способен. " Какво подразбира? Вълкът способен ли е? Вълкът аз го наричам нехранимайко – да удушиш една овца. Ама

казваш – овцата била кротка, а ще я натисне насила. Нито една овца не е дошла доброволно да каже – острижете ме, или млякото си да даде. Все насила й вземат. В какво седи добротата на овцата? Вън от това, което се оценява руното, вълната на овцата става проводник на магнетични сили. Онова, което ползва хората, не е вълната, а онова, което излиза от вълната. От влакната на вълната излиза една мощна сила, която е потребна на човека.

Следователно – да имаш силата на вълка, без да си вълк, да имаш добротата на овцата, без да си овца. Да обясня, имате, да кажем, една спермацетна свещ. Какво може да ви служи сама по себе си? Къща може ли да си съградите? Кого може да задоволите? Какво може да направите с една хубава бяла свещ, без да я запалвате? Обаче ако я запалите, светлината, която излиза от нея, може да ви ползва. Откъде идва тази светлина? Спермацетът в дадения случай е само условие, да се прояви светлината. Светлината от спермацета, тя е, която е потребна, на нея можем да четем в тъмна нощ, може да ни покаже пътя, да ни избави от големи нещастия и пакости. И аз ви казвам, мозъкът ви трябва да се запали и гори. Да имате енергиите на вашия мозък. А по някой път вие го изгасяте. Страхът изгасва свещта. (Безверието изгася свещта!)

Сега тези работи ги вземете обективно, те не са само ваши. Вий сте наследили черти, които са общи на цялото човечество, и има да се борите, да изучавате себе си разумно. Вий представяте богат материал за изучаване. Вий още не сте проучили какво е сърцето ви. Вий още не сте изучили вашия живот, че какъв богат материал – да се прострете 5 - 10 хиляди години назад, да видите какъв е животът ви и как сте оживели. Сега всичко туй е покрито с мрак и тъмнина. Сега казвате: "Аз живея. " Тъй както една рибка живее между двата бряга на реката.

Първото нещо, с което ще се посрещнете в бъдеще или когато и да е, то са вашите съществувания. И тогава, като проучите вашите съществувания, ще забележите тези закони на еволюцията и инволюцията, ще видите. Ще видите как са били преплетени разните ви съществувания, ще видите защо някои неща са били сложени по един начин, други – по друг. Ще видите известни способности и чувства кога и как са се развили. Че туй е наука. Сега седите и си казвате: "Аз не зная! " Чакайте! Вземали сте един лотариен билет и чакате. Не искате да вземете мотиката. Тя ще ви принесе голяма печалба. При мен идва един младеж, иска да служи на Бога. "Двадесет години търся аз пари, миналата година един километър ров изкопах. " Двадесет години е работил, копал е земята. Питам го: "Колко пари си намерил! " "Две хиляди рубли. " - "Е, казвам, ако от двадесет години би посял едно лозе от шестдесет декара, твойто имане щеше да бъде най-

малко 5 – 6 000 лева златни. " Казва: "Кажи ми сега къде да намеря. Казвам: "И да зная, няма да ти кажа. " Разправи ми той един сън. Като мислил все за имане, молил се, молил се, идва най-после при него един ходжа и му казва: "Ти толкова време се моли, аз ще ти покажа едно място, където има много пари, върви след мене. Но не щеш ли, тъкмо пристигат до мястото и ходжата ще му показва парите, идва един негов съсед, на когото имал да дава 2000 лева, и го задължава да му даде парите и докато се разправяли, събудил се.

И в живота е така. Дойде една велика идея, дойде да те поведе към една велика посока – човек да станеш, идва една малка мъчнотия в света, задържа те. Малките мъчнотии в живота стават причина да загубите вашето богатство. Ти може да се молиш, но този съсед пак ще дойде, ще ти иска парите. Ти трябва да си платиш парите по-рано – та ходжата щеше да ти покаже къде са парите, туй е един факт. Защо се явява неговият съсед в самия момент – остава една загадка.

Питам тогава, може ли човек, без да страда, да има страдания? Може ли да се радва, без да има радости? (Не може.) Тогава, щом има страдания, защо иска да не страда? То е съвременно възпитание. Съвременните хора имат едно фалшиво схващане за живота, за благото. Понеже нещата не стават тъй, както те искат, туй е едно страдание заради тях. Всякога като велик закон е: всяко едно страдание подтиква човешкото съзнание. И в страданието човек има една малка придобивка. Няма страдание в живота, което да не е внесло една малка придобивка в човешкото съзнание и всичкия прогрес, който сега има човечеството, се дължи все на неговите страдания. То е един естествен закон. Път, по който човекът върви. Аз не говоря за случайните страдания, в страданието има идея.

Да страдаш без идея, то е глупаво нещо. Един мъченик, един учен човек, баща, майка, приятел, може да има страдание. Страдания, в които няма идея, това не са страдания. Когато казвам, че страданията трябва да ги понасяме, разбирам идейните страдания. А безидейните страдания остават за ваша сметка. Казва: "Много страдах! " - За идея ли? - "Не, направих една глупост. " - Ще плащаш на кръчмаря. Както този с ходжата. Ще си платиш дълга.

Първото, всички лекции – колко лекции имате тази година? (Тридесет и две.) – за идната седмица (след ваканцията) ще извадите кой какво е запомнил. Бележки нали имате. Общо, само основните положения на всяка една лекция. Две или три положения от лекцията. Те са главните. Толкова методи съм ви препоръчвал, колко от тях сте прилагали. Например неразположен си някога, да си туриш гърба при някое голямо

дърво. Колцина от вас са правили този опит – някое дебело дърво? Според вас кои дървета действат най-хубаво? (Борът.) Брястът за разположението на духа действа най - хубаво. Тази светлина, която минава през тези листи, е незаменима. Когато някой път някой от вас е неразположен духом, тъй отпадне, нека се разходи десетина пъти по тази алея (брестовата), ще му мине. Отлично действа светлината на бряста. И формата на листата е красива, те са остри, а пък борът, той е шило. Туй , което излиза от бора, то е само неговият нектар. Под него никаква трева не расте. При бора трябва да бъдем в будно състояние. От нектара излиза известна жизнена енергия, тя е, която ползва. Трябва да имаш същото разположение на бора. Тоест, ако идейно си повдигнат към Бога, борът помага. Но ако не си повдигнат идейно, борът не помага. Материалистите не обичат да се изкачват при боровете. От боровата гора те бягат. Питам, мечките живеят ли в боровите гори? Не сте правили изследвания при какви места прави мечката своите жилища? (При елхови дървета. В клековете се среща.)

Как може човек да изучава своите състояния? Най-първо ще седне тъй, спокойно. Виждали ли сте как учените правят своите изследвания. Когато дойде някой професор по геология, как започва своите изследвания? Как се домогва до онези големи събития на земята, кой им ги казва? Намира някои измрели мидички, таралежи, вкаменени дървета, но какво право има да заключва той от туй вкаменено дърво, че това било епоха, няма някои живи сили. А пък геологията може да се изучава от живите растения много по-добре, отколкото от вкаменелости. Но туй е един метод за бъдеще. А засега този е хубав. Трябва значи, ако един геолог е мислил дълго време и е дошъл до известни заключения за миналото, по същия начин ще мислите, ще мислите, докато най-после ви хрумне една мисъл. Няма изключително да се занимава човек само с това, да се отдаде на тези размишления.

Вий не сте правили опит, да кажем, когато имате свободно време, не знаете какво да правите, наместо да прекарвате времето безполезно. Някой път, като ви хване скука, нищо не искате да правите, хванете си показалеца с вашата дясна ръка и наблюдавайте какво едно малко променение ще настане в съзнанието ви. То е един научен метод, после – средния, безименния... после и на другата ръка. След това казвате тъй, хващате с палеца и средния пръст на лявата ръка - хващам, пускам, хващам, пускам. (Теглим поред всички пръсти.) Когато ноктите започнат да се скъсяват, това е един признак на нервност. Човек става нервен, нетърпелив. Всички хора с къси нокти са сприхави, когато хора с дълги, хубаво оформени нокти, показват интелигентност. Широките нокти показват устойчивост, смелост, решителност. А тесните показват един човек, който не иска да се бори с външните условия. Всеки човек според характера си – ноктите му

показват. Човек, като му погледнеш ноктите, ще видиш колко е смел и решителен. Гледам някой, ноктите му малки, казва: "Ще търпя." - Ще търпиш, на ноктите ти е означено, че нямаш търпение. Някой казва: "Ще ида до Витоша. " Пък аз виждам, че той е страхлив. Ноктите показват, че няма да отиде – когато на някого крайкожието на ноктите е неравно, разхвърлено е очертанието. (Ноктите на моралните хора са добре сложени.) А вие постоянно го чоплите. С това не се подобрява работата. Отвътре да го чоплиш, а не отвън.

Ти ще измениш характера си отвътре, а тъй, както е сега, пръстите ти показват, че са разхвърляни мислите ти. Ноктите на моралните хора са добре сложени. Когато човек почне да загрубява, неговият палец почва да се скъсява и става топчест. А когато се развива човешката воля, развива се правилно първата фаланга. Не само това, но ако човек живее дълго време, този мощен живот, преди той да е дошъл още, цялата окръжающа среда ще бъде хармонична, съобразна с неговото естество, и той няма да среща противодействие. Човек трябва да е работил с хиляди години, цялата среда да му съдейства. А вие сте дошли, нито сте орали, нито сте копали, казвате: "Лоши са условията ни. " Казвам, ще се стегнете да работите. Сега, ако ви кажа в миналото прераждане какво сте правили, учители ли бяхте , земледелци ли бяхте, ще кажете: "Не зная. Е, сега какъв трябва да бъда? " Някой бил учител, иска - земледелец. Кой е по-горе, учителят ли, или земледелецът? Там е груба работата и земледелието поглъща голяма част от енергиите на тялото. Неговият ум не може да бъде тъй свободен. А при учителя, който не работи, се натрупва толкова излишна енергия, че се образуват миазми, заболява от охтика. Учителят го е страх от праха, който учениците вдигат.

Аз, като стана един учител, ще отворя всички прозорци от единия край до другия, да има проветрение и в стаята ще направя един самовар; двадесет ученици ще имам малки деца в класа, по една чаша топла вода: проветрение ще има и няма да изстине никой. Пък и аз ще бъда свободен. То не може сега, не могат да си го представяш, но то може да стане. Трябва дълго време да разправяш на инспекторите за здравословните причини, които седят в тази чаша топла вода.

Правили ли сте опит да спите на силно течение, без да се простудите? Сега ще започнете от физическата страна, която е свързана с умствения живот, и ще имате една определена мярка. В някои отношения може тялото да набира повече енергия, отколкото ти трябва, в някои отношения може да дадеш повече, отколкото трябва – и двете са крайности. Ще приемаш толкова, колкото ти трябва, и няма да даваш повече, отколкото трябва. Мнозина от вас се отварят, цъфнат, и не завържат.

Природата обича ред и порядък. Ще даваш толкова, колкото трябва, ще вземаш толкова, колкото трябва. Според този закон, за да образувате вашия характер, най-мъчното нещо, което може да направи човек, то е следното: някой ви е обидил, вие ще кажете: "Той трябва да говори с мен разумно, той не трябва да ме обижда. " Вземете друго положение. Някой те обиди, и замине за Америка, не можеш да го хванеш. Какъв метод ще избереш? Наказание не помага, тогава? Ще намериш един човек и ще постъпиш с него тъй, както би искал той да постъпи с тебе. Ще ти мине. Обиден си. Отиди, на другите постъпи тъй, както искаш да постъпят с тебе. Ще го питаш: "Ти доволен ли си от мен? Моето поведение, от мене доволен ли си?" Но кой от вас може да го направи. И тогава ти можеш, този от Америка може да го извикаш да се върне пак назад.

Най-мъчният урок в света е да дадеш един пример, когато си раздразнен. Като дойде някои при теб, не да кажеш: "Махни се!", а да кажеш: "Какво обичате, аз съм на ваше разположение. " Обидил те някой, срещнеш един човек, превива се под тежка кошница, вземи му кошницата, услужи му. Кажи: "Аз се радвам, че мога да ви услужа. " А ти ще кажеш: "Как, обидил ме, а аз да нося!?" Ще се върнеш, кошницата, кажи: "В света е тъй, човек все трябва да скърби и аз съм носил тези страдания, и сега ги нося, но то ще се оправи. " Той ще погледне, оставиш му коша, казваш: "Друг път пак аз съм на ваше разположение. " Веднага ще проникне онзи морален принцип у този човек. Може никога да го не срещнеш, ти ще получиш един урок, който никой не може ти предаде. Но докато го направиш, е въпрос.

Вий ще кажете, той, Учителят, тъй казва, но я да го направи сам. Ако аз постъпя тъй, аз ще се ползвам, вие какво ще се ползвате? Ако аз ям, то е заради мене. Но и вие трябва да ядете. Онова, което вие може да приложите в живота си, то важи за вас, не туй механично приложение, но онова идейно приложение. Някой път направете този опит. Когато сте най-скръбни, не знаете какво да правите, направете една услуга някому, но да е будно съзнанието ви. Приложете го, както аз съм казал сега, може да го направите и денем или в мрачно време, че да не ви видят хората, може и на обед, когато, когато и да е, направете го. Представете си, че вие сте един студент, който току - що е завършил, и ви среща вашият професор, когато носите коша на един просяк. Какво ще каже професорът? "Онзи, мръднала му е дъската, на един циганин носи един кош. " Затуй ще избереш мрачна нощ и ще се ретушираш (дегизираш) малко, никой да не те познае. Когато правиш този опит, да не те знаят хората.

Желая всеки един от вас да развие онези специфични качества, които се крият. Като активен, да станете разумен, без да давите овцете, и да бъдете

овца - но една разумна овца, която сама ти донася млякото и сама го издоява. Може ли овцата сама да издои млякото в буквален смисъл? Не може, но в преносен смисъл може. Окултното знание да бъде само един плюс към знанието, което светът притежава.

Следующия път ще имате едно събрание за половин час мълчание, може и да си четете някоя хубава книга избрана или нещо хубаво, ще седнете тук половин час мълчание, нито дума. Тъй влезнеш, седнеш на мястото си, тишина половин час, кой, като завърши, ще си излезе, ще замине, нищо няма да каже, нито дума, може само да се поздравите, и няма да говорите и като излезнете, ще заминете, и пак нито дума. През деня може да говорите, колкото искате, но дойде ли седем и половина-осем часа неделя вечер - нито дума. Човек е разрешил всичко в света и гледа онази велика хармония, която съществува.

Седя при един болен, той плаче, казва: "Не ме ли съжаляваш?" Аз го гледам. Казва: "Не ме съжаляваш. " Аз седя спокойно, размишлявам, три пъти като духна, ще стане, болестта ще си замине. Дойде някой просяк, аз размишлявам, три пъти като духна – дойде някой, тури му в ръцете. Ама не да ви видят. Аз отвътре духна. Да стане туй, което казвам. Вътре, в мълчанието, има тази положителна страна, будно съзнание, човек е доволен. Човек може да направи един красив опит. Сега тези опити ще ги правите, понеже ще срещнете мъчнотии. Да кажем, някой от вас събира абонамент за някой вестник – има хора, които от десетина години не плащат абонамента си. Ще се спреш, духнеш един, два, три пъти, той извади, дава парите. Той е банкер, има пари, ала не дава. То е едно изкуство, направете го.

Красивото в живота, това са мъчнотиите, това са разумни препятствия, за да опитат твоята интелигентност. Колкото препятствията са по-големи в пътя ти, толкова си заобиколен с една разумна среда. Допуснете, преди години припкали сте по някое поле, нямало е никакъв товар. Сега, след двадесет години, навсякъде – тук се натъкнете, там се натъкнете на ред препятствия. Значи тук има разумни същества, ще заобикаляш, има определени пътища. Препятствията в живота показват, че сме се натъкнали на разумна среда, на разумни условия. Няма да скачаш като кон, ще постъпваш съобразно с тази среда. Щом сте в такава една разумна среда, има условия за вас да се проявите, има условия да добиете нещо. Ако влезете в някое село населено, гладни може ли да умрете? Не може, но в пустинята – там няма никакви препятствия, може навсякъде да ходите, но гладен може да умрете. Значи при мъчнотиите човек гладен не може да умре.

Сега аз говоря за туй разумното. Пред вас третирам страданията, които са поставени от Бога, те са едно благо. Когато Бог обича някого, поставя му мъчнотии на пътя. Ама че то е много естествено. Може ли вие да направите един кораб, а да го не натоварите със стока? Може ли вие да направите някоя каруца, и да не турите нещо в нея? Може ли да имате торба, и да не турите нещо в нея? Да имате кесия, и да не турите нещо в нея? Може ли да имате инструмент, и да не свирите върху него. Че туй търкане на лъка върху тези струни, какво страдание е то? "Какво иска от нас?"

Затова трябва да бъдете разумни, ще работите. Ако вие, хората, пеете и свирите, по-малко мъчнотии ще имате. Има някои по-висши същества, ти си една струна на Божествения инструмент. Започне ангелът отгоре с лъка, казваш: "Трепери ми сърцето, боли ме. " Той свири, и ти ще пееш, тъй ще се въодушевяваш. Щом престане концертът, ще дойде едно успокояване. В небето говорят само за страдащите хора, а за онези, които се радват, нито помен не става за тях. Писанието казва: "Онези вече са приели своята радост на земята, а онези, скърбящите, които са приели страданията долу, заради тях мислят, да им дадат някое благо. " Туй е една положителна философия. Може да правите малки опити, да се закали характерът ви, не да бъдете посредствени. Аз искам от вас да бъдете нови типове.

Тази вечер срещам една госпожица, студентка, мисля да е от четвърти семестър, с червена шапка, ходи тъй, напето, с достойнство, на шапката – и козирка, тропа с краката, казва: "Аз живея за България. " Червената шапка отгоре я въодушевява. Тя за една обикновена идея казва тъй. Похвалвам я. Приятно впечатление прави, с идея върви, тъй грациозна, идея има. Сега и вие ще турите вашия каскет. Тъй ще кажете: "И аз имам идея. " Ще бъдете идейни, тъй че, като излезнете, да знаят хората, че във вас има идея. Всякога, когато срещнете един идеен човек, усещате, че има пълнота в него. А като го срещнете без идея, усещате една черупка като на охлюв.

Искате ли вие да бъдете пълен? И всеки един от вас може да бъде пълен. Не само да говорите, всичко може да се направи. Желая да бъдете нови типове. Нови типове! Нищо повече! Тези типове може да се създадат.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Тридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас
27-ми юни, 1926 г., неделя, 19. часа, София – Изгрев

Бележка - На 20-ти юни, 1926 г., лекция не е държана.
Начало: 19:00

1926_06_27 В своите си
неделна беседа

В СВОИТЕ СИ

Беседа, държана от Учителя на 27.06.1926 г. в гр. София.

“В своите си дойде и своите му го не приеха.”

Ще се спра само на няколко думи от единадесетия стих: в своите си дойде. Първата част на стиха е положителна – дошъл, а втората част на стиха е отрицателна - не го приеха.

Човешкият дух върви, т.е. едновременно се проявява в три посоки. Като казвам човешкия дух, подразбирам човека в неговата първична проява, тъй наречения космическия човек, създаден по образ и подобие на Бога. Първият стремеж на духа е към живота. Животът е условие, а не среда за проявлението на човешкия дух. Вторият стремеж на човешкия дух е към знание, към мъдрост. Той има потреба от светлината, вследствие на което светлината е външната страна на знанието. Когато духът придобива знание, светлината се проявява като резултат. Следователно, светлината, която съществува сега в света е резултат на една излишна енергия, която не е употребена за умствена деятелност и затова ние се ползваме от тази светлина. Значи, космическият човек е придобил толкова знание, че от него има излишък, който се проявява във вид на физическа светлина. Третият стремеж на човешкия дух е към свобода, вследствие на което се създава време и пространство. Когато човек се намира в утеснение това показва, че пространството, мястото, където живее е тясно за него. И всичката философия на живота седи в това, да се даде повече място на всеки човек, който е недоволен. Пратете един недоволен човек на месечината или на Юпитер, или на Марс, или на коя и да е друга слънчева система, неговото настроение веднага ще се измени. Някои хора казват: какво трябва да правим при тия ограничени условия? Дайте простор на духа си! Когато ние говорим за простор, разбираме да оставим духа си да действа, да се проявява тъй както трябва. Човешкият дух действа по същите закони, по които действа и материята. Когато вземете един свредел и започнете да правите с него дупки, той среща известно съпротивление. Защо среща това съпротивление? По причина на гъстата материя. Тази материя е неорганизирана, в нея няма никаква разумност. По аналогия на това и неразумната страна или неразумната природа на човека представлява също такова съпротивление за проявата на човешкия дух. Например, има хора, които не вярват в Бога, не вярват в друг свят, освен този на земята и казват: няма друг живот, освен този на Земята. Те

приемат, че в един лешник има живот, а на Слънцето няма живот. Те приемат, че на Земята има живот, а в други по-висши системи няма живот. Според тия хора излиза, че Земята е разсадник на живота. Това е една привилегия, която те ѝ приписват.

От друго гледище пък за Земята се мисли, че тя е най-ниското място. Всички останали ученици на окултните школи са пратени именно на Земята да довършат своите знания, да държат своя поправителен изпит. На Земята има пратени хора от всичките видове и произхождения: като започнете от най-високото и свършите до най-низкото произхождение. Разбира се, тъй поставен въпросът, той става неясен. Какво може да интересува нас, или какво може да интересува вас това, кои сте или какво сте? Хората казват: хлябът, храната е най-важното нещо за нас. Добре, питам ви: какво се ползва онази риба, която е хванала един червей и го изяде, а после се намери на въдицата на човека? Какво е спечелила тя? Или какво печели онзи, който се опитва да провери съдържанието на една търговска или на една банкерска каса, след което го турят в затвора? Какво печели онзи химик, който прави ред опити за да се домогне до откриването на някои елементи, но при тия си изследвания става някакъв взрив и той изгубва зрението си? Какво печели онзи музикант, който свири на цигулка пред пияни хора и в резултат на всичко това те го набиват, счупват ръката му и строшават цигулката му? Какво е спечелила онази майка, която родила една красива, хубава мома, но в разцвета на своята красота умира? Какво е спечелил онзи проповедник, който обърнал много хора към Бога, но след време всичките се разубедили и станали безбожници? Какво е спечелил онзи банкер, който след дълги усилия изгубва всичкия си капитал? Какво е спечелил онзи поет, който след усилена работа изгубва своята поезия? И най-после, какво е спечелил онзи чистия човек, който след няколко години изгубва своята чистота?

Питам: кое е същественото у човека? Същественото, това е духът. Същественото, това е животът. Същественото, това е светлината. Същественото, това е свободата. Само тия неща са реални в живота. Защо е нужна свободата? Да учиш. Ти не можеш да добиеш знания, ако нямаш свобода. Ти не можеш да добиеш светлина и знания, ако нямаш живот. Това е положението, на което вие, като стари и млади, като учени и прости, като хора, като пеперудки и като рибки, ще се натъкнете. Вие неизбежно ще се натъкнете на тия три положения, които трябва да разрешите разумно. За да се разреши живота, трябва да се изучат всички негови форми, в които той се проявява. Ако не изучите живота на всички форми, в които той се проявява, ще бъдете нещастни. Да допуснем, че вие имате дъщеря, която обича да носи хубави обуща, направени от камилска кожа. Представете си, че обущарят ги направи рогообразни, тесни и при

всяко обуване тя се чувства неразположена, понеже ѝ убиват и правят мазоли на краката. Обаче, за красота, за хубост, според нейните разбирания, тя ги носила 2-3 дена. Питам: такива обуща ще я направят ли красива? Обущата не правят хората красиви. Ами ако вземете един болен човек и го заведете със златен автомобил при някой лекар, този автомобил ще даде ли повече знания на лекаря, ще го направи ли по-велик, по-знатен? Не. Сега пък обратното: ако заведете един болен човек с най-проста кола при някой велик, прочут лекар, тази проста кола ще отнеме ли нещо от знатността на лекаря? Не. Следователно, външната обстановка нито придава, нито отнима нещо от човека. Колкото условията са по-лоши, т.е. колкото материята е по-неорганизирана, толкова повече човешкият дух трябва да прояви своите знания. В този смисъл лоши условия в света няма, но когато човек не знае как да използва живота, тогава се раждат лошите условия. Отива едно малко дете и хваща едно куче за опашката. Кучето се обръща и го ухапва. Защо? Защото детето не е знаело къде да хване кучето. И този герой, детето, се връща от бойното поле с разкървавена ръка. Ако детето беше отишло при кучето с малко хлебец и го помилваше по челото, кучето нямаше да го ухапе. Съдбата, това е кучето, с което вие се разправяте. Ако го стиснете за опашката, то ще ви ухапе, ако му дадете хляб, то ще се радва. Съдбата, това е кармата, закона на причини и последствия, които ние сме създали.

Казва се в Писанието: "В своите си дошъл." Това е хубавата, красивата страна. “Но те не го приели” Защо? В света дошъл и не го познали. Защо? Светът нямал познания. Своите не го приели, защото били бедни, користолюбиви едва имали храна за себе си и казали: ние сме бедни, имаме храна едва за себе си. Когато религиозните хора не искат да приемат Божествените истини, аз считам тия хора за най-страшни материалисти. И в църквата съществува такъв религиозен материализъм. Там хората говорят за Бога, но дават пари под лихва с 20-25%. Казват: така е писано в закона. В бъдещата култура тия анормални състояния на човешкия дух трябва да изчезнат. И човешкият дух си има свои болести. Вземете, например, с какво се занимава съвременната медицина? Тя изучава само болезнените състояния на човека. Според мене, човешкият дух трябва да започне само със здравословните състояния. Ние днес навсякъде започваме само с отрицателното. В религията пак започваме с отрицателната страна. Ние изучаваме, например, как е паднал човекът, кои са причините за неговото падане и т.н. И в агрономията, и в земеделието също се изучават отрицателните прояви. Не е ли по-добре да изучаваме здравословното състояние на една лоза, отколкото да изучаваме как е пострадала тя.

И тъй, животът е първото проявление на човешкия дух. Вие не можете да

се проявите, ако нямате живот. В този смисъл, животът е материалът, чрез който духът ще може да изяви своето знание, т.е. да съгради основите на своето знание. Някой запитва: защо трябва да живея? Ти трябва да живееш, за да въплътиш своето знание в живота. Самото знание ще стане условие за проявление на свободата. Без знание свободата не може да дойде. В какво седи пък познаването на Бога? Вие трябва да познаете Бога най-първо в живота. Някой казва: аз съм говорил с Господа. А, говорил е той с Господа! Той няма още живота, а с Господа говорил. Ние трябва да имаме първо живота, да познаваме неговия език и тогава да говорим, че познаваме и разбираме Бога. Как ще познаваме Бога, ако не разбираме езика му? Бог не говори на друг език, освен чрез езика на живота. Цял свят се моли на Господа, но той не го слуша. Защо? Защото не знаят езика, на който трябва да му говорят. Ние някой път си правим илюзии, че знаем всичко и казваме: аз се молих на Бога, но той не отговори на молитвата ми. Втори път няма да се моля. Вие мислите, че Бог е невежа, не знае какво искате и не може да ви отговори. Той като е създал света, предвидил е всичко за тебе, но ако се молиш тъй, както трябва, ще ти даде повече знания, да видиш, какво е отредил за тебе и да можеш да използваш всичко разумно. В това отношение молитвата ще ти даде тези знания.

Сега вам се вижда противно да се молите. За мене е по-противно, като ви гледам как дъвчите храната си, отколкото да се молите. Вземете онзи професор, който свършил четири факултета и той дъвче като вола. Няма нищо лошо в това, но казвам, че професорът по този начин учи първата наука за придобиване на живота. На този човек дават една малка задача за проява на висшия живот. Този професор има учител, който му казва: ще дъвчиш. И горко на онзи професор, който не дъвче! Ще дойде учителят му със своята тояжка и ще го пита: защо не изпълни моето предписание? Какво ще стане, ако не дъвче? Професорът ще се хване за корема си от болки по същия начин, както се хваща и най-простият. Тъй щото, знаете ли колко пъти трябва да дъвчите храната си? Това поне е най-елементарното нещо, трябва да го знаете. Определено е математически, колко пъти трябва да се дъвче. И ако дъвчеш повече или по-малко пъти от определеното число, правиш престъпление. Днес ние дъвчим повече отколкото е определено. Защо? Взимате твърдо биволско месо, което не ви е предвидено и затова го дъвчете повече, употребявате за него повече енергия, отколкото е нужно. Някой път употребявате само картофена чорба и мислите, че можете да живеете изключително с нея. Не, не се лъжете. С картофената чорба можете да живеете само толкова, колкото ви е нужно. Тя е храна за децата, а биволското месо е за грешните хора. Когато Бог иска да накаже някой грешен човек, той му дава да яде биволско месо, да го дъвче като пастърма. Вземете, например, факта, от 2 000 години насам дъвчем все едни и същи въпроси: дали има Господ или

няма? По кой начин Господ е спасил света, дали по благодат или по закон? Тия и ред други въпроси се предъвкват постоянно. Това предъвкване не представлява ли биволското месо, което хората днес дъвчат? Учените хора пък предъвкват въпроса, дали микробът е произлязъл от човека или човекът е произлязъл от микроба? Богословите, както и учените хора, предъвкват въпроса как е направен човекът от кал. Никой още не сдъвкал тия въпроси. Човекът съществува като факт, като продукт, но ние трябва да намерим истинския факт, как е създаден човека. Какво ще ходим да разглеждаме човека единично? Изследвайте всички същества пред човека и след човека и ще намерите истинския начин, по който е създаден. Някой запитва: защо ни е мозъкът? Ако разглеждаме мозъка сам, като орган, няма да можете да отговорите на въпроса, но ако разглеждате какво произвежда той, ще видите, че всичкото знание е написано в него, всичките материали и закони за проявяване на нашите чувства също тъй са написани в него. Само така ще разберете какво нещо е мозъкът и защо ни е той. Мозъкът е един малък свят. Аз съм правил опити с човешкия мозък, измервал съм го. Основата му, измервана от едното до другото око има около 16 см., дължината му е около 20-21 см., широчината му 17 см. Колкото височината на мозъка е по-голяма, толкова по-силно развити са и моралните чувства. Някои хора не могат да намерят това съответствие между развитието на мозъка и моралните чувства у човека. Вземете змията, например, тя е много жестока. Затова у нея липсват моралните чувства. Тя хваща живи рибки и ги гълта цели като казва: аз не съм толкова глупава да ги дъвча, цели ще ги гълтам. Тя знае, че Господ ще я държи отговорна за дъвченето. Има хора, които също тъй гълтат цяла храната си. Те казват: ние не сме нито материалисти, нито духовни. Те са хора от рода на змиите, нито биволското месо дъвчат, нито картофената чорба ядат. У змията главата е свързана направо с гръбначния мозък. Когато казвам за някой човек, че е двуличен, подразбирам змията, защото лицето ѝ е отзад. У кучето пък главата по отношение земната ос е под ъгъл равен на 90, а у човека главата е успоредно със земната ос. Вследствие на тази успоредност човек е стъпил на два крака. Той постепенно, в продължение на хиляди години е трябвало да издига главата си докато най-после се изправил на два крака. Тежестта на мозъка в предната част на главата му е заставила човека постепенно да реформира краката и ръцете си да се изправя и да започне да мисли като човек. Ето защо, когато в живота ни се яви някакъв факт, има някакъв въпрос, който не можем да си обясним, той ни поваля на Земята. Казват: малкото камъче прекатурва цялата кола. Тази пословица не е напълно приложена в живота. Тя е вярна само по отношение на човешките мисли. Как е възможно едно камъче да обърне твоя живот, да го измени напълно? Ако ти имаш истинска любов и вяра в Бога, каквото и да ти се случи, това малко камъче няма да прекатури твоята кола. Ти казваш: аз имам любов и вяра в Бога. Имаш любов и вяра в

Бога, но като изгубиш имането си, казваш: не вярвам повече в Бога. Ето, че твоята кола се прекатурва. Ти имаш 1 000 лева, но някой приятел ги взима и не ги връща назад. Ето твоята кола се прекатурва. Кажеш някому една горчива дума. Ето твоята кола се прекатурва. По отношение на живота една горчива дума може да прекатури твоята кола. По отношение на целия живот малките камъчета могат да прекатурят колата на човешкия живот.

Та ние съвременните хора трябва да изучаваме законите на живата природа. Туй, което е писано в свещената книга на Стария и Новия Завет, както и туй, което е писано в главите на учените хора, един ден ще се посее. Това знание е един чист ред от тази велика книга на живата природа. Всичкото знание за живота ще бъде написано в тази велика книга. Днес всички учени, всички велики хора правят преводи от книгата на живата природа. Всички учени хора са ангажирани с това, да правят тия преводи. Всички астролози, химици, астрономи, биолози, геолози, богослови, всички правят такива преводи. Богословите са малко готовановци. Те чакат да видят, какво ще каже този – онзи и тогава правят готови преводи. Учените хора не са доказали още нищо положително. Нима един учен човек трябва да ми доказва, че аз трябва да живея? Нима един учен човек трябва да ми доказва, колко знания имам? Аз сам зная, колко знания имам. Нима един реформатор може да ми доказва, колко свобода имам? Ние, съвременните хора, още нямаме гражданска свобода. Нас жените ни заповядват в къщи. И съвременните жени искат да имат свобода. Каква свобода ще имат те, когато още мъжете им заповядват? Каква ще е тази свобода, ако жената след като отиде на избор, трябва да дава сметка на мъжа си, кой е бил този мъж, с когото се разговаряла или пък какво е разговаряла? Какъв избор е този, когато след като се върне яде тоягата на мъжа си?

Следователно, ние трябва да разрешим първите въпроси в живота, а именно: самият живот, светлината, свободата и знанието. Разрешим ли тези въпроси, тогава мъжете и жените ще се намерят пред една по-висока фаза на любовта. Гражданската свобода не е нищо друго освен любов, проявена в по-висока степен. Аз не съм виждал нито мъже, нито жени, които да имат гражданска свобода в пълния смисъл на думата. Други казват: да сме равни пред закона. Казват го, но равни ли са? Равенството подразбира доброта и честност. Аз не съм срещал честен човек в живота си, освен един инженер, който ми разказваше: да ви се изповядам! Искат да ме подкупят за една работа. Дават ми като подкуп 100–200 000 лева, но аз не продавам свободата си за толкова. Ако е за един милион, съгласен съм, но за 200 000 лева не се продавам. Издържах до един милион лева, но те не ми дадоха толкова. Честен човек е той, защото не продава съвестта си

за 100–200 000 лева, но за един милион я продава. Опасни са тия положения, в които човек може да попадне. Някой учител има известни убеждения, но за да не го уволнят и да не изгуби хляба си, той ги продава. Какви ли не компромиси се правят в света? Това са решения на задачи, но правилно трябва да се решават те. Например, аз казвам: ние трябва да се обичаме, трябва да жертваме всичко един за друг. Но като допре до моята кожа, започвам да се гърча, да се извивам, да философствам и т.н. Аз зная, че който философства много, малко върши. При приложението на Божия закон, никаква философия няма. Онзи гладен пътник, който идва уморен от път, аз го виждам и му казвам: приятелю, заповядай, влез в дома ми. Аз имам едно свободно легло за тебе. Тази вечер ще те нахраня, ще си починеш при мене, а според Божия закон утре аз отивам на работа. Имам две мотики, едната ще дам на тебе, да работим заедно. Първото нещо в света е, че всеки трябва да работи. И всички трябва да се стремим да създадем условия за работа. Никого не трябва да лишаваме от работа. Трябва да заставяме хората да работят, колкото Бог изисква.

Питам: в какво седи възвишеното и благородното в света? В живота. Ние боледуваме от нямане на живот. Някои искат знание, но трябва да знаят, че първо трябва да се добие истинския живот и тогава ще дойде истинското знание. Ще ме запитате: тогава как се добива живота на безсмъртието? Животът на безсмъртието се добива чрез ядене на чиста, винаги прясна храна, без никакъв дефект. Никога няма да ядеш нечиста, гнила храна. В такава храна има бацили, които могат да предизвикат някакви болезнени състояния. Всеки, който иска да разреши въпроса за безсмъртието, трябва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: къде ще намерим такава храна? Онзи, който иска да реформира, да организира своето тяло, най-първо трябва да се храни с жито, ориз, царевица, а после с плодове. Ечемикът не е за препоръчване. Той предизвиква затлъстяване на организма. Ръжта е хубава за ядене. Разправяше ми един господин, който се лекувал от неврастения по методите на Кнайпа, че цели шест месеца ял само грах. Това били най-щастливите му дни в живота. Усещал се духом разположен, със светлина в ума и напълно се излекувал от неврастенията. Някой казва: имам неврастения. Яж грах. Друг казва: страдам от ипохондрия. Яж жито! Казват за някого: този човек е много сприхав. Дайте му да яде царевица! Еди–кой си не обича да устоява на своите задължения. Дайте му да яде ръж! В ръжта има нещо идеално, тя расте на високо. Тя като влезе у човека, създава висок идеал. Дребните растения създават хора с дребни идеали, а едрите растения създават хора с висок идеал. Селяните в софийско трябва да се хранят само с ръж, за да станат по-големи идеалисти. Всичко това, обаче се отнася само до външната страна на въпроса. При това, човек трябва да урегулира и чувствата си в живота. Настроенията у човека не представляват нещо

възвишено. Животът на настроенията се занимава с една неорганизирана материя, а чувствата представляват организиран живот. В чувствата има отношение между живите клетки. Най-после иде третата фаза на живота, душевният, разумният живот, в който взима участие съзнанието на човека. Следователно, ти най-първо ще минеш през настроенията. Те са ветропоказателят на твоя живот. После ще минеш през чувствата. Те показват количеството на влагата, която трябва да се даде на живота и най-после ще дойде светлината, която трябва да въздейства върху всичко благородно и възвишено у нас. И тъй, ако вие едновременно сте радостни и весели, вие сте в живота на настроенията. Ако нещо ви засегне дълбоко и се обидите, не можете да простите, вие имате влага повече, отколкото ви трябва. Това показва, че сте в живота на чувствата. Ако пък пътят ви е ясен и вие можете да учите добре, това показва, че вие сте в разумния живот. Тогава съзнанието ви се развива по един правилен начин.

Сега вие, които ме слушате, ще кажете: дали този човек говори истината, или не? Истината винаги е свързана с пространството. За да ви докажа, че говоря истината, трябва да ви дам един постоянен билет до Слънцето, с който да отивате и да се връщате, когато искате. Да отидете до Слънцето, това е истината. Аз обичам истината и всякога говоря истината. Когато дойде някой при мене, не му доказвам, какво нещо е истината, не му говоря нищо за истината, но изваждам един чек от 10 000 лева златни и му го давам. Той го взима и очите му светват. Питам го: вярваш ли, че говоря истината. Аз ти давам тези пари без никаква лихва. Можеш да ми ги върнеш, когато искаш. Онзи, човек, който може да ви направи добро без никаква користна цел, това е човекът, който обича истината. Всеки човек, който може да даде знание на хората, да внесе светлина в умовете им, той е дошъл до третата фаза на живота.

Сега всички вие трябва да използвате светлината, която имате. Без светлина човек не може да мисли. Някой път умът ви е потъмнял, съзнанието ви е мрачно. Защо? Изгубили сте светлината си. Днес всички майки, които раждат трябва да изучават закона на светлината. Иначе те ще раждат хилави деца. Затова именно и съвременните хора не са идеални. От изследванията, които правим, виждаме, че днес всички хора боледуват. Казват за някого: този човек е гениален. Що е геният? Казват за Шекспир, че бил гениален човек. Не, той е обикновен човек. Толстой бил гениален. Не, и той е обикновен човек. Ако поставите Шекспир и Толстой в един висок, възвишен свят, те ще бъдат в забавачницата на този свят. Толстой казва на едно място: съвременните хора не могат ли да разберат, че войната няма да разреши въпросите на живота? Ами кое ще ги разреши? Любовта. Хората трябва да имат любов към Бога. Едно дете казвало на майка си: мамо, не трябва да ме съдиш, но да ме облечеш. Любовта

разрешава всички въпроси. Когато говорим за любовта разбираме най-възвишения живот, в който може да се прояви човешкия дух. Обикновената любов всичко използва. Виждам един човек, искам да го използвам. Виждам една хубава кокошка, искам да я заколя, да я туря в гърнето да ври. Каква философия има в това, да готвя кокошките и да ги ям? Бог създава кокошките, а аз ги ям. Тогава аз взимам думите на Христа, който е казал: аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето и който ме яде, ще има живот вечен. Учениците му като чуха това съблазниха се. Тогава Христос им каза: слушайте, това не е моята плът, за която ви говоря. Това е словото Божие, което ако приемете като мощна храна в себе си, ще ви даде живот. Следователно, трябва да говорим живото слово на един понятен език. Ако аз ви говоря за една религия, да отидете външно да правите обряди или да палите повече свещи и да се греете на тази светлина, това е заблуждение. Онзи, който иска да ви запознае със светлината, трябва да ви заведе на Слънцето, да ви запознае с неговата светлина. Онзи, който иска да ви запознае с истинската религия, трябва да ви говори за Бога. А всички свещеници днес са хора на обикновения живот. В старо време всички езически жреци са разбирали, че не е достатъчно само да бъдат свещеници, но думите, които те изговарят, трябва да имат сила да лекуват. Някой е болен, викат свещеници да му четат молитви. Викат три попа, четат му молитви, не оздравява човекът. Викат баба Драгана, хвърля тя своя боб, туря ръцете си отгоре му, казва три думи и болният оздравява. Поповете казват: това е дяволска работа. Чудно нещо! Те работят с Бога, нищо не могат да направят. Значи, според тях дяволът може да направи нещо повече от Бога. Не, баба Драгана именно е с Бога. Казва три думи и човекът оздравява.

Сега казват, че човек трябва да има свидетелство, че е свършил, за да може да лекува. Не, лекарят се ражда, той не се създава сега. Университетът дава само условия на човек да се прояви. Философът се ражда, не се създава сега. Вие трябва да се стремите да развиете това, което е вложено у вас. Кое е вложено у вас? Да кажем, че вие остарявате и умирате. Къде ще отидете след това? Казвате, че ще отидете на онзи свят. Какъв е онзи свят? Онзи свят е свят на здравето. Ами ако аз съм един болник със счупени крака и ръце, какво ще правя като отида на онзи свят между здравите? Какво ще ме ползва този свят? Аз трябва да зная законите на здравето, че като отида между здравите да мога да се ползвам от това здраве. Задгробният живот не е живот на умрелите, той е най-красивият живот. Задгробният живот е живот на свобода, а не живот на ограничения и смърт. Затова именно някои хора искат да умрат. Когато някой човек не иска да умре, той се бои да не влезе в някой по-лош затвор. Той казва: лош затвор ме чака след смъртта. Да седиш тук, на Земята, какъв по-лош затвор от този? Няма човек в света, който да не желае да го пуснат от затвора.

И тъй първото условие за развиете на човешкия дух е животът. Как ще го добиете? Младата мома го търси като гледа да намери някой момък да се ожени за него. Майката търси живота в детето си. Бащата търси живота някой път в парите като казва: пари, пари трябва да има човек! Земя трябва да има! Прави са хората, но това са само условия. Когато една мома хвърли око върху някой момък, който е свързан с източника на живота, тя действително ще намери живота, но ако той е хилав, ако мозъкът му не е организиран, какво ще спечели тази мома? Нищо няма да спечели. Тя ще се намери в положението на английския реформатор Йоан Веслей, който три дни след женитбата си казва на своите приятели: не струва човек да се жени. Това не говори зле за женитбата, но той попаднал на една жена, която не съответства на неговия умствен и духовен уровен, както и на неговите разбирания. Той имал дълги коси. Един ден жена му го хваща за косите, развъртява го из стаята и му казва: не ти позволявам нито да ходиш, нито да се разговаряш или кореспондираш с разни жени. Научил той урока си. Отива един млад момък при Иоан Веслей и му казва: Учителю, влюбих се в една млада мома, добра християнка. Искам да се оженя за нея. Какво ще ми кажете? Да, тя е много добра християнка. С Христа може да живее, но не и с тебе. Казват за някого: той е много добър човек, отличен християнин. Да, отличен християнин е, с Христа може да живее, но не и с тебе. Това е факт. Ние не можем още да живеем с хората. Защо? Защото не знаем законите, как да живеем. С Бога можем да живеем, но като се съберем едни с други, започваме да се хапем помежду си и тогава чувам всеки да казва: мене не ме обичат хората. Движа се в еди–кое си общество, но там хората не ме обичат, не ми отдават нужното почитание. Казвам: кому са отдали нужния почит? На онази кокошка отдадоха ли почит? На онова прасе отдадоха ли почит? На онази овца отдадоха ли почит? На руския император отдадоха ли почит? На германския император отдадоха ли почит? И сега този последния император дърва реже. Защо? От зор. До вчера заповядваше на една такава голяма и силна империя, а днес дърва реже. Съдба е това! Учи се човекът. Питам ви: мислите ли, че един ден Господ няма да ви тури на мястото на германския император да режете дърва? Ще режете и оттатък ще минете. Германският император трябваше да нареже тия дърва още преди войната, но и сега не е късно. Учи се човекът и казва: който постъпва като мене, тъй ще реже дърва.

"При своите си дойде и те го не приеха."

Това показва, че Божественото се проявява у нас. Някой път Господ дойде, хлопне на вратата ни и казва: днес е твоят ден, приеми ме! Ти казваш: нямам време сега, искам да довърша науките си или имам една много

взискателна жена, трябва да й услужа малко. И тъй се извиняват, господарят с жена си, държавникът с поданиците си, ученият с науките си, а Господ все чака. Питам: кой е свършил досега своята работа? Никой. Цялата Земя навсякъде е покрита само с гробища: еврейски гробища, индийски гробища, православни гробища и ред други. Цялата Земя днес представлява един голям паметник. Защото науката е изучавала онези начини и методи, по които се добива живота, светлината и свободата. Намери ли ги? Не ги намери.

И сега ние сме пред прага на една нова култура. От старата култура не очаквайте нищо. Смешно ще бъде старият човек, който едва се повдига де се хване на хорото и да играе. Той казва: синко, моята работа е свършена вече, вие гледайте да си поживеете. Аз наричам млади хора онези, които имат живот, знание и свобода. Стари хора са онези, аз взимам думата стар в ограничен смисъл, които нямат живот, знание и свобода. Това са стари разбирания. Според новото учение, взето в широк смисъл на думата и старият човек може да има живот, знание и свобода в себе си. И той може да се подмлади. Как? В окултизма има един начин за подмладяване, който ако изнесем навън ще шокира целия свят. Правени са такива опити. Взимат стария човек, турят го в една реторта, херметически затворена, турят вътре известни елементи и нагорещяват ретортата отдолу. Така го задържат цели шест месеца. Старият човек рита отвътре, плаче, вика и най-после като го извадят, той се подмладил вече, станал е малко детенце. Туй правят алхимиците, които знаят законите за подмладяването. Ако те приемат в своята школа, те ще те приемат като стар човек. Като те прекарат през ретортата и се новородиш по техния начин, ти ставаш ученик. И тогава като те запита някой, защо вярваш в това учение, ти ще им кажеш: ти влизал ли си в реторта? Не съм. Аз съм влизал, зная, какво значи да прекараш там. Тези хора имат знание! Като те извадят от ретортата, ти вече си се подмладил. И за в бъдеще няма да се чака, щото баща ти или майка ти да умрат и тогава да се подмладят, но ще ги турят в ретортата и да прекарат шест месеца, откъдето ще изникнат като малки семенца. А хората ще кажат. Бог да ги прости! Това са празни думи. Няма какво да ги прощава Господ, те са вътре в ретортата. Господ е за живота. Той не е за смъртта. Като говорим за смъртта, ние подразбираме да умре всичко онова, което ни спъва: безверието, злобата, омразата, съмнението, подозрението и тем подобни. На всичко онова, което внася щастие и блаженство в нас трябва да се даде живот. Вие сега чакате да умрете. Не, не искаме да умирате. Ако имаме музиканти, те трябва да свирят за живота. Има случаи, където животът може да се добие чрез музиката. Знаете ли, колко е силна музиката? Има известни тонове, известни съчетания в музиката, с които може една канара да се разчупи на части. Например, трябват някому няколко камъка от дадена канара. Той отива с

един цигулар при някоя канара и цигуларят свири, взима такива силни тонове, които са в състояние да разпукнат канарата. Той свири около ½ час и канарата се разпуква. Отделят се няколко камъка от нея. След това цигуларят прибира цигулката си и си отива вкъщи. Както виждате, много нещо прави цигулката. Не е вярна поговорката: цигулар къща не храни. Той къща не храни, но къща гради. Цигулар дом не гледа, но той сближава хората и ги жени. Без цигулар хората могат ли да се женят. Той като засвири, всички се хващат на хорото и заиграват. Цигуларят има мощна сила в света. Аз бих желал цигуларите в България да имат новите цигулки и да изпълняват новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нещо щеше да се направи. Искат ли някой път да се реформира българския кабинет, веднага ще извикат тия цигулари пред първия министър на кабинета. Те ще му засвирят тъй хубаво, че със своето свирене ще внесат нова светлина и нова разбиране в ума на този министър. След като му посвирят около ½ час, той ще извика другите министри на съвета, ще разгледат въпроса и положението ще се уреди. Цигуларите ще разрешат и въпроса за религията в България.

"В своите си дойде и своите му го не приеха." Защо? Страхуваха се, че този човек ще донесе нещо, което може да развали всичко дотогава съществуващо. Не, този човек ще донесе живот, знание и свобода. Животът носи радост. Знанието носи светлина. Истината носи свобода. Казват: защо ни е истината? Да внесе свободата. Свободата пък ще внесе в нас простор, ще ни отвори великия път за живота. Какви теории са развивали старите учени от преди хиляди години? Аз не зная. Те са поддържали, че в света има седем принципа, които и сега се проявяват. Първият принцип е, че всички прояви на Вселената в основата си са разумни. Основата на цялата Вселена е човешкия ум. В тази разумност има съответствие между всички части, които се допълнят взаимно. Освен това, всички противоположности вибрират еднакво и се стремят едни към други. Светлината, например се предава чрез вибриране.

Най-първо ще се убедите, че Вселената е разумна. После ще виждате, че между твоята глава и всички слънца има съответствие. Съвкупността на всички Слънца представляват човешката глава. И ние като гледаме звездите, виждаме космическия човек. Тялото му не виждаме, но всички запалени слънца представляват главата му, която мисли. Чрез тия органи той изпраща светлина в света. Представете си сега, какво ще бъде онзи, който е създал космическия човек! И тогава хората са подобие на космическия човек. В тяхната глава има светящи клетки, както звездите. И в тях има едно вътрешно слънце, по подобие на външното, вследствие на което по някой път отвън е студено, а вътре у нас е топло. По някога обратно: отвън е топло, а отвътре студено. Когато пък между външното и

вътрешното слънце у човека има хармония и подобие, тогава казваме, че човек се намира в състояние на пълно здраве. Ето защо, когато човек има да изучава хигиената, той трябва преди всичко да изучава законите на тази енергия, която е вложена в него. Във всички неща има полюси, противоположности. Мъжът и жената, това са полюси. Светлината и тъмнината, това също са полюси.

Друг принцип в живота е, че във всички неща има ритъм. Вследствие на това всяко нещо иде на своето време. Ти не трябва да бързаш, приливи и отливи има в света. Твоето щастие, твоето благо ще дойде на своето време, стига да имаш знанието и мъдростта. Всяко нещо има своя причина. Всяко нещо има свое име, с което можеш да го означиш. Първото нещо, което човек иска да изучава е любовта, но той трябва да започне отгоре, а не отдолу. Той трябва да знае името на любовта. Аз бих желал да зная какво ще кажете вие. Какво е името на любовта? Съвременните хора не знаят името на любовта. Днес, на който език и да произнесете думата любов, тя няма ефект, не реагира върху човека. Ако влезете в един театър и произнесете думата любов, всичката публика става и започва да бяга. Защо? Те разбират смисъла на тази дума. Ако, обаче влезете всред тази публика и произнесете думата любов, всички ще кажат този е смахнат. Защо? Те не разбират смисъла на тази дума. Някой наричат Христа “Син Божий”. Ние не можем да разберем Сина Божий, докато не разберем любовта. Думата “Син” подразбира любовта. Тя крие в себе си един от Божествените методи в света. И когато Христос дойде в света, той донесе един велик метод за проявление на любовта. В тази любов именно е връзката на безсмъртието. Тази любов започва най-първо със закона на самопожертването, със закона на самоотричането. Да се пожертваме, това е само един метод. И който не разбира любовта, който не разбира закона на жертвата ще се уплаши. Той ще каже: как, да се откажа от живота си? Христос казва: "Който обича живота си, ще го изгуби и който се откаже от живота си ще го намери."

Аз не говоря за любовта в нейния обикновен смисъл. Няма какво сега да придобиваме любовта. Ние трябва да я носим със себе си. И този човек, на когото аз искам да направя едно добро, от дълго време го очаквам. Като го видя, казвам: много се радвам, че дойде. Това е законът на любовта. А сега като дойде някой човек да му направите едно добро, казвате: откъде се намери да дойде този човек? И при това, толкова пари ми задигна! След всичко това вие минавате за културни хора, които се молят по три пъти на ден, четете: “Отче наш” и ред други молитви, кръстите се. Като говоря така, някои ще кажат: той се противопоставя на българската църква. Аз вярвам само в една църква, която носи безсмъртието на своите членове, в никоя друга църква не вярвам. Българските свещеници трябва да

престанат да погребват мъртвите. Христос казва: оставете мъртвите да погребват своите ближни. Ако задачата на свещениците е да погребват мъртвите, аз ги съжалявам. Като им се каже истината, те казват, че говоря против църквата. Против коя църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате църква. Това не е църква. Църквата е нещо много красиво. Тя представлява един от възвишените ангели. Църквата, това е човешкия дух. Бог живее в нея. И тогава всички свещеници, проповедници, владици от тази църква ще служат на великото, на възвишеното. Тъй трябва да разбирате тия велики идеи. Не ги ли разбирате така, ще живеете само в заблуждения.

И тъй, всички ще минете през ретортата. Аз съм бил в тази реторта, пръв съм влязъл в нея, зная, какво нещо е тя. Гробът не е ли една реторта? Христос казва: аз всички ще възкреся. И наистина, всички хора ще минат през възкресението, само че някои седят с хиляди години в ретортата.

"В своите си дойде." Своите, това са онези, които го обичат, но не тъй както го обичаха евреите. Ние трябва да бъдем готови да приемем Бога с всичката си любов, която имаме в душата си и да кажем: Господи, ние приемаме живота, който ни даваш. Ние приемаме светлината, която ни даваш. Ние приемаме свободата, която ни даваш. Това трябва да бъде задачата на младото поколение. Свещено да пазят живота, светлината и свободата и всичко да жертват за тях. Това разбирам религия, това разбирам държава, това разбирам обществен строй. Това са закони, без които всичко друго е празнота.

И така, вие ще възприемете онази велика любов, която иде сега в света. И всеки от вас да стане образец на нея.

Беседа, държана от Учителя на 27.06.1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_07_04 Запалената свещ
неделна беседа

ЗАПАЛЕНАТА СВЕЩ

Беседа, държана от Учителя на 4 юли 1926 г.в гр. София.

"И никой не запалва свещ да я тури на скришно място, нито под шиник, но на светилник, за да виждат светеното, които влизат." (Лука 11:33)

Обикновените понятия в живота са изгубили своя смисъл по причина на онова растящо разширение на желания и мисли. Казано е в Евангелието, както и съвременната наука доказва, че животът не седи в многото, което човек има. Животът не седи нито в многото, нито в малкото. Животът не седи и в многото знание. Животът не седи и в многото любов, тъй както съвременните хора я разбират. Когато се говори за любовта, ние всякога включваме време и пространство.

Първото положение, което трябва да имате пред вид, е че човек не добива сам своето знание на Земята. Дали вие сте съгласни с това твърдение или не, то е друг въпрос. Аз ще ви обясня какво значи думата "придобиване". Човек носи знанието със себе си, в той нареченото на научен език потенциално или зародишно състояние, а на Земята се дават само условия да се провери това знание. Земята е място, където се прилага или проверява нашето знание, за да можем да го усвоим. Това е един от вътрешните закони на битието.

Сега мнозина се спират и питат защо да е така? Не ровете корените, да видите, защо се спущат надолу; не сваляйте надолу и клонищата, да видите защо се качват нагоре, но изучавайте свойствата на корените и на клонищата. Не се занимавайте с философията защо корените се спущат надолу. Тази философия е за великите умове. Вие трябва да се занимавате повече с плода, който дървото дава. Най-после посейте семката, отгледайте дървото и се ползувайте от неговия плод като оставите на философите да се занимават с корените, с клонищата и с тайните на битието. Някои от вас не знаят нищо за плода, а питат, защо корените отиват надолу? Аз питам: защо някои хора лягат на гърба си когато спят? Не могат ли да спят с главата надолу? Или не можа ли природата да ги постави да спят в друго някое положение? Не може. Защо? Защото ако главата на човека се тури в положение към центъра на Земята, всичката кръв ще отиде към мозъка, а това ще безпокои човека. В по-слабите натури кръвта ще нахлуе в мозъка, ще предизвика там едно наводнение и всичко ще помете. Понеже човешкият дух е разумен, за да се избави от големите

наводнения, които стават в Космоса, той е поставил определен ред. Има ли някъде излишна вода, той е предвидил известни помпи, с които тя да се извлича. Някои ще кажат: ние разбираме тази работа. Не я разбирате. Това са символи. За разбиране на символите човек трябва да има отличен ум. Ние си служим повече с математически формули, със символи – едно говорим, друго разбираме. Символистическият език в природата е свойствен на човека, затова всеки го разбира. Когато започнем да изясняваме един символ физически, ние помрачаваме неговото вътрешно значение. Например в Писанието се казва, че пришествието на Господа щяло да стане в един миг. Какъв е този миг? Някои мислят, че този миг е много малко време. Не, в такъв един миг могат да станат много работи. Хората имат обичай да мигат. Ако вземете бухала например, той постоянно държи очите си отворени, човекът пък постоянно мига. Защо природата е турила мигачите, тази деликатна кърпица на очите ни? - Да бъдат чисти. Ако очите ни нямаха мигачи, прашната София би ги затворила. А тъй мигачите постоянно чистят очите. Мигането е чистене на очите. Мигаш ли това подразбира: очисти очите си и тогава гледай! С чисти очи трябва да гледаш нещата. На същото основание и в ума на човека има такива мигачи, които чистят мислите. Доброто е горния мигач, злото е долния мигач. Те ту се събират, докосват се, пак се отворят, отдалечат се – не се обичат. Но в даден случай и злото има интерес от окото и му казва: "Ти и за мен ще работиш, защото аз те чистя". И доброто му казва: "И на мен ще служиш, защото и аз те чистя". Това са символи. Окото казва: "Не зная, какво да правя и двамата ми служат". Вие ще кажете: вярно ли е, че горният мигач е доброто, а долният мигач е злото? Това са наши понятия. За нас лоши неща са тия, които ни причиняват болка. А за всяко нещо, което ни причинява удоволствие, мислим, че е добро. Обаче, в природата съществуват ред условия, които показват, че видимото добро в някои отношения не принася добри плодове. В света съществува едно абсолютно добро, което е разумно. То не е настроение.

Да се повърем към стиха: "Никой не запалва свещ и не я туря в скришно място". Свещта е емблема на мислещия човек. Следователно, когато твоят ум се запали, ти няма да го туриш в услуга на материалния свят, няма да го обгърнеш с ниски желания, с ниски мисли, няма и да го изопачиш. Ще кажете: тогава каква полза ще ни принесе този ум? Ти ще го поставиш на най-високото място, да осветлява положението, в което живееш, защото животът на Земята е движение. Никой от вас не седи на едно място. Вие постоянно се движите. Условията, при които сте живели вчера, не са същите днес, а няма да бъдат същите и утре. Днес действат други условия. След като прекратя тази беседа, ние ще бъдем в пространство с милиони километра далеч от предишното място. Нашата Земя постоянно се движи. Като се изменя мястото ѝ в пространството, изменя се и нашето състояние.

Защо е така? Земята като пътува из пространството, условията на това пространство се различават, вследствие на което и влиянията на тия условия върху нас се различават. Онези, които не са запознати с космическото влияние, мислят, че пространството е празно. Не е така. Ония философи, които изучават пространството, третират въпроса дали съществува пространство или не, дали съществува време или не съществува. Въпросът не седи в това, дали съществува време и пространство или не съществува. Както и да обясняват пространството, това понятие съществува в човешкия ум. Понятието за време също тъй съществува в човешкия ум. Вие не можете да разгадаете тяхната същина, но можете да ги разглеждате като понятия. В понятието пространство се включва материята. В понятието време се проектира нашия живот. Да оставим настрана въпроса за същината на времето и на пространството. Няма нито един философ, който да е определил какво нещо е пространството и времето. Има нещо, близо до истината в техните обяснения, но всъщност, какво нещо е пространството, какво нещо е времето само Бог знае. Само най-напредналите, само най-великите духове, които са завършили своето развитие, своята еволюция в Космоса, знаят какво нещо е време и пространство. Всички останали същества, които още не са завършили своето развитие имат детински възгледи по тези въпроси. Те казват за някого: еди – кой си свършил университет в Берлин, или в Лондон, или в Париж. Питам: какво знае този човек? Този човек, който е свършил четири факултета, утре заболее от най-простата енфлуенция и веднага вика лекар. Толкова знае този човек! Както виждате, сам не може да се лекува. Ти можеш да викаш лекар само при такава болест, която не можеш сам да лекуваш. И той ще бъде истински лекар.

"И никой не запалва свещ да я тури на скритото място."

Аз разбирам какво ви интересува. Всички вие сте от тези, които искат с един замах да научат всичко. Вие искате като излезете вън да махнете само с ръка и веднага да дойде в стаята ви касата на някой банкер и да разполагате с парите му. Кой не желае това? Туй желание е вложено и в най-малките животинки. Например, съвременните хора изучават хипнотизма, искат да си служат с него. Съвременните учени хора са намерили какво нещо е хипнотизма и са наблюдавали, че много растения, животни си служат с него. Змиите, например и досега си служат с хипнотизъм. Те могат да привлекат своята жертва направо в устата им. И котките си служат с хипнотизма по отношение мишките. Котките отдавна знаят какво нещо е хипнотизъм. Знаете ли какво нещо е хипнотизмът? Той навсякъде се прилага.
Кой не си служи с хипнотизма? Цветята не хипнотизират ли пчелите? Всяко привличане не е ли хипнотизъм? Казват, че някой учен във Франция

владеел изкуството да хипнотизира. Казвам: този учен не владее това изкуство и толкова, колкото животните го знаят. Изобщо сегашните хипнотизатори малко знаят от това изкуство. Силите в природата, с които ние си служим днес са така нагласени, че имат и обратно действие. Има закон на равновесие. Ние не можем да злоупотребяваме с известни природни сили, защото всякога ще изпитваме и техните последствия. По същия начин има закон на мисълта, по който върви човешкия ум. Отклоните ли се от правата посока на човешката мисъл т.е. скриете ли запалената свещ вие ще имате лоши последствия. Кога една свещ се крие под шиник? - Когато искаш да загладиш нещата, да си ги представиш в такава форма, в каквато не са. Ти знаеш, че това, което казват не е право, но въпреки това постъпваш другояче. Това ни навежда на един случай от живота, станал някъде в България, но в турско време още.

Двама турци се съдят. Единият от тях отива при съдията и му казва: "Господин съдия, вземи тази лира от мен и като ти кажа, че на лицето гледаш да си спомниш, че съм ти дал нещо". След това отива втория при него и му казва: "Господин съдия давам ти две лири, да гледаш и на двете ми лица". Кадията задържал парите и от единия и от другия. Той турил запалената свещ под шиник. Като се разглеждало делото, първият от подсъдимите му казва: "Господин съдия, гледай на лицето ми!" Съдията му казва: "Много добре, но какво да правя с този с двете лица?" Той разбрал, че вторият дал на съдията повече. Следователно, делото се разрешило в полза на онзи, който имал две лица. Сегашните хора са изгубили вяра в съдиите и казват няма право в света. Казвам: в света има едно божествено абсолютно право, в което няма изключение. Това право се прилага еднакво спрямо всички. Това, което сега виждаме е, че хората се съдят постоянно. Целият живот не е нищо друго, освен изправяне на погрешки. Вие страдате от болести. Децата ви се раждат болни. Вие изгубвате богатството си, имането си. Някой народ го постига катастрофа. Друг някой народ пък се заличава от лицето на Земята. Мислите ли, че всичко това е без причина? Всички ония народи, които са изчезнали от лицето на Земята са изгасили своя светилник. Тези пък, които се подлагат на изпитания, като българите, са турили светилника си под шиник. Има обаче друга опасност: свещта да не изгасне. Природата праща всички тия изпитания.

Сегашните хора се страхуват от мисълта, че ако вървят в правия път, ще умрат гладни. Не е вярно това. В историята няма нито един факт, дето някой човек, който е мислил право да е умрял гладен. Обаче всички хора, които не са мислили право, гладни са умрели. Най-учените хора са умрели гладни. Царе са умирали гладни. Князе, генерали са умирали гладни. Кой не е умрял гладен? Казвате: всички хора са умрели от глад. Това е факт. И

млади и стари умират от глад, но човек умира от глад само тогава, когато неговия светилник угасне. Щом неговият светилник гори, той не може да умре. Има ред причини, по които хората умират. Светът, животът трябва да се изучи във всички негови прояви. Например, задавали ли сте си въпроса, защо Господ създаде главата? Какво е предназначението на дробовете, какво е предназначението на стомаха, какво е предназначението на мозъка? За кого работи стомаха? На руски език коремът наричат "живот". Някои наричат стомаха още и търбух. Всъщност службата на стомаха е съвсем друга от тази, която му определят. Сега службата му е изопачена и вследствие на това изопачаване се дължат всички лоши резултати в съвременното човечество. Каква е всъщност службата на стомаха? Каква е тази на дробовете, на мозъка и т.н.? След всичко това ние говорим и за човешкото сърце. Ние имаме сърце, което движи кръвта, имаме и сърце, което чувства. Засега е важно функцията на мозъка. Там се проявява човешкия ум. През деветнадесетото столетие се състави цяла наука за изучаване на човешкия мозък. По отдавна се изучавало човешкото лице. През още по-далечното минало се изучавало и човешкото тяло: как е създадено то, какви са неговите функции и т.н. Там влиза астрологията, която показва какво е отношението на тялото към външния свят. Ако човек не изучава тази наука ще мисли, че връзките между него и външния свят са далечни, като че не съществуват. Не е така, обаче. Венера, например има влияние върху чувствата на човека. Марс има влияние върху войнственото настроение на човека. Сатурн има влияние върху силите на мисълта у човека. Юпитер има влияние върху благородството, върху интелектуалните чувства на човека. Меркурий има влияние върху ума на човека. Луната пък има влияние върху въображението, върху фантазията му. Земята върху какво оказва влияние на човека? Най-голямо влияние върху човека указват обаче, Слънцето и Земята. Самият живота е така разпределен, че между химическите процеси, които стават в Земята и животът, който иде от Слънцето, става постоянно преплитане. И обратно между живота на Земята и химическите процеси, които стават на Слънцето, също тъй има известно преплитане. Та казвам: Христос е разбирал дълбоко природата и нейните закони.

Някои мислят, че Христос не е бил учен. Не, той е бил много учен човек. Ако Христос беше професор днес, той щеше да бъде най-видният професор в цялата съвременна култура. Не мислете, че онези велики Учители, онези велики адепти не разбират науката. Те я разбират много добре, те имат свои лаборатории, в които правят ред опити. Най-великите Учители имат методи, чрез които могат да отидат до Слънцето и да се върнат назад. Един адепт има положителни знания, той знае всичко, но мълчи, не говори нищо. Сегашната култура, която аз наричам "култура на малките деца" сега се занимава с въпроса, какво има на Слънцето. Те едва

сега учат, колко елемента има там и какви са тия елементи. Те са направили малки опити и казват, че съвременната наука е много точна. Съвременните учени са направили ред изчисления, да определят какво е разстоянието на Земята от Слънцето. Доколко са точни техните изчисления, виждаме от това, че един математик изчислява с всичката точност на математиката и намира, че разстоянието на Земята от Слънцето е 92 милиона мили, а друг изчислява, че същото разстояние е 93 милиона мили. Каква точност е тази, ако в изчисленията на двамата математици има един милион мили разлика? Какво бих направил, ако бих се качил на един трен, който ще ме остави на разстояние един милион мили от Слънцето? Като дойдем до всички теории на съвременната математика ние виждаме нейната несъстоятелност. Не искам да критикувам науката, но казвам, че истинските учени хора, върху плещите на които се крепи науката, мълчат. Истинските адепти знаят точно разстоянието между Земята и Слънцето. В техните изчисления има само един сантиметър в разлика и като отидеш на Слънцето ще намериш, че действително има само един сантиметър в разлика. Това разстояние не ти позволява напълно да се допреш до Слънцето. Докоснеш ли се до него, ще произлезе някакъв взрив. Същото разстояние от един сантиметър съществува и между един и друг човек. Някой от вас искат да разрушат това разстояние и казват: да се съединим, да развалим тази граница! Всички скарвания, всички недоразумения между хората започват именно когато дойдат наблизо един до други. Докоснат ли се, между тях се явява взрив. Защо стават тия работи? Красивият момък, който е лишен от ум търси някоя красива мома, с която да се свърже. Но красивите моми са най-лошите домакини. Ако някой момък иска да му побелее главата, нека вземе красива жена. И обратното е вярно. Ако някоя мома иска да ѝ побелее главата, нека вземе красив мъж. Да бъдеш красив по ум, по душа, по сърце, разбирам, но да бъдеш само външно красив, това е най-голямото нещастие. Душата на човека трябва да бъде благородна, мощна! Умът на човек също трябва да бъде чист и светъл! Всеки мъж трябва да схваща нуждите на своята другарка, да влиза напълно в нейното положение. И във всеки даден момент, когато той вижда, че тя се намира в затруднено положение, нека разглежда въпроса тъй, както би го разглеждал за себе си. Ако той е умен, нека се постави на нейното място. Същото нещо може да се каже и за жената. Не спазваме ли това, ние поставяме свещта под шиник. За да се постави свещта под шиник има ред условия.

Сега ние искаме да живеем. Право е това наше желание. Животът е потребен. Всеки млад човек иска да живее. Пък и старите искат да живеят. Има ред условия, обаче, които като изпълним, ние можем да живеем, колкото време искаме. Затова се изисква знание. Първото нещо от учениците на окултната наука се изисква абсолютно търпение. Търпението

е съзнателен процес на ума. Сега хората нямат търпение. Бият някого, казват му: търпи! Това не е търпение, това е неволя. Търпението е качество само на свободния човек. Търпеливият човек не трябва да бъде външно безучастен към нещата. Търпеливият човек може да бъде министър. Търпеливият човек може да бъде философ. Майката също може да бъде търпелива. Великите хора трябва да бъдат търпеливи. Да бъдеш търпелив човек, значи да бъдеш велик човек, да пренасяш лесно всички мъчнотии на живота: да загубиш 200 000 лева и да вървиш като че бълха не те е ухапала. Ще ви приведа един символ, да видим как ще го изтълкувате. Представете си, че вашият брат е заминал за някъде и след десет години ви пише, че ще се върне. Вие сте забогатели през това време и започвате да се приготовлявате да посрещнете брата си. Но преди да дойде брат ви, вие изгубвате всичкото си имущество от 500 000 лева и оставате без нищо. Питам ви: ще можете ли в този случай да посрещнете брата си тъй радушни, както щяхте да го посрещнете, ако не бяхте изгубили тия пари? Ще кажете: беда е това! Ще ви приведа същия символ в друга форма. Представете си, че вашият брат попадне в една разбойническа банда. Вие обичате брата си като себе си. Пращате хора да ви кажат, че ще пуснат брата ви само ако при условие дадете за него 500 000 лева. Вие давате тия пари. И като дойде брат ви радвате се. Защо? - Печалбата в дадения случай е вашият брат. Отидоха наистина 500 000 лева, но спасихте живота на брата си. Че сте дали 500 000 лева за живота на брат си, нищо не е това. Някои казват: България изгуби от такава една постъпка. Какво губи тя? Ако тия пари отидоха за откуп на нещо много ценно, тогава не са ли на мястото си? Кого откупвате? Колко българи има затворени заробени в невидимия свят. За тях професорите нищо не знаят. Знаете ли, че за тия затворници в другия свят българите трябва да платят 30 милиона лева в злато? Казвате: на България не вървят нещо работите. Затова именно на българите не им върви. Тия заробени българи трябва да се избавят. Как ще ги избавите, я ми кажете? Казва Христос: “Ще ги избавя.” И наистина Христос ги избави. Питам, обаче: Любовта Христова проявена ли е в България тъй, както Христос я проявява? Аз вземам Христа преди 2000 години, както вземам и българския народ начело с цялото духовенство като последователи на Христа и ви питам като външно, незаинтересовано лице: българското духовенство, както и българският народ приложили ли са Христовата Любов? Идете в странство да видите, че когато искат да огорчат някого, наричат го българин. Идете в Германия, в Англия навсякъде българинът има едно компрометиращо име, българите навсякъде минават за варварски народ. Навсякъде за българите имат много лошо мнение. Аз бих считал, че Христовата Любов е приложена в България, ако из България нямаше никаква бесилка, ако не ставаше никакво убийство. Във войната, която англичаните водиха четири години имаше застреляни само около 3 500 души и екзекутирани около 250 души. Ами колко души имаше убити

и колко екзекутирани във войната, която България водеше. Разправяха ми за един българин на фронта, който поради припадъчна болест, от която страдал, отстъпил при едно сражение. Затова нещо, обаче, бил осъден на застрелване като го обвинили, че не искал да служи на своето отечество. Казват: тия неща не трябва да се изнасят, понеже разклащат народния морал. Тия неща не ги изнасям аз, те навсякъде се носят. Стабилността на един народ зависи от Любовта, която той има в себе си. Един народ не може да се изправи с убийства. Стабилност трябва да има в него! В тази Любов всеки трябва да желае доброто на целия български народ и целият български народ трябва да желае доброто на своите членове. Следователно когато отидеш в някое село, селяните трябва да те посрещнат, да те угостят. И когато дойде някой селянин в града и вие трябва да го посрещнете по същия начин, между вас да има надпреварване. Като дойдат шопите при вас, как ще ги посрещате? И вие като отидете при тях как ви посрещат? И това са все българи! Единният е гражданин – българин, другият е земеделец – българин. Като ги срещнете, виждате ги всички разпределени на партии. При това, всички са правоверни, все за народа си милеят. За кой народ, за гражданите или за селяните? Едни милеят за гражданите, други за селяните. Разделението на партии не е лошо нещо, но нека този народ се учи. Онези, които са за гражданите нека учат гражданите на Любов. Онези, които са за селяните, нека учат селяните на Любов. Онези, които са за земеделците нека учат земеделците на Любов. Онези, които са за военните, нека учат военните на Любов. Онези, които са за професорите, нека учат професорите на Любов. Онези, които са за майките, нека учат майките на Любов. Бащите, братята, сестрите, нека всички проповядват Любовта. Не говоря за сегашната Любов. Един млад момък, българин въоръжен с два кобура във време на въстанието казва на възлюбената си: “Генке, виждаш ли тия турци, всички ще ги избия! Ела с мене, не се бой.” Върви той с нея през Стара-планина, но по едно време изскача насреща им една мечка. Той остава Генка, покатерва се на един бук и казва: “Не бой се, аз оттук ще цъкам.” Генка вижда своя герой горе на дървото и му казва: “С цъкане отгоре работа не става.” Аз считам герой онзи момък, който може да хване мечката за ушите и да каже: “Знаеш ли, че аз обичам тази мома? Знаеш ли, че аз имам вяра? Хайде да си вървиш!” После я поглади малко и казва: “Върви си по работата, да не се караме! Ти трябва да знаеш, че аз обичам.” Мечката ще го погледне и ще си каже:”Щом обичаш, повече въпрос не става.” Това наричам аз геройство. Докато ти цъкнеш с чакмаклията пушка отгоре, твоята Генка десет пъти ще отиде. Ако си в Индия докато се обърнеш тигърът ще задигне твоята Генка и никой не ще може да я намери. Това са преносни неща.

Някой учител скъсал своя ученик или своята ученичка. Тя казва: “Няма да живея повече, ще се самоубия!” И наистина като я скъсат, купува си

отрова, да се отрови или се обесва или се самоубива. Колко ученици има, които са се отровили по този начин! Какъв морал има в това, да скъсаш един ученик? Ако той ще се самоубие, тури му три. Туриш ли му три и Господ ще ти тури три, ще те благослови. Някой път учителят не отстъпва, казва: "Нека се самоубие, аз не отстъпвам от своите убеждения." Като се самоубие, майката, бащата, братята, сестрите всички негови роднини скърбят. Тури му три, нека от тебе да замине тази единица. След това каже на този ученик: "Аз вярвам, че ти за в бъдеще ще се учиш по-добре, имам вяра в тебе." Дето ще се самоубие, тури му една тройка, да живее. Казвате: такъв е моралът на учителите. Морал било това да накараш един ученик да се самоубие! Има ученици, които като се намерят в трудно положение, набиват своите учители. Разправяха ми следния анекдот за един студент в университета, който заставил един от своите професори да му постави добра бележка. Този студент пропаднал на изпита при своя професор, затова влиза един ден в кабинета при него и му казва: "Аз учих, но пропаднах, затова искам от вас да ми поправите бележката." - Не мога да я поправя. "Не може ли? Слушайте, или ще я поправите или ще изхвръкнете из прозореца навън! Ще поправите ли бележката?" - Моля, моля почакайте! И професорът поправя бележката, пише му пет. Студентът казва: "Още веднъж да не си играете с мене!" По нататък няма да ви разправям цялата история. Убеждения има този професор, не иска да поправи бележката, но като дойде да изхвръкне от прозореца, туря му пет. Учителите трябва да постъпват с Любов, а учениците да постъпват с почитание.

Тази свещ трябва да бъде запалена. Ако някои от моите беседи проникнат в една от гимназиите, целият учителски съвет ще се събере, да търсят начин, как да предпазят учениците да не се увличат в новото учение. Родителите им се оплаквали, че тези беседи разклащали умовете на техните деца. Казват, че тия беседи не са за младите. Ами за кого са? Аз ще ви докажа, че слънчевата светлина досега е причинила най-големите злини. Всички наводнения не стават ли от топлината и светлината? Всички болести не се ли дължат на топлината и на светлината? Смъртта не се ли дължи на топлината и светлината? Всички пожари не се ли дължат на Слънцето? Всички скарвания между мъже и жени не се ли дължат на Слънцето? Ако мъжът и жената живееха в тъмнина щяха ли да се карат? - Нямаше. Слънцето виновно ли е за всичко това? – Не е виновно. Ние трябва да разбираме смисъла на тази светлина. Ако не знаем как да използваме светлината, тя ще донесе най-големите злини в живота ни, ако знаем как да я използваме, тя ще донесе най-големите благословения. Христос като се обръща към тези, които са живели преди 2000 години казва: "Човешкия ум, който Бог е турил не се поставя под шиник, но под широк простор, за да служи за благото на този народ, в който живее." И

всички истински учени хора, които се занимават с науката са пратени от невидимия свят за благото на другите хора. Всеки човек е роден с известна склонност към нещо. Аз похвалявам учените хора в едно отношение, а именно: те иждивяват целия си живот в работа, без да им се плаща. Всеки учен човек, който иждивява 20 или 30 години за науката без да му плащат, той е идеалист. Един музикант, който посвещава целия си живот за музиката, или един скулптор или един художник, които посвещават целия си живот за изкуството, това са хората, които подтикват съвременното човечество напред. Следователно, всички трябва да работим даром, да се подчиним на божия закон. И когато тази свещ се запали в ума на когото и да е, този човек ще знае как да си служи със силите и със законите на природата. Един земеделец нямаше да обработва 100 декара земя, нему стигат 10 декара. Ако един китаец има четири декара земя, той се счита много богат. Един китаец може да изкара от четири декара земя толкова, колкото българинът от 50 декара. Ако имахме истинското знание, ние щяхме да знаем, как да съкращаваме своя труд. Съвременните ученици иждивяват много време за учене. Такава е нашата възпитателна система. Според мене, четири часа са достатъчни за учене: два часа преди обяд и два часа след обяд. Повече от времето трябва да бъде употребено за изучаване природата, всред самата нея, заедно с учителите. Например, ботаниката да се изучава между цветята. Ами къде трябва да се изучава религиозния живот? - Не в църквата, а между бедните. Когато някои хора искат да се молят, не трябва да отиват в някоя църква, но да отидат при една бедна вдовица. Това е най-добрата църква. Това е най-добрата молитва. Ако искате да се молите, ще ви пратим при бедните сирачета, останали без баща и майка. Това е най-добрата църква. Вие сами ще бъдете свещеникът, ще се помолите и ще ги заведете при Господа. По този начин ще отправите най-добрата молитва. И тъй като ставате сутрин, ще се обличате в нови одежди и така ще влизате при тия сирачета да ви се радват. Какви одежди ще обличате? - Живи одежди, от хлебец, от водица, от дрешки, от топливо, от знание, от добри думи. Това разбирам религия! Сегашната религия, каквато имаме в Америка, в Англия е била хубава, но за миналото, за в бъдеще тази религия не може да ни повдигне, защото е казано: “Този народ се приближава към мене с устата си, но сърцата им са далеч от мене.” Вие тук сте се събрали да ви държа беседа, но трябва да знаете, че онова, което ще ви повдигне пред Бога, това са добрите решения, които ще приложите още днес. Всички вие сте богати, трябва да запалите вашите светилници, да вземете вашите ключове и да отворите касите си. Аз не искам да раздадете всичкото си имане, но дайте толкова, колкото сърцето ви позволява, по любов и си помислете, как бихте желали да постъпват другите спрямо вас, ако бяхте беден. Ако ние приложим всичко това по този начин, ще имаме най-великата наука. Когато в човешката душа се зародят добри желания, само тогава природата ще открие своите

знания, своите тайни и ще започне да ни учи. Човек, който дава и нему се дава. Човек, който е щедър, за него сиромашия не съществува. Какво е сиромашия, той не знае. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери. Привличайте умните хора, не дружете с глупавите. Като се събереш с глупави хора, имай желание да хвърляш повече светлина, щото и те да станат умни. Като се събереш с лоши хора, гледай със своя добър живот да пробудиш съревнование в тях и те да бъдат добри. Ние трябва да бъдем чрезмерно ревностни, но как да работим? - По любов, а не с насилие. Как постъпват в съвременните държави? Като се издаде един нов закон в Народното събрание, всички вестници го оповестяват, искат неговото приложение. Всички стражари следят за изпълнението му и тежко на онзи, който не го прилага. Това, обаче е насилие. Ако това приложение трябваше да дойде чрез насилие, какви резултати ще даде? Вие знаете последствията от насилието. Насилието ражда насилие.

Защо Христос не дойде със своите ангели да внесе страх и трепет и да се наложи? Защо Той дойде беден и трябваше евреите да Го гонят, да Го хулят, а римските войници да Го разпнат? В идването на Христа по този начин именно се крие спасението на света. В страданието е спасението на човечеството. Аз говоря за страдания, в които човек може да се радва. За съзнателните страдания Христос казва: “За този час съм дошъл. Моите страдания ще станат причина милиони хора да се повдигнат и да се радват.” Само при страданията могат да се родят бъдещите велики души. С това ще се добие импулс за великото в света. Ако Христос бе дошъл като цар, този вътрешен импулс не би се родил у хората. Всеки от вас, който иска да разбере страданията на Христа, непременно трябва да добие вътрешно смирение. Писанието казва: “Бог живее в душите на смирените.” Вие трябва да разбирате смирението в неговата дълбочина и животворна сила. Да бъдеш смирен, значи да съзнаваш, че всичко можеш да направиш, а същевременно да си толкова благ, че да отваряш път и на една мравя.

Христос казва: “никой не запалва свещ и да я тури на скришно място.” И вие запалете вашите свещи! И тогава, художник ли си, на тази свещ, на това Слънце рисувай! Нямате ли тази свещ, от вас нищо не може да излезе. Поет ли си, на тази свещ пиши! Проповедник ли си, на тази свещ проповядвай! Земеделец ли си, най-първо запали свещта и тогава иди да ореш. Отиваш ли когато това Слънце не е изгряло, нищо няма да излезе. Аз говоря за вътрешната свещ, а не за външното Слънце. Запалването на тази свещ представлява един вътрешен процес у нас. Ние имаме лъжливи обективни схващания, мислим, че светлината е извън нас. Не, вътрешната светлина е повече, отколкото външната светлина. Казва Христос: “Вие сте светлина.” Тази светлина, която иде от Слънцето е животът на онези същества, които светят. Те са светещи същества. От тия разумни същества

произтича светлината в света. Там, където има светлина, има живот и разумност. Там, където няма светлина няма живот няма и разумност. За последното положение е казано в думите Христови: “Тази светлина е турена под шиник.”

И тъй работете само при тази светлина, която Бог е вложил във вас. Понякога говорите за Слънцето. То е емблема. Това външно Слънце е отражение на друго Слънце, което е невидимо. Писанието казва, че за в бъдеще Бог ще ни бъде Слънце. Следователно, това Слънце изразява само силата божия, която се проектира чрез него. И в ума, който Бог е вложил в нас, трябва да вложим вяра. В този ум, в тази свещ, ние трябва да вярваме, понеже е от Бога. Чрез него Бог ни се изявява. В кого ще вярваме, ако ние не вярваме на своя ум, ако ние не вярваме в своите мисли, на своите чувства? Човек вярва на другите хора дотолкова, доколкото вярва на себе си. Човек трябва да придобие пълна вяра в себе си и на Божественото. Възстанови ли тази вяра, той ще възстанови своите отношения към другите.

Първото нещо: ние трябва да придобием пълна вяра в Божественото, което живее в нас.

Беседа, държана от Учителя на 4 юли 1926 г.в гр. София.

Начало: 10:00

1926_07_07 Специалният закон
лекция пред общия окултен клас

СПЕЦИАЛНИЯТ ЗАКОН

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

От какво зависи успехът на ученика в този свят? Три отговора могат да се дадат на този въпрос. Едни поддържат, че успехът на човека се дължи на неговия ум; други поддържат, че успехът на човека се дължи на неговото сърце и трети поддържат, че успехът на човека се дължи на неговата воля. Значи, ако успехът на човека зависи от ума му, той има връзка с умствения свят; ако успехът зависи от сърцето му, той има връзка с чувствата, с религията; и ако успехът зависи от волята му, той има връзка с физическия, с материалния свят. Изобщо, за да има човек успех в живота си, той трябва да си създаде характер. Какво нещо е характерът на човека, вие знаете това, няма защо да се обяснява. Всеки човек, всяко животно има свои характерни черти, по които се различават едно от друго. В това отношение характерът представлява външна придобивка, спечелена през вековете. Успехът на човека, колкото и малък да е, той е свързан както с неговото минало, така и с настоящето, и с бъдещето му. При това и минималният успех на човека не е нещо единично, индивидуално, но представлява колективен резултат, т. е. резултат на множество същества, които са работили в известно направление. Въпросът за успеха на човека е философски. Някои може да се интересуват от този въпрос, а някои може да не се интересуват. Обаче всички хора трябва да се интересуват от този въпрос, защото те искат да имат успех. Успехът подразбира вътрешно благо за човека.

Сега всички вие минавате за ученици. Според вас кой е ученик? Кои са характерните черти на ученика? Преди всичко ученикът трябва да има връзка с живата природа, да разбира нейните закони, да ги спазва правилно и да ги прилага в живота си. Има два вида ученици: едните са ученици на Всемирното Бяло Братство, а другите са ученици на Всемирното черно братство. Между тези две категории има и трета категория, които не са нито бели, нито черни, но примиряват и двете категории. За третата категория няма да говоря нищо, понеже те спадат извън рамките на сегашния живот. Учениците на Всемирното Бяло Братство, както и тия на Всемирното черно братство се различават коренно по методите на своите действия. За да има успех ученикът, от която категория и да е, той непременно трябва да има самообладание. Ако най-

малката случка, най-малкото противодействие или изненада може да наруши равновесието му, той не може да се надява на успех в работата си.

За пример много хора се влияят от времето, от условията на живота: ако времето е облачно, и те стават мрачни; ако са икономически затруднени и нямат пет пари в джоба си, те веднага се смущават, изгубват присъствието на духа. Действително икономическият въпрос е от голяма важност за човека. Този въпрос е голям изпит за ученика, докато той го разреши правилно. За правилното му разрешение се изисква необикновен ум. Не е лесно човек да се справи с мъчнотиите в своя живот. Когато човек не може лесно да се справи с известна мъчнотия, той оставя всичко на Господа и казва: "Господ ще промисли за мене." – Това е само предположение. Бог може да промисли за теб, а може и да не промисли. В мъчнотиите човек ще научи законите, по които се придобиват благата на живота. Има специален закон, според който Бог определя и раздава благата на всички хора. Питам: Вие знаете ли кой е вашият специален закон? Ето едно нещо, което не знаете. За всеки човек има специален закон, по който той получава благата на своя живот. От този закон зависи неговото щастие, неговият успех. По този закон той може да се домогне и до тайните на природата. Този закон представлява модерно наредена инсталация с ключовете и с всичките си приспособления. Знаете ли закона, вие ще можете да управлявате и инсталацията; не знаете ли закона, нищо не можете да направите с вашата инсталация. Казвам: На всички ви е необходима светлина, за да може всеки отделно да се добере до специалния закон.

Ученикът трябва да знае специалния закон, който се отнася до самия него. Някой казва: "Колко е щастлив моят приятел! Всички блага се сипят около него: жена има, деца има, къща има, богатства има." За този човек казвам,че той само седи и като някой свещеник чете редица заучени молитви и нищо не работи.Този човек трябва да потърси в архива на своя живот специалния закон, който е определен изключително за него и да го научи. Специалният закон гласи: във всяка работа, която предприемаш, пръв започвай и последен свършвай! Мнозина казват: "Нека първо другите хора започнат работата, аз ще започна последен." Значи ти обръщаш този закон в обратен смисъл: последен започвай, а пръв свършвай! Мислите ли така, действувате ли така, вие никога няма да научите специалния закон. Ако сте от хората, които започват всяка работа първи, вие сте вече в рамките на специалния закон. Дойдете ли до преддверието на този закон, лесно можете да го придобиете и да се ползувате от него. В Писанието се казва, че за всеки човек има определено едно написано камъче, което той сам трябва да намери. Такова нещо представлява и специалният закон. Специалният закон определя начина, по който Божията Любов може да се

прояви отделно за всеки човек. Всички хора проявяват любовта си по различни начини. Някой казва: “Аз искам да обичам всички хора.” За да обичаш всички хора, ти трябва да си намерил специалния закон. Като ученици на вас предстои великата задача, да намерите през тази година своя специален закон.

Сега, ако се напише дробта 1/2, какво представлява тя? Числата едно и две, които са числител и знаменател в дробта 1/2, представляват в дадения случай две живи същества. Единицата означава сина, а двойката – майката. В дробта 2/3 двойката представлява майката, а тройката – сина; в дробта 3/4 тройката представлява детето, а четворката – бащата; в дробта 4/5 четворката представлява бащата, а петорката – майката. Тъй щото вие можете да започвате с една от дробите: 1/2 , 2/3 , 3/4 и 4/5. Ако преведете дробта 4/5 в реална форма, вие може да имате женска форма, каквато е майката, но с мъжки качества: гласът й е силен, гърлен; по лицето и брадата си има косми като у мъжа и т. н. Често има и обратни прояви на първото явление: срещате мъж с мустаци и брада, но с женски качества: говори нежно, по характер е чувствителен, мекушав, при всяка мъчнотия плаче, обезсърчава се и т. н. Питам: Коя е причината, че в женската форма влязоха мъжки качества, а в мъжката форма влязоха женски качества? Мъжът представлява кварцова канара. И наистина в Битието е казано, че първият човек, Адам, беше направен от пръст. Значи Адам беше мощен човек. Жената пък, Ева, беше направена от плът, вследствие на което тя представлява меката, нежната страна в естеството на Адама, т. е. на мъжа. Питам: Щом жената е направена от плът, как е възможно в това нежно същество да влязат мъжки качества? И щом мъжът е направен от пръст, от твърда материя, как е възможно в него да влязат женски качества? През 40-50-те години на своя живот човек няколко пъти изменя характера си.

Аз познавах един ученик от варненската гимназия, който се отличаваше с необикновена женственост. Той имаше лице, нежно като на девица. После той свърши за доктор и след 20 години го видях в София, но вече коренно изменен: глас груб, мъжки, лице загрубяло, няма помен от онова нежно, приятно лице. Питам: Де отиде предишната му нежност? С какво се замести? Кое е неизменното в човека, което при никакви условия не се губи? Коя е постоянната единица, неизменната величина в човека? Кое го прави в младини един, а в старини друг? Наистина човек трябва да се изменя, но има нещо в него, което при всички условия трябва да остава едно и също. Иначе без промени няма прогрес. Ако човек не се изменя, той не би могъл да се освободи от своите грешни състояния, в които днес се намира; ако човек не се изменя, той не би могъл да се възпитава. Всички промени, които стават с човека, се отнасят до неговото външно, т. е. физическо естество, при което се изменя и съставът на материята в неговия

организъм. За пример, ако в кръвта на някого се натрупа желязо повече, отколкото трябва, той ще огрубее.

Същият резултат ще се получи, ако човек подхранва в себе си някаква користолюбива мисъл или, ако чрезмерно развива центъра около слепите си очи, зад ушите. Този център се развива в някои хора повече, отколкото в други, благодарение на това, че там се изпраща повече енергия; затова, ако човек иска да се освободи от тази излишна енергия, той трябва да потърси начин да я трансформира. Един от начините за трансформиране на тази енергия е физическата работа, например копане, рязане на дърва и т. н. Не успее ли човек да трансформира тази енергия в себе си, той през целия ден ще бъде нервен, ще се сърди, ще се кара с този, с онзи и ще бъде в положението на човек, за когото казват, че е разпасал пояса си. Той се извинява пред хората, като казва: "Извинете ме, аз съм малко нервен, не мога да търпя никого." Казвам: Този човек не е нервен, но бентът му е слаб. Той трябва да каже: "Ще ме извините, бентът ми е малко слаб и понеже нямам пари да го поправя, в мене е станало наводнение, с което не мога изведнъж да се справя."

Някой се извинява, че бил нервен. Според мене аз бих съжалявал този, който не е нервен. Защо? – Защото няма нерви. Щом не е нервен, той няма нерви. Да бъде човек нервен, това е голямо благословение. Друг казва: "Аз съм много чувствителен, силно чувствам." – Радвам се, че си чувствителен, защото иначе ще приличаш на камък. Колкото повече се развива чувствителността и нервната система у човека, толкова той е по-благороден, добър и отзивчив. – "Ама избухвам често." – Кой не избухва? И слънцето избухва, и земята избухва. Представете си, че имате дете, което никога не избухва, кротко е, не мърда, нищо не иска, никого не безпокои. Питам: Ще ви радва ли това дете? Казват за някого: "Той е буен човек" – Според вас какъв трябва да бъде човек? – Кротък. – Какво разбирате под думата кротък човек? Кротък човек е този, който знае във всеки даден случай как да постъпва. Той е умен, досетлив, услужлив човек. Това, което обичаме в хората, е тяхната досетливост и услужливост. Какво обичате повече: изворите или щерните? Всеки обича изворите повече от щерните. Няма по-красиво нещо от това да наблюдавате как водата на някой извор тече чиста, прясна и подвижна, като жива. Погледнете ли водата на някоя щерна, вие веднага се отдръпвате, тя не ви предразполага, защото е мътна, плесенясала. Когато човек прилича на добре пречистен извор, всеки има желание да пие от неговата вода.

И тъй, говори ли се за кротък човек, ние имаме предвид Христа, който казва: "Елате при мене, защото съм кротък и смирен по сърце". Христос беше кротък наистина, но като влезе в храма и видя как търгуваха там, Той

взе един камшик и прогони всички търговци навън. Как мислите, ако Христос дойде днес на земята, няма ли да постъпи по същия начин, ако намери подобни неща? Нима и природата не постъпва по същия начин? Често ние виждаме, че небето става облачно, мрачно и след известно време се явява буря, цялото небе трещи, гърми, святка се – страх навява на човека. Не е ли хубаво това? Как би се пречистил въздухът, ако не стават тези естествени проветрявания? Ето защо, като срещнете някой нервен, раздразнителен човек, не се смущавайте, но го изучавайте да видите, че Бог е вложил нещо хубаво в неговите прояви. Проучите ли характера на този човек, видите ли неговите добри страни, вие никога няма да приложите върху него камшика. Нервният, раздразнителният човек е извор, който силно блика. Не подпушвайте този извор, но използувайте водата му да кара воденици или да полива градини. Той е деятелен човек, който може да извърши много полезна работа. Радвайте се на деятелните хора!

Сега, като се говори за Божията Любов и за Божията Мъдрост, ние разбираме вода, която тече, а не застояла вода. Течащата вода представлява активен човек, а застоялата – пасивен човек. Обаче тази вода е застояла временно, няма да мине много и тя отново ще потече. Значи пасивният човек добре обмисля въпросите и след това действа. Ако погледнете на живота, било от човешко, било от Божествено гледище, вие ще разберете, че сте дошли на земята съзнателно да вършите Волята Божия, а не, както много хора, я извършват механически. Вършите ли съзнателно Волята Божия, в каквото положение и да сте, било като търговец, чиновник или професор, вие ще имате достатъчно светлина, за да можете правилно да изпълните своята служба. Казвате: "Грешно е за духовния човек да бъде търговец." Питам: Кой занаят считате, че не е грешен? Ако учителят проповядва неверни неща на учениците си, нима това не е грешно? От гледището на разумните закони в Природата всяка работа, която човек извършва, е на място, ако с това той допринася нещо за общото благо, както и за свое благо.

В това отношение всеки човек е роден да извърши известна работа. Според френолозите например някой човек е роден за учител, друг – за свещеник, трети – за лекар, четвърти – за земеделец и т. н. Всеки човек заема една или друга служба според наклонностите и дарбите, които природата е вложила в него. Ако вие не сте роден за писател или за поет, нищо не можете да напишете. Вие можете да дращите с перото си по цели дни, но никой няма да ви признае за поет. Ако не сте роден за музикант, може цял ден да стържете с лъка на цигулката, но никакъв музикант няма да излезе от вас. Ако не сте роден за учител или за художник, колкото и да се силите в това направление, никога няма да станете добър учител или добър художник. Питам: Знаете ли за какво сте родени? Ще кажете, че сте родени

да служите на Бога. – Като какъв искате да служите на Бога: като поет, като писател или като учител? Казвам: Каквато служба и да изпълнявате в живота си, тя още не определя вашето служене на Бога. При всички служби вие можете да служите на Бога. Въпросът е, как изпълнявате службата си. Правилното изпълнение на службата включва в себе си и служенето на Бога. Дългият живот, през който човек минава, трябва да представлява сбор от всички служби, от всички професии. Има служби, които той е извършил вече, но има някои, по които той още не е работил, не се е специализирал, затова трябва да мине и през тях.

Мнозина не знаят нищо по философия. Например какво ще ми отговорите на въпроса: как може да се дойде от причината на нещата към тяхното следствие? Или какво ще ми отговорите на въпроса: как е създаден светът и дали в действителност светът съществува? Представете си при това, че аз отричам съществуването на света. Мнозина ще отговорят, че светът е създаден от Бога и следователно той съществува. Обаче за мене този отговор не е достатъчен, аз искам да ми се докаже. Тези въпроси могат да се разрешат от философски глави, те не са за обикновени хора. Казвате: "Тези въпроси не ни интересуват, няма защо да ги доказваме." – Възможно е тези въпроси именно да не ви интересуват, но има въпроси, които са общи за всички и те не могат да не интересуват всеки човек. Кажете тогава, кой е общият принцип в християнството, който обединява хората? Общият християнски принцип, който обединява хората, е Любовта. И ако днес хората още не са обединени, това показва, че на всички липсва тази Любов. Значи Христос е говорил за Любовта, която ще обедини хората.

Казвам: От всички хора днес се изисква работа, усилия, да намерят специалния закон и начин за проявление на този закон. Домогнат ли се до начина, по който може да се приложи специалният закон, те ще могат да предизвикат в себе си възвишени и благородни чувства. Изкуството е да може човек да прояви в себе си тъкмо това красиво чувство, което храни към някого. Представете си, че вие обичате едного, но той иде в дома ви в момента, когато сте изгубили 20 000 лева. Тогава вие сте разтревожен, нищо не виждате пред себе си и никакво любовно чувство не трепва у вас. Обаче, ако в дадения случай дойде човекът, който носи загубените 20 000 лева, вие веднага ще се зарадвате и ще му приготвите една хубава баница.

Едно трябва да знаете: всеки човек, който иде в дома ви, той носи щастие. Някога той може да дойде във форма на чужденец, когото вие не познавате, но и в тази форма той пак ви носи щастие. За да не изгубите щастието, което той ви носи, вие трябва да знаете как да го посрещнете.

Ще ви приведа един пример, да видите какви са резултатите на добрите отношения. Един млад българин, свършил по музика в Берлин, дохожда в България да се назначи на служба. По едно време го поканват като частен учител по цигулка на сина и дъщерята на един богат чорбаджия. Той започнал да им преподава добре, но от време на време като млади хора те си поигравали. Бащата останал недоволен от неговото поведение и го изпъдил от дома си. Останал вън, на пътя, без служба, той прекарал три дена в глад и мизерия, през което време се намерил един свещеник, който го приел в дома си, нахранил го и му дал едно турско меджедие. Музикантът казал: "Много ти благодаря за тази услуга. Три дена прекарах без хляб, но ти ми дойде в помощ. Няма да забравя твоята услуга." След време този млад човек се назначил за секретар на турския валия във Варна. В това време валията му дал да прегледа някакви писма и обвинения срещу един свещеник, когото считали за комита. Като прегледал тия писма, той видял, че те се отнасят именно до този свещеник, който в онзи тежък момент на неговия живот му дал турското меджедие. Той веднага прегледал писмата, които намерил за опасни, хвърлил ги в печката да изгорят, като си казал: "Отче, твоето меджидие те спаси от въжето." След това той отишъл при валията и му казал: "Прегледах всички писма, които ми дадохте, и намерих, че този човек не е опасен, няма сериозни улики против него. Доколкото зная, той е добър, благороден човек."

Сега да пренесем този пример и във вашия духовен живот. За пример, дойде ви една Божествена мисъл, но толкова скромна по външен вид, че вие намирате, че тя не заслужава да употребите време за нейното реализиране и казвате: "Не е време сега за реализирането на тази мисъл." Казвам: Ако вие се заемете с реализирането на тия малки, скромни мисли, за в бъдеще те ще създадат велики характери. Малките Божествени мисли създават характера на човека, а не големите, грандиозните. Затова заемете се с проучването на вашия характер, на вашето тяло, лице, очи и т. н. Като изучавате лицето си например, ще видите, че то е несиметрично. Почти на всички съвременни хора лицата са несиметрични. Някой път ще видите, че лицето ви напълнява, а някога отслабва. После често и коремът ви надебелява, а някога отслабва. Забележите ли такова нещо в себе си, веднага вземете мерки да стесните желанието, което иска да се разширява. Вие трябва да измервате всички части на тялото си със сантиметър, да знаете точно с колко сте се увеличили или намалили. Ако забележите, че гърдите ви се стесняват, започнете да правите дълбоки дишания, за да се разширят. Изобщо горната част на човека, гърдите именно, трябва да бъдат широки, а кръстът и коремът трябва да бъдат деликатни, тънки. Сутрин, преди да започнете работата си, изправете гръбначния си стълб, за да могат теченията на природата да циркулират правилно; после отправете мисълта си към невидимия свят, свържете се с Бога и тогава

станете и започнете работата си. Вие не можете да имате успех в работата си, докато не сте нагласили своята нервна система.

Мнозина от вас едва се пробуждат и започват да се обличат, да се чешат, да се нареждат. Така правят и светските хора, но ученикът никога не трябва да бърза. Обличането, измиването ще оставите за после. Първата ви работа е да прекарате 5—10 минути в съзерцание, в мисъл към Бога, към всички напреднали същества, да ги призовете в помощ, като кажете: “Господи, малко знания имам, просвети ума ми, да възприема и изпълня Твоята воля. Дай ми начин да реализирам Твоите желания, както Ти си определил!” Кажете ли така, няма да мине много време и вие ще получите отговор на вашата молитва. Ще почувствате в душата си едно затишие, една радост и ще започнете работата си. Постъпвате ли така, вие ще имате хармония в себе си и ще придобиете разположение, с което ще можете да работите. Оставите ли се на света и на неговите влияния, той може да ви изкара от релсите на вашия живот. Всички отрицателни състояния, които имате в себе си, както и помежду си, се дължат на влияния на същества от този преходен свят. Затова, попаднете ли под тяхно влияние, кажете си: “Заповядвам ви в името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост и в името на Божията Истина да мълчите!” Може да кажете: “Дали и тези изпитания не са Волята Божия?” Ще знаете, че Волята Божия е да служите безкористно на възвишената Любов, ако искате да бъдете мощни и силни.

Сега мнозина очакват да дойдат ангели при тях, да им помогнат. Ако дойде при вас ангел, той ще ви дигне като чук в ръката си, ще ви удари върху някой предмет и вие ще се пръснете. Това ли трябва да получите? Не, човек трябва да работи, да прави усилия от своя страна, без да очаква всичко наготово. Казвате: “Трябва ли ангелите да постъпват с нас по този начин?” Вие запитвате по същия начин, както съвременните хора се питат за постъпките на Христа, на светиите или на истинските християни. Те често казват: “Не можа ли Христос да постъпи по друг начин с търговците в храма, ами трябваше да ги бие с камшик?” Вие считате, че Христос трябва да бъде мекушав човек. Казвам: Нито Христос, нито светиите, нито старите християни са били мекушави хора. Когато светията срещне някой разбойник, той го хваща за краката, издига го във въздуха и го разтърсва. Или, ако светията срещне човек, който иска да стреля, той махне с ръката си из въздуха и оръжието на стрелеца пада. Смели трябва да бъдете! Не сте ли смели, разбойникът, апашът ще дойде при вас и ще ви обере. Досега от някои хора са одрани по десет кожи, от които са направени хубави лачени обуща.

И тъй всички трябва да се стремите към онази вътрешна велика наука, която дава самообладание на човека и създава неговия характер. Да се

самовладее човек, това е Волята Божия; да обича, това е Волята Божия; да придобива знания, това е Волята Божия; да бъде свободен, това е Волята Божия; да познава Любовта, това е Волята Божия; да познава Мъдростта, това е Волята Божия; да познава Добродетелта, това е Волята Божия. Всички вие можете да бъдете такива. Това може да се постигне, ако не се критикувате. Критикувате ли се, че този бил такъв, онзи бил онакъв, нищо няма да постигнете. Видите ли, че някой брат или сестра според вас не постъпват правилно, отправете към тях една добра мисъл, помолете се на Бога да просветли съзнанието им и ще видите, че те полека-лека ще се изправят. Срещнете ли след време този брат или тази сестра, те ще имат към вас по-голямо разположение.

Казвам: Пътят, по който вървите като ученици, изисква много работа и чистене, докато се освободите от утайките на миналото. В това отношение вие имате помощта на добрите хора, на светиите, както и на Учителите на човечеството. Те работят, борят се с недъзите на хората и по този начин помагат на цели народи. Тъй щото, колкото повече се издигате, толкова повече работа се отваря и на вас. Дойдат ли страдания в живота ви, поставете срещу тях самообладанието. Страданията представляват почва, в която плодовете зреят. Като знаете това, молете се на Бога да благослови страданията. Щом дойдат радости в живота ви, не искайте много радости, но кажете: “Нека моите радости бъдат за Слава Божия, за Името Божие.” Кажете ли Бог да благослови страданията ви, Божият Дух ще дойде и ще ги превърне в радост. Казано е в Писанието: “Бог всичко ще превърне в добро за онези, които Го любят.”

Сега ние сме дошли на земята да вършим Волята Божия и то по начин най-добър, най-правилен. Дали ще се проявим в науката, в изкуствата, в музиката или в каква и да е област на живота, ние трябва да помним своята задача. За тази цел всеки трябва да намери онзи специален жив закон, по който става неговото развитие. Станете ли сутрин, кажете си: “Аз зная, че за мене има един специален закон, по който, ако вървя, ще бъда познат в небето.” За всеки човек има не само специален закон, но и специален тон от Божествената гама. Той може да бъде четвърт тон, половин тон, цял тон и т. н. Всеки трябва да изучава своя специален закон и своя специален тон, по който се различава от другите хора.

Казвам: Освен специалния закон за всеки човек, има още и един общ велик закон за всички хора, който изисква от тях да се приготвят да бъдат носители на Великата Божия Любов. Велико нещо е Любовта, но човек трябва да знае как да я прояви. Той може да прояви Любовта само в един поглед, но трябва да знае как да погледне; някога Любовта може да се прояви само в едно движение, но той трябва да знае как да направи това

движение; някога Любовта може да се прояви само в една дума, но той трябва да знае как да изговори тази дума; някога Любовта може да се прояви и в мълчание, но той трябва да знае как да мълчи. Любовта може да се прояви по хиляди начини, но трябва да знаете как да я проявите. Влезете ли в някое общество, вие трябва да знаете как да постъпите с това общество. За пример от невидимия свят могат да дадат на някоя сестра задача да отиде в едно общество от високопоставени личности. Тя трябва да знае най-първо как да се облече, с какъв цвят дрехи, а после как да си пробие път в обществото. Как ще си пробиете път в някое общество? Мислите ли, че насила ще можете да наложите своите възгледи на хората?

Божественото учение може да се приложи само по специален път, определен от Бога. Вие не можете да го приложите на другите хора, както искате и както вие разбирате. Говорите ли на хората нещо върху Божественото учение, те сами трябва да признаят, че им говорите Истината. Божествената Истина може да се предаде само по специален начин. Ако е въпрос да заставяте хората да вярват в Бога, тогава и вас могат да заставят да повярвате в нещо. Когато железарят иска да стопи желязото, той предварително наклажда огън в огнището, взема чук и духало и започва да го нагорещява, докато го смекчи, да може да се огъва и да се правят от него различни изделия. Та и вие, ако се намерите в общество, твърдо като желязо, най-напред ще накладете огън на огнището си, ще турите желязото в огъня, ще вземете меха да духате, а с чука ще удряте върху смекченото вече желязо, докато образувате от него нещо ново. След това, като отидете в това общество, ще видите, че в него е станала някаква промяна. Затова всеки от вас трябва да владее някакво изкуство в съвършенство, та като иска да помогне някому, ще му помогне по един от най-добрите методи на своето изкуство. Отидете ли в един дом или в едно общество, първо ще видите, има ли там хора, които страдат от някаква болест; ако има такива, ще се заемете да им помогнете. Помогнете ли им, и те ще бъдат готови да ви приемат. Какво правят някои религиозни хора? Те отиват тук-там и казват: “Ние сме изпратени от небето да ви донесем новото учение.” Не, този метод е стар, днес той не може да има добри резултати.

Ако искате да проповядвате новото учение, ето как трябва да постъпвате. Ще отидете в някой дом с торба, пълна със злато. Вие няма да разправяте, че носите торба със злато, но самата торба трябва да бъде такава, че от дупките ѝ да се вижда златото. Който види торбата, сам трябва да се заинтересува от нея. Вие ще потропате на вратата на този дом и ще кажете: “Моля, търся еди-коя си госпожа, нося ѝ наследството.” Те веднага ще ви приемат и вие ще започнете да разправяте за наследството на госпожата. Всички наоколо ви в един момент ще се заинтересуват. Както

виждате, с един килограм злато може да се заинтересуват много хора. Вие оставяте торбата със златото и си отивате. Обаче на другия ден тази госпожа дохожда при вас уплашена, разтревожена и ви казва: “Знаете ли, че някой разбойник е дохождал снощи у дома и откраднал торбата със златото?” – Така ли? Не се смущавайте, снощи аз хванах този разбойник и взех от него торбата със златото. Ето, заповядайте, вземете си торбата назад! По този начин вие успявате да привлечете вниманието на тази госпожа и на хората около нея. Значи Божественото учение е торба със злато, което е в сила да заинтересува всеки човек без изключение, но зависи как ще му представите това злато.

Първото нещо: вие трябва да се научите да услужвате. Знаете ли да услужвате на себе си, вие ще можете да услужвате и на другите. Човек не може да служи на другите, докато не е служил на себе си. От благата, които имате, вие ще носите и на другите. Това значи да бъдете носители на Божиите блага. Затова и Христос казва: “Даром сте взели, даром давайте!”

И вие, както и съвременните хора, често не успявате, понеже още си служите със старите методи. Някой започва една работа, но друг му казва: “Остави тази работа настрана, сега не е време за нея.” Значи всяка ваша работа среща известно противодействие. Оставете всеки да се прояви, както той разбира, както той чувствува нещата. Като казвам, че всеки трябва да се прояви, както той чувствува, подразбирам разумните чувствания. Що се отнася до резултатите, не ги критикувайте. За резултатите Бог мисли; Той се грижи да тях. Като ученици вие не трябва да се спъвате едни други. Нека всеки работи, както той може. Оставете всеки да се проявява свободно, както може. Ако някой направи погрешка, кажете: “Наистина ти направи една малка погрешка, но тя ще се превърне в добро.” Вие еднакво трябва да се ползвате както от положителните, така и от отрицателните си качества. И едните, както и другите представляват страни на вашия характер. Остане ли отвън някой да изправя характера ви, нищо няма да постигне. Никой никого не може да изправи. Само Божият Дух, който работи в човека според Божия план, е в сила да изправи и преработи човешкия характер. Духът не изправя характера на човека изведнъж, но Той работи постепенно, последователно, като изправя неговите мисли, неговите чувства, а най-после коригира и неговите желания и действия на физическия свят. По същия начин и вие трябва да работите. Духът работи бавно, но сигурно. Не очаквайте бързи резултати. Достатъчно е човек да има добро желание да се изправи. Щом има това желание, той постепенно всичко ще постигне. Силното желание е вече крачка напред.

И тъй насърчавайте всяка добра мисъл или всяко добро желание, които се

явяват у вас или у вашите близки. Пожелае ли някой да се прояви в своите добри мисли и чувства, насърчавайте го. Ако някой философства, вие можете да се произнесете, дали неговото философстване е право или не, но рече ли той да се прояви, оставете го свободен. Ако спъвате добрите желания, вие ще мязате на онези хора, които един английски художник изобразил в една от своите картини. Картината представлява висок планински връх, към който се стремят много хора. В стремежа си нагоре всеки прави опити да се качи на самия връх. Обаче едва успее някой да се качи малко по-високо от другите и всички започват да го теглят да се върне назад. После виждате друг някой успял да се изкачи на една доста голяма височина, когато всички около него започват да го теглят назад да се върне при тях. При това положение никой не може да стигне до върха на планината. Всички хора се блъскат, сбиват, кой пръв да излезе на върха; обаче в края на краищата те се намират все в подножието на планината. Същите чувства се срещат и между учениците в школата. Всеки тегли другия да не излезе напред, като му казва, че от него човек няма да стане. Казвам: Яви ли се желание у някого да върви напред, оставете го, нека излезе напред! След него ще излезе втори, после трети и т. н. Ще дойде ден, когато всички ще стигнат върха. Ако един се подигне нагоре и стигне върха, и останалите ще вървят след него; ако един от тях се върне назад, и останалите ще се върнат. Такъв е законът. Смъртта на едного е смърт за всички; животът на едного е живот за всички. Казано е в Писанието: "Бог не съизволява за смъртта на грешниците."

Сега като ученици необходимо е първо да придобиете Божията Любов, която ще изпълни душите ви; после ви е нужна Божията Мъдрост, която ще просвети умовете ви и най-после всички се нуждаете от Божията Истина, която ще ви освободи от всякакви ограничения и заблуждения. За да постигнете това нещо, вие трябва да изучавате специалния закон, по който можете да се проявите, а после да разберете, защо сте дошли на земята и как трябва да работите. Ако имате някакви спънки, ще се молите, ще работите, докато победите. Дойде ли ви някаква болест, вие обещавате, че ще направите това – онова само да се освободите от болестта. Като се освободите, всичко забравяте. Не, дойде ли ви някоя болест, кажете: "Господи, благодаря, че ми даде тази болест, да се изпитам и Ти да ме изпиташ. Помогни ми да се освободя от нея, за да изпълня Твоята воля. Не изпълня ли волята Ти, пак ми изпрати болестта." Обещаете ли нещо, трябва да го изпълните. Кажете: "Господи, сега съм болен, страдам, беден съм, нямам пет пари, но като оздравея, ще почна да работя и всичко, което спечеля, ще употребя в служене на Тебе. Аз имам възможност да стана богат, да придобия знания, затова искам да ми дадеш здраве." Ученикът не трябва да бъде беден, нито безсилен. Той трябва да е богат, силен и здрав, да работи и за себе си, и за другите. Всички вие трябва да храните

помежду си взаимно уважение и почит. Време е вече двама души от вас да дадат пример, да потеглят към върха. Аз виждам вече две сестри и двама братя, които са готови да потеглят към върха. Ще кажете: "Защо непременно трябва да тръгнат двама братя и две сестри?" – Защото светът е създаден от двойката. Тъй щото най-напред ще започнат двама, после четирима, осмина и т. н. В душата на всеки човек е вложено разумното безстрашие. Той трябва да има страх от греха, а безстрашие при правене на добро.

Някои казват: "Ние сме се събрали тук разни чешити. Какво може да излезе от нас?" Казвам: Радвайте се, че сте чешити. В разнообразието е красотата на живота. Кой търговец не се радва на чешити стока? Колкото повече чешити има, толкова повече хора ще го търсят, ще влизат и излизат от дюкяна му. Казвате: "Ние искаме да бъдем учени, даровити хора." Между вас има и учени, и философи, и музиканти, и художници – каквито желаете. Човек всичко може да постигне, но не трябва да се обезсърчава. Той ще пада, ще става, ще побеждава, ще го побеждават докато разреши задачите си. И Христос, който беше толкова силен, усети тежестта на кръста, на страданията. Христос не изгуби присъствието на духа си, но Той каза: "Господи, ако може, нека ме отмине тази чаша. Ако не може, нека бъде Твоята воля!" Когато човек вика, плаче от страданията, които му са дадени, това се дължи на второто негово естество. Значи човек има две естества: едното естество е Божественото начало в него, което понася всичко с радост; другото естество е човешкото, което и най-малкото не може да носи. То вика, плаче, иска да умре. Когато човек иска да умре, това подразбира, че той иска да промени условията на своя живот, да мине в новия живот. Лошото в човека трябва да умре, да се претопи и да израсте новото в него. Каквито изпитания и да ви дойдат, кажете: "И сто пъти да се обезсърча, Бог е верен, в Него няма нито промяна, нито измяна. Това, което Той е определил, ще стане."

Казвам: Първата работа на всички е да направите връзка с Божията Любов, после с Божията Мъдрост и най-после с Божията Истина. С Божията Любов ще свържете сърцето си, с Божията Мъдрост ще свържете ума си, а с Божията Истина ще свържете волята си. Свържете ли сърцето си с Божията Любов, ще имате живот; свържете ли ума си с Божията Мъдрост, ще придобиете светлина и знание; свържете ли волята си с Божията Истина, ще придобиете свобода, сила и мощ в себе си. Всички трябва да любите, но тази любов трябва да носи живот, а този живот да носи сила в сърцата ви. Искате ли да успеете в това, приложете закона за самообладанието; молете се един за друг и престанете да се критикувате. Срещнете ли някой човек, когото не обичате, вие непременно трябва да намерите една добра, специална черта в характера му, която никой друг

няма, и за тази черта именно да го обикнете. Намерите ли тази черта в него, вие ще се свържете с душата му. Свържете ли се по този начин, вие ще можете да си помагате.

Днес хората на първо място виждат своите лоши черти, вследствие на което те се индивидуализират и отделят един от друг. Вглеждайте се в страданията си и си помагайте. Днес хората се оплакват, че никой никого не поглеждал, не влизали в положението си и т. н. Срещнете ли някой, който плаче, спрете се пред него и му кажете: “Ти си на прав път, благословен си от Бога, затова не плачи.” После вземете едно малко мускалче и го дайте на този човек, да събере в него сълзите си и да не оставя да падат на земята. Свещено нещо са сълзите на човека. Пък и вие ще си вземете за спомен от сълзите на този човек. Днес хората казват, че се разбират, а оставят свещените си сълзи да падат на земята. Ако нямате малки шишенца, в които да събирате сълзите си, поне носете си по една чиста, копринена кърпичка, с която да ги изтривате. После скрийте тази кърпичка някъде като спомен от скръбните ви състояния. Всички мъже и жени трябва да имат такава кърпичка. Свещено нещо са сълзите на човека. Който зачита свещеното в себе си, той ще си създаде добър характер. Зачита ли свещеното в себе си, ще зачита свещеното и у другите хора. Като видим, че някой плаче, ние казваме: “Този човек плаче.” Кой плаче? – Който страда. И сега, като знаете това, видите ли някой да плаче, обърнете се към Бога и се помолете: “Господи, дай светлина, знание, любов, живот и свобода на този човек, според както си определил в Своя план.” Ако постъпвате така, лицата ви ще издават светлина и вие винаги ще бъдете бодри, свежи, весели и засмени.

Питам: Какво искате да приложите през тая година? Комисията отгоре се интересува да знае това нещо. Какво мислите да правите например утре сутринта, след като станете? Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя. Ще стана рано сутринта и ще си кажа: Искам да възстановя онова, което Учителят вчера ни говори в лекцията. Като се помоля, Духът ще ми помогне да си припомня, ако не всичко, то поне онази част от лекцията, която аз бих могъл да разбера и приложа. Това, което се изнесе в лекцията, представлява само една част, но Духът, който работи у вас, ще трансформира тези мисли по специален начин, по специален закон за всеки едного. Това нещо няма да стане изведнъж. Може да минат дни, седмици, а някога месеци или години, докато тези мисли се предадат по специалния закон. Специалният закон на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите действия са врати, през които Духът работи. Той ще влезе през една от многото врати и ще си свърши работата, както Бог е предвидил за всекиго специално. Значи висшето начало работи върху вас. То се изразява чрез по-напреднали ваши братя, чрез ангели, които работят

за вашето усъвършенствуване. Следователно, дойдат ли тия работници на вашата нива, вие трябва да бъдете отзивчиви, да отговорите на техния зов и да се солидаризирате с тяхната работа.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

31. Лекция от Учителя, държана на 7 юли, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_07_07 Вътрешни и външни връзки
младежки събор 7 юли 1926 г.

ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ВРЪЗКИ

Сряда 7 Юли, 5 ч.с.

Размишление.

На едно място в Евангелието Христос казва: "Жетвата е голяма, работници - малко. Молете се на господаря на жетвата да изпрати повече работници!" Ще ви направя няколко пояснения върху дълбокия вътрешен смисъл на нещата в живота. Нещата стават разбираеми или понятни, само когато се изяснят разумно.

Днес ще говоря за вътрешни и външни връзки с живота, и за вътрешни и външни връзки с Бога. Какво наричаме връзка? Без връзка животът съществува, но не може да се прояви. Без връзка знанието съществува, но не може да се прояви. Без връзка Истината съществува, но не може да се прояви. Има неща проявени, има неща и непроявени. Проявено и непроявено, това са две различни понятия.

Сега ще поясня думата "проявление". Какво нещо е проявлението? За да си обясните това, ще започна от онези неща, които са съществени. Вземете житното зърно, което е в хамбара. То съществува, но не е проявено. Вземете ябълчната семка, която седи в някоя кутия в къщи непосадена. Тази семка може да седи с хиляди години в това състояние, като запазва формата си, но остава непроявена. Непроявените неща не изменят своята форма, те остават винаги в едно и също състояние. Обаче, в момента, в който вие поставите едно житно зърно или една ябълчна семка в съприкосновение с почвата или средата, благоприятна за тяхното развитие, т. е. с битието или реалността, с общия велик, безграничен живот, или с други думи казано, с Божествения живот, тази семка или това житно зърно изменя своята форма и влиза в нова фаза - фазата на проявяване. Туй е започване на живота. Щом им създадем условия, растенето, развитието започва. Същото е и с човешката душа. Човешката душа с хиляди години седи непроявена. В сегашното състояние, в което се намирате, често вие усещате едно безразличие - искате да се проявите, но не можете. До кога е това? - Докато някой дойде да ви помогне. Ако някой не ви извади от вашето заспало състояние в хамбара или от кутията, вие не може да се проявите. Трябва да дойде някой да ви извади. По отношение на реалния живот, човек е такава семка, очаква да му се помогне. Значи, връзката с живота седи в това, семето да се посади в почвата. Тогава, при

това посаждане има два процеса. Единият процес седи в това, че корените на тази семка се стремят към центъра на земята, а при другия процес клонищата се стремят нагоре към слънцето - към Бога. Бог е и горе, и долу. Под думата "надолу", всякога подразбираме по-гъста материя, по-нисше състояние на битието или на Божествената съкровищница, а под думата "нагоре", разбираме онази по-ефирна, по-рядка материя, онези по-възвишени сили, които работят в по-широк, в по-обемист свят.

И тъй, тази семка трябва да расте, за да се развива. Туй развитие съответствува на вътрешното съзнание, защото растене има само у Бога. Външните процеси пък, които виждаме в природата, като цъфтене на цветята, разрушение на скалите, течение на водите, изгряване на слънцето, появяване на планетите и на звездите, раждането на хората - всичко това в духовния свят представлява проявление на Божествения Дух. Отвън имате едно проявление, а отвътре - друго проявление. Някой път казваме, че плодовете се раждат горе по дърветата. Така е, но има случаи, когато някои плодове се развиват по клонищата на дърветата, а някои плодове се намират в корените на растенията. От туй становище, когато някой път в човека се зародят големи страдания, това показва, че неговите плодове зреят в корените. Затова, когато плодовете зреят в корените, хората ще имат страдания. Щом страдаш, ти си картоф, чукундур, гулия и т. н. Значи, щом хората страдат, плодовете им зреят в корените долу, в гъстата материя, поради което трябва да им се пращат сокове отгоре. При радостта е обратното, плодът е в цвета, в клонищата. Следователно, при страданията имаме един вид плодове, а при радостите - друг вид плодове.

Сега, няма да ви обяснявам, защо едните плодове са в корените, а другите в клонищата. Някои казват: "Корените на знанието са горчиви, а плодовете - сладки". Аз не зная, как е възможно, от горчиви корени да излязат сладки плодове! Аз не разбирам, каква мъдрост е искал да вложи в поговорката този, който я създал. Според тази поговорка, "корените на знанието са горчиви, а плодовете сладки", трябва да подразбираме, че майката може да бъде мечка, бащата - вълк, а детето - ангел. Това са несъвместими неща. Според мене, този мъдрец е искал да каже, че корените на знанието са пълни със страдания, а плодовете на знанието са пълни с радости. Тази поговорка изразява две състояния. При големите страдания човек прави големи усилия, за да вземе надмощие над гъстата материя, да излезе на повърхността. При изучаване законите на тази гъста материя, ние влизаме в страданията, т. е. слизаме долу. Страданието всякога показва слизане. Ще ви представя една картина за това слизане. Човек слиза от някой висок планински връх няколко километра дълбоко в земята, но трябва отново да се качи на този планински връх, висок няколко километра. Слизането е лесно, но като започне отново да се качва, знаете ли колко е мудно? Знаете

ли колко пъти ще се изпоти, докато се качи? Ще си каже: що ми трябваше да слизам? Защо ми трябва да живя? Представете си, че този връх, на който трябва да се качите, е висок колкото връх Еверест на Хималаите, какво ще правите? - У вас ще се роди идеята: трябва да имаме криле! Крилете представляват човешкия ум. Ако имате ум, вие можете да се качите и на Хималаите, и на небето, но ако нямате ум, т. е. ако нямате криле, трябва да се качите пеш, по крака, а качването по крака подразбира, че ще имате мъчнотии в живота.

Христос казва: "Жетвата е много, а работници малко". Какви работници? - Разумни работници няма. Светът е пълен с работници. В България има с хиляди работници, а другаде има с милиони работници. Ако разгледаме положението на тези работници, ще имаме същата поговорка: "Корените на знанието са горчиви, а плодовете - сладки". Но под думата "работници" Христос в дадения случай разбира онези разумни работници, които с векове са учили онова истинско знание, как трябва да се работи за Бога. Да бъде човек работник в Царството Божие, това е най-голямата привилегия, която той може да има. Във всяко съществувание да бъдеш работник на делото Божие, по-велико нещо от това няма. Следователно, всички трябва да се стремите да разбирате живота. До тогава, докато вие се тревожите, докато вие искате само радости, не можете да разберете дълбокия смисъл на живота. Защо всеки избягва страданията? Защо да не желаете страданията еднакво, както и радостите? Ами че представете си, по-голямата част от съвременното богатство не се ли дължи на кожите на животните? Има търговци, които продават само лисичи кожи; има търговци, които продават само овчи кожи, волски кожи, свински кожи и т. н. Питам: туй богатство, придобито от кожата на всяко животно, не представлява ли неговото страдание? Ами колко време е работило това животно за тази кожа? Вие одерете тази кожа, погледнете я доволно и казвате на обущаря: я ми скрой едни обуща! Мислили ли сте, колко страдания са причинени, докато вие се обуете с тия обуща? При това, като носите тия обуща, и вие сте недоволни. Защо? Защото и самото животно е било недоволно. Вие носите известна дреха, направена от памук или от лен. Този памук или този лен е умрял, т. е. вие сте отнели живота му по същия начин, както и на животното, затова и той е недоволен. Казвате: така трябва да бъде, тъй е наредил Господ. Не, не е наредено така от Бога. Има друг начин, по който вие може да се ползувате от тия неща. Вие питали ли сте лена, памука и вълната, дали са готови да се пожертват за вас? - Не сте ги питали, затова и те са недоволни. Като облечете дрехи от тия материи, вие сте недоволни, и те са недоволни и тогава казвате: "Корените на знанието са горчиви, а плодовете - сладки". Щом вашите дрехи са недоволни, вие можете ли да бъдете доволни? Вашият живот, или животът на когото и да е, не може да бъде хармоничен, докато няма връзка

с Бога. Всички, които страдат, нямат връзка с Бога. Всички страдания показват, че ние сме вършили работи, без да сме питали Господа. Ние сме правили връзки, без да ни е позволено да ги направим.

Следователно, казва Христос: "Всяко дърво, което не е насадил Отец ми, ще се изкорени." И ако ние не разбираме законите, туй дърво ще се изхаби. Ако започнеш една работа не на определеното за нея време, според законите на Бога, тази работа ще пропадне. Ако ти родиш син или дъщеря, или свършиш училището не на време, ти ще пропаднеш, нищо няма да свършиш. Сега не е работа само да се родим, не е работа само да се посеем, не е въпросът само да започнем едно дело, но ние трябва да знаем, как да свършим това дело и на време да го свършим. Трябва да имаме връзка! Коя е първата връзка? - Това е Любовта. Коя е първата проява на Любовта? - Животът. Коя е първата проява на живота? - Движението, разширението на съзнанието. Живот, в който има разширение на съзнанието, се познава по това, че ти схващаш, че живееш, че имаш отношения към някого. Животът подразбира връзка към някого. Детето съзнава, че има отношение към майката; майката съзнава, че има отношение към всички живи същества. Ученикът съзнава, че има отношение към Учителя си. В туй положение, в което се намираме, ние се изправяме пред една научна идея, научна в този смисъл, че тя ни определя, какво трябва да имаме връзка с Бога. Щом се свържеш с Бога, в тебе ще се прояви нов живот, ти ще почувствуваш разширение и свобода в съзнанието. После, в твоя живот ще се прояви светлина. След светлината в тебе ще се прояви знание, импулс да учиш - да изучаваш Истината. Онзи човек, който се е съединил с Бога, е в сила да извърши всичко започнато, препятствия за него няма.

Вие искате да извършите нещо в България. Какво можете вие да извършите в България? Ако имате пари, какво можете да направите с парите? Ако имате сила, какво можете да направите със силата? Силата, това е човешкият ум. Без ум сила в света не може да има, не може да се прояви. Някои от вас искате да бъдете богати. Но богат трябва да бъде само разумният, само силният човек. Какво ще се ползува малкото дете, ако вземе в ръката си един чук, който тежи 10 килограма? Ако вие вземете един чук, веднага ще започнете работа с него. Или пък, ако някое дете вземе Крали-Марковата сабя, препаше я през пояса си и поиска да стане воин, какво ще го ползува това? Чукът в ръката на малкото дете е нещастие. Сабята в ръката на малкото дете е нещастие, смърт носи за него. Следователно, за глупавите, за слабите хора парите са опасни. Заради тях ще ги убият, ще ги удушат, ще станат нещастни. Преди да поиска човек от Бога богатство, сила, той трябва да поиска мъдрост, трябва да поиска любов. У човека първо трябва да дойде Любовта - това е силата за него.

Това е запазване на онова велико съзнание, положително да знаем, защо идем в света и какво искаме. Всеки един от вас трябва да знае защо иде на света. Аз не говоря за външния свят или за онзи свят, който седи още в хамбара - има хора, които още дълги години ще седят в хамбара. Аз виждам някои от вас сте турени вече в чувал, носят ви на нивата да ви посеят; някои от вас виждам, че са хвърлени вече на нивата, заровени сте; някои пък едва сте покълнали; други сте поизрастнали; някои сте завързали, но плодът още не е узрял. Има дълго време да чакате, докато дойде плодът. Ще кажете: ние се обърнахме към Бога. Обръщането към Бога е още само процес на растене. Има доста време още да чакате, докато дойде плодът на съзнанието. Защото, само плодът е, който привлича Божественото. Писанието казва: "Плодът на Духа е Любовта". В този случай, под думата Дух, се разбира разумното, а плодът на разумното, това е Любовта. Всякога разумният живот има за плод Любовта. Дето има разумност, Мъдрост, Истина, там Любовта ще се прояви като разумна проява, а не както вие разбирате сега Любовта.

Сега трябва да направите външни и вътрешни връзки с Бога. Вие за Бога трябва да имате определена представа. Първата връзка, това е с вярата, от там ще започнете. Не можете да имате връзка с Бога, докато нямате вяра. С обикновената вяра стават обикновени връзки. Не, абсолютна вяра трябва да имате! Няма да питате де е Господ. Питаш ли де е Господ, никога няма да Го намериш. Никога не питай, де е Господ! Не Го търси нито в небето, нито в себе си, в ума или в сърцето си, нито между ангелите. Търсиш ли Бога някъде, никога не може да Го намериш. Писанието казва: "В Бога живеем, съществуваме и се движим". Накъде ще търси рибата водата? Накъде ще търсят очите светлината? Светлината е навсякъде.

Сега ще седне някой да ми обяснява, какво нещо е светлината. Казват, че светлината била вибрации. Аз правя такива вибрации, движа се от едно място на друго, мърдам се. Но туй, което се мърда, което се движи, аз ли съм? Светлината като се търкаля със своята колесница, хората я определят като едно същество и казват: светлината е движение. Светлината се движи, но не е движение. Тя свети, но не е светлина. Когато показвам някому пътя, аз в този път ли съм? Това са отношения, аз не съм в този път. Значи, в съзнанието има връзка. Под думата "светлина", ние разбираме вътрешна връзка. Щом между двама души се образува правилна, Божествена връзка, явява се светлина. Това показва, че ти си подписал договор. Щом се яви светлина в съзнанието ти, туй е признак, че онова, което си написал, е вярно; щом не е вярно, явява се тъмнина. Тъмнината показва, че нещата, които си направил, не са прави.

Същият закон е и при говоренето. Кажеш ли нещо някому и почувстваш

радост и в ума, и в сърцето си, това, което си казал, е вярно. Почувстваш ли скръб, това, което си казал, не е вярно. Има неща верни и неверни. Ако нещо е вярно в ума, а невярно в сърцето, ти няма да почувстваш пълна радост. Защо? - На това, което си казал, му липсва нещо. Някой път пък в ума ти е тъжно, а в сърцето - радостно. На туй, което си казал, и в този случай, липсва нещо. Щом онова, което си казал е пълна Истина, Божествена Истина, ти ще почувстваш радост и в ума, и в сърцето. Следователно, който няма радост и в ума, и в сърцето, той няма пълна връзка с Бога. Под връзка с Бога подразбирам, че връзката трябва да се прави постоянно, всеки ден, всяка минута, всеки час, извън времето и пространството. Целият ни живот трябва да бъде едно постоянно усилие да правим връзка с Бога, да бъдем в постоянно съприкосновение с Божествената Любов, с Божествената Мъдрост, с Божествената Истина, с Божествения Дух, с Божественото съзнание. Това са живи сили. В това съприкосновение ще почувстваме онова блаженство, щастие, сила, подмладяване, което искаме.

Та в този смисъл, всички, които искате да работите в сегашните времена на живота, този е пътят. Връзка трябва да имате - и външна, и вътрешна. Не подразбирам да правите Връзки един с друг. Не, Вие ще правите Връзки с Бога, а Бог ще прави Връзки между Вас. Когато Бог свърже двама от Вас, тогава само ще имате Връзка; не Ви ли свърже Бог, нищо не става от Вас. Ние имаме толкова много примери за това! Онези англичани, които ходят по Алпите, често се завързват по 20 души заедно с въже, за да не паднат в някоя пропаст, но случва се, че като потегли първият, вързани и навързани, отиват в пропастта заедно с Водача си. Единственото правило за всички Ви е следната велика Истина: да направите външна и вътрешна връзка с Бога. Направите ли тази връзка, тогава ще очаквате Бог да направи връзка с другите. Защо? Защото като направим връзка с Бога, само тогава можем да очакваме Бог да се прояви. Бог като се прояви, ще направи истински връзки и ще измени остържещата среда. Нужно е ние да посеем семето в земята, да направим една връзка и тогава да чакаме Бог да направи друга връзка. Каква? - Ще изпрати слънцето отгоре и ще му каже: "Изпрати на това зърно светлина, въздух!" И слънцето ще изпрати своята светлина. След това ще каже на дъжда: "Ще изпратиш на това зърно малко влага!" И най-после ще каже на човека: "Ще идеш да усилиш връзката, която аз направих." Как? - Ще отидеш да разкопаеш почвата около това семенце, за да може да расте. Нашият неуспех на земята се заключава именно в това, че ние сами правим всички връзки. Казвате: да се съединим, да направим връзка, да станем силни! Колко силни сме станали досега? За пример, как правят връзка мъжът и жената? Те се венчаят, сами си правят връзка. Жената казва: обичам този човек, готова съм да умра за него! Колко от вас сте направили такава връзка, че да не се развали? Дойде

смъртта, вземе мъжа ти. Каква връзка е тази, при която може да се взима мъжът или жената? Казвате: такава била волята Божия! Това е забавление, това е лъжа в света! Аз спечеля пари, дойде някой, задигне ги. Казвам: спечелих пари. Какви пари съм спечелил? Каква връзка съм образувал? Значи, всичките връзки, които ние сме направили, в края на краищата, ще се унищожат. И тогава, според езика на Писанието, в нас ще остане само онова, което Бог е насадил. Ако разбираме живота по този начин, между нас няма да има никакъв спор. Може да спорите някой път, кой е прав, и кой крив. Прав е този човек, който има външна и вътрешна връзка с Бога. Прав човек аз наричам човекът, който обича всички хора, без да очаква нещо от тях. Само човекът, който дава е прав. Казват за някого: любовта на този човек е користолюбива. Питам: може ли да се размъти, може ли да се опетни един извор, който постоянно извира и праща своята вода навън? Кое се опетнява? - Опетнява се щерната, опетнява се кладенеца, в който влиза вода, а не извира отвътре. Но онзи, който дава постоянно, той не може да се опетни. Следователно, ако вие очаквате само да ви се дава, ще се опетните. Всички трябва да замязате на извори, от които Божественото да извира отвътре.

И тъй, Божествена връзка е когато човек има тази широка любов именно, та като обича, да не очаква да му дадат нещо в замяна. Щом очаква, той не е никакъв извор, той е щерна. От такъв човек, като извадиш един котел вода, той очаква да му турят друг котел вода. Човек трябва да има знание и мъдрост. Какво знание? Аз не разбирам такова знание, което си придобил само от четене на тази или онази книга, но знание, което излиза отвътре. Някой прочете една книга и казва: дойде знанието у мене. Не, не е дошло още знанието у тебе. Сега няма да се спирам да обяснявам тия неща подробно, но казвам: има една вътрешна връзка, има един вътрешен процес, има едно вътрешно знание у човека и то се дава само на разумните, само на онези високо повдигнати души. Аз наблюдавам, колкото съм говорил до сега, от никого нищо ново не съм чул. Постоянно слушам да се преповтаря това, което съм говорил. Няма по-голямо нещастие от това, човек да слуша своите думи. Аз говоря или пея и моята реч или песен се отпечатва като на фонограф. Изпял съм значи, една песен, като някой велик певец. Отида след това при някой приятел, и той ми казва: имам една нова песен. Коя е тя? Той нагласи грамофона - чувам, моята песен се пее. Отида на друго място, казват ми: чакай да ти изсвирим една нова песен! - Пак моята песен. Отида на трето място - все моята песен ми пеят. Казвам: каква нова песен? Доста тези фонографи! Най-скучното нещо е човек да слуша себе си, да го преповтарят и да бъде едно ехо. Онова, което е излязло от нас, да върви във вечността, а ние да чуваме само Божественото. За нас има смисъл да възприемаме, когато Бог ни говори, да чуваме Неговият глас и да не бъдем ехо. Когато аз говоря, Бог да ме слуша.

Когато аз ви говоря, не говоря на вас, на Господа говоря. Казвам: Господи, хубав е Твоят свят! Като виждам тези животни, тези цветя, тези хора, които Си направил, аз се радвам в себе си. По този начин аз се изказвам, какво мисля в себе си за Бога. И тогава Той започва да ми говори. Като слушам Неговото слово, Неговата Истина, Неговия глас, това е възкресение на душата. Между човка и Бога трябва да има истинска обмяна! Туй наричам истинска радост: да зная да говоря на Бога, и Той да ми говори. Мога ли аз да говоря на Бога, може ли и Той да ми говори, имам външна и вътрешна връзка с Бога. Не Му ли говориш, не ти ли говори, ти си като онези ученици, които отиват на училище с неприготвен урок и казват: учителю, не си зная урока. Или пък отидеш при учителя си и знаеш да повтаряш урока, който той ти е преподал. Мислите ли, че учителят ще остане доволен да повтаряш това, което той веднъж е казал? Благодарен ли ще бъде учителят, ако сто души ученици му повторят същия урок по Закон-Божи, например, който той преподал вече. Аз мисля, че за в бъдеще учителите няма да употребяват сегашната система, няма да изпитват учениците върху туй, което те са преподали. Учителят ще им каже: кажете ми онова новото, което научихте от преподадения урок! Искам да ми кажете нещо ново от себе си.

Сега, аз внасям тази мисъл във вас, не за да я повтаряте, но всеки един от вас, както през днешния ден, така и за в бъдеще, да държи тази мисъл в ума си, - да направи връзка с Бога. Аз не правя въпрос, дали имате, или нямате такава връзка, но искам да ви обясня, какво трябва да се подразбира под думите "връзка с Бога". Вътрешната връзка с Бога, това е говорът на Бога към мен; външна връзка, това е говорът на моята душа към Бога. Когато кажем вътрешна връзка, подразбираме, че Бог ни говори, а когато кажем външна връзка, подразбираме, че ние говорим на Бога. Когато страдам, аз говоря на Бога; когато се радвам, Бог ми говори. Да говоря на Бога, това не значи да седна пред Него и да повтарям молитвата "Отче наш". Това не е молитва. Не, ще седна пред Него смирено и ще Му кажа: Господи, Боже мой, пет пари нямам, нито знание имам, нито сила имам, моята сила е толкова малка, почти детинска, та ме е страх дори от една мечка. Ти ме научи, кажи ми, как да се справя с мъчнотиите в живота! Искам да премина през гората, страх ме е от мечките, страх ме е също да ме не ухапе някоя голяма змия. Кажи ми, как да прегазя онази голяма река. Научи ме, Господи, страх ме е да се не удавя! Тъй говори на Господа! Тогава Господ ще ти покаже, от какво има нужда тази мечка и ще те научи, какво трябва да кажеш на мечката. Какво трябва да кажеш на змията, какво трябва да кажеш на реката. Той казва: "Ти ще отидеш при мечката и ще и кажеш само една дума и тя ще ти отвори път. Ще отидеш при змията, ще и кажеш само една дума, и тя ще ти отвори път. Ще отидеш при реката, ще и кажеш само една дума, и тя ще ти отвори път." Ти като

тръгнеш, пак трепериш, но кажеш на мечката една дума, и тя се позасмее, отвори ти път. Дойдеш при змията, кажеш и една дума, и тя ти отвори път. Дойдеш при реката, кажеш и една дума, седнеш над водата и хоп, на другия бряг си вече! След това казваш: каквото Господ ми е казал, всичко това е Истина. Като се върнеш вече с туй съзнание, имаш ли страх от мечки? Казваш: зная една дума, на която мечката се подчинява, зная една дума, на която змията се подчинява, зная една дума, на която реката се подчинява. Казвам: по-добре да знаеш една такава дума, отколкото хиляди обикновени думи. По-добре да имаш само един картоф, който да посадиш в земята, отколкото да имаш хиляди картофи, изгнили в някоя изба.

Та ще имате външни и вътрешни връзки! Някой от вас ще каже: едно време имах много любов, много вяра. Оставете вашето "едно време!" Важно е сега, в този момент, какви връзки имате към Бога. Вие говорите ли на Господа? Господ говори ли ви? Ще мълчите, няма да ми давате никакъв отговор. Ако Господ ви говори, аз се радвам. Питам ви още: вие говорите ли на Господа? Ако Му говорите, пак се радвам, защото има истинска обмяна в отношенията между Бога и вас. Трябва да ни говори Господ, и ние трябва да Му говорим. Това има дълбок, истински смисъл. Започнете ли по този начин, тогава ще дойде Бог, ще ни покаже истинските отношения, външните връзки, и само така ще се опознаем. Вие още не се познавате един друг. Това да не ви обижда, защото да се познавате, значи да се обичате един друг тъй, както себе си, не повече от себе си. Може да направите такъв опит. Ако дойде при вас някой, когото обичате, вие можете да му отстъпите яденето си, вашата храна и при това да изпитате радост. Това може да направите за вашата дъщеря, или за вашия син, или за вашия възлюбен приятел, но ако дойде при вас някой външен човек, когото вие не познавате, ще се поколебаете, дали да му услужите и ще кажете: не съм разположен да ви приема. Това е опорочение на великия Божи закон на Любовта. Законите в Божествения свят седят другояче. Щом в моята душа се зароди желание да отстъпя моята паница някому, понеже тази паница е неотстъпваема, веднага от невидимия свят, от невидима ръка ще се сложи друга паница пред мене. Такъв е законът! Ако в душата на твоя брат се зароди същото желание, ще дойде трета паница. Ако в тебе се зароди желание да дадеш на брата си твоето, и в неговото сърце ще се роди същото желание, същата мисъл. Ти ще дадеш и ще кажеш: заради тебе, Господи, аз съм готов да направя всичко.

Сега ви говоря за вътрешните връзки. Някой казва: заради тебе аз съм готов да направя всичко, но той не говори Истината. Най-първо като дойде някой при мене, казва ми: Учителю, аз искам да ми направиш една услуга, искам да ми поговориш малко. Аз се спирам, обръщам се към Бога и питам: Господи, разположен ли си да му говориш! Господ ми казва, че е

много занят. Казвам: братко, не мога да ти говоря сега. Защо? Ако кажа, че Господ не иска да му говори, той ще се докачи, затова му казвам, че нямам време да му говоря, нямам нищо в себе си. Значи, най-първо Господ трябва да ти говори. И, след като Господ ти е говорил, и ти си говорил на Господа, тогава аз ще ти говоря. Казва някой: говори ми! Ще ти говоря, но кога? - Само когато ти започнеш да говориш на Господа. Само по този начин ще се разбираме. И млади и стари, дръжте тези мисли в ума си!

Някои приятели казват: ние сме вече от десет години в новото учение, знаем много нещо. Да, аз виждам стари приятели, които имат връзка с Господа; пък виждам и млади, които имат връзка с Господа. Но виждам и стари, които нямат връзка с Господа; виждам и млади, които нямат връзка с Господа. На младите и на старите, които нямат връзка с Господа, казвам да направят тази връзка. Тогава и наука, и поезия, и сила, и мощ, и безсмъртие, всичко зависи от тази връзка. Нямате ли тази връзка, може да обиколите целия свят, може да сте най-видният учител, може да отидете в небето и да се върнете сто пъти, то се отнася само до външната страна на живота - всичко това е безполезно, безсмислено. То е като едно пътуване на кинематограф. Ще отидете на небето, ангелите ще ви подържат там 4-5 деня и ще ви изпратят пак назад, както изпращат царе от една държава в друга. Един цар не могат да го задържат като гост много време в някоя държава, защото им коства много скъпо. Когато германският император ходи в Цариград, турците си казаха: "Дано не дойде втори път!" - Тъй много им коствал.

Имате ли същинска връзка с Бога, вие вече имате отношения, можете да влезете във връзка с онзи велик организъм на космоса. Тогава животът ви ще се осмисли, и вие ще станете граждани на Царството Божие. Тогава вече ще имате отношения на синове и дъщери към Бога и ще можете да решавате другояче въпросите си, а не както сега.

Сега казвате: този събор е на младите. Съборът на младите и съборът на старите е един и същ. Когато младите се събират на събор, нека образуват външна и вътрешна връзка с Господа! Когато старите се събират на събор, нека образуват външна и вътрешна връзка с Господа! Когато и младите и старите се събират на събор, нека образуват същите връзки! Тогава от всички ще се образува един общ организъм. Вие казвате: ние сме свързани. Не, вие сте вързани, но не сте свързани. Вие сте вързани физически, но сте свързани разумно, съзнателно. Знаете ли какво нещо е да срещнеш една душа, която те разбира, която те обича? Тя е толкова внимателна, деликатна спрямо теб, угощава те, без да и мине мисълта, че трябва да си вървиш. Онзи, който те обича, угощава те и си казва: дано поседи повече! А тия, които не те обичат, казват: хайде да го угостим, че по-скоро да си

отиде! Да дадеш някому нещо, да го угостиш и при това да искаш да седи още, това разбирам връзка. Като дойде при тебе онзи, който има истинска връзка, ще внесе в съзнанието ти разширение и ти ще се зарадваш. Какво каза Лаван на Якова? - Откак дойде в моя дом, Бог ме благослови. Значи Яков донесе благословение в дома на Лавана. Когато Божественото дойде у нас, то винаги донася благословение за душата и разширение на съзнанието.

Сега не се спирайте да питате, дали имате връзка, или не. Направете връзката! Аз не казвам, че нямате, но направете връзката си с Бога по-силна! Някой казва: аз имам връзка. Казвам: това е първият конец. От ден на ден я усилвайте! Вторият ден казвам: направи връзка с Бога! - Имам. Тури вторият конец. На третия ден тури третият конец. После тури четвърти, пети, шести, седми, осми, девети, през всичките векове все ще туряш от тия конци. Ще кажеш: много дебела ще стане тази връзка. Не се плаши! Някой път ще ви говоря за многото конци на съзнанието. Това е законът на еволюцията на човешката душа. Колкото повече от тези конци имаш, толкова по-добре. От тези конци ще се изтъче великата дреха на съзнанието. От тези конци ще се изплете Божествената връзка за духа.

Тъй седи великият въпрос за вътрешните и външни връзки с Бога, или с други думи, от тези връзки ще се определят отношенията на Бога към нас и нашите отношения към Бога. Ако направите връзка с Бога, ще бъдете силни и мощни. Щом имате външни и вътрешни връзки с Бога, и Бог ще направи външни и вътрешни връзки помежду ни. Тогава и ние ще направим един вътрешен колективитет, ще образуваме един общ вътрешен организъм и ще се разбираме, ще изпращаме своите мисли телепатически. Само по този начин небето ще има към нас правилни отношения, отдето ще ни посещават по-напредналите наши братя. Аз съм казвал: от небето ще ни посещават ангелите, те са напредналите наши братя. И те се интересуват от тези вътрешни връзки.

Вас, младите, ако ви нарека братя, знаете ли какво означава думата "брат"? С буквата Б е започнало създаването на света. Б-то означава създаване. Казвате: брат и сестра. Как се казва сестра в другите езици, например във френски, в латински език? - На френски език се казва "Soeur", започва с буквата S. Тази буква означава закона на вечността. Следователно, когато говорим за брат и за сестра, всякога подразбираме два Божествени процеса на нов живот. Брат и сестра са процеси на един нов живот, който трябва да започне. Братът и сестра, това е началото и краят на сегашния живот. Брат и сестра означават границите на новия живот, в който трябва да влезем. Реката е река, ако има брегове, ако има граници. Няма ли граници, не е никаква река. Ако морето няма граници, не е море. Ако

животът няма две граници, не е живот. Всяко нещо трябва да има разумни граници. Брат и сестра, това са разумни граници на един велик, нов живот. Когато кажете брат и сестра, трябва да подразбирате границите на разумния живот. Душата ти трябва да трепне, когато кажеш брат или сестра. Като ви казвам брат и сестра, какво подразбирате? Досега знаехте ли туй определение? Думата брат има смисъл. Вие казвате, че някой ви е брат, пък се сбивате, скарвате се с този брат. Братът, който представлява граници на твоя живот, с него никога не можеш да се скараш. С онази сестра, която представлява граници на твоя живот, която определя направлението на твоето движение, никога не можеш да се скараш. Следователно, ако ти си брат някому, ти ще бъдеш граница, ще определяш направлението на неговия живот. Схванете ли така въпроса, ще имате Божието благословение. Тогава няма да бъдете играчка на ония тъмни сили, на ония изостанали души и духове, които влизат навсякъде. Те като влизат някъде, разправят се за разни дреболии, внасят съмнение, подозрения между хората. Аз никога не мога да се съмнявам в един свой брат или в една своя сестра. Някой брат и сестра влизат в една шатра, веднага тия духове на съмнение идват и казват: "Какво ли правят тия там?" - Виж какво правят! Какво може да се прави в светлината? В светлината може ли да се върши престъпление? Питам: онзи извор, който извира и дава, минава през разни местности и ги пои, върши ли престъпление? Ако този извор мине и разрови корените на някое голямо дърво, направил ли е с това някакво престъпление? Изворът казва на туй дърво: "Ти си голямо вече, ти си завършило своята еволюция, но ум нямаш, превърни се на някоя малка буболечица и влез във водата! Турците казват: "Дългъ Ахмед, глупав Ахмед." Водата казва на дървото: "Ти си умно, няма защо да се стремиш да стигнеш до небето, затова, докато голямата буря не е дошла, докато и брадвата още не е дошла, повърни се на едно малко животно и влез във водата! Смири се, за да имаш Божието благословение!" Смирението подразбира смаляване, преминаване от едно състояние в друго. Когато Христос казва да се отречем, Той подразбира да се отречем от обикновения живот, от всички негови преходни форми, от всички негови илюзии и да влезем в новия живот. Като даваме нещо, добиваме нещо.

От всичко, което сега ви казвам, онова, което може да ви принесе най-голямата радост, е да направите връзка с Бога. Вие ще слушате какво Господ ви говори и след като Той ви говори, вие ще Му говорите. И няма да повтаряте това, което Той ви е говорил, но ще Му кажете вашата опитност, ще му кажете какво сте направили при условията, при които живеете. Няма да Му навеждате, какво мислят учените по създаването на света, че той е създаден по закона на еволюцията, че еди-кой си богослов какво мисли по този въпрос и т. н. Не занимавайте Господа с тези глупави

работи, защо Господ направил света. Не учете Господа вие! Той знае защо е направил света. Вие започвате да учите Господа, да Му разправяте, защо направил света. Ти кажи на Господа така: Господи, мене ме е страх от мечка. Дошли са гладни години, Господи, покажи ми начин, по който честно и почтено да си изкарам прехраната, да си направя обуща. Аз съм готов на всичко онова, което ти благоволяваш по отношение на мене. Искам да изпълня Твоята воля абсолютно, тъй, както Ти искаш, за да почувствувам, че си доволен от моята работа! Господ внимава, дали ние сме доволни от това, което ни говори. Пък и ние, когато Му говорим, искаме да знаем, дали Той е доволен от нас. Щом Бог е недоволен от нас, казва: "Има погрешки в твоята работа, ще ги изправиш!" Ние трябва да живеем чист и свят живот и да не огорчаваме Божествения Дух. Единственото нещо, което внася в нас радост и веселие, това е Господ. Затова, като създадем вътрешна и външна връзка с Бога, ще придобием тази радост и това веселие.

Сега вие младите трябва да имате вътрешна връзка с Бога! Тогава ще бъдете силни и радостни и ще опитате Божествената Истина, не за в бъдеще, не и след хиляди години, но още днес. Пропуснете ли днешния ден, другите години никога няма да дойдат. Днешният ден подразбира съвкупност на всички условия, които Бога ни е дал. Всичките години са събрани сега. Ако сега посадим това семе, идущата година ще го видим в една нова фаза на покълване; следната година ще го видим израсло, цъфнало и най-после вързало плод. Ние се стремим към този вътрешен плод.

И тъй, мисля, че сега всичко ви е ясно. Искам да няма спорове между вас. Ученик е онзи, който има връзка с Бога, и с когото Бог има връзка. Туй е дълбоко убеждение. Някой ме пита: аз ученик ли съм? - Ако имаш вътрешна връзка с Бога, и ако Бог има връзка с тебе, ти си ученик. Приближаваш ли се само, ти си вярващ. Вярващият образува своята връзка. Ако те носят от хамбар в хамбар, ти си оглашен. Ако си натоварен в колата и те носят за посаждане, ти си вярващ, а ако си посаден вече, ти си ученик. Това са три важни положения. Това е великата Истина, която определя външните и вътрешните връзки. Никаква друга философия не може да бъде постигната, докато няма това вътрешно съзнание. Тогава ще дойде законът на вътрешното смирение. Под "смирение" аз разбирам едно разположение на човешката душа, да разбира и схваща великите истини, които са вложени в самия живот.
В тази светлина, беседите, които съм ви държал, ще станат по-ясни. Писанието, Евангелието също тъй ще ви станат по-ясни. Тогава животът на всички святи хора, които са живели преди хиляди години, ще се осмисли. Трябва да знаете, че всички тези братя, които са живели в миналото,

живеят и сега, те имат връзка с Бога и работят от Негово име. Може да кажете: дали е жив еди-кой си светец? Всички светии живеят и сега. Апостол Павел е живял някога, но и сега живее. Та и всички ние сме живели в миналото, но то не е важно, важното е, че сега живеем. Между апостол Павла, между апостол Петра и между всички пророци и апостоли съществува вътрешна връзка, понеже казва Христос: "Отец ми живее в мене, и аз живея в Отца си." Това е същата връзка. Ами че всяка вечер Христос иждивяваше по няколко часа да говори на Господа и Господ да Му говори. Вие по колко часа сте в разговор с Господа? Вие не четете молитвите, които ви са дадени. Вие като прочетете Господнята молитва, казвате: "Нагласен съм вече." С това не казвам да не четете молитвата "Отче наш", не ви правя управник, но казвам: трябва да имате истинска вътрешна връзка!

Сега, пожелавам ви тази среща да стане по един естествен път. Някои от младите ще говорят, после ще има и музика. Бъдете всички свободни, за да се образува тази вътрешна връзка. Ако образувате вътрешната връзка, може да отидем до Мусала. Без връзка ние не искаме да ходим. Хора, които нямат връзка с Бога, какво ще търсят на Мусала? Ако имате връзка, времето ще бъде хубаво; ако нямате връзка, дъжд ще ни кваси на общо основание, пък и вятър ще ни духа. Щом имате връзка, Господ ще отвори небето, ще каже: "Приемете тия гости добре!" Щом нямате връзка, ангелите ще ни поливат отгоре и ще кажат: "Какво търсите на туй високо място?" Днес ще определим, ще се изкачим ли на Мусала, или не. Духовно ще ме разбирате. Ако можем духовно да се изкачим на Мусала, може да отидем. Но трябва да знаете, че каквото е отвън, такова е състоянието и отвътре.

Ще ви попитам сега: искате ли да отидем на Мусала? С връзка или без връзка? Хубаво, щом искате с връзка, тогава ще отидем. Туй е по свобода на духа. Турите ли тази връзка, всичко ще се оправи - друг път няма. Този е истинският път, по който вървят всички души от цялото небе, всички ангели, всички добри хора, отдето и да са, каквото и да е тяхното положение. Казвам ви една проста, но велика Истина.

Питам Господа: да ви говоря ли още? Господ се е приготвил да ви говори. Щом Господ се е приготвил да ви говори, слушайте Го! След като ви говори Господ, тогава и вие ще му говорите, но прямо, съществено, онова новото, което е в душата ви. Кажете на Господа най-същественото, онова, което разрешава въпроса за света, за вечния живот. Говорете Му да ви избави от смъртта, да ви избави от онази мечка, която се е вмъкнала в душата ви! Говорете на Господа да ви избави от съмнението! Говорете на Господа да ви избави от неверието! Говорете на Господа да ви избави от

гнева, от подозрението, от тази стипчивост, която имате. Всички не сте готови. Като се очистите от всички тези буболечици на вашето вътрешно естество, като ви избави Бог от тях, тогава ще прогледате свободно навред. Те изпоядоха листата на вашето дърво - фигуративно ви говоря. Като се освободите от всички тези буболечици, от тази филоксера в корените ви, тогава ще цъфнете. Като ви избави Господ, ще бъдете съвършено чисти, без никакви буболечици в корените, в листата и в клонищата. Листата ви ще бъдат зелени, цветът - росен, свеж, плодът ще бъде без червеи, ще увисне и ще узрее под Божествената светлина, та като дойдат вашите приятели, вашите напреднали братя, да има какво да вкусят от вас.

И тъй, сега ще ви дам да си запишете едно мото. Това са думи на Господа към вас: "Моята Любов носи живот и знание за вас". Днешната Любов на Господа носи живот и знание за вас. Под "живот", разбирам вечния живот - животът на безсмъртието. И под "знание", разбирам това знание, което носи сила за вас. Само Божественото знание носи сила. В обикновеното знание няма сила. Тогава, какво ще отговорите на Господа? Ще Му кажете: "Господи, в пътя на Твоята Любов, в пътя на Твоята Мъдрост, в път на Твоята Истина ние ще Ти служим през всичките дни на нашия живот."
Книги:

Вътрешни и външни връзки
IV Младежки събор (Младежки събор (1926). София, 1926)
3 беседи от 7 юли 1926 г. до 9 юли 1926 г.

1926_07_08 Особеното място
младежки събор 8 юли 1926 г.

ОСОБЕНОТО МЯСТО

5 ч.с. четвъртък, 8 юли, Учителя

Размишление

За идване Царството Божие на земята.

Ще направя само няколко бележки за уяснение на една важна мисъл.

Всички онези, които пристъпват към изучаване на духовния живот, както и към изучаване на Божествения живот, всякога срещат една мъчнотия. Защо е така? Защото Божественият свят е грандиозен, велик. Там човек, като се сравни с окръжаващата го среда, започва да се чувства нищожен, малък и на първо време се обезсърчава. Има хора, които след като са се подвизавали цели 20 години в този живот, най-после казват: тази работа няма да я бъде, от мене нищо няма да стане, ами я да се върна назад! – Обезсърчават се. Обезсърчаването е физическа слабост.

Човек едновременно живее в три свята. С двата от тях е по-добре запознат, а именно с физическия и духовния, а с Божествения свят е малко запознат, понеже съзнанието му седи далеч от този свят. И трите свята, обаче, представляват едно цяло. Вие никога не трябва да обяснявате, какво нещо е Божественото. Божественото е същината на нещата. Щом човек влезе в областта на Божественото, под Неговото влияние вече той усеща едно успокояване, едно задоволство, едно разширение на душата. Колкото и да е уморен човек в съзнанието си, щом стъпи в Божествения свят, усеща едно такова успокояване, каквото усеща страдащият човек, като влезе в някой спасителен дом.
Сега, някои от вас трябва да се заемат да изучат качествата на духовния живот. Той е разумен живот. Вие не можете да влезете от физическия свят направо в Божествения свят, първо ще минете през духовния, понеже в развитието си, човек естествено минава от едно състояние в друго. При това, в Божествения живот, взет в своята целокупност, всеки човек има свое определено място и определено предназначение. Щом дойдете на земята, вие имате вече определено място, имате специална работа. Да допуснем, че у вас се зароди желание да станене първи министър в България. Това желание, да станете първи министър в България, не е вашата специфична работа, вашата специфична длъжност. Знаете ли тогава в какво положение ще се намерите? – Вие ще влезете в стълкновение със себе си и върху вас ще

дойдат ред нещастия, падания, ставания, докато най-после съзнаете, че не е трябвало да ставате първи министър. В края на краищата ще се убедите, че вие не сте родени да ставате министър, а за вас, в духовния свят, в цялото битие има определена една специфична работа, която трябва да свършите. Свършите ли вашата специфична работа, както трябва, тя ще ви повдигне пред очите на ония разумни същества в невидимия свят, не само до положение на първи министър, но до положение на цар. Всеки е цар в своята област и за своята работа. Христос казва: „Какво се ползува човек, ако целия свят спечели, но изгуби душата си?“ И наистина, ако човек изгуби душата си, изгубва великото в живота си, изгубва благоприятните условия за своето развитие. Защото, при сегашното състояние, при което се намираме, ние имаме предвид целокупността на човешкото благо. Не е въпросът само, как аз днес живея. Важно е общото благо, което е благо и на всеки едного индивидуално. Например, какво е положението на мравката по отношение към нас, такова е нашето отношение към целокупността на Божествения свят – ние сме също такива малки буболечици.

Онова, което ще ви даде стабилност е да знаете, че вие имате една специфична работа, която трябва да свършите и да не казвате: аз не съм потребен никому. Вярно е, че ти не си потребен никому, но в какъв смисъл се разбират тия думи? Ако отидеш в Англия, кому си потребен? Ако отидеш в Лондон например, кой ще те посрещне, кой ще ти каже „добре дошъл“? Ако отидеш там със своя български костюм и със своя калпак, англичаните ще се спрат да те погледат малко, после ще си заминат и ще кажат „Българи!“ Колко души англичани ще те поканят в къщата си? – Ще спиш на улицата, а някой път може да намериш и участъците. Кому си потребен? Но щом сме дошли в света, ние сме потребни на Бога. Бог за нас всякога се интересува, понеже Той ни е дал специфична работа. Господ всяка сутрин поглежда към всеки едного и казва: „Еди-кой си в България има да извърши такава и такава работа, чакай да видя дали я върши!“ Казвате: ами как знае Господ всичко това? – Оставете тази философия! Господ всичко знае. Той в един миг поглежда навсякъде, вижда, дали сте на мястото си, вършите ли работата си и ви изпраща благословение, да започнете работата си. Мнозина от вас сте напуснали своето предназначение, отишли сте да ставате слуги там, дето Господ не ви е пратил.

И в страданията, в туй отношение, има едно противоречие. Всички страдания в този живот не са нищо друго, освен едно постоянно стълкновение с Божествения план. Ние като се отказваме да служим на Бога, страдаме. Страдаш, защото не служиш на Бога. Влез в съгласие с плана, който Бог е наредил за тебе, и ти ще почувстваш голяма радост.

Небето ще се отвори за тебе, и ангелите ще ти заговорят, всички разумни същества ще ти заговорят. Но дойде ти друга някаква идея, ти искаш да я приложиш, и веднага в ума ти настава тъмнина, животът ти се обезмисля, в душата ти се ражда недоволство. Защо? – Отделил си се от Божествения план. Казваш: имам добри желания, защо идват всички тия страдания? – Имаш добри желания, но не вървиш в правия път. Твоето желание не е в съгласие с Божествения план за душата ти. – Какво да правя тогава? – Спри се в себе си, помоли се на Господа да ти каже, да те научи, кое е твоето специфично място, коя е твоята специфична работа. Може да е наука, може да е изкуство, може да е музика. Казваш: аз да стана музикант, да ходя да свиря на едно, на друго място! – Не искам. Аз искам да бъда богат, да се возя в автомобил. Господ казва: „Няма да се возиш с автомобил!" Ти не Го послушаш, качиш се на автомобил, но из пътя автомобилът нещо се повреди, прекатури се, и ти падаш, счупваш си главата. Качваш се втори път. Друга някаква повреда става и пак се прекатурваш. Господ ти казва: „Ще вземеш цигулката и ще идеш в еди-кое си кафене и ще свириш! Целият ден ще свириш. Ако свириш, ще се благословиш, главата ти ще бъде здрава; ако не свириш, ще бъдеш с пукната глава."

Ако вие схващате нещата правилно, страдания няма да имате. Питам ви: ако всички искате да бъдете величия, да станете първи министри, ще има ли места за всинца ви в този свят? Може ли при сегашния живот всички да бъдете богати, да имате приход от стотина хиляди лева месечно? – Не може. Някой ще има приход едва 200-300 лева месечно, а някой ще има хиляди, но важното е, че по един или друг начин, всеки има условие да живее на земята.

Важното за всинца ви е да дойдете до положението да образувате връзка с Бога. Тогава вече вие ще съзнаете, че имате една специфична работа, дадена ви от Бога. В тази работа е вашето достойнство. Подчиниш ли се на тази работа, ти си важен и нужен за Господа. Ангелите, като те погледнат, ще намерят, че си важен, и кой как мине покрай тебе, ще ти остави една хубава мисъл. Щом някой ангел те намери в автомобил, той носи една тояжка със себе си, ще те удари и шапката ти ще хвръкне, ще изкочиш из автомобила. Няма играчки в света! Невидимият свят никога не обича да дава играчки на хората, когато те са поставени на една важна работа. За пример, вие ставате тази сутрин, недоволни сте и казвате: ходих еди-къде си, не ме приеха добре, не се отнесоха братски спрямо мене. Разсъждаваш си така. Най-първо ти не си пратен на земята да те приемат добре, да те почитат и уважават хората. Питам: тази сутрин като стана, ти изпълни ли своята длъжност? За тази сутрин, например, беше определено да прочетете трета глава от Евангелието на Йоана и молитвата „хвалата". Колцина от вас изпълнихте това? Вие сте чели много други молитви, та

може случайно да сте попаднали и на тази молитва. Не бивайте недоволни, но обърнете се към Господа и кажете: „Господи, благодарим Ти за всичките благости, които Си ни дал през всичките векове. Господи, благослови ни да свършим работата си успешно!“ Като погледнете на живота си, пълен с толкоз добрини, трябва да се зарадвате.

Та, недоволството е за сега вашият спътник. Казвате: аз не съм тъй добър, тъй умен, като еди-кого си. Там е красивото, че не си като него. Ние никога не трябва да си мязаме. Трябва да бъдем подобни, но не трябва да си мязаме. Вземете за пример, два паяка, ще видите, че дори и между тях има различие. Например, краката им не са еднакво устроени. Някой от тях е сангвиник, весел, а друг някой е флегматик. После, всички паяци не изтъкават еднакво мрежите си: нишките не един от тях са тънки, а на друг – дебели. И хората се различават помежду си. Например, всички ние мисли, но не мислим еднакво. В чувствата, действията си, също тъй се различаваме. Някои от вас като четат молитвите, бързат, защото имат някоя много важна работа. Други пък питат: колко часа трябва да употребяваме за молитва? – Цял ден. Движиш се, работиш, готвиш, спиш – всякога се моли! Човек, който не знае да се моли като спи, той не се моли. И в другия свят като отиваш, трябва да се молиш. Чрез молитвата само ти ще научиш Божествения език на нещата. Щом научиш Божествения език, ние ще се разговаряме. Тежко ти е нещо на душата, ще се обърнеш към Господа, Той ще хвърли светлина в ума ти и ще ти олекне.

Вие казвате: да има някой да ни обича! Има кой да ви обича. Ще направите връзка с Господа, ще чуете Неговия глас и по този начин ще имате сила през целия ден. Умът ви ще бъде бодър, свеж и каквато и работа да започнете, ще я свършите на време. При сегашната стадия на развитие, всеки от вас трябва да чете. Има една опасност за вас, тя е, че ставате мързеливи, не четете, или ако четете, бързате. Вие трябва да имате едно дълбоко схващане за живота. Умът ви трябва да се обогатява със знания; като се обогати, трябва да се облагороди, като се облагороди, трябва да се дисциплинира, да придобие самообладание. И умът, и сърцето, и волята постепенно трябва да се облагородяват, да добиете правилна обхода. Знаете ли на какво мязате, когато някой се яви с недоволно сърце пред Господа? Знаете ли как звучи тогава вашият глас? А Господ обича да говорим много хармонично, с най-приятен, с най-хубав език. Когато се приближаваме при Бога, трябва да употребяваме най-хубавите думи, затуй малко ще говорим, но ще намерим най-хубавия език. Може да кажем само 2-3 думи, но ще ги произнесем тъй хубаво, тъй сладко, че Господ като ни чуе, да каже: „Утре като дойда, да те намеря пак в това разположение на духа“. Когато отивате при Бога с недоволно сърце, вие не произнасяте хубави думи и Господ казва: „Не пущайте този втори път“! И

тогава ще почувстваш, като че небето се е затворило – сърцето ти се свива болно. Защо ти е мъчно? – Господ не те приема и казва: „Няма да говориш сега!“
Важното нещо за вас е да знаете, че езикът на Господа, при всички случаи когато говори е толкова хубав, толкова красив! Господ като види, че направиш най-големия грях, дойде при тебе и ти казва: „Това нещо, което направи не е хубаво. То ще ти причини толкова голяма вреда, такова голямо страдание, гледай да не го повтаряш, аз ще го забравя“. Както Господ ни говори, така иска и ние да Му говорим. Но дълги години ще се минат докато научите Божествения език, докато придобиете един отзивчив ум, едно отзивчиво сърце и една благородна воля, за да изпълните Неговата воля.

Та казвам: Бог ви е пратил на земята, призвал ви е на една специфична работа, за която ви е дал толкова дарби, толкова сили. Ето защо, още в този живот вие трябва да направите нещо. Някой от вас чакат, като отидат в другия свят, тогава да се проявят. Представете си, че някои от вас умрат 20 години по-рано, отколкото им е определено. Знаете ли тогава какво ще правите там? – Ще ви дадат работа, за която трябва да сте готови. Допуснете, че някъде в България има някой отчаян човек, който не иска да живее, иска да се хвърли в някоя река, или да се хвърли от някоя скала, или да се отрови, да се самоубие и т.н. Господ ще ви повика и ще ви каже: „Една твоя сестра, или един твой брат иска да се удави. Иди при нея като таен работник и започни да внушаваш, че не е хубаво да се самоубива, че трябва да живее и т.н.“ Тя ще ти каже: „Махни се от тука!“ Ти ще продължаваш да и говориш, трябва да я убедиш! Ако можеш да я убедиш да не се хвърля в реката, спечелил си, но ако не можеш, Господ ще тури нейните грехове на гърба ти. Знаете ли какво нещо е това? Понеже ти нямаш тяло, няма да грешиш в другия свят, но ще носиш тежестта, страховете на този човек, като те считат отговорен за неговия живот. Ако го обърнеш към Бога, греховете ти ще се простят, но ако не успееш и той сгреши, ти ще носиш греховете му. Та за това, във всички случаи вие трябва да бъдете готови за работа, която ще ви се определи, било тука на земята, било в другия свят. Всеки ден ще ви праща Господ да спасявате някоя душа, но не такава, която е обърната към Господа, а някоя отчаяна. И след като прекарате цели 20 години такъв живот, няма да искате втори път да се хвърляте в кладенец, да се самоубивате или самоотравяте. Друг някой иска да убива сина си или дъщеря си; трети иска да направи някое голямо престъпление и т.н. Ще ви прати Господ да убедите този човек да не извършва това нещо. Туй ще бъде задачата ви в другия свят. Готови ли сте за нея?

Та казвам: всеки от вас трябва да знае, че е пратен на земята да учи себе си.

Знайте, че Господ живее във вас, затова, всяка сутрин като ставате, започнете да изхвърляте вашето недоволство! Като станете сутрин, кажете: Господи, ще разработвам в себе си благото, което си ми дал.

И тъй, нека тази мисъл седи в ума ви, да знаете, че всеки има свое специфично място и своя специфична работа. Ще проверите, ще опитате това нещо. Господ казва: Опитайте ме и вижте, че аз съм благ!“ Ако днес, например, отпаднете духом, ако умът ви е слаб, ако сърцето ви е слабо, ако и волята ви е слаба, обърнете се към Бога, приближете се при Него и вие ще укрепнете духом. Културата, която имате, трябва да пулсира на великата идея – да направите една хубава, здрава връзка с Бога. Три връзки трябва да направите, и ако ги направите, всичко друго ще можете. Писанието казва: „Молете се един за друг!“ Но ние не можем да се молим за човек, който няма връзка с Бога. Докато ръката ми е свързана с тялото, то се грижи за нея; не е ли свързана с тялото, не се грижи.

Когато се свържем с Бога, Бог се грижи за нас.

Значи, всеки от вас има свое специфично място, което никой не може да го вземе. Ако напуснете това място, остава една празнина. Твоите братя ще чувстват тази празнина и ще ти кажат „Ти остави едно много важно място, с което си направи една много голяма пакост.“ Затуй, нека се приближим вътрешно към Бога, за да изпълним своето предназначение, което Той ни е дал. Това е най-хубавото в живота.
Книги:

Особеното място
IV Младежки събор (Младежки събор (1926). София, 1926)
3 беседи от 7 юли 1926 г. до 9 юли 1926 г.

1926_07_09 Педагогически правила
младежки събор 9 юли 1926 г.

ПЕДАГОГИЧЕСКИ ПРАВИЛА

7 ч. с. петък, 9 юли. Учителя

В. И. Ч. Б. В. Б!

Размишление.

Да възстановим нашите вътрешни връзки с Истината.
Има един закон в света, който гласи: всичко не се изказва и не може да се изкаже. Всичко не се определя и не може да се определи. Всичко не се вижда и не може да се види. Невъзможно е това да стане в даден случай. За да може да се постигне всичко това, изискват се малко по-будни умове. Да кажем, че имаме в пространството математическата точка А, която се явява като силов център. Питам: тази точка отде изникна в пространството? Вие не знаете това, но факт е, че точката А се проявява и действа. Представете си, че тази точка е някой извор, който извира някъде из земята. Вие ще си зададете въпроса: отде иде тази точка, как се проявява тя? Сама ли е в пространството? Сега ще вземете да философствате. Оставете вашата философия, оставете това, което вие знаете, защото вашата философия е такъв един аршин, с който природата не мери. Вашите философски възгледи не важат за природата и за природните явления. Те важат само за вас. Но природата има други мерки, други начини, други методи. Какви? - Разумни. Тя си служи с разумни мерки, начини и методи. Как се е появила точката А? Тази точка може да се яви като мисъл във вашия ум и да ви занимава. Отде е дошла, как се е появила и от кое място? - Не знаете. Казвате: имам една мисъл в главата си. На кое място в главата ви е тази мисъл? - Не знаете, не можете да определите. Дотогава, докато не можете да определите мястото на тази точка, или на тази мисъл, или на тази идея, тя е преходна, върху нея не можете да градите. Тя е самарът на живота ви. Точката А подразбира, че съществува друга една точка - В. Щом започнеш да мислиш, това показва, че друг някой преди тебе е мислил. Щом дадена мисъл съществува още, това показва, че някой преди тебе е мислил и твоята мисъл е отражение на неговата. Никоя мисъл не излиза самостойно. Ти не си някой гениален човек, който може да роди мисълта. Тази мисъл възниква от друг ум, а в твоя ум тя се явява само като отражение.

Аз искам сега да ви наведа на основния закон в педагогията. Какво значи, според педагогията да отхраниш един човек? Педагогът ще отговори: да

отхраниш един човек, значи да му даваш достатъчно храна - нищо повече. Този човек, след като приеме храната си, организмът му е вече в състояние сам да определи, накъде да отправи храната, ти няма какво да се бъркаш във вътрешните процеси. По същия начин учителят е един готвач, който е длъжен да има само около десетина-двадесет тенджери, за да приготви храна за децата си. Той запитва децата си: "Какво искате да обядвате днес"? Те му казват, какво искат. Той им сготвя, сипва на всяко дете в паницата му и по-нататък не се бърка, оставя децата сами да се хранят. Това е педагогия!

Ще ви запитам: какви педагози имат рибите? Какви педагози имат вълците? Какви педагози имат овцете? Какви педагози имат щъркелите? Какви педагози имат орлите, гълъбите, кокошките? Какви педагози имат растенията? Гледаш, цяла гора от безброй дървета, заели грамадно пространство, развиват се, растат сами нагоре. Питам: кой педагог научи тия дървета, как да растат нагоре с върховете си и как да се посяват? Ние като се бъркаме в работата на природата, изопачаваме живота си. Тъкмо започнем да се развиваме според методите на природата и току-виж, дойде педагогът и започне да действа според своите правила и методи. Посадиш едно растение, остави го, не го бъркай. Дойде човекът, иска да покаже своето изкуство. Той взема една присадка от ябълка, или от дюля, иска да я присади върху една круша. Излезе едно "бамбашка" дърво. Такова дърво съществува ли в природата? Такива дървета съществуват, но по отделно, всяко за себе си, а не върху едно и също дърво. Ако върху едно и също дърво има ябълки и круши, това се дължи на изкуството на човека, на педагога. Половината от това дърво ще ражда круши, а другата половина - ябълки. Обаче плодът на туй дърво ще бъде ли едновременно круша и ябълка? Плодът на крушата като падне на земята и се посади, ще роди круши, на ябълката - ябълки. Те ще си дойдат до старото положение.

И тъй, днешното възпитание, което педагозите прилагат, е присаждане, и след като човек умре, ни помен не остава от тази педагогика. Даже след всеки тежък изпит, който прекарваме в живота си, нашите възгледи, по някой път, претърпяват коренни преобразувания. И тогава вие казвате: аз не мисля вече, както по-рано. Казвам: де отидоха неговите по-ранשни възгледи и мисли? Да кажем, някой мисли, че демокрацията ще оправи света. Обаче, хване го някоя тежка болест, или с други думи, хване го една философска, една органическа, физическа треска и след туй става монархист. Казва: демокрацията не може да оправи света, монархизмът ще го оправи. Значи, точката А е демокрацията, точката В е монархизмът. После пък става обратното. След това се явяват други проекции на точки, става превръщане на силите - нашите възгледи се превръщат. Днес можеш да бъдеш демократ, утре - монархист, и обратно. Днес можеш да вярваш в

педагогиката, утре да кажеш: никаква педагогика не съществува. Не, това не значи, че педагогиката не съществува в света. Нещата в света, в живата природа са организирани, няма какво ти да ги възпитаваш. Ти трябва само да подпомагаш.

Според моите възгледи, или според възгледите на природата, всеки човек се ражда организиран вътре в себе си. Може ли един идеал, според всичкото изкуство на педагогиката да преобрази един вълк? Френолозите са доказали, че някои хора, колкото и да ги възпитаваш, каквато религия и да им проповядваш, както и да им говориш за Бога, щом ги оставите пред някоя каса, отварят касата и я обират, имат слабост към парите. В този случай, всички тия възгледи, които си им присадил, че има Бог, че има закон на възмездие - падат. Те не могат да се самовладат. Де отиде тяхната педагогика?
В какво седи първото правило на педагогиката? Първото правило на педагогиката е следното: бащата трябва да обича сина си, и майката требва да обича дъщеря си. Второто правило на педагогиката: синът трябва да обича баща си, и дъщерята трябва да обича майка си. Това е смяна на енергии. Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Такъв е законът. Има синове, които са много привързани към бащите си, само за тях говорят. От гледището на педагогията, ако майката иска да привлече сина си на своя страна, трябва да разбира законите на природата за превръщането на силите. Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Как действа законът за превръщането на силите? Ако синът обича баща си идейно, майката, за да привлече сина си към своя страна, и тя трябва да обича мъжа си. Не го ли обича, всичките и усилия са напразни. Тогава, освен че няма да го привлече, но в сина ще се зароди отвръщение към майката. Значи, начинът за превръщане на силите е следният: ако синът почувства, че майката обича бащата, както той го обича, ще обича и майка си. И обратното е вярно. Ако дъщерята обича майка си, а бащата ревнува, каквито усилия и да прави той, както и да и угажда, каквото и да и купува, освен че няма да я привлече, но ще я отчужди от себе си. Какво се изисква от него, щом иска да привлече дъщеря си? - Той трябва да обича жена си тъй, както дъщерята я обича. Обича ли я така, дъщерята може да даде от своите чувства и на бащата.

Сега, вие казвате, че ще възпитавате. Как ще възпитавате едно дете? Най-първо ще видите, дали туй дете ви обича. После ще наблюдавате, кого обича това дете. Някой път учителите си правят илюзии, че децата им ги обичат. Някой път любовта на децата е користолюбива. Те носят на учителите си цветя, подаръци, но това още не е истинска любов. Учителите трябва да знаят, че едно дете, колкото малко и да е, може да бъде една напреднала душа. Много деца са по-умни от учителите си.

Много деца разбират закона на внушението, закона за трансформиране на енергиите по-добре от бащата и майката. Например, често срещаме генерали на бойното поле или другаде някъде при изпълнение на своята длъжност, строги, неотстъпчиви, нищо не може да ги помести от тяхната позиция или от тяхното решение, никой не може да им повлияе. Но гледаш един от тия генерали, щом дойде при него детето му, поглади баща си по главата, по челото, целуне го, изведнъж бащата омекне, отстъпва. Каквото каже това малко дете, бащата слуша - сърцето му се отваря. Значи, детето разбира добре закона за трансформиране на енергиите и го прилага. То трансформира ония набрали се енергии в сърцето на бащата, и той е готов да изпълни неговото желание.

Та казвам: според мене, вие не можете да приложите никаква педагогика в света, ако нямате любов към Бога, ако не обичате Бога. Това е основният закон. Вие ще излезете с вашите възгледи и ще кажете: казано е в Писанието, че Бога никой никога не е видял. Значи, този Бог е някаква безименна точка. Той е непроявеният Бог. Той не иска да знае нищо за вас. Но проявеният Бог, Когото вие познавате, има връзка с непроявения. И ако вие не обичате и не познавате непроявения Бог, а обичате и познавате проявения Бог, то чрез Него ще се свържете с непроявения. Тогава и непроявеният ще ви познава. Сега, ще ви представя едно математическо противоречие. Проявеният Бог живее само в едного, а непроявеният живее във всички. Как ще разберете това нещо? - То е една велика математическа задача. Проявеният Бог живее само в едного, само на едно място. Той не е на много места. Непроявеният е на много места. Следователно, когато кажете, че Бог живее в нас и ние живеем и се движим в Него, това е начин за трансформиране на енергиите. Когато кажем, че всички трябва да обичаме Бога, това показва, че всички Го познаваме. Ако вие ми кажете, че не познавате Бога, не говорите Истината. Но щом вие кажете: знаете ли, че Бог живее в мене? - Това вече е проявлението на Бога във вас. Той се проявява.

Та когато казвате, че Бога никой никога не е видял, това е търговски израз, една търговска сделка. Защо казвате така? - Имам да взимам пари от вас. Идвам да си ги взема, но вие ми казвате: нито ви познавам, нито пет пари в джоба си имам. Да, ако кажете, че ме познавате, трябва да ми дадете парите, които ми дължите. Туй е вашето съображение, поради което не говорите Истината. Аз имам везни у дома си и ви казвам: ела у дома, аз ще ви претегля на везните и ще ви докажа, дали имате пари, или не. Претегля ви без дрехите, зная колко тежат, отбележа си всичко това и виждам най-после, че остават още 10 грама. Това е теглото на парите във вас, т. е. на златото, което имате в себе си. Казвам ви тогава: вие имате 10 грама злато в себе си, извадете го навън!

Сега ще разгледаме другото положение, в което хората често изпадат. Те казват, че светът е неуреден. Това е тяхното субективно схващане. Те мязат на Настрадин-ходжа, който казвал, че когато умре жена му, половината свят ще се свърши, а когато умре той целият свят ще се свърши. Това е вътрешно, субективно схващане. Спечелиш малко пари, направиш си къща, сВетът, малко се е оправил. Изгубиш къщата си, изгубиш здравето си, уволнят те от служба, казваш: светът се е развалил. Действително, твоят субективен свят се е разстроил. Но тия промени, които може да станат в твоя субективен свят, външният свят даже не ги е почувствал.

Ние изпадаме в заблуждение, като искаме да възпитаваме хората. Не трябва да възпитаваме хората, а трябва да бждем сътрудници на Бога! Понеже Бог е най-стрият от всички, Той е имал време да изучи всички педагогически методи. Ако искаме да изучим и приложим някакъв педагогически метод, трябва да отидем при Бога. Той държи всички педагогически методи в своята архива. Най- старият педагог е Господ, при Него идете! Той има всички методи, ще ви каже, какъв метод е прилагал за всяка епоха. И за новата епоха има определен метод. Той ще ви каже: ето, този е педагогическият метод за новата епоха.
Сега ще ви приведа друга мисъ. Искам например, да се разговарям с една птица, или пък искам да се разговарям с една риба. Това са две разумни същества. Едното разумно същество живее във водата, другото - във въздуха. Какво трябва да направя, когато искам да се разговарям с рибата? Тя не може да дойде при мене, аз трябва да сляза при нея, във водата трябва да отида. За да отида във водата, трябва да снема дрехите си и да стана като нея, с люспи. Затова, аз ще си туря люспи като нейните и ще говоря на нейния език. След това искам да говоря с птицата. Какво трябва да направя? - Трябва да стана птица, да ми израснат криле, и да литна във въздуха, да хвърча като нея. По този начин и всеки човек трябва да се изучава специфично. Учителят има една от най-трудните задачи - да възпитава хората. Ако той има 30 деца в отделението или класа си, това са 30 свята, цели 30 микрокосмоси. Знаете ли защо е мъчно да се възпитават хората? Ще ви кажа. Във всяко дете има сто милиона слънчеви системи. Умножете сега 30 по сто милиона! Колко правят? - Три милиарда. Това е една грамадна енергия, с която вие трябва разумно да се справяте. Аз говоря за разумната енергия, която е скрита в душата на всяко дете, на всеки човек. Някои мислят, че децата са глупави. Не, детето още като го учиш, знае, разбира, говориш ли му истината, или не. Децата като излязат из училището, казват: нашият учител не изведе тази работа добре, т. е. не говори истината. И няма да се мине дълго време, те ще го накарат да лъже, те ще го опитат. Най-после ще кажат: както мислехме, точно тъй излезе, учителят ни не говори Истината.

Днес някои от учителите се заблуждават, мислят, че децата не разбират много неща и казват за тях: деца са те! Няма по-прозорливи същества от децата. Децата виждат и през стените, тъй ги познавам аз. Впрочем, аз не съм учил деца, и това, което говоря, то са мои математически изводи. Отде ги вадя? - От общите закони. Аз съм работил и работя с големите деца, тях см опитвал. Но и малките и големите деца са все деца. Това сжа само отношения, това са само различни семенца.
Всеки човек, всеки индивид можем да си представим като една точка, напр. точка А. Тази точка като расте, разширява своя обем, при което разширение тя увеличава и своята деятелност. Това обаче не са нови енергии, това са енергии, които и по-рано са съществували, само че сега са по-интензивни, имат по-голям кръг на дейност. Някой казва: аз сега съм по-възрастен, повече разбирам и повече неща мога да направя. Така е, но трябва да знаете, че туй, което сте носили в детинство, носите и сега, само че по-разшерено, по-разработено. Тъй че вие и сега, в това си положение, няма да се спрете. И за в бъдеще ще продължавате да се развивате, защото имате ред други сили в себе си, които чакат своето проявление.

За сега сте големи деца, а за в бъдеще ще станете стари, ще минавате за възрастни хора. Да кажем, че живеете хиляди години. Каква ще бъде опитността, която ще придобиете за това време? - Най- напред ще се разширявате, после ще настане едно вдетиняване, след това пак разширение и т. н. Какво значи вдетиняване? - То е процес на пресяване. Децата се спират само върху неща, които са необходими за тях, тене се занимават с ненужни работи.

Сега, аз няма да се спирам Върху думата "педагогика". Тя е външно нещо. Нека се занимават с нея тия, които имат достатъчно свободно време. Трябва да имате предвид следното правило: не можеш да приложиш успешно един метод върху другите, ако не си го приложил върху себе си. Говориш на едно дете за послушание, за подчинение, но ако ти сам не слушаш, ако ти сам не се подчиняваш, не можеш да имаш никакъв резултат. Говориш на едно дете за трезва мисъл, а ти сам нямаш трезва мисъл. Ако ти развиваш една тема, а сам не я разбираш, как ще я предадеш? Говориш за Истината, а сам не разбираш, какво нещо е Истината. Например, някой чел някаква книга по астрология и дойде при мене да ми разправя, че Юпитер бил такъв, че Сатурн бил такъв, но виждам, че той не разбира нищо от тази материя. Астрологията е отвлечена наука. Няма нито един астролог, който да разбира, какво нещо е астрологията в нейния дълбок смисъл. Астрологията не е нищо друго, освен физиология на душата. Когато говорим нещо по астрология, ние не разбираме влиянието на разните звезди и планети върху човешкото тяло, но подразбираме Влиянието им Върху човешката душа. Тя е цял космос,

съвокупност от необятни сили, които действат и очакват своя момент за проявление. Един ден човешката душа, като дойде в своите условия, може да се прояви като един ангел. Всеки от вас може да стане ангел. Кога? - Като ви се дадат условия. На една буба са нужни 40 дена, за да се превърне в пеперуда. Тази пеперуда, в сравнение с първото си положение става ангел. Бубата трябва да стане човек, човкът - ангел.

Сега, изчислете, тия 40 дена, на колко години ще се равняват за човека, докато той стане ангел. Един ден е равен на 1,000 години. Значи, човекът, за да се превърне в ангел, за да добие известно съвършенство, нужни му са 40,000 години. Но трябва да знаете, че това голямо число години, това са само разумни точки, през които трябва да минавате в духовния свят всеки ден. Ден е само за този, у когото съзнанието извършва нещо. Ако съзнанието ви е будно, имаше ден; ако съзнанието ви не е будно, никакъв ден няма за вас, тъмнина е в духовния свят. Следователно, щом съзнанието ти в този свят не е будно, усещаш нощ; щом е будно съзнанието ти, усещаш ден. Ония хора пък, у които съзнанието е непрeривно будно, имат постоянно ден. Вие можете да приложите този закон на земята. Ако искате да прогресирате, непременно трябва да имате в съзнанието си поне един непрекъснат ден. Значи, при каквито мъчнотии и да се намирате, при каквито спънки и условия да ви поставят, вашето съзнание трябва да е винаги будно. Вие ще кажете: условията са тежки, не можем всякога да бъдем будни. Оставете това нещо! Когато говорим за условията, аз ще ви обясня, какво нещо са те. Условията на живота са продукт на нашия дух. Ние сами създаваме условията. Ние сме господари на тях, но сме забравили това нещо, и условията днес са ни станали господари.

Да Ви изясня мисълта си с един пример. Представете си, че 200 души градят един съвременен модерен параход с турбини, но пропуснали нещо при изчисленията, вследствие на което параходът се завършил с един малък, незабелязан дефект. Качват се на този параход и тръгват с него по великия океан. Дойдат до някое място, турбините не работят. Турят въглища, но не достига нещо, изчисленията излизат криви. Казват: условията са такива. Питам: коя е причината, че тия хора в парахода се намират в туй трудно положение? Природата ли създаде тези затруднения, или те сами си ги създадоха? - Те сами си ги създадоха. Следователно, сегашният ни живот, сегашните обстоятелства, в които живеем, не са творба на Бога. Аз не говоря за душата, за Божественото в човека, а за проявите на човешкия ум и човешкото сърце. Параходът, в който сме влезли, е наше произведение, следователно и условията на живота са от нас създадени.

Наредбата на нещата, законите, които създадоха учителите, всичко това

сме ние. А сега, като не разбирате законите, казвате: да, но трябва да знаете, че Господ създаде този параход. Не, вие създадохте този параход. Защото, ако кажете, че Господ го е създал и пропуснал нещо в него, а при това подържате, че Бог е всемъдър, значи излиза, че и на Бога липсва нещо. Какво е тогава вашето мнение за Бога? Това, че някъде в природата се срещат някакви изключения, говори за някакво отклонение от разумните закони на природата. Дето има отклонения от природните закони, там Бог не е работил. Когато говорим за Бога, подразбираме ония отношения на душата, в които няма абсолютно никаква погрешка. Когато аз мисля правилно, когато мисълта ми е Божествена, не правя погрешки. Тогава в мене няма никаква алчност за пари, за богатство, за сила, за ядене и пиене. Когато казвам, че нямам нужда от тия неща, подразбирам, че имам всичко на разположение. Не мислете, че духовният човек няма нужда от храна и не трябва да се храни. В него процесът на храненето ще бъде непрекъснат. Аз разбирам яденето в широк смисъл на думата.

Вие сега сте в точка А, която представлява физическия живот, но когато влезете в точка В, т. е. в духовния живот, тогава яденето във вас ще бъде един непрекъснат процес. Това е дълбока мисъл, която не може да бъде напълно възприета и добре разбрана от вашите умове, защото днес органит на човешкия мозък не са в състояние да я възприемат. Защо? - Понеже всяка Божествена мисъл като дойде във физическия свят, изисква реализиране, а вие се страхувате. Страхувате се, защото нямате материал за реализирането и, и се уплашвате. Например, идеите - да се самопожертваме, да живеем един за друг, да се обичаме, да се възпитаваме - това са все Божествени идеи, които остават неразрешени. Да възпиташ човека, това значи да започнеш от себе си. Разбира се, тази опитност, която имат учителите, е полезна, тя е извлечена от природата. Туй което е вярно във възпитанието, което учените са придобили като резултат на своите опити, прилагайте и вие, служете си с него. Днес има много системи за обучение. Например, по колко часа на ден трябва да се занимават децата в училището? С кой предмет трябва да започнат? Човек трябва да започне с обективния ум, с наблюдението. После, при втората фаза в развитието си, човек трябва да работи със субективния си ум. И най-после, от тези два метода той трябва да извлече третия - разумния метод, който ще го доведе до изводите на Божественото, т. е. до философския метод.
Значи, най-първо трябва да се започне с материалните, с видимите работи, всичко трябва да бъде обективно. Когато казвам, че трябва да се чистят изворите, това е символ. Аз няма сега да ви обясня този символ. Понеже децата са материалисти, разсъждават обективно, в тях не е развит още субективния ум, затова вие ще заведете детето при някой извор и ще му кажете: "Хубав ли е този извор"? - Хубав е. "Водата му чиста ли е?" - Чиста е. "Ти радваш ли се на този извор, като гледаш водата, как приятно, хубаво

блика?" - Радвам се. "Хубаво, тогава очисти този извор!" Детето очиства извора от камъчета, клончета, листа и др. След това вие ще му кажете: "Виждаш ли, и твоето сърце трябва да е тъй чисто!" Ще започнеш да разправяш на детето, че в сърцето му не трябва да има никакви камъчета, никакви листа, клончета, които гният - изобщо никакви външни тела. И то трябва да очисти своя извор - сърцето. Това е един метод за възпитание. След туй, ще дадеш на това дете едно семенце и ще му кажеш: "Посей това семе в земята!" То ще го посее. "Полей го сега!" Полива го. След това ще му дадеш една ябълка или една круша да си хапне и ще започнеш да му разказваш, как в последствие от тази семка ще се развие също такъв плод. Ще ходиш често с детето заедно да наглеждаш, как расте и се развива дръвчето и по аналогия на неговото развитие, ще правиш изводи за някои процеси, които стават в душата на детето.

Най-първо учителят трябва да накара детето да мисли, и след туй трябва да започне възпитанието. При възпитанието учителят трябва да се постави на същото равнище, на което са и децата. Той не трябва да казва на децата: хайде да отидем на разходка, деца! Не, той трябва да влезе при децата и да каже: деца, аз искам да отида на разходка. Вие искате ли да отидем на разходка? Той като каже, че иска да отиде на разходка, тогава и децата ще пожелаят. Те обичат свобода в действията си, а не заповеди. При това, учителят трябва да спазва известна дистанция в отношенията си към децата. Ако той е истински педагог, няма да гали някое дете пред другите. Това ще внесе дисхармония между децата. Учителят трябва да се пази да не взема от децата никакво цвете, никаква круша, никаква слива, изобщо никакъв обективен предмет. Той трябва да каже на детето: ако ти ме обичаш, ще ме заведеш във вашата градина и от дървото, което ти си посадило и отгледало, ще ми предложиш един плод. Ще кажеш: Учителю, този плод съм определил за тебе. Тогава учителят ще каже: "Много ти благодаря, аз сам ще си откъсна този плод". Рече ли туй дете да ти даде в ръката този плод, това ще внесе съблазън. Ако аз имам градина и възпитавам едно дете, ще му кажа: ето, този плод е за тебе. Качи се на дървото да си го откъснеш сам! Това дете като се качи на дървото, в него ще има вече една идея, ще се зароди самостоятелност. Този е новият дух на възпитанието, свободен от всякакви предубеждения. Другояче, в учениците ще се зароди мисълта, че учителят обича едни деца повече, а други по-малко. По този начин именно в детето ще има импулс. Този е Божествен метод.

По същия закон ние трябва да викаме Бога. Бог никога не иска да Му дадем нещо в ръка. Той все дава, но когато ти Му дадеш нещо, трябва да Го повикаш пред дървото на твоя живот, на твоето сърце и да му кажеш: Господи, аз съм предназначил този плод от толкоз векове само за Тебе,

откъсни си го! Като го откъсне Господ от дървото ти, ще почувстваш една голяма радост. Туй е смисълът на живота.

Някой казва: как да познаем Бога? - Като живеем чист и свят живот. Тия думи, обаче, са неразбрани. Знаете ли какво значи да живееш чист и свят живот? Няма какво да ви казвам, всички знаете, но не искате да го живеете, или не искате да се проявите. Вие може да сте прави, може би условията, при които живеете, да са такива - то е друг въпрос. От чисто морално гледище може да имате свои съображения, разбирам и това. Вие не можете да се проявите във вашия свят тъй, както желаете, за което си има причини. Аз виждам причините. Вашите дрехи са кални, дъжд постоянно ви вали. Аз няма да ви питам, защо сте се окаляли така. Казвам: много добре постъпвате. Виждам друг някой, облечен много хубаво, със сухи дрехи, казвам му: много добре постъпвате, във вашия свят дъжд не вали, кал няма. Съберат се двамата и се разговарят. Единият казва: защо не си облечен с нови дрехи? Другият казва: какво си се облякъл цял в ново? Какво си се надул като някой пуяк? И двамата не разбират от езика си. Така е за всички хора. Нашите светове, в които живеем, са разумни. В туй отношение, всеки човек представлява особен свят.

Често аз ви наблюдавам като спорите. Всички разбирате, всички сте много умни. Няма какво да ви залъгвам, много сте умни. Защо сте умни? - Понеже Господ ви е родил. По някой път вие правите представление. Например, някой от вас е виден професор в университета, но играе на сцената ролята на някой клоун. Играе той тази роля, криви се, превива се пред публиката. Казвате: този професор там какво се криви, с всичкия си ум ли е? "Какво да прави човекът? Такава му е ролята!" Авторът написал тази смешна роля, и той се мъчи да влезе в нея, да я представи добре, да схване мисълта на автора. Не, не трябва да казвате, че тази роля е смешна. Според нас, тя не е смешна. Някой мислят, че само у тях има съзнание за срам. Знаете ли, че и паунът се срамува когато опадат перата от опашката му? Минава, заминава, обръща главата си настрана, не иска да го вижда никой. Но когато перата му са на място, той като те види, разпери се, гордо върви. Тъй, вижте го, когато му израснат перата, как излиза! Върви, поглежда навсякъде, казва: "Аз съм героят на деня!"

Съвременните хора трябва да обръщат голямо внимание при възпитанието на децата върху техните желания - тях да направляват и канализират, понеже децата имат повече желания, отколкото трябва. В това има една опасност за децата, а именно: често ние поощряваме някои деца повече, отколкото са вложените дарби и способности в организма им. После, някой път вие казвате: не ме оставиха да се изкажа напълно, трябва да се доизкажа. В това нещо и съвременните учители бъркат. Те мислят, че

добрият учител седи в това, да развие напълно, всестранно своята мисъл. Какво ще остане тогава за детето? Нали и неговият ум трябва да работи? Не, нещастие е, ако рече човек да се доизкаже напълно. Изворът, който тече, никога не може напълно да изтече. Не се доизказвайте! Радвайте се, че педагогиката не е установена наука. Тя е една гъвкава наука, която с хиляди години расте. Тя е девствена наука.

Някои казват: не може да се вярва на педагогиката, тя не е установена наука. Установените науки, това са баби. Математиката била установена наука. Математиката е вярна наука, но не и установена. То значи, че туй, което прилага в дадения случай е вярно. Като казвате, че математиката е установена наука, питам ви: какво разбират съвременните математици от онова живо приложение на математиката в живота си на земята? Айнщайн като развива своята теория, навлиза в нова област на математиката. Както виждате, има области в математиката, които едва сега се засягат. Как ще изясните един умствен процес математически? Как ще изясните един сърдечен процес математически? Тия процеси могат да се изяснят математически, понеже всяка душа се определя с известен род енергия. Трябва да знаете, например, какви елементи влизат при всяка една любов. Следователно, математически може да се изчисли при една приятелска любов, какви елементи влизат. Качествата на приятелската любов може да се разложат и от нея ще се получат около десетина елемента. Ако река да ви говоря за тия елементи, трябва дълго време да ви разправям, какви са тия елементи и какви елементи съдържа изобщо всяка любов. Любовта, който вид и да е, не е само един елемент, тя е сбор на сили, сбор на елементи. Значи, в химическо отношение, тя е сложно тяло или съединение. За да любиш някого, ти трябва с векове да събираш тази енергия. Идва някой при мене и ми казва: аз любя много. Аз започвам да изчислявам неговата любов и виждам, че тя ще изтрае едва една година. За толкоз време той има енергия. След година в него няма да остане ни помен от тази любов. Защо? - Толкова енергия има той, няма повече.

Любовта за да се прояви, изисква енергия. За всяко нещо се искат условия. Например: търговията става с пари; яденето става с храна. Ядене има, докато има какво да се яде; няма ли ядене, какво ще ядеш? Следователно, любовта е един сложен процес. Най- първо казвате: да има кого да обичам! У вас най-първо се заражда едно желание, един импулс да обичате. Такива желания са събрани на едно място, може би с милиони, докато най-после те се олицетворяват в твоя приятел, например. Ти вложиш в него своето чувство и казваш: аз се радвам, че мога да обичам, че си намерих един приятел. Това е израз на Божественото у вас. Но когато кажете, че обичате всички, това означава друго нещо вече, аз разбирам закона. Не искам да ви осмея, но казвам, че проявеният Бог се проявява в едного, а непроявеният -

във всички. За нас, в дадения случай, реални са само тези неща, които имат отношение към абсолютното битие. За проявеното битие е важно само туй, което занимава съзнанието, защото около туй съзнание се събират всички наши чувства, идеи, убеждения, движения, всички общества и т. н.

Затуй, всеки от вас трябва да бъде педагог! Тук има богат материал за педагогиката. Ще се ползвате от светската педагогика, ще разучвате данните, фактите, които тя дава, ще ги преработвате, а същевременно ще внасяте и нещо ново в нея. Не мислете тясно, не бивайте тесногръди! И в светските хора Бог живее. И в нас Бог живее. Сега вие се делите и казвате: ние сме духовни, а те не са духовни. От гледището на непроявения Бог, всичко в света е духовно. Ако нещата нямаха място в живота, в природата, тогава нищо нямаше да съществува. Туй, което се проявява в даден случай, от него има нужда природата.
От това гледище, както и да се проявите, не считайте, че това е една слабост. То не е слабост, нито е погрешка. Ако във вас се появи енергия на гняв, не считайте, че този гняв не е на място. На място е. Яви се във вас някакво желание. Не считайте, че туй желание не е на място. На място е то, но дайте правилна насока на това ваше желание. Ако оставите вашето желание да се прояви свободно, то ще си намери път, вие не му туряйте гем. Оставете туй желание да си върви като река в това Божествено, безкрайно направление на Божествения свят. Не се подпушвайте! Често вие се подпушваше, като казвате: ние не разбираме този въпрос. То е подпушване. Аз и друг път съм обяснявал това. Ако имате светлина, въпросите ще се разбират; ако нямате светлина, не могат да се разбират. Щом кажете, че не разбирате даден въпрос, аз зная вече, че в съзнанието ви няма светлина. Казвам: ключът n6 е затворен, завъртете този ключ! Вие завъртите ключа. Питам ви след това: разбрахте ли този въпрос? - Разбрах го. Друг казва: аз не вярвам в Бога, не разбирам този въпрос. Казвам: ключът n7 е затворен, завърти го! Завъртиш ключа, казваш: разбирам сега. Не разбираш какъвто и да е въпрос. Защо? - Липсва ти светлина. Завърти ключа! Дойде ли светлина, всички хора вярват в Бога, всички хора могат да обичат, всички хора могат да се проявят. Така и всеки от вас може да стане човек, но то е само въпрос на време и съзнание. Аз съм ви казвал в една от лекциите, че във вечността се крият всичките възможности.

Да се върнем към сегашния ви живот. Щом се намерите в противоречие със себе си, това показва, че вие отричате нещо, някакъв факт. Неверието, например, е резултат на отричането. Някои хора отричат Бога и вследствие на това се явява неверие. Неверието противоречи на факти, които съществуват в света. Следователно, всички онези, които не вярват, усещат, че са в стълкновение с нещо, тласка ги нещо. Какво ги тласка? - Този факт именно, който те отричат. Те са в противоречие с проявеното А. Този факт

постоянно ги тласка към земята, към нейните влияния. Затова, всички хора, които не вярват, в пълната смисъл на думата, се разстройват, стават нервни, докато най-после или трябва да приемат този факт, или той сам ще ги пробие, ще излезе навън. Щом ви пробие, ще започнете нов живот. Затова, туй което иска във вас да се прояви, не му се противопоставяйте, не му се противете, не се борете с него! Христос казва: "Не противи се злому"! Веднъж установено нещо в живата природа, дайте му място, не се борете с него! Казва се в Писанието "Не давайте място на гнева, мое е отмъщението, аз ще уредя всички работи!" Думата "отмъщение" подразбира да отмъстиш нещо, да го разрешиш и да го оставиш по този начин настрана.

Сега, вие може да разисквате още върху онези въпроси, по които сте разисквали до сега. Казвате: ние не се доизказахме. Някои казват: да говорим още! Ако речете да говорите върху педагоиката, може да говорите и хиляда години, и пак няма да се изкажете. На вас трябват деца от разни възрасти, с които да работите и от тях да вадите своите изводи. Ако се явите след 100 години каква педагогика ще поставите за децата!

Та казвам: първото основно правило за учителите е да се установи връзка между учителите и учениците. Какви са отношенията между самите ученици? Ако в едно отделение има 30 деца, обичат ли се едно друго? Ако тези деца се разпределят на групички две по две, само тия, които се обичат, може да се изчисли, каква е обичта на едно дете към друго. Следователно, ако искате да окажете някакво влияние върху децата, или ако искате да привлечете децата към себе си, вие трябва да обичате тези деца, или тези хора, които те обичат. Не може да те обича едно дете, ако ти не обичаш майка му, баща му, неговите братя и сестри и други хора, които то обича. Обичаш ли ги, то ще има доверие в тебе. Ако ти се отнесеш с пренебрежение към тях, това дете не може да те обича. Задачата на учителя е много трудна. Той ще има работа не само с детето, но и с баща му, и с майка му, и с братята и сестрите му, и с неговите приятели - цяло общество има туй дете. Учителят трябва да разбира неговата вътрешна психология.

Сега и вие сте деца, и вие се възпитавате. По някой път гледам кой с кого се обича. Всеки от вас търси някой да го обича. Като се срещнат двама, които се обичат, имат какво да си говорят. Ако не се обичат и учени да са, няма какво да си говорят, няма въодушевление в работата им. Помнете следното: всички трябва да изучавате закона за трансформиране на енергиите. Някой път, след като сте слушали да говори някой дълго време, в мозъка ви настава една умора. Причината на това е, че вашите чувства са взели надмощие. Когато чувствата отслабнат, умът става много остър и човек няма вече търпение, иска изведнъж да разреши всички въпроси.

Това е друга крайност. В туй отношение човек трябва да въздържа ума си, да въздържа своите прояви, защото, колкото и да бърза, той не ще може изведнъж да разреши всички въпроси. Ако аз кажа нещо, светът няма да се оправи от тази моя дума, понеже той си върви по определен път. Туй, което става отвън, е едно нещо, а това, което става в космическия, в Божествения свят е друго нещо - там нещата вървят по един строго определен път, те стават много разумно. Ако ние съзнаем този факт, трябва да дойдем до онова истинско вътрешно възпитание, иначе всяко друго възпитание ще стане дресиране. Възпитанието подразбира съзнание. И когато говорим за възпитание без съзнание, то е дресировка. Ти можеш да дресираш една маймуна, но като я пуснеш в гората, пак си е маймуна. В Америка има хора, които възпитават бълхи: нареждат ги във взводове, в полкове, карат ги да маршируват, заставят ги да влизат във войни, но щом ги пуснат на свобода, изгубват всичко това, което са придобили. Докато се намират под калпака, е едно нещо, като ги пуснат на свобода - е друго нещо. Туй е механическо възпитание. При съзнателното възпитание придобитите резултати не се губят; при механическото - всичко се губи. При механическото възпитание всичко е кратковременно, а при духовното, в което съзнанието взима участие, процесите минават и зад смъртта, или с други думи казано, те продължават да съществуват и зад промените. Затуй, педагогиката, възпитанието, като наука, не е нужна само за учителите, а за всички хора изобщо.

Аз взимам думата "възпитание" в най-широк смисъл. Всинца ние се възпитаваме. Аз виждам, че материалът, който ви е даден в школата, не е проучен. Време се изисква, за да се проучи, да се провери този материал на опит. Ако не се провери, как може да се вярва? Щом не искате да вярвате, трябва проверка. Какво сте придобили с малкото опити, които сте направили? За сега сте придобили малко, но за в бъдеще ще придобиете повече. Трябва една вътрешна проверка.

И тъй, първото важно нещо при възпитанието: учителят трябва да обича своите ученици! Едного поне трябва да обича. Като обича едного, ще има възможност да обича и останалите. Ако ти можеш да запалиш само едно дръвче със своята клечка, всичките останали дървета ще се запалят. Но ако не можеш да запалиш нито едно дърво, и другите не ще можеш да запалиш. Обичаш ли едного, всички може да обичаш; не обичаш ли поне едного, и останалите не можеш да обичаш. Някой казва: аз нямам приятели. Ако имаш поне един приятел, ти ще можеш да имаш и много приятели; но ако нямаш нито един приятел, ще бъдеш един нещастен човек. Единният, Абсолютният Господ трябва да се прояви в едного. И всеки трябва да се прояви в някого; всеки трябва да обича. Туй, което

обичаш, то е реалното. Този предмет, който може да те стимулира, трябва да е в състояние да събуди всичката ти любов. Дете, което може да събуди любов в майката, седи по-горе от майка си. И майка, която може да събуди любов в детето си, седи по-горе от него. Учител, който може да събуди любов в децата си, седи по-горе от тях. И деца, които могат да събудят любов в учителя си, седят по-горе от него. Това не говоря за унижение, това са факти. Когато някой човек може да възбуди любов в нас, това показва, според законите на природата, че той седи на една по-висока степен на развитие от нас, и ние трябва да се радваме, че ни се дават условия да създадем нещо по-хубаво в себе си. Вие ще кажете: аз не искам да зная нищо за неговата любов. Ти произнасяш своята смъртна присъда. Човек, който казва, че не може да обича, той е произнесъл своята смъртна присъда и него очаква смърт. И човек, който обича, също тъй произнася присъда, но на живот. Него живот го очаква.

Следователно, вие можете всеки момент да произнесете във вашето съзнание присъда или за смърт, или за живот. Това са факти, които всеки ден разтърсват съзнанието на всеки едного. Колко вечери вие не сте спали! Викате един лекар, викате друг лекар, правят ви една инжекция, че втора, че трета, но нещо отвътре ви лекува. Викат ме на едно място да лекувам една жена, около 35-годишна, неврастеничка била. Тази жена страда от това, че няма кого да обича. Казвам и: слушай, обикни някого и аз ще ти помогна. Лошо ли е това? - Аз постъпвам педагогически. Казвам и: аз мога да те излекувам изведнж, но при едно условие: понеже ти досега не си обичала никого, то ако не намериш кого да обичаш, осъдена си на смърт, в три месеца ще свършиш. Ако до три месеца намериш лице, което да обичаш, аз съм на разположение, ще те лекувам и от твоята болест нищо няма да остане. Тя казва: моля ви се, помогнете ми, ще обикна някого. И наистина, тя обикна, даде ход на своите чувства и оздравя.

Всеки човек трябва да обича поне едно лице. Това е един велик Божествен закон. Ние, по някой път, считаме, че обичта, любовта не са важни неща. Не, с голямо почитание трябва да обичате. В това седи животът. Когато обичаш, не трябва да съзнаваш това. Само тогава ще има връзка между Бога и тебе. Щом обичате, ще се образува връзка, не между вас и този, когото обичате, но между Бога и вас. Така се проектира този закон. Любовта се проявява в съзнанието. Ти ще обичаш, без обаче да сзнаваш това. Щом обичаш Бога на земята, в когото и да е, в твоя ум ще изпъкне мисълта, че обичаш и непроявения Бог. Само така ти ще имаш един възвишен идеал. Този предмет, който обичаш, те довежда в съприкосновение с Бога. Ти ще благодариш и ще кажеш: Господи, благодаря Ти за това, което си ми дал; благодаря Ти за тази точка, на която мога да се опра, за да Те позная.

Туй нещо всички можете да проверите. Правете опити! Онези от вас, които искат да бъдат учители на себе си, както и онези от вас, които искат да бъдат учители на другите, в каквото и да е направление, трябва да положите своя метод върху този закон. Вие имате достатчно знания, достатъчно сили, работете само! Като работите, и от земята ще дойдат да ви помогнат, и от небето ще дойдат да ви помогнат. И Господ ще ви помогне, и вие ще си помогнете. Така ще имате добри резултати. Затова, ще се стараете сега да бъдете верни на себе си. Всеки да работи според своето естество, според мястото, дето е достигнал, да се не пресиля, да не прави прекомерни усилия; да не прави големи крачки - малки, но последователни.

Сега, аз не засягам педагогиката, като вас. Това, което ви говоря, са основни принципи, върху които можете да разисквате. Ще кажете: много неща ни останаха тъмни. Аз се радвам за тия неща, които остават тъмни, понеже върху тях ще работите. Ще дойде ден, когато тия неща ще ви станат светли, ясни. По това ще позная, че сте работили.
Книги:

Педагогически правила
IV Младежки събор (Младежки събор (1926). София, 1926)
3 беседи от 7 юли 1926 г. до 9 юли 1926 г.

1926_07_11 За слава Божия
неделна беседа

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

Беседа, държана от Учителя на 11 юли 1926 г. неделя, 8 ½ ч.с. на в. Мусала /2930 м./

На кратко ще се спра върху една основна мисъл, а именно върху същинската проява на живота.

Какво може да се разбира под думата "Слава Божия"? Славата се обяснява само по закона на мъдростта или знанието. Науката показва Славата Божия, но хората като добият знанието не го употребяват за Слава Божия, а за своя слава, вследствие на това се ражда дисхармония. Аз наричам хората отделни единици. За всяка отделна единица има две възможности в живота: да върви по правия път и да направи едно отклонение от този път. Значи, всяка душа като отделна единица има възможност да се разширява и да се смалява. Туй обясняват в окултната наука по няколко начина. Западните окултисти го обясняват с тъй наречения топлинен етер. Етерът означава това, от което нещата се раждат и отглеждат. Частицата "ет" е първичното начало, от което нещата се раждат. "Тер" е това, което отглежда нещата на Земята. Етерът не е гъста материя. Топлинният етер т.е. първичната енергия, която е започнала дейността си, има връзка с обичта, с любовта. Следователно, в първото изявление на живота се проявява любовта, през което време започва да действа топлинният етер в материята. И така животът се проявява в топлина. С появяването на топлината, течението на живота е почнало към Земята, за да я организира.

Казва се в Битието: в начало Бог създаде Небето и Земята. Туй течение е Божествения Дух, който слиза отгоре да организира нещата. При сегашното състояние на развитие, в което се намирате, вие трябва да разбирате закона на топлинния етер. Той е едно движение отвън навътре. Когато казваме, че трябва да любим другите хора, ние подразбираме този топлинен етер, който иде отвън. Хората изискват нашата любов. Някой иска да те обича и да го обичаш. Защо? Това е една енергия в природата, която иска да се прояви. Вие като не разбирате закона, изопачавате нещата. Ами когато един извор иска да се прояви, какво трябва да направи? Трябва да започне да извира. Водата като почне да извира от него, той се проявява. Това става и с човека. Когато един ангел люби някой човек, ще видите, че от този ангел извира нещо. Това, което извира от него е течност, а вашата любов е гъста. Когато вие обичате някого и от вас извира нещо. И ако ви види в този момент някой ангел, който се връща от

дълго пътешествие, ще каже: хайде ще си почина малко при този извор. Той ще гребне от чашката си малко от вашата вода и ще оцени правилно, дали вашият извор е хубав или не. Тъй щото, когато хората се любят във физическия свят, между тях съществуват чисто физически прояви, но в невидимия свят не е така. Там любовта е един извор. Тия неща за вас са отвлечени понятия. Вие само казвате: тия хора се обичат. Да, така е, но трябва да знаете, че животът съответства на топлинния етер и ако ти не можеш да приемеш този стимул отвън, тогава животът не може да се прояви в тебе. Животът, който иде отвътре е проявление на този топлинен етер. Прояви ли се живота и твоят животворен етер ще се намира в центъра на Земята. Животворният етер е туй, което създава. И за да се прояви този живот, най-първо трябва да дойде тази вълна отвън.

Сега като говоря за Земята, вие приличате на нея, затова непременно трябва да дойде във вас този топлинен етер, като стимул отвън, за да подтикне сърцето ви към деятелност. Някой път вие искате да обичате. Значи, след като сте приели един стимул отвън навътре, от центъра на вашето сърце трябва да се прояви друг подтик, за да се изяви животът. Следователно, всеки, който иска да живее, ще дойде в стълкновение с твърдата материя. Човек, който не може да работи с твърдата материя, не може и да живее. В това отношение, от гледището на живота, страданията са камъни, чрез които вие ще съградите вашето бъдеще. След това иде светлината, също тъй необходима за живота. И тя е едно течение, което се нарича светлинен етер.

Всички тия външни прояви на живота имат своя форма. Топлината създава известни форми у човека. Светлината също тъй създава известни форми. И животът има известни форми. Всяко течение създава свои определени форми. Топлината и светлината от Слънцето указват голямо влияние най-първо върху религиозното състояние на човека, както и върху науката. Ще се стремите да запазите в себе си тази топлина и светлина. Никога не трябва да изгубвате тази малка топлинка, която имате в слънчевия възел! Тази топлинка винаги трябва да съществува у вас. Тя ви е необходима. Ако имате тази топлинка, вие сте неуязвими, никой нищо не може да ви направи, но изгубите ли тази малка топлинка, с вас могат да се случат най-големите нещастия: бури, катастрофи. Могат съвършено да ви съсипят и от вас нищо да не остане. Запазите ли тази топлинка в себе си, впоследствие ще дойде и светлината, а като дойде светлината тя носи знанието у човека. Значи, светлинният етер има влияние върху мозъка. Топлинният етер има влияние върху сърцето. В сърцето на човека, отвътре навън стават ред химически процеси. От тях зависи как ще се прояви човек, дали по един или по друг начин. Не се спъвайте от различните прояви на човешкия живот! Външният свят може да се спъва, но вие не

трябва да се спъвате. Ще знаете, че в каквато насока и да се проявява човек, всичко туй е за Славата Божия. Защото вашите опущения, вашите погрешки представляват възможности за повдигане на по-напредналите от вас същества. Ти правиш известна погрешка, а тия същества, които ти не виждаш използват тази твоя погрешка, взимат я за съграждане на една велика добродетел. Всичко в света е така създадено, че тия разумни същества използват всяка ваша погрешка за създаване на една добродетел. Сега да не кажете: като е тъй, щом всичко е за добро, да правим погрешки! Не, не е така. Когато вие несъзнателно сте направили една погрешка, несъзнателно сте направили едно опущение, само тогава ви казвам да не съжалявате за него. Тази ваша погрешка ще се използва от друго някое същество за добро. Знайте, че щом сте на Земята, вие ще правите погрешки, те са неизбежни, но погрешките не трябва да се правят умишлено. Единствената опасност от страна на черното братство седи в това, че те имат за задача да всадят в човека един критически дух, че той не живее добре. Ние знаем това, човек не може да бъде светия в един ден. За да бъдем светии, трябва да знаем всички закони на природата, пък да знаем дори и своето бъдеще. Дойде някой при мене и ми казва: аз съм свят човек. Добре, кажи ми тогава моето бъдеще! Ако той не може да ми каже бъдещето, казвам му: ти не си никакъв светия. Един светия трябва да предсказва бъдещето на хората. Един напреднал човек трябва да има това вътрешно знание, той трябва да предчувства, как ще станат нещата. За сега всички вие имате възможност да се влияете от външния свят. Вие сте рефлектори на външния свят, на тяхната светлина, но трябва да знаете, че светлината на хората е тяхна светлина, а вашата си е ваша. Но ако вие отразявате само тяхната светлина, това не е никаква светлина. Ако вие имате ваша светлина, само тя е реална. Ако, обаче вие отразявате тяхната светлина, то щом тя престане и вие ще я изгубите, ако светлината пък е във вас, вие всякога ще я запазите. И ако дойде някаква светлина върху вашия рефлектор отвън, още повече се радвайте, тя ще усили вашата светлина. В дадения случай вие всякога трябва да запазвате вашата светлина и вашата топлина.

Сега сме се качили на Мусала. Тук всинца имате много хубаво разположение, но долу, в София, не сте такива. Там имате лоши неприязнени чувства един към друг. Дойде някоя сестра при вас, вие не можете да я търпите, искате да се махне. Кои са поводите за тия чувства? Това са някакви дребни, обикновени работи, но те не разрешават въпросите. Вие не обичате някоя сестра, искате да се освободите от нея. Защо: аз не искам да разрешавам сега тия неща между вас, но казвам, че тия положения съществуват и по целия свят. Вие не обичате някого, но друг някой пък вас не обича. Друг някой пък ви е много обичен. Случва се, че не можете да търпите някого, но той идва постоянно при вас. И

обратното се среща: вие обичате някого, искате да дохожда при вас, но той ви отбягва. Защо е така? Туй се дължи все на тия течения в пространството. Законът за обичта е следният: щом у мене се зароди чувство на обич, понеже обичта слиза отгоре, от Небето, аз непременно трябва да нося нещо, трябва да дам нещо. Не дам ли нищо, аз не мога да проявя любовта. Бог, който ни обича като се прояви, той ни дава нещо. Пък и ние, когато искаме да обичаме Бога, пак трябва да дадем нещо от себе си, трябва да пожертваме нещо, да дадем от плодовете си. И Бог иска нещо от нас. Четем в Св. Писание, че евреите са принасяли жертви на Бога, а ние какво ще занесем? Днес ние не искаме жертви. Какво трябва да направим тогава? Какво трябва да дадем? Сладки плодове ли от градината си? Не, ние трябва да занесем плодове от градината на нашето сърце в една особена табличка, направена от злато, от диамант. Горе, при Бога ще ни посрещне един ангел и ще приеме тия плодове от нас. Вие ще кажете: това е цяла фантасмагория. Да, тия неща са високи, трудни за разбиране.

Да дойдем сега до фактите, тъй както се проявявате на Земята. Когато обичате някого, какво правите? Майката най-първо ще даде на детето си чорапки, ще му направи рокличка, шапка, ризичка, до стари години все ще иска да му даде нещо, тя все проявява своята любов. Когато любовта се яви у сина или дъщерята, същият закон действа. За да може да се реализира този закон и у нас, винаги трябва да бъдем свързани в съзнанието си с невидимия свят. А за да бъдем свързани с невидимия свят, все трябва да познаваме някого от този свят и да му знаем името. Вие как се сношавате с невидимия свят? На сън, с молитва, с мисълта си. Какви са преводчиците ви? Като се връщам в далечното минало, виждам, че вие много пъти не сте използвали възможностите, които сте имали за повдигането си. Вие сте правили такива погрешки, че сте туряли цели барикади пред себе си, сами сте поставили цели планини в живота си. И сега се натъквате на вашите погрешки в живота си. Туй, което сте правили някога на другите трябва да се справите с него сега. Ето защо, днес ви се дават благоприятни условия, да подобрите пътя си. Сегашният ви път е една възможност да ликвидирате с всички противоречия, които съществуват. И вие можете да ликвидирате сега. Тия противоречия не са големи.

Сега при разглеждане на този въпрос, всеки от вас трябва да се постави в един кръг. Всеки от вас има един определен кръг, в който може да действа. Всяка мисъл има начертана своя периферия и извън тази периферия не може да се прояви. Например, бихте ли желали като пеете да ви слуша цяла България? Ще дойде време да ви слуша, това ще бъде като по радио. За всяко нещо ще има специален инструмент. Ако ви слушат през въздуха, ще се чува такъв рев, такъв вик! Колко силен трябва да бъде този звук, че да

се чува в цяла България? При сегашните условия, за да се предаде звука на далечно място, трябва да се произвежда много силно, понеже като минава през въздуха, той се намалява. След години хората ще развият вътрешните си способности, та като се говори или пее някъде, този звук ще се предава през етера на далечни разстояния и те ще го възприемат. Звукът ще минава през въздуха без никакви препятствия. Например, ако пеете във Варна, гласът ще може да се чува навсякъде.

Та ще се занимавате с изучаването на топлинния етер, който има връзка с любовта. Ще се занимавате с изучаването на светлината или светлинния етер, който има връзка с вярата и с мъдростта. Ще се занимавате с химическия етер или с волевите прояви на човешката душа, с водата. Старите алхимици или окултисти са правили следните деления: Земята, това е животът, водата, това са химическите процеси, светлината, това е въздухът и топлината, това е огънят. Човек трябва да владее тия елементи, земята, водата, въздухът, огънят, светлината и топлината. Човек трябва сам да си произвежда огън. Като е студено сърцето ти, трябва да можеш сам да го стоплиш отвътре, а не да чакаш отвън да ти го стоплят. Ще кажете: Господ направи това! Че Господ е, който действа отвътре. Той може да направи всичко сам, но иска да ни застави ние сами да си въздействаме. Той иска ние да обичаме. Така вие изучавате едно велико изкуство. Имате ли огън, можете ли да го владеете, ще можете да слезете и в ада. Човек, който не може да владее водата, човек, който не може да владее топлината, той нищо не може да бъде. Това са все възможности по отношение на самия човек. Не използва ли тия възможности, той ще свърши толкова, колкото и рибата. Тя живее във водата, но не владее водата. Такъв човек ще свърши толкова, колкото и къртицата. Тя живее в земята, но не владее земята. Какво са свършили и птиците? Те живеят във въздуха, но не владеят въздуха и досега нищо не са свършили. Те нямат никаква култура. И като дойдем до онези, които се занимават с огъня, виждаме, че и те не могат да го владеят. Те правят големи пожари: запалят някоя къща, запалят някой бомба, която произвежда голямо земетресение и се отдалечават. Нашите къщи се разрушават, ние страдаме, а те си правят смях и веселби. В това отношение от вас се изисква проучване на тия сили, но има една опасност, че ако ви се разкрият някои тайни, вие не ще можете да ги използвате разумно.

Та казвам: когато видите някой човек няма да спирате върху неговите слабости, а се спирайте върху неговите добродетели. Вие казвате: аз те мислих за свой приятел, но ти имаш такава и такава слабост. Не, за да разберем един човек, ние трябва да се спрем върху неговите добродетели, защото лошите неща у добрия човек са само сянка в живота му. Само един високо добър човек може да има сенки в живота си. Само той може да

прояви лошото. Вълци отиват ли при един овчар, който няма овце? Там където има овце, има вълци и мечки. При умрял човек въшки вҍдят ли се? Тъй щото, ако у някой човек се завъдят въшки или бълхи, ще знаете, че той е жив. Къде отиват въшките? При живите. Казвам у всинца ви трябва да се създаде такъв благороден характер, душите ви да бъдат широко отворени, че който и да ви срещне, да усети, че от вас диша живот, свежест, във вас да съществува една вътрешна пълнота и доброта без всякакво усилие, вие да се проявите естествено, по един Божествен начин. Вие трябва да бъдете добри по същество, без да искате да бъдете добри. И като искате някога да не бъдете добри, пак да сте добри. И като не искаш да направиш добро, пак да не можеш да не го направиш. Тия хора аз наричам добри.

Сега, главното за вас е да запазите нещо от тази екскурзия на Мусала. Какво ще ви остане от този ден? Един ден като станете на 60-70 години, ще си спомните ли нещо от нея? Може да кажете, оставете ни сега, това не се отнася до нашите бели коси! Тогава къде остава вашата вяра? Вие не само че не трябва да остарявате, но всеки ден трябва да се подмладявате. Не само че не трябва да умирате, но всеки ден трябва да оживявате. Постоянно трябва да живеете в радост. Пък като отидете на другия свят и там ще отидете на Мусала, само че там ще видите Мусала в друга форма. Главното е, че ние правим тази екскурзия, понеже имаме известни задачи на Земята, които трябва да разрешим. Всяко изкачване на Мусала ни дава един импулс. Ние тук сме на най-горната позиция и никой не може да ни спре. Устремът ни е толкова голям, че отвсякъде можем да вземем тази позиция. Ние сме на такава височина, където черната ложа е безсилна, тя нищо не може да ни направи, навсякъде ще си пробием път. Но ако бяхме се върнали, без да се качим на Мусала, тогава щяхме да отстъпим от тази позиция, като Куропаткин и като германците при обсаждане на Вердюн.

У всички ни, във всеки човек трябва да има устрем! Погрешката у всинца ви е тази, че нямате устрем. Идеал трябва да имате! Ако ти се спреш при най-малката мъчнотия, у тебе няма устрем. Щом имаш устрем, ти ще бъдеш като птиците, ще минеш и ще заминеш. Щом имаш устрем, щом имаш идеал, никакъв дявол не може да те спре.

Та високият идеал – стремеж към Бога носи топлина. Ето виждате и тук на Мусала при тази височина имаме 22 градуса температура. Какво показва физически 22 градуса топлина? Като съберем 2 + 2 получаваме числото четири, най-силното число, на най-високото място. Огънят на тези енергии на тия сили действат в един квадрат. Каквото попадне там, всичко се разрушава. Значи, тук имаме квадрата на живота. При температура 22 градуса животът е в състояние да разруши всички препятствия, които могат да се срещнат на пътя. И природата тук показва същото. Всичко е

разрушено на Мусала. Значи това число съответства на Мусала. И в еврейския език има 22 букви. Съгласно кабалата евреите тълкуват всичката своя философия.

И тъй всички отделни единици живеят за общата единица. Общата единица, това е Бог, с когото ние сме свързани. И всички наши идеи се коригират с тази обща единица. Ние всякога мислим за Бога, само че не можем да го съзнаем. И няма защо да го съзнаваме. Но има една свещена идея у нас. Ние като дойдем до известно място, всякога коригираме своите погрешки именно с тази идея. Туй, което коригира нашите погрешки, това е Бог. Той казва:не прави това нещо! И ти на радо сърце го приемаш. После ти казва: Приеми това! И ти го приемаш. Няма човек в света, когото Господ да не коригира. Някой път плачеш, докато дойде Господ, погледне те, хване те за ръка и ти се освободиш от всички мъчнотии на живота.

Сега ние няма да говорим за вашите мъчнотии. Те са едно благо за вас. Вие ще си ги носите. Туй да знаете. От мъчнотиите ви няма да ви освободим. Да ви освободим от мъчнотиите, това значи да ви направим най-голямото зло. Ние ви даваме знания, възможности за използване тия мъчнотии за добро. В тия мъчнотии именно се крие всичкото ви богатство. Някой казва: да ще Господ да ми отнеме тази мъчнотия. Не казвайте така, но кажи: Господи, дай ми знания да се справя в живота си с всички мъчнотии! Вие имате специални мъчнотии в живота си, които никому не можете да изкажете. Лекар трябва! Ако кажете мъчнотията си някому, който не разбира, той ще влоши положението ви. Ако ти си един фалирал търговец и изкажеш положението си на друг търговец, твой противник, нищо няма да остане от теб, но ако го изкажеш на един твой приятел, който те обича, който може да влезе в положението ти, той ще ти даде един съвет, чрез който ще се освободиш от затруднението си. И Писанието казва: възложете товара си само на Господа! Ти можеш да възложиш товари си само на този, който те обича и на този, когото обичаш. Щом го обичаш като се свържеш с него, той ще поеме товара ти. Пък ако той не те обича и ти не го обичаш, няма да приеме товара ти.

Сега, мъглата около нас показва, че тази година светът ще премине през големи мъчнотии. Светските хора ще бъдат обвити в много гъста мъгла, която те трябва да преодолеят. Това ще бъде през цялата година, но на най-високото място ще има топлина, много сили ще има там. В мъглите има сили. Каквото и да дойде, вие не се бойте! Ще бъдете смели и решителни. Вие носите една свещена идея. И 10 пъти да ви турят в огъня, не се бойте, няма да изгорите. Ще бъдете като Данаил, когото туриха в рова на лъвовете. Изядоха ли го лъвовете? Ще бъдете като тримата момци в огнената пещ. Изгоряха ли те? Ще бъдете като Христа на кръста. Умря ли

той? Остана ли в гроба? Колко светии заравят в земята и после ги няма там. Нито земята ги държи, нито затвор ги държи. Един англичанин в Англия бил запознат с Всемирното Бяло Братство, с познанията на индийските йоги, но не бил приятен на английското правителство, поради което го затварят в Индия и поставят стража да го пази. Като отиват сутринта в затвора виждат, че го няма там. Улавят го втори път, затварят го пак и поставят 10 души стражари да го пазят, но пак изчезва. Най-после той им написва едно писмо: Вие не можете да ме затворите. Оставете ме и си вървете по вашия път! Аз не съм против законите, но и аз имам известни права срещу които трябва да ме оставите да си вървя в своя път! Не мислете, че можете да ме затворите. В тази вяра е силата на този човек. Туй можете да изпитате и вие, но изисква се вяра. Могат да ви затварят колкото искат, но Господ ще ви избави от затвора. Там е красивото в света! Ако някой от вас би я имал тази опитност, да го затворят, 10 души стражари да го пазят, пак ще излезе навън и ще се чувства свободен, господар на положението си. И вие имате вяра, но колко още трябва докато се усили тази вяра! Имате знание, но колко още трябва да се придобива! Имате добродетели, но тези добродетели трябва още много да се разработват. Мъдростта ви, правдата ви, милостта ви, всички тия добродетели във вас трябва да се усилват и могат да се усилват. Вие имате всичката възможност да усилвате тия добродетели.

И тъй на тия от вас които ме слушате сега, няма да говоря върху някаква философия, защото на Мусала не може да се разглежда никаква философия, но ще ви дам няколко практически точки за приложение. Мусала е място само за опити. Сега трябва да ви оставя тук, на върха, поне един час, да си полегнете, през което време ще научите три пъти повече, отколкото да ви държа една беседа. Като слезете долу, първото нещо, което ви предстои е да направите следния опит: концентрирайте ума си нагоре към Бога и кажете: Господи понеже вървим по този път и искаме да ти служим, нека дойде тази малка топлинка у нас, да я почувстваме! Аз съм готов да нося своите страдания, но дай ми тази малка топлинка, да я почувствам! Не искайте от Господа големи работи! Вие искате от Господа все големи работи, за това изгубвате и малките, а трябва да искате малкото! Тази малка топлинка като дойде тя ще внесе новото в живота ви. Закон е: като искаш от Бога, искай тази малка топлинка! Това е първият опит, първото условие. Тогава, като почувстваш топлинката, ще кажеш: Господи, дай ми малката светлинка, да я почувствам! И като кажеш тъй, в ума ти ще блесне една малка светлинка. Ти ще забележиш в центъра на мозъка си тази белезникава светлинка. Малка ще бъде тази светлинка, като топлийка. Така ще имате две възможности: топлината и светлината. Тогава вече ще започнете с живота. Топлината реагира върху живота, а светлината върху химията, върху религията. Вие ще станете смели и

решителни. Та като ставате сутрин, две неща ще искате от Господа.

Сега, вие като прилагате един метод, втори, трети, най-после като се намерите в мъчнотия, ще кажете:Господи, дай ми малката топлинка, дай ми малката светлинка! Като я почувствате, ще кажете:Господи, да бъде всичко за твоята Слава! Пък като дойдат мъчнотии и страдания, пак ще кажете: Господи, пак да бъде за твоята Слава! За всичко, което става в живота ви, ще казвате "За Славата Божия"! Това ще бъде печалбата ви от Мусала. И ако ви питат, какво ви казаха а Мусала, ще кажете: всичко да бъде за Славата Божия! Това е резюмето от всичко онова, което ви говорих на Мусала. Всичко да бъде за Славата Божия!

Ние учим сега за най-малката топлинка, която съществува в нас и за най-малката светлинка, която може да се прояви в нас - топлина и светлина!

И сега, за цялата година ще знаете: всичко става за Слава Божия! Идущата година като дойдем тук, ще ви кажа: я ми покажете вашата малка топлинка и вашата малка светлинка!

Сега ще направим едно упражнение. Ще се разпределите надалеч, на разстояние най-малко един метър един от друг. Ще се обрърнете на юг и ще произнесете формулата:

Да се възцари добродетелта и да се разпръснат всички лоши мисли в света!

Ще се обрънете на изток и ще произнесете формулата:

Да се възцари божията правда в света и да изчезне всяка неправда в живота ни!

Ще се обърнете на север и ще произнесете формулата:

Да се възцари божията истина в живота ни и да изчезне всяко робство от душата ни!

Ще се обърнете на запад и ще произнесете формулата:

Да се възцари божията мъдрост във всичките прояви на живота ни и да изчезне злото от нашия път!

Ще се обърнете пак на изток и ще произнесете формулата:

Да царува Господ и да се слави Господ във всичката своя любов, мъдрост и

истина!

Да се възцари Господ в своята любов, в своята мъдрост, в своята истина!

И да свършим всичко за Славата Божия на Земята! АМИН!

Беседа, държана от Учителя на 11 юли 1926 г. неделя, 8 ½ ч.с. на в. Мусала /2930 м./

(Последна беседа от осма серия)

Начало: 10:00

1926_07_14 Право мисли
лекция пред общия окултен клас

ПРАВО МИСЛИ!

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Какво показва скърцането на някоя кола? Ако влезете в една държава, на която колата много скърца, сигурна ли е тази държава? Съвременните хора са изгубили правилния начин на мислене. Най-трудното нещо е човек да мисли право. Обаче една от важните задачи на съвременните хора е да се научат да мислят право. Да мислиш право, това е изкуство, това е наука.

Ще ви задам още един въпрос: Какво е мястото, през което реката, която тече, става по-широка и по-плитка? – Равнина. Какво е мястото, през което реката, която тече, става по-дълбока и по-тясна? – Планинско. В такъв случай питам: Ако вашият живот се стеснява, какви са неговите условия? – Планински. Ако вашият живот се разширява, какви са неговите условия? – Полски, равнинни. Щом е така, вие трябва да проучавате условията, при които живеят планинците, както и условията, при които живеят хората по полетата, защото животът на едните се различава коренно от живота на другите. Казвате: "Това са обикновени работи, които не ни интересуват много." Да, но ако вие изучавате обикновените работи от гледището на вашия вътрешен живот, тогава бихте разбрали смисъла, който се крие в тях.

Казвам: Всеки ден носи със себе си по една велика мисъл, по едно велико чувство и по едно велико действие, които трябва да се обработят. В това отношение всяка велика мисъл, всяко велико чувство и всяко велико действие представляват камъни, върху които, ако не друго, човек трябва да напише поне датата на тяхното явяване на земята. Значи всеки ден изисква от вас да обработите в себе си по една важна мисъл, по едно важно чувство и да извършите по едно важно дело, колкото и да са микроскопически. Не изпълните ли това нещо, денят е минал незабелязано, с нищо не ознаменуван.

Засега стремежите на съвременните хора са много общи. Те искат изведнъж да израснат, да придобият много неща без усилия. Към това се стремят и малките деца. Те имат силно желание да станат големи, високи. На каква височина най-много може да израсне човек? В България

например средната височина, до която човек може да достигне, е 175—180 см. Питам: Какво постига човек с това, че е израснал на височина например 175 или 180 см? Ако височината прави хората велики и гениални, тогава какво бихте казали за онези вековни дървета, високи десетки метри? Ако височината е мярка за величието на нещата, тогава тия дървета трябва да бъдат велики и гениални. Всъщност така ли е ? Мнозина казват: "Човек трябва да стане голям, да порасне на височина и широчина, при това да бъде строен и деликатен." Според вас кой е по-строен: стогодишният дъб или някой висок, снажен човек? Вековните дървета се хвалят със своята дебелина и устойчивост, а хората се хвалят с пластичността на своето тяло. Цялото тяло на човека трябва да се отличава с подвижност, с пластичност на мускулите.

Например, ако разгледате лицето на човека, всеки мускул на лицето му трябва да изразява идеите, които го вълнуват. Също така в движенията си човек трябва да бъде изразител на своите идеи. Неговият ход, неговият вървеж трябва да изразява напълно идеите му. Ако наблюдавате хода на някой човек и видите, че при движението си той прави криви, счупени линии, като лъкатуши ту на една, ту на друга страна, вие ще познаете и характера на неговите идеи. После виждате, че някой човек върви с наведена глава, друг – с изправена, трети – с увиснала надолу устна, с разчорлени вежди и казвате: "И така може." Не, така не може. Това е дисхармония на линиите, която по никой начин не може да се допусне в небето. Как мислите, може ли да съществува такава дисхармония между ангелите? Когато някой човек се стреми към съвършенство, към светли идеи, линиите на неговите движения трябва да бъдат хармонични, плавни и пластични. Аз не говоря за тялото като форма, но като израз на светли и свещени Божествени мисли. Ако линиите на движението в човека не са хармонични, той е осъден на заболяване от различни болести. Изобщо всички болести се дължат на изтощаване на нервната система у човека. Когато човек се грижи повече за придобиване на материални блага, отколкото за разработване на своите мисли и чувства, той заболява от туберкулоза. Човек трябва да знае, че той не е длъжен да носи света на гърба си, нито пък светът е длъжен да се грижи за него.

Много от съвременните хора искат другите да мислят за тях, да ги славят, да им дават букети и венци за техните придобивки. Казвам: Тези хора взимат само едната страна на това положение. Те не знаят на какво могат да се натъкнат от грижите на хората към тях. Няма по-голямо нещастие за човека от това, хората да мислят за него и да го славят. Представете си, че вие вървите по улицата и срещате хора, които се грижат за вас и постоянно ви мислят. Какво трябва да направите? Вие трябва непрекъснато да ги поздравлявате, вследствие на което ще бъдете

постоянно с наведена и в движение глава. Ако пък тия хора ви дойдат на гости, вие трябва да ги посрещнете добре, да ги нагостите, да им поговорите малко. *Лесно ли е да се справите с хиляди хора?* Тъй щото, като взимате облагите от хората, трябва да имате предвид и задълженията към тях. Съвременните хора са взискателни към правата си, а немарливи към задълженията си. За пример някой човек се моли на Бога за някого, да му помогне Бог, да го благослови. Щом получи благословението от Бога, този човек трябва да поеме известни задължения към онзи, за когото се е молил или поне да му занесе Божието благословение. При това той сам трябва да занесе благословението на своя ближен, а не слугата.

И тъй, като ученици, вие трябва да се спрете върху положителния живот, върху хармоничното в него. В това отношение вие можете да се учите и от светските хора, които също така имат своя школа и свои учители. Нима търговецът не учи как да търгува? От невидимия свят изпращат учители за хората от всички професии и занаяти. От способностите на учениците зависи и правилното положение на една или на друга професия в живота. Същото може да се каже и за религиозните хора. И религиозните хора имат свои учители, които ги учат как и в какво да вярват. За пример от невидимия свят устройват някакво видение на някой религиозен човек; на друг пък внушават някаква възвишена идея, която той със ставането си още трябва да приложи. Чрез своите ангели Бог работи върху всички добри хора, явява им се, подтиква ги към дейност. Затова и в Писанието е казано, че Бог не живее само на небето, но и в сърцата на всички добри и смирени хора. Тогава как мислите, Бог може ли да живее в сърце, което постоянно плаче и протестира? Казано е: "Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат." Той живее само в сърца, дето има любов, вяра и надежда, т. е. в детските сърца, в които няма никаква скръб, никакво отчаяние.

Това се отнася до висшия, до съзнателния живот на човека. И в този живот има скръб, но такава, която повдига човешката душа. Страда ли човек съзнателно, той е близо до Бога. Казано е в Писанието: "Призовете ме в ден скръбен!" Страда ли човек, без да разбира смисъл на страданията, той вика, плаче, протестира, докато най-после Бог изпрати някой от своите служители да му помогне. Дойде ли Божият служител, той ще остане при вас само за няколко моменти и ще ви напусне. Какво ще прави цял ден при вас? Има ли смисъл той да слуша вашите оплаквания, че този ви казал нещо обидно, или че не сте се нахранили както трябва, или че нямате обуща, дрехи и т. н.? Духовният човек е доволен от всичко. Велик човек може да се нарече този, който, след като претърпи една загуба от сто хиляди лева, той се обърне към Бога с всичкото си смирение и каже: "Господи, благодаря Ти за това, което спечелих чрез загубата на тия пари."

Казвам: Само такъв човек е в състояние да се радва на петте лева, които би му дал някой.

Материалните блага, към които хората се стремят, имат значение за ненапредналите още души. И затова ще видите, че на такива хора Бог дава къщи, ниви, богатства, пари, които им служат като средства за забавление. На напредналите души Бог казва: “Вие не се нуждаете от пари, от богатства, от ниви; вие трябва да обърнете погледа си нагоре, към необятния небосклон и там да наблюдавате и проучвате звездите, луната и слънцето.” Някой от учениците, който иска да работи за Бога, хваща едно от децата в света, което още се забавлява, и го довежда в школата да го направи ученик, като му казва, че трябва да се откаже от всички свои кукли и забавления. Мислите ли, че това дете може да се задоволи с работата в школата? То скоро ще се отегчи и ще излезе вън, в широкия свят. Това дете още не се е наиграло, няма защо да му отнемате игрите преждевременно. Оттук аз вадя следното заключение: ученикът, който страда за пари, за богатства, това показва, че той е още дете, което преждевременно са заставили да учи. Спорът между учениците днес се свежда именно към това да придобият повече пари, да придобият повече материални блага и кой от тях да вземе първо място. Дойдете ли до това положение, ще си признаете, че у вас няма никакво смирение, никакъв копнеж за ученичество. Смирението се придобива отвътре, а не отвън.

Сега от всички се изисква чистота, искреност, да не се представяте такива, каквито не сте. Може ли да се нарече духовен човек този, който се занимава изключително с материални неща в живота си? Съвременните хора минават за християни, но търсят само материални блага. Те минават за християни, но искат от Бога здраве, което да използуват, както те разбират. Едно нещо трябва да помните: Христос дойде в света да научи хората да познават Бога и да Му служат, а не да придобиват богатства и щастие. Какво виждаме в сегашните хора? Щом не постигат това, което желаят, започват да критикуват Бога, да се съмняват в Него. Никой няма право да критикува Бога, нито да се съмнява в Него. Рече ли да Го критикува, той ще получи добър урок за своите постъпки. В това отношение небето е безпощадно. Свещено трябва да пазите Божието име! Това е първото необходимо условие за запазване чистотата на душата. Освободите ли се от критиката, вие ще имате вече условия за създаване на вашия характер. Ако е въпрос за критика, и аз мога да ви кажа, че сте обикновени хора, направени от пръст. Какво става с вашите синове и дъщери? Като поживеят няколко години на земята, умират. Тогава какво може да се каже за хората, които умират? Казвате: “Като умрем, поне ще отидем на другия свят, който е по-добър от земния.” Казвам: Каквото е заслужил човек на земята, такова ще получи и в другия свят. Нищо не се дава незаслужено.

Казвате: “Култура трябва на съвременните хора!” Какво означава думата култура? – Обработване. Представете си тогава, че някой съвременен човек си направи една хубава къща с градина, в която посажда много цветя, между които се развъждат голям брой червеи, мухи, бръмбари и др. Питам: Ако цветята се развалят, изсъхват от тия червеи, какво ще се ползва той от тази градина? При това той развъжда кокошки, които цял ден ровят цветята да търсят червейчета. Какво ще го ползва тази градина? След това този човек се облича с хубави дрехи, модерно ушити, и влиза – излиза от богата, скъпо направена къща, която служи за съблазън на хората. Питам: Какъв смисъл имат хубавите дрехи и богатата къща? Може ли да се нарече това нещо култура? Хубавите дрехи, богатите къщи имат смисъл само тогава, когато в тях могат свободно да влизат нашите братя, Божиите посланици.

Днес някоя светла мисъл слиза от Божествения свят и хлопа на вратата на една от тия хубави къщи: “Моля, отворете ми, аз съм посланница от висшия свят, искам да погостувам у вас. Пътница съм, от далечен край ида.” – “Не мога да те приема днес. В този момент аз се обяснявам с моя мъж. Господ ми е дал лош мъж, с когото постоянно се караме. Никого не приемам, не съм разположена.” Щом тази мисъл – Божията посланница, се връща назад, на другия ден Бог изпраща в тоя дом болестта дифтерит. Той казва на болестта: “Ще отидеш в еди-кой си дом и ще хванеш за гърлото детето на тази жена, която вчера не те прие, и ще го задигнеш в онзи свят.” След няколко дни Бог изпраща друга мисъл – посланница в този дом, но вече при мъжа. Посланницата хлопа на вратата и казва: “Моля, приемете ме във вашия дом. Аз съм странница, ида отдалеч, искам да погостувам малко при вас.” – ”Не мога да приема никого, не съм разположен, защото днес не можах да спечеля толкова, колкото трябваше за нуждите на жена ми. Иди на друга място!” Не се минава много време и в работата на този господин настъпва криза: той изведнъж изгубва една сума от 100 000 лева. Питам: Разбирате ли сега на какво се дължат страданията и нещастията, които сполетяват съвременните хора? Тъй щото всички страдания, изпитания на човечеството се дължат на факта, че хората не приемат Божиите посланици в своя дом, но ги пъдят, връщат ги назад. Това значи да не приемате Божественото в себе си.

И тъй, дойдат ли страдания в живота ви, ще знаете, че причината за това сте самите вие. Кой от вас не с хулил Божието име? Кой от вас не е критикувал Бога? Кои от вас не се е съмнявал в Него? Ще кажете: “Ние не сме хулили Божието име.” Казвам: Да хулите Бога, това не подразбира направо да хулите Неговото има. Достатъчно е да хулите и да критикувате всеки, който служи на Бога. Какви думи, какви измислици се носят по

негов адрес! Всичко това се върши зад гърба му. Смелост трябва да имате! Ако искате да кажете за някого нещо, излезте пред лицето му и кажете всичко, каквото искате. Няма по-грозно нещо от това да се говори зад гърба на човека. И затова казвам: Ако искате Бог да ви благослови, да вървят работите ви добре, да учите хубаво, да имате добри деца, мислете добре за всеки човек, който върши Волята Божия и Му служи. Когато ви казвам, че трябва да мислите добре за такъв човек, това подразбира, че трябва да мислите добре за Бога, Който живее в него и Комуто той служи.

Същото се отнася и до мене. Аз съм изпратен от Бога да покажа на хората пътя, по който трябва да вървят и да служат на Бога така, както никога досега не са служили. Щом се интересувате да знаете кой съм аз, това ще научите от Бога. Като отидете при Него, вие ще разберете кой съм аз и защо съм дошъл. Аз не говоря за себе си, но казвам, че съм дошъл на земята да покажа на хората истинския път, по който те могат да служат на Бога. И затова, ако искате да знаете кой съм, идете първо при Бога, а после елате при мен, да ви покажа пътя, по който трябва да вървите. Ако намерите друг, който може да ви покаже пътя, идете при него. Някой казва: "Христос ще ни покаже пътя." – Радвам се, че можете да намерите Христа. Безразлично е кой ще ви покаже пътя, дали Мойсей, Христос или Мохамед; все трябва някой да ви покаже пътя. Един е този, който може да ви покаже пътя, не са двама. Тъй е наредил Бог. И когато казвам, че ще ви покажа пътя към Бога, вие трябва да знаете, че аз не съм самозваник. Самозваникът никога не може да покаже пътя на хората към Бога. И затова казвам: Първо научете се да любите Бога, ако искате да отидете при Него.

Казано е в Писанието: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила". Днес кои може да каже, че люби Бога, Христа или своя Учител по този начин? Какво сте пожертвали вие за Господа, за Христа или за своя Учител? Истинската жертва не седи в материалното, което можете да дадете някому. Ако е въпрос за материални облаги, Христос нито на времето си е имал нужда от тях, нито днес се нуждае. Христос беше един от най-добрите лекари: Той отваряше очи на слепи, възкресяваше мъртви, а освен това Той разполагаше с наука, каквато днес никой не познава. Питам: Може ли такъв човек да остане гладен и необлечен? Затова всеки, който и днес работи с Христа, с Неговото име, той е в сила да направи това, което и Христос правеше.

Сега да оставим този въпрос настрана. Едно е важно за мене: ако аз след толкова годишната си работа в България успея да науча българите да любят Господа, както е казано в Писанието, това ще бъде първата светла

страница в моя живот. Тъй щото, аз ще имам две важни страници в своя живот: едната тъмна, черна страница, пълна с хули и лоши думи за мене, защото съм се осмелил да кажа Истината в очите на хората. Втората страница ще бъде светла, красива страница на моя живот, защото съм научил хората да любят Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам: На вас, като ученици на виделината, предстои задачата да различавате Божия Дух от духовете на онези малки ненапреднали души, които могат само да спъват хората, но не и да ги напътват към Бога. И затова, ако искате да напредвате като ученици, трябва за изхвърлите всяка лоша мисъл от ума си и всяко лошо чувство от сърцето си. И тогава, търсите ли Христа, ще ви покажат де е. Търсите ли Буда, Мохамеда, Кришна или Мойсея, ще ви покажат де се намират. Ако търсите ангелите, и тях ще намерите. Обаче, отидете ли да живеете между тях, ще станете два пъти по-нещастни, отколкото сте били. Защо? – Защото ангелите са красиви, те живеят абсолютно чист живот, с който вие не бихте могли да се справите. И затова те скоро ще ви пратят на земята, там да завършите своето развитие. Всеки ангел има определена мисия в космоса, тъй щото, ако рече да дойде за малко при вас, то е само да ви предаде някакво благословение от Бога. Щом свърши работата си, той веднага ще ви напусне. Рече ли да остане дълго време при вас, в космоса ще настане вътрешна промяна, вътрешна дисхармония. Ангелите идват при човека само да донесат някаква Божествена мисъл или едно Божествено чувство, което той трябва разработи. И затова, ако вие искате да подобрите своето сърце, своя ум и своята воля, едно ви е потребно: да възлюбите Бога.

Сега важната мисъл, която ви оставям, е: познайте Бога, любете Бога! Досега никому не съм казвал, че трябва да продаде имането си и да го раздаде на бедни. Това други са ви проповядвали. Нито съм казвал, че не трябва да се жените. Който иска да се жени, свободен е, но който иска да познае Бога и да Му служи, той не е свободен да се жени. Рече ли такъв човек да се жени, още вечерта неговата невяста ще бъде задигната. Той сам е дал обещание да служи на Бога и трябва да изпълни обещанието си. Бъдете свободни в своите действия, но във всичко бъдете честни, справедливи, добри и умни. Някой иска да стане търговец. Свободен е да стане търговец, но като такъв, той трябва да бъде честен, умен, справедлив и добър. Друг иска да стане адвокат. Нека стане адвокат, но да бъде честен, добър, умен и справедлив. И затова, който иска да се жени, свободен е, но трябва да носи всичко с благодарност. Когато мъжът дойде неразположен, кисел, жената трябва да благодари на Бога за това положение. Така ли правят днешните жени? И жената, и мъжът в изпълнение на своята служба трябва да бъдат честни, добри, умни и справедливи. Постъпват ли

по този начин помежду си, ще дойде ден, когато Бог ще ги освободи от това положение и те ще се намерят в по-висока фаза като ангели, за които се казва, че те нито се женят, нито за мъж отиват. Те са същества на възкресението.

Що е женитбата? Женитбата е акт, който Бог е допуснал първоначално още за подобрение живота на падналите души, да им даде възможност да се върнат отново на земята, да продължат работата си и да достигнат своето усъвършенствуване. Животът на съвременните хора е живот на страдания. Всеки, който се е оженил, знае какво нещо представлява бракът. Да се ожени човек, това значи да мине през най-гъстата материя. Засега обаче това състояние е необходимо, то представлява преходна фаза в живота на съвременния човек. Ще дойде ден, когато отношенията между мъже и жени ще бъдат отношения между души. Тогава, ако мъжът е на земята, жената ще бъде на луната или на слънцето; ако жената е на земята, мъжът ще бъде на луната или на слънцето и оттам ще си телеграфират, ще влизат във взаимни отношения и разбирания. Те могат от време на време само да се срещат заедно или на земята, или на луната, или на слънцето и после пак да се разделят. Може ли да има по-хармоничен живот от този? Какво по-идеално съчетание между две души от това? Ще има ли тогава горчиви думи и обиди между мъжа и жената? Те ще трептят, ще очакват момента да се срещнат и да си разменят няколко хубави мисли и чувства. Само при такива отношения може да съществува любов между мъжа и жената. Този вид съчетание представлява идеал за всяка душа. Ще дойде ден, когато хората ще живеят така, но сега те трябва да преминат през гъстата материя, да преодолеят известни трудности и мъчнотии и когато разрешат правилно своите задачи, ще опитат истинската любов, истинския живот, към който сега всички се стремят.

Казвам: Всички трябва да влезете в новия живот, да живеете с нови мисли, с нови чувства и всеки акт да бъде осветен от Бога. Вършете всичко за слава Божия! Ако се жените, момата и момъкът предварително трябва да отидат при Бога, да Го възлюбят и ако получат Неговото благословение, да се женят. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина трябва да взимат участие във всеки акт, който вършите на земята. Идея трябва да имате!

Сега вие питате: “Какво нещо е Господ?” Аз ще ви отговоря на този въпрос. Това, без което не можем да живеем, е Господ. Ако за миг само Бог престане да мисли за нас, нашият живот съвършено се прекъсва и ние се намираме в положението на изсъхнал цвят, лишен от вода, въздух и почва. Благодарение на това, че Божията мисъл е постоянно отправена към нас, ние живеем, движим се, мислим, чувстваме и действаме. Неговата мисъл

не е нищо друго освен Божествен ток, който тече през нашия живот. И затова казвам: Изчистете ума си от всички нечисти и неправилни мисли; изчистете сърцето си от всички отрицателни и користолюбиви чувства, ако искате да потече през вас Божия живот, Божиите блага и благословения. Казано е, че Бог ще заличи греховете ни и никога няма да ги спомене. Кога ще стане това? – Когато ние изчистим умовете и сърцата си. Казвате: "Възможно ли е Бог да ни освободи от всички грехове?" – За Бога няма невъзможни неща. Ако вашите грехове са тежки, като планина, Бог ще ги дигне с малкия си пръст като перушинка и ще ги разпръсне из пространството. Сърце смирено и дух кротък се изисква от вас, за да имате Божиите блага. Тогава всичко ще се превърне за ваше добро.

Сега, като говоря така, мнозина ще помислят, че имам предвид някого. Не, аз говоря за всинца ви. Животът на всички трябва да се измени. Идеите ви трябва да бъдат строго определени. Чувствата ви също така трябва да бъдат насочени към една определена посока, да възлюбите Бога. Този е пътят на Истината, към който трябва да вървите.

И тъй време е вече да се внесат нови мисли в умовете ви, защото те носят живот и разнообразие. Еднообразните мисли раждат хипнотични, тягостни състояния в човека. Разнообразието е основа на новия живот. Влезете ли в Божествения живот, първото условие, което се иска от човека, е доволство, от всичко да е доволен и за всичко да благодари. За пример, като бяхте това лято на Мусала, там прекарахте много положения, чрез които невидимият свят ви даде условия да развиете в себе си доволството. Там ви валя дъжд, брули ви вятър и вие изнесохте това с радост и доволство в себе си. Изложени на открито, без палатки и особени приспособления, вие прекарахте няколко дни с песни и веселие. Благодарение на огъня, вие се сушихте ту от едната, ту от другата страна, макар че дъждът непрестанно валеше. Това беше една от важните задачи, която като ученици трябваше да прекарате. За мнозина това положение служеше за съблазън, защо Бог да не послуша молитвата ви, дъждът да престане, да се поизсушите и стоплите. Обаче от невидимия свят ви поставиха на изпит да понесете тези условия, да се калите, да погледнете на нещата от дълбочина, да разберете, че всичко иде от Бога. Нали е въпрос за разнообразие? Какво по-голямо разнообразие искате от това? Ту дъжд, ту слънце, ту вятър. Тия преходни състояния във времето не са нищо друго освен условия за развитие на човешката мисъл и чувства.

Често хората казват: "Ние трябва да живеем добре." Казвам: Престанете да говорите така и кажете, че всичко, което става в живота ни, е добро, понеже иде от Бога.

И тъй красотата на живота седи в разнообразието. Ядеш или постиш, благодари на Бога; страдаш или се радваш, благодари на Бога; боледуваш или си здрав, пак благодари на Господа. Кажи си: "Добър е Господ; всичко, което Той ми изпраща, е за мое добро. Аз не съм от много добрите хора, имам нужда малко от Божията корекция." Нека остане в ума ви мисълта да бъдете благодарни от всичко. Само по този начин вие ще създадете в себе си нов свят от идеи и чувства. Защо? – Защото идеите, които се градят, почиват на известни закони, които вие трябва да знаете. Същото нещо се отнася и за физическия свят. Речете ли да построите една къща, вие можете да я построите по три начина: или по физически начин, като поставите основите ѝ на физическия, на материалния свят; или по духовен начин, или по Божествен начин. И затова, като построите една къща на физическия свят, тя трябва да съдържа в себе си и трите елемента – физически, духовен и Божествен, ако искате да имате Божественото благословение. Като съградите къщата по този начин, непременно ще се роди един добър човек. Иначе, не се ли спазят тия закони при съграждането на една къща, непременно някой човек ще умре. Тъй щото всяка къща трябва да бъде съградена при такива правилни съотношения, че да се роди един добър човек. Тази къща трябва да бъде израз на този добър човек.

Казвам: От вас, като ученици на Любовта, се изисква устойчивост в убежденията. При каквито изпитания и да ви подложат, вие трябва да издържате. Поддавате ли се на съмнения, няма да издържите изпитите си. Трябва ли да се съмнявате в Бога? Някой казва: "Бог не ме обича, на едикого си е дал повече благословения." Като говорите така, то е все едно някоя долина да се оплаква, че слънцето не я огрява както съседната долина. Вярно е, че една долина може да дава повече плодове от друга, но затова нито долината, нито слънцето са виновни. За да може една долина да дава повече плодове от друга, причината за това се крие в почвата, в самите плодове и т. н. Може ли планинският връх да страда от това, че не ражда плодове? Всяка долина и всяка планина приема толкова, колкото ѝ трябва. Тъй щото в това отношение слънцето на живота дава всекиму толкова, колкото му е необходимо. Бог обича всички еднакво, само че едни съзнават това, а други не го съзнават. Бог обича и човека толкова, колкото и ангелите, само че ангелите съзнават Божията Любов и я приемат, а хората всякога не я съзнават. За пример върху един камък се излива толкова вода, колкото и върху околната растителност, обаче камъкът не приема тази вода в себе си, вследствие на което може да каже, че Бог не го обича. Водата минава и заминава по повърхността на камъка, но той не я приема и се оплаква, че не го обичат. Който има твърдостта на камъка, той не може съзнателно да възприема Божията Любов. Казвате: "Какво трябва да направим тогава?" Станете меки, подвижни като водата.

Второ важно положение е да създадете добри отношения помежду си. Дойде ли някой брат у дома ви, приемете го сърдечно, искрено, предложете му да си измие краката, да си почине, а после се разговаряйте с него братски. Бъдете свободни, искрени, без стеснение помежду си. В това отношение много помагат екскурзиите. Когато отиваме на Мусала например, аз изпитвам удоволствие да се разговарям със себе си, с камъните, с околната природа и с вас. Като ви наблюдавам на това място, аз ви изучавам такива, каквито сте. Всред природата човек отваря сърцето си и за своите ближни, и за околната обстановка, като приема повече или по-малко от Божието благословение. Животът всред природата е един от методите за подмладяване на човека.

И тъй, ако искате да бъдете ученици на Всемирното Братство, откажете се абсолютно от съмнението и от подозрението. Какъв смисъл има да се съмнявате в някой човек? Ако този човек е свързан с Бога, не се съмнявайте в него. Той и без това е под зоркото око на Бога. Няма мисъл или чувство у него, в които Божието око да не прониква. И тогава вярвайте, че този човек ще ви даде най-хубавото и красивото, което се крие в неговата душа. Затова, дойде ли в ума ви някаква мисъл на съмнение, знайте, че тя не е ваша. Тя е неканена гостенка, дошла някъде отвън. Затова именно и Писанието казва: “Молете се един за друг”. Аз пък казвам: Мислете добре и бъдете така добри, както Бог е добър и както Той иска да бъдете добри.

Сега ще кажете: “Защо Бог, който е толкова силен, допуща лоши мисли, лоши чувства и лоши постъпки у нас? Той не може ли да спре тия промишления?” На тези въпроси вие сами ще си отговорите. Нали и вие имате някаква философия за живота? Отговорете според нея. На същото основание можете да запитате: “Защо Бог допуща Учителят да изнася грешките ни и по този начин да ни обижда?” Да се обижда човек, това подразбира, че той намира, че всичко, което му се казва, не отговаря на действителността. Значи на този човек се приписват качества и деяния, които той не притежава. Щом вие се обиждате и мислите така, казвам: Криво мислите и криво чувствувате. Като ученици, вие трябва да мислите право. И затова на всички ви желая да имате топли сърца и светли умове. При това на всички ви желая свобода, която да ви прави искрени в отношенията си. Знайте, че всичко, което става в този свят, е за добро.

Казвам: Млади или стари, всички трябва да бъдете скромни и смирени. Смирение се иска от всинца ви. Смиреният човек познава Бога, познава своя Учител. Той не се съмнява, нито се колебае. Едно трябва да знаете: вие ще срещнете много учители, но за вас е важно кой е истинският Учител. Много учители има в света, но един е Великият Учител. Много майки има

в света, но една е Великата Майка. Много бащи има в света, но един е Великият Баща. Всеки може да бъде учител в света, но той не трябва да заеме мястото на Великия Учител, мястото на Бога. Кой обикновен човек може да играе ролята на слънцето? И коя запалена свещ може да осветли цялата земя както слънцето?

Сега, като ви говоря така, мнозина ще кажат: "Каква цел има Учителят да ни говори по този начин?" Казвам: Единствената цел, която имам, е да ви помогна да станете достойни синове или членове на Всемирното Бяло Братство. Някой ще каже: "Тук се говори за членове на някакво ново общество." Бялото Братство, за което ви говоря, не е ново общество; то е съществувало от памтивека, но продължава да съществува и до днес. За да се удостоите за това благо, вие трябва да се молите, да работите усилено върху себе си, докато сърцето ви напълно утихне: всички бури и ветрове, всички вълнения на морето в него да престанат. Утихне ли сърцето ви, ще дойде изгревът на вашето слънце, ще стане светъл ден за вашето небе, без облаци и без сенки. Изгрее ли слънцето на вашия живот, и сърцето ви ще трепне, защото ще чуете гласа на Божия Дух, на всички ангели, на всички напреднали братя. И тогава вие ще влезете във Великия Град, между възвишени и разумни същества. Постигнете ли това, вашата радост ще бъде неописуема.

Засега всички сте в пустинята, дето дълго време трябва да се молите, докато преодолеете мъчнотиите, които се изпречват на пътя ви. Преодолеете ли веднъж мъчнотиите, вие ще бъдете бодри и весели. Защо? Защото зад вашия гръб не е нито държавата, нито индивидуалният живот, нито семейният живот, нито общественият живот. Зад вашия гръб е Бог. Досега вие сте живели за себе си, живели сте за дома си, живели сте за обществото, живели сте за народа си, живели сте и за човечеството, но казвам: Отсега нататък живейте вече само за Бога! Живеете ли за Бога, вие ще придобиете светлина да разберете това учение, да се разбирате с хората и със своите ближни. Живеете ли за Бога, вие ще възкръснете. Живеете ли за Бога, ще има единство в разбиранията и в схващанията на всички хора.

Казвам: Знанието, което се проповядва в Школата, не може да се повери на профани хора. Ако нямате чист ум, чисто сърце и чиста воля, вие не можете да се доберете до това знание. То изисква хора абсолютно чисти и с готовност в себе си да пожертвуват всичко за Слава Божия. Нямате ли тази чистота, аз ще занеса със себе си новото знание, никому няма да го поверя. Един ден то ще се повери само на готовите от вас. Казвате: "Христос даде много знания на учениците си." Наистина Христос повери известно знание на своите ученици, но то беше малка част от това, което Той носеше със себе си. Христос казва: "Още много знания могат да ви се дадат, но не сте

готови за тях. Затова, когато Духът на Истината дойде, Той ще ви научи и припомни всичко онова, което е било скрито в мене". Кога ще дойде Духът на Истината? – Когато бъдете готови.

Същото мога да ви кажа и аз, като ви преведа тези думи и на научен, и на религиозен, и на философски език, както и в проза, и в поезия. Изобщо аз мога да ги преведа на какъвто език искате, било от модерните или от старите езици. На кой език искате да ви ги кажа, да ме разберете най-добре? Навярно ще искате да ги преведа на български език. Обаче аз съм решил отсега нататък да говоря на Божествен език, а вие сами да си превеждате, всеки според своя близък матерен език. Засега аз едва съм намерил съответни символи в българския език, чрез които превеждам Божествения език. Ако хора от други народи искат да слушат Божието Слово, те трябва да дойдат тук и сами да си намерят символи, с които да Го превеждат. Западните народи ще приемат Божието Слово от изток. Изобщо мисълта на западните народи е аналитична, когато тази на източните народи е повече символистична.

Сега в тази лекция ви дадох много правила и методи, които трябва да спазвате, ако искате да бъдете ученици на виделината. Някой ще каже, че е женен и не може да се занимава; друг ще каже, че е прост; трети, че не е добър човек и т. н. Казвам: При каквото положение и да се намирате, нищо не ви препятства да бъдете добри ученици и да изучавате, каквото ви се проповядва в Школата. И като женени и неженени, и като прости и учени, и като бедни и богати, нищо не ви липсва да бъдете ученици. Във всички има вложен добър материал, който трябва само да се обработва. Не работите ли, той ще остане суров и вие ще мязате на зелени плодове. Работите ли, вие ще узреете, от вас ще излязат и учени, и философи – каквито пожелаете. Ще кажете: "Остаряхме вече, не е време за учение." Казвам: Утре вие пак ще се родите. Днес приготовлявате условия за вашия бъдещ живот. Ако днес не работите, утре ще се родите като зелена, недозряла краставица. Тъй щото, не работите ли върху себе си, краставици, тикви, пъпеши, дини ще станете и то зелени. Казвате: "Каква е тази философия? Как така ще станем краставици, тикви и т. н.?" Аз ще ви обясня тези символи. Какво означава краставица? По форма краставицата е дълга и тясна. Тя е символ. Следователно, ако не работите, вашата глава ще стане тясна и дълга като права линия. Тиквата пък подразбира, че в скоро време ще станете голям, велик, но след шест месеца всичкото ви величие ще изчезне. В края на краищата градинарят ще продаде и тиквите, и краставиците, ще вземе пари от тях, ще яде и ще пие, а от вас нищо няма да остане.

Питам: Какво остана сега в ума ви от тази лекция? Важната мисъл е да

намерите пътя към Бога, да отидете при Него и Той да ви разправи нещо за вашия Учител. Като намерите Бога, ще Му служите с всичката си любов. Като казвам, че Бог ще ви разправи кой е вашият Учител, аз разбирам думата Учител в широк и дълбок смисъл. Когато бъдете готови, може да ви се поговори нещо повече върху смисъла на тази дума. Като се говори за единство между Бога и Учителя, това единство се изразява с думите: "Един е вашият Отец, един е вашият Учител". Разберете ли тези думи, вие ще разберете и мисълта: "Дето е Духът Христов, там съм и аз".

Сега една от задачите, която ви е дадена като ученици, е да уравните всички сметки, всички спорове и недоразумения, които съществуват между вас. Ще се молите, ще работите, ще решавате задачите си, докато най-после се обърнете към Бога с думите: "Господи, трудна е задачата, която си ми дал за разрешение, но ще направя всичко възможно да я разреша, да Ти покажа, че съм Те възлюбил". Бог е вътре във вас, Той ви слуша и ви помага. Бог с никого не можете да сравните. Ще дойде момент във вашия живот, когато вие ще се изявите във всичката си чистота; в този момент вие ще бъдете подобни на Бога. И когато се разгневите, от гледището на Божествената Правда вие ще мязате на Бога. Защо? – Защото в Стария Завет е казано: "Бог твори доброто и злото". Тогава как ще примирите това противоречие? Преди всичко вашето зло не е зло и за Господа; и вашето добро не е добро и за Господа. Например, ако вие дадете 100 000 лева на някое бедно, благочестиво семейство, с тия пари вие можете да го тикнете в кривия път. Значи вашето добро не е добро и за Господа. Този беден човек се разваля, развалят се и домашните му, отричат се от Бога и не искат повече да работят. И обратното може да стане: вие взимате тези 100 000 лева от някой богаташ и ги давате на едно бедно семейство, което от този час се повдига: децата започват да работят, да учат; родителите също така работят, предприемат някаква работа, от която се ползват още много бедни. Питам: Злото, което причинихте на богаташа, като му взехте парите, сега не е ли добро за бедния човек и за неговото семейство? Тъй щото първата ваша постъпка беше добра за вас, но за Бога – зла. Във втория случай постъпката беше зла за вас, а за Бога – добра. Обаче има постъпки, главно от духовен, а не от материален характер, които и пред Бога са добри, а пред хората са добри; има постъпки, които и пред Бога са зли, и пред хората са зли.

Сега на всинца ви трябва светла мисъл, чисто сърце и силна, свободна воля. Всички трябва да бъдете бодри и весели. Всеки трябва да се проявява разумно, по Божествен начин. Това ще стане, когато придобиете светли мисли и чисти чувства. Тогава ще можете да постъпвате като ангелите. Сега от вас искам Словото, което ви говорих, да не падне на песъчлива почва, но да го приложите през течение на годината. Трябва да бъдете

будни в мисълта си: всяка вечер, като си лягате, и всяка сутрин, като ставате, дръжте в ума си мисълта да приложите това, което тази вечер ви говорих. Изправете се пред Господа и кажете: “Господи, заради Тебе искам да направя това, макар и сто пъти да падна. Ще работя, ще прилагам, докато постигна идеала, който си вложил в моята душа.” Не казвайте, че не можете да направите това, което Бог иска от вас. Всичко, което Бог иска да направите за себе си, е възможно. Всички можете да изпълните това, което тази вечер ви говорих. Знанието трябва да се разработи и асимилира от вас така, че да стане ваша плът и кръв. Изпаднете ли в гневно състояние, не се сърдете на Бога. Бог не е виновен за трудностите и ограниченията, в които изпадате. Усилено трябва да работите, да се молите, докато изправите своите погрешки.

Вземете например еврейския народ. Бог даде на еврейския народ много обещания, но въпреки това, той пропадна. Защо пропадна този народ? Защо разпна Христа? Вие ще започнете да философствате, че така било писано в книгите на пророците. Преди всичко в книгата на пророците е писано Христос да бъде разпнат от римската империя. Обаче евреите, за които Христос дойде, те Го разпнаха. Езичниците пък отидоха да проповядват Неговото Слово; те станаха апостоли и защитаваха Христа. Когато Пилат трябваше да се произнесе за присъдата на Христа, той изми ръцете си и каза: “Ние, езичниците, не намираме никаква вина в този праведник, вследствие на което се отказваме да носим отговорността за Неговата смърт. Вие сами носете тази отговорност.” Значи римската империя застана на страната на Христа, а еврейският народ каза: “Ние имаме закон, според който този човек трябва да се разпне.” Обаче Мойсей беше предсказал на евреите, че Бог ще издигне пророк между тях, когото те трябва да слушат и да Му се подчиняват. Който не Го слуша, ще бъде заличен от лицето на земята. Евреите не послушаха Мойсея и разпнаха Христа.

Мнозина от вас ще кажат, че така е било писано в книгите на пророците. Така се оправдаваха евреите, така можете и вие да се оправдавате, да кажете, че е писано вашият Христос да бъде разпнат. От кого? – От самите вас. Казвам: За вас е писано във вашия закон да станете ученици на Христа, Той да ви покаже пътя към Бога. Затова именно Христос казва: “Аз съм Пътят, Истината и Животът. Аз съм Пътят към Бога. Аз съм Пътят към Истината. Аз съм Пътят към Живота.” Това значи: всички трябва да минете през Христа, да ви покаже пътя към Бога. И като отидете при Бога, пак се върнете при Христа. Тогава аз ще ви кажа, защо пак ще се върнете при Него. Бог е верен и истинен. За Неговата слава трябва да извършите всичко. Който е ходил при Бога и се е върнал при своя Учител, той вече е намерил Истината. Каквото сте научили и разбрали от Бога, ще го

проверите на земята. И ако сте научили добре уроците си, ще ви пратят между хората да проповядвате.

Моята задача сега е да ви покажа пътя към Бога, да Го възлюбите и да Му служите безкористно, даром. Има три начина, по които хората работят в живота. Първият начин е служене, работене за пари. Например имате един земеделец, който обработва нивата си, и колкото жито изкара, продава го и печели от него. Вторият начин: земеделецът обработва нивата си, а житото раздава на сиромасите даром. Третият начин: земеделец обработва нивата си и освен, че раздава житото си на сиромасите даром, но той отваря безплатни училища за тях и ги просвещава. Засега най-достъпно служене за вас е това на втория земеделец. Започнете с него! Един ден, когато напреднете повече, ще служите на Бога по третия начин, като третия земеделец. Учениците на Любовта трябва да работят абсолютно безкористно и с любов. Дойде ли при мене някой, който продава житото си с пари, аз зная от коя категория е той. Дойде ли втори, който раздава житото си на сиромасите даром, и него зная от коя категория е. И най-после, дойде ли трети, който постъпва като последния земеделец, раздава житото си на сиромасите и ги просвещава, той е истинският ученик. Когато ученикът дойде при своя Учител, те се разбират напълно. Тогава и небето е готово да направи много нещо за ученика.

И тъй всички трябва да живеете в Мир!

Глава на вашия разумен живот ще бъде Истината.

Глава на вашето разумно сърце ще бъде Любовта.

Глава на вашата воля ще бъде Мъдростта.

Когато волята ви се ръководи от Мъдростта, когато сърцето ви се ръководи от Любовта и когато умът ви се ръководи от Истината, няма по-добър живот от този.

Казвам: Всички трябва да бъдете свободни, през цялата година да работите за Царството Божие, за благата Божии и за реализиране Волята Божия. Същевременно ще работите за идване на Божията Любов и Божия Мир у вас. Само така ще можете да придобиете знания във всички отрасли на Божествения живот.

Сега ще ви дам следното мото:

„Милостта Божия да пребъдва в нас през всичките дни на нашия живот!"

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

32. Лекция от Учителя, държана на 14 юли, 1926 г., София.

Начало: 19:00

1926_08_22 Отвън и отвътре
съборна беседа

ОТВЪН И ОТВЪТРЕ

Един пчелар имал два кошера пчели, които били непримирими помежду си, постоянно се карали. Двете царици на тези кошери също така не могли да се помирят. Един ден пчеларят взима двата кошера, смесва пчелите и цариците им заедно, напръсква ги отгоре с брашно, за да не се познаят, и по този начин те престават да се карат.

Сега мнозина искат да знаят, защо идват страданията в света. Човек, сам по себе си, е едно същество крайно тщеславно и горделиво. Но при това той е лишен от Божествената Мъдрост, от която е създаден сегашният свят. Вие не си задавайте въпроса, защо Господ е направил така света, защото тогава аз ще ви запитам: ами вие, които мислите, че сте много умни, защо не уредите вашия живот? Вие искате Господ да уреди всичко заради вас. Хубаво е това, но казвам: ако Господ уреди света, Той ще го уреди за себе си. Представете си, че две малки деца решават две задачи с малки кубчета. Кое от двете деца ще може да се развие по-добре: това, което работи само с кубчетата, или това, което гледа как работи другото?

Та казвам: опитностите на миналите векове, това са опитите на всички онези души, които са живели през това време, т.е. опитностите на всички онези души, които днес са завършили своето развитие и са дошли сега в света като служители, като помощници на сегашната еволюция. За в бъдеще всеки от вас ще премине по известен определен път. Ако вие не минете този определен път, сами ще се спънете. Значи, определен, специален е пътят, който трябва да минете. Вие може да отлагате с хиляди години, но в края на краищата ще го минете. Някои може да ме запитат: как ще минем този път? Пеш ще минете този път – нито с каруца, нито с параход, нито с влак, нито с какво и да е друго нещо. Знаете ли, какво нещо е ходене пеш? – То е най-сигурното ходене. То е подобно на това, както един ангел хвърчи с крилата си нагоре из пространството. Той ни най-малко не търси билет, за да се качва на влак. Той има в себе си голяма сила. Движи се с бързина по-голяма от тази на светлината и с тази бързина преминава пътя си. Тази сила се крие в неговата воля. Само така може да пропътува грамадни пространства. Той не чака някой специален влак, нито някоя специална кола. Знанието му е толкова обширно, че където и да мине през пространството, знае как да си достави необходимата храна. Ще кажете: „Нима в пространството има храна?“ – Да, цялото пространство е пълно с храна и Бог е навсякъде из пространството. Казано е: „Бог е живот, и където е Той, там има всички условия за живот“.

Тази сутрин, преди откриването на събора, ви се даде една задача. От вчера още вие решавахте въпроса, като отидете в салона да слушате беседа, кой къде да седне; софиянци ли да бъдат на първите места в салона или провинциалистите. Провинциалистите казваха, че те трябва да седнат на първите места, понеже софиянци са постоянно тук, имат възможност често да слушат беседи, затова трябва да останат на последните места. За ония от тях пък, за които няма място в салона, да останат вън. Мислите ли, че едно такова разрешение на въпроса е в съгласие с Волята Божия? Този случай е един добър урок за вас. Ако прилагате този принцип колективно, разрешението на въпроса според него не е правилно, но ако го прилагате индивидуално и при това духовно, този принцип е много верен. На всеки човек трябва да се отдаде това право, което Бог му е дал. Никога не мислете, че един човек има повече право, отколкото друг. Не, доколкото човек е разумен, аз говоря за разумността, която е свързана с Божията Мъдрост, дотолкова той има свобода и Божията Любов ще може да се всели в неговата душа. Щом Божията Любов се всели в душата му, той ще бъде богат и ще има всички условия за придобиване онова благо, което Бог му е дал. Може да кажете, че всички имате Любовта. Да, хубаво е това, но трябва да знаете, че Любовта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите, Любовта не може да живее във вас. Защо? Защото всеки грях е смърт. Например, в даден момент един човек греши. Какво става с него? – Той умира. После извършва едно добро. Какво става в този случай с него? – Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие.
Значи, за да дойде Любовта в тебе, ти трябва през всички моменти на живота си да вършиш само Волята Божия и да не мислиш за себе си. Досега мислихте само за себе си, а от сега нататък трябва да мислите само за Бога. Вашата мисъл за Бога е била толкова отвлечена, толкова слаба, вследствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трябва да желаете в света е, мисълта ви за Бога да бъде положителна и да обхваща цялото ви същество. Само в това ще намерите допирната си точка с Бога.

Сега разбрахте ли какво иска да ви каже Господ със задачата, която ви даде тази сутрин? Войниците, които ви пазеха отвън, нали и те, като вас, са хора? И те са ваши братя, и те имат глави, ръце, крака, пръсти като вас, и те вярват в Бога, и в тях Бог живее и се проявява. Защо дойдоха тогава? Казаха им: „Идете да вардите онези хора там!“ И те дойдоха, подчиниха се на тази заповед. Когато, обаче, на вас дадат такава заповед, да отидете някъде, вие питате: „Защо трябва да направим това?“ Вие постъпвате

философски. Първо искате да се научите, какво трябва да правите, и после да действате. Както виждате, тези хора дойдоха без разсъждение и си изпълниха задачата. Ето защо, аз ви казвам, че на първо място, за всички ви най-важно е послушанието. Аз зная, че при тази среща волята на всички ваши заминали братя, както и волята на Бога, е да живеете добре, разумно.

В какво се състои добрият живот? Добрият живот не се състои в осъждането. Няма защо да се осъждате. Колкото и да мислите за миналите си грехове, за миналите си прегрешения, това няма да ви спаси. В момента, когато насочите своята мисъл към Бога и почнете да мислите за Него, само Нему да се уповавате, идва вашето спасение, идва и подобрението на вашия живот. Вие се покварявате по причина на това, че мислите за злото. Е така, сега ще се обърнете към Бога и ще започнете да мислите за Него. Аз и друг път съм ви казвал, не разрешавайте какво нещо е Бог в Неговото обширно проявление. Старайте се да разберете Бога за даден момент само в една допирна точка, в която Той ви докосва. Ако във всеки момент на вашия живот може да намерите и да разрешите тази точка, с която се допирате до Бога, както и до всички други същества, защото едновременно, при развитието си всяка душа ще дойде в съприкосновение с цялото битие, вие сте намерили вашето благо. Намерите ли вашето благо, вие ще забогатеете, а колкото сте по-богати, толкова повече се изисква от вас.

Та казвам: за да бъдете силни, за да можете да се проявите разумно, от вас се изисква прилежание. Беседите, които ще ви държа в този събор, ще бъдат много кратки, затова от вас се изисква пълна готовност за прилагане. За пример, постарайте се сега в събора да се освободите, да се изчистите от всички онези кисели утайки, които имате в себе си. Всеки от вас има такива кисели утайки. За да се очистите и да се почувствате свободни от тези киселини, които разяждат човешкия живот, съсредоточете ума си към Бога. Направете това заради Бога! За в бъдеще отношенията помежду ви трябва да бъдат любовни, защото животът се ражда чрез Любовта. Като ви говоря за Любовта, аз не разбирам само нейното временно проявление, но говоря за вечната Любов. Защото ако Любовта се явява и изчезва, тя донася много страдания. Например, ако някоя майка роди едно дете и то умре преждевременно, тя страда. Ако придобиеш една къща и я изгубиш, ти страдаш. Ако придобиеш един приятел и го изгубиш, ти страдаш. Какъв смисъл има една придобивка, която постоянно се губи? – Придобивката има само тогава смисъл, когато можеш разумно да използваш спечеленото, без да го загубваш.

Аз ще ви посоча малки практически положения, малки задачи в

обикновения живот, за да опитате верността на малките правила. Освен тези малки правила има и по-големи, по-трудни, които вие не сте в състояние да изнесете, понеже във всяко правило има скрита природна енергия, която засяга вашите души. Устройството на вашия организъм днес не е в състояние да издържи напрежението на тези енергии. Например, ако се пренесете в един ангелски свят, вие ще се стопите. Защо? Защото при сегашното устройство на организма ви, вашата нервна система не е така силна, за да може да понася големи напрежения. Ако внесете едно малко кученце в една аудитория, където някой виден професор разрешава своите практически задачи, прави опити, това кученце или ще заспи, или ще започне да лае. Лаенето показва, че то иска да излезе навън. То изпитва едно голямо напрежение, понеже вибрациите на неговия ум и тези на хората са различни и в дадения случай то се измъчва. Затова и вие, като деца на Царството Божие, за да можете да издържите вибрациите на тази среда, през която се пренасят ангелските мисли, трябва да се калите. Ето защо, ангелските мисли се приспособяват към вашия уровен, за да станат достъпни за възприемане и приложение от вас. Казвам: всички вие трябва да съзнаете, че представлявате клетки на този велик, грамаден организъм. Вие искате да живеете в Бога, но и Бог трябва да живее във вас. И Той, като живее във вас, влиза като клетки във вашия организъм. Но вие трябва да се подчините на Неговия организъм, на Неговата воля. Подчините ли се, Духът постоянно ще влиза във вас и ще започне да ви направлява. Знанието и Мъдростта постепенно ще влизат във вашия ум и ще го просвещават.

Друго нещо: не искайте всички да знаете едни и същи неща! Няма по-лошо нещо от еднообразието. Вие всички трябва да се проявявате така, както разбирате живота. В това се състои красотата. Всеки от вас трябва да бъде едно особено цвете. Всички хора трябва да бъдат разнообразни!

Всички вие дойдохте не само да ме видите, не само да се срещнете, но и за да ви се открие Господ. И ако Той ви се открие, това е красивото. Да ни се открие Бог, в това се състои смисълът на живота. Представете си следното изяснение: излизаме вечерно време, гледаме звездите, възхищаваме се от тяхната светлина, но ако не дойде слънцето да внесе в нас живот, какво ни ползват тези звезди? Или ако влезем вечерно време в един модерен град, добре устроен, осветен с електрически лампички, ние пак ще се радваме, но ако не дойде слънцето да внесе живот в нас, какво ни ползва този хубав град? Следователно, ако Божията Любов не изгрее в душите ни, както слънцето изгрява всяка сутрин, животът ни няма смисъл. Та сега, първото нещо, което трябва да знаете, е, че Бог е на наша страна и да чувствате това. Нещата в света стават по два начина: или по човешки, или по Божествен начин. Когато стават по човешки начин, вие ще мислите, ще вземете под

внимание всички методи, а когато стават по Божествен начин, вие ще изучавате всички Божествени методи, по които Бог работи.

Казвам: хубавото, красивото у вас е, като се срещнете двама, да се стремите да видите у всекиго една добра черта. Като срещнеш един брат или една сестра, намери у тях по една добра черта. Не гледай, какви са очите им, какъв е носът им, каква е устата им, но потърси една добра черта. Намериш ли една добра черта, ти си намерил доброто и в себе си и вашата среща има смисъл. Не намериш ли поне една добра черта, вашата среща няма смисъл. Намерете една добра черта даже и в най-лошата сестра или брат. В това е смисълът на живота. Това е хубавото, това е Божественото, чрез това може да дойде победата в света. И когато сме най-големи грешници, Бог пак намира нещо хубаво у нас. Апостол Павел казва: „Когато бяхме врагове на Бога, Той пак ни обичаше". Значи Той виждаше нещо добро у нас, и като държеше това добро в ума си, чрез него ни спаси. И благодарение, че Бог изнесе пред лицето си нашите добри черти, Божият Дух днес постоянно работи у нас, осветява ума ни и по този начин злото отстъпва от нас. Така Бог спасява. И всички ние сме събрани тук по причина на Божията Любов. Ние не сме дошли на земята за вечни времена, а временно. Земята е една малка станция за това голямо Божествено здание. Всички светове се включват в това голямо Божествено здание. Вие едва сте въведени в преддверието на този велик живот, едва сега започвате да пъплите към него като малки деца. Вие се намирате в положението на човек, който е попаднал в някой шубрак. Той се навежда, пъпли с ръцете си, докато най-после се провре, излезе на широко, където може да пристъпва свободно. Сега, след като съм ви говорил толкова време за Любовта, не искам да видя, какво е вашето разбиране, но как я прилагате. Почувствахте ли тази сутрин за един момент поне, какво нещо е Любовта? Каквото сте почувствали, задръжте го за вас. На мене не обяснявайте, защото аз зная тези неща много добре. Не давайте място на никакво съмнение в душата си. Всяка душа, така както Бог я създал, е абсолютно свободна и никой не може да я заграби и владее. Да се заграби и владее тялото, това може, но да се заграби и владее душата – това е невъзможно. Душата на човека е свободна. Никой никого не може да застави да го обича. Вие можете да предизвикате Бога да ви обича, но кога? – Когато Го слушате и кажете дълбоко в себе си: „Господи, аз съм готов да изпълня Твоята воля и да слушам Твоя глас!" Тогава Бог може да направи всичко заради тебе, но докато мислиш, че ти сам всичко можеш да направиш, Бог не е с тебе. Тогава ти виждаш, че нищо не можеш да направиш и Господ ти обръща гръб. Един ангел вижда, че някой човек страда, и казва: „Господи, тази душа страда много". Бог пита: „Накъде е обърнато лицето ѝ, към света, или към мене?" – „Към света." Тогава Бог казва: „Тази душа не е още за мене, нека стои в света!" Ти страдаш,

плачеш, докато един ден се обърнеш към Бога. Тогава и Господ се обръща към тебе. Знаете ли къде е илюзията в живота? Щом обърнеш гърба си към Божественото огледало, тогава и твоят гръб се проектира, и Божието лице се проектира, и ти се виждаш в чудо: виждаш Божието лице, виждаш и своя гръб. Това показва, че твоят гръб е обърнат към Бога. Следователно всеки човек, който обръща гърба си към Бога, той се намира в голяма опасност. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си“. Значи, когато човек е в голяма опасност, тогава Господ е зад тила му, а дяволът пред очите му. Една важна мисъл, един важен въпрос, който трябва да имате предвид, е въпросът за абсолютното добро и абсолютното зло. Този въпрос не предстои за разрешение от вас в този живот. Абсолютното добро и абсолютното зло, това са, така да речем, качества на висшите духове, качества само на ангелите. Само ангелите могат да бъдат абсолютно добри и абсолютно зли. Те биват две категории, движат се в два полюса. Един ангел не може да бъде едновременно абсолютно добър и абсолютно зъл. Който е добър, той всякога е добър. Който е зъл, той всякога е зъл. Който е тъмен, той всякога е тъмен. Средният път, по-лекият път, това са хората. В Бога злото и доброто се примиряват. В Бога няма никакво зло. Там настава вечен мир. Когато злото и доброто се явяват у хората, те си имат допирни точки. Някой път вие сте и лоши, и добри. Някога вие се разгневявате и веднага хуквате, искате да се проявите, но не се минава много време и вие се разкайвате. Вие обещавате по 20 пъти на ден, че няма да се гневите, и пак се разгневявате. Вие не създавате гнева, той идва сам по себе си. Ще имате предвид следния факт: животът в началото е в ръцете на лошите духове. Когато вие, жените, тъчете платното, нали знаете, че цялото платно е в долното кросно? В горното кросно няма нищо. В долното кросно именно са лошите духове, а в горното кросно – добрите духове. Лошите духове държат платното в себе си. Те се държат за него. Опънатите нишки, обаче, представляват човешкия живот, който трябва да се тъче, и духовете се борят именно за този живот. Човек е совалката. Долните духове казват: „Наш е човекът“. Човекът пък от своя страна започва да ходи от единия край на платното до другия. Като дойде до единия край, където са лошите духове, казва им: „Аз съм ваш“ – и те му отварят път. После дойде до другия край на платното, където са добрите духове, и им казва: „Аз съм с вас“. И така, човекът, като ходи насам-нататък, Божествената нишка се тъче. Като се изтъче животът, ще се даде на добрите духове. Следователно всяка завършена победа е в ръцете на добрите духове, а всеки бой е в ръцете на лошите духове. Животът от 8000 години е все в ръцете на лошите духове, те го управляват. Затова ние трябва да оставим Бог да воюва заради нас. Досега ние сме воювали. Толкова войни сме правили, но светът още не е освободен. И още 8000 години да воюваме, същият резултат ще има: свобода няма да има, а само разрушения и разрушения. Щом, обаче, ние станем сила и

възприемем Божията Любов, ще имаме правилни разбирания за сегашния живот. Тогава и условията, при които живеем, ще се подобрят .

Сега, разбира се, аз зная, колко мъчно е човек да повярва в тази Истина. Представете си, че ви срещне един разбойник и сложи ножа на гърдите ви. Ако се уплашите, той ще забие ножа; но ако след като сложи ножа до гърдите ви, вие се уповавате на Бога и си кажете, че Господ е, Който разпорежда, Който управлява живота, този разбойник ще махне ножа от гърдите ви. Значи с тази мисъл в себе си ти превърна този нож. В какво? – Този нож, това е Словото Божие. Словото, това е мечът, но онзи, който не разбира това Слово, употребява направо този меч, без да го трансформира. Онзи човек, който разбира Словото Божие, употребява този меч като своя духовна сила и с него се брани, с него се защитава. Ето на, виждаме войниците в света днес употребяват своята сила в пушки, в топове и хубаво правят, но питам: вие в какво трябва да упражнявате своята сила? Вие се намирате пред много неразрешени практически задачи. Например, мнозина от вас са болни, някои са сиромаси и то сиромаси в това отношение, че не вървят в правата посока на живота. Някой път са се обезсърчили, станали са индиферентни и в резултат на всичко това казват: „Животът няма смисъл“. Приложете вашата духовна сила! Че в какво се състои смисълът на живота?

Сега, през време на този събор, искам да направите следния опит: намерете някоя сестра или някой брат, които са се обезсърчили или изпаднали в меланхолия, и се опитайте да трансформирате тяхното състояние. Образувайте една група от 10–20–30 души, която да изпрати най-добри мисли и желания към този брат или към тази сестра, и проследете да видите какъв обрат ще произведат върху тях тези ваши мисли. Като се изредите един след друг да изпращате добри мисли, ще видите какъв обрат произвеждат те. Направете един такъв опит, да видите какво чудо върши човешката мисъл. Само по този начин ще се създаде между вас една вътрешна връзка. А сега ще се създават разни теории, ще идват разни проповедници да говорят, че Христос ще дойде да спаси света и всички Го очакват. Че какво е Христос? – Христос, това е Любовта в света. Има ли Любов между хората, има и Христос; няма ли Любов между хората, няма и Христос. Има ли Истина и свобода, има Христос; няма ли Истина и свобода, няма и Христос. Има ли Правда и равноправие, има Христос; няма ли Правда и равноправие, няма и Христос. Има ли Добродетел, има Христос; няма ли Добродетел, няма и Христос. Има ли доброта, благост, кротост, въздържание, милосърдие между хората, има и Христос; няма ли тези неща, няма и Христос. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каква и да е друга някаква форма. Ако е за форма, ето аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос

дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата „Христос“ ние подразбираме цялото човечество, сложено в едно тяло. Това е физическата страна на Христос. Значи всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христос, съставляват физическата страна на Христос. Всички ангели, събрани в сърцето на Христос, съставляват духовната Му страна, а всички божества, събрани в ума на Христос, съставляват Божествената Му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христос. Като сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме!

Та сега Бог ви пита: „Да ви изпратя ли откъдето сте дошли, или да ви задържа тук?“ Вие какво казвате? Молите Му се, нали? Тогава Бог казва: „Много хубаво, аз ще ви оставя сега тук“. Щом сме останали тук, трябва да се молим, да благодарим на Бога, че ни е събрал.

Сега аз желая, като ученици на тази велика окултна школа, да не изопачавате моите думи. Не се съмнявайте в моите думи! Бъдете уверени във всичко, което ви говоря, защото аз съм ви казвал и друг път, че ще дойдат други тълкуватели във вас – Божествени духове – които ще изяснят всичко, което ви казвам, но вие само не бързайте. Не мислете, че аз съм допуснал някоя погрешка; не ме коригирайте вие. Ако имам някоя погрешка, Бог ще я коригира и аз ще я зная много по-рано от вас. Вие може да я знаете след хиляди години, а аз ще я зная още сега. Моето желание сега е да бъдете абсолютно свободни, да имате една трезва мисъл. Аз искам да ви предпазя от една слабост, а именно: не искам да ме слагате толкова близо до очите си, че да не виждате нищо друго. Това не е хубаво. Вие ще ме сложите на такава дистанция пред очите си, че да бъдете свободни. И колкото от по-далеч ме виждате, толкова по-добре за вас. Спазвайте този закон и помежду си: не се приближавайте много един до друг! В близостта няма никаква красота. Вие мислите, че ако се приближите много, ще научите много неща. Приближаването трябва да става в много редки случаи. В това се състои красотата на живота. Че ако земята и слънцето се докосваха близо поне един път в годината, знаете ли какво щеше да стане? Вие сте благодарни, че земята и слънцето не се докосват, но земята само изпраща своята светлина, която приема от слънцето, а слънцето изпраща своя живот отгоре. Сега, като говоря за себе си, аз искам да обясня и вашия живот. Не слагайте живите предмети близо до вашия ум! Дръжте ги на известна дистанция! Не се съмнявайте в Бога – вярвайте в Него и не се бойте! Всичко онова, което Бог е допуснал в света, и добро, и зло, Той е предвидил. И от Негово гледище всичко е на мястото си, обаче ние трябва да знаем Божия закон и да Го изпълняваме абсолютно и то от Любов, а не от страх. И колкото повече обичате Бога, толкова по-

големи противоречия ще се родят във вашите души. И колкото повече противоречия се раждат в душите ви, толкова сте по-близо до Бога. Това ще бъде до известно време, докато заживеете в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина. То значи, докато Бог ви нагласи. Вземете пример от някой цигулар, който настройва цигулката си. Той обтяга струните, съгласно своя камертон, и когато дойде до известен предел, спира. Така и страданията във вашия живот ще дойдат до крайния си предел и ще спрат. Не се бойте, Бог няма да скъса струните на вашата цигулка! След като нагласи цигулката ви, т.е. вашата душа, Той ще започне да свири на нея, но по някой път, като минават Божиите пръсти по струните на вашата цигулка, на вашата душа, вие като не сте свикнали на тази музика, ще ви се види малко особена. Това са фигури на речта, но казвам: няма по-хубаво състояние от това, да добием Любовта. Това е благото в света. Като придобие човек Любовта, където и да се намира, той е мощен. Има ли Любовта в себе си, света ще победи. Затова ние трябва да призовем Божията Любов върху нас. Всеки от вас, като се върне у дома си, да прилича на запалена свещ, на запален огън, който да няма нужда от духане – без духане да гори. Аз искам, като ви запаля тази година, като се върнете по домовете си, да не изгасвате, да бъдете запалени свещи, които постоянно да горят. Пък и огнищата ви постоянно да горят.

Кажете ми сега: какво разбрахте от Библията и от беседите, прочитането на които ви бе дадено като задача през тази година? Някои от вас прочетоха цялата Библия, както и четирите серии, а някои не ги прочетоха. Нищо от това, това е задача, която трябва да изпълните в продължение на четири години. Значи, имате срок още три години. Ето защо, задачата, която ви се даде тази година, ще се продължи и за по-нататък. Кое е най-важното, което намерихте в Библията? Аз ще ви кажа. Най-важното за вас е, че Бог във всичките векове е един и същ. И във времето на Адам, и във времето на Аврам, и във времето на Моисей, и във времето на Христос, и в сегашни времена, Бог е един и същ, но само че методите, чрез които действа, са различни. Бог е един и същ и в Него блика живот, Любов. Бог е пълен с Любов.

Та казвам: аз съм ви говорил много пъти и пак ще ви кажа: необходимо е за всички ви подмладяване, възстановяване на човешките сили. Духовните хора не трябва да остаряват. Когато свършим работата си на земята, тогава пак ще се върнем при Бога и ще Му кажем: „Господи, научи ни сега на други работи, отвори ни пътя за по-нататък!“ Тогава пътят ни ще се отвори, ние ще бъдем свободни, ще повикаме нашите приятели и ще им кажем: „Отиваме си вече, заминаваме си за другия свят и оттам ще ви се обаждаме“. Разбира се, като отидем в онзи свят, ще се обаждаме. Някой казва: „Не, като отида в онзи свят, няма да се обръщам към света“. Да,

няма какво да се обръщате към света, но ще се обърнете към своите приятели. Представете си, аз виждам, на някои от заминалите наши братя не им идва на ум да се обадят, но те трябва да пишат. Питам сега: по колко писма им пишете на ден? Някои от вас са писали и продължават да пишат по 4–5 писма на ден, а някои от вас – нито едно. Това не е упрек, но казвам, че за да пише човек, трябва да има какво да пише, трябва да може да пише.

Сега вие искате да знаете кой е начинът, кой е пътят, по който може да угодите на Бога. Аз ще ви кажа от себе си. Кого вие обичате в живота си? Нали вие обичате онзи, който е внимателен към вас, който ви слуша, когато му говорите? Като му говорите, той отваря очите и ушите си на четири и казва: „Я ми кажи нещо!“ Той е готов да ви изслуша напълно. Онзи пък, който не обръща внимание на думите ви, който не иска да ви слуша, и вие сте индиферентни към него. Същият закон е и по отношение на Бога. Приложете същите правила към Бога и Господ ще бъде внимателен към вас. Онзи, който ни слуша, и у нас се явява желание да го слушаме. Така е и с нас, като слушаме Бога. Тогава у Него се явява желание да ни слуша и казва: „Хайде, говори, аз те слушам“. У Бога се явява готовност да изпълни желанието ни. Тогава, каквото и да Му говориш, даже и криви неща, Той всичко превръща, всичко поправя. Той прави нещата красиви отвътре. Като ни изслуша, казва: „Много хубаво мислиш, иди сега и продължавай живота си!“ – и ние се радваме. По този начин и вие трябва да превръщате нещата. Казвам: в нашия живот трябва да има тази детинска простота, не подразбирам да бъдем глупави. Тази простота англичаните я наричат „свещена простота“. Българите я наричат „простодушие“, аз я наричам „невинност на душата“. Човек трябва да бъде толкова чистосърдечен, че на всичко да вярва като дете. Сега искам да бъдете свободни. Днес ще прекараме добре. Както виждате, днешната програма разрешихме добре: станахме рано сутринта, в 4 часа; в 8 часа отидохме в салона, софиянци останаха отвън. И действително, отвън бяха те, както решихме, а привилегированите само бяха вътре.

Ще ви прочета следните два стиха: Псалм 107, стих 33: „Той променя реки в пустиня и водни извори в суша; плодоносната земя в солена, заради нечестието на жителите ѝ. Променя пустинята във водни езера и сухата земя във водни езера“. Псалм 110, стих 3: „Твоите люде ще са усърдни в деня на силата си, с великолепие свято“.

Тази година ви пожелавам: Да се разрешат голяма част от противоречията на вашето сърце! Да се осветлят голяма част от противоречията на вашите мисли! И да се изпълнят много непостигнати ваши желания!

Неделя, 11 ч. сутрин, 22 август, 1926 г

1926_08_22 Светлият път на Знанието
съборна беседа

СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА ЗНАНИЕТО

(Псалом 133)

Ще ви прочета „133-ти псалм“. Първата дума на този псалм е „алилуя“. Всеки от вас може да я тълкува, както иска. Тя е дума, която не може да се превежда. Вие сте достигнали до една фаза на вашето развитие, където трябва разбиране. Най-напред вие трябва да подхранвате и да държите в ума си положителни мисли, които са в съприкосновение с вашия физически живот. Физическият живот за вас е временен, той е едно преходно състояние. След това вие трябва да разпознавате духовните мисли, които са свързани със съзнанието на човека за понятието за добро и зло. Защото само онзи човек е духовен, който познава доброто и злото. Какво значи да бъдеш духовен? – Да бъдеш духовен, значи да познаваш доброто и злото и да знаеш в даден случай как да употребяваш доброто и как да се справяш със злото като сили в природата. Същевременно трябва да знаете, че злото е един принцип, една сила в природата, с която са свързани ред същества от низши култури, с един извратен ум, с едно извратено понятие за живота. Те считат, че каквото и да направят, всичко е право. И най-после, третото положение е да познавате Божественото във всяка душа и да Го подхранвате. Това е идеалът, към който ние се стремим, а именно: да дадем подтик на Божественото в нас, да Го развием, защото само то е в състояние да примири всички противоречия. За всеки човек има един Божествен, един свещен момент в живота му, когато трябва да се качи на високия връх на планината и там да се примири с всички противоречия в себе си и да познае Бога. Ако не се качи на този връх, той никога не ще може да се примири, никога не ще утихне. И на какво ще прилича този човек? – На едно бурно море, което постоянно се вълнува. Но щом се качи на този връх и погледне от тази височина, той веднага ще разреши временните въпроси, всичко в него ще утихне и ще се зароди един импулс да работи в живота.

Сега, това са три велики състояния, които трябва да разграничавате. Някой път вие смесвате вашите физически мисли и чувства с духовните, защото и физическите имат духовен колорит. Често изпадате в заблуждение, не можете да разграничите физическите прояви от духовните и по тези причини страдате. Но всички желаете хубавото, красивото в живота. Кой няма това желание? И у животните има понятие за красотата, и те обичат хубавото, но като нямат възможност за по-висш живот, те съсредоточават всичкото си внимание само към тялото. И котките, и птичките, и

пеперудите обичат да се оглеждат, да гладят козината си, да пазят крилцата си, перцата си. Това съзнание се среща във всички животни. Те се стремят да имат красиво тяло, но нямат стремеж да имат красиво лице. Съзнанието им не е достигнало до там. Човекът пък се стреми да има красиво лице. Красивото лице е израз на един богат вътрешен живот. Тялото на човека също така трябва да бъде стройно, красиво, понеже е израз на една Божествена идея, която е работила с векове и още продължава да работи. Но засега човешкото тяло не представлява още завършен образ на Божественото. Днес човекът се е изродил, прилича на една стара баба, която някога, преди сто години, е била млада, хубава мома, но сега нищо не е останало от нейната красота, сгърбила се е тази баба. Къде е отишла нейната красота? Мозъкът ѝ е атрофирал, носът ѝ се е изкривил, костите ѝ са се разкривили, мускулите отслабнали, всичко се е изменило в тази стара баба, дори мислите ѝ са се изменили. Като не може да върви вече напред в живота, тя се спира и започва да прекарва през ума си миналия си живот. По цели дни се върти само около едни и същи мисли: като била млада, какви срещи имала, колко момци любила, колко угощения давала – припомня си всичко това с най-големи подробности. Тя преглежда живота си от единия край до другия, като на кинематограф. За нея това е хубаво, защото другояче животът ѝ ще бъде скучен. Но за един човек, който иска да се развива, това не е полезно. И днес всички религиозни хора се натъкват именно на този атавизъм. Аз забелязвам тази опасност – да преживяват минали вярвания, свои минали състояния – у мнозина хора от новите течения, както на запад, така и на изток. Някой път, например, се зарежда у вас едно изопачено желание и вие почвате да вярвате в постигането на това желание, за което по-напред нито сте си помисляли, нито сте вярвали. Тези вярвания аз уподобявам на следното. У българите има един обичай, след като са работили дълго време и са се изморили, като се върнат вечерно време вкъщи, пийнат си една чашка гроздова ракия и мислят, че ще получат от нея нови сили. Тази вяра в ракийката не е тяхна. Тя е останала от дядо им, от баба им, от ред поколения, които са мислили, че гроздовата предава сили. В ракията, обаче, няма никаква сила. Аз нямам нищо против гроздовата, но трябва да знаете, че в нея не се крие никаква сила. Щом вие мислите, че силата идва от гроздовата, какво ще правите, ако пътувате през някоя пустиня? Там ще разберете къде се крие силата.

Ще се спра върху следната основна мисъл: човек трябва да познава състоянията на мислите си, защото само по този начин ще може да се домогне до Божественото. Аз ще се постарая да ви дам правило за възстановяване на равновесието ви. Вие често губите равновесието си, някога по десет пъти на ден. Това спъва вашия духовен растеж. Вие трябва да си имате по едно малко огледало и да наблюдавате през тази година

всички промени, които се явяват на лицето ви. В човека има три живота, три течения, които протичат едновременно през него. Те са колективни прояви на космоса. Едното минава през стомаха – то е физическият живот. Другото през дробовете, а третото през мозъка. И тогава специфично, всяко едно от тези течения има други три подразделения. Например, в самия стомах стават ред процеси. Като говоря за стомаха, аз не разбирам само едната му страна. Там има цяла мрежа от симпатическата нервна система, която служи при храносмилането. Та всяко течение е разделено на други три течения, които се посрещат, кръстосват. Ето защо, наблюдавайте какви състояния ви обхващат. Някой път у вас се зарежда чувство на завист, не сте свободни, завиждате някому. Защо? Виждате някой по-хубаво, по-изящно облечен от вас, или пък срещнете някой духовно по-напреднал от вас. Какво трябва да направите? – Извадете огледалото си и забележете каква разлика има в изражението на очите, в цвета на лицето ви сега и по-напред. Това са тънкости на съзнанието. Ще видите, че лицето ви не е така красиво, не е така естествено, както е било по-преди.

След това състояние може да наблюдавате друго някое. Да кажем, че имате един приятел от детинство, с когото сте ходили на училище заедно, обичате се, сродни са душите ви. Един ден той дойде на гости у дома ви и вие се радвате много. Този ден за вас е пълен само с радост, целият свят ви се вижда светъл. Извадете пак огледалото си, забележете какъв е изразът на лицето ви сега в сравнение с предишния. Вие ще забележите голяма разлика. Който ви срещне сега, ще каже: „В това лице има нещо хубаво“. Значи в човека има една духовност, която може да се забележи и отвън. После, като замине вашият приятел, тази красота на лицето ви пак изчезва. Та ще знаете, че добрите и лошите приятели, които имате, те подготвят вашите добри условия. За да имате Бога в ума си, ние трябва да пазим и към Него същите отношения. Единственият наш приятел засега в света, това е Бог. Най-добрият помощник, на Когото всякога можем да разчитаме, това е Бог. Преди хиляди години още Той е поддържал всички велики хора: и пророците, и Христос, и мъчениците. Той поддържа всичките народи и досега. Навсякъде е Той. И ако ние не си създадем за Бога едно правилно понятие, да схванем дълбоко в съзнанието си тази велика Истина и да бъдем в постоянна връзка с Него, ние ще бъдем като една малка сламчица, безмилостно подхвърляна от вълните на морето. Тази сутрин, например, ви заобиколиха войници. Какво направихте вие? – Всички заедно направихте една колективна молитва и ви се отговори – освободиха ви. Красиво, хубаво е това нещо. То трябва да ви послужи като импулс в живота, да знаете как да постъпвате. Това са методи, които трябва да усвоите. На вас предстои да усвоите изкуството да се справите с духовете, да ги разбирате. Аз не ви подмамвам с това, защото трябва да

знаете, че сила и знание се дава само на разумния човек.

После, има и друго едно изкуство, което трябва да придобиете. Например, пеете една песен. Трябва да знаете как да я пеете, за да произведете нужния ефект. Сега, като ви слушах, вие изпяхте една от песните много хубаво, хареса ми, но като изпяхте втората песен, като че паднахте от друг някой свят. Представете си сега, ако всички, които сте тук, можете да дигнете гласа си, сопраните да вземат три октави и половина нагоре и басите да вземат три октави и половина по-ниско, да разширите гласовете си всичко седем октави, питам ви: знаете ли какво ще бъде изпълнението на една песен? С такъв хор вие бихте произвели цял фурор. Ако влезете с такъв хор в София, минете из главните улици и запеете, всички ще излязат да ви слушат, няма да остане нито един човек в дюкяна си. Най-красивото, обаче, за вас е да добиете живота. Кой живот? – Великият живот, който е пълен с вътрешен мир, с вътрешна радост. Има една радост, която разширява съзнанието на човека. Това е тази радост, която се крие във великия, Божествения живот. При изучаване на религиозния живот, човек трябва да бъде свободен, за да не дойде до еднообразие в нещата. Някой път хората страдат от еднообразие, а някой път от немарливост. Например, като четохте Библията през тази година, бяхте ли винаги точни при четенето? Имахте ли всяка сутрин определено време за четене? Пък и при изпълнение на наряда не бяхте точни. Някой път си казвахте: „Ще отложим четенето на наряда за утре“. Вие постоянно отлагате. Защо? Имате ли важни причини? – Нямате. Действително, аз намирам, че прочитането на Библията за една година, това е грамаден материал. Да се прочетат още и четири серии беседи, това става вече много. Това е работа за 10 години.

Главният обект в Библията е животът на проявения Бог в света, или проявлението на Христос. Животът на всички пророци, апостоли, то е все изявяване на Божествения живот в тях. Централното лице в Библията, обаче, е Христос. Да се разбере животът на Христос в най-широк смисъл, за това се изисква един възвишен ум. Защото според степента на нашето съзнание е и схващането ни за Бога. Ние можем да схванем Бога като съдия по отношение на нашата престъпност, а можем да Го схванем и като Любов по отношение на нашата слабост – както майката постъпва с любов по отношение на детето си. Каква е майчината любов? – Майчината любов се изразява в изхранване на детето. Тогава как ще схванете любовта на учителя към ученика? Или пък, как ще представите любовта на приятел към приятеля си? Сега, всички вие не се интересувате от едни и същи неща. Например, това, от което майката се интересува, дъщерята не се интересува. По същия начин всички вие не можете да се интересувате еднакво от разните космически течения в природата, но все-така

необходимо за всички ви е да мислите по малко върху тях. Вие сте свързани с тези течения и трябва да ги проучвате. Всеки човек, като стане сутрин, най-напред трябва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просветление в неговата глава. След това да се помоли да дойде благословение за сърцето му и най-после да се помоли да се улесни работата през деня във физическия му живот. Трябва да се молите, за да може Бог да се прояви в трите свята: в умствения, в сърдечния и във физическия. Във физическо отношение човек не трябва да има пълно тяло, а здраво. Мускулите му да са стегнати, костите – здрави, та като ходи да ви е приятно да го гледате. Когато човек е здрав, походката му е особена. Забелязали ли сте как някой път ходите пъргаво, живо, като че хвърчите, а някой път сте тромави, клатите се насам-натам, мускулите ви заболяват, гърбът ви боли, слабините ви болят и вечерно време, като се върнете у дома, измивате си краката и казвате: „Разболях се от ходене!“ Всички ученици от новото учение трябва да бъдат по възможност здрави и силни. Не подразбирам, че трябва да бъдете пехливани, да се борите, но всеки трябва да бъде силен, здрав.

Кажете ми сега, какъв метод прилагате, когато сте разтревожени, когато изгубвате вашето равноверие? Как възстановявате равновесието си? Ще кажете: „Човек трябва да се моли!“ Да, право е, човек трябва да се моли, но представете си, че не може да се моли. Кой е естественият, верният метод, който прилагате тогава? Допуснете, че имате възпаление на ръката. Как ще я излекувате? Какъв метод ще употребите? Какво употребявате при възпаление? Компрес ли слагате? Когато пък имате боли в корема, как се лекувате? (– „С гореща вода, пост, чай.“) Стомашната болка може да се яви от чисто органически причини, от храна, от простуда, а някой път може да се яви от натрупване на излишни енергии в стомаха. По същия начин, когато се занимавате с духовни работи, когато изучавате Божествените пътища, и в този случай става натрупване на излишни енергии и се раждат известни опасни състояния. И ако вие не знаете как да се лекувате, ще се намерите в ужасно положение. За пример, духовният човек става прекомерно чувствителен, всичко го засяга. Неговият етерен двойник се удължава повече навън, астралното му тяло се разширява и той започва да се оплаква, че не може да търпи влиянието на хората. Вие трябва да разбирате закона, как да се прибирате в себе си. Като научите закона, няма да пускате двойника си да излиза навън. Там, където влиянията са хармонични, ще се разширявате, колкото искате, но щом дойдете при неблагоприятни условия на живота, ще се прибирате.

После, друго опасно състояние, до което сега сте достигнали, е това, че сте станали крайно индивидуалисти. Мнозина от вас се оплакват, че няма връзка помежду им. Някой, например, споделя с един свой приятел

положението си, казва му: „Пари нямам, затруднен съм материално“. Той му отговаря: „Нищо, Господ ще уреди тази работа!“ – и си отминава. Не се интересува от него. Всеки мисли само за себе си, а за другите остава Господ да се грижи. И най-после първият се обезсърчава и казва: „Никой не се интересува от моя живот“. Друг някой казва: „Коремът ме боли“. И на него отговарят: „Господ да ти помогне!“ Как трябва да влезем в положението на този, който се оплаква? Вземете например, за 4–5 дни тук направихме цяла къща. Ами ако работим стотина дни, колко къщи можем да направим? Ето защо, казвам: ако някой се нуждае от къща, а няма никаква възможност за това, ние можем да му я съградим. Някои от приятелите искат да направят добро, а не знаят какво добро трябва да направят. Ето един случай. Нека десетина зидари се заемат да направят една къща на някои от своите бедни приятели. Тогава какво ще излезе? – На този ще направят една къща, на онзи ще направят една къща и по този начин ще им помогнат. Ето, има много софиянци без къщи. Някои от тях имат места за къщи, но нямат средства за строежа на къщите си. Разбира се, това са странични въпроси, но..., които и съвременното общество разрешава. И в Англия, и в Америка, навсякъде разрешават същите въпроси. Всички хора се интересуват от това, как да си построят дом, да се подслонят. Но при условията, в които живеят днес, за всички няма тази възможност. В някоя бъдеща култура, за всички хора ще има условия и възможности, но сега за такава възможност не може да се говори. Дори ако всички духовни общества са благоразумни и пожелаят да разрешат този въпрос, пак не може. Това е един важен социален въпрос, който ние тук няма да разрешим. За вас е важно да има в София поне една къща с 10, 15, 20 легла, та като дойдат братя или сестри от провинцията, да има къде да се настанят. Ние можем да построим един такъв дом. Колко ще ни коства? Този е един многостранен въпрос наистина и аз казвам: на човека, който е пратен на земята, бъдещето му е точно определено. Онези възвишени същества, които са завършили своята еволюция, са предвидили кой какво трябва да свърши на земята. Определено е бъдещето на всеки човек. Ако всеки върви по своя определен път, ще изпълни Божията воля и пътят му ще се отвори. Вие се натъквате на известни спънки, които са вън от Божествения план. Те ви отвличат, но вие трябва да знаете, че това, което е от Бога, е благословение за вас. Вие, обаче, като не разбирате това, натъквате се на ред трудности, които не крият нищо Божествено в себе си. Тези трудности не са определени за вас. Да кажем, че невидимият свят ми е определил да имам къща с две стаи и кухня, но аз не се съгласявам с този план, преустройвам го по своему и вдигам една къща от три етажа. Защо? – Искам да си подобря живота. Какво правя тогава? – Слагам няколко души квартиранти в къщата си, но Провидението нарежда така, че ми праща такива квартиранти, които не могат да плащат наема си и ми създават тревоги. Постига ли се сега планът предвиден от мене? – Ни най-

малко не се постига. Нещо повече: между мен и квартирантите възникват постоянно спорове. Ако аз, за да получа наема си, трябва да ги дам под съд и постоянно да се карам с тях, питам: каква полза имам от тази къща? Ако живея с тези хора приятелски, по любов, разбирам да имам такива квартиранти. И ако внасят наема си един месец по-рано, и аз ще съм благодарен, и те. Но да не донасят наема навреме, само да викаме и да се караме, аз не разбирам какво благо може да ми донесе тази къща.

Друго положение, до което сте достигнали, е това, че у вас се зарежда един критически ум. Човек, като влезе в духовния свят и добие известна светлина, започва да обръща прекомерно внимание на окръжаващите го хора и по този начин започва да се спъва в грешките на хората. Имайте предвид следното нещо: грешките на хората не са създадени сега. Причините на грешките са отдавна създадени, в друго някое съществуване, а сега идват последствията от тези грешки. От последствията, които виждате, ще се изправят причините на тези грешки. Ние днес ги виждаме, но те не са създадени сега. Това не значи, че трябва да бъдем индиферентни към грешките, но да се поучаваме от тях. Грешките на другите хора, това е тор за духовния човек. Той може много добре да се огледа в тях и да се поправи. Следил съм това и намирам, че този закон е много верен. Щом съдиш някого за нещо, непременно това ще ти дойде до главата. Турците казват: „Не се смей на съседа си, защото същото ще дойде и до твоята глава“.
Сега ние сме се събрали тук да служим на Бога. И трябва да гледаме на нещата така, както Бог гледа. Аз ви привеждам тези примери, защото всички трябва да се стремите да не смущавате Божественото съзнание. Бог е същество толкова благо, че малките работи не Го смущават, но ние трябва да бъдем внимателни, свято да пазим Неговото спокойствие. Като идем при Него, не трябва да плачем, трябва да се усмихнем само и Той, като ни погледне, ще разбере от какво имаме нужда. Той само ще ни погледне и ще ни даде, каквото искаме, но ще искаме разумни неща. Какво изразяват сълзите? Сълзите на духовния човек са пълни всякога с благодарност, а сълзите на светския човек са пълни със скръб; когато плаче той, чувства се унижен. Сега, като говоря за разумни и неразумни неща, ще ви кажа кои неща наричам разумни и кои – неразумни. Представете си, че ти вървиш по пътя и срещаш някъде в полето един хубав кон, който си пасе. Ти си казваш: „Хубав е този кон, може да се язди“. Той си пасе спокойно, но ти изваждаш торба със сено и започваш да го залъгваш, привличаш вниманието му. Той идва при тебе и ти веднага му слагаш юлар, качваш се на гърба му и хайде галоп! Питам: това, което си извършил, разумно ли е? Аз бих го считал за разумно само в този случай, ако конят те стигне и сам ти каже: „Братко, виждам, че си уморен, качи се на гърба ми и аз отивам нататък – на разстояние 4–5 километра оттук

имам една работа. Затова мога да те понося дотам и после ще слезеш от гърба ми“. Това е пак един символ, преведете го. Често вие постъпвате така с някой ваш брат. Впрегнете го като кон, изисквате от него и казвате: „Ти трябва да направиш това!“ Нямаш ли страх от Бога? И ред други доказателства му привеждате. Казвате му: „Нали си в това учение, нали си наш брат, ти трябва да ми услужиш! Ако сега не ми помогнеш, кога друг път ще ми помогнеш?“ Питам: това свобода ли е? Ако той почне да ме убеждава така, значи и той, и аз сме светски хора. Това, което той ми нарежда, за да му услужа, аз сам трябва да го разбирам. Преди той да ми заговори за своите нужди, аз трябва да схващам от какво се нуждае и да зная мога ли да му помогна. Към това трябва да се стремите всички. Само така ще се зароди красивото в живота. Взаимна помощ е нужна. Трябва да си помагате! После, в Божествения план е предвидено: всеки да разбира, да знае къде трябва да помага и къде трябва да гледа как другите помагат. Някъде ние ще помагаме, а някъде ще гледаме как може да се помага. От ваше гледище, в какво се състои приложението на новото учение? Казвате: „Да бъдем добри!“ Хубаво, кое е второто положение? Какъв трябва да бъде човек след като е добър вече? – Доброто, което има, трябва да знае как да го употребява, не само за себе си, но и за обкръжаващите. Допуснете, че вие идвате при мен и ми разправяте едно свое състояние, разкривате ми интимния си живот. Ако след като ми разправите всичко, аз не мога да вляза в положението ви, не разбера живота ви, а си кажа: „Виж какви слабости имал този човек, за какъв го мислех аз, пък той бил съвсем друг!“ – мислите ли, че това е влизане в положението на един човек? Имаше ли смисъл той да ми се разкрива? Всички хора на земята са служители на невидимия свят, на духовете в този свят. Няма човек на земята, който да не е впрегнат. Имате известно желание, една мисъл – впрегнат сте. И след като извършите действието, вие се усещате ограничени. В малко случаи вие чувствате красотата на Божествените мисли. И така, не се страхувайте! Знайте, че Бог се проявява именно във вътрешната страна на живота. Той владее над всички мисли. Като знаем, че Бог царува над всичко в света и внася хармония в живота, ние ще пазим Божественото. Във всяка мисъл има една Божествена черта. Като бутнеш Божественото в нея, веднага тази мисъл ще се усмихне и ще ти бъде полезна. За пример, някои от вас имат хазяи. От френологическо гледище вашият хазяин по естество е човек, у когото алчността към парите е толкова развита, че той мисли само за пари. Ти отиваш в неговата къща, взимаш един етаж под наем. Той ти иска 5–6000 лева месечен наем. Ти не можеш да платиш толкова и си казваш: „Дано Господ смекчи малко сърцето му, да свали той нещо от наема!“ Но едно нещо се забелязва: колкото у теб се заражда желание да ти вземат по-малко наем, толкова повече твоят хазяин не отстъпва. Смешно положение! Как ще се справиш тогава? Ако аз бих бил при такъв хазяин, ето как бих се справил. Аз разглеждам въпроса от практическо гледище, в каквото

положение сте вие, не от мое гледище. Аз имам едно изкуство, лекар съм, мога да лекувам, но още не съм признат от никого. Започвам да се моля на Бога да ми даде възможност да се проявя. И наистина, не се минава много време, дъщерята на моя хазяин заболява. Отивам при хазяина си и му казвам: „Дъщеря ти е смъртно болна, при това, както виждаш, никой лекар не може да и помогне. Съгласен ли си да ми отстъпиш от наема, да ти плащам 1000 лева месечно за една година, срещу което ще излекувам дъщеря ти?“ Той се съгласява. Направяме контракт за една година и въпросът се разрешава. Той устоява и аз устоявам – излекувам дъщеря му. Едва минава година, хазяинът пак повишава наема, иска 6–7000 лева месечно. Отново се виждам в чудо. Пак се обръщам към Бога, моля Го да ме извади от това затруднение. Не се минава дълго време, синът заболява. Хазяинът ме повиква да го лекувам. Аз се съгласявам, но с условие да намали наема на 1000 лева месечно. Той пак отстъпва. Излекувам сина му. Живея с този наем една година, но след този срок хазяинът пак повишава. За нарушение на контракта, сега жената на хазяина заболява. Аз и нея излекувам. На четвъртата година и той сам заболява. Най-после аз засягам неговото суеверие, казвам му: „Видиш ли, колкото пъти се опита да ми повишиш наема, все ще се разболее някой от дома ти. Първата година се разболя дъщеря ти. Помолих те да ми намалиш наема. Ти го намали, аз взех да я лекувам и тя оздравя. Втората година заболя сина ти. И него излекувах. Третата година се разболя жена ти и най-после ти сам заболя. Както виждаш, законът работи“. Хазяинът започва да мисли и си казва: „Значи, ако река да повиша наема, пак ще се разболее някой от дома ми“. Аз му казвам: ето какво, ще дойдем до едно средно число. Ти ще отстъпиш от това, което си определил, аз пък ще повиша с още 1000 лева месечно и двете страни да останем доволни, без да заболява някой. Практически ще уредим въпроса. Следователно, когато се зароди едно алчно чувство в човека, то може да се излекува с някакъв контраст. Така действа и самата природа. Тя винаги лекува с контрасти. Ето защо, Бог постоянно изпраща силни контрасти в живота ни. Страданията, които идват, не са нищо друго, освен да ни заставят да се откажем от някои наши незаконни желания, т.е. не да се откажем напълно от тях, но да ги трансформираме в законни, нормални желания.

И така, тази вътрешна връзка с Бога трябва да се създаде. У българина тази връзка е много слаба. Една от задачите на учениците от Всемирното Бяло Братство е да подигнат у българите религиозното чувство, не само по форма, но коренно. Нас не ни интересува външната форма, но трябва да се произведе един вътрешен преврат, най-напред в нас, а после и вън от нас. И тогава, това духовно течение ще потече в целия български народ и ще стане едно общо повдигане на народа. Първото нещо е да направим едно скачване, една вътрешна връзка между Божествения свят и човешката

душа. Тази връзка още не е заякнала у всички ви. Вземете, например, колко лесно се разколебава вярата ви! Някой път казвате: „Дали има Господ, или няма Господ?“ – съмнявате се. Това показва доколко връзката ви е слаба. Най-красивото, обаче, е да живеем в Бога. Той ще ни даде един вътрешен импулс за всичко. Като живее човек в Бога, всичко може да върши, всичко се одухотворява. Та казвам: псалмопевецът, който е писал „хвалете името на Бога“, е разбирал това нещо.

Сега, обстановката, при която се намираме – слънцето, което грее така силно отгоре ни – върху някои от вас въздейства добре, но върху някои от вас не се отразява добре, отвлича вашето внимание, докарва ви сън. Ето защо, необходимо е да се промени мястото, да се отиде някъде между боровете. Значи, като се промени мястото, променя се и състоянието на човека. Упражнение. Поставете ръцете си пред устата, като за молитва. Успокойте се, заемете положение, като че нищо не ви занимава. Духайте тихо в ръцете си, като когато искате да хванете това, което ще излезе из устата ви. (3 пъти.) Какво почувствахте в дадения момент? Зимно време, като ви изстинат ръцете, какво правите? – Духате ги, за да се стоплят. То не е нещо произволно. С това духане вие урегулирате вашите магнетически течения и топлината се връща в ръцете ви. Някой път вие сте неразположени духом, или пък ви е студено, треперите от студ. Какво правите в този случай? – Наклаждате огън и започвате да духате. Като се запали огънят, вниманието ви се привлича от него и вие започвате да се радвате. И колкото повече огънят се разпалва, толкова надеждата ви се повдига и неприятното разположение изчезва. Ето защо, когато човек духа в ръцете си, по същия закон урегулира до известна степен теченията в организма си. Той не може да поправи всичко, но все пак донякъде поне урегулира своите физически течения. Например, като направите една грешка, вие се разтревожвате, изстивате. Какво трябва да направите? – Направете това упражнение! Две сестри се скарват. Кажете си една на друга: „Сестра, ела да направим това упражнение!“ Разбира се, това е един много естествен метод, който всякога можете да използвате. Ръцете, това са едно динамо, това са двата тока на една батерия и от вас зависи как ще ги поставите, за да урегулирате теченията си. Ако държите ръцете си неправилно, отпуснато, вие всякога ще бъдете слаби. Пък ако искате да бъдете във връзка с разумните сили в природата, стегнете хубаво ръцете си. Но друго нещо има: сухите хора имат обикновено много стегнати ръце. Ще бъдете в едно средно положение. Ако искаш да бъдеш във връзка с едно земно течение, ще обтегнеш ръцете си, краката си, мускулите на цялото си тяло само за няколко секунди и веднага ще урегулираш теченията в себе си. Вие трябва да правите упражнения. Например, тези упражнения може да правите сутрин, за да привличате жизнените токове от слънцето към земята.

Сега, мнозина от нашите приятели, и от младите, и от старите, постоянно боледуват. Краката ги болят, коремът ги боли и ред други болести. Как се лекуват? – Пият топла вода, слагат квас, взимат очистително, но всичко това са само палеативни средства. Квасът е една палеативна мярка, млечният компрес – също. Това са добри методи, но временни. Трябва да знаете, че ако искате да бъдете здрави, сърцето ви, умът ви трябва да се отправят към Бога, към слънцето, към цялото мироздание – да не се отчайвате. Оттам ще дойде помощта ви. Тя може да дойде изведнъж, а може да се мине и ден, два, три и повече, но вие не се обезсърчавайте. И тогава ще почувствате една обнова в душата си.

Сега, аз не искам да ви давам примери от това, което става между вас – не е хубаво, не действа добре, но казвам: този закон е верен по отношение на здравето. Но непременно вие трябва да имате жива вяра в себе си. Ето какво ще искам от всички приятели тази година. Тези от приятелите, които боледуват от нещо през годината, ще направят един опит. Който от вас се разболее, няма да иска аз да го лекувам, но ще каже: „Внасям толкова лева за лекуването си". Иначе вие ще дадете тези пари на лекари, които ще ви направят някаква операция и пак няма да ви излекуват. Ще имаме една каса за болни. Ще направим опит за една година само, но с условие да бъдете здрави. Който се разболее, ще каже: „Аз слагам толкова пари в тази каса!" И ще ги сложи, а не само на думи. Ако оздравее, парите ще останат в касата; ако не оздравее, ще му ги върнем назад. Казвам: ще бъдете здрави! Този фонд ще наречем „фонд жертва". Тези пари трябва да се дадат. Болестите идват, защото не се правят никакви жертви. Ще имаме една специална каса, една кутия за тези пари. Като се разболееш, ще сложиш болестта в кутията вътре. Парите, сложени вътре в кутията, представляват болестта. Досега толкова писма се пращаха в провинцията, как да се правят компресите, как да се лекува някоя болест, но ето, сега ви давам най-лесния начин. При това от парите на болните ще направим нещо особено. За ядене няма да ги употребим, къщи няма да правим от тях, но ще ги употребим за други цели. Да вземеш пари от болен човек и къща да правиш от тях, не върви. Тях може да употребим за издаване на книги, списания или за какво и да е друго нещо, което не засяга отблизо човешкия живот. Това ще бъде само един опит, който трябва да се изпълни доброволно от вас, а не по принуждение. Ние искаме да видим, колко пари можем да съберем от болните. Онзи, когото е хванала някоя болест и не го пуска, казвам: той трябва да пусне нещо в кутията и болестта ще си излезе от него.

Тази година няма да ви се даде наряд, както е било през другите години, но в началото на всеки месец ще се изпращат с писма до всички приятели

четивата и размишленията за месеца. Трябва да се ангажират най-малко трима души, които да пращат тези писма до всички градове, където има наши приятели. От сега нататък вашият ум и вашето сърце трябва да работят повече. Нарежданията, които ще ви се изпращат за всеки месец, няма да се отнасят за всеки ден, но само за четири седмици, т.е. ще ви се даде работа, върху какво да размишлявате, само за четири дни в месеца. Работата ви ще бъде по възможност по-малко, за да бъдете свободни. И ще видим следващата година какъв ще бъде резултатът. Сутрин като станете, ще се молите за каквото искате и както искате. Ще бъдете свободни, всичко да става по свобода на духа. Най-напред, като станете сутрин, ще размишлявате, защото правилното е, като се събуди човек, да бъде в едно вътрешно съзерцание. За да има обща връзка помежду ви, ще ви се дадат специални теми за размишление. Защото, като проверявах, забелязах, че за мнозина възникнаха много големи сътресения, много големи противоречия. Защо? Много приятели взимат ангажименти, които не могат да изпълнят. То не е защото имат някакво лошо желание, но като не разбират закона, произвеждат противоположни вълни, които пораждат едно общо объркване. За по-големи резултати, вие ще се разпределите по закона на свободата на групи, на кръгове. Онези от вас, които постоянстват във всяка работа, ще образуват един вътрешен кръг, после втори, трети, четвърти, пети, шести и т.н., но ще гледате всеки да попадне в такъв кръг, в който може успешно да изпълни поетия ангажимент. Всеки да влезе в този кръг, където съответства с другите, т.е. да попадне в границите на тези братя и сестри, с които си хармонира. Не предприемайте неща, които не можете да изпълните. Ще работите по дух, а не по буквата на нещата.

Като ставам сутрин, отварям радио-телеграфа си, чувствам вашето разположение, проверявам мислите ви, изпитвам какво е вашето състояние: не ми се става от леглото, глава ме боли, неразположен съм. Казвам си: защо ще се моля сега? Толкова време съм се молил! Защо да чета сега Библията? Ред такива и подобни мисли и чувства минават покрай мене. Откъде идват те? – От Стара Загора, от Нова Загора, от София – от всички краища на България. Имам написан цял каталог от такива мисли. Това вие не разбирате, но аз виждам как стои тази работа в съзнанието ви. Наистина, трудно е да се служи на Бога, трудно е, когато човек дойде до положение да решава сериозни задачи. Затова казвам, че това е една работа, за която се изискват големи усилия. После, като се подвизаваме колективно, има и друга една опасност, а именно: общите добродетели можем да възприемем лесно, но и недъзите можем да си предадем лесно. Имам много такива примери. Ще ви кажа един от тях. Във варненско някъде, мъжът на една жена се разболява. Жена му казва: „Какво си станал такъв хилав, защо не се стегнеш?“ Той ѝ казва: „Какво да правя, не мога“. Тя му се смее. Обаче, в скоро време неговото състояние се предава на

жената. Мъжът оздравява, но жена му се разболява от същата болест. Тогава той ѝ казва: „Ти защо си сега такава хилава?“ Та когато един оздравее, болестта ще дойде у другиго. Болезненото състояние у хората е като едно течение, което ходи, обикаля, постоянно циркулира между тях. То тръгва например, от София, отива в Стара Загора, после в Нова Загора и т.н., докато обиколи цяла България и после пак се връща назад. Не е лесно да изпъдиш болестта. Казва Христос: „Този род не излиза, освен с пост и молитва“. Пост и молитва – това е законът на жертвата. Човек трябва да жертва, но при това да бъде свързан с Бога, да живее в хармония с Него! Щом пожертваш всичко, това болезнено състояние веднага ще мине. Но вие не трябва да мислите, че сте свободни. Докато не се изправите напълно, все ще боледувате. Болестите са едно благословение, те са средство за урегулиране на силите в човешкия организъм. Те действат смекчително върху човешкия характер. Когато обаче дойдем до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнат. За размишление през деня: „Любов безгранична, в която Бог живее“.

Мислете за тази Любов, за да се роди нещо ново от нея. Ще размишлявате върху 5-ти стих, 2-ра глава, II послание към Коринтяните: „Ако ли ме е някой оскърбил, не е оскърбил мене, но всички ви отчасти; да не отеготя повече“.
Казва се на едно място в Писанието: „Защото, както се преумножават в нас страданията Христови, така чрез Христос
се преумножават и утешенията в нас“. Любовта е, която утешава. Щом намерим Любовта, щом намерим Бога, ние веднага се утешаваме, защото има вече Един, на Когото се уповаваме, Който ни и утешава. Защо са страданията Христови? Защото Христос иска да повдигне падналите души. Като влезе той във връзка с тези души, ние чувстваме техните страдания. Затова именно и ние страдаме. Това е от една страна, а от друга страна, Христос, като помага на падналите души, ние пък изпитваме страданията на Христос.
„Така, чрез Христос се преумножава и утешението наше.“

Неделя 4 ч. следобед, 22 август 1926 г.

1926_08_23 Раждането на свободата
съборна беседа

РАЖДАНЕТО НА СВОБОДАТА

За размишление през деня: „Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува“.

Значи, в нас трябва да се зароди желание и ние да живеем там, където Бог живее. Бог живее във вечната свобода и оттам постоянно изпраща своето благословение за повдигането на всички същества. В този смисъл Бог нищо не върши за себе си. Щом човек рече да върши нещо за себе си, той се ограничава. Следователно Бог, като работи за себе си, ограничава света, а Той сам е свободен. Когато човек иска да работи за себе си, трябва да работи за другите. Когато пък иска да се ограничи, другите трябва да работят заради него. Когато другите работят заради тебе, ти не си свободен. Вземете малкото дете, за което майката се грижи и работи. Вземе го, повие го в пелените, грижи се заради него. Тя казва: малко е това дете, нищо още не разбира. Повие го в пелените, върже му ръцете и краката – дисциплинирано е то, като войник. Един ден, когато детето стане свободно, започва да работи за майка си. То ходи, копае, носи грозде, круши от лозето – помага ѝ. Тогава майката не го увива вече с пелени, не го връзва с повой.

Сега, като отнесете същия закон по отношение към вас, ще разберете какво значи да добиете свобода. Когато искаме другите да работят заради нас, тогава ще почувстваме какво нещо е ограничението. Някой казва: „Аз станах роб на хората“. Да, щом караш хората да работят заради тебе, ти сам се ограничаваш. Когато носят на ръце едно дете, пренасят го от едно място на друго, то е ограничено, не се движи със своите крака. Онзи вол, който оре през целия ден на нивата, не се движи доброволно, господарят му е с остен подир него. Значи, волът ще не ще, движи се, не е свободен. В този случай никой не работи за него, но и той сам не работи за себе си. Да оставим тези примери настрана, но трябва да знаете, че свободата се придобива само когато работим за Господа. Когато Бог работи заради нас, ние сме в едно естествено ограничение. Когато Бог работи, ние се учим. Когато работим за Бога, ние сме свободни. Тогава Той ни слуша, а щом ни слуша, ние се чувстваме свободни. Казвате: „Ако работя за Господа, кога ще работя за себе си? Ако работя за ближните си, кога ще работя за себе си?“ – Работата за ближния и работата за Бога е един и същ закон, който се изразява в две направления. И така, свободата се придобива само тогава, когато човек работи за Бога и за своите ближни. Когато човек работи за себе си, това е предговор към свободата. То е първата стъпка към свобода.

Тя е най-тесният кръг на свободата. Когато започнете да работите за ближните си, този кръг става по-широк. Когато пък работите за Бога, вие влизате вече във великия кръг, в който се намират всички възможности, чрез които човешката душа може да се прояви. Следователно, когато говорим, че трябва да се самоотречем, ние подразбираме, че трябва да работим за Бога. Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата душа, до живота на нашия дух, ще се реализират. Това е човекът! Работите ли така, за в бъдеще вие ще дойдете до положението на един светещ ангел, и ако ви сложат на няколко билиона километра разстояние от земята, ще се виждате с телескоп, ще светите като слънце. Това е индивидуалност! А сега, като ви сложат на един километър разстояние от себе си, никаква светлина не излиза от вас. Мислите ли, че сте някакво величие? Какво можем да бъдем ние, само Господ знае. Има същества, които даже и не подозират, че вие се събирате тук на събор. Господ знае всичко, което става в света, от всичко се интересува. И като се събираме тук, това става по причина на Божията интелигентност, на Божията Мъдрост. Той ни подкрепя. Нали ще се учите? Нали искате да бъдете свободни? Как ще придобиете свободата си?

Ще ви прочета 6-та глава от Исай.
Исай е един от най-видните пророци на израилския народ, човек с просветен ум, на когото очите са били отворени. Той е живял приблизително 3000 години преди Христос. Вие, съвременните хора, които живеете вече 3000 години след Исай, нямате неговата опитност. Кой от вас е видял това, което Исай е видял? Той е видял всичко това само за назидание на тези, които ще четат след него. Не всеки, обаче, може да вижда. Сегашните ясновидци виждат само малки светли звездички, които блещукат в пространството. Някой път виждат насън, че яздят на кон, или че са в някоя лодка в морето, или че мечка ги гони, или че хвърчат, или че се крият в някоя къща, бягат от една стая в друга, или че се намират в някой храм, и като станат сутринта, казват: „Видях нещо особено!“ Това са обикновени работи. Кой не вижда такива неща насън? Под думата „сън“, ние разбираме всички ония състояния в живота, между които няма тясна връзка, които са разхвърляни. Те приличат на това, когато пътуваш през някои места, където теренът е така разхвърлян, че не знаеш откъде да минеш. Ученият човек, като минава покрай тези пластове, проучва ги и вижда какви са били те преди милиони години. Той знае кои са били причините да се разчупят тези пластове толкова много. Ученият е ясновидец. Той обикаля, изучава, прави своите заключения и после обяснява. За да станат учени съвременните хора, много време им трябва. Например, ученият геолог мисли цели 20–30 години върху някой въпрос, докато най-после, след 30 годишна усилена работа, в него се явява едно

малко прозрение. Той започва да вижда в миналото, разбира как е станала тази работа и започва да пише книги.

Та и вие, като окултни ученици, не мислете, че е лесно да станете учени хора. Не мислете, че в една, две, или три години ще научите много нещо. Не, трябва ви най-малко 30-годишен усилен труд, за да напишете една малка книжка. Може да напишете много книги, както някои са писали по 40–50, някои дори по 80 тома, но това са обикновени романисти, чиито книги се забравят лесно. В сравнение с тези хора вие може да напишете само една малка книжка, но тази книга да ви следва. Има книги, които след като отидете в другия свят, не ви следват, но има и такива, които ви следват. Те остават и след вас, и вие ще се връщате да ги четете, да ги проверявате. Като видите, че някой човек чете вашата книга, ще се спрете при него да му обяснявате. Ще му кажете: „На еди-кое си място има една грешка. Там авторът друго нещо иска да каже“. Ще започнеш да му обясняваш. Ще кажеш: „Така трябва да разбираш“. Някой път четеш Исай, не го разбираш. Той дойде и започне да ти обяснява. Ти казваш: „Дойде един дух при мене, обясни ми някои неща“. Кой е този дух? – Исай. Днес Исай не е на небето, но по цели дни ходи из християнския свят. Той постоянно обикаля от църква в църква, от вярващ на вярващ, и като се върне, гледа доколко хората са го разбрали. После започва отново. На ден той посещава около 10, 20, 100 хиляди души. Питам: ако Господ ви постави на такава работа, как ще я свършите? Вие сега мислите, че като отидете на оня свят, ангелите ще ви посрещнат с финикови вейки, ще ви облекат с бели дрехи, ще ви сложат венци на главата, ще увековечат името ви и ще кажат: „Този идва от земята, той е ученик от окултната школа в България“. Възможно е, може да ви посрещнат така, но може и да не ви посрещнат. Как ще ви посрещнат, това е тяхна работа. Може така да ви посрещнат, да ви дадат такъв великолепен прием, какъвто никога в живота си не сте сънували, но може да ви дадат и такъв прием, че да го помните за вечни времена – да ви върнат назад. И едното, и другото е възможно. Какво може да стане, не знаем. Като говоря за възможности, това не се отнася до живота на душата, а до личния живот на човека, до сегашното съществуване.
Като говорим за човека, ние подразбираме всичките му съществувания откак е излязъл от Бога. Ние подразбираме целокупния човек: това, което е бил; това, което е, и това, което ще бъде. Досега вие сте завършили само една трета от целия си живот. То е вашето минало, което е било – и хубаво, и лошо. Това, което е сега, всеки ден го живеете. То съставлява втората трета от живота ви. И най-после, това, което ще бъде, то е неизвестно за вас, то е и най-важното. То е последната трета от живота ви. Затова, ще концентрирате всичката своя деятелност към това, което трябва да бъде. Какво трябва да бъде? – Това че вие трябва да бъдете свободни като души.

И като намерите тази свобода, ще почувствате вътре в душата си, в сърцето си и в ума си такъв простор, такава широта, такъв изблик, че ще приличате на един велик извор. Няма да се стеснявате като сега, няма да се ограничавате едни други. Имаш малко любов и решаваш да се проявиш, изведнъж другарите ти казват: „Какво право имаш да обичаш еди-кого си?“ Ти още не си обикнал и веднага те ограничават. Някой целуне някого, казва, че го е целунал от обич. Не, не е вярно това. Любовта не дава само една целувка, тя дава живот. Затова онзи, който говори за любов, онзи, който люби, трябва да даде живот. Любовта е един непрекъснат акт на Божественото проявление. Целувката е само поздравление на живота. Да влезем в Бога, да живеем с Него и с Него да работим, това е Любовта. Ти не можеш да любиш, ако Бог не е с тебе. Ангелите любят, защото са с Бога. Аз като вляза между хората, лесно ще опитам всеки, който има любов в себе си. Ако аз казвам, че обичам някого, а като видя този човек, започвам да се питам, дали трябва да го обичам, дали трябва да го целуна, заслужава ли този човек това, или не, това вече не е любов. Какво ще ми разправяте вие за морала на хората? Аз зная какъв е моралът на хората, зная каква е тяхната любов. Ако човекът на Любовта те срещне и те целуне, какво може да произведе тази целувка върху тебе? Ако ти си цял покрит със скули, устата ти е крива, очите – също, сърцето ти е наранено, умът ти е изкривен, целувката на Любовта изчиства тялото ти, изправя изкривената ти уста, изкривените ти очи – също, излекува нараненото ти сърце, умът ти поставя на място. Кажете ми сега, тази целувка не е ли благословение? Като те целуне този човек, ти казваш: „Аз благославям този велик момент, в който човекът на Любовта ме срещна и ме целуна“. Само един път през живота ти ще те срещне този човек и ще остави в тебе велик идеал. Оттам нататък този човек няма да те срещне. Вие сега мислите, че Любовта се изразява в целувки. Не, тези целувки, които се дават много пъти, са обикновени. От тях нищо не остава. В небето не правят опити с целувки. В света е позволено да се целуне всеки човек само по един път. Ти ще кажеш: тогава какво трябва да правим? На земята има един милиард и половина хора, ти ще трябва да ги целунеш всички по един път. Както виждам, едва ще имаш време да ги целунеш по един път през целия си живот. Ако речеш да ги целуваш по два или по три пъти, няма да има време за всички. След като целунеш по веднъж всички хора по лицето на земята, само тогава ще имаш право да влезеш в небето. Ангелите тогава ще те посрещнат с венци, с букети и ще кажат: „Този е един от великите ученици, който като целуна хората, повдигна ги на едно стъпало по-високо“. Аз зная, че някои от вас са целували едно и също лице по стотина пъти. Някои сестри, като се срещат, постоянно се целуват, като гълъбчета: сутрин се целуват, на обяд се целуват и вечер се целуват. Някои сестри не обичат да ги целуват, казват: „Не искаме любовта ви“. Прави са тези сестри. Те казват: „Веднъж като ни целунеш, достатъчно е това. Я виж, вън

чака друга сестра, дай на нея тази целувка! Тя се нуждае от нея".
Сега, като ви говоря така, не подразбирайте физическия живот, но подразбирайте духа, вътрешния смисъл на нещата. То е важното. Като окултни ученици, така трябва да гледате на нещата. Това ще донесе свободата, която търсите, а то е великото и славното в живота. Ако разглеждате въпроса по този начин, щом дойдете в съприкосновение с всички възвишени братя и се свържете с тях, положението ви на земята ще се подобри. При мене идват много сестри и братя, едни се оплакват, че страдат от ишиас, други от зъб, трети от очи, четвърти от гръбнак – всички искат да ме срещнат, да им помогна. Ето какво трябва да направя: за всички болни ще определя само един час. Всички ще дойдат при мене наведнъж и аз ще им дам правила. Ще дигна ръката си и всичко ще се свърши. Нямам свободно време да се разправям с всеки едного поотделно. Дойде някоя сестра при мене, оплаква се, че е настинала. Аз няма да я питам къде е седяла, кой прозорец е бил отворен, дали наляво или надясно от нея, или пък какво е яла. Тя започва да ми разправя какви плодове е яла, къде е седяла и в това търси причината. Да, всяко нещо има и причина, но мене не ме интересува въпроса от това гледище, понеже работата ми е експедитивна. Тази работа вие ще я свършите. Който от вас иска, нека държи протокол, да пише как е дошла болестта, дали от простуда, дали от храната, или от какво и да е друго и да си определи диагнозата. От мое гледище, колкото братя и сестри има, ще дойдат при мене изведнъж, ще ги сложа на ситото, ще духна и ще видя колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. Всички, които оздравеят, ще останат на ситото, а болните ще паднат долу. Това ще стане за половин час. После, при второто пресяване ще видим колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. И така, като ги прекарам през 10 сита, всички ще оздравеят. Цялата тази работа ще ми отнеме цял ден, от изгряването на слънцето до залязването. Това е един от Божествените начини. Аз говоря фигуративно, от името на онзи велик Божествен закон, който работи в света. Тази фигура, преведена на обикновен език, изразява следното. Когато отиваш да молиш Бога за нещо, ще кажеш: „Господи, аз Те моля да ми помогнеш в това нещо". Кажеш ли така, ще бъде. Няма защо да говориш на Господа надълго и нашироко. С три думи ще си кажеш искането. Ще кажеш: „Господи, бъди милостив към мене! Аз ще изпълня Твоята воля". Кажеш ли така, каквото искаш, ще ти се даде. Мъдрост ли искаш, сила ли искаш, знание ли искаш – всичко ще имаш.

Изучавали ли сте живота на Исай? Знаете ли как е придобил той тази дарба? Исай не е от простосмъртните хора. Той беше една напреднала душа. Казвам: като ученици на окултната школа, вие трябва да вземете поука от характера на Исай. Когато изучавате характера му, ще разглеждате какви са неговите основни черти. Четете историята му и

вижте как е изпълнявал всичко това, което Господ му е казвал. Колко години преди Христос е живял Исай? – Това ще намерите в библейския речник. Кога е придобил Исай своето прозрение? Какво е видял той? Писанието казва: „Ела и виж!“ Когато говоря за Любовта, аз подразбирам да видиш Господа. Исай е видял Бога. Да видиш Бога, то е голямо нещо, то е нещо епохално. Видението на Исай се отнася до вашата душа. То създава у вас вътрешен стимул за издигане, да работите, да създавате в себе си здрави убеждения. Онзи, който само един път е видял Господа, в неговата душа се отваря голяма дълбочина. Този човек вече е дълбоко замислен, от неговото лице излиза светлина и той започва да твори. Идея има вече този човек! Защото Господ не стои празен. Някои от съвременните хора мислят, че като се занимава човек с Господа и мисли за Него, ще оглупее. Много от религиозните хора оглупяват, но защо? – Религиозните хора оглупяват, понеже мислят, по колко кандила и свещи да запалят, с какви дрехи да бъдат облечени, бели или черни, кога трябва да постят, сряда или петък, с коя ръка трябва да дават милостиня, т.е. религиозните хора са особени, те са хора на формите, на обредите. Но те не са видели Господа! Религиозните хора са непостоянни, те са хора на буквата. Срещнеш един религиозен човек на улицата, види те, поздрави те. Срещнеш го на другия ден, не те поглежда. Някой ден те нагости, на другия ден те нахока, казва: „Ти не си бил така добър, както те мислех, втори път не трябва да влизаш в къщата ми. Аз угощавам само хора, които вярват в Бога, а на другите – лицето не искам да видя“. Те не разсъждават правилно. Защо търсят праведни, религиозни хора? Ако е да услужите някому, търсете големите грешници, тях угощавайте. И духовните не трябва да търсят праведните хора, а да търсят големите грешници, тях да угощават, на тях да помагат. И когато ги угощават, да не им говорят за грешките, но да им проповядват една положителна наука.

Та още в този живот, колкото години има да живеем на земята, нам предстои да свършим една важна работа. Аз върша моята работа, както я разбирам, искам и вие да вършите вашата работа. Да вършите вашата работа, значи да служите на Бога. Тогава само ще бъдете свободни. Тази е важната работа. Да бъдете свободни, зависи от това, дали служите на Бога. Когато човек служи и на другите, той е пак свободен. Разбира се, в придобиването на тази свобода има методи, начини, които се употребяват. Придобиването на свободата не е моментален процес, а е едно бавно, постепенно освобождаване. Бог е, който освобождава, но човек трябва дълго време да работи, за да придобие свободата. Като я придобие, трябва дълго време да работи за своето самоусъвършенстване, за да запази тази свобода. И ангелите, които паднаха, имаха свобода, но не знаеха как да я запазят. Като слязоха в материалния свят, те я изгубиха.

Вземете първата буква на думата свобода – буквата „С“, показва един процес. Под думата „свобода“ се разбира излизане от едно състояние на ограничение, т.е. преминаване от една по-гъста материя в по-рядка. Буквата „В“ означава процес подобен на този, който става с житното зърно. За да бъде зърното свободно, трябва да разпукне своята черупка. Буквата „О“ показва условията, при които житното зърно расте. Буквата „Б“ не означава нищо друго, освен процес на раздвояване, който става с житното зърно. То излиза от почвата, покълва. Тази буква определя посоката, към която се движи житното зърно след поникването си. Буквата „Д“ представлява силите, които действат в триъгълника. Тя показва още и ролята на светлината. Човек, който няма правилни възгледи за свободата, не може да бъде свободен. Всеки от вас не трябва да има само вътрешен импулс към свободата, но трябва да има и правилни схващания за нея – да разбира какво нещо е свободата. Няма същество в света, което не желае и не търси свободата. Направете следния опит. Накладете един голям огън и сложете близо до него един червей. Червеят започва да бяга. Той търси свобода. Значи и в него има съзнание за свобода.

Следователно, ние сме поставени в този си живот в известен кръг на неблагоприятни условия, като този червей, и се превиваме. Аз мога да помогна на този червей, като го повдигна с една сламка и го поставя далеч от огъня. Когато ние изпаднем в такива неблагоприятни условия на живота, търсим онези по-напреднали братя, които са завършили своето развитие, защото те могат да ни помогнат. Как? Като ни видят около този пламък, взимат една малка магическа пръчица, която всякога носят в джоба си, и с нея ни изнасят навън. Оставят ни на земята, далеч от огъня и казват: „Ще вървите в права посока, където няма такъв огън!“
Та всеки от вас трябва да има висок идеал. Свободата не може да се придобие без такъв идеал. Щом имате идеал, ще искате да бъдете свободен. Ще ви приведа едно голямо противоречие от живота, за да видите какво върши идеалът. Имате син или дъщеря, за които казвате: „Моите ангелчета!“ Дъщерята е много красива и синът е красив. Каквото каже майката, момиченцето изпълнява. Майката казва: „Маре, направи това!“ Маричка тича, на часа изпълнява всичко, каквото майка ѝ каже. И Спасчо слуша майка си. Бащата и майката се хвалят, казват: „Като нашите деца няма други! Те са просто ангелчета!“ Растат тези деца, станат 15–16-годишни, не слушат вече. Маричка започва да мисли за други неща. Като ходила из града, тя открила един идеал и той завладял ума ѝ – за него мисли вече. Майката казва: „Маричке, направи това нещо!“ – „Не, няма да го направя!“ Седи тази Маричка пред огледалото, прави си тоалета. „Иди за вода, Маричке!“ – „Не, заета съм, не искам! Открих си един идеал, искам да видя, дали ще ми хареса.“ Един ден, взела голяма книга в ръка, седнала някъде, чете. Идеалът ѝ идва при нея, пита я: „Какво четеш?“ – „Чета една

свещена книга." „Ще ми разправиш ли нещо от нея?" Тя му отговаря много нежно, със страхопочитание: „Не мога, не зная." Докато тя счита този човек за свой идеал, нежно, любезно му отговаря, но един ден, като разбере, че той не бил нейният идеал, тя му отговаря троснато, сърдито: „Какво четеш?" – пита я той. – „Не е твоя работа!"

Сега, понеже мислите, че сте минали тази опитност, преведете този контраст. Не, не само че не сте я минали, но едва сте я започнали. Няма да се простирам в обяснения, но казвам: аз изнасям този факт от вашия живот като един важен психологически момент. Твоята дъщеря с това подчертава, че иска свобода. Тя казва: „Мамо, аз ти благодаря за всички грижи, за всички добри условия, които досега ми даде, но аз търся вече своята свобода. В мен заработи друг закон! В мен заговори друго нещо, аз трябва да слушам себе си". Но този, който е дошъл отвън и ѝ говори, не е същият, който ѝ говори отвътре. Тук е заблуждението. Друг ѝ говори отвътре, а не този, който тя вижда отвън. Външният ѝ идеал носи едно писъмце и казва: „Това писмо е от Баща ти, ще го прочетеш да видиш какво ти пише". Тя взима писмото, усмихва се. Ето къде е лъжата. Великият Баща и великата Майка са горе. Там работят те, а говорят вътре в нея, но тя не може да разграничи вътрешния от външния глас и се заблуждава. Тя мисли, че той, като носи писмо от Бащата и Майката, вече ѝ е близък роднина. Завежда го в дома си, обаче, в скоро време се оказва, че той не ѝ е близък роднина, няма ни помен от роднинство ѝ той не я обича. Всяко същество, което ви обича, е ваш близък роднина. То е от вашите близки, то ви е брат, сестра, приятел. Такъв е законът. Не може ли да ви обича, не му се сърдете! Ние не можем да проявим в света това, което не съществува в нас. Та казвам: вашите деца не ви слушат, защото проявяват стремеж към свобода. Това става и с вас. Някой път вие променяте вашите възгледи, по причина на тези вътрешни промени, които стават във вас. Вие не можете да гледате при всички случаи еднакво на живота, затова именно трябва да се пазите, да не променяте своя идеал. Няма нищо по-страшно и по-разрушително от това, човек да мине своя идеал. Знаете ли какво е положението на човек без идеал? Знаете ли на какво прилича това? За да разберете това нещо, на вас, сестрите, ще приведа следният пример. Представете си, че сте взели под наем една хубава квартира и цял месец я нареждате: постилате килими, закачвате пердета, чистите столове и тъкмо сте се наредили, идва вашият възлюбен и казва: „Ще се местим от тази къща!" Неприятно ви става, но няма какво да се прави, започвате да събирате всичко отново. Отивате в друга къща. Пак нареждате цял месец. Едва се нареждате, радостни сте, но един ден идва вашият възлюбен и ви казва: „И тук не ми харесва, ще се местим в друга квартира!" Така продължавате цяла година, ходите от къща на къща. Представете си сега какво ще бъде вашето положение! Такова е

положението на всеки човек, който мени своя идеал. Хубаво е, като намериш една къща, да живееш в нея най-малко 10 години. Това разбирам донякъде уреден живот. Онази сила, около която трябва да се групират всички останали сили, не трябва да се мени. Всички вие искате да се проявите, да се реализират вашите мисли и желания. Само този е правилният път, по който донякъде можете да осъществите това, което сега желаете.

Сега ще ви запитам: как ще приложите вие свободата? Понеже днес говорих за свободата и всички я желаете, трябва да приложим тази свобода! Всички имате тази възможност. Какво трябва да направите тази година, за да добиете свободата? Какво трябва да прави свободният човек?

Аз желая днес да направите следното нещо: да се разделите на малки групи, по 10, 20, 30 души, да разисквате върху свободата, да видим, колко неща искате да придобиете. Разисквайте върху закона на свободата, да намерите начин, по който тя може да се придобие. Вижте кой какви методи, какви мероприятия може да даде за приложение на свободата. Например, някои казват: „Да вземем да обработваме някоя нива, да се заемем с издаването на някой вестник, или някоя брошура и т.н.“ Някои сестри пък казват: „Да отворим един дом за сирачета, или някоя забавачница за деца, или някое ателие за шиене дрехи за бедните, или някоя братска гостилница“. Има още ред такива мероприятия за придобиване на свободата. Казвам: разпределете се на групи и разисквайте върху свободата, да видим до какви практически резултати може да достигнете. Имате на разположение цял ден – до вечерта. Ако не можете някъде да се разберете, стигнете до някое спречкване, спрете, помолете се и после пак разисквайте. Пак се спречкайте, помолете се, докато стигнете най-после до някакво разрешение. В случай, че се движите много бързо и се разгорещите, спрете се, налейте малко масло!

Ще дам едно малко упражнение на най-усърдните ученици. Казвам ви, обаче, да не започвате, ако не се наемете да го свършите. Всеки, който започва едно упражнение, колкото малко и да е то, ако не е в състояние да го свърши, да не започва. Започне ли, трябва да го свърши. Това упражнение се състои в следното: който от вас иска, нека посади в саксия 2–3 стръка домати и да ги полива, да види колко плод може да дадат. Ако се родят повече домати, може да направи една чорба за себе си, или пък, ако иска може да ги консервира, или може да повика някой свой приятел и да ги даде на него, или най-после, може да занесе тези домати на някоя бедна вдовица и да ѝ каже: това е от моята градина, дар от Бога. Някой от вас пък може да посади в саксия 2–3 стръка бамя и нея да отглежда. Друг може да посади една зелка. Изобщо, може да си посадите, каквото

пожелаете и към каквото имате разположение: син патладжан, картофи, пипер, чеснов лук и др. Направете си вие сами избора. С получения плод може да постъпите по един от горните случаи: или сами да си го изядете, или на други да го дадете. Този е опитът, който искам да направите през тази година. Които искат, могат да посадят 2–3 глави зимен чесън, от едрия, и като порасне, да го пазят за лек: за дезинфекция на устата, или за друга някоя болест. Чесновият лук има лечебни свойства.

И така, вие сами ще си направите избора – кой каквото иска. Ще се ръководите от онзи вътрешен закон, който работи у всички. Каквото си изберете, по този закон ще се ръководите. Чесънът ще упражни едно влияние, доматите – друго, бамите – трето и т.н. Този опит няма да ви отнеме много време. Той ще представлява едно развлечение за вас. Като станете сутрин, ще погледнете как расте, как се развива това, което сте посадили. Ще изучавате как расте зелето, как растат доматите и по този начин ще разрешите по една малка задача в живота си. Преди да сте достигнали някакви резултати, няма да разправяте никому нищо. След като посадите семето или стръковете, всеки от вас ще следи, ще си отбелязва, лесно ли растат, срещат ли съпротивленията и т.н. Ако срещат съпротивления, ще си отбелязвате на една книжка, след колко дни се е премахнало съпротивлението. Ако сте посадили семе, ще си отбележите кога е поникнало, кога е цъфнало, кога е завързало и кога е узряло. Сега, започнете разискванията си. До обяд имате един час и половина на разположение. Обменяйте мисли за свободата!

Понеделник, 9 ч. сутрин, 23 август 1926 г

1926_08_24 Да не бъдете съдени
съборна беседа

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ (Матей 7:1)

Размишление

Преди да прочета стиха, върху който ще ви говоря, ще направя няколко встъпителни бележки. Днес е вторник, а вторник е ден за воюване. Изкуство е да знае човек как да воюва. Понеже вие още не сте силно въоръжени, допуснете поне друг да воюва заради вас. Най-добрият воин, това е Божият Дух, Светият Дух, Който носи всички блага. Приемете Той да воюва заради вас. Хората воюват всякога за свобода. И Божественият Дух, Който идва да работи в света, воюва за свободата на хората, а не за себе си. Затова вие бъдете тил в тази борба.

Сега, бъдете свободни! В това, което ще ви кажа, все ще има няколко изречения, които ще се отнасят лично до вас. Всеки да схване това, което е за него. В беседите ми няма да се спирате върху отрицателната страна, а върху положителната страна, върху това, което гради, което създава, което дава сила, мощ и укрепва вярата. Ако въпросът е за отрицателната страна, това нещо го има в света, има го и във вас. Вие сте преситени от тези неща. Бъдете вътрешно свободни, като новородени деца, на които умовете не са заплетени с физически възгледи, с изопачени понятия за живота. Бъдете като малките деца, които отиват на училище да се учат. И действително, днешният ден носи своята красота в себе си.

Та сега ще отворите умовете и сърцата си, ще ги поразширите малко повече, за да влезе колкото може повече светлина. Разширете ги така, както някой облачен ден отваряте широко прозорците, вдигате пердетата, за да влезе повече светлина. Аз казвам: хвърлете пердетата, за да влезе колкото може повече светлина!

Ще ви прочета 7 глава от Евангелието на Матей: „Не съдете, да не бъдете съдени! Защото, с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери“ – стихове 1 и 2.

„Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който проси, приема; който търси, намира, и който хлопа, ще му се отвори“ – стихове 7 и 8. Това са положения. Търсят, хлопат само положителните хора в обикновен смисъл на думата. Всеки, който е

роден, той е възкръснал. Някои хора от църквата мислят, че само този е възкръснал, който е излязъл от гроба. Не, това е физическата страна на възкресението. Казано е за Христос, че Той е възкръснал от гроба.
„И така, ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добрини на тези, които искат от Него“ – стих 11. Имайте предвид, че тази беседа не се отнася до вас. Христос е говорил на едно събрание, на което е имало фарисеи и садукеи, които искали да спорят. Той им казва: „Ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на вашите деца, колко повече Отец ваш небесен!“ Сега вие ще кажете, че всеки, който не изпълнява волята Божия, е лукав. Но и лукавият знае как да послужи на себе си.

„И тогава ще им обявя: Аз никога не съм ви знаел; махнете се от мене вие, които създавате беззаконие!“ – стих 23. И сега, онези, които не разбират закона, ще ви кажат, че един лекар, който вади зъб от устата на един човек и го присажда в устата на друг, не прави чудеса. Как, не прави ли чудеса? – Прави чудеса. Онзи лекар, който поправя носа на един човек, като изважда парче кожа от гърба на друг някой, не прави ли чудо? – И той прави чудо, но парички взима за това чудо. За тази операция той ще получи около 20–30,000 лева. И след това лекарят ще каже: „Господи, аз поправих носа на този човек“. Господ ще каже: „Я изпъдете този навън, защото той, като направи носа на един, развали гърба на друг“. При такива добрини, при които се прави добро на един, а зло на друг, Господ казва: „Изпъдете този човек навън“. Това, обаче, не се отнася до онези, които работят безкористно.

„Защото ги учеше, както един, където има власт, а не както книжовниците“ – стих 29. Тук думата „власт“ не означава, че трябва да владее един човек, но се подразбира човек, който има знания и хвърля светлина на другите, за да разберат нещата по нов начин. Защото ние на кого се чудим? – На силния човек, на човека, който може да вдигне нещо тежко. На такъв човек всички се учудваме и казваме: „Голямо е това чудо!“

Сега ще пристъпим към един прост основен факт в живота. Той е следният. Представете си, че един земеделец загражда едно място около един декар пространство. В това място се намира целина, разни тревички, разни шубраци, дръвчета, глогове и т.н. Питам: каква ще бъде съдбата на това заградено място? Какво ще стане с него? Мислите ли, че тази трева, тези тръни, тези глогове ще се развият в това заградено място? Какво прави този земеделец? Той впряга плуга си и разорава цялата земя. После взима брадвата, търнокопа и изхвърля навън всички шубраци, глогове и тревички. След това, той взима онези железни търмъци, метне тревата върху тях и хайде навън. Тази трева, като остане навън, изсъхва. Цялата

земя вече се превръща на чернило. Често някои от вас казват: „Почерни ми животът!“ Какво означава почерняването? Ако почернееш, това показва, че си заграден вече, ралото е минало по тебе и настъпва вторият процес – засаждането. Значи почерняване става във физическия живот, по отношение на онези блага, които сме имали. Когато поставиш човека в нови условия, той всякога почернява. Сложете една гражданка на нивата, която никога през живота си не е хващала мотика, чиито ръце са меки, нежни, и вижте най-малко след 1–2 часа копане, какво ще стане с ръцете ѝ. – Тя ще има най-малко десетина пришки. Това не е само с ръцете ѝ, но цяла се чувства уморена. Вечерта, преди да си легне, ще маже ръцете си, ще ги превързва. Има ли нещо лошо в това? – Няма. Тази гражданка не може да работи цял час на нивата. Тя трябваше да вземе мотиката и да покопае само 5–10 минути, и като се върне у дома си, пак ще каже: „Много време работих!“ Ако пък работи цял час, ще легне на гърба си и цял ден ще лежи. Аз говоря за префинените гражданки. Вземете пък една селянка, която през целия си живот е работила на нивата. Дайте и мотика в ръката и цял ден да работи, нищо няма да ѝ стане, никаква пришка няма да ѝ се яви.
Второто положение, при което ще се намери този земеделец, е следното: той е приготвил, разорал земята, изхвърлил навън цялата трева, всички глогове и шубраци, всички непотребни камъчета и превърнал цялата земя в хубав чернозем. Сега вече камъчетата в тази градина започват да се оплакват. Той дойде, започва да очертава лехите, посажда цветя, плодни дръвчета наоколо и най-после изгражда един нов извор. И няма да се мине 1–2 месеца, ще видите, че в тази градина вече има големи преобразования. Цялата градина добива друг вид. Да, но сега тези малки камъчета започват да се оплакват. Защо? – Този градинар събира всички тези малки камъчета на купове и ги изхвърля навън. Тези камъчета са се индивидуализирали и му казват: „Моля ти се, не ни изхвърляй навън! При тези условия ние ще станем на пръст, ще бъдем полезни“. Той им казва: „Не, аз нямам нужда от такива камъчета, за градината ми трябва само разработена черна пръст – никакви бодили, никакъв тросък – всичко това навън!“ Малките камъчета започват да протестират и казват: „Ние нямаме ли право на гражданство?“ – „Имате, но не тук в градината.“ Той ги слага на шосето да минават колите по тях. Тогава, като минава колата по тях, те се хвалят, казват: „Виждате ли, ние, юнаците, държим колата, тези вътре нищо не струват“. И наистина, колата, като минава по мека пръст, дрънка ли? – Не дрънка. Значи камъчетата дрънкат, а не колата. Камъчетата продължават по-нататък: „Така, трябва да знаете, че ние сме важните тук“.

Оттук ще направите следното заключение: има хора, които много дрънкат; има хора, които не дрънкат. И едните са на мястото си, и другите са на мястото си. По едните коли минават, а по другите цветя и плодни дървета

растат. Тази е разликата. Следователно, ако искаме по-скоро да извървим един прав път, ще минем по камъчетата, защото по някой път опасно е да минаваме през меки места, т.е. през меки хора. Каруцата затъва през меките места и нищо не става. Ето защо, искаш ли по-скоро да минеш, през камъчетата ще минеш, но искаш ли хубаво грозде да ядеш, искаш ли хубаво жито да се роди, искаш ли хубави плодове да ядеш, при този чернозем ще отидеш – при меката пръст. И едните и другите са за похвала. Лошото е, когато хората не са на мястото си.
Аз считам, че всички, които ме слушате, сте от категорията на меките хора. Като ви говоря за тези камъчета, които стоят отвън и по които коли минават, трябва да ме разберете добре. Господ знае защо ги е поставил вън и вие няма да им се сърдите. През тях ще мине Божествената кола. А това, че много шум се вдига, се дължи на факта, че колата минава по твърди места. Това трябва да подразбирате от стиха: „Не съдете, да не бъдете съдени". Това значи: „Не правете своите заключения преждевременно!" Някои правят своите заключения много прибързано, съдят се сами и казват: „От мене нищо няма да стане, майка ми е такава, баща ми е такъв, от мене човек няма да излезе!" – Не съди прибързано, не говори глупави работи! Господ не те е пратил на земята да съдиш, да се произнасяш дали ще станеш човек или не. Като те е пратил на земята, Той е определил какво ще станеш, а ти трябва само да учиш. Ако си чернозем, трябва да знаеш, че при тебе ще дойде водата, житото, всички плодни дървета, всички хубави цветя и ти ще се разговаряш с тях. Всеки ден те ще ти донасят своите писма и ти ще бъдеш щастлив. Като работиш за тях, те ще ти оставят своите блага. Листата им ще бъдат твоята заплата – те са думите на живата природа. Когато листата окапят и започват да гният, те представляват за чернозема една хубава печатна книга.

Сега вие казвате: „Есен идва, листата окапват, изгниват". Да, но техният първоначален вид ще се върне. Сега те ще се скрият в земята, но отново ще се явят. Това изгубване ли е? – Не, наслояване става. Това, което хората наричат наслояване, то е печатане на една велика книга. Хората не разбират тази жива книга на природата. „Нищо в света не се губи!" Това, което е изгубено временно, то е напечатано вече в нашето съзнание. След него идва ново нещо. Природата казва: „Чети сега новото писмо!" Ако вие сте получили 100 писма от баща си и след това получите едно ново, кое от тях ще прочетете най-напред: новото писмо ли, или ще извадите старите писма и тях ще започнете да четете едно по едно? Ще оставите ли новото писмо настрана? Не, ще прочетете последното, най-новото писмо от баща си. От всичките ви писма то е най-важно. Някои разказват, какво са говорили пророците преди хиляди години. Много хубави неща са говорили, но това са първите писма на нашия Баща. Това, което Христос е говорил преди 2000 години, това са вторите писма на нашия Баща. Това

пък, което Христос сега говори, са сегашните, последните писма на нашия Баща. Не си правете илюзии! Не е важна само книгата, в която е написано писмото, но важното е духът, съдържанието, вътрешният смисъл на писмото. Това е, което може да остане у вас, това е, което може да разбирате. Не е важно само това, което ви се говори отвън, но важен е дълбокият смисъл, който е вложен в говоренето. За мене и външното е важно, но за вас, в дадения случай, външното е важно дотолкова, доколкото вие можете да разбирате светлината, която Божественият Дух хвърля във вашите умове и във вашите сърца, за да произведе във вас един вътрешен преврат, да създаде една вътрешна мощ, да ви даде едно ново направление – към Бога. Разбирате ли така нещата, вие вече се трансформирате, вие се преобразявате.

Казва Писанието: „С каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери“. Когато човек се съди, две положения го заставят да прави това. Например, когато той казва: „Аз не съм даровит човек, от мене човек няма да стане“, той не вярва в това, но по този начин той иска да провери, какво ще му кажат другите хора, да разбере какво мислят за него. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери.“ Като говориш обидно за себе си, ще познаеш кой те обича и кой не те обича. Онзи, който те обича, ще каже: „Не, братко, не е така, ти не си неспособен човек“. А онзи, който не те обича, ще каже: „Така е, глупав, прост човек си, аз се радвам, че признаваш своята простота“. Това подразбирам „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери“. Онези пък, които не те обичат, ще ти възмерят със същата мярка, с каквато ти мериш. Второто положение е, когато говориш добре за себе си. Казваш: „Аз съм добър човек“. Онези, които те обичат, ще кажат: „Право говориш, ние знаем отдавна, че ти си добър човек и се радваме, че казваш истината“. И те ще ти възмерят със същата мярка. Дали говорите за себе си, или за другите, всякога говорете добро. Не изнасяйте лошата страна на човека! По-добре е да кажете доброто, отколкото лошото. Всеки човек има и добра и лоша страна. Изнеси неговата добра страна! Ще ви приведа сега друг един пример. В Америка един богат чифликчия купува едно голямо пространство земя, което било покрито отгоре само с камъни. Той дълги години го изучавал, за да види по какъв начин ще може да го обработи. Най-после открил, че нещо около 20 сантиметра под тези камъни се криел богат чернозем. Той изкопал няколко дупки, извадил всичките тези камъни, от които направил един хубав чифлик, а черноземът разработил. Следователно по същия начин във всеки човек има нещо хубаво, което е дълбоко заровено в него. Затова именно изнасям Христовите думи: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Когато говорим за себе си, ще говорим така, както Бог ни е създал. Ще кажем: „Зная положително, че Бог е вложил в моя ум много хубави работи. Зная положително, че Бог е вложил в моето

сърце много хубави работи. Зная положително, че Бог е вложил в моята душа и в моя дух велики работи. И сега, моето силно желание е да разработя всичко това, което Бог е вложил в мене, и да бъда верен на всички блага, които ми е дал“. Като говорим така на себе си, ще можем да говорим същото и на своите братя. Та когато някой път се казва, че трябва да бъдем заети със себе си, какво се подразбира? – Че трябва да изследваме онези неизследвани блага, онези неизчерпаеми богатства, които Бог е вложил в нас. И когато говорим за своите ближни, за своите братя и сестри, ще говорим за онези блага и способности, които Бог е вложил в техните умове и сърца. Това е красивото в света! Да бъдем запознати с човешката душа, да бъдем запознати с човешкия ум, да бъдем запознати с едно човешко сърце, това са най-красивите положения, които можем да придобием в живота си. това са най-хубавите екскурзии, които можем да направим навсякъде по света. Какво ни интересува месечината, ако не можем да намерим на нея едно разумно същество, едно разумно сърце, един разумен ум? Какво ни интересува едно грамадно светло тяло, което пламти като пещ и свети като слънце, ако няма на него нито едно разумно същество? Какво красиво има в слънцето, ако отидем там и не срещнем нито едно от неговите разумни същества, нито разберем тяхната култура, нито възприемем нещо от тяхната доброта, от техните знания и мъдрост? Но видим ли тези разумни същества на слънцето, разберем ли тяхната култура, придобием ли нещо от техните знания и мъдрост, това е най-хубавото нещо, защото като се върнем на земята, ще има какво да разправяме.

Следователно срещата ни с един човек, или с едно най-малко същество, каквото и да е то, всякога трябва да носи знание и мъдрост. Вземете например, каква наука има в нашите съвременни учени? Каква култура има в тях? У един учен човек, у един бактериолог, за пример, има наука, има ученост, знания, но благодарение на тези микроби, които той изучава. Някой учен биолог или ботаник става виден, знатен в света, благодарение на тези животни и растения, които изучава. В тези растения, в тези животни има нещо хубаво. И в тях има съзнание. Този учен ги е обобщил, изучил и с това е станал виден. Но извадете тези растения и животни от неговия ум и той ще стане обикновен човек. Извадете от ума на един виден ботаник всички латински имена на растения, извадете от ума му всички познания за тях, че еди-кое си растение има еди-какви си свойства, еди-какви си лечебни качества, ще видите, какво ще стане с този учен човек. Едно нещо знайте, че с колкото повече учени и добри хора сте запознати, толкова по-учени ще бъдете. Като срещнеш един човек, не го изучавай повърхностно и не бързай да кажеш, че той е говедо, но проучи неговите отличителни черти. Като ги проучиш, той ще ти проговори. Божественият Дух живее във всяка форма, която Бог е създал. Проучиш ли тази форма,

тя ще повдигне твоето съзнание.

Та казвам: познанството, което имате помежду си, ще ви повдигне. Казвате: „Аз имам един приятел, когото много обичам“. Питам ви: кое е онова, което обичате в приятеля си? Ако някой ми каже, че много обича крушата, питам: кое е онова, което обичате в крушата? Той ще ми каже: „Обичам крушата, защото ражда много хубави плодове, подобен плод на крушата няма“. Да, това, че имаш една доброкачествена круша, е важно, но кое е отличителното и качество от другите плодове? Ами кое е основното качество на диаманта? Какво ще ми отговорите? – Че е най-твърдият минерал. Тогава питам ви: коя е основната черта на ума? – Светлината. Коя е основната черта на сърцето? – Топлината. Коя е основната черта на душата? – Основното свойство на душата е Любовта. Само душата скърби, само душата тъжи, само душата обича. И Христос казва: „Скръбна е душата ми до смърт“. Човек, който скърби, той обича. Защото Любовта на земята се познава с голямата скръб. Колкото повече скърби човек, толкова любовта му е по-силна. Ако човек се отчайва, той няма любов. Отчаянието е песен на особена гама. И скръбта е песен на особена гама. Когато вие скърбите, не считайте това нещо като противоречие. Скръбта е признак на развиващата се любов, а радостта е признак на проявената любов. Казвам: Божията Любов е венец на Неговото съвършенство и на Неговата пълнота. Онова, което Любовта е създала, то е израз на Божията пълнота. И тази пълнота ще ни радва не само сега, но и за всички времена.

И така, стремете се да се опознавате едни други, за да бъдете учени хора. Иначе ще останете много прости. Например, когато ви говоря, някои от вас са ми казвали: „Учителю, преди да беше казал една от мислите ти, аз я почувствах“. Да, след като кажа нещо, тогава казвате, че сте мислили точно като мене. Не, не говорите истината, не е вярно това. Това са неща неопределени. Ако е така, хайде още сега ми кажете каква мисъл има в този момент в ума ми. Онези от вас, които имат ясновидство, нека кажат точно, каква мисъл беше дошла в ума ми, но се спря на езика. Когато Йоан беше в Патмос и се пренесе на небето, видя чудно видение и взе перо да пише, но Духът му каза: „Спри тази работа, не пиши, не казвай това, което си видял!“ И наистина, не се знае, какво е видял Йоан. Ще ви представя тази истина в друг образ, в друга светлина, за да разберете защо Йоан не е трябвало да описва това видение. Представете си една майка, която приготовлява пелени за своето детенце, което още не се е родило. Тя няма търпение да дочака времето, когато ще се роди детенцето ѝ, за да види дали тези пелени ще му прилича. Купува от пазара една кукла и я повива в пелените. Какво означава това? Всъщност тя увила ли е своето дете в тези пелени? – Не. Тогава, докато майката още не е родила детенцето си, нека

държи тези пелени сгънати, да не повива куклите в тях. Да изкажеш Божествени, свещени мисли на хора, които не ги разбират, значи да увиваш мъртвите кукли в пелени. Някой казва: „Отвън хора чакат да им се каже нещо. Кажете им нещо!“ Казвам: оставете тези работи, не е време сега да се дават светите работи на тези, които не ги разбират. Тези хора там са мъртви кукли. Това дете го няма още. Този, който ще дойде при тебе, или този, когото трябва да родиш и да увиеш в тези пелени, ще носи една основна черта в себе си. Каква ще бъде тази черта? – В този човек ще говори Божественото. Той ще бъде като ученик, който казва на Учителя си: „Учителю, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще изпълня“. И наистина, каквото му кажеш, изпълнява. Този е човекът, на когото ще говориш Истината. Този е човекът, на когото ще говориш за великото, за Божественото в света . Но кога? – Само след като го опиташ. По същия закон ще опитвате и себе си. Тези ще бъде правило, по което ще се водите.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Ще мислите, че Бог е вложил хубави, красиви неща във всеки един от вас. И когато Господ ви говори нещо, Той иска да ви опита. Какво трябва да Му кажете? Ако аз съм на вашето място, ще Му кажа: Господи, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще изпълня. След това ще дойде второто положение във вас и ще кажете: „Ами ако не мога да изпълня?“ Ако вие предприемете известна работа за Бога и не можете да я извършите, този, който идва след вас, ще ви помогне. Ако и той не може, тогава ще ви помогне вторият, който идва след него. Ако и той не може, ще дойде трети, четвърти, докато най-после дойде най-силния, той ще я свърши. Последният ще помогне на всички ви. Онзи, който е предприел една работа за Бога и не може да я извърши, или пък с грешки я върши, нека не се бои. В края на краищата, все ще има една придобивка, все ще има благословението на Бога, но да не се връща назад. Стига да е направил една крачка напред, да не се плаши. Върне ли се назад, обаче, той е изгубил всичко. Не може ли да свърши работата си, нека чака, ще дойде друг някой да му помогне. „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Така е според Писанието. Ние не съдим добре за себе си, не съдим добре и за другите, защото не знаем какви са Божиите планове, не знаем какво Бог мисли да направи за нас. Мрачно се показва бъдещето на човечеството пред нашите очи. Но тази бъднина, от гледището на Бога, така, както Той я ръководи, е велика. Сега, коя мисъл остана у вас най-ясна? Разбрахте ли ме добре? Ако ме разберете добре, онези, които са музиканти, ще станат 10 пъти по-добри, по-способни музиканти. Ако ме разберете добре, онези, които са художници, ще станат 10 пъти по-добри художници. Ако ме разберете добре, онези, които говорят, ще станат 10 пъти по-добри говорители. Ако ме разберете добре, онези, които пишат, ще станат 10 пъти по-добри писатели. Ако ме разберете добре, онези, които шият, които месят хляб, които орат земята, ще станат 10 пъти по-добри,

отколкото по-рано. Та във всички направления, каквото изкуство имате в света, ако ме разберете, ще станете най-малко 10 пъти по-добри, ще направите всичко по-хубаво, отколкото по-рано, и ще бъдете благодарни. Целта ни е да бъдем доволни от сегашния живот, който Бог ни е дал. Целта ни е да бъдем готови за новия живот, който е започнал. И трябва да го използваме. Ядката, основната мисъл в притчата, която казал Христос, се състои в това, че онзи, който разбере Неговите думи, аз го уподобявам на човек, който е поставил целия си живот на камък. Подразбирам, че той е съградил къщата си върху камък. Под „камък“ разбирам Божественото, разумното в човека. Онзи пък, който не е разбрал Неговите думи, поставя живота си на пясък. Пясъкът, това е лъжливото в живота. Ние, съвременните хора, се уповаваме на неща, които нямат никакво основание в живота.

Днес е вторник. Ще ви оставя целият ден да разисквате върху практическите методи, които може да приложите в своя живот през цялата година. Цялото свободно време, преди обяд и след обяд, и сестри, и братя, разисквайте върху най-важните методи, начини за работа в сегашния живот, във всичките области, с които имате съприкосновение.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Вторник, 10 ч. сутрин, 24 август 1926 г.

1926_08_25 Имената са ви записани
съборна беседа

ИМЕНАТА СА ВИ ЗАПИСАНИ

„На това недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса.“ (Лука 10:20)

Великото в живота на всеки духовен човек, това е разумното разбиране на Словото Божие. Под „Слово Божие“ подразбирам всичко онова, което ни се открива и във видимия и в невидимия свят: това, което се открива на сърцето ни, на ума ни, на душата ни, на духа ни. При сегашното състояние на човешкото развитие, тези четири съзнания са присъщи на великата човешка душа. Велика човешка душа наричам тази, която държи всичко в света. Тогава, от какво се пораждат различията в човешкото развитие? Причината за това е, че тези четири съзнания не са съединени в едно. Колкото повече се обединяват тези съзнания от човешкия дух, толкова повече човек расте и се развива. Христос е обърнал вниманието на своите ученици към Божествената наука, която трябва добре да се разбира. Защото много вещи или предмети, много живи тела, много наши приятели, даже и ангелите, ако не знаем как да ги съпоставим в своя живот, ние можем да се спънем от идеите, на които те ни навеждат. Забележете например, съвременните хора не знаят, как да поставят в душата си идеята за Бога. Какви не спорове, ежби, гонения се явяват между хората за тази идея. Днес всички хора спорят, има ли Бог, или не. Това показва, че те, колкото и да говорят за Бога, още са далеч от самата същина.
Христос казва: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват“. Питам ви: когато една майка зачене едно дете, детето ли се подчинява на майката, или майката на детето? Кога детето се подчинява повече на майка си, когато е в утробата ѝ, или когато е извън нея? И кога майката трябва да се радва повече, когато детето е в утробата ѝ, или когато се роди? Вие трябва да размишлявате върху тези положения. Те са същите отношения, за които Христос казва: „Не се радвайте, че ви се подчиняват духовете, но се радвайте, че имената ви са записани на небето“. Който разбира, какво нещо е да бъде името му записано на небето, между всички негови приятели, между всички висши същества, които са завършили своето развитие и които могат да влизат в положението му и да внесат лъчи от радост и блаженство в живота му, той може да се радва за това. Сега ще ви отговоря на въпроса, кога майката трябва да се радва повече. – Тя трябва да се радва повече, когато детето се роди, а не когато е заченато. Защо да не се радва повече, когато е заченала? Защото при зачеването, докато детето се роди, има много изненади, много нещастни случаи. Ето защо, всяка майка

се радва повече, когато детето се роди. Щом се роди, слага му име, а когато детето има име, майката се радва повече, отколкото когато няма име.

Този закон е верен и по отношение на вашия живот. Вие не се радвайте на малките придобивки, които имате в света. Например, често вие се радвате на ръкоплясканията, на букетите, които сте получили, когато сте декламирали някое стихотворение. Вие взимате букета, обикаляте с него между хората, радвате му се. Да, но утре тези цветя повяхват, ръкоплясканията престават и от вашата декламация, от вашето свирене нищо не остава. Казвам: тази придобивка е временна, от нея нищо не остава. Питам: какво ще ви ползват тези ръкопляскания, тези букети в живота ви, когато отидете на нивата, или когато решавате някоя велика задача, която ви е дал Учителя, или когато сте на молитва, или когато искате да помогнете на някой беден? Често вие говорите за обществено мнение, радвате се, когато е на ваша страна. Но аз ще ви кажа Истината. Най-напред имайте предвид мнението на Бога за вас, мнението на светиите и мнението на всички добри хора на земята. Дръжте постоянно в ума си тази велика идея. Това мнение е важно за вас. И тези хора ви знаят. Всеки от вас, който е обърнал лицето си към Бога, Той вече го знае, по име го зове. Знае ли ви Бог и добрите хора, и светиите ще ви знаят, макар вие и да не ги познавате. Вие даже и тук на земята не се познавате един друг. Ако накарам един от вас да каже името на някои от своите братя, няма да може, не го знае. Обаче, светиите, добрите хора, които вършат Волята Божия, знаят имената ви, те са записани в техните умове. Те ви знаят по име. Всеки, който поеме пътя към Господа, става известен за тях. Те знаят всичко за него, от всичко се интересуват: как живее, как се моли, до каква степен на развитие е дошъл и т.н.

Когато говорите за Христос, винаги трябва да разбирате първия образ в света, първородният, началото на човешката еволюция, началото на човешкия род. И за Христос се казва, че Той е глава на Църквата. Глава на Христос пък е Бог. Така стои великият въпрос. И всички вие, които искате да служите на Бога, трябва да имате необикновена вяра – силна, непоколебима от нищо. Ако имате вярата на православния, не си губете времето! Ако имате вярата на обикновените учени хора, на философите, пак не си губете времето! Не, вие трябва да имате вярата на светиите, на праведните, на добрите хора, които са завършили своя живот на земята, които са пожертвали всичко за Бога. Сегашните православни още не са православни, каквито Бог изисква. И евангелистите още не са такива, каквито Бог изисква. Каквито имена и да имат съвременните верующи днес, те са все обикновени имена – имена, които се променят. Ето защо, всеки от вас трябва да пожелае от цялата си душа да бъде записан на небето с онова име, което никога не се променя. И всеки трябва да знае,

дали името му е записано горе. Щом неговото име е записано на небето, това е вече голяма привилегия. Представете си, че вие сте записани в английската народна банка, най-голямата и най-богатата банка в света. Какво ще бъде положението ви? Вие ще имате кредит по целия свят. Където и да отидете, на която банка и да похлопате, какъвто кредит и да поискате, веднага пътят ви ще се отвори. Не ви ли познава английската банка, навсякъде и всякога ще се намирате в затруднение. Такова е положението на всеки, който не е записан на небето. Записан ли е, ако рече да отиде и в най-затънтените места на Англия, на Япония, на Китай, или където и да било другаде, в моретата, в реките, или по горите, пътят на този човек е отворен навсякъде. Ако има буря в морето, този човек, като Христос, само ръката си ще вдигне и бурята ще каже: „Познавам те, аз се подчинявам на твоето слово!“ Бурята моментално ще утихне. Това е магическата пръчица в света. Това е нейната сила.
Та казвам: само когато вашите имена бъдат записани на небето, вие ще бъдете приети във великата Божествена Школа и ще започнете да изучавате тази велика Божествена наука. Знаете ли каква велика перспектива за знания, за красота, за наука, за изкуства, за поезия и за какво ли не още има в тази Божествена наука? Това, което човек не може да изкаже и което се таи в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце, той ще постигне само тогава, когато името му бъде записано на небето. Човек като отиде горе, той трябва да си знае името. Сега аз не искам да дойдете при мене и да ми кажете: „Учителю, кажи моето име!“ Вие трябва да отидете горе и там всеки сам да си узнае името. Една от великите задачи за вас е да разгадаете записано ли е вашето име горе на небето, или не. Аз ще ви кажа признаците, по които да познаете, дали е записано или не. Вземете най-простия случай от живота. Отивате при едно малко дете, викате го: „Детенце, слушай, хей там, детенце, виж какво ще ти кажа!“ – то не се обръща. Но извикате ли го по име, то веднага се обръща към вас радостно. Защо? – Записано е името му. Същото нещо е и по отношение на вас. Като слязат светиите отгоре, ще ви повикат на име. Щом чуете името си, ще почувствате голяма радост. Когато човек има име в света, той е силен. В това именно се състои величието му. Хубаво ли е да му кажат: „Брей, ти там, номер 1, 2, 3...“? Това са само форми на човешката граматика, а според живото Слово, изворът на великия живот, човек трябва да има едно име, което Бог му е определил. Това е реалното. Това е, към което ние трябва да се стремим. Това име всеки сам за себе си трябва да знае.

Сега, какво е вашето име? За да се придобие, обаче, тази реалност, три съществени неща са необходими на човека. Не се стремете изведнъж да отидете на небето. Трябва да разбирате смисъла на земния, на физическия живот и тогава да разбирате Божествения. Човек, който не може да

разбере смисъла на земния живот, не може да разбере смисъла и на духовния, на Божествения живот. Христос казва: „Ако ви казвам земни неща и тях не разбирате, как ще разберете, ако ви кажа небесните?“ Ето защо трябва да се започне от близките неща.

Някои от учениците казват: „Какво представлява земята?“ – Нищо! Всичко е горе, важен е животът на небето. Не, земята, живата природа, за която ви говоря, е духовно отражение на Божествения свят и затова ще започнем от видимите, близките до нас неща и така ще отиваме нагоре. Допуснете, че някой човек се нахранва отлично, сладко му е всичко и храната му се смила добре в стомаха. Но когато дойде вторият процес, соковете от стомаха не могат да отидат по-нататък и кръвообращението не става правилно. Питам тогава: какво ще бъде състоянието на този човек? Ако тези сокове не могат да преминат в белите дробове и кръвта не може да се пречисти, организмът постепенно ще започне да се отравя, ще се яви някаква зараза, която ще произведе болест. Но ако тези сокове достигнат правилно до белите дробове, кръвта там се пречиства, състоянието на този човек ще се подобри и той ще се чувства бодър, весел. Ако пък тези сокове не могат да преминат в мозъка, а спрат в дробовете, пак ще настане един ненормален процес. Значи, не е достатъчно само храносмилането да става правилно, не е достатъчно само пречистването на кръвта в белите дробове да става правилно, но тази кръв трябва да отиде в мозъка, там да подейства и да се превърне на една динамическа сила. Само така човешката мисъл ще започне да работи. Но ако мисълта се спре там, до това място и не отиде по-нататък, ние ще имаме един обикновен материалист – човек, който се интересува само от материалните неща на живота, и тогава пак се зарежда отравяне на организма. От такова отравяне човек може да умре. Следователно, според този непрекъснат Божествен процес, който става в човека, каквато енергия и да се зароди във вас, не трябва да я спирате. Това значи: всяка възвишена и благородна мисъл, или всяко възвишено и благородно чувство, което се зароди в нас, трябва да оставим да се развие напълно, да направи един кръг. Тази наша мисъл ще мине през цялото небе, ще слезе на земята, ще мине през центъра и пак ще се върне при нас, като ни донесе всички благословения, които ни са необходими. За връщането на една мисъл някой път е потребно един час, някой път един ден, понякога една седмица или месец, понякога са потребни и 10 години, а най-често са потребни 22 години. В краен случай най-дългият период от време, който може да употреби една мисъл за едно пълно обръщане, е 120 години. За много хора, докато чакат да се върне тази мисъл при тях, минават цели 120 години, през което време те се подмладяват наново. Някои казват: „Кой знае кога ще се върне нашата мисъл или нашето чувство! Кой ще ги чака! Забавиха се някъде“. Те нямат търпение да ги дочакат и умират. Други пък отиват да ги търсят. По някой път хората се

лутат по 40, 50, 250 години и после пак се връщат на същото място, откъдето са излезли.

Следователно по този начин вие учите великия закон в живота – великото търпение. Като пратите вашата мисъл из пространството, ще чакате с най-голямо търпение 10, 20, 22 години, докато тя измине своя кръг и се върне при вас с едно хубаво, велико известие. Тогава във вас ще стане едно преобразование. При сегашните условия на живота, на всеки 7 години става една промяна във вас. За тези промени в организма на човека, както и в неговото духовно тяло, говорят и теософите. Мислите, които са излезли от вас и са отишли към Бога, ще се върнат след 7 години. След всеки период от 7 години, в човека се започва една нова фаза, която окултната наука нарича „развитие на едно ново тяло". Такива тела има главно седем. В по-духовно развитите хора има още три, а в най-напредналите същества се развиват още две. Значи в човека може да се развият всичко 12 тела. Сегашната култура е достигнала до положение да схваща едва първите 7 тела, които човек, като 7 струи, изпраща в невидимия свят. Всяка струя, като отиде към Бога и се върне, ще донесе на човека едно специално благо, специални материали, с които той ще строи живота си тук на земята.

Казва Христос: „Не се радвайте, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса!" Радвайте се, че имате връзка с Бога, да можете да пращате вашите мисли и желания към Него и Той да ви отговаря чрез Своята мисъл.

Сега, кое е практическото, идеалното положение от тази мисъл? Мисълта, дали сте напреднали или ненапреднали, да не ви спъва. Някой казва: „Аз още не съм напреднал". Всъщност, напреднал и ненапреднал човек не съществува, а съществува само растене. Някой станал поет, това значи, че е пораснал по-напред от друг някой, който още не е пораснал. Не се безпокойте за вашият ръст! Времето, което Бог е определил, ще дойде и ще донесе своя плод. Не бързайте! Ако видите някой голям орех израснал до вас, не се приближавайте близо до него! Или, най-малко, молете се на Господа да бъдете на 100 метра далеч от корените му, защото той събира всички сокове от земята и за вас няма да останат. По същия закон, когато видите някой светия, не отивайте много близо при него! Вие мислите, че като отидете близо до един предмет, ще го изучите добре. Не, близостта заслепява хората.
Ще ви приведа един пример от обикновения живот, който искам да схванете с една широта, а не с това обикновено разбиране, което имате за нещата. Аз взимам примери, които одухотворяват. Имаме двама приятели. Докато са далеч един от друг в училището, докато нямат отблизо взимане-даване, любовта им е чиста и възвишена. Но щом се

зародят материални сделки помежду им те веднага започват да чувстват своите грешки, да виждат своите недостатъци. Вземете онзи момък, който обича някоя мома. На първо време той и казва: „Ти си мое божество, без теб не мога да живея, ти си моят спасител, моят ангел! Ако не погледнеш благосклонно към мен, моята еволюция ще спре...“ Той мисли, че е намерил своето щастие. Като я вземе, обаче, още на втората година вижда лошото у нея. Казва ѝ: „Ти, мари, не знаеш ли каква е майка ти, какъв е баща ти. Ти по-горе ли от тях ще бъдеш?“ По-рано и казваше Марийке, Марче, а сега и казва: „Маро!“ Детето, което обича майка си, ѝ казва: „мамичко“, а като порасне, казва ѝ „мамо“. Това изразява всички ония душевни промени, които стават в човека.

Такива промени стават и в религиозния живот на хората. Като влязат в някое ново религиозно общество, казват: „Тези хора тук са толкова възвишени, толкова благородни, между тях ще живея“. Но след като поживеят една година между тях, казват: „Това не са хора, това са вълци, лицемери, ще бягам от тях!“ Че как? Да не мислите, че светии ще срещнете на земята? Светиите не живеят между вас, те живеят другаде някъде. Тук те само се проявяват. Та казвам: трябва да знаете, че никой не живее сам със себе си, никой не е самостоятелен. Вие сте център, където се посрещат не само хиляда, не и 10,000, но милиони духове. Вие сте поле, където те работят. И някой път, като надойдат много от тези духове, вие заприличвате на една нива, за която мнозина спорят. Един от тях иска да оре и друг иска да оре. Започват да орат, но по едно време спират работата, започват да се карат – става побой, кавга, разправия. Вие се чудите на това, което става, и казвате: „В мен става нещо страшно, главата ми ще се пръсне!“ Казвам: духовете се карат в тебе за твоята глава. Ако успеят лошите духове да те завладеят, нещата се обръщат с дъното нагоре. Ако пък духовете разрешат въпросите добре, работата върви напред, ти слагаш ред и порядък във всичко и в тебе настава мир и съгласие.

И така, казва Христос: „Недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса“. Духовете се покоряват, но само временно, защото и те са интелигентни. Те се покоряват, докато намерят във вас някоя най-малка слабост. Намерят ли такава, те веднага ви завладяват и се проявяват така, както си искат. Виждали ли сте, как се борят борците-пехливани? Като се борят дълго време, един от тях надвива и остава отгоре. Ако той не внимава, ако не бъде буден, победеният се окопитва и първият няма да усети, как ще се намери отново на гърба си и ще загуби победата. Значи, победата му е била само фиктивна. Турците имат една поговорка: „Като викаш духовете, лесно идват, лесно ти се подчиняват, но като дойде ред да ги изгониш, зор виждаш тогава“.

У мнозина от вас има известни положения, известни прояви, които се дължат на това, че се намират под влиянието на тези духове. Едно време сте били търпеливи, кротки, въздържани, а сега сте сприхави, искате да се карате с този, с онзи. Туй състояние ваше ли е? – Не е. Възможно ли е един извор, чиято вода до вчера е била чиста като кристал, изведнъж да стане мътен? – Не е възможно. Вие трябва да познавате тези духове, да знаете техните прояви и да се научите да им въздействате. Някой път у вас се поражда честолюбие. Направите една грешка и не искате да я признаете. Казвате: „Аз не мога да направя такава грешка". Може би, ти да не си направил тази грешка, но фактът е на лице, тя е сложена в твоята кесия. Например, без да знаеш ти някой слага в твоята кесия фалшиви пари. В това време идва комисия да проверява касата и в твоята кесия намира фалшиви пари. Как ще обясниш това противоречие, какво ще кажеш за свое оправдание? Комисарите ще те питат: „Ти ли направи тези пари?" Ти ще кажеш: „Аз не правя пари". Да, но фалшивите пари са намерени в твоята кесия. В кесията ти има и същински пари, но има и фалшиви. Следователно всички лоши мисли в живота ви не са ваши, но и добрите мисли не са ваши. Питам ви: всички ония дървета, които растат в Борисовата градина, или по планините, или в Америка, или където и да е другаде, ние ли създадохме? – Не. Тези дървета са плод на мисълта на други същества, които са живели преди нас. А всички онези мисли, които са наши, остават да градят в нас. Онези мисли, които държат в порядък нашия мозък, които съграждат нашето тяло и поддържат силите му, са наши мисли. Те са постоянните работнички на кошера. Някой път може да дойдат и чужди пчелички, но не се радвайте на тях, те идват да крадат. Пчелите от разните кошери си имат охрана. По същия начин всеки от вас, като изучава окултните науки, трябва да разбира Божествения закон, за да може да се охранява по най-разумен начин. Как? – Като пчелите. Те имат една царица и мисълта на всички е насочена към нея. Човек в себе си трябва да има една царствена мисъл, господстваща над всички други. Или с други думи казано: ние трябва да поставим Бога в центъра на нашия живот, като цар и при всички мъчнотии да се обръщаме към Него. Обръщаме ли се към Него, всички въпроси лесно се решават. За нас идеята за Бога не е така отвлечена, тя е най-реалната идея. Обърнете се с всичкото смирение на душата си към Бога и Той ще ви помогне. Да кажем, че имате един много мъчен въпрос за разрешение. Ако се обърнете към Бога с искрена молитва, пълна със смирение, каквато помощ поискате от Него, ще ви се даде. Окултният ученик трябва да бъде смирен, отстъпчив и разумен. Той трябва да вижда нещата отдалеч, без да изпада в противоречия. Когато започне една война, той трябва да бъде принципен и веднъж влязъл, не трябва да отстъпва. Някъде пък той не трябва да влиза във война. Ето защо, днес всички имате трудности в живота си. Някой път

ще се обезсърчите от тези трудности, но знайте, че много пъти вие сами си ги създавате несъзнателно. Аз забелязвам сега, всички софиянци, както и провинциалистите, братя и сестри, ученици на окултната школа, както и всички религиозни и светски хора, минават през големи изпитания. Разликата е само в това, че светските хора не знаят, защо и за какво идват изпитанията, а вие знаете. В тази беседа аз няма да ви разправям защо и за какво идват изпитанията, но четете беседите, проучвайте ги, там са дадени много обяснения. И за в бъдеще, като ви говоря, следете моите обяснения. Учениците трябва да бъдат готови за всички изпитания. От вас сега се изисква приложение на новото учение в живота ви.

Допуснете, че вие имате един много лош съсед. Как ще постъпите с него? Аз ви казвам: ще укротите вашият съсед по новия начин. Един приятел ми разправяше следния пример. Някой си американец имал един кон, който хем хапел, хем ритал – никой не могъл да се доближи до него. Господарят му постоянно се оплаквал. Този ритне, онзи ритне, на този пукне главата, на онзи пукне главата. Най-после при този американец идва един негов приятел и го пита: „В какво се състои лошотата на този кон?“ – „Остави се, никой не може да се доближи до него – хапе и рита.“ – „Имате ли сено?“ – „Да, имам.“ Той взима един вързоп сено, закачва го на опашката на коня и го пуска. Целият ден конят ритал, хапел, бягал, докато най-после се преуморил и легнал, укротил се. На другия ден впрягат конят на работа и той вече нито рита, нито хапе. Казвам: по същия начин сложете на гърба на вашия съсед един сноп сено, нека рита целият ден, докато се умори. Щом се умори, ще омекне. Това е правилото, по което може да се укроти един човек. Не поставяйте един жив човек за мишена на войниците, но сложете на гърба му сено, или друга някоя вещ.

Ще ви приведа още един пример. Един беден воденичар развъждал кокошки. Той имал едно куче, което се научило да яде яйцата. Воденичарят го бил, гонил, дано да се отучи от обичая си, но кучето все продължавало да яде яйцата. Най-после един негов приятел му дал следния съвет: за да отвикнеш кучето да яде яйцата на кокошките, опечи едно яйце и, както е горещо, като чуеш, че някоя кокошка снесе, смени прясното яйце с печеното. Той направил така, както го посъветвали. Кучето чува, че някоя от кокошките снесла яйце и веднага отива на полога. Бързо налапва горещото яйце, но хуква да бяга. Яйцето се заклещило между зъбите му, та едва го изхвърлило от устата си. От тогава кучето не помислило вече да обикаля полозите.

Казвам: има много хора, които трябва да изядат печено яйце, за да се освободят от някой свой недъг. С всеки недъг трябва да се постъпва разумно, педагогически, така, както кучето трябва да научи правилото да

не яде яйцата от полозите и конят да не рита и хапе, а мирно и кротко да живее. Мога да ви приведа още много примери за укротяване на хората, но това са обикновени неща. Има хора, които могат да влияят на пчелите; други, които укротяват змии, тигри, лъвове, но за това се иска присъствие на духа, както и силна воля. Например, когато искаш да укротяваш животните, когато искаш да не те хапят, трябва да държиш ума си силно концентриран. Англичаните, които минават за ексцентрични хора, често правят такива опити за укротяване на животни в Индия и в Африка. Седне някой от тях на един голям камък, концентрира ума си и мисли върху една определена мисъл. Покрай него минава лъв, той не мърда. Но ако рече да мръдне само, този лъв ще го нападне. Онзи, който иска да служи на Бога, съзнанието му трябва да бъде будно. Почне ли да плаче, да рита, да се оплаква, че тук не го приели, че там го изпъдили, лъвът ще го вземе. Ти като ученик, като влезеш в едно общество, и да те обидят, трябва да дадеш вид в себе си, че не са те обидили. И най-лошите думи да ти кажат, да не подозираш, че са казали нещо лошо за тебе. Такъв трябва да бъде християнинът, такъв трябва да бъде ученикът на новото учение! Бог казва: „Не си отмъщавайте, защото мое е отмъщението!“ Забрави всичко и върви напред! Това не значи, че като минаваш покрай кучетата, няма да чуваш техния лай. Ще чуваш, но ще знаеш, че този лай не е заради тебе. Нима всичко, което става в едно село е заради мен? – Не е заради мен. Та първото нещо: когато искате вашите имена да се запишат на небето, трябва да сте дошли до положението да въздействате вътрешно на света със силата на своя ум. Да допуснем, че сте заобиколени от редица трудности. Какво ще направите? – Отправете вашата мисъл към Бога! Имате недоразумение с някого – отправете ума си към Бога! Имате да давате пари, стегнал ви е кредиторът – отправете ума си към Бога! Болни сте, докторът е казал, че след два дни ще свършите – отправете ума си към Бога! Чакайте да дойде отговорът отгоре. Молите ли се на Бога, никакви лекарства не взимайте! Лекарството ще дойде отвътре. Вземеш ли лекарство, то трябва да произведе един вътрешен процес. Ако ти извикаш някой лекар, който разбира Божия закон и се ръководи от Него, той ще разбере твоето състояние и лекарството, което даде, ще ти помогне. Когато за известна болест вие употребите всички лекарства, които съвременната медицина препоръчва, но не ви помогнат, напуснете ги и се обърнете към Бога. Тогава вашето оздравяване ще дойде отвътре. Вътре е вашият лекар. Той е лекарят на душата. И всички вие трябва да бъдете лекари на душите си. Вие страдате, за да проучите себе си, да проучите и другите хора. Умният човек трябва да знае какво мисли неговият другар. Умният човек трябва да знае още, какви са чувствата на неговия другар. Вие трябва да знаете, че не живеете за хората, но за Бога. Може би с всичко, което се случва в живота ви, Господ е решил да ви изпита. Той казва на някои да ви обидят. Казва: „Кажете на този светия една обидна дума!“ Щом това нещо е от Бога, вие

трябва да го издържите с радост. Аз съм ви привеждал ред примери, които пък вие привеждате на други, но като дойде същото до вас, не изпълнявате.

Ще ви приведа един пример за поука. Един млад ученик отива при един индуски Учител и му казва: „Учителю, научи ме на великите тайни на живота!“ – „Ще те науча, но ако можеш да изпълниш една задача. Ще направиш три неща: ще излезеш на пътя и ще срещнеш най-напред един военен. Ще отидеш при него и ще му удариш една плесница. По-нататък ще срещнеш един религиозен човек, който се моли на Бога тихо в себе си. И на него ще удариш една плесница. Още по-нататък по пътя ще срещнеш един светия, човек, който е завършил вече своето развитие. На него ще удариш две плесници. След това ще се върнеш при мене.“ Ученикът отива при военния, удря му една плесница – военният му удря две плесници. Отива при религиозния човек, който се моли на Бога и му удря една плесница. Този човек се обръща, прекъсва молитвата си, вдига ръка да го удари, но веднага я сваля и продължава да се моли. Когато отива при светията, удря му две плесници, но той даже не мръднал. Ученикът се връща при Учителя си, който го запитва: „Какво ти каза първия?“ – „А, много лошо беше. Военният ми удари две толкова силни плесници, че и досега ги помня.“ – „Това е методът на обикновения живот. Така постъпва всеки човек, който не може да контролира себе си, който борави със закона на необходимостта. Вторият, религиозният човек е човекът, който е започнал да живее по закон и затова пожелава да направи нещо, но се спира, казва си: „Нищо, закон има, той да го съди!“ Третият, светията, това е човекът, който живее напълно по закона на Любовта. Затова, когато ти, като ученик, придобиеш състоянието на последния, ела при мен, тогава ще те уча!“ – му отговорил учителят. Същото се отнася и за вас: като ви ударят, не само че не трябва да отвръщате, но не трябва даже да забележите, че са ви ударили. Светията даже не забелязал, че го ударили – не мръднал нито един мускул на лицето си. Ако можете да понесете изпитанията си в живота като светията, на когото ударили две плесници, вие ще разберете и Божествените закони. Той даже не счел за нужно да си повдигне очите. Защо? – Христос живее в него. Затова и вие не търсете Христос отвън, но вътре във вас. Ако някой път видите Христос отвън, това е отражение само, в огледалото Го виждате. Писанието казва: „Бога никой никога не е видял“. Апостол Павел казва: „Сега ние знаем Христос не така, както едно време, когато е бил на земята“. Когато Христос се явил на Павел, той паднал от коня си. Трябва да има един Ананий, който да отвори вашите очи. Сега Христос, Бог ви се изявява отвътре. И радвайте се, че Божието присъствие е такова. Някой казва: „Защо не мога да видя Христос?“ Не бързайте, ще дойде време да Го видите. Не трябва да Го видите преждевременно. Всички неща трябва да стават на своето време.

Така, както Бог сега ни се открива, това е най-добрият начин. Ще слушаме Неговият глас, който говори тихо и мълком вътре в нашето съзнание. И най-малкото, което ни се казва отвътре, трябва да го изпълним.

Важното за нас е това, че Христос всеки ден идва при нас и ни казва: „Направи това заради мен!“ Когато някой ти е казал обидна дума, Христос ще дойде при тебе и ще ти каже: „Прости му заради мен!“ Кажеш ли, че не можеш, че ти е много мъчно, ти не си изпълнил волята Божия. При тебе идва един бедняк и в този момент Христос те посещава и ти казва отвътре: „Дай новите си дрехи на този бедняк!“ Кажеш ли, че ще му дадеш старите си дрехи, защото новите не си обличал никак, пак не си изпълнил волята Божия. Че този бедняк е някой светия! Бог те изпитва чрез него. Този беден може да е и сам Христос. Господ ти казва отвътре: „Отстъпи му твоята стая!“ Ти казваш: имам друга стая, нея ще му дам. Пак не си изпълнил волята Божия. Ние постоянно коригираме онова, което Бог ни казва, затова работата ни не върви. Дойде някой при мен и ме пита: „Колко дни трябва да постим, три или пет?“ Казвам: ако не вършиш волята Божия и 20 дни да постиш, нищо няма да те ползва. Има друг един пост. Ако аз постя 10 дни и всеки ден нося своето ядене на бедни вдовици и сирачета, разбирам такъв пост. Те ще кажат: „Господи, благодарим Ти, дето ни изпрати този брат!“ Или ако постя, за да очистя един недъг от себе си, разбирам такъв пост. Или ако постя, за да придобия разположение на душата си, или да създам добри мисли и чувства в себе си, разбирам такъв пост. Но ако постя само за да изтощя тялото си и да не мога да работя, не разбирам такъв пост. Тогава някои ще кажат: „Като е така, да не постим, да не изтощаваме тялото си“. Това е още по-опасно. Горко на този, който не пости! Човек, който никак не пости, е натоварен кораб, който ако влезе в развълнуваното море, опасност го застрашава. Човек, който пости много, е празен кораб, без никакъв товар. И той може да се обърне, като влезе в бурното море. Тогава на първия казвам да пости, да се изпразни малко, или с други думи: да слезе на някое пристанище, да извади малко от своята стока, да се поразтовари. На втория казвам: натовари малко кораба си! Като се срещнат празен и пълен кораб, пълният да каже на празния: ела, братко, вземи половината от моя товар!

Вие, окултните ученици в България, трябва да дадете един пример, ако не на съвършенство, то поне на издръжливост, на храброст, на самоотричане, и при това като ви обиждат, да можете да издържате. Като дойде отчаянието във вас, да не се отчайвате. Като дойде маловерието във вас, да не се обезверявате. Искам да бъдете образци на една жива вяра. Никога не изгубвайте вярата си! Защото ние не гледаме на вас, какви сте сега, но гледаме, какви трябва да бъдете след 5, 10, 22 години. И тогава, който ви срещне, да каже: „Ето една наука, която променя хората!“ Всички вие

трябва да се подмладявате всеки момент, да развивате най-хубави мисли и чувства. Вие трябва да бъдете образци във всяко отношение. Това е желанието на Бога. Като отидете при Бога, Той ще даде на всеки определеното място и вие ще работите за Него. Не мислете, че като отидете при Бога, цял ден ще пеете, ще свирите и ще почивате. Не, отидете ли при Бога, вие може да поседите там ден, два, три, месец, може и година, но веднага след това ще ви сложат на работа, ще ви дадат да управлявате нещо. Вие трябва да се приготвите за една велика служба в Царството Божие. Казва Христос: „Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!"

Сега ви пожелавам имената ви да бъдат записани горе! По-добро нещо от това има ли? Следващата година, като се срещнем, ще ви питам: получихте ли по едно писмо? И желая на всички, без изключение, да получите по едно писмо! Ако се яви едно изключение, всички заедно ще помагате на този брат или сестра и тяхното име да се запише на небето. Всички сте призвани в Бога, няма отмяна. Но всички трябва да се учим. Който знае малко, трябва да се учи от другите. Смирение трябва да има у всички ви! Изслушвайте се, като говорите. Вие трябва да дадете образец за едно бъдещо възпитание, та който ви види, да знае, че у вас има едно Божествено възпитание, една вътрешна дисциплина, на която се подчинявате. Вие трябва да се подчинявате не на външна заповед, а на една вътрешна заповед. Като кажем: „Всички на работа" – да започнем работа. Като се каже: „Пейте" – да пеем. „Яжте" – да ядем. Каквото и да се каже, каквото и да се изпълни, всичко да излиза дълбоко от душата ви. И като срещнете един такъв брат, ще видите, че на челото му има една светеща звезда. Това е един признак, че неговото име е записано горе. И Христос, като дойде на земята, една звезда се появи. Звездата предсказа Неговото раждане. Всякога, когато се ражда един велик човек, на небето се появява една светла звезда.

Аз искам всички вие да видите тази звезда. Звездата, която се появи за Христос, да се яви и за вас! Тя е Божествена, разумна звезда, която носи Новото Учение и всички Божии блага. Тя е звезда, с която идват Божиите ангели. Тя е звезда, с която Божият Дух раздава всички дарби и способности, от които, както вие, така и всички останали хора се нуждаят. И за в бъдеще ние имаме нужда да заработи в нас великият свят Божи Дух, Който разбира всички закони, които Бог е поставил. Тогава всичко ще върви в ред и порядък. Само така ще може във вас да се внесе новото и да почувствате всички едно вътрешно съвземане и преминаване от временния живот на смъртта към вечния живот на безсмъртието.

„Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!"

Сряда, 9 ч. сутрин, 25 август 1926 г.

1926_08_27 Свещеният огън
съборна беседа

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

„Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак.“ (Йоан 10:17)

Във всеки живот има един съществен въпрос. Когато казвам всеки живот, подразбирам живота на онези души, у които съзнанието е пробудено. Аз наричам пробудена душа тази, която съзнава не само дълга към себе си, както и дълга към своите ближни, но която съзнава и своя най-главен дълг – към Бога. Или да предам същата мисъл в друга форма. Пробудена душа наричам тази, в която силно живее желанието да обича Бога.

Съвременният живот, в който живеем, е изпълнен с известни недъзи, с известни противоречия, страдания, съмнения, злоба, омраза, но всичко това не е създадено сега. Това е външната страна на живота, външното му изявление, но това още не представлява вътрешната, скритата страна на живота. Когато вие обикаляте около някой селски хамбар и чувате, че вътре мишки църкат, какво показва това? – Това показва, че хамбарът е пълен с жито. В празен хамбар мишки църкат ли? – Не. Мишките църкат само в пълен хамбар. Когато минавате покрай някой кошер и чувате вътре движение, бръмчене, какво показва това? – Че в кошера има живот, пчели има в него. Когато виждате, че идва някоя голяма река и залива околността, а с това по някой път прави пакости на хората, какво показва това? – Че тази река има голям източник. Тя е благонадеждна.

Следователно това, което ние наричаме недъзи, в някои случаи представлява изблик на велик живот, но като не знаем как да употребим този живот, заражда се злото. Значи в едно отношение злото е неразумно употребяване на живота. Нека вземем най-простия случай в живота. Ако един човек препие или преяде повече, отколкото трябва, това е престъпление. Ако някой човек мисли повече, отколкото трябва, и по този начин иска бързо да разреши една от великите задачи, и това е престъпление от негова страна. Великите въпроси са последни въпроси, те никога няма да се разрешат. Ние трябва да започнем от разрешението на онези въпроси, които са най-близко до нас. Христос разреши един основен въпрос и каза защо Отец Го люби. Често и вие казвате, че трябва да имате любов към ближните си. Да, но за да обичаш ближните си, трябва да направиш една велика жертва, а за да направиш тази велика жертва, трябва да имаш велик идеал в себе си – трябва да познаваш Бога – източникът на нещата. Не е въпросът до външното отношение на нещата,

т.е. до външната страна на Бога, колко Той е велик, но трябва да имаме една допирна точка с Божественото съзнание, да чувстваме Бога в Неговото проявление всеки ден. Казвал съм и друг път, Бог има специално отношение към всяка душа, към всеки разумен живот. По това именно се отличава Той. Бог не борави с един народ. Когато Той изпрати Моисей при Фараон, каза му: „Иди и кажи на Фараон, че аз съм Бог на Аврам, на Яков и на Исак". Това бяха трима души, заминали вече. Питам: защо Бог не му каза, че е Бог на израилския народ, а му каза, че е Бог на Аврам, на Яков и на Исак? Къде беше Аврам? Къде беше Яков? Къде беше Исак? Аз ще ви задам следния въпрос: когато човек обича, къде ще сложи любовта си, на кое място? Ако сложите любовта в сърцето, то ще стане толкова горещо, че ще се произведе главоболие. Действително, ако Любовта влезе в сърцето, образува главоболие. Ако пък я сложите само в главата, тя ще произведе коремоболие.

Сега хората страдат от двете болести: от главоболие и от коремоболие. Казвам: сложете Любовта съразмерно и в главата, и в сърцето! Когато говоря за Любовта, подразбирам съвършенството на Бога, изявлението на Бога в Неговата пълнота, т.е. във всички Негови прояви. Любовта е единствената сила, която ни свързва с Бога, а не нашето външно величие. Има нещо тайно във всяка душа, което даже и другите не подозират, но Бог, Който вижда цялата вечност, вижда какво може да излезе от всяка душа. Вие може да гледате една душа, че е бедна, страдаща, без никакво външно величие, но Бог обръща специално внимание на тази душа.
Ще ви приведа един пример. Един от висшите духове веднъж видял, че Господ обръща голямо внимание на една душа на земята, всяка сутрин се обръща към нея, вслушва се, като Му говори. Той се заинтересувал силно, каква ли ще е тази душа, която заслужава Божието внимание. Той си помислил: „Тази душа трябва да е някоя светла, велика, щом Господ я обича така много, щом се занимава толкова много с нея". Този ангел пожелал да види, коя е тази душа, да се запознае с нея . Той казал: „Господи, много ти се моля, голяма привилегия ще бъде за мен да ме пратиш да видя тази душа, с която Ти всяка сутрин говориш". Господ се обърнал, погледнал го и нищо не му казал – пратил го на земята. И какво мислите? Завежда го в едно капище, където един беден човек, без никакво величие, се молел на Бога, като постоянно прегръщал един идол. Ангелът се почудил, как е възможно Бог да обръща такова внимание на този беден, на никого неизвестен човек. Да, но Бог вижда великото, което се крие дълбоко в тази душа. Вие ще кажете: „Какво голямо заблуждение, да прегръща човек един идол!" Ами когато майката прегърне своето детенце и внесе всичката си надежда в него, не е ли същият този идол? Когато онзи християнин банкер прегърне своята каса, не е ли същият този идол? Той казва: „Парице, парице, всесилна царице!" Ами когато онзи учен човек

прегръща своята книга, не е ли същият този идол? Ами когато проповедникът прегърне Библията, не е ли същият този идол? Ами когато офицерът хваща своя нож, не е ли същият този идол? Ами когато един народ се бие със своите пушки и топове, не е ли същият този идол? Но Бог гледа много широко на нещата. Казвам: ако ние от наше гледище искаме да осъдим идолопоклонниците, ще изпаднем в същото противоречие, в каквото е изпаднал и този ангел. Когато един човек се бие за своето отечество и прави това заради Бога, а не за хората, за в бъдеще това ще се превърне в една велика добродетел. Сега вие се намирате в едно противоречие. Взимате глина и казвате: „Това е кал". Вярно, кал е, но грънчарят, като вземе тази кал, пречиства я и прави от нея едно хубаво гърне. В Бога се крият вътрешните методи за пречистване на човешките души. Тези методи представляват Божествения огън, в който Бог постоянно ни слага. Този огън е Божествената Любов. И често между народа се чуват думите: „Той ме изгори". Да, ако си дърво, ще изгориш, но ако си гърне, ще се опечеш и хубава форма от теб ще се извая. Следователно дървото трябва да гори при по-слаб физически огън от този, при който се пече гърнето. Как мислите вие, дърветата не се ли пекат? Всичките дървета, всичките плодове се пекат. Но онзи, който не знае как да употреби Божествения огън за дърветата, ще ги изгори. Огънят, който пече гърнетата, изгаря дърветата. Огънят, който пече дърветата, опропастява гърнетата. Това е философия. Ако ние вложим нашите мисли и чувства в нашата душа, ще видим, че те не се развиват при един и същ огън. За да бъдеш милостив, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш благоразумен, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш поет, или писател, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш музикант, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш художник, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш земеделец, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш баща или майка, каквото положение и да заемеш в този свят, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. Вие трябва да знаете какъв е огънят на майката, на бащата. Майката има специален огън. Бащата има специален огън. Детето има специален огън. Този огън произлиза от степента на съзнателната Божествена Любов, която се проявява в човека. Ако нямаш този свещен огън в себе си, нищо не можеш да постигнеш. Аз го наричам „свещеният огън", който възкресява човешките души. Когато ние съзнаваме, че имаме този Божествен огън, от нас може да стане всичко.

Някой запитва: „Че всички ние поети ли ще станем?" Аз желая поети да станете всички. Аз желая пророци да станете всички. Аз бих желал всички да бъдете като Христос, да кажете: „За това Отец ме люби, защото аз полагам душата си заради Него и мога да я взема". Не можем ли всички ние да положим душата си за Бога и да Му служим? Не е в многото, в

малкото се състои всичко, което можем да пожертваме. Онази бедна вдовица, която даде последната си пара, стори повече, отколкото богатият, който даде от своя излишък. Христос какво имаше в света? Имаше ли богатства? – Нямаше. Той имаше душа, която положи за Отца си. Той казваше за себе си: „Син человечески няма къде глава да подслони“. Имаше ли Той някакво влияние в света? – Нямаше никакво влияние. Навсякъде Го преследваха и Той се мъчеше да си пробие път със своето изкуство да лекува. Тук ходеше да лекува, там ходеше да лекува; тук говореше, там говореше, показваше на хората път към Бога. Той полагаше душата си. За кого? – Не за учените хора на своя век, не за религиозните хора на своя век, но за ония възвишени и прости души, които имаха свещен огън в душата си, които имаха смелостта да прегръщат този идол и да призовават Бога. Ние, които сме достигнали до това развитие, можем да кажем, че откакто светът е създаден, никога не е имало по-добри условия от сегашните за проявяването на Словото Божие и на човешките добродетели, за сближение на хората, за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. И ако ние днес страдаме, то е по причина на преизобилието, което имаме. Съвременните хора са станали толкова егоисти, че забравят всичко наоколо си. Това не се отнася само до светските хора, но и до религиозните, които служат на формата. Такава опасност има и за духовните хора.

Съвременните хора казват: „Как ще си нарушим спокойствието, мира, да се занимаваме с хората?“ Та от нас не се изисква да направим жертва по някакво външно принуждение! Тази жертва трябва да стане от онова велико вътрешно подбуждение, от Любов към Бога. Само така ще чуем Неговия глас. Питам ви: ако Бог изпрати един херувим, като пламтящ огън в своята слава, мислите ли, че съвременните религиозни и духовни хора биха изтраяли на този свещен огън? Ние имаме пример с Христовите ученици. Когато Христос беше горе на планината, дойдоха Моисей и Илия при Него, но учениците Му заспаха, не можеха да издържат този огън. Само Христос се разговаряше с тях. После те Му казаха: „Добре е да направим три шатри: една за Тебе, една за Илия и една за Мойсей“. Аз казвам: ние още сега можем да направим тези три шатри. Но какви шатри трябва да направим? Нека направим една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростта и една шатра за Истината. Всички ние можем да живеем в тези шатри. Така че, ако за в бъдеще трябва да правим шатри, не трябва да бъдат за Илия, за Мойсей и за Христос, защото Илия е само един символ. Моисей е също един символ. Христос, така както Го представят, е символ на Любовта. Значи първата шатра, която трябва да се направи, е за Христос – за Любовта. Ако ние нямаме такава шатра, къде ще влезе Христос? Христос казва: „Ето, аз хлопам на вратата!“ Ако вие не отворите, как ще влезе Христос? Под шатра се подразбира това свещено място, този

свещен огън, който отваря всяка душа за Бога. Каквото каже Господ, да го изпълним според методите и начините на днешните условия, до които сме достигнали.

Ние вярваме повече на външното внушение, отколкото на вътрешното. Ще ви кажа какво нещо е внушението. Например, вие сте тъжен. Отидете в някое общество, в което хората са весели. Заразявате се и вие и ставате весели. Това е външно внушение. Щом се отдалечите от това общество, вашата тъга отново ви обхваща. Тя се явява като един червей във вас. Това е внушението на злото. Друг случай: някой добър човек излиза от къщи весел, бодър, казва си: аз мога да повдигна целия свят. Отиде в някое покварено общество и веднага започва да чувства, като че е в ада. Целият ден е тъжен, неразположен, казва си: „Отидох, изгубен съм вече!“ Като се върне у дома си, влезе в стаята си, всичко това изчезва изведнъж и неговата радост пак се появява. Трябва да знаете, че това, което Бог е вложил във вас, никой не може да ви го отнеме! Оттук може да кажем същото и за онзи свещен огън, за онази свещена идея, която Бог е вложил в нас. Няма сила в света, която може да изгаси този огън, да отнеме тази идея. Когато изпаднете в изкушение, в противоречие, в съмнение, вярвайте в тази свещена идея, вярвайте в Бога. Знайте, че никой не може да изгаси вашия свещен огън, никой не може да ви отнеме това благо. Временно може да страдате, но тази скръб ще изчезне така, както зимният сняг и лед изчезват пред силното лятно слънце. Така ще изчезнат всички съвременни противоречия. Казвам: в света има един велик закон: човек сам за себе си не може да живее. За да се прояви Бог в каква да е форма, трябват условия. За всеки от вас има определени моменти, когато Господ му проговаря. Божият глас се отличава с едно особено качество, а именно, той е много тих. Ще ви приведа за потвърждение на тази мисъл един пример от Стария Завет. Илия, един от великите израилски пророци, който нищо не писа, който мислеше, че ще спаси израилския народ, избяга от една жена в пустинята, където прекара цели 40 дни в пост. Бог искаше да му даде едно възпитателно средство, да му покаже по какъв начин може да се поправи света. Илия мислеше, че като избие лъжливите пророци на Ахав, светът ще се оправи. И наистина, той ги изби, но най-после една жена го уплаши. Пророците отидоха, но после влязоха в Илия и той трябваше да отиде навътре в пустинята, там да прекара в пост и молитва. Казва се, че там най-напред се явила буря, но Бог не беше в бурята. След това се явил огън, от който гората се стоплила, но Бог не беше и в огъня. Най-после той чул един тих глас, не външен глас, но глас на душата. В този глас беше Бог. Тогава Илия закрил лицето си и Бог му проговорил. От тогава той разбрал вътрешния смисъл на живота.

Аз ще определя как действа този глас. Когато чуеш нежния, тихия глас на

Бога, душата ти се отваря така, като че в дадения случай ти можеш да обхванеш всички хора. Вън от тебе няма нищо чуждо, ти си навсякъде и с всички: и между ангелите, и между светиите, и между божествата. Душата ти започва да трепти като светлината на този Божествен огън и ти си готов да пожертваш всичко за Бога. Такъв човек е красноречив, може да пее, да декламира, да прави разумни жертви и т.н. Каквото хване, може да го свърши най-хубаво. Обаче, дойде ли съмнението, всичко това изчезва. Божественото в нас проявява особено качество, а именно: Бог не обича да ни натрапва своята мисъл, но когато влага своите мисли в нас, то е за да види дали ще ги запазим. Често ние изгубваме тези мисли, тези чувства, тези идеи и след това чувстваме в себе си голяма скръб и тъга. Всички съвременни скърби и нещастия на хората се дължат на това, че са изгубили Божествените идеи. Когато майката изгуби своето дете, тя плаче. Защо? – Това дете е една Божествена форма, в която се е въплътила една Божествена идея. Когато изгубиш една добродетел, ти си изгубил една Божествена идея. Всеки човек, когато изгуби своята вътрешна свещена чистота на душата си, скърби. Защо? Защото е изгубил една Божествена идея, а без нея той лесно може да се опетни. Единственото нещо, което сега може да се каже на всички ви, е да направите последната жертва. Коя е тази жертва? Според новото учение, тази жертва е скрита в стиха, който Христос е казал: „Да положим душата си за Бога“. Ако можем да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, ние сме разрешили вече кардинално всички въпроси в тоя свят.

Питаше ме вчера един господин: „Какви са вашите отношения към политиката? Какъв ще бъде вашият политически живот?“ Казвам: ние не разрешаваме сега политическия въпрос, понеже ни предстои да разрешим един важен духовен въпрос. Политиката е плод на разумен духовен живот. Когато бъдем разумни и живеем един добър живот, тогава ще имаме и политика. Политиката означава свобода, а свобода имат само разумните хора. Разумни хора са тези, които имат Бога в душата си. Ако има някое същество всемъдро, разумно, това е Бог, Който е създал света. Едно от положенията, към които се стремят религиозните, духовните хора, е да станат свети, добри хора. Но като се стремят да станат добри, това показва, че те захващат една работа от края, от опашката. Не мислете, че ако хванете едно куче за опашката, сте разрешили някой важен въпрос. То може само да квичи, но като го пуснете, ще започне да лае и да хапе. То казва: „Господине, с какво право ми хващаш опашката? Какво искаш да кажеш с това?“ Опашката на кучето представлява неговия ум.

Та ние трябва да разрешаваме въпросите по закона на Любовта. Всеки от вас може да ги разреши за себе си. Когато пък не може да ги разреши единично, ще ги разреши колективно, с помощта на други. Как? Ако един

цял народ се обърне към Бога, ще може ли да разреши своите трудни въпроси? – Ще може. Нека целият български народ каже: „Господи, ние можем да жертваме за Тебе всичко! Каквото кажеш, ще направим!“ А днес българите казват, че имало репарации, това-онова. Защо има репарации? Защото Господ Го няма. Защо има глупости? Защото Господ Го няма. Защо има коравосърдечие между хората? Защото Господ Го няма. Всичко, което тегне на хората, е защото Господ не е между тях. Ние искаме да разрешим един от великите проблеми в света без Бога. По някой път Той ни гледа, наблюдава ни какво вършим, поусмихне се и си отминава. Ние вдигаме, слагаме, но работите не вървят.
Сега съществуването за нас не е в отричане от света. Тези хора, които се отричат от света, се обличат в черно. Има в света много мъже и жени, които слагат черни дрехи. Защо? Майката умряла, дъщерята облякла черни дрехи. Мъжът умрял, жената облякла черни дрехи. Но често тази жена под това черно було друго нещо мисли. Тя си мисли за кой друг мъж да се ожени и си казва: „Любовта е само до гроба“. Като умре жената, мъжът прави същото. Не, любов, която трае само до гроба, е любов от картошки. Когато отидем в другия свят и там любовта трябва да ни следва. Любовта, която ни следва и зад гроба, тя е безсмъртна Любов. Ние, които сме дошли в този свят, трябва да изпълним волята Божия. За какво са призвани мъжът и жената? Аз съм ви казвал и друг път защо са призвани. Те са призвани да бъдат образец на Божията Любов. Жената, като погледне някой мъж, той трябва да затрепти, да почувства, че в душата и гори свещен огън. И онзи целомъдрен мъж, като срещне някоя жена, дори и най-развалената, трябва да предизвика в нейната душа свещен трепет. Само по този начин ние ще можем да се повдигнем. Във всеки мъж трябва да има желание да повдигне една паднала жена. И във всяка жена трябва да има велик импулс за повдигане, за спасение.

Често вие се спирате на някои лични въпроси. Те са важни, но трябва да разрешите най-важният въпрос. Казва Христос: „Там, където са събрани двама в мое име, каквото попросят от Отца ми, ще им се даде“. Вие сте слушали този стих много пъти, може и сега да го приложите, да опитате неговата сила. Заболее някоя бедна сестра, или някой беден брат измежду вас, ето случай да проверите стиха. Съберете се двама или трима братя, или сестри, помолете се, да видите, дали Христос е между вас. Ако Христос е между вас, сестрата веднага ще оздравее. Ако Христос не е между вас, няма да оздравее. Вие често се намирате в противоречие по отношение на този стих и изпадате в положението на онзи, който ходил да изгонва духовете в името на Христос. За него се говори в Деянията на апостолите. Казва се, че като дошъл духът, той му казал: „В името на Исуса Христа заповядвам ти да излезеш!“ Духът му отговорил: „Христос познавам, и Павел познавам, и Петър познавам, но ти кой си, не те познавам“. Отгоре

на това го набил. Ако духът те набие, какво показва това? Вие сами ще си направите заключение. Някой ваш брат е болен, вие се събирате и казвате: „Хайде да се помолим на Господа!“ Молите се, но братът не оздравява, кесията му е празна, работите му не се уреждат.
Ще ви приведа примера за един от видните американски проповедници, Спържин, който и друг път съм привеждал. Спържин бил проповедник в една от най-богатите баптистки църкви. Една комисия от баптисти се явява при Спържин и му казва, че искат да съберат една голяма сума за някаква благотворителна цел. Казват му: „Да се помолим на Господа да ни помогне!“ Той им казва: „Слушайте, да не изкушаваме Господа! Ето, аз давам тази голяма сума за Господа. Ние сме, които щом искаме, сами можем да изпълним тази работа. Това е нашата молитва. А сега, да отидем при Бога, да се помолим и да Му благодарим, че ни е удостоил да изпълним Неговата воля“. И всички хора днес за пари се молят. Между евангелистите имаше един фонд за усилване на проповедническото дело в България. Искаха да съберат 1,000,000 лева за тази цел. Много добра идея, но и един милион да съберат, работата няма да върви; и два милиона да имат, пак няма да върви; и сто милиона да имат, пак няма да върви. Работите с пари не вървят. Аз ви казвам: дотогава, докато Словото Божие се проповядва с пари, работата няма да върви. Онзи проповедник, който проповядва за пари, внася отрова в ума си. Той трябва да проповядва за Бога от Любов. Онзи пък, който работи за Бога без пари, Бог ще помисли за него. Чудни са съвременните хора! Ако аз съм шивач и ушия някому дреха от Любов, той няма ли да ми плати нещо? – Все ще ми плати. Най-малкото аз ще имам неговото внимание и разположение. Ако аз съм един виден цигулар и свиря на хората от Любов, тези, които ме слушат, няма ли да се погрижат за мене? – Ще се погрижат. Ако ние вършим всичко за Бога от Любов, знаете ли какъв преврат ще стане в умовете и сърцата на всички хора? От такива велики души се нуждае Бог. И ние се нуждаем от Божествения Дух. Христос, това е Бог, Който се разкрива в света. Христос, това е Любовта, която вече хлопа на всяка врата: и на вратата на проповедници, и на вратата на спасители, и на вратата на бащи и на майки, и на вратата на слуги и на господари, и на вратата на всички съзнателни души. Христос днес хлопа на всички врати и пита: „Готови ли сте да извършите това, което аз едно време извърших?“

Ще ви обясня защо днес хората грешат. Отива една религиозна сестра при един министър и му казва: „Знаеш ли, Господ ме прати да ти кажа, че трябва да се съвземеш и да живееш по Бога!“ Той ѝ казва: „Моля ти се, кажи ми какво да правя?“ – „Не зная, Господ чрез мен ти казва, че ти трябва да намериш пътя и да живееш така, както Христос иска.“ – „Добре, щом казваш, че си пратена от Бога, кажи ми нещо! Аз нищо не зная за Христос.“ – „Ще четеш Евангелието, защото в съдния ден ще даваш

отговор пред Бога.“ И след това тази сестра отваря вратата и си излиза.

Ще ви приведа още един пример. Друга една сестра отива при една бедна вдовица в София, която три дни нищо не яла и се молила на Бога, дано ѝ помогне някак. Тази сестра взела със себе си пълна торбичка с хляб и сиренце, млечице, плодове. Наклажда огън, стопля вода, измива децата ѝ, облича им нови дрешки, които тя сама е донесла, изчиства къщата ѝ и казва: „Хайде днес да имаме едно хубаво угощение! Отдавна не сте яли хубаво“. Започват всички да ядат, да пият топлото млечице и нищо не говорят за Христос. Тази бедна вдовица прегръща своята благодетелка и ѝ казва: „Колко си добра! Радвам се, че Господ те доведе“. Тази бедна жена нищо не разбира от Евангелието, но в душата ѝ се събужда нещо и тя казва: „Аз виждам Божията милост, видях как Господ отговори на моята молитва“. Кой от двата примера е по-добър? И единият е добър, и другият е добър. Това са различни методи на работа. Казвам: всички методи, които прилагаме са добри, но ще дадат добри резултати само тогава, когато вложим в тях Божествената свобода и когато са продиктувани от онзи свещен Божествен огън, който гори в душата ни. Само тогава ние ще имаме влияние върху себе си и върху света. Когато аз говоря, че ние трябва да оставим своите възгледи, аз разбирам ония временни възгледи, които имаме за Бога, и да схванем Бога като Любов; да почувстваме, че Бог желае доброто на всички разумни същества, желае повдигането на нашите души и затова нещо Той употребява всички свои усилия, всички възможности, които се крият в Него. През всички векове, които са се изминали досега, Бог не ни е забравил: всякога е изпращал някой да ни говори, не само отвън, но и отвътре. Той изпраща ангели да ни говорят. И не само това, но когато остане свободен, и Той сам ни посещава и ни казва няколко насърчителни думи. Те са най-хубавите думи, те са епохални моменти за нас. Когато Бог говори някому, той поет ще стане. Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държавник ще стане, не такъв, каквито са българските държавници, нещо особено ще бъде. Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще освободи един народ, като Моисей, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Моисей, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при Фараон, той го запита: „Кой те прати тука?“ – „Прати ме Иехов, Бог на Аврам, на Исак и на Яков.“ Казва му Фараон: „Аз не познавам този Бог“. Фараон имаше друго понятие за Бога. Моисей му казва: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто служа и Когото познавам, е силен“. И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христос, Кришна или Христос – един и същ е Той. Христос, това е проявеният Бог. Един е Той, Който се проявява във всички народи – Иехов. Всяко нещо, което носи

живот и светлина в себе си, идва от Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Моисей. Когато дойдем в света, трябва, като Моисей, да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил.
Казвам: Господ може да ни проговори още днес. Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ, една велика душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборг, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително верен, т.е. близо до Истината. Когато Христос е дошъл на земята, Той е бил придружен от хиляди ангели. Един добър човек никога не е сам. Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, където и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придружават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Онзи художник, който рисува, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да се спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез Него всичко може да се направи. Та сега, първото нещо, което се изисква от всички ви, е да придобиете това Божествено знание. В него се крият бъдещите перспективи, които стоят пред вас, бъдещите възможности за вашето повдигане. Не се бойте от никакво съмнение, от никакви противоречия! Противоречията ще дойдат, те са необходими за развитието ви. Колкото повече човек се повдига в живота, толкоз повече изпити ще дойдат, толкова по-силни страдания и скърби ще има. Една сестра ми казва: „Учителю, Ти ни говориш само за страдания, дотегна ни да слушаме“. Богати хора, според мене, са само скърбящите души. Онзи, който се радва, е много беден човек. Аз предпочитам една скърбяща душа пред сто радостни. Защо? Защото тя е богата, има какво да даде, касата ѝ е пълна. Скърбящите души са богати, пълни с вяра, с надежда издържат на всичко, здрав гръбнак имат. И 10 пъти на ден да ги тъпчеш на земята, гледаш ги, пак станали. Такава една душа, като се дигне от земята, казва на дявола: „Каквото да ме правиш, колкото искаш да ме тъпчеш, аз пак ще стана!“ Така е. Казвам ви: това, че дяволът може да се качи на гърба ти, или да те качи на гърба си, да не те е страх. Този дявол качи Христос на гърба си и Го дигна на храма. След това дойде при Него да го изкушава, като Му казваше: „Хвърли се долу!“ Христос му даде един разумен отговор, каза му: „Това няма да направя. Ти ме качи горе, ти знаеш как да ме снемеш долу“. Дяволът може да ме вземе, да ме качи на гърба си – нищо от това. Като ме е взел, ще ме носи.

Ще ви приведа онзи пример за праведника и за дявола. След като дяволът се мъчил под разни форми да изкуси праведника и видял, че е много силен, не ще може да го изкуси, дошло му на ум да влезе в стомната, от

която праведника пие вода, та като пие, да влезе в него и да го изкуси. Когато дяволът влязъл в стомната, праведникът, преди да пие вода от нея, направил кръстно знамение и по този начин разпънал дявола, който не могъл да излезе повече от стомната. Праведникът се качил на стомната и се оставил на дявола да го разнася по целия свят. След една дълга обиколка праведникът го запитва: „Ти ще ме смущаваш ли още?“ – „Няма да те смущавам. Пусни ме само да изляза от стомната и ти ще бъдеш завинаги свободен от мен.“ Така направете и вие! Като дойде дяволът във вашата стомна, направете кръстно знамение, вържете го и се оставете той да ви носи, а не вие него. Как постъпвате вие днес? Като влезе в стомната ви дяволът, започвате да разказвате на всички: „Елате да видите, какво ми направи дявола!“ Това не е силен човек. Когато дяволът влезе в стомната ви, никой не трябва да подозира, че той е вътре. Опасно е да подозира някой, че дяволът е влязъл във вашата стомна.

Какво означава стихът: „Затова Отец ме люби, защото полагам душата си заради Него“. За да придобиете Божията Любов, трябва да положите душата си заради Него. От днес ние трябва да се решим да положим своята душа. За кого? – За славата Божия на земята. Така ще дадете пример и на другите, че в света може да се извърши това, което едно време са вършили пророците и светиите. Това, което те са вършили в древните времена и днес можем да извършим. Онези, у които съзнанието е будно, трябва да мислят върху този стих! Вие желаете Господ да ви проговори. Той ви е говорил, но съзнателно трябва да разберете Неговия глас. И като Го разберете, да задържите вътрешната си връзка с Него. Когато Бог ви проговори, всички ще се съберат около вас. Когато някой извор извира, нали всички идват при него? Цялата околност знае за него, защото той носи живот. Тревиците, мушиците, растенията, птиците, хората – цялата околност знае, че в еди-коя си долина извира един чист извор, с хубава кристална вода. Ако дойде Божествената топлина, Божествената светлина и Божественият живот във вас, всички наоколо ви ще знаят, че е дошъл един голям извор. Навред ще има зеленина – ще дойде и Божието благословение. Не само тези същества от земята, но и ангелите Божии като минават, ще го посетят, ще се разговарят с него. Бъдете ли такъв извор, всякога ще имате по едно писъмце, изпратено от невидимия свят. Знаете ли колко е хубаво човек да има едно писъмце, изпратено от невидимия свят! Тази е връзката, която ще ни свърже с Бога. И така, ние трябва да започнем с основната идея – Любов към Бога! Да възлюбим Бога с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. Само тогава силата Христова, или разумната сила, или силата на Истината ще се прояви в душата на всички. Така сплотени в Божията Любов, ще бъдем мощни като един човек. Не искайте всички индивидуално да се проявите. Когато се обединим в Бога, всички ще бъдем едно и всичко, което се отнася

до проявите на другите, ще ни радва като наше, понеже всички ще бъдем едно цяло. Сега как живеят хората в света? – В пълно разединение. Това, което ние вършим тук, другите религиозни хора го считат противоречие. А това, което те вършат, ние считаме за противоречие. Не е така. Всичко, което се върши, трябва да бъде за Бога и всички заедно да се радваме. Всичко, което се върши в света, където и да е, по който начин и да се върши, стига да е от Любов към Бога, трябва да му се радваме.

„Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак.“

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Петък, 9 ч. сутрин, 27 август 1926 г.

1926_08_28 Правосъдие
съборна беседа

ПРАВОСЪДИЕ

„Защото аз Господ обичам правосъдие: мразя грабителство и неправда.“ (Исай 61:8)

За да може всеки човек да се развива правилно, трябва да разбира Истината, която носи свобода за него. Аз взимам думата „човек“ в най-широк смисъл, в нейното първично значение, така, както е зададена от невидимия свят, така, както е зададена от Бога. Този човек трябва да е свободен от всички предубеждения. Той не трябва да носи в себе си никакви утайки на живота, т.е. той не трябва да носи утайките на онези минали съществувания, на който и да е народ или на което и да е растително или животинско царства, през които е минал. Човек не носи белезите само на народностите, през които е минал, но той носи в себе си и нещо животинско. В човека се крият всички добродетели, които ангелите имат, но в него се крият и всички злини, които съществата на ада имат. Човек е способен и на едното, и на другото. Това са две възможности, понеже човек живее между два свята. Това са две граници на неговия живот, в които той се проявява. Животът му от една страна граничи с небето, с рая, а от друга страна граничи с ада, с преизподнята.

Следователно вие живеете между две граници. Такъв е животът, който сега се проявява на земята. Всички разумни хора в света, които искат да разберат Истината, трябва да я търсят, да я проучват, понеже свободата в света не може да дойде без Истината. Тя е велик закон. Когато хората разберат Истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде Истината, преди да дойде свободата, на тях предстои усилена работа. Човек не е пратен на земята за радости; човек не е пратен на земята за щастие; човек не е пратен на земята за блаженство; човек не е пратен на земята за богатство; човек не е пратен на земята за слава; човек не е пратен на земята за сила – той е пратен да научи пътя Господен; той е пратен на земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратен на земята да научи онова истинско знание на вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Това е великият закон, това е великият идеал!

Онзи човек, който живее за народа си, или за обществото, или за дома си, или за жена си, или за децата си, или за себе си, както и онзи човек, който живее за човечеството, той не е разбрал смисъла на живота. Ние не сме пратени на земята да живеем за себе си; ние не сме пратени на земята да

живеем за дома си; ние не сме пратени на земята да живеем за народа си; ние не сме пратени на земята да живеем за човечеството – ние сме пратени на земята да изявим Божествения живот. Този живот включва в себе си всичко. Можем ли да изявим Божествения Дух, всичко друго се включва в Него. Не можем ли да изявим този живот, всичко друго е пропаднало. Съвременните хора са забравили тази велика Истина. Кажете ми, кой народ от миналото е придобил нещо с тази философия? За старите римляни ли ще ми кажете? За египтяните ли, за асирийците ли, за вавилонците ли, или за някои от съвременните народи ще ми кажете, че са придобили нещо ценно и не са го изгубили и до днес? Дали англичаните, дали германците, дали българите, дали сърбите, дали гърците, или кои и да са други, са спечелили нещо с тази ограничена философия? Всички тези народи, както и всички отделни индивиди, имат особени схващания за Истината. „Аз Господ обичам правосъдието." Кога може да се прояви правосъдието? – Само онзи човек може да прояви правосъдието, на когото душата е заквасена с Истината. По какво се отличава човека на правосъдието? – Човекът на правосъдието с нищо не можеш да подкупиш. Има съдии, които могат да се подкупят с 1000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 2000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 5000 английски стерлинги, и най-после има съдии, които се подкупват с 100,000. Пред тази сума гръбнакът почти на всички съдии се прегъва и всички капитулират. Някои съдии капитулират даже и пред една женска целувка. Има и религиозни хора, които също така капитулират. И днес всички хора се изпитват. Всички онези хора, които издържат, това са хората, които обичат правосъдието и които живеят с Истината. Ние говорим за идеалния живот в света.

Сега някой ще ми каже: „Ти като говориш така, постъпваш ли по този начин?" Не е въпросът там. Всички трябва да вършим волята Божия! Аз няма какво да оправдавам себе си, но ако някои ме запитат, аз ще им кажа: „Ела и – виж!" И ако аз запитам някои от вас как живеете, вие трябва да ми кажете: „Елате и вижте!" Най-после, в този смисъл, няма защо да разправяме какво е нашето верую.

Нека дойдем сега до великата Истина в живота. На кого е потребен хляба, на ситиия или за гладния? – На гладния. Ситите хора не се нуждаят от хляб. На кого са нужни парите, за богатите или за сиромасите? – За сиромасите. На кого е потребно здравето, На здравия или за болния? – На болния. На кого е потребно знанието, на знаещия или за невежия? – На невежия. Под думата „невеж" аз разбирам човек, в когото има един стремеж да се запознае с основните неща в живота. Дотогава, докато ние мислим, че ще умрем, че всичко с нас ще се свърши, и не се проникнем от онази вътрешна, непоколебима вяра към Бога, ние не можем да разрешим

никакви въпроси в света. Дотогава, докато мислим само за себе си, ние не се отличаваме по нищо от животните. Няма животно в света, което да не мисли за себе си. И най-малкото животно, което едва можем да наблюдаваме под микроскоп, се движи така съсредоточено и търси храната си, както и ние. Ако ние се грижим за себе си, и най-малкото животно се грижи за себе си. Ако ние се грижим за своя дом или за своя народ, и най-малките същества се грижат за това нещо. Я идете в едно свинско стадо и се опитайте само да вземете едно от малките прасенца, да видите как ще се обяви цялото стадо срещу вас! И горко на този, който се опита да хване едно от тези малки прасенца! Някой казва: „Ние трябва да защищаваме народа си“. Хубаво, но това още не е задачата на истинския човек. Човек е онзи, който, като стане сутрин, отправя очите си към Бога и започва да разсъждава, защо е направено небето, защо грее слънцето, защо са създадени звездите и т.н. За това нещо една свиня не може да разсъждава никога. Щом една свиня се намери под някоя круша и изяде един от плодовете ѝ, тя започва да рови в земята и мисли, че от земята излиза всичко. И ние, съвременните хора, след като приемем всички блага, които Господ ни е дал, казваме: „Всичко излиза от земята и пак в земята ще се върне“. Не, благата не излизат от земята. Земята е само една съкровищница на Божиите блага.

Сега няма какво да се спирам върху вашите разбирания, но казвам: елате, опитайте и вижте! Следователно великото и Божественото започва само след като човек съзнае този велик закон, че има една вътрешна Правда в света и тази Правда засяга не само нас хората, но и животните едновременно. Разправяха ми няколко примери за проявлението на Божията Правда и между животните. Ще ви разправя два от тези примери, които са автентични. Единият случай става в село Чатма, Варненско. В една кръчма влизат две лястовички и започват под стряхата някъде да си правят гнезда. Обаче, когато едната лястовичка донасяла кал и си правила гнездото, другата в нейно отсъствие взимала калта и я слагала в своето гнездо. Едната седи наготово, а другата ходи да събира кал за градеж на своята полочка. След като градила дълго време, не могла да разбере какво става с нейното гнездо, каква тайна се крие, че не може да го довърши. Кръчмарят следи цялата тази работа. Обаче един ден като се връща първата лястовичка, заварва другата в нейното гнездо, че взима кал. Скарват се двете лястовички. В това време, котката на кръчмаря се спуща, хваща една от лястовичките. Какво било учудването на кръчмаря, когато вижда, че котката хванала тъкмо тази лястовичка, която крадяла. Вие ще кажете: „Това е една случайност“.

Ще ви приведа друг пример. В габровско някъде, под стряхата на една къща имало едно лястовиче гнездо. Детето на тази къща, 7–10-годишно

момченце, един ден се качва на стряхата на къщата, сваля всичките пет малки лястовички и с един нож отрязва езиците им. Майката вижда всичко това, но си казва: „Е, дете е, няма нищо!“ Тя не му дала никакъв съвет. Расте това дете, пораства, става момък, оженва се, раждат му се пет деца, но всички неми. Този пример е от животинското царство, свързан с хората. Аз бих ви привел ред други примери, където може да се види, че Бог обича правосъдието. Цяла статистика има по това. „Очите Господни тичат по цялата земя.“ Някои мислят, че Бог не наблюдава нещата. Не, Бог наблюдава всичко. Има едно око в света, което не спи. То наблюдава даже и това, което се върши в тъмните нощи. Има едно страшно око в света, което вижда всичко и въздава всекиму. Къде ще се скрием от това око? Та казвам: нека се яви у вас любов към Правдата, но не от страх, а от дълбок вътрешен стремеж. Когато един човек отсъжда справедливо, в пълния смисъл на думата, това е истинският човек. Казах ви, че здравето е за болните, знанието за невежите. Ами доброто за кого е? – За грешника. Животът за кого е? – За мъртвия. Живият човек не се нуждае от живот. Любещият не се нуждае от любов. Питам: кои стомни се пълнят? – Които са празни. Пълните стомни нямат нужда от пълнене. Следователно животът в съвременния свят се проявява по два начина. Има един потенциален Божествен живот, има и един кинетически Божествен живот. Има един потенциален човешки живот, има и един кинетически човешки живот. Тези два вида живот се различават. По какво? Потенциалният живот на Бога е всякога пълен, той има всички възможности в себе си и не се нуждае от никакви притоци. Той съдържа в себе си всичко. Кинетическият Божествен живот се отличава по това, че е един извор, от който постоянно извира вечното благо. Той никога не дотяга. Потенциалният човешки живот се отличава по това, че постоянно взима нещо в себе си. Кинетическият Божествен живот се втича в него постоянно. Кинетическият човешки живот пък постоянно обработва Божиите блага, които се втичат в него. Оттук същият закон се отнася и за яденето. Ако храната, която приемаш в себе си, не се сдъвче хубаво, не се разпространи из цялото тяло, не се възприеме от ума, сърцето и душата ти и не се превърне в една динамическа сила, за да се използва в света за работа за Господа, дотогава в тебе няма да се роди плод. Питам ви сега: по какво се отличава здравия от болния човек? – Здравият човек всякога изпитва глад, а болният човек всякога има апетит. Имаш ли апетит, ти си болен човек. Изпитваш ли глад, ти си здрав човек. Здравият човек огладнява най-много по два, до три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Човек, който има апетит, яде по цял ден: това ще похапне, онова ще похапне, ще си разстрои стомаха, докато най-после умира. От какво умират хората? – От много ядене. Казват за някой човек: много яде този човек. Казвам: апетит има той. Максималното число за ядене у гладния човек е най-много 2–3 пъти на ден. Той е разумен човек. Мине ли числото три, спада вече към

хората на апетита. Законът на глада свършва с числото три, а законът на апетита свършва с числото четири. Числото четири означава кръст. Щом видиш, че някой човек носи кръста, ще знаеш, че той е в закона на апетита. Днес всички хора носят само кръстове, те са герои на кръста. Защо носят кръстове? Какво е значението на кръста? – Кръстът е символ на страдание. Господ ти е дал кръста, т.е. страданията, за да се смириш, да съзнаеш своите слабости и да кажеш: „Господи, аз имам една слабост, която трябва да изправя“. Някои хора, обаче, носят кръста за храброст. Храбри са те, но не и в живота. Има много хора, които на бойното поле са се били юнашки, там са отсичали ръцете им, но като дойдат в обществото и ги поставят пред някоя каса, там не са герои, лесно могат да се подкупят. Къде е геройството им тогава? Къде е кръстът на тези хора? Аз наричам герой онзи човек, на когото като сложиш на гърба страданията на целия свят, кръстът на цялото човечество, той може да го носи. Този човек може да се изпоти и 10 пъти под тежестта на този кръст, но нито един път няма да похули името Господне. Той ще носи геройски всичко и ще каже: „Господ даде, Господ взе. Да бъде благословено името Божие! Благодаря Ти Господи, че си ме удостоил с всичките свои блага!“ Тази е великата философия на живота, която трябва да възприемем, като разумни същества.

Аз искам Господ да ви благослови. Как ще ви благослови? – Като обичате този Господ, Който обича правосъдие, а мрази грабителство и неправда. Никой човек няма да избегне Божието наказание. Това наказание се готви за всички. То е така справедливо и за сиромаси и за богати, и за учени и за прости, и за царе, и за князе, и за генерали, и за владици, и за проповедници – всички са под този велик Божествен закон. Няма ли да дойде този закон? – Ще дойде. След година или след две, или след 10, или след 120 години ще дойде този закон, ще те задигне, ще те сложат на носилка и ще те занесат. И всичко това, за което си се грижил, няма ли да бъде загубено? Твоята глава няма ли да се пръсне? Ще те занесат на гробищата и от тебе помен няма да остане. Къде ще отиде твоята нервна система, твоята глава, твоят мозък, твоите мускули? Къде ще отидат твоите червени устни и твоите черни очи? Къде остава човешката мисъл, човешкото сърце и човешката сила? Къде остава човешката душа и човешкият дух? Вие ще кажете: „Така е създаден светът“. Не, светът не е създаден така, не трябва да се лъжете. Ако гипсирате гърба на един човек и го оставите да лежи така в продължение на цели 5–6 месеца, трябва ли да мислим, че природата го е създала така? Трябва ли да му казваме, че Бог е определил така? Не, това е според науката на лекарите. Човек е преплетен с ред заблуждения, които му създават големи страдания и сътресения в живота. Вземете примера с българите и гърците. Откак са станали съседи, те така кръвно се мразят, че достатъчно е да произнесеш пред българина

думата „грък“, за да му трепне сърцето. И достатъчно е да произнесеш пред гърка думата „българин“, за да трепне и нему сърцето. Гъркът като срещне някой българин, казва: „Дебела глава е той!“ Какво означава това? Той иска да каже, че българинът е дебело дърво, че в него няма нищо, че е дивак, човек без всякаква интелигентност – най-грубият човек в света. Това разбира гъркът под думата „дебела глава“. Право ли съдят гърците? Питам ги аз: те как постъпиха със Сократ? Как постъпиха с Питагор и неговото училище? Нали те се хвалят със своята култура? Добре ли постъпиха? Следователно не са гърците, които могат да съдят българите. Има само Един, Който може да съди българите. – Бог е Той, само Той може да ги съди. Но Той съди и гърците.

Това, което ви казвам, е по отношение на народите. Да блаженства един народ, трябва да зачита Божественото право. Същото се отнася и за всеки човек индивидуално. Всеки българин, който иска заслужено да носи името „българин“, непременно трябва да има този свещен закон в себе си – да зачита Божественото право. Всеки българин да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да изпъкне мисълта: „Защото аз Господ обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда“. Не е лошо да носиш името българин, но кога? – Когато това име е помазано. Пророкът казва: „Помаза ме Господ“. В какво се състои това помазване? Светлината помазва растенията, помазва и нашия живот. Казвам: всеки цар, който не е помазан, не може да се благослови. Само помазаните царе са царували. В помазването се състои силата.

Ще изясня мисълта си. Когато едно растение покълне от земята и започва да расте и да се развива, кой го помазва? – Светлината. Тя е неговото масло. Коя светлина? Тази, която идва от Истината, тази, от която произтича и нашият живот. Коя е още тази светлина? – Която идва от Мъдростта, която прониква и през нашия живот. Коя е топлината, която помазва растенията? – Това са онези Божествени чувства, които изтичат от Божията Любов. Когато човек има това маслопомазване, той е помазан от Бога, и където отиде, навсякъде ще бъде приет. Тогава и във всяка църква всеки поп може да го помаже. Не го ли помаже Господ със своето правосъдие, със своята Любов, със своята Мъдрост и със своята Истина, той нищо не струва, никакъв помазаник не е.

И сега, у всички хора има това желание да бъдат царе, князе, генерали. Аз ви казвам: вие можете да бъдете царе, може да бъдете князе, всичко е възможно, но Писанието казва: „Вие сте царе и свещеници на Бога“. Кога? – Когато Му служите. Но когато хората искат да свалят един цар и да сложат на негово място друг, те не разбират закона. Царе трябва да има! Казвате: „Царете развалиха света“. Не, не го развалиха те. Преди царете на

власт бяха боговете, но понеже хората не бяха доволни от тях, те задигнаха багажа си и заминаха на небето. Вместо тях дойдоха царете. Един ден и царете ще си заминат. Вие трябва да знаете, че духовете, които идват на земята, заемат местата на царете и те управляват. Един ден, като си заминат и те, ще останат народоуправляващите. Мислите ли, че тогава светът ще бъде по-добър, отколкото сега? Вярното е, че един разумен човек може да свърши хиляда пъти по-добра работа, отколкото хиляда луди хора. Не е ли така? – Така е. Но хиляда разумни хора могат да свършат с милиони пъти по-добре работата, отколкото един луд човек. Не е ли право това? – Право е. Ако в една държава има един луд цар и хиляди разумни граждани, те ще могат да свършат милиони пъти по-добре работата, отколкото този луд цар. Ако пък има един разумен цар и хиляда луди граждани, този разумен цар може да свърши хиляди пъти по-хубаво работата, отколкото тези хиляда души граждани. Не е ли права тази философия?

Следователно ние сме за онази велика Истина, която трябва да опитаме. Аз се радвам, че Бог е говорил в миналото. Да бъде благословено Божието име! Аз се радвам и на всички онези велики пророци; аз се радвам и на онези велики хора, които са работили през вековете. На тях имената са записани горе. Аз се радвам и за всички онези хора, които сега работят. Аз се радвам и за всички онези хора, които ще дойдат да работят в бъдеще. Онези от миналото, тези, които сега работят, и онези, които ще дойдат да работят в бъдеще, всички живеят. Онези, които са работили в миналото, ние сме ги сменили, те са в почивка. Сега идват други, които пък нас ще сменят. Значи в живота има три фази: първата фаза е миналото, през която са работили вече. Втората фаза е настоящето, в което сега работят, и третата фаза е бъдещето, в която ще работят. Хората на миналото почиват; хората на настоящето работят, а хората на бъдещето сега мислят, а после ще дойдат да работят. Те са на път вече и пристигат като онази армия, която идва да подкрепи войските на бойното поле. Колко е красиво това! И всички тези хора днес воюват.

Аз бих желал целия свят да воюва с онова свещено оръжие на Любовта, с онова свещено оръжие на Мъдростта, с онова свещено оръжие на Истината! Нека не само десетки милиони, но и стотици милиони хора да воюват с тези оръжия. Нека всички хора на фронта да воюват, за да прогонят врага и да разширят границите на своето царство. Когато всички разумни хора – и мъже, и жени, и деца, и възрастни, и господари, и слуги – си подадат ръце, всички ще заживеят един разумен живот, така както ангелите сега живеят на небето. Ние няма защо да създаваме една нова култура. Тази култура е създадена вече. И когато дойдем до това положение, ние ще изпращаме своите деца от земята да се учат на небето,

а не както сега правят, изпращат ги в Англия, или в Германия, или във Франция, или в Египет, или в Индия, или в Китай, или в Япония да учат някои тайни. Не, ние ще изпратим нашите деца на небето, там да учат великите тайни на живота. След 3–4 хиляди години те ще слязат отново на земята със светещи аероплани и ще ни разкажат как живеят ангелите на небето. Ще ни разказват как живеят там разумните същества, как строят къщите си, какви са техните взаимни отношения и т.н. Сега, обаче, на когото да кажеш тези неща, ще ти кажат: „Това са празни работи! Ние се занимаваме с реалните неща“. Ами целият ни живот не е ли пълен с празни работи? Ние, хората, които живеем сега на земята, сме най-глупавите същества, да не казвам най-безумните. Никога в света не са живели толкова много глупави хора, колкото сега. Ще ви кажа защо. Вземете един млад, красив момък, хубаво облечен, свършил два факултета, доктор по право и доктор по философия, учен, голям човек. Но срещне той някоя красива мома, влюби се в нея, падне на колене, моли ѝ се и казва: „Моето ангелче, само в теб мога да намеря своето спасение, своето щастие. Ти си моето божество, само с теб намирам смисъл в живота“. Тя го погледне и повярва, че наистина само тя е в състояние да донесе щастието и спасението му и се съгласява да се оженят. Но като се венчаят според сегашните закони, не се минават две години, срещам го и той ми казва: „Не била тя! Аз се излъгах“. Срещам нея и тя казва: „Не бил той!“ И наистина, когото срещна днес в света, всички са разочаровани. Най-после мъжът казва: „Жена ми умря“. Или жената казва: „Мъжът ми умря“. Питам: как е възможно да умре това същество, от което очакваше своето спасение, своето щастие? Значи тя не е божество и той не е божество.

Докато ние сме хора, които падаме на колене пред някоя мома или момък, не сме ли онези хора със слабостите на едновремешните идолопоклонници, чиито идоли скоро се разрушаваха? Все пак техните идоли живяха с хиляди години. Ти днес прегръщаш един мъж, но къде ще отиде той? Днес прегръщате една жена, но къде ще отиде тя? И не само това, но докато този мъж не беше женен, честен човек беше. Ожени ли се, обаче, за това божество, то започна да му казва: „Ти не трябва да бъдеш така глупав, да живееш толкова честно, по-практичен човек трябва да бъдеш, ако искаш да живееш щастливо, разумно като всички хора. Няма защо да живеем в тази колиба, за нас трябва простор, свобода, голяма къща ни трябва“. И действително, тя заживява по-разумно, но не се минават 3–4 години, завеждат дело против него, затварят го, осъждат го. Този идеал се променя вече, идват страданията в живота. За какво страдаме ние? – Много търговци са пропаднали за своите дюкяни. Много адвокати са пропаднали за своята клиентела. Много доктори са пропаднали за своите пациенти. Много свещеници и проповедници са пропаднали за своите пасоми. Да, те стават пастири на своите пасоми в

църквата, за да ги пасат добре. Казваше един овчар: „Аз съм отличен овчар, паса стадото си, храня го, обичам го“. Овците изпитват неговата любов и те на свой ред казват: „Много ни обича нашият овчар, но вълната ни стриже, млякото ни взима. Ние сме съгласни на всичко това, но и децата ни продава, а най-после взима нож, че и нашите глави отрязва. След това и кожите ни одира и от нас нищо не остава“. На такъв овчар, който казва, че много обича овците си, казвам: какъв е този овчар, който взима млякото и вълната и кожата на овците? Някой ще каже: „Така е наредил Господ“. Не, това е една велика лъжа в живота. Ние трябва да пренесем този символ в разумния живот.

Казва Бог на едно място: „Не желая смъртта на никого“. Ако четете книгата на Исай, ще видите какво е говорил този пророк преди повече от 3000 години, какво вътрешно просветление е имал той. И ние, съвременните хора, казваме: „Така е наредил Бог“. От Божествено гледище аз трябва да защитавам живота на овците, но хората още не са дошли до това положение. За сега те не желаят даже живота на другите хора. Те се колят, убиват, бесят, като казват, че това е геройство. Питам: какво благо са донесли сегашните войни, които стават по света? Най-културните хора днес, американците и англичаните, носят тежките последствия на войните. Те са внесли между тях толкова разврат и упадък, че съжаляват, задето са ставали, и се стремят да изправят това зло, но не знаят как. Да оставим сега въпросите на Англия и Америка. Това са въпроси, които могат да се разрешат в бъдеще. Ние имаме въпроси, които сега трябва да разрешим.

Един от фараоните посетил една от тайните школи на Египет и поискал сина му да стане ученик на тази школа. Задачата на тази школа била следната: всеки, който искал да постъпи за ученик в нея, трябвало инкогнито да следва школата. Този царски син трябвало да излезе инкогнито от своята държава и да се представи като слуга в един царски двор, но така да премине през двореца, че да не предизвика с нищо първия стражар, който пазел пред вратата. Той трябвало да отвори сърцето на този стражар така, че да намери неговото благоволение. И през всичкото време на служенето си, цели три години, той трябвало да минава между всички незабелязано, никой да не знае, че е царски син. Освен това в изпълнението на своята служба той трябва да бъде толкова внимателен, толкова почтен, да не направи никаква грешка. Ако направи някаква най-малка грешка ще бъде изпъден вън от школата. Такава била задачата на царския син. Питам: лесна ли е тази задача? – Не е лесна. Такава е задачата и на нас, които сме дошли в света. Ние сме царски синове и трябва да изпълним тази задача безпогрешно. Какво правите вие? Ставате сутрин и веднага започвате да викате. На кого викате? Трябва да си кажете: „Чакай, царски син съм, трябва да извърша добре работата си“. Влезете ли в

Божествената школа неприготвени, вие пропадате. Ако вашето съзнание е будно, като ставате сутрин, няма да викате, но ще си кажете: „Аз съм царски син, пратен съм на земята да оправя работата си. Влязъл съм в Божествената школа и трябва добре да свърша работата си". Питам: кой не вика на обед или вечер като си ляга?

Вие имате друга една слабост. Често казвате: „Ние ще свършим работата си, но като отидем между ангелите". Знаете ли на какво прилича това? Ще ви изясня моята идея. И змийското яйце като е вътре в черупката си е много кротко, никому вреда не прави. Пък и яйцето на орела като е в черупката си, е много кротко, никому зло не прави. Ако вие отидете на небето, ще приличате на тези неизлюпени яйца. Но когато Господ иска да ви покаже какви сте, Той ви праща на земята да се измътите и да се проявите. Някой казва: „Като отида на небето, там да ме видите колко съм добър и кротък". Не, там ще бъдете едно неизмътено яйце. Важното е какъв си тук. Земята е пробният камък, на който ви изпитват. Важно е да се видите какви сте тук на земята, като сте облечени в плът. Някой казва: „Дотегна ми вече да нося този товар". Кое е по-хубаво за теб: да носиш 50 килограма злато на гърба си, или гърбът ти да бъде свободен от този товар? Вие ще кажете: „Разбира се, че е по-добре да носим златото на гърба си". Добре, представете си, че на двама от вас предстои да минат една дълбока река. Единият носи това злато на гърба си, а другият тръгва без злато. Кой от двамата има шанс да премине благополучно тази река? Ще кажете: „Нали има мост?" Не, тази река е без мост. Как ще я преминете? Ще кажете: „Ще снема златото от гърба си и така ще премина". Да, но законът е такъв, че никой няма право да сваля товара от гърба си, ще върви с него. Тези порядки за богатството в света са човешки изобретения. Най-голямото богатство, което човек може да има, това са неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият мощен дух, които го свързват с небето и с всички разумни души. Какво по-голямо богатство от това? Това именно е истинското богатство на човека! Ами ако аз напусна духът си, ако напусна душата си, ако напусна сърцето си или ума си, какво ще остане у мене?

И всички хора днес казват: „Не може без пари в света!" И тук повтарят какво е казал някога си Наполеон. Като му разправяли, че трябва да се направи това-онова, той запитвал: „Ами пари?" Навсякъде сега хората казват: „Да направим повече училища, да вземем повече учители, да направим повече църкви, да имаме повече свещеници и т.н. Ами кой ще им плаща?" Докато има учители, които работят за пари, докато има проповедници, които проповядват за пари, докато има съдии, които служат за пари, докато всичко става с пари, ние ще имаме свят като сегашния. Ще кажете: „Ами как ще се прехранваме?" Един ден, когато тези

служби станат почтени, благородни, и всички хора служат без пари, тогава децата ще се грижат за своите учители, а не техните майки и бащи; пасомите ще се грижат за своите пастири. Аз бих желал един учител да се уповава на своите ученици, да ги учи, да работи с тях и по този начин да си изкарва прехраната. Той може да обработва с тях градини, да отглежда пчели. Един ден тези деца, като пораснат, ще му се отплатят стократно. Вие ще кажете, че това не е съгласно с вашите разбирания. Но вижте, ние срещаме този закон навсякъде в света. Кажете ми, например, колко плаща синът на баща си? Както виждате, синът не само, че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане и един ден забягва. И бащата като няма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: „Бог да го благослови!" – И си заминава. Някой път и дъщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: „Бог да я благослови, да обърне сърцето ѝ!" – И си заминава. Не, вие трябва да отидете по-далеч! Вие трябва да знаете, че ако се ражда такъв син, който изяжда всичкото богатство на баща си, причината за това е, че у бащата има някакъв дефект. Според закона на наследствеността от вълка не може да се роди овца и от овцата не може да се роди вълк. По същия закон от орел не може да се роди паун и от паун не може да се роди орел. От змия не може да се роди риба и от риба не може да се роди змия. Значи във всички тези форми се крият известни сили, които определят посоката на движението им. Та казвам: пророкът преди хиляди години е говорил, че Духът на Господа Иехов ще бъде с него да благовества. Какво да благовества? – Разумното. Вие, които ме слушате днес, трябва да знаете, че спасението на човечеството не е в никакви църкви. Спасението на човечеството не е в никакви хора, в никакви светии, в никакви ангели. Светиите, ангелите, добрите хора на земята, това са само служителите на Бога. Спасението на света е в Бога, Който е направил света. Този Бог има три атрибута: Любовта е Негова същина, Мъдростта е Негова същина, Истината е Негова същина. Те излизат само от Него. Там, откъдето излизат тези три велики добродетели, се проявяват всички други неща.

Следователно, спасител в света е само Бог. Той обхваща и прониква всички.

Всички същества, от най-висшите до най-низшите сфери, слугуват на този велик Бог. И ако искате, вие може да Го попитате: „Как?" Обърнете се с всичката си душа, с всичкото си смирение към Него и кажете: „Господи, така, както всички светии Ти служат, така, както всички ангели Ти служат, така, както всички добри, праведни хора Ти служат, така и аз с техния дух се обръщам към Теб, изяви ми се!" Питайте Бога така и ще видите, че Бог е прав. Ако решаваш някоя трудна задача, Бог ще те осветли. Ако си болен, Бог ще внесе в тебе здраве. Ако имаш някое терзание, което смущава

душата ти, пак се обърни към Бога. Работи и чакай, Той ще ти изясни тази велика Истина. Не бързайте, може да почакате още хиляди години. Чакали сте толкова, ще почакате и още, това нищо не значи. Времето и пространството, това са само условия, при които Бог може да се изяви в разумния живот. Само по този начин можем да се издигнем. Каква полза, ако бързаме и изгубим всичко? Каква полза, ако днешният ден бъде ден на радост, а утрешният – ден на тъги и страдания? Какво ще те ползва, ако днес родиш един син, а утре умре? Какво ще те ползва неговото раждане, ако смъртта му утре ти причини най-големите нещастия и страдания? Ние искаме, като се роди този син, да живее. Ние искаме, като добием здравето, да е с нас. Ние искаме, каквито добродетели придобием, да бъдат с нас. Ако днес спечеля една добродетел, а утре я изгубя, тази загуба ще ми донесе най-големите нещастия и страдания. Питам: какво ще ме ползва днешната култура, ако утре я изгубя? Какво ни е донесла днешната култура? Има нещо хубаво в нея. Тя е внесла равноправие между половете; тя е внесла един стремеж между мъже и жени да се хармонират, да извършат добре задълженията, които им са определени. Днешната култура е внесла един стремеж и между всички религиозни хора да се обединят. Как? Не само по един начин могат да се обединят хората. Много начини има за обединение. Най-правилният начин, обаче, е един. Кой е този начин? – Той е да се живее по закона на Любовта. Стигне ли се до Любовта, в нея вече няма насилие. Това обединение може да дойде и по закона на Мъдростта, на знанието. Най-после това обединение може да дойде и по закона на Истината. Ние трябва да знаем тези три закона, които съществуват в природата. Следователно, по който от тези закони и да живеете, резултатите от тях трябва да са еднакво благоприятни за всички, да се даде свобода на всички. Тогава ние ще работим в единство и ще бъдем по-интензивни в света. Работата и нашият труд ще бъдат разумно оправдани и ще дадат добри плодове. А сега вашият труд се губи.

Казва се в Писанието: „Защото аз Господ обичам правосъдие; мразя грабителство и неправда“. Ето защо всеки човек, който иска да бъде обичан от Господа, трябва да обича правосъдието, а да отхвърли от душата си грабителството и неправдата. Бог обича само ония, които вървят по Неговия път. Законът е такъв. Кого обича овцата? – Своите деца. Кого обича вълкът? – Своите деца. Вълкът мисли, че неговият метод за живеене е най-правилен. Овцата мисли, че нейният метод е най-правилен. Не, най-правилният път за спасение се крие в човешкия дух. Ние сме най-разумните същества тук на земята и трябва да разрешим правилно въпроса. Ако го разрешим правилно, ние ще донесем едно благо и за по-висшите същества. Тогава ние ще бъдем носители на своята свобода и ще станем разумни органи в общия велик организъм. Само така ще можем да се притичаме в помощ на своите по-слаби братя на земята.

Това е учението, което трябва да носим навсякъде. Бог е, Който ще спаси света, и ние трябва да се хванем за Него. Всеки трябва да бъде като един извор, постоянно да извира. И когато казвам, че трябва да бъдем носители на свободата, разбирам, че трябва да се хванем за новата култура, да живеем според трите велики закона. Живеем ли така, това е Божественият ден. И така, пред Бога този е велик, който носи в себе си това правосъдие. Пред Бога този е велик, в душата на когото няма грабителство и неправда. Всеки, който не носи в себе си това правосъдие, не е велик човек, не е културен човек. Каква култура има във вълците? Каква култура има в овците? Каква култура има в рибите? – Култура има само в същества, които мислят. Култура има само в тези хора, у които е вложен Божествения елемент. Единственото същество, което прогресира, което има книжнина, което мисли, което се моли на Бога, това е човекът. Единственото нещо, което отличава човека е, че той може да отвори ума, сърцето и душата си, за да влезе в него светлината на живота. Той е единственото същество, което може да разбира Божественото. Всички хора изобщо съзнават това нещо, но някои са така ожесточени, както влюбените, та не искат да го признаят.

Съвременните хора са ожесточени не поради това, че не вярват в Бога, но понеже постоянно се отменят от вярата си. Ти си един момък, вярваш в своята възлюбена, но утре тя не постъпи съобразно твоите искания и веднага става демон за тебе, не вярваш вече в нея и можеш да ѝ препишеш различни неща. Така постъпва и момата. Обича някой момък, но ако той не върви съобразно нейните желания, демон става за нея и вече в нищо не му вярва. Как е възможно, онзи човек, който до вчера беше благороден, добър, днес да стане демон? Казвам: чистият извор всякога остава чист. Нечистият извор всякога е нечист. Злото в света е всякога зло. Доброто в света е всякога добро. Аз наричам добър човек онзи, който в действията си е всякога буден и в дълбочината на душата си е всякога изправен. Лош човек е онзи, в душата на когото има всякога нещо задкулисно. Той външно е всякога изправен, но вътрешно има нещо лошо. Следователно, онзи човек, на когото съзнанието за Бога е всякога будно, който съзнава, че има една вечна Любов, една вечна Мъдрост и една вечна Истина, този човек е добър. Онзи човек, който не признава тези три велики закона в света, той е лош човек. Външно той може да е кротък, това показва, че още не се е проявил, т.е. не е още измътен от своето яйце. Казвам: сложете го на светлината и на топлината да се измъти и тогава ще видите какъв е.

Сега, изпитанията в света не са нищо друго, освен условия да се проверим, да видим какви сме. Те са най-благоприятните условия да се измътим. За всички хора в света ще дойдат тежки изпитания, морални страдания, та всеки ще покаже своето естество. Но има велики души в света! Ако един

човек съзнава своя грях и се моли на Бога, в моите очи този човек е велик. Онзи човек, който извинява своя грях и не се обръща към Бога, в моите очи той е лош човек, няма никакво величие в себе си. Днес ни предстои едно нещо: да признаем своите грешки в душата си и да проявим доброто, което се крие в нас, да проявим Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. След това да проявим смирението, кротостта, въздържанието, щедростта и т.н. като се притичаме един на друг в помощ, да дадем свобода на всички страдащи. И тогава ние ще бъдем носители на онова велико ново учение, което ще внесе мир и радост във всяка душа, във всеки дом, във всяко общество, в цялото човечество. Това учение ще ни съедини с небето и ние ще живеем братски, така както Бог изисква.

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Събота, 10 ч. сутрин, 28 август 1926 г.

1926_08_29 Ще се изкоренят
съборна беседа

ЩЕ СЕ ИЗКОРЕНЯТ

„Всяко растение, което не е насадил Отец мой небесни, ще се изкорени." (Матей 15:13)

Този стих представлява живота в неговата отрицателна страна. Всички противоречия, които съществуват в живота, това са напътвания, за да се добие великата Истина. Всеки от вас, като се е родил на земята, трябва да добие Истината по обратен път. На земята не може да се каже Истината така, както е. На земята не може да ви дадат любов, каквато вие искате, нито пък знание, каквото вие очаквате. Всичко, което придобиете, ще дойде по обратен път. Знанието, което хората добиват, идва чрез ред опитности и страдания. Любовта, която изпитват, по някой път представлява такава опитност, че те казват: „Не струва човек да обича и да люби". И там хората се разочароват. Тези хора пък, които се стремят да знаят много, и те в края на краищата казват: „И в много знание има големи терзания и скърби". Тогава какъв е реалният, истинският смисъл на разумния живот? Аз бих казал следното: всяко растение, което Бог е насадил, ще расте, ще се развива, ще цъфти, плод ще даде – винаги ще има Божието благословение. Това е положителната страна на живота.

Защо Христос взима думата „растение"? Растението е емблема, символ на търпението в разумния живот. Без търпение животът прилича на дърво без корени. Някой път на съвременните хора, на религиозните, на учените и на държавниците им липсва търпение. Всички от тях се дават все накрая. Учен човек, след като учил цели 20 години, написва някоя голяма книга и в края на живота си казва на хората: „Всичко, което съм писал нищо не струва". Значи, той се отрича от това, което е учил. И онази красива мома, която светът е уважавал, дарявал с цветя, с китки, на стари години и тя се отрича от своята младост и красота и казва: „Не струва човек да бъде красив". Така говори и старата баба на младите моми: „Слушайте, не струва да бъдете красиви. Аз изпитах красотата, тя е толкова скъпа, че втори път, като се раждам, не искам да бъда красива". Защо? – Излъгал я един момък, втори, трети, четвърти... Питам: животът на земята за такава любов ли е даден? И отговарям: не е даден за такава любов. Животът на земята за ядене ли е даден? – Не е за ядене. Животът на земята за политически партии ли е създаден? – Не. Животът на земята за народите ли е даден? – Не. Я ми кажете къде в Библията се споменава името англичанин, французин, германец, българин, сърбин и др.? На кои места ги споменава Господ? Ами къде останаха всички онези видни стари

народи, египтяни, асирийци, вавилонци, на които имената се споменават в Библията? – Всички тези народи днес са изчезнали и други са ги заместили. Сега ще кажете, че те не са били толкова видни народи. Добре, англичаните, американците нали са виден народ, защо нищо не е писано за тях в Библията? Питам ви сега: кого трябва да слушаме ние? По пътя на кои от тези народи трябва да се движим? В какво се състои преимуществото на един народ? Или в какво се състои преимуществото на един индивид? Има философи, които твърдят, че един човек струва повече, отколкото един народ. Да, така е, но и обратното е вярно: един народ струва повече, отколкото един човек. Но кое е мощното в света? Вие трябва да знаете, че от едно семе са произлезли всички ябълки, и когато се завърши тяхната еволюция, те пак ще се съберат в същото семе. Един цял народ представлява един човек, развит в своята целокупна форма на земята. И цялото човечество, можем да кажем, също така представлява един велик човек, развит в своята целокупна форма. И ако ние вземем ангелите, те представляват човекът в своята най-висша форма. Най-после, ако вземем Бога, всичко излиза от Него. Цялата вселена не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява. Тя представлява развитието на Бога. Защото и Бог, сам по себе си, се развива. Които не разбират този закон, ще кажат: „И най-съвършеното същество ли се развива?“ Що е развитие? Всяка жена, като изтъче платното, не го ли развива? – Щом го свърши, тя го развива. Това развиване не е ли проявление на изтъканото платно? Същото е и с Бога, когато се развива. При развиването си Той се разкрива, изявява това, което е мислил, за да могат и другите същества да разберат Неговата мисъл, да я видят, а по някой път и да си купят от Неговия плат, да си направят нови дрешки. И горе има дюкяни, които продават платове.

Един автор, няма да кажа името му, има една странна теория за въплътяването на душите. Няма да ви я представя в научна форма, но ще ви я изложа така, че да бъде достъпна за вашия ум. Според него, всички човешки форми в невидимия свят са изложени на витрини, като хубави, красиви човешки дрешки. Душите на небето, като минават покрай витрините, спират се и гледат – много красиви са тези дрешки.

У всяка душа, като минава покрай витрините, се заражда желание да си купи една дрешка. Обаче правилото там е следното: щом някоя душа си избере една дрешка, трябва да я облече още в дюкяна, да види, дали и прилягa. Но като се опита веднъж да облече една от тези дрешки, не може да я съблече вече. Колкото повече се мъчи да я съблече, толкова повече се впива в нея, докато най-после душата загубва съзнанието си и слиза долу на земята. Та всички вие, които ме слушате тук, сте ходили в Божествената витрина да си вземете по една дреха. И всеки от вас носи дрехата, която е купил от горе. Сега вие се оплаквате, защо Господ ви е пратил на земята.

Не, вие сами ходихте да си купите дреха за земята и се облякохте в нея. Вие сами пожелахте да дойдете на един бал, на едно представление. И ето, сега сте на това представление. Какво лошо има в това? Както виждате, аз ви говоря на човешки език.

При сегашното положение, в което се намирате, не е достатъчно само да кажете, че трябва да вярвате в Бога. Ние сме преситени от вярвания. Аз слушам често да казват, че душата на българина страдала, защото не трябвало да се раздвоява, но да се остави на почивка. Питам: човешката душа може ли да се раздвоява? Раздвояването е процес на човешката мисъл. Когато влязат в човешкия ум две противоположни мисли, тогава става едно поляризиране, от единия полюс до другия. Това е лутане отляво надясно, слизане и качване, движение в кръг.

Съвременните философи считат засега най-съвършената форма движението в кръг. Но аз не говоря за тези определени кръгове, каквито има в геометрията. Що е кръг, как би определил един геометрик? Геометрикът казва: „Пространство, заградено с една крива линия, на която всичките точки на периферията стоят на еднакво разстояние от един център“. Но какво ни интересува нас, че всичките точки са на еднакво разстояние от центъра? Ние определяме кръга по следния начин: кръгът представлява всички възможности на човешкия живот, включени в кръга на неговото развитие и поставени на еднакво разстояние от центъра на човешкия дух. Следователно, каквато работа и да започнеш, ще имаш еднакви условия за постигане на резултати. Ако човек би разбрал кръга, каквото пожелаеше, щеше да го постигне. Ако иска да стане поет, или музикант, ще стане. Но той трябва да вложи в това желание цялата си душа. Внесе ли и най-малкото неверие в себе си, най-малкото колебание, не може да постигне нищо. Човек, който иска да бъде съвършен, трябва да носи една положителна мисъл в себе си. Вие питате има ли Господ или не. И започвате да доказвате така, както онзи циганин, когото попитали: „Има ли вода в тази долина, или не?“ Той казал: „Я има вода, я няма“. Казвам: оставете това положение! Евангелистите често казват: „Ако ние вярваме в Бога, а всъщност няма Господ, губим ли нещо? Пък ако има, пак не губим“. Как да няма загуба? Най-голямата загуба в света е, когато се увериш, че няма Господ. Щом Господ не съществува за тебе, ти изгубваш смисъла на живота си. Тогава аз казвам: отричането на Бога е най-силното доказателство, че Той съществува. Само реалното, само същественото може да се отрече. Само светлината може да се отрече. Само Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродетелта, Милосърдието може да се отричат. Питам: можеш ли да изпразниш кесията на бедния, който няма нищо в нея? Можеш, обаче, да изпразниш кесията и касата на богатия. Следователно, ако касата на един човек се изпразни, това показва, че той е

богат. А каква е касата, която нито се пълни, нито се празни? Хора, на които касите нито се пълнят, нито се празнят, са мъртви хора. Какво може да се говори на мъртви хора? Сега, вие искате да бъдете добри, тихи. По-добри и по-тихи хора от мъртвите няма. И аз вчера ви казах, че като смесите яйцата и на най-вредните животни, никаква опасност няма. По-безопасно нещо от яйцата няма. Така че ако всички вие бяхте само неизлюпени яйца, какво щеше да стане? Вие ставате опасни, когато се излюпите. Тогава става индивидуализиране и всеки иска да се прояви. Не е лошото в това, но човек трябва да се проявява разумно. Как ще обясните следното противоречие? Когато великият майстор Страдивариус създаде своята цигулка и някой българин я вземе и отиде да свири с нея в кръчмата, цигулката ли е виновна за това? Страдивариус ли е виновен, или този българин? За пияните хора ли е направена тази цигулка? Не, този велик художник имаше идеята да създаде един инструмент, на който да свирят музикални души и да радват хората в света. Той не мислил за глупавите, за неразумните хора. И когато Господ създал света, Той имал предвид най-видните души – ангелите, светиите, праведните, разумните хора. Той имал предвид боговете, а не съвременните глупави хора, които се питат, защо Господ създаде света. Те нямат право да питат, както немите хора нямат право да говорят, както глухите хора нямат право да слушат и както слепите хора нямат право да виждат. Ето ви един контраст. Казвам сега и противното на това: всеки човек, който има очи, трябва да гледа; всеки човек, който има уши, трябва да слуша и всеки човек, който има език, трябва да говори. Това е положителната страна. Казват: „Ама не трябва да се живее така“. Как трябва да се живее? Често ни запитват: „Ама вие съгласни ли сте с църквата?“ Чудни са тези хора! С никакви църкви не искаме да свързваме съюз. Ние сме за Царството Божие. „Наближило е – казва Христос – Царството Божие.“ Ами че това е разумното. Църква може всеки да образува. Всеки човек е храм Божи. Всеки дом е църква. Всяко общество е църква. Всяка политическа партия е църква. Навсякъде в живота срещаме само църкви. Но всички тези църкви се ритат: и проповедници, и свещеници се ритат. Всички ние страдаме само от църкви. В Америка има толкова хиляди църкви. И ако отида в Америка, ще ме питат, към коя църква принадлежа. Ако не принадлежа към някоя от техните църкви, ще ме считат неверен. Да кажем, че има всичко 500 милиона християни и всеки християнин представлява от себе си една църква. Кажете ми, как тези хора ще примирят своите различни схващания? Или, ако тези хора имат един милион църкви, изчислете колко години ще ви трябват, докато преминете през всички? Ако стоите във всяка църква по един час, колко години ви трябват, докато посетите всички тези църкви? Това е материалната страна на въпроса. Някой казва: „Ти православен ли си?“ Казвам: в Библията нищо не пише за православието. „Ти евангелист ли си?“ И за евангелизма нищо не пише.

Когато Господ направи света, православни нямаше, евангелисти нямаше, пък и евреи нямаше, и българи нямаше. После, като прати Господ хората в света, тръгнаха различни армии, с разни имена: българи, германци и др. Няма нищо от това. И всяка майка ще сложи име на детето си, но това име е благословено, когато детето е разумно. Когато детето е глупаво и Ангел да му сложат име, пак не струва. И Благо да му е името, детето пак не е благо. И Божидар да е името му, ако е глупаво, пак не е Божи дар, а Божия скръб.

„Всяко растение, което Отец мой не е насадил..." Значи, има един човек, който не е създаден, не е оформен според ония максими, според ония принципи, които Бог е дал. Защото за всеки човек има образ, какъв трябва да бъде. Една отличителна черта на човека е следната: той, като господар на земята, трябва да влиза в положението на всички същества по-долу от него. Той трябва да влиза в положението на растенията, на най-дребните животни и да бъде във връзка със своите ближни. Отличителната черта на Бога е милосърдието. Бог, Който е толкова велик, Който има с какво да се занимава, е намерил в Своята мисъл време да се грижи и за хората. Попитали един турски дервиш: „Знаеш ли защо Господ създаде света?" Той отговорил: „Когато Бог създаде целия свят, Той беше толкова сериозен, че пожелал да има едно малко развлечение. За тази цел създал човека. При тези големи, велики работи, с които се занимава Господ, Той слиза от време на време на земята да си почине, да се позанимава и с хората". Ще кажете, че това не е научно обяснение. Да, така е, но питам ви: когато ние доказваме, че човекът произлязъл от един малък микроб, това научно ли е? Заблуждението е там именно, когато ние мислим, че от този малък микроб, под влиянието на различни външни условия, е станал човекът. В този микроб, в тази малка форма е бил скрит човекът. Да вземем по-нататък мнението на съвременните учени за еволюцията на родовете. Според тях, във всяка една форма се крият зародишите на всички по-висши и по-низши същества от нея, но тя ще може да възпроизведе само такава форма, до каквото най-високо развитие е достигнала сама и по-нататък не може да отиде. Например, човекът, като дойде до своята форма, остава си там. Най-после и за ангелите ще кажем, че те се спират по-далеч, отколкото човека, но по-високо от себе си не могат да отидат. Е, какво ще бъде нашето бъдеще? Както философите развиват идеята за човека, те приемат, че човекът ще стане божество. Значи, човека го очаква едно велико бъдеще, ще мине от положението на човек в положението на ангел и оттам в положението на божество, облечено в сила и мощ. Така той ще стане орган на Божественото проявление. Тогава се заражда въпросът, защо Бог е създал света, защо е създал хората? Човеците са връзка между Бога и ангелите.

Следователно човек по устройството си трябва да прилича на Бога, но днес още не е като Него. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие Свое. Това е дълбока философия. Ако започна да ви я доказвам, тя не може да се докаже. Тя трябва да бъде възприета, като ваш идеал, за да развиете в себе си всички онези скрити сили, които Бог още отначало е предопределил. Но тези сили трябва да се развият постепенно. Когато тези скрити сили се развиват във вашата душа, това, което не можете да разберете, което е далеч от вашия ум, ще ви стане ясно. Вземете един музикант, у когото са развити центровете на музиката, и го сравнете с един човек, у когото музикалните центрове не са развити. В черепите на тези двама души винаги се забелязва едно различие. Онзи, който е музикален, около слепите очи има една издаденост, а у немузикалния тази част на главата е тясна. Наблюдавайте главата на някой писател. У него е силно развито въображението. Значи в мозъка на всеки човек има известни органи, които са израз на силите, с които той работи. Хора, у които е силно развит органът на речта, очите им са особено устроени и задната част на мозъка им е също особено устроена. Тези, които не разбират тези неща, мислят, че главите на всички хора са еднакви. Не, има велико вътрешно разнообразие между хората, което трябва да се проучва. Каква е нашата цел на земята? Нашата цел е да се учим да обичаме, да разбираме Бога. Бога можем да разберем само когато Го любим. Всеки може да познае Бога, когато Го обича. Един учен човек е казал следните две неща: „За да познаем Бога, най-напред трябва да Го обичаме, а за да обичаме човека, най-напред трябва да го познаваме“. Затова истинското знание за Бога трябва да започне с Любовта. При познаването преди всичко трябва да влезе Любовта. Без Любов в този свят нищо не можете да постигнете. Аз не искам да ви натрапвам моята мисъл, защото, от мое гледище, няма нищо по-опасно в света от това човек да се пресити. За пример, ако се говори често върху това, да бъдем религиозни, да се молим на Бога, най-после хората ще кажат: „Дотегна ни да слушаме тези разговори! Не ни се слушат вече“. Един стар български свещеник ми споделяше своя опит.. Казваше ми: „Дотегна ми тамянът! Аз не вярвам в прераждането, но ако за в бъдеще Бог ме прати пак на земята, свещеник не искам да ставам. Това вечно кадене с тамян, това повторение на едни и същи молитви, това често ходене в църква, всичко това ми е дошло до гуша!“ Що е тамянът? Казват: „Да кадим!“ Що е кадешът? – Това е нашата мисъл. Що е огънят? – Това са нашите чувства. Ние трябва да запазим сърцето си. То е една емблема. Този свещен огън трябва да се сложи в сърцето и от него да излезе този Божествен нектар, този свещен мирис, това благоухание, та да почувства Господ, че ние действително носим тази кадилница на живота. Кое е кадилницата? Кой кади? – Духът. И всички ние все кадим. Няма човек, който да не кади. И сега, като не се разбира Божествения живот, свещениците само кадят. Аз питам: това кадене благоприятно ли е на

Господ? Като говоря така, някои ще кажат: „Виждаш ли, той говори против православието“. Но в Библията никъде не пише за православието. Аз говоря само за началото, когато Господ е създал света. Това няма какво да ви обижда. Даже ако река да говоря за сегашните времена, въпросът е друг. За сегашния живот ние ще говорим след две хиляди години. Сега говорим само за изтъканото платно. Сегашното платно още не е изтъкано. За него ще говорим след 1000 години. Това платно е още навито на кросното. Платното на християнските народи още не е изтъкано. И Господ праща една нова раса да изтъче учението на Христос, учението на Бога за Любовта, Мъдростта, Истината, да покаже в какво се състои онази велика наука, да покаже по кой начин светът може да се преобрази. Не е изтъкано още платното на християнството. Какво ще ми разправяте за християнството и за това, какво е казал Христос? „Любете враговете си!“ Кой от вас люби враговете си? Че най-големият враг на жената е мъжът. При това, този враг е в къщата ѝ. Най-големият враг на мъжа пък е жената. Питам те: любиш ли жена си? Ами кой е най-големият враг на майката? – Синът, дъщерята. Врагове на бащата са децата. Няма по-големи врагове от сина и дъщерята. Разбойници са те. Оберат бащата и майката по всички правила, при това и закон не ги хваща. И най-после казват на родителите си: „Хайде сега вие си вървете, да останем ние да ядем и да пием!“ Аз пък не ви говоря за сегашния живот.

„Всяко растение, което Отец ми не е посадил, ще се изкорени.“ Когато Бог направи първия човек, каза му да изучава птиците, рибите, животните и да наследи земята. А когато създаде втория човек, направи го градинар, каза му да обработва земята. Сегашните хора не са и от градинарите, те са от тези, които Господ облече в кожа и им каза: „Ще идете и ще орете земята! Много ще орете, малко ще получавате“. А на жените каза: „Вие пък ще зачевате и с много болежки ще раждате“. Защото такива жени, които се съблазняват от едно дърво, не могат да бъдат царски дъщери. Сегашните вдовици и жени се съблазняват от погледа на един мъж. Или ако те се съблазняват от малките драскулки, които той пише, и го считат велик поет, те не могат да се нарекат царски дъщери. Някой мъж свири много хубаво на цигулка и веднага жените се влюбват в него. Чакайте, той свири наистина, но и жили. Той пее, но после кожи дере. Нали това е факт? Някой ще каже за съвременните хора, че са много културни, но за тези съвременни хора целият невидим свят си е създал такова мнение, каквото сегашният културен свят има за българите. Невидимият свят има за човека такова мнение, каквото целият образован и културен свят в Европа, в Америка има за българите, българите считат навсякъде за диваци. Това да не ви обижда.

В Африка имало един добър гадател, който гледал на ръце. При него

идвали и американци, и французи, и хора от всякакви народности, на които той по ръцете описвал техните добродетели и умствената им култура. Като отишъл някой си българин при него, той го погледнал и му казал: „Ти си от едно малко племе, но най-своенравно, най-упорито“. И описал страната му. Той искал да каже, че в това малко пространство, в тази малка държава, в която живее българинът, има скрити сили, но той още не е научил закона, как да отправя своя ум и своето сърце в права посока. И следователно всички негови сили засега се развиват динамически, разрушително. Българинът е преобилен с енергия, но му трябва мекота. Където и да се съберат двама българи, все ще спорят. Във Франция спорят, в Германия спорят, в България също спорят – навсякъде между тях има спор. Не е хубава тази черта. Питам, ако ние постоянно спорим, какво ще спечелим? Сега спорят и религиозните хора, кой ще се спаси и кой не. Откъде знаете това? Вие били ли сте съветници на Бога, да знаете кой ще се спаси? Тези, които спорят, не са създали човека. Господ го е създал. Ако има някой авторитет, който да знае кой ще бъде спасен, това е Господ. Ти отварял ли си архивата на Господа? Аз казвам, че след време от тебе ще стане най-видният човек. Вярваш ли в това? И когато срещна някой учен човек, казвам: виждаш ли това дърво? След време от него ще излезе отличен философ. Как? – Така е писано в Божествената книга. Ами от дървото може ли човек да стане? – Може. В този смисъл дървото не може да стане човек, но в него има възможности, които могат да го превърнат в човек. Христос, Който е разбирал дълбоко законите, в тази глава излага някои свои възгледи, като отправя умовете на своите ученици към мисълта: „Всяко растение, което Отец мой е насадил, ще расте, ще се развива и плод ще даде“. Тази мисъл трябва да е в ума ви, т.е. да знаете, че винаги сте под покровителството на Бога, а сега вие искате да ви защитава някой виден човек. По-видно същество от Бога няма. Най-разумният, най-благият, най-мъдрият, най-силният и най-великият, на когото всякога можем да разчитаме в този свят, е Бог. Сегашните хора описват бога недостъпен, че седи някъде в небето на един трон. Това е тяхно мнение. Аз бих предпочел мнението на апостол Павел, който казва: „Живеем и се движим вътре в Бога“. Аз бих предпочел онова тълкуване на Христос, където казва: „В дома на Отца много жилища има за всички ви“. Неговата мисъл е още по-широка. За всеки един от вас има място при Господа, където може да живее. Следователно ние можем да преобразим сегашния живот. Ако вие сте в пустинята и се измъчвате, няма вода никъде, какво ви е положението? Важното за вас в този момент е живата, изворната вода, за която Христос говори. Ако тази жива вода влезе у вас, вие ще бъдете в сила да превърнете сегашния си живот, да го направите най-напред красив за себе си.

Сега, всички вие, които ме слушате, както и да ме разбирате, запитайте се

най-напред: съм ли аз едно растение, което Бог е насадил? И не си правете заключение, не казвайте, че не сте. Кажете в себе си следното: „Аз съм едно растение, което Бог е посадил, живея съобразно Неговата воля и ще дам такива плодове, каквито Той пожелае". Когато един градинар посее една круша, нали тя ражда това, което той иска? Когато един писател пише със своето перо, което изпълнява неговата воля, ако това перо скърца, нали той го изважда и слага вместо него друго перо? Когато цигуларят започва да свири, нали той взима онази цигулка, която дава отзвук, израз на неговите чувства? Ако цигулката скърца и не дава чист, ясен тон, ако не отговаря на чувствата му, на неговия идеал, той купува друга цигулка. Следователно, докато вършим волята Божия, ние ще имаме Божието благословение над нас. Бог не ни е създал нито за погибел, нито за страдания. Страданието е само един преходен етап, който скоро ще се измени. Ще дойде време, когато вие ще търсите страданията, но няма да ги има. В бъдещата епоха вие ще давате пари за страданията, но няма кой да ви ги продаде. Ценни са тези страдания.

Сега, понеже Любовта е рядкост, радостта е рядкост, знанието е рядкост, а страданията изобилни, казвам: съберете страдания за бъдеще, да ги продавате. В това отношение законът е верен: когато много страдания се натрупат, когато станат прекомерно много, Господ слиза от небето и взима всичките страдания. Само Той е всемъдър, всесилен. Той взима тежестите на хората и с това се обогатява. Същевременно Той обогатява и нас в своята Любов. Защото нашите грехове и нашите страдания са гориво за Божията Любов. Божията Любов не може да се прояви без нашите страдания и грехове. Нашите грехове са необходимият пясък, по който може да се движи Божествената кола. В Божественият свят пък трябва пясък. Затова са необходими нашите грехове, да дадат подем, да се движи Божията кола. Вие ще кажете: „Тогава да грешим, да дадем повече пясък". Не, само толкова пясък трябва, колкото да се движи колата. Не трябва много пясък, че да се изпълни целия свят. На какво може да уподобите страданието? Казвам: страданието е чук в ръцете на онзи архитект или на онзи скулптор, който като се вдига и слага постоянно върху камъка, докато най-после извая една съвършена форма. Питам: без този чук какво бихте направили? Следователно, с всеки удар на чука се произвежда едно страдание на камъка. Но щом се извая статуята на скулптора – неговият идеал, този чук не се вдига вече. Значи, когато Бог или живата природа чрез този чук на страдания свърши своята велика работа върху нас, Той ще го сложи настрана и ние ще бъдем поставени на видни места, както Вазов и Ботев са положени в Борисовата градина. Така и вие ще бъдете поставени, като статуи в божието Царство. Всички ще бъдете видни хора.

„Всяко растение, което Отец мой е насадил, ще израсне и плод ще даде."

Това значи: всеки такъв човек ще има чест и слава през всичките векове. Той ще притежава Божията Мъдрост, Любов и Истина. Човекът, когото Бог е насадил, ще бъде виден човек, но трябва да схванете Бога правилно. Когато ви говоря за Бога, аз не говоря за Него, както Той се е разкривал преди милиони години, но говоря за Него така, както днес се разкрива. Когато аз стигна до Бога, там не разсъждавам, в мен има едно свещено чувство за Него. Казвам: всичко, каквото Бог върши, то е важно за мен. Аз казвам: Господи, велики са Твоите пътища! Не ги разбирам, но научи ме да ги разбирам! Дойде ми някое страдание, казвам: Господи, научи ме да издържам! Научи ме да разбера това страдание! Дойде някоя болест, казвам: Господи, много хубаво, на място си я пратил, но дай ми възможност да разбера езика на тази болест. И като разбера езика на тази болест, тя изменя своето отношение към мене. Това е вярно само по отношение на Бога. Единственото същество, което може да ни даде знания, което може да осмисли нашия живот, това е Бог. Затова именно аз ви говоря за Бога. Когато Бог ви обикне, всички ще ви обикнат. Затова трябва да търсим Божията Любов. Ако искате света да ви обича, обикнете най-напред Бога. Той е във всички същества. Ако искате да имате доброто мнение на хората, да имате знания, обикнете Бога. А ония хора, които постоянно се оплакват, че светът бил долина на скръбта, идол на страдания, тях не считам за герои. Казвам: да, зная, че всичко това съществува в света, че има страдания, че има бедност, но зная, че в Божествения свят има и радост. Има невежество, но има и знания: има безлюбие, но има и Любов; има лъжа, но има и Истина; има тъмнина, но има и светлина; има смърт, но има и живот. Смъртта, това е отричане на живота – значи животът съществува. Лъжата, това е отричане на Истината – значи Истината съществува; невежеството, това е отричане на Мъдростта – значи Мъдростта съществува. Всички неща, които се отричат, съществуват. Като кажа някому: ти не си верен човек, разбирам положително – значи верен човек си. Щом някой човек ми каже, че лъжа, аз зная, че мога да говоря Истината. Щом някой човек ми каже, че нищо не разбирам, аз зная, че разбирам много работи. Щом започна да мисля, че не разбирам нищо, това показва, че в мене има философия, разграничавам нещата.

„Всяко растение, което Отец ми е насадил, ще се благослови." И така, аз желая това благословение да дойде върху всички, които съзнават. Желая тази година да бъдете насадени растения в градината на Бога. И който вкуси от вашите плодове, да хвали Бога. Нека бъде така, както Христос казва: „Така да просветнат вашите дела пред хората, че като ги видят, да прославят Бога". Аз пък казвам: така да се влюбят хората във вашите плодове, че като ги ядат, да благодарят на Бога, че е дал такива красиви дървета с такива сладки плодове!

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Неделя, 8 ч. сутрин, 29 август 1926 г.

1926_08_29 Добро и съвършенство
съборна беседа

ДОБРО И СЪВЪРШЕНСТВО

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Размишление

Аз искам тази вечер да ви говоря много кратко, понеже много неща ви са казани. Някои от тях са донякъде разбрани от вас, някои съвсем не са разбрани, т.е. теоретически вие разбирате нещата, но не разбирате тяхното практическо приложение – далеч сте от тези схващания.

Представете си, че имате едно малко кръгче, което представлява един малък зародиш, в който е скрита потенциална Божествена енергия. Тази енергия от потенциална ще се превърне в кинетическа, т.е. от този зародиш ще покълне едно растение и ще се развива. Значи в духовния, в Божествения свят доброто е плюс, то се проявява. С други думи: в Божествения свят доброто е кинетическо, злото е потенциално, а във физическия свят злото е кинетическо, доброто е потенциално. Възможностите, които имате за реализиране на тези живи идеи, създават радостите и скърбите в света. Когато вие изгубите една радостна идея, какво идва на нейно място? – Скръбта. Законът е верен и в обратен смисъл. Когато скръбта изчезне, явява се на нейно място радостта. Сега имате ли ясна представа, кога се явява скръбта в човешкия живот? Енергиите, които действат, същите ли са? – Не са същите. Следователно, вие трябва да имате представа за бързите смени на тези енергии в живота. Да кажем, че вие имате една кратковременна радост. Какво показва тя? – Че ще се замени със скръб. Тази радост е въведение към една голяма скръб. Много пъти една малка скръб е въведение към една голяма радост. Този закон е верен и в двата случая. Питам ви сега: от чисто философско гледище, можете ли да обясните защо светът е създаден така? Не само вие, но и най-видните философи, най-големите мислители на човечеството не са били в състояние да обяснят вътрешния смисъл на живота. Човек може да се досеща за тези неща, но колкото и да философства, не може да си обясни защо именно той изгубва своята радост. Защо именно при скръбта вие се отчайвате? Щом дойде скръбта, не само вие младите, но и старите не могат да я носят. Питам: защо сте недоволни от скръбта? Най-после, защо сте доволни от радостта? Дайте си едно философско обяснение. Знаете ли, че тази радост, от която сте доволни, подир половин час ще ви донесе най-голямата скръб? Тогава защо се радвате? Пък тази скръб, която след половин час ще ви донесе най-голяма радост, вие не искате да я видите и

казвате: „Да се махне!“ Това е смяна на енергии. Всякога на една положителна енергия от Божествения свят съответства една отрицателна енергия от земята. Тези неща, които в невидимия свят се проявяват като добри, на земята се проявяват като лоши. (– „От какво зависи това противоречие?“) Вие може да знаете от какво зависи това противоречие, а при това пак да не можете да приложите закона. За да бъдем добри, не е необходимо да знаем какво нещо е доброто. И за да бъдем лоши, не е необходимо да знаем какво нещо е лошото. Ако се качите на някоя голяма скала и се спуснете от нея, необходимо ли е да знаете какво нещо е дълбочина? – Не е необходимо. Като слезете долу, ще знаете какво нещо е дълбочина. Допуснете, че вие сте в някоя машина, която ви издига нагоре, но не знаете още какво нещо е височина. Необходимо ли е да знаете какво нещо е височина? – Не е необходимо. Онази машина, като ви издигне нагоре, като аероплан, ще почувствате какво нещо е височината. Значи в нас стават известен род промени, независимо от нашата воля. Ще имате предвид следното: на земята човек не може да знае, коя е истинската радост и коя е истинската скръб. Скръбта и радостта съставляват едно цяло и в някои отношения скръбта е предизвестие за радостта, а в други отношения радостта е предизвестие на скръбта. Радостта и скръбта, това са дрехите на Божествения свят. Само в облеклото на радостта и скръбта ние познаваме реалността на нещата. Всички велики същества, които се явяват в света, носят и радост, носят и скръб. Понеже всички вие сте учени, ако помислите малко върху тези думи, ще видите, че този закон е много верен. Да кажем, че вие имате един беден приятел, когото много обичате, но трябва да знаете, че любовта ви към него непременно ще ви донесе скръб. Защо? – Вие ще трябва да делите с него средствата си, леглото си, ще му съчувствате в страданията, ще му помагате – нещо ви свързва с него. Въпреки всички страдания, които той може да ви причини без да иска, вие усещате едно разположение, една вътрешна приятност към него. Сега ще ви обърна вниманието върху приложението на закона. Вие сте млади, искате да работите, да се проявите, но ако не можете да проявите навреме вашата енергия, във вас ще се прояви едно спящо състояние и вие ще започнете да заспивате. Аз гледам, тук в класа, както и навсякъде в събранията, много от слушателите заспиват. Виждам, че вие сте натрупали много енергия и не работите, затова заспивате. Що е заспиването? – Заспиването е потъване в една по-гъста материя. Когато се говори често по един въпрос, който не ви интересува, казвате: „Не ме интересува този предмет“. Защо? – Съзнанието ви не е будно. Допуснете, че имате един план, искате да организирате едно списание. Събирате се да говорите веднъж, втори, трети път, разисквате, но нищо не вършите. След като говорите толкова много, всички ставате индиферентни, казвате: „Не ни трябва нито списание, нито какво и да е мероприятие!“ Защо така? – Не трябва много говорене. Веднъж като говорите, започнете работа! Може да

направите много грешки, не се бойте, работете! Като работите, у вас ще се роди импулс, стремеж към работа. Затова за предпочитане е в света да правим грешки и да работим, отколкото да бъдем пасивни. В България често идваха американци, но не говориха български език, казваха: „Когато се научим да говорим хубаво, тогава ще се отпуснем да говорим“. Някои от тях, които се решаваха да говорят, правеха грешки наистина, но научиха български език, а онези, които не се отпускаха да говорят, не го научиха. Ако отидете в странство и не говорите съответния език, докато не го научите, вие никога няма да се научите да говорите. Ако искате да бъдете добри, ако искате да бъдете съвършени изведнъж, никога няма да бъдете такива. Много грешки ще правите, докато станете съвършени. Целта в живота на човека не е той да бъде добър, но да бъде съвършен. Целта, идеалът на човека е да бъде съвършен; а да бъде добър, това е средство. Та когато аз ви говоря, че трябва да бъдете добри, това е само средство, за да достигнете съвършенството. Следователно добротата не е идеал в живота на човека, а е само средство и условие за постигане на съвършенството. Тогава аз обяснявам защо трябва да бъдете добри: трябва да бъдете добри, за да бъдете съвършени. Защо трябва да бъдете съвършени? – За да бъдете добри. Който разбира закона, ще знае, като се казва, че човек трябва да бъде съвършен, за да бъде добър, трябва да подразбира условията; а като се казва, че човек трябва да бъде най-първо добър, ще подразбира, че доброто е необходимо за постигане на съвършенството. Съвършенството има два израза: в Божествения свят съвършенството се изпитва с голямата радост, която Духът съдържа. Но като дойде Духът на земята, изпитва се голямата скръб. И ако вие не искате да страдате, трябва да отидете горе – нищо повече! Пък щом не можете да се проявите горе, непременно трябва да се проявите долу – няма изключение в този закон. Щом човек влезе в живота, той трябва да се прояви или в радостта, или в скръбта. Или, казано на научен език: човек трябва да се прояви или между хората, или между ангелите. Между хората ще се проявиш като страдащ човек, а между ангелите ще се проявиш като добър човек. Следователно в това отношение казвам така: страданията, това са корените на дървото, а радостите, това са клоните. Корените и клоните, т.е. страданията и радостите заедно, съставляват дървото на живота. Без корени не може да има растене, та колкото повече страдате, корените стават по-дълги и по-силни, а щом корените са по-силни и вашите клони са по-силни – съответствие има. Значи, енергията, тази разумна сила, която се проявява в корените на вашия живот, която действа долу в земята, ще се прояви и в клоните, т.е. в по-висшите области на вашия живот. За да бъдете силни в света, тази идея трябва да се срасне с вас.

Тази сутрин ви говорих, че човек трябва да обича Бога. Тази е идеята, която трябва да стане във вас плът и кръв, ако искате да бъдете мощни и силни,

за да може да се образуват корените на вашия живот. За да може да победите всички мъчнотии, непременно трябва да си поставите за задача да обичате Бога и да реализирате тази задача. Ако действате по обикновен начин, както хората действат сега, ще имате един обикновен опит на разочарование. Земята е покрита само с разочарования; земята е покрита само с кости, а всички кости са останки от същества, които са вървели по крив път. Никой светия не оставя костите си на земята. Светия, който оставя костите си на земята, не е пълен светия. Светии, на които хората пазят костите, прекарват големи страдания.

Та казвам: понеже вие се приготвяте за работници в света, сега именно ще дойде и вашето време да се проявите. Не чакайте да бъдете съвършени! Всеки ден трябва да правите микроскопични опити. Щом направите един малък опит, във вас ще се роди един малък подтик. Не губете напразно енергията си, защото другояче ще имате същата опитност, каквато са имали всички хора, които са живели преди вас. Скърбите и страданията, това не е животът. Това, което причинява радост в живота, то е законът на съвършенството, понеже Божественият живот се намира в съвършенство. Когато ние предчувстваме това съвършенство, което ще имаме за в бъдеще, то носи радост за нас. Но когато чувстваме, че не можем да придобием това съвършенство, в нас се заражда скръбта.
Сега, на първо място трябва да знаете, че не ви даваме изведнъж всички окултни сили, с които ще боравите, защото ние не искаме да ви въведем в интензивна деятелност, понеже вашият мозък и вашата нервна система ще се разстроят. Даже и от това малкото, което имате, по някой път мнозина от вас ще се обезсърчат, ще станат индиферентни. Индиферентността не е нищо друго, освен отпускане, мозъкът се размеква. Мозъкът трябва постепенно да се кали; трябва да се кали и човешкото сърце; трябва да се кали и човешкият ум, да станат пластични, издръжливи. Също така трябва да се кали и човешката душа и човешкият дух. Или казано на чисто материалистичен език: нервната система трябва да се кали, за да може Божествената енергия да тече постоянно през нея.
Сега вие се връщате от събора. Как ще работите през тази година? Като влезете между хората, вие ще се заразите от техните идеи, и като срещнете най-малкото съпротивление, вие ще се обезсърчите и ще отстъпите. Като отстъпите, ще се скриете в позицията си, ще си повдигнете главата като лалугер и ще кажете: „Чакай, дано дойде благоприятно време, още не ми е дошло времето, не съм узрял“. Разсъждавате ли така, вие ще се спънете. Докато узреете, няма да има място за работа. Щом узрееш, настава друг закон. Узрелият плод подразбира съвършенство. Щом си узрял, ти влизаш вече в Божествения живот, а на земята ще работиш, докато си зелен. Щом узрееш, ще те дигнат от земята, няма какво да търсиш тук. Затова, докато си на земята, няма да искаш да узряваш. Който иска да живее по-дълго

време на земята, ще бъде зелен, а който иска да узрее, ще замине. Кои хора са зелени? – Зеленият човек се отличава по това, че не желае много работи. Той желае най-същественото, само това, което е за днешния ден. Той е като децата, с малко се задоволява.

Та сега вие се връщате в света и ще влезете в стълкновение с два лагера на противоположни сили, затова всички трябва да знаете как да се справяте, да не оставяте вашия ум да се люлее като махалото на часовника. Нашата задача не е само да определяме времето, както махалото. Някои мислят, че като се движат наляво и надясно, като махалото на часовника, вършат нещо. Този часовник може по механически начин да определя времето, но за вас не е важно да определяте времето. За вас целта на живота ви е в съвършенството. За тази година вие младите ще имате задачата да бъдете съвършени. Какво подразбирам под думите да бъдете съвършени? – Поне да можете да балансирате скръбта и радостта, да се сменят равномерно. Ако имате половин час скръб, трябва да имате и половин час радост, а някой път, като не разбирате закона, щом сте недоволни, ще имате половин час радост, два часа скръб. Скръбта ви ще бъде по-продължителна.

Сега от вас, младите, се изисква да си определите един общ план на действия, как трябва да работите, тук в София, както и вън в провинцията. У всички ви трябва да се роди инициатива. Аз толкова пъти ви казах, че вие трябва да си пишете. Писмата ви трябва да бъдат идейни. Вие сте заети само със себе си. Аз гледам, вие днес мислите за работи, които трябва да оставите за след 10 години. Вземете да напишете едно писмо на някой ваш брат от провинцията, да го окуражите, та като окуражите него, ще окуражите и себе си. Вие какво правите? – Разсъждавате какво е положението на София, какво ще бъде положението на българския народ след 10 години, по кой начин ще се оправи света и т.н. Хубави са тези философии, но аз ги наричам нищо друго, освен едни хубави упражнения. Когато няма какво да правите, те са хубави гимнастически упражнения за ума. Всички философски работи, това са отлична гимнастика за ума. Мислите ли, че всички философии, които съществуват в света, са верни? Мислите ли, че всички математически работи са верни? Да кажем, че a+b=c. Как ще докажете, че a+b=c? Това е само едно предположение. Аз мога да кажа, че a+b=c. Това е едно предположение. Аз мога да кажа, че a+b не е равно на c. Може да се води спор по това. Мога да ви наведа ред аргументи по това, да видите, в какво отношение a+b=c. Които от вас са математици, кажете какво представлява това равенство? (– „То изразява само едно количествено отношение.“) Имаме и други равенства: c-b=a; c-a=b и т.н.
Има една висша математика, която може да изчисли след колко време

като си започнал да страдаш, ще се промени твоето състояние. Например, ако направите един голям разрез на ръката си, заздравяването на този разрез ще зависи от концентрирането на вашия ум. Ръката ви може да оздравее за 5 минути, за 1 минута, за 15 или за 20 минути, за един ден, за два дни, а може и за няколко месеци. Колкото интензивността на вашата мисъл е по-слаба, толкова повече се продължава и времето. Затова за всички идеи, които искате да прокарате в света, трябва да имате една усилена интензивност, т.е. енергията, която ще изразходвате за постигането на тази идея, трябва да съответства на самата реалност. Този закон съществува и в механиката. От интензивността на силата, която изхвърля гранатата например, зависи какво пространство ще пропътува тя, т.е. какво разстояние ще измине.

И така, като се върнете по домовете си, трябва да вложите в ума си идеята, че всичко, което желаете през тази година, ще можете да го постигнете. Ще си поставите за задача един постижим идеал. Например, идеалът ви може да се състои в постигане на следните неща: да научите френски, английски, или кой и да е от модерните езици; друг някой може да се научи да свири на някакъв инструмент, или да се научи да рисува и т.н. Изобщо, ще си поставите за задача постигането на една конкретна идея, която да може да реализирате. Например, от толкова години насам ви преподавам окултни лекции, но ако ви попитам каква е третата лекция от третата година, или каква е първата лекция от първата година, какво ще ми кажете? Всички вие мислите, че това е минало вече и знаете само заглавията на лекциите, а самият материал го няма във вас. Аз трябва да се върна към тях, да ви покажа съществените места в лекциите. Във всяка лекция има по една съществена мисъл. Разбира се, вие още не сте готови за този материал. Това, което съм ви говорил, тези идеи ще изпъкнат във вашия ум, може би, след 10–20 години.

Едновременно вие трябва да си зададете задачата, да работите, освен индивидуално, още и колективно. Голямо изкуство е да знае човек как да работи! Например, счупи ти се колата – изкуството е да си способен сам да си я поправиш, без нечия помощ. При това, ако работят 10 души на една кола и всички знаят как да се поправи, работата ще върви по-бързо. Ако сам поправяте колата си, това може да ви отнеме цял ден, но необходимо е да знаете и сами да си поправяте колата. Дойде ви известна трудност, трябва да бъдете в състояние сами да разрешите тази трудност. Всяка трудност е една задача. Не е нужно да разрешите цялата задача сами, но поне една малка част от нея.

Сега, по пътя ви са сложени известни препятствия, известни трудности, каквито имахте и по събора. Тъкмо се приготвихте за събор, станахте

сутринта, не можахте да се съберете всички заедно – едни останаха вън, други – вътре. Какво ще правите в такива случаи? – Онези, които са отвътре, ще се молят; а онези, които са отвън, ще работят. Затова през тази година използвайте всеки даден случай, колкото малък и да е, за вашето издигане. Използвайте всички случаи, които ви се дават. Всеки трябва да бъде на мястото си. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да е на мястото си. Прави добро на място, почивай на място, мълчи на място – всяко нещо да е на мястото си. Нали пеете песента „Тъги, скърби вдигай, слагай“. Можете ли да ги вдигате? – Не можете. Лесно се пее, мъчно се вдигат. Често аз проверявам тежестта на вашите скърби. Когато някой скърби, аз взимам скръбта му и намирам, че е доста тежка. Казвам: доста тежка е тази скръб, непоносима е заради него. Тази скръб е доста тежка за едно дете. Има скърби, които известни индивиди могат да носят, а други не могат. Същото е и по отношение радостите. Радостите са достъпни за някои, а за други са недостъпни. (– „Нали Господ раздава скърбите и то толкова, колкото могат да се носят?“) Не, ние от лакомия избираме големите страдания. Някои от вас ходят по 10 пъти на ден да хлопат за страдания, без да знаят това.

Както виждате, аз не устоях на думата си. Казах, че ще говоря кратко, а говорих повече. Трябваше да ви кажа: скръбта и радостта са потребни, за да бъдете съвършени – нищо повече. Посейте този орех и той ще ви изясни Истината, ще ви покаже, какво има в него. На работа! От младите се изисква работа. Вие можете да работите, но мнозина от вас седят и почиват. Гледам, някои от вас седят под крушата и спят. Те приличат на някои овчари, които остават овците си да пладнуват, а те заспиват. Мине пладне, те още спят. Понякога пък очите им гурелясват, хващат червеи. Казвам: опасно е да се спи денем. И много овчари трябва да лекуват очите си от червеи.

Сега вие сте богати, пълни с енергия, но ще внимавате да не давате цялата енергия, която имате, а само от преизобилието, от излишъка. По този начин във вас ще дойде нова енергия отвън. Не трябва да бъдете като онзи банкер, който постоянно складира, забогатява, иска да образува голям капитал, за да се осигури. Не трябва да бъдете като онзи търговец, който с малък капитал прави голям оборот. Вие трябва да бъдете от тези окултни ученици, които правят голям оборот с малки сили. Така, вие ще спечелите повече, отколкото ако разполагате с големи окултни познания, защото големите окултни познания са свързани с големи трудности. Затова именно и напредналите ученици плащат много. Вие трябва да поливате всички ваши семенца. Приложете в действие всички благородни пориви и желания, които имате в живота си, и никога не отлагайте! Кой какъвто план има, нека го приложи. Аз не подразбирам някой глупав план. Не,

всеки от вас има добър план. Този ваш план приложете! Каквито благородни идеи имате, не отлагайте, приложете ги! Вие мислите за последствията от тях. Направете опити през тази година, приложете ги без да мислите за последствията. Даже и при най-големите несполуки, които имате, ще сполучите повече, отколкото ако не приложите идеите си. Приложете доброто, което имате във вас! Често младите казват: „Да видим как ще работят старите, че тогава и ние“. Старите пък казват: „Да видим как ще работят младите“. Вие очаквате от старите, а старите очакват от вас. В това отношение всички трябва да работите.

Най-напред употребете закона на внушението върху себе си. Внушавайте си и работете! Да кажем, че мнозина се намирате под влияние на мързела. Какво трябва да правите, за да се освободите от него? – Ще си служите със закона на внушението. Ще си кажете: „Утре ще стана в 4 часа!“ Но успите се и станете в 5 часа. На втория ден пак ще си кажете: „Утре ще стана в 4 часа!“ Обаче ставате в четири и половина часа. На третия ден пак ще кажете същото. Ще продължавате така, докато придобиете навик да ставате точно на времето, което искате. Можете да продължавате така 1, 2, 3 месеца, докато добиете навик. Придобиете ли навика, престанете с това упражнение, започнете с друго. Например, кажете си: „За три месеца ще науча есперанто“. Ако не можете да успеете още през първите три месеца, продължете още за три месеца. Ако пък не успеете, продължете опита за още три месеца и т.н. Продължавайте дотогава, докато научите есперанто. Какво означава есперанто? – Надяване.

И така, всички трябва да работите върху себе си със закона на внушението. Имаш една скръб, кажи си: „Утре скръбта ми ще бъде по-малка“. На втория ден ще кажеш същото; на третия ден пак същото и т.н. Ще си внушаваш така, докато тази скръб се премахне. По този начин скръбта може да се намалява, но може да стане и обратното. Значи чрез закона на внушението може да се привлича радостта, т.е. скръбта може да се превърне в радост – несполуките в живота могат да се превърнат в сполуки. Когато научите закона на внушението и можете да го прилагате целокупно във вашия живот, вие ще имате успех във всичко.

В. И. Ч. Б. В. Б.!

Неделя, 19:30 ч. вечерта, 29 август 1926 г.

1926_09_22 Отношение на простите истини към човека
лекция пред общия окултен клас

ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА

Първа лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 22 септември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди."

Размишление

Изпейте песента „Fir-fur-fen"

За следния път пишете върху темата: „Най-мощното в човека".

Една от задачите на човека е да разбира отношението на простите истини в живота. Не е въпросът за великите истини, но за простите истини и тяхното взаимоотношение. Когато говорим за отношението на истините, ние подразбираме отношение на разумни същества според степента на развитието им. Вселената е сбор от разумни същества, между които отношенията са абсолютно хармонични. Тези живи, разумни същества дават цена на целия космос. Ако земята е ценна, това се дължи на живите същества, които я населяват. И ако човекът е ценен, това се дължи на духа и на душата в него, които проникват в организма му като живи сили и му създават импулс към постоянно растене и развитие. Тъй щото под живо нещо разбираме същество, което не се смалява, но постоянно расте и се развива. Живото същество не можем да уподобим даже и на съзнанието, защото и съзнанието понякога се помрачава. Живото същество обаче никога не се помрачава, защото животът е в него.

Сега да оставим този въпрос настрана. Не се занимавайте с въпроса как ще прекарате старините си или какъв ще бъде крайният резултат на живота ви. С този въпрос се занимават само фалиралите търговци или само западналите чиновници. Който е закъсал, само той мисли и се безпокои за края на живота си, но онзи, на когото работите вървят добре, той мисли за развиващия се живот. Следователно всеки човек трябва да мисли за Божественото в себе си. Защо? – Защото в човека едновременно стават два процеса: Бог се проявява чрез него и човек се проявява чрез Бога.

Представете си два квадрата, страната на единия да е един метър, а страната на другия – два метра. Нека тези квадрати представят прозорци на две стаи. Единият прозорец ще има страни, дълги по един метър, а

другият – по два метра. Коя от двете стаи ще бъде по-хигиенична? По-хигиенична ще бъде стаята, която има прозорец със страни, дълги по два метра. През този прозорец ще влиза повече чист въздух, повече светлина и топлина. Значи в ума ви трябва да залегне идеята, че колкото повече светлина влиза в съзнанието на човека, толкова по-добър ще бъде и неговият живот. Като се говори за светлина на съзнанието, аз имам предвид онази светлина, която всеки ден се увеличава. Тази светлина носи живот. Обаче светлината, с която светът си служи, не носи живот. Тя разкрива само външно света, очертава неговите външни форми, без да прониква в дълбините на тези форми. Дойде ли въпрос до светлина на съзнанието, ние разбираме онази светлина, за която Христос е казал: „Аз съм виделината на живота." Колкото повече имаме от тази светлина, толкова повече съзнанието ни се разширява. При това положение умът, сърцето и волята на човека се намират при благоприятни условия за развитие. Това са факти, които не се нуждаят от никакви научни доказателства. Който е опитал помрачение на съзнанието си, той разбира какво нещо представя тази светлина.

Някой казва: „Докажи, ако искаш да повярвам." Не, вярата предшества знанието. Без вяра никакво знание не може да се придобие. Знанието представя опитани, проверени факти. Хиляди неща има в живота, които вие не знаете, но те оказват известно влияние върху вас. За пример срещате една мечка в гората и веднага се уплашите. Отде се яви този страх? Досега мечка не ви е нападала, но въпреки това вие се плашите от нея. Коя е причината за този страх? Казвате: „Не зная какво ми стана. Не зная защо се уплаших, но факт е, уплаших се от мечката." И животните се страхуват от вас. Казвам: Когато вибрациите на две тела не са еднакви, онова тяло, чиито вибрации са по-силни, оказва влияние върху другото, на което вибрациите са по-слаби. Ако се срещнат две тела с еднакви вибрации, те напълно си хармонират. Ако човек се отзове много близо до някой голям водопад, той непременно ще изпита страх. Защо? – Този човек разбира, че водопадът е в сила да завлече всичко, което попадне на пътя му. Водопадът казва: „Ако искате да ме гледате, да се възхищавате от мене, стойте надалеч. Дойдете ли близо до мене, аз ще се разправя с вас по всички правила на моето изкуство." Този закон се среща и в живота. Има мисли, чувства и желания у човека, които по сила са подобни на водата във водопадите. Щом попадне човек пред такива мисли, чувства и желания, нека стои далеч от тях, по никой начин да не влиза в техните течения.

Следователно водопадът е символ на мощни сили в природата. Който попадне неподготвен в течението на тия мощни сили, те ще го завлекат, т. е. ще спрат временно неговото развитие. Това спиране на развитието пък ще му причини страдания. Ако искате да причините страдания на

малкото дете, което едва е тръгнало на училище, спрете го от училището, т. е. забранете му да ходи на училище. Отнемете ли на човека храната, необходима за поддържане на живота му, вие веднага ще му причините страдания. Забраните ли търговията на човека, който изкарва прехраната си от нея, вие ще му причините страдания. Тъй щото, когато лишите човека от някакво благо, вие му причинявате страдания. И когато давате на човека повече блага, отколкото му трябват, вие пак му причинявате страдания. Ето защо човек трябва да изучава висшата геометрия, да я прилага в живота си, за да знае в какви размери да се ползува от величините и как да ги съпоставя.

Представете си, че ви е даден един квадрат като основа на вашия живот. Вие можете да вземете квадрата като единица мярка, според която да определите вашите отношения в Битието. Прекарвате двата диагонала в квадрата AB и CD като две равнодействащи сили. Диагоналът AB представя отношението на положителните сили в природата, или отношението на мъжа към Битието. Диагоналът CD представя отношението на отрицателните сили в природата, или отношението на жената към Битието. Щом знаете тези отношения, вие ще намерите какво могат да постигнат хората. В ума на човека са вложени идеи, разположения, от които по никой начин той не може да се освободи. За пример един мъж бие друг. Колкото и да ги възпират отвън да не се бият, те не обръщат внимание на никого, боят продължава. Обаче, яви ли се една жена между тях и дигне ръка за помирение, боят веднага престава. Тъй щото мъж на мъж мъчно може да въздейства. Ако някой мъж иска да застави тия двама мъже да не се бият, с думи той не би могъл да стори това. Би трябвало той да бъде физически по-силен от тях, ако иска да ги примири. Жената би могла с няколко думи само да ги примири. Питам: Кое е мощното в жената? Жената съдържа в себе си примирителен елемент, с който въздейства върху мъжа. Жената разбира условията, при които мъжът се укротява. С една дума само жената може да укроти мъжа. И обратно: с една дума само мъжът може да укроти жената. Законът е такъв. Ако мъжът и жената разбират този закон, отношенията между тях ще бъдат правилни. Ако не разбират този закон, те винаги ще се разправят по обикновен начин: с грубости, насилие и бой.

Сега, като говоря за мъжа и жената, аз нямам предвид техните външни форми. Аз разглеждам мъжа и жената като принципи, които действуват в човека. Диагоналът AB представя още отношението между силите на дясното полушарие на мозъка и цялата дясна страна на човешкия организъм. Диагоналът CD представя отношението между силите на лявото полушарие на мозъка и цялата лява страна на човешкия организъм. Силите от дясната страна на човешкия организъм и тия от

лявата страна трябва взаимно да се уравновесяват. Тия сили се проявяват както чрез тялото на човека, така и чрез неговите мисли и чувства. Това е цяла наука, цяла философия, върху която трябва да размишлявате. В първо време, колкото и да размишлявате, във вас, във вашите мисли и чувства ще се образува една каша. Не се плашете от кашата, нищо лошо няма в нея.

Когато грънчарят взима глина, какво прави с нея? Преди да видим хубавите грънци, ние виждаме кашата, от която грънчарят вае своите красиви форми. Какво прави домакинята с брашното? Тя взима брашното, замесва го с вода и образува от него каша. После туря в тази каша малко квас, замесва го добре и кашата се превръща в тесто. Тя оставя тестото да втасва, след което го разделя на няколко хляба, които носи на фурната да се пекат. Щом хлябът се опече, всички се нареждат около масата и започват да ядат. Ако домакинята не може да меси хляб, тя ще остави брашното настрана и то ще се разпилее. Който знае да меси, той ще превърне брашното в каша, от която после ще опече хубав, топъл хляб. Който не знае да меси, ще остави брашното да го разпилее вятърът. Та когато идеите на човек се превърнат на каша, той правилно се развива. Щом има каша, ще има и тесто. Щом има тесто, и хляб ще се пече. В такова положение се намира и ученикът в училището. Влиза учителят в клас и започва да предава урок. Урокът е мъчен, задачите са мъчни и в главата на ученика става цяла каша. Връща се дома си и започва да учи; размишлява върху задачите 10-15 минути и незабелязано умът му се прояснява и той започва да разбира.

Сега да допуснем, че имате един ъгъл АСВ, на върха на който седите вие и чрез тръбата D наблюдавате в пространството. По едно време забелязвате, че едно микроскопично тяло се движи пред вас и образува дъгата АВ. Ако дъгата на този ъгъл се увеличава, това показва, че тялото се приближава към вас. Ако пък дъгата се намалява, тялото се отдалечава от вас. Такива заключения може да направи само умният човек. Обаче невежият не вади никакви заключения от това, че ъгълът се увеличавал или намалявал. На същото основание ние можем да правим заключения за отношенията на хората едни към други, според това дали те се приближават или отдалечават. Какви са отношенията на хората към вас, ако те постоянно се отдалечават? Когато едно тяло се отдалечава от земята, то е неприязнено настроено към нея. И обратно: когато земята се отдалечава от едно тяло, тя не е разположена към него. Колкото повече телата се приближават едни към други, толкова по-голямо е взаимното им разположение.

Когато се говори за разположение на хората едни към други, това не подразбира разположението на апаша, който има предвид да обере някой

човек. Да бъде един човек разположен към друг, това значи да бъде той в хармония с него; между мислите, чувствата и постъпките на тия двама души трябва да има съответствие и съгласие. Само такива хора могат да се приближават един към друг. Всяко приближаване между двама души представя приятно съзвучие между два тона. Когато гледате звездите на небето, вие спирате погледа си на една или на друга звезда. Защо? – Понеже една от звездите привлича вниманието ви повече от другите. При това една звезда привлича вниманието на един човек; втора звезда привлича вниманието на друг човек и т. н. Какво показва това? Това показва, че между трептенията на една звезда например и даден човек има известно съответствие. Тази звезда е свързана с дадения човек и взима участие в неговия живот, помага му. Казват за Наполеона, че той имал определена звезда, която винаги му помагала.

Казвам: Всички живи, разумни същества във вселената, които съдействуват за нашето подигане, за нашето усъвършенствуване, са в съгласие с нас. Щом знаем това, ние трябва да се пазим да не разваляме отношенията си с тях. С други думи казано: „Не разваляйте това, което Бог е съчетал." Ето защо целта на Школата е да помогне на учениците да разбират вътрешния смисъл на Божествения живот. Това разбиране пък ще разшири съзнанието им, а щом съзнанието им се разшири, Божествената светлина ще проникне в техния живот. Щом животът им се осветли и осмисли, те ще придобият вътрешен мир. Много учени и религиозни хора казват, че имали светлина в ума си, топлина в сърцето си, мир в душата си, но тази светлина и топлина, този мир, за които те говорят, са обикновени състояния у тях. Те днес имат светлина в ума си, утре я изгубват; днес имат топлина в сърцето си, утре я изгубват; днес имат мир в душата си, утре го изгубват. Когато Божествената светлина и топлина дойдат в ума и сърцето на човека, те не го напущат, докато той сам не затвори кепенците на своите прозорци. Съвременната наука е само един метод за човека да му покаже как да нареди живота си по-добре, да му услужи, но не и да просвети съзнанието му. За разумния науката е благо, но за неразумния тя е нещастие. Всяка наука оказва известно влияние върху мозъка и способностите на човека. Всяка наука упражнява известно влияние и върху чувствата на човека.

И тъй, когато се говори за наука в широк смисъл на думата, се разбират методи, които навеждат човека към права мисъл, към правилни схващания за живота. Казвате: „Какво да правят ония, които не са учили, както и ония, които нямат възможност да учат? Според мене всички хора учат и всички хора имат възможност да бъдат учени, само че някои хора минават през официални училища и ускоряват учението си, а други минават само през практическата житейска школа. Майката, бащата, приятелите,

обществото са учители за човека от най-ранната до най-късната му възраст. Светлината, топлината също така са учители за човека. Когато малкото дете изгори пръста си на огъня, втори път то не посяга към него. От книга ли се е учило то? – От опит. Вземете животните например, и те правят дрехите си съобразно климатическите условия. Кой ги е научил на това? Природата, самият живот ги учи какво да правят, как да се предпазват от лошите условия. Птиците, без да ги е учил някой, разбират от астрономия, познават кога какви промени ще станат с времето. Пчелите пък, хиляди години преди човека, са знаели изкуството да правят мед и днес дохождат с готово изкуство в себе си.

Сега, като се наблюдава развитието на съвременния човек, вижда се колко обикновен живот той прекарва. Съвременният човек се занимава с обикновени работи: колко години ще живее, отде да намери средства за по-добър живот, как ще прекара старините си, кога ще умре, как ще го погребат и т. н. Тези въпроси развиват обикновени способности. Време е вече човек да работи за събуждане на висшите способности на своя мозък. Иначе, да се живее с обикновени разбирания за живота, това не е никаква философия. Когато хората мелят житните зърна, от Бога ли им е заповядано? Никъде не е писано, че житото трябва да се мели на брашно. Меленето на житото е човешко изобретения. В бъдещата култура воденици няма да има. Да се мели житото, това не представя някаква наука. Когато житото се мели, голяма част от маслата, както и от хранителните им сокове, изчезват. След като смелят житото, турят брашното в чували, дето стои по пет-шест месеца. Това брашно вече не е живо. То е изгубило своята жизненост, всякакъв живот от него изчезва. Ето защо най-добре е житото да се не мели, да се яде сурово,но понеже съвременните хора нямат здрави зъби, житото трябва да се вари поне и в този вид, докато е топло още, да се яде. Ако остане жито от днес за утре, то не трябва да се яде. Всеки ден трябва да се вари прясно жито. Казвате: „Де ще се намери толкова време, всеки ден да се вари жито?" Вярно е, че това е малко непрактично, но щом човек съзнае ползата от житото, той ще намери начин как по-лесно и скоро да го вари. Умният човек може да свари житото за десет минути, а глупавият ще го вари часове. Умният човек лесно се справя с мъчнотиите, с неблагоприятните условия, в които животът го поставя. Глупавият, обаче, не може да се справя с мъчнотиите в живота. Като се оплете в тях, той прилича на петел в кълчища, не може да се освободи. Понякога и съвременните учени мязат на петли в кълчища. Те влизат в кълчищата и с години не могат да излязат навън. Казвам: Не туряйте краката си в кълчища. Ако не сте научили някой закон, стойте вън от кълчищата и предете. Ако влезете в кълчищата с краката си да изследвате, ще се оплетете в тях.

И тъй нужно е повече светлина за ума, повече топлина за сърцето и мир за душата, за да може да се внесе по-голяма широта в живота, да може човек да работи правилно и хармонично.

Тази година трябва да започнете с разбирането, да имате дълбоко разбиране за истината. За тази цел трябва да се молите да придобиете повече светлина в съзнанието си. Казвате: „Защо трябва да се молим? Бог знае всичко. Той разбира нашите нужди." Аз взимам молитвата като условие за придобиване нещо. Не може човек да придобие нещо, ако не се моли. Вървиш по пътя, но си много уморен. Една кола те настига и ти веднага се обръщаш към коларя с думите: „Моля ти се позволи ми да се кача на колата ти. Много съм уморен. Ще платя, колкото искаш." Гладен си, отиваш в гостилница и казваш на гостилничаря: „Моля дай ми нещо от това, което си сготвил." Дето отиде човек, каквото пожелае, той все трябва да се моли. Молитвата е разговор, общение с Бога. Отиваш на училище, но не можеш да разбереш някои работи, обръщаш се към Господа и казваш: „Господи, моля Ти се изпрати ми Духа си чрез някои от моите напреднали братя да ми помогнат да разбера уроците, които се преподават в училището.

Някои ще кажат, че и без молитва може да се живее добре, че и без молитва може човек да учи. Така е и без молитва може. Молитвата не е задължителен акт, тя е свободен акт на човешката душа. Само свободният, само разумният човек може да се моли. Лудият моли ли се? Лудият не се моли. Той се отличава по това, че непрекъснато повтаря една и съща история. Той не внася нищо ново в съзнанието си. Как полудяват хората? Оберат някой човек, вземат парите му и той започва да повтаря: „Отидоха парите ми! Нямам с какво да живея, гладен ще умра, ще се съсипя и т. н." Като държи все тази идея в ума си, най-после той се умопобърква. Кажете на този човек, че ще му върнат парите, че след няколко месеца ще има още една къща, и той ще се поправи. Значи, щом внесете една нова идея в ума на побъркания човек, той дохожда на себе си. Бог, който е всемъдър, така е създал света, че условията на живота постоянно да се променят, да не остане съзнанието на човека заето само с една идея, но постоянно да се обновява. Не съсредоточавайте мисълта си на едно място, но гледайте на всичките условия като на възможности за вашето развитие. Ако изгубите едно, ще спечелите десет; ако изгубите десет, ще спечелите сто; ако изгубите сто, ще спечелите хиляда и т. н. Такъв е законът в разумния живот.

Сега мнозина ще ви привеждат стихове, че еди-кой си пророк казал това, еди-кой си казал онова и т. н. Да, всеки пророк е казал нещо, но това, което е казал, се отнасяло за специални случаи. Много от казаното представя

временни условия на живота. То не е нещо абсолютно, за вечни времена. Има неща, казани от пророците, които се отнасят за вечността, но човек трябва да различава тия неща от временните, преходните. Как ще изтълкувате думите на майката към детето: „Слушай, да не ходиш на реката да се къпеш; убивам те, ако се удавиш!" Питам: Как може да се бие удавен човек? С това тя иска да каже, че ако то се удави, тогава отношенията между нейната и неговата душа ще се изменят. Тя не ще може вече да изпраща силите на своя живот в неговия. Тя иска с това да му каже: „Не отивай на реката да не се удавиш, защото ще прекъснеш условията на живота си. Прекъснеш ли тия условия и връзката между моя и твоя живот ще се прекъсне." Тези думи днес са изопачени. Затова всеки трябва да си каже: „Аз не трябва да върша глупости, необмислени работи, с които да прекъсна връзката между разумния живот и своя живот." Между Бога и човека има връзка, която не трябва да се прекъсва. Щом тази връзка се пази, между мислите, чувствата и постъпките на Бога и човекът ще има постоянен прилив, постоянен живот. Животът трябва да тече непрекъснато от Бога към нас и от нас към Бога.

Казвам: Вие трябва да бъдете положителни, да можете правилно да давате и да възприемате. Щом сте положителни, вие ще можете правилно да възприемате знанията, които ви се дават. Щом ги възприемете правилно, ще можете разумно да ги приложите. Знанието идва и заминава. Който може да го възприеме и приложи правилно, само той ще се ползува. Вие можете да го използувате, имате всички условия за това. Обаче молете се да дойде повече светлина в умовете и сърцата ви. Работете усърдно да развивате ума и сърцето си. Гледайте тази година да се обезсърчавате по-малко, отколкото миналата година.

Изпейте сега „Махар Бену Аба".

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Начало: 19:00

1926_09_26 Посока на растене
лекция пред специалния клас

ПОСОКА НА РАСТЕНЕ

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Пишете върху темите: "Ролята на поезията, музиката и религията в живота. Най-важната работа след яденето. Най-малкият потик в живота." Сега, желая ви тази година да проявите по-голямо творчество, поне в специфична област, а не да преобразите света. Представете си, че във вас се роди известна идея, да създадете нещо, но срещате големи мъчнотии на пътя си. Как ще се справите с тези мъчнотии? Вземете пример от семето. Как се справя житното зърно? Щом го посадите в земята, след известно време то пониква и започва да се развива. В пътя на развитието си, житното зърно определя посоката на движението си нагоре, към слънцето. То намира, че този е пътят на спасението му. Като се намери в трудни условия, житното зърно казва: Веднъж съм попаднало в земята, в гъстата материя, колкото и да викам, никой няма да ме чуе; колкото и да роптая, всичко ще бъде безполезно; колкото и да се съмнявам в себе си, безпредметно е. Сега не ми остава нищо друго, освен да избера една от двете посоки: нагоре или надолу. Ако вървя надолу, все повече ще затъвам. Ще започна да работя, ще правя усилия да пробия земята, да изляза на повърхността й, да видя слънцето, носител на живота.

Често учениците се натъкват на противоречи и казват: Не знаем, какво да правим, как да разрешим трудните задачи на живота си. – Чудна работа! Растенията знаят, как да се справят, а човек не знае, как да постъпи и какво да прави. Ако попитате растенията, какво трябва да правите, те ще ви кажат: Има две посоки на работа – нагоре или надолу. Друго нещо растенията не могат да направят, понеже те се движат в две измерения. В това отношение, човек е подобен на растение, посадено в земята. Отде сте дошли и накъде отивате, не знаете. Какво трябва да правите при тези условия? Щом сте посадени в земята, нищо друго не ви остава, освен да работите придадените условия, да си пробиете път към слънцето и да поемете посоката нагоре. Трябва ли житното зърно да напусне мястото, дето е посадено, и да се подаде на предложението на някаква бубулечица, да се скрие в нейната дупка? Какво правят съвременните хора? Като се намерят в някакво затруднение, те започват да търсят дупки да се крият от неблагоприятните условия. – Не, дето си попаднал, там трябва да решаваш задачите си.

Като ученици, вие сте посадени в земята, да се учите. В съзнателното учене е растенето на ученика. Когато растението разбере, че е посадено в земята, то не се запитва, кой го е посадил и защо, но започва да работи, да преодолява условията, за да излезе на повърхността на земята, да види слънцето, да използува неговата светлинна и топлинна енергия и да започне да расте. В процеса на растенето, семето изучава елементите на земята, ползува се от тях и ги обработва в себе си. Семето седи далеч от човешката философия, кой го е посадил и защо е посадено. Трябва ли детето, което ходи на училище, да се запитва кой го е изпратил, защо го изпратил и какво трябва да прави? Не се интересувайте от въпроса, какви са били намеренията на баща ви, като ви е пратил на училище. Щом се изпратени на училище, от вас се иска да учите – нищо повече. Много философи разискват върху въпроса, защо е дошъл човек на земята, но досега никой не го е разрешил и няма да го разреши. Хиляди години още ще минат, но този въпрос ще остане все неразрешен. Този въпрос ще се разреши, когато хората завършат развитието си на земята. Докато е във водата, рибата не съзнава положението си. Щом излезе от водата, тя знае вече, че е била риба. Следователно, докато е в своята физическа форма, човек минава през състоянието на животно. Един ден, когато напусне физическата си форма, той ще съзнае положението си като човек. Той ще измени сегашните си нрави и обичаи и ще мине в по-висока форма на живот.

Като ученици, вие трябва да дойдете до положение да изменяте неблагоприятните условия, в които живеете. Те седат главно във вашия ум, в съзнанието ви. Много хора внасят в ума си такива мисли, които ги правят маниаци. От сутрин до вечер те са на щрек, мислят, че ги преследват да ги убиват. За да се развива правилно, човек трябва да изхвърли от ума си всички мисли, които му препятствуват. Дръжте в ума си мисълта, че нищо не може да ви спъва. Може ли въжето да спъва дървото? Ако вържете едно дърво с въже, няма да мине много време, и въжето ще се скъса. Дървото е в сила да се справи с всички препятствия, с всички неблагоприятни условия, при които се намира. Колко повече човек може да преодолее неблагоприятните условия на своя живот. Дървото, растенията разбират химия и я прилагат в живота си. Ако увиете железен тел около едно дърво, то ще отдели от себе си такива сокове, които ще разядат желязото, и в скоро време ще се освободи от него. И в човека са вложени сили, чрез които той може да преодолява препятствията, които среща на пътя си. Обаче, затова се изискват знания. Както растенията познават елементите на почвата, законите на светлината и на топлината и се ползуват от тях, така и хората могат да приложат своите знания.

Растенията знаят и посоката, към която трябва да се движат, вследствие на което отправят корените си надолу – към центъра на земята, а клонете нагоре – към центъра на слънцето. Като прилагат своите знания, растенията растат и се развиват. Приложете и вие своите знания, да растете, да се развивате правилно. Това не се постига изведнъж. Човек ще пъпли, ще се движи стъпка по стъпка, докато дойде до върха, към който се стреми. Това значи, да бъде човек герой. Мъчнотиите, препятствията в живота на човека не са нищо друго, освен наслоявания, натрупвания в съзнанието му, над които той трябва да излезе. Както растенията са засипани с пръст, така и в съзнанието на човека има ред наслоявания от миналото, от които той трябва да се освободи. Силен човек е онзи, който може да се справя с мъчнотиите си. Който не може да се справя с мъчнотиите си, той е слаб човек. Той лесно се обезсърдчава и търси начин да тури край на живота си.

Един млад студент се отчаял от своите неуспехи и намислил да се удави. За тази цел, той отишъл край една река, спрял се на брега и започнал да мисли, как да се хвърли във водата. Той започнал да се вглежда наляво-надясно, дано го види някой, да го разубеди, да му покаже някакъв начин да се справи с положението си. Ако се намери такъв човек, младият момък би бил готов веднага да се откаже от намерението си да се дави. Той ще намери смисъла на живота, ще придобие сили да се справя с противоречията си.

Сега, вие трябва да работите съзнателно, да прилагате всичко, което сте научили. Отнасяйте се критично към онова, което четете, защото всеки поет, писател, философ, учен внася в произведенията си, както положителното, така и отрицателното, което носи в себе си. Например, песимистичната теория на Шопенхауера представя нещо старинно. Да се подържа философията, че животът няма смисъл, това подразбира старото в живота. Старото, като сухо дърво, трябва да се изкорени и вместо него да се посади нещо ново. Съвременните младежи четат безразборно. Те не правят избор на книгите, които четат, вследствие на което чувствата им се развиват чрезмерно. В това отношение, някои романисти действуват особено вредно върху младежта. Със съчиненията си те внасят в чувствата им особено разкашкане. Под влиянието на тази литература, младежите попадат в особена област на чувствата, в тъй наречената “астрална каша”. Преди всичко, героите и героините, които авторът изнася, не са истински герои. Какъв герой е този, който от любов към своята възлюбена убива човек? Геройство, което е стимулирано от ревност, от злоба към някого, не е геройство. Геройство е да респектираш човека, без да го убиваш, без да посягаш на него. Истински герой е онзи, който, като минава през някоя гора, дето има разбойници, може да ги приспи, да вземе оръжията им и

да си замине. Като се събудят, разбойниците виждат, че са обезоръжени, но остават доволни, че поне животът им е пощаден.

Сега, от вас се иска работа, да създадете нещо хубаво в себе си. Мнозина от вас изучават астрология, познават съдбата на хората, а своята не познават. Такива гадатели има много по света. Преди освобождението още, във варненско, се явила една циганка – гадателка, която гледала на охлюв и предсказвала на хората много неща. Със стотици хора се изреждали при нея да им гадае. По едно време тя била поканена някъде, вън от родното си място, да гадае. Пътят ѝ минавал през гора. Тя била нападната от крадци, които я обрали. Много работи тя предсказвала на хората, но своята съдба не могла да познае – не знаела, че крадци ще я нападнат и оберат. Това виждаме навсякъде в живота. Срещаме учени, професори, които знаят много, но едно само не знаят, кога ще дойде при тях най-големият крадец – смъртта, да ги обере. Може ли да се нарече този човек учен? – Като отидем на другия свят, тогава ще научим всичко, което сега не знаем. – Отде знаете, че на онзи свят ще имате по-добри условия от тия на земята? Който не може да използува условията на земята, той не може да използува условията и на онзи свят. Докато е на земята още, човек трябва да учи, да придобива знания, които да му служат като средство за защита срещу смъртта. Една от задачите на човека е да придобие безсмъртието. Ако смъртта го нагълта, той трябва така да ѝ се противопостави, че да не може да го смели в стомаха си. Щом не може да го смели, както трябва, смъртта ще се принуди да го изхвърли навън. Мислите ли, че ако човек се моли на бога усърдно, може да остане в гроба? – Не, гробът ще се разпука, но вярващият, както и онзи, който люби Бога, няма да остане заровен в земята. Той ще излезе от гроба и ще отиде да работи. Като ученици, всички трябва да работите, да не чакате да ви бутат с остен. За тази година от всички се изисква да си изработите план за плодотворна работа. Добре е на края на годината да имате поне микроскопически придобивки.

Като ученици, вие трябва да живеете в хармония. За да спазвате хармонията в природата, всеки от вас трябва да намери своето място. Когато влизате в клас, всеки трябва да седне до такъв другар, с когото си хармонира. Тази хармония се определя от планетните съчетания. Някой от вас се намира под влиянието на Земята; друг – под влиянието на Слънцето; трети – под влиянието на Юпитер и т.н. В зависимост от тия влияния, на всеки човек са дадени съответни дарби и способности, които той трябва да развива. Не само в окултната школа, но и в обикновените училища, учениците трябва да се нареждат така, че всеки да сяда до другар, с когото си хармонира. Мнозина се страхуват от влияния, вследствие на което избягват дружбата си с някои хора. Никой на никого не може да влияе. Ако има някакво влияние, то не е опасно, не може да спъва човека. Хората

могат да си противодействуват едни на други, но не и да се спъват. Ето защо, за да не си противодействуват, те трябва да се ползуват от доброто влияние на силите, които работят в тях. Някой казва: Еди-кой си ми влияе с мисълта си. – Щом той ти влияе, и ти можеш да му влияеш. Живите хора могат да си влияят едни на други. Ако някой жив човек ти влияе, бъде и ти жив да му влияеш. Ако някой човек е земен тип, може ли той да влияе на Луната или на Слънцето? Слънцето, обаче, влияе на земята, като изпраща светлина и топлина. Колкото слабо да е влиянието на земята, и тя влияе на другите планети. Влиянието е велик закон. Тъй щото, пазете се от противодействие, но не и от влияние. Колкото и да се пазите от влияние, вие не можете да го избегнете. Как ще избегнете влиянието на слънцето? Как ще избегнете влиянието на земята, на твърдата почва? За да укрепне, за да се развие, дървото трябва да пусне корените си дълбоко в земята, да се свърже с нея, да се намира под нейното влияние. Как ще развие човек тялото си, ако не се намира под влиянието на земята?

Съвременните хора трябва да изучават динамиката на човешкото тяло във връзка с планетните влияния върху него. Така той ще разбере, че известни клетки от тялото му се намират под влиянието на Слънцето, други – под влиянието на Сириус, трети – под влиянието на Юпитер и т.н. Изобщо, с колкото по-възвишени същества и планети е свързан човек, толкова по-възвишена и обработена е материята на неговото тяло. Колкото по-обработена е материята на човешкото тяло, толкова и животът му е по-възвишен. Степента на човешкото развитие се определя от материята на неговия организъм. Животът на човека се изразява чрез материята. Колкото повече се развива съзнанието на човека, толкова повече той се свързва със звездите и планетите. Когато използува влиянието на всички слънца в космоса, човек дохожда до съвършенство.

Като сте дошли на земята, вие трябва да изучавате планетите и звездите в слънчевата система, да знаете, какво влияние упражняват върху вас. Например, някои са забелязали, че Сатурн указва лошо влияние върху човека. Обаче, те не са проследили, в какви случаи, именно, Сатурн влияе зле. Когато човек се бори със Сатурна, т.е. със съдбата си, последната го гази. Докато мисли, че сам може да устрои съдбата си, човек всякога ще изпитва нейните удари. Той всякога ще среща противодействието на Сатурна. Юпитер пък казва на човека, че трябва да бъде благороден, великодушен, доблестен, щедър, без да употребява някакво насилие. – Какъвто съвет и да даде Сатурн на човека, последният казва: Това не е твоя работа. Аз зная, как да наредя работите си. – Добре, ще се опиташ. Знай, че ако отвориш война, трябва да устоиш. Не устоиш ли, ще носиш последствията на твоята неразумност. Затова е казано: "Не противи се на злото!"

Какво представлява злото? – Злото е сбор от действия на същества, които не спазват Божиите закони. “Не се противи на злото”, това значи, не се противи, нито осъждай тия същества, които не спазват законите. Каквото и да правите, тези същества са безпощадни в проявите си. Те трошат камъни и скали в планината с динамит. Видите ли това, отдалеч още се отбийте от пътя си. Не минавайте покрай тях. Ако трябва да минете край тяхната кариера, минете и заминете, без да им кажете нещо. Някой се оплаква от съдбата си. – Не, дойдеш ли до съдбата си, отдалечи се малко и оттам изучавай Законите ѝ. Макар и да сте млади, вие ще научите много неща от съдбата си. Докато сте още млади, вие трябва да разрешите много въпроси. – Не може ли тия въпроси да се разрешават на зряла възраст? – Има въпроси, които човек трябва да разреши още сега, на младини. Младият трябва да работи, да учи, а старият, който е пропуснал това време, трябва да се разкайва. Започне ли младият да се разкайва, той преждевременно е остарял. Когато греши, младият трябва да изправя погрешките си. Среща ли мъчнотии, той трябва да ги преодолява. На младия не е позволено да се обезверява. Щом се намери пред някаква мъчнотия, младият трябва да си каже: Ще работя, ще правя усилия, докато разреша задачата си. Никакви мъчнотии няма да ме спрат в пътя ми. Ще имам доблест да се справя с всичко.

Като ученици, вие трябва да знаете, че непрекъснато се намирате под влиянието на Юпитер, на Сатурн, на Марс, на Венера, които представят сбор от същества, завършили своето развитие. Те познават законите на човешкото развитие, вследствие на което всякога могат да ви дават добри съвети и напътвания. Ако някой иска да развие благородството си, съществата от Юпитер ще му покажат начин, как да работи. Благородството на човека представя златото в неговата кръв. Изобщо, всички планети и слънца във вселената представят банки, от които човек може да извади онова богатство, което в даден случай му е потребно. От човека зависи, какво богатство ще си достави и как ще го използува. Щом сте дошли на земята, вие трябва да учите, да изучавате планетите и тяхното влияние върху вас. Не питайте, каква ще бъде съдбата ви, нито роптайте против нея, но учете. Каква ще бъде съдбата на онзи, който минава през пустинята? Ако стомната му е здрава и пълна с вода, съдбата му ще бъде добра. Щом ожаднее, той ще дигне стомната си и ще се напие с вода. При това положение, гърлото му никога няма да бъде сухо. Пукната ли е някъде стомната му, той е изложен на страдания, на голяма жажда. Пукната стомна означава изгубване на вярата. Изгуби ли човек вяра в Бога, главата му ще побелее и оголее от страдания, и в края на краищата от него нищо няма да остане.

И тъй, щом е дошъл на земята, човек трябва да вярва в първата Причина

на нещата, като Вечно Начало на живота, като източник на всички блага за растене и за развиване. Вярата представя зенита на живота, дето има растене, подигане и развитие. Обезверяването е залез на живота, дето всякаква култура изчезва. Обезвери ли се, човек изгубва всякакъв стремеж в себе си. Той представя гола пустиня, в която цветя не цъвтят, птички не пеят, води не текат. Вярващият, обаче, носи Божията светлина в ума си и Божията топлина в сърдцето си, и под тяхното влияние расте и се развива.

Тази година трябва да развивате творчество в себе си. Нека всеки започне да мисли, в коя област да твори и как да твори. Намислите ли нещо добро, направете го. Като прилагате нещата, вие ще развиете творческите си способности. Някой казва: Аз ще измисля нещо, а други ще го реализират. – Не, каквото си намислил, ти пръв трябва да го приложиш. Ако идеята ти е добра, и други след тебе ще я приложат. Ако искате хората да зачитат идеите ви, първо вие трябва да ги зачитате. Следователно, който зачита своите идеи, той ще зачита идеите и на другите хора. Който зачита идеите си, и другите хора ще ги зачитат. Всички добри, велики идеи имат един и същ източник.

Упражнение. Поставете лявата ръка на лявото рамо (върхът на пръстите се допират до рамото). Дясната ръка се поставя над главата, без докосване. Движение на дясната ръка настрана, хоризонтално, връщане над главата. Това се повтаря три пъти. След това дясната ръка се поставя на дясното рамо, а лявата – над главата. С лявата ръка се прави същото движение, каквото с дясната. Двете ръце се изнасят първо настрана, после – пред гърдите, с допрени върхове на пръстите едни срещу други. В това положение концентрирате мисълта си, след което поставяте ръцете си пред гърдите. Движение на ръцете настрана и пред гърдите – три пъти. Леко духане – три пъти.

Хората правят различни движения, без да разбират значението им. Много от техните движения са подсъзнателни, резултат на излишна енергия в организма. Като правят движения ту с лявата, ту с дясната ръка, те местят енергиите в организъма си, и по този начин ги уравновесяват. Някои движения са хармонични, а някои – дисхармонични. Например, цигуларят трябва да свири дълго време, докато се научи да движи лъка си хармонично. Художникът трябва да прави безброй упражнения с четката си, докато се научи да я движи хармонично. Когато човек мисли, мозъкът прави ред движения, нагоре и надолу. Колкото по-интенсивна е човешката мисъл, толкова и движенията на мозъка са по-бързи. За да не излиза мозъкът при мислене навън, природата го е затворила в черепа. Изобщо, движения има навсякъде в природата. Дето има живот, там има и движение. Всички движения не са хармонични, но това не трябва да ви

смущава. Страхът, например, произвежда дисхармонични движения. Щом се уплаши, човек трябва да прилага вярата си, за да превръща дисхармоничните движения в хармонични. Благодарение на хармоничните и дисхармонични движения на мускулите, човешкото лице представя площ, върху която са отпечатани всички култури, през които той е минал. Страхът, отчаянието, обезсърдчаването са задачи, с които днешният човек трябва да се справи. Човек трябва да преодолее даже и смъртта, да стане безсмъртен.
Сега, смесете това, което сте разбрали, заедно с неразбраното, сипете отгоре вода и направете тесто, от което да опечете хляб. Това значи творчество. Истински творец е онзи, който от всяка каша може да направи нещо ценно, от което и той, и близките му да бъдат доволни. Истинският творец знае, от каква каша, какво да направи. Има ли циментова каша на разположение, той няма да тури в нея крака си, да я опита, но ще я постави в калъпи, да образува различни предмети. Правете отпечатъци само от умрели хора, но не и от живи.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

1. Лекция от Учителя, държана на 26 септемврий, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_09_29 Стремеж към съвършенство
лекция пред общия окултен клас

СТРЕМЕЖ КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО

Втора лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 22 септември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Изпейте упражнението: „Тъги, скърби дигай, слагай!"

Четоха се работи върху темата: „Най-мощното в човека".

За следния път пишете върху темата: „Защо Истината е глава на Словото?"

Всички съвременни хора живеят в 20 век и говорят за културата на този век, като за култура, която е стигнала най-високата точка на развитие. Същевременно се говори, че тази култура вече залязва. Следователно вие живеете на границата между две култури – една, която залязва, и друга, която изгрява, която се развива. Вие живеете в деня на второто пришествие, когато едни се осъждат и умират, а други се оправдават и възкръсват. Старият се оправдава с думите: „Какво да правя? И аз искам като младите да работя, но краката не ме държат." Питам: Оправдание ли е това, че краката му не държат? Нека старият си отговори защо преди години краката го държаха, а сега не го държат? Той казва: „Едно време, като млад, бях юнак, всичко работех, но сега остарях, краката ми вече не държат." Затова той казва на младия: „Синко, едно време аз работех, а сега ти ще работиш." Да се говори и мисли така, то е все едно да излезе някой виден, но стар професор пред студентите си и да им каже: „Господа студенти, едно време аз бях млад, учен, пълен със сили, но сега вече съм изветрял малко, ще ме извините!" Какво ще кажат студентите на този професор? Те ще му кажат: „Щом си изветрял, време е вече да слезеш от катедрата. Нека на твое място дойде някой млад професор, готов за работа и труд."

И тъй всички хора казват, че имат желание да работят, но не могат да работят, както едно време са работили. Питам: Защо не могат да работят? Какво ги спъва: краката на стария или умът на изветрелия професор? Могат ли да се оправдават с това? Може ли пукнатата стомна да се оправдава с това, че водата от нея изтича, защото е пукната? Важно е защо

стомната се е пукнала, а не защо водата изтича. Щом стомната се е пукнала веднъж, водата неизбежно ще изтича. За свое оправдание стомната ще каже: „Само на едно място съм пукната, отгоре съм съвсем здрава." Казвам: Дали на едно или на повече места е пукната стомната, не е важно. Въпросът е, че водата от стомната изтича навън. Днес има много пукнати стомни, пукнати бъчви, от които водата и виното изтичат навън. Трябва ли хората да се оправдават, че не могат да направят това или онова, защото са пукнати някъде? Не, човек е в състояние да направи всичко. Като казвам, че човек може да направи всичко, разбирам, че той може да направи всичко, което е разумно. Само разумният човек може да направи нещо. Глупавият нищо не може да направи. Ако някой човек пренесе хиляда пъти една сламка от едно място на друго, това работа ли е? Ако ученикът напише десет хиляди пъти подред една и съща буква, това работа ли е? Може ли това да се нарече наука? Този ученик може да каже, че има голям прогрес в него, след като написал толкова пъти буквата. Той може да каже, че е започнал да пише тази буква много красиво. Казвам: Каквото и да е постигнал този ученик с многото писане на буквата, това още нищо не значи. Тази буква е само начало на нещо. Тя е начало например на една дума.

Значи както хората са на различна степен на развитие, така и чувствата, и мислите на всеки човек са на различна степен на развитие. Мислите, чувствата и постъпките на човека не са на еднаква възраст, вследствие на което те се различават. Има мисли в човека, които са само на няколко месеца; има мисли, които са няколкогодишни, а има и такива, които са вече на 120 години, те чакат своя край, своята смърт. Тъй щото процесите на раждане и смърт се извършват непрекъснато в човека. Често слушате някой да казва: „Аз имах едно свещено чувство в сърцето си и една свещена мисъл в ума си, но изгаснаха вече. С тях заедно и моят живот свършва." Питам: Как е възможно твоят живот да се свърши само от угасването на един лъч или на една свещена мисъл? Ако имаш само един светъл лъч в сърцето си и една свещена мисъл в ума си, тогава ти си много жалко същество. Безсмъртният живот се отличава по това, че той никога не гасне. Онова, което гасне в човека, представя отклонението му от правия път, от Великия закон, който ръководи живота. Ако един от лъчите на твоя ум или на твоето сърце изгасне, това показва, че ти си тръгнал по крив път. Какво трябва да правиш тогава? Обърни се точно в обратната посока на твоето движение, отдето слънцето изгрява, и твоят изгаснал лъч отново ще светне. Това се отнася до окултния ученик или до човека на трезвата мисъл, който иска да се добере до Божествения свят. Само окултният ученик или само човекът на правата мисъл се стреми към правата посока в живота.

Питам: Какъв е смисълът на живота? Към какво трябва да се стреми човек?

Ще кажете, че човек трябва да се стреми към доброта. – Не. Към правда? – Не. Към истината? – Не. Към какво трябва да се стреми човек? -Към съвършенство. Любовта, мъдростта, правдата, истината, добротата са качества, сили, способности, присъщи на безсмъртния живот. Докато човек живее в смъртта, докато тя го следва, всички добродетели за него са без смисъл и съдържание. Следователно, който е изгубил любовта си, той се намира в свят, дето всичко умира. В болния човек има ли здраве? В безумния човек има ли мъдрост? В лъжата има ли истина? В човека на безправието има ли правда? Какъв е смисълът на живот, лишен от добродетели? Трябва ли да се ровим в този безсмислен живот? Мнозина казват: „Ние трябва първо да уредим земния си живот, а после ще мислим за духовния. "В какво седи уреждането на земния живот? Откак светът съществува, хората все земния живот са уреждали, но дали са го наредили? Хиляди и милиони ученици са учили преди нас в земните училища, но какво особено са научили? Който е научил нещо повече от другите, той е минал в нова област на живота – в живота на безсмъртието. Който влезе в безсмъртието, той се стреми вече към съвършенство. Не е въпросът, дали може лесно да се постигне съвършенството. Важно е човек да се стреми към съвършенство, а що се отнася до великите добродетели на живота – любов, мъдрост, истина, правда, доброта – те постепенно ще дойдат и ще живеят заедно с него. Такъв трябва да бъде идеалът на всеки човек.

Някой казва: „Аз искам да любя." Не, ти никога не можеш да любиш. Най-първо ти трябва да станеш съвършен, а после ще любиш. Защо? Несъвършеният не може да люби. Второ, : съвършеният не може да люби несъвършения. Каква музика може да се създаде от една дъска, на която са опнати четири ненагласени струни? Може ли на тези струни да се изсвири някое парче от Бах или от Бетховен? Нищо не може да се изсвири. Съвършеният човек има само един идеал – към Бога. Пътят към Бога се намира в съвършенството. Стреми ли се човек към съвършенство, всички добродетели ще му дойдат в услуга. Те ще бъдат неговите вътрешни подтици. Без съвършенството Бог остава непонятен за хората. И в такъв случай, колкото по-малко се говори за Бога, толкова по-добре. Който иска да разбере Бога, той трябва да мисли право. Правата мисъл е подтик към Божественото, подтик към постигане на съвършенството. Щом човек се стреми към съвършенство, той ще познае Бога като любов. И тогава, щом Бог е любов, и човек ще люби. Може ли човек да люби, едновременно с това той ще придобие необходимата свобода. В свободата си човек ще влезе в съприкосновение с по-напреднали от него същества, които ще му покажат пътя към съвършенство. Те ще го подкрепят в неговия път, ще му помагат, докато най-после той постигне своя идеал.

Питам: Какви трябва да бъдат отношенията на Бога към вас? Мислите ли,

че ако Той ви даде всичкото богатство на земята или ви направи учен, знатен човек или светия, та вие ще бъдете щастливи? Не, и божество да ви направи Той, вие пак няма да бъдете щастливи. Били ли сте в положението на някое божество, да знаете какви отговорности носи то и как се справя с тях? Знаете ли колко тежко е положението на учения, към когото всички погледи са насочени? Знаете ли каква отговорност носи той за всяка направена погрешка? Вие искате да заемете положението на светия, но знаете ли колко тежък и отговорен е неговият живот? Той трябва непрекъснато, ден и нощ, да бъде буден, да свети с фенерчето си, та кой как мине покрай него да отвори книгата си, да прочете нещо от нея и да си замине. Отговорен пост е този на светията. Той постоянно трябва да дава от своята енергия, без сам да се ползува от другите. Какво ще научи той от книгите на обикновените минувачи? Нищо няма да научи, но длъжен е да осветява пътя на всички, които минават покрай него. Мине някой млад човек, получил писмо от майка си, отвори го на светлината и чете: „Синко, ние се намираме в голяма беднотия. Три дена вече как не сме турили хапка хляб в устата си. Ако имаш пари, прати ни малко, защото рискуваме да умрем от глад." Свещта слуша това и мълчи. Мине един млад студент, който следва в странство, и чете: „Синко, баща ти внезапно заболя и умря. Ти знаеш вече в какво положение се намираме. Не можем повече да ти изпращаме пари. Не остава друго освен да напуснеш университета и да се върнеш при нас." Този студент затвори писмото си, тури го в плика, просълзи се малко и продължи пътя си. Свещта пак слуша и мълчи.

Така всички хора се изреждат един след друг при светлината на тази свещ да четат писмата си, а тя само слуша и мълчи. Писмата са все такива, от нещастни по-нещастни. Какво ще се ползува светията от тия писма? Че бащата умрял, това е остатък от старата култура. Баща, който умира, той не е истински баща. Професор, който изветрява, не може да се нарече професор; той не може да заема професорска катедра. Светия, свещта на когото изгасва, не може да остане на земята, не може да осветява пътя на хората. Божество, което не може да понесе греховете на света, нека си върви! Хората не се нуждаят от такива божества. Ученик, който не може да учи, да си върви! Човек, който не може да търпи, да си върви! Де трябва да вървят тия хора? Да вървят в пътя на съвършенството, дето могат да научат търпението, дето могат да научат какво нещо е любов, мъдрост, истина, правда, доброта и т. н. Там ще намерят те смисъла на живота. В този път трябва да върви всеки човек! Който търси музика, изкуство, да върви в пътя към съвършенство! Който иска да осмисли живота си, да върви в пътя към съвършенство!

Мнозина искат животът им да тече тихо и спокойно, без бури, без мъчнотии и страдания. Казвам: Идете при някой стар дъб, който е живял

няколкостотин години, и го питайте без бури ли е минал неговият живот? Вижте онази кротка овца, покрита с хубава, бяла вълна, и я запитайте какво е преживяла, докато най-после е създала този тип, който днес стои пред вас. Големи страдания и мъчнотии е прекарала тази кротка овца, докато е дошла до днешното положение. Колко скъпо е платила овцата за уроците си, докато е научила изкуството да създава такава хубава вълна и да се защитава от околната среда със своите рогчета! Какво ще кажете най-после за културата, с която съвременните хора се хвалят? Скъпо коства тази култура! Тя е изградена от усилията и труда на миналите поколения. Тя ще се досъгради с усилията на сегашните и бъдещите поколения. Трябвало е всеки да плати по нещо и всеки трябва да плаща по нещо, за да може да се ползува и радва на придобивките от своите усилия и труд.

Едно време в рая имаше една култура, на която Адам беше родоначалник. Дойде Ева, и тя донесе със себе си друга култура. Културата на Адама замина, остана културата на Ева. Казват, че Адам бил учен, че той турил имената на всички животни. Вярно е, че Адам е бил учен, но питам: Каква писменост остана от неговата култура? От културата на Ева все е останало нещо, но и тя вече е на залез. Съвременната култура е продължение от културата на Ева, т. е. от културата на жената. Досега Божественият чук е работил само върху жената. До днес само жената се е възпитавала. До днес навсякъде е изпъквала майката. Бащата го няма още. Тук-там ще се яви мъжът като гост и веднага след това изчезва. Още с явяването си на земята, жената е внесла в света елемента на слава и величие. Жената е много славолюбива. По-славолюбиво същество от жената няма. Тя е благородна, деликатна, фина, с тънка психология. Казвам: Не си играйте с жената! Като говоря за жената, която е внесла славолюбието в света, аз имам предвид префинената жена, която пред нищо не се спира. Колко мъже е продала тази жена! Колко войни са станали за нея! Войните стават само за жените. Те раждат повече, отколкото трябва, и като не могат да отхранят тия деца, казват: „Трябва да стане една война, да се поизтребят малко хората." Защо вълкът напада овците? – Да се храни, да поддържа живота си.

Сега нека разсъждаваме обективно. Вие казвате: „Господ създаде света." Питам: Когато грънчарят направи десет хиляди грънци и казва, че Бог го е накарал да ги направи, говори ли той истината? Преди всичко грънчарят не се нуждае от толкова хиляди гърнета. Десет гърнета му са достатъчни. Ако той беше направил само десет гърнета, те щяха да бъдат хубави, добре опечени и всеки щеше да ги хареса. А между тези десет хиляди гърнета има счупени, изкривени, пукнати, и кой как дойде, бутне ги на една, на друга страна и заминава. На същото основание и аз казвам: Господ наистина е създал света, но само онова, което всеки търси, от което всеки е доволен, а именно – здравото, красивото – то е Негово създание. Всичко

останало – изпочупено, изкривено и пукнато, е човешко изобретение. Бог ще ви държи отговорни за тия непотребни неща, за изхабените материали, както ще държи отговорен и грънчаря за голямото количество глина, която е изразходвал напразно. Всяко производство трябва да бъде разумно. Днес всички хора са производители и се стремят към изобилие. Не, хората трябва да се върнат към първоначалната култура, девизът на която е бил: „Малко, но хубаво." Малко говори, но хубаво, място да хване. Малко направи, но хубаво, всеки да остане доволен.

И тъй първото правило: малко, но хубаво. Понякога и аз говоря много, защото живея във вашата култура, дето правилото е точно обратно на първата култура. Днес всеки се стреми към възможност повече, по-много и т. н. Аз говоря много, защото иначе не бихте ме разбрали. Даже и при многото говорене, като свърша лекцията, пак ще дойде някой при мене и ще ми каже, че не разбрал това, не разбрал онова, ще иска още обяснения. Много неща могат да се обяснят, но време се изисква за тяхното разбиране. Тъй както животът се изявява, той има своето математическо, своето геометрическо изяснение. Той крие в себе си ред възможности. И когато животът на някой човек достигне своята най-висока точка на развитие, този човек трябва да напусне живота си; той трябва да се откаже от своята форма, в която е бил досега, и да мине в нова среда, в нова фаза и нова форма на живот.

На съвременните хора предстои още дълго време да се развиват. Когато някой човек изгуби нещо в живота си, той не трябва да съжалява. Това са неговите стари мисли, чувства и желания, с които трябва да се прости като с нещо старо, отживяло своето време. Човек трябва да постави новото като основа на своя живот. Затова казвам: Поставете за основа в живота си нови мисли, нови чувства и желания. Работете, без да се оплаквате, без да мислите, че едно време сте били по-добри, отколкото сега. Ако наистина по-рано сте били по-добри от сега, тогава защо сте дошли на земята? Задачата на човека е да се усъвършенствува, да става все по-добър. Затова е пратен той на земята. Това е задача, дадена на всички същества без разлика. В Божествената програма е поставен на първо място стремежът към усъвършенствуване на всички същества, като цел в живота. Понеже всички същества влизат във великия живот, то и великите сили – любов, мъдрост, истина, правда, добродетел – служат като подтик към усъвършенствуване. Щом този стремеж е вложен във всяко същество, рано или късно то ще намери правата посока на своето движение -пътя към съвършенство.

Питам: Какво прави житното зърно, когато го заровят в земята? То започва да разсъждава, да определя посоката на своето движение: нагоре ли да

върви или надолу. Веднага то се поляризира и тръгва в две посоки: надолу – за развитието на корените си, нагоре – за развитието на клоните си. След това житното зърно пристъпва към работа. То разрешава една трудна задача в живота. Следователно, когато и вас поставят като житното зърно в земята, първата ви задача е да определите посоката на своето движение, посоката към съвършенство и след това да започнете работата си. Намерите ли тази посока, вие всичко ще можете да постигнете. От вашата съзнателна работа към съвършенство зависят и вашите постижения. Ако вървите правилно в този път, вие още сега можете да постигнете и богатство, и знание, и сила. От вас зависи вашето щастие. Не вървите ли, както трябва, не работите ли съзнателно, щастието ще се отдалечава от вас. Вие ще го постигнете едва след хиляди години. Колкото повече отлагате, толкова повече и щастието ви ще се отдалечава. Не мислете, че като хванете единия край на щастието, всичко сте придобили. Вие можете да хванете единия край на щастието и да го изпуснете. Работете постоянно, без отлагане, та като хванете единия край на щастието, да не го изпуснете. Хванете ли здраво щастието, вие ще влезете в безсмъртния живот. Влезете ли в безсмъртния живот, това не значи още, че всичко сте разбрали. Не, безсмъртният живот изисква още повече работа, усилия, отколкото временният живот. Защо? – Защото ако не работите, вие можете да го изгубите. И в безсмъртния живот нещата не се постигат моментално. И там човек трябва да работи, да се развива, да учи. Той не може изведнъж да обхване този широк свят около себе си. Работа се изисква от всички.

Някой казва: „Аз не искам да се влияя от никого." Казвам: Влиянието в живота е неизбежно. Слънцето не влияе ли на земята? Луната не влияе ли на земята? Влиянието е закон: ще влияеш и ще ти влияят. Чрез влиянието става вливане от един човек на друг. Благодарение на влиянието хората си помагат взаимно. Мнозина се плашат от влиянието, защото мислят, че ще изгубят свободата си. Не, това е криво разбиране. Истински свободен човек е онзи, който може разумно да използува влиянието на хората върху себе си. Питам: Ако някой не иска да се поддава на влиянието на хората, защо той иска да им влияе? Който иска да не се намира под ничие влияние, нека се изолира, да живее отделно от хората. Тогава нито те ще му влияят, нито той ще им влияе. Иначе, докато човек живее между хората, той винаги ще се влияе от тях, пък и той сам ще им влияе. Само умрелият човек от никого не се влияе и никому не влияе. Когато някой ви казва да се пазите от неговото влияние, това подразбира, че той иска да ви влияе. Не се плашете от влиянието на хората. Защо? – Защото само Божественото в човека е в сила да влияе. Здравият, разумният човек трябва да използува това влияние, а не да се пази от него. Няма по-страшно нещо за хората от това, да престане Божественото да им влияе. Опасно е положението на дъщерята, когато майката престане да ѝ влияе; опасно е положението на

сина, когато бащата престане да му влияе; опасно е положението на всеки човек, когато приятелят му престане да му влияе. Радвайте се, докато сте под влиянието на моята свещ. Какво лошо има в това, когато вие сте сред гората в тъмна, мрачна нощ, и аз ви светна с моята свещ? Лошо ли е влиянието на моята свещ в този момент? Какво ще бъде вашето положение, ако в тази тъмна нощ аз изгася свещта си, за да не ви влияе? Не, спасително нещо е влиянието на хората. Всяко влияние представя запалена свещица. Вие трябва да схващате влиянието като разумен процес в природата и правилно да го използувате. Знайте, че когато се намирате под влиянието на лоши мисли, едновременно върху вас ще дойде влиянието и на добрите мисли. Влиянието на добрите мисли винаги е по-силно от влиянието на лошите мисли.

Следователно винаги ще имате пред вид следния закон в живота: дето е злото, там е и доброто. И обратно: дето е доброто, там е и злото. Ако не се пробуди злото в човека, и доброто няма да се пробуди. Ако не се пробуди доброто, и злото няма да се пробуди. Тези са признаците, по които се познава, че човек се стреми към съвършенство. Щом дойде злото, то ще влияе върху човека. Злото ще иска да вземе човека на своя страна, да го убеди в своите методи. Обикновено крадците си служат с методите на злото. Когато крадецът се приближава към някой дом с намерение да обира, той пристъпва тихо, без светлина, да не го види никой. Щом се настани пред касата, отдето ще вземе пари, той запалва свещта си. Когато свърши работата си, изгасва свещта и излиза навън също така тихо, без всякаква светлина. Питам: Защо крадецът влиза без свещ, а когато обира, запалва свещ?

За изяснение на това положение ще приведа следната аналогия. Преди да отиде да обира, крадецът е облечен със скъсани дрехи, минава за последен бедняк. Щом обере някоя каса, той веднага си купува нови дрехи, шапка, обуща и никой не може да го познае. Между онзи беден човек със скъсани дрехи и облечения с нови, хубави дрехи има голяма разлика. Тази е причината, дето крадецът, преди да обира касите, не запалва свещта си, а когато я обира, запалва свещта, да му свети, да вижда какво прави. Той трябва да мине незабелязано за хората, да не го видят, да не го познаят. Можете ли да кажете, че крадецът със скъсаните дрехи е скромен човек? Не, той ходи скъсан, за да не обърне внимание на хората, да мине незабелязан. Същото прави и лихварят, който обира бедните вдовици. Той ще отиде на черква хубаво облечен, ще запали голяма свещ, ще мине за благочестив човек. Каквото и да прави, той не може да излъже Бога. Бог не се нуждае нито от неговата голяма свещ, нито от хубавите му дрехи. Този лихвар все пак ще си остане отвътре нечист. По-добре е човек да бъде отвън нечист, а отвътре чист, отколкото отвътре нечист, а отвън чист.

И тъй, като навлизате в мъчнотиите на живота, за да ги преодолеете, вие трябва да се стремите към съвършенство. Каквото да правите, каквато философия и да имате, мъчнотиите неизбежно ще дойдат. Те са определени за всеки човек, бил той прост или учен, сиромах или богат. Ти може да си свършил и десет факултета, но мъчнотиите и за тебе ще дойдат. Има определени неща, които непременно трябва да станат. Това обаче не е фатализъм. Закон е: мъчнотиите, страданията са неизбежни, понеже са условия за развитие, за разрешаване на задачи. Нима Христос, който беше гениален човек, не понесе ред мъчнотии и страдания? Той всичко предвиждаше, знаеше какво ще стане, но въпреки това се подчини на закона. Един от учениците Му Го посъветва да приложи своята сила, да прати един легион войници да унищожи римската войска и да се избави от страданията. Христос можа да унищожи не само римската войска, но и цялата Римска империя, обаче Той прие страданията, които Му бяха определени да мине. Христос носи до едно място дървения кръст, но после го хвърли на земята и каза: „Да нося страданията на хората, разбирам, но да нося дървен кръст, не разбирам. Оттук нататък вие го носете." Христос не искаше да носи дървения кръст и го свали на земята, а хората в Негово име и днес още носят кръстове на врата си. Геройството на човека не се заключава в носене кръст на врата. Когато дойде страданието, турете го на гърба си и го носете, без да ви знаят хората. Това е живият кръст, това е геройство. А тъй, турите едно малко кръстче на врата си, всички да го виждат. Дойде ли страданието, превърнете го в добродетел. Христос издържа на поруганията на цял народ, на множество войници. Той понесе всички страдания с любов, но дървения кръст хвърли на земята. Днес християните целуват само дървени кръстове. И защо не вървят работите им напред? – Защото те туриха на вратовете, на главите си именно този дървен кръст, презрян от самия Христос.

Време е вече хората да се стремят към съвършенство, към истинско знание, към любов, мъдрост, истина. Време е да се откажат от дървените и металическите кръстове. Представете си, че един свят човек целува един златен кръст, който веднага се разтопява от целувката. Ще бъдете ли доволни от тази целувка? Когато Христос дойде на земята, Той ще целуне всички кръстове. От тези кръстове няма да остане никаква следа. Те ще се превърнат на прах и пепел. Това именно подразбира стихът: „Ще обърша сълзите им, ще хвърля престъпленията им настрана и никога повече няма да ги помена." Един от апостолите казва: „Ще се похваля с кръста си." Това значи: ще се похваля със страданията, които понесох за Господа. Ще се похваля със страданията, чрез които Бог ме изпита. Ако страдаш и с радост понасяш страданията си, имаш любов. Ако страдаш без радост, нямаш любов. Следователно страданията са пробен камък за изпитване на

човешкия характер.

Казвам: Мислете право и не се натъквайте сами на противоречия. Не се плашете от влиянията. Ако влиянията на хората са добри, приемете ги без страх. Ако влиянията на хората са лоши, пак ги приемете без страх и размишлявайте. Понякога човек може да се ползува и от отрицателните влияния. Да се влияеш от лошото, от отрицателното в човека, значи, след като видиш погрешката, която той прави, да бъдеш внимателен, ти да не я направиш. Като постъпвате така, ще си създадете силни, велики характери. Ако не използувате нито добрите, нито лошите влияния, вие ще се натъквате на противоречия. Когато човек се намери в противоречие със себе си, той постоянно губи. Да влиза човек в противоречие със себе си, това значи да пробива стена с главата си. Може ли човек да пробие стена с главата си? – Не може. Турят едного в затвор и той казва: „Какво да правя в този затвор? Как да изляза оттука?" Казвам: Почакай малко, приложи търпението. Все ще се намери отнякъде една желязна пила, с която ще можеш да пробиеш стената. Твоят приятел ще се погрижи за тебе. Той ще ти опече един хубав хляб и в него ще тури една желязна пила. Като разчупиш хляба, ще намериш пилата и ще си послужиш с нея. Защо трябва да се мъчиш с главата си да пробиваш стената? Вземи пилата и стържи. Тя представя един от начините за разрешаване на въпросите.

Питам: Какъв начин знаете за разрешаване на проблемите в живота? Някой казва: „Един от начините за правилно разрешаване на всички трудни задачи е всякога да се говори истината." Добре, ще ви дам един пример, да видим как бихте постъпили: истината ли ще кажете или ще излъжете. Неприятели или стражари гонят един от добрите ви приятели. Той се скрива в дома ви. Стражарите тичат по следите му и влизат във вашия дом, като ви запитват: „Тук ли се скри един човек?" Ако кажете истината, че приятелят ви е у вас, вие ще станете негов предател, ще го предадете в ръцете на стражарите. Ако кажете, че не е у вас, ще излъжете. Как ще разрешите тази задача? Ако не кажете истината, ще спасите приятеля си; ако кажете истината, ще го предадете на стражарите. Това са двата начина, по които може да постъпи обикновеният човек. Но човек с дарби, с ясновидство ще постъпи по друг начин. Преди още да са дошли стражарите да търсят приятеля му, най-малко един ден по-рано, той ще напълни торбата на приятеля си с хляб и ще му каже: „Тръгни още сега за Рилската пустиня, скрий се на еди-кое си място, прекарай там 24 часа. След това можеш да се върнеш пак при мен." И после, когато стражарите дойдат да търсят приятеля му, той свободно ще каже: „Да, тук беше човекът, когото търсите, но той още вчера замина, може да е отишъл някъде из горите." Този е начинът, по който едновременно и приятелят си ще спасите, и истината ще кажете.

Следователно наука се изисква, да знае човек кога и кому да говори истината. Кому ще говорите истината? -Само на Бога. Кога ще Му говорите истината? – Всякога. На Бога всякога ще говорите истината. Истината може да се говори само на Бога. Когато говоря истината, аз имам предвид Бога, а не хората. Да говориш истината на Бога, това е смисълът на живота. Този трябва да бъде идеалът на всички. Дойде ли въпрос до истината, ще се вдълбочите в себе си и Бог ще ви научи как и какво да говорите. Ако говорите истината на хората в името на Бога, Той ще ви научи какво да говорите. Ако не говорите истината на хората, Бог няма да ви научи. Той ще мълчи, ще ви остави сами да се разправяте. Понякога вие искате да угодите на хората, да им кажете истината, без да сте запитали Бога в себе си трябва ли да им се каже и ако трябва, как да им я кажете. Представете си, че този, на когото ще кажете истината, е стражар или разбойник, който иска да хване приятеля ви. Трябва ли да му кажете истината? Казвате: „Аз да си кажа истината, а той, ако е прав, нека се защити." Ами ако те го пребият от бой, без да му позволят да каже дума за свое оправдание? Това истина ли е? Какво допринесохте на вашия приятел с казването на истината? Предадохте го, нищо повече. Преди да сте казали истината, трябваше да влезете в тайната си стаичка и да се посъветвате с Бога, да ви каже какво да направите. Този въпрос лесно се решава от човек, който следва Божия път. Как може да го реши? Той разполага с магическа пръчица. Като влязат стражарите в дома му, той ще махне с пръчицата си и ще им каже: „Търсете, да видите ще намерите ли човека, който ви трябва. Те ще гледат натук, ще гледат натам, ще търсят, ще обикалят, но нищо няма да видят. Те ще изпитат голямо вълнение, тъй щото и да видят човека, няма да посмеят да кажат. И като ги питат дали са намерили онзи, когото търсят, те ще кажат, че не са го намерили. Казвате: „Има ли право този човек да си служи с магическа пръчица?" Питам: Имат ли право стражарите да преследват човека? Кога стражарят има право да арестува един човек? – Когато му е дадена за това заповед от Бога. Това се потвърждава и от стиха: „Всяка власт е от Бога дадена." То значи: всяка разумна власт е от Бога дадена.

Сега, като ученици на окултната Школа, вие трябва да разглеждате законите в техния дълбок смисъл. И затова, когато ученикът съди някого, той трябва да върши това не по свое желание или по свой интерес, а по заповед, по власт, дадена му от Бога. Ако постъпва по този начин, той винаги ще бъде доволен от себе си. Само по този начин вашите ум, сърце и воля ще се развиват правилно. Следователно не влизайте в противоречие с Божественото, не отстъпвайте от него. Ако искате мъдрост, обърнете се към Бога. Той ще изпрати най-видните професори да ви учат. Ако искате сила, обърнете се към Бога. Той ще изпрати най-добрите учители да ви

покажат как се придобива сила. Ако искате да разберете любовта, истината, правдата, добродетелта, обърнете се към Бога, Той ще ви изпрати съответни учители. Не един учител ви е нужен през деня, но хиляди, милиони учители ви са нужни всеки ден. В това седи красотата на живота. Докато човек живее, той всякога ще се намира под закона на влиянието. Силните ще влияят на него, а той ще влияе на по-слабите от себе си.

Основната мисъл, която трябва да остане в ума ви от тази лекция, е мисълта за съвършенството. Каквото и да правите, трябва да държите тази мисъл в ума си, докато напълно узрее. Тя трябва да ви дава непрекъснат импулс, да осмисли живота ви. И след това, като ви пита някой какво представя новото учение, ще отговорите: „Новото учение води към съвършенство." Казвате: „Ние сме слушали от мнозина да говорят за съвършенството." Не е достатъчно само да се говори, но то трябва да се опита. Който е влязъл в пътя на съвършенството, в него едновременно ще потекат три струи: едната струя ще мине през сърцето и ще създаде в човека разширение на чувствата; втората струя ще мине през ума и ще възбуди в него безброй светли мисли; третата струя ще проникне през душата и ще подтикне човека към свобода на неговите действия. Следователно този човек ще се движи безпрепятствено в три направления. Когато човек се домогне до пътя на съвършенството, Божественото се пробужда в него. Съвършенството представя идеал, за постигането на който Бог всякога е готов да ни помага. Когато ние се стремим към обикновени работи, Бог ни оставя сами да работим.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния случай из живота. Това било още в първите години след освобождението на България. Един млад българин, родом от Свищов, отишъл в Америка да следва. Като свършил образованието си, той се върнал в България и се явил при княз Александър Батемберг да иска служба. По това време нямало много учени българи, затова князът бил готов да го назначи пръв министър в България и го запитал: „Искаш ли да те назнача за министър на България?" – „Не, аз искам да стана директор в една от софийските гимназии." – „Щом е така, ще отидеш при министъра на просвещението. Той се грижи за тия работи. Аз мога да ти дам по-висок пост." Такова е често положението, в което изпадат много от съвременните хора. Бог иска да ги назначи министри, а те се отказват, искат да станат директори. Тогава Бог им отговаря: „Щом искате да станете директори, идете при министъра на просвещението, той се грижи за тия назначения." Като отидете при министъра, той обещава, че ще ви назначи, но от ден на ден отлага, докато най-после се убедите, че и директор не можете да станете. Тъй щото, докато княз Батемберг ви предлага да станете министър, вие се отказвате, искате директорско място.

Обещават ви днес, утре, че ще ви назначат директор, но в края на краищата и това място не получавате. Следователно, търсите ли служба, намерете такава, която да води към съвършенство, което е вашият идеал.

Казвате: „Ние знаем какво нещо е съвършенството." Вие знаете какво нещо е съвършенството, говорите за него, но същевременно говорите за млади и за стари. Ако говорите за съвършенство, а едновременно считате, че сте стари и не можете да учите, вие сте в културата, която залязва. Тя е култура на западните народи. Ако сте славяни, влезте в новата култура, която води към съвършенство. Човекът на новото знае, че има смърт, но той знае, че има и възкресение. Човек може да легне в гроба, но той знае, че пак ще стане. Той ще отиде при Господа, но пак ще се върне, с лице по-светло от това, с което е отишъл. Не става ли същото и с житното зърно? Когато посеят житното зрънце в земята, никой не знае за това. Когато то израсте, цъфне и даде плод, всички знаят за него и се радват.

Желая на всички да бъдете запалени свещи, отдалеч да светите и всички да ви се радват. Запазете в себе си идеала към съвършенство и към него се стремете. Имате ли този идеал, вие всякога ще бъдете добри, весели и силни.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди

Начало: 19:00

1926_10_03 Облагородяване на сърдцето
лекция пред специалния клас

ОБЛАГОРОДЯВАНЕ НА СЪРДЦЕТО

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Чете се темата: "Ролята на поезията, музиката и религията".
Сега ще ви задам въпрос, на който всеки сам да отговори: Защо едни тела горят и изгарят, а други – горят без да изгарят? Или защо дългият път не се извървява? Защо едни хора са големи, а други – малки? С каква бързина се движат големите тела и с каква – малките? Колкото по-голямо е едно тяло, толкова по-бавно се движи. Малките тела се движат с голяма бързина. Земята, макар че е голяма, и тя се движи с голяма бързина. Земята се върти около себе си, около оста си, а се движи и около слънцето. Какво прави воденичното колело, като се движи? – Мели брашно. Какво прави момъкът, като обикаля около някоя къща? – Търси красива мома. Когато студентът обикаля университета, без да влиза вътре, това показва, че не обича да учи, не иска да слуша лекциите на професорите си. Думата "обикаля" е съставена от седем букви. Буквата "о" включва в себе си ред условия. Буквата "б" представя направление на сили, които се движат в известна посока. Щом дойдем до буквата "и", тогава само се явява нещо съзнателно. До тази буква човек само обикаля, търси удобства, добри условия в живота си, но в това обикаляне няма нещо идейно.

Да се върнем към въпроса, защо едни тела горят и изгарят, а други – горят и не изгарят? Ако в една лампа има газ за осветление и запалите фитила, газта ще гори, докато се свърши. Щом газта се свърши, лампата няма да свети. Обаче, ако лампата е направена така, че може постоянно да се прибавя в нея газ, тя ще гори непрекъснато. Значи, тела, в които има постоянен приток на енергия, горят непрекъснато. Тела, от енергията на които става постоянно изтичане, горят и изгарят. Ако пък в телата нито се втича енергия, нито изтича, те никак не горят. Въз основа на същия закон, ние казваме: Човек остарява, понеже в организма му не става вливане на енергия. В организъма на младия става постоянно втичане на енергия от природата. Който може да хармонира, да съгласува в себе си енергиите на втичането и изтичането, той може да се подмлади, да придобие Вечния живот. При това положение, колкото се влива в него, толкова и ще изтича. Защо лампата при духане изгасва, а огънят се разпалва? Пламък, светлина, която лесно изгасва, е кратковременна. Там, дето става пълно горение, никакво духане не може да помогне. Там горението е вечно. Същото може

да се каже и за идеите: има идеи, които от най-малкото духане изгасват. Например, някой вярва в Бога. Един ден той взима книгата на някой виден човек, прочита я, но след това цял се изпълва със съмнение. Щом мине известно време, идеята за Бога престава да го движи. Тази идея не свети вече в него. Всяко изгасване на планетите и на слънцата, показва, че като идеи, те са слаби. Тела, в които не става никакво вливане и изтичане, са мъртви. В тях се извършва само разлагане на материята. Живи тела са ония, в които става постоянно втичане и изтичане на енергия.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да се справите с всички външни и вътрешни мъчнотии и препятствия. Например, страхът е голяма спънка в живота на ученика, вследствие на което той трябва да се справи с него. Представете си, че вие сте на нивата си, работите, а в това време в дома ви е дошъл един ваш приятел, който трябва да си отиде точно в 9 ч. вечерта. Вие се връщате у дома си на време, но от близката гора е излязла една мечка и застанала точно пред вратата ви. Какво трябва да направите с мечката? Ако се уплашите, вие ще останете вън, но и приятелят ви ще се страхува да излезе от стаята. В дадения случай, мечката е символ на страха в човека. Страхува ли се човек от нещо, все едно, че е срещнал мечка на пътя си. Какво трябва да прави човек, когато се уплаши? – Да мисли.

Един млад българин отивал в Солун, да учи занаят. По пътя той настигнал няколко цигани, които водели със себе си мечка да я разиграват. Той се присъединил към тях, за да минат заедно гъстата гора, която се изпречила на пътя им. По едно време нещо зашумяло в гората. Циганите се уплашили и хукнали да бягат. Един от тях, който носел тъпана, изпуснал го от ръцете си и хукнал подир другарите си. Българинът взел тъпана и сам продължил пътя си. Наблизо някъде видял една воденица и се отбил да пренощува в нея, но понеже се страхува, качил се на гредите, там да прекара нощта. Едва задрямал малко, той се събудил от шума на някакви тежки стъпки. Това било мечка. За да я прогони, той започнал да бие с тъпана на циганите. Голяма била изненадата му, като видял, че мечката почнала да играе. Той се успокоил и помислил: Ще вържа мечката и ще тръгна с нея да изкарвам прехраната си. Започнало вече да се разсъмва, когато край воденицата се чули стъпки на керван от камили. Като чула стъпките на камилите, мечката се уплашила и избягала. При вида й, камилите се изплашили и хукнали да бягат, но изпотрошили много от грънците, които карали в колите. Ядосани, камиларите влезли във воденицата, да видят, чия е тази мечка, да искат обезщетение за големите загуби. Те намерили младия човек на гредите горе, свалили го оттам и го повели в града да го съдят. Съдията го запитал, вярно ли е обвинението, което отправят към него. – Вярно е, господин съдия. Моят занаят, с който

изкарвам прехраната си, е да разигравам мечка. Когато керванът минаваше край воденицата, аз биех тъпана си, обучавах своята мечка. Тя се уплаши от камилите и избяга в гората. А камилите се изплашиха от нея и счупиха много грънци. Камиларите са ощетени, наистина, но и аз съм ощетен. Мечката, с която се прехранвах, избяга. Ако те могат да върнат моята мечка, аз се задължавам да платя счупените грънци. В противен случай, и аз не поемам никакво задължение.

И тъй, уплаши ли се човек, нека бие с тъпана си. Тъпанът представя ума на човека. Значи, докато мисли, човек всякога може да се справи със страха. Престане ли да мисли, страхът ще го завладее. Вътрешният страх в човека е една от най-големите спънки в живота му. Например, някой човек предприема една добра работа, но веднага се натъква на страха в себе си, че няма да успее, и я отлага. Тъкмо намисли да отиде някъде, веднага се отказва. Страхът внася в човека обезсърдчение, отчайване, съмнение и т.н. Герой е този, който може да преодолее тия състояния в себе си. Преодолее ли ги, той става велик. Ако при най-голямото си отчаяние човек може да преодолее себе си, своето състояние, той може да се подигне, да стане велик. Не може ли да се справи със страха, с отчаянието си, и най-даровитият може да пропадне. Има случаи в живота на човека, когато при всички дарби и способности, с които природата го е надарила, той пак пропада. Има случаи, когато обикновеният човек, при усилия да се справи със страха и мъчнотиите, които животът му създава, става велик.
Често хората си правят планове, как да постигнат едно или друго желание. Ако не успеят, те се обезсърдчават. Хората не трябва да се обезсърдчават, но трябва да знаят, че има един велик, Божествен закон, който определя, как трябва да стават нещата. Следователно, нищо друго не се иска от човека, освен това, да се подчини на този закон и да се свърже с Божественото съзнание. Съвременните хора още не са дошли до онова високо съзнание да разбират великите Божии закони и да им се подчиняват.

В развитието на различните форми на живота, ние виждаме ред култури. Например, в пътя на развитието си, растенията са се стремели към височина, да приемат слънчевите лъчи безпрепятствено. Тъй щото, те са внесли в света идеята за височина. Животните са се стремели да развият силата си, защото в животинския свят правото е на страната на силния. Птиците са се стремели към красота. Те са се грижели за своите дрехи, да ги направят красиви. Като е дошъл човекът, той започнал да мисли за красотата на своето лице. Следователно, растенията са внесли в света идеята за височина, животните – идеята за силата, птиците – идеята за външна красота, главно за красотата на дрехите си, а човек – идеята за красотата на лицето. Обаче, днешният човек продължава да разширява в

себе си идеята за красота и не се спира само върху лицето си, но и върху челото. Той отделя вече челото от лицето и работи за развитието на всички способности, вложени в предната част на мозъка. Но и тук човек не спира. След като е опитал високия ръст, силата на мускулите си, външната красота, красотата на лицето и на челото си, т.е. своя ум, сега вече той отправя своите сили към сърдцето си, да развие красиво, благородно сърдце в себе си.

Сега и на вас, като на ученици, казвам: Насочете всички свои сили, всички усилия към сърдцето си, да работите за неговото облагородяване. Разумното, благородно сърдце крие в себе си нови начини за живеене и за работа. Когато умът на човека е добре развит, ние казваме, че този човек е интелигентен. Неговата интелигентност се вижда в очите, в погледа му. Погледът му е ясен, чист. Благородното сърдце пък се изразява в лицето на човека. Лицето на такъв човек свети. От него излиза нещо светло, магнетично, приятно. Приятно е да гледате лицето на човек, който има благородно сърдце. Такъв човек не може да не бъде обичан. Всеки обича човека, от сърдцето на когото блика благородство. Благородството оживява човека. Жизнеността, която изтича от човека, се дължи на благородното му сърдце.

Следователно, всяка сутрин, като ставате от сън,спомняйте си, че сте минали през културата на растенията и сте развили известна височина; минали сте през културата на животните и сте развили сила; минали сте през културата на птиците и сте развили външната красота; минали сте през културата на човека и сте развили ума си, който е дал израз и красота на очите ви. Сега вече минавате през друга фаза на културата, в която трябва да развиете благородно сърдце, което да даде израз и красота на цялото лице. Красивото лице съдържа в себе си придобивките на миналите култури. То представя човека. Новата култура е култура на сърдцето, което води хората към побратимяване, към братски живот. Чрез сърдцето ще се изяви любовта. В стария живот любовта е започвала с радост, а свършвала със скръб. В новия живот, обаче, любовта започва със скръб, а свършва с радост. Адам и Ева започнаха с радост, но свършиха със скръб, с плач. Оттук виждаме, че плачът е произлязъл от райската градина. Ева сгреши, понеже яде от плода на забраненото дърво, около което змията се беше обвила. Значи, тя се свърза с културата на дървото и пожела да стане висока, т.е. знатна. Същевременно, тя се свърза и със змията и пожела да стане силна. Тя се върна към старите култури и сгреши. След това Адам и Ева бяха изгонени от рая, да опитат, какво могат да направят с дългите рала и силните волове. Господ им каза: Понеже пожелахте културата на растенията и животните, излезте вън от рая, да ги опитате. Вие сами избрахте дървото и животното за идеал в живота си,

сега ще носите последствията на този идеал. Една българска поговорка казва: “Мотиката и ралото хранят цял свят”. Тази поговорка е вярна отчасти само, но не и в абсолютен смисъл. Мотиката заравя хората, а ралото ги разкъсва, т.е. разединява. Откак ралото и мотиката влязоха в употреба, хората започнаха да се бият за земя, да се убиват и унищожават.

Упражнение. През цялата седмица наблюдавайте Луната, като си записвате първата мисъл, която мине през ума ви. Ще наблюдавате Луната цялата седмица, а всеки ден от седмицата ще спирате вниманието си върху оная планета, която е свързана със съответния ден. Например, във вторник ще наблюдавате Марс, в сряда – Меркурий, в четвъртък – Юпитер, в петък – Венера, в събота – Сатурн, в неделя – Слънцето, когато изгрява. Като наблюдавате тия планети, същевременно ще си записвате първата мисъл, която е минала през това време в ума ви. Ще отбелязвате и времето, дали е било ветровито, облачно или ясно. Като правите тия наблюдения, все ще придобиете нещо, ще увеличите знанията си.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

2. Лекция от Учителя, държана на 3 октомврий, 1926 г. – София.

Начало: 19:00

1926_10_06 Двата полюса
лекция пред общия окултен клас

ДВАТА ПОЛЮСА

Трета лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 6 октомври 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди."

Размишление

Прочете се резюме на темата: „Най-мощното в човека".

Четоха се някои от работите върху темата: „Защо Истината е глава на Словото?"

Сега, като се четоха темите, въпросът остава пак неразрешен. Радвайте се, когато някои въпроси остават неразрешени. Красивото в живота седи в това, което не се разрешава. Като се четоха темите за истината, естествено изникна и въпросът за лъжата. Една българска поговорка казва: „Краката на лъжата са къси". Според мен лъжата няма никакви крака. Защо хората лъжат? За да вземат нещо. Когато някой иска да вземе пари от банкера, той ще го излъже, че това има, онова има, за да може да вземе пари от него. Щом вземе парите, пак ще го лъже, дано някак не ги върне. Лъжата съществува само в материалния, във физическия свят. Значи, за да лъже някой, все трябва да има някакъв материален обект като причина за лъжата. В духовния, в Божествения свят лъжа не съществува. Докато човек се намира при добри, при благоприятни условия, каквито са в невидимия свят, той не се познава, не знае, дали обича да лъже или не. Когато слезе в материалния свят, при по-трудни условия на живота, тук той се проявява такъв, какъвто е. Характерът на човека се изпитва повече при неблагоприятните условия, отколкото при благоприятните. Днес считат благороден човек този, който проявява велики дела и качества. В новата култура съдят за благородството на човека по това как се проявява в най-малките неща.

Съвременните хора говорят за чест, за морал и казват, че морален човек е онзи, който спазва правилото „Не убий!". Кого да не убива: човека ли? Питам: Може ли тогава да се нарече морален човек онзи, който коли кокошки, агнета, волове или който убива мухи, сече гори и т. н.? Ако истинският морал се заключава в спазване правилото „Не убий", този морал трябва да се прилага по отношение на всичко живо, от най-малкото

до най-голямото. Не се ли прилага той в целокупния живот, това не е морал. Много от днешните учени, писатели и философи казват, че моралът е нещо относително. Да, човешкият морал е относителен, но Божественият е абсолютен. Представете си, че имате един добър приятел, когото обичате, и той ви обича: приема ви в дома си винаги добре, разположен е към вас, угощава ви хубаво и т. н. Това ви радва, задоволява и вие се чувствате щастлив, доволен. Един ден отношенията на приятеля ви се изменят към вас по разни причини – материални, духовни или поради самото естество на приятеля ви. Сега вие се поставяте на изпит: ако сте морален човек, ще останете верен на приятеля си, няма да се поколебаете в отношенията си към него. Ако нямате морал в себе си, веднага ще се измените към него, ще му дадете гръб. Вие трябва да знаете, че човек е колективно същество, вследствие на което често той не е отговорен за постъпките си. Наистина човек трябва да мисли за всичко, което върши, защото дали е отговорен за делата си или не, в края на краищата пак той страда. Когато турите дървото в огъня, виновно ли е то, че изгаря? Първо е виновен човекът, който туря дървото в огъня, а после е виновен огънят, който има свойството да изгаря телата. Когато вземете един остър нож и с него мушнете някой човек, ножът ли е виновен за това убийство?

Следователно постъпките, действията на човека биват колективни и индивидуални. От постъпките на човека се определя неговата сила. Никой никога не може да изнасилва; никой не може да употребява насилие върху другия, ако последният сам не се поддаде на това насилие. Тъй щото, когато човек не се поддава на лошото влияние на някоя колективна или индивидуална единица, това говори за неговия морален устой.

Питам: Какви трябва да бъдат качествата на духовния и на Божествения живот? Както Божественият, така и духовният живот не се проявяват във време и пространство. Те са извън времето и пространството. Физическият живот обаче се проявява във време и пространство. Следователно, докато човек е в Божествения свят, той е в приятно, добро разположение на духа. Следващия момент, когато слезе на физическия свят, той изгубва това добро разположение на духа и минава в обикновения живот. В Божествения свят хората всякога се намират в добро разположение на духа, а във физическия живот те се намират в добро или в лошо настроение. Хората на настроението всякога се движат между два полюса: когато на единия полюс е топло, на другия е студено. Такъв е законът на физическия свят. Когато двама приятели живеят добре помежду си и образуват едно цяло, единият от тях винаги ще се намира на единия полюс, а другият – на противоположния полюс. Ако единият е в лятото на живота, другият ще бъде в зимата; ако единият е в пролетта на живота, другият ще бъде в есента. Обаче съществата от духовния и от Божествения

свят, понеже знаят законите, могат да сменят полюсите на живота, както искат. Те имат най-малко четири полюса. Ако едно от тия същества дойде на земята и изгуби условията за растене и развитие, това същество ще се качи в духовния свят. Когато и там изгуби условията, това същество ще се качи още по-нагоре. Така то ще се качва от една област в друга, по-висока, докато най-после не среща никакви препятствия за своето растене и развитие. Хората на физическия свят, като не познават духовните закони, ще се раждат и умират, ще минават от един полюс в друг, докато най-после научат тия закони и могат да ги прилагат в живота си.

Казвам: От хиляди години насам Божественият свят работи върху хората да ги научи на онези методи, чрез които ще могат по свое желание да минават от един полюс в друг. Пожелае ли човек да влезе в Божествената Школа като ученик, той непременно трябва да изучава методите за трансформиране на състоянията, за преминаване от един полюс в друг, за да може да се справи с изпитите на тази Школа. В Божествената Школа изпитите са по-трудни, отколкото в обикновените. Мнозина мислят, че като влязат в някоя окултна школа, работите им веднага ще се наредят, всичко ще им тръгне напред. Те мислят, че ще живеят като галени деца: слугини ще ги обличат и събличат, ще ги водят по разходки, песни ще им пеят и т. н. И ако не излезе така, те казват: „Да знаехме, не бихме влезли в тази школа."

Питам: Ако не влезете в Школата и останете в света, там по-добре ли ще ви бъде? Положението на хората в света е много по-лошо от това на учениците от някоя окултна школа. Има ред статистики, които показват какво се върши в света. Там хиляди хора умират от различни болести; там мъже убиват жените си и жени убиват мъжете си; родители убиват децата си и деца убиват родителите си. Страшен и тежък е животът в света! Ако разгледате съвременната култура с окото на ясновидеца или на окултиста, ще видите, че там е място само на престъпления. Тази култура ще загине по причина на тия престъпления. И ако много добри хора даже се гневят, сърдят, искат да отмъстят на този, на онзи, искат да убият някого или да се самоубият, това се дължи именно на лошото влияние на тази култура, в която те са потопени и без да желаят, взимат участие в нейния живот. Но има много хора, които по мисли, чувства и живот коренно се различават от обикновените хора на съвременната култура. Кои са тези хора? Те са ония, които са доволни от най-малкото благо, което им е дадено. Те са доволни, защото знаят, че това благо постоянно расте. Нищо в природата не седи на едно и също място, на едно и също положение. Ако малкото благо, като житното зърно съдържа в себе си условия за растене, щом се посади в земята, всеки нов момент то ще расте, ще се развива, докато даде плод, от който всички ще се ползуват. Който не е доволен от малкото благо, той

няма да се погрижи да го посади в земята, вследствие на което ще го лиши от условия за растене и живот.

И тъй в природата малките неща растат, а големите се смаляват. Който иска да стане голям, той трябва да се смалява. Слънцето не се ли е смалило? Някои учени твърдят, че едно време слънцето е било по-голямо, отколкото е днес. Те казват, че слънцето още ще се смалява. Същото се твърди и за нашата земя. Някога тя е била много по-голяма, отколкото днес. Следователно, който търси велики работи в света, той трябва да знае, че непременно ще се смали. Законът е такъв. Щом желаеш велики работи, ще те смалят. Щом желаеш малки работи, ще те възрастят. Това е изказано в стиха: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи".

Сега, като говоря по този начин, искам да обърна вниманието ви на обходата. Изкуство е да знае човек добре да се обхожда. Той трябва да се отнася с хората така, че и те да останат доволни от него, и той да бъде доволен от себе си. Някой, като говори с хората, вади кърпата си срещу тях, изтрива носа си, пръска слюнки от устата си и т. н. Щом говорите с някого, трябва да спазвате известно разстояние между него и вас и никога да не нарушавате това правило. Някой казва: „Дребни работи са тия, няма какво да им се обръща внимание." Не, ако човек обръща внимание на малките работи, той ще бъде внимателен и към големите. Някои хора обичат да говорят много за това-онова, за каквото им дойде на ума и после казват: „Ние разглеждаме въпроса обективно, а не субективно." Какво разбирате под думите обективно и субективно? Ще кажете, че обективният свят е външен, а субективният – вътрешен. Обективният свят е широкият, големият свят, а субективният е малкият, ограниченият свят. Както и да разглеждате нещата, обективно или субективно, като ученици на окултната Школа вие трябва да имате добра обхода. Обходата не се предава, тя се придобива със съзнателна работа. Има ред методи за това, но те не са механически. Човек трябва да мине през най-големите изпитания, но същевременно трябва да мине и през най-големите блага; той трябва да мине през най-голямата сиромашия, а също така и през най-голямото богатство. И като се движи между тия два полюса, той най-после ще изработи начин на обхода както към себе си, така и към другите.

И тъй, казано е от Псалмопевеца: „Глава на Твоето Слово е Истината." След него много пъти е повтаряна тази мисъл, но разбрали ли са хората каква идея имал в главата си Псалмопевецът? За да се разбере идеята, която той имал, човек трябва да се постави на неговото място и да преживее неговата опитност. Когато човек разбира и преживява опитностите, страданията и изпитанията на хората, той става по-мек, по-снизходителен и по-добър към тях.

Питам: Защо човек не е мек, не е добър, не е снизходителен към хората? Някои хора не са меки, понеже нямат достатъчно пространство в себе си да се разширяват. Мекотата се развива при известни условия. Какво е нужно на желязото, за да стане меко? Топлина му е нужна. Когато се приближавате към меки хора, вие изпитвате известна приятност. Това се дължи на обстоятелството, че мекотата представя приятна, топла дреха, която обвива тия хора. Тази топла, приятна обвивка прави меките хора имунитетни към всякакви болести. Здравето на човека зависи от неговата мекота. Когато човек изгуби мекотата си, той започва да изсъхва, да се втърдява и лесно заболява. Дето влезе той, каквото погледне, навсякъде вижда лошото. Недоволството е негов спътник. Той е недоволен от хората, недоволен е и от себе си. Недоволството е присъщо качество на съвременната култура, която вече си отива. В тази култура човек е крайно индивидуализиран. И ние виждаме как днес всеки човек иска да подчини другите, той да стане център, около който те да се движат. Вследствие на това силно индивидуализиране между хората започва една вътрешна борба за първенство. И в заключение тази борба свършва с катастрофа, обща за всички и лична за всеки, който участвува в нея. Това нещо става и в държавите. Днес избират едного за цар, благославят го, коронясват го, но утре се обяви някаква война, която не даде очакваните резултати, и този цар се вижда принуден да напусне престола. Възцарява се друг цар, събират се около него други хора и започва пак същата история. Коя държава, кой народ и кой цар досега са реализирали своите идеали? Резултатите на всички държави, на всички царствувания са само катастрофи: избити хора, осакатени, болни, икономически съсипани народи и т. н.

Казвам: Когато хората се бият, това показва, че те са млади. Само младите се бият. Старите подтикват младите да се бият, а те сами седят настрана. Гледате някой млад момък седи у дома си, работи нещо, но дойдат старите, баща му, майка му и казват: „Синко, какво си се затворил в къщи? Я излез вън, иди на хорото да си поиграеш с момите." Той седи, не иска да играе, не го привлича хорото. Днес му говорят така, утре му говорят, докато най-после му внушат, че трябва да излезе, да си избере някоя мома, да се ожени за нея. Той си хареса някоя мома, но друг я обича и гледаш, че един ден тия двама момци се сбили. След това старите започват да ги критикуват: „Гледай тия луди-млади какви глупости вършат!" Докато човек живее в старата култура, той все глупости ще върши: войни ще отваря, царе ще възкачва и сваля и т. н. Новата култура обаче изисква нови форми, ново съдържание, нов смисъл на живота. Когато свързваш съдбата си с някой човек, ти трябва да се изпиташ не само външно, но и вътрешно – можеш ли да живееш с този човек и какви трябва да бъдат отношенията

ви. Това е задача на човека при всички случаи в живота му. Откакто се роди, докато замине за другия свят, човек непрестанно трябва да решава въпроса за връзките и за отношенията си с хората. Защо? Защото старата култура разрешава тия въпроси по един начин, а новата култура ще ги разреши по друг начин.

Сега аз искам да ви дам няколко нови правила, но който приеме тези правила, трябва да ги приложи. От всички се изисква приложение. Някой седи и очаква, каквото Господ даде. И това е добре, но във всичките си работи този човек напълно уповава ли на Бога? Отде знае той, че каквото му се случи, все от Бога е дошло? Преди всичко съвременният свят от Бога ли е нареден? Има някои неща, създадени от Бога, но повечето от тях са от хората. Всички отклонения в този свят са резултат на човешките мисли и чувства. Първоначално Бог създаде света и после го даде под наем на хората. Един ден Той ще дойде при тях и ще им иска сметка за всичко, което те са развалили. Цялата инсталация на този свят е развалена, вследствие на което съвременният свят може да се нарече свят на развалини. Като погледнете лицата на хората, те са асиметрични. Дядо ви е изкривил носа, баба ви – очите, прадядо ви – устата, прабаба ви – веждите, и в края на краищата, като се погледнете в огледалото, вие виждате, че ви липсва онази красота, онази хармония, онази съразмерност между частите. Вашите деди и прадеди, благодарение на редица неправилни животи, развалили къщата, която им бе дадена на времето, в която днес и вие продължавате да живеете, но плачете, не сте доволни от положението си. Защо плачат хората? Хората плачат по разни причини. Един плаче, че не се отнасяли хората добре с него. Когато хората се отнасят зле с него, той плаче; когато пък той се отнася зле с тях, не плаче. Някоя жена плаче, че мъжът ѝ я бие. Утре пък тя бие мъжа си, той плаче. Казвам: Докато хората живеят в старата култура и постъпват по старите методи, всякога ще има плач. Ако единият бие, другият трябва да отстъпи, да покаже благородство на характера си. Ако единият се гневи, сърди, нагрубява, нека другият постъпи така, че да му покаже своята нова философия. Нека му докаже, че в него има велика мисъл, която го движи към по-висок свят, дето няма полюси, дето няма противоречия и страдания.

Сега, като ученици на окултната Школа, от вас се изисква да развиете своята чувствителност. Чувствителност ви е необходима, за да влизате в положението на хората, да разбирате техните страдания. Наистина, когато човек е чувствителен, той е изложен на по-големи страдания, но като ученик, той ще разбира законите и ще може по-лесно да се справя със страданията си. Представете си, че вие живеете в един град и със своята чувствителност долавяте, че след няколко месеци този град ще потъне или

ще се разруши от някакво голямо земетресение. Какво ще бъде вашето положение? Можете ли да бъдете спокойни, като знаете, че тия хора, които днес са радостни и весели, след няколко месеци само ще се намират под развалините на този град или под вълните на водата? Още по-тежко е положението на ясновидеца, който вижда за пример, че след десет години земята ще се сблъска с някоя планета в пространството и ще се разруши. Какво ще бъде положението на хората, ако им се каже за пример, че земята ще претърпи такава катастрофа? Мнозина ще повярват и ще се уплашат, ще живеят със страх, а някои няма да повярват и ще бъдат спокойни.

Казвам: Има една красива страна на живота. Тя е красотата на Божествения свят. Всеки човек е опитал реалността на този свят, но въпреки това пак се съмнява в него. За пример при най-малките проявления на добродетели от страна на когото и да е, винаги присъствува някой велик дух, който следи всичко, което се върши. Ако човек замисли нещо лошо, този дух веднага му нашепва: „Бъди внимателен, мисли, какво правиш." Ако те обиди някой, ти искаш да му отмъстиш, но духът пак ти нашепва: „Не бързай, не се тревожи. Аз ще уредя тази работа. – Не, аз ще му дам да разбере! Как смее той да ме обижда?" Питам: Кой на кого досега е дал да се разбере? Колко хора избесиха, колко войни станаха, но това поправи ли света? Всички тия средства са палеативни. Светът така не се поправя. Хората трябва да работят съзнателно върху себе си, естествено да се смирят, а не чрез насилие.

И тъй, ако човек иска да се самовъзпитава, той трябва да учи, да прилага ония методи, които истинската, положителната наука дава. Често паметта на човека отслабва благодарение на големи тревоги и безпокойствия. Много хора се безпокоят за нищо и никакво. Каквато неприятност им се случи, те се ожесточават, намират, че Провидението е несправедливо към тях. Провидението е абсолютно справедливо. Миналият живот на човека определя настоящия, а настоящият живот определя бъдещия. Тъй щото, каквото днес преживяват хората, то е резултат на техните минали действия. Страданията, несполуките в сегашния живот на хората се дължат на утайки от миналия им живот. Това индусите наричат карма. Дълго време човек трябва да работи върху себе си, за да се изчисти от утайките на миналото. Често тия утайки така засипват хората, че става нужда невидимият свят да се заеме да ги освободи от тях. Докато ги извади от това положение, те минават големи помрачения на съзнанието. Вследствие на това помрачение на съзнанието, много хора губят вярата си, менят убежденията си и казват: „Не вярваме вече в Бога." – В какво вярват тия хора? Това са състояния, които личността преживява.

Следователно всяка обида, която човек преживява, показва, че в него е засегната личността. Според мен само старият човек се обижда. Старият човек е крайно честолюбив. Като се обиди, до края на живота си той не прощава. Когато наближи последният му час, тогава той е готов да се помири с всички, с които е имал някаква неприятност в живота си. Тогава той ги извиква при себе си и казва: „Аз отивам вече при Господа, искам да се простя с вас, да не ви остана длъжен." Много старци, и като умират, пак не са готови да простят, да се помирят с ближните си. У децата е точно обратно, ако днес се скарат с някого, утре ще се помирят. Те не задържат обидата за дълго време в сърцето си, вследствие на което са безгрижни. Затова е казал Христос: „Станете като децата!" И между религиозните хора, и между учениците на Школата се срещат такива стари дядовци и баби, които се обиждат и никому не прощават. Гледате някой млад човек, едва има 20 години, обидил се, надул се, нищо не иска да чуе, остава на особено мнение. Не, по този начин работите не вървят. Достатъчно е Бог да мръдне само палеца си, и всичко е свършено с тези стари хора, които имат голямо съзнание за себе си. Ако влезете в небето с тези разбирания, с това съзнание, там ще ви освиркат така, че ще се чудите какво да правите. Тогава ще кажете: „Колко прости сме били! Какви дебели глави сме имали!" Какъв по-голям шамар от това освиркване? Докато сте били на земята, вие сте мислили, че сте завършили своето развитие и сте създадени само да заповядвате. Щом влезете в онзи свят, там ви посрещат със смях, освирквания и подигравки. Едва тогава съзнавате в каква заблуда сте били и пожелавате час по-скоро да се върнете на земята, да се изправите, да работите върху себе си.

Казвам: Докато човек е на земята, ще работи най-малко два часа физическа работа, три-четири часа ще работи за сърцето си, пет-шест часа за ума, за душата, за духа си и след това ще помисли за ядене и пиене. Един ден, когато човек съблече телесната си дреха, когато се обезплъти, тогава той ще мине в друга фаза на работа. Той няма да оре, да копае, да готви, защото няма да има вече ръце и крака. И като дух, той пак ще работи, пак ще оре и копае, но в друга област, в друго поле. Някоя религиозна сестра казва: „Аз завърших вече своето развитие, няма повече да готвя. Бог не ме е пратил за готвачка." Ето какво трябва да каже тази сестра: До днес аз готвих само за децата и за мъжа си, само за тях се грижих. Обаче осъзнах, че трябва да поработя малко и за Бога. Затова днес, като наготвя на своите деца, ще отида в дома на някоя бедна вдовица с няколко малки деца, ще й наготвя, ще си поприказвам с нея и ще си отида. На другия ден ще посетя друга бедна къща, ще опера, ще ушия нещо. Така ден след ден ще обикалям бедните къщи в София, ще помогна, дето с каквото мога. Това е работа за Бога. Някой може да каже, че е глупава тази работа, да ходи от къща на къща, да помага на хората. Колкото е разумна работата за себе си,

толкова е разумна работата и за другите.

И тъй животът изисква взаимопомощ. Науката, която ще дойде, ще бъде свързана с живота. Днес хората са готови само да се критикуват. Срещне ви някой, изгледа ви от главата до петите, измери ви със своя аршин и казва: „Като виждам какъв талант се крие във вас, аз мисля, че сте някой великан. Какво излиза всъщност? На ръст сте едва 1,60 м, гърдите ви са тесни, изобщо нямате внушителен вид." Гледате друг някой – строен, добре поставен, главата – правилно сформирувана, всичко е както трябва, а всъщност тази глава нищо не ражда. Значи съвременните хора се лъжат в своите преценки, понеже не познават онези абсолютни мерки, по които могат да определят кой човек е обикновен, кой е талантлив и кой – гениален. Кои са отличителните черти на гениалния човек? Не е достатъчно само да се каже, че еди-кой си човек е гениален. Трябва точно да се определи кое в човека е гениално – носът, очите, ушите, устата, брадата или челото. Истински гениален човек е този, на когото всички удове на тялото са гениални. Ако един от удовете му не отговаря на изискванията на гениалността, този човек не може да бъде гениален. Погледът на гениалния човек е дълбок. Той е свързан с цялото Битие. Когато разговаряш с някой гениален човек, той те изслушва внимателно, изучава те, без да те унижи. Той е толерантен към всички.

Казвам: Като ученици на окултната Школа, вие трябва да бъдете толерантни едни към други. Какво означава думата толерантен? На български тя означава търпелив, снизходителен човек. Ученикът трябва да се стреми към зазоряване на своята душа. Няма по-красив момент в живота на човека от зазоряването. И при изгрева на слънцето няма по-красив момент от зазоряването. Псалмопевецът казва: „Господи, на ранина Те повиках!" Действително човек най-добре размишлява сутрин преди изгрев слънце. Щом слънцето изгрее, вниманието му се отвлича на разни страни. От изгрева на слънцето до залеза – това време е определено за развитие на дарби, способности, чувства и за проява на разни действия. Тъй щото за всяка работа има точно определен час от деня. Който иска да развие Божественото в себе си, да стане гениален, той всяка сутрин трябва да излиза вън, да наблюдава зазоряването, да посреща изгрева на слънцето. Той трябва да се свързва с тия мощни сили в природата, да остави те да работят върху него.

Някой спи късно сутрин и като стане, усеща се неразположен, недоволен и започва да размишлява защо Господ е създал така света. Казвам: Стани рано, излез вън преди изгрева на слънцето и постарай се да видиш поне част от мантията или от гърба на Бога в светлината на хоризонта. Красиви неща се крият в изгряващото слънце! Ако човек излиза редовно сутрин да

наблюдава зазоряването и изгрева на слънцето, все ще му се открие нещо. Най-малко той ще се вдъхнови. Светията се вдъхновява и чрез молитва. Той дълго време се моли, докато се вдъхнови, докато направи връзка с Бога, с разумния принцип в света. Това подразбира стиха: „Ще изпратя Духа си и Той ще ви научи на всичко". Когато се молите или когато наблюдавате изгрева, вие не трябва да бъдете педанти, всички да постъпвате по един начин. Молитвата изисква вътрешна свобода. Тя трябва да става по дух, по разположение. Дето има свобода, там има разнообразие. В мислите, в чувствата и в постъпките ви трябва да има разнообразие, но и при най-голямото разнообразие от всинца ви се изисква единство. Всички хора говорят за любовта. Те търсят любовта, но трябва да знаят, че любовта не може да се изяви в живот, дето хората умират. В живота на съвременните хора любовта се явява само за миг и веднага след това изчезва. Вследствие на това те страдат, плачат, разочароват се. Всички хора страдат все за изгубената любов. Обаче това не е изгубване на любовта, но лишаване от условията, при които тя може да се прояви.

„Глава на Твоето Слово е Истината". Питам: Хората имат ли глава? Според старата митология някои животни са имали по седем глави. Ако животните са имали по няколко глави, може ли хората да нямат поне една глава? При това в каква глава може да се вмести Истината? През цялата година размишлявайте върху стиха: „Глава на Твоето Слово е Истината". Каквото и да мислите, чувствувате и вършите, винаги се вслушвайте във вашия вътрешен глас. Съпоставяйте външното с вътрешното в себе си, за да се доберете до онази истинска, положителна наука. Стремете се да се освободите от старите навици, да съблечете смъртната си дреха и да остане във вас само ценното, Божественото. Каквото се яви на пътя ви, не се обезсърчавайте. Условията, в които се намирате сега, са най-добри за вас като ученици. По-добри условия от сегашните никога не сте имали. Не се безпокойте, че някои от вас сте стари. В новото учение старите моментално могат да се подмладят. Как? Като изменят стария начин на мислене и на чувствуване. Светли мисли в ума и възвишени чувства в сърцето са условия за подмладяване. Обаче и младите могат да остареят, когато изгубят своите светли мисли и благородни чувст-ва.Който изгуби своята свещена идея, той веднага остарява. Свещената идея е светлина в ума на човека. Какво представя слънцето за човек, който няма зрение? Какво представя звукът, говорът за човек без слух? Какво представят чувствата за човек без сърце? Какъв е смисълът на движението, ако човек изгуби душата си? Такова нещо е свещената идея за човека. Изгуби ли тази идея, целият му живот се обезсмисля. Като говоря за ум, сърце, душа и дух, аз имам предвид задачата на всеки ученик да се разбере и познае като ум, сърце, дух и душа.

Мнозина се оплакват, че са остарели, че нищо не са научили. Ако Мойсей, който минаваше за адепт на времето си, търсеше помощта на евреите, за да спечели едно сражение, какво остава за вас? Защо трябваше евреите да се избиват едни други? Ако между тях е имало грешници, не можа ли Бог да се справи с тях, а трябваше сами да се избиват? Всичко това беше необходимо, да видят евреите и доброто, и злото, което съществуваше в самите тях. За пример всеки човек е добър, докато никой не го засегне. Засегнат ли го малко, той веднага се обижда, сърди се, гневи се, готов е да се откаже от убежденията си, от Бога. Той казва: „Аз не вярвам вече в нищо." Да се гневи човек на Бога, това нищо не допринася. Той само губи. Някой се сърди, че хората не го обичали, не го уважавали и казва: „Не искам вече да живея! Не искам да гледам слънцето, не искам да излизам. Ей тъй ще седя в къщи." Питам: Какво е виновно слънцето? Едно трябва да знаете: досега никой никого не е обичал. Това, което хората наричат любов, не е нищо друго освен залъгалки. Едно от качествата на любовта е постоянство, неизменност. Който истински обича, той никога не се мени. Щом вие страдате от това, че хората не ви обичат вече, че са изменили любовта си към вас, трябва да знаете, че те никога не са ви обичали.

Господ казва: „Записах ги на дланта си". Това значи: Онези, които Бог обича, те са написани на дланта Му и Той никога няма да ги забрави. Христос казва: „Благ е само Бог". В Божията Любов няма никаква измяна, нито промяна. Когато човек се намери в трудно положение, той мисли, че Бог го е напуснал, изоставил. И Христос, когато беше на кръста, каза: „Господи, защо си ме оставил?" Обаче оставянето не подразбира, че любовта се оттегля. Когато майката отива на работа и оставя детето си вкъщи само, това подразбира ли, че тя не го обича? Когато учителят бие непослушния ученик, това не показва, че той не го обича. Когато майката затваря детето си, което обича да взима яйца от полозите, да краде ябълки, круши, сливи от дърветата на съседите, не го ли обича тя? Майката обича детето си, но го възпитава, дава му уроци да не ходи по чуждите дворове да прави пакости. Следователно, дойдете ли до любовта на Бога, трябва да сте напълно убедени, че Той е неизменен. Когато имате страдания, мъчнотии, трудности, трябва да знаете, че провидението, Бог ви възпитава да не ходите без позволение по чуждите дворове.

Казвате: „Не съществува ли любов на земята?" Любовта има известни прояви и на земята, но вие не сте доволни от нея. Вие търсите друго нещо, искате друга любов. Ходите, хлопате тук, хлопате там и се домогнете до някакво благо. Радвате се на това благо, но радостта ви скоро изчезва. Защо? Не е тази радост, която сте търсили. Туй, което търсите, на земята няма да го намерите. Това не трябва да ви обезсърчава. Вие живеете в

преходен свят, между смъртта и живота, но един ден, когато придобиете безсмъртието, любовта ще се изяви в своята пълнота. Тя чака този момент. Засега хората са в дълбок сън, те още не са се пробудили. Те сънуват само за любовта, но в действителност още не са я придобили. Казано е в Писанието: „Когато мъртвите се пробудят, те ще излязат из гробовете си." Казано е още: „Седна отдясно на Отца си и положи враговете си подножие на нозете Му." Значи дясната страна е почетно място. Следователно, ако срещнете някой ваш приятел, от коя страна трябва да върви той, отляво или отдясно на вас? Щом знаете, че почетното място е дясната страна, ще го оставите да върви от дясната ви страна.

Сега ще ви дам следното упражнение за една седмица: като си лягате вечер, турете в ума си мисълта да станете точно в 12 часа през нощта. Като се събудите, погледнете часовника. Ако е точно 12 часа, станете, помолете се тихо в себе си и кажете: „Господи, да дойде Твоето благословение върху мене." Прекарайте няколко минути в размишление и се запитайте да си легнете или не. Ако не можете да си отговорите, напишете си две билетчета с думите „да" и „не" и извадете едното от тях. То ще определи да си легнете или не. Ако не трябва да си легнете веднага, останете около 15 – 20 минути в размишление и си кажете: „Господи, благодаря Ти за всички блага, за всички благословения, които ми изпращаш." Наистина Божиите благословения винаги са били върху вас, но не сте могли да ги разберете и благодарите за тях. След това можете да си легнете пак. Който се е помолил добре, той ще заспи леко и ще има някакъв хубав сън. Когато хората сънуват страшни сънища, това се дължи на обстоятелството, че молитвата им не е приета. Добрата молитва веднага се приема. Тя дава вътрешен мир на човека. Като правите упражнението една седмица, следете какви резултати ще имате. Който не може сам да става навреме, някой от домашните му да го събужда.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Начало: 19:00

1926_10_10 Затова се родих
неделна беседа

ЗАТОВА СЕ РОДИХ

Беседа от Учителя, държана на 10 октомври 1926 г. в гр. София.

„Аз затова се родих и за това дойдох на този свят, да свидетелствувам Истината. Всеки, който е от Истината, слуша гласа ми.“ (Йоан 18:37)

“Аз затова се родих.” Когото и да запитате от съвременната култура, защо се е родил, всеки ще ви даде най-различен отговор. Запитайте някоя млада майка, защо се е родила, тя ще ви отговори на този въпрос по своему; запитайте някой млад баща, защо се е родил, и той ще ви отговори по своему; запитайте младия учител, младия поет, младия войник, младия музикант, или когото и да е, защо са се родили, всички ще ви отговорят по своему. Всички тия отговори включват в себе си частични, временни стремежи в живота на човека. Обаче, Христос дава широко обяснение на този въпрос. Той казва: “Аз затова се родих и затова дойдох на този свят, да свидетелствам Истината.”

Казва му Пилат: “Що е Истина?” Ние няма да определяме, какво нещо е Истината, защото всяко нещо, което се определя, не е Истина. Това, което не може да се определи, то е Истина. Това, което не може да се обгърне, то е Истина. Това, което не може да се постигне, то е Истина. Това, което не дава пълно щастие изведнъж, то е Истина. Това, което съживява човека, то е Истина. Изобщо, Истината може да се определи като права насока в живота.

Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на битието. Първото изречение е следното: “Когато Любовта царува, смут не става.” - Значи, появяването на Любовта в човешката душа, изпъжда навън всякакъв смут. Там дето има смут, няма Любов.

Второто изречение се отнася до Мъдростта: “Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.” - Значи, появяването на Мъдростта в човешката душа възстановява реда в света. Щом се яви Мъдростта в човешката душа, всяко нещо в ума на човека отива на своето място. Идеите в ума на такъв човек са ясни, определени и в пълен порядък.

Третото изречение се отнася до Истината: “Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее.” Какво представлява плодът за човека? - Плодовете са храна за живота, а без храна животът не може да се поддържа.

Христос казва: “Аз за това се родих, да свидетелствам Истината.” То значи: “Аз за това се родих - да грея, за да може плодът да цъфти и зрее.” Кой е първият плод на Духа? - Любовта. Всички трябва да знаете, че Любовта се проявява само при Истината. Без Истината Любовта, не може да се прояви в никоя душа, в никой ум. Това не значи, че Любовта абсолютно не може да проникне у човек, който няма Истината в себе си. Тя ще проникне до известна степен, но такъв човек не ще може съзнателно да я възприеме и разумно да я използва. Грее ли Истината в човека, и Любовта ще дойде. Следователно, Истината подразбира процес на разширение, процес на свобода и простор.

Казвам: За да може съвременният човек, при схващанията, които има, да разбере живота в неговата целокупност, той трябва да има две основни идеи в ума си: идеята за материалния живот и идеята за духовния живот. От древността още е казано, че това, което е и което става на небето, същото е и става на земята, т.е. между духовния и материалния живот на човека има пълно съответствие. И тогава, за да разбере човек материалния живот, трябва да започне с духовния, да го изучава и разбира. Духовният живот подразбира разширение на съзнанието, а материалният - ограничение на съзнанието. Затова, всеки човек, който иска да живее разумно, добре, трябва да разбира тия два процеса на своето съзнание - процеса на разширението и процеса на ограничението. Не разбира ли тия два процеса, тия два закона, той всякога ще се намира пред големи противоречия. И всички противоречия в съвременния живот, както и всички скърби и страдания, радости и веселия, произтичат от разбирането или от неразбирането на тия две направления в съзнанието на човека. Понякога човек се разширява или ограничава повече, отколкото трябва. Не е опасно да се разшири човек, но трябва да съзнава, че се е разширил, за да не изпадне в заблуждения. Що е разширение? Ние си представяме разширения човек, като голяма, обемиста форма, която се нуждае от много съдържание. Представете си, че сте взели един голям чувал, който тежи празен един килограм. Вие го напълвате догоре с жито, около стотина килограма, и го туряте на гърба си. Питам: Има ли смисъл да носите такъв тежък чувал на гърба си? Вие ще кажете: “Аз ще платя някому да ми носи чувала.” Това е лесно - друг да носи вашия чувал срещу известно възнаграждение, но изкуството е вие сами да си го носите. Всеки човек, който плаща на други да носят чувала му, свършва със смърт. Ще кажете: “Как тъй?”

Ще ви обясня тази идея с един прост пример. Допуснете, че вие влизате с чувала си, пълен със злато, в един кладенец, дълбок около стотина метра. За тази цел сте наели един слуга, комуто ще платите, за да ви помогне при

изнасянето на чувала от кладенеца. Слугата започва да изнася чувала със златото навън, а вие стоите долу в кладенеца, чакате да излезе първо слугата, а вие след него. Обаче от тежестта на златото, чувалът пада от гърба на слугата чак до дъното на кладенеца. Какво ще стане с вас, който чакате долу в кладенеца? Ето защо, аз казвам на съвременните хора: Не оставяйте вашия чувал със злато на гърба на другите, защото чувалът ще падне, и златото ще се върне при вас, но ще ви създаде голямо нещастие и страдание. Всяка мисъл, всяко чувство, което човек е създал, непременно ще се върне при него. Дето и да го изпрати той, дори в безпределните пространства на вселената, те пак ще се върнат при него. Такъв е законът. Страданията и радостите, които сме причинили на другите хора, един ден непременно ще се върнат при нас.

Съвременните хора нямат предвид този закон в живота си и се чудят защо идват страданията и нещастията. Те изучават философията на християнството и казват, че еди-кой си човек е истински християнин, а еди-кой си не е такъв. Кой човек е истински християнин? Как познавате това? Преди всичко защо е дошъл Христос на земята? Съвременните хора мислят, че Христос дойде в света да пострада, за да спаси човечеството. - Не само затова дойде Христос на земята. Той казва: “Аз затова се родих, да свидетелствам Истината.” Че Христос дошъл да спаси света, това е частично разбиране на Истината. Че той искал да ни покаже, как да пренасяме страданията - с търпение и смирение - и това е частично разбиране на Истината. Казвате: “Добър пример ни даде Христос, като носи своя кръст до Голгота.” - Преди всичко Христос носи кръста си само донякъде. Оттам насетне Той го хвърли на земята и други го поеха. С това Той искаше да каже на хората: “Този кръст е за вас, вие го носете. Аз не нося такъв кръст. Вие можете да правите с мене, каквото си искате. Може да ме биете, може да ме разпъвате на кръст, да се гаврите над мене, но аз кръст не нося, прав ходя!” Изправи се Христос и пое своя път към Голгота. Днес съвременните хора навред кръстове турят, все кръстове правят: по вратовете им кръстове висят, по стените - също. Те мислят, че това е някаква благодат за тях. - Това се дължи на неразбиране на нещата. Няма защо да се носят кръстове. Ние трябва да се освободим от кръста, т.е. от страданията в живота. Защо трябва сами да си туряме страдания, и след всичко това да казваме, че волята Божия е такава? Съдията наказва престъпника, а после казва: “Такава е волята Божия.” Учителят пъди непослушния ученик от училището, а после казва: “Такава е волята Божия.” Някоя майка ражда хилаво дете, а после казва: “Такава е волята Божия.” Някой проповядва криво учение и казва: “Такава е волята Божия.” Някой поет написва едно лошо произведение и казва: “Такава е волята Божия.” За всичко, което правим, добро или лошо, казваме: “Такава е волята Божия!” И наистина право е това. Бог еднакво се радва и

на хубавите, и на лошите неща. Защо е така? - Защото Бог може да създаде отлично, прекрасно нещо и от най-глупавото произведение, като размества думите в него. Същото нещо могат да направят и правят и съвременните хора. Като разместват думите от някои лоши работи, от тях стават отлични неща; като разместват думите на някои отлични работи, от тях стават лоши неща. По същия начин и хората в своя живот разместват мислите и чувствата си, и създават от тях добри и лоши неща.

Съвременните хора са изопачили своите мисли и чувства, изгубили са тяхната първоначална чистота. Аз често наблюдавам хората, изучавам техните мисли и чувства и прави изчисления, доколко те са се отклонили от правия път. Виждам някой млад проповедник, току-що дошъл от странство, дето свършил по богословие, влиза в стаята си, затваря вратите и прозорците, спуща пердетата си и не излиза вън няколко часа. Стоят някои хора отвън, наблюдават цялата работа и си мислят: "Какво ли прави този проповедник там в стаята си? Или някой важен, тайнствен гост ще му е дошъл, та се е затворил тъй херметически вътре, или някоя млада мома го е посетила." Едва ли ще се намери един човек между всички, който да предположи, че този млад проповедник, който се намира в началото на своята работа, се моли на Бога. Може да се предполагат много неща, но кое е вярното? Важно е, защо се интересуват хората от това, какво прави този проповедник в стаята си: дали някой гост му е дошъл, или някоя млада мома го е посетила, или се моли на Бога? Отде и как се е зародил този интерес у хората, да знаят, какво прави този млад човек в стаята си и какъв е неговият интимен живот? Какво ще придобият те от този си интерес? Казват: "Поне ще научим, какво прави в стаята си." Като научат какво прави в стаята си, дали е сам или не, кой му е дошъл на гости, ще разкажат това нещо на този, на онзи, а те от своя страна на други, и по такъв начин, в най-скоро време, много хора ще узнаят това. Все едно че са издали обявление, с което изнасят една новина пред целия свят. Питам: Какво ценно са научили и придобили тия хора от факта, че при еди-кой си млад проповедник е дошъл този или онзи гост? Такива неща изучават и съвременните астрономи, като казват, например, че според техните изчисления, разстоянието от земята до слънцето е около 92-93 милиона мили. Верен ли е наистина този факт, че разстоянието от земята до слънцето е точно толкова мили? - Не е верен. Трябва да се намери онази Божествена книга, в която Бог математически точно е определил разстоянието на земята от слънцето, или на слънцето от земята.

Та казвам: Когато говорим за положителната наука, ние трябва да изнасяме само такива факти, които са абсолютно верни. Ние трябва да държим в съзнанието си само ония факти, които са верни, а неверните трябва да съзнаваме, че са такива, защото има вероятности, които могат да

минат за истински, и за неистински. Много от съвременните хора грешат в това, именно, дето мислят, че могат да живеят по много начини. Вярно е, че ние може да живеем десет пъти по-добре, отколкото сега живеем, но може да живеем и десет пъти по-лошо от сега, като големи грешници. И едното е възможно, и другото е възможно. Какво ще придобия от това, ако се утешавам с мисълта, че аз не съм най-големият грешник в света, че има и от мене по-големи грешници? - Нищо не придобивам.

Ние можем да ви приведем ред примери, ред заключения, които да осмислят сегашния ви живот във връзка с миналия и с бъдещия ви живот. В духовния живот съществуват и минало, и настояще, и бъдеще, които действат едновременно. Аз няма да ви обяснявам тия неща, но казвам, че по тия въпроси има писани много книги, които вие можете да прочетете. Едно е важно за вас: да знаете, че минало съществува. То не е минало, но съществува едновременно с вас, като тил зад вас - тил на вашия сегашен живот. Бъдещето е пред лицето ви, а настоящето е това, върху което сега градите вашия живот. Дърветата се намират в това положение именно: те живеят в настоящето. Питам: защо първата жена в рая трябваше да се спре пред едно дърво и там да бъде изкушавана от змията? Защо не се спря пред някоя канара или пред някой извор и там дяволът да я изкушава? Или пък защо не беше в някоя къща и там да бъде подложена на този изпит? При това, казват, че туй дърво се наричало “дърво за познаване на доброто и злото”. В окултен смисъл, под думата “дърво” се разбира цяла епоха, цяла култура, която е предшествала културата на змията. Следователно във всички тогавашни растения е имало стремеж да добият устойчивост, якост, да завършат своето развитие. Змията пък представляваше друга култура - култура на човешките желания, която е сходна с тази на животните.

Следователно културата на растенията създаде ръста на човека. Растенията го научиха, как да върви нагоре и надолу. Културата на рибите създаде ръцете и гърдите на човека. Рибите го научиха да се разширява. Те се движат в посока точно противоположна на тази, по която се движат хората. Това, което извърши културата на растенията за човека, като го научи да се стреми към центъра на слънцето и към центъра на земята, беше точно противоположно на това, на което го научи културата на рибите. Като среда за своя живот рибите избраха водата и създадоха главата и опашката в своя живот, чрез които се движат в две посоки.Те създадоха главата у млекопитающите, а това вече е резултат на една култура. Античната култура създаде лицето, образа на човека, според както се казва в Битието: “И създаде Бог човека по образ и подобие Божие.” И най-после сегашната култура създаде ума на човека. Механическата и техническата страна на цялата западна култура седи днес

в ума, в челото на човека. Ето защо всички съвременни човешки произведения са все дребни. Надали ще остане за бъдещето нещо от тази култура. Мина времето на онова величествено знание на египтяните! Сегашната култура се изразява в строежа на човешкото тяло. Съвременните учени казват, че в човешкия организъм се включват всички култури на миналото, и когато започне пробуждане на човешкото съзнание, по атавистичен начин, той ще премине през всички култури на миналото. Той ще премине през културата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитающите, най-после и през човека, и по такъв начин в него ще изпъкнат всички негови противоречиви съществувания на миналото. Тогава у човека настава цяла каша. В Писанието се казва: “За всяко престъпление Бог въздава всекиму до четвърти и до десети род, а за всяко добро дело Бог дава благословението си за тисячи родове.”

Христос донесе в света науката за душата, т.е. начинът, по който хората могат да се приближат и познаят Бога. Човек има качеството да се ограничава, което го прави подобен на Бога. За да познаеш Бога, непременно трябва да се ограничиш. Следователно, Бог, като се ограничи, създаде човека. Там, дето има ограничения, всякога има и страдания. Значи, със създаването на човека, се създадоха и страданията в космоса. Някой казва: “Аз искам да бъда свободен.” - По-свободни от Бога не можете да бъдете. Бог, Който беше абсолютно свободен, създаде човека и се ограничи. Тогава как ще бъдете вие по-свободни от Бога? Ще кажете: “Защо Бог се ограничи?” - По този въпрос нищо няма да ви говоря. Ограничението на Бога е добро нещо. Когато Бог се ограничава, Той създава доброто в света. В това отношение между Бога и нас съществува едно съответствие, но в противоположна посока. То значи: когато Бог се ограничава, доброто се ражда; когато човек се ограничава, злото се ражда, а когато се освобождава от ограниченията, доброто се ражда. Затова, именно, всички хора се стремят към свобода. Свободата подразбира безграничност, т.е. стремеж към Божествен живот. Хората трябва да се ограничават пред Бога. Ако този въпрос се разглежда от материална страна, той не може да се обясни.

Сега ще ви приведа един факт, който често се проявява в човешкия живот. В съзнанието на човека различаваме една фаза на подсъзнателен живот, която представлява безграничното в човека. То е Божествената страна на живота. Подсъзнанието не се подчинява на нашите желания, на нашата воля, но ние трябва да му се подчиняваме. Който иска да стане добър, трябва да изпрати тази мисъл в подсъзнанието си, и там да я остави, да не я чопли. Божественото начало в него ще реализира желанието му, без никаква мъчнотия, и един ден той ще види, че е станал по-добър,

отколкото е бил по-рано.

Ще ви приведа още един факт за проява на подсъзнателния живот у човека. Имате един добър приятел, срещате го един ден на улицата и си казвате: “Сега ще спра приятеля си, ще го поздравя любезно, ще си поговоря малко с него, но и той ще ми отговори по същия начин.” Какво става в същност? - Приятелят ви възприема вашата мисъл, но подсъзнанието му, което изобщо не се подчинява на чужда воля, веднага оказва обратно действие върху възприетата мисъл, и той веднага обръща гърба си към вас и завива в друга улица. Вие се чудите защо става така. Причината седи в това, че вашият приятел има свой господар, на когото се подчинява, а не на някакъв господар отвън, който иска да му внуши една или друга мисъл.

Много хора се плашат от внушения и казват: “Ние не искаме да бъдем под влиянието на други хора.” Действително, те са прави. Има внушения, от влиянията на които хората трябва да се пазят, но не всяко влияние е зло. Добро и неизбежно е влиянието в света. Защо? - Какво щеше да бъде нашето положение, ако слънцето не ни влияеше? Какво щеше да бъде нашето положение, ако ангелите не ни влияеха? Какво щеше да стане от нас, ако добрите хора не ни влияеха? Ако злото е несъвместимо с доброто, защо Бог, Който е толкова всемъдър, го е допуснал? Злото е една неизбежност в света. Нашето зло е добро за другите, а доброто е зло за другите. Кое е добро, и кое е зло, това са относителни неща. Те са сили в природата, които трябва да се използват разумно. Ние трябва да избягваме злото, но да не му се противопоставяме, да не се борим с него. Крадецът, който се изкушава от парите на богатия, не може ли да превъзмогне това изкушение? - Може. Мъжът, който се изкушава от някоя жена, не може ли да превъзмогне това изкушение? - Може. Заблуждението седи в това, дето хората мислят, че могат да придобият нещо от тия изкушения. Не, изкушенията не донасят никаква придобивка на човека. Твое е само това, което Бог ти е дал. Ти не можеш да вземеш нито един атом от другите, както и те не могат да вземат нищо от тебе. Чуждото е всякога чуждо. При всички условия на живота всеки остава със своето. Някой казва: “Аз нямам ум.” - Как нямаш ум? Гледам го, има глава този човек. Щом има глава, той има и ум, но не го е разработил. Той седи по цели дни, но нищо не мисли, т.е. не мисли нещо съществено. Той знае, какво е казал Шекспир, какво е казал Кант, цитира мисли от тия учени, но казвам: Всички тия хора работиха, създадоха нещо, което остана след смъртта им, но ти какво направи? Какво ще оставиш ти след смъртта си? Той казва: “Дано Господ бъде милостив към мене грешния!” - Не, за грешните има менгеме, което ще ги притиска. Когато тия грешници дойдат до менгемето, питат: “Защо ни притискат?” - Много естествено, че

ще ви притискат. Когато масажистът дойде да ви разтрива, защо викате? - Като ви разтрива по гърба с пръстите си, той придава на вашия организъм част от своята енергия, която ви е липсвала. Сегашните хора страдат или от недостиг на енергия, или от излишък на енергия. Много хора имат изобилно електричество, но не могат да го използват, защото нямат магнетизъм, а електричеството не може да се използва правилно без магнетизъм. Какво се забелязва у хора, които имат излишък от електрическа енергия? - Косата им става остра, настръхва нагоре. В организма на тия хора се забелязва отсъствие на вода, която играе роля на мек елемент. Човек, който има много електричество в организма си, започва да огрубява, срещу всички хора вади нож, иска те да му се подчиняват. - Не, така не може да се живее. Този нож трябва да се прибере в ножницата, иначе ще се счупи. Тия хора пък, които имат малко електричество в организма си, са меки по проява. Косата им е мека, добре прилегнала по главата.

Грънчарят, който разбира добре закона за уравновесяване на силите, е впрегнал заедно електричеството и магнетизма, и по такъв начин прави грънците си. Ако тури повече електричество, формата ще стане на прах; ако тури повече магнетизъм, формата ще стане на каша. Но, като ги е впрегнал заедно на работа, между частиците на материята, с която той работи, започва да действа сцеплението, която сила сплотява материята в едно цяло и дава възможност на грънчаря да формира своите грънци. И после, като ги туря в огъня на пещта, той опича добре само тия форми, в които има електричество и магнетизъм. По същия начин човек трябва да спазва и в своето съзнание тези взаимни отношения между електричеството и магнетизма. Ако електричеството е свързано с ума ви, а магнетизмът със сърцето, между ума и сърцето ще има правилни отношения. Следователно, ако работите с ума си, ще вложите в него електричество; ако работите със сърцето си, ще вложите в него магнетизъм. Вие не може да внесете никаква култура в сърцето си, ако не внесете в него магнетизъм. Вие не можете да вложите никаква култура в ума си, ако не внесете в него електричество. Електричеството и магнетизмът са живи сили, които съществуват едновременно и в подсъзнанието. Аз не говоря за механическите сили. Магнетизмът е сила, която изтича от Бога. И когато се говори за Любов към Бога, това разбира, че ние съзнаваме този Божествен закон. И електричеството също произтича от Бога. Значи, като слизат тия две сили от Бога, магнетизмът влиза в сърцето, а електричеството в ума на човека, и посредством тях той може да премахне всички препятствия, които среща на пътя си. Само по този начин човек може да работи с Бога.

Като разглеждаме въпроса за самосъзнанието у човека, то често се явява

като спънка, като препятствие в неговия живот. Да съзнаваш, че си много нещо, че всичко можеш да направиш, това значи да се спънеш. Например, някое малко дете среща на улицата едно свое другарче, по-малко от него, и го набива. Друг път среща друго дете, и него набива. След това среща трето, четвърто, и тях набива. В неговото съзнание се изработва мисълта, че то може да направи много неща. Случва се, обаче, друго дете, по-силно от него, го среща на улицата, хваща го, набива го, тупва го на земята и си заминава. Това дете вижда вече, че има по-силни от него, т.е. има и по-високо съзнание от неговото. По същия начин и ученият човек, като това дете, казва: "Това мога да направя, онова мога да направя, всичко мога да направя." Но след време вижда, че не може да направи всичко. Някой човек отива в едно събрание да държи реч. Той се чувства смел, богат със знания и сили и си казва: "Като отворя сега устата си, чудо ще бъде!" Но тъй се нарежда, че той не може да отвори устата си и се връща в къщи, като оскубана патица, и си казва: "Какво стана, та не можах да кажа нито една дума?" - Много причини има за това. Или ти не си могъл да говориш, или се е случило лошо време, че хората не са могли да дойдат. Влизаш в салона, намираш го празен, никой няма. Следователно, когато ние искаме да наложим своята воля, т.е. нашето съзнание върху Божественото подсъзнание, винаги в нас ще се роди дисхармония, противоречие. Затова, първо човек ще вложи в душата си най-важния закон - Любов към Бога, а после ще дойде до своята воля. На първо място великото в света, а после малкото. Първо Бог, а после ти. Най - безопасното положение на ученика в духовния му живот е да взима всякога последното място. Ето защо ученикът винаги трябва да взима последното място във физическия живот.

Христос е казал: "Син человечески не дойде да Му слугуват, но сам той да послужи." Само Един може да ни даде първото място в света. Само Бог - най-умният и най-мъдрият в света - може да ни даде първото място. Искаме ли ние сами да вземем първите места, да станем първи, силни, богати хора в света, ние вървим в крива посока на живота си. Ако всеки човек иска да заема първото място между хората в света, ще се яви голямо състезание. В това отношение, в целия съвременен свят има едно надпреварване, кой да заеме първото място: Франция иска да бъде велика, Англия иска да бъде велика, Германия иска да бъде велика, па и малката България иска да бъде велика. Какви ли планове не си крои България, но не и се отдават! Ще кажете: "Съдбата и е такава." - Не, съдбата и не е такава, но друго нещо е определено за България, а не да бъде велика в този смисъл, какъвто разбират съвременните държави. На България не е позволено да се разправя с оръжия! Ако иска да се подигне, тя трябва да служи на Бога, и тогава ще и се даде едно почетно място. Не иска ли да служи на Бога, всички ще я тъпчат.

И след всичко това ще дойдат писатели и поети, да я възпяват и оплакват: "Българио, майко мила!" Кой от тия съвременни поети, които се заели да възпяват България, са тръгнали между народа да го учат, какво трябва да прави. Всички се обръщат към културната младеж, нея търсят, на нея възлагат всичките си надежди. Де е тази културна младеж? - Аз наричам "културна младеж" всички хора, които са родени с идеали. Всеки, който от после възприема някакви идеали и се заема да им служи, той мяза на натоварена камила, или на едно натоварено магаре, което само пренася товар от едно място на друго, а за него нищо не остава. Такива идеи има навсякъде. Такава младеж има и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Америка, но никой не се нуждае от нея. Днес се изисква младеж, родена с идеали. Казвате: "Ние ще напътваме младежта." - Няма какво да я напътвате. Тази младеж се нуждае само от малко вода. Вие ще я полеете с малко вода, както поливате някое малко дръвче, и тя ще тръгне по своя път. Казвате: "Ние, старите, ще възпитаваме младежта." - Няма какво да я възпитавате. Откак светът съществува, все се възпитава и все по-лошо става. Колкото повече се занимаваме с възпитанието на младежта, толкова повече забатачваме.

Един учен германец казва, че съвременната култура залязва вече. Така е, тази култура от ден на ден умира. Каква култура е съвременната? Четете по вестниците, че еди-колко си души са паднали от аероплан и се убили, еди-колко хора има убити във войните, еди-колко параходи потънали в моретата и океаните, еди-колко къщи изгорели и т.н. След всичко това казват, че имало прогрес. Като се проследят внимателно статистическите сведения, в тях се вижда едно предсказване на събитията, или на произшествията, които има да се случат. Според някои данни се определя, че тази година, например, ще изгорят известен брой къщи. И действително, така става. Онези, които констатират този факт, казват: "Природен закон е това." - Не, това не е резултат на някакъв разумен природен закон. Параходите, които потъват, къщите, които изгарят, както и смъртните случаи между хората - всичко това се дължи на човешките престъпления, на неразумния, неправилния живот на хората. В бъдещата култура, в културата на шестата раса, хората няма да умират, както сега, без тяхно желание, но ще си заминават, когато те пожелаят. Човек ще идва тогава, като странник, като чужденец на земята, ще поживее 40-50 или повече години, и като реши да си замине, ще повика приятелите си и ще им каже: "Аз поживях достатъчно на земята, сега вече заминавам за отечеството си. Попове няма да викате да ме опяват, в земята няма да ме заравяте и на гробища няма да ме носите. Аз ще стана невидим, като Христа, и ще се възнеса нагоре в приготвеното за мене жилище." Ще кажете: "Това може да направи само Христос." Не, това може да стане и с всеки човек, който е достигнал безсмъртието, който живее с вечните

идеали на Битието. Казват за някого: "Този човек е евангелист." Питам: от кога е станал евангелист? - От скоро време. За друг някой казват: "Този човек пък е добър православен." От кога е станал той православен? - От скоро време. Казвам: Всеки човек, който не се е родил с едно определено верую в себе си, а от после го е приел, той е прост човек. От всеки едного се изисква положително, неизменно верую, което да има свойствата на възвишената човешка душа - нито да се ражда, нито да умира, но вечно да съществува. Мнозина казват, че животът се разрушавал и изчезвал. - Това е само написано изречение. Животът не може нито да се разруши, нито да изчезне, но в живота се раждат скърбите и радостите.

И тъй, всички хора трябва да работят в подсъзнанието си, да знаят, че всяка добра или лоша мисъл, вложена с вътрешен стремеж и силно желание в подсъзнанието, непременно ще се реализира. Обаче, никога не желайте повече, отколкото ви трябва! Живеете ли така, бъдещата култура ще донесе блага за всички хора. Не мислете, че благата в света са достояние само за едного. Благостта, това е израз на морала. Човек трябва да бъде благ не само за подобните си, но и за всички останали същества, без изключение; той трябва да бъде благ и за животните, и за растенията, и за всички останали същества, които са под него. Такъв е моралът на безсмъртието.

Представете си, че тази култура е дошла вече. Какво щеше да бъде нашето положение? Какви щяхме да бъдем тогава? Казвам на едного: ако новата култура е дошла на земята, ти щеше ли да ходиш от врата на врата да хлопаш, да искаш това-онова? Нямаше да ходиш. Ти щеше да бъдеш един от безсмъртните хора, всеки момент щеше да виждаш, кой какво прави и нямаше да изпадаш в заблуждения. Някой казва: "Аз чух да се говори еди-какво си по дадена работа." Питам: вярно, истинно ли е това, което си чул? Докато хората ходят с чуто и казано, големи простаци ще бъдат. Някои казват: "Кант написал книгата за "Чистия разум." Каква е тази наука за чистия разум? Аз наричам наука на чистия разум тази, при която човек ходи без никакъв смут в сърцето си и се разговаря със същества от невидимия свят. Каква по-хубава наука от тази, да дойде при тебе един ангел и да ти разправя за небето, за слънцето, за всички звезди, и след всичко това да знаеш, че ти разполагаш с една велика Истина. Съвременните учени казват, че разстоянието от земята до слънцето било около 92 или 93 милиона мили. Казвате: "Значи, разстоянието е или 92, или 93 милиона мили, не се знае с абсолютна точност колко е, но разликата между 92 и 93 е много малка. - Как, малка разлика ли е един милион мили? Какво ще стане с мене, ако аз разчитам на тия данни и тръгна с един трен до слънцето, и като стигна до 92 милиона мили, тренът ме остави в пространството, без да съм стигнал до слънцето. Каква трябва

да бъде тази математика, на която мога да се основавам? Някой казва: "Аз съм близо до часа, в който ще изправя живота си." - Колко си близо? - Докато изправиш живота си, има един милион мили разстояние. Между слънцето и земята има разстояние от цели седем физически пояса. Ще дойде време, когато нашето слънце ще прояви само своята физическа обвивка и ще почервенее. На същото основание има и звезди червени, портокалени, сини и т.н. Това показва, както степента на тяхното развитие, така и степента на нашата култура. Ако човек развива своето духовно тяло, той ще започне да вижда звездите тъй светли, както и слънцето, и ще влезе във връзка с тях. Често съм говорил, че човек може да се разговаря не с материалното, но с духовното слънце. Слънчевата светлина, която виждате от земята, е физическа, но слънцето има и духовна светлина, която не хвърля никакви сенки. Тази светлина е мека, и когато тя проникне в човешкото сърце, в човешкия ум и в човешката душа, в човека настава голяма вътрешна тишина. Например, някой човек дойде до отчаяние, иска да се самоубие; взима револвера си и излиза вън някъде си из гората. В този момент, обаче, тази мека светлина прониква дълбоко в душата му, и веднага в него настава мир, тишина и той чува, един тих глас, който му казва: "Не бой се, всичко ще се оправи!" Не се минава много време, и той вижда, че в този разрушен мир започва да расте нещо красиво, хубаво. Започват тогава приятелите му да се изреждат един след друг, започват да му говорят, да го насърчават, докато той изправи живота си. Значи, Бог е в сила да измени живота на всеки едного.

Та казвам: Онези, които вървят в Божествения път, ако искат да добият новия живот - животът на безсмъртието - трябва да употребят новите методи в живота си. Казвате: "За нас е важно сега, да преживеем, както и да е, няма какво да мислим за безсмъртието. Ние сме слаби хора, безсмъртието не е постижимо за нас." - Че сте слаби, това не е извинение. Работете, за да се усилите! - Ама аз съм сприхав човек. - Ти можеш да констатираш, но това не те оправдава. Ти трябва да се обърнеш към Бога, с молба Той да вложи повече магнетизъм в сърцето ти, повече електричество в ума ти, и тогава този стар, опитен грънчар, който живее в твоето съзнание, ще разруши твоите стари форми и ще създаде от тях нещо ново. За да успееш в това, всяка сутрин и всяка вечер изпращай към всички хора част от твоето благо, което е вложено в душата ти. Казва се в едно изречение: "Дето Мъдростта управлява, редът не се нарушава; дето Истината грее, плодът цъфти и зрее." И тогава щом Истината дойде в нас, в душите ни ще се прояви висшата Любов. Висшата, идейната Любов се проявява в Любов към всички хора, без да подозират те източника, отдето тя излиза.

Второто проявление на висшата Любов седи в следното: да любиш хората

и тогава, когато те мразят и ти мислят злото; да им слугуваш по цял ден, без да знаят те, кой им служи. Това подразбира Христос под думите "служене на Бога". Значи, ние трябва да станем неизвестни в доброто, както сме неизвестни и в злото. Иначе, бъдете уверени, че ако искате да се прославите чрез доброто, вие ще се прославите и чрез злото. Това се вижда навсякъде в света. Щом човек се прослави с нещо добро, не се минава и година, веднага пред него се разкрива друг лист - той се прославя и с някакво зло дело. Затова, именно, Христос казва: "Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога!" В този свят ние сме пътници, туристи, минаваме и заминаваме, носим семенцата на новата култура. Когато този свят се подобри, когато се възстанови ред и порядък в него, Божията Любов и Божията слава ще се възцарят, ще заемат своите места. Под слава Божия не разбираме нещо нереално. Напротив, най-реалното нещо в света е да видиш славата Божия навред и да живееш само заради нея. Старата култура вече отживява своето време. Бъдещата култура е за разумните, за добрите хора. "Блажени кротките, защото те ще наследят Царството Божие", се казва в Писанието. Старата земя ще се облече с нова, с хубава премяна, и хората ще заживеят в Истината, ще цъфтят и зреят, Любов ще има между тях. Царството Божие ще се възстанови не на старата земя, но в новото небе и в новата земя. Новото небе и новата земя са нашите души, в които ще се възстанови Царството Божие.

От всички съвременни хора сега се изисква абсолютна, положителна вяра, а не вярвания. Вие може да кажете: "Вярно ли е всичко това, което говорите?" - Проверете. Мислите ли че всичко, което се доказва е вярно? Мислите ли, че всички факти, които мога да ви наведат по един въпрос, представляват Истината? Всяко нещо е дотолкова вярно, доколкото всеки човек може да бъде отворена книга, която да отваря и да чете от нея.

Сега ще ви приведа два примера за изяснение на мисълта си. Какво трябва да направи скулпторът с най-убавия камък, ако иска да извае от него една отлична статуя? Камъкът съдържа ли в себе си формата, която скулпторът иска да му придаде? - Не я съдържа. Значи, скулпторът сам трябва да вземе чука и да започне ваенето на статуята. Допуснете, че в този мраморен камък има съзнание, като нашето. Какво ще направи той? - Ще започне да плаче, да вика и да казва: "Докога ще продължават тия страдания? - Докато скулпторът извае статуята. Той си продължава работата, а мраморът плаче, вика. Най-после скулпторът свършва статуята си, отдалечава се от нея, поглежда я, погледне малко и към сълзите ѝ, усмихва се и казва: "Не плачи вече! От този момент, кой как мине покрай тебе, ще те погледне и ще види, че в тебе има ред и порядък." И наистина, кой как мине покрай тази статуя, казва: "Идея, дълбочина има в тази картина! Отлична е тя." Статуята слуша всичко това и е доволна, че няма

вече чук, няма вече страдания. Но докато хората се научат да живеят правилно, много чукове трябва да минат по гърбовете им. Неизбежен закон е този.

Вторият пример. Имате едно парче бяло платно. Великият художник взима четката и боите си и започва да цапа безразборно върху него. Минава някой простак покрай този художник, поглежда го какво прави и си казва: "Виж какво върши този човек! Аз мислех, че е някакъв велик художник, а той знае само да цапа!" На втория ден художникът пак взима четката и продължава да цапа върху платното. Третия, четвъртия ден все продължава да цапа, докато един ден погледнеш, нещо взело да се оформява върху платното. Колкото повече художникът работи, образът все повече и повече се оформява, докато най-после на платното се вижда хубаво, идеално изработена картина. Кой как мине покрай нея казва: "Великолепна картина!" Художникът казва: "Виждате ли какво може да излезе от цапане!" - Да, но ако платното не беше се нацапало, щеше ли да има тази стойност? - Не. Платното придоби своята цена, само след като се нацапа.

По същия начин и при вас може да дойде някой ангел и да ви нацапа с четката си и с боите си. Вие казвате: "Огреших се!" Втория ден дойде същия ангел, пак ви нацапа с четката си, а вие казвате: "Много се огреших вече!" Третия ден пак дойде, понацапа ви още малко. Казвате: "Пропаднах сега!" - Не, ти сега, именно, си по-добър, отколкото беше по-рано. Той цапа, ти плачеш, той цапа, ти плачеш, докато най-после излезе нещо хубаво. Някои казват: "Еди-коя сестра плаче, ще се пръсне от мъка." - Не, ангелът я цапа, ще изкара нещо хубаво от нея. Докато ангелът я цапа, тя няма да полудее, няма да се пръсне от мъка. Мнозина питат: "Защо хората плачат?" - Плачът е признак на живот. Живите хора само плачат. Животът се изразява с плач. Плачете докато сте живи, докато имате живот в себе си! Невъзможно и страшно е да плаче мъртвият човек. И Любовта, когато обича някого, плаче - очите и се насълзяват. Истински плач е този, кагато очите само се насълзяват, и сълзите потъват навътре. Не е плач това, когато сълзите излизат вън от очите и се проливат по земята. Аз бих желал да виждам очите на всички хора влажни, просълзени. Това говори за благородство на човешката душа.

И тъй, ако чукът на скулптура и четката на художника работят върху ни, това е едно висше благо заради нас, за което трябва да се учим на търпение. Това е един от великите уроци, които Бог ни дава. Ние се приготовляваме за новата култура, която иде в света. Пред нас седи велико бъдеще. Съвременните хора още не са живели, както трябва. Едва сега те започват да живеят правилно.

Сега, като се върнете дома си, вложете в подсъзнанието си вашата мисъл и желание да живеете добре. Кажете: “Господи, аз искам да живея добър, правилен живот!” Кажете ли си веднъж тази мисъл, забравете я по-нататък! Някой казва: “Защо трябва да се молим на Бога?” - Ако човек не се моли, какво трябва да прави тогава? Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, яденето е още по-смешно. Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, спането е още по-смешно. Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, четенето на книги е още по-смешно. Някой отваря книгата и я затваря. Питам го какво четеш? - Една книга. Ако вие четете една ценна книга и по десет пъти на ден с кърпа изтривате написаното, какво ще остане от нея след десет години? Написаното върху нея ще бъде ли отчетливо? Ако затриваме написаното вурху книгата, какво сме придобили? Пазете се да не би след като отворите книгата, да кажете: “Животът, който Бог ми е дал, не е хубав.” Кажете ли така, вие затривате своя живот. Някои затриват така живота си, като казват: “Господ не ми е дал богатство, не ми е дал знания.” - Какво богатство искаш? Животът, който имаш , е най-голямото богатство. Ти благодари, че си сиромах. Добре ли ще ти бъде, ако имаш голямо богатство и бъдеш в положението на натоварено магаре? Казвам: Сиромашията е най-голямото богатство, най-голямото благо в света. Коя сиромашия? Аз говоря за онази сиромашия, при която човек с жажда, с благоговение очаква да дойде великото в света. В това седи смирението на човека. Никой няма право да изтрива хубавите неща!

Казвам: Във всяка душа има хубави, богати условия за бъдещето. При най-голямото си нещастие, при най-голямата си несполука благодари на Бога за всичко това и си кажи: “Аз ще докажа на Бога, че имам любов към Него.” Ако не можете да носите страданията си, в какво ще покажете вашата младост? Аз наричам “млади хора” тия, които геройски могат да носят най-големи страдания. Герои трябва да бъдете! Само по този начин ще се подмладите. Дойде ли ви някое страдание, турете го на гърба си, поносете го малко, а после го свалете на земята пред себе си, нагостете го, разговорете се с него, и то ще ви напусне. Страданието се плаши от стария човек. То иска млад човек да го носи на гърба си, за да се разговаря с него и да му обяснява смисъла на страданията. Вие казвате: “Лесно се говори за страданието, но мъчно се носи.” - Герои иска светът! Той търси млади, силни хора, с такива умове, които да обгръщат всички умове, и с такива сърца, които да обгръщат всички сърца. Нашето благо е благо за всички хора, и благото на всички хора е и наше благо. Затова всеки трябва да каже: “Аз затова се родих.” - Защо? - За да живея в безсмъртието. “Аз затова се родих” - Защо? - За да живея в ред и порядък. “Аз затова се родих” - Защо? - За да живея, цъфтя и зрея.

“Затова се родих.” - Защо? - Да свидетелствам Истината и да покажа, че това, което Бог е създал, не се разрушава. Слънцето не се разрушава. Разрушават се само тези неща, които човек е направил. Ако нещата в природата се разрушават, това показва, че те са направени от други някои същества., а не са направени от Бога. Много същества работят в света. Къщите ни, например, които са направени от нас, изчезват. Много от нашите мисли и желания също тъй изчезват, но Божественото в нас остава за вечни времена.

Христос казва: “Аз затова се родих, да свидетелствам Истината.” По същия начин и всеки от нас може да каже, защо се е родил в света.

Беседа от Учителя, държана на 10 октомври 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_10_10 Внушение
лекция пред специалния клас

ВНУШЕНИЕ

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Четоха се резюмета на темите: "Ролята на поезията, музиката и религията, и най-важната работа след ядене".
Като ученици, вие трябва да изучавате влиянието на планетите върху себе си, върху ума, сърдцето и волята си. Човек се движи в три области: в областта на своите мисли, в областта на своите чувства и в областта на постъпките си. Следователно, той трябва да изучава тия три области, да познава себе си. Мнозина от съвременните хора се движат като в сън, без никаква идея в ума си. Те мечтаят само и се движат като сомнамбули под влиянието на своите мечти. С мечтите си човек се движи главно в астралния свят. – Реален ли е астралният свят? – Астралният свят е толкова реален, колкото и представленията, които виждате на сцената. Астралният свят не е нищо друго, освен преживяване на минали съществувания. Астралният свят е подобен на живота на рибите. Той е подобен на водата. Каквото е състоянието на рибите във водата, такова е състоянието на човека в астралния свят. Човек не може и не трябва да остава за дълго време в астралния свят. Той трябва да минава от един свят в друг, да се качва все по-нагоре, за да се развива правилно и всестранно.

Съвременната култура има пред вид развиването на човешкия ум. Тя работи за развиване на човешкия мозък, за развиване на неговите сили и способности. Каквото придобие в тази област, човек го складира в подсъзнанието си, като материал за бъдещата култура. Днес виждате, че някой човек е обикновен, но той носи знанията на миналото, когато е работил като виден учен – математик, естественик, философ и т.н. Днес минава за обикновен човек, но в миналото е бил велик музикант, учен, художник и т.н. От човека зависи, да складира своите придобивки и опитности в подсъзнанието си ,или да не ги складира. Съзнателната работа на човека в сегашния му живот определя неговото бъдеще.

Животът на земята е подобен на частиците на една гумена топка. Докато топката е в естественото си положение, частиците ѝ са сгрупирани на едно място, като в ядро. Такова е положението и на хората на земята: те се движат, работят, радват се и скърбят, но в края на краищата се централизират помежду си, като в едно ядро. Обаче, ако гумената топка се

надуе чрезмерно, частиците й се отдалечават една от друга, докато напълно се отдалечат и пръснат в пространството. Такова е положението на душите в астралния свят. Те са отдалечени една от друга, без никакви видими връзки и отношения. Докато са на земята, хората се обменят помежду си. Те се намират в отношение на взимане и даване. Докато е на земята, докато живее, човек чувствува живота в себе си; той чувствува, как теченията на живота се втичат и изтичат от него. Под влиянието на тия течения, именно, той расте и се развива.

За да разбере теченията на живота, за да ги използува разумно, всяка вечер и сутрин, човек трябва да влага в себе си нещо положително: положителни мисли и чувства. Иска ли да постигне нещо, вечер и сутрин човек трябва да влага в подсъзнанието си желание да постигне това нещо, кат оси каже: Желая да постигна еди-какво си. Вложи ли това желание в подсъзнанието си, той трябва да престане да мисли вече за него. Всяко отправяне на известна мисъл или известно желание в областта на подсъзнанието, не е нищо друго, освен посаждане на семе в почвата. Посадите ли едно семе в земята, оставете го свободно да изникне. Няма да се мине много време, семето ще изникне и ще даде своя плод. В подсъзнанието си човек складира нещата, а в съзнанието си той живее, страда и се радва, пада и става. Като погледне към окръжаващите, човек се сравнява с тях и ту се мисли за способен, силен, ту – за неспособен и слаб. Човек не може да бъде способен или силен във всички области. Някой е силен като майстор. Той разполага с физическа сила, може да строи къщи, мостове и др. Друг някой пък е морално, психически силен. Той геройски носи страданията. Коя сила е за предпочитане? Колко мостове, колко сгради, построени в миналото, са останали здрави до днес? Има някакви остатъци от старите египетски пирамиди, но те не представляват нещо цялостно. Обаче, дойдете ли до характера и устойчивостта на великите хора, които геройски са носили страданията си, името им и досега остава паметно за човечеството, а примерът им и до днес е достоен за подражаване. Христос, Който даде образец на човечеството за търпение и разумно носене на страданията, и до днес живее и ще живее в умовете и сърдцата на всички хора. Като се ползува от живота на великите хора, човек вижда, че и той може да постигне всичко, каквото желае. Природата е вложила в него ред методи, чрез които може да работи. Като става от сън, първата работа на човека седи в това, да разгледа ръцете си, лявата и дясната, да хване всеки пръст на ръцете си поотделно и да види, какво е написано там. Като изучава ръцете си, човек ще намери в тях ред методи и правила за работа. По този начин той ще изучава, както себе си, така и окръжаващите. Казано е в Писанието: "Написал ни е Господ на ръката си". Ако Бог е написал всички хора на ръката си и от време на време поглежда към тях, да види ,кой от какво се нуждае, колко повече човек трябва да поглежда към ръката

си и да я изучава. Има нещо написано на ръката, което никога не се мени. Всеки ден се пише и по нещо ново, което човек трябва да изучава. Ръката е лист от книгата на великия живот, върху който постоянно се пише.

Като ученици, вие трябва да прилагате законите на внушението, за да си въздействувате в положителен смисъл. Ако паметта ви е слаба, работете с внушението, да я усилите. Ако някой обича да спи много и не може да става рано, нека всяка вечер си внушава, да стане сутринта точно в пет часа, например. Като си внушава няколко деня наред, той ще забележи, че точно в този час някой го събужда. Като закон, внушението има смисъл, когато се прилага за придобиване на нещо положително, за създаване на нещо добро в характера на човека. Дали съзнават това или не, всички хора, всички животни си служат с внушението като метод за работа.

Съвременните хора изучават различни науки, служат си с разни методи, но въпреки това, те още не са дошли до онези методи, с които природата си служи. В една стомилионна част от секундата, природата вади отпечатъци от предмети и лица и моментално ги изучава. Човек, обаче, за да изучи нещо, някакъв предмет или някакво явление, трябва да го изучава с години. Това говори за несъвършенството на човешките методи. Много още има да учи човек, докато постигне известно съвършенство.

И тъй, за да дойде до пълно съвършенство, човек трябва да знае, как да учи и как да прилага наученото. Например, като изучава физика, химия, математика или друга някоя наука, човек трябва да ги изучава, не само в тяхното физическо приложение, но и в приложението им в психическия живот на хората. Всяка наука има отношение към мислите, чувствата и постъпките на човека. Както изучавате отделните предмети сравнително, така трябва да разглеждате и физическите явления, да ги сравнявате с духовните. Казвате, например, че като сравнявате теглото на дървеното масло и на водата, виждате, че дървеното масло е по-леко, затова плува на повърхността на водата. Водата, обаче, е по-тежка от въздуха. Щом водата е по-тежка от въздуха, коя е причината, че облаците стоят над въздуха, в пространството горе? Съвременните учени изучават движенията на атомите, на молекулите и виждат, че те се движат в противоположни посоки. Навсякъде в природата те виждат две противоположни течения. Водните капки се движат под влиянието на електрическото течение в природата. Същото можем да кажем и за движението на кръвта в човешкия организъм. Тя се движи не само под ритъма на сърдцето, но и под влиянието на електричеството в природата. Докато сърдцето е под влиянието на живото електричество в природата, то се свива и разпуща равномерно, като изпраща кръвта по цялото тяло. Излезе ли от това влияние, сърдцето спира своето движение. Ако сърдцето не се намира под

влиянието на природното електричество, никакво кръвообръщение не би било възможно. – Защо? – Защото съпротивлението, което артериите и вените указват на движението на кръвта, е толкова голямо, че сърдцето не би могло да я движи. То няма отде да получава енергия. Сърдцето трябва да разполага с голяма енергия, за да може да тласка кръвта по цялото тяло. То приема тази енергия, именно ,от природното електричество.

Следователно, искате ли сърдцето ви да бъде здраво, ще държите в изправност мозъка си, дето минават електрическите течения на природата, и слънчевия възел, дето минават магнетичните течения. За да бъде мозъкът ви в изправност, ще се пазите от противоречиви мисли. Дръжте в ума си всякога положителни идеи. За да държите слънчевия си възел в изправност, никога не допущайте в сърдцето си отрицателни чувства. В каквото положение да се намирате, пазете се от противоречия. Представете си, че някой от вас е попаднал в ръцете на разбойници. Трябва ли да се смущава от това положение и да се безпокои, защо са го хванали разбойници? Той може да мисли много неща, но преди всичко трябва да действува. Нека приложи всичкото си знание, да се освободи от разбойниците. Нека приложи внушението, чрез мисълта си да застави разбойниците да го пуснат. Ако не успее в това, чрез силата на мисълта си нека ги застави да заспят. Щом види, че са заспали, той трябва веднага да избяга. Като се отдалечи на известно разстояние, нека отправи мисълта си към тях, да ги събуди. Ако и това не помага, да им предложи известна сума за освобождаването си. Днес най-силното средство за внушаване на хората са парите. Като видят пари, те са в състояние да направят, каквото искате. Не е мъчно да се справи човек с разбойниците. Ако хванат някой добър човек, те са готови да му дадат пари, но не и да го оберат. Те разбират, че този човек носи нещо хубаво в себе си. На лошия човек, обаче, нищо не дават. Те го обират по всички правила на изкуството си.

Като ученици на Великата Школа, от вас се иска не само знание, но и приложение на това знание. Ако имате много знания, без никакво приложение, вие ще бъдете в положението на земеделец, който има много земя, но необработена, безводна, без плодове и растения. Такава земя е подобна на пустиня, в която се дига голям прах, от който пътниците страдат. Каквото научите, вие трябва да го приложите. При това, вие трябва непрестанно да учите. И на 120 години да станете, пак трябва да учите като млади. Докато е на земята, човек непрестанно се намира пред задачи, които трябва да решава. Страшно нещо е преждевременно човек да остарее. Някой седи и нищо не мисли. Щом токовете на мисълта спрат, човек е преждевременно остарял. При каквото положение да се намира, здрав или болен, беден или богат, учен или прост, млад или стар, човек винаги трябва да държи в ума си мисълта, че е ученик и трябва добре да

учи. Веднъж дошъл на земята, човек има известна мисия, която трябва да изпълни. За да изпълни мисията си, даден му е известен капитал, който трябва да вложи в работа, да придаде нещо към него, а не да го зарови в земята ида остане неизползуван. Всеки човек трябва да има желание да се прояви в известно направление, било в музика, в наука, в поезия, в изкуство и т.н. За да се прояви в какво и да е направление, човек трябва непременно да работи и прилага. Ще кажете, че човек е изработил много неща. Това, което е изработил вече, е резултат на неговата минала дейност. Важно е, какво ново днес ще придобие. Какво се ползува човек от четенето на добри и свещени книги, ако нищо не е приложил? Човек може да е чел десет пъти наред Библията, но ако не знае, как да се справи с най-малкото изпитание или нещастие, той нищо не е придобил. Всяка книга има смисъл дотолкова, доколкото може да придаде нещо на човека.

Съвременните учени говорят за елементите в химията, във физиката и в различните науки, но има още неща, които те не познават. Например, съвременните химици казват, че водата е съставена от два обема водород и един обем кислород. Водородът и кислородът са газове, от които първият гори, но не поддържа горението; вторият поддържа горението, но сам той не гори. Получената от тях вода нито гори, нито поддържа горението. Коя е причината за това? – Третият елемент, който се съдържа в нея. Значи, във водата има и трети елемент, непознат още на учените. Този елемент е животът. Затова се казва, че водата е символ на живота. В този смисъл, животът е съставен от вода и огън. Казано е в писанието: "Ако не се родите от вода и дух". В дадения случай, духът символизира огъня. Значи, ако не се родите от вода и дух, нямате живот в себе си. Кое е отличителното качество на живота? – Мекотата. Наистина, ако влезете в общество на хора, които съзнават, че живеят, ще почувствувате известна мекота. Дето животът е по-изобилен, там всякога се забелязва мекота в отношенията. Колкото по-ограничен е животът, толкова и мекотата е в по-слаба степен проявена. Там ще усетите по-голяма студенина в отношенията на хората. Животът носи нещо приятно в себе си, а именно, мекота. Мекотата е качество на Божествения живот. Следователно, колкото повече човешката душа се отваря за Божественото, толкова повече живот тя проявява.

И тъй, искате ли да напредвате в живота си, прилагайте закона на внушението. Когато се отнася до ваши близки, вие прилагате много успешно внушението. Дойде ли до вас, не можете да се ползувате от него. Например, ако някой ваш приятел се е обезсърдчил и се страхува, че няма да издържи изпита си, вие го насърдчавате, внушавате му, че ще свърши добре изпита си, и той се успокоява. Намерите ли се вие в същото положение, не можете да си помогнете. Значи, по отношение на вас законът на внушението не работи. – Не, прилагайте този закон, както към

себе си, така и към своите ближни, но винаги за доброто, за положителното в живота. Този закон работи навсякъде. Съзнателно или несъзнателно, животните и хората си служат с този закон. Като разумни същества, вие ще си служите с внушението, при всички случаи на живота си: за лекуване, за усилване на паметта си, за насърдчаване, за понасяне на скърби и страдания и т.н. Внушението е оръжие, чрез което човек може да воюва със злото, с отрицателните сили в света. Съвременните хора живеят в ада, затова трябва да бъдат готови да воюват. Докато живее в съзнанието и в подсъзнанието си, човек е повече на земята и в ада. Качи ли се в самосъзнанието и в свръхсъзнанието си, човек е на небето. Щом е дошъл на земята, човек трябва да съедини земния и небесния живот в себе си и да определи посоката на движението си в сегашния си живот. За да намерите правата посока на своя живот, вие трябва да работите, да правите опити, както химикът – в своята лаборатория. Не само един, но стотици опити трябва да направите, докато дойдете до онази абсолютна увереност в нещата, в която няма никакво изключение.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

3. Лекция от Учителя, държана на 10 октомврий, 1926 г. – София.

Начало: 19:00

1926_10_13 Свободно движение
лекция пред общия окултен клас

СВОБОДНО ДВИЖЕНИЕ

Четвърта лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 13 октомври 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Изпейте упражнението: „В зорите на живота".

Прочете се резюме от темата: „Защо Истината е глава на Словото?"

За следния път пишете върху някоя свободна тема.

Като се говори за свободна тема, трябва да се знае, че и свободните теми са определени. За пример, когато казваме, че човек може да ходи свободно, ние имаме предвид, че той може да ходи свободно само там, дето има място. Следователно човек може да се движи свободно само по земята. Рибата може да се движи свободно само във водата. Птицата може да се движи свободно само във въздуха. Ако човекът, рибата и птицата бъдат заставени да се движат в среда, чужда за тях, те ще бъдат изложени на големи страдания. Значи страданията на хората се дължат главно на физически причини. Когато човек приема несъответна храна за своя организъм, той страда. Когато приетата храна не се асимилира от организма на човека, както трябва, той пак страда. Когато храната се задържи дълго време в стомаха, без да се смели, от нея се образуват отровни вещества, токсини, които се разнасят из целия организъм и отравят кръвта. Също така и в сърцето на човека има натрупани непостигнати желания, които, вследствие на това, че не могат да се асимилират, създават астрални токсини. По същия начин, когато човек задържа в себе си мисли, които не може да реализира, те остават за дълго време в мозъка и понеже не могат да се асимилират от него, образуват ментални токсини. Тъй щото съвременните хора страдат от натрупалите се в тях физически, астрални и ментални токсини. Тези токсини в организма са първото условие за развитие на микробите, носители на различни болести.

Казвам: Такова е положението на човека, който не знае законите. Какво трябва да бъде положението на окултния ученик, който разбира и знае

законите? Окултният ученик трябва да знае какво му предстои да разреши всеки ден. Както земеделецът знае какво трябва да прави през различните годишни времена, така и окултният ученик трябва да знае каква задача има да разрешава всеки ден. Да допуснем, че вие сте в едно училище, дето имате четири двойки деца от различни степени: 21, 22,23,24. Двойката в първа степен представя дете, родено през пролетта. Двойката във втора степен представя дете, родено през лятото. Двойката в трета степен представя дете, родено през есента и двойката в четвърта степен представя дете, родено през зимата. Еднакво ли ще се развиват тия четири деца? Те ще се развиват съвършено различно, понеже условията, при които се родили, са съвършено различни. За пример детето, което се е родило през лятото, ще го обличат в тънки, леки пелени и дрешки, защото вън е топло. Обаче детето, което се е родило през зимата, ще го обличат с дебели, топли пелени и дрешки. Значи има положения в живота, които за едни хора са добри, а за други – лоши. Знанието на окултния ученик се заключава в това именно да разбира тия условия, тия положения в живота и да знае какво може да очаква от добрите и какво – от лошите условия. Всеки трябва да познава себе си, да познава и хората, с които има отношения, за да не изпада в грешки и в заблуждения.

Като изучавате себе си, като изучавате и другите хора, ще забележите, че всички се различават в разбиранията, в морала си и т. н. Някои хора са много чувствителни, други имат силно развити лични чувства, трети са много тщеславни, четвърти – горделиви, някои пък са завистливи, злобни, отмъстителни. Много хора пък са добродетелни, т. е. в тях са развити добродетелите. На какво се дължи гордостта? Гордостта е признак на излишък от мозъчна енергия. Гордият човек е отворил всички прозорци на умствения си живот, вложил е в ума си безброй непостижими идеи, които иска на всяка цена да постигне, да стане пръв човек в света. Пръв човек е само космическият, който се е явил най-напред. Всеки друг, който се е явил след него, по никой начин не може да бъде пръв. Ти, който си се родил на опашката, ще бъдеш доволен и на това място, на което те поставят. Който влезе пръв в гостилницата, той ще яде от най-хубавото ядене и ще има най-голям избор. Който влезе последен в гостилницата, той ще яде от това, което е останало. Трябва ли да се сърди затова на гостилничаря? Гостилничарят ще каже: „Ти нямаш право да се сърдиш, да си недоволен от храната. Аз даже не подозирах, че ще дойдеш толкова късно. Сега бъди благодарен и на това, което си заварил."

Та и вие, като ученици, трябва да бъдете внимателни едни към други; всеки да бъде доволен от положението, което заема. Всеки иска да бъде почитан и уважаван от другите. Това желание е на място, но постъпва ли той спрямо другите така, както иска да постъпват спрямо него? Когато

някой от вас излезе да каже нещо, другите му се смеят. Защо се смеят? Защото той не разбирал това, върху което говори. Вярно е, че някога човек говори неща, които не разбира, а някога говори неща, които разбира, но които не може да изкаже, да предаде точно с думи. За да може човек да предаде точно една идея, първо тя трябва да му е ясна на физическия свят. Щом идеята му е ясна на физическия свят, той ще може да я изкаже, да я предаде и на другите хора. Значи нещата трябва да започват от физическия свят и да вървят нагоре, т. е. от простото, от видимото към сложното, към невидимото.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следното правило. Когато ви дойде някой гост, когото не сте виждали десетина години, първия ден ще му дадете най-простото ядене: боб без масло, без никакви приправки, само със солчица. Втория ден ще му дадете по-хубаво ядене; третия ден – още по-хубаво, и така ще подобрявате яденето, докато последния ден го угостите с най-хубавото ядене. Обаче вие постъпвате точно обратно: първия ден слагате на госта си най-хубавото ядене, втория ден – по-просто ядене, и ако гостът ви прекара десетина дена у вас, последния ден го гощавате с боб. Следователно, искате ли да изкажете някоя мисъл, предайте я най-напред в най-проста и ясна форма, а после я украсявайте. Първо, вие искате да я предадете в най-красива, изящна форма, да направите впечатление на хората, а после завършвате, като предавате мисълта си в най-прост вид. Тази е причината, поради която хората не успяват в живота си. Учителят извиква на урок един от учениците си и го запитва: „Минчо, кажи ми, какво е предназначението на ученика?" Ученикът отговаря: „Когато Бог създаде света, първо той направи небето и земята; после – деня и нощта; на третия ден създаде тревата, цветята и дърветата; на четвъртия ден – небесните светила; на петия ден -животните; на шестия ден Бог създаде човека, да расте и да се развива, да учи." Другарите на Минча слушат, не могат да разберат, какво иска да каже той с тази дълга история. Минчо трябваше да отговори на зададения въпрос кратко, ясно и просто: „Предназначението на ученика е да учи."

Следователно, за да напредва ученикът, той трябва да прилага. През течение на годината ученикът минава достатъчно материал, но той трябва да приложи поне една десета от този материал. И вие, като ученици, също така трябва да прилагате; много материал имате, но част от него трябва да приложите. Не прилагате ли, вие ще натоварите ума си, а този товар ще ви създаде големи безпокойствия. Умът на ученика трябва да е спокоен, да не се товари повече, отколкото може да носи. При това в мислите, в чувствата и в постъпките ви трябва да има голямо разнообразие. Еднообразието носи смърт. Когато в мислите, чувствата и постъпките на човека има еднообразие, той става тягостен както за себе си, така и за

другите. Дето има еднообразие, там има повторение на нещата. В литературния език повторението се нарича тавтология. Човек може да повтаря някои истини, но винаги в различни форми, в различни облекла. Изнесете ли една истина неколкократно в една и съща форма, в едно облекло, тя ще създаде неразположение както за онзи, който я предава, така и за онзи, който я слуша. Всяко неразположение на духа пък е носител на различни болести.

Мнозина от учениците боледуват. Питам: Коя е причината за тия болести? Всеки ученик трябва да знае произхода на своята болест, дали тя има физически, умствен или духовен характер. Щом се знае произходът на болестта, ще се намери начин, по който тя може да се лекува. Ако болестта има физически произход, ще се лекува по физически начин. Някой боледува и казва: „Не може ли Бог да премахне болестта ми?" Казвам: Ти създаде болестта, ти сам трябва да я премахнеш. В Божествения свят съществува следния закон: кой каквото е създал, добро или зло, той сам трябва да носи последствията. За пример в някой клас има един ученик много честолюбив, горд, с всички свои съученици се кара, с никого не живее и в края на краищата намира, че съучениците му са лоши. Излиза, че единствен той е добър в класа, а всички други са лоши. Възможно е неговите съученици да са превишили правата си, но и той има някаква вина. Питам: Какво трябва да направи сега този ученик? Да разправи всичко на учителя си и да остави на него, той да ги помири или сам да отиде при съучениците си, с които се е скарал, и да се помири? Това е задача за този честолюбив ученик, той сам трябва да намери начин как най-правилно да я реши. Ако този ученик иска да се помири със своите съученици, той трябва да се смири, да излезе пред тях и да им каже: „Аз съм виновен, обидих, наскърбих всички, като исках да се представя за нещо повече от това, което съм. Мислех, че зная много, а виждам, че нищо не съм знаел. По природа съм малко сприхав, не търпя чуждо мнение, чужд съвет, затова моля ви да ме извините." Щом се смири така, другарите му веднага ще го простят. Обаче, рече ли да се хвали със своята благородна кръв, със своето високо произхождение, че дядо му, прадядо му са били поети, писатели, философи, никой няма да му обърне внимание. Другарите му ще кажат: „Какво значение има за нас твоята благородна кръв и твоето произхождение, когато ти се отнасяш с нас като най-прост човек, без никакво възпитание и култура? Каква е била кръвта на твоя дядо, това не ни интересува. Каква е твоята кръв, това е важно за нас. Каква е кръвта на нашите деди, и това не е важно за нас. Ние искаме да знаем каква е нашата кръв и какво ние можем да направим. Всичко останало е стара философия, от която ние не се интересуваме.

Закон е: добрият живот прави кръвта чиста. Момента, в който човек внесе

една нечиста мисъл в ума си и едно нечисто чувство в сърцето си, кръвта му се покварява, т. е. губи чистотата си. Всяка мисъл, всяко чувство имат своето определено място. Не се ли поставят на мястото си, те изгубват предназначението си. За изяснение на мисълта си ще приведа следния пример. Представете си, че вие сте беден човек и отивате с десет празни чувала при един богат земеделец да тури в тях жито. Земеделецът туря жито в единия, във втория, в третия чувал, докато напълни последователно и десетте чувала. Вие виждате, че той е готов още да дава и подлагате ръцете си да сипва и в тях. Питам: Това жито ще ви ползува ли? Ръцете ви ще се напълнят с жито; то ще прелее от тях и ще почне да се разсипва по земята. За вас е ценно само това жито, което влиза в чувалите. Там е неговото място. Вън от чувалите житото не може да се използува. То се пръска по земята и се затъпква от всеки, който мине по този път. Следователно всяка хапка, която не се придружава с добра мисъл и с добро чувство, носи за стомаха отрова, смърт. Същият закон се прилага и при говоренето. Когато човек говори, във всяка негова дума трябва да е вложено Божествено вдъхновение. Това вдъхновение носи благословение както за онзи, който говори, така и за онзи, който слуша. Щом вдъхновението се прекъсне, прекъсва се и благословението. Тогава човек трябва да престане да говори. Това всеки е опитал. Ако човек продължава да говори без вдъхновение, страданията неизбежно ще дойдат върху него. Защо? Защото той не е послушал своя вътрешен глас.

Казвам: Когато хората не се подчиняват на своя вътрешен глас, те минават за лоши; когато се подчиняват на вътрешния си глас, те минават за добри. Разумният човек е всякога добър. Той зачита себе си, зачита и другите хора. Неразумният мисли само за себе си; той не иска да знае как се отразява неговото поведение върху окръжаващите. За пример дъщерята се обиди нещо от майка си или от баща си и се затвори в стаята си, седи ден, два, три, никому не отваря. Какво ще разреши тя в стаята? Ще седи и ще плаче. Не, въпросите не се разрешават в затворени стаи. Който иска правилно да реши някой въпрос, нека излезе на чист въздух, под открито небе. Някой човек заболява от известна болест и за да се лекува, занасят го в болница. Седи той там месец, два, три, но болестта не минава. Всички се чудят какво да правят. Казвам: Извадете този човек от болницата, оставете го да лежи на открито, под влиянието на слънчевите лъчи. Те ще бъдат най-добрата завивка, най-добрият лекар на болния. Нека болният спи под открито небе, без никакъв покрив. И дъжд да завали, няма опасност за болния. Достатъчно е само да се покрие отгоре с една каучукова мушама, да не прониква влагата в тялото му. В този случай болният ще оздравее по-скоро, отколкото ако лежи на пружинени легла, завит с дебели, топли дрехи. Следователно, когато човек е тъжен, по същия начин нека излезе вън, на чист въздух, под открито небе. А тъй да се затвори в някоя стая и да

седи там с дни, той нищо няма да разреши. Човек има право да се заключва в стаята си, само когато се моли. Затворените стаи са за молещите се хора. Христос казва: „Когато се молиш, влез в тайната си стаичка и се затвори, никой да не те вижда." Щом свърши молитвата си, човек трябва да излезе вън, на отворено, между хората.

Някой казва: „Защо ще ходя между хората, когато те ми причиняват толкова страдания?" Казвам: Ако си недоволен от някои хора, всички не са виновни за това. Посети няколко бедни семейства, разговори се с тях и ще видиш, че скръбта ти ще изчезне. Ако си студент и не ти върви в уроците, иди при няколко твои другари, по-слаби от тебе, и виж какви големи усилия правят те, за да помнят, да заучават уроците си. Ти ще се насърчиш, ще си кажеш: „Не съм бил аз най-последният; имало и от мене по-слаби студенти." Ако мислиш, че си лош човек, намери десетина души по-лоши от тебе и ще се насърчиш. Когато човек види, че има хора, които седят по-долу от него, това му дава импулс за работа. Тъй щото понякога и отрицателните положения в живота са в сила да поощрят ученика, да го заставят да работи, да върви напред.

Обаче, когато работите трябва да вървят напред, тогава на първо място ще се поставят способните ученици. Истински способни ученици са ония, които даже не съзнават това, а не ония, които се мислят за способни. За способния ученик е толкова естествено да бъде такъв, колкото естествено е за ябълката да бъде сладка. Способният ученик заема винаги последното място. Той не говори за себе си, не се хвали, не очаква похвали и от другите, но каквато задача му дадат, той веднага я решава. Другарите му излизат на сцената, пеят, свирят, а той седи на последното място. Ако го накарат да изсвири нещо, той взима цигулката си и започва така да свири, че моментално приковава вниманието на всички. Когато човек говори много за себе си, когато се хвали, без да оправдава думите си, за такъв човек казват, че той само дрънка. Днес с дрънкане работа не се върши. Това е метод на старата култура. Новата култура обаче изисква нови методи.

Казвам: Новата култура иска приложение, резултати. Тя не се задоволява само с думи и теории. Срещате някой човек, който ви казва: „Чудни са моите плодове!" – Де са те? – „Ето дръвчетата." – Де са плодовете им? -„Ще вържат и тогава ще ги опитате, но казвам, че плодовете им ще бъдат много хубави." – Можеш ли още сега да докажеш това? – „Не мога." – Щом не можеш, не ги препоръчвай предварително. Аз ще повярвам на думите ти, само когато опитам плодовете. Когато ученикът предаде своята теза и я защити, само тогава учителят ще се произнесе за нея. До това време той ще се въздържа да даде мнението си, колкото да му препоръчват този ученик. Някой ученик се оплаква от учителя си, че отговорил за шест, а

учителят несправедливо му поставил тройка. Казвам: Възможно е учителят да не е бил справедлив, но възможно е и ученикът да не е справедлив и да не разбира уроците си. И двете неща са възможни. И двете положения се срещат в живота.

И тъй за всеки даден случай е важно какво е отношението на човека към Първата Причина, към ближните му и към себе си. Който иска да разбере, дали отношенията му към Бога са правилни, нека си отговори, приема ли Бог молитвата му, изпълнява ли желанията му. След това нека си даде отчет, какво е отношението на невидимия свят, т. е. на ближните му към него. И най-после нека анализира отношенията си към самия себе, да види правилни ли са те или не. Ако Бог не отговаря на молитвите му, ако ангелите не го слушат и ако той се намира в противоречие със себе си, кой е виновен за това? Той ще каже, че всички са го забравили. Не, с такъв отговор въпросите не се разрешават. Погрешката е в самия човек. Може би неговият телефон или радиоапарат е развален някъде и не може да възприема вълните, които идат от невидимия свят. Следователно причината за всеки неуспех, за всички страдания и мъчнотии е самият човек.

Всички хора искат да бъдат обичани. Знаете ли какво се изисква от човека, за да бъде обичан? Човек може да бъде обичан само ако дава нещо от себе си. Парите се обичат за ценността им. Книгата се обича за съдържанието й. Силният човек се обича за силата му. Чукът се обича за работата, която може да свърши. Перото се обича за това, което може да напише. Някой казва: „Аз съм слаб наистина, но хората трябва да ме обичат, защото съм Божие създание." Когато става въпрос за Божии създания, човек трябва да знае, че роденият от Бога трябва да включва три важни качества в себе си: първо, той трябва да обича; второ, той трябва да мисли и трето, той трябва да свети. Следователно всеки човек ще бъде обичан заради любовта, която носи в себе си, заради мисълта и заради светлината. Как и де се проявява любовта? Към здрави, към силни хора тя не се проявява. Това не е ли противоречие? Питам: Ситият нуждае ли се от угощение? Богатият нуждае ли се от пари? Ученият нуждае ли се от знание? На същото основание и любовта се изявява към слабите, към нуждаещите се, към изоставените. Обаче любовта се изявява и към подобните си. Тази форма любов е наречена „любов на подобие". Тя е любов, която се изявява в обмяна между душите. Тази любов е във възходящо състояние; тя носи здраве и сила за душите. В тази любов душите растат и се развиват, съзнанието се разширява, умът се просвещава, а сърцето се облагородява. Любов, която не се придружава с тия прояви, не е истинска любов. Тя е залъгалка в живота на обикновения човек.

Сега ние се нуждаем от положителна наука, от положително знание, с което да изправим сегашния си живот, да се освободим от известни недъзи в себе си. Ако човек се заеме да изправи недъзите си, той нищо не би направил без тази наука. Напротив, при това положение той би се спънал от своите недъзи, но по никой начин не би могъл да се освободи от тях. Преди всичко той не може да скрие недъзите си. Няма нищо скрито-покрито в живота на човека. Всеки недъг оставя свои черти, белези върху човека, които с нищо не могат да се прикрият. По същия начин и добродетелите оставят белези върху човека. Добро или лошо, всичко е написано на човешкото лице. Какво бихте казали, ако тия черти могат да се фотографират? Един ден това ще се постигне. Човешките мисли ще могат да се фотографират, както днес се снимат изображения на предмети върху светочувствителни стъкла. Дойде ли този ден, всички престъпни мисли, всички престъпления на хората ще се открият. Това става на небето. Всичко, каквото тук се върши, се отпечатва на небето. Когато някой човек се мисли за чист и свят, Господ казва: „Изнесете пред този човек филма на неговия живот, да види всичко, каквото е вършил." Вие четете в някой вестник: „Днес се дава филма за живота на еди-кой си знаменит светия." Ангелите отиват да гледат този филм и остават учудени от страшните работи, които се представят. Това ще бъде не само със светиите, но и с всеки обикновен човек. Това не е за обезсърчение, но факт, от който хората ще се учат.

Значи в света съществува висша справедливост, от която ще се разбере, че всяко добро или лошо дело носи своите последствия. Доброто винаги има добри резултати; злото има лоши резултати. Като знаете това, няма защо да се сърдите, ако животът ви е лош. Лошият и добрият живот са резултати на миналото. Небето следи всичко и отдава всекиму заслуженото. В небето има две крайности: или съвсем изкоренява човека от лицето на земята, или го подига. Строг е законът на възмездието. Средно положение в него няма. На земята обаче има средни положения, които наричат „обстоятелства, смекчаващи вината". Те са резултат на любовта. Само любовта е в сила да смекчи условията. Мнозина искат да обърнат вниманието на ангелите, да се застъпят за тях. Ангелите са крайно строги, взискателни и изпълнителни към закона. Рекат ли да съдят хората, малцина ще бъдат оправдани. Ако искате нещо от ангелите, искайте тяхното знание, тяхната култура. Ако искате съдба, оставете Бог да ви съди. Той отдава всекиму заслуженото и всички остават доволни. Тъй щото от вас се изисква само да учите Божиите закони и да ги прилагате в живота си, а кой ще ви съди, как ще ви съди, това не е ваша работа.

Сега ще дам още някои обяснения на числото 2, взето от първа до четвърта степен. Числото 21 означава човек, роден през пролетта. Пролетта е под

влиянието на Венера, богиня на любовта. Значи този човек се намира при най-добри аспекти. Дето ходи, той все любов ще развива. Той ще бъде поетична натура. Която жена срещне, ще се влюби в нея и ще я възпява. Ако роденият през това време е жена, също така ще бъде поетична натура, ще се увлича лесно. Изобщо всички поети се намират под влиянието на Венера. Не може да бъде поет онзи, на когото Венера не влияе.

Числото 23 представя човек, роден през есента и се намира под влиянието на Сатурн. Този човек е крайно подозрителен. Религиозен или светски, учен или прост, той подозира всички. Каквото да му се говори, той казва: „Тези работи пред мен не минават." Сатурновият тип не се убеждава лесно. Обаче обикне ли те веднъж, той издържа в любовта си, готов е на всички жертви. Когато сатурновият тип реши да се жени, той ще избира, ще търси, ще има пред вид най-малко сто моми, докато избере една от тях. Неговата избраница ще бъде богиня, а останалите 99 ще бъдат обикновени моми. Често и вие изпадате в големи съмнения, подозрения, което показва, че се намирате под влиянието на Сатурн. Някой казва: „Много добри хора са моите познати." Не се минава година-две, той започва да се съмнява във всички и казва: „Лъгал съм се аз, тия хора не са толкова добри, както съм мислил." Питам: Как така по-рано бяха добри, а сега станаха лоши? – „Заблуден съм бил, затова съм ги виждал такива." Значи да виждаш хората добри, това било заблуждение; да ги виждаш лоши, не било заблуждение. Има едно вярно положение в живота, според което трябва да виждаш хората такива, каквито са.

Често хората се проявяват такива, каквито не са, понеже изпадат в трудни положения, от които не знаят как да излязат. За пример някой добър човек, без да измери материалните си сили, предприема направата на къща от три етажа. Кара до едно време и след това се затрудни, не може да продължи къщата си. Чуди се какво да прави. Обърне се тук за услуга, обърне се там, никой не му помага. Хората виждат, че той ще обърка сметките си, та нито техните, нито своите пари ще може да спаси. Най-после той си казва: „Едно от двете ми остава – или да фалирам, или да излъжа. По-добре ще излъжа някого, че скоро ще му върна парите, отколкото да фалирам." Следователно, когато човек се намери натясно, той лъже. Ако има повече време да обмисля, той няма да си послужи с лъжата. Когато се намери натясно, и най-силният човек може да излъже.

Представете си, че вие носите в ръцете си една скъпа ваза на някой ваш приятел и по невнимание я изпуснете на земята. Вие толкова се изплашвате, че при първото запитване от страна на приятеля ви кой счупил вазата, веднага скроявате една лъжа. Ако след счупване на вазата имате достатъчно време, докато кажете на приятеля си какво сте

направили, вие ще му кажете истината. Бог, като знае този закон, никога не съди хората веднага, след като сгрешат. Господ не обича лъжата. Когато хората грешат, Бог не бърза да ги съди, но оставя свободно да помислят върху това, което са направили, да си признаят пред себе си и след това да бъдат готови да признаят грешките и греховете си и пред Него. Не е лесно човек да се освободи от лъжата. Тя се дължи на един психологически закон, който се изявява във всички проявления на живота. Този закон внася известно опорочаване в живота. Когато лъжата влезе в ума на учения човек, той губи част от своята светлина, а науката губи своята чистота.

Следователно, който иска да се домогне до истинската наука, той трябва да освободи ума си от всички заблуждения. Тази наука не се придобива в един-два дена, нито в един живот. Истинският живот също така не се постига моментално. Ако човек знае всички свои слабости и грешки, пак не би могъл изведнъж да се поправи. Време и усилия се изискват, за да може човек да изправи погрешките си. Като знае това, Бог е скрил греховете на хората дълбоко в тяхното подсъзнание и един ден, когато те се натъкнат на своята карма, греховете им постепенно ще изпъкнат в тяхното съзнание. Някой казва: „Много ми е тежко! Слязъл съм в ада между грешните същества." Не, ти не си в ада, но си попаднал в твоята карма. В съзнанието си човек трябва да мине през всички свои съществувания, да се види в най-низките положения, когато е вършил такива престъпления, каквито съзнанието му днес не позволява да направи. Той трябва да изкупи тия престъпления, да ги изплати. В сегашния живот вие ще се срещнете с всички ония хора, на които в миналото сте правили зло и добро. Ето защо днес човек трябва да живее добре, да изличи от съзнанието си всички грехове на миналото, за да се домогне до положителното знание. Съвременната наука в това отношение дава ред методи и познания на човека как да се справи с кармата си, т. е. как да ликвидира с нея. Когато хората ликвидират със своята карма, тогава и науката ще мине в нова фаза. Днес мнозина са недоволни от науката, намират, че тя не задоволява напълно техния интерес. Обаче новата наука, която иде, ще внесе в тях радост и веселие.

Сега, като ученици, вие трябва да работите, да създадете около себе си здравословна атмосфера. Ако някой от вас заболее, вие можете вечер, когато той спи, да изпращате към неговото подсъзнание добри мисли, че той ще оздравее, ще се поправи скоро. Ако някой от вас отпадне духом или се съсипе материално, вие пак можете да му изпращате насърчителни мисли. Чрез закона на внушението вие можете да помагате на болни, на бедни, на отчаяни хора. Велик, мощен е законът на внушението. Достатъчно е чрез този закон да внесете една добра мисъл в своето подсъзнание или в подсъзнанието на някой ваш ближен, за да се

реализира тя. Ако успеете пък да внесете една добра мисъл в свръхсъзнанието, тя още по-скоро ще се реализира. Няма мисъл, която, вложена в свръхсъзнанието на човека, да не се реализира чрез работата на свръхсъзнанието. Всички недъзи могат абсолютно да се изправят, но при условие на абсолютна вяра. В свръхсъзнанието човек може да проектира всичко, каквото пожелае, но без никакво съмнение.

И тъй първото нещо, което се изисква от всички, е да храните помежду си взаимно доверие и уважение. Искате да се изкажете по нещо – не бързайте. Помислете малко за това, което искате да кажете, докато създадете в мисълта си красива форма. Нека това бъде една задача за вас. Наистина не е лесно човек да поддържа в ума си изключително красиви мисли, но нека работи върху това. По този начин той ще създаде здрава, трезва мисъл в себе си. Човекът на новото трябва да бъде изпълнителен във всичко, което е обещал да направи. Кажеш нещо, изпълни го. Обещаеш нещо, направи го в такава форма, в каквато си обещал. Обещал си пред Бога или пред душата си да отидеш някъде – иди, изпълни обещанието си, макар и на легло да си. Парализиран да си, пак иди. По силата на внушението, че си обещал пред Бога да направиш нещо, ще можеш да го изпълниш. Краката ти ще се развържат и ще проходиш. Щом се освободиш от ремъците, с които дяволът те е завързал, ти ще кажеш: „Слава Богу, че се освободих!" Съвременните хора са вързани с ремъците на дявола. Вечер преди да заспите ще се развързвате чрез закона на внушението. Много ремъци има човек на ръцете и на краката си. Тези ремъци са подобни на тия, които пехливаните турят на ръцете си, докато се борят. Във време на борбата те са необходими, но щом свършат, ремъците стават вече излишни. Когато човек се обезсърчи, той е в положението на пехливан, който носи ремъци на ръцете си и е забравил да ги хвърли. Развържи ремъците от ръцете си, хвърли ги настрана и обезсърчението ще изчезне.

Сега аз говоря за новата култура, която изисква от хората велик морал. Вие можете да живеете и по стария морал, но ще знаете, че сте в старата култура. Новият морал се отнася към съзнанието на хората. Те трябва да имат предвид, че са служители на Бога и всичко, което вършат, става пред Неговото лице и Той одобрява или не одобрява техните постъпки. Когато мисълта на човека е права, тя има Божието одобрение и тече безпрепятствено. Никаква външна буря, никаква стихия не е в сила да спре течението на правата мисъл. Всяка мисъл, която няма одобрението на Бога, се прекъсва. Тя не може да тече гладко, не може да постигне своята цел.

Казвам: Всички ние трябва да се стремим да имаме Божието

благословение, да Го чувствуваме в себе си, да слушаме Неговия глас. Това е необходимо за всинца ни, ако искаме да бъдем здрави. Здравето е първото условие за ученика. Само здравият ученик може да учи. За да учи, той трябва да има средства, да бъде богат. Само умният може да бъде истински богат и уважаван от всички. Богатството е свързано с разумността.

Всички хора се стремят към красотата; те искат да бъдат красиви. Човек може да бъде и здрав, и силен, и богат, и красив, но преди всичко той трябва да бъде достоен, да заслужи тия качества. Казвате: „Нали духовното се дава даром?" – Даром се дава само на достойния. Всеки трябва да се стреми да бъде достоен за Божието благословение. Това достойнство е първото условие, заради което Бог обръща внимание на човека и му дава условия да учи. От своя страна пък той трябва да бъде признателен, да работи, да учи, за да отговори на това внимание.

Една от важните мисли, която трябва да задържите в ума си от тази лекция, е да запазите достойнството си, за да не изгубите Божието внимание. Щом сте пратени на земята, Бог ви е удостоил със своето внимание. Ако запазите това внимание, вие ще можете да учите, да изпълнявате задачите, които се дават в Школата. За пример една от задачите, която трябва да имате предвид, е да работите върху музиката, да придобиете нещо ново, нещо повече от това, което съвременната музика е постигнала. Ако е въпрос за наука, за музика, за изкуство, с каквито съвременният свят разполага, тогава няма защо да вървите по новите пътища. Какво струва за нас сегашната музика, ако не й придадем нещо ново? От какво се вдъхновяват съвременните певци и музиканти? Те се вдъхновяват или когато се харесат на публиката, или когато им се плаща добре. От какво трябва да се вдъхновява бъдещият музикант или певец? Той трябва да се вдъхновява от това, дали неговата музика е в сила да направи преврат в душата на падналия човек. Какво по-голямо възнаграждение може да има за музиканта от това, когато той свири в една кръчма на пияници и половината от тях се откажат веднага от пиянството? Те ще кажат: „Бог да те благослови, дето дойде между нас да ни посвириш!" Какво по-голямо морално удовлетворение може да очаква музикантът, ако със своята музика той е успял да събуди импулс към наука у този, който никога не е пожелавал да учи? Този човек започва да учи, свършва няколко факултета, става професор и казва: „Благодарение на един музикант аз днес не съм прост човек, а професор." На това основание, когато и ние изкажем една дума, тя трябва да произведе същия ефект, какъвто музиката произвежда върху пияницата или върху простия човек. Нека и този човек каже: „Чух някога една дума, която ме избави от голяма беля и човек ме направи."

Тези са едни от задачите, които ви предстоят като на ученици. Правилното разрешаване и прилагане на тия задачи ще определи положението ви като хора, носители на новото.

Упражнение: Двете ръце се изнасят успоредно напред. Дясната ръка се поставя пред устата, с палеца към нея, след което се изнася настрана, но с бавно хлъзгане по рамото. Същото се прави и с лявата ръка. После и двете ръце се поставят пред устата, с палците към нея и с бавно хлъзгане по раменете. И двете ръце се изнасят настрана и се спущат надолу.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Начало: 19:00

1926_10_17 Раздай го на сиромасите
неделна беседа

РАЗДАЙ ГО НА СИРОМАСИТЕ

Беседа от Учителя, държана на 17 октомври 1926 г. в гр. София.

„Това като чу Исус, рече му: "Още едно ти не достига: все що имаш, продай и раздай на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; и дойди та ме последвай!" (Марко 10:21)

Истинският или разумният живот имат свой вътрешен смисъл. Не е достатъчно само да говорим, че животът има смисъл, в същност ние го считаме като нещо механическо, външно, което няма нищо общо с нас. Светлината има смисъл за очите, понеже отваря простор пред човека и му показва пътя, по който той трябва да се движи. Топлината също така има смисъл за човека. Като говорим за топлината, ние не разбираме резултата на онова горене, което разтопява елементите, но подразбираме онази естествена, нормална топлина, която подхожда на човека и му дава свобода на движение. Без топлина човек не може да се движи. Казваме, че човек трябва да мисли. Защо? - Мисълта е подобна на светлината. Светлината и топлината имат сходни качества. Както топлината дава свобода в движенията на човека, така и чувствата създават движение, подтик. Някой казва: "Аз нямам интерес към нищо." - Такъв човек е безжизнен, в него няма чувства; той може да философства, да мисли колкото иска, но в него няма подтик, няма движение. Не е мисълта, която дава подтик в живота на човека.

Съвременната наука е допринесла много нещо за човечеството, но същевременно тя донякъде е объркала понятията му за живота. И сега, всички учени доказват, как се разширяват телата. Те твърдят, че телата се разширяват от топлината. - Вярно е, че някои тела се разширяват от топлината, а някои се сгъстяват, т.е. свиват при изстудяване. И после, как се разширяват тия тела? Учените са доказали, че водата, например, прави изключение от другите тела, а именно: при изстудяване тя не се свива, а се разширява тъй, както се разширява и от топлината. Наистина, това е доказано само за водата, но всяко доказателство трябва да има смисъл за целия живот. Защо? - Защото цялата вселена е жив и съзнателен организъм, жива и съзнателна душа, в която царува един мощен и жизнен Дух. Съвременните астрономи казват, че слънцето било еди-какво си тяло, че Сириус бил еди-какво си тяло и т.н. Знаете ли на какво мязат тия техни твърдения? - Те мязат на твърденията на един съвременен анатомик, който взима човека и го раздробява на отделни части, като разхвърля червата му

на едно място, дробовете - на друго място, сърцето - на трето място и казва: “Това е човекът!” Питам: какво разбрахте от този човек? Това наука ли е? Тия учени казват: “Ние правим отделни скици.” Те изваждат сърцето на човека и казват: “Чакай да видим, какви са човешките чувства!” После изваждат мозъка му и казват: “Сега пък нека видим, какви са човешките мисли!” Какво може да се разбере от това? Какво ще се спечели от тези знания? - Все ще се спечели нещо, но не това, към което те се стремят. Казват за някого: “Този човек трябва да се обуздае, той е див кон.” - Добре, може да е така, но по какво се отличава дивият от питомния кон? Казвам: Ако се говори така за един човек само, трябва да се знае, че голяма част от хората на съвременното общество са подивели. Умът на много хора не е на мястото си. Ще кажете: “Как тъй, ние сме културни хора!” Казвам: Не е майстор онзи, който сглобява нещата механически, но онзи, който умее да ги хармонизира. Аз не виждам никаква култура в този свят, дето хиляди хора бесят, дето хиляди майки разплакват, дето хиляди братя и сестри се развращават и опропастяват и т.н. Този свят от единия до другия край е заприличал на лудница. И тогава, кое е онова, което ще ни радва?

Знаете ли на какво мязат съвременните хора? Бащата казва на дъщеря си: “Дъще, тичай долу в мазата и донеси оттам някое въже, защото едно дете е паднало в кладенеца, та да го извадим!” Дъщерята в това време седи пред огледалото и си прави прическата, не се мърда. Като си направи прическата, като се докара, ще слезе в мазата да търси въже. И това било морал! Кажете ми, кой не си прави днес прическата пред огледалото? Днес хората грешат и умират, падат и стават, но много от съвременните свещеници турят одеждите си пред олтаря, правят прическите си, не виждат, какво се прави навън. Казвам: Оставете вашите одежди и прически, погледнете какво правят хората вън! Хората умират, а те разправят, как Христос бил разпнат, как пострадал и т. н. Хората умират, а в някое заведение се дава концерт, и всички бързат да отидат там, да се забавляват. Някъде хиляди наши братя и сестри се развращават, а другаде се готвят за концерти, балове и вечеринки. Едни хора умират, а други казват: “Няма как да им се помогне, съдбата им е такава, имат наследствени болести и пороци, на които не може да се помогне.” Обаче, когато Господ създаде света, нямаше нито наследствени прояви, нито лоша съдба. Всички тия неща се явиха в света, откак дойдоха разгалените, разválените деца на земята. От това време насам се заговори за наследствености, за лоша съдба и т. н.

И сега от хиляди години насам и досега, как учените хора създават своите теории по въпроса за сътворяването на света. Те третират въпроса за атомите, дали те се въртят около един център, или радиират от този център към периферията на окръжността. По този начин учените хора

обуславят своите теории с ред формули, като казват например, че X2= на еди-каква си величина и т.н. Те изчисляват, например, как работят природните сили във време и пространство и след ред формули изваждат своите заключения, като питат: "Разбрахте ли как е създаден светът?" Казвам: Ето, сега и аз ще ви представя една формула! Взимам едно яйце и ви питам: това яйце здраво ли е? - Здраво е. - Добре, след 25 деня аз ще ви донеса това яйце да видите, че нищо не е останало от него, като яйце, но погледнете ли вътре, ще видите, че там се крие едно живо същество. Казвате: "Възможно ли е това?" - Елате да проверите! Аз пред вас ще туря едно яйце под някоя кокошка и след 25 деня елате пак тука, да видите, че от яйцето се подава главичката на едно малко пиленце. И след това ученият човек ще дойде при мене да ми разказва, как се създало това пиленце. Казвам му: Не ми трябва това нещо. Как се е създало пиленцето, аз зная вече, но кажи ми по-нататък как да го храним.

Знаете ли на какво още мязат някои от съвременните учени хора? - На финансови инспектори, които разглеждат сметките на някой фалирал търговец. Дойдат тия учени при търговеца и започват да разглеждат сметките му. Те казват: "Ние направихме изчисления и намерихме, че тука има злоупотребление от два милиона лева. Тия пари са използвани някак незаконно." - Добре, тия пари са изядени вече. Въпросът е, как могат да се върнат. - Този човек бил голям вагабонт! - Добре, но какво трябва да се прави сега? Днес учените се хвалят именно с това, че открили злоупотреблението. Аз бих желал да срещна такива учени, които да знаят, как да поправят грешките, а не само да ги намират. Има такива учени в света. Ще седне някой син да говори на майка си: "Мамо, от някое време аз не харесвам нашата Драганка. Тя се държи много свободно, не се облича както трябва. Като облякла една старомодна, дълга рокля, че до земята се влачи; в нея няма нищо модерно, нищо естетично. При това, не знае ли, че за такава дълга рокля се дават повече пари? Тя трябва да си направи по-къса рокля." Казвам: От ред години насам хората търсят грешките си само, а не търсят начини , как да се изправят. Някой проповедник среща един човек със свободно верую и го пита: "Ти какво направи досега с твоето верую? Откажи се от него!" - Добре, ако този човек се откаже от своето верую, ти ще го спасиш ли? Спаси ли някого досега? - Не спасих. - Ако ти можеш да спасяваш, децата нямаше да умират, и хората нямаше да се лъжат.

И до днес всички свещеници и пастори проповядват, че Христос спасил света. - Ако Христос беше спасил света, хората щяха да живеят добре. Той още не е спасил света. Има спасение някъде, но то не е там, дето хората го търсят. В материалния свят няма никакво спасение. Ако съвременните хора мислят, че като живеят само в материалния, във физическия свят

могат да турят ред и порядък в домовете, в обществата и в народите, нищо няма да придобият. Животът не седи само в материалните прояви. Той има и други страни за проучаване.

Събрали се няколко мравешки философи, които живяли в един богат чифлик, да се разговарят. Първият философ започва разговора: “Нашият господар е отличен човек! Откак е дошъл тук, ние имаме всичко в изобилие: ядене, пиене и всичко необходимо. Няма друго същество като него. Той е първото божество в света.” - Да, за мравките този господар е първото божество, но право ли е това заключение и за нас? За нас има хиляди такива същества, хиляди такива божества, които не спасяват света. Ама някой бил светия! - Чифликчия е той. Някой казва: “Знаете ли, какво верую имам?” - Какво верую имаш. - Знаете ли, какво учение имам? - Какво учение имаш? - Знаете ли, какво знание имам? - Какво знание имаш? Питам: Можеш ли с твоето знание, с твоето верую да измътиш едно пиленце от яйцето? По природа българинът е символист, често си служи със символически изрази. Например, той казва за някого: “Много тънко го преде този човек.” - Какво лошо има в това, ако някой човек преде тънко? Или: “Много дебело го преде този човек.” Ако е лошо човек да преде тънко, или ако е лошо да преде дебело, как трябва да преде? - Средно: нито дебело, нито тънко. Значи българинът не обича нито тънко, нито дебело предене. Друг път българинът казва: “Прекален светец и Богу не е драг.” Като срещне някой голям грешник, той му казва: “Прекали го много.” Но като срещне и голям праведник, който се моли по цял ден на Бога, казва: “И ти прекали много. Да направиш 50-60 поклона, разбирам, но да направиш 500-600 поклона, това не разбирам вече!” Наистина, какво може да постигне човек, ако прави всеки ден по 500-1000 поклона? В природата има един закон на умереност. Ако прекалиш и престъпиш този закон, идва насищане в нещата. Колко бучки захар най-много може да турите в една чаша пълна с вода? Ако турите една бучка захар, тя ще се разтвори напълно; ако турите две, три, четири, пет бучки захар - също ще се разтворят; турите ли обаче, 20, 30, 40, 50, 60, или повече бучки захар, какво ще стане с тях? - Няма да се разтворят, и водата ще се преситi. Тогава прилагайте този закон и в живота си, за да избегнете пресищанията. Като човек, за да се движиш свободно, ти трябва да имаш само едно желание. Внесеш ли, обаче, повече желания едновременно в своето сърце, ти не можеш да се движиш свободно в живота си и на всяка крачка ще се спъваш. Божествената философия казва: “Учи!” За всеки даден момент Божественият закон позволява само по едно желание, по една мисъл и по едно волево движение извън времето и пространството. Във времето и пространството пък се допуща реализирането само на едно от тия желания, мисли и действие.

Когато се говори за време и пространство, това подразбира, че за всеки даден момент се допуща да мислиш само върху една мисъл, да имаш само едно желание и да проявяваш само едно волево действие. Ще кажете, че човек не може да мисли без ум. - Не, човек може да мисли без ум, и може да чувства без сърце. Тогава ще кажете, че човек може да живее и без Бога. - Не, това не е вярно и не може да бъде! Мислите и чувствата идват от Бога, и минават само през мозъка и през сърцето, като през фокуси, чрез които се отразяват навън. Реалните неща в света не могат да са, или да не са. Такава философия не съществува. Вземете, например, думите, с които си служи съвременната наука: материя, субстанция и есенция. Тия три думи, като понятия, се различават коренно. В моя ум понятието "материя" подразбира състояние на смърт и на живот; това понятие означава мястото, дето стават постоянните промени. Материята е свързана с формите на тялото и предметите. За да се прояви материята, трябва да има форми. Когато някой каже думата "субстанция", подразбирам размножаване. Това може да не е съгласно с мнението на учените хора, но, според мене, аз съм на правата страна. Ако вляза в една аудитория, аз ще докажа на учените хора моето разбиране по тези въпроси, стига те да ме питат, какво нещо е материя, какво - субстанция, и какво - есенция. С тези три състояния ние живеем. Щом се променяш много, ще кажеш: "В материята съм. Щом се движиш много, щом скачаш много, ще кажеш: "Субстанциален съм." Щом се размножаваш много, ще кажеш: "Есенциален съм." Ако си поставен в материята, ще знаеш, доколко можеш да се променяш. Ако си в субстанцията, ще знаеш, доколко можеш да се движиш. Например, в даден момент мисълта на някой човек може да се движи с бързина 100 или 200 километра в минута, но тя може да се движи и с бързина сто милиона километри в минута. Науката доказала ли е това? Ще каже някой, че човешката мисъл може да се движи с такава бързина. Изчислено ли е точно, с колко милиона километри може да се движи човешката мисъл в минута?

Сега ще направя една аналогия между човешката мисъл и яйцето. Човешките мисли са тъй изкусно създадени, че както не може да се намери връзката между мисълта и мозъка, така не може да се намери никаква връзка между пилето и черупката на яйцето. Казвам: "Едно време, когато пилето не беше излюпено, между яйцето и него имаше някаква връзка, но сега, когато пилето е излюпено, между него и яйцето вече няма нищо общо. Като броите числата от 1 до 10, ще се запитате, как е произлязла тройката, четворката, петорката и т.н. Има математици, които доказват, как единицата е станала двойка, после тройка, след това четворка, петорка, шесторка, седморка и т.н. Да направим следните разсъждения. Някому се ражда дете, на име Светослав. Като стане на една година, бащата казва: "Детето ми е на една година." Наред с името му, написват със светли букви

"единица". На втората година написват: "Наш Светослав е на две години." На третата година написват: "Наш Светослав е на три години." Най-после дохожда десетата година и родителите написват: "Наш Светослав е на десет години." Какво означават числата от 1 до 10?

Питам: Първата година произлязла ли е от числото едно? Двете години произлезли ли са от числото две? Трите години произлезли ли са от числото три? Четирите години произлезли ли са от числото четири? Петте години произлезли ли са от числото пет? Кабалистите казват, че единицата е създала света. И аз казвам същото. Но коя единица, именно, е създала света? Единицата не може да създаде света. Че единицата е създала света, това са твърдения, подобни на ония, които дава българинът, като казва за някого, че тънко преде. Единицата и всички останали числа са символи. Като говорим за единицата, ние разбираме, най-разумните същества в света, които са направили първия план, по който светът е бил създаден. Като говорим за числото две, ние подразбираме всички ония разумни същества, които са слезли на земята, за да приложат този идеален план за създаването на света. Като говорим за числото три, ние подразбираме ония идеални същества, които са определили границите на всички възможности в света. Следователно, кажеш ли "аз съм единица", трябва да бъдеш във връзка с всички тия разумни същества, които означават единицата. Ти говорил ли си с тях? Вие казвате: "Еди-кой си наш учен човек е доказал тия неща." Нищо в света не се доказва. Ако е за доказателство, и водата ни доказва много неща. Съвременните инженери често казват: "Ние трябва да изпитаме пътя, да проверим всички условия, за да пуснем някоя река да тече." Питам: Едно време реките не си ли намираха сами пътя? По кой инженерски план и според коя математика те си пробиваха път и се движеха? Има ли математика, на която те да се подчиняват? - Има, разбира се, но тя е Божествената математика. Водните капки, сами по себе си, са живи, и в тях има живот. Вие как мислите, елементите без движение ли намират своя път? - Не, и в тях има движение, и то съзнателно. Как са се сплотили всички елементи в едно, за да образуват канарите в природата? - Те работят, движат се под влияние на външно и вътрешно налягане, под влиянието на сцеплението и афинитета. Като говорим за вътрешното сцепление, за афинитета, ние подразбираме един разумен живот, разумен процес, който става в цялата природа. Когато говорим за живот, ние подразбираме също тъй разумни процеси, които се извършват в цялата вселена.

И тъй, да се доказват нещата, подразбираме да се приложат. Доказването е упражнение. В съвременните университети си служат с ред формули. Това са упражнения, задачи, доказателства, но повече умствени, теоретически, без тяхното практическо приложение в живота. С това ние не съдим

учените хора, но казваме, че в съвременната наука има още много недоизяснени факти и явления. Някой казва: "Аз имам право верую." Ние не говорим против твоето верую. Ти можеш да имаш един верен принцип, едно право верую, но важното е да го приложиш в живота си.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Да кажем, че някой човек иска да направи добро на един свой близък, да му помогне с известна парична сума. Обаче, този негов близък започва да злоупотребява с добрината му и често дохожда при него да иска пари. Това не е правилно от негова страна. Човек, който иска да прави добро трябва да постъпва според своето верую. Ще извика този човек настрана и ще му каже: "Братко, днес когато имам в изобилие, Волята Божия е да ти дам от моето богатство, но всеки ден не мога да ти давам; утре не ще мога да ти дам нищо." Този човек ще започне да ти цитира стихове от Евангелието, да казва: "Каквото даде дясната ръка, лявата да не знае." Какво означава този стих? - Понеже дясната ръка е на ума, а лявата на сърцето, то лявата ръка не трябва да се бърка в работата на дясната, нито дясната - в работата на лявата, т.е. сърцето не трябва да се бърка в работата на ума, нито умът - в работата на сърцето. Работата на човека е разпределена между ума и сърцето.Умът може да се бърка в работата на сърцето само тогава, когато то го повика и каже: "Моля почтения слуга, ума, да дойде в кухнята да свършим заедно една работа на господаря си." Ама ние не знаем, че слугинята и слугата, като дойдат в кухнята на господаря си, започват любовни работи." - Според вас това е възможно, но в дома на господаря, и то в кухнята, любовни работи не стават. Любовни работи не стават и по гробищата. "Често някоя мома отива на гроба на майка си, и там дойде нейният възлюбен да се разговарят и след време се оженват. Казвам: Хора, които уговарят женитбата си на гробищата, животът им не може да бъде добър. Онзи човек, който има правилно верую и иска да помага, ще каже: "Ето, давам половината от имането си!" Какво подразбираме под това? - Ако той получава двеста лева, стоте лева ще даде на своя близък. Всеки човек има право да даде само половината от онова, което получава, а не цялото. И като даваш, не искай нищо, остави своя ближен да се жертва, както той иска и разбира. Ако този човек иска да се ожени, да живее за себе си, остави го свободен.

Ще ви приведа един пример за един знаменит цигулар, под псевдоним Сеготин. Той се влюбва в някоя Мария Белковска. Този цигулар ходил всяка вечер със своята любима далеч от града да й свири. Тя се възхищавала от неговото свирене. По едно време, обаче, тя се влюбила в един руски княз, за когото се оженила. Цигуларят престанал вече да свири и заминал далеч някъде из света. След много години той се върнал в града, дето живяла неговата любима и започнал да обикаля около дома й. - Едно

време веселих тебе, но сега ще свиря на твоите деца - казал той. Цигуларят бил вече много стар човек. Той не се сърдил, че тя го напуснала, че му изневерила, но продължавал да свири на нейните деца, като си мислил: "Такава е Волята Божия!" Един ден неговата любима видяла, че един стар цигулар обикаля около дома й, но не го познала, повикала го като му казала: "Дядо, посвири малко на децата!" Той започнал да им свири. Ако някой съвременен човек се намери в това положение, ще каже: "Остарях вече, разнебитиха се моите идеали, нещастен е животът ми, нещастен съм и аз!" Светът иска герои, като този стар цигулар. Той и като млад, и като стар свири за своята любов. Ако цигуларят беше от съвременните герои, щеше да удари цигулката в земята и да каже: "Не свиря повече!" Кое е по-хубаво сега: да свириш, или да не свириш? - Да свириш е по-хубаво, отколкото да не свириш.

Казвам: Вложете в себе си силното желание да разберете живота във всички негови прояви. Съвременната наука не трябва да представлява само теория и да служи за накит на хората. Науката трябва да има вътрешно приложение. Мнозина казват: "Ние трябва да се държим в старото; да не отстъпваме от науката, от религията на нашите деди и прадеди." Казвам: Не е въпросът да се създава нова религия. Има една нова религия, в която хората още не са повярвали. Ние препоръчваме на хората тази, именно, религия, която те още не са възприели и приложили. Когато възприемат тази нова религия, те ще се преобразят. Тя е религия без форми, без одежди, без кадилници. В тази религия човек може да ходи облечен, както иска - като последен просяк, или като княз; в тази религия човек може да бъде пръв, може да бъде последен. Както и да е облечен той, всички ще го приемат с "добре дошъл", като техен добър брат. Едно е важно за хората на новата религия: те трябва да бъдат чисти и светли като светлината. Ако дрехите им са скъсани, от всяка тяхна дупка ще извира вода, бистра, чиста, като кристал. Всяка дупка в чучур ще се превърне; хората ще се събират около тия чучури и песни ще пеят.

Аз бих искал да срещна хора със скъсани дрехи, но не съм срещнал досега нито един такъв човек. Всеки се срамува да ходи скъсан. Не се срамувайте от това! Няма нищо лошо в скъсаните дрехи. Естествено нещо е да се късат дрехите. Като седи, като се движи човек нагоре-надолу, и дрехите му се късат.

Христос казва: "Още едно ти не достига!" Кое е то? - Любовта. В човешката любов, обаче, има срастване, страсти, тъй както два клона се срастват. Съвременните учени наричат това нещо "присаждане". Значи, съвременните хора наричат присаждането любов. Те казват: "Ние имаме любов, знаем да присаждаме дивачки." Казвам: Чакай да видя, дали тези

дивачки са присадени добре! Посейте семе от вашата присадена круша, да видим, дали ще даде добър плод! Посаждаш, пак дивачка излиза. Защо? - Не знаеш правилно да присаждаш. Същото нещо се забелязва в живота и при възпитанието на децата. Възпитаваш детето си ред години и като порасне, дават му някъде служба, но не се минава много време, и той задига касата с парите. От този момент той изгубва всичко. Ще кажете: "Науката и религията ще ни просветят." - Нито науката, нито религията могат да ни просветят. Какво са направили науката и религията от човека досега? Впрочем, науката и религията могат да направят много нещо от човека, но за коя наука и за коя религия може да се каже това? - За тази религия, от скъсаните дрехи на която вода тече, и за тази наука, от пропуканите умове на която пиленца излизат, както излизат пиленца от счупените яйца, които кокошката е мътила. Казвам: Това е учението, което аз проповядвам. Като казвам "аз", това се вижда малко смело. Всеки човек казва "аз", обаче тази дума може да се употреби само в един случай. Кога? - Когато измътя пилето от яйцето. Измътя ли го , мога да кажа "аз", но когато счупя яйцето и нищо не излезе от него, не мога да употребя думата "аз". Какво трябва да кажа тогава? - Постарах се да измътя това пиле, но не можах, яйцето било развалено. - Не е развалено яйцето, но като не разбирам закона, сам го развалих.

Сега ще приложа тази мисъл по отношение на вашия живот и ще ви запитам: Ако това яйце е вашата глава, какво може да излезе от нея? Вие ще кажете: "Гледай сега този човек, какви работи седнал да ни говори! Няма да ни каже нещо научно, ами взел да ни говори за счупените яйца!" - Защо да не говоря такива неща? Яйцето е вашата глава. Често вие си говорите един другиму: "Я ми кажи, какво е родила, какво е измътила твоята глава досега?" Казвате, че мислите. Кажете ми една ваша мисъл! Коя мисъл сте измътили и родили вие сами? Кажете ми една такава мисъл, която никой досега не е казал преди вас! Покажете ми едно пиле, което знае да говори!

И тъй, един млад човек дойде при Христос и Го запита: "Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?" Какво означава вечният живот? - Живот на абсолютна свобода. Този човек иска да обикаля цялата вселена със свободен билет, да го посрещат навсякъде тържествено, като господар, но Христос му каза: "Още едно ти не достига!" Какво е то? - Иди продай всичкото си имане, останало от деди и прадеди, то не трябва за новия живот. След това раздай всичко на сиромасите и ела та ме последвай! Нека тия бедни хора те помнят за вечни времена! Този млад момък се поспря малко и се замисли върху Христовите думи. Той се намери в положението на някой съвременен адвокат, който за всичко си прави сметка, и запита Христа: "Ако продам всичкото си имане и го

раздам на сиромасите, а сам тръгна със скъсани дрехи и не получа след това вечния живот, какво ще правя тогава?" И този млад човек се отдалечи от Христа наскърбен и със съмнение в себе си. Христос като го видя, каза на учениците си: "Колко мъчно може да влезе богат в Царството Божие!"

По същия начин, колкото и да се говори на съвременните хора, все ще се наскърбят и усъмнят. Има един закон, според който, като наскърбиш или обидиш някого, тази скръб ще се върне към тебе. Гледам едно малко дете си играе с едно пумпалче. Трябва ли да му развалям играта? Като учен човек, аз трябва само да го попитам: "Върти ли се добре твоето пумпалче?" Докато това дете си играе, аз не трябва да го занимавам с нищо сериозно. Престане ли да играе, насити ли се на детинския живот, тогава аз имам право да му говоря и за по-сериозни неща, за които той вече е готов да работи съзнателно. Въртенето на пумпалчето показва, как се върти светът. Учените хора имат ред теории за създаването на света. Според една от тия теории първоначално всичко е представлявало една мъглявина и от въртенето ѝ около един център се е образувало слънцето. Значи, тази мъглявина постепенно се е втвърдявала, оформявала, докато най-после се е превърнала в твърда маса. Първоначално слънцето е заемало няколко милиарда километри пространство по обем, но после около него се явили няколко обръчи, които го разделили на няколко части, от които постепенно се образували ред планети, каквито са нашата земя, Венера, Юпитер и други. Засега нашите астрономи знаят само седем планети, но има още две неизвестни за тях - всичко девет планети. Числото седем е строго число. То е съдията, който те закача на въжето, без да мисли, че съществува Бог. Числото девет пък е търговецът, който те поставя пред ликвидационната маса. Как ще ликвидираш? - С 25% лихва. Питам: Вие, съвременните хора, като започнете ликвидацията си, с колко на сто ще ликвидирате?

Сега, като говоря така, ни най-малко не искам да умаловажа живота на съвременните хора, нито да умаловажа начина, по който те се движат. Моята цел не е тази, но казвам: В живота на всеки човек трябва да има непрекъснато движение. Всяка сутрин, като ставате, трябва да почувствате в живота си един малък плюс: да почувствате, че вашето сърце е станало малко по - топло, вашият ум - малко по-светъл, а във волята ви да се яви най-малкия импулс да направите едно микроскопическо добро. Например, вие сте господарка, имате слугиня, и според обичая си, още като ставате сутрин, започвате да ѝ се карате, да я хокате за това-онова. Сега, обаче, като приемете това ново учение, със ставането си още, нека у вас се яви поне най-малкото желание да измените, да смекчите малко отношенията си към вашата слугиня. Нека слугинята ви, която се е научила на вашите груби към нея обноски, като влезе в стаята на

господарката си, да се учуди, че е станала някаква промяна с нея, че не й се кара. Нека тази слугиня започне да се пита, кое е нормалното положение на господарката й: да я бие и да й се кара, или да не я бие и да не й се кара. На същото основание днес и религиозните хора минават пред света за малко ненормални, защото нито се бият, нито убиват. Ако те се бият и убиват помежду си, щяха да минават за нормални, както и всички останали хора. Тогава мнозина ще се запитат: в такъв случай кой път да хванем? Те се оправдават с това, че са невежи, че не знаят какво да правят. - Аз не отричам и това мнение на хората, но поддържам, че в света не съществува невежество. Всеки човек знае какво трябва да прави. Той знае, кое е добро и кое зло, знае кой път да хване. Някои казват, че светът се развалял от невежество. - Не, светът се разваля от лакомия. Престъпленията в света не се вършат от невежество, но от лакомия. И умопобъркванията в света също така стават от лакомия. Някой човек иска да стане по-учен, отколкото може, вследствие на което неговата нервна система не може да издържи на това голямо напрежение, на което той я подлага. Нервната система на всеки човек може да издържа само известно напрежение. Мине ли този максимум, тя се разстройва. Ако човек не може да издържи напрежението на известни теории, на известни истини, нека бъде благодарен на най-малкото, за което е достъпен неговият ум и неговото сърце. Колкото малки и микроскопически разбирания да има той, нека бъде благодарен и на тях. Утре той ще има по-големи разбирания. Това не значи, че утрешното му разбиране ще бъде съвсем ново, но все ще има един малък плюс в разбиранията си. Той ще гради тухла след тухла в своето здание и ще може да влиза и излиза от него, когато пожелае. Това здание ще бъде живо и ще може постоянно да расте и да се развива.

Днес на съвременните хора е зададена същата трудна задача, каквато е била зададена някога, още в древността, на един адепт, който се явил на земята във формата на египетската богиня Изида; тя била дъщеря на един от египетските фараони, Саваат-Амон-Ра, за когото не се знае положително, дали е бил историческо или митическо лице. Тази богиня трябвало да мине през всички посвещения, за да й се поверят тайните на новата религия. За таза цел Бялото Братство й дало следната задача: "Ако може да живее във водата без да потъва, да се движи във въздуха без да пада, да влиза и излиза от огъня без да изгаря, да се движи из светлината без да почернява и най-после да ходи из света, без да се опетнява, без да се съблазнява, само тогава ще може да стане член на Бялото Братство." Какво означава водата, въздухът, огънят, светлината и светът? - Това са символи, известни величини, които имат своето дълбоко назначение. И от нас, съвременните хора, се изисква да живеем във водата без да потъваме, във въздуха без да падаме, в огъня или топлината без да изгаряме, в светлината

без да почерняваме и в света без да се съблазняваме, без да се изкушаваме. Тази хубава светлина, на която днес се греем, почернява лицата ни. Какво представлява светът? Какво представлява природата? Какво представлява Бог? - Природата представлява един добре уреден, оформен свят с всички свои закони и правила. Това, която е проявено, ние наричаме разумна, жива природа. Това пък, което още не е проявено, ние наричаме идейна душа на Битието. Значи, разумното, идейното, вечното, свещеното, непроявеното в света, това е Бог, това е великото начало на живота. То е свързано с проявеното. Някои наричат природата тяло на Бога. И това обяснение не може да се отрече, но ние знаем положително следното нещо: природата е проявеното в света, а Бог е непроявеното. Мнозина казват, че природата и Бог са едно и също понятие. - Ако понятието Бог подразбира природа, тогава Той трябваше да бъде ограничено същество, а в същност, когато говорим за Бога, като безграничен, ние разбираме това същество, което не се е проявило и за което трябва да имаме свещен трепет, понеже от Него произлизат най-хубавите и велики неща. Всеки се стреми към хубавото, към великото, към непостижимото. Никой не се стреми към постижимото.

Като се разсъждава по този начин, онези, които искат да приложат тази нова философия, това ново учение в живота си, ще кажат: “Като е тъй, да раздадем имането си и да тръгнем след Христа.” Питам: Може ли човек, който следва Христа, да тръгне с празна торба? Какво е по-хубаво: да нося пълна или празна торба? Разбира се, че е по-хубаво да нося пълна торба. Да раздадеш имането си и да последваш Христа, не значи да останеш последен сиромах и да тръгнеш между хората да просиш. Да раздадеш имането си, значи да раздадеш всички онези стари идеи, стари убеждения, които са те спъвали до сега, и да напълниш торбата си с нови и велики идеи, и така да тръгнеш между хората. Казват за някого: “Този човек носи нови идеи.” - Да, приятели, торбата му е пълна с велики идеи. Радвайте се, че той носи пълна торба заради вас. Ще кажете: “Ама какви са тези идеи?” - Това може да се провери в петдесет минути. Този човек се спира, изважда нещо от торбата си и ви дава да го опитате. Вие хапвате от него. Ако стомахът ви се развали и вие започнете да повръщате, съдържимото в торбата не е било на мястото си. То е било нещо старо, нещо развалено. Но, ако вие започнете да скачате, да се радвате, след като хапнете от тази торба, съдържимото в нея е било на мястото си. Казвате: “Ама този човек ни омагьоса!” Как, вие вярвате ли в магия? Чудно нещо, съвременните хора на XX век да вярват в магия. Те отричат Господа, отричат вечния живот, отричат душата, а вярват в магия! Щом приемат магията, нека приемат и другите неща. Аз не зная, какво да мисля за тия хора, които не вярват в Господа, не вярват във вечния живот, а вярват в магията. Това показва, че тяхната мисъл не е права, не е Божествена. Благородно е всяка мисъл да

бъде чиста! Благородно е всяка мисъл да дава път на Божественото! Благородно е всяка чешма да е отпушена и да тече! Водата на всяка чешма трябва да изтича навън. Радост е за чешмата, когато тече. Нека поетът възпява всяка такава чешма. Нека той пише хвалебни стихове за чешмите, които текат! Нека той възпява красивите моми и момци, които среща на пътя си! Какво представлява хубавата, красивата мома? Какво представлява хубавият, красивият момък? - Красивата мома е подобна на чешма, от която тече чиста, кристална вода, а красивият момък е подобен на чист планински извор. И кой как мине покрай тази хубава чешма и покрай този чист извор нека пие. Много хора - англичани, французи, германци, българи и ред други народности - са правили пред мене изповед, как им е подействала водата от тази чешма. Водата от тази чешма действа върху жадния пътник така, както чистият поглед на красивата мома действа върху отчаяния човек. Един от тия хора ми разправяше веднъж следното: "Аз бях отчаян човек, изгубил смисъла на живота; един ден отивах в гората да се смоубия, но по пътя ме срещна една красива, хубава мома, която ме погледна само, без да ми каже нещо. От този момент в мене настана цял преврат. Аз хвърлих револвера, отказах се от мисълта за самоубийство и си казах: "Има за какво да се живее в света!" Втори път, обаче, не срещнах тази красива мома в живота си." Действително от очите на красивата мома излезе нещо, което преобрази живота на този човек. Тя беше живата вода - водата на вечния живот!

Казвам: Животът на всички духовни хора трябва да бъде като този на тия млади, красиви моми и момци, които могат да обръщат хората към Бога. Казвате: "Човек има слабости, наследствени и придобити, с които трябва да се бори." - Да оставим настрана тия неща! Едно е важно сега: всички трябва да придобият новата наука, новата философия, новата религия, които тепърва идат в света, тепърва си пробиват път в умовете и сърцата на хората. Те съществуват на земята, съществуват и в невидимия свят, съществуват и в Божествения свят. Благодарение на тях се крепи животът. Сега са най-благоприятните условия за човечеството да възприеме новата наука и религия. Виждате ли огнярите отгоре, които всеки ден ни изпращат светлина и топлина? Те вършат това благодарение на тази нова наука, на тази нова религия.

Мнозина питат: "Какво нещо е Любовта?"- Любовта на земята има две проявления: в сърцата се проявява човешката любов, а в душите Божествената Любов. Когато някой каже, че хората не го обичат, аз казвам, че огънят може да го обича. Кога? - Когато го запали. После? - Като се грижи за него. Ако се грижите за този огън, той ще ви топли; ако не се грижите, няма да ви топли. Това е човешката любов. Божествената Любов мяза на слънцето. Кой пали слънцето? - Никой. Палиш го, или не го

палиш, то дава свобода, светлина и топлина. Божествената Любов иде независимо от това, дали имаме, или нямаме грехове, дали имаме слабости, или нямаме. Като дойде Господ, Той няма да те пита, грешен ли си, какви грехове са направили баща ти и майка ти, но ще те попита: "Твоята торба празна ли е , или не?" - Празна е. - Вземи тия пари и иди да работиш! Среща те Господ и те пита: "Твоето шише празно ли е?" - Празно е Господи, устата ми е засъхнала. - Дай да го напълня! - Господ напълва шишето ти и казва: "Иди сега да помагаш на другите!" Той среща някой учен човек и го пита: "Какво правиш, написа ли своята теория?" - Не, Господи, аз забърках всичките теории и нищо не изкарах от тях. Сега търся такава теория, с която да изправя своя живот, но не и живота на другите. Господ изважда една малка книжка, подава му я и казва: "Вземи тая книжка, иди дома си и чети от нея! Напусни всички теории на миналото, които забъркаха живота ти. Проучавай новата религия и новата наука!

Мнозина ще кажат: "Де това щастие да ме срещне Господ и да ми тури такава книжка в джоба?" - Господ може да ви срещне, но кога? - Когато можете да живеете във водата без да потъвате; да се движите във въздуха без да падате; да влизате и излизате от огъня без да изгаряте; да живеете в светлината без да почерняване и най-после да живеете в света без да се съблазнявате.

Христос казва: "Иди, продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" Аз не искам да останете с отрицателна мисъл в себе си и да се запитвате, дали е възможно всичко това, или е невъзможно? Не са ли хипотези всички тия неща? Казвам: Колко мъчно може да влезе в Царството Божие такава публика, която мисли по такъв начин! Аз не казвам да раздадете имането си, понеже не сте милионери, но казвам: Колко мъчно може да влезе в Царството Божие всеки човек, който мисли по този начин! Този стих, който Христос казал на учениците си, има дълбок смисъл. Всеки човек трябва да търси и да разгадава смисъла на стиха. Мнозина казват: "Какви ценни неща са казали апостолите Павел, Петър, Яков и други!" Казвам: Това не е всичкото, което те са казали преди две хиляди години. Нито апостолите, нито Христос даже, днес не са това, което са били преди две хиляди години. Ако Христос днес говореше на съвременното човечество, Той би говорил съвсем другояче. Той казваше: "Много работи има да ви кажа, но още не сте готови за тях." Вие казвате: "Като се свърши светът и преминем в другия живот, тогава ще разберем и научим това, което на земята не сме могли да научим." - Светът няма да се свърши. Свършването на света е само една илюзия. Ние отричаме свършването на света, и мнозина са съгласни с това. Младите моми и момци ще кажат: "Да не се свършва светът! Старите живяха повече от нас,

и ние искаме още да поживеем!” - Светът няма да се свърши. Вие ще живеете; ще проверите всичко, което ви се говори и ще кажете: “Струва да се живее в новата наука и новата религия, в която Любовта царува!”

Беседа от Учителя, държана на 17 октомври 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_10_17 *Любов и вяра*
лекция пред специалния клас

ЛЮБОВ И ВЯРА

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Най-важната работа след ядене".

Чете се темата: "Най-малкият потик в живота".

Като се говори за малък потик, това подразбира съществуването на голям потик. Казваме малък, слаб потик. Има ли някаква разлика между малък и слаб потик? Казваме малко, слабо дете. Какво разбираме под думите малко и слабо дете? Под думата "малко" дете, разбираме дете, което на ръст, на височина е малко. Слабо дете пък е това, което е слаботелесно. Следователно, кой е най-малкият потик в живота? Според някои, да бездействуваш, това значи, да имаш най-малкия потик в себе си. В същност не е така, защото бездействие не съществува в природата. Когато човек мисли, че е в пълно бездействие, и тогава даже не бездействува. Той казва, че нищо не прави, а тъкмо в това време яде. Значи, все прави нещо. Друг някой казва, че от нищо не се интересува, а в същност се интересува от много неща. То се страхува да се прояви свободно, да не му стане нещо. Това, именно, показва, че човек се интересува от своя живот. Представете си, че влизате в едно общество на хора, които не ви създават никакви противоречия. Какъв живот съществува там? Какви са хората в това общество? За да не предизвикват никакво противоречие, те трябва да са съвършено еднакви и по ръст, и по вътрешен строеж. Има ли някакво съотношение между малкия потик и малкия ръст на човека, както и между големия потик и големия ръст? Малкият потик крие в себе си възможности да стане голям, да се увеличи. Това е в зависимост от времето и пространството. Природата си служи с малки и големи потици, но от икономични съображения тя предпочита малките потици пред големите. При малките потици се изразходват малко сили, малко материал, а при големите – повече сили и повече материал. При това, резултатите при малките потици са всякога добри.

В природата съществуват ред разумни сили, с които тя си служи, като потици на човешката душа. Една от тия разумни сили е любовта, а друга – вярата. Коя от двете сили дава по-голям потик на човека? Ще кажете, че любовта дава по-голям потик. Защо? – Защото тя включва всички сили в

себе си. – Това трябва да се докаже. Да твърдите, че любовта включва всичко в себе си, е все едно да твърдите, че майката включва детето в себе си. Ако това е вярно, детето не би трябвало да излиза вън от утробата на майка си. Когато положението на рибите станало много тежко, някои от тях решили да напуснат водата, да излязат вън от нея, да не си спомнят за предишния си живот. Водата им казала: Каквото и да правите, дето да отидете, без мене не можете. Все ще ме потърсите, поне гърлото си да наквасите. Никое живо същество не може без вода. Никое живо същество не може без любов. Както водата измива, изглажда и изчиства всичко, така и любовта урежда всички неща в живота.

Като се натъкват на известно противоречие в живота си, хората се обезсърдчават от всичко и казват: Не ни трябва любов, нищо не ни трябва. – Не, без любов не може да се живее. Каквото е водата за рибите, такова нещо представя любовта за човека. Тя е среда, в която той живее и без която не може. Значи, любовта е вода, в която човек плува като риба. За да не се удави, той трябва да я разбира, да познава законите ѝ. Следователно, като влезете във водите на любовта, гледайте да не се удавите. Като се качвате по нейните височини, гледайте да не паднете. Като влезете в огъня на любовта, гледайте да не изгорите. Като дойдете до светлината на любовта, гледайте да не почернеете. Като се намерите пред красотата на любовта, гледайте да не погрознеете.

За да не изпада в тия положения, човек трябва да е готов да се ползува от любовта. Тя е сила, чрез която човек може да трансформира състоянията си. Любовта е космическа сила, която движи всичко в света. Който не разбира смисъла на любовта, той казва: Не искам да мисля, да чувствувам, да работя, да се движа. – Това е неразбиране на живота, неразбиране на любовта. Любовта движи всички планети, всички слънца, целия свят, а въпреки това малкият човек решил да ѝ се противопоставя. Ще мислиш, че чувствуваш, ще работиш, ще се движиш, въпреки волята си. Любовта движи света, а не човекът. Това не значи, че човек ще се движи по пътя на слънцата и планетите, или по пътя на другите хора. Всеки човек ще се движи по свой определен път, но непременно трябва да се движи.
И тъй, за да бъде свободен, човек трябва да има определена посока в живота си, към която да се стреми. Тази посока е различна за различните хора. Затова е казано, че всеки се движи в свой кръг, по своя специална орбита. Като не разбират, какво значи кръг на движение, мнозина наричат този кръг "омагьосан". Казват за някого, че е влязъл в един омагьосан кръг. Това показва, че този човек е излязъл от своя собствен кръг на движение и е влязъл в чужд кръг. Значи, човек може да се омагьоса, само когато напусне своя кръг на дейност и влезе в чужд кръг. Щом се движи в своя кръг на дейност, човек може да постигне всички свои желания. Не се ли

движи в своя кръг, работите му няма да вървят добре. В първия случай той може да стане и министър, и цар, каквото желае. Във втория случай той може да реализира желанията си на сцената само. Там ще го видите и като учен, и като млад и стар, и като цар. Тези положения са кратковременни, докато е на сцената. Слезе ли от сцената, той е обикновен човек.

Като наблюдавате хората, виждате, че те коренно се различават един от друг. Ако един работи с методите на вярата, друг непременно ще работи с методите на любовта. Ако и двамата са изобретатели, първият ще приложи един от методите на вярата в своята работа и ще каже: Аз вярвам, че ще успея. Вторият ще приложи един от методите на любовта и ще каже: Понеже обичам работата си, вярвам, че ще успея. Кой може да вярва в успеха на своята работа? Само онзи може да вярва, който има знание и любов. Само разумният може да вярва. Вярата подразбира разумност. Човек не може да вярва на устойчивостта на мост, построен от върбови пръчки. Обаче, ако мостът е построен от яки, здрави греди, всеки вярва на неговата устойчивост. Какво показва това? Това показва, че може да се вярва само на силния. Значи, вярата има отношение към силния, към разумния човек. Любовта, обаче, има отношение към слабите, към страдащите. Например, ако на двама души, единият вярващ, а другият любещ, им предложите една малка колибка и една голяма, висока вила, кой какво ще предпочете? Човекът на любовта ще избере малката колибка, а човекът на вярата – голямата, висока вила. Защо? – Защото вярата обича големите, великите неща. Тя работи с големи величини, а любовта работи с малки, със слаби величини. От тук виждаме, че вярата и любовта са две разумни сили, които работят, както с противоположни методи, така и с противоположни величини.

Следователно, намерите ли се пред големи мъчнотии, вие ще си послужите със закона на вярата. При малките мъчнотии ще си послужите със закона на любовта. Вярата побеждава големите мъчнотии, а любовта – малките. Ако хората не успяват в живота си, това се дължи на факта, че те разместват методите, с които си служат. Те турят любовта там, дето вярата трябва да работи. Те искат да побеждават големите мъчнотии с любов, но не успяват. За да разрешите някаква мъчнотия с любов, вие трябва да я намалите в себе си, да я представите в най-малката ѝ форма. Представете си, че някой ви дължи сто хиляди лева. Като не може да ви се изплати, той дохожда при вас да ви се моли, да му простите дълга. На какво разчита този човек? На любовта ви. Обаче, той не знае, че сумата сто хиляди лева е голяма величина, и любовта не може да работи с нея, докато постепенно не я намали и превърне във величина, която може да влезе в кръга на нейната дейност. За тази цел тя зачерква една нула на сумата сто хиляди лева и казва: Сега ще ми платиш десет хиляди лева. – И тях не мога да

платя. След известно време любовта зачерква още една нула. – Хиляда лева можеш ли да платиш? – Не мога. Тя зачерква още една нула. – Сто лева можеш ли да платиш? – Не мога. Зачерква още една нула. – Десет лева можеш ли да платиш? – Не мога. Любовта зачерква и последната нула и оставя на човека да плати само един лев, поне за семето, което е дала. По този начин любовта намалява мъчнотиите на човека до минимум и ги представя в такъв вид, че да станат лесно разрешими. Затова е казано, че любовта е сляпа за погрешките, за слабостите на човека. Тя ги представя в толкова малък вид, че да не обезсърдчи и отчае човека. Като ги види толкова намалени, той има сила и дух в себе си, да работи за изправянето им. Види ли погрешките си в увеличен вид, човек се отчайва и губи сила и вяра в себе си, че може да ги изправи. Законът на мъдростта, в който вярата взима участие, не намалява нещата. Той ги приема в тази форма, в каквато съществуват, и изисква тяхното изправяне. Ученикът се извинява на учителя си, че не е могъл да научи урока си, понеже майка му била болна, или нямал учебници и т.н. Учителят казва: Зная всичко това, влизам в положението ти, но урокът трябва да се научи. Значи, мъдростта изслушва човека, не го съди, но не го извинява.

Като ученици, при самовъзпитанието си, вие трябва да прилагате и двата закона, любовта и вярата. Като дойдете до малките мъчнотии, ще приложите любовта. Като дойдете до големите мъчнотии, ще ги побеждавате с вярата. Всички големи борци са започвали със закона на любовта, а са свършвали с вярата. За да развиват мускулите си, те са започвали с любовта. Те са обичали работата си, и затова са имали разположение да правят ред упражнения, всеки ден да ги увеличават, да пристъпват към все по-тежки и сериозни. Като дойдат до известно постижение, те излизат на борба с по-слаби от себе си, за да придобият вяра в своите сили. Постепенно те излизат срещу все по-силни борци, докато един ден се уверят напълно в своята сила и се обявят готови борци. Те имат вече вяра в себе си и работят с нея. Тъй щото, искате ли да работите върху себе си, да изправяте погрешките си, започнете от най-малките и постепенно вървете към по-големите. Това не значи, че трябва да изкоренявате погрешките си и да ги хвърляте вън от себе си, без да им дадете условия за по-нататъшен живот. Изкорените ли една погрешка от себе си, посадете я в земята, да се развива далеч от вас. Това е един от методите на любовта.

Като ученици, вие трябва да работите с любовта, за да преодолеете вътрешния страх в себе си. Мнозина се страхуват от жаба, от змия, от мечка, от вълк, даже и от някои насекоми. Какво трябва да прави човек, за да преодолее в себе си страха и отвръщението от тия неща? – Ако го е страх от жаба, той трябва да прави опити, постепенно да се приближава

към нея, да я пипа, да я гледа, докато привикне. След като преодолее външния страх от животни и от зверове, човек трябва да се справи с вътрешния си страх. Например, понякога човек си внушава мисълта, че е болен от някаква неизлечима болест и започва да се страхува, че ще умре. Като работи върху себе си, да преодолее своя вътрешен страх, човек ще дойде до убеждението, че много от болестите се дължат на напрежение предизвикано от природното електричество или магнетизъм върху дадени органи. Например, някой човек се оплаква от болки в главата, в сърдцето, в дробовете си. Тези болки се дължат на налягането, което атмосферното електричество указва върху тия органи. Човек трябва да знае, по какъв начин да трансформира излишните енергии в своя организъм. Понякога магнетизмът в човешкия организъм е повече, отколкото трябва, вследствие на което той изпитва известни болезнени състояния. Като изучава организъма си, човек дохожда до положение да разбира, че много от неговите болезнени състояния се дължат на атмосферните влияния. В това отношение, той става чувствителен като барометър и възприема и най-слабите промени в атмосферата.

Като е дошъл на земята, човек се натъква на ред изпитания и противоречия, които го изкарват от релсите на неговия живот. Той се гневи, обижда се, огорчава се, но трябва съзнателно да работи върху себе си, да трансформира тия състояния. В няколко минути той трябва да смени състоянието си, да се освободи от гнева, от обидата. Ще кажете, че човек не трябва да се влияе от външните условия на живота. – Не, изкуство е и като се влияе, да може лесно да трансформира състоянията си. Каквото и да прави, човек не може да избегне влиянието. – Той ще се влияе от атмосферните промени, от книгите, които чете, от хората, които го обикалят и т.н. Влиянията са благоприятни условия за човека да расте, да се развива, да преодолява мъчнотиите, които среща на пътя си. Докато не дойде до тази мисъл, човек всякога ще се обезсърдчава от изпитанията и ще каже, че не се интересува от нищо. Кой човек не се интересува? – Мъртвият. Като не може да постигне желанията си, човек казва: Няма вече за какво да се държа. Други пък казват точно обратното, а именно: Убий всяко желание в себе си! – Не, това не е правилна мисъл. Човек не трябва да убива желанията си, но да пристъпва постепенно към възпитанието им. Като възпита едно желание, после ще пристъпи към второ. Държи ли едновременно всичките си желания в сърдцето си, човек ще се намери в невъзможност да ги възпитава. В човека има ред противоречиви желания, които могат да се хармонизират в някое възвишено желание. Например, желанието на човека да постигне съвършенство е в състояние да хармонизира всички останали желания. Чрез едно възвишено желание човек се свързва със съзнанието на възвишени същества, които помагат за реализиране на неговото желание. В този случай, човек живее в съзнанието

на тия същества, както в светлината. Изобщо, възвишените същества използуват даже и най-малките мисли и желания на хората, като малки изворчета и цветенца. Същевременно, те използуват всички човешки енергии, колкото и да са отрицателни. Например, гневът, който представя разрушителна енергия, те я впрягат на работа, както ние използуваме електрическата енергия.

Дойдем ли до Божествения свят, там никакви противоречия не съществуват. Какъвто да е човешкият живот, той може да подига или понижава човека, но във вселената той не произвежда лоши резултати. Силите на вселената са така разпределени, че те трансформират всичко, каквото им се изпречи на пътя. Обаче, лошият живот има отношение само към човека. Ето защо, той трябва да се пази от погрешки и престъпления, които спъват неговото растене и развиване. В пътя на развитието си, човек ще прави грешки, ще пада и ще става, ще се натъква на смешни положения, но свързан ли е с Божественото съзнание, той всякога ще се справя с положението си. – Ама аз не искам да бъда смешен. Искаш или не, ти често ще изпадаш в смешни положения. Не е ли смешен професорът, който, от време на време, се почесва по главата, когато иска да си спомни нещо, което е забравил? Не е ли смешен човек, когато се храни? Той туря храната в устата си, и току я премята от една страна на друга. Човек може да не изпада в смешни положения, само когато неговите действия са в хармония с действията на природата. Това значи, да живее човек хармонично. Докато дойде до хармонията на природата, човек често ще прави нехармонични движения. Въпреки това, той трябва да бъде свободен. За човека е важно да работи върху себе си, а това, че не може изведнъж да се подигне, още нищо не значи.

Като ученици на Великата Школа, от вас се иска да изградите своя характер. Кога ще стане това, не е важно. Човек не може изведнъж да преобрази себе си. Това е постепенен процес. Иска ли да постигне нещо, човек първо трябва да отправи желанието си към своя ум, като мисъл, и после да пристъпи към реализирането му на физическия свят. Например, някой иска да бъде милосърден. За тази цел той първо трябва да обмисли начина, как да приложи това свое желание на практика. Ще му дойде на ума мисълта да посети някоя бедна вдовица с няколко деца. Като отиде в дома ѝ и види условията, при които живее, в него ще се събуди чувство на състрадание, и той ще започне да търси начин, как да ѝ помогне. Като прави различни опити, човек развива отделните си центрове. Задачата на ученика е да разработи своите умствени способности и чувства, за да се ползува от тях в живота си. Ако въображението на човека е силно развито, може да го спъне. В такъв случай, той трябва да прилага волята си, за да се справя с известни мъчнотии. Например, виждате, как един човек ходи

свободно по дъска, дълга пет метра, но сложена на земята. Той стъпва на дъската, върви от единия до другия й край, без да се страхува от нещо. Обаче, поставите ли тази дъска на гредите на някоя висока къща и го накарате да върви по нея, той веднага ще се откаже да направи това. – Защо? – Въображението действува в него. Той си представя, че като стъпи на дъската, може да падне от къщата и да се убие. Ако би приложил волята си, той би могъл свободно да върви по дъската, без никакъв страх за живота си.

Следователно, докато мъчнотиите на човека са върху почвата, на която той действува, те са преодолими. Но щом същите мъчнотии се подигнат на височина 10 – 15 м. във въздуха, човек се отказва да мине през тях. Той се страхува да не падне от тази височина и да се убие. Защо трябва да се страхува, щом е минал вече тази мъчнотия? Сега не му остава нищо друго, освен да прояви по-голяма смелост и да мине през мъчнотията като през дъска, по която свободно е вървял, когато е била на земята. Значи, всяко обезсърдчаване и отчайване не е нищо друго, освен минаване по дъска, дълга пет метра, издигната високо във въздуха и здраво подпряна на две греди. Много такива мъчнотии съществуват в живота ви, но те трябва да се разрешат по естествен начин. Който се страхува да мине през някаква мъчнотия, той трябва да намери двама души, единият по-страхлив от него, а другият – по-смел и да се насърдчи от двамата. Например, той се страхува от жаба или от мишка. Онзи, който е по-страхлив от него, ще го насърдчи да пристъпи към жабата и да я хване. По-смелият пък ще му покаже, как той постъпва, и ще го насърдчи да хване жабата. Всички растения и животни представят условия за човека да се самовъзпитава. Иска ли, например, да развие търпение в себе си, човек трябва да наблюдава, как паякът прави мрежата си. Той постоянно се меси от един ъгъл на друг, дано хване някоя жертва. Като не успее, той не се отчайва, но с часове очаква, дано мине някоя муха покрай него. Тъкмо простре мрежата си на някое място с мухи, дойде вятър и я разкъсва. Без никакво роптание, с голямо търпение, паякът отново започва да тъче мрежата си. През това време паякът работи спокойно и търпеливо удвоява нишката си, да издържи на силния вятър. Като наблюдавате, как паякът работи, кажете си: Ако паякът, такова малко същество, проявява търпение, защо аз – човекът, да не бъда търпелив? Това е най-малкият потик в живота на човека.

Следователно, от паяка човек учи търпение, от мравката – трудолюбие и постоянство, от пчелата – чистота и ред. Ако искате да разберете, какво нещо е ред и чистота, идете при някой кошер и наблюдавайте, какво правят пчелите, без да ги закачате. Изпречите ли се на пътя им, непременно ще опитате тяхното жило. С това те казват на човека: Всяко

нечисто желание или всяка нечиста мисъл, която се изпречи на пътя ни, трябва да се бодне. Следователно, когато човек не мисли право, това показва, че на пътя му се е изпречила някоя крива мисъл, която трябва да се бодне с жило, за да се отстрани.

И тъй, като ученици, вие трябва да бъдете будни, да знаете, какви мисли и желания да допущате до себе си. Допущате ли ги безразборно, вие преждевременно ще остареете. Какво правят съвременните хора? Те говорят изключително за миналото си. Добър е животът на миналото, но в него няма втичане. Учителят разправя за своя минал живот, какво направил като бил учител, като бил млад. Цигуларят разправя за своята цигулка, с която свирил на младини. – Не, и като млад, и като стар, човек непрестанно трябва да работи, да внася по нещо ново в съзнанието си. До последния ден на живота си, цигуларят трябва да свири и, като дойде деня на заминаването му, да каже на цигулката си: Съжалявам, че те оставям, но ще се върна и ще продължа работата си. Човек трябва да слезе на земята с импулс към работа, към придобиване на нещо ново. Със същия импулс трябва да си замине. Иначе, той ще изпадне в областта на еднообразието, което умъртвява човека. Красотата на живота и обновяването на човека седи в разнообразието, във великото единство, в стремежа към Бога, като към център. Живее ли по този начин, човек става мощен. И при това положение, той ще се обезсърдчава, ще се съмнява, но ще бъде в състояние да използува силите, които се крият в отрицателните прояви на човешкото естество. Разумният се учи и от лошите и горчиви опитности.

Коя е основната мисъл на тази лекция? – Законите на любовта и на вярата. – Разбрахте, че любовта обръща внимание на малките неща, а вярата – на големите. Наистина, когато обичаш някого, ти обръщаш внимание на най-малките работи: какво ти казал, как те погледнал. Любовта извинява нещата, но разтърсва човека. Тя преувеличава нещата, за да ги види добре. После, човек поглежда на другия край на тръбата и вижда, че са били много малки. Докато обичаш човека, ти мислиш, че е много добър, способен, даровит. Щом престанеш да го обичаш, всичко това изчезва. За да не изпада в разочарования, от време на време човек трябва да се вслушва в Божественото в себе си, което всякога познава истината. Слушам, че някой човек свири. ще си кажа: Не бързай още да се произнасяш, дали е даровит, или не. Той е начъртал само една линия. Ще имаш търпение да дочакаш цялата картина и тогава да се произнасяш. – Ама да му кажа да се зарадва. – Не, човек трябва да бъде искрен в себе си. Като се вслушва в гласа на Божественото начало, човек всякога ще има права преценка за нещата, било по отношение към себе си, било по отношение към другите. Не се ли вслушва в този глас, той ще причинява страдания на близките си, но и те ще му причиняват.

Дръжте в ума си мисълта, че сте дошли на земята да се учите. Ще прилагате и двата закона в живота си: законът на вярата и законът на любовта. Що се отнася до въображението ви, ще бъдете внимателни, да не се подавате на неговите болезненни прояви. Преди години срещнах една млада лекарка, която имаше чрезмерно развито въображение, което ѝ създаваше големи неприятности. Запример, като излизаше от дома си, тя си представяше, че ще ѝ стане нещо и ще падне на пътя. За да не падне, тя сядаше на някой камък или дърво, докато се успокои. След това продължаваше пътя си. Тя трябваше известно време да работи върху въображението си, докато се освободи от отрицателните и болезнени представи в ума си. Това не значи, че човек трябва да избягва страданията. Има смисъл да страда човек, но така, че да се ползува от страданията си. Едно трябва да знаете: добре е да не страда човек, но при сегашните условия на живота, страданията са неизбежни. В страданията се крият условия за растене и подигане на човека.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

4. Лекция от Учителя, държана на 17 октомврий, 1926 г. – София.

Начало: 19:00

1926_10_20 Най-голямото веселие и най-малката радост
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-ГОЛЯМОТО ВЕСЕЛИЕ И НАЙ МАЛКАТА РАДОСТ

Пета лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 20 октомври 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се някои от свободните теми.

За следния път пишете върху темата: „Произход на златото".

Сега ще задам следния въпрос: Защо всички хора искат да бъдат богати? Защо всички хора бягат от сиромашията? Ще кажете, че хората се стремят към богатство, защото то им дава условия да се развиват, да се облагородяват, да станат щедри. Питам: Всички богати хора развити ли са? Всички богати хора благородни ли са? Всички богати хора щедри ли са? Най-после всички богати хора безсмъртни ли са? Съвременните хора се стремят към някаква висша философия, към висша наука, с която да разрешават велики проблеми, например как е създадена вселената, как е произлязъл светът, а при това цял живот мислят как да станат богати, да натрупат повече пари. Мнозина даже казват: „Бели пари за черни дни." Те поставят за идеал на своя живот парите. Достатъчно е да помислят само за сиромашията, за да настръхнат космите им от ужас. Какво по-голямо противоречие от това човек да се стреми към разрешаване на велики проблеми, а едновременно с това да постави парата като идеал на своя живот?

Питам: Как е възможно добра, благородна майка да роди едно капризно, упорито, лъжливо дете? При това тази майка, като всички други счита своето дете за ангелче. Какъв процент, т. е. колко на сто от нейното твърдение е вярно? Ако майката мисли, че нейното дете е ангелче, с това въпросът разрешава ли се? Какво означава думата „ангел"? Ангелът подразбира служител на Бога. Едно от качествата на Божиите служители е, че те носят светлина. Има ангели на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетелта, на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на братолюбието – цяла градация от ангели има. Специфичните добродетели се представят от съответни ангели. Често

хората се запитват защо Бог ги е поставил при толкова трудни за тях условия. Бог е поставил всеки човек точно при такива условия, каквито са необходими да развие в себе си известна добродетел. Питам: Можете ли да сеете ориз на сухо бърдо? Не можете, разбира се. Оризът се сее там, където има много вода и то на равнище, на поле. Житото може ли да се сее при същите условия, при които и оризът? Това, което е добро за ориза, не е добро за житото. Следователно всяка добродетел се развива при специфични за нея условия. За пример една добродетел се развива при сиромашията, друга – при богатството и т. н. Който иска да придобие любовта, да я научи, той трябва да заеме най-долното положение в живота, да стане последен бедняк. Ако заеме най-високото място, той няма да разбере любовта. Турите ли любовта при богати условия, от нея нищо няма да остане.

Казвам: Когато хората не разбират законите за развитието на добродетелите, те се опитват да дават съвети на разумните същества от невидимия свят как да постъпват с тях. Някой казва: "Как смеят мене, човек от високо произхождение, да ме поставят при такива трудни условия на живот? За такова долно място ли съм дошъл на земята?" Казвам: Защо се оплакваш? Нали искаше да родиш ориз? Щом плодът ти е ориз, ще те турят на ниско място, в блатата. Друг иска да роди жито – ще го турят малко по-високо от първия. Трети иска да роди тиква – ще го турят при специални условия, за шест месеца да израсте, да цъфне, да завърже плод и да узрее. Четвърти иска да бъде дъб, бук или друго дърво – ще го турят в гората. Който не разбира тези неща, ще каже: "Ето тиквата я поставиха при благоприятни условия и в няколко месеца даде плод, а пък аз 20-25 години вече работя и нищо не съм направил." Кой е виновен за това положение? Ти сам направи този избор. Ако беше избрал да станеш тиква, и ти щеше да бъдеш при същите условия. Твоят избор е такъв. Кой е виновен: законите на природата или онзи, който прави избора? Кой за каквото е дошъл, това ще даде.

Някои окултисти казват, че още при слизането на земята човек сам си нареждал програма на действие. Следователно за всеки ден човек има определена програма, какво трябва да извърши. Ако работата, определена за деня, е повече, отколкото може да свърши, той ще си избере какво непременно трябва да свърши и какво да отложи. Някой човек става рано сутрин и казва: „Днес искам да позная Божията Любов." От невидимия свят за този ден тъкмели по някакъв начин да му изпратят пари. Обаче, щом разберат, че този ден той иска да познае Бога като Любов, те задържат богатството, което мислили да му изпратят. Любов и богатство са несъвместими неща. Обаче сиромашия и любов са съвместими, те вървят заедно като брат и сестра. Богатство и грях също така вървят заедно.

Искате ли да скарате хората, да внесете раздор между тях, направете ги богати. Искате ли да се помирят, направете ги сиромаси.

Като говоря по този начин за богатството и за сиромашията, много хора ще се настроят, както учениците се настройват срещу учителите си. Учителите съветват учениците си да ги почитат, но така ли е всъщност? Когато някой учител обича учениците си, работи усърдно с тях, той получава тъкмо обратното. Кога става това? -Когато учителят иска да бъде обичан от учениците си. Докато учителят изисква от учениците си любов, той всякога ще бъде оплют и подигран от тях. Защо? Защото той е избрал крив път; той мисли за себе си. Друг е случаят, ако този учител обича учениците си и нищо не иска от тях. Той казва: „Аз желая да работя върху умовете на учениците си, да се просветят, да придобият знание и мъдрост." До това време учителят ще бъде изложен на подигравки, на оплюване от учениците си, но един ден те ще съзнаят грешката си и ще я изправят. Като знае законите, разумният учител винаги прощава на учениците си. Христос е казал: „Който много греши, много люби. Комуто много се прощава, много люби." Според този стих в края на краищата учителят ще получи любовта на учениците си. Първо той се заема с изкореняване на плевелите, за което ще бъде оплют от учениците си. Впоследствие, когато насади доброто семе на мъдростта в техните ниви, той ще получи любовта им.

Някой казва: „Аз искам хората да ме обичат." Щом си направил този избор, ти ще срещнеш големи противоречия в живота си. Ученик, който отива на училище и желае да бъде обичан от учителите и от другарите си, ще срещне големи противоречия. Вместо да бъде обичан, той ще бъде от всички подиграван, осмиван; вместо да бъде пръв ученик, той ще бъде последен. Кой каквото направи, все върху главата му ще се стовари. Докато излезе от училище, главата му ще побелее. Значи, който влезе в училището, той трябва да знае, че главната му задача е да учи, а дали ще го обичат или не, това не е негова работа. Да обичат някого значи да му дават нещо. Кому дават? Обикновено на просяците се дава. Кой дава на просяците? – Бедните. Рядко ще видите богат човек да се спре пред някой просяк да му дава помощ. Един американец казвал, че всяка минута му струвала десет английски лири. При това положение кой просяк ще се осмели да спре такъв богат човек да му иска един шилинг? Богатият ще му каже: „Ти имаш ли ум да мислиш, че за един шилинг, който бих ти дал, ще спра една минута при тебе да изгубя десет английски лири?" Освен това богатият може да каже на този просяк някоя обидна дума. Ако много просяци го безпокоят, най-после той може и бастуна си да вдигне срещу тях. Ето защо преди да поиска нещо от богатия, просякът много ще мисли.

Съвременните хора се оплакват от несгоди, от противоречия в живота. Питам: На какво се дължат противоречията? Причината за противоречията е тази, че хората търсят лесния път в живота. Материалистите казват: „Икономическите условия са причина за всички противоречия. Ако условията се подобрят, и животът ще стане по-лек." Религиозните пък казват: „Господ може да подобри живота. Той ще уреди всички работи." Питам: Знаете ли как Бог урежда работите? Вие взимате една изкривена ос и казвате: „Майсторът ще изправи тази ос." Как ще я изправи? Първо той ще наклади огън и след това ще тури изкривената ос в огъня, дето ще я държи до нагорещяване. Като се нажежи добре, ще вземе чука и ще удря отгоре, докато се изправи. Майсторът пита ли оста, колко е страдала? Той не иска да знае за нейните страдания. Задачата му е да я изправи, а колко ще страда, за това не се интересува. Тази е идеята, че Господ ще оправи всички работи. Ако гръбнакът ти е изкривен, Бог ще го оправи. Изкривеният гръбнак означава изкривения ум на човека. Бог ще вземе този изкривен ум, ще го тури в огъня, ще го обръща натук-натам, докато го изправи. Като го изправи, ще каже: „Хайде сега на работа!"

Казвате: „Няма ли друг начин за оправяне на работите?" Има един начин, той се заключва в следното: никога не оставяйте Бог да оправя работите ви. По-добре е вие сами да оправите работите си, отколкото да заставяте Бога, Той да ги оправя. Защо трябва да спираме Бога в работата Му? Знаете ли какво нещо е да спрете вниманието на Бога за един момент само върху някоя ваша погрешка? Мнозина мислят, че Бог трябва с часове да се занимава само с тях. Това са детински разбирания за Бога. Трезва мисъл се изисква от всинца ви – мисълта на мъдреца! Някой казва: „Защо Господ не ми даде това, което ми е нужно?" Той ти е дал повече, отколкото можеш да използуваш. Не искайте повече от това, което можете да носите. Ти искаш да те обичат хората. Щом искаш любовта на хората, ти трябва да имаш гръбнак, да понесеш тяхното оплюване. Законът е такъв. Мома пристава на някой момък – тя го обича и той я обича. Щом се обичат, те трябва да бъдат готови на всички поругания от страна на майка, баща, близки и далечни познати. Момата и момъкът ще понесат големи страдания за любовта. Как са описани главните герои в романите? Като дойде до любовта, авторът излага героите си на големи страдания.

Сега аз разглеждам тия неща мимоходом, но като се говори за любовта, трябва да знаете, че тя е велика сила, която приижда в нервната система на човека във вид на приливи. За да се приспособи организмът към нея, за да се кали, човек трябва да стане естествен. Човек е проводник на любовта, но тя не живее в неговия организъм. Любовта може да мине през мозъка на човека и да се предаде, да се разпредели по целия организъм. Някой казва: „Цял ден сърцето ми беше топло от любов." Не, това е невъзможно. Едва

мъдрецът може да издържи една минута на любовта, а що се отнася до обикновения човек даже една хилядна част от секундата е много за него. Това, което хората наричат любов, то са последствия на любовта. Тя ги е засегнала с нокътя си само. Ако любовта обхване човека изцяло, животът му моментално ще се промени: той ще стане безсмъртен, всички страдания и нещастия ще го напуснат.

Едно от качествата на любовта е това, че тя никога не отпада. Човекът на любовта не може да каже, че едно време е имал повече любов, а сега по-малко. Когато някой казва, че любовта отпада, той трябва да има предвид онези временни настроения в живота, които хората неправилно наричат любов. Ап. Павел, който беше окултист, казваше: „От всички добродетели най-велика е любовта." Следователно, ако любовта отпада, на какво ще уповаваме в живота? Казано е при това, че Бог е Любов. Когато търсим Божията Любов, ние трябва да изучаваме нейните закони. Някой казва: „Слаб човек съм аз." Само ти не си слаб – целият свят е слаб, понеже не е готов още да приеме любовта в себе си. Само любовта прави човека силен. Когато се обърнаха към Христа с думите „Учителю благи", Той каза: „Никой не е благ, освен един Бог." Значи и Христос, велик Учител, не прие да Го наричат благ. Когато влезе в Ерусалимския храм, Той взе камшик и изгони всички търговци навън. Питам: Любовта съгласна ли е с камшика? Любовта не работи с камшик. Вземете ли камшик в ръка, любовта излиза навън. Някой казва, че от любов набил някого, да го поучи в нещо. Не, това е залъгване. Дето играе тоягата, там действува правдата, но не любовта. Законът на правдата казва: „На пътя на силния не стой!" Стоиш ли на пътя на силния, той ще те прегази. Законът на любовта се проявява по друг начин. Когато слабият стои на пътя на силния, на пътя на любовта, тя заобикаля да не го прегази.

Някой одумва приятеля си и казва: „Аз правя това от любов към него, да се изправи." Не, по този начин любовта не постъпва. Тя не вижда злото. За нея всичко е красиво, добро. Грях за нея не съществува. Когато хората виждат грешките на другите, когато ги съдят, това става по закона на правдата. Когато обидите някого, и това става по същия закон. От хиляди години насам хората живеят по закона на правдата, но светът не се е поправил. По този начин светът не само, че не се поправя, но земята се е покрила с кости. Защо умират хората? Защото Бог не е съгласен с техния живот, с техните вярвания. Ако искате да придобиете безсмъртието, да не страдате, живейте съгласно Божиите закони. Нека Бог бъде идеал в живота ви! Щом е ваш идеал, Той ще спре вниманието си върху вас и ще каже: „Ето една велика душа!" Тази душа се отличава с красота; дето мине, тя пръска светлина. Ако някой богат княз види една много красива мома, той ще пожелае да я вземе за другарка в живота си. Но какво ще бъде

мнението му за нея, ако я види у дома й, между близките й, да се кара с майка си и баща си, да бие по-малкото си братче или сестриче? Той ще вземе шапката си и ще каже: „Довиждане!"

Мислите ли, че Бог ще остане да живее във вашето сърце, ако при влизането си в него намери всичко в безпорядък? В сърцето ви владее пълен хаос: вие сте се скарали с баща си, с майка си, с братята и сестрите си, с приятелите си и само чакате някой да ви каже нещо, да го нахокате. Като влезе в сърцето ви, Бог веднага ще излезе и ще напише: „Да се секвестират всички имущества на този човек, да се вземат майка му, баща му, близките му, да остане сам и след това да се прати на заточение." Когато човек остане сам, без майка, братя, сестри и приятели, тогава само той ще разбере какво е направил. Днес болниците са пълни все с такива самотни хора, изпратени на заточение. Това не става по желанието на невидимия свят, но по злата воля на човека, по неразбиране дълбокия смисъл на Божиите закони. Всеки иска животът му да тече гладко, спокойно, обаче това е невъзможно. Човек трябва да работи, да прави усилия да преодолее мъчнотиите и да постигне желанията на душата си.

Мнозина са ме питали защо идат страданията в живота? Тази вечер ще отговоря на всички, които се интересуват от този въпрос. Една от причините за страданията е неприложеното знание. Много от вас не могат да използуват знанието, което получават. Всяко знание произвежда известна реакция в човека: той или губи, или печели. Представете си, че имате две динамически тела, А и В, подобни на слънцето. Енергиите, които излизат

Фиг. 1

от тялото А във вид на лъчи, минават в пространството и след време се връщат в тялото В. Тялото А представя едната страна на слънцето, а тялото В – другата страна. Следователно лъчите на слънцето, които излизат от едната страна А, след време пак се връщат в слънцето, но от другата страна – В. Значи между едните и другите сили има известна връзка. Въз основа на същия закон всяка сила или всяка мисъл, която излиза от човека, отива в пространството и след време пак се връща в него, но вече с известна придобивка, с един малък плюс. Като се знае това, може да се изчисли математически след колко време дадена мисъл ще се върне обратно в своя източник. Някои мисли се връщат в своя източник след 10-15 минути; други – след един час; трети – след един или няколко дена; четвърти – след месеци и години. Изобщо известен е най-късият, както и най-дългият период, през който една мисъл може да се върне, отдето е излязла. Излизането на мислите от едно тяло и връщането им пак в това тяло се

подчиняват на известен закон. Това не е произволно. Този закон се отнася до целия органически свят, а не само до човека. Мислите биват единични и колективни, затова човек трябва да ги различава, да знае с какъв материал има да работи. В този смисъл и човек е единично и колективно същество. Следователно той борави с капитал, който не е напълно негов.

И тъй талантите, за които Христос говори в една от своите притчи, представят мислите, които Бог е вложил в човека за обработване. На това основание, когато една добра мисъл дойде в ума ви, дайте й място, дайте й подтик да се прояви. Щом й дадете възможност да се развие и прояви, и вие ще получите съответен дял от благото, което тя носи. Между енергията, която носи мисълта от тялото А, и тази, която се връща назад в тялото В, има известно отношение. В този смисъл както добрите, така и лошите мисли, излезли от човека, след известен период от време пак се връщат към него. Ако някой човек изпрати някъде в пространството една престъпна мисъл, тази мисъл най-много след четири поколения пак ще се върне към него. Тези четири поколения включват един период от сто години. Значи тази мисъл, излязла от А, след сто години най-късно ще се върне в В, дето ще се намирате по това време. Това става по закона на прераждането. Вън от него има друг закон, който регулира промените, които постоянно се извършват в нашето съзнание.

Често хората се натъкват на големи страдания и, като не разбират причините за тия страдания, дохождат в състояние на заспиване. Те чувствуват, като че нещо се руши в тях, едва издържат този момент. След това иде пробуждане на съзнанието и те се обновяват. Страданията и противоречията изчезват и те се чувствуват като новородени. След това състояние на нов живот, на светлина, хората навлизат в друга тъмна зона, която продължава няколко дена. Те пак се намират в противоречия, страдания, докато отново заспят. След това иде ново пробуждане на съзнанието, обнова, ново раждане. Тези промени в съзнанието на човека са необходими. Те идат по един неизбежен закон, но човек трябва да бъде силен да устоява, да не се съмнява в Бога. Вие трябва да разбирате този закон, да не се плашите.

Някой казва: „Дотегнаха ми тези състояния. Искам да се освободя от тях, да отида на небето." Най-лесната работа е да отидете на небето. Достатъчно е човек да заспи с тази мисъл, за да може за едно кратко време да се пренесе там. И като умре, той пак може да отиде на небето. Не е въпросът само да отиде човек на небето, но там той трябва да научи нещо, да се върне богат с опитности и знания. Ако се върнете от небето с опитностите на Настрадин Ходжа, все пак сте научили нещо. Обаче, върнете ли се без опитности, нищо не сте придобили.

Един ден жената на Настрадин Ходжа му казала: „Хайде, иди в гората да насечеш малко дърва!" – „Срамота е, жена, ходжа съм, не ми прилича да сека дърва в гората." – „Не, ще отидеш, няма какво." Най-после Настрадин Ходжа взел брадвата си и отишъл в гората, дето започнал да избира кое дърво да отсече. Избрал едно дърво, качил се на един клон и започнал да удря клона с брадвата. По това време минавал през гората един селянин и му казал: „Слушай, Настрадин Ходжа, тъй както сечеш клона, на който си седнал, ще го отсечеш, но и ти заедно с него ще се намериш на земята." – „Това не е твоя работа", рекъл Настрадин Ходжа, и продължил да сече. Едва отсякъл клона и с него заедно и той паднал на земята. Позамислил се малко и казал: „Умен беше този селянин. Щом знае това нещо, той ще знае и кога ще умра. Я чакай да го настигна, да видя какво ще ми каже." Той оставил дървото в гората и настигнал селянина: „Приятелю, като знаеш толкова, кажи ми кога ще умра." „След три дена." Тръгнал Настрадин Ходжа за дома си замислен, тъжен и казал на жена си: „Срещна ме в гората един ангел и ми каза, че след три дена ще умра." Наскърбила се жена му, затъжила се и заплакала. Той отишъл да си изкопае гроб под една круша, да влезе там и да чака смъртта си. Като изкопал гроба си, легнал в него и чакал да дойдат от онзи свят да го вземат. От време на време круши падали от дървото, той си похапвал и чакал смъртта. На третия ден той чул отдалеч някакво дрънкане на звънци и си казал: „Навярно идат вече с колесница от онзи свят да ме вземат." Той надигнал малко главата си да види какво ще стане, но видял, че към него иде стадо камили с камиларите си. Като го видели, камилите се изплашили, хукнали да бягат и изпотрошили много грънци. Камиларите го хванали, набили го и го пуснали да върви дома си. Като се върнал при жена си, тя го попитала: „Какво има на онзи свят?" – „Остави се, само главата си да подигнеш и боят е готов." С това той искал да каже: „Всичко е хубаво на онзи свят, но ако подплашиш камилите, бой те чака."

Казвам: По същия начин много хора си създават неразумни страдания, без които могат да минат. Значи има страдания естествени, разумни; има страдания неестествени, неразумни. Когато човек иска да се освободи от неразумните страдания, той трябва да изучава законите, които регулират живота.

Сега ще ви дам няколко правила за приложение. Като ставате сутрин, успокойте се добре и вижте каква мисъл ще дойде в ума ви. Първата добра мисъл, която дойде в ума ви, приложете я. Не философствувайте дали да я приложите или не. Вслушвайте се в интуицията си и ще бъдете близо до истината. Когато разсъждавате и философствувате много, по този начин вие можете да уредите само материалните си работи, но не и

Божествените. Божествените работи се уреждат само чрез интуицията. Първо ще повикате Божествената интуиция, а после разума като слуга на Божественото. Интуицията ще урежда работите в Божествения свят, а за физическия свят тя ще събира сведения от разума, който ще играе служба на секретар. Божественото показва новите пътища, през които човек трябва да мине. Великите хора, на които работите винаги са вървели успешно, са минали по вътрешния път на интуицията. При страдания и мъчнотии в живота си, те винаги са се справяли с интуицията си. Следователно, когато се намерите пред някакво страдание или някаква болест, не философствувайте много защо и как е дошла болестта, но отправете ума си към Бога, към своята интуиция и оттам ще получите съвет какво да правите. Не бързайте да викате лекар. По-добър лекар от интуицията няма. Не се плашете от болестта или от страданието. Те идват при вас да ви научат нещо, да придобиете някаква опитност, да се калите. Като прекарате болестта, все ще имате някаква придобивка – по-силни ще станете. Хората се плашат от болестите и гледат на тях като на зло. Не, болестите са привилегия за човека; привилегия е, когато не можете да ядете и трябва да легнете гладни; привилегия е, когато сте бедни.

И тъй, който търси закона на любовта, във всички противоречия той трябва да вижда добро. Този поглед на живота ще го направи свободен. Окултният ученик трябва да бъде свободен. Чрез свободата той ще се прероди, ще влезе в новия живот. Това е необходимо за всеки ученик, защото сега е краят на старата култура, и той трябва да държи своя последен изпит, матура. Без този изпит ученикът не може да влезе в новата култура, която иде вече. Който издържи матурата си, той ще бъде записан за ученик на новата култура. Като се запишат учениците, ще им дадат отпуск за един-два месеца, след което ще започне приложението на новата наука.

Съвременните хора се интересуват от новата култура, каква ще бъде тя, какви ще бъдат нейните хора като представители на шестата раса. Всеки иска да знае ще бъде ли приет в шестата раса. Мнозина питат какви ще бъдат очите на хората от шестата раса. Казвам: Ако очите им са сини, те ще бъдат студени хора; ако очите им са черни, те ще бъдат горещи натури; ако очите им са кестеняви, те ще бъдат хора с мек, благ характер; ако очите им са зеленикави, те ще бъдат хора с научни възрения. Съвременните учени са крайни материалисти, на тънко предат. Те главно изреждат фактите, констатират ги, дават им научни обяснения, но тия факти са разместени, не са поставени в строго определен ред. Да се констатира например, че даден череп принадлежи на един или друг род животно, това още не е наука. Истинската наука се заключава в това да може по даден череп да се определи точно степента на умственото развитие на един

индивид и по този начин да се възкреси неговото първоначално състояние.

Обективната наука трябва да си служи с Божествената интуиция като метод за издирване и обяснение на фактите. Ако науката не може да осмисли, да одухотвори материалния живот, ако не може да мине от ограничения живот във вечния, каква наука е тя? Под думата вечен живот се разбират безграничните условия на любовта, която носи живота на безсмъртието; на мъдростта, която носи светлина и знание, и на истината, която носи свобода. Ако вие не успеете да превърнете вашия ограничен живот в безграничен, той завинаги ще остане обикновен материален живот. Когато човек влезе в безграничния живот, той ще бъде обиколен от най-добрите си приятели. Този е Божественият живот, за който всички хора мечтаят. Докато дойде това време, много усилия, много работа се изисква от съвременните хора.

Сега, като разглеждате човека внимателно, ще забележите, че двете му очи не са еднакви. Едното око е алчно, иска да владее целия свят, а другото иска малко, вследствие на което двете очи не виждат еднакво. Човек сам не знае кое от двете очи е алчното, обаче когато поглежда към нещо, незабелязано той затваря окото, което лесно се задоволява, скромното око, а гледа с лакомото. У някои хора пък става обратното: те гледат със скромното си око, а затварят лакомото. Когато човек не може да постигне някое свое желание, той плаче. Защо плачат хората? Често хората плачат, за да дадат ход на събралата се в тях енергия да излезе навън. Ако искате да знаете какви са сълзите ви, на какво се дължат, събирайте ги в едно шишенце и после ги анализирайте. От анализа на сълзите си ще разберете дали скръбта ви е била приета или не. Ако скръбта ви е обърнала внимание на някое разумно същество, сълзите ви ще бъдат лековити. Как ще познаете дали сълзите ви са лековити? Ще сипете няколко капки от сълзите си на една чиста, тънка кърпичка и леко ще я поставите върху някоя рана. Ако раната оздравее, сълзите ви са лековити; ако не оздравее, сълзите ви не са лековити. Тогава Господ ще каже: „Още трябва да пълниш шишенцето си, докато сълзите ти станат лековити." Това е опит, който всеки окултен ученик трябва да направи, за да знае колко е страдал и какви са страданията му, дали те са излезли от дълбочината на душата или са повърхностни. Някои хора страдат, но страданията им не са засегнали дори и сърцето. Човек трябва да се изучава и в това направление.

Казвате: „Ние имаме толкова много работа, че ще се занимаваме с такива дреболии да събираме сълзите си и да ги анализираме." Казвам: Ученикът трябва да започне от малките работи и постепенно да отива към големите. Няма по-голямо щастие за ученика от това да има едно шишенце, пълно с лековити сълзи. Когато дойде денят да събирате такива сълзи от очите си,

този ден трябва да бъде най-щастливият в живота ви. По-свещен ден от този няма. Всяка капка от сълзите ви ще бъде лек. Ако някой ви пита, какво носите в шишенцето, кажете: „Аз нося свещена амброзия, която Бог ми даде." -„Можете ли да дадете и на мене?" – „Ако имате нужда, ще ви дам, но ако днес не се нуждаете, ще ви покажа пътя, по който съм минал, за да ги събера." Всеки сам трябва да събира сълзите си, да ги изследва, докато най-после дойде до положение всяка сълза да бъде свещен лек. Тогава той ще излива малко сълзи, но свещени и в шишенцето си ще има винаги по десет капки.

Някой казва: „Аз съм окултен ученик." Лесно е да се каже, че си окултен ученик, но имаш ли качествата на този ученик? Окултният ученик трябва да има гръбнак, по-силен от този на слона, за да издържа, да понася трудностите и мъчнотиите в живота. Издръжливостта е качество, което постоянно се развива. Ако искате да бъдете ученици, да влезете в Школата на Бялото Братство, трябва да ликвидирате със стария живот. Старият живот има ред прояви, от които човек трябва да се освободи. За пример някой казва: „Аз не мога да търпя еди-кого си." Едно трябва да знаете: докато не уредите правилно сметките си с това лице, вие никога няма да се освободите от него. И на онзи свят да отидете, то ще бъде първият човек, който ще ви срещне, ще ви попречи да вървите напред. Каквито неуредени сметки имате, изплатете ги още тук. Достатъчно е да имате само една неуредена сметка, за да не можете крачка нагоре да поемете. Това е изказано в Писанието със следния стих: „Който не се отрече от себе си, той не може да бъде мой ученик." Самоотричането е велика наука. Щом бъде готов човек да се отрече от себе си, той ще каже: „Господи, отсега нататък да бъде Твоята воля!" Себеотричането подразбира скъсване на всички стари, неправилни връзки с хората и създаване на нови, любовни връзки, които почиват на законите на любовта, мъдростта и истината.

Казвате: Този човек ми изгори сърцето. – Как горите тук, не зная, но помирете се с този човек, докато сте на земята, за да не горите на онзи свят. Страшен е огънят на земята, но по-страшен е огънят в онзи свят. Казано е в Писанието: „Примири се с неприятеля си, докато си на път, за да не би той да те предаде на съдника, а съдникът на слугата си да те затвори, докато не дадеш последния си кондрант". И в рая да си, и в затвора да си, неприятелят ти пръв ще те срещне. Слугата, на когото съдникът те предаде, ще бъде този, когото ти не обичаш. Щом влезеш в ръцете му, той ще те измъчва, както иска. Ако влезеш в рая, той и там ще те намери и ще каже: „Понеже си станал голям човек, аз ще дойда да прислужвам."

И тъй вие трябва да се освободите от мисълта, че и без да се примирите с хората, можете да влезете в Царството Божие. И затова казвате: „Господ не

можа ли да създаде света по друг начин?" Господ е създал света много добре и ние трябва да изпълним волята Му, както Той иска. За никого не се правят изключения, за никого няма привилегии. Ние трябва да изпълним Божия закон не по буквата на нещата, но по дух. Строг е този закон. Когато дойде слугата на съдника, вие трябва да бъдете готови да се отречете от себе си, да приложите закона на любовта. Казвате: „Готов съм да дам всичкото си имане, само да се освободя от този слуга." Не, и това няма да ви спаси. Всичко можете да дадете, но едно е важно: да възлюбите този слуга! Казано е в Писанието: „Любете враговете си!" Щом възлюбите врага си, Божията воля ще бъде закон за вас. Тогава ще придобиете ново просветление правилно да разбирате Божиите пътища. Иначе и по десет пъти на ден да се молите, Бог няма да измени закона си за своите своенравни деца и ученици. Който изпълни и приложи Божия закон, той ще получи голямо благословение, подобно на онова, което една бедна вдовица получила чрез пророк Елисея. Той отишъл у дома й и казал: „Какво имаш у дома си?" – „Нищо освен една масленица с елей." – „Иди тогава у съседите си и вземи от тях назаем много празни съдове. След това налей от елея в празните съдове и като се напълнят, туряй ги настрана." Като се напълниха съдовете и нямаше други празни, елеят престана да тече. Тогава Елисей й каза: „Иди продай елея, та плати дълга си и живей с остатъка, ти и чадата ти."

Мнозина искат още днес да бъдат съвършени. Радвайте се, че още не сте съвършени. Съвършенството не е за вас. Докато е на земята, човек може отчасти само да бъде съвършен. На земята няма условия за пълно съвършенство. Съвършен е онзи, който през целия си живот може да запази състояние на пълен вътрешен мир и равновесие. Досега поне в цялата история на човечеството не се е срещнал подобен пример. Казва се, че и боговете се състезавали. Ако боговете се състезават, какво остава за обикновените хора? Следователно не се заемайте със задачи, които не са по силите ви. Човек трябва да работи за постигане на съвършенство, но реализирането на това съвършенство се отнася до бъдещето, дето се крият велики възможности. Стремеж към съвършенство се изисква от всички, без да мислят кога ще го постигнат. Едно трябва да имате предвид: всяка минута човек може да направи едно добро, колкото малко да е то.

Когато говоря така, вие не трябва да се обезсърчавате. Който иска да постигне съвършенство, той трябва непрекъснато да носи в ума си тази идея. Обаче, който седи на ниско умствено стъпало, той ще се откаже да работи за своето съвършенство и ще очаква на Бога Той да извърши всичко заради него. И това е възможно, но този човек ще плати скъпо за своето съвършенство. Възможно е да дойдат светии, напреднали братя, да го носят на ръце, но възможно е и на земята да го оставят. Възможно е те да

го окъпят в корито, изведнъж да го направят чист, но възможно е и да го набият. Възможно е да го нахранят, но възможно е и гладен да го оставят. И едното, и другото е възможно. Който оставя другите да работят за него, той трябва да счита и двете положения за привилегия. Тези възвишени същества не вършат нищо от зла воля. Колкото късно и да ви дадат храна, пак трябва да благодарите. Ако останете последни, ще имате по-голям апетит и ще ядете по-сладко.

Сега, като имате толкова знания, трябва да прилагате вече, да се упражнявате. Мнозина от вас са постили по четири, пет и десет дена, но какво са разбрали от поста? Постът има за цел да освободи човека от страха, че ако не яде няколко дена, ще умре от глад. От друга страна, чрез поста човек се пречиства и калява. Той пречиства тялото, мислите и чувствата си. Постът трябва да трае дотогава, докато човек се усеща бодър, крепък. Ако отпадне много и силите му съвършено го напуснат, този пост няма смисъл. Казано е в Писанието, че когато човек пости, никой не трябва да знае това. Разбира се, когато човек пости, все ще изгуби малко от теглото си, ще отслабне, но поне силите си да запази. Какъв смисъл има човек да пости, докато изгуби силите си и започне да се влачи? При това положение той ще предизвиква или съжаление у хората, или подигравки. Ако можеш да постиш така, че да бъдеш весел, с бодър дух и никой да не те познае, този пост има смисъл. Така може човек да пости и десет, и повече дни. Който не може да пости по този начин, да не се заема за голям пост, а да пости само един-два дена. Геройство е наистина човек да пости - нито хляб да яде, нито вода да пие. Колкото и да издържи, добре е човек да прави опити да пости. Ако не издържи, ще му се посмеят малко. Какво от това? Поне ще има някаква опитност.

Питам: На какво се дължи смехът? Ангелите смеят ли се? Смехът се дължи на силни контрасти, на голямо несъответствие между две явления или между две мисли, чувства или постъпки. Когато човек се посмее малко, става трансформиране на тежкото състояние, в което се е намирал. Хора, у които центърът на веселието е силно развит, много се смеят. При смеха се изразходва енергия, но едновременно с това силите в човешкия организъм се уравновесяват. Тъй щото здраво е, когато човек се смее. Добре е понякога човек да се посмее и на себе си, че е страхлив, че се съмнява и т. н. Някой път хората се плашат от това, че няма да постигнат желанията си. Казвам: Всичко е постижимо за човека през дългия период на неговия живот, но за даден момент само едно нещо е възможно и постижимо.

И тъй, ще мислите върху богатството и сиромашията както и върху поста, за които говорих в тази лекция. Когато постите, трябва да имате поне най-малки резултати в няколко направления: да подобрите здравето си, главно

нервната система; да подобрите чувствата си, да внесете в тях малко повече мекота и в ума си да внесете повече светлина. Който е придобил тези неща, той е постил правилно; който нищо не е придобил, той напразно е изразходвал енергия. Този човек мяза на търговец, който купува и продава, но никаква печалба няма. Който иска да отиде при Господа, той трябва да пости. Когато Мойсей се яви пред Господа, той пости цели 40 дена. Постът е сила и затова Христос казва: „Този дух не излиза освен с пост и молитва". Значи, за да се освободиш от някое лошо състояние в себе си, ти трябва да постиш и да се молиш.

Казвате: „Не може ли без пост и молитва да постигнем всичко онова, което желаем? Защо светът е създаден така, че всичко да се постига с големи усилия? Защо хората се мъчат едни други?" Аз не се интересувам от този въпрос. Защо? Защото другояче светът не би могъл да се създаде. Това, което Бог е създал, е най-доброто. Хората пък постъпват по един или друг начин, защото другояче не могат да постъпят. Що се отнася пък до любовта, тя не иде от хората, но от Бога. Ако някой юнак ви хване с пръстите си и ви стиска, пръстите ли са виновни за това? Когато юнакът измени мнението си за вас, и пръстите му ще станат по-нежни, по-деликатни, няма да стискат. Пръстите на всеки човек могат да стискат, но могат и да милват.

Някой казва: „Огрешихме се в този живот." Едно трябва да знаете: при всички условия на живота човешката душа не се опетнява. Може ли водата да се окаля? Външно водата може да стане нечиста, кална, но достатъчно е да се прекара през песъчливи пластове, за да се пречисти. По същия начин и грехът не може да проникне в същината на душата. Човек се цапа външно, но не и вътрешно. Душата на човека винаги остава чиста. Които не разбират този закон, казват: „Нали се говори в Писанието, че всяка душа, която греши, умира?" Да, така е казано, но това означава: когато душата се оцапа, т. е. когато се докосне до греха, тя се освобождава от него и влиза в друго, чисто тяло. Ако и това тяло стане нечисто, душата го напуща и отива в трето тяло. Следователно душата никога не се цапа. Понеже душата е чиста, тя може да очисти тялото, но никога нечистото тяло не може да чисти душата. Сега, като знаете това, впрегнете душата си на работа, да изчисти мислите и чувствата ви. Щом мислите и чувствата на човека са чисти, и тялото му чисто ще бъде.

Сега ще ви дам едно упражнение. Като ставате сутрин, не мислете нищо за себе си. Станете с мисълта, че отивате да служите на Бога, да вършите Неговата работа. После мислете за себе си. Тъй щото мислите ви трябва да бъдат наредени в естествен ред. Вие мислите за Бога, но мислите ви са толкова разхвърляни, че нищо не ви ползуват. Несвързаните мисли мязат

на разхвърляни халчици, които някоя разумна сила трябва да съедини, да образува от тях една цяла верижка. Мисълта за Бога е разумната сила, която свързва тия халки в едно цяло.

Днес всички хора са недоволни, нещастни, защото на всеки липсва нещо: някой няма пари да си купи хляб; втори няма средства да наеме стая, да следва университет; трети няма дрехи за зимата, няма дърва, въглища и т. н. Всички очакват да им помогне някой. Казвам: Ако тия хора са болни, немощни, всеки ще им помогне, но ако са здрави, силни хора, те трябва да се впрегнат на работа. Щом работят, те ще имат всичко и недоволството ще ги напусне. Някой се оплаква, че страдал. Погледна го, виждам, че е здрав момък, юнак и му казвам: Радвам се, че страдаш. Страданието ще те повдигне. Казано е в Евангелието: „Всяка пръчка, която не дава плод, отсича се." Следователно радвай се, че страдаш, за да дадеш плод. Скръбта и радостта са два полюса на живота: когато един човек страда, друг някой се радва; когато някой се радва, друг страда. Това може да се докаже математически. Не всяка радост е истинска радост; и не всяка скръб е истинска скръб. Ако имаше истинска радост в света, тя би донесла най-голямото веселие. Веселието е по-високо от радостта. Значи хората се радват, а Бог се весели. Как иде веселието? – По закона на мъдростта. Между тези два закона има голямо съответствие. Когато Бог погледне на противоречията, които съществуват в целия космос, Той се развеселява, защото вижда доброто като плод на всичко това. Хилядите години за Бога са като един ден.

Следователно радвайте се за противоречията, които имате и които не можете да разрешите! Оставете Бог да се весели за тях. Когато вие най-много страдате, Господ най-много се весели. Когато най-много се радвате, Господ най-малко се весели. Когато радостта ви е на върха, веселието на Господа едва започва. Когато скръбта ви е на върха, тогава Господ работи за вас. Това означава стихът: „И скръбта ви ще се превърне в радост." Бог ще превърне страданията на хората в скъпоценни камъни, които ще постави като венец на главите им. За в бъдеще страданията на човека ще красят неговата глава.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди."
Начало: 19:00

1926_10_24 Ако говоря
неделна беседа

АКО ГОВОРЯ

"Беседа от Учителя, държана на 24 октомври, 1926 г. в гр. София.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." (I Коринтяни 13:1)

"Ако говоря". Всяко нещо, което става в живота или в природата, има свои причини. Причините могат да бъдат първични, вторични, третични, до десетични. Значи, за да може известно явление или известен факт да съществува, има десет причини. Затова, когато някой иска да знае причината за нещо, питам го, коя причина иска да знае: първата, втората, третата, четвъртата, петата или десетата? Сегашната философия започва с първата причина на нещата. И съвременната наука засега е казала само първата буква на нещата - буквата "А". Въпреки това сегашните учени казват: "Голяма наука имаме ние!" Така и майката казва за своето дете: "Знаете ли, какво е научило моето малко детенце?" - Какво е научило? - То знае да пише буквата "А". И вие виждате това малко дете, по цели дни все тази буква пише. Буквата "А" е символ на проявения човек.

Едно време, когато Господ решил да създаде света, извикал на разговор при себе си всички букви. Те се представили пред Господа, Който запитвал, всяка една по отделно, различни неща. Всяка буква искала да се представи първа пред Господа, че дано с нея започне началото на света. Всяка буква имала свои добри черти, но същевременно имала и свои дефекти. Като се явила буквата "А" при Господа, помолила Го да започне създаването на света с нея. Също така тя пожелала и човекът да започне своите работи с нея. Господ изпълнил желанието й. Той започнал с нея създаването на света. И човек, на същото основание, каквато работа и да започне, все казва: "Аз!" Аз ще направя това, аз ще направя онова. Обаче, това "Аз" ражда най-големите злини в света. Защо? - Защото то не може да храни света. В буквата "А" няма растене, няма размножение. Днес Бог наново извиква буквата "А" при себе си и й казва: "Понеже ти внесе злото в света, сега ще направя втори опит за пресъздаването на света и за начало на новия свят ще взема буката "Б" - Битие. Тази буква крие в себе си условия за развитие, за размножаване и хранене на света.

Мнозина ще кажат: "Всичко това е хубаво, но и ние имаме свои възгледи, свои научни теории за създаването на света." - Ние не отричаме съвременните теории и възгледи, но когато разглеждаме света с всичко

което става в него, трябва да имаме положителна философия, положителна наука, която правилно да обяснява всички тия неща. Според тази наука човек трябва да знае, че всяко нещо има свое велико предназначение. Когато рибите излезли от водата, те си казали: "Тази вода донесе големи злини в живота ни. Тя ни лиши от говор, от къщи, от дрехи и от ред други удобства. Не искаме повече да мръзнем във водата, натеглихме се вече!" Водата им отговорила: "Не забравяйте, че аз съм необходимо условие за вас. Като пресъхнат гърлата ви, ще ме търсите. Вие не можете без мене." Рибите казват: "Водата е голямо зло за нас." Казвам: Каквото зло да е донесла водата за рибите, все пак тя е единствената среда, в която те могат да живеят. Значи, тя е необходимо зло за тях.

Питам: Коя е причината за съществуването на злото в света? Що е злото? - Злото е спирачка в живота. Когато човек се намира пред голям наклон, Господ му туря спирачка, за да не падне. В такъв случай злото е особен род търкане, което предпазва човека от падане. Това е философията на злото, с която всички съвременни хора трябва да се справят. Една българска пословица казва: "Ела зло, че без тебе по-зло!" То значи: понеже се намирам пред голям наклон, ела зло, че без тебе по-зло!" Казвате: "Не може ли без зло в света?" Питам те: "Ти, който тръгваш за Варна, не можа ли да пътуваш без трен, ами трябваше да се разправяш с купуване на билет от първа класа." Казваш: "За по-удобно пътуване си взех билет от първа класа." При това, когато тренът спира на една или на друга станция, нали употребява спирачката си? Какво ще бъде положението на пътниците, ако тренът, с който пътуват, няма спирачка? - Те непременно ще претърпят някаква катастрофа. Значи, всеки трен трябва да има спирачка! Някои питат: "Не може ли трен без спирачка? - Може, но тогава непременно ще дойдат катастрофите, ще дойде и злото в света. Следователно, злото е влязло в света тогава, когато не са съществували никакви спирачки.

Някой пише с перо на хартия, но перото дращи, стърже по хартията. Той се дразни, иска да захвърли перото настрана. Казвам му: "Не се дразни, не хвърляй перото! В дадения момент това дращене е спирачка, която иска да ти каже: "Не пиши това писмо сега. Остави го за друг път, когато обмислиш въпроса по-добре!" Представи си, че без тази спирачка ти напишеш едно лошо писмо! Знаеш ли, какво може да стане? - Какво може да стане от едно или няколко лоши изречения? - Цяла пертурбация може да стане и в тебе, както и в този, до когото си изпратил писмото. Напишеш ли едно писмо без спирачка, лекарят трябва да дохожда след това да превързва счупения ти крак или счупената ти ръка. На следния ден всички вестници ще пишат, че еди-кой си човек счупил крака или ръката си. Обаче, това се отнася до външната страна на живота.

“Ако говоря.” - Как трябва да се говори? Павел казва: “Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.” То значи: ако езикът ми не е пълен с любов, ще бъда неорганическо вещество, каквото е медта, без разумност в себе си. Нима удрянето на клепалото, на камбаната е говор? Какво говори камбаната? Казват, че тя свиквала богомолците на молитва. Откога се научи тя да говори? Хората сами бият камбаната, а после казват, че тя ги свиквала. Вярно ли е това? - Камбаната даже не подозира, че съществува Господ в света. В този и в ред други случаи хората употребяват фигуративни изрази. Те казват например: “Красиво говори това перо.” Питам: може ли перо да говори? - Не може. Или: “Силна ръка има този човек, всичко може да направи.” Вярно ли е, всъщност, че ръката може да направи всичко? Някой художник казва: “С тази ръка аз мога всичко да нарисувам.” - Не, ръката сама не може да рисува. Колкото камбаната може сама да вика богомолците на молитва, толкова и ръката сама може да пише и да рисува. Ако действително ръката можеше сама да рисува, тогава отделете тази почтена ръка от тялото и я накарайте да нарисува нещо. Друг някой казва: “Аз видях това със собствените си очи.” - Какво си видял? Очите сами могат ли да виждат? Ако очите сами виждат, защо слепи хора, на които очите външно са здрави и отворени, не могат да виждат? Всъщност с какво виждаме? Казвате: “Според съвременната наука процесът на виждането става чрез нервите, които предават външните впечатления на главния мозък.” - Не, това не е никакво знание, никаква философия. Трети пък казват, че сърцето боли. - Как, може ли сърце да боли? Какво нещо е болката на сърцето? - Болката на сърцето е спирачка. Някой човек намисли да направи някакво зло, но за да го предпази от последствията на злото, Господ му туря спирачка - сърцето го заболява.

Следователно, когато човек концентрира своя ум вътре в себе си, той се спира от извършването на някакво зло. Човек трябва да знае, че болестите в живота му са спирачки в неговия път. И ако лекарите, при сегашните условия на живота, успяват да премахнат болестите, с това те ще създадат най-голямото зло за човечеството. Най-важната служба, която може да се отдаде на съвременните лекари, е да научат хората да не слагат спирачките си, дето и когато не трябва. Когато колата им отива нагоре, те не трябва да употребяват спирачките си; когато колата им слиза надолу, те трябва да употребяват спирачките си. Когато колата им се качва нагоре, те трябва да отвъртват спирачките си; когато слиза надолу, трябва да ги завъртват. Тъй щото, злото е развързване на спирачката, когато човек слиза надолу; доброто е отвъртване на спирачката, когато човек се качва нагоре. Казват за някоя мома: “Тази мома е завъртяла ума на еди-кой си момък.” - Много добре е направила, като е завъртяла ума му. Това подразбира, че тя е

поставила спирачка в неговия живот. Ако тя не беше завъртяла ума му, т.е. ако не беше турила спирачка на пътя му, той щеше по цели нощи да ходи по кръчмите, да пие и да гуляе с другари. По този начин тя го е спряла пред едно зло, пред един наклон, да не падне. Момъкът казва: "Тази мома така завъртя ума ми, че дори сърцето ме заболя!" - Значи, търкане се е образувало. От това търкане се образува топлина. Ако топлината е достатъчно голяма, образува се горение, при което се отделя светлина, дим и пепел - зависи какво е горението, дали е пълно или непълно. Изобщо, хората наричат горението любов. Не, това още не е любов, то е малко търкане, което предизвиква слабо горение. Съвременните хора нито са виждали, нито познават още истинската любов. Онази мома, която се е научила да завъртва спирачките на момците, мисли, че познава философията на живота. Не, тя знае само да завъртва спирачките, но не знае, кога да ги завъртва: дали когато колата се качва, или когато слиза. Среща някой момък, който иска да прави добро, или да служи на Бога и се качва нагоре, но тази мома завъртва спирачката му и го спира. В този случай вече не става горение, не се отделя топлина и светлина, а се образува студ и тъмнина. Когато някой човек казва, че еди-кой си му изстинал от сърцето, това показва, че този човек, именно, го е спрял в движението му към доброто. Когато спирате човека от движението му към доброто, или от пътя му към Бога, той непременно ще ви намрази. Омразата между някои хора се дължи именно на това, че когато те са отивали нагоре към Бога, тия хора са завъртвали спирачките им и са ги спирали от този път. Всички хора, които в желанието си да вървят към Бога, са срещнали някакво препятствие, като не могат да вървят вече нагоре, започват да се занимават със строене на къщи, с правене на дрехи, с различни забавления, докато от всичко това се образува една каша, в която те се обезличават.

Казвам: Съвременният религиозен човек трябва да знае две неща. Първо: той трябва да знае, че водата е среда, в която живеят рибите и необходимо условие за целия органически свят, тя символизира живота, а животът сам по себе си, е необходимо условие за развитието на всички същества. Водата е проводник на електричеството, а стремежът на електричеството е към центъра на земята.

Павел казва: "Ако говоря." Кое трябва да се говори? - Разумното трябва да се говори. "Ако говоря с человечески или ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." - Да, в Любовта трябва да има говор, но ако в говора на човека няма любов, този говор ще мяза на мед, що звънти, или на кимвал, що дрънка. Какъв е стремежът на човека при сегашните условия на живота? Задавали ли сте конкретно въпроса, какво желаете? Всеки човек има поне едно конкретно желание, или една

конкретна мисъл в себе си, която се стреми да реализира. Никой човек не може в даден момент да има две конкретни желания, или две конкретни мисли. Поставили в ума си две мисли, или в сърцето си две желания, той непременно ще се раздвои.

Ето защо съвременните хора трябва да изучават закона на единството. Всеки човек трябва да има една основна мисъл в ума си, едно основно желание в сърцето си и едно основно действие във волята си. Всеки трябва да намери тази основна мисъл, това основно чувство и действие в себе си. Обаче, при сегашната култура на човека основната му мисъл се движи все около неговото "аз" - дотам е спрял той. И животните и растенията са спрели дотам. Значи този принцип съществува във всички живи същества. Ние виждаме грамадните форми, остатъци от миналото, които е създал "аз"-ът в човека. Ние виждаме и грамадните форми от животни и растения, остатъци от миналото, създадени все под влиянието на същия закон. От тези грамадни форми на миналото разумната природа е приготвила дебели пластове каменни въглища, с които си служи съвременният културен свят. Значи, културата на миналото днес се използва в нашите фабрики. Вследствие на това, съвременните хора, в своите стремежи, преживяват стремежите на съществата от предпотопните времена. Войните, избиванията на хората днес се дължат, именно, на културата на въглищата, които са главният двигател на съвременната техника.

Сега мнозина казват: "Знаете ли, какво е допринесъл съвременният фабричен век за културата на човечеството?" - Този век освободи всички духове, всички души на същества, умрели още в далечното минало. Те бяха затворени във въглищата, и с употреблението им като гориво, дойде и тяхното освобождение. Затова днес хората наляво-надясно се бият. И когато някои ме запитват, кога се роди злото в света, аз им казвам: "Злото в света се роди за пръв път, когато се образува и първият дим." Казвате: "Възможно ли е това?" - Възможно е. Ще ви обясня, каква връзка съществува между злото в света и първият дим. Когато братята Каин и Авел принесоха жертва на Бога, огънят на Каина гореше с много дим, който се разстилаше по земята, а огънят на Авела гореше с хубав пламък, без дим, и пламъкът възлизаше нагоре към небето. Това разгневи Каина, и от този момент той намрази брата си и го уби. И двамата братя трябваше да произведат огън без дим. Някои питат: "Кога ще настане Царството Божие в нашите домове?" Казвам: Царството Божие ще настане между хората само тогава, когато те престанат да кладят огньове, или когато комините им престанат да горят. Дето има дим, кадеж, там има и дрънкеш, като мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. Ще кажете: "Значи, дом в който има кадеж, там Царството Божие няма да дойде." - Да, но днес

почти навсякъде има кадеж. Комините на всички хора кадят. И жената кади, и мъжът кади, и децата кадят. Всички хора, които живет в този кадеж, знаят, какво представлява той.

"Ако говоря." С какво? - С Любов. Мнозина казват, че Любовта е горение. - В Любовта няма абсолютно никакво горение. В нея не се забелязва никакъв излишък, никакъв кадеж и дим, каквито има при обикновеното горение. Когато хората заживеят в периода на организиране на човешкото сърце, само тогава ще разберат, какво нещо е Любовта. Бъдещата култура е на Любовта, и тя представлява организиране на човешкото сърце и проявление на човешката душа. Тогава ще става горение без огън, без дим. Можете ли да си представите култура без огнища? - Може. Такава култура съществува. Как се пекат плодовете на дърветата? Как се пекат картофите в земята? Как се пече бобът? Ако хората живеят по закона на Любовта, същият този боб, от който днес всички се оплакват, че разстройва стомасите, би им доставял много енергия. Надали има друго растение, което съдържа толкова много хранителни вещества, както бобът. Той казва: "Когато шестата раса дойде на земята - културата на братство и равенство - тогава само, аз ще дам на хората всичката си енергия. Дотогава ще им давам малко енергия, ще развалям стомасите им, защото те ме пекат на огън." И наистина, когато се вари боб, първата му люспа се напуква, и всичко хранително, както и голяма част от енергията, която се съдържа в нея, отлетява, излиза навън, а от боба остава главно онова, което надува стомаха, без да го ползва много. Как ще се разбере това нещо? Вие трябва да знаете, че бобът, както и всички зърнени и плодови храни, които употребявате, представляват колективни същества. Те са образувани от множество живи, съзнателни същества, подчинени на една централна клетка, на една централна монада, която представлява индивидуалната душа на всяко растение. За пример, бобът има своя индивидуална душа; ябълката, крушата, гроздето, черешата също така имат своя индивидуална душа. Светът е пълен с такива души, а хората мислят, че само те имат души. Питам някого: "Ти разговарял ли си с душата на черешата например?" - Не съм се разговарял с нея, но съм ял череши. - Ами с душата на картофите разговарял ли си? - И с нея не съм разговарял, но съм ял варени картофи, супа от картофи, приготвени по най-модерен начин - без масло.

Съвременните учени хора, като слушат някого да говори, казват: "В думите на този човек няма никаква логика, никаква мисъл." Същото казват и за мене. Чудни са хората! Тогава какъв смисъл намират те в избиването и осакатяването на милиони хора във време на война? Да се избиват на бойните полета хиляди и милиони хора, да се откъсват ръце и крака, да ослепяват и оглушават, а след това да ги възнаграждават с ордени и

кръстове за храброст, в това имало смисъл! Ако избиването и осакатяването на хората е правилно и разумно, защо, когато един апаш обере или убие някой богат човек, не закачват на гърдите му одрен за храброст? Де ли не стават кражби и убийства в съвременния свят? Почти навсякъде хората крадат, само че едни крадат много, а други - малко. Много или малко, кражбата, сама по себе си е престъпление. Ако кражбата е някаква добродетел, защо подир крадците вървят стражари? Защо ги преследват и затварят? Щом хванат някой крадец, веднага му турят белег, че е такъв, и го завеждат в затвора. Защо правят това? - Защото светът гледа на кражбата като на порок. Щом кражбата е порок, защо се върши тя? В такъв случай хората не трябва да крадат, не трябва и да убиват. Когато хората се убиват, това показва, че техните спирачки са развъртени - нищо повече!

“Ако говоря.” Като ме слушате, мнозина ще кажат: “Този човек говори против нас.” - Аз не говоря против вас, но от невидимия свят отдавна са заговорили против вас. Те изпращат срещу вас голяма армия, от 500 милиона духове, добре въоръжени, със своя модерна артилерия. Знаете ли, какво ще стане с вас, като излезе тази армия насреща ви? - Огнищата, на всички хора по лицето на земята, ще изгаснат; дърветата ще престанат да раждат и по цялата земя ще се образува такова силно течение, че нито една здрава къща няма да остане - всичко в света ще бъде пометено! От философията и религията на съвременните хора помен няма да остане, и те няма да имат време да облекат своите одежди, с които извършват службите си. И от хората, които мислят само за забавления - също тъй помен няма да остане. Какво ще остане тогава? - Ще останат само пашкулите на хората. Ще кажете: “Страшно нещо е това, да останат само пашкулите на хората!” - Да, така ще бъде. Хората ще се излюпят и от тях ще останат само прояdeните пашкули. Някои ще кажат: “Дано това нещо не стане в наше време!” - Именно, във ваше време ще стане. Казам: Светът няма да се свърши, но ще се преобрази. Ние не говорим за свършване на света, но казваме, че светът ще се преобрази и прероди. По същия закон и хората няма да умрат, но ще преминат от живот в смърт, и от смърт в живот. Те ще преминат две състояния: първо ще съблекат физическата си дреха, ще излязат от гъстата материя и ще влязат в по-рядка материя, дето ще облекат духовната си дреха, т.е. духовното тяло. И тогава всички противоречия от човешкия ум ще изчезнат и ще се родят нови, хармонични действия.

“Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.” С тези думи апостол Павел иска да каже, че и най-ученият човек, най-видният философ, ако говорят с ангелски език, а любов нямат, нищо не са. Хубави неща има и в

съвременната култура, ние не я отричаме, но казваме, че в сърцата на мнозина от съвременните учени и философи няма любов. Като четете съчиненията на видни философи от миналото и сега, виждате мисъл, разсъждения, знания, но в тях липсва топлина. Например, новите физици казват, че когато светлината минава през пространството, претърпява известно отклонение. Според тях, това отклонение става, когато светлината минава покрай някое голямо небесно тяло. Казвам: В света съществува само една реална и положителна физика - Божествена физика, според която светлината никога не се отклонява. Има един идеален свят, едно идеално пространство, дето светлината не претърпява никакво отклонение. Ако става въпрос за отклонение на светлината, такова отклонение става само на земята, а не когато светлината минава през пространството, както твърди новата физика. Когато нося запалена свещ, светлината й се отклонява на една или друга страна, но причината за това не е тази, за която говорят най-новите учени. Съвременната наука и философия са подложени на ред изменения, докато дойдат до положителната, Божествена наука.

Някой казва: "Всичко в света изчезва, и човекът ще изчезне. И аз, като човек, ще умра." Питам: Кой човек, след като е умрял, може да знае, какво нещо е смъртта? Кой човек, след като е живял много време на земята, може да каже, какво нещо е животът? Казват някои: "Животът е движение." - Да се движа, да се местя от едно място на друго, това още не е живот. Аз карам краката си да се движат, да ходят, но животът не седи само в това движение. Казвате: "Клетките в човешкия организъм са свързани по особен начин и с това стават причина за движението на човека. - Не, клетките не са причина за движението на човека. Човекът сам е свързал тези клетки. От хиляди години насам той е запознат с тези клетки, работил е с тях и днес пак ги извиква на работа в своя организъм. Той сам ги организирва и влиза с тях в съдружие. И ще дойде след това някой учен да разправя, какво нещо е стомахът. Какво ще разправя за стомаха? Аз, човекът, съм взел участие в създаването на стомаха и съм по-велик майстор от този, който ще ме учи. Кой е по-велик художник: онзи, който е рисувал дадена картина, или този, който я тълкува и критикува? Ще дойде този голям критик да разправя, какво искал да представи художникът с тази картина. И започва той да обяснява, че художникът искал да постави главата на образа в картината малко на дясно или на ляво, но не излязло така. Казвам: Я извикайте художника, да каже сам той, как искал да постави главата на образа, и дали е поставена добре.

Днес много филолози разглеждат критически посланията на апостол Павла и разискват върху това, защо някъде употребил определения член, а някъде - неопределения. Когато е писал своите послания, Павел не е

мислил върху това, кой член да употреби, пълния или непълния. Той е употребявал единия или другия член в зависимост от положението на думите в изреченията. Във всяка реч има три основни неща, които трябва да се спазват. Първата важна дума е подлогът, т.е. предметът, за който се говори. Той е проявеното в света. Втора важна част в изречението е сказуемото, т.е. глаголът, който показва, на каква основа трябва да се постави проявеното в света. Глаголът подкрепя проявеното. Между подлога и сказуемото има една съединителна частица, която се поставя като връзка. Преведете тия думи сега. Какво означава подлогът и какво сказуемото в духовния живот на човека? - Подлогът е сърцето, сказуемото, т.е. глаголът е умът, а съединителната връзка, частицата "е" , т.е. спомагателния глагол е душата, която свързва ума и сърцето на човека. Всички съвременни хора говорят за сърцето. Понеже душата на човека седи далеч от ума и сърцето, тя не ги разбира добре. За да ги разбере, трябва да дойде близо при тях; затова тя се явява като съединителна връзка помежду им. Душата се намира на такова разстояние от физическия свят, на каквото разстояние се намират много звезди от земята. Дисковете на много звезди никак не се виждат, даже и с най-силни телескопи. Защо? - Защото те са толкова далеч от земята, че съвременните телескопи не са в състояние да уловят техните дискове. Това остава да се открие в бъдещите времена.

Павел казва: "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." Той определя, какво нещо е истинският говор, какво нещо е Любовта. Любовта дълготърпи, не завижда, не дири своето, не се дразни и т.н. Някои хора искат да добият тия качества на живота без любов. - Това е невъзможно. Най-първо човек трябва да постави Любовта като основа на живота си. Любовта трябва да се влее в живота като велико условие, и след това ще дойдат всички нейни качества, които искаме да развием в себе си. Тогава всичко в живота ни ще върви нормално, без противоречия. Придобиването на Любовта трябва да бъде стремеж на всяка душа. Сега някой иска да го уважават, да бъде учен човек, да знае математика и ред други науки. Ако е въпрос да знаете математика, всички сте я знаели едно време, когато сте работили върху създаването на своето тяло. Днес, обаче, сте забравили тази висша математика и се занимавате с извличане квадратен корен от числата, с подигане числа в разни степени и т.н. Каква валидност има едно число, ако не се вложи съдържание и смисъл в него? Когато напиша единица, в моето съзнание вече изпъква идеята за живата клетка, която отговаря на числото едно, на единица. Следователно, щом напиша единица, веднага определям, към коя категория спада това число, коя от десетте причини е подействала върху неговото проявление и т.н. Наптимер, като напиша единицата, спомням си, че имам да давам на някой човек един лев, или

един грош. Тази причина, именно, ме е заставила да напиша единицата. Някои ще кажат: "Тия неща ще научим за бъдеще, когато дойдат по-добри условия в живота ни за нашето развитие." Що е бъдещето? - Бъдещето е там, където човешкото съзнание не е проникнало. Миналото е там, дето човешкото съзнание е загаснало вече, а настоящето е там, дето съзнанието сега иде и се разгорява. В това отношение, животът, в който съзнанието се разгорява, ще използва и миналото, и бъдещето.

Казвам: Всеки, който не използва живота на настоящето, в който съзнанието се разгорява, ще се натъкне на големи противоречия. Тези противоречия създават нещастията на хората, вследствие на което и майките, и бащите, и братята, и сестрите ни умират. Всички лекари се борят усилено срещу смъртта, но те не са намерили пътя, по който могат да достигнат безсмъртието. Всички съвременни хора - учени, философи, релегиозни - са изубили пътя. Ако проследите живота на хората от най-стари времена до днес, какво са придобили? Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Намериха ли те този Път, тази Истина и този Живот? Придобиха ли те безсмъртието? Казвате: "Ние имаме наука, литература, философия, изкуство, имаме велики хора, които са оставили видни съчинения, велики книги." - Ние не отричаме всички тия неща, но казваме, че има по-велики книги от тия. На човешката ръка, на човешкото лице, на човешката глава са написани по-велики неща от тия, които срещаме и в най-видните книги. Написаното в книгите ще изчезне, а написаното вурху човешката глава ще остане за вечни времена. Следователно, това, което остава за вечни времена, е реално, а физическото, което не остава, е нереално. Нереалните неща са забавления в живота на хората. Ще бъде смешно, ако момата, която се жени, събере всички кукли от детинството си и ги тури в сандъка, като започва да ги брои, да им се радва, да ги показва на възлюбения си! Тия кукли са изживяли времето си, днес те не са реално нещо за тази млада мома.

По същия начин и много от съвременните теории мязат на тия детински играчки. Те са отлични, но само за децата. Момата, която се жени, трябва да отвори сандъка си и каквато играчка намери вътре, да я изхвърли навън и да каже: "Отсега нататък аз преставам да се занимавам с всички тия играчки, с тия кукли на живота." Тази мома трябва да напълни сандъка само с дрехите си, да отиде при своя възлюбен и да каже: "Аз ще говоря със своя възлюбен за великата наука на живота." - Кой е нейният възлюбен? - Великият Божествен Дух, Който е създал всичко в света. Отидеш ли веднъж при Него, ще застанеш с всичкото си смирение и ще Му кажеш: "Господи, говори ми сега! Аз напуснах своите кукли и мога вече да Те разбирам." Всички съвременни хора трябва да се обърнат към Господа и да напуснат своите стари кукли и играчки. Те са тяхното

минало, което е загаснало. Пътят към Бога е тяхното бъдеще, което не е още проникнало, а моментът, в който се отправят към Бога е тяхното настояще, което сега се разгорява и в което се разпалва малката искрица на Вечния Живот.

Идва при мене един млад студент, отчаян, обезсърдчен и ми казва: "Мрак е в съзнанието ми, навред е тъмнина, животът ми е безсмислен." Започвам да му говоря, че това са външни влияния, на които не трябва да се поддава, че животът има смисъл, красиви и велики неща има в него и т.н. След като ме изслуша внимателно, той се поусмихна малко и каза: "Благодаря ви, виждам вече малка светлинка, съзнанието ми се проясни." - Иди дома си и гледай втори път да не загасваш тази светлинка на съзнанието ти. Тя е божественото в тебе, което никога не трябва да загасваш.

По същия начин и съвременните хора са изоставили Божествената светлина на своя живот и говорят за малките работи, които донасят нещастията в света. Обаче, те трябва да знаят, че колкото и да намират погрешките си, по този начин няма да се спасят. Да се търсят погрешките в човека, това не е някаква философия. - Философията на живота седи в това, човек да намира, както в себе си, така и в другите хора, хубавите, красивите неща и да ги посажда и разработва. Истински философ е този човек, който може да насажда в себе си хубавите неща и да ги култивира. Добър, силен човек е този, който никому не прави зло и не туря спирачка на своите благородни пориви и желания. Някой човек иска да направи едно добро, но изведнъж туря спирачката и казва: "Не е сега време за правене добри дела." Защо? - Защото е турил спирачката си.

Често старите хора казват на младите: "Вие не трябва да се занимавате с правене добри дела, дето трябва и не трябва, тия неща ще ви осакатят, преждевременно ще остареете." - Това не е никаква наука, никаква религия. Бъдещата религия ще почива върху три основни положения: върху Любовта, върху Мъдростта и върху Истината. Любовта дава законите, по които може да се живее свободно, разумно с всички възможности на великия живот. Мъдростта е носителка на Божествената светлина, която създава най-благоприятните условия за развитието на човешкия ум и човешкия дух. Истината пък осмисля живота. Това са три велики свята, които съдържат всички възможности на Вечността. Любовта е плод на Вечността. Вие всякога може да бъдете близо до нея, но никога в самата нея, никога не можете да я достигнете. Никой не може да реализира своята любов. Любовта, Мъдростта и Истината са непостижими неща. Те представляват вечния стремеж на човешката душа. Вечно се стремете към Любовта, но никога в нея! Вечно се стремете към Мъдростта, но никога в нея! Вечно се стремете към Истината, но никога в нея! Който

иска да влезе в Любовта, ще попадне в мрежа, както рибата попада в мрежата на рибаря. И затова Любовта, като велика майка, казва на своите деца: "Излезте вън от мене, аз ще бъда само условие за вашия живот!"

И тъй, не се стремете да влезете в Любовта, но се ползвайте от нея, като необходимо условие за вашия живот. Какво е положението на онзи човек, който иска да влезе в Любовта? - Той се намира в положението на всяка мома или на всеки момък, които са влезли в Любовта. Най-първо момата подава главата си от прозореца да види своя възлюбен, когато минава по улицата. Той мине, погледне я, и тя го погледне. На другия ден пак минава, подхвърля й едно цветенце; тя го взима, усмихва му се и благодари. На третия ден той пожелава да я види по-отблизо, да си поговорят. И тя пожелава същото. Дойдат ли, обаче, по-близо, Любовта изчезва. Изгубят ли Любовта, и двамата са недоволни един от друг. Така става с всяка мома или с всеки момък, които излизат от бащината и от майчината си къща и отиват да живеят при своите възлюбени. Чудни са хората, като мислят, че двама души могат да живеят добре, ако са близо един до друг! Съберете два коня заедно и вижте, как ще започнат да се ритат.

Някои казват: "Този човек ни обижда, като говори така за нашата любов." - Така мислят само ония хора, които имат извратени понятия за Любовта. Любовта подразбира възвишеното, великото и вечното начало в живота. Някой говори за Любовта, казва, че има любов, а след това разплаква хората. Това не е любов, то е обикновено човешко схващане, човешко чувство. По същия начин и много религиозни хора казват, че обичат Бога, но не се минава много време и виждаш, че те обидили едного, огорчили другиго, изнасилили трети и т.н. Питам: Как е възможно да обичаш Бога, а в това време да създаваш страдания на толкова души? Когато отидеш в дюкяна на някой търговец, който наистина, обича Бога, ще видиш, че този човек, само като си помисли за Бога, веднага е готов на жертви. Щом влезеш да пазаруваш нещо от дюкяна му, той казва: "Слушай едно време аз обичах да оскубвам своите клиенти, както малките деца оскубват перата на патиците, но сега вече взимам толкова, колкото ми струва стоката, като задържам за себе си само 5% от печалбата, колкото да прекарам един скромен живот." Такъв човек е готов да говори Истината. Дойде мъжът в къщи, иска да яде, но жена му малко прегорила яденето. Слага го на масата, но се смущава, че направила малко пакост. Ако този човек, наистина, обича Бога, докато е готов да се кара и сърди, веднага трябва да омекне и да каже: "Няма нищо. Заради Господа и прегоряло ядене мога да ям." Сегашните хора мъже и жени, са готови да се карат при всяка грешка, направена от кого и да е наоколо им. Тогава, какво трябва да се каже на всички ония, които изгарят свещите, или дърветата в огъня? Казвате: "Не

може без огън!” Казвам: Наистина, без огън не може, но без горение може. Без огън не може, но без дим може. Днес и при най-доброкачествените електрически крушки, след известно употребление, се образуват сажди. При всяка неправилна мисъл, при всяка мисъл лишена в основата си от Любов, в мозъчните клетки се натрупват сажди, които пречат на Божествената светлина да прониква през тях.

Значи, всеки човек, който иска да има правилни мисли, трябва да тури Любовта за основа на своя ум. Някои казват: “Това учение е непостижимо.” - Турете в ума си на първо място идеята за Бога и не мислете, че Той е непостижим. Ще възразите: “В коя култура може да се приложи Божественото учение?” - Оставете този въпрос настрана. Поставете в ума си идеята за Великото Начало на живота като свой идеал, и новата култура ще дойде. Съвременната култура е отживяла своето време, а сега иде вече Божествената култура на хората от шестата раса. Едно е важно за всички хора днес: да задържат в себе си всички нови схващания, които са придобили досега. Ако можете да задържите енергията, която днес имате, вие много ще се ползвате. Някой казва: “Аз искам да израста високо, голям човек да стана!” Питам: Какво ще те ползва този ръст, тази височина, ако след 20 години я изгубиш? Ако е въпрос за височина, за ръст, душата трябва да бъде висока, мощна, да преодолява на всички мъчнотии в света. Умът трябва да бъде толкова светъл, че никаква тъмнина да не го засенчва. Сърцето трябва да бъде толкова силно, че никаква буря да не преломява клончетата му. Днес навсякъде в света говорят само за огорчени, за скършени сърца. Щом се говори за огорчени, за скършени сърца, това подразбира, че говорим на човечески и ангелски езици, а любов нямаме.

Сега ще ви дам следното алхимическо правило. За десет дни наред повтаряйте в себе си стиха: “Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.” Не прекъсвайте ежедневната си работа, но живейте и работете със съзнание. Старите ви кукли показват пътя, по който трябва да вървите. Какво липсва на вашите кукли? - Разумен живот. Те могат да отварят и затварят очите си, могат и да говорят, но им липсва разумност. Българите имат такива бъклици; като ги натиснеш през средата, ракията изтича. Децата имат такива кукли: като ги поставиш легнали, затварят очите си; като ги дигнеш, отварят очите си; като ги натиснеш на коремчето изговарят някои думи. Това е добро и правилно за куклите, но човек не трябва да издава глас само когато го натиснат. Това не е правилно за човека. Той трябва да говори, да издава глас и без да го натискат. Казвате: “Човек трябва да страда много, за да поумнее.” Това е старата философия на живота. Казвам: Според новата философия човек трябва да поумнее и без да страда. Той трябва да дава и без да го натискат. Той трябва да влиза в

положението на другите хора, да разбира страданията им, да страда за тях, без да има свои собствени страдания. Щом влиза в положението и страданията на другите хора, той ще се учи от тях.

Казвам: Оставете вече настрана вашите страдания и се занимавайте със страданията на другите хора! Приготовлявайте се за бъдещата култура! Тази култура има свои органи, свои инструменти, които все повече и повече ще се развиват. С тия органи, с тия инструменти нещата вече ще могат да се проверяват, и по такъв начин всякакво съмнение от умовете на хората ще изчезне. Един ден, когато вашите даца постъпят в новите училища и университети да се учат при видни, опитни професори, щом се заемат да изучават астрономията, например, професорите ще кажат: "Хайде сега да направим една екскурзия до слънцето!" Познатите ще излязат да ги изпращат, да им пожелават добър път и т.н. Ще запитате: "Възможно ли е това?" - Възможно е, но не с този организъм, който имате сега. За в бъдеще, когато изработите новия си организъм, с него ще отивате до слънцето, до месечината, дето ще направите своите точни изчисления и ще се върнете назад с нови знания и придобивки. Ако някой от съвременните професори би се осмелил да каже пред хората, че е ходил със студентите си на екскурзия до слънцето, как ще се произнесат за него? Ще кажат, че този професор е кандидат за някое от отделенията на Александровската болница, че заблуждава студентите и т.н. Ако днес някой човек каже, че е говорил с дядо си, който е заминал за другия свят, ще го вземат за умопобъркан. Не говори ли нищо по тези въпроси, той минава за сериозен, за здравомислещ човек. Ако някой човек казва, че вярва в Бога, той минава пред другите хора за малко умопобъркан. Не вярва ли в Бога, той е здравомислещ човек.

Питам: Ако тази философия е права, защо хората се радват на пълната кесия и само я потупват и поглаждат самодоволно? Защо не се радват и на празната кесия? - Между празната кесия и безверието има такова отношение, каквото и между пълната кесия и вярата. Пълната кесия и вярата са подобни величини, както са подобни помежду си празната кесия и безверието. Материализмът е празната кесия; духовният живот е пълната кесия на човека. Някой религиозен човек казва: "Аз ще мълча пред хората, няма да се издавам, че вярвам в Бога, да не ме мислят за глупав." Чудно нещо! Защо трябва този човек да скрива своята светлина под шиник, да не я вижда никой? Как могат съвременните учени да разпръсват своята светлина навсякъде, а религиозните да я крият? Ако днес един съвременен учен знае, например, само първата причина, а един религиозен човек знае от първата до десетата причина на нещата, защо последният трябва да мълчи? Защо трябва да крие светлината, която той има? Както ученият има право да разнася своята светлина навред, колкото

малка или голяма да е тя, така също и религиозният има право свободно да сочи пътя на човечеството със светлината на своето съзнание.

Всички съвременни хора, били те учени, поети, музиканти, философи, проповедници, или обикновени занаятчии, трябва да бъдат смирени. Смирение се изисква днес от всинца! Казват за някого: "Този човек е файтонджия." - Какво лошо има в това? От файтонджията зависи, дали главата ти ще бъде здрава или превързана. Ако той е трезв човек, ще те заведе благополучно до определеното място, за което ще му заплатиш и благодариш. За друг казват: "Този човек е свещеник, проповедник." - Значи, той е глашатай, разнася Словото Божие из света. Еди-кой си пък бил писател. - Значи, той е барабанчик, съобщава, де какво става из света. Четвърти някой бил шивач. - Той е битпазарджия, старото превръща в ново. Истинската философия на живота седи в това, да се научи човек да намира смисъл във всички неща. Когато някой каже, че аз съм отличен проповедник, казвам: "Да, аз съм отличен глашатай." Смирение, любов към Истината се изисква от всички хора днес. Който притежава истинската наука, само той може да говори с любов.

"Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." Любовта е велика сила, която може да произведе вътрешен преврат в душата на всеки едного. Затова всеки човек трябва да работи усилено върху себе си, да намери този малък огън, тази малка искра, която е в състояние да произведе преврат в неговата душа. Настане ли този преврат в него, той ще започне да се разговаря със своята съдба разумно, като с най-добър свой приятел и ще й каже: "Ти си много добра, не си тъй жестока, както те представят. И в тебе има сърце. Аз обикнах Бога, при Него искам да отида, за Него искам да живея, помогни ми и ти в този мой вътрешен стремеж." И наистина, съдбата има сърце. Що се отнася до смелите, до силните хора, съдбата е добра, отстъпчива. Тя им казва: "Понеже вие сте смели хора, аз ви давам свободен билет, да отидете, дето искате. За страхливите, обаче, аз съм страшна, като мечка. Достатъчно е да си отворя пред тях устата и зарева, те ще напуснат и наука, и религия и ще бягат извън гората, дето няма мечки." Страхливите хора не излизат зимно време поради студа; лятно време по обед също не излизат поради голямата горещина. И в Америка има такива хора, които във време на силно слънце излизат с големи шапки на главата, пазят се от слънчев удар. Такива хора трябва да носят на главите си магнетически шапки, да не ги пече слънцето.

И тъй, човечеството първо е минало през фазата на растенията, от които се образуваха каменните въглища. После то премина през фазата на рибите, които организираха водата. Най-после премина през фазата на птиците,

които организираха въздуха. Сега вече иде културата на огъня, т.е. културата на истинския човек. Христос казва: "Огън дойдох да запаля на света." Той донесе култура, която ще преобрази света. Този Божествен, свещен огън ще почне да гори върху огнището на всяко човешко сърце. Този огън, именно, ще организира света.

Аз искам всички хора да бъдат носители на този свещен огън, не огъня на въглерода, или на водорода, или на кислорода, но на огъня, който окултистите наричат азот, който нито гори, нито изгаря. Новата култура е на Божествения огън. В този огън Моисей чу гласа, който му говореше: "Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свето." Моисей казва: "В този огън чух въздишките на народа си." Тогава Господ му каза: "Аз ще сляза да помогна на твоя народ чрез тебе." Моисей се уплаши, той не беше готов още да влезе в този огън и да помага.

По същия начин днес много хора казват: "Ние не можем да бъдем носители на Словото Божие." Носител на Словото Божие може да бъде само този човек, който може да се справи със свещения огън. Когато сърцето на хората се стопли от този огън, те могат да направят всичко. Това може да стане моментално. Затова не изгасвайте свещения огън, който гори в сърцата ви! Изхвърлете навън стария огън, който гори с дим и пепел! И когато в сърцата на хората се запали свещения огън на новата култура, нека го пазят да не изгасне. Който не може да го използва, сам ще си напакости.

Някой пита, кои са причините на нещастията в света. - Причините за нещастията са съмнението и безверието. Мнозина се съмняват в това, което им говоря. Казвам: Ако запаля моя огън и се образуват дим, сажди и пепел, думите ми не са верни; ако в моя огън няма сажди, няма дим и пепел, а има свобода, светлина и любов, както и всичко хубаво, което търсите, думите ми са верни. Този огън ще бъде идеалът на човешкия живот. Придобиете ли този огън, пазете го да не изгасне! Имате ли този огън, вие ще се ползвате от науката на великите учители, на великите адепти и гении в света, които са завършили своето развитие. Тази наука носи радост, блаженство и величие за човешката душа. Само така човек може да познава Бога и Бог ще го познава. Това подразбира да се говори с любов.

"И ако говоря с ангелски език и с езика на любовта и познавам Бога, ще съм човек с прави мисли и с чисти и възвишени чувства."

Беседа от Учителя, държана на 24 октомври, 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_10_24 Ранните лъчи
лекция пред специалния клас

РАННИТЕ ЛЪЧИ.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Тема за следния път: "Обяснение на думата щастие".
Какво се образува при съприкосновението на две живи точки? Какво се образува при съединяване или допиране на две тела, които се движат успоредно? Какво се образува, ако тия две тела се движат по криви, обърнати една към друга с гърбовете си и се докосват в една обща точка? Като се докоснат в една точка, те ще се намерят в положението, представено на фигура 1. При това положение, тези тела непременно ще си въздействуват едно на друго. Това виждаме навсякъде в живота и в природата. Същото се отнася и до науката. Всяка теория е вярна, само когато има допирна точка с живота. Например, теориите на смятането, на пението, на готварството имат приложение в живота. Не само тези теории, но теориите на всички останали науки – химия, физика, анатомия, хигиена също имат допирна точка с живота. Без хигиена животът на човека не би могъл разумно да се използува. За кого се отнася хигиената: за болния или за здравия? Хигиената посочва на болния начин, по който да се лекува и да възстанови здравето си, а здравият предпазва от заболяване.

фиг 1.

Сега, като говорим за докосване на две тела, имаме пред вид само такива, които имат енергии с различна степен на активност. Например, едно светло и едно тъмно същество нямат никаква допирна точка. – Защо? – Защото са еднакво активни. И едното, и другото същество имат желание да господаруват над материята и над човека. В това отношение, човек представя бойно поле за разумните същества, били те светли или тъмни. По този начин те указват известно влияние върху възгледите на хората. Тъй щото, когато някой изнася своите убеждения по даден въпрос, той не подозира даже, че това не са негови убеждения, а убеждения на някое същество, светло или тъмно, което му влияе. Като не знае това, той си въобразява, че е нещо особено, а в същност играе роля на Дон Кихот или на Санчо Панса. Всички идеалисти минават за Дон Кихотовци,а всички материалисти – за Санчо Пансовци. Ако си идеалист, ще се бориш с воденицата. Ако си материалист, ще изпаднеш в друга крайност. Мнозина мислят, че материалистите са по-трезви, по-големи реалисти. Колкото

идеалистът е реалист, толкова и материалистът. Идеализмът и материализмът са две крайности в живота. Смисълът на живота не седи нито в идеализма, нито в материализма. Не е достатъчно само човек да има някакви идеи, но той трябва да разбира тези идеи и да ги прилага в живота си.

Следователно, ако две същества, с еднакви стремежи и идеали, се докоснат, веднага ще се отблъснат. Те нямат допирна точка помежду си. Благодарение на еднородността на силите на тия тела, те се отблъскват и стоят на известно разстояние едно от друго. Иначе, всички тела в природата щяха да бъдат на близки разстояния едно до друго и щяха да образуват една хомогенна маса. За да се привлекат две тела, те трябва да имат противоположни сили или стремежи помежду си. Значи, в природата съществуват два главни закона на привличане и отблъскване. Тези два закона са причина, от една страна за спор между хората, а от друга – за споразумяване и съгласие. Понякога човек влиза в спор и със себе си. С кого спори човек? До вчера се мислел за гениален, а днес намира недъзи в себе си. Кой е този, който вижда неговите способности? Като събере тия противоположни възгледи за себе си, човек се намира пред един дисонанс. Това се дължи на факта, че енергиите и на двете половини на тялото му са положителни, или отрицателни и взаимно се отблъскват. Ако не знае, как да трансформира това състояние в себе си, човек може да полудее. Ако две отрицателни или две положителни енергии едновременно проникват в човешкия организъм, той може да полудее. Полудяването не е нищо друго, освен прекъсване достъпа на жизнените течения в организма. Това прекъсване на тока на жизнените сили в човека се дължи на излизане на неговия двойник. Щом двойникът излезе от човека, последният живее почти животински: яде, пие и за нищо не мисли. Като знаете това, ще бъдете внимателни, ще се пазите да не се стряскате едни други, особено когато спите. Когато човек спи, двойникът му излиза от него и отива в пространството. През това време двойникът е свързан за тялото само чрез една нишка. Ако събуждате човека и го стреснете изведнъж, двойникът му не успява да се върне в тялото, вследствие на което се преплита с други двойници в пространството. Ако не знае, как да разплете двойника си, човек полудява.

Мнозина мислят, че полудяването се дължи на много учение или на големи страдания. – Не, причината за полудяването се дължи на факта, че и двете части на мозъка са положителни или отрицателни. За да бъде човек в нормално състояние, в едното полушарие на мозъка трябва да тече положителна енергия, а в другото – отрицателна. Стане ли човек много остър, т.е. много електричен, в лявата част на мозъка си трябва да вложи мекота, т.е. магнетизъм. Ако турите ръката си върху главата на някой здрав

човек, ще усетите две течения: едно топло, а друго студено. Обаче, поставите ли ръката си върху главата на някой неуравновесен човек, ще усетите само едно топло течение. За да си помогне, той трябва да помоли някой свой приятел, здрав човек, да тури ръката си върху главата му, за да урегулира енергиите на неговия мозък. Ако е неразположен или неуравновесен, човек може да си помогне с мисълта си. Силите на природата могат да въздействуват върху човека, само когато мисълта му е концентрирана. Тогава опитите, които прави излизат сполучливи. Най-малкото съмнение или колебание е в състояние да спъне човека. За да успее в нещо, човек трябва напълно да вярва.

Един евангелски проповедник държал проповед върху стиха, в който се казва, как Христос отворил очите на слепия. Като проповядвал, той се въодушевил толкова много, че решил в себе си, щом свърши проповедта си, да излезе вън и да направи същия опит със слепеца, който постоянно седял пред църквата. Щом събранието се разпръснало, той веднага излязъл навън. Като видял, че слепият седи на същото място, той се приближил до него, със силно желание в себе си да му каже: В името на Господа Исуса Христа заповядвам ти да прогледаш! Обаче, той се спрял един момент, замислил се и казал: Ами ако не прогледа? Щом съмнението влязло в него, той веднага отстъпил от слепия и се върнал у дома си.

Съвременните хора се оплакват, че каквато идея да се роди в ума им, не могат да я реализират. – Защо? – Защото съмнението влиза в ума им, и те казват: Ами ако не прогледа? Кой учен досега, след като е казал на слепия, че ще прогледа, е имал успех? Никой не е могъл да направи този опит, защото се е съмнявал. Следователно, като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да се освободите от съмнението. Страшно нещо е съмнението! То е сила, която спъва човека и руши в него всичко красиво. Някога съмнението е било полезно за човека, но днес то му причинява пакости и нещастия. Искате ли да се справите със съмнението си, концентирайте мисълта си и се свържете с мисълта на разумни, възвишени същества, които веднага ще ви се притекат на помощ. По този начин, човек може да се справи не само със съмнението си, но и с много отрицателни състояния в себе си. Срещате един човек, който казва, че в нищо не вярва, а същевременно ви убеждава, че приятелят му го обича. – Как познава, че приятелят му го обича? – По разположението, с което се отнася към него. – Не, човек чувствува любовта на приятеля си вътрешно. Той проверява това нещо чрез интуицията си.

И тъй, когато двама души се обичат, от единия към другия излиза светлина. Няма ли между тях втичане и изтичане на светлина, те не се обичат. Между двама души могат да съществуват истински отношения

само тогава, когато те заедно образуват една слънчева система. Всеки от тях е слънцето в дадената система. Един за друг те представят слънце, което свети.

Сега, ако искате да знаете, докъде сте достигнали в своите прояви, правете опити и наблюдения. Преди всичко, стремете се да преодолявате съмнението. Съществуват два вида съмнение: външно съмнение, което минава и заминава в мислите на човека. С него лесно може да се справите. Второто съмнение е вътрешно. То е подобно на ръждата. Каквото е ръждата за желязото, такова нещо представя вътрешното съмнение за човека. Подаде ли се на това съмнение, човек или полудява, или става способен за такива престъпления, които му носят големи страдания и нещастия. Любовта изключва всякакво съмнение. Дето и да се намират двама души, щом се обичат, те трябва да изпъдят всякакво съмнение вън от себе си. Случва се, че едно от двете същества е на земята, а другото в духовния свят. Те пак са свързани в съзнанието си, обичат се и взаимно разменят своите мисли и чувства. Няма по-красиво нещо от срещата на две разумни души, които истински се обичат. Какво би било положението на човека, ако, след като се движи хиляди години в пространството, не срещне поне една жива душа, подобна на себе си, с която да се разговаря, да обменя мисли и чувства? Няма по-велико нещо за човека от това, да срещне една душа в света, с която да се разговаря и от която да получи нещо ново, светло, което тя носи в себе си. Всички души са свързани помежду си по такъв начин, че образуван нещо цяло, неразривно.

Казано е в Писанието, че никой не живее за себе си. Наистина, хората взаимно си влияят и помагат, без да съзнават това. При всяка среща човек дава нещо от себе си. Дали това става съзнателно или несъзнателно, не е важно. Ако приятелят ви е дошъл от странство, дето е изучавал музика, първото нещо, което ще ви даде от себе си, е неговата музика или пение. Той ще ви изпее или изсвири нещо. Ако е поет, ще ви прочете няколко от своите хубави стихотворения. Всеки човек носи в себе си нещо хубаво, което може да предаде на ближните си. Отношенията на хората могат да бъдат правилни само тогава, когато за основа седи даването. Обаче, ако единият само дава, а другият само взима, отношенията между тях не могат да бъдат правилни.

Когато влиза в клас, учителят дава на учениците си от своето знание, а учениците взимат. Когато учителят изпитва, учениците дават нещо от себе си. Колкото повече знания има учителят, толкова повече дава. При това, способният учител може да предаде и най-великите истини и на децата, и на възрастните. Разликата в преподаването му се заключава само във формата. Той може да говори нещо по астрономия и на децата, и на

възрастните. На децата ще каже, че слънцето, земята и всички останали звезди представят едно голямо семейство. Някога те са живели добре, в мир и съгласие помежду си, но по неизвестни причини са развалили отношенията си, вследствие на което майката ги наредила по особен начин: слънцето, най-големият брат, поставила в средата, а по-малките братчета – около него. Тази е причината, поради която и до днес всички звезди се въртят около слънцето. Те са поставени по-близо или по-далеч от слънцето според големината им. Това е една малка приказка по астрономия, която задоволява децата. В тази приказка има нещо вярно, тя не е измислена. На възрастните пък, които са свършили университет, ще се говори другояче. На тях ще се говори за планетите като източници на енергии и т.н. Там учителят ще си служи с ред сравнения, за да направи въпросите по-ясни и близки до техния ум. Той прави сравнение между планетите и човешкия мозък. Както слънцето е източник на енергия, така и през човешкия мозък минава много енергия.

Енергиите, които излизат от слънцето, крият в себе си запас от жизнени сили, от лечебни енергии. Иска ли човек разумно да използува енергиите на слънцето, той трябва да излага гърба си на ранните слънчеви лъчи, още преди изгряването на слънцето. Енергиите, които ще приеме по това време, се равняват на енергиите, които би приел, ако се излага цял ден на слънцето. Даже и в облачно време можете да излизате преди изгряването на слънцето и да концентрирате мисълта си в посока на изгряващото слънце. Облаците пречат само да видите слънцето, но неговите жизнени енергии минават и през тях. Никаква външна сила не е в състояние да противодействува на слънчевите енергии.

Ето защо, на всички анемични и слаби хора, препоръчвам при всяко време да излизат вън, половин час преди изгрева на слънцето, да възприемат ранните слънчеви енергии и после да отидат на работа. Колкото по-разумна е работата им, толкова по-голяма полза ще имат от приетата енергия. Зората дава на човека такива енергии, каквито никоя друга сила не е в състояние да му даде. И Псалмопевецът казва: "Господи, ще те потърся на ранина". Светлината, която няма никакъв образ, е по-силна от тази, която има образ. Същото се отнася и до знанието. Докато човек се стреми към знание, без да има някакъв обект, стремежът му е по-силен. Щом придобие някакъв обект, стремежът му се намалява. Обектът трябва да бъде тил. Така постъпва и Бог. Той винаги е тил в човешкия живот, никога не изпъква напред. Бог се скрива зад всички наши идеи, красиви желания и стремежи и се изявява във вид на слаб потик. Спре ли човек движението си, Той пак го импулсира да върви напред, да реализира своята идея. Бог никого не ограничава, но импулсира, дава потик. Като свърши започнатата си работа, Божественото в човека се скрива, като дава

възможност да се радва, да мисли, че сам е направил всичко. Човек се радва, че е написал нещо хубаво. Божественото в него слуша, какво е написал, радва се и тихо му пошепва: Изпълни това, което си написал.

Като ученици, вие трябва да имате прави разбирания. Приемете ли веднъж една идея, една мисъл, трябва да я приложите. Не мислете, че същата идея може да се повтори. Природата не повтаря нещата. Човек може да се фотографира само един път. От този образ могат да излязат хиляди отпечатъци, но оригиналът е един. Живият, безсмъртният човек можете да видите само един път. Задържите ли се на това ниво, на което е бил той, неговият образ винаги ще свети на вашия хоризонт. Слезете ли по-долу от него, образът му ще залезе от вашия хоризонт, и вие ще останете с една бледа представа за нещо светло в живота си, към което вечно ще се стремите. Това не е загуба, но светлият образ се е скрил временно от вас, за да има към какво да се стремите. Загуба има само тогава, когато човек взима повече, отколкото трябва. Всичко, което е надвзел, ще му се отнеме. Когато земята е дошла в съприкосновение с една тъмна планета, станало е грехопадението. Това, обаче, не е загуба. В бъдеще земята ще дойде в съприкосновение с една светла планета, която носи условия за новата епоха. Тогава хората ще възкръснат. Онази, на които съзнанието е будно, ще видят тази планета. Онези, на които съзнанието още не е пробудено, няма да я видят. Идат добри времена, добри условия на земята.

За следния път пишете върху темата: "Разлика между будно и спещо съзнание".

Упражнение. Ръцете напред, успоредно една на друга. Палецът и средният пръст допрени с върховете си, при което образуват един малък кръг. Отхвърляне със сила средния пръст напред (и на двете ръце). Средният и големият пръст се поставят пред устата, допрени. Слабо духане. Ръцете се изнасят напред, с бавно отваряне на пръстите. Това упражнение се прави няколко пъти.

С какви планети са свързани палецът и средният пръст на човека? – С планетите Венера и Сатурн. Когато искате да бъдете справедливи и съвестни, хванете средния си пръст – сатурновия.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

5. Лекция от Учителя, държана на 24 октомврий, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_10_27 Устойчиви съединения
лекция пред общия окултен клас

УСТОЙЧИВИ СЪЕДИНЕНИЯ

Шеста лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 27 октомври 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се няколко теми върху: „Произходът на златото."

Изпейте песента: „В зорите на живота."

За следния път, който може, нека напише в поетическа форма три куплета върху „Най-хубавото в живота."

Питам: Защо някои пишат, че златото има отношение към слънцето? Златото произлиза ли от слънцето? Има известно отношение между златото и слънцето, но златото не е произлязло от слънцето. Като казвате, че златото е произлязло от слънцето, кажете тогава, отде е произлязло слънцето? Това е въпрос, върху който трябва да мислите години наред. Не е лесно с един калем да се разреши този въпрос. Какви свойства има златото? Златото не се окислява, вследствие на което е известно като благороден метал. Същото свойство има и платината. В това отношение златото минава за голям аристократ, който не се влюбва лесно. То избира с кого да влезе в отношение. Желязото, обратно на златото, се влюбва лесно, т. е. съединява се с много елементи. Към кислорода желязото има голямо разположение, лесно се влюбва в него и вследствие на това леко, безогледно влюбване ръждясва. Въпреки това, че златото мъчно влиза в съединения, все пак са известни редица златни съединения.

Сега вие трябва да изучавате превръщането на материята. Трябва да изучавате различните теории за произхода на златото. Интересно е защо златото, което минава за благороден елемент, създава такива спорове между хората? Хората страдат, карат се, убиват се все за златото. Двама братя делят наследство, карат се, бият се, не могат да разделят златото помежду си: единият иска повече и другият иска повече. Много хора страдат от нямане на злато в организма си; много болести се дължат също така на отсъствие на злато в кръвта им. Значи необходимо е по алхимически начин да се внесе злато в човешкия организъм. Изобщо,

каквито елементи съществуват в природата и каквито реакции се извършват между тях, същото става и в човешкия организъм.

Кажете една от основните мисли на миналата лекция. (- За любовта.) Казах ви, че който люби, той трябва да е готов да бъде оплют за любовта. Това е противоречие, но така е в обикновения живот. За да се обясни това противоречие, вие трябва да изучавате живота, като започнете от неговите обикновени прояви и стигнете до целокупния живот, т. е. от проявеното към непроявеното. Забележете, момък или мома се влюбват, но веднага родителите се противопоставят на тяхната любов. Младите настояват, родителите пречат на любовта им и по този начин се създават скандали, възникват недоразумения. Много хора страдат от любовта и за любовта. Днес любовта е един от най-жизнените въпроси в живота. Питам: Как е възможно най-хубавото нещо в живота – любовта – да създава такива страдания на хората? Срещате някой мъж или някоя жена, на които сърцето е пълно с любов, готови на всички хора да дават. В този се влюби, в онзи се влюби, но веднага след това хората се опълчват срещу него, започват да го критикуват. Значи има нещо криво в любовта на съвременните хора, което произвежда недоволство, спор и недоразумения.

Всички казват, че без любов не може. Като дойде любовта, намират пък, че не трябвало така да се прояви. Значи без любов – лошо, с любов – пак лошо. Какво да се прави тогава? Казват за някого: „Много далеч отиде той." Питам: Колко близо трябва да бъде? Ако е много далеч, не е добре; ако е много близо, пак не е добре. Този въпрос е важен и трябва да се разреши. Съвременните хора оставят важните въпроси настрана, не се занимават с тях и казват: „Тези въпроси ще се разрешат сами." Не, тези въпроси са жизнени и трябва да се разрешат час по-скоро.

И тъй едно трябва да знаете за любовта: тя образува най-устойчиви съединения. Няма сила в света, която може да разлъчи, да разедини онези два елемента, които любовта е свързала. Тъй щото това, което хората наричат любов, не е любов. Защо? Защото тези два елемента, които тяхната любов е съединила, лесно се разлъчват и лесно влизат в нови съединения с други елементи. Значи има друга сила, която свързва два елемента, но не образува от тях устойчиво съединение. Тази сила хората погрешно наричат любов. Дето любовта свързва два елемента, там разединение не съществува, понеже между тях Бог присъствува. Всяко съединение, образувано от два елемента, между които Бог присъствува, е разумно и устойчиво. Всяко съединение, при образуването на което Бог не присъствува, е неустойчиво, неразумно и носи след себе си ред страдания и мъчнотии. Апостол Павел казва, че Христос, като се влюбва в хората, страда. Защо? Понеже грехът влиза като клин между Него и хората, които

не издържат на любовта Му и в края на краищата Го разпъват. Той говори за вътрешната връзка с Христа. Външно Христос се е освободил от страданията, но духовно още не е свободен. И досега още съществува вътрешна борба между Бога и хората. Бог иска да освободи душите на хората, потънали в гъстата материя, но те все още се съпротивляват. Засега добрите, напреднали братя, светиите, ангелите правят съединения с хората, но получените съединения не са много устойчиви. Ще дойде ден, когато тези съединения ще бъдат устойчиви, и тогава човешките души ще излязат от гъстата материя, ще се освободят от страданията и противоречията в живота. Тези устойчиви съединения ще се образуват първо горе, а после ще се пренесат на земята.

Влюбването на съвременните хора е повърхностно и нетрайно. Те се влюбват във формите на нещата, но при това влюбване не се образуват устойчиви съединения. Едно от свойствата на това влюбване е желанието за владеене. Това желание създава всички страдания. Обаче при образуване на устойчиво съединение, двата елемента, т. е. двете души образуват една по-голяма душа с две съзнания. Тези две души, като срещнат други две, съединяват се с тях и образуват още по-голяма душа. Тия четири души, като срещнат още четири, пак се съединяват с тях и образуват още по-голяма душа и т. н. Тъй щото в Божията Любов всички души се съединяват в едно цяло, като образуват сложно тяло, но толкова устойчиво, че никаква сила в света не е в състояние да го разкъса, да го раздели. Когато хората се обичат по форма, те винаги се индивидуализират. Обаче, когато се обичат по смисъл, те виждат себе си в лицето на всеки човек и се радват в неговото присъствие. На окултен език казано: ти трябва да живееш в душата на другите и те да живеят в твоята душа, т. е. единството да се включва в множеството и множеството в единството. Докато ученикът не живее с това съзнание, той винаги ще страда в любовта си. Значи любовта трябва да свързва душите, да образува устойчиви съединения между тях.

Съвременните хора говорят за любовта, но се съмняват в нея. Това не е любов. Досега нито един поет или писател не е описал любовта в нейната същност. Преди всичко едно от качествата на любовта е, че тя никога не отпада. Бог е Любов. Следователно, когато човек се свързва с любовта, едновременно с това той се свързва и с Бога. Той е силата, която свързва две души в едно цяло. Когато двама души се съединят в името на любовта, Бог е третият, който присъствува между тях. Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Този стих, преведен, означава: Дето са двама или трима, събрани в моята любов, там съм и аз. Думите „мое име" се заместват с думите „моята любов". И двата израза са верни. Име има само в любовта. Без любов нещата нямат име, те са безименни. И

безсмъртието се дължи на същия закон. Дето е любовта, там е и безсмъртието. Вие искате да влезете в Царството Божие, да придобиете Вечния Живот. Как ще го придобиете? – Чрез положително знание и абсолютна чистота. Който се е домогнал до основния закон на любовта, той е придобил вече това знание и тази чистота. Казано е: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж." Това подразбира: нито ум без сърце, нито сърце без ум. Умът и сърцето са два полюса на едно цяло.

Мнозина искат да знаят, какви ще бъдат в другото си прераждане, мъже или жени. Казвам: Ако ти днес, на физическия свят си мъж, на астралния свят си жена; ако в умствения или в менталния свят си мъж, в причинния свят си жена. И обратно, ако на физическия свят си жена, на астралния си мъж; ако в менталния свят си жена, в причинния си мъж. Следователно не е само външната форма, която определя човека като мъж или жена. Това показва, че няма чисти типове мъже или жени. Ако в едно отношение сте мъж, в друго отношение сте жена. Четири допирни точки, четири свята оказват влияние върху човека: физическия, астралния, умствения и причинния. Тъй щото не е достатъчна само формата на човека на физическия свят, за да се определи той като мъж или жена. Някоя жена казва: „Аз искам да бъда мъж." -Ти си мъж в астралния свят. Какво искаш повече? Мъжът пък казва: „Аз не искам да бъда жена." – Искаш или не, на астралния свят ти си жена. Значи мъжът и жената са полюси, без които не може да се работи.

Съвременните хора се заблуждават от формите на тия полюси на земята. Обаче тия форми днес са изродени, те не са нито истински мъже, нито истински жени. Какъв образ на мъж или жена може да представя съвременният човек, който от преди осем хиляди години е претърпял голямо падение и се е отдалечил от Бога? И полът на съвременните хора е изопачен. Какъв мъж е този, който цял ден се занимава със своите мустаци пред огледалото, за да го харесат жените? Това не е мъж. Мъжът не се характеризира с мустаците и брадата си. Или каква жена е онази, която цял ден мисли за мъжа, как да го увлече и задържи за себе си? Днес нито мъжът е истински мъж, нито жената е истинска жена. Ако е въпрос за мъж или жена, друго определение може да се даде за тях. Мъжът представя мъдростта, а жената – любовта. Но понеже съвременният живот на хората представя голяма сцена, на която се играе една велика драма, то мъжът и жената се явяват там главните актьори. Те играят роля на мъж и на жена, но далеч са още от първообраза на мъжа и на жената, каквито някога Бог ги е създал по образ и подобие свое.

Днес всичките хора са актьори, представят това, което не са. Гледате някой човек се изправил, взел благочестива поза и се моли на Бога. Това не е

молитва. Истинската молитва подразбира вглъбяване в себе си, уединение, никой да не вижда, че се молите. При това вниманието ви за външния свят и за всичко, което става около вас, трябва да бъде така далечно, че и с игла да ви боднат, да не усетите. Каква молитва е тази, когато всички виждат, че се молите? Когато търговецът се моли, той трябва да забрави търговията си, всички взимания – давания. Когато учителят се моли, той трябва да забрави своите ученици, своите приятности и неприятности в службата. Когато домакинята се моли, тя трябва да забрави, че има мъж, деца, задължения. Във време на молитва човек трябва да се чуствува сам, без всякакви ангажименти и връзки, като че за пръв път иде на този свят. В този момент никой не трябва да съществува за него освен Бог. Щом свърши молитвата си и се свърже с Бога, той трябва да каже: „Господи, сега ще сляза на земята, ще туря на гърба си всекидневния хомот, който съм поел заради Тебе, да Те позная." Само тази молитва е в състояние да осмисли живота, да даде на хората сила да издържат на всички мъчнотии и страдания.

И тъй молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Само по този начин работата ви ще се осмисли. Само по този начин вие ще си създадете устойчив характер.

Казват: „Как можем да познаем Божията Любов?" Едно от свойствата на Божията Любов е, че тя образува устойчиви съединения между душите. Казват за някого: „Този човек люби няколко моми." Смешно е да се говори така. Ако този човек е свързан с Бога, той люби не три моми или три момъка, а всички хора. Той трябва да каже: „Аз обичам Бога и заради Него обичам душите на всички хора." В какво ще обвините този човек? Някой пита: „Обичаш ли ме?" На такъв човек аз отговарям: тебе не обичам, но Бога обичам. Щом Бога обичам, аз не мога да не обичам и тебе, защото всички души влизат в Бога. Единственият, който може да каже, дали обичам хората, това е Бог. Ако аз сам трябва да доказвам това, вие ще се усъмните. Как мога да докажа на някой човек, че го обичам? Ако му дам пари, или ако му направя една къща, или ако му дам добър прием в дома си, това доказателство ли е за любовта ми към него? Не, това не са прояви на истинската любов. Те са прояви на обикновената любов в живота. Защо? Днес даваш пари на някой човек, приемаш го добре в къщата си, правиш големи жертви за него, но утре не искаш да го знаеш. В Божията Любов обаче има нещо велико, което постоянно гради. Тя не руши нито дома, нито обществото, но непрекъснато трансформира и съгражда. Който се домогне до любовта в истинския смисъл на думата, той забравя вече себе си, забравя световното и живее според както тя изисква. Когато хората започнат да живеят според законите на Божията Любов, всички противоречия в живота изчезват.

Казвам: Противоречията в живота се дължат на обстоятелството, че всеки живее само за себе си или за един малък кръг от хора. Обаче, докато човек живее сам, той не е в сила да извърши нещо. Каквото направи, то ще бъде нетрайно, несигурно. Ако двама души се съединят в името на любовта, всяко тяхно начинание ще даде добър плод. Защо? Защото Бог ще бъде между тях. Каквото пожелае този човек, той всичко ще направи, защото в неговото желание седи на първо място волята Божия. Такъв човек нито се заблуждава, нито се съблазнява.

Съвременните хора говорят за любов, но се плашат от нея. Жената се бои, да не би мъжът ѝ да обикне друга някоя. Мъжът се бои, жена му да не се влюби в друг мъж. Родителите се страхуват за дъщеря си или за сина си да не се влюбят някъде и да пострадат. Питам: Каква е тази любов, от която хората се плашат? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Какво страшно има в това, когато човек се влюби? Под влюбване трябва да се разбира съединение на две души в името на Бога. При такова влюбване на хората се създават хармонични отношения. Те се въодушевяват, започват да учат, да пишат, стават писатели, поети, учени хора. Трябва ли тогава да осъждате тази любов и да се плашите от нея? Тъй щото вие трябва да различавате любовта от чувствата на човека. Ако някой млад момък идеализира една мома, радвайте се, това е една малка частица от великата любов, която осмисля всичко. Тя прави хората разумни.

Едно особено качество на любовта е, че тя не приема чужди съвети. Тя върши всичко, както отвътре ѝ се диктува. Когато хората искат да посъветват в нещо любовта, тя се затваря и нищо не дава. Ако не я съветват, тя е готова много да даде. Коя майка или кой баща досега са могли да убедят сина или дъщеря си как да постъпват в любовта? Каквото са им говорили, те всичко са вършили на своя глава. Всички синове и дъщери, на които родителите са правили опити да ги съветват в любовта им, по-скоро са се настроили срещу тях, отколкото да са ги послушали. За предпочитане е да се оставят младите да пострадат малко в любовта си, отколкото да се подпуши в тях този извор. Извор е любовта, тя не може да се подпушва. Задачата на родителите е само да направляват течението на този извор, но не и да го подпушват. Като говоря за любовта, аз нямам пред вид човешките чувства и страсти, но онова съзнателно чувство, което носи светлина на ума и разширение на сърцето.

Тъй щото, ако вашият син или вашата дъщеря се влюбят по този начин, те ще носят радост и за себе си, и за вас. При това положение влюбеният мяза на цар, той става щедър, на всички дава. Всяко влюбване, което не носи радост и светлина, не е проява на истинска любов. В Божествената Любов

човек е готов да жертвува всичко за Бога. За да дойде до тази любов, той трябва да започне от малкото и постепенно да върви към голямото. Който е силен, той може да започне по обратен път: отгоре и постепенно да слиза надолу, т. е. от голямото към малкото. Когато видите един човек на земята, той още не е това, което всъщност представя. За да кажете, че някой човек е идеален, вие трябва да видите какво представя в причинния свят. Причинният свят е жилище на душата. Ако видите един човек на физическия свят, вие ще намерите някакъв дефект в него; ако го видите в астралния или в умствения свят, и там ще му намерите някакъв дефект. Дойдете ли обаче до причинния свят, там ще видите душата му, в която няма никакъв дефект.

И тъй смисълът на живота седи в съединението на душите с Бога. От това съединение произтича любовта, която ражда живота. Когато любовта посети човека, тя коренно го преобразява. И най-силният, и най-ученият тя превръща на дете. Той всичко забравя и остава само с Божественото в себе си. Любовта разрешава всички противоречия в живота. Тя е Божественото начало в човека. Днес всички хора говорят за любовта, искат да разрешат този въпрос, но още на са успели. Ще дойде ден, когато те ще разберат любовта и ще влязат в Царството Божие. Тогава ще разберат стиха, в който Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон."

Сега ще ви дам един метод за приложение, чрез който лесно да се справяте и издържате, когато ви нападнат тежки чувства и неприятни мисли. Щом дойде в сърцето ви някое неприятно чувство, представете си, че живеете в първата епоха на християнството и ви измъчват за убежденията ви; преследват ви, изтезават ви, докато най-после ви турят на кладата, дето жив ви изгарят. И всичко това вие понасяте с твърдост. Кажете си тогава: „Ако един християнин може да издържи на убежденията си даже и пред огъня, защо аз да не мога да издържа на едно неприятно чувство?" Бъдете готови да понесете страданието търпеливо. Ако някоя неприятна мисъл ви измъчва, извадете я от ума си и разгледайте формата ѝ. Вижте какво иска тя от вас и се поразговорете с нея. Човек трябва да се упражнява, да наблюдава какво се крие в съзнанието и подсъзнанието му, да знае какво става в него. Някой прави известни движения с ръцете, с краката си и като го запитат, какво означават тия движения, той дига раменете и казва, че не знае и не разбира смисъла им. Всяко движение, което човек прави, трябва да се осмисли. При това движенията му трябва да бъдат естествени. Когато човек е нервиран, той прави много движения, не може да се контролира, не може да се владее. Тези движения са неестествени, дисхармонични, затова той трябва да се съсредоточава, да регулира силите на своя организъм.

Когато сте нервни, направете следното упражнение: седнете на стол пред масата, изправете тялото си добре и турете ръцете си на масата. Дръжте ръцете си в това положение около 10-15 минути, като концентрирате мисълта си първо към палците, после към показалците, след това към средните, към безименните и най-после към малките пръсти и на двете ръце. После турете дясната си ръка върху лявата; след това – лявата върху дясната и пак концентрирайте вниманието си върху пръстите. Като съсредоточите вниманието си към пръстите, свържете се в съзнанието си с всички добри, здрави хора, които имат чисти и благородни сърца, философски умове, с дълбоко разбиране на живота. Щом се свържете с тия хора, повдигнете мисълта си към Бога и всички заедно се помолете. Който направи този опит, той ще има резултат, ще разбере силата на колективната молитва. Какво по-голямо благо за човека от това, да се свърже с всички добри хора по лицето на земята и заедно с тях да отправи молитвата си към Бога? Тази молитва непременно ще бъде приета. Когато човек се моли по този начин, до него седи един ангел, който занася молитвата му до Бога. Само чистите души пренасят молитвите на хората. Те служат като проводници, чрез които молитвите отиват нагоре. Духът на човека е проводник, чрез който душата предава своите молитви.

Казано е, че Бог живее в човека. Това подразбира, че Той живее в причинното му тяло. Обикновено душата на човека живее в причинното тяло, вследствие на което на физическия свят той често се усеща изпразнен. С тялото си човек живее на физическия свят, а душата му от време на време само го посещава. Тогава той се усеща пълен, богат, вдъхновен. През това време душата му дава импулси и директива за работа. Когато той започва да работи, тя се качва в причинния свят, отдето го наблюдава какво върши. Докато човек държи връзка с душата си, той има сила и желания да работи; щом прекъсне тази връзка, силите му го напущат, животът му се обезсмисля и страданията започват да се нижат едно след друго.

Сега ще представя графически движението на човека в живота посредством тъй нареченото въртящо колело. Вие се намирате в центъра А на това колело, което е в постоянно движение. След това вие излизате от центъра А и се движите по периферията на окръжността, като започвате от точка М, вървите по направлението на а1, докато стигнете до точка В. Тази точка е мястото на най-голямото разширение на съзнанието. Тя означава още рая, небето. От точка В вие постепенно слизате към N, като губите по-малко радостта си. От N минавате в а2 и пак се изкачвате към В. Оттук слизате към М и навлизате в а3. От а3 пак се изкачвате към В, но скоро след това слизате към N, навлизате в а4. По същия начин вие постепенно слизате в долната половина на колелото и се приближавате

към точка А2, която представя ада, най-ограниченото съзнание, дето изживявате големи страдания, обезсърчения, противоречия, тъмнина. Вие дохождате до положението на самоубийство. Казвам: Имайте търпение, не се обезсърчавайте. Колелото на живота се движи и вие много пъти ще се качвате в В и ще слизате в А2, дето ще придобивате големи опитности. Въртящото колело на живота обяснява закона на поляризирането.

Сега вие трябва да изучавате законите на живота, за да можете да се развивате правилно. Който се свързва с материалния свят и го обикне, той неизбежно ще слезе в ада. Когато придобие известни опитности там, човек излиза от гъстата материя на ада и постепенно отива до границите MN и започва да се движи по друго въртящо колело на живота в посоките а1, а2, а3, а4, дето отново се връща в В, в рая. Посоката а1 представя физическия свят; а2 – астралния; а3 – менталния и а4 – причинния свят. Когато човек влезе в причинния свят, той е абсолютно свободен от влиянията на ада. Да влезеш в причинния свят, това значи да се примириш с Бога в себе си. Колкото повече съзнанието на човека се разширява, толкова повече предмети го занимават и той, без да иска, влиза в света на противоречията. Тогава колективният живот на хората, тъй нареченият колективен монархизъм започва да го измъчва. Значи съществува колективен монархизъм както и единичен монархизъм; съществува колективно съзнание на доброто и на злото, съществува и единично съзнание на доброто и на злото. На това основание, когато човек споделя еднакви идеи с някои хора или с някоя партия, той се свързва в съзнанието си с тях. Затова той трябва да внимава с какви хора прави връзки. И в Писанието е казано: „Не се свързвайте с грешни хора!" Следователно чистота и разумност се изискват от човека, когато прави връзки с хора, защото всеки човек има своя орбита на движение, която може да го завлече.

Обаче вие трябва да имате предвид следното положение: никой не може да измести душата от пътя, в който Бог я е поставил. Дръжте тази мисъл в ума си като аксиома. Пътят на всяка душа е строго очертан и никой не е в сила да я измести от него. Когато казваме, че хората взаимно си влияят, това се отнася до техния физически път, но не и до пътя на душата. Щом един човек се докосне до друг, т. е. до неговия център, той влиза в известно съприкосновение с този център на физическия свят и започва да се влияе от него. Едновременно с това и той оказва влияние на този човек. Това влияние е временно, понеже тия двама души се движат по орбитите на своите души и се отдалечават един от друг. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог бди над душите. Той регулира техния път. Той зорко следи за всичко онова, което е създал. Светът, който Бог е създал, лежи в Негови ръце, а не в ръцете на ангелите или в човешки ръце.

Следователно, ако става дума за поправяне на света, само Бог е в сила да го изправи. Когато някой казва, че са го заробили, той не говори истината. Никой не е в сила да го зароби освен той сам. И когато някой казва, че хората не го обичат, той пак не говори истината. Питам: Преди всичко има ли нужда този човек от любовта на хората? Той има любовта на Бога и не е доволен от нея, а търси любовта на хората, която не само че няма да го задоволи, но и нещастен ще го направи. Всеки човек, като душа, излязла от Бога, има своя специална орбита, по която се движи; той има ум, сърце, воля, с които работи на физическия свят и пак не е доволен. Който иска любовта на хората, нека се съедини с техните души, да образува едно устойчиво съединение и да влезе в една слънчева система с тях. Невъзможно е да се обичат двама души, докато всеки от тях живее в отделна слънчева система.

Мнозина поддържат ред отрицателни мисли в ума си и казват: „Животът няма смисъл; аз съм отчаян, от мене нищо няма да излезе." Питам: Защо си отчаян? – „Обиден, излъган съм." – Как си излъган? – „Аз обичах едикого си, дадох му всичката си любов, а той не ме обича, лъже ме." – Не, ти никаква любов не си му дал. Бог е Любов, а ти играеш с Неговата любов. Вашите чувствания и настроения вие наричате любов, без да са израз на любовта. Хората сами се заблуждават, играят с любовта, вследствие на което страдат. Магическа сила се крие в думата любов. Достатъчно е някой да ти каже, че те обича и ти веднага се отваряш. Не се минава много време, ти виждаш, че си се излъгал. С любовта игра не бива. Единственото нещо, което не търпи никаква лъжа, това е любовта. Единственото нещо, което не можеш да нагрубиш, да нараниш, нито да подчиниш, това е любовта. Когато някой казва, че сърцето му е наранено от любов, той се самоизлъгва. Любовта нито се наранява, нито другите наранява.

И тъй, като ученици, вие трябва да имате нови разбирания за любовта, за да не изпадате в изкушения и съмнения. Само при такива разбирания вие можете да бъдете силни. Някой казва: „Едно време аз вярвах, но сега вече не вярвам." Не, ти всякога трябва да вярваш. Ти ще вярваш в любовта, която Бог е вложил в твоя живот. Щом вярваш в тази любов, ти ще вярваш и в любовта на хората. Ако някой е отчаян от сиромашията, той трябва да отвори Свещената книга на живота – Библията, и да чете. Иначе, ако се предаде на отчаянието си, той може или да посегне по някакъв начин на живота си, или да открадне известна сума от някой свой приятел. Ако рече да открадне хиляда лева например, ще бъде неспокоен, съвестта му ще го измъчва. Какво трябва да направи тогава? Най-напред трябва да се изповядва пред Господа за направения грях. Бог ще му проговори тихо: „Не направи добре, но щом съзнаваш погрешката си, занеси парите на

приятеля си и помоли го да те прости." Докато не се изповядва пред Господа, той всякога ще бъде неспокоен и място няма да си намери. Щом се изповяда, ще олекне на душата му и той е готов да отиде при приятеля си, да признае погрешката си. Ще каже: „Приятелю, изслушай ме. Аз откраднах от тебе хиляда лева, но не можах да намеря мир в душата си. Изповядах се пред Господа, пред лицето на Когото направих погрешката, а сега идвам и при тебе да върна парите ти и да кажа какво съм направил. Моля те да ме простиш." Приятелят ти ще ти прости, но и ти ще имаш една опитност, за която скъпо си платил.

Ученикът трябва да бъде изпълнителен в това, което е намислил да прави. По този начин той ще кали характера си. За пример някой път казвате, че трябва да станете точно в 5 часа сутринта. Като дойде този час, вие казвате: „Кой ще става толкова рано? Мога и по-късно да стана." Обръщате се на другата страна в леглото и заспивате. Друг път намислите да направите някаква жертва, но като дойде момента да извършите тази жертва, казвате: „Не може ли без жертва?" Казвам: И без ранно ставане може, и без жертва може, но трябва да знаете, че постижението на великите работи зависи от изпълнението на малките. Човек трябва да бъде изпълнителен в малките обещания, които дава. Който не е точен в малките обещания, той не може да бъде точен и в големите. Когато някой човек се намери натясно, той веднага решава да излъже. Преди да излъже, нека хване средния си пръст и да помисли малко. Ако му дойде мисълта да не лъже, нека послуша този съвет, който иде от разумните сили в този пръст.

Казвате: „Кога ще се освободим от страданията?" -Страданията са привилегия за хората. Питам: Ако Бог се открива на хората чрез страданията, не заслужава ли да се понасят с радост? Всяко страдание е отворена врата към познаване на Бога. Без страдания хората не могат да се приближат до Бога. Такъв е пътят на земята. Ангелите се приближават до Бога чрез радости, а хората – чрез страдания. Ако се радваш, ти не можеш да се приближиш до Бога, защото не си ангел. Ако скърбиш, ти ще се приближиш до Бога. Твоите мъчнотии, страдания, болести, твоята сиромашия са вратата, през която ще отидеш до Бога. Страданията са пътят, по който човек върви, за да развие Божественото в себе си. Изучавайте живота на светиите, на великите и добри хора и ще видите, че всички са минали през големи страдания. Много от учениците мислят, че като влязат в Школата, ще ги посрещнат с букети и цветя. Не, това е невъзможно. Ако турят на някого венец на главата му, той ще бъде не от цветя, а от тръни. И съвременните булки носят венци на главата си, но това са залъгалки само.

Едно от качествата на ученика е справедливостта. Досега аз не съм срещнал

нито един ученик, който да предава фактите точно, както са. Той или ще ги преувеличи, или ще ги намали. Благородството на човека изисква той да бъде справедлив. Освен това, когато видите една грешка в ближния си, не бързайте нито да я осъждате, нито да я коригирате. Защо? Ако осъждате или коригирате погрешните на своите ближни, няма да мине много време и вие ще направите същата погрешка. Утре пък вас ще осъждат. Тъй ще върви животът без никакво постижение. Ако искате да имате успех в живота си, не съдете. Считайте, че този, който е направил една погрешка, е болен. Вие съдите ли болния за слабостта, в която изпада? Болният не може да се владее и вие му помагате, къпете го, без да го съдите. Ако той оздравее и прави същото, което е правил като болен, тогава го съдите. На болния всичко прощавате, а на здравия не прощавате. Следователно, който несъзнателно греши, той е болен. Простете на този човек, без да го съдите. Ако го съдите, тази болест ще дойде и при вас. И вие като него сте войник на бойното поле и вас може да ви сполети нещо.

Някой казва: „Мене не ме е страх." – Не говори така, картечен огън има около тебе. Достатъчно е един куршум да те засегне и да се търкулиш на земята. Тогава трябва да дойдат санитарите от тила да те пренесат с носилка, да ти превържат раната и т. н. Земята е бойно поле, дето хората се бият с ангелите. Който взима участие в тази война, той непременно ще пострада. Ангелите остават незасегнати, но хората винаги пострадват. Не е било случай кавалерия да взима участие във войната и конете да не са пострадали. В този смисъл конете са хората, а хората представят духовете, които се бият. И като резултат на тази война, хората биват убити, а духовете минават незасегнати. Съвременните хора воюват за една велика кауза – за идването на любовта. Дали те съзнават това или не, то е друг въпрос. Щом се воюва за любовта, трябва да се дадат жертви. Досега са дадени много жертви, остава още малко да се дадат. Щом се даде и последната жертва, Царството Божие ще дойде на земята. И сега ние, съвременните хора, които сме вече пред вратата на Царството Божие, ще откажем ли да дадем последните жертви? Най-малките жертви се искат сега. Ще откажем ли да дадем тия най-малки жертви?

И тъй всички трябва да бъдете готови за най-малките жертви. Затова трябва да се молите, да бъдете силни, да издържите последното сражение. Колективна, сърдечна молитва се изисква от всички хора да премахнат недоразуменията и стълкновенията помежду си. Хората се хулят, карат се помежду си, без да знаят, че неприятелят е отвън. Той е силен и чака само момент да ги нападне. Писанието казва: „Молете се един за друг, за да изцелеете." Днес всички хора се нуждаят от Божието благословение, от Божията подкрепа и Любов, от Божията Мъдрост и Истина.

Казвам: Имайте търпение да понесете всичко, което може да ви сполети. Мнозина ще слязат в ада, но нека разчитат на Онзи, който върти колелото. Той ще ги извади оттам. Давид казва: „И в ада да сляза, аз зная, Господи, че и оттук Твоята десница ще ме извади." Дето и да отиде човек, в каквото положение да изпадне, той трябва да знае, че Бог е навсякъде и, ако Го призове, Той ще му помогне. Ако следвате Бога, ако уповавате на Него, Той ще ви избави от всички вътрешни противоречия, от всички неуспехи и страдания.

Следователно свържете се с Любовта, направете с нея едно устойчиво съединение, за да се освободите от външните и вътрешните противоречия на живота. Щом се съедините с Любовта, знайте, че Мъдростта и Истината сами по себе си ще дойдат.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"
Начало: 19:00

1926_10_31 Път към свобода
лекция пред специалния клас

ПЪТ КЪМ СВОБОДА

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Чете се темата: "Какво представя щастието?"

За следния път всеки да донесе по сто житни зрънца, от най-хубавите.

Всяка наука има свое приложение, което има отношение, както към хората, така и към всички живи същества. Следователно, то може да бъде свързано с общия живот. Същевременно, това приложение може да се отнася до задоволяване на някаква специална нужда на човека.

Вие всички сте изучавали геометрия, знаете, какво представя ъгълът. Ако начъртаете ъгъл, с върха нагоре, това показва, че той се движи нагоре, като клин, на който предстои да извърши някаква работа. Ако някоя река срещне на пътя си един голям клин, тя ще се раздвои. В случая, клинът представя известно съпротивление за ръката. Първоначално съпротивлението е голямо, но колкото отива по-надолу, то се намалява, докато съвършено изчезне. Какво представя клинът в човешкия живот? Той може да се вземе като препятствие. Представете си, че в ума на някой човек се роди известна идея, за реализирането на която, обаче, има големи препятствия. Независимо това, тази идея все ще излезе от главата на човека. Срещне ли препятствия, той не трябва да се обезсърдчава, защото препятствията не са вечни. Те постепенно се намаляват, докато един ден съвсем изчезнат. Обезсърдчи ли се от препятствието, човек се раздвоява. Всяко раздвояване на човешкото съзнание причинява главоболие. Това е неизбежен процес, както е неизбежно за работника, който усилено работи, да придобие пришки на ръцете си. Следователно, колкото деликатна да е една мисъл, тя не може да не произведе известни търкания. Тези търкания са резултат на препятствията, които среща на пътя си. Всички съпротивления в света вървят по пътя на четвероъгълника, специално на квадрата. Същевременно, квадратът е път, по който човек може да изправи погрешките си.

Като се намерят пред известно съпротивление, съвременните хора започват да философстват, защо не могат да се освободят от съпротивленията в живота и от реакцията, която те причиняват. Който не разбира този закон, той изгубва разположението си и чака само някой да го предизвика, за да избухне. За такъв човек казват, че е разпасал пояса си.

Дойде ли до това състояние, без да се подпушва, човек трябва да задържи пояса си, т.е. да прояви самообладание. Може ли да направи това, той ще почувствува в себе си изблик на голяма сила. Приложи ли самообладанието си, човек е асимилирал силата на съпротивлението в себе си, вследствие на което е удвоил своята вътрешна сила. Дойде ли в човека една мрачна мисъл, че не му се живее, той трябва да гледа на тази мисъл като на препятствие в неговия живот. Той не трябва да се съгласи с нея, но да я приеме като гостенка, която ще го посети за малко и пак ще си отиде. Той трябва да я приеме учтиво, да я запита за близките й, да покани и тях на гости. Колкото да е слаб физически, щом не допуща отрицателни мисли в себе си, човек лесно може да ги носи на гърба си. Човек неизбежно ще мине по пътя на мъчнотиите, на отрицателното в живота, но трябва да носи в себе си мисълта, че може да се справи с тях.
И тъй, знанието, което получавате, трябва да го прилагате, както във физическия, така и в психическия си живот. Обезсърдчите ли се, насърдчавайте се мислено. Пазете се от обезсърдчения, които могат да бъдат резултат на крайно индивидуализиране, в което човек често изпада. Когато живее само за себе си, човек става краен индивидуалист. За да излезе от своя индивидуализъм, той трябва да мисли и за другите, а не само за себе си. Като живее само за себе си, човек подхранва ония мозъчни центрове, които се намират на задната част на главата. Там се намира и центърът на честолюбието. За да излезе от егоизъма си, човек трябва да развива центъра на милосърдието. Егоизмът се уравновесява с милосърдието. Само милосърдието е в състояние да въздействува на човешкия егоизъм. Колкото да е гениален, човек неизбежно ще мине през двата полюса на живота: егоизъм и милосърдие. Това е неизбежен закон за всички хора. Разликата между хората се заключава в това, че обикновеният човек трябва да прочете много книги, за да научи това, което гениалният научава само от една книга.

Като ученици, вие трябва да спазвате следния закон: внасяйте в ума си само положителни мисли, като същевременно избягвате многото желания. Ако имате много желания, дръжте ги в себе си за подсоляване, като импулс в живота ви. Между многото желания, човек някога иска да стане цар или княз, да управлява цял народ, да заповядва, а той сам да бъде свободен. Добре е човек да бъде свободен, но за да бъде абсолютно свободен, той трябва да притежава известни качества. За да бъде свободен на физическия свят, човек трябва да има правилни отношения към окръжаващите. За да бъде свободен в духовния свят, човек трябва да бъде добър, да носи велик морал в сърдцето си. За да бъде свободен в умствения свят, човек трябва да бъде философ, да има права мисъл. Каквото да кажете на добрия човек, както да го обиждате, той ще ви изслуша внимателно и ще каже: Прав си, имам този недостатък, но ще го изправя.

Той знае, че нечистотиите и слабостите на човека се намират по краищата на неговия живот, а не в центъра. Затова, именно, за него всичко, което става в живота, е добро. Следователно, като съберете царя, добрия човек и философа на едно място, вие образувате един триъгълник. Царят образува основата на триъгълника, а добрият човек и философът – останалите страни на триъгълника.

През тази година ви давам задачата да бъдете царе, добри хора и философи, и то първокласни. Срещнете ли някой ваш брат, който се е обезсърдчил, изпратете една добра мисъл към свръхсъзнанието му и продължете пътя си. От свръхсъзнанието му тази мисъл ще слезе в подсъзнанието, после в самосъзнанието, и най-после в съзнанието. Като мине през четирите съзнания на човека, тя ще остави нещо от себе си, което ще го ободри. След известно време скръбта, която е причинила обезсърдчението му, ще изчезне. Опасно е, когато някоя незаконородена мисъл влезе в ума на човека и му се натрапи. Като знаете това, вие трябва да държите съзнанието си будно, да не се подавате на такива мисли. Запазите ли съзнанието си будно, невидимият свят ще ви изпрати такива мисли, които ще изпъдят натрапените. Така у вас ще се създаде нова мисъл, която ще ви доведе до нови разбирания за живота, за природата. Така вие ще се научите, как да си помагате. Новите разбирания ще ви доведат до нови методи за работа. Следователно, да бъдеш цар, това значи, да работиш на физическия свят, да придобиеш красиво и здраво тяло. Да бъдеш добър човек, това значи, да имаш добре организирано сърдце. Сърдцето представя мястото, дето се втичат и отдето изтичат изворите на живота. Да бъдеш философ, това значи, да имаш добре организиран мозък. Като работите върху себе си, да развивате тия неща, вие трябва да се пазите от еднообразието на живота. Като изучавате различните отрасли на науката, изучавайте и различните изкуства и занаяти. Всеки от вас трябва да има по една специалност, на която да разчита във всички времена и при всички условия.

Всяка окултна школа има пред вид да постави знанията на човека на практическа основа. Тя има за цел да даде на ученика такива знания, с които той може да си помага в трудни моменти на живота. Няма ли такива знания, той на всяка крачка ще се спъва. Материалните работи представят голяма спънка за човека. Освен това, окултната школа има пред вид да даде на ученика поне елементарни познания за лекуване. Колкото повече знания има ученика, толкова по-свободен става. Щом е свободен, той може лесно да изказва идеите си, да им дава възможност да се реализират. Няма идея, която да не може да се реализира. Това е въпрос само на време. Ако в настоящето не може да се реализира, в далечното или близко бъдеще непременно ще се реализира. Колкото по-спокоен е човек,

толкова по-лесно може да реализира идеите си. Изпратете идеята си в подсъзнанието и оставете я там да расте и да се развива. Идеите, като растенията, като живите същества, растат и се развиват. Например, дойде ли до идеята, че трябва да люби Бога, човек се натъква на големи противоречия. Тези противоречия, именно, са ценни. Те представят допирни точки на Божествената любов. Това, което човек счита за непостижимо, представя, именно, допирни точки на Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Когато човек дойде до една невъзможност за постигане на нещата, тази невъзможност наричаме граница на великия закон, който реализира нещата. Тъй щото, дойде ли до безизходен път в живота си, човек дохожда вече до границата на Божественото в света. Тази граница, именно, показва, че човек ще излезе благополучно от трудностите на своя живот.

Мнозина запитват: Може ли любовта да се прояви без съпротивление? Това е невъзможно. – Защо? – Защото няма две същества в света, които, като се обичат, да са напълно задоволени. Само Бог може да бъде задоволен, да има всичко на разположение, затова Той представя идеал за всички хора. От това гледище, в света има две същества: едното от тях е абсолютно съвършено – Бог, а другото е абсолютно несъвършено – човек. Между тези две същества има разбиране. Слабото, несъвършеното същество винаги разбира силното, съвършеното. И обратно: съвършеният, разумният винаги разбира слабия, несъвършения. Под думата "слаб, несъвършен" разбираме човек, който има съзнание, но няма условия.

И тъй, всяка наука трябва да има свое практическо приложение. Например, анатомията и физиологията разполагат с методи, които се отнасят до строежа и правилните функции на човешкото тяло; психологията разполага с методи, които се отнасят до душевното състояние на човека. Астрономията също има методи, които човек може да приложи в своя живот. Значи, каквото науката може да направи, и човек може да го направи. Англичанинът казва: Каквото обикновените хора могат да направят, и аз мога да го направя. Каквото великите хора са направили в миналото и каквото днес правят, и аз мога да го направя. Това е въпрос само на време. Каквато добра мисъл или добро желание се роди във вас, вложете го в подсъзнанието си и го оставете там, докато му дойде времето. Животът съдържа всички възможности. Първо вложи мисълта в подсъзнанието си и после разсъждавай, може ли да се реализира тази мисъл, или не. Тук ще видиш закона на вероятностите. Има неща, които без любов по никой начин не стават. Например, без любов човек не може да стане поет. Обаче, след като се разочарова в любовта поетът става философ. Значи, човек първо се влюбва, а после се разочарова и става философ. – Кога става човек добродетелен? – Когато изгуби смисъла на

философията, когато фалира в собствената си философия. Щом се разочарова в добродетелта, човек намира Бога. Това е закон. Като изгуби поезията си, човек намира философията. Като изгуби философията, той намира добродетелта. Като изгуби добродетелта, той намира Бога. Човек преживява тия загуби и печалби всеки ден: сутрин той е поет, към обед – философ, вечер – добродетелен, а през нощта намира Бога. В същност човек не може да изгуби нито поезията, нито философията, нито добродетелта. Това става само привидно. Човек не може да изгуби това, което е вложено в него, но той трябва да го развива, да уповава на него.

Ето защо, казвам: Ако мислиш да пътуваш, не мисли за никакво превозно средство, но разчитай на здравите си крака. Ако искаш да разрешиш известен въпрос, не търси никаква книга, но уповавай на ума си. Ако искаш да бъдеш богат, не се надявай на баба си или на прадядо си. Надявай се на идейното, на Божественото в себе си. Като спазва тия положения, човек се чувствува млад, свободен във всички свои прояви.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

6. *Лекция от Учителя, държана на 31 октомврий, 1926 г. София.*

Начало: 19:00

1926_10_31 Неговата заповед
неделна беседа

НЕГОВАТА ЗАПОВЕД

Беседа от Учителя, държана на 31 октомври 1926 г. в град София.

„И знам, че неговата заповед е живот вечен.“ (Йоан 12:50)

Знанието е проява, качество на съзнанието. Знае онзи човек, съзнанието на когото е пробудено. Знае онзи човек, който разбира законите на природата и тяхното приложение, както и съотношенията, които съществуват между тях. Знае онзи човек, който прилага в живота си правилата и методите на разумната природа и може да изкарва от тях нещо реално, с което да подобри своето положение. Знае онзи човек, който може да запази своето щастие, здраве, богатство, дарбите на своята душа, силата на своя дух, както и всичко възвишено и благородно в себе си. И обратно: всеки човек, който разрушава своето щастие, изгубва своето богатство, покваря своя ум и своето сърце, изнасилва своята душа и своя дух, той е невежа, той е прост човек.

Като се разсъждава така, може да се дойде до закона на вероятностите в математиката. Всеки, който познава и изучава този закон, знае, че в живота се срещат повече или по-малко случаи за реализиране на нещо, а някога тия случаи могат да се реализират 100% - значи вероятността е абсолютна, пълна. Например, ученикът, който редовно учи уроците си през годината, знае всичкия материал, и вероятността за него да издържи изпита си успешно е 100%. Обаче, за ученик, който оставя някои предмети ненаучени, вероятността да издържи изпита си успешно се намалява. Следователно, колкото по-малко учи един ученик, толкова по-малка е вероятността да издържи той изпита си. Такъв ученик разчита вече на щастие, на късмет, както казват турците, и той очаква да му се падне нещо, което знае. Ако той знае само един предмет, има само единица вероятност да издържи изпита: ако му се падне някой въпрос от този предмет, това значи, че между сто празни билети има само един пълен. Тогава вероятността да се падне този билет е едно на сто. Опитвали ли сте, колко пъти трябва да бръкнете в кутията, за да извадите пълен билет?

Сега, всички съвременни културни хора, т.е. хората на цивилизацията имат по една такава кутия и всяка сутрин бъркат в нея, да извадят пълен билет. И майки, и бащи, и деца, и учени и прости, и свещеници - всички бъркат в тази кутия, но работите им пак не вървят добре. Като ги питаш нещо за Господа, виждаш, че те не Го познават, не вярват в Него. В

ангелите не вярват, в душата не вярват, в доброто също не вярват; дойде ли, обаче, до късмет, всички вярват. Разправят за един от френските писатели, голям материалист и реалист, че преди да започвал издаването на някои от своите романи, вадил билетчетата от една кутия, на които било написано, с какъв успех ще се ползва неговото съчинение, обществото ще го посрещне добре или зле. Да вярва човек в късмет, това е атавизъм. Въпросът не седи във вярата на човека в късмет или в щастие, но той трябва да има в себе си нещо положително, установено, на което да вярва. Ако се намерите пред някоя река без мост, как ще преминете от единия бряг на другия? - Ще ви трябва едно въже или един прът. Този прът, или въжето представляват вярата на човека. Следователно, колкото и да е слаб този прът, т.е. колкото и да е слабо веруюто на човека, то все ще му помогне да премине реката. В какъв случай е необходимо веруюто на човека? - Само когато той срещне някоя река без мост. Обаче, случва се човек да измине 1'000 километра път и да не срещне никаква река, или пък ако срещне по пътя си някоя река, тя има мост. Питам: Заслужава ли тогава да се носи този прът, толкова дълъг път? - Не заслужава. Значи, веруюто на много съвременни хора е такова, че те могат да разчитат на него само в крайни случаи. Тяхното верую е този, именно, прът, който те носят със себе си цели 1'000 километра път и казват: "Не трябва да се отказваме от веруюто на нашите деди и прадеди, то все може да ни потрябва в някой критичен момент." Питам: Нужен ли ви е този прът, ако реката, през която ще преминете, има здрав, хубав мост? - Не е нужен. Едно време между земята и небето нямаше мостове, но сега има: днес има много богове, които учат хората, как трябва да вярват в Бога. Индия е пълна с такива богове. В България пък има много светии. Отидете ли в Русия, там ще намерите още повече светии. Някой пита: "Чели ли сте последните теории на еди-кой си философ, с които той разрешава най-сложните задачи в живота?" - Не съм чел. - Който не е чел тези теории, той е голям невежа. Питам този човек: Ами ти чел ли си Божествената книга, в която е написано всичко за създаването на света? - Не съм я чел. - Тогава ти си първокласен невежа. - Според мене, тази книга нищо не струва. - Не, Божествената книга беше написана преди книгата на видния философ, от когото ти се възхищаваш. Той зае своята философия от свещената, от Божествената книга и под нея тури своя подпис. Теориите на новите учени хора също тъй са заимствани от тази Божествена книга на живота написана още преди създаването на света. С това теориите на тия учени не се обезценяват, но казвам, че преди тях имало ред философи, със светли, трезви идеи, които са взели участие в написването на Свещената книга на живота. Те са учители на новите философи и учени, те са учители и на цялото човечество.

Някой казва: "Знаете ли, какъв морал е написал еди-кой си философ в

своето учение? - Зная. На такъв морал днес и паяците не могат да се задържат. Подобен морал имат и растенията, и животните. Например, мъжкото куче никога не дави, не хапе женското. На друго мъжко куче то напада, но на женско - никога! То казва: “Според нашите традиции мъжко куче никога не напада женските кучета. Това е наш свещен морал. Ако някое мъжко куче си позволи да хапе женските, нашият род ще изчезне съвършено от лицето на земята.” Хората казват, че кучетата се отличават с привързаност и благородство. - Тяхната привързаност и тяхното благородство се дължат на факта, че мъжките кучета не хапят женските. Какво става, обаче, меду хората? Днес, между съвременните културни хора ще видите, че мъжът е в състояние да умори жена си, и жената е в състояние да умори своя мъж. Защо някой мъж уморява своята жена? Нали жената е направена от реброто на мъжа? Бог извади едно ребро от Адама и каза: “Ето, давам ти тази жена за другарка през целия живот. Пази свещено нейната душа!” В това време извън рая имаше друга култура, пред която Адама излезе да се хвали със своята другарка Ева, като казваше: “Аз имам красива, хубава жена, каквато светът не е виждал досега!” Тогава тази култура изпрати един свой делегат, преобразен в змия, да опита, да разбере добре, каква е тази жена. Какво стана след това? - Тази хубава жена съгреши, а след нея съгреши и Адам, след което и двамата се намериха извън рая. Имаше един българин, във варненско, на име Драгни, който също така обичаше да се хвали със своята жена, че била работна и трудолюбива. Щом види че жена му изтъче един топ платно, той го взима под мишницата и вечер, когато никой не го вижда, отива в кръчмата, разгъва платното и казва на кръчмаря: “Виждаш ли, платно е това! Дай тук половин кило вино!” Тъй вървят чашите една след друга, докато всичкото платно отиде.

Днес, повечето съвременни мъже са изгубили своето мъжество - тази възвишена и благородна черта, вседствие на което са огрубели. Истинското мъжество подразбира Мъдрост. Думата “мъж” в български език означава “човек”, а в английски език означава “гъба”, мек, като гъба. Какво представлява гъбата? - Нещо, което израства в една нощ и скоро след това изчезва. Какъв мъж е този, на когото израстват мустачки и брада за една нощ и след една година го виждаш, останал без мъжество, обременен от живота, обезсмислил всичко в себе си и се оплаква, че някоя жена го увлякла и съсипала? Как може да го увлече една жена? Ако е вярно, че жената опропастява мъжа си, как ще се обясни пропадането на младия човек, който още не е женен? Някой млад човек прекарва по цели дни и нощи в кръчмата с чаша в ръка и казва: “Тази проклета чаша ме съсипа!” Един млад човек се оплаква от жена си, друг - от чашата. Питам: Кой е виновен тогава - чашата, или жената? - Виновно е желанието, което е дълбоко скрито в него и чопли, разрушава живота му, както червеят

разрушава дървото. Кое заставя работникът в английските фабрики да работи по цели дни само за няколко английски лири? Или, кое заставя работникът във французките фабрики да работи за няколко златни френски монети? Кое заставя работникът в Турция, или в България да работи за няколко турски лири, или за няколко български книжни лева? - Желанието за пари кара хората да работят. Добро е това желание, но кой човек, след като е обичал парите, е придобил нещо безсмъртно, нещо, което не се губи? Ще кажете: Без пари не може да се живее." Не е въпросът там, дали може, или не може да се живее без пари. Може ли Любовта - най-свещеното нещо в живота - да се печели с пари? Златото има ли съзнание? - Няма. - Щом златото няма съзнание, дайте му това място, което справедливо заслужава. Турете златото в касите си и го употребете като слуга, да извърши някаква работа. Мнозина от съвременните хора турят златото си в касата и треперят върху него, както майката трепери върху децата си; постоянно отварят и затварят касата, радват се на златото си. Гледаш някой старец, едва се държи на краката си, подпира се на тоягата си, но ходи, обикаля нещо, озърта се насам-натам, отива някъде далеч, около един километър извън селото. На работа ли отива той? - Не, този старец не може да работи. Той отива на мястото, дето е заровил парите си; ходи, обикаля, наглежда, да не ги е взел някой. Само парите ли са заровени там? - И неговото сърце е заровено заедно с парите. Парите, това е неговият син, неговият възлюбен, заровен в земята. Той обикаля около гроба на своя син, пали му кандилце и казва: "Синко, тук ли си още?" Като разбере, че никой не е пипал парите му, започва да си тананика, връща се дома си весел, радостен и казва: "Заколете ми едно ярче да си хапна!"

Това представлява днес съвременният живот. Това представляват съвременните културни хора, които постоянно питат: "Нали трябва да ядем, да се храним?" - Трябва да се храните! - Нали трябва да имаме пари? - Трябва да имате пари! - Нали трябва да бъдем богати, а не сиромаси хора? - Богати трябва да бъдете! Нийде в Божествената книга не е казано, че човек трябва да бъде сиромах. Сиромашия и грях са синоними. Значи, във физическия свят човек не трябва да бъде сиромах, а в духовния свят не трябва да бъде грешен. Ако на физическия свят човек прави грехове и престъпления и по този начин избягва сиромашията, какво печели с това? Какво печели той, ако разбогатява на земята, а обеднява в духовния свят? Каква е вероятността да спечели човек от 100'000 лева още 100'000 лева, ако дава пари с лихва 100% или ако търгува? - Малка е вероятността. Защо? - Тук имат влияние няколко фактора: броят на търговците, реколтата, природните условия - дъжд, суша, ветрове и т.н.

Днес съвременната математика се занимава със закона на вероятността по

отношение броя на смъртните случаи и раждаемостта в живота, т.е. тя прави изчисления, колко хора умират и колко се раждат годишно. Също тъй тя прави изчисления, колко хора са здрави и колко болни и каква вероятност има някой човек да заболее и през коя година от своя живот. Тия изчисления се правят въз основа на условията, средата, в които живее даденият индивид, неговите родители, наследствеността и т.н. Мнозина казват: "Да бъдем богати и здрави!" - Добре, това желание е на мястото си, но същевременно човек трябва да бъде праведен. Ако богатството и здравето на човека във физическия му живот създават неговата смърт в духовно отношение, това здраве и това богатство не са необходими. За предпочитане е човек да умре на земята, а да живее в духовния свят, отколкото да живее на земята, а да умре в духовния свят.

Христос казва: "И знам, че Неговата заповед е живот вечен." Неговата заповед е великата заповед, която съдържа всички основни правила за духа, за душата, за сърцето и за ума. Само с тия правила човек може да работи успешно. Някой човек не вярва в духа. Какво показва това? - Че неговото съзнание не е дошло дотам. Друг човек не вярва в душата. Какво показва това? - Че неговото съзнание не е дошло дотам. Обаче, всички хора вярват в сърцето и в ума. Няма човек, който да не вярва в сърцето и в ума. Тогава, нека всички хора започнат с възможностите и условията, които се съдържат в сърцето и в ума на човека. Какви са тези възможности? - Човешкият ум се проявява чрез мозъка. При това, колкото по-фина е материята, от която са изтъкани белите и сивите мозъчни влакна, толкова по-богати са условията за умствения живот на даден човек. Гънките на сивото мозъчно вещество трябва да бъдат добре моделирани, за да могат правилно да предават човешката мисъл. Съвременните учени изучават набраздяванията и нагъванията на човешкия мозък, но те не са дошли още до положително научно определение за ролята на мозъчните гънки. Те са дошли само до общо научно заключение, че интелигентността на човека зависи от набраздяванията, т.е. човек е толкова по-интелигентен, колкото броят на мозъчните гънки в него е по-голям. Освен това, те са дошли още и до заключението, че колкото по-дълги са тия гънки, толкова и човек е по-интелигентен. И най-после, колкото по-дебели са тия гънки, толкова и човек е по-умен и интелигентен. Значи, има известно съотношение между дебелината, дължината и набраздеността на мозъчните гънки, и разумността и интелигентността на човека. Ето защо, интензивността на ума не е еднаква във всички хора.

Питате: "На какво се дължат много от нещастията в човешкия живот?" - На човешкия ум. Какво ще стане, например, ако някои хора се облекат зимно време с тънки дрехи, събуят се боси и така излязат вън? - Ще се простудят. Значи, разумният човек трябва да познава издръжливостта на

своя организъм. Лятно време човек може да ходи бос по тревата, без да се простуди, но ходи ли бос по паважа на някой голям град, той ще се простуди. Човек не трябва да ходи бос по камъните нито лятно време, а още повече зимно време. Защо? - Има ред причини, които сега няма да обяснявам. Едно е важно да се знае: камъните поглъщат силата на човешкия живот. Хората са разбрали това нещо и затуй никога не си правят каменни къщи. Те правят къщите си от тухли, от дървета, като най-здравословни. Защо камъните поглъщат силата на човешкия живот, това е друг въпрос. Фактът е важен. И в Писанието се казва, че от вкаменяването на човешкото сърце произтичат най-големите нещастия в света. Някой пита: "Защо ме сполетяха толкова нещастия в живота?" - Защото сърцето ти е каменно. Умен, добър човек е този, който не вижда само своите страдания, но и страданията на окръжаващите. При това, той знае, защо му идат страданията. Не само това, но той може да отстрани известни страдания, които го очакват.

Следователно, когато се говори за съвременната наука, ние подразбираме, че само този човек може да се занимава с нея, който има обич към знанието. Няма ли човек обич към знанието, и науката за него няма приложение. И действително, съвременната наука има приложение само във външния, във физическия живот на хората, но не и в техния вътрешен, морален живот. С помощта на науката днес се построяват фабрики, пътища, пътни съобщения - железници, параходи и аероплани; тя помага в разните отрасли на живота: кожарство, стъкларство, бояджийство и т.н. Цялата съвременна индустрия лежи в основата на науката. Вземете, за пример бояджийството. То е донякъде само разработено. Може ли да се сравни с бояджийството на птиците и на растенията? - Не може. Те далеч надминават хората в изкуството си да боядисват. Когато човек боядисва нещо, тази боя се разрушава, а дори съвсем изчезва от слънчевите лъчи. Затова казваме: "Боите, които човек е открил, избеляват от слънцето." Боите пък, с които птиците боядисват крилцата си, и растенията - цветовете си, обратно: колкото повече ги грее слънцето, толкова по-хубави стават.

И тъй, най-важното нещо за човека е да запази чистотата, девствеността и силата на своето сърце и на своя ум. Някой казва: "Всички възможности за човека се крият в силата на неговата воля." - Не, силата на волята зависи, от чистотата на сърцето и от силата на ума. Волята представлява направление на силите на ума и на сърцето в известна посока. Воля в широк смисъл на думата, имат само най-възвишените хора, най-великите Учители. Когато казват за някой обикновен човек, че има силна воля, това са силни желания, но не и воля. Волята не подразбира да направиш това, което пожелаеш. Да имаш воля, значи, като пожелаеш да извършиш един акт,

предварително да знаеш условията и законите, на които той се подчинява, та като го направиш, да имаш резултат 100% успешен. Това, което съвременните хора наричат воля, не е нищо друго, освен своеволие. Ето защо, съвременните хора са повече хора на своеволието, отколкото на разумната воля.

Аз съм правил ред френологически изследвания и изчисления върху брадата на българите. Брадата на човека показва, каква е неговата воля. От многото изследвания, които направих, намерих само двама души, брадата на които е поне близо до нормата. Такива хора могат да постъпват справедливо при всички условия на своя живот. Според закона на вероятностите, може да се изчисли колко справедливи хора ще има на 4’000’000 население в България. Според моите изчисления, аз зная приблизително, колко души има в България с будно съзнание в своите действия. За всички хора е важно да се използват възможностите, които са вложени в тях. Тези възможности се крият в силата на техния ум и в чистотата на тяхното сърце. Разумен, чист човек е този, чието сърце не се смущава от условията на живота: че родителите му умрели, че някой говорил лошо за него, че някой го нападнал - той сълза няма да пролее. Разумният човек може да плаче, но никога за себе си. Не е правилно, когато човек мисли, че Господ го проклел и затова страда. - Не, богатството на човека е вложено в самия него. Няма същество по-богато от човека. И най-престъпния човек съдържа в себе си грамадна енергия, която, ако той използва правилно, може и светия да стане. Той се е оплел в идеята, че е престъпник, че от него нищо добро не може да излезе и не прави усилия за своето повдигане. Как е дошъл до това положение? - Чрез внушение.

Съвременните хора работят със закона на внушението. Нима със създаване закон за престъпниците, държавниците не внушават престъпността у хората? Щом се яви един престъпник, те казват: “Хайде да създадем закон за престъпниците!” С този закон се отваря път на престъплението. Свещениците говорят за развалата на хората, но с това те не ги изправят, а отварят път на развалата в света. За да се избегнат тия лоши последствия в живота, човек трябва да се стреми към Истината. В Истината е скрит смисъла на живота. Ще кажете: “Как да познаем, кой човек говори Истината.” - Човекът на Истината има свой определен образ, по който може да се познае. Както всеки учен, бил той астроном, геолог, или какъв и да е, има свои мерки, своя определена норма, по която съди за явленията в света, така и за човека, който проповядва Истината, има определена норма, определени мерки, по които той се познава.

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.” Когато държавникът създава закони, преди всичко той трябва да знае Божиите закони и по тях да

ръководи управлението на своята държава. Някои казват, че човек трябва да бъде патриот. Кой човек може да бъде патриот? - Най-разумният, най-честният, най-благородният. Не е достатъчно патриотът да обича своя народ, т.е. ръката си само, но всички патриоти трябва да живеят един за друг, да съставляват нещо цяло. Ние виждаме, че стремежът на всички съвременни хора, на всички икономисти, както и на всички народи и общества седи в идеята да си помагат взаимно едни на други.

Обаче, нека оставим тия общи въпроси настрана, те сега не ви интерсуват. Всички, които ме слушате, искате още днес да бъдете щастливи, очаквате да чуете нещо по това, как да придобиете щастието. Това, което очаквате да чуете, ще го изкажа в две правила. Първото правило: пазете чистотата на своето сърце! Второто правило: пазете чистотата на своя ум! Чистотата е капитал за човека. Тогава, за да запазите този капитал, тази своя чистота, спазвайте следното правило: не влагайте своя капитал в чужди банки! Щом става въпрос за запазване на чистотата си, казвам: Не правете никакъв компромис със своята чистота! Докато сте чисти, всички извори на вашия живот ще текат правилно. Деня, в който загубите чистотата си, изворите, каналите на вашия живот ще се задръстят, и вие ще се лишите от силата и здравето си, ще започнете да боледувате, да се дразните, ще изгубите свободата си, ще очаквате на чужда помощ и т.н. Който иска да бъде здрав, трябва да бъде чист. Който иска да поправи своите работи и да бъде независим от хората, непременно трябва да бъде силен. Обаче, силен човек е онзи, който е запазил своята първоначална светлина на ума, която Бог е вложил в него. Някой пита: "Как мога да запазя светлината на своя ум?" - Като вложиш ума си в Божественото. - Какво трябва да направя, за да постигна нещо? - Не бързай да забогатееш. Не бързай учен да станеш! Не бързай силен да станеш! Смешно е когато силният човек иска да стане силен. Не бързай да станеш богат! Кой трябва да желае богатството? - Сиромахът. Има ли смисъл богатият да желае богатство? Не бързай да станеш добър! Доброто е необходимо условие за съвършенството на човека, но той не може да стане добър в един ден. Следователно, щом човек се стреми към съвършенство, доброто ще му помага. Не се ли стреми към съвършенство, и доброто няма да му помага. Цялата съвременна философия се стреми да направи човека добър. - Не, човек трябва да бъде съвършен, а за да бъде съвършен, умът му трябва да бъде силен в доброто.

В съвременната математика, покрай различните въпроси, се изучават и отношенията между дългите и късите линии. Какво разбирате под дълги и къси линии? Ще кажете: Какво отношение има между дългите и късите линии и стиха, който е цитиран в тази беседа?" - Аз говоря за дългите и къси линии, за да ви изясня известни положения в живота. Когато човек иска да направи едно добро, но го отлага от днес за утре, той образува

дълги линии в живота си. Добър ли е този човек? Не е добър. Обаче, когато човек иска да направи зло, но го отлага от днес за утре, той пак образува дълги линии в живота си. Лош ли е този човек сега? - Добър човек е той. Следователно, дългите линии за лошите работи показват, че даден човек е добър; късите линии за добрите работи показват, че даден човек е добър. И обратно: дългите линии за добрите работи и късите линии за лошите работи показват, че даден човек е лош. От тук изваждаме следното заключение: късите линии за добри постъпки показват, че хората са добри; дългите линии за лоши постъпки показват, че хората са добри, и обратно: късите линии за лоши постъпки показват, че хората са лоши; дългите линии за добри постъпки показват, че хората са лоши. Когато при някой добър човек има дълги линии, това показва, че той всякога разсъждава. Но добрият човек няма право да разсъждава, да направи ли едно добро дело, или не. Ако съм около някой извор и дойде при мене един беден човек за милостиня, трябва ли да разсъждавам - да му помогна ли с нещо, или не? Тук няма какво да се разсъждава. Ще бръкна в джоба си, ще извадя една монета и ще му я дам. Има ли тук нужда от моите разсъждения? Този човек е беден, нещастен, три дни не е ял. Днес аз ще му дам нещо, утре - друг някой и така ще прекара своя живот.

Казвате: “Трябва ли човек да проси?” - Нека проси! Няма нищо лошо в просията. Някой казва: “Аз не обичам да прося!” - Докато просиш, ти си човек. Какво ще стане с малкото дете, ако не проси от майка си мляко? Какво ще стане с държавника, ако не проси? - Няма да взима участие в управлението на държавата. Затова той ходи при тези, при онези избиратели, моли ги да го изберат за депутат, или за министър, като им дава ред обещания. Тия обещания имат валидност, докато той стане министър. Стане ли веднъж министър, той казва: “Аз съм човек независим, изработвам закони и ги прилагам. Други закони, друга воля не признавам!” Какво признава? - Да изпразва чувалите. Тъй казват българите. Смешно е, когато българите говорят за изпразване на чувалите! Каква наука има в изпразването? Наука е, когато нещо тече като извор. Какъв смисъл има в това, един да пълни чувала, а друг да го изпразва? Какво подразбира изпразването? Някой казва: “Добре е от време на време да се изпразва чувалът.” - Не, аз не бих желал да виждам в света само празни чували. Чувалите трябва да са пълни с жито. Колкото вадите от тях, толкова прибавяйте! Ако човек бърка в една каса, трябва веднага да прибави изваденото. Когато нашите каси, нашите чували са пълни, това подразбира изобилие. Нека всички хора се надпреварват в пълнене на касите и чувалите си! Днес повечето хора се надпреварват тъкмо в обратното: всеки гледа пръв и колкото може повече да изпразни чувала. Като видят, че чувалът се изпразва, казват: “Дано се намери някой умен и учен човек, който умее да пълни чувалите!” Няма умни хора, които могат

да пълнят чували. Пълните чували са наши измислици, наши изобретения. Идеята, че трябва да пълним касите, чувалите си, се отразява така заразително между хората, както се отразяват разните микроби вурху организма на човека. Обаче, микробите не действат върху чистия човек. Ако човек има чисто сърце и светъл ум, никакво зло не може да го сполети. Но ако сърцето му не е чисто и умът му не е светъл, каквито микроби има по света, все около него ще дойдат.

Днес светът е пълен с различни болести, умопобърквания, нещастия и т.н. На какво се дължи умопобъркването например? Някоя мома се влюбва в един момък, но той й отказва, и тя се умопобърква, не могла да понесе този удар. Какво от това? Нека задържи своята любов за този, който ще я обича. Има някой в света, който я обича, но тя трябва да има търпение, докато го намери. Ако царската дъщеря остави своя възлюбен и отиде при някой свинар, може ли той да оцени нейната любов? - Не може. Срещам някоя мома, наблюдавам я, тя се влюбила в някой свинар и страда, че той не й отговаря. Казвам й: "И сто години да любиш този човек, нищо няма да придобиеш, той само свинете си ще гледа. Ако беше умен човек, свинар нямаше да стане." Какво може да даде той на свинете? Казват за някой човек, че станал овчар. Какво от това? Овците могат да живеят и без овчар. Че някой станал овчар или свинар, то се отнася до човешкия живот, до възпитанието на хората. А сега, някой взел торба на гърба си, кривак в едната ръка, кавал в устата и свири ли, свири, но овците пет пари не дават за своя овчар. Защо? - Любов няма този овчар. Като дойде времето, той взима ножиците, отрязва им руното, а после ги издоява, като им казва: "Вие сте много егоисти, трябва да учите милосърдието, трябва да учите закона на жертвата. За да влезете в Царството Божие, трябва да научите Божия закон, доброволно да давате млякото си, а не чрез насилие." - Да бъде, както Господ е казал - отговарят овците. - Освен това според Божия закон вие трябва да пожертвате и вашите деца, да ги дадете в нашите училища, ние да ги възпитаваме. - Така да бъде!

И наистина, от хиляди години насам, хората все възпитават децата на овците, но костите им и до днес са разпръснати из целия свят. Защо не говорят Истината? Нека всеки каже на своята овца: "Сестро, съжалявам, но такова време е дошло, или ти, или аз, един от двамата, трябва да стане жертва, иначе и двамата ще умрем. Тази година житото не стана, ябълките не станаха, а трябва да живея, създаден съм по образ и подобие Божие." Тази овца ще ви погледне и ще каже: "Добре, аз ще стана жертва за Господа, стига вие да дадете плод." Така трябва да говорите на овците, а не да ги залъгвате. Като им говорите така, те ще се жертват доброволно, и тяхната жертва ще бъде благословение и за вас, и за тях. Ако Христос, за когото проповядват всички съвременни църкви, дойде днес, колко истински

вярующи ще намери, които да изповядват Неговото учение? Това не е съдене, но Истината трябва да се знае. Ще кажете: “Ние се трудим, работим, правим усилия над себе си.” - Трудете се, работете, но всякога се запитвайте: “Истински християнин ли съм аз?” Запитват едного: “Ти вярваш ли в светия кръст?” Той му казва: “Братко, цели 2’000 години вярвах в светия кръст, но все ми липсваше нещо. - В света Троица вярваш ли? - Цели 2’000 години вярвах в света Троица, но пак ми липсваше нещо. В какво ли не съм вярвал и в какво ли още ще вярвам?”

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.” Христос не казва, че Неговият кръст е живот вечен. Той не казва, че вярванията на хората са живот вечен. Мнозина може да се обидят, като се засягат тези въпроси, но казвам: Ние почитаме тяхното верую, ако то е Божествено и ако носи някакво благо, както за самите тях, така и за цялото човечество. Не е ли Божествено, ние не го подкрепяме. Аз съм готов да подкрепя всичко, което е за Славата Божия, за доброто на човека, на дома, на обществото и на народите. Аз съм готов да подкрепя всичко онова, което носи благо за страдающите, за бедните. Аз не мога да подкрепя онова, което спъва идването на Царството Божие на земята, което помрачава човешкия ум или опетнява човешкото сърце. Казвам: В света иде голяма буря и докато не е дошла още, разумните хора трябва да оберат плодовете от своите дървета. Повтарям: Голяма буря иде! Оберете плодовете си и ги турете в хамбарите! Някои питат: “Какво зло има в бурята?” - Тази буря няма да помете целия свят, но ще причини големи злини на хората. Разумно е да се вземат мерки, да се избегнат нейните лоши последствия.

Казвам: Това е учението, което трябва да се приложи в света. Всеки човек може да го приложи. Много от съвременните хора очакват Христа и казват: “Преди 2’000 години Христос дойде на земята, и сега пак ще дойде.” - Вярно е, Христос е бил на земята, и пак ще дойде. От 2’000 години насам няма човек в света, когото Христос да не е посетил поне три пъти. Вие сте плакали за Него, и Той е дохождал при вас. Вие сте Му обещавали много неща, но не сте ги изпълнили. Вие и до днес плачете за гвоздеите в Неговите ръце, но Той казва: “Не плачете за моите гвоздеи! Аз ги извадих вече. Време е вече да приложите Божията Любов, както ви казвам.”

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.” Свържете се с Христа и приложете Неговото учение широко в живота си - не само в дома си, нито само в църквата, нито само в един народ, а навред - по целия свят. Целокупният живот може да бъде заквасен с Божията Любов! Тя има общо приложение и може да царува навсякъде. Без Любов няма живот; без светлина няма растене; без свобода култура не може да съществува. Тия са основните положения в живота. Главната задача на човечеството е да

изучава Божията Любов и да я познава. Казвате: “Как да познаваме Божественото?” - Там, дето човешката любов престава, Божията Любов започва. Там, дето човешкото знание престава, Божието знание започва. Там, дето човешката свобода свършва, Божията свобода и Истина започват. Някой човек се обезсърдчил и казва: “Аз остарях вече, ще се мре.” - Не, тъкмо сега ти можеш да намериш истинския живот.

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.”

Казвам: Старият човек може да се подмлади в 24 часа. - Как? - Той е богат човек, вложил в банките 25 милиона лева и си казва: “Ако раздам един милион лева от парите си, дали ще мога да се подмладя?” - За да се подмладиш, трябва да продадеш и раздадеш всичкото си имане: пари, къщи, ниви - нищо старо да не остане в тебе. Аз, който му говоря така съм млад човек. Той ме слуша, гледа, мисли си, не се решава. Казвам му: “Раздай богатството си, и ти ще станеш млад!” Той не вярва, разглежда ме изпитателно от главата до петите и си казва: “Какво мисли този човек? Възможно ли е, след като съм работил толкова години за това богатство, да го раздам току-тъй изведнъж!” Този старец мисли, че аз ще взема парите за себе си. Казвам му: “Не се безпокой, дядо, неправда не може да съществува в света. Ако взема парите за себе си, аз ще остарея, а ти ще се подмладиш. Ако повярваш в тия свещени думи, в 24 часа ти ще се подмладиш; ако се усъмниш нищо няма да постигнеш. След пет години аз пак ще те посетя, да видя, разбрал ли си великата идея, която се крие в тия думи.” След пет години пак отивам при него и го запитвам: “Сега съгласен ли си да раздадеш богатството си?” - Не мога ли да раздам само половината? Какво ще правя, като раздам цялото си богатство? Нали ще страдам тогава повече?” Отивам си и му казвам: “След пет години пак ще дойда.” Питам: “Кой от двамата печели?” Христос днес задава същия въпрос на всички съвременни хора. Вие казвате: “Всичко знаем, но това нещо не може да се приложи.” - Може да се приложи.

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.”

Сега ще ви разправя един разказ. Един ангел разглеждал света от невидимия мир, и Господ, като го видял, че се интересува от света, дал му следната задача: да слезе на земята и да изчисли, за колко хиляди години може да изтече всичката вода, като минава през някое малко, тясно отвърстие. И трябвало да прекара той на земята дотогава, докато изтече всичката вода. Тази задача му се видяла доста сериозна. Дълго време трябвало да остане той на земята, но затова пък виждал, че ще придобие много знания. Той боравил със закона на вероятностите, според който всичката вода могла да изтече през това тясно отвърстие само за 24 часа. За

такова изчисление турците казват: "Вредно за ума е да се занимава човек с такива работи." И наистина, невероятно е да приема човек, че всичката вода на земята може да изтече през едно тясно отвърстие само за 24 часа Това нещо, е възможно само за ангели, които имат велики знания, чрез които ще могат да сгъстят водата. Това са възможности, вероятности, които не се отнасят до физическия свят. Това нещо не може да стане по физически начин. По същия начин, когато казваме, че човек може да се подмлади в 24 часа, не подразбираме, че то може да стане по физически начин.

Знание трябва на света! Най-първо човек трябва да изучава своята глава и своя мозък. У някои хора, например, очите са вдлъбнати, у други - изпъкнали; у някои хора ушите са дълги, големи, у други - къси, малки. Защо съществуват такива различия между хората? У някои хора лицата са пълни, у други - слаби. Физиолозите казват, че между пълните лица и стомаха има известно съотношение: колкото лицето на даден човек е по-пълно, толкова и стомахът му е по-здрав; и обратно: колкото лицето на човека е по-слабо, толкова и стомахът му е по-слаб. Други физиолози казват, че когато носът на човека е широк, и гърдите му са широки; когато носът е сплеснат, и гърдите му са сплеснати. Значи, всяко нещо в живата природа има своето място и предназначение. Не е нужно да се отвори стомахът, за да се види, дали той е здрав, или не. Има външни признаци у човека, по които може да се познае това, а именно: здравословното състояние на стомаха се определя от лицето на човека.

Преди няколко дни ми попадна една книга на някой германски физиолог-анатомист, който посветил цели 20 години да изучава човешкото око с всичките му потайности. По окото той познавал, каква болест имал човек и на кое място. Също така по окото той могъл да предсказва болести, от които човек след време може да се разболее. Всичко е написано в окото на човека: неговото минало, настояще и бъдеще. В своите изследвания върху окото, този учен се домогнал и до разни методи за лекуване. Ако някоя майка има тия познания, като види окото на детето си, тя ще познае, че нейното дете след 2-3 години, например, ще заболее от известна болест. Щом знае това, тя ще може да вземе предварително мерки за неговото лекуване. Какво правят съвременните хора в такива случаи? - Те се лекуват след като заболеят, когато болестта е напреднала вече. Казвам: Викайте лекар, докато болестта още не е дошла! Някой човек сгреши и тогава вика проповедник да го изповядва. Казвам: Викайте проповедника, да ви каже как да живеете, докато грехът не е дошъл! Днес затворите са пълни с престъпници; улиците са пълни със стражари. Ние сме сити на грехове и на престъпления! Вървя по улиците, срещат ме някои детективи, наблюдават ме, мислят ме за анархист. Защо? - Имам дълга коса. Питам ги

мислено: “Как сте приятели? Как върви вашата работа?” - Не сме особено добре, но какво да правим? Веднъж сме приели тази работа, ще я караме, че каквото излезе. - Не е лоша вашата работа, но като търсите лошите хора, трябва да знаете, как да ги изправяте. Работата на детектива не се заключава в това, да улови някой престъпник и да го премаже на мястото от бой. Постъпва ли така, той трябва да знае, че пътят, по който върви, не е добър за самия него. Той трябва, преди всичко, себе си да изправи! И на стражаря казвам същото. Не е лошо човек да бъде стражар, но като лови хората, да ги изправя. Всяка служба, извършена правилно и разумно, е благородна. Това подразбира да бъде човек стражар, или детектив, или съдия, или адвокат, или държавник и т.н.

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.”

Мнозина питат: “Как ще дойде новият живот на земята?” - Ще дойде пролетта на човешкия живот, ще дойде и лятото на човешкия живот, но усилена работа се изисква от всинца ни. Като очакваме добрите условия на живота, не трябва да бездействаме и да казваме: “Добър е Господ, Той всичко ще ни даде!” Така правят мързеливите хора, а ние трябва да работим! Дойде ли пролетта, всички трябва да работим, да придобием необходимите блага за вечния живот, който изключва страданията, а включва щастието на цялото човечество, на всички народи и на всички души.

Най-първо от всички се изисква абсолютна, положителна вяра! Христос е казал: “Всичко опитвайте, доброто дръжте!” Аз ви казвам: Опитвайте това, което ви говоря; опитвайте това, което Христос е говорил; опитвайте и това, което добрите, учените и гениалните хора са казали! Във всеки човек има нещо гениално, той е модел. В този смисъл всички хора се допълват. Всички добри, учени и гениални хора вървят към една и съща цел. В знанието, което те внасят в света има единство. Щом е така, между науката и религията не трябва да има разногласие. Между религията и обществения живот също така не трябва да има разногласие. Науката, религията, общественият живот, това са форми на живота, а между всички форми на живота трябва да има единство, не разногласие. Някой бил държавник, или съдия, или адвокат, или лекар, или художник, или поет - това са различни служби само, а всички са хора, души, братя помежду си. Всеки човек не може да бъде художник. В какво седи изкуството на художника? - Художникът трябва така да тегли четката, че да предава с нея онези черти от лицето на човека, които да изразяват неговото благородство, или неговата добрина, или неговата чистота и т.н. Само чрез дълги наблюдения художникът ще може да предава с четката си вътрешните качества и добродетели на човека. При това положение всеки

човек може да бъде художник. Някой казва: "Аз не съм хубав." - В продължение на 2 часа всеки може да направи лицето си красиво, но се изисква голямо усилие на неговия ум и на неговото сърце.

И тъй, нека всеки постави в душата си високия идеал да живее най-първо като разумен човек, а после като българин. И после, не само като разумен човек, а като служител Божий, като Син Божий. Да бъдеш Син Божий, значи да чувстваш пулса на цялата вселена; всичката нейна красота, всичко възвишено и благородно в света. Това ще внесе радост и веселие в твоята душа. Всеки може да бъде Син Божий, ако не днес, то поне за в бъдеще.

Казвам: Задръжте този идеал в душите си, за да можете поне отчасти да премахнете страданията, неверието, съмненията, които ви мъчат. Много мъчения имате, но има начин, по който човек може да се избави от тях. Отива един беден, бос човек при Господа и му се оплаква, че бял ден не е видял през целия си живот. Краката му станали на решето от тръне и бодили. Той се помолил на Господа, като Му казал: "Моля ти се, Господи, дай ми едни обуща от склада на небето, за да се избавя от това тегло на земята!" Господ се усмихнал и му казал: "Съжалявам, не мога да ти дам обуща, каквито ти искаш. Тук нямаме такива обуща, но ще ти помогна по друг начин." Като слизал към земята, Господ му дал две крилца и му казал: "Щом дойдеш до някой трън, започни да махаш с тия крилца, и те ще те издигнат нагоре." - Дали ще мога да се издигна с тях нагоре? - Ще се опиташ. - Сега Господ ме поставя в друго затруднение.

Днес и аз турям всинца ви по две крилца и казвам: Щом дойдете до тръните, махнете с крилцата си да литнете нагоре и ще се освободите от тръните. Има ли по-проста философия от тази? - Няма. Ако не махнете с крилцата си, по десет и повече от десет тръне ще вадите от краката си. Махате ли с крилцата си, добре и леко ще ви бъде!

Беседа от Учителя, държана на 31 октомври 1926 г. в град София.

Начало: 10:00

1926_11_03 Човешкият дух
лекция пред общия окултен клас

ЧОВЕШКИЯТ ДУХ

Седма лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 3 ноември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

За следния път пишете нещо за цветовете на дъгата.

Сега ще ви задам следния въпрос: Защо човек трябва да учи? Мнозина казват, че науката напътва човека в живота. Право ли е това? Ако се качите на един автомобил, можете ли да кажете, че той ви напътва? Колкото автомобилът напътва човека, толкова и науката го напътва. Какво представя всъщност науката? По този въпрос има две мнения: едното мнение е, че без наука не може; другото мнение е, че без наука може. Значи и с автомобил може, и без автомобил може. Науката е произведение на човешкия дух, а човешкият дух седи над всички науки. От хиляди векове насам човешкият дух е създавал и продължава да създава науките. Едни от тях са изчезнали, а други и досега продължават да съществуват И съвременната наука един ден ще изчезне; от нея ще остане само най-ценното, а всичко друго, което е служило като забавление за малките деца, ще се забрави, ще се заличи. Мислите ли, че един ангел може да се занимава със съвременна математика и със съвременно счетоводство? Мислите ли, че един ангел може да се занимава със законодателство, по което се управляват съвременните общества и народи? Мислите ли, че в бъдещето съвременната физика и химия ще се намират в същото положение, в каквото са днес?

Сега, като говоря по този начин, мнозина мислят, че аз отричам науката или че не признавам учените хора. Нито науката отричам, нито учените, но казвам, че всички учени хора са черпили познания от източник, по-висок от тях, и то всеки се е домогвал до тези знания според степента на своето развитие. В този смисъл аз не признавам учени, които черпят своята наука от земята. Кант беше учен, но отде черпеше знанията си? Пророците отде черпеха знанията си? Тъй че когато някой мисли, че знае много неща, това значи, че преди това той е бил невежа. И преди да е свършил университет, човек все е знаел нещо. И след като свърши, пак знае нещо. Важно е човек да не се заблуждава, да мисли, че като свърши

университет, всичко знае. Колкото да учи, човек все остава невежа по отношение на това, което се разкрива пред него. Ученият знае, че земята се върти около своята ос, но как именно се върти, той не може да докаже. Ученият знае, че земята се е отклонила на 23° от оста си, но как е станало това отклонение, не може да докаже. Следователно ученият трябва да бъде като художника. Щом нарисува една картина, той сам трябва да знае вярна ли е картината му, има ли дефекти, добре ли представя природата и т. н. Ученият трябва да бъде първият критик на себе си. Всяко нещо, което знае, той трябва да докаже, да го обоснове. Това е знание. Когато музикантът свири, той трябва да изразява нещата, както са. Ако свири нещо от Бетховена, той трябва да го изпълни както самият Бетховен. Всеки трябва да прилича на себе си. Ако представяте Бетховена, така трябва да го изразите, че той сам да се познае.

Обаче много хора, като приличат на себе си, искат и другите да бъдат като тях. Няма по-голямо нещастие за хората от това да мязат едни на други. Природата обича разнообразието. Докато всеки човек представя особен екземпляр, той е ценен; щом се явят два еднакви екземпляра, цената им се намалява. Казвате, че в света има безброй учени хора. Не, в света има само един учен човек – космическият. Всички останали учени са негови секретари, които ходят тук-там, събират материал, какво казал този или онзи учен и го разгласяват. За пример може ли съвременната наука да обясни произхода на живота и да създаде човека? Знае ли тя онзи елемент, който създава безсмъртието? Съвременната наука обяснява нещата все от гледище на физическите закони. Вън от тях тя нищо не може да докаже. Питам: Други закони освен физическите не съществуват ли? Освен физическите закони има и други, които учените не са открили. Това, което учените наричат закон, е проявяване само на истинския закон. В абсолютния закон няма никакви изключения. Закон, в който има изключения, не е истински закон. В законите на живата природа няма никакви изключения. Следователно, кажете ли за нещо, че е закон, в този закон не трябва да има изключения. Щом има изключения, той е правило.

Казват, че логиката изучава законите за правилното мислене. Ако в мисълта на човека има изключения, какви са тези закони? Какво ще се каже тогава за отрицателните мисли на хората, върху които се съгражда живот само на страдания и разочарования? Какво ще кажете за любовта на съвременните хора? На какви закони почива тя? С това не искам да разрушавам идеалите ви, но искам да ви извадя от заблужденията в живота. За пример някой седи пред една стена и казва: „Зад тази стена няма нищо." Не, зад тази стена се крият много неща, които ти не виждаш. Ако ти не виждаш нищо, това още не значи, че наистина нищо друго не съществува.

Следователно положението, до което е дошла съвременната наука, е само въведение към истинската наука. С това авторитетът на учените не се подценява. Напротив съвременните учени имат цена и то толкова по-голяма, колкото по-близо седят до истината. Всяка теория е ценна дотолкова, доколкото тя съдържа истината в себе си. И музиката, и художеството трябва да съдържат истината в себе си. Всяко нещо, върху което работим, трябва да съдържа истина. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка на човека трябва да съдържа истината в себе си. Истината е същественото в живота, към което трябва да се стремите. Ако турите истината като основа на своя живот, всички недоразумения между вас ще изчезнат. В отношенията на хората липсват допирни точки. Защо? - Защото всеки живее в специален център на мозъка си и вън от него не излиза: един живее в центъра на своите лични чувства, друг – в своите религиозни чувства, трети – в обществените чувства и т. н. Всеки от вас за пример знае ли в кой център на главата си живее? Знаете ли коя станция на мозъка ви е отворена? Слушате някоя хубава сказка или беседа, но в това време ви занимават други въпроси; други желания се събуждат у вас. Някой казва: „Дано по-скоро свърши сказчикът, че да отида на концерт." Друг казва: „Дано по-скоро се освободя, че ме чака важно търговско предприятие." Това показва, че интересите на човешкия дух са различни. Какво се ползува духът от музиката, от религията или от науката във всичките им области? Кой кого учи: духът се учи от музиката или музиката се развива от духа? Цигулката ли учи цигуларя или цигуларят развива цигулката? Цигуларят учи цигулката да свири, но не обратното. Следователно човешкият дух учи човека на всичко.

Някой извърши едно дело и после казва: „Аз постъпих според природата си, другояче не мога да постъпя." Друг казва: „Аз трябва да лягам рано. Само по този начин мога да почивам." Питам: Право ли е това? Истинската почивка не се постига с много спане. Когато човек иска да почине, той трябва да освободи ума си от всички непотребни мисли, сърцето си – от всички непотребни тягостни чувства и желания. Те изчерпват енергията на човека, без да му дадат нещо. За да почине, художникът трябва временно да изхвърли всички бои от ума си. За да почине, ученикът трябва временно да изхвърли всички книги от ума си. Докато приеме необходимата енергия от природата, умът на човка трябва да бъде съвършено свободен от всички външни пособия. Щом приеме нужната енергия, той може вече да вземе пособията си и отново да започне работата си. Като знаете това правило, трябва да бъдете внимателни както към себе си, така и към другите. Никога не се налагайте със своето мнение върху приятелите си, да не ги обремените, нито се оставайте други да ви обременяват. Пазете се от пресищане. Човек може да се пресити от

музика, от наука, от религия. Няма по-опасно нещо за човека от пресищането. Човек може да се пресити и от живота. И тогава той започва да мисли за самоубийство. За да не се преситите от живота, не желайте всичко да опитате, не желайте всичко да знаете. Някой казва: „Аз зная всичко." Онези хора, които знаеха всичко, днес са заровени в земята. Учените слязоха долу, в земята, а невежите останаха горе да учат. Учените създадоха световете. Вярно ли е това? Туй е теория, която се нуждае от доказателства. И да се докаже, всеки ще запита: „Кой е присъствувал при създаването на световете, че да знае, как е станало това?"

Казвам: Истината не се нуждае от доказателства или от демонстрации. Някой човек е тъжен, скърбен, отчаян. Как ще докажете това? Ако можете моментално да смените състоянието му, това е истинска наука. Едно е важно за човека: сърцето, умът, волята, душата и духът му да бъдат съвършено свободни, т. е. да могат всеки момент да се проявят. Правата мисъл може да се прояви само при свобода. Вън от свободата тя не се изявява. Когато умът, сърцето и волята на човека се проявяват правилно, той има ценни придобивки. Тия придобивки се складират в душата. Тя е съкровищница на човешкия дух. Тя носи в себе си всичко онова, което човешкият дух е придобил от незапомнени времена до днес. В този смисъл казваме, че нищо в живота не се губи. Богатството, което човешкият дух е придобил, е скрито в душата му, и един ден, когато потрябва, то ще се даде като дар, като наследство на онзи, който го е изработил. Един ден това знание, това богатство ще бъде достояние на всички души. Ще дойде ден, когато и невежите, без да са работили, ще имат на разположение науката на миналото. Не става ли това и днес? Вземете една плоча, турите я на грамофона, завъртите ключа и слушате речта на някой учен. Той не съществува вече на земята, заминал е за онзи свят, но преподава, развива, обяснява своите формули. Може ли при това положение да наречете плочата учена? Колкото плочата е учена, толкова учен може да бъде и онзи автомат, който механически решава най-трудните задачи. Може ли да се нарече учен човек онзи, който от създаването на света до днес е изчислил, колко хора са се родили и колко са умрели? Учен е той, но какво ще допринесе неговата ученост за човечеството? След него ще дойде друг учен, ще изнесе причините за умиранията, ще доказва на хората как трябва да се изменят условията, за да се намали смъртността. Добро е всичко това, но то е само теория. Кой от тия учени ще бъде най-авторитетен? Ако тези учени дойдат при вас и чрез изчисления ви покажат какви страдания ще минете през живота си, при какви условия ще ви сполетят, как можете да ги избегнете, вие ще се замислите малко. В края на краищата ще кажете, че това е теория. Обаче натъкнете ли се на страданията, вие започвате сериозно да мислите. Значи истинският авторитет за вас е животът.

Казвате: Айнщайн е учен човек, Дарвин, Кант също така са учени, понеже внесоха нещо ново в света. Айнщайн е някъде в Германия, Дарвин – в Англия, Кант – в Германия, обаче всеки човек включва в себе си и Айнщайна, и Дарвина, и Канта. Всички хора живеят във вас. Цялото човечество се съдържа в един човек и всеки човек е в цялото човечество. Като кажете ябълчна семка, вие разбирате зародишите на всички ябълки. Една ябълчна семка съдържа в себе си разнообразието на всички ябълки. За да се разбере тази идея, човек трябва да разглежда живота като нещо цяло. За тази цел той трябва да се проникне от онази непреодолима вътрешна любов към знанието, към истината. Духът подтиква човешката душа към знание. Слушали сте да казват: „Копнее ми душата." Духът подтиква ума към пластичност, към просветление, а сърцето – към облагородяване.

Защо е нужна наука на човека? – Науката развива дарбите и способностите. Тя разработва, оформява главата на човека. Като погледнете челото, черепа на човека, ще познаете с кои области от науката най-много се е занимавал. Ако духът на някой човек не намери условия да се прояви, главата му постепенно започва да се деформира, носът му се изкривява. Като наблюдавате хората, ще видите, че всеки от тях все има някакъв дефект: на едного очите са изкривени; на другиго – носът е крив, ноздрите сплеснати; на трети – веждите са неправилни; на четвърти – лицето е асиметрично. Добре е от време на време да се оглеждате, да видите какъв дефект имате на лицето или на главата си и да работите за неговото изправяне. Ако човек не се огледа да види дефектите си, той ще мисли, че е безпогрешен, че е абсолютно добър. Добър човек в пълния смисъл на думата е онзи, който няма никакъв дефект нито във физическо, нито в умствено, нито в сърдечно отношение. Физически той трябва да бъде здрав, но не пълен, дебел. Пълнотата още не показва здраве. Кръстът, или талията на човека по мярка трябва да бъде два пъти по-дебела от врата; вратът трябва да бъде два пъти по-дебел от ръката. Ако мерките на кръста и на врата на даден човек са по-големи от определените, значи има известна анормалност в него.

Като говоря за положителна наука, аз я сравнявам с музиката. Математиката, физиката, химията са музикални изрази. Механиката например се занимава с движението на телата, със силите. Значи тя се занимава с живи тела. Само живите тела се движат. Движението не е механически процес. Само разумните тела се движат; само разумните тела биват тъмни и светли; само разумните тела биват твърди, течни и въздухообразни. Енергиите, силите пък са достояние на човешкия дух. Когато човешкият дух иска да направи сянка, да се освободи от вибрациите на светлината, той сгъстява материята около себе си.

Следователно той е в сила да сгъстява и разредява материята. В това отношение земята представя образец на твърда, гъста материя, а слънцето – на рядка материя. Слънцето е светещо тяло, а земята – тъмно. Може би след милиони години и земята ще свети като слънцето. Някога и тя е била светещо тяло, но е изгубила светлината си. Една българска поговорка казва: „Дето е текла вода, там пак ще тече." И човек минава през състояния на тъмнина и светлина. Някога той свети като слънцето, а някога е тъмен като земята. Това са състояния, през които човек минава, за да научи нещо. Тъй щото човек ще се качва в рая, ще слиза и в ада. Като слезе в ада, той казва: „Страшно нещо е адът!" Казвам: Страшно нещо е адът, когато човек не знае, отде да излезе. Иначе може ли да излезе сам от ада, нищо страшно няма там. Ако човек попадне между жителите на слънцето, без да разбира езика и реда им, без да е готов за тяхната култура, а при това не може да слезе на земята, той и там ще бъде нещастен. Мнозина мислят, че ако отидат в рая, ще ги посрещнат с музика и песни, с угощения. Да, ако са готови за това, ако съзнанието им е пробудено, така ще бъде. Ако съзнанието им не е будно, и в рая, и в ада да са, все е страшно. Христос казва: „Голяма е радостта на небето за грешника, който се разкайва за греховете си, който се обръща към Бога и прилага Любовта, Мъдростта и Истината."

И тъй, ако искате да се ползувате от знанието, което сте придобили, трябва да го прилагате. Каквото знание придобиете, каквато книга прочетете, приложете поне най-малкото от нея. Ако прочетете една книга, без да приложите нещо от нея, по-добре да не сте я чели. Същото се отнася и до Библията. Малко четете от нея, но прилагайте. Казвате: „Как можем да познаем коя книга трябва да четем?" Ще ви дам следното правило: вземете книгата, която искате да четете, турете я пред челото си, отправете мисълта си към разумния свят и запитайте Божественото в себе си да я прочетете или не. След това останете спокойни за една-две минути и ще чуете един тих глас отвътре ви отговаря да четете книгата или не. Слушайте този глас! Той никога не лъже. Човек трябва да знае какво да чете. Това четиво, което е полезно за едного, не е полезно за другиго. Има смисъл да се чете една книга само тогава, когато тя дава храна за ума, сърцето, волята, душата и духа на човека. Когато човек чете по този начин и се съветва със своя вътрешен глас, той ще развие в себе си интуицията, чрез която ще познава соковете, които текат в живота и оттам ще задържа за себе си полезните, а ще се предпазва от отровните. Вие трябва да се предпазвате от отровните сокове на книгите. Четете някоя философска книга или някой роман и цяла нощ не можете да спите.Казвате: „Тази книга съвсем размъти ума ми!" Значи човек всякога трябва да бъде буден. Чете нещо или говори с някого, той всичко трябва да поставя на критика, на вътрешна анализа.

Материалистите казват: „Всичко в света е материя." Следователно друг свят освен материалния не съществува. Значи и Бог не съществува. И едното, и другото твърдение представят външната страна на живота. Като говорите за материалния свят като единствен свят, тогава и Бог ще бъде за вас материален. Всичко, което е извън вас, е материално; всичко, което е вътре във вас, е духовно. Следователно външното е отражение на вътрешното. Когато човек говори за душата си, а живее изключително във времето и пространството, това показва, че той още не се е въплътил напълно, все още му липсва нещо. Вследствие на това човек още не е господар на положението си. Трябва да минат хиляди години още, докато душата на човека остане завинаги да живее в неговото тяло. Това означава истинско въплътяване. Тогава човек става господар на положението си, той става светия. Засега човек е в положението на растение, не е пуснал дълбоко корени в окръжаващата среда, вследствие на което няма условия за дълъг живот. И при това положение хората казват: „Ние имаме свободна воля, това ще направим, онова ще направим." Да, съвременните хора са толкова силни, толкова умни, че още на 60-годишната си възраст те губят силите си, губят знанията си и казват: „Едно време бяхме даровити, способни, имахме знания, но старини ни налегнаха и всичко изгубихме." Питам: Как е възможно това? Значи, като остарее човек, мисълта му изчезва. Ако започне да мисли, филмът му се измества, не може да се появи на платното.

Казвам: Ако човек иска да запази и на старини знанието, способностите, богатството си, които е придобил на млади години, той трябва да е живял съвършено чист вътрешен живот. Без чистота човешкия дух не може да се прояви в силата си, не може да запази богатството, което е придобил на младини. Човек много пъти ще изучава едни и същи неща, ще ги забравя, отново ще ги изучава, докато най-после те станат в него втора природа. Истинско знание е това, което никога не се заличава от съзнанието на човека. Според теорията на прераждането вие сте дохождали много пъти на земята и в някое от своите прераждания може да сте били виден адепт в Индия, да сте имали последователи, да сте учили хората на великото знание, а днес нищо не помните. Защо? – Отклонили сте се от правия път, вследствие на което всичко сте изгубили. Сега трябва отново да работите, да придобиете старото си знание. Някои разправят, че Ледбитер, водител на теософите, в някогашното си минало е бил пророк Амос. Ледбитер сам се чуди как е забравил всичко от миналото си знание. Днес той е лишен от пророчеството на Амоса, който е бил прост говедар: малко нещо знаел, но всичко това е знаел добре и го е прилагал. Амос предсказвал много неща, а Ледбитер едва запазил от миналото си разположението към духовен живот. Следователно, ако човек не иска да регресира, а желае да запази

знанието си, той трябва да живее абсолютно чист живот. Само при такъв живот човек може да запази знанието си, да даде простор на духа си и да работи в съгласие със законите на живата природа. Съвременните хора мислят, че много знаят. Те не трябва да забравят, че са проводници на Божественото знание. Докато държат връзка с Бога, те могат да бъдат носители на Неговите мисли. Щом прекъснат връзката си с Него, и знанието им ще се прекрати. При това, каквото знание придобият, те трябва да го обработят в себе си и част от него да дадат на другите.

И тъй няма по-красиво състояние за човека от това да има добро разположение на духа си, да има онази детска възприемчивост, да се ползува от всичко, което слуша. При това той трябва да бъде свободен да изказва мнението си, като счита, че всички хора знаят поне колкото него.

Сега ще напиша числото 111, което е съставено от три единици, т. е. от три прави линии. Като разглеждате този профил, виждате, че и той е образуван от прави линии, на брой седем: 1111111. Значи имаме числото 1 111 111. Този профил струва ли един милион? Представете си, че тия единици са силови линии, от които може да създадете цял образ и да придвижите света напред. Обаче, за да поставите тия сили на мястото им, изисква се знание. В тези линии се крие цяла наука. Когато се говори за единицата, за двойката, за тройката и за другите числа, трябва да се знае де се намира всяко от тях по лицето и по тялото на човека. Единицата например е поставена на носа; тройката – на веждите (1); петте – на пръстите. Тройката е поставена още и на човешката уста, разгледана в профил (2). Устата представя халка,

1 2 3

фиг. 2

която ни свързва със земята посредством въже, което постоянно влиза и излиза, пренася храната (3). Котвата пък представя очите, свързани с носа и устата като халка. Устата ни спасява от трудните положения в живота. Ако халката се скъса, сама за себе си котвата нищо не струва. Въжето представя вярата в човека, че винаги ще има храна да поддържа организма си. Храната представя живите сили, които влизат в устата и после излизат навън.Устата извършва няколко функции: първо, в нея влиза храна, която се сдъвква от зъбите; после през нея влиза въздух за дробовете. И най-после устата говори, произнася се за всичко, което е опитала.

Питам: Коя е основната мисъл в тази лекция? (- Човешкият дух като автор на всички неща на земята.) Щом човешкият дух е автор на всички неща,

които виждате по лицето на земята, трябва ли да се кланяте на това, което той е създал? Затова и в Писанието е казано: „Да не се кланяш на никакъв идол нито на земята, нито на небето." Като казвам, че човешкият дух е създал всичко, аз го разглеждам в неговата първоначална сила и чистота. Човек трябва да се стреми към това състояние на духа си, да възстанови неговата сила и чистота, като постепенно се освобождава от заблужденията на своето минало. Щом човешкият дух през времето на своя живот е създал и доброто, и злото, той може да ги използува, да бъде господар и на едното, и на другото. Казвате: „Ами тогава де остава волята Божия?" Казвам: Духът на човека винаги изразява волята Божия. Той върши това, което от Бога е научил. Той е разумното начало в живота на човека. Следователно да вършим волята Божия, това е проява на разумното в нас. Да се противим на волята Божия, това значи да изразим нашата воля. Когато човек се противопоставя на Божията воля, той се изявява негативно. В това отношение хора, които минават за волеви натури, са изложени на повече страдания от онези, които нямат своя воля, а изпълняват Божията воля. Такива хора минават за безволни. Според мене пък безволните хора именно са разумни. Казват за такъв човек: „Голям глупец е този, ще го набия." Питам: Кой учител, като е бил и наказвал учениците си, е имал тяхното уважение? Кой баща, като е теглил ушите на децата си, е имал тяхното уважение? И след всичко това казват, че пръчката е излязла от рая. За каква пръчка се говори? Преди всичко пръчки в рая нямаше. Защо? – Защото там всички пръчки бяха живи и не позволяваха да ги режат. Тъй щото, като се говори за пръчката в рая, тя символизира Божията Правда. Значи Правдата е излязла от рая, за да управлява хората. Който знае отношенията между фактите и явленията в света, той разполага с тази пръчка. Магическа пръчка е тя!

Казвам: Стремете се всички да уредите своя вътрешен живот. Говорете малко, мислете много! Тревожете се малко, работете много! Когато мисълта се придружава с тревоги, тя се осакатява. Както халките в една верига вървят непрекъснато една след друга, така и мисълта трябва да върви гладко, непрекъснато. Всяка тревога внася прекъсване на мисълта. Ако се извади само една халка от веригата, последната постепенно почва да се разпада. Следователно, когато и от мисълта се извади само една халка, тя губи своята непрекъснатост и се превръща в механическо действие или мислене по калъп. Правата мисъл винаги се придружава с радост и човек се чувствува господар на положението си. Като мислят, много хора хващат главата си, разтърсват я, движат се, сядат, но това не е права мисъл. Някой поет сяда да пише, но не му върви. Хваща главата си, почесва се, става, сяда, движи се, докато най-после се обезсърчи и каже: „Поет от мене не може да стане!" Щом каже така, Божественото в него се събужда и му нашепва: „Седни и пиши! От тебе поет сега именно може да стане, защото

призна в себе си, че не си ти, който можеш да направиш нещо." Този поет веднага се вдъхновява и започва да пише. Значи духът диктува на поета какво да пише и после му казва: „Хайде, сега вече можеш да се подпишеш вместо мене."

Същото става и с учените хора. Някой учен иска да пише по даден въпрос, но не може. Става, сяда, движи се, докато най-после каже: „От мене учен човек не може да стане!" Щом каже така, духът го подкрепва и казва: „Седни да пишеш! Ще пишеш, каквото ти казвам, и ще видиш, че учен човек ще станеш. Хайде, подпиши се сега." За тези случаи англичаните имат следното изречение: Погрешките и неуспехите на хората са благоприятни случаи за проява на Бога. С други думи казано, там, дето човек скъсва, Бог започва. Бог никога не оставя душата да пропадне. Дойде ли човек до пълно обезсърчение и отчаяние, Той му казва: „Започни да работиш! Аз ще бъда с тебе и ще ти помагам. Ти ще се проявиш, ще постигнеш своите копнежи."

Следователно всеки човек трябва да знае, че има дух в себе си, автор на всичко онова, което той счита невъзможно. Духът на хората е ценен в това отношение, че той ги свързва с Бога. Той е автор на всички неща на земята, заради което хората трябва да го слушат. Щом слушат духа си, те ще слушат и Бога, понеже духът е изпълнител на волята Божия.

Имайте високо мнение за духа си като велик автор, като авторитет, като тълкувател и изпълнител на волята Божия.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Начало: 19:00

1926_11_07 Придобиване на търпение
лекция пред специалния клас

ПРИДОБИВАНЕ НА ТЪРПЕНИЕ

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Какво представя щастието"?
За следния път пишете върху темата: "Какво мисля аз."
Често слушате да се казва, че човек трябва да е търпелив. Кога човек става нетърпелив? Кога става индиферентен? В каква възраст човек е най-нетърпелив? Най-нетърпеливи са децата. Щом му се обещае нещо и не го получи на определеното време, детето става нетърпеливо. Изобщо, няма ли ясна представа за времето и за пространството, човек става нетърпелив. Няма ли ясна представа за идеята, която иска да постигне, човек става неспокоен и нетърпелив. Когато ученикът иска по-скоро да свърши училище, също така става нетърпелив.
Сега ще ви дам един метод за работа върху търпението. Всеки от вас да вземе хиляда житни зрънца. Ако при известен случай проявите нетърпение, започнете да броите житните зрънца. Първо ще преброите до десет. Ако нетърпението ви изчезне, ще спрете броенето на зрънцата. Десетте зрънца ще турите настрана. Ако нетърпението ви продължава още, ще броите до сто зрънца. Ако и при това положение сте още нетърпеливи, ще продължавате да броите зрънцата, докато напълно се успокоите. Ще си отбележите, при колко житни зрънца сте възстановили търпението си. Този опит ще правите в продължение на десет деня. Колкото пъти проявите нетърпение през тия десет деня, толкова пъти ще броите житните зрънца. Броенето на зрънцата ще бъде бавно, спокойно, с пълно съзнание за опита, който правите. По този начин вие ще възпитавате търпението си. Колкото повече зрънца сте преброили през тия десет деня, толкова повече сте работили върху себе си. Като броите зрънцата, проявявайте почит към всяко от тях. Те са живи същества, и всяко зрънце ще ви предаде нещо от себе си. Те ще ви заставят да мислите. Вие сте проверили този закон по отношение на приятелите си. Когато се разговаряте с някой свой приятел, в ума ви дохождат светли мисли. В негово присъствие вие се чувствувате разположени. Щом се отдели от вас, разположението ви изчезва, като че става някакво изпразване в ума и в сърдцето ви. Следователно, като мисли за вас, всяко добро същество внася в ума ви някаква светла идея.
Като ученици, вие трябва да знаете, че природата има крайно отвращение към ленивите хора. За да ги накара да работят, тя им е създала ред несгоди.

Природата обича прилежните, трудолюбивите хора. Тя иска от човека постоянство. Даде ли му някаква работа, тя не иска да я свърши скоро. Той може да работи върху дадена задача с векове, но тя иска от него постоянство, работа. Спре ли работата си, каже ли, че тази задача не заслужава внимание, по отношение на този човек природата прилага вече специфичен метод. За ленивите хора тя има особена школа.
Изобщо, природата не търпи никакъв песимизъм, никакво обезсърдчаване, никаква умраза, завист, никакви болести. Природата не търпи нищо отрицателно. За да изправи тия неща, тя изпраща на хората страдания и мъчнотии. Като страдат, те започват да мислят и постепенно дохождат до положителното в живота. Мощни, велики сили работят върху човешкото съзнание, с цел да подобрят положението му. Не е въпрос да се залъгва човек. Всеки може да залъже детето, но временно само. Вие можете да го носите, да му пеете, но щом огладнее, никакво залъгване не се приема. То плаче, настоява да му се даде храна. Щом се нахрани, и плачът престава. Ако детето не може да се залъгва, колко повече възрастният човек. Съзнанието на човека трябва да се просвети! Природата, т.е. естеството на човека трябва да се превъзпита. Това са трудни процеси, но живата, разумна природа върши, именно, такива работи. Човек е заровен до шия в гъстата материя, само главата му е отвън. И той постепенно трябва да излиза от тази материя. Първо трябва да извади ръцете си, да прояви по-високо съзнание. Най-после той трябва да извади и краката си, да стъпи над гъстата материя и да почне да се носи над нея, както опитният плувец се носи над водата. Това са опитали мнозина, особено неврастениците. Някой неврастеник казва, че потъва, губи се. Щом излезе от това положение, той казва, че се издига. Това не е илюзия, но духовно потъване и издигане.
Не е страшно потъването, защото, като потъне, човек може и да се издигне, но той трябва да пази присъствие на духа. Това са условия, при които човек може да развива вярата си. Като развива вярата си, той прилага своите способности и сили. Държи ли съзнанието си будно, пази ли присъствието на духа си, човек може да се справи с най-големите мъчнотии и страдания. Това виждаме в индусите. Като държат съзнанието си будно, те минават пред най-опасни и свирепи зверове, без да ги засегнат. Изгубят ли присъствието на духа си, зверовете ги нападат. Много англичани отиват в Индия, да изучават методите, които индусите практикуват. След това те излизат срещу най-опасни змии и зверове, да видят, доколко могат да държат съзнанието си будно. Има ред закони, които регулират човешкото съзнание. Човек трябва да изучава тия закони и да ги прилага. Не ги ли прилага, той се излага на ред опасности. Човек трябва съзнателно да изучава законите на вярата, за да се справя с мъчнотиите в живота. Всяка наука, всеки занаят има специфични закони, които трябва да се изучават. Например, когато каменарят дига и слага чука

си върху камъните, той знае законите, по които трябва да става дигането и слагането. Приложи ли само сила без умение, той скоро се уморява. Всеки несполучлив удар произвежда обратни резултати.
Следователно, всеки несполучлив удар в живота на човека предизвиква обратни процеси в неговия организъм. Нетърпението представя такъв несполучлив удар. Неестествените и ненавременни желания в човека също така представят несполучливи удари. Като се натъква на такива удари, най-после човек дохожда до пълно обезсмисляне на живота. Разбира ли, обаче, законите на живота, при каквото положение да се намери, човек знае, как да се справи. И като го подигат, и като го понижават, той знае, кое е вярно и кое не е. В човека има една точна цигулка, с която проверява нещата. Ние наричаме тази цигулка "доброто, разумното сърдце". Ние го наричаме още "интуиция", или Божествено начало в човека. То никога не лъже. Неговите тонове са чисти, ясни, абсолютно верни. Искате ли да разберете, дали известно положение е вярно или не, отнесете се до вашето добро сърдце, като към отличен съветник. Неговите врати са всякога отворени за онзи, който искрено се интересува за нещо. Доброто сърдце разрешава и най-трудните въпроси. През каквито мъчнотии и страдания да минава човек, в края на краищата Божественото ще победи. В човека Божественото побеждава, а човешкото остава победено. Това е закон, в който няма никакво изключение.
Като ученици, вие трябва да правите различни опити и наблюдения върху себе си: върху разположението си, върху своя стремеж. Ценно е да знае човек, какво влияние имат върху него времето, числата, месеците, дните. Интересно е в течение на една година да отбелязвате, какво влияние указват различните числа, дни на седмицата и месеци върху разположението ви, върху импулсите на душата ви. Добре е тази година да изпълните тази задача, да видите, до какви положителни резултати ще се домогнете. Често отрицателните мисли и страдания предизвикват в човешкия мозък особено горене, в резултат на което се образува някаква пепел. Освободи ли се от тази пепел, човек изпитва особено изпразване в главата си. Когато се натъква на положителни мисли и на радости, човек изпитва особено пълнене в главата си, което се причинява пак от някаква специална материя.
И тъй, колкото малка величина да представя човек, в съзнателния живот, в Битието той минава за някаква единица, която е полезна. Всеки човек трябва да държи тази идея в ума си. Обезсърдчи ли се, отчае ли се от живота, той трябва да знае, че представя, макар и микроскопическа величина, но полезна и необходима в целокупния живот. И до най-голямо отчаяние да дойде, човек трябва да каже в себе си: Ще се подобри положението ми. Следователно, дойдете ли до еднообразието в живота, което действува приспивателно, започнете да си внушавате такива мисли, които да внесат известно разнообразие. По-добре е вие сами да си

внушавате и сами да си влияете, отколкото други да ви внушават и влияят. Човек може да си служи с внушението за укрепване на своето здраве, за развиване на своите способности, за усилване на паметта си и т.н. При каквито условия да се намирате, дръжте в ума си положителната мисъл, че все пак можете да намерите благоприятна почва за работа. – Ама какво да правим с болестите? – Болести не съществуват. В света съществуват болезнени състояния, но не и болести. Болезнените състояния са резултат на специфични отрицателни психически състояния, през които човек минава.
Тъй щото, когато човек преживява тежко психическо състояние, то се отразява върху известен уд, вън или вътре, на организъма му. Този орган изгубва връзка със съзнанието на човека, вследствие на което ние казваме, че той заболява. Цялото тяло на човека, отвън и отвътре, е обвито с особена материя, наречена матрикс. Когато матриксът е здрав, човек се чувствува добре разположен, здрав и силен. Щом стане някакво пропукване на матрикса, в организъма на човека се извършват ред химически процеси, които се отразяват болезнено върху него. Докато човек подържа в живота си неестествени мисли, чувства и постъпки, неговият матрикс всякога може да се пропука. Иска ли да бъде здрав, човек трябва да подържа физическа, сърдечна и умствена чистота в живота си.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

7. Лекция от Учителя, държана на 7 ноемврий, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_11_07 Мойсей и Христос
неделна беседа 7 ноември 1926 г.
Затова се родих, IX серия, I том (1926)

МОИСЕЙ И ХРИСТОС

Беседа от Учителя, държана на 7 ноември, 1926 г. в гр. София.

„Защото, ако бяхте вярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа.“ (Йоан 5:46)

Има известни положения в живота, които трябва да се изяснят. Изясняването е също така процес в природата, както растенето, развитието и ред други процеси. Всички предмети или всички същества, към които се движим, стават толкова по-ясни, колкото повече се приближаваме към тях; колкото повече се отдалечаваме от тях, яснотата им се губи. Изясняването на нещата подразбира външната, материалната, видимата страна. Този процес е необходим за човека, понеже днес, по разни външни и вътрешни причини, той не може да мисли и да чувства правилно, идеално. Извадете от него материалните неща, и духовният му живот ще остане напълно неразбран. Представете си, че човек живее в един свят, особено създаден, дето той не се нуждае нито от стомах, нито от очи, уши, нос, език, не прави никакви грехове и престъпления. Как мислите, какво ще бъде положението на този човек?

Често съвременните хора задават следния философски въпрос: “Не може ли светът да бъде създаден по друг начин?” - Светът може да бъде създаден по хиляди начини, но въпросът е да се избере най-добрият начин и така да се създаде. Най-добрият начин, по който светът можа да се създаде е този, който имаме днес. Казвате: “Не можа ли човекът да има друга някаква форма, а не тази, която днес има? - Може. Обаче, най-хубавата форма, в която човек може да се прояви днес е тази, която ние познаваме вече. Всички форми, които са дадени за птиците, за млекопитающите, за растенията, за всички живи същества, изобщо, са най-добрите, за да могат те да се проявяват при сегашните условия на живота. Ние не можем да съдим за нещата само от наше гледище. Защо? - Понеже много от разбиранията и схващанията на съвременните хора по разни въпроси са повърхностни. След стотици или хиляди години хората ще разберат тясната връзка, която съществува между живота на всички същества. Ако се разглеждат нещата и отношенията между тях само от външната страна, те изглеждат разхвърляни, независими едни от други. Например, между растенията и хората, както и между минералите и хората на пръв поглед не се забелязва никаква връзка, но всъщност такава съществува. Ще дойде

време, когато учените хора ще проповядват нови учения, нови теории. Те ще бъдат носители на новата, положителната Божествена наука. Според тия нови теории учените ще доказват, че атомите се раждат и умират, както и хората; йоните също така се раждат и умират, както и хората. Всичко това ще бъде обосновано и доказано точно математически, с ред формули, с каквито си служи днес математиката.

Често, като говоря в беседите си за учените хора и за науката, мнозина мислят, че аз отричам тяхната работа, че не ги признавам и т.н. Който мисли така, той не ме е разбрал добре. Според мене, учените хора представляват планински върхове от различни височини. И като планински върхове, те събират енергията от живата природа - от снеговете, от атмосферата, от светлината, от топлината и от ветровете и я изпращат в долините. Например, те изпращат енергията от снеговете в потоци жива вода, като напояват долините и развиват всякаква култура по тях. Планините дават направление на изворите. Следователно, в умствения свят учените хора представляват високи планински върхове, отдето слиза Божествената енергия. Те сами не създават тази енергия, но събират я, задържат я в себе си и когато дойдат благоприятни условия, тя слиза надолу и напоява долините. Ние не искаме да освободим света от снега, както някои хора искат да освободят живота си от всякакви противоречия и да живеят като ангелите. Чудни са хората! Те били ли са при ангелите, за да знаят, как живеят? Ангелът живее добър, красив живот, защото е крайно разумно същество. Ангелът обръща внимание на такива малки неща, които и най-досетливия човек не може да забележи. В това отношение ангелите се отличават с висока култура. Ако постъпите в някой ангелски университет, вие нищо няма да разберете от техните теории. И те имат теории за създаване на света, за духа и материята, за разните светове и т.н. Техните теории, обаче, се различават от нашите. Понякога в ангелския университет засягат земния живот и научно разрешават въпроса, защо хората грешат, защо страдат и се мъчат, и т.н. Между всички учени не се е срещнал досега нито един такъв, който да е обяснил истинските причини на злото в света. Обаче, има учени хора, които нищо не са писали по този въпрос, но знаят причините за злото в света и могат да ги обяснят. Онзи, който знае причините за произхода на злото, той ще може и ще знае, как да го поправи. Всеки лекар, който може да обясни причините за развиване на някоя болест, той ще знае, как да я лекува.

"Моисей за мене писа." Моисей е идея, която представлява видимото, материалното в света. Той представлява всички съвременни учени хора, целокупно взети, както и всички съвременни художници, музиканти, писатели и поети. Христос казва: "Ако вие не вярвате във всички ваши поети, художници, музиканти и учени хора, които са написали всичкото

свое знание на книга, как ще вярвате в мене, който сега ви проповядвам нещо ново? С това Христос иска да каже, че всички тия хора подготвят пътя за Христа, та като им говори, да Го разбират. Някой казва: “Аз не вярвам в науката.” За коя наука говори този човек? Ако той подразбира само външната страна на официалната наука, прав е да не ѝ вярва. За тази страна на науката Писанието казва: “Буквата умъртвява.” Всеки, който се занимава с тази наука, той е опитал, че тя умъртвява. Ние говорим за вътрешната страна на науката, за положителната, Божествената наука, която е жива и възкресява човека.

Днес много ученици са по-учени от своите учители и много деца са по-учени от авторите на някои хубави стихотворения. Защо? - Например, някой автор напише едно хубаво стихотворение и след време го забрави, а едно малко дете, като научи това стихотворение наизуст, дълго време го помни и може да го декламира. Децата имат силна памет и като научат нещо, не го забравят лесно. Извикайте някой виден поет и вижте, дали помни това, което е писал. Някой ученици, със силна памет, запомнят всички формули по математика и при случай корегират своите учители. В този смисъл казвам, че някои деца са по-учени от своите учители. Днес знанието е механизирано, всеки може да го придобие. Истинско знание е това, което има приложение в целокупния живот, външно и вътрешно, и може да преобразява човека. Ако е въпрос за такова знание, в това отношение плочите на фонографа също тъй могат да минат за учени. Ако изпеете една песен пред фунията на някой фонограф, тя ще се отбележи върху неговата плоча с всичките си подробности. И ако пожелаете да се повтори ще я чуете безпогрешно. Ще може ли един съвременен музикант при първо слушане на песента да я повтори тъй, както грамофонът? Ами колко пъти трябва да се повтори песента на човек със слаби музикални способности? - Най-малко 5-6 пъти и пак няма да я схване точно.

И тъй, Божественият принцип, който съществува във всички хора ги направлява към един общ закон. Учените хора не създават произволно своите закони, хипотези и теории, но под влиянието, именно, на този общ закон, който работи в тях по свой особен, специален път. Например един художник минава през някоя хубава местност, наблюдава изгледите, и веднага вниманието му се спира върху един от тях и го копира. Всички се възхищават от тази картина, похвалват го, но той ли е създател на самия оригинал? - Не, художникът е създател на копието само, а създателят на оригинала е другаде. На същото основание казваме, че и ученият човек копира само една малка част от това, което той е могъл да види и научи. Затова, именно, и съвременните теории ни се виждат малко непълни, недоизяснени. Може ли художникът със своята четка да нарисува всичко, което съществува или което той сам е видял в природата? Той може да

изнесе само някои малки подробности от това, което е наблюдавал. Съвременната фотография е по-голям художник от този с четката; тя изнася повече подробности, защото има специални лещи с които ги долавя. Голямо изкуство е да знае човек, как да изнася нещата.

Казвам: Всички учени хора са учители на човечеството. Всички хора от своя страна са малки деца, които Бог приготовлява чрез тези учители. Всеки човек е едно малко дете, дошло на земята да се учи. Докато е дете, той ще се занимава с детински работи. Казвате: "За да разбере Истината, човек минава през ред заблуждения." - Няма заблуждения, но има фази на живота. Куклите, кончетата, с които децата си играят, не са заблуждения. Това са реалности, уподобления. Нито кончетата на малките деца, нито конете, които възрастните хора яздят, могат да се нарекат заблуждения. Детето се разговаря със своето конче така, както се разговаря с баща си, когато го язди вместо кон. В ангелския свят има коне, с които можете да се разговаряте така, както с най-видните философи. Тия коне могат да решават сложни математически задачи, както и много от съвременните учени математици.

Мнозина от вас ще кажат: "Възможно ли е всичко това?" Като казвам, че един кон в ангелския свят може да говори, може да решава сложни математически задачи, вам се вижда чудно това и не можете нито да го разберете, нито да го възприемете, защото си представяте неговата форма, а не и неговата субстанция. Представете си двама велики художници, единият от които има четка, бои и всички необходими инструменти на разположение, а другият няма нищо и е принуден да рисува с пръсти. Питам: Кой от двамата ще рисува по-добре? - Разбира се, този, който има на разположение всички инструменти.

Представете си също така двама велики виртуози-цигулари, единият от които има най-хубавата цигулка Страдивариус, а другият има обикновена българска цигулка, скована от две прости дъски и един прост лък. Кой от двамата ще свири по-хубаво? - Първият. Защо? - Понеже вторият няма благоприятни условия, за да прояви своя талант. На същото основание има много животни, които по своята интелигентност седят по-високо от много хора, но по нямане възможност да се проявят, за дълго време те остават затворени в своята форма. Един учен твърди, че някои паяци могат да мислят като хората. С това свое твърдение той озадачава съвременните академици. Вследствие на това много учени във Франция започнаха да вярват, че паяците не само мислят, но за тази цел имат и някои технически приспособления. Условията, в които живеят паяците, ги заставят да мислят. Ако турят някой човек в едно подземие и той ще започне да мисли, дали над него не съществува нещо по-хубаво. Ние, съвременните

хора, сме заровени, намираме се на дъното на някой океан, като сомове, а над нас отгоре има вода, има и суша. Там ние философстваме. Над тази суша се намира още една такава, върху която ангелите орат и сеят своето жито. Това е мисъл, предадена в поетическа форма. Що е оранието? - Да ореш, значи да си разумен; да не ореш, значи да си глупав. Разумният оре и сее, за това е богат и сит; глупавият не оре и не сее, затова е сиромах и гладен.

Христос казва: "Ако бяхте вярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа." Съвременните културни хора не вярват на своите учени, и учените хора не си вярват едни на други. Те постоянно се опровергават едни други: един учен опровергава теорията на друг и създава своя теория; трети учен опровергава теорията на втория и т. н. Всяка нова теория не отрича старата, но я допълва. Нека децата учат, ние не отричаме техните стремежи! Нека учените създават все по-нови и нови теории, това е необходим път в развитието на науката. Нека поетите, философите, музикантите и религиозните хора, които са деца на учените, се качват по тия високи планински върхове, та като стигнат до най-високото място, ще видят, че науката има своя вътрешна страна, скрита от погледа на обикновения човек. Във всеки човек има нещо скрито, което не е измислено от него. Съвременните хора не са в състояние още да разберат учения човек, който е посветил цели 20-30 години от своя живот в труд, усилие и постоянство, за да изнесе пред света един факт от живата природа. Цялата наука е съградена от безброй малки факти, малки скъпоценни камъчета. Ние наричаме учените хора "трудолюбиви пчелички". Какво щеше да прави човечеството без тия трудолюбиви пчелички? Трябва да има учени хора, трябва да има проповедници в света! Не е учен този, който преписва нещата. Не е учен този, който само изучава и преписва съчиненията на някой виден автор. Мнозина казват: "Учените хора ще развалят света." Вярна ли е тази мисъл? - Не е вярна. Да учиш, да се стремиш да станеш учен, значи да се храниш. Тогава, какво ще стане с човека, ако не се храни? - Стомахът му ще се развали. Ако простият човек иска да разреши сложните проблеми на живота със своя ум, той непременно ще се повреди. Науката не може да се погълне изведнъж. За това нещо се изискват ред години, докато мозъкът на човека се упражни и кали в сложните задачи. Той трябва да се възпита и дисциплинира, за да могат да го занимават идеи, съответни на неговото развитие. В това отношение науката създава отлични, красиви идеи. При това, всяка наука трябва да намери своето приложение във физическия свят. Само тогава тя има смисъл.

Сега учените хора изучават бактериите, микроорганизмите, които причиняват вреда за човечеството. Обаче, задачата на науката е да изучава

не само вредните микроби, но и тия, които подобряват живота. В природата има такива микроби, от които ако се внесат само две в организма на човека, те са в състояние да го подобрят. В своята практика бъдещите лекари ще използват благородното влияние на тия микроби. Те знаят, че охтиката не е нищо друго, освен отслабване на човешкия матрикс, вследствие на което организмът се лишава от необходимата за него енергия. Следователно, ако в организма на такъв човек се внесат само два такива микроби, те ще представляват един вид противотуберкулозен серум, който в 24 часа ще внесе оживление в болния. Микробите, изобщо, се размножават с магическа бързина, и като попаднат в организма, ще му доставят необходимата прана. Те приемат праната отвън и после я предават на човешкия организъм. Вредните микроби пък са от друго естество, те имат друг род вибрации и като попаднат в тялото на човека, постепенно го изсушават; те внасят в него особен род динамическа сила, подобна на електричеството, във вид на малки топчици. Тия топчици, като се разнасят из целия организъм, предизвикват пропукване, малки експлозии между тъканите и в кръвоносните съдове. Някои хора казват: "Зле ми е нещо." - Причината на това състояние се дължи, именно, на тия вредни микроби.

Та когато хората започват да стават нервни, трябва да знаят, че неприятелят е влязъл в тях със своите бомби, със своите оръжия и топове и предизвиква пукане, вътрешни експлозии. Войниците знаят, какво нещо е пукане на бомбите, какво нещо са експлозиите. Учените хора на запад и на изток се занимават с микробите, искат да ги впрегнат в полезна работа. Ще дойде време, когато те ще успеят в това, но то няма да стане по механически начин, а по начин напълно съобразен със законите на живата, разумна природа.

И тъй, ще вярвате в Моисей и във всичко онова, което учените хора са казали, защото те ще ви дадат подтик. Когато изучавате произведенията на учените хора, вие не изучавате само техните книги, но се свързвате и със самите учени, с техните умове и сърца. По този начин, именно, учените оказват влияние върху всички хора. По същия начин, когато изучавате Христовото учение, вие влизате във връзка и с Христа. Когато изучавате живота на мъчениците и на пророците, вие се свързвате и със самите тях. Сега в света, във всеки човек съществува вътрешна борба, причините на която няма да обяснявам, но казвам, че тя е резултат на две велики състояния на човешката природа: едното състояние е човешкото, а другото - Божественото. Когато човешкото състояние вземе надмощие върху човека, и той започва да вижда всичко наопаки, в него настава голяма тъмнина и мрак, и цялата природа се обръща надолу с главата. За каквото и да се говори на този човек: за поезия, за музика, за изкуство - нищо не го

радва. Такъв човек се нарича "песимист". Песимизмът е излязъл от хаоса на живота. Обаче, природата има един важен закон, който тя спазва строго. В какво седи този закон? - Природата не търпи безверници, нито болни, нито глупави хора. Всички тия хора тя е осъдила на смърт. Тя ще заличи всички противоречия, които израждат човешкия род. Според тази разумна природа бъдеще има само оптимистът, човекът на вярата; бъдеще има само човекът на Любовта; бъдеще има само човекът на Мъдростта; бъдеще има само човекът на Истината; бъдеще има само човекът на Правдата; бъдеще има само човекът на Добродетелта. Всички останали хора са осъдени на смърт.

Някои питат: "Какво трябва да правим сега?" - Ще започнете с Любовта. - Ами после? - Ще повикате Мъдростта. - После? - Ще се свържете с Истината. - Ние знаем тези работи. - Как ги знаете? - Като онзи учен, който демонстрирал пред учениците си свойството на цимента и турил крака си в циментовата каша, та едва могъл после да го извади. Това не е правилно преподаване. За да покаже свойствата на цимента, този учител не трябваше да туря крака си в циментовата каша, а трябваше да постави в нея някой мъртъв предмет, като дърво, камък или друго нещо. Той искал да преподаде урока си по-нагледно. Съвременните хора не правят ли същото? И те поставили главата си в такава циментова каша и не могат да я извадят. Те казват: "Ние трябва да вярваме в старото." - Да вярва човек в старото, значи да тури главата си в цимента и да не може да я извади от там. Това наука ли е? Под "наука" се разбира великата Истина, която работи за общото благо на човечеството. Ако тази наука се проявява в даден народ, тя трябва да работи за благото на своя народ. Ако тази наука се проявява в религията, тя трябва да работи за благото на цялото човечество. В каквото направление и да се проявява дадена наука, тя трябва да работи еднакво и за стари, и за млади.

Сега около 20% от населението в България страдат от охтика. Тия хора нямат никакво бъдеще, затова наука им трябва. Казвате: "Ние се молим на Бога, да им помогне, да се излекуват." - Не, наука трябва на тия хора! Те трябва да направят един решителен опит със себе си. - В какво седи този опит? Питам тия болни, от които повечето са младежи: Готови ли са да посветят живота си за благото на човечеството? Те трябва да знаят, че има лек против туберкулозата. Срещате някой болен, който не смее да каже, че е такъв. Той прикрива състоянието си. Защо? - Понеже съвременните хора са свикнали да икономисват Истината. Те казват: "Такъв е животът, все трябва да сметнеш някого, ако искаш да си пробиеш път. По същия начин постъпват и учените хора. Някой казва: "Аз така обвързах еди-кой си човек, поставих го на тясно, да ме познае!"

Казвам: Не е мъчно да поставиш човека на тясно. Например двама души отиват заедно на гостилница. Единият от тях разчита на другия, надява се на него, той да плаща. Обаче, този човек, като бръква в джоба си, нищо не намира. Другарят му веднага се смущава и изгубва доверие в него. Всеки човек, който се смущава от условията и губи доверие в своите близки, той не е учен. Само този човек може да се нарече учен, който, като забележи, че джобът на приятеля му е празен, веднага го хваща за ръката и го запитва: "Приятелю, колко искаш? Моята кесия слуша само мене - никого другиго." Така е, когато човек се нуждае от пари, той трябва да поиска да му дадат, но не сам да бърка в чужди джобове. Който иска, ще му се даде.

Христос казва: "Ако не вярвате в своите учени и в мене няма да вярвате." Това се отнася до нашите времена, до работниците в съвременната наука.

Сега ще разкажа една малка приказка от българския живот, за дядо Рашко Дизев. Ще кажете: "Какво ли ще се говори за този дядо Рашко Дизев?" Когато бил млад, той ходил в чужбина на гурбетлик. Като прекарал там няколко години, спечелил доста пари и решил да се върне дома си. По природа той бил много любознателен, обичал да види и разбере всичко, което ставало около него. Като се връщал за дома си, минал през една гора и видял, че в гората десетина души турци копаели нещо. Той се отбил от пътя си, навлязъл в гората, да види, какво правят тия хора там. Тия хора били разбойници, ходили на обир;донесли много крадени пари и сега търсели място, да ги заровят, никой да не знае, де са ги скрили. Дядо Рашко се заинтересувал да разбере, какво се копае там. Приближил до тях и им заговорил на турски: "Добър ден, какво правите тук?" - "Ще ти кажем, какво правим," отговорил главатарят. "И твоята кръв ще остане тук." - Тъй ли, защо? Какво зло съм ви направил? - Ти видя, когато копаехме и ще ни предадеш на властта, а ние искаме да няма живи свидетели в нашата работа. Замислил се дядо Рашко и си казал: "Да ме пази Бог! Попаднах в клопката!" - Слушайте, братя, аз нямам лошо намерение, честен човек съм. Връщам се от чужбина, дето бях на работа и отивам в селото си, дето ме чакат майка, баща, годеница. - Не, нищо не минава пред нас! В нашите очи ти си шпионин, който ще ни предаде на властта. - Чудно нещо! Каква беля ми дойде на главата. Пари имам, дом си имам, годеница имам. Отде ми дойде това нещо? Полюбопитствах само да видя, какво правят тия хора, и ето, какво ме сполете! Започнал да им се моли: "За Бога, братя, моля ви се недейте ме погубва! Може някога да имате нужда от мене." - Добре, няма да те заколим, но ще извадим очите ти, защото видя мястото, дето заровихме парите. Ако имаш очи, ти ще намериш това място и ще ни предадеш на властта. - Ето на, сега попаднах на друга беля! По същия начин много от съвременните хора се намират пред такава "туна беля", както казват българите. Защо? - От любопитсво,

искат да видят, какво се копае в гората. Как се избавил, най-после, дядо Рашко? Той казал на разбойниците: "Слушайте, аз не ви желая злото! Ако ме пуснете, ще видите, че косъм няма да падне от главата ви. Аз съм щастлив човек. Готов съм да ходя с вас цели 2-3 месеца, да ме познаете и разберете, че не съм лош човек и нямам лоши намерения против вас. Така бил арестуван дядо Рашко цели три месеца, докато най-после го освободили. Дълго време след това дядо Рашко разказваше на своите познати и на децата си тази опитност. Казваше им: "Цели три месеца дядо ви Рашко ходи заедно с разбойниците. Защо? - Да задоволя едно свое любопитство, да видя, какви дупки копаят тия хора в гората.

Много от съвременните хора страдат от едно сляпо любопитство; те се интересуват да знаят, де какво се върши. Защо трябва да се интересуват? - Разбойници ще срещнете в гората. Нека разбойниците си копаят, а вие минете-заминете покрай тях, не се интересувайте от работата им. Те не ви мислят злото, но в желанието си да спасят своя живот, ще пожертват вашия. Съвременните хора се намират в тази фаза на развитие, именно, когато един народ жертва друг за своето спасение. Същото ще срещнете и между учените хора: един учен жертва друг учен, за да се спаси той. Защо става това? - Защото личният егоизъм взема надмощие в живота на човека. Повечето хора днес са нещастни, защото излизат от истинския живот. И религиозния живот днес е излязъл от рамките на истинския път. Днес човек не познава себе си. Например, някой човек, като преживее известно време с един добър човек, започва да мисли, че и той сам е добър. Това не е доброта. Добротата на човека се изпитва по отзивчивостта на неговото сърце и неговата душа към общите страдания, които го заобикалят. Отзивчивият човек, като мине покрай някой беден, гладен човек, веднага почувства положението му и помага. Друг път мине покрай някой селянин, който бие вола си и веднага влиза в положението на вола. Обръща се към селянина и му казва: "Слушай, приятелю, този вол е твой. Ако го изтезаваш и товариш толкова много, той утре не ще бъде годен вече за работа и от това нещо ти ще изгубиш повече, отколкото твоят вол. Разтовари го малко, да може по-лесно да пренесе товара!" Селянинът ще го разбере и ще смегчи малко страданията на своя вол. След това този човек вижда, че един ловджия гони заек. Спира го и му казва: "Слушай, приятелю, не убивай този заек! Ако го убиеш, може би, утре ще умре някое от твоите деца." Той се позамисля и оставя заека свободен, не го преследва повече. Този човек разбира езика и на животние, на насекомите. Вижда паяк, хванал муха в паяжината си, и му казва: "Остави мухата на свобода, не я изяждай, стани вегетарианец!" Ако паякът го разбере, веднага му се покорява, скъсва нишката, в която мухата се оплела и я освобождава. Ако не го разбере, казва му: "Какво да правя? И аз искам да се нахраня. От толкова време чакам да попадне нещо в мрежата ми." -

Нищо, остави мухата, аз ще ти дам нужната храна. Ако и при това положение паякът не се подчини, той скъсва паяжината му с тояжката си и освобождава мухата.

Казвам: Само така може да се изпита отзивчивостта на човешката душа. Човек трябва да бъде чувствителен, отзивчив и състрадателен към нещастията на околните. В този дух, именно, трябва да се възпитава младото поколение. Не е достатъчно само да изслушаш някого, но трябва да се вслушаш, да влезеш в положението му и да разбереш, защо страда. Разбереш ли, защо страда, ще можеш да му помогнеш. И за това казвам: Малко говори, повече мълчи; малко се тревожи, повече мисли! За подкрепление на тия думи турците имат следната поговорка: "Дето стигнеш, там вържи конеца!" Това е отлична философия. Съвременните хора се тревожат много. Те искат да придобият много знания, да свършат четири факултета. За да свърши човек четири факултета, той трябва да живее 999 години. Защо му е нужен толкова дълъг живот? - За да може да приложи знанието, което е добил от тия четири факултета. Какво виждаме днес в живота? - Някой току-що свършва по математика и веднага се записва в друг факултет. Такава наука, тъй набързо придобита, не допринася много нещо за човека. Науката има смисъл, когато може да се използва и приложи в целокупния живот на човека. Човек трябва постоянно да освежава своите знания. Мнозина от съвременните хора като придобият висше образование, едновременно с това развиват и една лоша черта в характера си. Те започват да гледат на всички останали работи, като на унизителни. Някой казва: "Аз свърших университета, не мога да работя вече на нивата, не съм способен за тази работа." Чудно нещо! Докато не беше свършил университета, тази работа му подобаваше, а сега, като учен човек, намира, че тя не е достойна за него. Сега, именно, като учен човек той трябва да работи на нивата. Ще впрегне един модерен плуг с електричество, ще вземе книгата си в ръка, ще се качи на плуга и едновременно ще чете и ще оре земята.

Много религиозни хора разсъждават като тия съвременни учени. Те казват: "Ние трябва да се молим на Бога, не можем да работим на нивата." Кое пречи на религиозния човек да се качи на модерния плуг и да се помоли на Бога, да Му благодари, че го е освободил от тежкия труд, да изтощава силите си? Той едновременно ще се моли на Бога и ще оре нивата си. Кой е казал, че човек може да се моли само в църква или у дома си? Що е молитвата? - Молитвата е общение с Бога. Като дойдеш до известно противоречие, кажи: "Господи, дай ми малко от твоята Мъдрост и светлина, от твоята Любов и топлина, да продължа живота си, да свърша работата, която Си ми определил. Днес хората спорят, теоритизират, кой е на правата, и кой е на кривата страна в живота. Всички хора са и на

правата, и на кривата страна.

Ще ви приведа един мистичен разказ, който датира още от времето на Соломона. В този разказ се разправя за един велик адепт, живял по това време в пустинята. Той се наричал Шамат-Вен-Енсаф. В едно от своите минали съществувания той направил някакво престъпление, за което Учителят му го наказал по следния начин: пратил го на земята да прекара един живот в големи лишения и ограничения и да се храни само с пръст. Идва при него един беден човек и го запитва: "Както виждам, ти си човек с мъдрост и знание. Защо не се храниш поне с плодове, ами ядеш пръст? - В това седи моето най-голямо нещастие. Всичко имам, но въпреки това не ми е позволено да ям друго, освен пръст. Ще кажете: "С какво трябва да се храним ние, съвременните хора - с месна, или с растителна храна? Казвам: В храните, изобщо, особено в месната се забелязват много извержения от микроорганизми, които се развиват в тях. Голяма част от месото е пълно с такива извержения. Не е било до сега случай, някой светия или адепт да се е хранил с месо, без да се е опетнил. Тия извержения се срещат и в растенията, и в плодовете, но в минимално количество в сравнение с тия в месото. Повечето светии и адепти се хранили с плодове, при което са знаели начин да изтеглят хранителните сокове от тях. Всички същества, които са завършили своето развитие употребяват храна по-ефирна и от плодовете. Това ги прави безсмъртни. Преди да яде от дървото за познаване доброто и злото, Ева беше безсмъртна, но след това стана смъртна. Яденето внесе смъртта в живота. По какъв начин? - Чрез изверженията, които се отделят от микробите. След всичко това учените твърдят, че месото съдържало, важни хранителни елементи за организма. Вярно е, че месото съдържа хранителни елементи за организма, но тия учени още не са казали цялата истина по този въпрос. Те не са говорили още за нечистотиите, за голямото количество извержения, които микробите отделят в разните храни. Някои казват: "Това са маловажни неща." - Не са маловажни работи. Извержението на една микроба само е в състояние да умъртви и най-големия юнак. Те са силни отрови. Ако човек иска да живее чист и добър живот, той трябва да напусне месоядството по дълбоко вътрешно убеждение за вредата от тази храна и от морално убеждение да не отнима живот, който не може сам да създаде.

Сега да се върнем към адепта, на когото било казано от Учителя, че при него, в пустинята, ще дойде най-бедният човек в света, който ще му каже нещо, което той трябвало да изпълни. И наистина, един ден този беден човек дохожда при адепта, който го завежда в своята градина и му предлага да си вземе, каквито плодове желае. Бедният човек го запитва: "Ядеш ли от тия плодове?" Адептът въздъхнал и отговорил, че му било забранено да яде плодове. Беднякът отговорил: "Ако оставиш тази

градина, както и всичкото си богатство на мое разположение, аз ще те науча, как да ядеш плодовете.” Адептът се зарадвал, че в лицето на бедния човек видял своя наследник. Същото нещо става и с много съвременни хора. Те имат всичко на разположение, а при това умират. Де са вашите дядо и баба, де са вашите бащи и майки? Кой е ходил на онзи свят и се е върнал? Имате ли съзнание за онзи свят? - Никой още не е ходил на онзи свят. Онзи свят не е материален, но духовен. Питам: Ледената топка, която държим в ръката си, била ли е горе, в пространството? - Не е била, но може да отиде. Как? - Само по един начин: като се превърне в пари. Ще я поставя на огъня, да се превърне в течност, а после в пари. В това отношение всеки материалист представлява такава ледена топка, която, докато не се превърне първо в течност, а после в пари, не може да отиде на небето. Парите подразбират живота на чисти същества, дето работят възвишени сили.

Много от съвременните хора казват: “Ние не искаме да станем на пара.” - Искате, не искате, ще се превърнете на пара. В Писанието се казва: “Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.” В хората има вътрешен страх да не изгубят живота си. Обаче, има един велик закон, който изпъжда навън всякакъв страх. Той е законът на Любовта, който контролира нашето тяло. Един ден, когато станем господари на своето тяло, ние ще познаваме всички свои клетки, и те ще ни познават и служат. Съвременните хора са анархисти: те измъчват клетките на своите дробове, на стомаха си, на ума, на сърцето си - на цялото тяло. Тия клетки са живи душички, които някога ще образуват организма на едно велико братство, в което и вие ще живеете по любов с тях. Те ще могат да влизат и да излизат от този организъм, когато пожелаят. Организмът на такъв човек ще бъде съвършен и ще се подчинява на неговият ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. Такъв човек може да се нарече разумен, той разбира науката, както трябва.

Питам: Каква наука се изисква днес от хората? - Такава наука, която да контролира всички удове в човешкия организъм и да ги подчинява на Божественото в човека. При тази наука човек ще може да отделя ръката от рамото си, или краката от тялото си, да ги прати да се поразходят и после да се върнат на мястото си. Да извадиш едно от колелата на автомобила си и да го заместиш с друго, това е наука! Докато науката не дойде до това положение, тя не може да се счита за истинска, положителна наука. Съвременният човек трябва да насочи своя ум, сърце и воля към постигане на тази наука. Само такъв човек може да се нарече волеви. Не се ли стреми той към постигане на тази наука, всяко друго проявление на волята ние наричаме своеволие. Някой казва: “Аз съм учен човек.” - Можеш ли да отделиш ръката от рамото си и после пак да я туриш на мястото ѝ?

Казваш: "Аз не разбирам тия неща." Не ги разбираш, защото тия опити да отделяш ръката или крака от тялото си, имат преносно значение. Например, някой човек се съблазнява от кесията на богаташа. Какво трябва да направи? - Да откачи ръката от рамото си, да я прати на разходка и като се върне, отново да я прекачи. По този начин се избягва покушението. То значи: нито окото да види кесията, нито ръката да бръкне в нея. - Човек да остане сляп и сакат пред тази съблазън. Така той ще се научи не само да не взема, но и да не дава. Който не се е научил да дава, той още не е научил великата наука на живота. Да можеш да отделяш крак или ръка от тялото си, това значи да знаеш да даваш.

Ще кажете: "Това са заблуждения." - Нашата цел не е да заблуждаваме хората, но да ги поставим в Божия път. Всички хора на земята са свързани и трябва да се обичат, понеже и Бог ги обича. Бог обича хората, понеже са функции от неговия организъм. Казвате: "Може ли Бог да ни обича така грешни, каквито сме и да дохожда при нас?" - Всеки може да се освободи от греха. - Кога? - Когато се научи да отделя ръката и крака от тялото си. Може ли човек, без ръка и без крак, да върши престъпление? - Не може. Когато един човек тръгне да убива някого и след това реши в себе си да не го убива, ръката на този човек не е ли отделена от тялото му? - Отделена е. Когато човек отиде да краде от касата на някой богаташ и веднага след това се откаже от желанието си, този човек не е ли отделил кракът от тялото си? - Отделил го е. Не схващайте нещата в техния буквален смисъл, но го разглеждайте като символ.

По природа българинът е символист. Той рядко предава мислите си направо, в буквален смисъл, но повече в алегорична форма. Например, българите често употребяват в езика си следните изрази: "този човек обича чашата", "аз лукова глава ли съм?", "бяга, като стрела", "светкавица човек", "ангел човек", "душа човек", "човек и половина". Питам: Може ли човек да бъде лукова глава, може ли да бъде светкавица, стрела; може ли да бъде ангел, душа; може ли да бъде човек и половина? Българинът разбира, че важните числа в живота са дробите. С това той иска да каже, че за да бъде човек добър, трябва да бъде човек и половина, да знае рационалните числа, да знае правилно да дели. Дробите подразбират закона на даването. Дето има дроби, там е доброто. Който знае да дроби, знае и да сърба; който не знае да дроби, той не знае да сърба. И за това, когато българинът каже за някого, че е човек и половина, той подразбира щедър, учен човек, който знае да дава. Когато каже за някого, че е човек на единицата, това значи, че при този човек няма дроби. Който иска да получи нещо, нека отиде при такъв човек, когото всички наричат "човек и половина". Той знае да дава. Човекът на половинката знае да дава, затова него търсете. Не търсете човекът на цялото, на единицата, той не знае да дава. Тъй се

разбират българите помежду си.

Това, което спъва днес българите, е тяхното вплитане в материята. Обаче, в тях има силно вътрешно желание да се освободят от материализма. Отличителна черта на българина е неговата подозрителност, мнителност, която го спъва в развитието му. Ако те улови веднъж в лъжа, не ти вярва вече, даже и светия да станеш. Затова у българите съществува пословицата: "Според наш Ивана, намразих и свети Ивана." Тази пословица посочва една психологическа черта, дълбоко проникнала в българския бит.

Хората на новото учение, на новите идеи в света трябва да се стремят към Истината, отдето и да иде тя. Днешната научна истина ще бъде утре реална истина, приложена вече в живота. Науката, която сега се развива, за в бъдеще ще се приложи в живота, затова хората трябва да се приготовляват да си служат с нейните методи и начини. Това зависи от веруюто на хората. Всеки човек трябва да има абсолютна, положителна вяра, която се съгражда само от опитностите на душата. Тази вяра подразбира знание. Истинското знание е вложено в човешката душа. Ще кажете: "Как ще дойде това знание?" - Чрез чистотата. Ако човек е чист, и знанието ще дойде. Дойде ли знанието, човек не трябва да мисли, че е придобил всичко. Ако някой изпадне в заблуждение, че е придобил всичко, което му е нужно, той ще се намери в положението на електрическата лампа, която мисли, че светлината излиза от нея и може да разполага с нея, когато и дето пожелае. Всъщност така ли е? - Електрическата лампа свети само тогава, когато е свързана с жици, по които енергията се пренася. Прекъсне ли се енергията, и светлината изчезва.

И тъй, когато някой казва, че има всичко необходимо в себе си, това подразбира: Бог живее в него, и той живее в Бога, хората живеят в Него, и той живее във всички хора. Значи, когато кажа, че имам всичко в себе си, подразбирам целокупния живот, изразен във всички живи същества. Когато кажа, че мога да направя всичко, подразбирам, че аз и всички хора, които живеем в Бога, със своите познания можем да направим всичко. Следователно, цялото битие се изразява в съвкупността на малките работи. Ако запалим само една свещ, в невидимия свят тя ще причини много нещо, защото многото, изобилието винаги се ражда от малкото. В това отношение човек представлява малка свещица, която прибавена към многото свещи, извършва важна работа.

"Защото, ако бяхте повярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа." Казвам: Съвременният християнски свят трябва да вярва в Христа! Те трябва да опитат Христовото учение, трябва да

приложат закона на жертвата в неговата положителна страна, а не в неговата отрицателна страна, както досега са правили. Не е достатъчно само да каже човек, че е християнин. Истинският християнин трябва да прилага Христовото учение навсякъде в живота си. Той трябва да прилага закона на жертвата, закона на милосърдието и да не съди, да не одумва никого. Христос казва: "Не съдете, да не бъдете съдени!" Умът, сърцето и душата на християнина трябва да са отправени към всички хора, а не само към едного. Обширна любов трябва да изпълва душата му! Такъв трябва да бъде стремежът, идеалът на всеки християнин. Затова Христос казва: "Идете да проповядвате на целия свят!" Който проповядва на другите и ги учи, той ще бъде спасен.

Мнозина християни питат: "Вярвате ли в троеличието на Бога?" Те проповядват, че Бог е в три лица: Бог Отец, Бог Син и Бог Дух.

Отец е емблема на Мъдростта. Той е силният в света, Който защищава всички същества.

Синът е Истината. Синът е Христос. Да вярваме в Христа, значи да придобием свободата. Днес всички хора, всички народи търсят свободата. Който търси свободата, той обича Христа. Прави ли са хората, когато търсят свободата. Що е свобода? Това, което включва правата на всички хора и ги учи да живеят братски помежду си, ние наричаме свобода. Учителят, ученикът, лекарят, свещеникът, държавникът - нека всеки седи на своето място, но всички единодушно трябва да разрешат икономическия въпрос. Този въпрос може да се разреши правилно само тогава, когато хората започнат да работят малко, а да придобиват много, да има голямо плодородие; след това благата да се разпределят справедливо между всички хора.

Духът, това е Любовта. В Писанието се казва: "Плодът на духа е Любовта."

Повечето от съвременните хора живеят по Мойсеевия закон. Време е вече да се приложи Христовото учение, да се живее по закона на Любовта. Мъжът и жената трябва да разрешат този въпрос индивидуално, всеки за себе си, а после, всички заедно ще го разрешат за държавата. Тя трябва да се постави на такава висота, на каквато е поставена Божията държава - Царството Божие. В държавата трябва да цари абсолютна Истина и Правда, за да могат всички нейни поданици да бъдат равноправни. Всеки гражданин трябва да има свобода, да прояви способностите и дарбите, които Бог е вложил в него. Всеки гражданин трябва да бъде идеален човек, за да се създаде и идеална държава. Нека всеки човек търси в себе си вината за всички неуредици в света, за да може той сам да се изправи.

Постъпва ли така, той ще стане идеален човек. Има идеални хора в света!

Питам: Каква цел гонеше Христос с идването си на земята? - Той искаше да въдвори Царството Божие на земята. - Можа ли Христос да постигне своята цел? - Времето ще покаже. Някои казват: "Всичко, което са казали пророците, се е сбъднало." Един ден ще кажат същото и за Христа. Неговото учение е за Любовта. Когато Любовта дойде в света, всичко ще се изправи. Ако говорите с Любов, искрено и чистосърдечно на най-лошия, и той ще ви разбере и обикне. Съвременните хора са умни, трезви: засегнете ли техните интереси, те се затварят пред вас; отнесете ли се братски с тях, те се отварят и споделят с вас своите трезви мисли и чувства. Днес учените хора приготовляват пътя за идване Царството Божие на земята. Всички хора пък са работници в този път. Много работници са нужни в този път! Хиляди и милиони хора трябва да се обединят в една велика обща идея, за да изчезне от всички вътрешното користолюбие, взаимното изнудване и да се създадат истински отношения на братство, на фамилии, основани на Любовта. Постигне ли се това, Царството Божие ще дойде на земята. Ще кажете: "Това се отнася до далечното бъдеще." - Не, ние сме вече в предверието на Царството Божие. Христос е дошъл вече в света! Целият свят е обсаден от милиони войници от невидимия свят. И България специално е обсадена с кордон от 500 милиона такива войници. По колко войници се падат на всеки българин? Тия същества, които идат от невидимия свят са разумни; те искат да въдворят навсякъде ред и порядък, Правда и законност. Те казват на съвременните хора: "Праведно ще съдите! Има правда в света!" Правдата ще застави всички хора да живеят чист и свят живот. Тя ще им покаже, че никой няма право да отнима нито синът, нито дъщерята, нито мъжа, нито жената на кого и да е . Трябва ли да има блудни синове в света? Трябва ли да има вдовици и сирачета в света? Трябва ли да има нещастници в света?

Питам българите: "Не трябва ли българското сърце да затупти, да покаже, че има ред и порядък, има Истина и свобода, има Правда и законност в света?" Време е вече българските сърца да трепнат за всички страдущи, за всички бедни вдовици и сирачета. Ще кажете: "Добър е Господ, Той ще се погрижи за всичко." - Добър е Господ, но и българите трябва да бъдат добри. Не само един човек трябва да бъде добър, но всички хора трябва да бъдат добри.

Казвам: Няма да се минат и десет години, и моите думи ще се сбъднат. И учените хора казват, че в продължение на десет години ще станат големи преобразования в света. Старото ще изчезне, ново нещо ще се яви на сцената: и в религията, и в науката, и в обществения живот. Всички хора ще започнат да мислят по нов начин. Тогава, между европейските държави

ще се създадат здрави връзки, които ще почиват на нова, модерна конфедерация; съобщенията между държавите ще бъдат свободни, без паспорти, без ограничения. Сега, ако отиваш от една държава в друга, на десетина места ще те преглеждат, да не носиш нещо; в хотел отидеш, все ще те подозират в нещо; ако наблюдаваш вечерно време небето, ще те проследят, да не кроиш някакъв заговор; ако имаш дълга коса, ще те вземат за анархист, или за комунист. Като ме слушате да говоря така, някои ще кажат: "Този човек говори така, защото зад него има нещо друго." - Да, зад мене има нещо, но какво? Зад мене седи Господ, зад мене седи Истината, зад мене седят ангелите, зад мене седят идеите на всички добри хора. Често казвате: "Дошъл е един човек, който иска да заблуди народа ни." - Никой не може да заблуди човека. Всеки сам се заблуждава. Никой човек не може да заблуди цял народ. Това никога не е било в човешката история и няма да бъде! Човек трябва да вярва в Христа и в Христовото учение, което е Божествено, т.е. учение на Бога. Бог иска да подигне всички хора и да ги освободи от страданията им. Какво донесоха Моисей и Буда на света? - И те, като Христа, донесоха Божественото учение.

И тъй, вярвайте в Божественото и Го зачитайте във всички хора. Гледайте на всички с уважение и почитание. Ако човек е стражар, метач или какъв и да е, уважавайте го за Божественото в него. Срещнете ли, например, някой стражар, който не изпълнява службата си добре, кажете му тихо, благо: "Братко, ти си поставен на висок пост. Внимавай да не станеш причина да се закачи на въжето някой човек, който не заслужава това!" На банкера, който взема големи лихви, кажете: "Братко, не вземай безразборно толкова големи лихви! Прави разлика между бедни и богати хора." Това, обаче, не е чисто идейно, но за сега този е изходният път за човечеството. Само по този начин могат да се създадат приятелски, братски отношения между хората.

Главната задача на хората е да придобият знания, да станат учени, да могат да отделят краката и ръцете от телата си и най-после да знаят начина, по който ще могат да внасят в организма си такива микроби, които носят нови жизнени сили, нов живот.

Казвам: Важно за всинца ни е да вярваме в Христа!

''Беседа от Учителя, държана на 7 ноември, [[1926]] г. в гр. София.''
Книги:

Мойсей и Христос
Затова се родих (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том I. София,

1929)
12 беседи от 10 октомври 1926 г. до 26 декември 1926 г.

Начало: 10:00

1926_11_10 Доброто сърце
лекция пред общия окултен клас

ДОБРОТО СЪРЦЕ

Осма лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 10 ноември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се някои от темите за цветовете на дъгата.

За следния път пишете върху темата: „Детско и старческо съзнание."

Съвременните хора трябва да се научат да мислят като природата. Те мислят по изкуствен начин, съвсем различен от този на природата. Когато хората се научат да мислят правилно, тогава те ще разбират значението на всяко движение на човека, както и на всяка написана от него буква. Ако разгледате почерка на някой човек, виждате, че буквите в началото са дебели, а накрая стават тънки. Защо пише така, вие не можете да си обясните. Ако дадете това писмо на някой графолог, той веднага ще го изтълкува, ще каже: „При започване на своите работи този човек е твърд, смел и решителен, но в края губи тази твърдост и решителност, на тънко свършва. В началото на работите си той обещава, говори за хиляди левове, а на края завършва едва със сто лева." Същото може да се каже и за човешкия нос. Носът на някой човек при основата си, под веждите, е дебел, масивен, като колона, а надолу става тънък. Какво означава такъв нос? Архитектът, който го е построил, знаел какво означава, но важно е вие да го разберете. Дебелината на носа горе означава голямо налягане. Значи в началото на живота си този човек е минал под голямо налягане. Когато колоните на едно здание са големи и дебели, какво показва това? Това показва, че върху тях лежи голяма тежест. Носът на друг човек при основата си е тънък, надолу върви като права линия, а на върха се завива като човка. И това има значение.

Казвам: Вие трябва да изучавате формите на човешкия нос и да ги разбирате. Като ги изучавате, ще видите, че мисълта на човека определя формата на неговия нос. Както времето влияе върху барометъра и той се повдига и спада, така и мисълта влияе върху носа, като го видоизменя. В това отношение човешкият нос е барометър за мисълта. Значи има известно съотношение между мислите на човека и линиите на неговия нос.

От формата на носа се съди за природния ум на човека. Следователно, колкото носът на човек е по-масивен, а цветът по-тъмен, толкова по-гъста е средата, през която този човек е минал. Колкото средата е по-рядка, толкова и цветовете, които минават през нея, са по-ясни, по-светли. Според средата, през която цветовете минават, се дават и техните тълкувания. За пример, когато средата е гъста, черният цвят подразбира живот, изключително егоистичен. Съществата от тази среда казват на човека: „Ти си роден, за да живееш, и то само за себе си." За червения цвят те казват: „Който ви се противи, трябва да му отмъстите. Щом дигнете червеното знаме, то означава война." За портокаления цвят казват: „Човек трябва да се индивидуализира, да знае, че ако на него е добре, на целия свят ще бъде добре; ако на него е зле, на целия свят ще бъде зле." За зеления цвят казват: „Човек трябва да бъде материалист, да събира материални богатства, защото всичко е в материята." Щом дойдат до жълтия цвят, те казват: „Човек има интелект, но трябва да го използува само за себе си. Всякакъв морал, наука, ще задържа за себе си. Колкото се отнася до другите хора, за тях може да се даде друго нещо." За виолетовия цвят казват: „Като човек, ти имаш сила, но ще я държиш само за себе си, няма да я изразходваш за другите хора."

Това е тълкуванието на цветовете, но само в една от техните гами. Цветовете на дъгата във физическия свят, в астралния и в менталния се различават едни от други. Във всичките светове те са седем, но се различават по тоновете си, както се различават и музикалните гами. Човек трябва да започне от дъгата на физическия свят и постепенно да върви към по-горните гами, за да схване цветовете във всички прояви. Дойде ли до причинния свят, там цветовете имат най-нежни тонове и естествено, незабелязано се преливат един в друг.

По-напредналите същества пък дават друго тълкуване на цветовете. Според тях червеният цвят символизира живота, даден от Бога. Портокаленият цвят означава индивидуалността на човека, която трябва да се посвети за служене на Бога, за служене на цялото човечество. Зеленият цвят означава растене и развитие. Човек трябва да се развива, да работи за своето повдигане и усъвършенствуване, а същевременно да помага и на своите ближни. Жълтият цвят изразява човешката интелигентност, която трябва да се предложи в услуга на човечеството. Синият цвят – служене на истината. Виолетовият цвят определя силата на човека, употребена за благото на всички хора. Тъй щото голямо е значението на цветовете и тяхното приложение, но само за онзи, който ги разбира. За пример много болести могат да се лекуват с цветовете. Една болест може да се лекува с червения цвят, друга – с жълтия, трета – със синия, с портокаления, със зеления, с виолетовия и т. н. Когато някой

човек има идея, иска да живее за Бога, тогава червеният цвят оказва добро влияние върху живота му. Божественият живот започва да се влива в него. Докато човек е егоист, мисли и служи само на себе си, Божественият живот не може да мине през него. Егоизмът е преграда, препятствие за този живот.

Някой казва: „Човек не трябва да бъде егоист." Да, човек не трябва да бъде егоист, но трябва да има представа за своето висше аз, за своята душа, да вижда, да схваща нещата добре и правилно да ги прилага в живота си. Какво е понятието на съвременния човек за неговото аз, когато, едва прекарал 60 години на земята, го понесат с тарга на далечен път? След това поставят върху него паметник, на който пишат: „Тук лежи и почива един „аз" от високо произхождение". Не, това не е аз. Азът не умира. Господ казва за себе си: „Аз, Господ." Значи Той е Азът, който не умира. Когато човек съзнава Божественото, т. е. висшето „аз" в себе си, той е ученик на новото учение, носител на новите идеи.

И тъй казах ви много да мислите, малко да говорите и малко да се тревожите. У вас е точно обратното: малко мислите, много говорите, много се тревожите и в резултат на това работите ви не вървят добре. Когато говорите, малко говорете, но красиво и смислено. Отде знаете, може би някои от вас да станат велики оратори, да държат речи пред народа? Има оратори, които издържат да говорят по пет-шест часа без умора. Обаче обикновеният човек не трябва да говори повече от 15 минути. Когато някой иска да предаде идеите си на другиго, той казва: „Аз ще говоря много, да напълня главата му." Да, ти ще напълниш чуждата глава, но твоята ще изпразниш. Ти не си извор, който непрестанно извира; ти си стомна, която се пълни и изпразва. Ако с водата на твоята стомна напълниш друга някоя, ти ще останеш с празна стомна. На същото основание, ако вие само изразходвате знанието, което сте придобили, без да приемате отнякъде ново знание, в скоро време ще се изчерпите. И най-видните професори, след като преподават лекциите си, в няколко години се изчерпват. И ако продължават още да преподават, те могат да направят в лекциите си малки, едва забележими корекции. Изкуство е да се говори добре. Да говори човек, както трябва, подразбира всякога да дава нещо оригинално. Иначе, ако той говори и повтаря нещата, това е лесна работа. Според законите на говора само онази мисъл е права, която задоволява както говорителя, така и слушателите: говорителят се ползува по един начин, а слушателите – по друг. Всяка реч, която не задоволява нито говорителя, нито слушателите, е обикновена реч.

И тъй вие трябва да имате положително знание за линиите на тялото, на лицето, на ръцете си и да ги разбирате. Като знаете това, ще намерите де

се крият вашите дефекти и вашите добри страни. По този начин ще можете да изправяте дефектите и слабите си страни. Някой казва: „Аз съм свободен, мога да мисля, да чувствувам, да действувам, както искам. Не е така. Свободата се определя от силите в човека. За пример, ако носът на някой човек е дълъг 4 см, той показва какво е количеството на силите, вложени в мозъка му. Това количество сили пък определя интелигентността на този човек. Мислите ли, че ако един човек има чело, високо 4 см, а друг – 2 см, и двамата ще имат еднаква интелигентност? Те няма да бъдат еднакво интелигентни. Значи дължината на линиите на челото определя количеството енергия, вложена в мозъчното вещество. Човек трябва да пази мозъчната си енергия, да не я прахосва. Тя се прахосва, намалява от страх, от омраза, от злоба, от отрицателни мисли и чувства, от разни пертурбации в живота му.

Следователно, като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни към своя мозък. Единствената сила, която запазва мозъчната енергия, е Божията Любов. Тя е първото условие за проява на интелигентността в човека. Положителната, права мисъл се изявява само при влиянието на великата Божия Любов. Когато тази любов напусне човека, той става обективен, мисълта му – прозаична, повърхностна като тази на животните. Мислите ли, че богатият човек, който яде по няколко ястия на ден и се грижи само за ядене, седи по-високо от птицата, която кълве гроздето по лозята или хваща пилците и ги изяжда? Ние се отвращаваме от сокола, който граби кокошките от дворовете, а не се отвращаваме от себе си, когато вадим нож и колим кокошки, агнета, волове, крави и др. Когато колим животните, ние намираме, че това е наше право. Защо? Считаме, че ние сме господари на всички същества, които по интелигентност седят по-долу от нас и следователно можем да разполагаме с техния живот.

Казвам: Много от погрешките на хората се дължат на известни дефекти в линиите на тяхното тяло, лице, крака, ръце и т. н. За пример физиономистите са намерили седем линии в човешкия нос, които считат като дефекти, вследствие на което те казват, че на някой нос е изразена черта на страхливост, на друг – тщеславие, на трети – гордост, на четвърти – любопитство, на пети -търговски дух и т. н. Ако човек разбира тази наука, той ще се оглежда често и при съзнателна работа с мисълта си ще изправя дефектите си. Може ли да се нарече художник онзи, който не умее да коригира своята картина? Той турил някъде по-силни, някъде по-слаби сенки или очите не са достатъчно изразителни и всичко това сам трябва да коригира. Ако човек сам не може да изправи дефектите на своето лице и тяло, има ли право да казва за себе си, че Бог живее в него? Казвате: „Лицето на човека е израз на душата." Питам: Може ли едно криво лице или лице с дефекти да представя душата? Може ли душата да живее в

неорганизирано тяло? И след това казвате, че като умре човек, всичко с него се свършва. Как е възможно човек, в когото душата живее, да умре? Невъзможно е да умре човек, в когото душата живее!

Апостол Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно." Тяло, в което душата е облечена, не може да умре. Това тяло е дете на душата. Може ли тогава душата да има смъртно дете? Значи ще излезе, че душата живее в хижа, която всеки момент може да се събори и изчезне. Това са стари разбирания, отживели времето си. Само грехът може да живее в хижа. От осем хиляди години насам той си е направил една хижа, един затвор, а иска да убеди хората, че тук живее душата. Ясновидецът вижда тази хижа около човека във вид на тъмна, черна обвивка, която някога прониква дълбоко в него и го стяга, ограничава. Та усилията, борбите на човека не са нищо друго освен стремеж на духа да се освободи от тази тъмна сянка, от това черно покривало. Това може да се постигне само чрез светлина.

Казвам: Човек не трябва да търси само дефектите си, но трябва да учи, да различава нормалните линии от анормалните и да знае как да ги изправя. Значи анормалност има в очите, ушите, устата, носа, челото, веждите на човека и той трябва да работи съзнателно за своето изправяне. Много от съвременните физиономисти твърдят, че най-лесно стават промени в черепа на човека. Той може да претърпи някаква промяна в черепа си даже в продължение на три месеца. Това зависи от интензивността на мисълта. Колкото по-интензивна е мисълта за човека, толкова повече изтънява неговият череп. За пример, ако вземете черепа на човек, заминал за онзи свят, у когото мисълта е била много интензивна, ще видите, че черепът на този човек на много места е тънък и светлината на свещта лесно минава през тия места. Обаче, ако турите една свещ в черепа на човек, който малко е мислил през живота си, ще видите, че светлината не прониква през неговия череп. Следователно, колкото по-разработен е бил мозъкът на човека, толкова и костта на черепа му ще бъде по-тънка. Това показва, че мисълта е динамическа сила, която заставя мозъка да работи, да се развива. Гърците наричат българите „дебели глави". Това отчасти е вярно, както отчасти е вярно твърдението на някои физиономисти, че моралните чувства у гърците са недостатъчно развити.

И тъй, колкото повече се развиват вътрешните чувства и способности на човека, толкова повече се развиват и неговите морални чувства; вследствие на това става повдигане на горната част на черепа. Голяма енергия, голяма интензивност се изисква от човека, за да може да придаде на черепа си горе красива крива линия. Голяма е придобивката на човека, ако той с усилието на духа си може да направи някаква промяна в своите удове. Ако

линията на ухото в средната част е издута, това показва активност в чувствата. Ако тази линия е малко сплесната, този човек е външно пасивен, а вътрешно активен. Същите линии имат значение и за носа на човека. Когато носът е малко вирнат нагоре, това показва любопитство; ако е малко завит надолу, това показва търговски дух. Човек трябва съзнателно да работи върху себе си, да предаде правилни линии на ухото, на носа, на челото си и т. н. Правилните линии на носа говорят за равновесие между човешките способности. За всяка своя постъпка човек трябва да мисли.

Съвременната култура трябва да даде методи за работа, чрез които хората да постигнат пълно равновесие между силите на своя организъм. Тези методи са сложни, но рационални. При тях може да се постигнат известни резултати, които ще се отразят както вътрешно, така и външно върху човека. Тази промяна ще се отрази върху лицето, ушите, очите, носа, както и върху цялото тяло на човека. Той трябва да изучава чертите на лицето си, да работи върху тях, да ги изправя. Ако срещнете човек с правилни черти на лицето, вие трябва да го изучавате, да се сравнявате с него, за да знаете какво ви липсва. И младият, и старият обичат да се оглеждат. Защо? Всеки желае да бъде красив. В красивото лице е изразено всичко, което Бог е вложил в човешката душа. Затова Бог казва: „Огледай се и виж какво съм вложил в твоята душа. Ако има нещо, което си нарушил, работи върху него, докато го изправиш." Някой се оглежда и казва: „Аз нямам никакви дарби." – Това не е вярно. Който няма никакви дарби, той има чело едва 1 – 2 см високо. Всъщност така ли е? Твоето чело е високо пет сантиметра, а казваш, че нямаш никакви дарби. Даже котката проявява известна интелигентност, а колко повече човек! Красиво е човешкото лице! Като погледнете брадата на човека, в нея има една красива черта. Дето е добре развита тази черта, тя говори за голяма устойчивост на човека. На хиляди парчета да разрежете този човек, той няма да се откаже от убежденията си. Който няма тази черта на брадата си, още при първия удар е готов да отстъпи.

Някой казва: „Аз те обичам." – Добре, съгласен съм с тебе, но първо ще погледна на брадата ти. Ако имаш тази специфична черта на брадата си, тя доказва, че ти си прав. Това е написано в книгата на твоята брада. Ако нямаш тази черта на брадата си, ти си неустойчив човек и аз не мога да се возя на твоята кола. Чувствата и мислите на хората не са еднакво устойчиви. Казвате: „Бог всичко може да направи." Да, вярно е това. Бог всичко може да направи за онези, които Го слушат и обичат. Но ако искаме Бог да върви по нашия ум и по нашето сърце, Той нищо няма да направи. Докато човек се излежава, Бог нищо няма да направи за него; ако работи, той ще има помощта и съдействието на Бога и на всички разумни същества. Който нищо не работи, а цял ден заповядва на слугите си, той в

един живот само може да деформира лицето си, да изкриви носа, устата, очите си, да атрофира вътрешните си органи и после да се чуди как и отде му дошло нещастието. Мързелът, непослушанието са причина за неговото нещастие. Когато човек повдигне ума си в култ и мисли как повече знания да придобие, стомахът в него ще пострада. Когато пък той повдигне стомаха си в култ, главата му ще пострада.

Следователно между стомаха и главата на човека има известно съотношение. Когато стомахът греши, мозъкът се наказва; когато мозъкът греши, стомахът се наказва. Тъй щото стомахът се наказва, за да се изправи мозъкът на човека; мозъкът се наказва, за да се изправи стомахът. Разумният ученик всяка сутрин трябва да се оглежда в огледалото, да види има ли някаква най-малка промяна в чертите на лицето си и, ако има такава, дали тя е правилна или не. Някой казва: „Остарях вече, лицето ми се набръчка." Казвам: Ако по лицето се явяват бръчки, те трябва да бъдат на място. Всяка бръчка трябва да е резултат на някаква придобивка. Природата не търпи никаква дисхармония. Бръчките по лицето на стария човек се подчиняват на един общ закон. Тия бръчки показват, какво е постигнал старият човек. Те са индивидуални и колективни бръчки. Ако бръчките по лицето на старите хора са наредени според законите на природата, те са нормални и на място. Ако не са наредени по законите на природата, те са анормални, не са на място и са резултат на известни патологически състояния. Същото може да се каже и за линиите на носа. Линиите на носа трябва да бъдат правилни. Изобщо човек трябва да развива линиите на носа, на ушите, на устата, на брадата си. Той трябва да развива и очите си, да дойде до положение и при затворени очи да вижда.

Казвам: Човек трябва да бъде искрен. Природата обича искреността. Когато човек погледне на носа, на ушите, на веждите, на очите си и види нещо изкривено, деформирано в себе си, той трябва да си каже: Имам нещо деформирано в себе си, но ще работя да го изправя. Смелост и решителност се изисква от съвременните хора. Те носят ръкавици, пазят кожата си от слънце, от вятър, от природни влияния. Много хора, без да съзнават, с ръкавиците прикриват дефектите на ръката си. Питам: Какво благо могат да донесат на човека ръкавици от кучешка кожа, които той туря на ръцете си? Може ли да стане културен човек ескимосът, който се облича с дреха от меча кожа? Могат ли да донесат някакво благо за човека птичите пера на шапката му или лисичата кожа на врата му? Дрехите на разумния човек трябва да бъдат направени от растителни материали. Донякъде за препоръчване са и вълнените дрехи, направени от вълната на овците. Ако се облечете с вълнена дреха и отидете при някой кошер, пчелите могат да ви нажилят добре. Те не обичат миризмата на овцата. Ако се облечете с ленена дреха, пчелите са спокойни. Като знаеше този

закон, Мойсей забрани на левитите, Божиите служители, да се обличат с вълнени дрехи. Той им препоръчваше да се обличат с ленени дрехи.

Когато ученикът изучава природата или когато размишлява върху въпроси от Божествен характер, той трябва да облича ленена дреха. Природата обича хармоничните движения. Тя обича разумните постъпки. Тя ще научи човека по вътрешен път как и в какви дрехи да се облича, как да ляга и да става, как да се храни, как да диша и т. н. Природата казва на човека на коя страна да ляга и как да става, но ако не слуша и легне, както намира за добре, той цяла нощ ще се върти в леглото, без да спи. Правилно е човек да спи на дясната си страна, но може да спи и на лявата. Когато енергиите на повърхността на земята са положителни, човек трябва да ляга на лявата си страна, която е отрицателна, за да става правилна обмяна между силите. Легне ли на дясната страна, цяла нощ няма да спи. Когато силите на повърхността на земята са отрицателни, човек трябва да ляга на дясната си страна. Следователно човек трябва да знае, дали енергиите на повърхността на земята са положителни или отрицателни. При това енергията на земята не е еднаква навсякъде. Има места, дето енергията е положителна, а в същото време на друго място на земята енергията е отрицателна. Човек трябва да познава тия сили и да се съгласява с тях.

Съвременните хора често се обезсърчават, че не могат да постигнат копнежите на своята душа? Питам: Какви са техните копнежи? Нека всеки конкретно да си отговори какво иска да постигне. Като наблюдавам младите, виждам, че някой иска да стане виден писател, да напише някакъв роман, с който да внесе нещо ново за човечеството. Друг иска да стане поет, да пише такива стихове, че всеки четец да се забравя от тях. Трети иска да стане знаменит музикант или певец и т. н. Всеки иска с нещо да обърне внимание на хората. Тия стремежи са на място, но човек трябва да развива дарбите си за слава Божия. Каквото направи, той трябва да има предвид славата Божия, а не своята. За да стане човек виден поет, писател, философ или музикант, той трябва да се е родил при специални условия. Първото условие за това е любовта. Любовта трябва да влезе като основа в живота на човека.

Две раждания има в света. Едното е физическо раждане, по плът, а другото – духовно, по дух. Когато се говори за новораждане, това подразбира да се родиш по дух и да се слееш с физическия човек. Духовното тяло представя доброто, разумното сърце на човека, което намира правия път в живота. Някои го наричат интуиция. Който има добро сърце в себе си, той има особена, специфична черта на лицето. Тази черта придава пластичност, подвижност на мускулите на лицето. От лицето на такъв човек излиза

светлина и дето мине, той обръща внимание на хората, привлича ги. Всеки може да има добро сърце. Да бъде човек талантлив или гениален, това е мъчна работа, но да има добро сърце, това е лесно постижимо. Да бъде човек учен, философ, поет, музикант, това е непостижимо в един живот, но да има добро сърце – за това се изискват най-леки условия. Следователно започнете с най-малките усилия да проявите доброто сърце в себе си. Проявите ли добро сърце, всички останали дарби сами по себе си ще дойдат.

Мнозина говорят за велики постижения, за велики добродетели, а при това не познават себе си. За пример кой от вас е изучавал подробно лицето си, да знае колко сантиметра са дълги и широки неговите чело, вежди, нос, уста, уши И Т.Н.? Кой от вас е изучавал формата на своите очи, уши, нос, брада, уста, да знае какво означава всяка форма? Вземете едно огледало, наблюдавайте, изучавайте удовете на своето лице и след това ги нарисувайте. Нека всеки се заинтересува от себе си и се изучава, както естественикът изучава минералите, растенията, животните до най-малките им подробности. Когато човек е боледувал известно време, той изгубва част от своята жизнена енергия и за да я възстанови, търси лекари или различни медикаменти, с които да си помогне. Ето какво може човек да направи в този случай. Нека от време на време хваща с два пръста долната, месестата част на ухото си и леко да я опва надолу. След това да разтрива подутината зад ухото и да следи за промените, които настъпват в неговия организъм. Правете и вие тия опити, не само когато сте болни, но и при неразположение на духа. Когато учителят иска да застави ученика да мисли, той го хваща за ухото. Учениците винаги са недоволни от учители, които дърпат ушите им. Защо? – Защото те не знаят как да ти дърпат. Някой учител хване ученика за ухото и го дърпа до зачервяване. И майките не знаят как да хващат ушите на децата си. Дърпането, опъването на ухото трябва да се прави с любов, а не с гняв. Когато направиш някаква погрешка, хвани леко едното си ухо, после другото и кажи: „Ако искаш да станеш човек, ти трябва да слушаш какво Бог ти говори." Казвате: Малко работа имаме, че ще се занимаваме с ухото си. – Това е метод за усилване на жизнеността в човека. Който иска да бъде здрав, да има добро разположение на духа, той трябва да приложи този метод, да опита неговите резултати. И животните прилагат този метод. Когато се усещат слаби, те нагаждат ухото си между клончетата на някое ниско дърво или на някое колче и го търкат, докато възбудят своята жизнена енергия. Другояче те не могат да си помогнат. Те нямат ръце, да си дръпнат ухото, затова си служат с груби начини.

И тъй всички линии, всички движения в природата имат своя стойност, свое определено място. Дали дадена линия ще бъде дълга или къса, права

или крива, тя има дълбок смисъл. Зад всяка линия се крие една разумна сила. В този смисъл външният човек още не е истинският човек. Той представя само една микроскопическа част от неговия минал, настоящ и бъдещ живот. Човек трябва постоянно да учи и прилага. Знание без приложение е суета, както е казал някога Соломон. Той бил мъдър човек, имал много знания, но казал: „Многото знание е товар за човека." Той подразбирал много знание без любов е тежест; много знание с любов е бодрост. Соломон живял разкошно, ял и пил, но любовта не седи в ядене и пиене. Царството Божие не седи в ядене и пиене. Знание без любов е тежест за човешкия дух. Знание с любов е благословение.

Казвам: Дръжте в ума си мисълта, че всеки трябва да работи за усъвършенствуването на своя душевен живот, за хармонизиране на силите в своя организъм. Ако човек работи съзнателно, с усилие на своя дух, без смущения и безпокойствия, в продължение на три месеца даже той ще може да измени в минимална степен живота си, да внесе микроскопическо подобрение в линиите на носа, на ушите, на устата, на брадата си. Това може да се постигне само при абсолютна, безгранична вяра. Мнозина от вас имате пъпки по лицето си – работете за премахването им. Мнозина се оплаквате от ревматизъм и ред други болести – всичко това трябва да изчезне от вас. Всички болести, недъзи са резултат на чужди вещества, наслоени в организма ви. Тези утайки трябва да се изхвърлят навън! Само Божественият живот е в сила да освободи човека от тия напластявания, да облекчи неговото състояние. Добрият живот е метод, чрез който човешката мисъл може да се освободи от ненужния прах, натрупан от вековете. Този прах е изопачил мисълта на съвременния човек, вследствие на което всичко върви наопаки. Всички понятия на човека за Бога, за живота, за науката, за религията, за ядене и пиене са станали на каша. Ако го питате какво трябва да яде, и той не знае; какво трябва да пие – не знае; в какво трябва да вярва -не знае; какво да учи – не знае. И при всички блага, които хората имат днес, те не знаят какво да правят, кой път да поемат и в края на краищата вършат глупости.

Един американски милионер пожелал да се качи на аероплан, да опита какво нещо е да се качиш нависоко във въздуха. Качил се най-после на аероплан, но изпитал голям ужас и страх, струвало му се, че умира. Той си казал: „Кой ме кара да се качвам на аероплан? Втори път няма да помисля за аероплан." Казвам: Който иска да се качва на аероплан, той трябва да знае кое време благоприятствува за качване. Човек не може всякога да се издига нагоре с аероплан. За всяко нещо има специално време и място. Ще говориш, когато е време за говорене; ще мислиш, когато е време за мислене; ще правиш добро, когато е време за правене добро; ще ядеш и пиеш, когато е време за ядене и пиене. Правилният живот се заключава в

това човек да прави всяко нещо на своето време. Някой казва: „Сега не ми се учи, не ми се ходи на работа, нямам разположение." Казвам: Ако е време за учене или за работа, ти ще станеш и ще свършиш всичко, каквото е необходимо. Щом станеш, разположението ще дойде. Ако не е време за работа или за учене, и да имаш разположение, ще го изгубиш.

За изяснение на мисълта си ще приведа следния факт: един търговец отишъл на борсата да печели. В 10 – 15 минути той спечелил 500 000 лв. След това продължил още да играе, но започнал да губи и в половин час всичко изгубил. Защо в първо време печелил, а после губил? -Защото нито навреме е започнал, нито навреме е свършил. Според мен не е умен онзи, който в началото печели, а накрая губи. (В оригинала вероятно има грешка, която тук е поправена. Там е казано : Според мене не е умен онзи, който в началото губи, а на края печели.) По-добре е в началото да губи, а накрая да печели. Още по-добре е, когато човек не взима участие в борсата. Природата не обича борсата. Тя казва: „Не влизай в борсата, докато не ти кажа. Когато ти кажа да влезеш, послушай ме. Ако ме послушаш и влезеш, богат ще излезеш. Когато ти казвам да не влизаш, не влизай. Ако не ме послушаш и влезеш, последен бедняк ще излезеш." Природата на никого не прави отстъпки. Когото хване в непослушание, на онзи свят го изпраща; който я слуша, тя го благославя. Това не значи, че трябва да станете страхливи, да не смеете да предприемете нещо. Смели бъдете, но се вслушвайте в своето добро сърце. Ако е дошъл часът да мислиш, мисли! Ако е дошъл часът да правиш добро, прави добро! Ако е дошъл часът да се качиш на аероплан, качи се! Обаче не е ли дошъл часът за всичко това, чакай, докато доброто сърце ти каже какво да правиш.

Следователно учениците на новото учение трябва да се вслушват в гласа на доброто сърце, в гласа на Божественото начало в себе си.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Начало: 19:00

1926_11_14 Поглед и движение
лекция пред специалния клас

ПОГЛЕД И ДВИЖЕНИЕ

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Чете се темата: "Какво мисля аз."
За следния път, всеки от вас да нарисува по едно цвете и по едно плодно дърво, кой каквото желае. Това ще бъде темата ви. Ще рисувате с молив, като подчъртаете по едно главно отличително качество на цветето или на плодното дърво. Това ще бъде един опит, да видите, кой колко може да рисува.

Съвременните хора често говорят за истината, без да могат да я прилагат във всички случаи на живота си. Само онзи човек прилага истината, който всеки момент може да даде израз на своите мисли и чувства. Много мисли и чувства могат да минават през човека, но разумният се спира само върху съществените. Разумността на човека се заключава, именно, в това, да може да прави избор на мислите и чувствата си. Изкуство е да може човек да избира най-красивите неща и да ги предава по най-красив начин. Например, ако ви дадат задача да занесете по един хляб на една вдовица, всеки ще го предаде по свой начин. Изкуство е човек да занесе хляба по един красив начин, който да се запечата в ума на вдовицата за цял живот. Красиво направени и изпълнени неща са ония, които се отпечатват в съзнанието на човека за цял живот. Например, вие сте слушали много сказки, речи и декламации, но само ония от тях са останали в паметта ви и съзнанието ви, които са били изнесени по най-красив начин. Обикновените неща минават и заминават през съзнанието ви, без да остават някакъв спомен.

Като ученици на Велика Школа, вие трябва да се занимавате с красиви неща, както и със здравословни състояния на човека, а не с паталогически. Според поетите, кой орган от човешкото тяло е най-красив? Поетите възпяват най-много окото. Значи, те намират, че окото е най-красив уд в човешкия организъм, специално на лицето. Добре е да изучавате окото от неговата външна, красива страна, а не и неговите паталогически прояви. По окото някои учени четат целия живот на човека, във физическо и духовно отношение. Обаче, ще дойде ден, когато в окото ще четат не само историята на развитието на отделния човек, но и на цялото човечество. В окото е написано цялото минало на човека, целият му живот. Не само

това, но в окото са дадени ред правила и рецепти, как да се лекува човек и как да се справя с мъчнотиите на живота. По окото на човека се познава, дали говори истината, или не. Като лъже, човек гледа към земята. Иска ли да си въздейства, той трябва да отправя погледа си нагоре. Докато отправя погледа си нагоре, към небето, човек всякога говори истината. Отправя ли погледа си надолу, той не може вече да говори истината. В това отношение окото никога не лъже. Когато има лоши замисли, човек всякога гледа надолу. Турците казват: Който гледа към земята, той изгаря душата. Всяка мисъл, колкото да е скрита, се отпечатва в човешкото око. Окото не крие нищо. Който разбира неговия език, той може да чете всичко, каквото става в човека.

Следователно, искате ли да живеете правилно, наблюдавайте движенията на очите си, на тялото си, и ако намерите, че са неправилни, изправяйте ги. От движенията на човека зависи, с какви течения на природата ще се свързва: с възходещи или с низходещи. Ако видите, че някое дете става от сън с гърба си нагоре и с поглед, отправен към земята, ще знаете, че през целия ден то ще бъде плачливо и кисело. Същото се отнася и за възрастния човек. Всяко физическо движение на човека е придружено с известна психическа промяна. От движенията му зависи, ще подобри или влоши своето психическо състояние. Всяко криво движение е в състояние да опорочи и най-светлата мисъл. За да не се опорочи, тя се оттегля. Човек остава в тъмнина и започва да търси светлата мисъл, която го е вдъхновявала.

И тъй, като ученици, вие трябва да се стремите към красиви движения. Погледът, ходът ви трябва да бъдат красиви. Най-красивото положение на краката е да образуват успоредни линии. При такива движения на краката, човек придобива добро разположение на духа. Като ходят, някои хора удрят краката си един в друг. По този начин те изразходват много енергия. При удряне на краката един в друг става силно сътресение на гръбначния стълб. Наблюдавайте, как стъпва котката. Тя стъпва на пръсти, без да опира петите си на земята. Научете се и вие да стъпвате първо на пръстите, а после на петите. Така ще избегнете сътресенията на гръбначния си стълб. Като изучавате хода на хората, ще забележите, че някои правят дребни и бързи крачки. Това показва, че те имат дребнави идеи. Те се занимават с дребнавостите на живота. Други хора правят големи крачки. За тях казваме, че се занимават с велики идеи. Наистина, великите идеи се придружават с широки, мощни движения. Същевременно, ходът на човека трябва да бъде ритмичен и с голяма пластика. Срещнете ли човек с такъв ход, вие изпитвате известна приятност. Когато в хода на човека отсъствува пластика и ритъм, вие изпитвате неприятност. Има хора, ходът на които произвежда страх. Човек

изпитва такъв страх и при вида на мечка. Като знаете това, работете съзнателно върху себе си, да изправите движенията си.

Какво представят движенията на човека? – Пласиране на енергии. Всяко движение, съзнателно или несъзнателно, е функция на нещо. Когато в организъма на човека се събере много енергия, която не може да се впрегне на работа, той прави различни движения, за да я изпрати в природата. В това отношение много от движенията, които човек прави, са необходими, а някои не са необходими. Чрез движенията си човек или приема, или предава част от своята енергия.
Човек трябва да прави съзнателни движения и да ги прилага в своя физически живот, като метод за трансформиране на енергиите си. Чрез разумни и съзнателни движения, вие може да подобрите разположението си. Ако чрез несъзнателните си движения човек променя разположението си от лошо в добро, колко повече той би могъл да направи това със съзнателните движения. Индусите имат цяла наука за движенията, макар че някъде те отиват до крайност. Обаче, много от движенията им са в съгласие с разумната природа. Тези движения са необходими и на място. Всички движения, които са в съгласие със законите на природата, са на място. Те могат да лекуват човека. Ако оставите болния сам на себе си, той ще се излекува по-бързо, отколкото в ръцете на милосърдни сестри и лекари. Той ще се движи на леглото си, ще се обръща на една и на друга страна, ще свива ту единия, ту другия си крак, докато най-после слезе от леглото си и започне да пристъпва из стаята. Следователно, отидете ли при някой болен, оставете го свободно да се движи. Чрез движенията той се лекува.

Днес ви говоря за движенията, защото сте слезли в гъстата материя. Щом сте в тази материя, вие трябва да разбирате законите ѝ, да знаете, как да се владеете. Като се движите в гъстата материя, вие правите повече усилия, за да преодолеете противодействието, което тя причинява, вследствие на което в организъма се развива повече топлина, отколкото трябва. Тази е причината, поради която често главата ви е по-топла, отколкото трябва. За да бъде човек здрав, главата му трябва да бъде хладна, а краката – топли. Стане ли обратното, той трябва да намери метод, чрез който да смени състоянието си.

Съвременните хора се стремят към щастие. И вие, като тях, търсите щастие. Какво по-голямо щастие можете да очаквате от това, да дойдете до положение да се справяте със своите отрицателни мисли, чувства и състояния? Виждате градината на вашия съсед, пълна със зрели плодове. Той се счита щастлив, че като обере плодовете си и ги продаде, ще подобри материалното си положение. Какво ще кажете за това щастие,

ако чуете, че през нощта влезли апаши в градината му и обрали всичките плодове? Щастие, което всеки може да отнеме, не е истинско. Ние наричаме истинско щастие само онова, което остава с човека при всички условия на живота му. Щастлив е онзи човек, чиито мисли, чувства и желания вървят всякога след него. Когато пожелае, той ги извиква при себе си и почва да работи с тях.

Упражнение. Бавни и плавни кръгови движения с ръцете, и клякане с краката.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Начало: 19:00

1926_11_14 Няма пророк
неделна беседа

НЯМА ПРОРОК

Беседа от Учителя, държана на 14 ноември [[1926]] г. в гр. София.

„Казва им Исус: „Няма пророк ...““ (Марк 6:4)

С тези думи Христос само констатира един факт, без да го обяснява и доказва. Фактите са очевидни истини, които не се нуждаят от доказателства. Всички спорове в света произтичат от това, че ние искаме да доказваме неща, които не се нуждаят от доказателства. Във всеки дом има по един, който не е почитан. Той може да е или бащата, или майката; може да е или най-големия син, или най-голямата дъщеря; най-после може да е или най-малкия син, или най-малката дъщеря. Няма защо да се доказва това нещо. Мнозина автори са писали върху почитта и казват, че във всеки дом има един, който не е почитан. Защо, именно, пророкът няма почести нито в своя дом, нито между родниините си, нито в своето отечество? Този въпрос засяга лично всеки човек. Някой казва: "Никой не ме обича." Защо? Ето един важен въпрос, на който всеки сам трябва да си отговори. Значи, почитта е качество, към което всеки човек се стреми.

Съвременните хора имат разни стремежи. Първият стремеж на човека е към яденето. Философията на живота седи в яденето. Вътрешният смисъл на яденето включва известна идея. Без ядене нищо не може да се постигне. Не е достатъчно само да яде човек, но трябва да знае как да яде. Не всички съвременни хора знаят, как да ядат и как да дъвчат. Някои хора бързо ядат, бързо дъвчат и бързо поглъщат. Който яде бързо, зле изпаща. Изобщо, който бърза във всичките си работи, той скъпо плаща.

Вторият стремеж на човека е към почитта; той иска да бъде почитан от всички. За да бъде почитан, човек трябва да има знание, сила и богатство. Знанието, силата и богатството представляват външната, красивата страна на живота. Нима красивата мома не се почита? - Почита се. Дето се яви тя, навсякъде я посрещат с почит и уважение. И обратно: никой не посреща грозната мома с почит и уважение. И бедният човек не се посреща с почит и уважение. Следователно, щом пророкът не се посреща в отечеството си с почит и уважение, това показва, че той е грозен, сиромах човек. От друга страна хората го считат грозен, защото той изнася всички техни грозотии. Те се оглеждат в него и за това не го харесват. Пророкът е грозен още и за това, че не е богат. Как мислите, ще бъде ли почитан пророка, ако напълни чантата си с чисто злато и тръгне между хората? - Ще бъде почитан,

разбира се. Ако някой пророк плати на вестниците 10'000-20'000 лева, да пишат за него, няма ли да бъде почитан? - Като пишат за него само добри работи, всички ще го почитат.

Христос казва: "Никой пророк не е без почести, освен у дома си, между роднините си и в отечеството си." Такъв пример имаме в Стария Завет с Йосифа, който минаваше пред братята си за пророк, за което именно, и пострада. Той разправил на братята си два от своите сънища, от които те останали недоволни. Първият сън бил следният: Той и братята му жънали на нивата, и сноповете на братята му се издигнали и се поклонили на неговия сноп. Вторият сън бил следният: Единадесет звезди, месецът и слънцето му се поклонили. За вторият сън баща му го осъдил с думите: "Нима ти допущаш, че аз, майка ти и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята? Братята му, недоволни от него си казали: "Ние ще изпратим този пророк в Египет, там да се учи. Ние искаме да видим, дали неговото пророчество ще се сбъдне." Всеки пророк е поставен на изпити. Ако не издържи изпитите си, той се излага на страдания. Страданията са резултат на неиздържани вътрешни изпити. Понеже пророкът често има съобщения с невидимия свят, той е поставен пред големи съблазни. В него се развива скрита вътрешна гордост, и той започва да си мисли, че е велик адепт, който има възможност да се разговаря с велики Учители. Някои пророци имат голямо мнение за себе си, а други - са много смирени. Христос казва за себе си: "Аз съм кротък и смирен по сърце. Бъдете и вие като мене!" Такъв трябва да бъде пророкът!

Сега ние живеем в епоха, когато са се появили много пророци в света. Светът е пълен с пророци. Има учени пророци, свършили няколко факултета, които предсказват състоянието на слънцето след няколко милиона години; те предсказват и бъдещето на земята и на хората по нея и казват: "Който бъде жив, ще провери истинноста на нашите думи." Тези учени пророци не предсказват неща, които ще станат след 5-10 години, но предсказват неща, които ще станат след хиляди и милиони години. Освен тия учени пророци, има и религиозни пророци, които предсказват нещата чрез съновидения и т.н. Според едно правило, само този човек е пророк, който, каквото предскаже, става. Всички предсказани неща, които стават, са верни; всички предсказани неща, които не стават, не са верни. Днес по целия свят - в Индия, в Англия, в Германия, в Китай, в Япония - навсякъде има пророци, които предсказват, че след 5-10 години, най-много в света щяло да сане нещо особено. Те отворили книги, четат, пишат, предсказват на хората. Какво ще стане в света? Ако четете техните пророчества, мнозина от вас не ще могат да спят няколко вечери наред от страх. Някои казват: "Е, това ще стане след 5-10 години. Има време до тогава!" Питам: Дали ще стане това нещо? - Може да стане, може и да не стане. Ние

считаме тия велики учени, тия велики пророци пътеводни звезди, големи светещи фарове. Пророкът трябва да седи на високо място, да показва пътя на хората.

“Никой пророк ...” Защо съвременните хора нямат почести? Затова има две причини: или пророкът има малко любов към Бога и не знае как да изпълни волята Божия; или окръжаващата среда, в която пророкът работи, е груба и не може да го разбере. И едното може да бъде вярно, и другото може да бъде вярно. Ако някой пророк няма любов към Бога и в своите пророчества се ръководи от лични стремежи - към почит, богатство, сила и знания - той ще срещне големи противоречия в живота си. Ако второто положение е вярно, че окръжаващите не го разбират, той трябва да се въоръжи с търпение, да чака времето, когато те ще го разберат. Кое е отличителното качество на търпеливия човек? - Разумността.

Ще ви приведа един пример, да видите, как Провидението учи хората на търпение. Двама англичани, добри приятели, Кизман и Бляксман, отиват в Индия, дето един ден взаимно си нанесли обида, за което решили да се дуелират. Зад дуела почти всякога се крие някоя жена. Един от индийските адепти, който познавал хубавото и красивото в душите на тия англичани, решил да им даде един хубав урок, но същевременно да ги предпази от лошия край на дуела. Затова той направил с тях следното нещо: в деня, когато трябвало да се дуелират, той пуща срещу тях два хубави, добре опитомени тигъра, които веднага ги хващат и занасят в гората. Така ги подържали известно време между лапите си, като ги понатискали по малко. Двамата англичани, повалени на земята, се поглеждали от време на време и се запитвали мислено: “Как, ще се дуелираме ли?” Те си мислили, че смъртната им присъда е подписана вече, и всеки момент очаквали тигрите да забият ноктите и зъбите си в телата им и да ги разкъсат. Обаче, тия тигри били опитомени, те нищо не вършели без заповедта на господаря си. След известно време адепта идва при тях и повелява на тигрите да станат. После се обръща към двамата англичани и им казва: “Вие произлизате от християнска нация. Вашият Учител ви е дал правилото да любите враговете си и да не убивате никого. Защо трябва да се дуелирате?” Те взели поука от този урок и се помирили. Всеки човек, който се дуелира, ще попадне в лапите на тигрите, които слушат и изпълняват повече, отколкото съвременните хора са способни за това.

Питам: Какъв смисъл има пророчеството на някой пророк, който тръгне да предсказва между хората, че еди-кой си град ще потъне? Така предсказваше и пророкът Йона, на жителите от Ниневия, че градът им ще потъне. Има смисъл да бъдеш пророк, ако можеш да покажеш на хората правия път. Няма същество в света, което да не търси вътрешния смисъл

на живота. Младото зайче попитало майка си: “Мамо до кога ще бягаме и ще се крием из горите?” Майката отговорила: “Докато хората ни гонят, всякога ще бягаме.” - Ами защо ни гонят? - За кожите ни, които те харесват и за месото ни, което не е много вкусно, но те са намерили начин да подправят и така да го ядат. - Ами до кога ще ни гонят хората? - Докато станат по-добри.

Важен въпрос, който хората си задават е следният: Кога ще дойде почитта в света? - Почитта ще дойде, когато между хората се възстановят разумни отношения и правилни разбирания за живота. Човек може да почита някоя душа, когато я разбира и познава. Човек може да цени една книга, когато знае нейното вътрешно съдържание. Следователно, всеки човек, който иска да бъде почитан, трябва да има възвишен ум, благородно и чисто сърце, любвеобилна душа и самоотвержен дух, готов да работи за благото на своите ближни. Всеки трябва да знае, че положението, до което са достигнали хората и пътят по който те вървят е най-естествен и най-правилен в тяхното сегашно развитие. Някъде хората са слезли по своя воля, а някъде е имало хлъзгане, пързаляне надолу, според условията, както това става при глетчерите в природата. По този начин, са слизали ред поколения, и съвременната наука се сили да покаже мощната сила на Словото, на внушението, чрез които хората ще могат да се върнат в своя първоначален път - пътят или мястото, отдето са излезли от Бога.

Една от причините за слизането на човечеството по този хлъзгав път се дължи на парите, които са въздигнали в култ. Днес вие ще чуете всеки да казва: “Без пари не може да се живее.” Той не казва, че без хляб не може, без сън не може, без знание не може, но все за пари говори. Под “пари” се разбират силата, външните условия и блага на живота. Съвременните хора чувстват, че е настанал края на века, края на съвременната култура и затова бързат, тичат да съберат повече пари, да прекарат тия последни години по-леко и в повече удоволствия. Обаче, те не се спират да помислят, че в тия временни удоволствия ще изгубят живота си. За да се удоволства човек, най-първо той трябва да разбира условията на живота, после - своите приятели, а след това и обществото, на което служи.

Казвам: Запитайте българите, какъв е техният идеал и как могат да го реализират? Те имат свой идеал, който могат да реализират. - Как? - Ако бъдат разумни във всички свои действия и благородни - в своите желания. Преди всичко, българинът не трябва да служи на себе си. Това се отнася не само до българите, но и до всяка друга нация. Всеки народ трябва да служи на една велика идея, или казано в духовен смисъл: всеки народ трябва да обича Бога и Нему да служи. Той трябва да има за Бога ясна представа, да Го чувства в душата си и да не мисли, че Бог живее някъде на небето. Днес,

при изучаване на разни религиозни учения, на разни философски системи, срещаме странни схващания и разбирания за Бога. Това са човешки измислици. Всички говорят, че Бог тъй казал, иначе казал. Аз зная три неща, които Бог е казал: "Обичайте се без омраза! Учете се без лъжа! Стремете се към Истината без насилие!" Питам: Кой от съвременните хора изпълнява тия три положения абсолютно? Един от древните царе, наречен Самсун, видял някъде из царството си една красива циганка, която взел в своя дворец и назначил на служба, да посреща и да отправя гостите, които идвали при него. Трябвало да спазва реда, по който те идвали и така да ги изпраща при царя. Като циганка, научена да проси, тя имала една торба, в която туряла това, което някои от гостите й давали. Всеки, който й давал нещо, тя пръв го пущала да влезе при царя и по-скоро да си свърши работата; онзи, който нищо не й давал, трябвало дълго време да чака реда си, докато влезе при царя. Царят забелязал, че работата не върви, както трябва. По същия начин, като дадете нещо на съвременните хора, и те лесно ви пращат при Бога. Днес, като турите нещо в джоба и на религиозния, и на учения, и на простия човек, той веднага променя разположението си към вас. Това не е само в България, но и по целия културен свят. Вижте, какво става между съвременните служители на Бога! Като им турят нещо в джоба, те веднага прочитат някоя хубава молитва и казват: "Бог ви прощава." Ако пък завещаете имота си на църквата, те са в състояние да ви провъзгласят за светия. Не, истинската Христова църква не се нуждае от завещания. Нека богатият завещае имането си на бедния! Такъв е Божественият закон.

Казвам: Всеки благороден човек трябва да се ръководи в живота си от следните правила. На първо място той трябва да служи на Бога, после - на своята душа, която е Божественото начало в него, и най-после - на своя ближен. Той трябва да прилага едновременно тия три правила и във физическия, и в умствения, и в духовния свят. Ще ви представя един случай от живота, който трябва да разреши някой мъж или някоя жена, като се ръководят от горните правила в живота си. Да допуснем, че някой човек е женен, има жена и деца, къщи и ниви - голям богаташ е той. По едно време у него се явява силно желание да се уедини някъде, да заработи за Бога. Как трябва да разреши този въпрос? Освен недвижими имоти, той има и пари, около 10-15 милиона лева, вложени в банки. Може ли този богат човек да служи на Бога? - Не може. Богатството е голяма спънка за него. Ще кажете: "Да напусне жена си, децата си и да се уедини някъде сам." - И това не е разрешение на въпроса. Ако този човек има искрено желание да служи на Бога, да се подигне, той трябва да разреши въпроса по следния начин. Ще извика жена си и децата си и ще им каже: "Слушайте, досега аз живях за себе си и за вас. Отсега нататък искам да поживея за Бога и за своята душа. Вие знаете, че съм богат човек, имам

къщи, ниви, пари, 10-15 милиона в различни банки. Всичко това оставам на вас. Ползвайте се от него, работете, учете, но аз искам да бъда свободен." Мислите ли, че близките му ще страдат за него? Ще им потекат няколко сълзи и с това всичко ще се свърши. Те ще бъдат доволни, че той ги осигурява. Това е най-важно за тях. Постъпката на този човек е Божествена. Днес колко мъже и жени биха постъпили по този начин? Толстой се опита да направи същото, но не можа. Той раздаде имането си и се помъчи да убеди и жена си да направи същото, но тя не се съгласи. Най-после той избяга от дома си. Защо? - Защото никой не го почиташе. Руският народ считаше Толстоя за неуравновесен човек.

Друг важен въпрос, който интересува съвременните хора е за женитбата. Мнозина питат: "Как може да се разреши този въпрос принципално?" Наистина, той е важен въпрос, защото играе голяма роля в развитието на цялото човечество. Съвременните майки и бащи основно трябва да проучат този въпрос, както и законите, на които той се подчинява. Не го ли проучат, те ще имат същите резултати, каквито са имали досега. В най-широк смисъл под "женитба" се разбира свързване на човека с някаква възвишена идея, с висок идеал. В това отношение женитбата може да има външен израз, да представя външни отношения между двама души, а може да има и вътрешен израз - свързване на човешката душа с нейния висок идеал.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следния пример: момък се влюбва в една мома, но скоро се убеждава,че в нея не ще може да намери реализирането на своя висок идеал - безкористно служене на Бога - и решава да се раздели с тази мома. Той й казва: "Както знаеш, аз имам висок идеал, и нему искам да служи, за което жертвам целия си живот и своето лично щастие. Баща ми е оставил едно наследство от пет милиона лева, което подарявам на тебе. Разполагай с него, както намериш за добре. Бъди свободна в своя избор и за мене лошо не мисли." Така трябва да постъпи всеки човек, който има висок идеал. Не постъпи ли така, той е човек без висок идеал и не може да бъде пророк. Ако пък стане пророк, той няма да бъде почитан.

Христос се отнесе с еврейския народ така, както младия момък с момата, която обичаше. Евреите казаха на Христа: "Слушай, с твоето учение ти искаш да ни заблуждаваш, но знай, че ние сме материалисти, не искаме никому да се подчиняваме, не искаме да търпим чуждо иго." Христос им отговори: "Аз мога да ви дам всичко, каквото имам, но убийството не поддържам. Моето учение абсолютно изключва убийството. Тъй щото вие можете да бъдете богати, но щастие няма да имате." Действително, днес евреите са много богати, но щастие нямат. Те живеят от подаянията на

Христа. Христос дойде между тях и се пожертва, както за тяхното спасение, така и затова на цялото човечество. Обаче, евреите не разбраха тази жертва и казаха: "Този човек дойде между нас да ни погуби." Христос им казваше: "Аз не искам слава от вас, нито богатството ви, но ако това, което имам, може да ви направи щастливи, ще ви го оставя след моята смърт." Питам: Евреите придобиха ли това щастие? - Не го придобиха. Като четете съчиненията на Йосиф Флавий, ще видите, каква била участта на евреите след предаването на Христа. В това време имало около два и половина милиона евреи, които, като не могли да търпят жестокостта и користолюбието на римските управници, в 65 г. им обявили въстание. Евреите се борили отчаяно, но при обсадата на крепостта Йосафата, в която за началник бил Йосиф Флавий, те указали голямо съпротивление, докато най-после крепостта била превзета чрез предателство. В този случай били убити около 40'000 души евреи. За степента на ожесточението между воюващите страни свидетелствува следния факт: "След превземането на крепостта Йосафата, Йосиф Флавий с 40 души евреи се скрил в една пещера. Той предложил на евреите да се предадат на римляните, но за това предложение без малко щели да го убият, защото никой от тях не мислел за предаване. Решено било всички да умрат, за това те започнали сами да се избиват един друг. Йосиф Флавий наредил така, че той и друг един евреин да останат последни; следователно само те останали живи. Самите римляни се чудели на ожесточението от страна на евреите.

Как мислите, какъв е евреинът? - Смел. Какво е постигнал с тази смелост? И съвременните хора казват: "Човек трябва да бъде смел!" - Да, но според един закон всеки човек трябва да знае, че той не служи само на себе си. Всеки човек, всеки народ, както и цялото човечество представляват удове на Божествения организъм. Всеки човек, всеки дом, всеки народ, па и цялото човечество, ако искат да се подигнат, трябва да имат висок идеал, на който да служат непрекъснато ден и нощ. Само така те могат да бъдат всесилни. Силен може да бъде само този, който служи на Бога. Ако съвременните хора възприемат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, техния характер ще се смекчи, те ще придобият истински, положителни знания, които ще ги освободят от ред страдания и нещастия в живота. Тогава, какво се изисква от съвременните хора? - Да извикат всички пророци от целия свят, да чуят направо от тях, какво трябва да правят. Какво се разбира под думата "пророци"? - Това са всички учени, велики и мощни хора по света.

Ние не говорим за онези хора от старо време, които бяха облечени в камилски дрехи, като Йоан Кръстител. Христос не приличаше но Йоана. Той посещаваше различни общества, какъвто пример имаме за

присъствието Му на сватбата в Кана Галилейска, дето превърна водата във вино. Превръщането на водата във вино от Христа и до днес представлява съблазън за много хора, особено за въздържателите. Те казват: “Докато ние търсим различни методи да въздействаме на хората против употребата на спиртни питиета, Христос ли се намери да превърне водата във вино?” - Това вино, обаче, нямаше алкохол. То представлява символ, чрез който се изразява силата на проявения живот. На сватбата в Кана Галилейска черпеха гостите първо с обикновено вино, а после им предложиха от сладкото вино, което Христос приготви. С това той искаше да каже на хората, че в живота се дават първо горчивите хапове, а после сладките. Това вино беше едно от най-хубавите, каквито светът е познавал някога. То прояснява ума на човека, дава му здраве, сила и живот, прави го мощен и велик. Всички хора, които присъстваха тогава на сватбата, бяха пияни от първото вино, но щом вкусиха от Христовото вино, т.е. от Неговото учение, веднага отрезнеха, събудиха се и казаха: “Защо не ни дадохте от това вино още в началото, ами сега ни давате?”

Сега ще ви приведа този символ. Виното, което Христос направи, е новото учение, което прави хората трезви. До това време хората бяха само яли, пили и спали, но щом дойде Христос и донесе новото учение - новото вино - те се събудиха, замислиха и отрезняха. Това учение не е ново по форма, но то е ново само за момента, в който се изявява отвътре, т.е., от дълбочината на човешката душа. Под влиянието на това учение всеки човек е готов доброволно да направи някаква жертва, без да съжалява никога за това.

Казвате: “Кога ще се оправи света?”- Всичките съвременни християни са в състояние да оправят света. Христос им е дал сила и власт, и те могат да сторят това. Защо, обаче, досега те не са оправили света? Ако младият момък не е в състояние да даде всичкото си богатство на момата, която обича и с това да я осигури, а той да се предаде в служене на Бога, той няма любов. Любовта жертва всичко. Един от великите закони на Битието гласи: жертва без любов не съществува. Днес много хора не успяват в живота си, само защото се занимават с критика. Какво виждате в училищата, например? Много ученици, и то не способни, но средни по успех, корегират, критикуват своите учители, че не преподавали добре, че се отнасяли грубо и т.н. Питам: Какво придобиват те с тази критика? Оставете учителят сам да се критикува и корегира! Когато критикувате другите хора, запитайте се: “Има ли във вас тия качества, които отричате в другите?” Лесно се критикува, но мъчно се прилага. Ако мъжът и младият момък, които искат да служат на Бога, могат да се откажат от богатството си в полза на другите, в замяна на това те ще получат туй, което никой не може да им даде.

Съвременните хора са сити, уморени от тревоги. На една страна жена бяга от мъжа си, на друга - мъж от жена си. Жената върви подир него от град в град, преследва го, счита, че има законно основание да прави това. Да, тя има законно основание, но всяка жена, която по този начин преследва мъжа си, не е благородна жена. И всеки мъж, който по този начин преследва жена си, не е благороден човек. Всяка жена, или всеки мъж, които имат благородни стремежи, красиви желания и идеали, трябва да се оставят свободни, да постигнат тия свои копнежи. Те са копнежи на душата. Това се отнася за души, които имат висок идеал.

Христос казва: "Няма пророк без почести, освен в дома си, между роднините и между народа си." Почитта между хората се изгубва, вследствие крайния материализъм, който съществува навсякъде в света. Съвременното човечество е дошло до дъното на този материализъм. Днес всичко се свежда към материалното. Ако някой човек има силна памет, казват за него: "Отличен човек е той!" Сега има фонографи, които произвеждат абсолютно точно всичко, което се е изпяло или изговорило пред тяхната фуния. Всичко е отбелязано върху плочата им безпогрешно. Обаче, какво представлява фонографа днес? - Един механизъм, нищо повече. Не, има друга памет, която заслужава учудване. Човек с такава памет справедливо може да се нарече учен. В какво седи тази памет? - Такъв човек помни неща, които са станали най-малко преди 5'000-6'000 години. Той може да разкаже, де е бил преди няколко хиляди години, каква е била тогавашната култура и т.н. Сегашните учени са забравили тия неща. Тук-там само се срещат хора, които започват да си припомнят, какво са били преди хиляди години. В Англия се срещат доста такива хора, които казват за себе си, че преди 2'000 години, например, са живели еди-как си, били са такива и такива и т. н. Ако се яви такъв човек между българите и разкаже всичко, което знае за себе си, ще му повярват ли? - Никой няма да му вярва. Не е достатъчно човек да знае своето минало, но трябва да знае условията, на своето настояще и бъдеще. Това значи учен човек! Съвременните елементарни познания са умаловажили знанията на пророците, поради което Христос казва: "Няма пророк ..." Това значи: ако пророкът мине в други условия на живота, той ще има почести. Ако даровитият музикант влезе между хора, които разбират от музика, те ще разберат и него; ако отиде при някой говедар, който по цели дни свири с кавала си, той няма да го разбере.

Ние, съвременните хора, които проповядваме Словото Божие, мязаме на онзи американски проповедник, когото една разбойническа банда хванала, с цел да обере, а после да убие. Като се намерил на тясно, той започнал да им проповядва за Бога, за закона на възмездието, за Божията Любов, но

след тази красноречива проповед, главатарят на бандата, албанец, му казва: “Пари, море, пари! Всичко това е хубаво, но пари ни трябват нас. Вместо да ни проповядваш, дай ни пари, и ние ще те освободим. Нас интересува въпроса, колко пари имаш в банката.” - Да, и аз съм съгласен, че без пари не може. Де щяхте да се събирате, ако нямахте пари да направите този салон? За всичко трябват пари: за храна, за облекло, за жилище - за всичко. Пари трябват, но и добри касиери се изискват. Честни и любещи касиери са нужни, които да пазят благата и редовно и правилно да ги раздават. Днес касиерите не изплащат редовно. Защо? - Заключени са сърцата на хората.

Пророците казват, че земята ще претърпи големи пертурбации, вследствие на което, напълно ще се преобрази. Сега хората се стремят към бързо забогатяване, но питам: Ако на земята предстоят големи пертурбации и промени, честно ли е от страна на хората да ламтят към забогатяване? Те ще кажат: “В такъв случай, нека се простим помежду си и да се готвим за отиването си към Бога.” Казвам: Хората могат да живеят добре, да се разбират взаимно, без да се стремят към забогатяване, без да треперят и да се плашат от живота. Казвате: “Икономическите условия на живота са тежки; те заставят човека да мисли за утрешния ден.” - Така е, но органическият свят се променя вече, нов свят иде сега! И в новия свят трябва да се приложат следните три неща: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина.

Мнозина запитват: “Какво трябва да се прави, когато дойде въпрос за гласуване?” Ако аз бих отишъл да гласувам, бих гласувал за справедливостта и бих казал: “Нахранете всички хора добре, с топла храна, че да няма гладни и сити, да няма бедни и богати. Дайте на всички хора топла, здрава храна: да се нахранят и благодарят на Бога! Ще кажете: Лесно е да се нахранят хората един път.” - Не, хората трябва да се хранят редовно, по три пъти на ден. Обаче, това може да стане само по закона на Любовта. Само любещите хора могат да постъпват така. Приложи ли се законът на Любовта, тогава ще дойде и знанието, тогава ще дойде и изобилието в света. Когато човек се храни, той трябва да бъде във връзка с живата природа и да благодари на Бога. И днес се подига въпросът, по колко пъти на ден трябва да яде човек. Някои поддържат, че човек трябва да яде по четири пъти на ден, други - по три пъти на ден, трети - по два пъти на ден и т.н. Добре е да се храни човек по три пъти на ден, но най-важно при яденето е винаги да се яде с доволство. Най-добрата храна е тази, от която човек остава доволен.

Друг важен въпрос след яденето е четенето на книги. Добре е да има чоек хубава библиотека, със сериозни класически книги, че като чете да остане

доволен и да благодари на Бога, че съществуват гениални хора в света, които са написали такива хубави произведения. И най-после, когато човек придобие известни знания, трябва да излезе в света, между окръжаващите и да им предаде част от своето знание. Той трябва да прави това от любов, а не от принуждение. Как мислите, светът не се ли нуждае от помощ? - Нуждае се. Светът е пълен със страдащи души. Ако ушите ви бяха отворени, щяхте да чуете зов, вик за помощ. Който може да влезе в страданията на хората, ще види, че София е пълна с нещастници, със страдащи. Днес четете вестниците и навред срещате, че еди-кой си се самоубил, самообесил се и т.н. Това не е само в София, но по целия свят. И след всичко това се говори за култура, за напредък в света. От кого страдат хората? - Едни други си причиняват пакости и страдания. И това са все братя, все християни!

Съвременните хора спорят, кое учение е по-право, кое верую е по-право, кой е крив, кой прав и т.н. Казвам: Най-красивото същество в света е слънцето, защото, като праща светлина и топлина по целия свят, дава енергия на хората, която някои използват за престъпления и грехове. Ако слънцето престане да изпраща своята топлина и светлина на земята, целият живот би изчезнал. Значи, вината е у Бога, че дава живот на хората. Ако се отнеме животът, какво ще остане? - Само мъртви кости. Да владее смърт навсякъде, това не е смисълът на живота. Бог иска хората да живеят по братски помежду си, при условията, които съществуват на земята. Какво по-добро от това да се обичате? Срещате един човек на улицата, и веднага обиквате душата му. Защо? - В неговото лице вие срещате свой брат. Днес хората гледат подозрително помежду си, и в лицето на един, на друг човек те виждат само свои врагове. - Не, няма врагове в света. Лошите хора, враговете, отпосле дойдоха. Първоначално Бог създаде души, а душата представлява от само себе си нещо възвишено и благородно.

“Познай себе си!” - Това е великата задача в живота на всеки човек. Да познаеш себе си, значи да познаеш Бога, т.е. да познаеш Божественото в себе си. Понеже ние искаме да познаем Бога, Той ни поставя на ред изпитания и страдания в живота, чрез които да ни изпита. Като ни поставя на тия изпитания, с това Бог ни проверява, за какво го обичаме; дали за благата, които ни дава, или за самия Него. Ако след всички страдания и изпитания в живота си, ние не се съблазним, не се усъмним в Бога и кажем, че всичко, което сме минали е според Волята божия, това показва, че ние имаме възвишен и благороден характер. Аз нямам право да съдя, за що и за какво идат страданията в живота ми. Само съвършените и разумни същества имат право да съдят. Съвършен е само един Бог в света. Следователно, само Той има право да съди и да се произнася за всичко, което става в света. Когато видиш, че някой човек греши, не го съди, но

разгледай условията, при които той се намира и при които е направил греха. Когато видиш, че някой човек прави добро, не го възхвалявай, но разгледай условията, при които той прави доброто. И в единия, и в другия случай благодари на Бога, че ти се дава възможност да се поучиш от другите хора. Остави съдбата да съди хората за доброто и за злото, което те вършат.

Питам: Ако един пророк дойде в света и каже на богатите да раздадат имането си на бедните, ще бъде ли почитан от света? Бедните ще го почитат и ще го посрещнат, както трябва, но богатите ще кажат: “Този човек не е с всичкия си ум.” Ако пророкът взема страната на богатите, тогава бедните ще кажат за него: “Оставете го, не му обръщайте внимание; той е цял изедник!” Пророкът не трябва да служи нито на бедните, нито на богатите, те са братя помежду си. Когато пророкът служи на Бога, тогава и бедните, и богатите ще го признаят. В Бога всички хора се примиряват. Кога ще стане това примирение? - Когато сиромасите се откажат от своята сиромашия, а богатите - от своето богатство. Тогава всички хора ще се разберат. Сега бедният казва на богатия: “Слушай аз съм сиромах, ти трябва да ми помагаш!” Богатият казва на бедния: “Слушай, аз съм богат човек, ти трябва да ме почиташ!” Не, богатият трябва да се откаже от своето богатство, и сиромахът - от своята сиромашия, ако искат да живеят възвишен и благороден живот. Ако аз съм беден човек няма да казвам на богатия да ми даде от своето богатство, но ще му кажа: “Братко, аз свърших по музика, зная да свиря добре на цигулка. Искате ли да ви посвиря? Пък ако имате приятели и роднини, повикайте ги и на тях да посвиря?” Взимам цигулката си и започвам да свиря хубави, класически парчета. Те слушат, радват се на моето свирене. Като свърша работата си, те ме нахранват добре, поканят ме да им гостувам няколко дни и след това си отивам. В това време техните синове и дъщери ме взимат за учител по музика, искат да учат. Питам: Сиромах ли съм аз?

Хората казват: “Трябва да дойде някой пророк да ни проповядва словото Божие, че да изправим живота си.” Питам: Може ли пророкът сам да изправи вашия живот? Какво се иска от самите вас? - Силно желание. Колко мъже и жени, колко синове и дъщери, колко слуги и господари са готови от днес нататък, каквото се случи в живота им да го посрещнат с радост и да кажат: “Такава е волята Божия! Аз се подчинявам на Бога и ще понеса всичко с търпение.” Това е една от задачите на новото учение. Като говоря за новото учение, аз не подразбирам, че хората трябва изведнъж да се простят със стария си живот, защото сега всички ние минаваме през океана и само след като стъпим на брега, тогава ще можем да сменим старото с новото. Засега ние се стремим да закърпим оттук-оттам стария кораб, дано ни изкара благополучно на брега. Излезем ли на брега, там

вече ни чака новият живот, новите условия. Някои мислят, че ние разрушаваме съвременния строй. Не, ние закърпваме, тласкаме по малко стария наш кораб, да ни изкара до брега. И като излезем на брега, ще се заемем с направата на нов, здрав кораб, който ще ни потрябва за второ пришествие.

Казвате: "Какво е говорил Христос на учениците си преди 2'000 години?" - Той им говорил много неща, но казвал: "Много още има да ви говоря, но то ще стане, когато дойда втори път на земята." - Ами защо Христос говореше с притчи, та мнозина от тия, които Го слушаха нищо не разбираха? Питам: Кой от съвременните хора е разбрал притчата, например, за петте таланта, или тази за петте разумни и петте неразумни деви? - С тези притчи Христос искаше да застави хората да мислят. Всяка притча е символ, азбука, с която си служи цялата жива, разумна природа. Христос си е служил със същия език, с който си служи и природата. Днес много проповедници и учени хора правят преводи на притчите, тълкуват ги, но те са далеч още от вътрешния смисъл, който Христос е вложил в тях. Не е лесно да си служиш с този език! Човек трябва да знае, де да постави всяка буква от азбуката. Ако някой човек напише едно писмо само от съгласни букви, какво ще излезе от него? В живота не могат да се употребяват нито само гласни, нито само съгласни букви.

Някой пита: "Що е морал?" - Моралът са гласните букви. Тогава, какво означава буквата "А"? - Буквата "А" означава даване. Ние знаем, че Божественото в човека дава. Какво означава буквата "М"? - Тя означава стягаме, затваряне на крана. И наистина, щом човек дойде до буквата "М", нещо го стегне, той затваря крана си, и никому нищо не дава. Ние не умаловажаваме нито гласните, нито съгласните букви, но казваме, че има закон, по който се редят нашите мисли и чувства, тъй както има закон, по който се редят буквите, за да образуват думи, а после и цели изречения.

Питам съвременните хора: Знаят ли те деня, в който трябва да започнат на любят? Или помнят ли деня, когато за пръв път са почувствали проява на Божията Любов в себе си? Колко от съвременните хора помнят, кога са се родили, при какви условия; дали при благоприятни или не, дали във време на война или в мирно време. Знаят ли, какво е било разположението на майка им и на баща им, когато са се родили? Майка ви и баща ви могат да знаят това, но вие, като учени хора, помните ли тия неща? Ще кажете: "С такива работи ли трябва да се занимаваме? На съвременното човечество предстоят по-важни въпроси за разрешаване от тия." Въпреки всичко това, някой човек казва: "Запали се сърцето ми! Какво трябва да правя?" Казвам: Твоето сърце не е запалено сега. То е запалено от Бога, от памти века, но ти едва сега съзнаваш това и се

плашиш. Днес твоето съзнание е пробудено и ти дигаш капака на твоето сърце и забелязваш, че от него излиза една малка, нежна топлинка, която те сгрява. Тази нежна топлинка ние наричаме Божествен огън. Няма по-свещено нещо от този огън, и когато той се прояви в човека, в него настава истински живот. Някой се плаши от този огън и бърза да захлупи с капак своето сърце, да не се разгаря тази топлинка. Казвам: "Дигни капака, нека тази топлинка се увеличава!" След това ще чуеш тих глас, който ще ти каже: "Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свещено! Свещен е този огън!" Пламъкът, който Моисей видя всред планината, беше топлината и светлината, която излизаше от сърцето на един велик ангел, от сърцето на един велик адепт. И аз казвам: Мястото, дето седим е свето, затова всички трябва да събуем обущата си. Някой казва: "Изгубих любовта си, свърши се моята любов." Питам: Как е възможно да се изгуби Любовта? Каква е тази любов, която трае само няколко месеци или най-много една година? Любовта в света постоянно се усилва. Тя е свещеният огън, който носи всичко в себе си. - Мъже и жени, деца и родители, учители и ученици, слуги и господари, всички отворете капаците на своите сърца! Всички трябва да се проникнат от една обща идея за Бога, да съзнаят, че топлината и светлината на техните сърца иде от Бога. Тя представлява свещения огън на живота, пред който всеки трябва да събуе своите обуща. Какво представляват нашите сърца? - Олтар на възвишени същества, на възвишени ангели, които принасят там своята света жертва пред Бога. Днес учените, които боравят с висшата математика, могат да изчислят силата на огъня, който излиза от нашите сърца. Знаете ли, колко енергия се праща на нашата земя? В едно френско списание е изчислено количеството и теглото на слънчевата светлина, която се изпраща на земята. Значи и светлината има тяжест. Математиците са изчислили, че светлината, която слиза на земята е около 160 тона. По същия начин може да се изчисли количеството и теглото на светлината, която се изпраща на Юпитер и на други планети. Освен светлинната енергия известни са още и по-тънки, с по-деликатни форми енергии. Ангелите, които изпращат светлината от слънцето, са разумни същества; те постоянно ни говорят, и ние трябва да привикнем на техния език, да ги разбираме. Когато човек се обезсърдчи или се отчая, един от тия ангели дохожда близо до него и му проговаря: "Не се отчайвай, не се обезсърдчавай, Бог е вложил доста дарби в тебе, ти ще ги разработиш и ще свършиш учението си с успех." - Наистина ли аз имам дарби? - Да, ти имаш дарби и способности, работи за тяхното развитие! Не се минава много време и гледаш този човек се усмихнал, зарадвал се, има на какво да се надява.

Такива трябва да бъдат пророците. Герои трябва да бъдем и ние. Мъже и жени, учители и ученици, проповедници и свещени, слуги и господари, всички трябва да бъдем герои, да носим еднакво и страданията, и

радостите в света; да носим със съзнание противоречията - всичко да считаме като задачи за разрешение в своя живот. Това е Христовият кръст, за който днес говорят всички съвременни хора. Павел казва: “Ще се похваля със своя кръст.” Обаче, говорил ли е Христос нещо за този кръст? Кръстил ли се е някъде Христос? Той казва на едно място в Писанието: “Скръбна е душата ми до смърт.” Това подразбира Неговия кръст. Съвременните християни се кланят на кръста, въздигнали са го в култ. Чудни са съвременните християни, които се кланят на кръста. Питам: Какво щяхте да правите, ако бащата на някой от вас бъде разпнат на кръст, или ако бащата на някой от вас бъде убит с нож? Трябваше ли, на същото основание, и вие да се кланяте на този кръст, на който разпнаха баща ви, или да целувате ножа, с който заклаха баща ви? При все това, горко на този човек, който се осмели днес да не целуне и да не се прекръсти на кръста! Кръстът, кръстенето е вътрешен процес, който става във всеки човек. Разгледайте мрежата на куба. Какво представлява тя? - Кръст. Да почиташ кръста, подразбира да раздадеш всичките си материални блага. Не можеш ли да ги раздадеш, никакво почитание нямаш към кръста. Разтворен куб подразбира изтичане на блага. Да почиташ кръста в този смисъл, подразбира, да имаш свещена идея за живота. Когато поетът пише, когато съдията съди, когато професорът държи своята лекция, всички трябва да имат в себе си свещения огън на Любовта и Мъдростта, та когото погледнат, да му изпратят своето благословение за повдигане и растене в живота.

Христос казва: “Светът ще се оправи, когато хората започнат на почитат пророците.” Тогава те ще възприемат Христовото учение или учението на Сина Божий. За това време Христос казва: “Когато вие приемете Словото Божие и То пребъдва във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Тогава аз ще ви се изявя.”

Казвам: Хората ще се разберат помежду си и ще се възстановят братските отношения, когато възприемат в себе си живата Любов, живата Мъдрост и живата Истина, и ги приложат във всекидневния си живот. Тогава ще дойде и Царството Божие на земята. От очите на хората ще излиза Божествен блясък, а от лицата им Божествена светлина. И всички ще се познаваме, както сме и познати.

Беседа от Учителя, държана на 14 ноември [[1926]] г. в гр. София.

1926_11_17 Устой на съзнанието
лекция пред общия окултен клас

УСТОИ НА СЪЗНАНИЕТО

Девета лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 17 ноември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Чете се темата: „Разлика между детско и старческо съзнание".

Представете си, че имате една жива единица, повдигната във втора, в трета, в четвърта степен: 12, 13,14. Какво ще стане с тази единица? В каквато степен да се повдигне, единицата винаги си остава единица, не се увеличава. Ако съберете една единица с още една, ще получите две единици: 1 + 1 = 2. Питам: Може ли единицата да се събере с единица? Може ли цялото да се събира? В математиката събират и цели числа, както и части от целите, обаче в природната математика цялото никога не се събира. Събират се само части от цялото. В този смисъл човек като цяло нито се събира, нито се изважда, нито се умножава, нито се дели. Това е твърдение, но дали вие сте съгласни с него, то е друг въпрос.

И тъй четири велики закона има в света, от спазването на които зависи щастието на човека. Те са законите за събиране, изваждане, умножение и деление. Ако човек не се събира, изважда, умножава и дели, винаги сам остава, т. е. винаги ще бъде свободен. Само свободният човек живее вън от противоречията на живота. Забележете, когато двама души се съберат на едно място, между тях непременно ще се яви някакво стълкновение. Докато кучето е само, не лае. Щом види друго куче, започва да лае. Ако поставите огледало пред някое куче, то вижда образа си в огледалото, но мисли, че друго куче има там и започва да лае, да се хвърля върху него. С кого се бори това куче? – Със себе си. По същия начин и човек се запитва: „Преди да съм дошъл на земята, съществувал ли съм?" Казвам: Човек е съществувал и преди да е дошъл на земята. В това отношение той представя отражение на друг някакъв образ, който е съществувал преди слизането му на земята. И днес човек се бори, но с кого? – Със себе си, със своето отражение, което вижда в огледалото. Като знае това, той не трябва да се бори със себе си, но да се изучава, да се опознава. Какъв е смисълът частите да се борят с цялото? Какъв смисъл има човек да се бори с Бога? Ако вие се борите със себе си, това показва, че се борите с Бога, но тази

борба няма да ви изведе на прав път. Каквото и да правите, цялото ще си остане цяло и частите ще си останат части. С други думи казано, единицата ще си остане единица, а множеството ще си остане множество.

Някой казва: „Мирът ми се отне." Кой отне мира ти? Никой не може да ти отнеме мира освен ти сам. Мъжът казва, че жената го изтезавала; жената пък казва, че мъжът я изтезавал. Казвам: Мъжът не съществува вън от жената и жената не съществува вън от мъжа. Те са части на цялото и като части на цяло живеят и се развиват в него. Мъжът и жената са проекции на цялото, което се изявява в пространството в множество форми. Казвате, че трябва да обичате всички хора, всички живи същества. Каквото и да говори човек, той обича само себе си. Че това е така, забележете, когато човек е разположен, той обича всички хора; щом не е разположен, той никого не обича. Обаче това не отрича любовта. Казано е: Бог е Любов. Следователно душите представят различни състояния, в които Любовта, т. е. Божественото съзнание се проявява във време и пространство. Всичко може да изчезне в света, но Божественото съзнание – никога. То вечно е съществувало, съществува и ще съществува във време и пространство, както и извън времето и пространството, в своите микроскопически и грандиозни размери.

Това е отвлечена философска мисъл, която отчасти само дава идея за Божественото съзнание. Значи всички души заедно образуват Божественото съзнание. Ние живеем и се движим в Бога. Щом е така, кой може да ни извади от Божественото съзнание? И след всичко това, някой се оплаква, че е нещастен, забравен, изоставен. Не, това е лъжливо учение, крива философия. Никой не може да извади човека от Божественото съзнание, никой не може да го направи нещастен. Докато човек вярва, че живее в Бога и е свързан с Неговото съзнание, работите му вървят добре и той е доволен от живота си. В деня, в който човек помисли, че е особено същество и подобен на него няма, той сам се отделя от Бога и страданията, нещастията, противоречията тръгват след него. Който иска да управлява другите хора, да разполага с тях, той сам създава нещастията си. Не е лесно човек да управлява хората, да задоволява техните нужди и изисквания. Да управляваш ближния си, това значи преждевременно да остарееш и побелееш.

И тъй като цяло единицата не се събира. Бог е единица. С кого ще Го събереш? Числата 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,10 и т. н. до безконечност представляват части от цялата единица. Следователно те изразяват безкрайни състояния или възможности, които се включват в Бога, в единицата, във вечността. Сега аз ще дам ново определение за вечността. Ако начертаете една окръжност, вие казвате, че тази окръжност затваря един вечен кръг. Защо

този кръг е вечен? Защото окръжността никъде не е прекъсната. Щом се прекъсне някъде, и кръгът се прекъсва или пропуква и тогава казваме, че кръгът е временен. Тогава от едната страна на кръга тече положителна енергия, а от другата страна – отрицателна. Плюсът означава посоката, отдето минава Божествената енергия. Минусът означава мястото, дето Божествената енергия започва да изтича. Плюсът и минусът представляват течения на сили в две успоредни посоки, които се срещат някъде във вечността и образуват окръжност, затварят един кръг. Следователно вечни неща са тия, които нямат нито начало, нито край. Който иска да стане знаменит човек, той трябва да опише около себе си една окръжност, да образува кръг, който няма начало, няма и

(Вляво от кръга, срещу плюса, има знак минус.)

край. Ако знаменитият човек е недоволен от положението си, иска да се прослави, той разкъсва някъде окръжността и в нея вече се явява положителна и отрицателна енергия. Този човек иска да се представи пред хората, да им заповядва, но ще се намери в положението на човек, който се оглежда в огледало. Каквото върши отвън, това ще види и вътре в огледалото. Ако отвън е сериозен, и вътре ще бъде сериозен; ако отвън е весел, и вътре ще бъде весел. В края на краищата този човек заповядва на себе си, прославя се пак пред себе си. Един ден, когато осъзнае това, той ще разбере комичното положение, в което се е намирал.

Съвременните хора понякога изпадат във фалшиво положение в живота. Те се боят от сиромашията и казват: „Как ще преживеем старините си, когато не можем да работим, а сме бедни?" Казвам: Няма защо да се страхуват от сиромашията, защото след нея ще дойде богатството. Богатството е плюс, а сиромашията е минус в живота. Те са полюси, между които животът се движи. Който иска да бъде богат, той трябва да се въоръжи, да е готов да изхвърли всичките си снаряди и после отново да ги спечели. Ако кесията не се празни, тя не може да се пълни. Сиромашията и богатството са временни състояния. Те могат да траят момент, а могат да траят и години – от човека зависи. Човек трябва да мине и през двете състояния, да научи нещо от тях. Сиромашията дава едни уроци, богатството – други. Някой казва: „Трябва ли да бъда богат?" – Трябва да бъдеш богат. – „Трябва ли да бъда сиромах?" – И сиромах трябва да бъдеш. – „Трябва ли да бъда учен?" – Трябва да бъдеш учен. „Трябва ли да бъда невежа?" – И невежа трябва да бъдеш. Учението е богатство; невежеството е сиромашия. – „Трябва ли да бъда праведен, добър човек?" – Трябва да бъдеш праведен. – „Трябва ли да бъда грешник?" – Трябва да бъдеш грешник. Добротата е богатство; греховността, лошавината е сиромашия. Това е правата философия в живота.

Следователно права философия е тази, която създава силни, устойчиви хора, които разбират всички прояви на живота и лесно се справят с противоречията. Мнозина, които не разбират живота, се обезсърчават, отчайват и казват: „Няма щастие на земята." Днес и млади, и стари търсят щастието и, като не го намерят, казват: „Щастието е непостижимо." Питам: На какво се дължи щастието и на какво – нещастието? Всеки иска да бъде щастлив. Ще ви дам една рецепта, да знаете как може да придобиете щастието. Първото условие за щастието е любовта. Когато придобиете любовта, и щастието ще дойде. Когато изгубите любовта, и щастието ще изгубите. Ако някой казва, че няма щастие в света, подразбирам, че между хората няма любов. Хората искат без любов да бъдат щастливи. Това е невъзможно. Вие можете да имате знание, богатство, сила, но ако нямате любов, не можете да бъдете щастливи. Мъдростта не прави човека щастлив. Мъдрецът може да бъде доволен от знанието, от мъдростта си, но и той не е щастлив, ако няма любов. В щастието човек изпитва пълнота, разширение, благодарение на любовта, която го е посетила. Щастливият човек има връзка с Бога, вследствие на което той чувствува пулса на всички живи същества. Няма по-голямо блаженство за човека от това да чувствува този пулс! Само този човек живее съзнателно и разумно.

И тъй, който придобие любовта, той придобива и щастието. Хванете ли щастието в ръцете си, всички ваши ближни – мъж, жена, деца, приятели тръгват след вас. Изпуснете ли щастието, всички ви изоставят. Щастливият човек не боледува, нито умира. Някой казва, че еди-кой си умрял от любов. Който люби, той не умира. От безлюбие хората умират, но от любов – никога. Казват за някого, че като видял майка си и баща си, които отдавна не бил виждал, не могъл да издържи от радост, вследствие на което сърцето му се пукнало. Възлюбен видял възлюбената си и от любов към нея сърцето му се пукнало. Това не е вярно. Хората умират от безлюбие, но не от любов. Любовта не умъртвява, но възкресява човека. Ако в сърцето на умрелия може да се събуди любов, той става силен, мощен и оживява. Хората мислят, че когато умре някой, с него всичко се свършва. Всичко се свършва само с онзи човек, който е изгубил любовта си. Докато човек има любов в сърцето си, той не умира. Той заминава за онзи свят, както хората на земята заминават от едно място на друго, но не умира. Когато някой казва, че еди-кой си умрял, това значи, че той съблякъл старите си дрехи и облякъл нови. Можете ли да кажете, че някой е умрял само защото съблякъл старите, скъсаните си дрехи? Можете ли да кажете, че някой е умрял само защото костите му били разхвърляни по гробищата? Тялото на човека е дреха, от която някога може да се откъсне ръкав, гръб, предница или друга някаква част. Отделните удове на тялото представят теркове, от които може да се определи каква е била формата на цялото

тяло. Ръката е един терк, кракът – друг, белите дробове – трети и т. н. Казват: „Великолепно нещо е човешкото тяло!" Да, физическото тяло е оригинална дреха. И ако съвременните учени изучават тази дреха и я намират толкова сложна, какво ще бъде положението им, ако един ден се заемат с изучаването на самия човек? Засега учените изучават колко влакна, колко клетки има в дрехата на човека. Тези клетки представят тухлите, от които е съградено човешкото тяло. Душата на човека е вън от тези клетки. Тя е свободна и нищо не е в сила да я ограничи.

Тази вечер ще ви дам следното музикално упражнение:

”Любов ме озари,

Душа ми разшири,

Духът ми укрепи

И благост в мен всели ".

Сега на тези думи трябва да се даде някаква мелодия. Тия думи са положителни. Казано е, любов ме озари. Значи любовта озарява човека. Някой казва, че е скръбен, понеже изгубил онзи, когото люби. Невъзможно е да изгубиш човека, когото любиш. За пример Бог, Който ни люби, не може да ни изгуби. Той нито губи, нито печели. Да изгубим онзи, който ни люби и когото ние любим, подразбира да изгубим Бога. Логически това твърдение е невъзможно. Да изгубиш Бога, значи да умреш. Отсъствието на Бога в един дом внася смърт. Следователно дисхармонията в света се дължи на кривата философия, която съществува между хората, че могат да изгубят Бога.

Второто неправилно твърдение е, когато някой казва, че никой не го обича. Казано е, че Бог е Любов. Значи Бог не може да измени на себе си. Ако приемем, че Бог може да измени на себе си, тогава трябва да допуснем, че има сила вън от Него, която Го ограничава. Това е немислимо. Любовта е неизменна, тя всякога ни озарява. Обаче има случаи, когато човешката душа минава от едно състояние в друго. При преминаване на тия състояния в съзнанието на човека временно настава мрак, тъмнина, докато той отново влезе в Божественото съзнание, в любовта, в която има светлина и радост. Необходимо е човек да премине през тия промеждутъчни състояния като условия за неговото повдигане. И в тия преходни състояния той пак се намира в областта на любовта, но облаците на неговото съзнание му пречат да вижда тази светлина. Тъй щото, когато сте скръбни, знайте, че минавате от едно състояние на съзнанието в друго.

Това преминаване от човешкото съзнание в Божественото винаги носи нещо ново. Когато ученикът се натъкне на тия състояния, той не трябва да се безпокои, но да мисли. Някой казва: „Големи страдания имам!" Колкото по-големи и продължителни са страданията, толкова по-велики, по-мощни ще бъдат състоянията на радост и на любов, които ще дойдат като последствия на първите. Това всеки може да провери. Това не е теория, то е наука. Ще кажете, че съвременната наука не разглежда тия въпроси. Това нищо не значи. Съвременната наука още не е завършена, тя не е дошла до своя краен развой. Но и ние няма да я кърпим с нови ями, ще я оставим да върви и да се развива по естествен път. Ако ѝ турим нови ями, нови кръпки, дупките ѝ ще станат по-големи. Старите дрехи ще кърпим със стари ями, а от новите дрехи ще съградим новата философия за живота. Ако речем да реформираме света по стария начин, ние ще се натъкнем на още по-големи мъчнотии. Ако религиозният човек види, че някой се оглежда в огледало, той ще го счита за голям грешник, ще му наложи епитимия в пост и молитва, в разкаяние и т. н. В това отношение турците са по-свободни. Те казват: „Благословение е да гледаш красивото!"

И тъй всяко съзнание като част от Божественото има условия да расте и да се развива. Щом знаете това, вие ще можете да устоявате на всички мъчнотии и противоречия. Понякога човек се отчайва, обезсърчава и казва: „Дотегна ми да живея. От мене нищо не може да стане, аз ще се самоубия." Не, невъзможно е човек да се убие. Той е част от цялото, част от Божественото съзнание, на което по никой начин не може да посегне. Ако къщата на някой човек се запали и изгори, мислите ли, че той не може да си направи нова? Ако дрехите на някой човек се скъсат, мислите ли, че той не може да си направи нови? Следователно, каквото и да направи човек със себе си, той не може да докосне нито на йота своята душа. Тя е част от Бога, а на Божественото никой не може да посегне. Човек може да изгори къщата си или да скъса дрехата си, но каква разумност има в това? Ще изгориш къщата си, ще скъсаш дрехата си, но душата си не можеш да докоснеш. Тя е недостъпна за тебе.

Под „душа" ние разбираме групировка или съвкупност от множество същества или съзнания, всяко от които представя известна степен на интелигентност или известно хармонично състояние. Душата не е единично съзнание, тя е колективно съзнание. В този смисъл в момента на своето проявление всяка душа не е нищо друго освен израз на едно от състоянията на Божественото съзнание. За пример искате да ядете – това е състояние; искате да четете, да учите, да свирите – това е състояние; искате да станете велик човек – това е състояние. Всички тия състояния, събрани в едно цяло, представят стремежи на една душа. Стремежите на всички души пък се съединяват и се вливат в кръга на Божественото съзнание.

Това е дълбока философия, за разбирането на която се изисква голямо умствено напрежение. Както мехурът може да се пръсне от надуване, така и нервната система на човека е в състояние да се пропука от силите на злото. По същия начин човек трябва да тонира своята нервна система и за Божествените енергии, да ги възприема правилно, да издържа на тях. В този смисъл ученикът трябва да гледа на живота не като на нещо механическо, а като на съвкупност от разумни сили, които го ръководят. Щом е така, той от нищо не трябва да се плаши. Човек трябва да бъде смел и решителен да върши волята Божия като едно от състоянията на Божественото съзнание. Затова именно Бог мисли за човека само добро. Като мисли доброто на човека, Той мисли доброто и за себе си. За Бога злото е абсолютно изключено. Значи злото в света иде от неразбиране на условията, в които се намираме.

Сега ще помните следното положение: никоя сила в света не е в състояние да ви извади от Божественото съзнание. Никоя сила в света не е в състояние да ви направи пакост, да вземе щастието ви. Ако нямате щастие, трябва ли да плачете за него? Защо плачете за нещо, което не познавате? Кой от вас е бил щастлив? Досега аз не съм срещнал човек, който да е изгубил щастието си. Бих желал да срещна такъв човек. Говорят някои, че са изгубили щастието си. Да, това са само философски или поетически изрази. Който има щастието в себе си, той не може по никой начин да го изгуби, защото щастието произтича от любовта. Който има любов, той не може да я изгуби, защото като душа, той е състояние на Божественото съзнание. Тази мисъл трябва да държите постоянно в ума си, ако искате да запазите своя вътрешен мир и добро разположение на духа.

Мнозина от вас са добри певци, добри музиканти. Опитайте се да съчините някаква мелодия на четирите стиха, които ви дадох. Нека това бъде задача за всички, да видите, дали мажорна или миньорна гама ще подхожда повече. Ако се опитате да дадете някаква мелодия, вие ще се натъкнете на мисълта какво ще кажат другите, ще я одобрят или не. Това е преходно състояние, през което всички минават. Не се смущавайте от това кой какво ще каже. Всяко нещо, което е направено с любов, не може да не се хареса. При това вие трябва да знаете, че се намирате в процес на развитие. Ето и аз ви дадох една незавършена работа, вие да я завършите. Красотата седи в незавършените процеси. Ако искате, вие можете да измените текста, да разместите думите така, че да съответствуват на мелодията, която ще дадете. Нервната система на съвременния човек не може да издържа абсолютна хармония в тоновете, в звуковете, вследствие на което и в речта, и в музиката се допуща поне един дисонанс. Всички поети и музиканти, които са писали произведения, издържани в хармонично отношение, млади са умрели. Животът може да се продължи

благодарение на дисонансите. В този смисъл страданията не са нищо друго освен дисонанси. При страдания, при дисонанси животът е по-устойчив, а материята – по-издръжлива. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека, а дисонансът е почивка, той е необходим за смяна на състоянията. Ако дисонансите са много на брой и на малки разстояния един от друг, те предизвикват разпокъсване в нервната система. Обаче, ако са бързи, т. е. кратки и на голямо разстояние един от друг, те са необходими за смяна на състоянията в живота.

Сега аз забелязвам, че вие малко пеете, вследствие на което губите гласа си. Човек трябва да пее, за да се научи правилно да говори. Правилният говор трябва да бъде музикален. Значи пеенето е музикален говор, а говорът е пеене. Човек не може да пее, докато не се научи да говори музикално. И обратно, той не може да говори, докато не се научи да пее. Но човек все трябва да има на кого да пее и да говори. На кого ще пее? – На висшето в себе си. – За кого ще учи? – За висшето в себе си. Човек може да бъде обект сам за себе си, но и друг някой може да му бъде обект. Изобщо обектът може да се мени. Когато човек даде ход на Божественото в себе си, тогава обектът на неговите стремежи е постоянен. Тогава той разбира нещата моментално. Защо? – Понеже дохожда в състояние на вътрешно прозрение или предвкусване и бързо се ориентира върху нещата. Божественото начало в човека носи разширение за сърцето, светлина за ума и разнообразие и красота за духа. При всичко това пак има нещо неизменно в живота на човека. Божественото е неизменна мярка, която физиономистите търсят в лицето на човека, но не могат да я намерят. Френолозите я търсят в главата, но не могат да я намерят. Хиромантиците я търсят в ръката, но не могат да я намерят. Астролозите я търсят някъде в съчетанието на планетите, но и там не могат да я намерят. Тази мярка се среща и на главата, и на лицето, и на ръката на човека, но тя е неуловима. Всеки я чувства, но не може да определи мястото ѝ. Срещате един човек, виждате, че лицето му е светло, сияе. Друг път срещате същия човек, но тази светлина я няма на лицето му. Той е тъй обикновен както всички хора.

Следователно Божественото в човека не се проявява всякога. В това седи красотата на живота. Туй не значи още, че когато човек е облечен със старите си дрехи, е грозен. Наистина новите дрехи придават на човека нещо хубаво, тържествено, но и със старите си дрехи той пак обръща внимание на околните: всички го търсят за работа, всеки се нуждае от него. Ако сте облечени в нови дрехи и срещнете на пътя си човек, който е гладувал няколко дена, вие ще поприказвате с него, но не можете веднага да му услужите. Ако сте със старите си дрехи и срещнете този човек, веднага ще го заведете дома си, ще измиете краката му, ще го нагостите добре и след това ще го запознаете с домашните си. Значи не само вие ще

направите връзка с него, но целият ви дом. Ако пък Божественото ви покани дома си и ви нахрани, това ще бъде още по-добре за вас. И Божественото има свой дом, домашни, с които може да ви запознае. Няма по-велик момент за човека от този да бъде поканен в дома на Божественото, да се запознае с домашните му и да направи връзка с тях. Казвам: Пазете връзката си с Божественото! Ако Божественото дойде във вашия дом, вие трябва да го приемете като велик гост, да му послужите със свещен трепет. Този гост иде от далечен път. Той ще ви разправи за своето пътешествие, за красивото, за великото в живота, а вие само ще слушате и ще се учите. Като поседи малко при вас, той ще ви остави благословението си и ще замине, като обещае, че от време на време ще ви пише по едно писмо.

Питам: Ако вие не сте готови да послужите на Божественото, за какво друго ще бъдете готови? Това значи: дойдете ли до Бога, вие трябва да бъдете готови на всякакви жертви, без никаква философия. Вън от Бога можете да философствувате, колкото искате. Във философията вие търсите логика, разглеждате всички методи, правила с цел да извадите едно общо заключение. Дойдете ли до Бога, всякаква философия пада. Защо? -Защото там всичко се схваща моментално: и поезия, и музика, и наука, и изкуство, и религия изведнъж стават ясни. В човешката философия нещата се извършват във време и пространство, затова човек има нужда да доказва, да разсъждава, да съпоставя. В Божественото всички неща се извършват извън времето и пространството, следователно те са ясни, разбрани, не се нуждаят от никакви доказателства, от никакви разсъждения върху тях.

И тъй не се безпокойте, че не можете изведнъж да постигнете желанията си. Бъдете доволни от това, което днес имате. Да бъдете доволни от това, което имате, не значи, че не трябва да се стремите. Вие трябва да бъдете доволни от най-малкото, защото в него се крият условия за голямото. В малкото се крие Божественото, което е носител на красивото в живота. Който се радва на малките придобивки, той ще дойде и до големите. И Бог се радва на малките придобивки. Той има всичката сила и власт да застави хората да Му служат, както иска, но ги оставя свободни, сами да дойдат до съзнание да Му служат. Той има търпение да чака с векове тяхното пробуждане и да се радва на микроскопичните усилия, които те правят. Човек е оставен свободно да се развива, сам да поеме правия път, да разбере и прецени неговата красота. Когато човек влезе в този път, той започва да вижда навсякъде само красивото, възвишеното. Бог вижда само хубавото, само доброто. С лошото, със злото Той не се занимава. Когато стане въпрос за изправяне на някои криви страни в човека, с това се занимават ангелите и архангелите.

Следователно страданията на хората се дължат на корекциите, на ремонта, който ангелите правят върху тях. Когато болката им се увеличи, те викат: „Господи, защо ни измъчваш?" Трябва ли комарът, смачкан от човека, да пита Господа защо му е отнел живота? Бог ли отне живота на комара? – Човекът отне живота му. Когато комарът се оплаква, че отнели живота му, Бог казва: „Направете му нова дрешка!" Дойде някой и се оплаква, че къщата му изгоряла. Бог казва: „Съградете на този човек нова къща, по-хубава от старата!" Някой се оплаква, че го изпъдили от служба. Бог казва: „Дайте нова служба на този човек, по-добра от старата!" Следователно Бог използува всяко нещастие, всяко страдание, на което хората се натъкват, за да им покаже правата посока в живота. Сегашният живот е приготвяне за онова, което предстои да дойде. Апостол Павел е казал: „Ухо не е чуло, нито око е видяло онова, което Бог е определил за онези, които Го любят", т. е. за онези, които са готови да възприемат Неговата Любов.

Казвам: Понеже много съм говорил за любовта, ще ви дам задача всеки от вас да определи поне по едно отличително качество на любовта. Едно от качествата на любовта е, че тя не се съблазнява, нито се подкупва. За пример, когато младата мома намери своя възлюбен, тя от нищо не трябва да се съблазнява. И царският син да дойде при нея, да ѝ обещава целия свят, тя да не се съблазни, да не се подкупи с нищо. При това всяка жертва, която е направена от любов, трябва да се оцени правилно. Любовта не се колебае. Никой не може да нападне, да изкуси, да направи зло на онзи, в душата на когото има любов. Който има любов, той е абсолютно неуязвим. И животните даже познават любовта. Те изпитват пред нея свещен трепет, който ги кара да отстъпват. В своите прояви любовта е вечна. Когато любовта минава от един свят в друг, тя създава страдания на хората. Който не разбира този закон, той може да преживее някаква катастрофа. Който го разбира, той никога не се обезсърчава. Ако чешмата в двора на някой човек дава малко вода, това не е за обезсърчение. Утре водата на тази чешма ще се увеличи и ще напоява по-изобилно цветята и дърветата. Това са фази, през които любовта минава. Човек трябва да разбира тези фази и да не се смущава. Когато човек съблече старите си дрехи, той трябва веднага да облече нови, да не остане гол. Ако е лято, може да мине както и да е; но когато зимата настъпва, човек трябва да бъде готов с новите си дрехи веднага да ги облече.

И тъй, когато ученикът иска да добие знанието, което любовта носи, той трябва да хвърли старите си дрехи, т. е. всички ненужни страдания, да се откаже от своя егоизъм. Егоизмът е препятствие на човека да види светлината на деня. Мнозина от вас сте се индивидуализирали, мислите само за себе си, за своите страдания. Такъв човек мяза на болен, който мисли само за болестта си. Казвам на болния: Ти приеми любовта в себе

си, а за болестта не мисли. Любовта е сила, която е в състояние да те излекува. Любовта лекува всички болести. Тя повишава трептенията, вибрациите на човешкия организъм и с това го прави способен да издържа на външните влияния и на влиянията на микробите. Когато човек се демагнетизира, той губи своята жизнена енергия и лесно заболява. При всяко демагнетизиране става пропукване на известни места в двойника, отдето изтича голяма част от жизнената енергия на човека. Когато това пропукване се запуши, човек оздравява. Всяка дума, която излиза от любовта, служи като мазилка, с която се запушва и най-малкото пропукване на нервната система. Когато кръвоносните съдове в човека губят своята пластичност, своята пъргавина, той заболява от артериосклероза. Това се случва най-много със старите хора. Който иска да запази здравето си, да продължи живота си, той трябва да запази подвижността на тялото си. За тази цел човек трябва да не преяжда и да пие гореща вода, която помага за разтваряне на утайките, които се образуват при храненето. От друга страна, горещата вода предизвиква изпотяване, при което чрез потта се отделят токсините от организма. Това са елементарни правила, които трябва да спазват както здравите, така и болните хора.

И тъй човек трябва да бъде здрав! Защо? – Това е необходимост на организъма. Човек трябва да бъде богат! Това е необходимо условие за неговото развитие. Човек трябва да бъде учен! Това е необходимост за ума. Човек трябва да бъде красив! Красотата е израз на Истината. Само свободният човек може да бъде красив. Само свободният човек може да се домогне до истинското знание, до знанието на природата. Той чете направо от книгата на природата, защото знае нейната азбука. Като види човека, той гледа на него като на библиотека. Ще влезе в тази библиотека, ще отвори една книга – ушите, ще отвори втора книга – носа, ще отвори трета книга -устата, четвърта книга – очите и т. н. Той ще чете и ще превежда. Човек е отворена книга, по която може да се чете за небето и за земята. Който не може да чете тази книга, той ще ходи да учи в Англия, във Франция, в Германия, ще прекарва там, но в края на краищата тази книга ще остане пак затворена за него. Апостол Павел казва: „Вие сте написана книга." Велики и славни работи са написани в човешката душа, които за в бъдеще ще се четат и препрочитат. Първо човек ще почне да чете написаното на ума, на сърцето, докато дойде най-после до човешката душа, в която се крие истинското Божествено знание. В душата е съсредоточен реалния свят, който нито се изменя, нито се променя. Докато изминем този свят и дойдем до определеното място, ние ще се разговаряме едни с други, ще учим, ще прилагаме и ще се радваме, че дълъг е пътят, който ни предстои да минем.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди! "

Начало: 19:00

1926_11_21 Как ти се отвориха очите?
неделна беседа

КАК ТИ СЕ ОТВОРИХА ОЧИТЕ

Беседа от Учителя, държана на 21 ноември 1926 г. в гр. София.

„И говореха му: „Как ти се отвориха очите?““ (Йоан 9:10)

Животът започва с малък вътрешен импулс. Аз не разглеждам живота като механическо, но като съзнателно движение в природата. Аз разглеждам живота в широк смисъл, без да влизам в неговите философски подразделения. Който иска да философства върху живота, той може да чете разни философски книги. Много философи са писали по този въпрос. Мислите, които ние искаме да внесем в живота, са нови, а вие знаете, че новото не иде всякога. То се явява периодически. Когато новото закъснява с идването се, животът става еднообразен, скучен, безсмислен. Такъв е, например, сегашният живот. От времето на старите философи и досега, животът е почти същият, няма нищо особено ново в него. Вземете, например, въпросът за храненето, за приготовлението на разните храни. Както се е готвило в старо време, по същия начин почти се готви и днес. Какъв прогрес са направили хората в готвенето? Какъв прогрес, изобщо, е направило човечеството от времето на Христа досега? Някои ще кажат, че кухните на съвременните хора са много усъвършенствани. Не, идеите на съвременните хора за готвенето не са отишли много по-далеч от тия на вълка. След като е преминал през разни философски учения по отношение приготвянето на храната си, най-после вълкът се е установил върху следното положение: готвене с най-малко разноски. Казвате: “Новото в яденето се свежда към пърженето и към печенето. Най-хубави ястия са пържените и печените: пържена риба, печено месо и т.н. При това, и лукът всякога трябва да се запържва.” Питам: Какво хубаво има в пърженето на лука и на месото? При пърженето на лука и на месото всички летливи масла от тях се изгубват. Изобщо, при пържене на храните, част от хранителните материали изчезват. Мнозина казват: “Знаете ли каква приятност изпитва човек, ако след пържено или печено месо пийне една-две чашки шестгодишно винце? В този случай сърцето на човека се намества.” Казвам: За всяко нещо се изискват знания. И в готвенето има голямо изкуство. Човек трябва да знае, кои елементи да употреби при готвенето и как да ги съчетае.

И тъй, при всяко придобито знание, се задава въпроса: “Как ти се отвориха очите?” Да вижда човек, това е вътрешен импулс на съзнанието. Много от съвременните хора гледат, но не виждат. Те гледат звездите на небето и

казват, че звездите са големи светещи тела, но повече от това не виждат и не знаят. От ред години хората наблюдават една звезда на небето, която наричат ту вечерница, ту зорница, но ако ги попитате, какво отношение съществува между вечерницата и зорницата, те ще ви кажат, че вечерницата изгрява вечер, а зорницата - сутрин, повече не знаят. Някои мислят, че това са две различни звезди, а в същност тя е една и съща звезда. Като дойдем до вярванията и до науката, ние виждаме, че както хората от най-старите времена, така и тия от новите времена имат своя наука и свои вярвания. Ще кажете: "Коя наука седи по-високо - старата или новата? Каква разлика има между старата и новата наука?" - Разликата между старата и новата наука не седи във времето, но в съзнанието на хората. Съзнанието на хората преди две, три, пет или повече хиляди години не е било такова, каквото е днес. Съзнанието регулира науката, а не обратно. Някой казва: "Знаете ли, какво е направила науката до днес?" - Нищо не е направила науката. Това, което науката е допринесла, е резултат на човешкото съзнание, значи науката е резултат на човешкото съзнание; човешкото съзнание е резултат на човешкия дух; човешкият дух пък е проява на Божията Мъдрост.

"Как ти се отвориха очите?" Ако запитате някой съвременен човек, как му се отворили очите, той ще ви каже, че сам е научил всичко, сам е разбрал живота. - Да, както Адам разбра живота, така и съвременните хора го разбират, но въпреки това има неразбрани неща в живота. Казвам: Истинският живот се крие в неразбраните, в ненаучените неща, в това, което ще се учи в бъдеще. Някои хора казват, че хлябът поддържал живота. Не, хлябът и житото служат само като проводници, през които животът минава, а самият живот се поддържа от импулса на човека към ядене, т.е от чувството му към хранене. Този импулс, това чувство привлича известни сили от природата, които именно, поддържат живота. По въпроса за храненето, за поддържане живота на човека има много научни мнения и теории.

На всеки е известно, че като се прекара слънчев лъч през стъклена призма, тя го пречупва и разлага на седем цвята, при което се получава слънчевия спектър. Питам: Призмата ли създаде тези седем цвята? - Не, призмата послужи само като среда, като посредник, през който слънчевият лъч трябваше да мине, за да се разложи. Простият човек, като наблюдава това разлагане на светлината, ще каже, че призмата е създала тия цветове. Значи, колкото призмата е причина за създаване на тия седем цвята от слънчевия лъч, толкова и хлябът е причина за поддържане на живота. Ако запитате някой съвременен химик за съставните елементи на житото, той ще го подложи на щателна анализа и след това ще се произнесе, че житото се състои от еди-какви си съставни елементи. Вярно е, че житото съдържа

всички тия елементи, които химикът е открил при своята анализа, но същината на житото, се крие в този елемент, който химикът не може да открие при анализата. Тази анализа е толкова точна, колкото и анализата, направена на дрехите на някой съвременен учен. Мислите ли, че ученият човек, както и неговата наука се крият в дрехите му? Човекът не седи нито във външните, нито във вътрешните си дрехи. Главният елемент, който определя човека, се крие другаде. Ще кажете: "Тогава, де остава нашата наука? Де остават нашите логически заключения?" Ние не отричаме науката, нито нейните придобивки, но казваме, че истинската, положителната наука тепърва ще дойде. Щом дойде тази наука, хората вече няма да ходят с пипане, но с виждане; те няма да ходят в мрак, но в светлина. Истинска, положителна наука е тази, която носи светлина на хората във всяко отношение.

Съвременната наука разглежда подробно въпроса за храносмилането, но въпреки това знание ние срещаме днес хиляди случаи от заболяване вследствие неправилни процеси в храносмилането. Какво показва това? - Туй знание няма още практическо приложение. Учените хора още не са направили анализа на стомашния сок и на кръвта на човека, когато той се храни при добро разположение на духа и когато се храни неразположен, гневен. Има разлика в състава на кръвта и на стомашния сок при първия и при втория случай. Гневът, неразположението на духа внасят в храната отрова, която чрез кръвта се разнася по целия организъм. Съвременната наука не се спира върху този въпрос, обаче новата наука, която иде сега, казва: "Когато разумният човек е гневен или неразположен духом, да не яде, докато не трансформира своето състояние, докато не възстанови своето равновесие. За неразумния човек тя препоръчва точно обратното: когато неразумния човек е гневен и неразположен духом, нека се нахрани добре. По този начин той ще възстанови своето равновесие от енергиите, които ще получи от храната. Значи, тук имаме два различни метода за трансформиране на състоянията у човека: ако разумният се разгневи, да не яде; ако неразумният се разгневи, да яде. И при единия, и при другия случай казвам: Който иска да бъде здрав, той винаги трябва да бъде във връзка със законите на живата природа.

Когато говорим за разумната, за живата природа, ние разбираме едно от най- великите същества след Бога. Със своята аура природата обхваща всичко в света. Тя е светла и разумна, блага и чиста и съдържа в себе си Любовта. В това отношение съвременните учени хора се намират на крив път, като мислят, че могат да завладат природата. Ако хората биха успели да завладат природата, светът непременно би се разрушил и по лицето на земята не би останало нито едно живо същество. Природата не позволява да я владат. Най-многото, до което съвременната наука и техника са

достигнали, то е да впрегнат нейните сили на работа. Това нещо съвременните учени наричат владане на природата. Само разумният човек може да впряга силите на природата, защото той се съобразява с нейните закони. Всеки, който не се е съобразил с нейните закони, е бил разрушен от нея. Всеки човек, който си е въобразил, че може да владее над природата, се е намерил пред праха на своите илюзии и въображения. Тъкмо когато е достигнал върха на своето предприятие и се е готвил да вкуси от неговия плод, природата дохождала, взимала плода му, а него оставала на земята отново да работи, за да корегира всички свои погрешни схващания и разбирания. Питам: Колко щастливи хора, колко щастливи семейства е имало от времето на Христа досега? Коя е причината за смъртта? - Тя се дължи на това, че човек се намира в постоянна борба с разумната природа, иска да я подчини на себе си. - Никой не може да подчини природата, но трябва да се учи от нея. Тя учи хората на закона на Любовта.

Казвате: "Ние имаме особено мнение за Любовта." Младият момък също така казва: "И аз имам особено мнение за Любовта." Обаче, това, което съвременните хора наричат любов, не е това, на което разумната природа ни учи. Младият момък казва: "Аз искам да се оженя, да намеря добра жена, да имам няколко добри, разумни деца." - Отлично е това, което този момък иска, но как ще намери тия неща? Да желаете тия неща, то е равносилно на желанието ви да станете богати. Питам: Могат ли всички хора да бъдат богати? На сън всички хора могат да бъдат богати и щастливи, но в действителност малка е вероятността за това. Първата и най-важна задача на съвременния човек не седи в придобиване на богатство и щастие. Тази задача е последна. Той ще я постигне само след като завърши своето развитие на земята. Завърши ли човек развитието си на земята, живата природа, която владее всички слънца и системи, ще го вдигне на крилата си и ще го занесе в друга система, на друго някое слънце, дето ще може да постигне всички блага и богатства, каквито душата му желае. Той ще се храни там само с плодове. Осмели ли се да убие най-малката мушица, отново ще се намери на земята. Много от съвременните хора поддържат, че човек трябва да се кали в живота си, да стане смел и решителен, да не се плаши от нищо, даже и ако стане нужда да коли и убива. Казвам: Такива разсъждения не водят към добър край. Само грънчарят има право да разрушава своите грънци, понеже той е майстор и може отново да ги създаде. Който не знае да прави грънци, няма право да разрушава грънците, които грънчарят е създал. Всеки, който се опита да руши грънците на грънчаря, той се вика под отговорност.

"Как ти се отвориха очите?" Ако зададат този въпрос на някой теософ, или евангелист, или православен, всеки ще даде свои обяснения, но като

зададоха този въпрос на Христа, Той отговори: "Този сляп от рождението си човек трябваше да прогледа, за да се прояви славата Божия." Много нещо е говорил Христос и по този, и по ред други въпроси, но всичко, което Христос е говорил на времето си, не е написано. За нас са останали само извадки от това, което Христос е говорил някога, но мъдрият, разумният човек от малкото може да извади много нещо; глупавият - обратно: от многото вади малко и то изкривено и изопачено.

За обяснение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Един ревнив мъж отива със жена си на гости при свой приятел, дето били събрани много хора. По едно време той забелязва, че един красив господин от гостите се прозява и веднага след това и неговата жена се прозява. Като ревнив, той си помислил, че този господин и жена му се наговарят нещо и си дават някакъв знак. Той се много разгневил и започнал да мисли по какъв начин да отмъсти на жена си. Отиват си в къщи, но цяла нощ той не могъл да заспи, мислил, по какъв по-жесток начин да накаже жена си. Най-после му дохожда мисълта да я обеси. Като стават сутринта, той казва на жена си: "Хайде да отидем днес в гората да насечем дърва." Тя се съгласила. Тръгват двамата заедно. Като стигнали в гората, той започнал да ходи от дърво на дърво, да търси по-здраво и яко дърво. Жената наблюдавала, какво прави мъжът й, и го запитала: "Какво ходиш от дърво на дърво, както прозявката от човек на човек?" - Така ли е жена? Нима прозявката така ходи от човек на човек? Аз не знаех това и бях тръгнал да те беся, търсих подходящо дърво за тази цел.

Христос казва на учениците си, че слепият трябваше да прогледа, за да се прославят делата Божии и да се прояви Неговата слава. Други поддържат, че слепият е прогледнал, понеже е ликвидирал вече със своята карма. Питам: Кое е началото и кое края на кармата? Как е произлязла тя? - На тия въпроси никой не може да отговори с положителност. Никой не може да обясни причината на кармата. Ако е вярно, че човек е произлязъл от Бога, питам: Как е възможно от такова съвършено същество, каквото е Бог, да излезе човекът, който е изложен всеки момент на грехове и падения? Когато запитали един велик адепт от Египет за произхода на греха, той стиснал само устата си и нищо не отговорил. Има неща, за които ние не можем да говорим. Ако човек рече да обясни произхода на злото, той ще поквари цялото човечество. Затова, именно, този въпрос не трябва и не може да се повдига. Защо? - Ако се заеме с обясняване произхода на злото, той ще възобнови всички изопачени форми и деяния на миналото. Какво ще се придобие от това? - Нищо полезно, а само разрушения. Българинът, като се ползва от опитността на миналото, казва: "Да спи зло под камък!" Днес всички държавници разискват върху произхода на злото, търсят виновниците за неуспехите на държавата, но можаха ли да постигнат нещо

добро от това? Намериха ли виновниците? Оправиха ли работите на държавата си? Българите, например, казват: "Велик цар беше Симеон велики! Велик цар беше Самуил!" Питам: Какво остана от великата България на Симеона велики, на цар Самуил? Смешно е човек да се хвали с неща, които вече не съществуват. Смешни са българите, като се хвалят с величието на някогашна България. Да се хвали и гордее човек с някакво минало величие, това е лъжлива философия. По този начин съвременното човечество не може да се възпита. Обаче, днес всички съвременни народи се възпитават именно по този начин, което показва, че те вървят в крив път на своето развитие. Има нещо велико в света, но то не е нито великата България, нито великата Франция, нито великата Германия, нито великата Америка, нито великата Русия, нито великата Япония, нито великия Китай, нито кой и да е народ. Единственото велико нещо в света е Любовта. И всеки, който иска да има нещо велико в света, той трябва да се стреми да постигне Любовта. Всеки учен човек, бил той философ, поет, музикант или художник, който иска да бъде велик, трябва да започне с Любовта.

Ще кажете: "Как да започнем с Любовта?" - Всички хора имат опитности от Любовта. Днес всички проповедници, всички свещеници говорят все за Христа, за Любовта; всички имат желание да започнат с Любовта. Защо се обличат например, красивите моми и момци? - За Любовта. Някой казва, че иска да стане учен за народа си, да го повдигне. Не, всеки човек има един вътрешен обект в себе си, за който иска да стане учен и велик. Всеки учен, всеки поет, всеки музикант, всеки художник, всеки философ иска да стане велик само за едного! Всички хора се трудят, работят, учат, пишат и пеят само за едного, а не за много. Кой е този единият? - Той не може да се определи. За него не може да се говори. Както не може да се говори за злото, така не може да се говори и за доброто. Не искайте да ви обяснявам, какво нещо е доброто и как е произлязло. Мислете за доброто, желайте го, но не го обяснявайте. Ако искате да си обясните, какво представлява доброто в широк смисъл на думата, ще спънете своето развитие, ще се разрушите и ще се преситите. Пресищането подразбира обяснение на нещата. Когато някой човек иска да му се сипе повече отколкото трябва, той се пресища. Любовта не обича лакоми хора. Колкото ти сипе в паничката, бъди доволен, не искай повече. Ако човек може разумно да използва малкото, което са му сипали, то ще му държи сито за хиляди години. Храната, която съвременните хора употребяват, е мъртва, вследствие на което в нея се развиват миризливи отровни газове. В тази храна е започнал вече процес на разлагане. Никой ангел не би се задоволил с такава храна.

И говориха му: "Как ти се отвориха очите?" Той им отговори: "Един човек

ми намаза очите с кал и аз прогледах." Защо Христос отвори очите на този слепец, именно? Малко ли слепи хора имаше по това време в Израил? Това са въпроси, които мнозина съвременни хора си задават. Аз бих запитал тия хора следното: За кого грее слънцето? Всеки човек, който съзнава, че слънцето грее за него, действително грее за него. Не съзнава ли това нещо, и слънцето не грее за него. Всеки човек, който съзнава, че слънцето грее за него, той ще има специална връзка със слънчевите лъчи, които ще действат върху него по особен начин. Не съзнава ли човек това нещо, тогава и слънцето не ще може да му въздейства. И наистина, много хора се греят на слънцето, но то не им въздейства, не може да ги лекува. Съвременните хора са нещастни по причина на това, че допущат отрицателни мисли в себе си. Всички хора живеят със съмнения. Те се съмняват, дали има бъдещ живот, дали Бог съществува, дали хората с които се срещат и разговарят, са честни, дали няма да ги излъжат и т.н. Има ред правила, както и цяла азбука, по която вие може да познаете честния, добрия човек. Това е наука, това е знание, с което не трябва да ловите хората, като детективи, но то трябва да се употребява за вашето самовъзпитание, за облагородяване на вашата душа. Само смиреният човек може да се ползува от това знание. Който придобие това знание, той ще стане велик, учен човек. Този учен човек ще бъде посрещан навсякъде с почести и слава, но отиде ли всред живата природа, той остава своята торбичка отвън, сяда смирено пред нея и започва да слуша, като малко дете, нейните уроци. Запътите ли се към живата природа със съзнание на велик, учен човек, тя няма да ви допусне даже до вратата си. Смирение се изисква от всеки човек! Живата природа е вложила всичко във вас, и всеки момент тя ви съдейства за разработване на вашите мисли и чувства. Тя, като грижлива майка, всеки час ви обръща внимание на всичко, което става около вас. Например, вие от толкова години страдате, не знаете, защо страдате; радвате се, не знаете защо се радвате; мразите някого, не знаете , защо го мразите; обичате някого, не знаете, защо го обичате. Кой е основният мотив да обичате някого? Казвате: "Този човек има душа, затова го обичам." - Това още не е мотив, за да обичаш някого. Всеки човек, който вярва в Любовта, се ръководи от нея и знае, че този закон никога не се изменя. Когато някой казва, че любил някого и после го разлюбил, това са само състояния на неговото сърце и на неговия ум. Това още не е законът на Любовта. Да те обичат хората, това значи да те качат на сцената да представиш някаква роля. Днес играеш роля, например, на някой цар, но като слезеш от сцената, ти си вече обикновен човек. На другия ден не те обичат. Друг човек излезе на сцената, играе роля на някой поет, декламира, възпява нещо, но щом слезе от сцената, става пак обикновен човек. Значи, човекът, когото обичат, играе роля на цар, а не е цар; играе роля на поет, а не е поет.

Питам: Какъв трябва да бъде поетът? - Поетът трябва да бъде човек с възвишен идеал! В едно предание се разправя, че когато Господ решил да раздаде дарбите и способностите между хората, за тази цел изпратил един от своите ангели на земята, той да извърши тази работа. Ангелът взел една голяма торба, в която турил всички дарби и способности, метнал я на гърба си и тръгнал към земята да изпълни точно зададената му от Бога задача. Като слязъл на земята, той срещнал една много красива мома, царска дъщеря, и се спрял да я разгледа, искал да види, какво нещо е това, което Бог е създал. Обаче, от красотата на царската дъщеря този ангел се захласнал и не забелязал, как торбата с даровете и способностите се отворила и всичко, което било в нея се разпръснало по земята. Когато се сетил за своята задача, вече било късно. Той не могъл да я изпълни, защото от неговото захласване се възползвали хората. Той видял, как всеки човек си взел, каквато дарба и способност искал. Всички били разграбени. Замислен и тъжен станал ангелът, когато изведнъж чува глас, който казва: "Ами за мене нищо ли не остана?" - Кой си ти? - Аз съм поетът. - Има нещо и за тебе, но то не е за този свят. Това, което можеш да вземеш, то е от онзи свят, затова ти трябва да държиш главата си постоянно нагоре. И така всеки човек, който иска да стане поет, погледът му всякога трябва да бъде обърнат нагоре. Не гледа ли нагоре, поет не може да стане. Освен това, поетът не трябва да бъде дебел, с благоутробие; той трябва да бъде сухичък, нежен човек. Поетът трябва да има отзивчиво сърце и чувствителна душа, да влиза в положението на всички страдащи. Не е поет този, който описва страданията на хората, без той сам да ги разбира. Истинският поет описва страданията на хората, но като благо за човешката душа. Поетът трябва да описва и мъчнотиите на живота, но като благо за човешкия дух. Обаче, самият поет трябва да има опитности, да е страдал и да се е мъчил. Той може да се смущава от страданията, без сам да е смутен.

Ще ви приведа два примера от английския живот, които илюстрират резултатите на Любовта и на безлюбието. В първия пример се говори за един англичанин, на име Самуил Скит, който се влюбил в една англичанка Фили Бът. Самуил Скит бил учен човек, но по убеждения голям материалист. Преди да се ожени за своята любима, той си мислил: "Смисълът на живота не седи в любовта към науката, нито в усилената работа, но в яденето, в пиенето и в удоволствията. Така ще възпитам и своята любима, за да се разберем добре." И наистина, той се оженва и успява да повлияе и на своята любима жена в този дух. Те яли, пили, но скоро разрушили своя живот. Жена му станала някъде танцьорка и много скоро загубила силите на своя живот. Още на 40 годишната си възраст тя заболява и умира в една от английските болници самотна, като последна сиромахкиня в света. Мъжът й също се опропастил.

Във втория пример се говори за един англичанин Хауптман и неговата любима Елизабет. И двамата били любознателни. Започнали да посещават научни дружества и институти, записали се в университета да следват висша наука и в прадължение на няколко годишен усилен умствен труд, той се прочул като известен учен човек, а тя - като добра и знаменита поетеса. Казвам: Който иска да се ползва от временните блага на живота, ще има резултата на първите двама - Самуил Скит и Фили Бът. Тези блага носят разрушение на живота. Всяко благо, което лишава човека от Любовта, то не е истинско. Всяко благо, което внася в човека Любовта и му служи като проводник в живота, то е истинско. Такова благо е, например, нашата права мисъл. Всеки, който иска да се ползва от вечните блага на живота, трябва да следва примера на англичанина Хауптман и неговата любима Елизабет. Такива трябва да бъдат вашите приятели и приятелки в живота! Приятел може да се нарече само онзи човек, който дава импулс на човешката душа. Искрени и честни трябва да бъдат съвременните хора! Те трябва да имат импулс към науката. Каква наука трябва да изучават те? - Науката на Любовта. То значи: всеки човек, който иска да учи, или който иска да работи нещо, трябва да върши всичко това по любов, а не по принуждение. Някои хора стават учени по принуждение, а не от любов. Други пък заемат известни служби, не по влечение, но по принуждение, понеже тези служби им дават по-големи облаги. Днес сиромашията прави хората учени, тя ги кара да работят това, което не искат. Ние нямаме нищо против материалните облаги на човека, но казвам: Ако парите са в състояние да заставят човека да работи 10-12 часа на ден от любов, разбирам. Обаче, ние виждаме, че там, дето Любовта отсъства, хората работят насила; там, дето насилието действа, резултатите не са добри. Вижте, какво прави ученият, който обича своя предмет. Той посвещава цели 30-40 години от своя живот върху един научен въптрос. Той работи денонощно, без принуждение от страна на кого и да е, защото обича работата си. И неговите усилия винаги дават добър плод. Само Любовта е в състояние да застави човека да работи денонощно, с радост и бодрост на духа. Някои казват: “Който работи от любов, той гладен умира.” - Питам: Който работи за пари, не умира ли гладен? - И той умира гладен. Изобщо всички хора умират гладни. Най-важното положение в света е да не умираме гладни. Когато човечеството дойде до това състояние, хората да не умират гладни, то е разрешило най-важния въпрос на живота. Човечеството би построило велик паметник в знак на благодарност на онзи човек, който би могъл да разреши този въпрос.

И говореха му: “Как ти се отвориха очите?” Ученият човек не трябва да бъде сляп. Явява се някой учен човек между хората и започва да им говори за природата, за Бога, а самите негови понятия по тези въпроси не са оформени. Явява се някой поет и започва да говори за душата, а той сам не

я разбира. Явява се един философ и започва да говори за създаването на света, а той сам не разбира причините и последствията на нещата. Явява се един математик и започва да прави изчисления за разстоянието на небесните светила едно от друго, а той сам не знае, защо му са тия изчисления. Всеки учен, който прави тия изчисления, трябва да знае, че небесните тела имат известни съотношения помежду си. Всеки учен трябва да знае дълбоките причини, поради които времето е разделено на години; годината от своя страна е разделена на 365 дни; денят е разделен на 24 часа; часът е разделен на 60 минути, а минутата - на 60 секунди. Това деление произволно ли е или има някаква дълбока причина? Защо, именно, месечината прави някакви си лъкатушения, ту в ляво, ту в дясно? Не можеше ли тя да се върти около слънцето, както земята се върти около него? Всеки учен трябва да знае, че между небесните тела и човека също така има известни съотношения. Всеки човек има в себе си по едно слънце, по една месечина и също по толкова звезди, колкото има и в цялата слънчева система. В това отношение той представлява малка, микроскопическа вселена. Между външното физическо слънце и слънцето, което се намира в центъра на човешката душа има известно съотношение. И когато между външното слънце и слънцето, което е в душата на човека има известно съотношение, в човека настава приятна вътрешна хармония. Понякога, обаче, вън е топло, а вътре в човека е студено. Случва се и обратното. Някой казва: “Хладно ми е на душата.” Това показва, че човек от памтивека е разбирал, как топлината на човешката душа се произвежда от Любовта. Когато човек обикне някого, в него настават вече някакви промени. Истинската любов предизвиква известно разширение в човека. По това той може да познае дали любовта му е силна. Всеки сам трябва да изучава тия размери на разширение. Духовната любов предизвиква по-малко разширение, отколкото физическата, но затова пък кръгът, който се образува при нея е по-равномерен. За в бъдеще, по размерите на разширението, хората ще могат да познават качеството и силата, както на своята любов, така и на любовта у другите хора. Тогава младите моми и момци няма да се разочароват в любовта си, но предварително ще знаят, кой какво представлява в своята любов. Всичко е написано в човека - няма нищо скрито-покрито. Който иска да знае, какъв ще бъде неговият живот, нека отиде при някой знаменит хиромантик, или френолог, или физиогномист и му заплати известно възнаграждение, и той ще му каже всичко до най-малки подробности. Когато някой момък иска да се жени, нека отиде при някой астролог, той ще му каже всичко, което го интересува. Най-напред ще вземе от него следните данни: датата на рождението му, годината, денят, часът, минутите и секундите. След това ще го запита за името на баща му и майка му, на дядо му и на баба му и т.н. Като събере всички нужни данни, този астролог ще му определи, за каква мома ще се ожени, как ще живеят, колко деца ще имат, здрави ли ще

бъдат, или не; ако боледуват, той ще може да определи, кой лекар ще ги лекува и т.н. По този начин той ще направи подробен хороскоп на този млад човек, ще му го връчи, като определи и нужната за себе си такса. След време този млад човек ще провери, че всичко, което му е било предсказано, се сбъдва точ в точ. Ще кажете: "Това е едно съвпадение." - Добре, може да имаме един, два, три и повече пъти съвпадения, но ако тия съвпадения се случват много пъти, това вече говори, че пред нас стои наука, а не някакви произволни гадания. Въпреки тия точни данни, все пак съвременните астролози и хиромантици още не са достигнали до онази абсолютна, положителна наука, към която се стремят всички хора.

Казвам: Днес всички хора се нуждаят от тази велика положителна наука. Българите казват за някого: "Този човек се ожени в сляпата събота." - Всяка женитба, която става в сляпата събота, не е истинска женитба. За да започне човек своята работа, очите на сляпата събота, както и неговите очи трябва да се отворят. Който иска да се жени, трябва да отиде при някой човек, като Исуса, и да го запита, трябва ли да се жени. Когато пред човека се изпречи въпроса за женитбата, той трябва да се вдълбочи в себе си, да се обърне към Господа и да Го запита, трябва ли да се жени. След това трябва да се обърне към своята майка и към своя баща и най-после да запита и себе си. И ако от трите места получи положителен отговор, тогава нека пристъпи към решението на този въпрос. Само по този начин той ще получи благословението на Господа, на баща си, на майка си и ще бъде щастлив в своя живот. Днес, когато двама млади се обичат, те крият от баща си и от майка си, че се обичат, че мислят да се женят. Тия млади често не си отговарят, но мислят, че като се оженят, ще се разберат. Тя е идеалистка, а той материалист, но тя си казва: "Нищо, като се оженим, той ще се обърне, ще приеме моите убеждения; нищо от това, че сега ми се присмива. Не, човек, не може тъй лесно да се обръща, както младата мома си мисли. Черното не може лесно да се превърне в бяло.

Ето защо, при пресъздаване на обществото се изисква голяма разумност. Днес цялото човечество носи недъзите на своите деди и прадеди, от които трябва напълно да се освободи, за да дойде новото в него. Понякога човек вярва, а понякога не вярва. Това се дължи на ред съмнения, които възникват дълбоко в неговата душа. Коя е причината за това съмнение? - То се дължи на вътрешното съответствие между даден човек и неговите деди и прадеди, вследствие на което той преживява някои техни състояния.

Казвам: Истинската наука, която иде в света, ще обясни всички тия състояния, и тогава човек ще може да води съзнателен и разумен живот. Казвате: "Ние трябва да бъдем религиозни!" - Вярно е, че човек трябва да бъде религиозен, но на какво трябва да почива неговата религия? -

Религията трябва да включва в себе си три неизменни закона: закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Любовта съдържа в себе си живота. Мъдростта дава светлина и знание на хората, както и методи, чрез които те могат да работят. Истината носи свобода и простор. Във всяка религия човек индивидуално, както и всички хора колективно, могат да бъдат щастливи. Щастието е резултат на човешката любов, т.е. на Любовта между хората.

Един адепт повиква магарето да се разговаря с него и го запитва: "Как дойде нещастието върху тебе?" То отговорило: "Когато Господ ме създаде, извика ме един ден да видя една красива жена. Като я видях, аз се произнесох за нея. От този момент станах магаре и започнах да рева. Не трябваше да се произнасям, а само да гледам. Като ученик, моята задача не беше тази, да изкарвам своето мнение пред Господа. Въпреки това, аз намерих една философия в живота си, която като прилагам, ще мога да изправя погрешката си." - В какво седи твоята философия? - Моята философия седи в следното: когато господарят ми ме товари, аз се радвам, защото той е доволен, че ще си свърши работата. Когато пък ме разтоваря, той скърби, но аз се радвам, че ще мога да си почина и да се почувствам малко свободен. Когато ме товарят, казвам: "Да е жив господарят ми!" Когато ме разтоварват, казвам: "Да е живо магарето!" Значи магарето е намерило една максима, която, като прилага в живота си, се чувства щастливо и доволно при всички условия. Питам: Вие намерили ли сте някоя максима, с която да бъдете доволни поне като магарето?

Отива един вол при друг, който оре на нивата и го пита: "Как се подчинявш на тази неволя? Гледам те по цял ден ореш, пред никого не протестираш, доброволно носиш тази тежка съдба. Не правиш ли опит да се освободиш?" - Какво да правя? - отговорил първият вол. "Един ден бях много гладен, среща ме този мой господар и ми даде една торба с плява. Аз пъхнах главата си в торбата, но в това време той метна отгоре ми един хомот и до ден днешен останах при тези условия. Сега ща не ща отивам да ора. Още повече, винаги зад мене има остен, тъй че не мога никак да се противя. Какво да правя сега? По цели дни мисля върху лошото си положение, не намирам начин как да се освободя от своята тежка съдба." Казвам: Както виждате, магарето е разрешило вече своя въпрос, но волът тепърва го разрешава. Един ден, когато волът разреши своя въпрос, ще ви кажа как го е разрешил, но до това време няма да ви казвам нищо. Магарето разреши въпроса си много правилно.

Казвате: "За да разреши човек някой въпрос правилно, той трябва да даде някаква жертва." - Жертва трябва да се даде, но за кого? Някой човек жертва своя живот за отечеството си, и всички казват: "Този човек даде

много нещо за своето отечество.” Питам: Как мислите, какво би било, ако този човек беше пожертвал своя живот за Бога? Голяма разлика има в положението на човека, който жертва своя живот за отечеството си и в положението на този, който жертва живота си за Бога. Отечеството скоро забравя човека, който се е жертвал за него. Докато България съществува, докато е велика, както и да е, но какво ще стане с този човек, когато България престане да съществува? Каква е гаранцията, че българският народ ще съществува, например, след 2’000 години? Какво стана с евреите? Де е еврейския народ днес? Ако българите са умни, те ще останат да съществуват като народ, но ако не са умни, тяхната съдба няма да се различава от тази на всички изчезнали досега народи. Може да съществува само този народ, който служи на Бога. Може да съществува само този народ, който има разумни държавници, свещеници, бащи и майки. Всеки народ, който работи за Бога, ще има бъдеще, ще има Божието благословение.

Всеки човек трябва да бъде проникнат от една мисъл, от едно чувство в своята душа - *Любов към Бога!* Не се свързвай с никой човек, преди да си се свързал с Бога! Не отивай при никой човек, докато не си отишъл при Бога, при Любовта, при Мъдростта, при Истината. Преди да имаш славата на хората, стреми се към славата Божия. Работи за славата Божия, ако искаш да получиш слава от хората. Такова е положението на Тагоре, когото българите посрещнаха така добре. Те го посрещнаха с цветя и почести, и с думите: “Добре дошъл, Учителю!” Ако Тагоре беше държал друго поведение спрямо българите, те щяха да му обърнат гръб, както евреите обърнаха гръб към Христа. Нима Христос първоначално не беше добре приет от евреите? - Те Го приеха добре, с думите: “Осанна вишних!” Не се мина, обаче, много време, и те обърнаха друга страница към Него. И тогава, както и сега, хората се делят на две категории. И във времето на Христа имаше хора, които бяха против Него; имаше и такива, които бяха с Христа. По същия начин и днес едни хора мислят, че светът може да се изправи с любов; други мислят, че светът може да се изправи чрез насилия, чрез бесене, колене и т.н. Така мислят само неразумните, само ненормалните хора. - Не, светът не може да се поправи с бесене, с колене, с насилие. Всички хора, които мислят, че светът може да се поправи чрез убийства, те са на крив път. За такива хора Христос казва: “Те са от създание мира человекоубийци.” Убийството е резултат на неразумен живот. Казвате: “Разбойниците, крадците, престъпниците трябва да се убиват, да се преследват.” Добре, съгласен съм с вас, но питам: “Как оправдавате убийствата на праведни, на религиозни хора и на хора с убеждения? Позволено ли е да се преследват такива хора?” Казвам: Ако става въпрос за примерна държава в света, с разумни и добри закони, с красив обществен строй, с дълбоки религиозни възгледи и принципи, с

чисти и възвишени отношения, това можеше да се види в някогашния Египет. Затова, именно еврейският народ беше изпратен между египтяните да се учи от тях на правилни и разумни разбирания за живота, за природата и за проявата на човешкия дух.

Питам: Има ли нещо, по което българите приличат, или се различават от египтяните? Ще кажете, че те се различават от тях по това, че са християни. В какво седи тяхното християнство? Истинският християнин изключва всякакво насилие от своя живот. Така ли е всъщност между християните? Който не е християнин и си служи с насилие, то е друг въпрос. Христос е проповядвал: “Не противи се злому! Не убий!” В този смисъл, християнинът трябва да върши нещата по свобода на своето съзнание, а не от страх. Някои хора не прилагат убийството в живота си, понеже са страхливи, но душата на човека трябва да се разшири толкова много, че да обхване в себе си всички живи същества; и когато човек казва, че не трябва да се убива, той трябва да върши това от любов към всичко живо в света, а не от страх. Днес всеки цар се движи из своята държава придружен от стражари, войници, които го пазят на всяка крачка. Това говори какво е положението на народите днес. Всеки цар на земята има свои приятели, но същевременно има и свои неприятели. Така ли ще бъде, обаче, ако той живее в държава, чийто поданници са хора на Любовта? На какво щастие може да се надява една държава, чийто държавен глава, чиито министри са всеки момент на щтрек за своя живот.

Съвременните хора вярват в късмет, в лотария, в щастие, дошло неочаквано, отвън някъде. И затова много хора казват: “Времето ще оправи работите.” - Не, времето не може да оправи работите, то само ги хроникира. Когато някой човек отиде при времето, той ще получи следния отговор от него: “Ти трябва да отидеш при живата природа, да те научи на своите закони, да ти покаже, как трябва да се живее. След това трябва да отидеш при Бога, да ти покаже, че в цялата вселена съществува само един велик закон, който включва в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, а те от своя страна свързват всички същества по цялата вселена.” Казвате: “Щом съществува само един закон в цялата вселена, значи навред в света има еднообразие. - Не, във великия Божи закон се крие разнообразието на цялата вселена. Има вече системи, които са извън лошите условия на живота, и съществата там водят ангелски живот. Нашата система, обаче, още не е минала изкуплението си. Скоро и тя ще мине през границите на 13-та сфера и ще придобие своето изкупление. Когато тя придобие това изкупление, за земята ще настане такова посрещане, каквото светът никога не е виждал; ангелите ще развяват своите знамена, ще слизат и ще възлизат нагоре, песни ще пеят, музики ще свирят - навред радост ще цари. Един ден, когато стане това нещо, всички ще повярват и ще кажат:

“Казано е било някога това.” Велико ще бъде посрещането на земята! Тя е красива мома, която носи в обятията си хиляди и милиарди деца. Когато се яви при Господа, тя ще каже: “Господи, Ти ми даде тия деца да ги отгледам. Ето, аз Ти ги връщам вече отрасли и разумни!” Земята е велика кърмилница все на красиви моми и момци. Съвременните хора са сирачета, които земята се е наела да отглежда. Като ги отгледа, тя ще ги занесе при Господа. Мнозина казват: “Голям философ е съвременният човек!” Какъв философ е той? - Сираче е съвременният човек, изпратен на земята да се отгледа и възпита.

“Как ти се отвориха очите?” Аз желая днес очите ви да се отворят, като на слепия човек, да прозрете, че по-хубаво нещо от природата няма; и по-голяма свобода от тази, която природата е създала за човека, няма; по-велико и по-благо същество от Бога, няма. И най-после, всеки трябва да съзнае, че по-добър ученик и същевременно по-добър Учител от Бога, няма. Всички ние трябва да бъдем ученици на великото Божествено учение и да Го носим навред в света смело и решително. Един ден, когато хората се разширят, те ще бъдат във велико общение с всички съвършени същества, които са завършили вече своето развитие на земята. Тогава хората ще заживеят щастлив живот помежду си и няма да считат, че това или онова верую е сектанство. - Не, всяко верую, което носи за човека щастлив живот, то е верую, което включва в себе си Любовта, Мъдростта и Истината. За този живот се говори в глава 8 на Притчите: “И веселях се всякога пред Него. Веселях се всякога на обитаемата Негова земя; и наслаждението ми беше с человеческите синове.” Значи, има една обитаема земя, дето всички хора ще се съберат. Нашата земя ще ни доведе до пристанището на тази обитаема земя и там ще спре. Колко време ще преседи нашата земя на това пристанище?

Това, което ще стане и за което сега ви говоря е славно и велико, но то се отнася за далечното бъдеще. Сега от всички се изисква стабилна вяра в доброто, да знаете, че никой не може да ви излъже. Защо? - Понеже Бог прониква целия свят. Всеки, който се опита да излъже кого и да е, той засяга Божествения Дух. Никой не може да ви отнеме от Божиите ръце и да ви направи някаква пакост, понеже той сам щесе натъкне в ръцете Му. Страданията, през които човечеството минава, са временни; те са илюзии на земния живот. Няма страдания, които да засягат изцяло човека. Външно човек може да бъде ограничен, но в душата си той е абсолютно свободен. Когато блудният син се върна при баща си, заклаха за него едно теле. Защо? - Защото той се освободи вече от ограничителните условия на своя живот. Същото нещо виждаме и при Сократа. Преди смъртта си той казваше на своите приятели: “Когато изляза от тялото си, т.е. от ограничителните условия на своя живот, заколете едно пиле за мене!”

Сократ не искаше за себе си теле, но само едно пиле, което говори за това, че той не е бил човек с големи изисквания и претенции. Същевременно това показва и широтата на гръцката душа. Кое прави Гърция велика? - Нейните велики хора. С тях се слави и до днес Гърция. В какво седи величието на всички народи? - В техния дух. Величието на всички народи седи в душите и духовете на техните велики хора. Величието на един народ седи в сплотяването на всички хора в този народ. Тъй трябва да се възпитават всички народи. Така трябва да се възпитават и българите. Те са свързани с цялото славянство, с всички народи, с всички разумни и възвишени същества, и всички заедно да работят за една обща идея - идване Царството Божие на земята. Мнозина мислят, че България може да стане велика, като се изолира от другите народи. - Това е немислимо! Между всички удове на човешкия организъм има известна зависимост, която показва, че функциите на един орган зависят от правилното функциониране на другите органи. В това отношение всеки орган има своя определена служба, своя определена големина и известно съотношение към другите органи на общия организъм. Ако измените големината на някой орган и го направите, например, два пъти по-голям, отколкото трябва, с това ще създадете нещастието на целия организъм. Такова е отношението и на всеки народ към великия Божествен организъм. Българите, както всички други народи имат желание да станат голям, велик народ. Това желание е естествено, но въпросът е, в какво трябва да се заключава величието на един народ? Не е въпросът малкият пръст на ръката да стане два пъти по-голям, отколкото е сега. Значението и важността на малкия пръст се заключава в това, да се използват в добър смисъл неговите енергии. Казват за някой човек: “Очите на този човек трябва да бъдат по-големи.” - Колко по-големи, като на бухала ли? За друг някой, казват: “Очите на този човек трябва да бъдат малки.” - Като на къртица ли? Очите на човека не трябва да бъдат нито големи, като на бухала, нито малки, като на къртицата. Очите на човека трябва да бъдат като очите на този човек, който може да възприема топлината на Любовта, светлината на Мъдростта и красотата на Истината. Човек е само онзи, който може да възприема топлината на Любовта, светлината на Мъдростта и красотата на Истината. Само този човек може да каже: “Сляп бях едно време, но сега прогледах!”

“Кой ти отвори очите?” - Човекът, който се казва Исус. Какво означава буквата “И”, в името на Исуса? - На египетски език буквата “И” означава начало на нещата. Исус е първият човек, който излезе от началото на нещата, т.е. от Любовта, от Бога. Тази буква означава още и Истината. Всеки човек трябва да съдържа тази буква всебе си. С буквата “Л” се пише думата Любов, но същевременно се пише и думата лъжа. Това опорочава донякъде значението на буквата “Л”. Обаче, поради Любовта, буквата “Л”

става свята, затова тя разкрива всякаква лъжа.

И тъй, разумният живот е необходим за всички хора, понеже той носи здраве в себе си. Това учение, което ние проповядваме, изисква най-първо хората да бъдат здрави. Физическото здраве определя качествата на човешката душа. Здравето не подразбира пълнота, но то носи радост и веселие в живота на човека. Ако човек има добре развита стомашна система, той има благородни чувства и правилна мисъл. Такъв човек е доволен от условията, в които разумната природа го е поставила. Сънят на здравия човек е тих, спокоен, без никакво хъркане и шум. Това говори за хармония между неговите мисли и чувства. Този човек се отличава с вътрешно равновесие. Когато видите някой човек да спи правилно, без хъркане и шум, той представлява нещо красиво и приятно за наблюдение.

Днес почти всички хора хъркат. Какво подразбира хъркането? - Осъждане, одумване, мърморене. Какво правят съвременните хора? - Съберат се няколко души помежду си, били те учени или прости и започват: "Защо този човек постъпвал така, а не иначе? Защо еди-кой си философ се произнесъл по еди-кой си въпрос така, а не иначе?" Това не е ли хъркане? Оставете всички тия неща настрана и спете спокойно! Сънят има голямо значение за правилното развитие на човека. Човек се учи само когато спи. Във време на тих и спокоен сън, човек може да разреши всички най-трудни философски въпроси или всички най-трудни въпроси, които са го смущавали през деня. Който не може да спи спокойно, нека се упражнява в това направление ден, два, месеци, година, докато най-после придобие изкуството да спи тихо и спокойно, без хъркане. Като ученици, правете разни опити. Например, проверявайте разширението, което става у вас при всички случаи на добро разположение. После измервайте, какво намаление става в широчината на врата ви при недобро разположение на духа. Всички тия опити представляват малки придобивки към новата положителна наука.

"Кой ти отвори очите?" - Човекът, Когото наричат Исус, взе малко кал, намаза очите ми и аз прогледнах.

И тъй, невидимият свят, Бог, желае да се отворят очите на всички слепи хора и кажат: "Слепи бяхме досега, но отвориха се очите ни и сега са пълни с Божията Любов; умовете ни са пълни с Божията Мъдрост; душите ни са пълни с Божията Истина. Сърцето на всеки човек е пълно с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина дотолкова, доколкото то може да побере в себе си.

Беседа от Учителя, държана на 21 ноември 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_11_21 Освобождаване
лекция пред специалния клас

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Т. м.

Един от важните закони на природата е, че тя не търпи никакъв излишък на материя или на енергия. Тя не търпи никакви натрупвания, никакви наслоявания. Енергията, както и материята, може да се складира, но не да се натрупва. Например, ако човешкият мозък събере повече енергия, отколкото му е нужно за даден момент, той трябва да има резервуар, дето да я складира. Понякога човек има повече мисли, чувства, желания, отколкото му са нужни за момента, вследсвие на което трябва да ги складира някъде. Всичко, което човек складира в себе си, е второстепенно. Първостепенни неща в човека са ония основни мисли и чувства, с които той е излязъл от Първичния източник на живота. Човек дохожда на земята и си заминава с основните мисли и чувства, които никой не може да му отнеме. Те представят основния капитал на неговия живот, а второстепенните са капитал, взет на заем. Човек трябва да се крепи за своята основна идея и никога да не отстъпва от нея. Дойдат ли второстепенни идеи на мястото на основната, човек се чувствува натрупан с излишъци, вследствие на което губи своята пласичност.

Като изгуби основната идея на живота си, човек започва да се безпокои, какво ще стане с него след време, как ще прекара живота си. Няма защо човек да се тревожи за бъдещия ден. Днешният ден определя бъдещия. Ако днес живеете добре, и утрешният ден ще бъде добър. Изобщо, настоящето определя бъдещето. За да прекара деня добре, човек не трябва да се страхува. Иска ли да постигне нещо, той трябва да бъде смел, да прави усилия в това направление. Като вложи повече вяра, надежда и разумност, той ще се справи със страха. Тези три елемента привличат към себе си излишната мозъчна енергия и я впрягат на работа.

Като ученици, вие трябва да имате търпение, издържливост, за да постигнете желанията на своята душа. За да развие търпението в човека, природата го възпитава по негативен начин. Питагор, като ученик на окултна школа, е опитал и разбрал този метод, с който природата си служи. За да стане учител, той е минал през голяма дисциплина, на която издържал. По негово време условията за приемане на ученици в окултни школи са били много тежки. Питагор е бил единствени грък, когото египтяните приели в своята школа. Впоследствие, когато станал учител, Питагор поставял учениците си на големи изпитания и строга

дисциплина. Първата година на постъпването си всеки нов ученик е бил поставян на присмеха и подигравките на по-големите ученици, и ако е могъл да издържи, оставал в школата. Ако не е могъл да издържи на тия условия, той напущал школата, или оставал като слушател, като оглашен.

Днес всички хора по естествен път са в школата на Питагора. Докато постигне своята идея, човек е поставен на изпитания, на подигравки, да видят, доколко ще издържи. И вие, като ученици на окултна школа, опитвате методите на Питагора върху гърба си. Едни хора ще ви казват, че нямате мисъл, логика, че сте излезли от пътя на обикновения живот. Други пък ще ви съжаляват, че млади сте тръгнали по този път, че трябва да си поживеете. Ако хората мислят, че Божественото учение е само за старите, те са на крив път. И за млади, и за стари, Божественото учение е крачка напред в техния живот. Разликата е само в степента на развитието. Детето ще събира 1 + 1, 1 + 2, 1 + 3, до 20, а възрастният, ученият ще работи със степените на числата. Обаче, и детето, и възрастният трябва да превърнат знака плюс, т.е. кръста в друг знак. Плюсът е символ на мъчнотии и страдания. За да превърнете мъчнотиите и страданията си в радости, вие трябва да ги накарате да се движат.

Как може да накара човек една своя мъчнотия да се движи? По логически път, т.е. чрез разсъждение. Представете си, че в ума на някой човек се загнезди мисълта да открадне от приятеля си известна сума. Той се мъчи, страда, бори се, не се решава да извърши кражбата. Така минават ден, два, докато нуждата го застави да открадне парите. Щом извърши кражбата, след нея иде лъжата. Кражбата и лъжата са двата недъзи, които заставиха първите човеци да сгрешат. Първо Ева открадна от забранения плод, от който яде и даде на Адама, след което Адам излъга Бога. Щом открадне и излъже, човек пада. В падането той се изучава, открива своите слаби страни. Като падне и види, че никой не му се притича на помощ, той става и започва да размишлява. Намери ли се втори път пред някаква мъчнотия, той започва да разсъждава и да си казва: Аз съм господар на мъчнотиите си. Аз мога да се владея и няма да им се подам. Като разсъждава така, той усилва волята си и премества мъчнотиите от пътя си. По този начин той ги заставя да се движат от едно място на друго. Излишните мисли и чувства са особен род мъчнотии, от които човек трябва да се изчисти, да ги помести настрана. Като работи по този път, той ще създаде в себе си характер, който да устоява на всички мъчнотии и препятсвия.

Съвременните хора се стремят към придобиване на блага по лесен начин. Благата ще дойдат по естествен начин, а не както вие ги очаквате. За да придобиете тия блага, вие трябва да създадете в себе си здрава канализация, която да издържа на техния напор. Не е ли здрава,

канализацията ви ще се пропука, и благата ще изтекат навън. Като влезете в едно общество, там ви очакват и блага, и разочарования. Ако се проявите като добър поет или писател, ще получите много похвали и подаръци. Случи ли се да напишете нещо слабо, веднага ще се намерите пред подигравките на същите хора. Вие трябва да бъдете готови да издържате и на похвалите, и на укорите на хората. За тази цел тръбите на вашата канализация трябва да бъдат здрави, да издържат всякакво напрежение. Писателят и ученият трябва да работят за себе си, сами да са доволни от това, което създават. Ако Божественото се проявява в тях, от ден на ден те ще се усилват, ще се развиват все повече и повече. В Божественото няма никакво прекъсване, нито слизане и качване. Там нещата вървят по възходяща линия. Ако още днес не може да изнесе това, което иска, човек не трябва да се обезсърдчава. Всички хора не могат да бъдат поети, писатели, музиканти, художници. Който не е роден за поет, той ще се радва на другите поети и ще чака деня на своето проявяване.

И тъй, задачата на ученика е да се освободи от всички излишни мисли и чувства, които го спъват. Излишните мисли представят ненужен товар, с който човек понякога се нагърбва. Колкото по-голям е този товар, толкова и мъчнотиите на човека са по-големи. Големият товар, извън силите на човека, показва голямо лакомство, т.е. желание на човека да се осигури. Ако човек не носи никакъв товар, това показва, че той разчита на просия. Тръгне ли на път, човек непременно трябва да носи някакъв товар, но такъв, който да отговаря на силите му. Има случаи, когато просията се допуща от Провидението, с цел да смири човека. Има просия, която абсолютно е забранена. Тя не е допусната от Провидението. Такива просяци, вместо да развиват нещо ценно в характера си, всеки ден губят. Тази просия е толкова позволена, колкото и кражбата. Тя се дължи на неестествени желания в човека. Кражба съществува във физическия, в сърдечния и в умствения свят: в науката, в музиката, в поезията, в изкуството и т.н. Във времето на Соломона една майка се опита да открадне детето на своята близка. Обаче, Соломон разреши мъдро този спор. Жената, която не беше истинска майка на детето, се съгласи на предложението на Соломона да разрежат детето на две части, и всяка майка да вземе по една част. Истинската майка, обаче, не се съгласи на това предложение. Тя предпочете да даде детото си на другата жена, но да остане живо.

Следователно, видите ли, че двама души се състезават за едно и също място, знайте, че правото принадлежи на онзи, който е готов да отстъпи. Когато между двама души се яви умраза, детето умира. Когато в отношенията на хората умразата вземе участие, любовта изчезва. Тъй щото, за да не умре детето и да не изгубите любовта, бъдете готови да

отстъпвате, да заставите умразата да ви напусне.

Като ученици, вие трябва да се самовъзпитавате. Не е лесно да се самовъзпитава човек. Това не може да се постигне изведнъж, но чрез постоянство. Всеки ден, при всякакво разположение, добро или лошо, човек трябва да отделя по 5-10 минути за пълно вглъбяване в себе си. Това наричаме ние скриване в тайната стаичка. Отдели ли се в тази тайна, свещена стаичка, човек трябва да забрави всичко около себе си. След това той може пак да продължи работата си. Каквото прави, човек не трябва да забравя да отделя всеки ден по 5-10 минути за съзерцание, през което време може да си даде отчет за всичко, което е извършил през деня. Кой на каквато работа да е – учител, свещеник, музикант, чиновник, може да направи това. Като живее правилно, като мисли хармонично, като чувствува добре и като постъпва разумно, всеки може да бъде музикант. Работите на човека вървят толкова по-добре, колкото повече има пред вид самовъзпитанието си.

Като не разбират живота, мнозина се плашат от страстите, от бурите, на които се натъкват, да не ги отвлекат. Каква сила представят човешките страсти? Ако прекарате тока на една човешка страст през метална жица, едва една муха ще се разтърси от този ток. Ако този, който се оплаква от някаква страст, залеете със студена вода, ще видите, че след пет минути ще изтрезнее. Това са афекти в живота, с които човек лесно се справя. Що се отнася до страшните бури на вашия живот, това са слаби ветрове, които едва са успели да разлюлеят листата на дърветата. – Ама сърдцето ми гори. – Опитали ли сте се да варите нещо на този огън? Вие не се изучавали, какво нещо са страстите, бурите на живота, огньовете на сърдцето, и при първата проява на страст, на буря в живота си, веднага се плашите. Ученикът не трябва да се плаши, но да работи върху себе си. Бъдещата култура носи методи, чрез които човек може да впрегне енергията на своите мисли и чувства и да я използува като светлина и топлина. Колкото по-интензивни са мислите и чувствата на човека, толкова по-силна е светлината и топлината, която те излъчват. На светлината на своите мисли човек може да чете като на свещ. Когато чете, той ще се ползува от своята светлина. Щом легне да спи, свещта ще изгасне. Като стане сутрин, той пак ще запали свещта си и ще продължи четенето. Не става ли това с ясновидците? Те са развили такава светлина в себе си, с която виждат това, което обикновените хора не виждат. За да придобие светлина на мислите си и топлина на чувствата си, човек трябва да води чист и свет живот. Абсолютна чистота и светост се иска от човека. През каквито противоречия да минава, чистият и светият човек не се разтърсва, нито се колебае. Той обича своя господар и не се съмнява в него. Той се отличава с голяма твърдост. Той знае, че като го е натоварил,

господарят му ще го разтовари. Господарят товари и разтоварва магарето. Като го товари, той мисли за себе си; като го разтоваря, той мисли за магарето.

Магарето, като символ на твърдост, на упоритост съществува във всеки човек. Българинът е много твърд. Тази твърдост се е отразила върху неговия ум. Каже ли веднъж за нещо, че не иска да го направи, свършено е вече. Нищо не е в състояние да го застави да измени решението си. В англичаните твърдостта е свързана с личните чувства. Добре е човек да бъде твърд, но когато подържа своите идеи. Идейният човек трябва да бъде твърд, но и разумен. От една страна твърдостта дава устойчивост на знанията в човека, а от друга – тя придава устойчивост на личните чувства. Приложите ли разумност към твърдостта, вие можете да реализирате своите красиви желания. Това не се постига изведнъж, но постепенно, в продължение на 20 – 30 години. Има желания, които могат да се постигнат моментално. Има желания, обаче, за реализирането на които са нужни десетки години. Тях трябва човек да следва непрекъснато и с любов. Дето е любовта, там всичко може да се реализира.

Съвременните хора се оплакват от неуспехите в живота си. Много от техните неуспехи се дължат на желанието им да постигнат велики работи. Дойдат ли до малките величини, те ги отбягват. Не, както природата започва от малкото, от слабото и постепенно отива към силното, така трябва и вие да постъпвате. Първите слънчеви лъчи са слаби и постепенно се усилват. Иска ли да се самовъзпитава, човек трябва да си служи с различните цветове на спектъра. Ще каже някой, че не обича червения цвят, друг – зеления и т.н. Добре е в едно тефтерче да си вземете седем копринени конци, които да отговарят на седемте цвята на спектъра и, при всяко неразположение, да ги поглеждате. Като правите това в продължение на една година, вие ще забележите, какво въздействие са указали тези цветове върху вас. Дали човек съзнава това или не съзнава, обаче, природата лекува с цветовете. Всеки цвят отделно указва известно въздействие върху човека, но и всички цветове заедно също указват своето влияние.

Щом е дошъл на земята, човек трябва да учи. Той трябва да има здраво тяло, добри чувства и светли мисли. Ако тялото е здраво, и душата се проявява правилно. Добрите чувства пък са условие за развиване и подържане на топлината в човека. Не са ли добри и нормални чувствата на човека, и топлината на тялото му ще бъде оскъдна. Този човек се оплаква, че пръстите на ръцете и краката му постоянно изстиват. Неправилните чувства указват влияние върху кръвообращението. Подобрят ли се чувствата, и кръвообращението се подобрява. Щом кръвообращението в

човека се подобри, заедно с това и пръстите на ръцете и краката постепенно започват да се топлят. Мисълта на човека трябва да бъде ясна и трезва, за да осветява пътя му в тъмните нощи на неговия живот. Мисълта ражда светлината. Следователно, светлината в природата е признак на интелигентност. Колкото по-голяма е интелигентността, толкова и светлината е по-голяма и мека. Било е време, когато земята не е била осветена. Казано е в Битието: "Дух Божи се носеше над бездната". И рече Бог: "Да бъде виделина!" – и стана виделина. Щом светлината излезе от Духа, и мисълта се проявява.

Земята е лишена от външна светлина. Тя има само вътрешна светлина. Слънцето, обаче, е светло отвън и отвътре. Някой казва, че има идея, но като го накарат да я изрази, да я опише, не може. Друг казва, че разбира от изкуство, от музика и художество, може да свири и да рисува. Накарат ли го, обаче, да нарисува или да изсвири нещо, не може. Защо? Защото той има само вътрешна светлина, но не и външна. Истинската интелигентност подразбира едновременно и външна, и вътрешна светлина. Човек трябва да бъде като слънцето, отвън и отвътре светъл. Много учени, които са оставили имената си в науката – в химията, в математиката, в астрономията и в ред още науки, са светели и отвън, и отвътре. Те са посветили живота си изключително на науката. Каквото са направили, всичко са оставили в полза на човечеството. Те не са имали пред вид свои лични интереси. Въпреки това, техните изучавания представят малки опити в сравнение с тия на съществата от духовния свят. Земята е опитно училище, в което се дават трудни задачи. Каква по-трудна задача можете да намерите от тази, да изпратят един грешник на земята и да го заставят да живее добре? Той трябва да намери, при какви условия да се постави, как да измени живота си, външно и вътрешно, да не греши. Ако този грешник не е надарен с някаква дарба, ще се намери в чудо. Най-после, като види, че не е решил задачата си, ще си каже: Само смъртта може да ме изправи. Смъртта, обаче, е случайно явление в живота. Да живее човек, това е в реда на нещата, това е Божествено.

В живота на човека има много задачи, които днес са неразрешими. Например, една от неразрешимите задачи е въпросът, кой е създал света и защо го е създал. Тази е далечна задача. По-близка задача за човека е, как да използува създаденият свят. Първата задача е тежък камък, който и досега не е дигнат. Той стои на пътя на човечеството, но не се е намерил човек, който може да го дигне. Много философи са го разрешавали, но камъкът и до днес стои непокътнат. И още много философи ще го разрешават, но едва ли ще им се даде щастието да го дигнат. Колкото е възможно да претеглите земята на везни, толкова голяма е вероятността да се реши въпроса, кой е създал света. Колко тежи земята, колко енергия е

определена за нея, това са данни, изчислени с абсолютна точност, но не от хората, а от ония, които са я създали. В природата всяко нещо е строго определено. Който може да чете езика на природата, той никога не се лъже. Например, види ли линиите на челото на човека, той може веднага да каже, дали даден човек е обикновен, талантлив или гениален. Всеки човек носи своето свидетелство на лицето си. Как можете да наречете един човек гениален, ако на челото си той не носи линията на гениалността? Природата е вложила във всеки човек известни дарби, които той трябва да развива. Ако днес не е гениален, някога ще стане такъв, но работа се иска от него. За да не осакати своите дарби, човек трябва да се откаже от ненужните желания, които нищо не допринасят. За това се иска различаване, да знае, кои желания трябва да подхранва и кои – да остави настрана, като тор в живота си.

Като ученици, вие трябва да знаете закона, че в мълчание работите стават по-добре, отколкото при говорене. Речете ли много да обяснявате една работа, вместо да помогнете за разбирането ѝ, вие внасяте повече спънки. Според окултните закони, за една работа се говори, само когато се свърши. И тогава, каквито противоречия да срещнете на пътя си, ще знаете, че те са задачи, с решаването на които се определят вашите способности. Например, някой става лекар, с цел да помага на човечеството. Обаче, в пътя на своя идеал, той среща големи мъчнотии. Не е лесно да се справя човек с болни хора. Най-недоволните хора в живота са болните. Защо? Те очакват всичко от лекаря. Не им ли помогне, те остават недоволни от него. За да не се натъква на недоволството на болния, лекарят трябва да знае, кого да лекува и кого да не лекува. Ако костите зад ушите на болния са издадени, той може да се лекува. Той издържа на болести. Ако брадата на болния е широка, а долната ѝ част малко издадена, този човек може да се лекува. Ако сте учител, за да имате добър резултат, вие трябва да подберете учениците си, способните да поставите отделно от неспособните и така да се занимавате с тях. Поставите ли ги заедно, работата ви няма да върви добре.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че вие се ученици, с различни способности и дарби. Вие се вълнувате от различни мисли и чувства, вследствие на което представяте сбирка от различни цветя. Както водите на някои извори и реки са дошли от Великия, от Индийски океани, от Средиземно и Черно морета, така и мислите и чувствата на различните хора са от различни източници. Задачата ви, като ученици, е да различавате източниците на човешките мисли и чувства. Много има да учи човек. Той живее на земята, без да я познава. Щом не я познава, той не може разумно да се ползува от енергиите, които тя крие в себе си. Природата не търпи подпушване на енергиите си. Не могат ли енергиите

й разумно да се използуват, те ще ударят в посока, обратна на тяхното движение, с цел да се уравновесят. Каквито промени стават в природата, такива се извършват и в човека. Има случаи, когато известни области в природата страдат от сухота, а други – от влага. И хората понякога страдат от сухота, а понякога от повече влага. Ако страдат от сухота, кожата на ръцете им става суха и груба. В този случай те се нуждаят от влага. Ако ръцете им са много влажни, те се нуждаят от топлина, която ще изпари известна част от влагата.

Следователно, хора, които страдат от сухота, имат нужда от влага. Тия пък, които имат много влага, се нуждаят от топлина. И най-после, има хора, които страдат от големи наслоявания на прах в съзнанието си. Те се нуждаят от мир и спокойствие, да не дигат прах вън и вътре в себе си. С други думи казано: ония, които имат кафяви очи, се нуждаят от топлина; те трябва всяка вечер да мият краката си с топла вода. Ония, които имат сини очи, се нуждаят от влага; щом ръцете и краката им започват да изстиват, те трябва да пият по 3-4 чаши гореща вода. Това са външни методи, чрез които човек трябва да си помага. За хора с кафяви очи се препоръчват топли бани, с температура от 35-41° най-много. За хора със сини и сиви очи се препоръчва вътрешен мир и спокойствие. Умът им трябва всякога да е зает, не с велики, неразрешими въпроси, но с въпроси, които представят условия за тяхното растене и подигане. Като е боядисвала очите на хората с различни краски – кафяви, сини, черни, природата имала пред вид да покаже на човека, какво му липсва. Човек с кафяви очи е любвеобилен, лесно се увлича. Който има сини очи, той минава за идеалист. Той обича да мисли за високи работи, да хвърчи в облаците. Ония, които имат кафяви очи, ако са месоядци, трябва да се хранят главно с агнешко месо. Тия със сините очи трябва да се хранят повече с риба.

Сега, задръжте в себе си мисълта, да не допущате в ума си излишни мисли, в сърдцето си – излишни чувства. Влезе ли една излишна мисъл в ума на човека, тя мъчно излиза навън. Колкото е мъчно да изпъдите въздуха вън от стаята, толкова е мъчно да изпъдите чуждата, натрапена, излишна мисъл от главата си. Обаче, да проветрите въздуха в стаята, да внесете свежа, чиста струя, това е възможно. Чистият въздух, влязъл отвън, е в състояние да изпъди ненужните и натрапени мисли от човешката глава. Защо влизат тия мисли в главата ви, не питайте. Давайте място на светли, чисти мисли в ума си и на топли, благородни чувства в сърдцето си, които могат да се реализират. Що се отнася до бъдещето, само по себе си то ще дойде и ще донесе това, което ви е нужно.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

9. Лекция от Учителя, държана на 21 ноемврий, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_11_24 *Любов* – колективност
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВ – КОЛЕКТИВНОСТ

Десета лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 24 ноември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

За следващия път пишете върху някоя свободна тема.

Сега ще задам няколко въпроса. Ако перото пише и не е написало нищо полезно, какво е допринесло на света? Ако умът мисли и не е измислил нищо полезно, какво е постигнал? Ако човек скача, без да е подскочил на известна височина, какъв смисъл има това скачане? Ако ученикът учи и нищо не е научил, каква полза от неговото учение? Някой казва: „О, светла зора, която изгряваш в моята душа!" Какво означава това изречение? Всъщност зората изгряла ли е в душата на този човек? Щом казва, че зората е изгряла в неговата душа, това подразбира, че той или е придобил нещо хубаво, или само е поетизирал. Но това се отнася само за него. За да може друг някой да каже същото, непременно трябва да види нещо добро в живота си. Тогава и в неговата душа ще изгрее зората. Често хората се провикват: „О, хлебец, който даваш живот на душата ми!" Ако човек не може да хапне от хлебеца, да опита силата, която носи той за душата му, какъв смисъл има това изречение? От сутрин до вечер човек мисли и се моли само за хляба. Това показва, че той разбира неговата цена. Щом разбира и знае цената на хляба, той може да каже: „О, хлебец, който даваш живот на моята душа!" Това изречение вече не е само поетично, то е опитано, преживяно. Човек вярва в силата на хляба. Защо хората вярват в хляба? – Защото са опитали силата му, той им е придал нещо.

Сега ще напиша нещо на дъската. Ето написвам линийката А. Какво ще кажете, единица ли написах или една права линийка? Ако кажете, че съм написал единица, значи имате начало на нещата. Ако до тази единица напиша друга линийка, която представя слизане надолу – В, имате проява на това начало във физическия свят. Значи всяко нещо претърпява две фази: първата фаза А означава създаване на нещата, тяхното начало. Втората фаза В означава проява на създаденото във физическия свят. Най-после имате правата С, която се качва нагоре. Тя означава възлизане, т. е. реализиране на всички възможности, вложени в А. С други думи казано,

посоката А означава начало на Божественото съзнание. Посоката В слизане на това съзнание във физическия свят. Посоката С пък означава възлизане на същото съзнание нагоре, т. е. изкачването му в света, отдето е слязло. Това показва, че духът на човека е вечен, той непрекъснато слиза, проявява се и отново се качва. Следователно той съществува като малък център, като зародиш в космоса. Когато Божественото съзнание слезе върху духа на човека, той се пробужда, проявява и след това отново възлиза към Бога. Това се нарича израз на живота. Значи необходимо е Божественото съзнание да слезе върху човешкия дух, да го събуди. Щом духът на човека се пробуди, той непременно отправя ума, сърцето си към някого: към Бога, към човека, към някое растение или животно – безразлично към кого. За духа е важно да се прояви, да насочи силите си към нещо. Какво ще бъде това нещо, за него не е важно. Майката отправя мисълта си към своето дете, ученият – към книгата, поетът – към перото, художникът – към четката. Различието се заключава само в начина, по който духът се изявява. Хиляди са начините, чрез които духът изразява своята сила и мощ. Хиляди са начините, чрез които душата излива своята любов.

Казвате: Защо съществува любов между хората? Любовта между двама души е израз на първичната любов, която съществува между Бога и човешката душа. Обаче, когато слезе на земята, душата не може веднага да се пробуди, да разбере своето първо отношение в света, вследствие на което тя проявява любовта си към кого и да е. Човек може да обича кого и да е, но резултатите от тази любов ще бъдат различни. Ако обичаш кон, любовта ти ще има един резултат; ако обичаш някое плодно дърво, любовта ти ще има друг резултат; ако обичаш човек, подобен на себе си, любовта ти ще има съвсем друг резултат. Обаче, обичаш ли Бога, резултатът на твоята любов ще бъде съвършено различен от резултатите на другите видове любов. Каквото и да прави, ябълката ще обича по своему. Конят ще отговори на любовта по своему. Човек ще отговори по своему. Всяко същество изявява любовта си според условията и възможностите, които са вложени в него. Всяко живо същество е част от цялото. Следователно, като част от цялото, то не може да прояви любовта в своята пълнота, в своята целокупност. Макар и частично, любовта съществува на земята, но какви паметници е оставила тя като свидетели за нейното съществуване? Милиони хора, мъже, жени, деца са избити все за любовта. Земята е напоена с човешка кръв все за любовта.

И тъй, като говоря за резултатите на любовта, вие трябва да се абстрахирате от вашите опитности. Често и вие сте се вкисвали от резултатите на вашата любов. Понякога това вкисване предизвиква помрачаване на съзнанието. Тогава вие изгубвате любовта си и казвате: „Сърцето ми вече не тупти." Казвам: Когато сърцето на човека не тупти от

любов, то мяза на някое колело от железницата, което не може да се движи. Защо не може да се движи? Защото не е намазано с масло. Между частиците, между винтовете на това колело се е натрупал прах, утайки, които пречат на движението му. Такова нещо представя чуждата мисъл в ума на човека. Чуждата мисъл пречи на любовта да се прояви. Но понеже нищо не се губи, тази любов проникна дълбоко в подсъзнанието на човека и в резултат на това се явяват отрицателните мисли в живота. За пример вие имате приятел, когото обичате и който ви обича. По едно време дойде някой при вас и казва, че приятелят ви е говорил лоши работи по ваш адрес. Вие веднага изменяте разположението си към него и съзнанието ви се помрачава. Питам коя е основната черта, по която познавате приятеля си? Коя е онази черта, на която вие всякога можете да разчитате? Всеки човек има специфичен тон, който никога не се мени. Този тон има няколко категории, обаче той е специфичен за всеки човек. На това основание никой не е в състояние да произведе този тон освен самият човек.

Следователно всеки човек има свой специфичен тон, свой специфичен лъч, чрез който предава светлината; също така той има и специфичен звук или специфична дума, с която проговаря. В този смисъл никой никого не може да представи, т. е. да замести. Вие можете да подражавате на някого, но между него и вас пак ще остане голяма пропаст. Който може да възприеме и предаде тона, светлината и звука на друг някой, между тия двама души ще стане сливане. При сливане на тоновете, светлината и звука на двама души никаква загуба няма, но става само разширение. Тонът остава същ, светлината и звукът – също. Значи човек се познава по своя специфичен тон, светлина и звук.

Сега вие трябва да се изучавате, да се познавате, да различавате чувствата, които се явяват в сърцето ви. За пример виждате дете прегръща майка си и казвате, че то я обича. Не, това прегръщане е предизвикано от някакво користолюбиво чувство. Това дете прегръща майка си, защото има предвид чашата с прясното мляко и топлота погача. Щом целуне и прегърне майка си, тя веднага му предлага чаша прясно мляко и парче топла погача. Тъй щото следете какво ще остане от вашето чувство, ако онзи, когото обичате, не ви даде прясно мляко и топла погача. Какво ще бъде състоянието на детето, което като целуне и прегърне майка си, не получи нищо? То ще изпита едно недоволство, една тъга. Обаче, ако майката каже: „Почакай, мама, аз току-що подквасих млякото, замесих питата, след малко ще ти дам да си хапнеш", детето веднага ще се зарадва, ще почне да скача, да пее.

По същия начин и вие постъпвате с природата: всеки ден я целувате и прегръщате, за да ви даде прясно мляко и топла погача. Когато нищо не ви

дава, вие се обезсърчавате, обезверявате и казвате: „Животът няма смисъл!" Защо не вярвате в живота? – Защото паницата е празна. Защо не вярвате в живота? – Защото погача няма. Някой казва: „Моята вяра е толкова силна, че нищо не е в състояние да я разклати." Не се минава и една година, той казва: „Отиде ми вярата!" Защо? – Защото паницата е празна и погачата още не е замесена. Питам: Защо се обезсърчавате? Защо губите вярата си? Може би не е време още за ядене. В живата природа е предвидено всичко да става навреме. Има закон, който строго определя кога човек трябва да яде. Природата е определила точно часа, минутата и секундата, когато човек трябва да яде. Съвременните хора не спазват този закон. Те искат да се самовъзпитават, но правят една капитална грешка: те не са в съгласие с великите закони на природата. За пример според законите на природата, човек не трябва да яде, когато е неразположен. Нека почака малко, нека отложи яденето, докато придобие разположение на духа. Това се отнася до ония, на които съзнанието е будно.

Мнозина казват: „Ние знаем тези неща, няма защо да ни се говорят." Вярно е, че знаете, но не ги прилагате. За пример кой от вас е разглеждал своите мрачни мисли, както хирургът преглежда счупения крак или както финансистът разглежда положението на някой важен държавен въпрос, дали трябва да се предприеме нещо, дали ще има загуба или печалба. Всяка мрачна мисъл, която минава през ума на човека, трябва да се разнищи, да се анализира най-щателно, да се види, отде е дошла, какво носи и какво ще вземе. Всяка мрачна, отрицателна мисъл взима нещо от човека, ограбва го. За пример вие имате приятел, когото обичате, но по едно време се усъмнявате в него и казвате: „Той не ме обича вече." Щом се усъмните в приятеля си, съзнанието ви се помрачава. Коя е причината за помрачаване на съзнанието? Ако между слънцето и вас се изпречи едно тъмно, непрозрачно тяло и препятствува да виждате светлина, кой е виновен за това? Вината се крие в непрозрачното тяло, което е застанало на пътя между вас и слънцето. Същото става между вас и вашето съзнание, когато се усъмните в приятеля си. Съмнението е непрозрачното тяло, което пречи на светлината и топлината, които идват от приятеля ви да достигнат до вас. Съмнението и ред още отрицателни мисли и чувства са в състояние да затъмнят съзнанието на човек. На същото основание, когато се говори за слънчево затъмнение, това подразбира, че някое тъмно, непрозрачно тяло минава през орбитата на слънцето и хвърля сянка върху него. Ако хората разбираха този закон, те лесно щяха да се справят със своите отрицателни състояния. Ако не го разберат, те ще се намерят в положението на кокошките, които щом видят, че се яви някакво затъмняване на слънцето, бързат да се приберат в курниците и да чакат първия слънчев лъч, да съобщят, че слънцето е изгряло. Често и през съзнанието на хората минават тъмни тела, които хвърлят сянка върху него.

Те мислят, че слънцето им е залязло. Който има будно съзнание, той ще разбере този закон и няма да се натъква на по-големи мъчнотии. Който не разбере закона, той ще се намери в положението на петела: ще влезе в курника и ще чака зазоряването, а после изгряването на слънцето и ще започне да кукурига. Влезе ли човек в курника, той ще преживее състояния, които новата обстановка му налага. С други думи казано, той ще влезе в гъстата материя, дето ще се натъкне на още по-големи мъчнотии.

Казвам: При каквито условия да се намира човек, при радостно или мрачно състояние, той трябва да държи връзка с Бога. Всички връзки в неговия живот могат да се скъсат, но връзката му с Бога никога не трябва да се къса. Каквито тъмни тела да минават през съзнанието ви, колкото време да продължават, дръжте връзката си с Бога, работете усилено върху себе си и ще излезете от тази тъмна зона. Някои хора, като се натъкват на такива мрачни състояния, отчайват се и посягат на живота си. Други пък посягат върху живота на ближните си. Трети се предават на лош живот. Не, човек трябва да разбира законите на природата, да знае, че той се движи и живее по нейните закони, вследствие на което ще мине през състояния на ден и нощ, на студ и топлина, на добро и зло. Обаче тия състояния се менят: човек не може постоянно да бъде в нощ или в ден. Ако окултният ученик не се ползува от знанието, което придобива, щом се натъкне на някое мрачно състояние, ще каже: „Няма смисъл тази наука, това знание! По-добре да вляза в света, да се предам на по-лек живот, да си почина малко." По този начин той несъзнателно влиза в по-гъста среда, дето мрачните състояния зачестяват и неизбежно го водят към катастрофа. Истинското знание подразбира приложение. Когато кажа, че обичам някого, аз зная вече, че тази обич е реализирана някъде: тя може да е реализирана на физическия свят, може да е реализирана в духовния, а може да е реализирана и в Божествения свят. За разумния човек не е важно де и в кой свят се реализират нещата. За него е важно всяка изказана мисъл да се реализира, да даде плод, а де ще се реализира, това седи на втори план.

И тъй според новата наука всяка мисъл, всяко чувство трябва да даде плод. Те се насаждат в добра почва, развиват се, растат, дават плод, но всичко това става без семена. Такова е било и положението на дърветата в райската градина. Те са израствали, давали са плодове, но се развивали от издънки, а не от семена. В Писанието е казано: „Всяко дърво, което Отец ми е насадил, ще израсте и плод ще даде. Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени." Следователно всяко дърво, което човек насажда, ще се изкорени. Питам: Какъв смисъл има човек да сади, когато посаденото от него ще се изкорени? Ето защо хората трябва да насаждат в

своята градина само Божествени дървета, които могат свободно да растат и да се развиват, без да бъдат изкоренени. Някой казва: „Искам да насадя една моя мисъл в главата на хората." Това не е философия. Няма по-голямо нещастие за човека от това други да насаждат в ума му своите мисли. Никой няма право да насажда новото в човека. Единствен Бог има това право. Той е насадил новото в човека и то отвътре, а не отвън. И когато педагозите казват, че трябва да възпитават младото поколение, това подразбира, че те трябва да създадат условия за развиване и растене на онова, което е насадено, вложено в душите им от Бога, а не те сами да насаждат някакви нови идеи в тях.

Казвам: Тази е истинската философия на живота. Садене и пресаждане съществуват на земята като временни процеси, като пособия само, но истинският живот се заключава в неща, които не се посаждат. Ако една човешка мисъл може да се насади, по същия начин тя може и да се изкорени; ако едно човешко желание може да се насади, по същия начин то може и да се изкорени. На това основание всеки човек трябва да изследва своите мисли и желания, дали са от Божествен или от човешки произход. Ако са от Божествен произход, те ще внесат сила и мощ в човека. Божествените мисли, чувства и желания са вложени в нашата душа, а ние сме дошли на земята да ги проявим, да изявим Божественото в нас. Някой казва: „Едно време имах много любов, много любих, но сега остарях, а заедно с това и любовта си изгубих." Не, това не е любов, това е само някаква временна присадка, която се откършила от дървото. Възможно ли е човека да пламне от любов, да гори и свети само два-три дена и след това да изгасне и всичко да се свърши с него? Тази любов аз наричам любов на сцената, когато актьорът играе ролята на някой влюбен човек, че умира от любов. Възможно ли е човек да умре от любов? От безлюбие човек умира, но от любов – никога. Безлюбието ражда омразата, а любовта – живота.

Мнозина, като прекарат няколко години в едно религиозно общество, казват: „Не знаем какво стана с нас, но изгубихме вече любовта си. Едно време имахме повече любов, бяхме ревностни, изпълнителни, а сега някак охладняхме." Казано е в Писанието: „Човек губи любовта си, когато се отклони от Бога." Следователно, ако човек се усъмни в Бога, той непременно ще изгуби любовта си. Ако пък прояви любовта си към някого, той трябва да знае, че върши това заради Бога. Щом е тъй, трябва ли да очаква нещо от човека, а после да се разочарова, да се отчайва? Любовта е акт към Бога, а не към хората. Майката заради кого люби детето си? За самото дете ли? -Не. Любовта на майката към детето е в отношение право пропорционално на любовта ѝ към мъжа. Колкото повече майката е любила мъжа си, толкова повече тя ще обича детето си. Невъзможно е

майка да обича детето си, ако не е обичала мъжа си. От такова дете нищо не може да се очаква. Щом детето се роди и започне да расте и да се развива, любовта на майката към мъжа е в отношение обратно пропорционално на любовта към детето й: колкото повече обича детето си, толкова и любовта към мъжа й намалява. Значи, каквато е била първоначално любовта на майката към мъжа, такава е любовта към детето й. Тогава мъжът започва да чувствува, че жена му не го обича както по-рано. Между мъжа и жената като че настава някакво охлаждане. Такъв е законът на физическия свят. Така се проявява любовта във време и пространство.

Този закон действува не само между мъже и жени, но още между слуги и господари, между приятели и т. н. Следователно всеки обект може да отвлече вниманието на човека от прякото му предназначение. Често майката дава повече любов на сина, отколкото на мъжа си. Тя повече упова на сина си, отколкото на мъжа си. Обаче случва се и обратното: майката обича повече мъжа си, отколкото сина си. Когато мъжът види, че жена му обича повече сина, в подсъзнанието му се зарежда огорчение, вследствие на което синът не може да живее дълго време и умира. Значи той няма условия да остане в този дом. След смъртта на сина любовта на майката се прехвърля върху мъжа. Ако пък мъжът обича дъщерята повече от жена си, в последната може да се породи тъга, огорчение, вследствие на което дъщерята умира. Колко майки и бащи са уморили синовете и дъщерите си по силата на този закон!

За да се разреши този въпрос, за да се избегнат тия нещастия, от съвременните хора се изисква самообладание и благородство. Благородството изисква от човека да се радва, когато види двама души да се обичат. Когато две приятелки се обичат, те трябва да бъдат внимателни, да не се натъкнат на този закон. Как ще се натъкнат? Случва се, че едната от тях обикне друга някоя. Тогава първата приятелка се чувствува изоставена, самотна, иска да бяга, да се махне от света. В случая и от двете се изисква благородство, да приемат третата между тях свободно, с широта на сърцето, без да накърнят с нещо чувствата си. Всъщност така ли става? Обикновено новодошлата се държи надменно, със съзнание за себе си и даже заявява пред приятелката си: „Аз знаех, че първата ти приятелка ще страда, ще се почувствува изоставена." С това тя иска да каже, че могла да пророкува какво става в душата на другата. Ако наистина умее да предсказва, значи тя разполага с една от висшите науки. Нейното пророчество мяза на пророчеството на един ходжа, когото жена му направила пророк. Той предсказвал това-онова, но щом го запитвали за крайния резултат в живота на някой човек, той нищо не могъл да каже. Не, човек може да пада, да става, но важно е как ще свърши живота си. Ако

някой може това да предскаже, туй е наука. Според вътрешната наука за числата в края на краищата всеки човек ще свърши живота си добре. Той може да мине през много перипетии, но най-после ще свърши добре. Всички разногласия, които се срещат между учениците на един клас или между членовете на семейството или обществото, се дължат на неразбиране на великите Божии закони.

Първият закон: Когато видиш, че Божията Любов се проявява някъде, зарадвай се в душата си! Щом се зарадваш, Бог и тебе ще благослови. В това отношение и млади, и стари не спазват този закон, вследствие на което не могат да бъдат щастливи. Веднъж човек дошъл на земята, той има отношение към съзнанието на всички хора. Следователно той трябва за миг поне да влезе във връзка със съзнанието на всички хора. Ако човек успее да направи съзнателно връзка с цялото човечество, той ще бъде освободен да замине за онзи свят, когато пожелае. За такъв човек казваме, че е завършил своята еволюция. За онзи пък, който не е направил съзнателно тази връзка, казваме, че той има да работи много на земята, да заминава за онзи свят и пак да дохожда, докато най-после завърши своята еволюция. Докато хората са на земята, те не могат да се примирят, понеже живеят във време и пространство. Всеки човек иска особени условия, особена обстановка, много място да се разшири, никой да не го стеснява. Обаче, когато хората влязат в духовния свят като души, там могат да се съберат всички на едно място, голямо като лешник. И в лешника даже ще им бъде широко. Душата има това преимущество, че може да става малка, почти невидима, а същевременно може да стане голяма като вселената. Когато душата се материализира, тя се изявява на земята в някаква малка форма. Изкуството седи в това, докато човек е на земята, в тази малка форма, да влезе във връзка с душите на другите хора.

Казвам: Силен човек е онзи, който има връзка с душите на другите хора като с негови ближни. Душата на човека е вашият ближен. Колкото е по-голям броят на душите, с които сте свързани, толкова съзнанието ви е по-неуязвимо, а паметта – по-силна. Успехът на човека зависи от броя на душите, с които е свързан. Когато музикантът свири, неговият успех зависи от публиката, която го слуша. Колкото повече любители на музиката има сред публиката, толкова повече и музикантът ще се вдъхнови. Ако публиката не разбира от музика, тя може да попречи даже на музиканта. Имало е случаи, когато някой музикант и певец се е провалил съвършено на сцената благодарение на публиката, която не го разбирала и по този начин не е могла да го вдъхнови. Освен това, който свири или пее, било пред публика или пред един човек само, той трябва да бъде обичан от тях. В любовта е съсредоточено съзнанието на всички разумни същества, които взимат участие в живота на човека и му помагат. Достатъчно е една душа

да ви обича, за да бъдете подкрепени в мъчнотиите на вашия живот. Представете си тогава какво може да стане от човека, ако не една душа, а безброй души насочат любовта си към него! Такъв човек може да стане и музикант, и певец, и поет, и художник, и учен. Каквото пожелае, може да стане. Велика сила е любовта!

Някой казва: „Аз залюбих еди-кого си." Да, този човек е залюбил една душа, но иска да я ограничи. Любовта не се ограничава. Когато някой иска да ограничи любовта, той ще се намери в голямо противоречие със себе си. Това противоречие пък ще предизвика мрак, тъмнина в съзнанието му. Любовта не може да се ограничи, понеже не произтича от едно същество. Тя е колективна проява на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на единого е колективната любов на всички тия същества. Ако любовта на единого не е проява на колективната любов на всички разумни същества, тя не е любов.

И тъй любовта е проява на любовта на всички същества, които са завършили своето развитие и които са дали път на Божественото в себе си. Вашата любов е тяхна любов; вашата радост е тяхна радост. И обратно, тяхната любов е ваша любов; тяхната радост е ваша радост. Ще кажете, че не разбирате тази любов. Ако не разбирате тази любов, това ни най-малко не значи, че вие не трябва да обичате. Ще обичате, колкото и както можете. Ако дам някому един чувал, тежък сто килограма, да го пренесе от едно място на друго, това не значи, че той трябва да го пренесе изведнъж. Ако е силен, той ще го тури на гърба си и изведнъж ще го пренесе. Ако е слаб, ще развърже чувала, ще извади от него десет килограма, после още десет килограма и ще го пренесе на няколко пъти. Тъй щото да разберете нещо, това още не значи, че всичко изведнъж ще разберете, но постепенно: днес малко, утре малко и т. н. По същия начин, когато човек е много гладен, той започва да трепери от глад, иска изведнъж да се нахрани. Не, той трябва да яде малко, но по-често. Любовта на човека постоянно се изпитва, за да види той сам колко любов има в сърцето си.

Питам: Майката как изпитва детето си? Тя знае за пример, че детето й обича баница. Направи хубава баница и му слага да яде. В момента, когато детето се готви да яде, майката взима чинията с баницата и я слага пред току-що дошлото негово другарче. Сега майката наблюдава какво ще прави детето й. Ако то се зарадва от постъпката на майка си, стане от стола и отиде да я целуне, това показва, че то има любов. Обаче, ако се намръщи и започне да плаче, то няма любов. По същия начин и Бог изпитва хората. Майката няма да лиши детето си от баница, но изпитва ума, сърцето му. Тя ще му даде по-хубава баница, по-голямо парче, но детето трябва да прояви любовта си както към нея, така и към ближните. Детето трябва да

вярва в майка си, да знае, че тя е постъпила умно. Може би това парче баница не е приготвено за него. Неговото парче го чака. Човек трябва да има търпение, да чака своя дял, да чака да го поканят на мястото, определено за него. В едно семейство поканват 12 души на обяд. Домакинята турила на масата 12 прибора, като е определила кой де да седне. Дохожда един от поканените и, без да чака покана, сяда на първо място. Влиза домакинът, вижда, че този гост е заел първото място и остава недоволен. После казва на жена си: „Втори път ще внимаваш да не стават такива работи. Друг гост беше предвиден за това място." Тъй щото човек трябва да бъде внимателен, да не внася в съзнанието на другите хора мисли, които създават огорчения, пертурбации.

Сега аз искам да оставя в ума ви следната мисъл: не мислете за човека неверни неща! Някой казва: „Този човек нарочно постъпи спрямо мене така, за да ме огорчи." Не говорете неща, в които не сте убедени. Човек трябва да се стреми да бъде абсолютно правдив. От това зависи неговото правилно развитие. Кривите мисли представят тъмни тела, които засенчват съзнанието му, вследствие на което чувствата и мислите на човека не вървят правилно. Щом мислите и чувствата на човека не се развиват правилно, това се отразява и върху неговото здраве. Съвременните хора трябва да работят именно в това направление. Те не могат да постигнат това нещо изведнъж, но постепенно. Каквото помисли, почувства или направи, човек трябва да се запита в себе си: „Прав ли съм или не?" Ако си отговори положително, нека даде място на тези мисли и чувства в себе си; ако си отговори отрицателно, нека работи върху себе си, да се освободи от тях.

И тъй, като говоря по този начин, вие ще кажете като Давида: „Тежко е оръжието, което Саул ми даде. Аз ще взема старото си оръжие, тоягата, с която досега съм се бранил." Той взе старото си оръжие, което му прилягаше. Сега и на вас казвам: Ако старото не ви пречи и можете да се ползувате от него, дръжте го, не го събаряйте. Обаче, ако сте недоволни от старото, разрушете го, хвърлете настрана старите греди, заместете ги с нови и започнете да градите. Всеки трябва да постави здрава основа на своя живот, защото този градеж не е само за сегашния живот, но за вечността. Щом новото се съгради, старото само по себе си ще рухне.

Питам: Прогресивна ли е думата *любов*? Когато произнасяте думата *любов*, вие трябва да разбирате нейните вибрации. Когато произнасяте думата *любов*, вие трябва да изпитвате свещен трепет в себе си. Ако поетът произнесе думата *любов*, той трябва да я произнесе така, че всеки да я почувствува. Всяка дума, правилно произнесена, е ключ, с който може да се отварят железни врати. Ако отидете при някой скъперник банкер и

произнесете правилно думата милосърдие, той трябва веднага да отвори касата си. Опитвали ли сте се да произнесете думата „любов" така, че да видите нейното въздействие върху себе си? Произнесете думата любов в гневно състояние и вижте какво действие ще окаже върху вас. Ако гневът ви премине и вие се почувствувате спокойни, разположени, значи правилно сте я произнесли. Духовният живот не търпи никакъв фалш, никаква неискреност. Когато човек говори, всяка изказана дума от него трябва да е в съгласие със смисъла, със съдържанието и с интонацията. Няма ли това единство между думите и начина, по който те се изказват, ще се яви голям дисонанс, какъвто съществува и в пеенето. Когато между думите и тоновете на една песен има съгласие, тя е напълно хармонична. Иначе, ако това съгласие не съществува, в песента ще има дисонанси. Какво ще кажете за някои от българските песни: „Заплакала е гората", „Стоян мами думаше", „Докога, мамо, по гурбет ще ходя", „Хайде ме, мамо, ожени, млада булчица да имам". Питам: Права ли е тази идея, че майката трябва да жени сина си? Синът сам не може ли да се ожени? Това е идея, вложена от самия поет, който съчинил песента. Той искал да ожени сина, че кара майката да го жени.

Когато изучавате българските песни, ще забележите, че те са монотонни. В хороводните песни има нещо живо. Когато поетът описва нещо, трябва да го опише вярно и по форма, и по съдържание. Тагоре за пример е силен по това, че има вътрешно разбиране на нещата. Той се обръща към невидимото, влиза в разговор с него. После той говори за Бога, а това развива в човека известна мекота. Защо? – Защото предметът, който той люби, отговаря на неговата любов. Човек не може да люби едно говедо; той не може да люби един камък. Може ли камъкът да отговори на човешката любов? Любовта се определя от съзнанието на любещата душа. Ако ти любиш една душа, а тя не съзнава, това не е любов. Любовта е свещен акт. Ако ти обичаш някого и се запитваш, дали го обичаш, това не е любов. Любовта не може да има две лица. Тя е отношение между две души, което не се е зародило днес. Любовта, която днес се проявява между две души, е резултат на отношения, които са съществували в продължение на няколко живота. Когато някой казва, че любовта сега се е проявила в него, той не говори право. Тази любов се е приготовлявала от две-три хиляди години насам, а днес само се е проявила. Тъй щото, когато срещнеш човек, на когото любовта се е приготовлявала от две хиляди години насам, ти ще гледаш на нея като на свещен акт в живота. При това някой казва: „Нищо не струва любовта на този човек." Какво искате вие? Тя не може да изникне като гъба от земята. Щом тази любов съществува две хиляди години вече, тя може да съществува хиляди години още, да образува голямо море, в което ти ще искаш да плаваш със своята лодка. Въпрос е, дали тогава ще те пуснат в това море.Когато Христос произнасяше думата любов,

тогавашните равини се смееха, те не бяха готови за тази любов. Затова Христос каза, че ще излови всички ония риби от морето, които не могат да живеят в тази вода. Човекът на безлюбието не може да живее в любовта – нищо повече!

Някой казва: „Бог е създал света за забавление." Не, светът, в който Бог живее, не може да бъде за забавление. Когато Бог създал света, Той е носил човека в ума си, в сърцето си, в душата си и в духа си. Щом е така, човек трябва да гледа на създаването на света като на свещен акт и да е готов на всякакви жертви заради своя Създател. При това положение са изключени всички съмнения и противоречия в живота на човека. Ако Бог не е носил човека в ума си, той не би дошъл в света. Следователно нашето съществуване е доказателство за съществуването на Бога. Бог казва: „Понеже си ме забравил, и аз те забравих." Ако съгрешим на физическия свят, отписват ни оттам; ако съгрешим на астралния свят, отписват ни оттам; и най-после, ако съгрешим на умствения свят, пак ни отписват. Щом ни няма във физическия, в астралния и в умствения свят, остава ни само причинния свят, дето ние сами заличаваме своето съществуване. Хората сами се отказват от своите мисли, чувства и постъпки, искат от Бога друга форма, искат Той да изяви любовта си към тях по друг начин. Така те се отказват от резултатите на милионите години. Вие мязате на някой писател, който написал сто тома и един ден се отказва от тях, не иска да ги признае. Той казва: „Аз искам да започна отново да работя."

Казвам: Вие трябва да държите в ума си положителни мисли, да не отричате онова, което досега сте направили, но да продължавате всеки ден да прибавяте по малко нещо към направеното. Мнозина се запитват дали са на прав път. Едно е важно за вас: когато светът се е създавал, дали сте били в ума, в сърцето, в душата и в духа на Бога. Щом си отговорите положително, щом преведете тия положения в техния дълбок вътрешен смисъл, вие ще намерите мястото, до което сте стигнали, ще видите прогреса, който сте направили. Да се отречете от това, което досега сте постигнали, значи да привлечете смъртта. Казват някои, че хората ги преследват, че искат да ги убият и т. н. – Това е невъзможно. Защо? – Ако ти си първата халка от една верига, а другите хора са останалите халки от същата верига, невъзможно е първата халка да се премахне. Първата халка показва посоката, по която трябва да се движат и останалите. Ако се махне първата, и другите ще отидат след нея. Докато първата е на мястото си, и другите ще вървят след нея. Възможно ли е да си играете с това, което Бог е създал? Всички хора са свързани един с друг. Ако един отива нагоре и другите ще вървят нагоре. Божието благо се дава еднакво на всички. Важно е слънцето да изгрява, а за кого изгрява, не е важно. Трябва ли да питам за мене ли изгрява слънцето? Ако слънцето изгрява за мене, ще се радвам;

ако не изгрява за мене, пак ще се радвам. Щом слънцето изгрява, обърни погледа си нагоре и кажи: „Господи, благодаря, че има праведни хора в света, за които слънцето изгрява. Щом за тях изгрява, и аз ще се грея на него." Обаче правата мисъл е, че слънцето изгрява за всички. Още по-вярно е, че слънцето върши волята Божия.

Сега, като говоря по този начин, аз не искам да се спъвате от думите ми, да мислите, че нямате достатъчно опитности или че не познавате Бога. Докато човек живее, в него постоянно стават промени, той постоянно расте и се развива. Докато слънцето грее, в съзнанието на човека постоянно стават промени, той постоянно расте и се развива. Щом сте решили да следвате пътя към Бога, и възгледите ви за живота трябва да се изправят. Вие трябва да увеличите вярата си, да развиете милосърдието си, да имате доверие към хората. Някой казва: „Аз имам доверие към хората." Колцина от вас биха приели в дома си един беден, подозрителен човек? Ако го приемете, ще го следите да не открадне нещо. Преди още да е дошъл този човек във вашия дом, вие трябва в съзнанието си да проверите какъв е той. Ако е добър, честен човек, в съзнанието ви ще се яви слаба, приятна светлина, която постепенно ще се увеличава, като че някой човек слиза от планината със свещ. Няма да мине много време и вие ще чуете, че някой хлопа на врата ви. Един глас отвътре ще ви каже, че този, който хлопа на вратата, е онази свещ, онази светлина, която преди малко се яви в съзнанието ви. Обаче и да преживее такова нещо, човек лесно забравя и като се натъкне на подобен случай, той или няма да приеме бедния човек дома си, или, ако го приеме, ще го следи, ще се съмнява в него да не го обере. Тъй щото всяко чисто съзнание, което се приближава към нас, внася в съзнанието ни малка светлинка. Ако влезем в съприкосновение с Божественото съзнание, ние чувстваме радост в душата си и подем в духа си.

И тъй, когато човек произнася думата любов, от състоянието му ще зависи, какъв ефект тя ще произведе. Гладният ще я произнесе по един начин; ситият – по друг начин. Много хора днес се стесняват да произнесат думата любов. Защо? – Понеже тази дума за тях има двояк смисъл. Затова казвам: Когато човек иска да произнесе една дума, той трябва да се освободи от нейното двояко значение. За да избегне двойния образ на тази дума, той трябва да я замести с друга, подобна на нея. Следователно всяка дума, която произнасяте, трябва да има чист образ. За пример думите милосърдие, вяра, надежда, обич са чисти, понеже нямат двояк смисъл. Чистите думи правят човека млад, силен, здрав, а лошите, нечистите думи създават цял хаос в него. Всяка дума трябва да отговаря на своя вътрешен смисъл. Който проповядва учението на любовта, той трябва да носи нейния свещен огън в сърцето, в ума, в душата и в духа си. Само този човек

може да говори за любовта и да люби. Само на този човек думите имат смисъл. Всеки може да провери тази истина. Достатъчно е човек да възприеме минимална част от любовта, за да почувствува радост в душата си и подем в духа си.

Любовта е онази велика, мощна сила в света, която е в състояние да се справи с всички мъчнотии, противоречия и разочарования в живота на човека.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Начало: 19:00

1926_11_28 Не Го приеха
неделна беседа

НЕ ГО ПРИЕХА

Беседа от Учителя, държана на 28 ноември 1926 г. в гр. София.

„Светът Го не позна.“ (Йоан 1:10)

Във външната, т.е. във видимата , в материалната, в официалната страна на живота съществува едно психологическо противоречие. Външно хората са модно, официално облечени и затова като дошла Истината между тях, те не могли да я познаят и не я приели. Истината дошла облечена много просто, като последен бедняк, но понеже хората обръщат внимание повече на външната, отколкото на вътрешната страна на човека, те не могли да я познаят, и тя минала и заминала покрай тях, без да разберат великото, което тя носи за цялото човечество.

“Светът Го не прие.” Това значи: Истината дойде между своите, но те не я приеха. Защо? - Понеже бяха заети с ядене и пиене, с угощения, с печелене на пари и т.н. В човека едновременно действат четири вида стремежи: в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух. Много от съвременните хора не вярват в душата и в духа, но вярват само в ума и в сърцето. Под думата “душа” те разбират известни функции, които са резултат на вътрешната деятелност в човека. Обаче, какво нещо всъщност е душата, няма да се спираме върху този въпрос. Някои смесват проявите на сърцето с тези на душата и проявите на ума с тези на духа, но трябва да се прави точно разграничение между сърце и душа, както между ум и дух.

Христос казва: “Глава на Словото е Истината.” Значи Истината е начало на нещата. Тя определя посоката, към която ние се движим. За да добие вътрешен смисъл, животът трябва да има определена насока. С други думи казано: за да се осмисли животът, всеки човек трябва да има известна идея в себе си. Тази идея не трябва да бъде близка. Днес всички хора говорят, че идеите трябва да бъдат близки и леснопостижими. Ние знаем обратното: идеите, които движат човека напред, не трябва да бъдат нито материални, нито близки, нито леснопостижими. Далечните, мъчнопостижимите идеи са красиви. Защо? - Колкото е по-далеч идеалът на човека и колкото е по-мъчнопостижим, толкова и неговите усилия и неговият стремеж ще бъдат по-големи. Този човек знае, че има да постига нещо. Каква красота има в постигането на неща, които седят на разстояние само десет крачки от човека? Материалистите казват: “Ние искаме да постигнем близките идеали.”

Едно от отличителните качества на съвременната култура е бързането. Съвременните хора искат бързо да станат учени, бързо да забогатеят, бързо да научат живота и затова се впущат безогледно към всички удоволствия, като мислят, че чрез тях ще научат много неща. Ако отидете в Америка, ще видите, че там всеки бърза да забогатее, да придобие знания, да се удоволства и т.н. Затова днес всички хора се възхищават от англичаните и от американците. Добро нещо е бързината, но да се бърза във всичко, това не е похвално, нито е за препоръчване. У българите пък съществува друга характерна черта: българинът бърза само лятно време, а зимно време не бърза. Тогава той почива, широко му е около врата. Той работи през лятото усилено, бърза да събере храната си, да напълни хамбара с жито, а през зимата е спокоен, че се е осигурил. Същата черта съществува и между учените хора. Те гледат да напълнят библиотеките си с много книги, които да четат и учат. Като прочетат много от тия книги главите им се напълват със знания, и те се считат осигурени. За такъв човек казват: "Учен човек е този." - По какво познават, че е учен? - Хамбарът му, т.е. неговата глава е пълна със знания. Главата на учения човек увисва надолу, като узрял клас. Като погледнете към такъв клас, вие казвате: "Отличен е този клас!" - Защо? Защото главата му е увиснала надолу. Такова нещо представляват много от съвременните учени хора. За простия човек казват: "Този човек е прост." Питам: Как познахте, че този човек е прост? - Главата му стърчи нагоре. - Какво лошо има в това? Кои класове стърчат нагоре? - Празните класове. Питам: Какво беше положението на узрелите класове преди да цъфнат и да завържат? И те не стърчаха ли нагоре, както стърчат сега празните класове? - Стърчаха, разбира се. Ето защо, като знаем това, ние трябва да гледаме с уважение на всеки празен клас, който днес стърчи нагоре. Утре и той ще увисне към земята. Когато един клас стърчи нагоре, това показва, че в него има нещо велико, което чака своето време, за да се прояви. Когато един клас се разпръсне, той ни учи на закона на самопожертването. Той казва: "Всичко, което аз имах, дадох на света. Сега вече съм готов отново да започна работата си." Какво може да направи узрелият, увиснал клас надолу? Ако аз нося на гърба си тежък чувал и срещна на пътя един узрял клас, той ще може ли да ми подигне чувала? - Няма да може, защото и той сам носи пълен чувал.

И тъй, празните чували в света могат да работят, а пълните не могат. Какво ще кажете отгоре на това? Мнозина казват: "Учените хора, т.е. пълните глави, пълните хамбари ще оправят света." - Нямам нищо против тази философия, но казвам: Ако, наистина, пълните глави, т.е. пълните хамбари, пълните класове, пълните чували ще оправят света, те трябваше досега да го оправят. Оправен ли е светът? - Не е оправен. Значи, в този смисъл, главата на човека всякога трябва да бъде празна. Какво се разбира

под тия думи? Това подразбира: главата на човека трябва да бъде празна от всички онези материални работи, които заемат място и пространство. Кой живот наричаме празен? - Животът на всички преходни, временни неща е празен. Съвременните хора казват: "Главата на човека трябва да бъде пълна." - С какво? Главата на човека да бъде пълна с нещо, това е материалистическо схващане. Няма защо да се казва, че главата на човека трябва да е пълна. Тя и без това е пълна с мозък. С какво още може да бъде пълна главата на човека? - С ум. - Още? - С душа. - Още? - С живот. - Не, главата на човека не може да се пълни нито с ум, нито с мисли, нито с душа, нито с живот. Тези неща не могат да пълнят празнини. Всеки човек, който мисли, има празна глава. Защо? - Защото мисълта е непрекъснат процес на втичане и изтичане. Мислите не могат да се задържат на едно място и да пълнят празни пространства. Те не са нещо материално. Да се говори за пълнене на главата, това показва неразбиране на нещата. Всяко неразбиране ражда двусмисленост, както и ред безсмислици.

Много от съвременните писатели си служат с думи, които едновременно съдържат в себе си две различни понятия. И затова, като разглеждате граматиките и христоматиите в съвременните училища, в четивата виждате употребени такива думи, които предизвикват в ума на децата най-двусмислени образи, понятия и мисли. Всяка дума трябва да включва в себе си само едно точно определено понятие. Когато кажете: "гладен съм, жаден съм, болен съм", всички тия изрази трябва да изказват само едно точно поняние. И всеки, който чуе тези изрази, трябва да разбира, какво искате да му кажете. Когато се каже морален, религиозен човек, тия думи също така трябва да произведат в човека само едно точно определено понятие. Днес, като се каже, че някой човек е религиозен, разбират, че той е малко смахнат. Въпреки това, чувате някоя майка да казва на сина си: "Синко, добре е да станеш владика." Значи, той ще стане владика на смахнатите хора. Какво показва това? - Че думата "религиозен човек" днес се е обезсмислила, опорочила, обезсолила. Какво подразбират под думата "вярующ човек"? - Под вярующ човек разбират такъв, който вярва в невидими неща. По-нататък те разсъждават: "В невидими неща може да вярва само този човек, който живее в света на халюцинациите." Казвам: Истинският живот седи в невидимото. Някой казва: "Аз виждам, аз чувствам." - Какво виждаш и какво чувстваш? Това, което чувстваш с пръстите си, то не е виждане, то е друг процес. Кое е реалното в света? Реалността седи дълбоко вложена в нашето битие, в нашия съзнателен живот. С това ние не искаме да се премахнат вярванията на хората, но казваме, че нещата днес са разместени.

Ще ви дам един пример, да видите, как се разместват нещата в живота. В един от американските университети студентите по естествените науки

решили да направят една шега със своя професор по зоология и същевременно да го подложат на изпит, да видят, доколко той владее материала си. За тази цел те му устройват следния изпит: взимат няколко бръмбари от най-различни видове и ги разкъсват на няколко части, като отделят на една страна главите им, на друга страна - краката, а на трета - телата им и от разните части на тия видове бръмбари, те сглобили отделен представител, който предложили на професора си, да се произнесе, към кой вид от бръмбарите се отнася дадения. Професорът го взел, разглеждал го у дома си най-внимателно цели три дни и най-после им казал: “Този бръмбар е от рода “хъмбък”. Това значи, такъв бръмбар в природата не съществува; той е нещо измислено, сглобено от вас.” По същия начин и съвременните хора са направили ред преобразувания в обществения живот, в семейния живот, в религията и най-после казват: “Как ще се разреши този хъмбък?” И в науката има такъв хамбък. Навсякъде в живота има по един хамбък, който хората сами са сглобили и като не знаят, че това не е естествено явление, не могат да намерят начин, как да го разрешат, вследствие на което се мъчат. Няма какво да го разрешавате, това е един хамбък - нищо повече. Днес съвременните хора се мъчат да разрешат въпроса за наследствеността, но тъй, както го разрешават, те се натъкват на един хамбък. Срещате някой човек, който пие, и всички го оправдават, казват: “Този порок се проявява у него по наследство, той го е наследил от баща си и от майка си.” С това въпросът се изчерпва. Вярно е, че не само баща му и майка му, но и неговите деди и прадеди от четири поколения насам са яли и пили, и техният внук днес се явява със същия порок. Обаче, на този човек трябва да се каже, че неговият порок е един хамбък; той не е естествен процес в природата. Щом е така, той може да работи върху този свой недостатък и да се освободи от него. Вярно е , че човек наследява добри и лоши черти от своите деди и прадеди, но той носи и свои собствени добри и лоши черти от своето минало. Обаче, с усилената деятелност на своя дух, той ще може да развие добрите черти и да се освободи от лошите. Това, което човек проявява в живота си, без да го е опитал, той го е наследил; това, което е опитал в своя живот, то е негово вече и за него той има опитност. Мъдрият човек е опитал и проверил всичко това, което той знае. Например, той знае, какво е положението на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля. Когато човек се поддава на своите наследени черти, той се води от настроения, от моментни разположения. Такъв човек се гневи, сърди, и той всякога иска нещата да стават тъй, както той ги желае.

Преди създаването на света, земята беше неустроена и пуста: всичко по нея беше в замръзнало състояние - навсякъде само ледове и снегове. Всички живи същества, както и човека, прекарали в дълбок сън. Денят, в който Бог решил да създаде света, слънцето на живота изгряло в своето великолепие

и блясък. В този момент снеговете и ледовете се стопили, водите потекли, тревите израсли, и цветята цъфнали. Първи рибите почувствали тази промяна в света. Те започнали да се движат свободно във водата, изваждали главите си на повърхноста на водата и си казвали: "Какво стана в света, та ние сега можем да се движим по-свободно, да виждаме по-отблизо слънцето? Трябва някаква външна причина да е предизвикала тази промяна." Втори насекомите почувствали промяната, и всички започнали да излизат от своите тъмни и студени скривалища и весело да бръмчат. Те си казвали: "Какво стана в света, та цветята цъфнаха, за да могат да поддържат и нашия живот? Някаква външна причина е създала тази промяна." Най после и млекопитаещите се пробудили от своя дълбок зимен сън и се запитали: "Каква е тази промяна? Как изникна тази трева, с която ние ще можем да поддържаме живота си?" След това рибите изпратили една делегация до своя господар - човекът - и започнали да му казват: "Хайде, господарю, стани вече! Време е и ти да продължиш своя живот. Слънцето вече изгря и стопи ледовете и снеговете." - Тъй ли, че аз още не съм се наспал! Не минава много време, идва втора делегация - от насекомите - и казва на човека: "Хайде, господарю, цветята вече цъфнаха! Слънцето грее силно, време е да станеш и да започнеш работата си." - Не съм се още наспал. Идва при него най-после и третата делегация - от млекопитаещите - и му казва: "Хайде, господарю, стани вече! Тревите вече изникнаха, нов живот дойде!" - Няма какво да се прави, ще се става. Работа ме чака, трябва да ора! Питам ви: Дойде ли делегация при вас от рибите? Дойде ли делегация от насекомите? Инай-после, дойде ли делегация от млекопитающите? Преведете тия символи и вижте, какъв смисъл се крие в тях!

Мнозина ще кажат: "Тия неща са отвлечени, далечни за постигане. Ние искаме неща близки до нашия живот. Ние искаме да си поживеем." Казвам: Тия хора, които искат да живеят ще изгубят живота си. Христос е казал: "Всеки, който иска да запази своя живот, той ще го изгуби." Действително, тъй както живеят съвременните хора, те ще изгубят живота си. В ума на всички хора трябва да има положителна идея, да се стреми към целокупния живот. Когато човек се стреми към целокупния живот, всички противоречия са изключени за него. Щом няма противоречия в живота си, той е в пълна хармония и вътре, и вън от себе си. Кога може човек да прогресира: когато живее в хармония, или в дисхармония? Когато е здрав или когато е болен? - Хармонията и здравето са условия за прогресирането на човека.

"Светът Го не позна." Ние разглеждаме света, в който е дошла Истината, в широк смисъл, с всички външни и вътрешни условия, при които човек може да се развива правилно. Казва се в Писанието, че образът на този

свят прехожда. Това не трябва да смущава човека. То не подразбира, че светът, в своята същина, ще изчезне. Преди всичко, светът е велик стимул в живота на всеки човек. В него той развива всички свои дарби и способности. Под "свят" в широк смисъл на думата се разбират не само хората, но всичко живо, в своята целокупност.

"В своите си дойде, и своите Му Го не приеха." Под "своите си" разбираме вътрешния, интимния, индивидуалния живот на човека. Значи, човек се движи между две положения: той постоянно излиза във външния свят, който наричаме обективен, и после влиза в своя вътрешен свят, между своите си, който наричаме субективен свят. Значи, ние живеем между два свята: между субективния - малкия свят, и между обективния - големия, великия Божествен свят.

Следователно, когато Истината дошла в света, той не е бил готов да я познае. Какво лошо, какво грешно има в това, че светът не могъл да познае Истината? Това говори само за степента на неговото развитие, за будността на неговото съзнание. Ако детето не може да познае майка си, какво показва това? - Че неговото съзнание още не е пробудено. Ако някое дете е отделено от майка си още от шестия месец и предадено на друга жена да го гледа, то ще познае ли някога майка си? - Няма да я познае. Будно дете е това, което познава образа на майка си веднага след раждането си. Някои от сегашните деца започват вътрешно да познават образа на майка си още от първия месец след раждането си; други - на втория месец; някои - на шестия месец, на годишнината след раждането си, а най-закъснелите - едва на третата година. Когато казваме, че някои хора не познават Бога, това показва, че те са малки деца, съзнанието на които още не е пробудено. Такива деца, който и да ги вземе на ръце, те мислят, че това е тяхната майка. Така ли трябва да бъде? Майка може да се счита само онази жена, която е могла да вложи нещо в децата си, за което те я познават веднага след раждането си.

Сега ние говорим за Истината. Обаче, какво е вложила Истината в човешката душа? - Тя е вложила в душата на човека стремеж към свобода. Този стремеж се изразява в копнеж към простор на човешкия ум и човешкото сърце. Без Истината човек не може да има определена посока на движение. Да допуснем, че някой човек иска да обича. Всички хора обичат и са обичани. Какво представлява обичта? - Любовта, обичта е пробуждане на съзнанието, проява на живот в човека. Любовта не е чувстване, както я наричат някои хора, но тя подразбира пробуждане на съзнанието. При пробуждане на съзнанието, у човека се явяват условия - за ума да мисли и за сърцето да чувства. Не може да се пробуди съзнанието на човека, ако в него няма поне малко любов. Любовта внася живота.

Пробуждането на съзнанието е процес. Някои мислят, че като възприемат любовта, според своите разбирания, и всички неща в живота ще им се изяснят. Не е така. Ако човек има ограничени разбирания, когато Любовта дойде у него, тя ще го направи нещастен. Когато Любовта дойде между хора, които не са подготвени за нея, те изгубват своето предишно щастие; те изгубват и своята любов. Де отива любовта на двама млади, които са се обичали? Ще обясня тази мисъл с един пример. Какво става с великия цигулар, ако например, се скъса струната "ми" на неговата цигулка? - Той изгубва четвърт от своята сила. Като велик цигулар той може да си послужи и със струната "ла", да употреби нейните високи позиции, но все таки той е лишен вече от високите позиции на струната "ми". Ако се скъса струната "ла", той може да свири и на две струни. Най-после, той може да свири и на една струна, но този цигулар изгубва вече достатъчно от своята сила. На една струна може ли да се свири? Казват за Паганини, че той свирил и на една струна. Вие свирили ли сте на една струна, да знаете, как се свири? Някои хора казват, че и с едно око може да се гледа. - Може. Вие гледали ли сте с едно око да знаете, как се гледа? Други казват, че и с едно ухо може да се слуша. - Така е, но вие слушали ли сте с едно ухо, да знаете, как се слуша? Трети твърдят, че може и с една дупка на носа да се мирише. Питам: Защо природата е поставила две очи, две уши, две дупки на носа, две отвърстия на устата - едното, което води за стомаха, а другото за белите дробове? Всеки човек, който не разбира дълбокия смисъл на живота, казва: "Една уста ми трябва само." - Да, една уста, но с две отвърстия. Такъв е законът в природата. Всяко нещо, което има начало, има и край. И обратно: всяко нещо, което има край, има и начало. Като се съберат две неща, които имат начало и край, те образуват вечността в себе си.

Следователно, като съберете главата и опашката на змията, вие ще образувате вечността. Вечността подразбира неща, които нямат нито начало, нито край. Когато човек се намери в едно начало и в един край, състоянието му се изменя. Когато някой човек залюби нещо, той има начало. Той е в началото на своята любов. Когато изгуби любовта си, той е на края на своята любов. Това не показва, че любовта е изчезнала, но неговата любов е изтекла. И сега, за да дойде нов приток от любовта, главата и опашката на змията трябва да се съединят. Това подразбира, че омразата и Любовта трябва да се съединят - нищо повече. Защо? - Омразата към някого е Любов към другиго. Омразата сама не съществува. За да се прояви омраза в сърцето на някой човек, или в цялото общество, затова трябва да има два обекта. И тогава любовта към едного, ражда омраза към другиго. Следователно, когато любовта към два обекта не е еднакво насочена, непременно към единия от тях тя ще се прояви във вид на омраза. Значи, омразата представлява най-малката степен любов, която има известно отражение. Ние наричаме тази любов материална. Тя ражда

всички нещастия в света. Всеки човек, който има любов към своя живот, той е в състояние да убие някого. Питам: Ако човек от любов към своя живот убие някого, с това той спасява ли своя живот? Казано е: "Който иска да запази своя живот, той ще го изгуби." Какво правят съвременните лекари, като се зарази ръката на някой болен? - За да не се зарази и другата, те отрязват заразената. Това правилно ли е? - Не е правилно, но то се практикува от лекарите само като временно, преходно средство. Ами ако се зарази и другата ръка, какво ще направят? - И нея ще отрежат. Ако се зарази десния крак, и него ще отрежат. Ако се зарази левия крак, същото ще направят и с него. И какво ще остане най-после от човека? - Само един труп. Не, човек трябва да знае, че неговият организъм е уд от Божествения организъм, и ако за запазването на своя живот, погубва живота на брата си, с това той внася дисхармония в целия Божествен организъм, като покваря и своя живот. Какъв смисъл има да се отрязват удовете на организма един след друг и да остане само труп от него? Казвате: "Нали трябва да се направи операция, за да се спаси живота на човека?" - Вярно е, че трябва да се правят операции, но не физически. Съвременната наука трябва да върви от психическото към физическото. Методът, с който си служи съвременната медицина и хирургия, не е правилен. Преди да се отреже крак или ръка от човешкото тяло, първо трябва да се намери причината, която е предизвикала болката, и тя да се отстрани. Трябва да дойде такъв учен, който да знае, от колко години се е появила причината за някаква болка, и после да се заеме с отстраняването ѝ. След като намери причината за болката, нея да отреже, а тялото да остави непокътнато. Не трябва да се режат удовете на човешкото тяло!

Един виден американски лекар проучавал болестите, от които страдали съвременните хора и намерил, че са толкова разнообразни, с разни вариации за всеки болен, че се принудил най-после да ги класифицира с името "своеобразните болести на съвременния век". Дохожда при него един богат търговец от Ню Йорк, който страдал силно от крак. Той се показвал на много лекари, но никой не могъл да му помогне. Преглеждали го с рентгенов апарат, обаче нищо не намерили в крака му. Външно кракът бил съвършено здрав, но болката била нетърпима. Когато се явява при този виден американски лекар, който лекувал повече по природен начин, той го запитал: "Спомняш ли си преди 5-10 години най-много, да си виждал някой човек със счупен крак? Можеш ли да си спомниш подобна картина от своя живот? Търговецът, като си помислил малко, спомнил си следния случай. Веднъж отивал към главната гара на Ню Йорк, и там видял един човек, на когото кракът току-що бил счупен, и силна струя кръв текла от него. Това му направило силно впечатление, но той скоро забравил този случай. Струвало му се, че образът на този човек съвършено се изгладил от паметта му. Тогава лекарят обяснил болката в крака му,

именно, с този спомен, който по закона на самовнушението е действал в неговото подсъзнание, и сега изпъква в съзнанието му като действителен факт; той усещал болка, като на счупен крак. Сега, по обратен път, той ще трябва пак чрез самовнушение да изхвърли този образ от подсъзнанието си. И действително, този болен успял да се излекува по начина, който американския лекар му препоръчал. Ако болката на крака му се беше продължила дълго време, лекарите биха прибягнали до отрязване на крака.

По същия начин и много от тежките и мрачни мисли, чувства и настроения на съвременните хора се дължат, именно, на такива причини. Отивате, например, в болницата, или в лудницата да посетите някой ваш познат болен, и там един от болните или от лудите прави такива движения, които остават силни впечатления във вашето подсъзнание. Не се минава много време, и вие започвате да изживявате неговите мисли и чувства. Вие се мислите вече за болен; страдате, викате лекари, и никой не може да намери причината на вашето състояние. Това са външни впечатления, натрапени на вашето подсъзнание. Вие сте се свързали с този болен, и сега преживявате неговото състояние. Духовният човек трябва да се пази от груби, грозни образи, да не остава те да му въздействат, понеже след време те ще произведат лоши последствия върху цялата му психика. Затова, всеки човек трябва да има будно съзнание, с което да отблъсква от себе си тези груби, лоши образи. Грозните, изопачените, кривите образи са причина за голяма част от сегашните страдания на човечеството, от които то и досега не може да се освободи. Човек трябва да живее с красивите образи на живата природа, да се съобразява с нейните закони и да ги прилага в живота си. Няма по-голямо щастие за човека от това да живее съобразно законите на живата природа. Всички хора, всички общества и народи, които са живели по този начин, са имали отлични резултати. Историята ни дава много образци от такъв живот.От хиляди години насам ние живеем при най-щастливи условия за чист природосъобразен живот. Ние сме точно в пътя, който ни води към хармоничен живот. Какво се изисква за това? - Да приемем Истината. Приемем ли Истината, тя ще изпълни своята задача.

Когато Истината дойде между хората, тя всички ще изпита. За обяснение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Един богат французин прекарал много време в странство, дето забогатял. Като се почувствал вече стар, решил да се върне в родното си място, при своите близки. Обаче, най-близките му роднини били двама негови братовчеди, на които решил да остави всичкото си богатство. Връща се той в родния си край, отива при един от братовчедите си и му казва: "Аз ходих в странство, дето прекарах дълго време. Там спечелих много пари, но ето, голямо нещастие ме

сполетя и изгубих всичкото си богатство. Вие знаете, че освен вас нямам други близки. Ще ви помоля да ме приемете между вас да прекарам старините си." - Ще видим, ще си поговорим с жена ми. Като прекарал при този си братовчед 5-6 недели, един ден той му казва: "Много съжалявам, драги ми, че не можеш да останеш у дома за постоянно. Ние нямаме свободно място. Опитай се да останеш при братовчеда ми, може би той да има място за тебе." Тогава богаташът отива при втория си братовчед и нему разправя същото, каквото на първия: че е останал беден човек, без всякакви средства в живота си и се надява да го приеме между домашните си, да прекара някак старините си. Братовчедът казал: "Добре, на драго сърце остани между нас! И аз не съм богат човек, но между всички ще минеш и ти." По този начин той изпитал доброто сърце на втория си братовчед, и като награда за това, оставя нему всичкото си богатство. Първият братовчед, като се научил за това нещо, започнал да се докарва на богатия роднина, но вече било късно. По същия начин Истината постъпва с всеки едного от нас.

Като говорим за Истината, за Бога, ние не разбираме този Господ, Който живее нейде в небето, но ние разбираме онзи Господ, умът на Когото е толкова мощен, светлината тъй силна и сърцето толкова велико, че в един момент може да извади с кука всички същества, останали и досега в ада. Това е само въпрос на времето. Бог няма да остави нито едно същество в ада. Всичко живо оттам ще излезе вън. Тогава Бог ще внесе ред и порядък навсякъде в света. Всички хора, които днес страдат и се мъчат, ще забравят своите страдания и мъчения. Когато Бог отиде някъде между хората, те не Го приемат, а при това казват, че вършат всичко за Господа. Дойде някой човек между вас, вие му давате нещо и казвате: "За Господа давам." Не, вие давате за себе си, а не за Господа. Отива един религиозен човек при някои хора и започва да ги учи, как да се жертват за Господа. - Това не е право. Всеки човек сам трябва да се учи. Съвременните хора трябва да служат на друг морал. Ако искам да науча хората, как трябва да живеят за Господа и как трябва да се жертват, първо трябва да науча себе си на това нещо. Друг някой пък иска да учи хората на логическо мислене. Никой не може да учи хората на логическо мислене. Преди всичко в света не съществува никаква логика. Чрез логиката едни хора доказват Истината, а други я отричат. Питам: Каква е тази логика, която едновременно отказва и доказва Истината? - Това не е никаква логика. Друг някой казва: "Ние трябва да се научим да разсъждаваме!" Как ще се учите да разсъждавате, когато разсъждението е свободен процес на душата. Да разсъждаваш, значи да виждаш нещата. Пред мен седи една картина, която представлява човешки образ. Първо аз разглеждам, какви са очите на този ораз, после какви са ушите му, устата, носа, веждите, краката, ръцете и т.н. От всичко това съдя, доколко художникът е могъл да схване външните черти на този образ.

След това от цялата картина съдя и за самия художник. Колкото картината е по-жива, толкова и художникът е по-жив; колкото картината е по-мъртва, толкова и художникът е по-мъртъв. Колкото картината е по-разхвърляна, толкова и художникът е по-разхвърлян. Обаче, природата не обича разхвърляните неща.

И тъй, като се говори за сегашния живот, трябва да се знае, че в природата и в живота всичко е в движение. Затова, именно, това, което е било днес, утре няма да бъде - друго нещо ще имаме. Нещата всеки момент се менят по причина на това, че местата и обстановката им се мести. Движението е израз на съзнанието. Съзнанието само се движи. Значи спирането винаги носи нещастия, а природата не търпи никакви нещастия. Когато някой запитва, на какво се дължат страданията и нещастията в света, той трябва да знае, че причината за страданията и нещастията са малките спирки, които хората правят. Животът не търпи спирки; той изисква във всичко движение и то такова, каквото се предвижда за всеки даден случай и момент. На същото основание и влаковете имат свои предписания, които те трябва да спазват, защото, ако увеличат или намалят бързината на своето движение, ще станат катастрофи. Всеки трябва да се движи според бързината, която му е определена. Както всеки човек има свой начин на мислене, на чувстване и на действие, така и всяко движение трябва да има своя определена посока.

Питам: В какво седи положителната философия на живота? Ако имаме три същества, едното от които живее на месечината, другото на слънцето и третото на сатурна, какви впечатления ще имат те от нашата земя? Могат ли те от светлината, която се отделя от нашата земя, да познаят, какво е нашето състояние, или пък да познаят, какви мисли ни интересуват, или с какви въпроси се занимаваме? - Донякъде те могат да определят нашето състояние и уровена на нашата мисъл. Какво показва, например червения, синия, жълтия или белия цвят на светлината, която се отделя от разните планети? Ако светлината, която се отделя от някоя планета е червена, това показва, че съществата, които живеят на нея са крайни материалисти; те мислят само за ядене и пиене, и между тях господства юмручното право. Когато светлината на някоя планета е зеленикава, това показва, че съществата, които живеят там са материалисти, но материализмът в тях е взел повече умствен характер. Частната собственост в тия същества се е усилила значително, и всеки от тях иска да владее грамадни пространства. Изобщо, материализмът там е в своя разцвет. Жълтият цвят на някоя планета показва, че там живеят същества повече мислещи, философи. Тия същества са горделиви. Всеки цвят има свои добри страни, както и свои дефекти. Когато всички цветове се съберат в едно, те образуват белия цвят - цветът на хармонията. Всеки цвят трябва да хармонира с другите, за да се

изгладят неговите дефекти. Червеният цвят показва чрезмерна деятелност. Човек трябва да знае, как да регулира червения цвят на лицето си, защото, ако лицето придобие силно червен цвят, това показва известна болезненост на организма. Червеният цвят може да бъде здравословен, а може да бъде и нездравословен. Често казват за някого: "Този човек силно пожълтя, или силно позеленя." Значи, разните цветове изразяват различни мисли, чувства и състояния на човека. Те служат като символи.

В Писанието се казва, че Истината дошла в света, и светът не я приел. Това е ясно за всички. Същевременно се казва, че Истината дошла между своите си, и те не я приели. Това вече се отнася до индивидуалния живот на човека. Питам: Какви жертви се изискват от по-напредналите хора, за да възприемат Истината и да я приложат в живота си, както трябва? Няма по-красиво нещо от това, като дойде Истината у нас да знаем как да се справяме с всички мъчнотии, които животът ни носи. Човекът на Истината не може да бъде нито болен, нито беден - той се справя с всички трудности и мъчения. Човекът на Истината може да се справи и със смъртта; той е свободен гражданин. Разумен човек е този, който обича Истината. Най-високото състояние, към което човек трябва да се стреми е да обикне Истината. Ще кажете: "Кой е достигнал до това състояние?" Ако хората още не са достигнали това състояние, не значи, че не трябва да се стремят към него. Коя мравка е станала човек? - Никоя. Кой човек с станал Бог? - Никой. Някои казват, че понеже човек е бил създаден по образ и подобие Божие, той нямало към какво повече да се стреми. Не, стремежът, който човек има в душата си, е постоянен, понеже пред него седи един светъл и мощен образ, към който винаги трябва да се стреми. Когато любим, ние имаме в душата си нещо велико. Когато говорим за Истината, за Мъдростта, за знанието, ние имаме нещо велико в душата си. Когато говорим за обществения живот, какво трябва да подразбираме? - Общественият живот подразбира един идеал към хармонични, правилни отношения, към възвишен ред и порядък, който трябва да съществува в живота на индивида, в живота на народите и в цялото човечество. Дойде ли се до такъв живот, всеки човек ще седи по-спокойно под смоковницата си, не смущаван от никакви изкушения и борби, на каквито сега се натъква. Такъв човек от нищо няма да се плаши. Войни тогава няма да има. Ако има войни, те няма да бъдат като сегашните, в които хората се убиват едни други. Тогава хората ще воюват, без да се убиват; ще се заробват, без да се лишават от свобода; ще се затварят без да се измъчват. Такава трябва да бъде истинската философия на живота.

Днес културния свят се намира в големи противоречия, които произтичат от неговите схващания за живота и за Бога. Как схващат, например, съвременните религиозни хора, били те православни, протестанти,

католици или тия от новите течения, въпроса за Бога? Или, как разбират те Божественото начало в човека? Когато разправяли на един български свещеник, колко хубаво бил посрещнат Тагоре в България, той се уплашил и казал: “Господи, прости им, те не знаят, какво правят!” Тагоре е велик поет, той има нещо красиво и велико в душата си. Той минава и заминава през България, ще занесе със себе си нещо хубаво за българите и ще го опише. Какво лошо има в това? Но българският свещеник се плаши, да не би българите да изпаднат под влиянието на Тагоре. Нека се плаши този свещеник. Българинът винаги българин ще си остане. Ако един човек днес се обърне към едного, а утре към другиго, какво представлява той от себе си? Българинът е една постоянна форма; англичанинът също така е една постоянна форма. Същото може дасе каже и за всеки човек, от каквато народност и да е той. Дето и да туриш българина, той пак българин ще се върне. Онези, които познават този закон, казват: “Жалко, ще се опропасти народа ни!” - Не, никой народ не може да се опропасти. Има само един начин, по който народите могат да се опропастят и да се спрат в своето развитие. Този начин се крие в неизпълнението на Божия Закон. Такъв пример имаме с еврейския народ. Ето, от толкова години насам, съдбата тласка еврейския народ от едно място на друго по лицето на земята за неизпълнение Божия закон, но пак не изчезна. Защо? - Бог не е допуснал това. Както виждате този народ го бият, гонят, но има нещо, което го държи. Значи, няма сила в света, която е в състояние да заличи един народ от лицето на земята, ако това не е допуснато от Бога. Не само това, но евреите и до днес заповядват на целия свят. Освен това, между тях се срещат и много умни хора. Това е доказателство, че без волята на Бога народите не могат да изчезват, нито да се изменят. Кой пази евреите и кой ги е пазил досега? - Пази ги великия принцип в живота, който пази и всички останали народи. Евреите поддържат учението на Моисея, но много от тях са кабалисти. Обаче, има едно учение, което всеки народ държи скрито в себе си, пази го като зеницата на очите си, изпълнява го точно, без да знае някой. За това нещо християнският свят нищо не подозира. Евреите, например, особено точно спазват закона за десятъка. Каквото спечелят, отделят една десета от него за Бога. От хиляди години насам те спазват този закон най-внимателно. Освен този закон, те имат и друго нещо хубаво, което грижливо пазят в себе си, защото то ги държи здраво, като народ.

Казвам: И българите, както и всеки народ лесно се настройват срещу писатели, поети, държавници и др. Когато слушат някой от тях да им говори неща, които не им понасят, те казват: “Този човек ще съсипе народа ни.” И на това основание днес българите са разделени на партии, всяка от които иска да покаже пред народа, че милее за него повече от другите партии. Ако всички партии приложат Божественото учение, те ще станат

народ и половина. Ние не говорим от само себе си, но показваме на хората пътя, по който те трябва да вървят. Всяка партия обича народа си. Добре е това, но нека тяхната любов почива на здрава основа. Нека всички партии се сплотят помежду си и да не внасят омраза едни към други, да не възстават брат срещу брата си, както това става днес между всички народи. Има един разумен начин, чрез който всяка партия можеда подигне своя народ. Щом става въпрос за любов между хората, всички казват: "Нека духовенството има грижата за това." - Добре, нека духовенството приложи любовта между народа си. Духовенството пък ще каже: "Всички хора трябва да признаят нашата света църква!" - Нищо, нека хората подкрепят и църквата. Аз говоря за тези светии, които и днес си остават святи, чисти, непорочни, които обичаха и човечеството, и Бога, и бяха готови да се жертват за Него. Обаче, има и такива светии днес, които не вървят в съгласие с Божиите закони.

"И в своите си дойде, и своите му Го не приеха." Кого не приеха? - Това не подразбира да приемат някой човек, но да приемат Истината. Няма по-хубаво от това да се приемат колкото може повече вдовици, които никой не приема; или, колкото може повече сирачета, които никой не приема; или да се приемат колкото може повече страдащи, нещастни хора, които постоянно викат: "Няма ли Господ в света? Няма ли правда? Няма ли добри държавници в този свят?" Те викат, надяват се, докато най-после дойдат до положение на отчаяние, на безразличие в живота и казват: "Няма ред и порядък в света, но яж, пий, живей и нищо повече!" Мнозина питат: "Кое е същественото в живота?" - Това, което наричаме свят, то е външната страна на живота, но човек трябва да има обширни възгледи, в които да прониква разумността и така да се добере до дълбоката вътрешна страна на живота. Дълбоко в душата си човек трябва да отдава правото на всеки едного, да го изслушва с внимание, да му каже няколко разумни думи, та и той от своя страна да разбере, че насреща му седи близък нему човек, с когото във всички случаи на живота може да сподели поне две благи думи. Този човек може да прави много грешки, но това още не дава право на другите да го пренебрегват. Всеки грънчар, ще развали десятки, стотици грънци, докато се научи да прави хубави грънци. Той не може да се роди безпогрешен и велик в своите изделия. Много ще греши той, докато изкара хубави грънци за продан. Когато грънчарят прави грънци за себе си, колко ще му трябват? - Най много 5-6 грънци. Ако той прави грънци за продан, ще трябва да изкарва с хиляди. Това показва, че той има вече отношения с хората. Заключението, което може да извадим от това е следното: когато имаме много идеи, ние имаме отношение с много хора; когато имаме една идея, ние имаме само един приятел; когато имаме две идеи, ние имаме отношения само към баща си и майка си, или към брата си и към сестра си. Когато имаме отношения към държавата, ние трябва да

имаме едни идеи към министрите, други идеи към гражданите и т.н. Когато имаме отношение към човечеството, трябва да имаме хиляди идеи. Казвате: "Идеята за българския народ е много обширна." - Колко души жители има България? - Около 4-5 милиона. Значи, всеки учен в България трябва да има около 4-5 милиона идеи.

Едно време, когато Бог създал света, той поставил Адама в рая - в Божественото училище - да се учи. Бог изкарал пред Адама всички животни, сам той да им даде имена. След като дал имена на всичките животни, Бог извикал Адама да повтори пред Него имената на животните, според както той ги нарекъл. Като започнали животните да се изреждат две по две пред него, Адам си казал: "Всички животни са по две, имат си другар, аз съм самичък. Адам не разбирал нищо от имената, които дал на животните, но знаел имената им; своето име, обаче, той не знаел, понеже нямал другар, който да го извика по име. В този мит се разправя, че Адам научил името си след като Бог му дал другарка, която го назовала с името Адам. И той я нарекъл Ева, което значи красива жена. Питам: Как постъпи Адама със своята другарка? Той направи една грешка, като я остави да скита сама из рая. Адам не трябваше да оставя Ева сама да се разхожда из рая и да се върти около дървото за познаване доброто и злото, а винаги трябваше да бъде с нея. Този закон действа и в човека по следния начин: когато сърцето е само, непременно ще станат някакви погрешки. Следователно, при всяка работа, при всяко изпитание, умът и сърцето на човека трябва да бъдат заедно, на едно място. Този е един от великите закони в света. Никакви убеждения не могат да съществуват без присъствието на ума, на сърцето, на душата и на духа. Както мъжът не трябва да оставя жената сама, така и жената не трябва да оставя мъжа сам да се разхожда из рая. Дето е той, там трябва да бъде и тя; дето е тя, там трябва да бъде и той. Ходят ли всички поотделно, работата се разваля. Заедно трябва да ходят! При първия изпит в рая, Ева направи погрешката. Сега иде втори изпит за Адама. Той ще се постави днес пред дървото на живота, но Ева трябва да бъде при него. Ева трябва да бъде при Адама, да му даде един добър съвет. Иначе, и Адам ще направи погрешка, както Ева, и тогава ще отидат още 8'000 години на изпитания и страдания. При първия изпит змията дойде при Ева и много лесно я изкуси. Сега към същото дърво се приближава Адам, и неговата възлюбена трябва да бъде при него, двамата заедно да разрешат въпроса.

И тъй, всеки човек трябва да разрешава въпросите в своя живот с ума и със сърцето си едновременно. За да разреши въпросите си, той непременно трябва да обича някого. Това значи: неговото сърце непременно трябва да се е събудило. Съвременните хора трябва да се подложат на големи страдания, които да разтърсят сърцата им, да започнат да любят, да

обичат, но не от страх, а доброволно. Ако страданието може да събуди сърцето на човека да люби, това показва, че той е дошъл вече до своето спасение. Ако страданието не може да раздвижи сърцето на човека, да го накара да люби, това показва, че то не може и да го спаси. Някои питат: "До кога ще страдат хората?" - Докато се спасят. Казвам: Иде страшният ден! В какво отношение този ден е страшен? - В това, именно, че Бог ще се прояви. При това знаем, че Бог е Любов. То значи, когато Бог, т.е. Любовта дойде в света, тя ще произведе такива страшни сътресения, такива силни страдания, че които я познаят, ще застанат пред дървото на живота и още тук, на земята, ще разрешат великия въпрос. Този въпрос не се разрешава на небето, но на земята. И който го разреши, ще бъде дигнат на небето. Казвате: "Страшно нещо е човек да се дигне във въздуха!" Питам: По какво се познава, че пиленцето, което е прекарало дълго време в своето гнездо, е заякнало? - Силата му се познава по това, че щом заякнат неговите крилца, то изхвръква вече от гнездото си. Щом дойде този ден, то хвръква с крилцата си нагоре из въздуха. И на съвременните хора казваме, че е време вече да хвръкнат нагоре във въздуха. Те казват: "Страшно нещо е да хвърчи човек във въздуха!" Не, време е вече хората да се повдигнат, да литнат с крилата си във въздуха. Въздухът, това е възвишеният свят на Любовта, в който хората трябва да живеят. Сърцето и умът на човека са неговите крилца, с които той дълго време ще се упражнява в гнездото си, докато дойде един ден Господ и го накара да излезе вън от гнездото си, да хвръкне с крилцата си в широкия и просторен свят.

"В света дойде, и светът Го не позна. В своите си дойде и своите Го не приеха." Настава фаза, когато светът трябва да Го познае, и своите Му трябва да Го приемат. В това седи разрешението на великия въпрос. Всеки народ, който може да представи на света идеално управление и с това да подтикне и другите народи в тяхното развитие показва, че Бог е дошъл в този народ, и хората на този народ са Го познали и приели. Дойде ли Господ между един народ, всички ще познаят това нещо. По какво се познава? - Във всичко има изобилие и Божието благословение се носи навред. В този народ няма насилие и безпорядък, всички хора са бодри и весели. Нова наука, нови учители, нови професори, нови майки и бащи се явяват в този народ - всичко се изменя и преобразява. Дойде ли Бог между хората, всички се изменят, и всичко се забравя. Че някой обидил някого, че му направил големи пакости - всичко това се заличава от съзнанието на хората. Нова култура, нова наука иде в света! Петата раса, която сега живее, това е расата на животните. За в бъдеще ще дойде шестата раса, расата на Любовта. В Битието се казва, че в петия ден Бог създал всички животни, затова, именно, хората от петата раса живеят животински живот: бият се, карат се, убиват се, мразят се - вършат всичко това, което и животните вършат.

Ще ви приведа следната аналогия, от която вие сами можете да си правите заключения. Когато кучето минало покрай Адам, той го запитал: "Ти запомни ли Божия закон?" - Запомних го, написах го на зъбите си. Волът минал покрай Адама, и той го запитал: "Ти запомни ли Божия закон?" - Да, запомних го, написах го на рогата си. Минал коня. Адам го запитал: "Ти запомни ли Божия закон?" - Да, запомних го, написах го на копитото си. Най-после минала и Ева покрай Адама. Той запитал и нея: "Ти запомни ли Божия закон?" - Да, запомних го, написах го на езика си." Затова днес жената много говори. След всичко това кучето хапе, волът боде, конят рита. Нека и съвременните хора си дадат отчет какво е останало от Божия закон у тях! Едно трябва да знаят всички хора: Божият закон не се пише нито на език,нито на зъби, нито на рога, нито на копито. Всички са го написали там, дето не трябва.

Казвам: Сега идат важни времена за човечеството, когато хората не трябва да се обезсърдчават. По-важни времена от сегашните никога не са наставали на земята. Времената, които сега преживявате, са велики по своите идеи. Много същества от невидимия свят биха дали милиони, за да присъстват в тия времена на земята, но не ги пущат. Всички билети за представлението, което ще се даде на земята, са вече продадени. Много ангели хлопат, искат да дойдат за това представление, което ще се разиграе, но няма места повече. Затова тия от хората, които са недоволни от своя живот, нека продадат билетите си на някой от споменатите ангели, те да дойдат на земята, а недоволните хора да отидат горе. Това, което ви говоря е велика Истина. Сега е време всеки да покаже, че е човек. Дали сте българин, англичанин, американец, германец или какъв и да е, това не е важно, времената са едни и същи за всички. Важното за вас е да използвате добрите условия на живота. Аз вярвам, че ще ги използвате, защото всичко това, което ви се говори не е ново, нито е старо. Аз ви говоря за реалното, което всякога е ново. Ние не искаме да посаждаме нови неща във вас. Всичко това Бог е посадил във вас още в далечното минало, а сега то само ще порасте, ще цъфне и ще даде своя плод. Аз вярвам и зная, че всичко е посято от Бога, а сега трябва само да се събуди. Аз не вярвам в закона на новото присаждане. Това, което отпосле се присажда, лесно се чупи. Има нещо посято в човека още от хиляди години. То е Божественото, което чака времето си само, за да се пробуди. Това нещо един млад поет е изразил със следните думи:

"Кажи ми твоите свещени думи,

които някога си ми пял!

Тогаз Божествената топлина се разля в мен

и стопи снега и леда.

И изобилно потекоха водите,

които напоиха и оросиха всичко в мен.

И от тогава почна всичко да расте и цъфти,

да върже и да зрее.”

Божият дух е вложил всичко това в човека. И когато дойде Божествената топлина, тя ще стопи снега и леда, ще потекат водите и всичко ще започне да расте и да цъфти, да връзва и да зрее.

Беседа от Учителя, държана на 28 ноември 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_11_28 Различаване
лекция пред специалния клас

РАЗЛИЧАВАНЕ

Т. м.

За следния път пишете върху темата: “Произход на разнообразието в природата”.
Напишете едно изречение на дъската. Колко основни идеи има написаното изречение: “В отношенията между приятели е важно, кой може да отстъпва, а не кой има право.” Ако човек отстъпва пред доброто, това отстъпване е на място. Обаче, ако отстъпва пред злото, отстъпването не е на място. Значи, написаното изречение на дъската се отнася само за светиите. Защо? Защото само светията може да отстъпва. Като отстъпва от известно положение, той прави жертва. Обаче, обикновеният човек, който всякога отстъпва, каква жертва прави?

Сега, всеки от вас да си спомни някоя силна мисъл, с която си служи при всички мъчнотии в живота си като с чук. Същевременно, спомнете си, коя е най-меката дума във вашия речник. Тази дума ще бъде различна. Колкото ученици сте в класа, толкова меки думи ще кажете.
Пишете върху темата: “Най-красивата критика”.

Като пишете темите си, можете да си служите и с това, което знаете от науката и живота.
За десет деня направете следните наблюдения върху себе си. Като се събудите сутрин, проследете, каква мисъл имате в ума си и какво е състоянието ви. Записвайте си това в едно тевтерче. Веднага погледнете часа и минутата, какъв е денят, топъл или студен, ясен или облачен. Същевременно, вижте, има ли някакъв шум на улицата, в която живеете. Ако има някакъв шум, вижте, на какво се дължи: дали коли, автомобили или трамваи минават; дали хора минават и се разговарят или пеят; дали кучета лаят. Освен това, проследете, има ли някаква връзка между състоянието ви, с което сте се пробудили, и с това, което сте имали преди два-три деня, или най-много преди седмица. Ако сте радостен или тъжен, вие трябва да знаете, отде произлиза това състояние.

Като правите наблюденията си, ще видите, има ли някаква връзка между вашите мисли и чувства, между вашите настоящи и минали състояния, или са разкъсани. Спрете вниманието си върху съня, който сте имали през нощта, да намерите връзката между състоянието и мисълта, която е минала през ума ви. Сънят ще внесе известно обяснение. Като правите тия

наблюдения, вие ще разберете, на какво се дължат мрачните настроения на човека. Те се предават от един човек на друг. Това влияние е особено силно на сън. Ето защо, не се препоръчва в една стая да спят хора, които са дисхармонични помежду си, т.е. когато между мислите и чувствата им съществува известна дисхармония. Когато човек спи, астралното му тяло излиза вън от него и, за да не се подава на чужди влияния, той трябва да се моли, да го пазят от невидимия свят. Не се ли моли, не може ли сам да се пази, той непременно ще възприеме дисхармоничните мисли и чувства на хората, в чиято среда е поставен, и дълго време трябва да се бори в себе си, докато се освободи от чуждото влияние. Често слушате някой да казва, че състоянието му е особено, като че му липсва нещо съществено, или като че му е натрапено нещо чуждо. В такива случаи, или се отнима нещо от човека, или му се предава нещо. И едното, и другото състояния са мъчителни. Човек трябва дълго време да работи върху себе си, да се освободи от тия влияния.

Като се говори за възприемане на чужди влияния, това не трябва да ви плаши, но усилвайте мисълта си, пречиствайте чувствата си, да преодолявате на всичко, което иде вън от вашето съзнание. Ученикът трябва да бъде изпълнителен към своите обещания. Даде ли някакво обещание пред себе си, той трябва да го изпълни. Да даде човек обещание пред себе си, разбирам пред Божественото начало в себе си. Пред тия обещания човек трябва да бъде строго изпълнителен. Не се позволява никакво отлагане, никакво изменение на тия обещания. Изменя ли на обещанията си, човек се разколебава в своя вътрешен мир, както и във вярата. Разколебае ли се вярата на човека, след това иде обезсърдчаването, отчаянието, обезнадеждването. Кога се отчайва човек? Когато изгуби нещо съществено в живота си. Когато изгуби смисъла на живота си, човек се отчайва. Когато момата и момъкът изгубят любовта си, те се отчайват. Когато търговецът изгуби капиталите си, и той се отчайва. Следователно, всяка загуба на нещо съществено е в състояние да отчае човека. Обаче, колкото голямо да е отчаянието на човека, в него винаги има една възможност, малка или голяма, да излезе от своето отчаяние. В такива случаи казваме, че самото отчаяние крие в себе си възможност за излизане от него, тъй както мракът крие в себе си условие за виделина. Искате ли да се освободите от отчаянието си, намерете някой по-отчаян от вас. Срещнете ли се двамата, взаимно ще си помогнете.

Едно се иска от ученика: да схваща вярно състоянията си и да различава, кои са негови и кои – чужди, отде идат, какъв е произходът им. Това подразбира, да прави човек красива критика на своя вътрешен живот. Като се говори за влияние, не се разбира само в отрицателен смисъл. Както се възприемат мрачни, дисхармонични мисли и чувства, отчаяния и

обезсърдчения, така се приемат и положителни мисли и чувства, насърдчения и очарования. Добре е човек да се обезсърдчава и насърдчава, но трябва да знае, кое от двете състояния е негово. Ученикът трябва да прави вътрешен анализ и изследване на всички свои състояния. Обикновено младият лесно се обезсърдчава, но и лесно се насърдчава. Старият мъчно се обезсърдчава, но мъчно се и насърдчава.

Като изучава състоянията си, човек дохожда до един вътрешен закон, с помощта на който може да ги регулира. Забелязано е, например, че когато човек се храни късно, малко време преди лягане, когато преяжда и яде храна, която не е по вкуса му, състоянията му са мрачни. Ето защо, за да превърне лошите си състояния в добри, за да избягва мрачни състояния на духа си, човек трябва сутрин да закусва след изгряване на слънцето. При това, за предпочитане е всякога да остава малко недохранен, отколкото да задоволи напълно глада си, или пък да преяжда. Последното е особено вредно за човека. Преди да си легне, човек трябва да се е освободил от всички лоши, тежки впечатления, които е преживял през деня. Не обръща ли внимание на своите мрачни състояния и анормални чувства, човек се натъква на ред болезнени състояния.

Когато развива чувствителността си, едновременно с това човек трябва да знае, как да се предпазва от възприемане на отрицателни мисли и чувства, които развалят разположението му. За да трансформира състоянията си, човек трябва да се вглъбява в себе си, във всичко да намира красивата страна. Като съзерцава и се вглъбява в себе си, той вижда красотата и хармонията, които съществуват в целокупния живот. Само така човек дохожда до съзнание, че всичко, каквото се случва в живота му, е за добро. Когато гледа на нещата от високо, човек вижда всичко красиво; слезе ли на стъпалото на обикновения живот, той вижда нещата, както са, като добри и лоши, като положителни и отрицателни, но знае, че в края на краищата всичко ще се превърне на добро. Каквито идеи да дойдат в ума ви през време на съзерцанието, не отклонявайте вниманието си. Чрез съзерцание човек се учи да контролира своята мисъл, да се съсредоточава в едно направление. Само така съзерцанието има смисъл.

Като се натъкват на страдания, хората се запитват, не може ли без тях. При сегашното развитие на човека, без страдания животът е невъзможен. Днес страданията са толкова необходими, колкото и радостите. Освен това, те носят в себе си блага и възможности за растене. Без страдание човек не може да придобие дълбочина на чувствата. Без радост чувствата му не могат да се разширяват. Колкото по-голяма дълбочина и широчина имат чувствата на човека, толкова по-големи възможности се разкриват за неговия умствен живот. Тъй щото, искате ли да използувате страданията

разумно, всяка сутрин, като ставате от сън, употребявайте по 5-10 минути в съзерцание. Спомнете си през това време, какво обещание сте дали пред себе си и стремете се да го реализирате. Този е най-добрият метод за самовъзпитание.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

10. Лекция от Учителя, държана на 28 ноемврий, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_12_01 Говор и пение
лекция пред общия окултен клас

ГОВОР И ПЕНИЕ

Единадесета лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 1 декември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се свободните теми.

За следния път пишете върху темата: „Горение без дим".

Упражнение: Ръцете пред гърдите със свити юмруци; ръцете нагоре, настрана и разтваряне на юмруците. Това упражнение се прави няколко пъти, като при последното поставяне ръцете настрана с разтворени юмруци, се прави „трептение с китката" (само китката се движи ускорително).

Изпейте упражненията „Тъги, скърби, вдигай, слагай" и „Мисли, право мисли!"

Пението и говорът представят голямо изкуство. Те се дават даром, но не се налагат. Изобщо за характера на човека се съди по степента на неговата музикалност: колкото е по-музикален човек, толкова и характерът му е по-издържан; колкото е по-малко музикален, толкова и характерът му е по-неиздържан. Да бъде човек музикален, това не значи да знае да свири и пее, но да има дълбок вътрешен усет към музиката. Когато съвременните хора дойдат до определена възраст, те казват: „Ние сме възрастни вече, нека младите пеят." И наистина в България пеят само младите, докато не са женени. Щом се оженят, те престават да пеят. Ще срещнете и възрастни да пеят и да свирят, но само тогава, когато пението, свиренето е занаят за тях, с който изкарват прехраната си. Щом забогатеят, и те престават да пеят и да свирят.

Казвам: Когато пението и свиренето станат еднообразни, ние се намираме пред механически процеси. Музиката трябва да бъде жива, разнообразна. Опитайте се да изпеете песента „Любов ме озари". Когато някой музикант твори, създава, той винаги изразява нещо колективно. Той сам нищо не може да направи. Хиляди същества, хиляди духове взимат участие в

неговото творение. Когато ангелите пеят, и хората могат да пеят; щом ангелите млъкнат, и хората престават да пеят. Когато човек пее от душа, с дух, в него се явява изблик на чувства, които предизвикват разширение на сърцето, а в ума повече мисъл, повече сила. Питам: Каква мелодия ще дадете на думите „любов ме озари"? Ако дам като задача на класа да намерите съответна мелодия на тия думи, какво ще направите?

Музиката внася в душата на човека разширение, в духа – сила и мощ, в сърцето – мекота и топлина, а в ума -светлина и свобода. Говорът на музикалния човек е мек, приятен. За такъв човек казват, че говорът му е задушевен, топъл. Който иска да придобие това качество, той трябва да обича музиката. Който не обича музиката, той не може да говори правилно, музикално. Когато човек носи в себе си Божествената Любов, той говори музикално и пее хармонично, правилно. Той никога не мисли за смъртта, за противоречията в живота. За него съществува само една идея: живот и безсмъртие! Който пее и свири от любов, той се намира в общество на музикални хора, които го вдъхновяват. Ако човек пее без любов, той остава сам, не може да привлече музикални хора около себе си. Щом не е обиколен от среда на музикални хора, той не може да се вдъхнови. Пение без вдъхновение е механическо действие. Всички трябва да работите, да развивате в себе си музикалното чувство. У едни от вас не е развито времето, у други – паметта, у трети – разсъдливостта, у четвърти – милосърдието и т. н. Изобщо всички трябва да работите съзнателно върху себе си, да развивате това, което ви липсва. Музиката е почивка за човека. Когато се уморите, попейте малко да си починете и след това продължете работата си. Правилното пение подразбира изразително пение. Кои тонове отговарят на думата любов?

Мнозина от вас могат да напишат мелодия на дадените думи, но се боят от критика. Едно трябва да имате предвид: хубавите работи не стават лесно. Много условия се изискват, за да се създаде една хубава работа. Истинското пение включва живот, подвижност в гласа. В мелодията на песента „Любов ме озари", трябва да има нещо, което грее, което съживява човека. Значи мелодията всякога трябва да отговаря на думите. Казва се: „любов ме озари, душа ми разшири." Коя сила внася разширение? – Топлината внася разширение на телата. „Духът ми укрепи." Коя сила укрепва духа? – Мисълта. По-нататък е казано: „И благост в мен всели." Питам: Може ли благостта да се всели? Според мене благостта не може да се вселява. Това е поетически израз. Само разумното може да се всели в човека. Само живите неща се вселяват. Следователно, ако разглеждаме благостта като мъртво нещо, тя не може да се всели; ако я разглеждаме като живо нещо, тя може да се всели. За да бъде благостта жива, ние трябва да си представим, че зад нея седи някое разумно същество, което я носи. Щом

благостта оживее, тя може да се всели в човека, тя може да закрепи духа му. Ето защо и поетическите изрази трябва да се преработят, да станат живи. Думите „любов ме озари" представят кости, скелет на нещо, което трябва да се облече в мускули. След това вече духът и животът могат да дойдат, да оживеят, да одухотворят и самите думи. Това може да направи само онзи поет, който истински разбира нещата. Засега песента не върви, понеже още не се е явил този поет. В дадения случай нека всеки от вас направи опит да даде мелодия на песента и от всичките образци ще извадим най-хубавото да създадем една хубава песен.

Питам: В какво седи красотата, хубостта на човека? -В неговото лице. Лицето пък е израз на човешкия ум. Клетките, от които е направено човешкото лице, се отличават с голяма чувствителност. Благодарение на тази чувствителност те могат да придават израз на лицето. Всичко, което сърцето преживява, се отразява на лицето. Милосърдие, кротост, въздържание, благост, сила -всички тия сложни съединения, се отпечатват върху лицето на човека. Де е сърцето на човека? На лицето ли? Де е умът му? – На челото специално. Широчината на носа пък специално изразява сърцето. От тази широчина се определя и дишането на човека. Ябълките на лицето са във връзка със стомаха. Когато ябълките са много изпъкнали, стомахът на човека се намира в неестествено състояние. Човек трябва да се наблюдава, да изучава лицето си и при всяко мръдване на мускулите да прави научни изводи. Мускулите трябва да бъдат пластични. Очите например не трябва да бъдат нито много хлътнали навътре, нито много изпъкнали. Когато очите изпъкват навън, това се дължи на утайки, които се набират около тях. Човек трябва да следи за очите си да бъдат в нормално състояние.

Мислите, чувствата и волята на човека оказват влияние върху всички органи на тялото му. Като знае това, той трябва да бъде внимателен, да води чист живот, за да не накърни правилността на своите органи. Когато органите са били създадени, те са имали правилни форми, подчинявали са се на известни закони. За създаването на тия органи са взели участие ред разумни същества, които са работили в различни области. За пример стомахът е направен от едни разумни същества и в специална област; дробовете – от други разумни същества и в друга област; мозъкът – от трети разумни същества – в трета област и т. н. Всички органи са създадени от разумни същества и по разумен начин. Човек е поставен в тялото си като ученик да учи. Човек сега учи как да контролира мозъка, дробовете и стомаха си. Докато се научи да ги управлява, той ще преживее ред катастрофи, ред катаклизми. Тия катастрофи хората наричат смърт. Някой преживее една катастрофа и всички казват: „Умря този човек!" Какво подразбира смъртта? Смъртта не е нищо друго освен експлозия на

един от главните органи в човека. Тогава хората казват: „Еди-кой си умря, замина за онзи свят." Да, машината на този човек се развали, а машинистът замина, отиде да търси майстори да ремонтират машината му, да започне отново да функционира.

Казвам: Пение има и на този, и на онзи свят, само че на онзи свят ще пеете по особен начин. Някои мислят, че като вземат перото в ръка, с един замах ще напишат песента. Не, работите не стават така лесно. Ако нещата можеха лесно да стават, пръв Христос би оправил света. Той щеше да каже една дума и светът моментално щеше да се оправи. Защо светът не се изправи изведнъж, не е ваша работа. Ако искате да разрешите този въпрос, вие сами ще се спънете. Вашата задача е да оправите себе си. Всеки сам трябва да си каже: „Аз трябва да стана музикант; аз трябва да обичам; аз трябва да мисля право!" Когато постигнете това нещо, вие ще придобиете всичко, което желаете. Щом разберете правилно нещата, вие ще можете да ги предадете и на другите. Това показва, че всеки човек е свободен да възприеме или да отхвърли Божественото. Щом го приеме веднъж, той не трябва вече да се отдалечава от него.

Съвременните хора се движат между две крайности: ту съзнанието им потъмнява и те се скриват в себе си, ту се разсветлява и те излизат навън. Има известен род охлюви, които някога са излезли от черупката си, без да са били готови за външните условия, и сега страдат, не могат да се върнат назад. Тогава и на вас казвам: Дръжте черупката си, докато не измените формата си, докато не се пригодите към външната среда. На същото основание и възгледите ви трябва да имат такива форми, които да ви помагат. Следователно всяко нещо, което ви занимава, трябва да има пряко отношение към вас, да ви помага в пътя, в който вървите. Ако мислите и чувствата не ви помагат, защо ви са те? Ако музиката, науката не ви помагат, защо ви са те? Ако добродетелите не ви помагат, защо ви са те? Всяко нещо трябва да е на мястото си, да принесе известна полза. Съвременните хора гледат повече на външната страна на живота, кой какво има, какво положение заема, а с това спъват развитието си.

На това основание Бог държи съзнанието на много хора непробудено, да не би преждевременно да се пробудят и да станат нещастни. Няма по-голямо благо и щастие за човека от това да се пробуди съзнанието му. Обаче, ако съзнанието на човека се пробуди преждевременно, когато не е готов за това, то е равносилно на положението на човек с болен стомах. Ако поканят такъв човек на угощение, той не може да вкуси от нищо, защото стомахът му е развален. Той погледне към това ядене, към онова ядене и казва: „Щастливи са онези хора, които могат да ядат." Ако вкарате един невежа в една библиотека с класически книги, какво ще се ползува от

тях! – Нищо не се ползува. Той нито може да чете, нито може да разбира.

И тъй от вас се изисква здрава, солидна мисъл, както и здрави, устойчиви чувства. Ако човек не поддържа в ума си такива мисли и в сърцето си такива чувства, той ще изпадне в тягостно състояние, ще се отегчи от живота си. Също така, ако пеете една песен няколко пъти наред, най-после ще се отегчите. Това показва, че в тази песен липсва нещо живо, което колкото повече се пее песента, толкова повече да я осмисля. Музикалният човек сам внася нещо ново, нещо живо в песента, която пее. Ето защо, каквато песен и да пее, той не се отегчава. Песните са резултат на чувствата в човека. Болките, нуждите, радостите и скърбите на хората са създали песните. На това основание всеки човек може да има своя песен. Българските песни имат два ясно очертани характера: едни от тях са тъжни, а други – хороводни. И в едните, и в другите песни липсва нещо в музикално отношение. Истинският певец трябва да влияе на сърцата на хората, да ги разчувства. Някой пее: „Заплакала е гората..." Гората плаче, но хората не плачат. Понякога певецът плаче, а хората не плачат. Когато пък хората плачат, певецът вече не пее. Има случаи, когато някой говори, а хората, които го слушат, се смеят. Всички около него се смеят, само той не се смее. Друг пък говори и сам се смее, а които го слушат, не се смеят. Защо хората се смеят? Онези от вас, които са по-напреднали, нека отговорят на въпроса по какво се отличава напредналият ученик.

Сега, като говоря за музиката, намирам, че малко хора са истински музикални. Повечето започват с техническата страна на музиката. Музиката има много страни, тя има сложен характер. Тъй щото техниката в музиката е само едната ѝ страна. Ние се интересуваме от музиката главно от възпитателно гледище. Възпитателната страна на музиката представя нейната научна страна. Който има свободно време, добре е да се запознае с теорията на музиката, да може да превежда от една гама в друга.

Когато влизате в окултна школа, пазете се да не изпадате в заблуждение, да мислите, че много знаете и разбирате. На това основание всеки може да каже, че иска да бъде свободен, да се движи, дето иска, да мисли и чувствува, каквото иска, да прави, каквото иска и т. н. Да иска човек да прави, каквото му дойде наум, да бъде свободен, това е равносилно да мърда, да движи листата на Свещената книга. Казвам: Никой няма право да мърда листата на Свещената книга! Какво ще стане с тази книга, ако всеки пожелае да движи листата ѝ? – Всичко напечатано върху листата ѝ ще се изтрие. Следователно, когато и вие се приближавате един към друг, трябва да пазите свещено мълчание, да не се изтривате. Който изтрива Божественото в другите, ще го изтрие и в себе си. За пример някой човек е груб, а вие се заемате да му въздействувате, да го изправите. Не се

занимавайте с другите хора! Вие не сте изпратени на земята да изправяте хората. Да се занимаваш с работите на другите хора, това значи да изтриваш ръбовете по кората на дърветата. Бог е определил специални същества за тази работа. Острият ръб е толкова як, че мъчно може да се изтрие. Покажете един педагог, който е могъл досега да отъпи острия ръб в характера на някое дете. Ако мислите, че ще намерите такъв педагог, лъжете се. Аз виждам деца, които постоянно се движат около учителя си и всичко, каквото той им каже, изпълняват. Обаче, отдалечат ли се от учителя на една крачка само, започват да го подиграват, да му се смеят. Значи те са го излъгали. Сега и на вас казвам: Не мислете, че можете да ме залъгвате, че съм изгладил ръбовете ви. Аз сам не искам да изгладя ръбовете ви. Ако помисля, че мога да изгладя ръбовете ви, аз ще се самоизлъжа. Аз оставям хората свободни. Мене ме интересуват хората дотолкова, доколкото имат отношение към Бога. Вън от това те не ме интересуват. Следователно, когато и вие се доближавате един до друг, пазете известно разстояние помежду си, да не се изтривате. Някой се приближи до някого и казва: „Този човек е много остър, трябва да стоя далеч от него." Да, не се приближавай до този ръб, заобиколи го, стой настрана, да не те убоде. Ако ти си жива книга, ще кротуваш, докато господарят дойде. Само той има право да отваря страниците на тази книга.

Някой се оплаква, че не го обичали, че еди-кой си бил повече обичан. По какво познавате, че някой човек е повече обичан от вас? Ако имам две шишета, едното с вместимост десет килограма, а другото – един килограм, и ги напълня с вода, можете ли да кажете, че първото шише обичам повече? Някой ще каже, че обичам първото шише повече, понеже съм турил в него повече вода. Питам: Какво ще кажете тогава, ако в шишето, което съдържа един килограм течност, туря първокачествена вода, а в по-голямото туря вода от второ качество? За предпочитане е по-малко вода, но по-доброкачествена, отколкото повече вода, но второкачествена. Това показва, че шишето се цени по съдържанието си. Ако по-голямото шише има по-добро съдържание, ще има по-голяма цена. Тъй щото, когато казвате, че някой човек е повече обичан, това значи, че съдържанието на този човек е по-ценно от съдържанието на останалите. Кой човек може да бъде обичан? – Само онзи човек може да се обича, който никога не умира. Обичан е онзи, който никога не гладува и жадува.Обичан е онзи, който сиромах не става. Всеки човек, който умира, който гладува и жадува, който е изложен на всички мъчнотии в живота, не може да бъде обичан. Той е изпратен на земята да се изправи, за да бъде впоследствие обичан. За какво обичат певеца? Певецът е обичан не за своята красота, нито за своето богатство и знание, но за пението. Гласът на певеца е неговото съдържание. Певецът може да е красив, може и да е грозен, важното е какъв глас има.

Ние се възхищаваме от добротата, от правата мисъл на добрия човек, но не и от неговото лице. Доброто в добрия човек се вижда в неговите очи. По отношение на добротата доброто сърце е по-важно от очите. По отношение на разумността, умът е по-важен от лицето.

И тъй човешкото лице става толкова по-ценно, колкото по-добре изразява живота на сърцето и на ума. То е огледало, в което се отразяват умът и сърцето на човека. Когато влезе в невидимия свят, човек и там носи лицето си. Много хора, като влизат в невидимия свят, се объркват поради голямото външно еднообразие. Човек трябва да има голямо прозрение, за да намери вътрешното разнообразие във външното еднообразие. Ако в невидимия свят търсите приятеля си, няма да го познаете изведнъж. Голямо усилие, голямо прозрение се изисква от вас, за да го познаете. Най-лесно ще го познаете по говора. Сега хората говорят за онзи свят, за неща, далеч от тях, които не ги ползуват много, а най-важното за сегашния им живот – музиката и пението – оставят настрана. Аз бих желал всички да пеете и свирите по най-новите правила на изкуството. Всички трябва да пеете така, че в песента ви да има чувство, мисъл, да има светлина и топлина. Една от задачите на ученика е да знае да пее. Ако не може да пее, той трябва да изучава пението като пръв и необходим предмет в школата. Който не знае да пее, той не може да бъде ученик. За окултния ученик музиката е един от важните елементи, който му служи като броня, да го предпазва от външните и вътрешните неблагоприятни условия. Музиката служи за равновесие, пази човека да не се увлича в лошите страни на живота. Музиката същевременно закрепва човека. Дето и да ходи човек, щом пее, той се намира в безопасност. Между музикалното чувство и разсъдливостта на човека има известно съотношение. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-силно развити.

Значи никой още не е намерил съответна мелодия на дадените думи. Дето има любов, там може да има и мелодия. Ако няма любов, и мелодия не може да се яви. Какво означава буквата М в думата мелодия? Тя показва, че за да се роди някаква мелодия, първо трябва да пожертвуваш нещо от себе си, да го посадиш в земята, да умре там и после отново да изникне, да цъфне, да върже плод и да узрее. В една душа може да има мелодия само тогава, когато тя е минала през живота и е разбрала неговия смисъл. Когато военният отиде на бойното поле и се върне като победител, той започва да пее и свири на мажорна гама. Ако военният се върне победен, започва да пее и свири на минорна гама. Победителят пее и свири с диези, защото е спечелил нещо; победеният пее и свири с бемоли, защото е изгубил нещо. Мажорната гама внася разширение в човека, а минорната – свиване. Ето защо винаги трябва да става преливане, смяна между

мажорната и минорната гама. Като знаете това, опитайте се да създадете мелодия на дадените думи. Нека поработят върху нея и млади, и стари, да видим какво ще излезе.

Питам: Колко нишки трябва да вземете, за да изтъчете един хубав копринен плат? Една, две, три или десет нишки достатъчни ли са за целта? – Не, стотици хиляди нишки са необходими, за да се изтъче един копринен плат. При това тия нишки трябва да бъдат така преплетени, че платът да бъде навсякъде еднакво гладък. По същия начин и музикалните произведения са изтъкани от безброй нишки, добре съчетани в едно цяло. Когато някой казва, че не е музикален, това значи, че той е взел само десетина нишки за своята песен, а са необходими хиляди нишки още. Казвате: „Кога ще постигнем това?" -Работете всеки ден по малко: днес десет нишки, утре десет нишки и неусетно ще изтъчете своята песен. Съвременните хора са заставени по неволя да работят, да четат и да пишат, да учат, да градят къщи и т. н. Ако не беше неволята, те не биха работили толкова много. Ако бихте живели в тропическия пояс, щяхте ли да градите такива солидни къщи, каквито градите днес? Днес хората градят големи, високи къщи, без да са хигиенични. Хигиеничната къща трябва да отговаря на известни условия: тя не трябва да бъде нито на много сухо място, нито на много влажно. Светла трябва да бъде къщата, но това не значи, че светлината й трябва да бъде изобилна. Силната светлина вреди на очите. Светлината на свещите е по-лека, по-приятна от електрическата. И когато нашите мисли минават през тъмни среди, ние сме недоволни, защото не можем да ги използуваме правилно. Задачата в живота ни е да преодолеем всички мъчнотии, спънки, препятствия, като се ползуваме от мъдростта и знанието, което Бог ни дава. Всеки ден ни се дават известни упътвания. Започваш да ядеш, нещо ти казва: „Стига вече!" Спечелиш хиляда лева, мислиш как да спечелиш още, нещо ти казва: Достатъчно са толкова! Пишеш някаква работа, нещо ти казва: „Спри, не продължавай повече!" Съвременните хора не се поддават на тия упътвания. Те постъпват точно обратно. Когато им се казва да спрат някъде, те продължават да вървят. Когато пък им дойде някоя светла идея, те я отлагат. Не, дойде ли някоя светла идея в ума ви, вие трябва да я възприемете и да почнете да работите върху нея. Щом нещо ви каже да спрете, послушайте този глас. Вие трябва да се подчинявате на Божественото в себе си. Когато ви каже да пеете, пейте. Това не значи да започнете, че да не млъкнете. Някой иска да каже нещо, но мисли, обикаля, не знае отде да започне. Когато искате да кажете нещо, изкажете се свободно, като мислите, без да имате предвид ще ви разберат ли другите, какво ще кажат хората за вас и т. н. Говорете направо по въпроса без никакви смущения, без никакви съображения. Когато говорите пред Бога, говорете свободно, направо, без заобикалки. Когато говорите пред хората, говорете, както намирате за добре. Изобщо

вие трябва да имате високо мнение за хората, да ги държите на такава висота, на каквато държите и себе си. Само така може да се създаде силна връзка между вас. Тази връзка пък ще помогне за преодоляване на вашите недъзи. Това се изисква от всички хора, а най-много от окултните ученици. Много се дава на окултния ученик, но и много се изисква от него.

И тъй в думите „любов ме озари" липсва нещо. Какво им липсва? – Живот. Само животът озарява човека, а в живота като важни елементи влизат светлина и топлина. В този смисъл истински приятел е онзи, който може да стопли, да озари човека. Този човек носи живот за тебе. Когато отиваш при някой човек да искаш пари назаем, ако ти е приятел, той още отдалеч ще отвори касата си и ще каже: „Аз приготвих една топлинка за тебе. Заповядай!" Това значи вътрешно разбиране между две души. Дето има разбиране между душите, там има и хармония, и музика. Сега, като знаете тези положения, работете върху дадените думи, да напишете някаква мелодия. Можете да напишете и припев на тази мелодия.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Начало: 19:00

1926_12_05 Пулс
лекция пред специалния клас

ПУЛС

Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Размишление.

Чете се темата: “Произход на разнообразието.”
Казано е в геометрията, че точката е безпространствена. Следователно, тя няма никакво измерение. Има ли разнообразие в точката? Като се движи, точката образува права линия. В движението на точката има ли разнообразие? Движението на точката показва известна възможност, посока, направление, но в него няма никакво разнообразие. Какво означава думата разнообразие? Тази дума е сложна. Тя е съставена от две думи, от разни и от образи. Когато правата линия се движи, образува се плоскост. Щом точката при движението си образува права линия, можем ли да кажем, че правата линия е образ на точката? Ние можем да кажем, че пътят, следата, която точката оставя в пространството, може да бъде образ на движещата се точка. Тогава плоскостта ще бъде образ на движещата се права линия. Когато плоскостта се движи, образува се тяло – куб. Кубът представя образ на движещата се плоскост. Сам по себе си, кубът не е единна, самостойна единица. И тъй, правата линия е граница на плоскостта, а плоскостта – граница на куба. Кубът пък е граница на още по-сложно тяло – на тесаракта. В този случай точката, линията, плоскостта, кубът, тесарактът представят части от едно цяло, и като такива, те не се ползуват еднакво от благата на живота. Например, ако изложите куба на действието на слънчевите лъчи, стените му няма да бъдат еднакво огрени. Тази е причината, поради която всички части на цялото не се ползуват еднакво от благата на живота. Същият закон се отнася и до човешкото тяло. Много удове има човек, но всички не се ползуват еднакво от благата на живота.

Мнозина от вас сте изучавали алгебра и знаете, какво означават рационалните и ирационални числа. В буквален смисъл думата “рационални” означава разумни. На латински “ratio” означава разум. Обаче, числата не могат да бъдат разумни и неразумни. Според математиците рационални числа са ония, от които може да се извлече точен корен. Ние пък можем да наречем рационални числа ония, които могат да се разберат. Ирационални са ония, които не могат да се разберат. Следователно, те не се отнасят към физическия свят. Рационалните числа се измерват с определена величина, която ни е известна. От тях може да се

извлича точен корен. Какъв е коренът на човека? Човек представя числото пет. Това число няма точен корен. Значи, човек е ирационално число. На физическия свят той няма корен. Това е лошо за човека. Единицата представя Бога. Тя е абсолютно число. Единицата има ли корен? Всички корени от единицата дават все единица. Числото пет, умножено само на себе си, дава 25, от което може да се извлече корен.

Като говорим за числата, ние имаме пред вид живите, органически числа. Тези числа се срещат навсякъде в живота и в природата. Човешкият организъм е построен все от живи, органически числа. Всяко органическо число има своето значение и приложение в практическия живот. Например, ако измерите широчината на човешкия нос, ще видите, че тя определя деятелността на човека в практическия живот. Широчината на носа не зависи от натрупването на излишни материали, от тлъстини. Ноздрите определят широчината на носа. Има случаи, когато носът на някой човек е широк, а ноздрите тесни. Тази широчина е резултат на излишъци, на наслоявания в организъма. Значи, колкото по-широки са ноздрите, толкова човек е по-деятелен. Най-голямата широчина на носа достига до четири сантиметра. Който има тази широчина на носа, той се отличава с голяма активност в чувствата. Каквато работа започне, той я свършва. Може да употреби 10-20 години за една работа, но непременно ще я свърши. Защо? Защото работи с любов. Всички учени хора имат широки носове. Философите имат тесен нос. Материалът, който изследват, е събран. Те взимат този материал наготово и само го подлагат на своите преси, да видят, какво ще изтече от него. В това отношение те са подобни на банкерите, като събират готовия материал на една и на друга държава и го оформяват, т.е. подреждат в системи.

Носовете на учените си приличат, а тия на различните философи се различават по дължина и широчина – зависи, какъв материал подреждат. Учените се различават по веждите. Като наблюдавате веждите им, вие можете да се произнесете, дали известен учен е материалист или идеалист. Линията на веждите в материалиста слиза надолу. С какъвто въпрос да се занимава, той го изучава от материалистична гледна точка. Той разглежда нещата отблизо. Той може да говори за философия, за отвлечени въпроси, но в ума му седи една близка идея. Защо? Защото всякога работи с рационални числа. Обаче, всеки човек, на когото веждите са извити нагоре, е идеалист. Той преувеличава нещата. Като срещне някой човек, първо ще се очарова от него. Види ли една погрешка в него, той веднага се разочарова. Като изучавате хората по веждите, ще видите, че между материалистите и идеалистите има средни типове. Веждите на тия хора са средни между първите два типа. Приятно е да гледа човек красиви вежди, но те рядко се срещат. Красиви вежди са ония, които имат красива форма

и съдържание. Освен това, от значение е и посоката на космите. Човешкият дух е работил хиляди години, докато създаде веждите в тази форма, каквато днес ги виждаме. Още много трябва да работи върху тях, за да ги представи в тяхната идеална форма.

Какво е предназначението на веждите? Чрез ред наблюдения и опити е доказано, че веждите помагат за трансформиране и акумулиране на светлинната енергия. Когато много светлина прониква в очите, човек свива веждите си. По този начин, чрез веждите си, той задържа част от светлината, да не влиза в мозъка. Наистина, ако в мозъка влиза много светлина, той не може да се справи с нея. За да мисли правилно, хармонично, човек не се нуждае от много светлина. Човек може да мисли и вечер. Достатъчно е той да знае начина, да се ползува и от най-малката светлина. Бухалът, например, вижда вечер така ясно, както човек вижда денем. Бухалът символизира учен човек. Когато искат да кажат за някого, че е философ, учен човек, наричат го бухал. С това искат да кажат, че и той, като бухала, вижда и в тъмнина. И в най-мрачните нощи бухалът вижда ясно, като през деня. Той вижда и най-малките птички, скрити между дърветата, и ги напада. В това отношение бухалът живее при най-економични условия. Неговите очи са така устроени, че могат да събират светлина и в най-голямата тъмнина. Добре е човек да има качеството на бухаловите очи, да събира светлина и вечер, да осветява пътя си, но не и грабливия характер на бухала. Намери ли се пред някаква мъчнотия, човек трябва да си спомни за бухала, че и в мъчнотиите той намира светлина, от която се ползува. Когато бухалът хвърка вечер от клон на клон да търси храна, той иска да даде урок на хората върху смелостта. Той казва: Както аз преодолявам мъчнотиите на живота си със смелост, така и ти трябва да бъдеш смел, да махнеш всички препятствия от пътя си. Намериш ли се пред известно изпитание или противоречие, кажи в себе си: Аз искам да бъда смел като бухала, във всички мъчнотии и пречки да намеря светлинка, която да осветява пътя ми. И при най-големите мъчнотии, човешкият ум трябва да бъде чист, ясен, да осветява пътя му.

Мнозина се интересуват от знанието за веждите и се питат, могат ли да изменят линията на своите вежди, да ги подобрят. Човек може да измени линията на веждите си, но затова се иска усилена работа в областта на чувствата и на сетивата. Например, ако при затворени очи накарате някого да познае, колко предмета се допират до ръката му, той ще ги различи, само ако има силно развита чувствителност. При това, тези предмети трябва да бъдат поставени на близко разстояние един до друг. Чувствителността е едно от условията за развиване на интуицията. Интуицията пък дава красива линия на веждите. Човек трябва да прави опити, да развива своите сетива. Както чувствата, така и сетивата на човека

трябва да бъдат нормални, да няма никакво отклонение в тях. Рядко ще срещнете хора с нормално развити чувства и сетива – все има известно отклоняване. Това отклоняване може да бъде от 1 – 120 градуса. Колкото по-големи са отклоненията, толкова по-големи пертурбации стават в човека. Отклоненията стават и в човешката мисъл. Обаче, с усилие на волята и на мисълта си човек може да изправи тия отклонения, да ги доведе до нормалното им състояние. Когато в чувствата на човека се явява известна аномалия, тя се отразява и върху мозъка. Ако турите ръката си над главата на такъв човек, ще усетите известна топлина. Това е анормално, болезнено състояние на организма. За да възстановите нормалното му състояние, трябва да направите няколко паси. След малко време ще усетите, че дясната половина на главата му е хладна, а лявата – топла. Това показва, че нормалното състояние на организма е възстановено. Обикновено, в дясната половина на главата се събира електричество, а в лявата – магнетизъм.
Съвременните лекари практикуват правенето на паси, като метод за регулиране енергиите на организъма, но който се наеме да си служи с този метод, трябва да бъде чист човек. Чистите мисли и желания представят добър проводник на живите сили в природата. Човек живее в област, дето живите, разумни сили на природата работят усилено, вследствие на което той трябва да бъде разумен, да може правилно да ги използува. Ако не е развил чувствата и сетивата си, като се натъква на тия сили, човек може да се осакати: да подпуши чувствата си, да изкриви мислите си. Какво става с едно тяло, ако внезапно спрете неговото движение? В тялото се развива много топлина, която може да го запали. Същото явление става и с човека, когато се укаже внезапно противодействие на неговите чувства. Гневът, недоволството в човека не са нищо друго, освен резултат на противодействие в чувствата му. Подпушване става не само в чувствата, но и в мислите на човека. Дойде ли до това положение, човек трябва да се отпуши. За да отпуши сърдцето си, човек трябва да мине от видимото към невидимото, от ирационалното към рационалното. Всяко подпушване на чувствата внася известна аномалия във функциите на сърцето, вследствие на което пулсът му се изменя. За да се възстанови нормалната функция на сърдцето, човек трябва да влезе в хармония с природата, да свърже своето сърдце с общия пулс на космическото сърдце. Всяка планетна система има също така свое сърдце, което е свързано с общото, космическо сърдце. Сърдцето на нашата слънчева система е слънцето. Ритмичното движение на кръвта в човешкото сърдце се определя от ритмичните вълни на слънцето. Следователно, ако сърдцето на някой човек не функционира правилно, това показва, че той е нарушил отношенията си към слънцето – сърдцето на слънчевата система, в която живее. Иска ли да възстанови функцията на своето сърдце, той трябва да изправи отношенията си към слънцето, да внесе хармония между своя пулс и този на слънцето. Не

разглеждайте слънцето само като физическо тяло. Вън от своето физическо проявление, слънцето има и духовна природа, която, именно, е в единство, в пълна хармония с Общото, с Великото слънце на космоса. Ето защо, всеки момент дръжте в ума си мисълта, вашето сърдце, вашият пулс да бъде в хармония с пулса, с ритъма на слънцето. Пожелайте в себе си да свържете пулса на вашето сърдце с пулса на космическото слънце.

За десет деня направете следния опит. Всеки ден, по три пъти – сутрин, на обед и вечер, вглъбете се в себе си и си кажете: Аз искам моето сърдце да бие ритмично, да се слее с пулса на слънцето и правилно да изпраща енергията си по целия организъм, както слънцето изпраща енергията си по целия свят.
Сега, като говоря за правилен пулс, за ритмично биене на сърдцето, веднага изпъква на лице въпросът за правилното и дълбоко дишане. Почти всички хора не дишат правилно. Те поемат въздух и го изпращат само в горната част на дробовете. При това плитко и слабо поемане на въздух, те нямат сила да го изкарат навън, вследствие на което част от нечистия въздух остава в дробовете, дето създава вътрешно наслояване. Иска ли да регулира кръвообръщението си, човек трябва да поема дълбоко въздуха, да го задържа известно време в дробовете си и после бавно да го изкарва навън. При дишането трябва да взимат участие и коремните мускули, да дават тласък, напрежение на въздуха, да го изкарват навън. Като диша правилно, човек се обновява и освобождава, както от физически, така и от психически болезнени състояния. Добре е човек да поема въздух първо с лявата си ноздра, като брои бавно от 10-15, после да я запуши и да задържи въздуха в дробовете си около 30-40 секунди и след това да издиша бавно, ритмично. Когато поема въздух през лявата ноздра, дясната трябва да бъде запушена, а когато го задържа в дробовете, и двете ноздри трябва да бъдат запушени. Правете това упражнение по три-четири пъти на ден.

Тези упражнения са нужни за всички хора, особено за тези, които се занимават усилено с умствен труд. Те са необходими и за здрави, и за болни. За предпочитане е да правите тия упражнения вън, на чист въздух, отколкото в стая. При това, добре е всеки да бъде сам, да не гледат другите, хора, как се упражнявате в дишането. Който диша правилно, той постепенно хармонизира своя живот и се обновява. Не диша ли човек правилно, няма ли ритмичен пулс, никаква хармония не може да придобие. Придобие ли известна хармония, никакви външни условия, никакви влияния не могат да го изкарат от релсите на неговото равновесие. Приложете упражнението за дишането за десет деня, да видите, какъв резултат ще имате.

Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Начало: 19:00

1926_12_05 Умовете им
неделна беседа

УМОВЕТЕ ИМ

Беседа от Учителя, държана на 5 декември 1926 г. в гр. София.

„И отвори умовете им да разбират писанията.“ (Лука 24:13)

Животът има временни и крайни цели. Това, което сега преживяваме е временно. То е обикновеният живот, обикновените всекидневни дрехи. То е обикновената служба, която изпълняваме ден след ден, както конят се впряга в колата. Както днес впрягат коня в колата, по същия начин го впрягат и останалите дни през седмицата.

Крайните или необикновените цели на живота представляват празнични дни, празнични дрехи. Първият ден на седмицата е празник на човека. Много хора празнуват тържествено 50 годишната си възраст. Този ден е светъл празник в техния живот. След този ден те започват нов живот. Във всеки век, във всяко хилядолетие има по една такава празнична година, наречена юбилейна година. Сега на земята настава епоха, в която ще имаме един такъв празничен ден. Днес хората намаляват празниците, защото в тях няма никаква идея. Те са празни, безделни дни. Истинските празнични дни са идейните дни, в които човек се научава, как да живее. Когато извършим една добра постъпка, или възприемем в себе си Божествено чувство, или Божествена мисъл, ние сме в един от истинските празнични дни. Обаче, когато грешим и престъпваме Божиите закони, ние сме в обикновения живот, в неговите временни цели. Мислите ли, че е привилегия за коня или за вола да орат по цели дни на нивата? Кой вол или кой кон отива да оре на нивата доброволно? Казвате: “Добър е този кон!” - Опитвали ли сте копитото му? “Добър е този вол!” - Приближавали ли сте се до него, да опитате рогата му? Следователно, всяка работа, която извършваме, като коня и вола, тя не е естествена, не е доброволна, не се върши от любов. Защо? - Защото турят ли ти юларя, бодат ли те с остен, щеш не щеш ще се впрегнеш и ще кажеш: “Такава е волята Божия, такива са условията, такъв е животът, ще се оре.” Обаче, и воловете, и конете имат своя култура, написана на самите тях.

Днес ние живеем в XX век, който наричаме опашка, край на съвременната епоха. Тази епоха може да се уподоби на епохата на Исава. След нея иде епохата на Якова. Исав представлява животинското в човека. Под думата “животинско” се разбира човешкото честолюбие, човешкия егоизъм. Някой казва: “Аз имам човешко достойнство.” Да, и пуякът, който се

надува, и той има свое достойнство; и лъвът, който се разхожда свободно из гората, и той има свое достойнство; и слонът, който се движи из гората, също има свое достойнство; и кобрата, която, като дигне главата си нагоре и внася страх и трепет у хората, и тя има свое достойнство. Този страх, който кобрата внася у хората, човек не може да го внесе. Между всички животни, обаче, съществува вечна борба за надмощие. Питам: Какво внесоха животните със своя егоизъм в света? Съвременните естественици са описали подробно живота и културата на рибите. Тяхната култура е забележителна с това, че рибите се гълтат едни други. Там няма дъвкане, а гълтане. Животът във водата е живот на престъпления. Един от старите пророци опита културата на рибите. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа. Бог му каза: "Стани иди в Ниневия, големия град, та проповядвай против него." И отказа се той и побегна от лицето на Господа в Тарсис; и слезе в Иопия и намери кораб, който отиваше в Тарсис. Но Господ подигна голям вятър върху морето, и корабът бедстваше да се съкруши. Пътниците взеха Йона, хвърлиха го в морето, и морето се спря от яростта си. Господ бе определил една голяма риба да погълне Йона. И прекара Йона в корема на рибата три дни и три нощи в усърдна молитва към Господа. И заповядва Господ на рибата да избълва Йона на сушата. Слово Господне бе към Йона втори път: "Стани иди в Ниневия и проповядвай Словото, което аз ти говоря." И стана Йона, и отиде в Ниневия. Така той разбра живота на рибите.

Днес всички хора товарят багажа си и бягат. Де отиват? - На запад. Всички говорят за западната култура, която ние наричаме култура на Йона. Всеки поглежда в кесията си, да види, колко пари има, за да си купи билет за странство. Казвам: Всички съвременни хора ще се намерят в утробата на кита, дето ще прекарат цели три дни и три нощи в молитва, да ги пусне Бог на свобода. И след всичко това тия хора ще говорят за християнска култура, за милосърдието, за Правдата и за ред още добродетели. Кажете, в какво седят всички тия добродетели?

Ще ви приведа един пример, за да изтъкна разликата между човешката и Божествената Любов. Представете си, че сте дали някому 10'000 лева на заем, и сега тези пари ви трябват. Вашият длъжник е заможен човек, вие сте разчитали на него, надявали сте се, че той ще върне парите ви. Обаче, като отивате при него да си искате парите, той не може да ги даде, понеже е изпаднал вече. Тогава вие го давате под съд, продавате всичко, което има този човек и насила вземате парите си. Казвам: Така постъпва човекът; това е проявление на човешката любов.

Представете си сега, че вие сте дали 10'000 лева на някой човек и когато дойде време за плащане, той не ги връща. Защо? - Понеже той е изпаднал,

няма възможност да ги плати. Вие отивате при своя длъжник и му казвате: "Слушайте братко, вие ми дължите 10'000 лева, но понеже нямате възможност да ги платите, аз ви прощавам този дълг. Отсега нататък бъдете съвършено свободен от задълженията си към мене, и ако се затрудните в нещо, елате при мене пак, аз ще ви помогна." Това е проявление на Божията Любов в човека.

И тъй, когато вашият длъжник е беден човек, изпаднал материално и ви моли искрено да му простите, простете дълга му; ако вашият длъжник е богат човек, не му прощавайте, оставете го да си плати. Ако простите дълга на богатия, това не е благодеяние. Такъв е Божествения закон. Ако имаш пари, ще изплатиш дълга си, ако нямаш пари, ще опиташ хората, с които имаш отношения, дали между тях съществува Божията Любов. Това е единствената философия, която може да се приложи в живота. Никаква друга философия не може да произведе тия резултати, каквито съвременните хора очакват.

Казвате: "Светът се управлява от закони." - От какви закони? Писани ли са тия закони? Едно трябва да знаете: писани закони в природата не съществуват! Истинските Божии закони са написани само в сърцата и в душите на разумните същества. Следователно, колкото по-велик е законът, толкова по-велико е съществото , което го прилага. Най - великият закон в света е Любовта. Тя е само в ръцете на Бога. Любовта е единственият закон, който само Бог може да прилага в света. Любовта изключва всякакви закони, всякакви правила. Оттук изваждаме следното заключение: ако глупецът живее без закон, той е нещастен; ако мъдрецът живее със закон, и той е нещастен. Следователно глупецът трябва да живее със закон, а мъдрецът - без закон. Ще кажете: "Щом е така, всичко трябва да става по закон." - Не, има нещо по-високо от закона. То е вътрешният закон, написан в душата на човека. Той е по-високо от всякакъв писан закон на земята. Мъдрецът се намира извън условията на съвременния живот. Да познаваш и прилагаш Великия закон, който Бог е написал в твоята душа, това е идеалът, към който всеки съвременен човек трябва да се стреми. За да дойдем до този идеал, ние трябва да разбираме основите, върху които е поставен целокупният живот, за да можем по същия начин да съградим и нашия живот. Действително, днес всеки човек гради.

Ще ви приведа аналогията, която съществува между живота на отделния човек и отношението му към обществото, народите, цялото човечество, а дори и към цялата вселена. В естествената наука се говори за клетки, органи и системи, и за отношението, което съществува между тях. Клетките образуват органите, а органите - системите. Това отношение съществува и в обществения живот. Човек представлява клетката. Няколко

души заедно представляват семейството - органа. Няколко семейства заедно образуват племето, народът - системата. Всички системи заедно образуват човечеството - вселената. Мнозина казват: "Да се жертваме за своя народ!" Каква е вашата идея за жертвата? Говори се за жертва, а като дойде някой селянин в града, който е част от народа, полагат го на ред изтезания. И той, от своя страна, изнудва гражданите. Всъщност, когато се говори за български, или за английски, или за германски, или за еврейски народ, под понятието "народ" се крие идеята за "племето". Никаде в света не съществуват нито български, нито английски, нито какъв и да е друг народ, но съществуват само племена. В света съществува само един народ - Божият народ, чийто граждани са разумните същества, които живеят според Божиите закони. Тези разумни същества живеят, откак светът е създаден, и те го управляват. По - нататък можем да пренесем отношението между клетката, органа и системата и към цялата слънчева система. Слънцето е клетка от Божествения организъм; слънчевата система е орган от този организъм; цялата слънчева система пък се стреми към друго слънце, което представлява система в Божествения организъм. За това слънце астрономите разправат, че е 75 милиона пъти по-голямо и по-силно от нашето слънце. Около това слънце, като система от Божествения организъм, се движат около 100 милиона по-малки слънца със своите спътници. Това слънце, именно, съставлява система, племе, като българското, като руското, като английското и т.н.

"И отвори умовете им да разбират Писанията." Според разбиранията си, хората се делят на три категории: първата категория хора разбира само физическите прояви; втората категория разбира чувствата; третата категория разбира мислите, тези хора мислят правилно. Усещанията представляват физическата страна в човека. Стомахът, например, усеща, че човек е гладен или сит. Ако е гладен, ще вземе малко храна, ще я сдъвче и ще го задоволи. Тогава и стомахът престава да иска. Чувствата се отнасят до един свят, по-висок от физическия. Някой казва, че обича еди-кого си. Да обичате някого, това още не е любов, то е чувстване. Да се говори за любов, това подразбира съпоставяне на нещата. Един философ-писател казал: "Ние трябва да насадим Духа в своя народ." Думата "насаждане" в дадения случай не е на място употребена. Дъхът не е нито жито, нито царевица да се насажда; идеите също така не се насаждат. Духът е разумното начало в света, което обгръща всички същества в себе си. Ние живеем и се движим в Духа. Тогава, как и де ще Го насаждаме? Ние трябва да се подчиним на Духа и да възприемем хубавото и красивото, което се крие в Него. Следователно, когато се говори за Бога, подразбираме разумното начало, към което всички същества трябва да се стремят. Как ще познаем Бога? - Бога ще познаем и в доброто, и в злото. И Любовта ще познаем и в доброто, и в злото. В доброто ще познаем Божията Любов, а в

злото - човешката любов. Когато човек даде някому пари на заем, а той не му ги връща доброволно, кредиторът му го дава под съд, осъжда го и го турят в затвор. Да туриш човека в затвор, това е престъпление, което не е съгласно с Божията Любов, но е съгласно с човешката любов.

От тук мнозина вадят ред заключения и казват: "Защо съществува злото?" - Докато човек дава ход на отрицателните сили в себе си, дотогава и злото ще съществува вън и вътре в него. Дава ли ход само на положителните сили в себе си, той ще вижда само прояви на доброто. Възприемем ли Божията Любов, ще възприемем и доброто. Когато Божията и човешката любов се съединят в едно цяло, човек ще придобие свободата си. Човек не може да съществува без свобода. Семействата, племената също не могат да съществуват без свобода. Свободата е първата равнодействаща сила, която трябва да съществува в света. Без свобода няма растене, не може да има и развитие. Някой пита: "В какво трябва да вярвам?" - Най-важното нещо за човека не седи във вярването му в едно или друго нещо, но в придобиване на свобода. Придобие ли свободата си, той ще може да се прояви. Ще кажете: "Когато човек е свободен, той ще прави пакости, злини." Питам: Кой обикновен човек не прави пакости? Кое дете не греши? Само Бог може да използва разумно свободата. Само Той не греши. Днес всички разумни същества се стремят към свобода. - Защо? - Защото свободата ще им покаже Истината. Истината пък ще ги научи на Великия закон, който ще определи правата посока на нашето движение. И за това е казано в Писанието: "Истината ще ни направи свободни." Свободата не може да се прояви без Истината. Свободата изисква време и пространство, необходими условия за проявлението на човека във физическия свят. Някой казва: "Нямам условие да се проявя." Това е лъжливо схващане. Когато някой казва, че няма условия да се прояви, това подразбира, че той не е свободен човек, защото вярва в своята, т.е. в човешката любов. Каже ли някой, че е свободен, това подразбира, че той вярва в Божията Любов. Законите на Божественото и на човешкото са точно обратни.

Казвам: Божественото прощава, а човешкото дири своето си. На основание на първия закон, казвам някому: "Прости на човека, който ти дължи! Ти виждаш, че той е изпаднал, осиромашал е сега." - Защо да му простя? Ако река да прощавам на този, на онзи, на всеки вагабонт, де ще му излезе края? Какъв ред ще настане в света? Нека тия хора се научат, че има закони, от които не могат да избегнат. - Ако вие сте последователни във вашите разсъждения и наказвате всеки разбойник, всеки престъпник,разбирам; защо, обаче, наказвате невинните животни? Защо режете главите им? Защо одирате кожите им? От хиляди години насам всички пострадали животни - кокошки, патици, овци, крави, волове и ред други - са подали своето оплакване до Господа, като казват: "От толкова

години насам ние сме с одрани кожи и досега продължават да ни ги дерат. Главите ни режат. Докога ще се продължават нашите страдания?" Наистина, кожите на вашите по-малки братя са одрани, и хората се обличат и докарват с тях. Днес всички очакват Христа, приготовляват се за Неговото посрещане. Как ще посрещнете Христа? Ще бъдете ли и тогава накичени с кожите и перата на по-малкита си братя, както сега? Ще кажете: "Ами какви дрехи и обуща трябва да носим?" - Ще носите само това, което сами ще можете да си предете, тъчете и приготовлявате. В бъдещата култура ще си приготовляват всичко сами, без да одират кожите на животните. Някой казва: "Днес лесно се убиват животните, без да страдат много. Теглиш им един куршум, и всичко се свършва." Да, но Писанието казва: "С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери." Кой човек не е теглил куршум? Минаваш покрай някой богат човек, и той веднага пипа джоба си, бои се да не го оберат. Той е готов да стреля. Всички съвременни хора говорят за пари. Защо? Казвате: "Не може без пари, трябва да се живее. Хляб трябва, дрехи трябват, жилища трябват." Казвам: Всичко това Бог е дал преизобилно, но хората не живеят както трябва. И хляб, и пари, и дрехи и вода ще имате, колкото ви е нужно, но трябва да живеете разумно, съгласно Божиите закони. Мислите ли, че с човешката любов може да устроите едно устойчиво семейство? Ако мъжът вярва в своята любов, и ако жената вярва в своята любов, и двамата са роби на себе си. Това не е живот. В такова семейство не може да има свобода. Дом, в който няма свобода, там смъртта царува. И наистина, ще видите, че в този дом и мъжът умира, и жената умира, и децата умират. Отсъствието на свобода в семействата е причина за тяхното изтребление. Някой ще каже: "Така не се говори." Питам: Какво ще стане с вас, ако ви затворят за 5-6 дни в един салон, херметически запушен, от нийде да не влиза въздух? Ще можете ли да живеете при тези условия? - Всички ще измрете, ще се задушите. Без въздух на физическия свят не може да се живее. За да може да живеете в този салон, трябва да пробиете една голяма дупка или на прозорците, или на тавана някъде, да влиза чист въздух. И след всичко това съвременните хора проповядват: "Вярвайте!" - В какво да вярваме? - В това, че можем да живеем без въздух? В това, което причинява смърт? - Не. В херметически затворените места ще пробиваме дупки! Това е една от задачите на всички съвременни хора. Не само ние, но и отвън идват хора да пробиват дупки. Спасението на човечеството седи в пробиване на дупки. Когато Христос дойде на земята, Той направи една голяма дупка, отвори един голям прозорец. Свещени са тия прозорци. Те трябва да се направят в ума на човека, за да влязат в него свещени мисли; те трябва да се направят в сърцето на човека, за да влязат в него свещени чувства; и най-после тези отвори трябва да се направят и в стомаха на човека, да влязат в него свещени усети. Някой ще каже: "Какви са тези усети в стомаха?" Направете едно такова отверстие в стомаха на богатия човек и дайте му

след това малко препечен хляб, натопен в гореща вода, той сам ще ви каже, какви са тези свещени усети. Достатъчно е само един път да хапне от този препечен хляб, за да се откаже веднъж за винаги от всякакви баници, пражоли и други подобни ястия. - Ами как ще се живее само с препечен хляб? - Богатият ще ви каже. Щом направят едно отвърстие в стомаха му, той ще започне да разбира смисъла на препечения хляб. Тогава в умът му ще дойдат свещени мисли, а в сърцето му - свещени чувства. Някой казва: "Опитайте се да накарате богатия да не яде месо!" Казвам: Накарайте богатия да яде препечен хляб, натопен в гореща вода, и вие ще видите, че той светия ще стане. - Кой може да го накара? - Лекарят. Това е задача на лекарите. Те трябва да кажат на богатите следното: "Вашият стомах, вследствие на много ядене и преяждане, е доста уморен. Време е вече да дадете малко почивка на вашата стомашна система. Сега бедният трябва да яде." И след това лекарите трябва да определят известна диета на богатите, а именно: варено жито, всякакви плодове и чиста изворна вода.

Мнозина ще кажат: "Възможно ли е всичко това? - При сегашния ред на нещата много неща са невъзможни, но в бъдещата епоха всичко е възможно. Тази епоха вече залязва. Съвременната култура, съвременните разбирания и вярвания на хората ще се стопят, ще изчезнат, както изчезва семето, което се заравя в почвата. - То прораства там и от него излиза нещо ново - Божественото в човека, т.е. културата на Якова, който, като се раждал, държал петата на брата си Исава. С това Яков искаше да каже на Исава, че след него ще дойде той. И наистина, Яков успя на наложи на Исав своята култура. По какъв начин я наложи той? - Един ден Исав се върна от лов гладен и уморен и завари брата си да вари леща. Той поиска една чиния леща, и Яков обеща да му даде само при условие, ако Исав продаде първородството си. Понеже беше много гладен, Исав се съгласи и продаде първородството си на Якова за една чиния леща. По същия начин съвременните хора са продали всичко. Казвам: Дайте място на Якова на дойде! Той е отличен човек. Казвате: "Яков измами Исава." - Не, той не го измами, но го научи на ум. След това, за да не навлече гнева на брата си върху себе си, Яков избяга при вуйча си Лавана, там да изучи новата култура. Яков работи на Лавана цели седем години, за да му даде дъщеря си Рахила, която той обичаше. Но Лавал Го измами, даде му по-голямата си дъщеря Лия, която представляваше старата култура. Яков трябваше да работи още седем години, за да му дадат Рахила, представителката на новата култура.

Казвам: Съвременните хора, които са женени за Лия, за старата култура трябва да работят съзнателно върху себе си, за да се оженят за Рахила - новата култура. Ще кажете: "Ние имаме особено мнение за брака. Какво е вашето мнение по този въпрос, не ме интересува, но казвам: Моето мнение

за брака, за дома, за семейството, за отношенията между мъже и жени са съвсем различни от тия, които вие имате. В Писанието се казва, че когато Господ видял скръбта на Адама за другарка, той извадил едно ребро от него и му направил другарка, наречена Ева. Аз казвам, че Ева била направена от сърцето, а не от реброто на Адама. И затова, когато някой мъж изгуби любовта си, той казва: "Отиде сърцето ми!" Това е истинският превод. Аз чета свещената книга и правя преводи от нея. Значи, Ева беше направена от свещеното сърце на Адама. Под думата "Свещено сърце" се разбира Божият Дух. И затова се казва, че Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек, и той станал жива душа.

Днес много жени са недоволни от положението си и казват: "Защо се родих жена?" Знаете ли, какво нещо е сърцето? - Сърцето е равнодействаща сила, която управлява света. В това отношение днес жените управляват света, а не мъжете. Жените ще кажат сега: "Виждате ли, какво сме ние? Ние управляваме света." - Аз не говоря за жената по форма, но под "жена" разбирам Божественото, разумното сърце в човека. Божественото сърце в човека направлява неговите действия, а не умът. Умът е слуга на човека. Човек прави това, което сърцето му диктува. Ние не разбираме обикновените чувства и мисли на човека, но разбираме великия стремеж на душата му, която се проявява чрез Божественото сърце. На този стремеж, именно, се подчинява нашият ум; на този стремеж, именно, се подчинява и цялата съвременна наука. Като говорим за съвременната наука, ние я разглеждаме като система, или като орган, или като клетка. Обаче, има една положителна, Божествена наука, която е съществувала още преди създаването на света. Има учени хора, които са завършили своето развитие на земята, и те знаят много от тази Божествена наука. Много от тия учени хора живеят с хиляди години. Ще кажете: "Докажи това!" - Нама какво да се доказва. Нужно ли е да се доказва на хората, че слънцето утре ще изгрее? Че слънцето всяка сутрин изгрява, това не се нуждае от доказателства. Ставай всяка сутрин рано, излизай вън на открито и наблюдавай небето! Ще видиш, как слънцето изгрява. След изгряването иде залязването на слънцето. Трябва ли да се доказва залязването на слънцето? - И то не се нуждае от доказателства. Ако слънцето не изгрява и не залязва, аз не казвам Истината. Казвате: "Защо някои хора не виждат изгрева на слънцето?" - Защото те още спят. Следователно, за едни хора изгряването на слънцето е залез, а за други залязването на слънцето е раждане за човека, а залязването на слънцето е заминаване за другия свят.

Някой казва: "Аз съм голям грешник." Направете превод на думите "голям грешник". Да бъдете голям грешник, значи да си служил на своята любов, да си мислил, че си Божество. Много от съвременните хора минават

за божества. Когато някоя мома се ожени и влезе в къщата на мъжа си, тя започва да издава заповеди, да диктува: "Ти трябва да се подчиняваш на моя закон, аз имам свой ред и порядък в къщата си, искам да се обличаме добре, всичко да е на място и по най-последна мода. Ние казваме на тази жена: "Когато бъдеш достойна сама да изпредеш и изтъчеш вълната за твоите дрехи, както и за дрехите на мъжа ти и когато можеш да ги скроиш и ушиеш по всичките правила на новото изкуство, тогава ще те признаем за добра домакиня и жена." Някои казват: "Тази жена умее да върти къща." Или: "Този мъж е голям въртокъщник." Казвам: Воденица може да се върти, но къща - никога!" Една майка казва на сина си: "Синко, не зная, кога ще въртиш и ти къща!" Отива една вечер този момък в кръчмата, напива се хубаво и се връща дома си. Ляга на пода и гледа, къщата наоколо му се върти. Той вика майка си и казва: "Мамо, ела да видиш, как въртя къщата!" - Не, синко, ти не въртиш къщата, но главата ти се върти. Някой казва: "Аз гледам жена, деца, цала къща гледам." - Това не е вярно. Кой не гледа жена си и децата си? Всъщност кой не гледа? Ето, сега вие ме гледате, и аз ви гледам. Всички хора се гледат. Изобщо, ние трябва да освободим езика си от двусмислени думи, ума си от двусмисленост и сърцето си от двусмислени чувства.

Някой казва: "Аз обичам еди-кой си човек." Питам: Задавали ли сте си въпроса, какво означава думата "обич"? Трябва да знаете, че когато произнасяте думата обич, вие се намирате пред лицето на Бога. Когато човек обича, той трябва да каже Истината пред Бога. Може ли да каже Истината, той е вече свободен човек. Само свободният може да люби. Който не е свободен, той е роб на изработени навици. Без свобода не може да съществува нито наука, нито религия. Преди всичко човек трябва да бъде свободен, за да вярва в науката, в религията, в държавата, в семейството и най-после в себе си. Вярва ли в тия неща, той ще може да ги подкрепва. Значи, човек трябва да бъде свободен във всички направляния. Някои хора казват, че човек трябва да се ограничава. Казвам: Човек досега, именно, е бил ограничен, а отсега нататък трябва да се освобождава. При това, свободен човек в пълния смисъл на думата се нарича този, който е положил като основа на своя живот великите Божии закони и от тях се ръководи и направлява в живота си.

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

Ще ви приведа един малък разказ от историята на древния Египет, за един от тогавашните фараони, на име Тод. Този фараон бил посветен в тайните на древния Египет, или в мистериите на "изгряващото слънце" - тъй наричали храма на бога Озириса. В този разказ се говори за десет души, но аз ще спомена само три от тях. Пред фараона изправят трима души,

обвинени в различни престъпления. Първият се обвинявал в това, че като минал покрай храма на Озириса, позволил си да плюе върху аписа, черен бик, в когото вярвали, че пребивава душата на Озириса. Обаче, според египетските закони, всеки, който се осмелявал да плюе върху надписа, се наказвал или със смъртно наказание, или на вечен затвор. Вторият човек се обвинявал в това, че наранил една котка, а според тогавашните египетски вярвания котката се считала за свещено жовотно. Третият се обвинявал в това, че като минавал покрай храма на бога Озириса, обърнал си гърба. Фараонът запитал първия: “Коя е причината дето заплю аписа? Ти не знаеш ли законите? Не знаеш ли, какво наказание се налага при такива случаи? - Защо съм постъпил така, това е моя свещена тайна, която никому няма да откривам. - Добре, тогава аз ще те подложа на един строг изпит. - Готов съм. Фараонът запитал вторият обвиняем за причината на неговото престъпление. И той му отговорил по същия начин, както първият. Най-после запитал и третия за причината на неговото престъпление. Той му отговорил: “Тури ме десет години в затвор и след като изляза оттам, ще ти кажа, защо направих това престъпление. След разпита фараонът пристъпил към присъдата. Той извикал първия обвиняем, заповядал да го поставят на високо място и да му предложат като наказание две неща, и той сам да си избере наказанието. Едното било една голяма пропаст, в която трябвало да се хвърли, а другото било един голям нож, на който да се набоде. И двете наказания били книжни. Първият престъпник избрал първото наказание и се хвърлил в пропастта, но веднага се задържал за платното, понеже пропастта била нарисувана върху платно. По този начин хванали престъпника и го турили в затвор. Така постъпили и с втория престъпник. Той избрал за себе си второто наказание, да се хвърли на ножа и да се набоде. Като се хвърлил върху ножа, веднага се търкулил на земята, но не се наранил, понеже ножът бил книжен. И него хванали и турили в затвор. Третият престъпник сам избрал наказанието си, - да лежи десет години в затвор. За какво бил осъден той? - Че като минал покрай храма на бога Озириса, обърнал гърба си. Коя била причината да постъпи така? Като излязал от затвора, той казал: “Когато минавах покрай храма, видях оттам да излиза богиня Изида и да разправя, че всички жреци, които служат в него, не изпълняват волята Божия. Тогава аз тръгнах подир нея и обърнах гърба си към храма, защото исках да разбера, коя е причината, дето тия хора не изпълняват волята Божия.

Питам: И днес не е ли същото? Де са истинските служители? Де е Божественото? Кой служи днес на Бога, както трябва? Какви са съвременните държавници? Какъв е съвременният морал? Редът и порядъкът, който държавите налагат днес не може да се запази за дълго време. Моралът, който се проповядва днес, не може да трае много. В този морал хората ще се задушат. Съвременните майки и бащи проповядват на

децата си: “Деца, гледайте да осигурите живота си!” - Какво ще осигуряват? Днес светът се е обърнал на болница. Няма здрави места в организма на съвременния човек: и дробове, и стомах, и черва, и уши, и очи - всичко е болно. И след всичко това, казвате: “Ние имаме култура, ние сме учени, културни хора. - Да, имате култура на болните хора. Сега, обаче, трябва да дойде култура на Любовта - Божията култура. На всички ония, които имат Божията Любов, казвам: “Напуснете болницата, направете крачка напред, идете при Бога!” Ще кажете: “Ние сме тръгнали към Бога.” - Да, едни са тръгнали към върха, но се спрели, обезсърчили се, поглеждат към върха и казват: “Кога ще стигнем до този връх?” Други вървят, но се разколебават всеки момент и си казват: “Защо ни трябваше този връх? Я да седнем тук да хапнем и да си пийнем!” Трети пък се страхуват и казват: “Тази работа е опасна, ще изгубим живота си. Какво ни трябва да гоним Михаля.” Питам: Ако останете в света не гоните ли Михаля? Кой не гони Михаля?

Какво означава да гоните Михаля? Когато някоя жена иска да омотае сърцето на един мъж, тя не гони ли Михаля? Когато някой банкер иска да има много пари и да ги заключва в своята каса, той не гони ли Михаля? Когато някой лихвар взема големи проценти, за да спечели много, не гони ли Михаля? Всички съвременни хора се стремят към невъзможни неща за сегашните условия. Казвам:Никой не може да владее нещата. Чудно е, когато жената иска да завладее сърцето на мъжа. Какво ще владее? Преди всичко, този човек няма сърце. Жената трябва да потупа мъжа си по рамото и да му каже: Слушай, приятелю, ти си нещастен, защото нямаш сърце. Отвори място в себе си, да вляза аз, тъй както Бог е определил едно време и тогава ти със своята любов и аз с Божията Любов ще работим заедно за създаване на новата култура в нас. Тъй като живеем и работим заедно, ние ще се разбираме.

Мнозина от вас, като ме слушате, ще кажете: “Какво ли иска да каже този човек?” Като се обръщам към някоя сестра или към някой брат, аз искам да им кажа следното: “В новата култура пише, че ти си сърцето на еди-кого си, затова трябва да влезеш в него.” Срещам друг някой и му казвам: “Братко, преди няколко хиляди години ти изгуби сърцето си. Сега тръгни по света да го търсиш и като го намериш, тури го на мястото му със свещен трепет в душата си. След това иди да пренесеш жертва пред олтара на Бога, за благодарност на това, че си го намерил. Казвате: “Как можем да търсим сърцата си? Нима ние нямаме сърца?” Ако не можете да любите, или ако любовта ви всеки момент се изменя, вие нямате сърца. Ако можете да любите, сърцето ви е близо до вас, скоро ще се намести. Колкото топлината е по-близо до вас, толкова и сърцето ви е по-близо; колкото топлината е по-голяма, толкова повече и огънят на сърцето се

разгорява. Първият лъч е признак на това, че енергията на сърцето започва да прелива. Следователно, първият лъч, първият усет на човека показва, че Любовта наближава. Когато лекарят дойде при някой човек и му препоръча да яде само препечен хляб и гореща вода, това показва, че Царството Божие е близо до този човек.

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

Днес хората се стремят към философия, която да им донесе щастие и богатство в живота. Казвам: Стремете се към Любовта, защото тя осмисля живота. Ако някой човек има да ви дава 10'000 лв., но по някаква причина е изпаднал и не може да ви ги плати, вие, който имате Любовта в себе си ще му ги простите, като кажете: "За любовта, за Бога аз ти прощавам всичко. От сега нататък нищо не ми дължиш." Всичко правете за Бога! Вие сте богат човек, имате няколко нови костюми, но срещате на пътя си беден човек със скъсани дрехи. Щом Любовта е у вас, вие ще дадете един от костюмите си на този беден човек. Ако Любовта не е у вас, вие ще кажете: "Аз купих тия дрехи за себе си." - Нищо от това. Бедният човек, това си ти, той е твой брат. Божественото в човека го заставя да върши всичко сам и то от любов. Когато човек даде нещо, трябва да се запита, дали е доволен от своята постъпка. Вижте, какво прави онзи момък, който иска да даде нещо на своята възлюбена. Ако иска да й подари един хубав карамфил, той ще обиколи всички цветарници и ще купи саксийка с най-хубав карамфил. Когато говоря за влюбения момък, аз не подразбирам този, който ще занесе на своята възлюбена откъснато цвете. Получите ли откъснато цвете от своя възлюбен, ще знаете, че той ще ви одере кожата. Когато възлюбения ви донесе карамфил в саксийка, с това той ви казва: "Доволни ли сте от живота? Влезте в моето сърце, заедно да растем и да се развиваме, заедно да благуваме, и всеки, който дойде при нас, и той да се радва." Някой казва: "Тази любов на момъка духовна ли е или светска?" - Всичко в света е духовно, нищо не е светско. Когато говорим за светски и духовни неща, това са човешки подразделения. В Божествената любов, всичко е Божествено. И в страданията всичко е Божествено, но резултатите са различни. В човешката любов има страдания и скърби, а Божествената Любов има само радости и блаженства. Следователно, тия два вида на Любовта трябва да се съединят в едно. Когато Божествената Любов дойде в човека, той трябва да я съедини със своята и да каже: "Аз ще живея заради Любовта."

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

Какво представляват Писанията? - Написана книга. Тази написана книга сте вие, и върху нея могат да се четат много работи. По същия закон, от

клетките можем да изучаваме организма, а от органите можем да изучаваме системите. От системите пък можем да изучаваме, какво представлява цялото човечество, или какво представлява цялата вселена. Значи, всичко зависи от единицата. Първото нещо, което Бог е създал, е клетката, проявлението на Бога, безсмъртния човек, който никога не е слизал на земята. Защо този човек не е слизал никога на земята? - Понеже тя не може да го удържи. Ако той слезе на земята, тя ще се мръдне от своята орбита. Някой казва: "Как да не може да слезе този човек на земята?" Питам: Може ли слънцето да слезе на земята и да ви посети? Вие мислите, че можете да поканите този велик идеален човек при вас на земята. Не, не може. Първо ние ще отидем при Бога, а Божият Дух ще слезе и ще се всели в нас. Той ще внесе Божественото у нас, а нашият ум и сърце така ще се развият, че ще почнем да изучаваме в себе си нашия живот, живота на нашите братя и сестри, живота на обществата, на народите, на цялото човечество и най-после проявите и на цялата вселена. По този начин само, ние ще виждаме навсякъде проявите на Бога. Това е живот! Да живееш, подразбира да знаеш, че обичаш. Как се обичат днес хората? Някоя млада мома се запознава с един млад момък, който започва да я посещава. Облича се хубаво, носи подаръци, а тя го черпи с това-онова. Едва излезе момъкът от дома на момата, ето иде друг някой, когото тя посреща по същия начин. Момата залъгала първия момък с нещо, но едва излязъл от дома й, и тя си казва: "Добре, че си отиде този бъбрица." Този млад човек върви из пътя и се чуди, защо нещо го стеснява - не е свободен, измъчва го нещо. Всички хора се оплакват, че нещо ги стяга. Стяга ги нещо, наистина, но и те стягат другите хора. Престанете да се стягате едни други! Всяка мома трябва да намери този момък, на когото тя представлява сърцето. Всички хора трябва да намерят своите изгубени сърца, а това на Божествен език означава да намерят Божествения Дух, Който да дойде и да се всели в тях. Простолюдието казва: "Да дойде доброто да царува в света!" Онеправданите казват: "Да дойде Правдата да царува в света!" Дали доброто ще дойде, дали Правдата ще дойде, всичко това е Божественото сърце, от което е направена жената, и което кръщават с различни имена. Сега всички мъже и жени трябва да работят върху този принцип, да се разберат. Разберат ли се те помежду си, като дойде Христос, те ще Го познаят. Христос беше сърцето на Бога, и затова, след разпятието на Христа, Бог Го възкреси. Божието сърце не може да умре, то трябва да се върне там, отдето е излязло. Същото нещо се отнася и за нас. От Отца излязохме, при Отца трябва да се върнем и да се наместим там, дето сме били. Всеки, който иска да бъде свободен, трябва да отиде на своето място и там да се настани. Затова днес хората не трябва да търсят спасението, но свободата, защото спасението, растенето и всички останали блага ще дойдат само тогава, когато хората станат свободни. Аз не говоря за политическата свобода, нито за гражданската, нито за религиозната

свобода, но за вътрешна свобода в човека, която го поставя пред всички хора, и пред държавата, като честен и разумен човек, на когото може да се разчита напълно. Всяка свобода вън от човека е сянка на свободата. При вътрешната свобода човек сам себе си съди, никой друг не може да го съди. Такъв е Божественият закон. В него няма нищо скрито-покрито. В тази свобода човек сам се определя и познава. Не се ограничавайте в никакви стари вярвания, но се приготовлявайте за новото! Старото е изиграло вече своята роля, сега иде новото, което е закон за небето. Старото е закон за земята. Всички, у които съзнанието е пробудено, са изживели вече стария закон и отсега нататък ще живеят по новия закон. И тогава светът ще бъде съвсем друг, тъй както и едно време е бил друг. Могли ли са едно време хората да хвърчат във въздуха, както днес? Обаче, по-щастливи ли са днес хората? Какво допринасят днес аеропланите? През военно време всички аероплани започват да бумтят из въздуха, и космите на главите ви настръхват. Каква култура е тази? Днес вие се разхождате свободно с автомобилите, но отвори ли се война, те се употребяват в нейна услуга. И телефоните също така са опасни във време на война. Всички съвременни открития в областта на техниката и на науката стават опасни във време на война. Аеропланите, автомобилите са само за светии, но не за глупавите. Днес постоянно четете във вестниците, че еди-кой си авиатор паднал от аероплан, че еди-кой си пътник пострадал в автомобил и т.н. Защо? - Все имат някакъв дефект. Автомобилите не трябва да се сблъскват; аеропланите не трябва да падат; домовете не трябва да се разрушават; държавата не трябва да изчезва. Всичко това, което пада, което се разрушава и изчезва, не е Божествено. В света съществува само една държава, която няма да изчезне. Тя е Божествената държава. Всеки човек, всеки народ, който иска добра държава, трябва да зачита Божественото, както в себе си, така и във всички останали хора. На какво може да се надява една държава ако тя не зачита Божественото в своите поданици? Който не зачита Божественото, той не може да зачита и човешкото. Който търси Божественото в света, той трябва да се стреми към разумното, към новото, към положителното в науката, което ще осмисли живота. Всички факти, с които разполага съвременната наука, трябва да се изясняват от Божествено гледище, от гледището на новата светлина. Как ще обясните, например, произхода на всички животни? Казвате: "Бог създаде всички животни, всички птици, всички риби, всички растения и най-после създаде човека." Да, но казано е, че Бог създаде човека по свой образ и подобие. Питам: Де са животните, които Бог някога създаде? Де е първият човек, който Той създаде по свой образ и подобие, и на когото даде власт над всяко животно? Значи, Бог създаде човека: единият бе направен от пръст, а другият - по образ и подобие Божие. Човекът, който бе направен по образ и подобие Божие, при днешните условия не може да живее между хората на земята. Смешно е да чувате една мравя да казва, че еди-

кой си философ може да живее между мравите. Преди всичко тия мрави нямат съответно жилище за човека. Смешно е, когато и хората казват, че Бог може да живее между тях. Това не може да бъде! Съвременните хора нямат жилище, в което Бог може да живее. Когато Соломон направи Божия храм, каза: "Бог не може да живее в този храм, но Неговият дух може да пребивава тук." Хората, които слушаха Соломона, си казваха: "Чуйте, какво говори този човек за Бога!" Хората трябва да разберат, че Бог може да живее само в техните светли умове и добри, и благородни сърца. Това е Истината. Бог пребъдва в сърцето и в ума на всеки човек, който мисли, чувства и действа правилно не само по отношение на своите братя, но по отношение най-малките растения и животни. Онзи човек, който може да спаси мравката, и който полага грижи и за най-малкото растение, той може да помага и на брата си. В този дух трябва да се възпитава новото поколение!

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

И тъй, новата култура е вече пред вратата ви. Яков иде вече! Той се връща в дома си с много богатства, придобити при Лавана: с жените си, със синовете си, с робите и с робините си, с камилите си и с овцете си. Яков се връща в Ханаанската земя при брата си, с когото иска да се примири. Новата култура ще примири хората помежду им. Старото трябва да се подчини на новото. В Писанието се казва: "Иде културата на Христа!" Казвам: Иде културата на Якова, когото прекръстиха с името Израил. Значи, Божиите избраници, които трябваше да живеят на земята, ще имат съобщения с невидимия свят, който е реален свят. Съществата от невидимия свят, с който вие се съобщавате, няма да бъдат въздух и вятър, но ще бъдат облечени с такива хубави облекла, каквито вие не сте виждали в живота си. Когато пък вие отидете при тях, те ще ви приемат в своите жилища с такава братска любов, за каквато вие нямате представа.

Казвате: "Възможно ли е това?" - Всички вие ще бъдете свидетели на събитията, които ще стават на земята. Бъдещето, което иде в света, предсказано преди хиляди години, то не е афектация. От съвременния човек се изисква само положителна, установена мисъл, и той ще провери нещата. Ние не сме като онези войници, които като атакуват някаква позиция и срещнат големи съпротивления, ударят назад. Когато ние атакуваме една позиция, проучаваме всички възможности, които могат да ни изненадат и не отстъпваме. Обаче, ние не си служим с оръжията на съвременния свят. Щом неприятелят излезе срещу нас, ние издухваме всичките му позиции. Какво нещо е духането? - Силната мисъл. Тя може да произведе много нещо. Ако е въпрос за сила, Бялото братство разполага с такава. Белите Братя са разумни същества. Те са завършили своето

развитие на земята, знаят законите на човешката мисъл и в един ден могат да преспят цялото човечество. Какво представляват съвременните оръжия пред силата на Белите Братя? Обаче, тия Братя не искат да си служат с тези средства, понеже те са груба мярка. За хората е необходимо страданието. Само то е в сила да ги облагороди и изправи. Има нещо по-велико от всички оръжия в света. Това са Божиите мисли и чувства. Когато човек победи своя неприятел с Божията сила, този неприятел става вече най-добър приятел и казва: "Приятелю, защо не дойде по-рано? Съжалявам, че толкова години носих своите кобури; съжалявам, че толкова години живях в заблуждения и мрак, че се жених и страдах и т.н."

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

Казвате: "Как ще се женят хората от новата култура?" Когато някоя мома ще се жени, тя ще покаже ръката си на своя възлюбен и ще му каже: "Чети!" Когато някой момък иска да се жени, и той по същия начин ще покаже ръката си на своята възлюбена и ще й каже: "Чети!" По-добро препоръчително писмо от човешката ръка няма. Всичко е написано на човешката ръка, няма нищо скрито-покрито. Бог е написал на човешката ръка целия път, през, който човекът е минавал. Когато някой чете по ръката на своя брат, Господ му казва: "Бъди снизходителен към този човек! Той е служил дълго време при мене, но беше малко неспособен, не научи много нещо, за в бъдеще той има добри условия да се развие и да излезе нещо добро от него." Бог изнася само фактите, без да съди. В това седи величието на Бога. И най-после Бог ще посочи, на каква работа да турите човека, когото Той е изпратил при вас.

Казвам: Като се срещнете в новата култура, ще вдигнете ръката си един към друг и така ще се поздравите. Този поздрав означава "Мир вам!". Христос дигна ръцете си към учениците си и им каза: "Мир вам!" Като дигнете едната си ръка, това означава: "Аз съм тук." Като дигнете и двете си ръце, това означава, че и жена ви е с вас. Значи, при това благословение участват и двата принципа. Когато някой апаш ви срещне и каже "горе ръцете", какво означава това? Той иска да ви каже: "Ти намери ли жена си?" - Не. - Намери жена си и тогава работи. На онзи, който е намерил жена си, апашът сваля шапка и казва: "Добър ден, господине!"

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

И аз ви желая сега, Господ на светлината, който е във вас, да отвори умовете ви. Аз зная, че Той ще отвори умовете и сърцата ви, затова казвам: "Слушайте Неговия глас и приемете Неговата Любов! Съединете вашата любов с Неговата, за да дойде новият ден, който ще бъде нов ден в

историята на вашето съзнание.

Беседа от Учителя, държана на 5 декември 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_12_08 Последната постъпка
лекция пред общия окултен клас

ПОСЛЕДНАТА ПОСТЪПКА

Дванадесета лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 8 декември 1926 г., София

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление

Четоха се темите върху: „Горение без дим" и „Отличителните черти на напредналия ученик".

Питам: По какво се отличава точката от линията? -Точката няма никакво измерение, а линията има едно измерение. Знаем обаче, че линията се образува от движението на точката. Значи точката може да се проектира в линия. Линията може ли да се проектира в точка? Има ли някаква прилика между точката и линията? Когато линията се движи, тя образува плоскост, която има две измерения. Когато плоскостта се движи, тя образува тяло, което има три измерения. Следователно точката, която няма измерение, при движението си образува линията, която има едно измерение. Линията, която има едно измерение, при движението си образува плоскостта, която има две измерения. И най-после плоскостта, която има две измерения, при движението си образува тяло, което има три измерения. Когато кубът се движи, той образува още по-сложно тяло с четири измерения.

По кой начин може да се проектира точката, за да образува права линия? Сега ние определяме правата линия като първата съзнателна връзка между две разумни същества. Който не може да направи тази разумна връзка, той не знае законите на правата линия. Той се намира в един въображаем свят, вследствие на което всичките му идеи претърпяват морален крах. При това положение не може да има никаква философия, никаква наука. Това, което се руши, не е наука. Истинската наука не се разрушава. Живот, който се явява и изчезва, не е живот, той е сянка на живота. Знание, което се губи, не е истинско знание. Такова знание служи за забавление само, както децата се забавляват с играчките си. Когато някой човек заспи и дойде друг да го събуди, той е недоволен, че го събудили. Действително опасно е да събудите човека, когато не си е доспал, но също така е опасно, ако го оставите да преспи. Колко часа са необходими за човека, за да си отспи? Според съвременните учени

достатъчно е човек да спи една трета от денонощието. Значи най-много осем часа са необходими за сън, а останалите 16 часа ще бъдат за работа, за наука, за ядене и пиене и за всички останали работи.

Сега, като се говори за точката, за правата линия, за плоскостта и за телата, това показва, че някои проблеми в живота се разрешават с неизмерими величини; други проблеми се разрешават с правите линии, но не с геометрическите линии, а с живите линии в природата; трети проблеми се разрешават с плоскостите, с живите квадрати; четвърти – с живите тела в природата. Който е разбрал законите на квадрата, той ще може да разреши най-трудните задачи в живота. Квадратът е най-опасното място, в което човек може да попадне. Съвременните хора са поставени в квадрата, заобиколени са с четири страни. Едната страна на квадрата е приятелската, а противоположната на нея – неприятелската. Другите две страни са неутрални сили. Значи в квадрата има неутрални зони. Който не разбира законите на квадрата, той ще слезе на тази страна именно дето са неприятелите му. И ако се намира при добро благосъстояние, те ще го ограбят. Когато знанието дойде при него, той ще слезе точно там, дето са невежите и по този начин ще изгуби всичко, което е придобил. Религиозният човек пък, като намери пътя на истината, ще слезе при такива същества, които ще му отнемат всичко, което е спечелил.

Като не разбират законите на живота, съвременните хора често губят всичко онова, което са спечелили. Срещате някой религиозен, говори за Бога, но не се минава един час, умът му се е изменил, той вече мисли и говори други неща. Ето защо светските хора казват за религиозните, че дъската им е мръднала. След един час пак ще го чуете да говори за Бога. Как си обяснявате промените, които стават толкова често с религиозните хора? Някои казват, че Бог е наредил работите така. Не, ние не можем и не трябва да приписваме своите глупости и неиздържани положения на Бога, на великия закон в света, в който няма никакво изключение. Нашите глупости, нашите временни задачи са детински работи, упражнения за ума. Тези упражнения подготвят само човека за разрешаване на великата задача в живота, но те не могат да я разрешат. Яденето, пиенето, ученето са приготовления само за великата задача, но сами те не могат да я разрешат. Казвате: „Трябва да се учи!" Да, трябва да учите, но не мислете, че като придобиете повече знания, ще можете изведнъж да разрешите важните задачи в живота си. В живота има по-важни неща от знанието. Вие трябва да дойдете до точката, която при движението си образува правата линия. Правата линия представя вече света на първото измерение. Питам: Защо хората се движат?

Съвременните хора говорят за морал, но ако ги питате коя е мярката за

морала и те не знаят. Кои неща са морални? Някой човек краде и за свое оправдание казва: „В Свещената книга е писано, че всички неща в света принадлежат на Бога." Друг убива човека и пак намира причини да се оправдае. Ако някой счупи крака на същия този човек или го нарани някъде, той ще започне да протестира как смеят да му счупят крака! Значи, докато нещастията се трупат върху главите на хората, този човек поддържа една философия; щом дойдат до неговата глава, той има друга философия. Помнете следното: ония ученици, които имат подобни възгледи, ще останат като запъртъци яйца, които при никакви условия не могат да се измътят. Има яйца в природата, които с милиони години не могат да се измътят. Някои хора, които нямат основна идея в живота си, казват: „Лесна работа, ще работим, както можем и колкото можем. Милостив е Бог, Той ще се погрижи за нас." Да, Бог е милостив за разумните хора, за растенията, които растат и се развиват, но за изсъхналите растения има брадва, има и търнокоп. Ние не говорим на сухите дървета, на изсъхналите растения; ние говорим на разумните хора, които могат да растат и да се развиват, които могат да прилагат. Някой казва: „Аз не разбирам тия работи." Който разбира, ще му се говори; който не разбира, той ще се учи от своите опитности.

Казвам: Ученикът трябва да придобие едно качество, което са имали всички велики хора – смирението. Ще дам един пример на смирение. Седи един велик учен в кабинета си и се занимава. В това време дохожда при него едно малко дете, носи писмо с един скъпоценен камък от негов приятел. Детето казва: „Господине, вашият приятел ми даде това писмо да ви го предам и да ви кажа нещо важно." Ученият веднага прекъсва работата си, спира вниманието си върху детето и започва да го слуша. То предава всичката работа, както му е заповядано, а ученият слуша внимателно, взима всичко в съображение. От време на време го запитва какво още има да каже и след всичко това му благодари любезно като на голям човек. Този човек е философ, мъдрец, учи се от малкото дете. Ако той не беше смирен, щеше да каже: „Какво ще слушам това дете?" Казвам: Има деца, изпратени от Бога. Дойде ли такова дете при тебе, ти ще го приемеш с най-голямо внимание. То ще говори, какво Господ му е казал, а ти ще пишеш всичко това, ще се научиш как да употребиш скъпоценния камък, изпратен от приятеля ти. Ако ученият каже на детето, че ще се срещне с приятеля си и от него ще разбере какво иска, с това той ще изкаже пренебрежение към детето. Това пренебрежение е признак на гордост. От този учен нищо не може да излезе. Този закон няма никакви изключения.

И тъй, ако в даден момент не сте в състояние да приемете скъпоценния камък от приятеля си, изпратен с това малко дете, вие не разбирате

живота. Децата са емблема на чистота. Те представят живот, който иде от по-високо място. Децата носят със себе си живот, който старите не могат да изразят. Старите са хора материалисти, те вярват в това, което са придобили вече. Те вярват в къщите си, в синовете и дъщерите си, в богатството си. Старият казва: „Свърши се животът ми. Много видях и патих." – Какво е видял той! Аз мога да изчисля, какво е придобил старият, като е живял 120 години. През тези 120 години може да се направят изчисления колко кокошки е изял, колко пъти е играл на хорото, колко пъти е видял изгряването на слънцето, колко години е следвал в училище, какви и колко знания е придобил. Важно е в края на краищата какво е спечелил от всичко това и какво е приложил в живота си. Той казва: „Аз зная много неща." Щом знаеш толкова много неща, кажи колко тежи слънцето, но с точност до един грам. Той веднага ще започне да привежда мнението на ред учени по този въпрос. Не, аз искам ти да изчислиш това. Нали казваш, че знаеш много работи? Има една висша математика, която съвременните учени още не познават. Според нея може точно да се изчисли теглото на слънцето. Ако някой стар човек живее сто години, той ще може да изчисли поне теглото на земята. Как ще направи това изчисление? Ако е учен човек и изучава своите мисли, чувства и желания, като ги претегли, той ще види, че те тежат толкова, колкото тежи земята.

Значи старият човек тежи колкото земята, а детето, което иде от слънцето, тежи колкото слънцето. Защо? -Понеже детето расте, увеличава теглото си, а старият се смалява. В това отношение малкото дете тежи милион и петстотин хиляди пъти повече от стария човек. Казвате: „Възможно ли е малкото дете да тежи повече от стария човек?" – Да, това дете именно стана причина ти да ходиш на хорото с момите; това дете те накара да се ожениш; това дете те застави да работиш, да станеш художник, писател, поет, философ или учен. Ако не беше това малко дете, ти камък щеше да станеш. Като говорим за децата, ние имаме предвид разумните деца. Царството Божие е на децата. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие", т. е. в онази висша наука, която може да ви просвети. Докато не станете като малките деца, колкото знания да имате, те няма да ви ползуват. При такива познания вие приблизително само ще знаете теглото на земята, но тази земя се нуждае от енергията на слънцето. Без слънчевата енергия земята нищо не струва. И слънчевата енергия не може да се прояви без земята. Каквото представят слънчевите лъчи за земята, такова нещо представя Божествената енергия за човека. Ако Божественото не се прояви у вас, вие ще се намирате в положението на стария човек.

Питам: По какво се отличава религиозният от светския човек? Ще кажете, че религиозният човек има любов към Бога. Кое е първото качество на тази

любов? Казано е нейде в Писанието: „И послуша Господ молението ми." Плачът е молитва. Когато детето плаче, също така то се и моли. То плаче, защото възрастните не разбират езика му; щом започне да плаче, те веднага се заинтересуват от какво има нужда и го задоволяват. Ако майката разбираше езика на детето си, то никога не би плакало. Детето плаче, понеже майката е неразумна. Докато е била мома, тя се е занимавала с ред фантазии, чела романи, свирила на пиано, но във всичко това липсва идея. И като стане майка, тя пак мисли за други неща. Родят се едно, две, три или повече деца, тя не е готова да ги възпита, да ги отгледа, както трябва, вследствие на което се явяват ред недоразумения в дома. Това не е живот, това е забавление. Могат да се забавляват само светските хора, но онези, които говорят за Божествената Любов, те трябва да знаят нейните качества. Ако не знаят качествата ѝ, те трябва да слушат, да се учат. Когато човек се моли на Бога, когато иска нещо от Него, той трябва да иска най-малкото, но същевременно най-необходимо.

Вие трябва да знаете, че преди всичко имате отношения към Бога, а после идат отношенията ви едни към други. Никой не може да се приближи до свещената врата на Царството Божие, ако предварително не е пречистил сърцето си. Човек може да обиколи земята, може да посети всички слънца и планети, но ако не е пречистил сърцето си, кракът му не може да стъпи до вратата на Царството Божие. Това трябва да имате всякога предвид. Не е достатъчно само да говорите за любовта, за да влезете в Царството Божие. Някой казва: „Едно време сърцето ми гореше от любов, но изгасна вече." Питам: Как е възможно да изгасне любовта в сърцето на човека? Любовта е лампа, която Бог е запалил в сърцето на човека и така го е изпратил в света. Има лампи, запалени от хората, които хиляда години горят, без да изгасват. Как е възможно тогава лампата, която Бог е запалил в сърцето на човека, да изгасне? Може ли Господ да направи такава лампа, която само в продължение на 30-40 години да гори, да свети и след това да изгасне? Това е невъзможно! Невъзможно е една светла мисъл, дошла от Бога, да изгасне, да потъмнее в продължение на един час само!

Казвам: Вие трябва да цените малките неща, да давате място на малките идеи, на малките чувства, които се зараждат във вас. В малките неща се крие Божественото. Ако не дадете път на Божественото в себе си, вие ще изпаднете в ред погрешки. И от всички ваши погрешки само аз ще спечеля. Каквото вие не направите, аз ще направя, но в края на краищата вие губите, аз печеля. Вие ще останете невежи – нищо повече. Някои казват: „Ние имаме важни задачи в живота си, нямаме време да се занимаваме с малки работи." Питам: Какви са вашите важни работи? – Ние се интересуваме от социалните въпроси, от въпроса как можем да изправим света, да повдигнем човечеството, а също тъй интересуваме се и

от духовни въпроси. Едно трябва да знаете: разрешаването на духовните въпроси изисква от човека външна и вътрешна чистота.

Сега, като говоря така, мнозина ще се обезсърчат, ще помислят, че нищо не са постигнали. Не, за да се повдигне човек духовно, той трябва да започне от елементарните неща. Когато детето започне да учи в училище, учителят му първо го запознава с простите действия -събиране, изваждане, умножение и деление, после го запознава с дробите, с просто и сложно тройно правило, със степенуване, коренуване и т. н. Обаче и това не е достатъчно. След като ученикът мине целия курс на математиката, той трябва да я прилага в живота си, да знае де да приложи събирането, де – изваждането, умножението, делението, де коренуването, степенуването и т. н. Както числата имат корен, така и идеите имат свои корени. Добродетелите също имат свои корени. За пример кой е коренът на доброто? Любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта също така имат свои корени. Човек трябва да знае корените на всички тия добродетели като числа, за да може да ги прилага в живота си. В това отношение математиката има приложение не само във физическия, но и в духовния живот на хората. Колко е квадратният корен на числото девет? – Три. -Ами на числото три, на числото осем? – От три и от осем не можете да се извлече квадратен корен с точност. От осем може да се извади кубичен корен. Числото две е кубичен корен на осем. Защо от числото девет може да се извади квадратен корен, а от осем – кубичен корен? Вие трябва да мислите върху тия въпроси. Като размишлявате върху тях, това не значи, че ще ги разрешите, но все-таки ще дойдат в ума ви някои нови идеи.

Съвременните хора страдат от еднообразие. Еднообразието убива човека. Всеки ден от сутрин до вечер животът на човека е пълен с едни и същи неща: става сутрин, обува обущата си, измива се, вчесва се, облича се, приготвя се за работа. Ако е жена, започва домашната работа; ако е мъж, взима шапката си, чадъра или бастуна и излиза. Отива в канцеларията и започва всекидневните преписки и изчисления. Жената пък, като свърши домашната си работа, излиза на гости или на разходка: тук спира вниманието си, там го спира и т. н Вечерта всички се връщат уморени. От какво? – От голямото външно разнообразие, от много впечатления. Не, това е живот на еднообразие, което се отпечатва в съзнанието на хората и ги уморява. Само еднообразието уморява човека. Ученикът се връща от училище, главата му е пълна с уроци по всички предмети; той всичко знае, но тия уроци са упражнения само за ума, те не могат да ползуват ученика при разрешаване на житейските му задачи. И едно време хората са изучавали естествени науки, математика, философия, и сега изучават тия предмети, но все има разлика между положението на науките едно време

и сега. Днес хората минават за по-учени, за по-културни. Кои са отличителните черти на съвременната култура? Пишете върху темата: „Отличителните черти на съвременната култура."

Казвам: Вие минавате за ученици на окултна школа. Като ученици, всеки от вас трябва да направи една разумна, правилна критика, да разгледа научно всички култури на миналото и да отдели от тях потребното от непотребното. Което е ценно, да го отдели и приложи в новата култура. Ученикът трябва всяка вечер да прави баланс на своите мисли и чувства, да задържа ценните, а непотребните да туря настрана като тор. Човек е минал през всички култури, вследствие на което носи отпечатъци от тях в съзнанието си. Някой мисли за живота си, какво ще стане с него след 20 години. Добре е човек да мисли за себе си, но въпрос е, дали ще доживее това време. Важно е човек да мисли само за днешния ден. Утрешният ден носи своите задачи, своите блага и изпитания, няма защо да се мисли за него. Щом днес си добре, благодари за този ден. За утре няма защо да мислиш. Ако ученикът научи добре днешните си уроци, той ще бъде в състояние и утрешните да научи. Дали ще придобие ново знание, това зависи от вътрешната подготовка на духа и на душата. Пишете нещо върху темата: „Какви качества се изискват от човека, за да придобива знания?"

Казвате: „Няма защо да бързаме, да се пресилваме от работа и учене. Нали много пъти ще се прераждаме? Един ден все ще придобием нужното знание." Прави сте в разсъжденията си, но ако отлагате нещата от един живот за друг, отде знаете, че бъдещият живот ще ви донесе по-благоприятни условия от сегашния? Освен това не забравяйте, че каквото днес положи човек в живота си, то ще остане за основа на бъдещия му живот. Следователно някои ваши мисли, чувства и постъпки могат да се реализират едва в бъдещия ви живот и тогава вие ще носите лошите или добрите последствия на миналото. Ще кажете: „Ни в клин, ни в ръкав", т. е. не било сега, че за в бъдеще, след сто години. Не само след сто години, но и след четири поколения даже може да се предскаже какъв ще бъде животът на човека. При това, ако вие сте последен от даден род, непременно ще носите последствията на известен дефект или на някоя дарба на свой дядо или прадядо. Това нещо хората наричат наследство. Не е лесно човек да се освободи от връзките на своето минало. Човек има не само физически, но и духовни връзки. Тъй щото, кой каквото прави, с това той чертае само своето бъдеще. Човек трябва да бъде внимателен в живота си, да знае, че връзките, които днес прави, ще окажат влияние не само след сто години в живота му, но те ще имат влияние даже и след четири поколения. Това красивата страна на нашия живот. Следователно, ако искате да жънете добри плодове в бъдеще, оставете Божественото във вас да се проявява. Този е новият човек. Това е детето, за което Христос говори. Старият човек

нов не може да стане. Каквото и да правите, той не може да се подмлади. Той казва: „На остарял цар съвет не се дава."

Питам: Коя е основната мисъл от тази лекция? Всеки ще отговори по своему, според своите нужди и според степента на своето развитие. Съзнанието на всички не е еднакво будно, вследствие на което всеки от вас различно ще схване основната мисъл в лекцията. Кой каквото схване, това е най-важното за него в дадения случай. От мисълта, която схване, той ще се добере до най-важната, до съществената мисъл в лекцията. Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И обратно, който разбира и прилага Божествената любов, той още повече ще разбира човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов и после да стигне до Божествената. Няма нищо лошо, когато човек минава от човешката в Божествената любов. Опасността седи в това, когато човек заспи в човешката любов и там остане за по-дълго време, отколкото трябва. Човешката любов представя градина с хубави, ароматни цветя, с чисти извори. Който влезе в тази градина, той се упоява от силната миризма на цветята и остава там, като мисли, че е влязъл в рая. Рай е това, но човешки, а не Божествен.

Някой човек започне една работа, върви му; започне втора, трета, все напред му върви: пари печели, къщи прави и започва да мисли, че Бог гледа благосклонно към него. Лъже се този човек. Успехът на човека в материалния му живот не означава още Божието благословение върху него. Казано е в Писанието: „Бог е ревнив". Думата „ревнив" тук е употребена в хубав смисъл. Това не е онази ревност, която турците приписват на своя бог Яма. Като дойде бог Яма при вас, той ще ви вземе онова, което най-много обичате. И след това вие ще тичате подир Яма, ще викате да ви върне този, когото обичате. Вие ще тичате подир любимия си, ще викате, ще го търсите, докато най-после разберете истинското име на Бога. Докато разберете Божия закон, вие винаги ще се натъквате на Яма. Щом разберете Божия закон, вие ще научите истинското име на Бога. Ще кажете, че това име е Христос. Казвам: Не е достатъчно само да знаете името на Христа, но трябва да разбирате Неговото сърце, да разбирате Неговите мисли, да знаете коя е била основата мисъл, която заставила Христа да дойде на земята. Само по този начин ще разберете значението на думата Христос. Когато Христос прие Духа, съзнанието Му се пробуди и Той се свърза с Бога, прие Неговата мисъл и придоби Вечния Живот.

Изпейте упражнението „Киамет зену". Който правилно мисли, той може и правилно да пее. Щом мисли правилно, той дава израз, смисъл на песента. В слоговете ки-а-мет след гласната и следва гласната а. Буквата и представя начало на нещата, което дава подтик към творчество. Буквата а

представя метод, начин, чрез който се изразява това творчество. Думата „киамет" означава нещо велико, грандиозно, което има начало. Буквата м представя смърт. Значи и е начало на творчеството, а – метод за изразяване на това творчество. Ако човек не знае как да представи това творчество, тогава иде смъртта. Буквата е пък означава възраждане. Смъртта трябва да се победи. Буквата Т означава силата, с която трябва да се воюва, за да се победи смъртта. Това е значението на главната буква Т, а не на малката буква т, която, обърната надолу, означава еврейската буква шина – ш. Тази буква означава материални стремежи. Човек трябва да се освободи от материалните си стремежи, да започне идейна работа. Тази промяна не може да стане по механически начин, тя става постепенно, чрез усилена работа на Божественото в човека. Когато някой каже, че може моментално да направи някакво добро, това подразбира, че от началото на съществуването си до момента на това добро той е направил безброй усилия в това направление.

Някой взима чук и удря върху един камък, но не може да го счупи. Той се обезсърчи, хвърли чука настрана и казва:„Този камък не може да се счупи!" Не, ти си ударил 499 пъти; удари още един път и ще видиш, че камъкът ще се счупи. – „Не ме изпитвай, аз ударих толкова пъти и камъкът не се счупи, че сега от един път ще се счупи." – Удари, не се безпокой, ще видиш, че ще успееш. Той дигне чука, удари още един път и камъкът се счупва. И след това се чуди как разбирам от тия работи. – Много лесна работа е тази. Как да не се разбере? Аз поглеждам камъка, виждам, че на повърхността му има вече много пропуквания, изисква се един удар само, за да се счупи камъкът. Той казва: „Толкова удари направих, не искам повече да удрям." – Колко удари си направил? Ударил си 499 пъти; трябва още един удар, да станат 500. На последния удар ти ще имаш резултат.

Често и вие постъпвате по същия начин. Започвате една работа, ударите 499 пъти и, като нямате резултат, отказвате се: „Няма да я бъде тази работа!" Не, още малко ви остава, за да свършите тази работа: само един удар още. Трябва да ударите 500 пъти, за да свършите работата си. В това седи философията на живота. Някой удря, удря с чука върху камъка, обезсърчи се най-после и казва: „Не мога да счупя този камък." Не, ти си към края вече. Аз виждам, че си ударил 499 пъти, трябва още един удар само и камъкът ще се счупи. Постоянство се изисква от всички хора.

Казвате: „Трябва да се живее добре!" Да, трябва да се живее добре. Защо? – Добрият живот подразбира непреривна работа от миналото още, която продължава в настоящето и следва в бъдещето. Краят на работата ще се види в бъдещето.

Изпейте сега упражнението „Махар Бену Аба".

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"
Начало: 19:00

1926_12_12 Малките мъчнотии
лекция пред специалния клас

МАЛКИТЕ МЪЧНОТИИ

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Чете се темата: "Най-красивата критика".
Какъв е произходът на думата "критика"? Тя произлиза от глагола воювам. Българите казват "крея", което означава, че едва се крепя; също така те казват "крия, къртя, кръст" и т.н. Обаче, критиката не руши само, но и създава. Критиката едновременно събаря и гради. Ако критикът изнася само лошата страна на нещата, той не е истински критик. Критикът е подобен на хирурга, а задачата на хирурга не е само да реже, но и да присажда. Истински хирург е онзи, който реже гнило, а присажда здраво. Човек може да бъде лекар сам на себе си и да се лекува без нож. С мисълта си човек може да се освободи от всички израстъци в тялото. Как? Като ги меси от едно място на друго. Ако израстъкът е вътрешен, той може да го изнесе вън някъде. Щом е отвън, той лесно се лекува. Ако е трескав, човек пак може сам да се лекува. Треската е резултат на излишна материя в човека. С помощта на мисълта си човек може да събере тази материя на едно място и да я извади навън чрез някакъв цирей. Щом в организъма се е събрала нечиста материя, по какъвто да е начин, тя трябва да излезе навън. Задачата на човека е да изкара тази нечиста материя през порите си чрез изпотяване. Ако не може по този начин, поне чрез някакъв цирей. Ако и така не може, тя сама ще си намери място, но тогава човек ще бъде роб на болестта.

Представете си, че пред вас изнасят две чаши от различна големина. Коя от двете чаши ще изберете, това зависи от случая. Ако трябва да налеят в нея нещо, което обичате, ще предпочетете по-голямата чаша.Ако вие наливате същото питие на други, ще изберете по-малката чаша. Според закона на любовта трябва да бъде точно обратно: за себе си да вземете малката чаша, а за другите – голямата. Същият закон трябва да се приложи и по отношение на критиката. Критикуваш ли себе си, ще си послужиш с по-голямата чаша. Критикуваш ли другите, ще си послужиш с по-малката чаша. Това изисква законът на любовта. Някои критици приличат на сланата: дето паднат, всичко попарват. Други критици приличат на росата: дето паднат, благословение носят. Критикът трябва да бъде правдив човек, да има правилен череп. Ако черепът на критика е неправилен, и критиката му ще бъде такава. За да критикува нещата, човек трябва да ги разбира. Как може човек да критикува музиката, поезията или науката, ако нищо не разбира от тях? Не е лесно да критикува човек.

И тъй, за да критикува, човек трябва да има знания. Срещате един човек, виждате, че очите му са големи или малки и започвате да се произнасяте, дали е красив, или не. Това не е правилна преценка. Преди всичко, вие трябва да знаете, защо очите на един човек са големи, а на друг – малки. Големите очи са израз на алчност. те са станали големи по причина на стремлението на даден човек да обсебва нещата. В желанието си да ги обхване, да ги задържи за себе си, той е отварял повече очите си, вследствие на което е възприемал повече светлина. Тази светлина е помогнала за разширяване на очите му. От друга страна, доказано е, че хора, които се раждат вечер, имат големи очи. Изобщо, иска ли да се произнесе по известен въпрос, човек трябва да има знание. Казвате, че има различни цветове в природата – червен, портокалов, розов, син, жълт, зелен, виолетов и т.н. Казвате, че обичате, например, повече розовия от синия, но защо предпочитате единия пред другия, не знаете. Каква е разликата между един и друг цвят, не знаете. Ще кажете, че те се различават по броя на трептенията си, но колко трептения има всеки цвят, и това не знаете. Защо едни животни са топлокръвни, а други – студенокръвни, и това не знаете. Известно ви е, че топлината е условие за растене и развиване на живите същества. Въпреки това рибите живеят, растат и се развиват при неблагоприятни условия – на студено. Какво показва това? От този факт съдим, че в далечното минало рибите са изпаднали при много неблагоприятни условия, лишени от топлина, от горивен материал, вследствие на което се задоволили с най-малката топлина. Те намерили скритата топлина във водата и влезли да живеят в нея. Рибите живеят много икономично – с най-малката топлина и светлина.

Като ученици, вие трябва да изучавате живота на рибите, на птиците, на млекопитаещите, да видите, как постепенно са преминавали от низш във висш живот. Същевременно, изучавайте добрите им черти и вадете поука от тях. Като дойдете до рибите, спрете вниманието си върху мълчанието. Те живеят при неблагоприятни, тежки условия, без да роптаят, без да издават звук на протест или оплакване. Когато положението им е станало непоносимо, те са се превърнали в птици. Птиците пък са се превърнали в млекопитаещи. Като изучавате пътя, по който животът се развива, вие се запознавате с работата на Духа. Всяко животно е символ на нещо, от което човек може да се възпитава. Например, преди да влезе в къщата, котката изчиства добре краката си. С това тя иска да каже: Когато те канят на гости, първо изчисти краката си и после влез в стаята. Когато кукурига, петелът иска да каже, че човек има право да пее, но след като свърши известна работа. Докато работи, той трябва да мисли. Казано е в Писанието: “Изпитвайте духовете! Всичко изучавайте, но доброто дръжте.”

Следователно, не пренебрегвайте онова, което срещате на пътя си. разумният се учи и от доброто, и от злото.

И тъй, учете, работете съзнателно, за да внесете в ума си нещо съществено, реално, а не само отвлечени идеи. За да дойдете до реалното в живота, изучавайте, освен животните, растенията, минералите, още и човешките типове. Изучавайте живота на великите хора, да видите, как са се проявявали, как са се справяли с неблагоприятните условия. Колкото по-велик е човек, толкова по-големи са неговите изпитания и страдания. Като страдат, мнозина мислят, че страданията са дадени само за тях. Повече или по-малко, всеки човек страда. Като ученици, обаче, вие трябва да се отнасяте съзнателно към своите мъчнотии. Мнозина се подават на настроенията си, които ги въртят на една и на друга страна, както вятърът върти ветропоказателя. Когато му се преподава, когато слуша учителя си, ученикът трябва да бъде свободен от всякакви настроения. Щом влезе в клас, той трябва да свали раницата с настроения от гърба си, да я остави вън. Влезе ли с раница в клас, влизането му е безпредметно. Съзнание се иска от ученика. Кой е виновен за неговото неразположение? Светът е красив. Слънцето постоянно грее, като изпраща своята светлина и топлина на земята. Земята следва своя път. Хората се раждат, веселят се, търсят щастие. Ангелите пеят и славят Бога. Трябва ли при това положение човек да бъде неразположен? Коя е причината за неговото неразположение? Много от страданията на хората са фиктивни. Много от страданията им се дължат на тяхната глупост.

Един разумен и добър човек станал рано сутринта и се готвел да отиде на работа. Но какво видял? Жена му и дъщеря му плачат. Защо? Дъщерята сънувала, че се оженила и родила момченце, което умряло. Като разправила съня си на майката, и двете започнали да плачат за умрялото дете. Защо плачете? – запитал бащата. – Детето на дъщеря ни умря. – Че кога се е женила, кога е родила дете, за да умре вече? Възмутен от глупостта на жена си и на дъщеря си, бащата казал: Ще тръгна по света да пътувам и, ако намеря по-глупави хора от вас, ще се върна. Като минавал край едно село, той видял, че един селянин се качил на едно високо дърво, а жената държала отдолу едни нови потури. Понеже не знаели, как се обуват, мъжът искал да скочи от дървото и така да влезе в потурите. – Стой, не скачай от дървото! – извикал пътникът. Аз ще те науча, как се обуват потури, но като възнаграждение ще ми дадеш потурите си. – Ще ги дам, само да ме научиш, как да ги обувам. След това пътникът продължил своето странстване, и в друго село видял събрани селяни на площада – решават нещо. – Какво правите? – Едно теле пъхнало главата си в едно гърне и не може да я извади. Ние сме се събрали да решим, как да извадим главата му. Най-после дойдохме до решение да отрежем главата на телето,

за да го освободим от гърнето. – Знаете ли, че телето ви ще умре така? Аз ще ви покажа, как да го освободите, но телето ще дадете на мене. – Съгласни сме на всичко, само да освободим главата му от гърнето. Пътникът ударил гърнето с един камък, и то се счупило. Така той освободил главата на телето, но и телето спечелил. Едва напуснал това село, ето, натъкнал се на още по-голямо чудо. Всички селяни на съседното село се събрали пред вратата на един дом и живо решавали нещо. – Какво е станало? – запитал той селяните. – Остави се, женим сина си, но указа се, че булката е много висока, не може да влезе през вратата. Не знаем, какво да направим. Само едно остава: да отрежем главата ѝ. – Ей сега ще ви кажа, но ще ми дадете наниза на булката. – Даваме го, само да ни помогнеш. Пътникът скочил на врата на булката, и тя моментално навела главата си. Щом навела главата си, тя влязла през вратата, дето я посрещнали с радост и веселие.

Следователно, като сте дошли на земята, ще бъдете умни. Не плачете за детето, което сте родили на сън и умряло. Не бързайте да режете главата на телето, за да я извадите от гърнето. Не решавайте въпроса с високата булка безсмислено. Ако булката е висока и не може да мине през вратата, не бързайте да режете главата ѝ, но я убедете да се наведе малко. Щом наведе малко главата си, и мъчнотията ще се реши.

Трябва ли човек да се спъва от малки мъчнотии? Каквито мъчнотии и страдания да са дадени на човека, те са по силите му. Малко усилие се иска от него, за да ги реши правилно.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

12. Лекция от Учителя, държана на 12. декемврий, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_12_12 Глас в пустинята
неделна беседа 12 декември 1926 г.
Затова се родих, IX серия, I том (1926)

ГЛАС В ПУСТИНЯТА

Беседа от Учителя, държана на 12 декември 1926 г. в гр. София.

„Аз съм глас на Едного, който вика в пустинята: „Оправете пътя Господен."" (Матей 3:3)

Ако се зададе въпросът, какво нещо е човек по естество, кое е съществеността му качество, какво може да се отговори? Лесно се задават въпроси, мъчно се отговаря. Кои са съществените качества на светлината, на топлината? Кое е същественото в природата? С разширение на знанието, съвременният човек губи от своята дълбочина, т.е. той е дошъл до известни насипи, вследствие на което дъното на неговата душа се повдига, тъй както сега се повдига дъното на Атлантическия океан.

"Глас в пустинята". Гласът в външната страна в човека, чрез която той изразява своята реч, т.е. своето разумно слово. Освен с гласа, човек си служи още и с движенията, като съществени символи за изразяване на онова, което е дълбоко скрито в него. В това отношение гласът, както и движенията в човека, трябва да станат разумни, защото те не са всякога израз на разумното. Всеки неразумен глас ние наричаме шум. И всяко движение, което не съдържа вътрешна пластичност и хармония, ражда изопачени форми във въображението. Ако бихте се върнали с хиляди години назад, когато се е създавала човешката реч, бихте видяли, как човекът се е учил да говори, като малко дете. Кой го е учил? Мнозина от съвременните хора ще кажат, че човек е роден със способността да говори. Те взимат това нещо като аксиома и по-нататък не разсъждават. За тях това, че човек е роден със способността да говори, е такава аксиома, каквато аксиома е равенството 2х2=4. Казвам: Не е достатъчно само да се знае, че 2х2=4, но това трябва да се докаже. Какво отношение има това равенство в човешкия живот? Вън от човешкия живот то няма смисъл. Единицата е положително число, а двойката - отрицателно. Следователно, като умножите две отрицателни числа, 2х2, ще получите едно положително - четворката.

"Глас в пустинята." Значи, за да има резултат, гласът трябва да се превърне в разумен вътрешен израз. Затова хората казват: "Понеже човек е мислещо същество, животът трябва да бъде разумен." Вярно е, че човек е мислещо същество, но първоначално той не е почнал с мисълта. Мнозина ще

възразят на това по следния начин: "Щом човек издава глас, това показва, че той мисли." Питам: Как мислите, коя е причината, дето малкото дете издава глас? Дали то е някакъв голям философ или оратор? - Не, детето издава глас или за това, че има някаква нужда, или защото му е причинена някаква болка. Неговият глас е глас в пустиня. Мислите ли, че пророкът, който иде в света да говори на хората, прави това от някакво голямо удоволствие? Той иска да се изкаже и затова иде между хората да им поговори малко. Мислите ли, че изворът, който излиза на повърхността на земята, прави това от някакво голямо удоволствие? - Не, вътрешен напор, голямо вътрешно напрежение го заставя да извира. Мислите ли, че реката, която тече надолу по низината и вдига шум, прави това съзнателно, от някакво удоволствие? - Тя има нужда да отиде към морето, някаква вътрешна сила я кара да прави това.

По същия начин всички хора, които не размишляват дълбоко, често се спират върху една и съща мисъл, обикалят около нея, чоплят я, докато попаднат в нейния капан и за дълго време остават под влиянието ѝ. В това отношение те мязат на мишката, която се привлича от месцето в капана, обикаля около него, разсъждава, докато най-после попадне в него и оттам се спасява по някаква щастлива случайност, или, както бива в повечето случаи, отива в ноктите на котката. Защо тя страда така? - Защото е влязла без позволение. Когато някоя мишка влезе в една къща без позволение на господарите и си направи там жилище, господарите поставят за нея един модерен капан. А тя, току излиза и влиза в дупката си, обикаля около капана и разсъждава: "Какво е това нещо? Друг път не съм го виждала, необикновено нещо е то. За какво ли ще е то? Дали не е някакъв подарък за мене?" Обикаля мишката около капана, но още не се решава да влезе вътре. Тя сега е свободна, ходи из цялата къща, похапва си ту хлебец, ту сиренце, ту масълце и казва: "Такава е волята Божия. Бог е създал всички тия блага в света, и Той иска да ги опитам." Продължава мишката да влиза и излиза от своята дупка, но от време на време вниманието ѝ се спира пред капана. Поглежда през вратата на капана и си казва: "Има нещо особено там! Великият промисъл се е погрижил и за мене. Как ли ще мога да вляза вътре?" Прави си тя своите изчисления и след като се увери в точността им, влиза в капана, докосва внимателно примамливото парченце месо, и веднага чува зад себе си: "Щтрак!" - и тя остава затворена. Този, който е направил капана, е по-умен от нея. Достатъчно е да се докосне до месцето, и капанът се затваря. Сега вече тя оставя настрана месцето и започва да мисли: "Каква излезе тази работа? Нещо непредвидено се яви. Какво ще се прави сега?" Питам: Мислите ли, че и вие не сте затворени във вашите тела по същия начин, както мишката в капана? Казват, че човек бил свободен. Както е устроен днес човекът, неговото тяло не е нищо друго, освен капан, робство, и по някога той, като мишката, се мъчи да прегризе пръчките на

капана, да излезе вън на свобода. Обаче, пръчките на този капан са железни. Голяма сила се изисква, за да може сам човек да се освободи. За слабия ще се намери някой благороден човек, който, като го види в капана, ще отвори вратичката и ще каже: "Хайде, излез на свобода!" Но ако този човек е последовател на Моисеевия закон, ще каже: "Пис-пис-пис," ще отвори вратичката на капана и ще те остави в ноктите на котката - твоята лоша съдба. Котката ще те хване, като стражар, като бирник и ще ти каже: "Втори път да не влизаш в такъв модерен капан."

Казвате: "Животът е устроен така." Не, първичният живот не е бил така устроен, но в нашия живот, в нашите разбирания има една вътрешна развала. Проявите и явленията в разумната природа не са съгласни с проявите и разбиранията на хората. Едни философи и учени схващат живата природа по един начин; други философи и учени я схващат по друг начин. Вследствие на това, съществуват различни обяснения за явленията в природата. Обаче, всички обяснения имат известна правдоподобност. Всяка научна теория има значение само за известно време. Например, някой човек казва за друг: "Голям пияница е наш Станчо." Друг някой казва за същия човек: "Не е вярно това. Аз пък съм го виждал всякога трезв." Кой от двамата е прав? - И двамата са прави. Първият човек е виждал Станча в будно състояние и то всякога пиян. Вторият го е виждал, когато спи, през което време той е изтрезнявал. Следователно, всички твърдения, които съвременните хора поддържат, са верни само при известни условия.

Казвам: Вътрешния глас у хората не се дължи на тяхната мисъл, но на техните чувства. Първоначално човек е започнал със сърдечния си живот. В това отношение животът на сърцето предшества живота на ума, т.е. първо човек е започнал да чувства, а после да мисли. Някой казва: "Аз мисля." - Да, но преди да започнеш да мислиш, ти си чувствал. Ако чувствата на човека са прави, и мисълта му ще бъде права; ако чувствата му са изопачени, и мисълта му ще бъде изопачена. Следователно, всеки човек, който има благородни чувства и желания, както и правилни схващания за нещата, както те са били първоначално в Божествения свят, той ще има и правилни, хармонични мисли. Когато говоря за първичния, за Божествения свят, аз го разбирам тъй, както е бил създаден в неговата абсолютна чистота и хармония. Когато говорим за Божествения свят, ние Го разбираме като първоизточник на всички други светове. Както реката ни кара да мислим за океана, така и физическия свят ни кара да мислим за Божествения свят. Всички реки съществуват благодарение на океана. Трябва ли, обаче, да мислим, че когато една река се размътва, и океанът се размътва? Смешно е да се вади такова заключение. Реките на океана могат да се размътят, но в своя първичен произход океана е абсолютно чист. Ако

хората мислят така, това показва, че те разбират Бога, както себе си. Мнозина казват: "И Господ е като нас." - Не, както океанът никога не се размътва, така и Господ не може да бъде като нас. Първичният живот, от който е произлязъл човешкият, никога не може да се размъти. Божествените чувства, от които са произлезли човешките, никога не могат да се опетнят, никога не могат да се изопачат. Те са абсолютно чисти. Обаче, тъй както се изявяват чувствата и мислите на хората при сегашните условия на техния живот, те се опетняват и то, не от неразбиране на нещата, но по единствената причина, че човек желае повече, огколкото може да употреби и приложи в живота си. Това показва, че съвременният човек се намира под влиянието на "лакомството".

"Гласът на Едного." Под думата "глас" се разбира разумното начало. Като се каже глас на Едного, това подразбира разумния глас на Единния, Който живее във всеки човек.

"Глас в Пустинята." Пустинята е символ, който представлява чист, възвишен живот. В пустинята няма птички, няма животни, няма разлагащи, гниещи вещества. Следователно, в духовно отношение пустинята се взима като символ на чистота. По тази причина, именно, всички велики хора, всички пророци и адепти са ходили в пустинята да се научат на този велик живот. За да се изчисти човек, той трябва да се превърне в пустиня. След това това той трябва да прекара в нея няколко рекички, с които да я напоява, за да започнат да се развиват там растения, които той да обработва и култивира. Да се очисти човек, това подразбира да се освободи от всички ненужни мисли и желания в него, които се отделят във вид на утайки в организма му. Тези утайки са причина за гниенето, за смъртта. Днес всички хора са недоволни: и когато имат, и когато нямат. Всички хора живеят в страх и казват: "Какво ще се прави?" Питам: От какво ще се плашат хората? Ако има нещо от което да се страхуват, това е смъртта. Кой човек е свободен от смъртта? Тя е най-големият неприятел на всички живи същества. Тя иде при човека като бирник и го обира - постоянно го дебне. Някога, докато спи още човек, тя се приближава до него тихо, и от никого незабелязвана, хваща го за гушата и го прерязва. Като се събудят неговите близки, казват: "Бог да го прости, замина си този човек!" Казвам: Какво ще го прощава Господ? Този човек е обран - нищо повече. Някой казва: "Какво представлява човекът?" - Нищо особено. Като му кажеш "ху" и той свършва. Човекът е символ, който подразбира движение, а движението е мисъл. Ние означаваме човешкия принцип с плюс, което означава движение. Какво означава отрицателният принцип? Какво означава минусът? - Минусът показва, че в света има една величина, която никога не се движи. Коя е този величина? - Тя е точката. Точката няма никакво измерение, но ако се подвижи, тогава тя образува

права линия. Правата линия има вече движение, има и измерение. В това отношение жената казва на мъжа си: “Животът не е само в движението, в лутането, във въртенето. Има моменти в живота на човека, когато той трябва да спре, т.е. да почива.” Действително, всеки човек, който работи, трябва и да почива. Що е почивката? - Минаване от физическия в духовния свят. Мнозина мислят, че духовния свят не е съществен. Духовният свят е място на почивка, отдето човек черпи необходимия запас енергия за бъдещия си живот. И за това, когато човек свърши запаса от енергия на своето тяло, на своите чувства и мисли, той трябва да отиде в духовния свят, да почерпи енергия, колкото му е необходима и отново да се върне във физическия свят на работа.

“Глас в пустинята.” Гласът представлява разумната реч, която говори всеки му отвътре; обаче тя е нещо неопределено за самия човек. Например, някой човек иска да извърши една работа, но в същото време забелязва в себе си борба, вследствие на две различни мнения, на два различни гласа, които говорят в него. Когато човек иска да разреши някоя важна проблема в своя живот, той се бори ден и нощ, не може да заспи, чува един глас, който му говори в полза на тази проблема, друг глас му говори против, докато най-после той се присъедини към един от тия гласове и разреши въпроса. Ако този човек не е благороден, не е високо просветен, той ще реши да служи на своята любов и ще избере левия път; ако е благороден, той ще реши да служи на Бога и ще избере десния път. Опасността от левия път седи в това, че в този път човек изразходва всичката си енергия, без да има някаква придобивка. Каквото придобива животното, което се затваря с години в някоя дупка и там гризе своя кокал, това придобива и човек, който се движи в левия път. От хиляди години насам човечеството се стреми към богатство, към щастие, към знания. Казвам: Покажете ми поне една фирма, която от 2’000 години насам да не е изгубила своето име, да не е фалирала. Покажете ми един човек, който от 2’000 години насам да е започнал една работа и да е успял в нея, да е придобил нещо. - Няма такива случаи. При всичко това още вярваме, че човек може да бъде богат, може да бъде учен и щастлив. Тази вяра се обосновава на съвсем друг закон. Обаче, има хора, които от 2’000-3’000 и повече хиляди години насам са запазили своето богатство, както и своето знание и щастие, но тия хора спадат към съвсем друга категория. Измежду съвременното човечество има хора, които се отличават със съвършено пластични тела, защото те водят абсолютно чист и свят живот. Затова, именно, тия хора се явяват като помагачи в развитието на човечеството. Такива хора се срещат навсякъде по света; такива хора се срещат и в България. Българите имат един такъв белобрад старец, който ходи с бяла тога, спусната до земята. Краката му са обути с цървули. Той обикаля цяла България, посещава този - онзи, но всеки си мълчи, никому не смее да каже за това посещение. Ако този дядо

посети някой учител, някой свещеник или някой земеделец, достатъчно е те само да кажат някому за това посещение, и всички да ги нарекат захласнати. Питам: Отде дойде този дядо? Измислиха ли го българите? - Не, този дядо е благороден, свят човек. Погледът му е дълбок, приятен; гласът му е тих, кротък, но мощен. Достатъчно е веднъж да те погледне той, за да остави в тебе някоя възвишена и чиста мисъл. Този дядо лекува болни, възкръсва мъртви. Докато го види някой, моментално изчезва пред очите му. Де ходи, какво прави, де се крие той, никой нищо не знае. Всички току се запитват за него, и всеки дига рамене, нищо не може да каже с положителност. Учените хора казват, че това са легенди. - Може да са прави те, но и легендите имат свой произход, и те имат свой бит и свое начало. Други ще кажат, че това са заблуждения. Какво показват заблужденията? - Че се явява някакво нововъведение.

Казвам: Първоначално човек е бил чист в своите мисли и чувства. Питам: Кои са причините, дето днес човек се е опетнил? - Някаква сила от външната природа се е намесила в живота на човека и го е отклонила от правия път. Веднъж той се е отклонил, няма нищо лошо в това. Лошото е, ако той не учи и не се ползва от опитностите, които придобива. Само така човек ще може да черпи знания. Само чрез страдания той ще придобие мъдрост и знания. Любовта е път към вечно тържество, но за да не злоупотреби човек с нея, преди всичко той трябва да мине по пътя на скърбите и страданията. Някой казва: “Аз търся Истината”. За да се добере човек до Истината, той трябва да научи закона на самоотричането, и така ще разбере законите на великата Любов. В това отношение човек трябва да чувства, че животът на всички хора е негов живот; знанията на всички хора са негови знания. Казвате: “Мъчно е да се постигне това нещо.” Христос казва: “Обичайте врага си!” Съвременните хора, обаче, намират това нещо за невъзможно. Когато Христос е изказал тази велика идея, той нямал предвид сегашните ограничени разбирания на хората, нито пък разбиранията на хората от тогавашните времена. Съвременният човек казва: “Как е възможно да обичам онзи човек, който ме е обрал, който ме е онещастливил? Или, как е възможно да обичам онзи, който е убил всичките ми деца? На такъв човек ще тегля един куршум и нищо повече.” Идеята, която вложил Христос в мисълта “обичай враговете си”, има съвсем друг смисъл. С това Христос подразбира следното: само добрият човек може да обича своя враг, защото той е безсмъртен. Кой каквото му направи, той остава незасегнат. Следователно, злото, което някой иска да причини на праведния човек, се отнася пак до самия него. Ако един грешен човек се опита да убие някой праведник, по никой начин той не може да го убие, но причинява вреда сам на себе си. Този човек сам опетнява своя живот. Грехът, който лежи на съвестта на съвременното човечество, се дължи на това, че ръцете му са оцапани с кръв.

Анатомически и физиологически съвременният престъпник е деформиран: пръстите на ръцете му са скъсени, главата му отзад е сплескана, а при ушите чрезмерно широка, челюстите му са издадени напред, ушите му са деформирани - с една дума такъв човек прилича на звяр. Някой казва: “Аз ще убия еди-кого си, ще му отмъстя, и никой няма да знае за това мое престъпление.” - Така си мисли той. Всяко убийство, извършено от кого и да е, оставя своите белези. Друг казва: “Аз и да убия някой човек, ще отида в църква при свещеника, ще се изповядам, и греховете ми ще се простят.” - Никой човек не може да прощава греховете на престъпника за убийство. Само Бог е в сила да заличи греховете на кого и да е. Не заличи ли Бог греховете му, той ще носи за вечни времена епитимия. Ще кажете: “Кой може да ни налага епитимия?” - Разумната природа върши това. Когато види, че някой човек върши престъпления, тя го поставя в затвор, и едва след четири поколения той може да изкупи своите грехове и да излезе от този затвор. Въпросът сега седи в това, как да се изкупят престъпленията и греховете на съвременното човечество. - Всеки за себе си ще търси съответен начин за изкупление, обаче никой не може да се освободи от плащане.

Някои казват: “Ние сме наследили греха от нашите деди и прадеди.” Питам: Как обясняват съвременните учени наследствеността? Представете си, че преди четири поколения някой от вашите прадеди е водил нередовен живот и от една черна жена му се родил син, който, обаче, приличал повече на баща си и бил бял. Като умрял баща му, майката го изпъдила и по този начин той забравил и майка си, и баща си. Този син се скитал по света, женил се, раждал синове и дъщери, умирал, отново се раждал, докато най-после, в четвъртото поколение му се родило черно дете, негърче, с гъста черна коса, което между белите деца изглеждало като юрдече между пиленца. Питам: Как се яви това черно дете след цели четири поколения? - В това дете се е преродил вяшият прадядо; черната дреха, с която сега е облечен, показва, че преди четири поколения той е направил някакъв грях. Ако този факт се обясни с наследствеността, питам: Как се яви тази връзка между белите родители и това черно дете? Както виждате, връзката между вашия дядо и черната жена е била преди четири поколения? Защо до ден днешен не се проявиха у никое от децата качествата на черната жена, а трябваше да се изминат толкова много години, за да се яви на света това черно дете? Това показва, че някъде в душата на човека се складират отпечатъци от неговите добри и лоши мисли и желания. И след това, когато душата се въплотява на земята, нейните силни качества взимат надмощие над слабите, вследствие на което те оформяват тялото.

Ние не проповядваме някаква нова философия, но възразяваме на

мнението, което съвременните хора поддържат относно живота. Те казват, че след смъртта на човека, нищо вече не съществува, всичко се свършва. Ако тяхното мнение е вярно, защо не се свърши всичко с вашия прадядо? Защо това негърче, това юрдече излезе на лице след четири поколения? Това показва, че между всички явления на живота, били те в настоящето или в миналото, съществува известна връзка. Значи, животът продължава и след смъртта. Между всички души, между всички хора по лицето на земята има тясна връзка, от която никой не може да се избави. Това не трябва да плаши хората, но те трябва да се стремят да разберат вътрешната връзка на живота. Ние нямаме нищо против съвременните учени, но те трябва да се проникнат от идеята, че между всички явления има тясна връзка и да се стремят да ги обясняват съобразно законите на живата природа. Някой казва: "Да се помолим на Бога, Той ще ни открие всичко." Да се молиш на Бога, това, именно, е най-голямото изкуство. Да се молиш на Бога и моливата ти да бъде приета, това подразбира да знаеш езика на небето. Ако отидеш в Англя и се обърнеш към някой англичанин за известна услуга, но му говориш на български език, той ще те погледне и ще ти каже: "Махни се оттук! Защо ми отнимаш времето? Нищо не разбирам." Ти ще останеш сам сред пътя и ще се огорчиш, че те отблъскват. Ако знаеш английски език, ти веднага ще му заговориш на този език, ще му кажеш, че си чужденец в тази страна, и той веднага ще ти се притече на помощ. Това значи да знаеш езика на англичаните. Англичаните са доблестни хора. Те са благородна нация, готова на жертви.

Ще ви приведа една случка, станала с един англичанин, при потъването на парахода "Титаник". Когато параходът вече потънал и повечето от пътниците се издавили, няколко пътници, с двама-трима матроси успели да се качат на една лодка. Обаче, числото на пътниците в лодката било повече, отколкото тя могла да издържи, затова един от матросите се обърнал към пътниците и казал: "Господа, ние сме повече, отколкото лодката може да издържи в това развълнувано море; при това положение всички сме в опасност, смърт ни чака. Предвид на това, трима от нас трябва да се пожертват, за да се облекчи положението на останалите." Настъпило голямо мълчание. Матросът повторил още един път поканата, но и този път никой не се обадил. И наистина, кой ще е този, който ще се обади? В това време един от англичаните, който бил в лодката, запитал: "Колко души трябва да се хвърлят във водата? - Трима души. - Добре, аз ще се хвърля във водата. И като казал тези думи, чуло се падане на нещо тежко във водата. След кратък момент двама матроси последвали примера на англичанина. Някога вие казвате: "Аз трябва да се жертвам." - Кога трябва да се жертвате? Човек трябва да се жертва за благото на другите, когато се намира в положението на този англичанин. Питам: Вие, които днес сте поставени в тази лодка, не сте ли готови да излезете от нея и да се

хвърлите в морето, за да се жертвате за отечеството си, или за цялото човечество? Ако Христос не беше излязъл от лодката и не беше се хвърлил в морето, какво щеше да стане със съвременното човечество? Ако Христос не беше се жертвал за човечеството, ако не беше се подложил на ударите на римските войници и не беше понесъл кръста, каква култура щяхте да имате днес? От ударите, които римските войници нанесоха на Христа, излезе сила, която се предаде най-първо на самите войници, а чрез тях и на цялото човечество. Тази сила се предаде по негативен начин. По същия начин днес българите приемат сила от Бялото Братство, към което отправиха и продължават да отправят хиляди хули. Обаче, всички хора ще проверят Истината. Римските войници изчезнаха, Римската империя изчезна, обаче, Истината и до ден днешен съществува и се предава от човек на човек, от народ на народ. Ударите, които римските войници нанесоха на Христа, се предадоха и на цялото човечество, поради което днес хората страдат много повече, отколкото по-рано. Днес хората са по-нещастни, носят повече страдания, отколкото във времето на Христа. Съвременните хора имат скръб в сърцата си, а радост отвън. По-добре е, обаче, човек да има радост в сърцето си, а скръб отвън. Какво струват милиардите на някой човек, чийто стомах, дробове са празни? Какво ще го ползва храната, която той дава на стомаха си? Най-после, какво ще му струва знанието, което той има, ако мозъкът му е болен? Или, какво ще го ползва знанието, което има за живота и разбирането, кой живот е добър и кой лош, ако не може да го приложи в своя личен живот? Под добър, Божествен живот, разбирам този, при който всяка дума, всяко чувство и всяка мисъл е на мястото си и от тях мога да се ползвам не само аз, но и всички около мене. Смисълът на този живот не седи в многото, но не и в малкото; смисълът на този живот не седи в силата, нито в безсилието. В какво седи тогава смисълът на Божествения живот? - В благородството на човешкото сърце. Ако всеки човек се заеме да изработи в себе си благородно и възвишено сърце, той ще познае истинското си положение като човек. Кое сърце е благородно? - Което и при най-големите бури в живота не отпада. Всеки човек трябва да бъде като този англичанин, който стана в лодката и каза: "Господа, аз ще се хвърля в морето." Този англичанин имаше идея. Кой беше той? - Той беше българския дядо. Кои бяха матросите? - Те бяха помощниците на този дядо.

Казва се, че от време на време Господ слизал на земята да наблюдава, как живеят хората. Често Бог слиза чрез този дядо. И наистина забелязали, че в който дом влизал този дядо, там се внасяло мир, разумност и съгласие: децата в този дом били здрави, родителите разумни и любещи. В която държава влизал този дядо, всичко тръгвало напред. И след всичко това хората ще разправят, че Господ живял някъде далеч на небето, че веднъж написал някакви закони, и оттам насетне, не се интересувал от нищо;

оставил хората да се управляват сами, както те разбират и знаят. Този Господ, за когото се говори така, той може да бъде само идол, но не и разумно същество. Бог, в когото ние живеем, и Който живее в нас, има известни съотношения към нас, както и към всичко живо. Той се интересува от живота на всичко, което е създал. Кое е отличителното качество на Бога? - Той е готов да задоволи всички нужди не само на хората, но и на най-малките същества, които Той е създал, били те насекоми, бубулечици, тревици и т.н. Кое кара Бога да бъде толкова отзивчив към нуждите на всички същества? - Великата Любов, която пулсира в Неговото сърце. Бог никога не е бил и няма да бъде глух за нашите страдания и желания. Кога не е глух? - Ако тия наши желания са на място. Иска ли някой да стане цар, за да измъчва по този начин своите братя, на такова желание Бог не дава ухо. Обаче, ако някой гладен се обърне към Господа с молба да му помогне, той веднага ще чуе молбата му и ще се притече на помощ. Който отправя към Бога молба за хляб, молбата му се чува. Един български студент разправяше една своя опитност за помощта, която Бог му пратил. Това се случило в Пловдив. По някакво стечение на обстоятелствата, той прекарал цели три дни гладен, хапка хляб не могъл да намери. В това време минавал покрай една турска гостилница, дето готвели в 25 тенджери, и така хубаво му замирисало на ядене, че апетитът му се изострил още повече, гладът започнал да го мъчи усилено и с дълбока въздишка той си рекъл: “На мене ли се падна тази участ да гладувам цели три дни?” В този момент ясно чува един глас да му говори отвътре: “Наведи се и виж какво има пред тебе.” Той се навежда и вижда пред себе си сребърен половин лев. - Хайде сега вземи този половин лев, иди в гостилницата да се нахраниш и повече не пъшкай”, добавил гласът.

Питам: Можем ли ние, съвременните хора, да се оплачем от недоимък? Господ на Любовта ни е дал голямо изобилие. Той чака само да се обърнем към Него и да изправим живота си. Всеки момент Бог ни се притича на помощ, като ни дава и радости, и страдания, за да можем по обратен път да се върнем към Любовта, да изправим погрешките си и да заживеем, както той живее. Ако Бог, Великият в света, ни обръща внимание, помага ни и се грижи за нас, не можем ли и ние, малките хора, да обърнем вниманието си поне към десетина души и да им помогнем, както на нас се помага?

“Глас в Пустинята.” Божият глас казва сега в пустинята на всеки едного: “Оправете вашите вътрешни пътища!” Има една наука, която определя, както сегашния, така и бъдещия живот на хората. Тази наука е написана на лицето на човека. Ще кажете: “По портретите може ли да се чете?” - Ако фотографът е добросъвестен човек, може да се чете и по фотографиите, но

повечето фотографи днес гледат да изкарват хората по-хубави, с по-гладки лица, отколкото са в действителност. Те ретушират лицата им, като се стремят да загладят всички бръчки по тях. Истинският фотограф трябва да фотографира човека така, че да схваща правилно характерните му черти, за да може един ден бъдещото поколение да учи, да чете по неговото лице. И това ретуширане, което днес фотографите правят, още не е съвършено. Те могат да загладят само бръчките на лицето, а всички други черти остават същи. Например формата на очите, на устата, на носа, на ушите не могат да се закрият и изменят по никой начин. И като видим големи и изпъкнали очи, какво показват те? - Те показват голямо лакомство. Това не се отнася до сегашните хора, но те са наследили тези черти от своите деди и прадеди още преди четири поколения. Очите на някои хора пък са вдлъбнати навътре и малки, като на къртица. На тия хора казвам: “Вашите деди и прадеди още преди четири поколения са живели само за себе си, те са били хора егоисти, които са ровили под земята, като къртици.” У други хора носът е завит надолу, като на орел. Това показва, че преди четири поколения дядото и бабата на тези хора обичаха да обират. Някой казва: “Кривичък е малко носът ми. Как да го изправя?” Казвам: “За да се изправи твоя нос, трябва да минат също така още четири поколения, докато се надделеят тия вътрешни предразположения, които имаш в себе си.”

Същото нещо се отнася и за болестите. Някой казва: “Не зная, какво ми стана, че заболях от вчера.” - Не, не си заболял от вчера, но болестта ти се прояви вчера. Когато човек иска да излекува някоя болест, той трябва да започне да я лекува още преди да се прояви тя, а не да чака да се яви и тогава да вика лекари. Лекуването трябва да започва 20 години преди да се е появила болестта. Бъдещите лекари ще лекуват болните си още преди да са заболели. Например, лекарят ще лекува циреите преди те да са се явили. Какво правят съвременните хора? Яви се някой лош цирей у даден човек, и той веднага пребягва до лекар. По цели нощи не спи, страда, измъчва се, докато най-после ножът на лекаря разрешава въпроса. Как се разрешава въпроса с нож? - Или се подобрява положението, или се усложнява. Вижте, например, колко много хора днес заболяват от рак. Каква болест е ракът и на какво се дължи? - Причините за рака се крият в противоположност на чувствата. Когато някой човек започне да живее порочен живот, той непременно ще заболее от рак. Когато човек се откаже от възвишената идея, която го е вдъхновявала в живота му, непременно той ще заболее от гръдна болест и ще стане песимист. Така се явява и туберкулозата. Ще кажете: “Възможно ли е това?” - Много естествено. Представете си, че този човек, който е работил с години върху тази идея, която го е вдъхновявала и крепила в живота, в един момент я разрушава! Как мислите, няма ли да стане цяла пертурбация в този човек? Такова

разрушение не може да остане безнаказано. Да разрушаваш, това не е философия.

Глас на Едного в пустинята казва: "Прави правете пътищата Господни!" Днес всички хора искат да живеят добър живот. - Право е това тяхно желание. Не само сегашните хора, но и бъдещото поколение трябва да се стреми към добър, чист и свят живот. И хилядите поколения след нас трябва да живеят добър живот, за да изправят Господните пътища. Затова, днес всеки човек се стреми да постави правилна основа на своя живот. И сегашните хора, както и тия на бъдещето, трябва да вземат поука от миналото и да поставят своя живот на здрава основа. Съвременните хора се само страхуват. Страхът показва невежеството на хората. Няма защо да се страхуват, но трябва да се заемат с изправяне на своите погрешки. Когато някой човек направи едно престъпление, той трябва да има доблестта да го изправи, а не само да го изповяда. Всеки може да се изповяда, но изкуството е да се изправи. Следователно, всеки човек трябва да се заеме с изправяне на своето сърце, с изправяне на своя живот. Някой казва: "Как ще се изправи животът?" Питам: Как се е образувал той? Учените хора обясняват, как се е образувал животът, как са създадени всичките планети, как е създадено слънцето, но тези обяснения са външни, те засягат само външната страна на въпроса за създаването на живота. Учените не взимат предвид разумната жива природа, която е турила всяко нещо на своето място, която е дала условия за развиване на всички живи организми, която е въздигнала човешката душа и човешкия дух, и затова не виждат възможностите, които тя е предвидила за всичко. Каквото и да философстват учените днес, има една наука в света, чрез която можем да изправим живота си. Всеки трябва да изправи живота си още сега, за да бъде изправен и в бъдеще. За тази цел ние трябва да вярваме в разумното начало в света, както и във всички разумни движения. В живота на човека има ред разумни и ред неразумни движения. Неразумно движение е, например, когато дойде при тебе някой човек за услуга, а ти махнеш с ръка към него, с което му казваш: "Махни се оттук!" Разумните движения са език, с който всички хора могат да се разбират.

Ще ви приведа един придер за разумно движение. Във време на Севастополската война един французки войник изпаднал в едно варненско село. Отишъл при едни селяни и започнал да им говори на френски език, че иска да му дадат малко мляко. Те го поглеждат, не го разбират и му казват: "Нищо не разбираме, какво искаш. Кажи на български, да те разберем." Но и той не знае български. По едно време му дошло на ум да направи някои движения, с които да предаде искането си. Навел се на земята, направил една дупка и след това започнал да прави такива движения с ръцете си, като че дои нещо. Дупката на земята

представлявала съда, в който събирал млякото при доенето. Селяните, като видели това, изведнъж го разбрали и му казали: “Така, братко, кажи, че искаш мляко. Кажи си на български, да те разберем!” Значи, те го разбрали по движенията. Това показва, че има един език, чрез който всички хора могат да се разбират и познават. И страданията, и радостите имат свой израз. Когато човек страда, лицето му носи отпечатък на това страдание. И животните страдат. Всяко страдание, всяка скръб хвърля свой отпечатък върху съществото, което страда или скърби. Както болестите оставят своите отпечатъци върху лицето на хората, така и скърбите оставят свои белези. Една красива мома искала да опита любовта на своя възлюбен, и по този начин, или да се освободи от него, или да му отговори на любовта. За тази цел тя турила на лицето си маска, която била много надупчена и почерняла, както това се случва с хора, които са пострадали от черната сипаница. Като дошъл нейният възлюбен, тя му казала: “Виж сега лицето ми, колко е погрозняло от болестта, която прекарах!” Той я погледнал и останал недоволен от нея. Тя го попитала: “Сега обичаш ли ме?” - Не, с такова лице аз не мога да те обичам. Така тя разбрала, каква била неговата любов. Такава е, наистина, човешката любов. Тя се отнася само до кожата. Развали ли се кожата, и любовта изчезва. Днес повечето хора търсят външност, богатство и слава. За това много съвременни моми казват: “Стар да е, глупавичък да е, но мазничък да е, кесията му да е пълна.” Така казват и момците за момите. Това, обаче не е морал. На такива основи не може да се гради животът. Казват: “В какво и да е, но човек трябва да вярва в нещо.” Казвам: Човек не трябва да вярва в какво и да е, той трябва да вярва в абсолютното начало на живота, което дава благородство на сърцето, мир на душата, сила на ума и здраве на тялото. Мнозина търсят спокойствие и здраве в хората, в лекарите. Не, човек трябва да вярва в Бога и като се хване веднъж за Него, болестта му ще изчезне, спокойствието му ще се възстанови. Когато Христос беше на кръста, казваше: “Господи, в Твоите ръце предавам духа си.” Съвременните хора, като умират, казват: “Господи, приеми душата ми!” Значи, и когато умират, те не знаят да се молят; и тогава заповядват на Господа. Кога каза Христос тия думи на Бога? - Само след като не Го искаха хората. Той се обърна към Господа и каза: “Господи, тези хора ме биха, ругаха, изпъдиха ме при Тебе, затова, моля Те, приеми духа ми!” До това време той работи между хората. Същото се отнася и до вас. Докато хората искат да работите между тях, няма защо да напущате света. Каква философия има в това да си отивате преди да ви пъдят хората? Дойде ли време, когато не ви искат, тогава кажете като Христа: “Господи, в Твоите ръце предавам духа си.” Жената казва на мъжа си: “Не искам да живея вече при тебе!” Синът казва на баща си: “Не искам вече да живея при тебе!” Казвам на жената: “Ако мъжът ти е човек на Любовта, ти ще живееш при него и ще се учиш.” Казвам на сина: “Ако баща ти е човек на

Любовта, ти ще живееш при него и той ще ти бъде учител."

Днес всички хора се стремят към свобода, но вмесство да придобият свобода, те изпадат в робство. Защо? - Защото не знаят как да я придобият. Те се обиждат за нищо и никакво. Говорят за Любовта, а се разправят по Моисеевия закон. Като видят, че някой проповядва Истината, започват веднага да се съмняват в него и казват: "Защо ли проповядва този човек? Колко ли му плащат за тия проповеди?" Някой казва: "Може би му плащат хиляди левове, а може и милион лева." И за това мнозина казват: "Ако е за милион, и ние можем да станем добри проповедници." - Не, проповедник с пари не става. Кречетало може да стане, но не и проповедник. Проповедникът трябва последен да задоволява своите желания. Когато всички хора се нахранят, той трябва да остане последен и да запита Господа: "Господи, мога ли и аз да се нахраня?" Проповедникът трябва да бъде идеалист, да проповядва и да служи на Бога доброволно, а не на сила. Такива трябва да бъдат хората на новия идеал; такива трябва да бъдат хората на новата наука! Такъв трябва да бъде моралът на всички музиканти, поети, художници, философи и учени! В бъдеще, когато се дава угощение, ще се тури съвсем нов ред на трапезата, а не такъв, какъвто е съществувал до сега. Когато се сложи трапезата по новия начин, майките ще наредят на първите места децата, на второ място ще поставят хората от средна ръка и на трето място ще поставят най-видните хора - музиканти, поети, писатели, художници, учени и философи, които ще кажат: "Господи, досега ние свирихме, пяхме, рисувахме, учихме децата - всичко правихме заради тях, а сега и ние ще похапнем заедно с тях и ще си починем." Така трябва да бъде! Музикантът свири за децата, писателят пише за децата, философът работи за децата, ученият работи също за децата. Съвременните хора, които воюват, които се бият, които си дърпат косите, са деца. Мнозина казват: "Култура имаме ние!" - Да, култура на малките деца. Според последните изчисления, съвременното човечество е на 12 години, а в новата епоха ще бъде на 14 години. Числото 12 показва, че човечеството е завършило развитието си за старата епоха и влиза в нова епоха, при нови условия и нов живот.

Аз бих желал всички хора да бъдат на 14 годишна възраст, да поставят здрава вътрешна основа на своя живот. Ние не говорим за съвременната философия и наука. Днес всички учени, философи, поети и музиканти не са самобитни. Всички са черпили и черпят своите знания едни от други. Ще дойде един съвременен проповедник, ще отвори Евангелието и ще каже: "Вие трябва да живеете съобразно тази свещенна книга!" Питам: Пророк Исайя от тази книга ли черпеше материал? Моисей от тази книга ли черпеше материал? А ми петокнижието как е написано? Нито пророк Исайя, нито Моисей се ползваха от тази книга, нито пък се съветваха с

Христа, както правят днес всички проповедници. Според вашите разбирания ще излезе, че всички стари пророци са били еретици. Защо? - Защото не се съветвали с Христа. Обаче, ако сега дойдат пророк Иеремия, или пророк Исайя, или Моисей, всички ще отворят тази книга, ще се поусмихнат малко и ще кажат: "И ние вярваме в тази книга, и ние вярваме в Евангелието." Защо? - Защото, когато тази книга се създаваше, и ние работихме за нея. Възможно ли е да не вярваш в нещо, за което си работил? Когато Бог работеше в света, и ние бяхме при Него. Наистина, всички стари пророци взеха участие в Божията работа. Днес призовават и нас в Божието дело. Казва се в Писанието: "И веселиха се в Неговата обитаема земя, и наслаждението им беше с човеческите синове." - Кои са тези синове?- Това са разумните синове на Бялото Братство, с които Мъдростта се е веселила.

"Глас на Едного." Това е Божият глас, Който вика в пустинята: "Оправете пътя Господен!" Всеки трябва да промени начина по който до сега е живял. По-голямата сестричка, която до 14 годишната си възраст е побивала своите по-малки братчета и сестричета и е дърпала косите им, като стане на 14 години, започва да омеква, да става по-внимателна в отношенията си, защото знае, че всички я наблюдават. Тя вече се обръща към своите по-малки братчета и сестричета нежно, потупва ги по гърба леко и казва: "Какините!" Значи, тя е станала вече по-голяма, кака е станала.

Аз бих желал всички млади сестри да станат каки, а всички млади братя да станат батьовци, да ги защитават. Нека има в света и каки, и батьовци! Какво означават думите "кака и батьо"? Тия думи днес са изгубили много от своето първично значение. Думата "кака", съставена от ка-ак, частицата "ак" означава бял. Думата брат, батьо, аба, това е първичното, Божественото начало, което живее в батьо. Когато това начало влезе в човека, той става истински брат или истинска сестра. Когато той влезе в брата, той става батьо, когато влезе в сестрата, тя става кака. Тези думи имат санскритски произход, но съществуват и в китайски, и в гръцки езици. Когато човек се заеме да изучи произхода на езиците, ще види, как са произлезли те.

Гласът на Едного, който вика в пустинята: "Прави правете пътищата Господни!" Когато казваме, че сме в края на тази епоха, ние подразбираме, че сме в началото на друга епоха, на великата епоха, подобна на която досега не е съществувала. Никога човечеството не е имало по-добри условия от сегашните. Мнозина казват, че светът ще се свърши. Не, светът няма да се свърши, но ще се свършат престъпленията, т.е. ще се тури край на престъпленията в света. Сега иде нова култура - култура на идеите. За тази култура се изискват идейни хора. Когато някой се усъмни в мене, ще

дигна ръката си и ще му кажа: “Чети на моята ръка!” Когато някой се усъмни в мене, ще открия лицето си и ще му кажа: “Чети на моето лице!” Когато някой се усъмни в мене, ще му кажа: “Чети по моето тяло!” Преди 30 години срещам един български воевода, който беше около 70 годишен старец, поглеждам ръката му и казвам: “Братко, ти си направил големи престъпления. Много хора си избил.” Външно лицето на този старец изглеждаше миловидно. Той отговори: “Да, синко, големи престъпления тежат на съвестта ми. Исках да направя добро на своя народ, но нищо не постигнах, само душата си опетних.” - Лоша е ръката ти, и за всичките си дела ще даваш отчет пред Бога. - “Така е, синко, не бих желал да срещна човек с ръка, като моята. Разбрах, че така, както действах аз, народ не се освобождава.” - Така е, народ се освобождава с разумно слово, без убийства и кръвопролития, без изтезания и измъчвания едни други. Само с любов може да се освобождават народите; само с Любов може да се освобождават хората от тяхното робство. Всеки човек, всеки народ, па и цялото човечество разрешават днес една велика задача в света. Когато човек разреши тази задача единично за себе си, когато приеме Божественото начало в себе си и му даде първо място, тогава и народите, па и цялото човечество ще разрешат своята задача. Светът ще се изправи, когато се изправи единицата. Невъзможно е да се повдигне един народ колективно. Народите сами по себе си не съществуват. Те представляват възможности за индивидите, за душите. Както семките и листата са възможности за развитието на растенията, на дърветата, така и всички външни форми са възможности за развитието на онзи разумен, възвишен живот, който се проявява в света. Следователно, всеки човек трябва да каже: “Когато аз изправя живота си и светът ще се изправи.” Всеки човек има възможност сам да изправи себе си. Този момент е велик и важен в живота на индивида. Днес България се нуждае от такива хора. Нека бъдат те 5-10-100-1000 души - колкото повече, толкова по-добре! Такъв трябва да бъде великият идеал на всеки човек, на всеки народ. Ако българите искат да съществуват като народ, трябва да си дадат подтик към идейното, защото само в идейното има истински живот. Личността може да съществува само в идейното; семейството може да съществува само в идейното; племето може да съществува само в идейното. С какво е велика днешна Гърция? - Тя е велика със своите учени хора. Тя е велика със своята минала култура. Нейната велика култура е изразена в лицето на Орфея, Сократа, Питагора, Платона и др. С какво е велик Рим? - Със своите велики хора, но не и със своите пълководци. Само великите хора оставят нещо на света. С какво е велик еврейският народ? - Със своята свещена книга. Извадете тази книга от него и той престава да съществува като народ. С какво са велики египтяните? - Със своите пирамиди, които оставиха на човечеството. С какво се отличава християнската култура? Със закона на вътрешната жертва. Християнската култура, именно, повдигна жената, тя повдигна

сърцето, като принцип. Тя е култура на жената, и за това жената трябва най-добре да я разбира. Християнската култура не е на мъжете. Сега ще дойде културата на мъжете. Следователно, християнската култура на жените и новата култура на мъжете ще образуват два противоположни полюса на живота. Те трябва да се съединят в едно и да дадат ново направление, нова насока на цялата земя. Между мъжете и жените трябва да дойде идейно, вътрешно разбиране. Само по този начин животът може да се осмисли и да дойде нова религия между хората.

Днес хората се плашат, като чуят думата "нова религия". Какво страшно има в новата религия? Тя е религия на Любовта. Тогава, какво страшно има в Любовта? Нали всички съвременни хора плачат, че са изгубили Любовта си и все нея търсят? Дойде ли новата религия, хората няма вече да мислят за държави, няма да мислят за царства. Цялата земя ще бъде една една държава, едно царство. Пък ако искат да правят църкви, нека правят, колкото искат. Ако искат да правят казарми, нека правят. Те ще служат за възпитание на младежта. Тогава всичко, каквото се замисли и направи, ще бъде за благото на цялото човечество. Дойде ли това време, всички хора ще се разбират. Как ще разбират светиите? - Като хора на вътрешната велика наука. Как ще разбират философите? - Като хора, които имат разумно и правилно разбиране за живота. Как ще разбират музиката и поезията? - В онези възвишени песни, които будят чист и красив трепет в сърцата на хората. Днес навред чуваш песента: "Заплакала ми е гората, гората още и планината." - Това не е песен. От кого плачат горите? Наистина, всички български гори плачат днес, и аз им казвам: "Плачете, и аз плача заедно с вас!" Нека българинът запее сега друга песен: "Заплакало ми е сърцето, но за да не плаче аз ще се заема да измия всичките си прегрешения. Отсега нататък и гората няма да кастря, но ще и дам подтик към нов живот, както ще дам подтик и на своето сърце към добро." Гората е символ на особен живот. Всеки човек, който не може да почита гората, той не може да почита и хората. Всеки човек, който не може да почита изворите и ги разрушава, той не може да почита и живота. Навсякъде и във всичко има живот.

Глас на Едного, Който вика в Пустинята: "Прави правете пътищата Господни!" Защо? - Защото иде новата култура. Казвате: "Какво ще стане със старото?" - Старото няма изведнъж да се разруши. Всичко старо, което може да се употреби в строежа на новото, ще се използва, а онова, което е негодно за този строеж, ще се изхвърли навън, като непотребно. Не само старото ще се измени, но и човек трябва да се измени. Тъй както е днес човекът, със своето старо верую, със своите стари разбирания, той не може да припари до новата култура. Тъй както днес е устроен човекът със своя череп, със своето лице, със своите крака и ръце, със своите мускули и

кости, не може да направи крачка към новата култура. Той трябва коренно да се преобрази, ако иска да влезе в живота на новата култура. Какво е веруюто на съвременните хора? Виждате ги днес, че са готови да се жертват за благото на другите хора, а на другия ден казват: "Защо трябва да се жертваме за другите хора? Те не заслужават тия жертви." - И веднага се отказват. - Не, всеки човек трябва да постъпва така, както Бог постъпва. Всяка сутрин Бог изпраща своето благословение, храна, дрехи, радост и веселие на всички същества. Така трябва и всеки човек да извърши без колебание работата, която Бог му е възложил.

След всичко това ще дойде някой философ да ме пита, какво понятие имам за Бога. Бог е Любов, Мъдрост и Истина - три големи велики свята, за изучаването на които ми е нужна цялата вечност. За да науча, какво нещо е Любовта, Мъдростта и Истината, трябва да имам на разположение цялата вечност и като се върна, ще ви разкажа какво представляват тези три свята. Аз няма да постъпя като онзи философ, който живял само в лъжи в живота си. Извика го един ден султанът и му казва: "Кажи една лъжа!" - Не, аз съм решил вече да не говоря никакви лъжи. Но виж какво ще те помоля: "Баща ми умря, та имам нужда от 500 лири. Услужи ми моля ти се!" Султанът му дал 500 лири, но му казал да ги върне при първа възможност. Философът взел парите, лутал се натук-натам из света, но при султана не се върнал. Извикал го султанът и го попитал: "Защо не донесе парите?" - Това беше последната лъжа, която ти казах, като взех тия пари. Тъй се лъжат днес всички хора: в религиозно отношение се лъжат, в научно отношение се лъжат, мъже и жени се лъжат помежду си. Всички говорят за свобода, но се лъжат, нямат свобода; за победа говорят, но няма никаква победа. Някоя жена говори за мъжа си: "Като моя мъж друг няма в света, много е добър!" Не се минава и година, същата жена казва: "Да те пази Господ от такъв мъж!" Майка говори за детето си "Като моето дете подобно ангелче няма." Не се минават две-три години, същата майка казва: "Да те пази Господ от такова дете!" Всички казват: "Да те пази Господ!" Да, сега е време да се пазите.

Казвам: Ако спазвате законите на Любовта, Мъдростта и Истината, върху вас ще се излеят всички благословения, обещани на човечеството от памтивека. И ако всички българи се съединят с Бога и заработят заедно с него, българският дядо с бялата брада, с благородното сърце, с възвишения ум и с бялата тога на тялото ще дойде между тях; и ако те го познаят, Той ще тури основа на новата култура у тях и ще внесе мир, радост и веселие между всички хора. И тогава всички хора ще повярват, че в света е настанало нещо ново, нещо велико.

Беседа от Учителя, държана на 12 декември 1926 г. в гр. София.

Книги:

Глас в пустинята
Затова се родих (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том I. София, 1929)
12 беседи от 10 октомври 1926 г. до 26 декември 1926 г.

Начало: 10:00

1926_12_15 Неразрешеното
лекция пред общия окултен клас

НЕРАЗРЕШЕНОТО

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Четоха се темите: "По какво се отличава напредналият ученик?"

Сега ще напиша няколко равенства: 1=1; 2=1; 3=1; 4=1; 5=1; 6=1; 7=1; 8=1; 9=1. Какво разбирате от тия равенства? Представете си, че имате едно дете на една годишна възраст. Какви резултати ще има то през първата година на своя живот? Какви ще бъдат резултатите на неговия живот през втората, третата и най-после през деветата година? Детето е същото, но резултатите на неговия живот през тия девет години ще бъдат ли едни и същи?

Ще ви задам друг въпрос: времето и пространството ли определят живота или животът определя времето и пространството? Времето и пространството съществуват като нещо дадено на нашето съзнание. Това е субективно схващане. Времето и пространството обективно не съществуват. Те не могат да се хванат. Казват, че телата се вместват в пространството. По тези въпроси могат да се явят ред разсъждения. Представете си, че имате един център А и една светеща точка В. Ако завъртите точката В около центъра А, ще се образува един светъл кръг. Питам: точката В има ли големината на светлия кръг? Тя може ли да излезе вън от светлия кръг? Ако тази точка има живот в себе си, тя може да се продължи, да стане по-голяма, но ако няма живот в себе си, тя ще остане еднакво голяма. Какво показва този светъл кръг? Този светъл кръг показва, че е образуван от движението на една светла точка. По този начин се обяснява образуването на вселената. Вселената се е образувала от една точка, която няма никакво измерение, но като се е движила едновременно по всички направления, тя е образувала хиляди кръгове. Следователно вселената изглежда голяма, но сама за себе си тя няма никаква големина. Щом движението на тази точка спре, всичко се съсредоточава в нея и тогава казваме, че вселената е много малка, равна на точка. И като точка, тя няма никакво измерение. Докато точката се движи, вселената има измерения; щом престане да се движи, тя изгубва всички свои измерения.

Питам: като говоря по въпроса за вселената, каква полза ще имате от това? Туй са разсъждения, които могат да занимават само философите. Може да е така, може и да не е така. Като наблюдавате живота на сегашните хора,

виждате, че човек се ражда, расте, развива се и като достигне до известен стадий, неговото развитие спира. Той се връща в обратния път на своя живот. Защо човек е създаден така? Защо трябва да се роди и после да умре? Ще кажете, че Волята Божия е била такава. Обаче кой от вас е бил при Бога, когато Той е създавал света, да знае, че Неговата Воля е била такава? Бог разговарял ли се е с вас, да знаете, че така е пожелал? Щом Бог не се е разговарял с вас, всеки може да отрече вашите твърдения. Мнозина казват, че са се разговаряли с Бога. Ако е вярно, нека докажат тази своя опитност. Как ще се докаже това нещо обективно? Евреите казват, че когато Мойсей се качил на планината, там се разговарял с Бога. Вярно ли е това или не? Ако е вярно, то може да се провери и сега. Ако Слънцето е изгряло преди хиляда години само веднъж, а след това вече не е изгрявало, ние не можем да докажем, че наистина то някога е изгряло. Абсолютната Реалност има това качество, че тя всякога може да се провери.

Тъй щото, когато човек не е проверил Реалността, това показва, че той не е в съгласие с нея. Значи неговото движение е по-слабо от движението на Реалността, вследствие на което тя остава непонятна за неговия ум. Например всички поддържат, че растенията растат. Питам: растенето движение ли е? Растенето е движение, но толкова бавно, че се изискват много години, за да се забележи. И растенията се движат от едно място на друго, както животните и хората, но за да забележите,че едно дърво се е преместило от едно място на друго, трябва да минат поне сто години. Ето защо на пръв поглед се вижда, като че растенията не се движат. Също така и почвата се движи. Например Стара Планина днес не е на същото място, дето е била преди две хиляди години. Някога тя е била към Карпатите, а сега отива към Средиземно море. Земята, слънцето, всички планети се движат. Всичко във вселената е в движение. Единственото същество, което не се движи, е Бог. Вън от Него всичко е в движение, но с различна степен на бързина.

Сега, като знаете тия неща, какво заключение, какъв извод ще направите? Какво заключение ще направите от това, че всичко се движи? Вие трябва да си кажете: щом земята, слънцето, всички планети, животни и растения се движат, менят местата си, тогава и нашите научни теории, нашите морални теории за живота ще се подвижат, ще се изменят. Вие трябва да благодарите, че всичко в света е подложено на промени. Някои казват, че днешният морал е същия, какъвто е бил в миналото. Не, не е така. Колкото малко и да се е изменил, все пак има разлика между морала на миналото и този на настоящето. Съвременните хора не знаят още какво нещо е истинският морал. Ако първите хора, които бяха в райската градина, знаеха какъв е Божественият закон, какъв морал се изисква, те не биха сгрешили. Те сгрешиха, понеже не разбраха Божия закон и гледаха на

живота детински. Адам много пъти се е прераждал на земята и ще продължи да се преражда, докато разбере, научи и приложи Божия закон. Той е бил и владика, и цар, искал е да оправи света, но все не е успявал. И Ева също така се е прераждала много пъти, и още ще се преражда. И като царица е дохождала, мъчила се е да оправи света, но светът и до днес не е оправен. По този начин, както хората са работили в миналото, както и днес работят, светът не може да се поправи. Ще кажете: Как е възможно Адам да се преражда още, когато е създаден по образ и подобие Божие? Има два Адама. Първият Адам е бил създаден по образ и подобие Божие, а вторият е бил направен от пръст. Когато се казва, че Христос е втория Адам, трябва да се разбира, че Той е произлязъл от Първия, който е бил създаден по Образ и Подобие Божие.

Съвременните хора се натъкват на философски въпроси, които не могат да разрешат. В ума им се явяват ред задачи като тия на Адам, 2=1, 3=1, 4=1 и т.н. Въпреки това те се силят, искат да разрешат задачи, които не са по силите им. Например мнозина искат да се повдигнат, да станат велики хора. Защо искат да станат велики? И дърветата в гората искат да станат големи, високи. Всяко живо същество иска да стане голямо, високо, велико. Кога може едно дърво да стане голямо? Ако изсечете всичките дървета в гората и оставите само едно от тях свободно да расте и да се развива, то непременно ще стане голямо. Какво се ползва това дърво от своята големина? На кого ще се хвали със своята големина? Едно преимущество ще има: много птици ще могат да кацат върху него. Ако остане по-малко, и по-малко птици ще кацат върху него. Като е голямо, много гарги, много щъркели ще кацат на него и ще казват: Голямо е това дърво! Тази е всичката привилегия на голямото дърво.

Следователно ако и вие сте големи, много птици ще кацат по вас. Не, основа трябва да имате. Всяко желание, всяка мисъл е ценна, когато е поставена на здрава основа. Когато човек желае да стане голям, велик, преди всичко той трябва да разреши този въпрос за себе си. Той трябва да си каже: Аз искам да стана голям, велик за себе си. Човек расте, става голям и велик, когато разрешава три вида задачи: първо, той разрешава задачата на своето тяло- физическа задача; второ, той разрешава задачата на своята душа – духовна задача и най-после разрешава задачата на своя Дух – Божествена задача. Следователно когато човек се справи със своето тяло, със своето сърце и със своя ум, той може да каже, че е разрешил задачите и в трите свята. Ако човек е на умиране, но веднага стане от леглото си и каже: “Няма да умра, още 50 години ще живея!” – той е разрешил правилно една от своите задачи. Той може пак да легне, но винаги да поддържа в ума си идеята: Аз няма да умра, искам да живея, да свърша работата, за която съм дошъл на земята. Щом мисли така, той ще

има добър резултат. Казвате, възможно ли е това? -За онзи, който разбира законите, всичко е възможно. За онзи, който не разбира законите, не е възможно.

Тъй щото задачата на човека не е да стане велик, но да се справи със сърцето и с ума си. Няма по-велика наука за човека от тази, да се справи със своя ум и със своето сърце. Може ли да се счита за велико положението на царя изобщо? Царете днес са велики, утре ги свалят от това им величие. Ако хората днес те правят велик, а утре отнемат величието ти, това не е истинско величие. Ако днес имаш знание, но утре го изгубиш, това не е знание. Ако днес си разположен, но утре изгубиш разположението на Духа си, ти не си господар на положението си, ти не можеш да се наречеш велик. Велик човек е онзи, който помни своето детство от най-ранната си възраст. Кой от вас помни своето детинство още от първата, втората или третата си година? Някои деца запазват смътни спомени за своето детинство едва от четвъртата година нататък. Повечето деца помнят какво са прекарали през детския период на живота си от деветата година нагоре. През тази година те свършват трето отделение. Значи те са в низшия курс на университета.

Съвременните хора имат повърхностни схващания за живота. Обикновеният човек, който има материалистични възгледи за живота, казва: Аз тъй мисля за живота. Ученият казва: Природата е създала нещата. Религиозният казва: Бог е създал нещата. Не, по този начин животът не може да се обясни. Когато някой казва, че мисли тъй или иначе по даден въпрос, значи нещо го заставя да мисли така. Следователно той не е господар на положението си. Тогава ще излезе, че по един и същ въпрос човек мисли по един начин, Природата – по друг, а Бог – по трети начин. Преди всичко човек е Божие създание. Природата също е създадена от Бога. Ето защо нито Бог, нито природата, нито човекът могат да бъдат в противоречие със себе си. Когато някой казва, че мисли тъй или иначе, с това той нищо не разрешава. Какво е разрешил човек, като е мислил толкова години наред? Питам: кой е създал тялото, ума и сърцето на човека? Ще кажете, че Бог ги е създал. Ако кажете, че Бог ги е създал, за мене това е невъзможно, понеже още утре това тяло ще умре, този ум и това сърце ще престанат да функционират. Ако кажете, че Природата ги е създала, и това не е вярно. Ако кажете, че човек ги е създал, донякъде е вярно. Защо? Ако тялото на някой човек е слабо, хилаво, кой е виновен за това? Той ли създаде това хилаво тяло? Не, той го наследил от баща си. Бащата го наследил от своя баща и т.н. Значи тялото на този човек води началото си още от неговите деди и прадеди, всеки от които е внесъл по едно малко преобразование. Такова е положението на съвременния човек, дошъл на земята да живее, да се прояви. Когато умният човек слиза на

земята, той ще си избере баща и майка, каквито желае; неговите родители ще бъдат добри, умни хора. Той ще бъде господар на положението си. Невежият обаче ще си избере такива родители, които ще му създадат ред страдания и нещастия на земята. Когато се казва, че Бог създал човека, това значи, че Той е създал Първия Човек и го е създал по Образ и Подобие Свое. Този Човек е безсмъртен. Всички Божии творения са безсмъртни, а човешките – смъртни.

Казвам, една от задачите на човека е да се освободи от заблужденията си. Колкото велик и да е човек, ако не се освободи от заблужденията си, в края на краищата той ще дойде до едно вътрешно разочарование. При това положение, каквото направи човек, все недоволен ще бъде. Дали ще бъдете художник, учен, писател или философ, все ще бъдете недоволни от положението си. Защо? – Все неразбрани ще останете. Вземете например положението на пророците от Стария Завет. Колко хора вярват днес в тяхното пророчество? Колко хора в миналото са вярвали в тях и колко са ги разбирали? Колко души познават философията на Хермес? Колко души познават гръцкия певец Орфей? Колко от вас например сте запознати с учението на Кришна? И най-после колко християни познават както трябва учението на Христос? Това, което днес християните проповядват, е сянка на онова, което на времето си Христос е проповядвал. Вземете например мисълта, която Христос е казал: "Без мене нищо не можете да направите". Разбрана ли е тази мисъл? Днес всеки може да каже: Без мене нищо не можете да направите. Бащата казва на сина си: Синко, без мене нищо не можеш да направиш. Професорът казва на студента си: Без мене нищо не можеш да направиш. Мисълта, която Христос е изказал, има дълбок вътрешен смисъл. Така може да каже само оня, който се е подложил на вътрешна проверка, който се е изпитал. Христовото учение е дълбоко, мистично учение. То може да се разбере и приложи само от мистика. Това учение изисква вътрешно приложение, вътрешни опити. Когато мистикът приеме учението на Христа, той се натъква на ред изкушения, които имат за цел да го отклонят от правия път. Ще му обещават хиляди блага, само да го спрат в пътя му. В това отношение съвременната наука е подтик за човека, тя му дава импулс да върви напред. Обаче за онзи, който не може да я употреби на място, тя е спънка в живота му. Както чашата вино може да спре развитието на човека, така и за неразумния науката е спирачка в неговия път. Чашата вино за стомаха на стария човек е на място, но за стомаха на младия не е на място. Защо? – Защото стомахът на младия не се нуждае от укрепителни средства.

Питам: ако човек живее само девет години на земята, какво може да свърши? Или ако живее 90 години, какво може да свърши? Каква е задачата индивидуално на всеки човек? Всеки човек все трябва да има

някакво съществено постижение в живота си. Следователно човек трябва да се домогне до своята специфична задача, да я реши правилно, за да има известно постижение, да знае, че е направил нещо.

Сега ако напиша, че 2=1, вярно ли е това равенство? Обаче ако напиша, че 365 дни се равняват на една година, това равенство е вярно. В такъв случай и 2=1, ако приемем,че числото 2 представя две полугодия. Значи две полугодия образуват една година. Питам: във втората си годишна възраст детето ще има ли тия условия, които е имало първата година? Първата годишна възраст на детето представлява основа, подтик на неговия живот. През втората годишна възраст детето има един малък плюс, то е израсло малко и съзнанието му се е разширило. На третата година детето вече може да ходи, а на четвъртата може да приказва. На петата година съзнанието на детето вече се прояснява, то започва да смята, да чете, да се разговаря по-разумно с майка си и баща си, с братята и сестрите си.

Аз взимам числата от едно до девет като най-важни. Останалите числа от девет нататък са повторение на първите. Който изучи отношението на тия числа към човека, той ще знае отношението и на останалите числа. Сегашните хора, даже и учените, не знаят значението на тия числа и отношението им към човека. Например учените хора не знаят какви са характерните черти на детето през първата, втората, третата до деветата година. Ако запитате някой баща, и той не може да ви каже отличителните черти в характера на своите деца през първите девет години на техния живот. Защо не знае? – Защото не е правил наблюдения. Всяка година от живота на човека има свои отличителни прояви, които от време на време се преповтарят. Някой баща казва: Моето дете е десетгодишно. По какво се познава, че това дете е на десет години? Ще кажете, че това знаете от сметката, която правите от деня на раждането му до последния момент. Не, всяка година си има свои характерни черти, по които трябва да съдите за годините на детето. Във физическия свят вие различавате нещата по тяхната големина. Казвате например една оканица, две оканици, три, четири и т.н. По какво ги различавате? – По големината им. Щом дойде до възрастта на човека, не познавате на колко години е. Ако бяхте наблюдавали разните възрасти на детето, щяхте да различавате кое дете на каква възраст е. Всяка година човек придобива нещо съществено, присъщо на дадената възраст. Ако не знае тия отличителни черти, човек може да изпадне в ред погрешки. Той ще се влияе от външните прояви на хората, а тия прояви не са нищо друго, освен украшения. Срещате млади моми и момци, накичени по главата с пера, цветя, панделки, с пръстени на ръцете, с огърлици на врата, но това не е човекът. Когато някой знае кой философ какво казал, и това не представя човека. Знание, което днес се придобива, утре се губи, не е истинско

знание. Мислите ли, че ако турите на врата на един вол скъпа огърлица с диаманти, той ще се върне у дома си? Без тази огърлица волът е в безопасност; с огърлицата той е изложен на голяма опасност.

Тъй щото, ако е въпрос за знание, човек трябва да придобие такова знание, с което да разрешава най-трудните задачи в своя живот. Ако е въпрос за верую, човек трябва да има такова верую, което да го направлява в правия път. Някой казва, че истинското верую носи спокойствие. Питам: какво спокойствие трябва да търси човек? Преди всичко спокойствието подразбира известни условия. Какво е нужно, за да бъде човек спокоен? Казваме, че човек трябва да бъде търпелив. Обаче и търпението се нуждае от известни условия, от известна подкрепа. Който няма воля, той не може да бъде търпелив. Някои хора се раждат търпеливи, а други трябва да работят върху себе си, да добият търпение. Казвате още, че човек трябва да бъде милосърден. Питам: как се придобива милосърдието? Как мислите – сила, способност, чувство или качество е милосърдието? Защо именно милосърдието има отношение към слабите? Когато слабият страда или направи някаква погрешка, към него ние сме снизходителни, милосърдни; когато силният греши, към него сме строги, взискателни. Силният може да предизвика нашето милосърдие само когато го видим, че много страда. Също така и Любовта се проявява към слабите, а не към силните. Ако видите една голяма мечка или един слон, у вас се явява чувство на страх, на удивление към тях, но не и на Любов. Ако видите някое малко, слабо същество, у вас се явява по-скоро чувство на състрадание към него, отколкото чувство на Любов.

Когато се говори за Любов, за обич, съвременните хора казват, че те могат да обичат слабия, който може напълно да ги слуша, да им се подчинява. Това е особено психологическо състояние на човека, да иска да бъде зачитан, слушан от онзи, когото обича.Когото не обичате, вие сте готови да го критикувате; когото обичате, вие го разбирате, отдавате му право да се прояви като всички хора. Да разбирате човека, това значи да имате първото условие за разговор, за връзка с него. Когато някой ви донесе един скъпоценен камък, обвит в няколко книги и поставен в кутия, първата работа, която ви предстои, е да отворите кутията, да освободите камъка от всички обвивки и, след като го разгледате внимателно, да се произнесете за него дали е истински, или фалшив. Само при това положение можете да говорите за скъпоценния камък. Когато изучите и разберете този камък, истинската наука ще дойде.

Скъпоценният камък представя човешката душа, която трябва да освободите от обвивките, да я очистите от праха и така да я занесете на Небето, дето е нейното място. Човешката душа е жив камък, тя не служи

само за украшение както скъпоценния камък. Както детето е спокойно, когато се намира в обятията на майка си, така и човешката душа е спокойна, когато е предадена в ръцете на Бога. Човек е спокоен, когато има абсолютна вяра в Бога. Щом има такава вяра, достатъчно е само да помисли за Бога, за да може умът му веднага да се изпълни със светли мисли. Всички велики подтици на човешката душа, всички благородни и възвишени мисли и чувства, всичкият стремеж на човека към деятелност се дължи на Бога. Той подтиква човека към работа, към стремеж за знание и след това се оттегля. Бог не ни оставя да стоим на едно място. Щом забележи най-малкото недоволство или най-малката индиферентност в нас, Той веднага ни подтиква напред, постоянно ни дава подтик за работа. Някой казва: У мене се яви малък подтик към доброто. – Това е малкият пръст на Господа, с който Той те е бутнал. Ако се спреш за малко и кажеш, че това не струва или онова не струва, Господ веднага ще дойде при тебе, ще те бутне с малкия си пръст да не стоиш на едно място. Случва се с някои хора, Бог ги поставя в едно направление, те отиват в друго. Какво ще излезе най-после? – Бог ще постави тия хора в правия път, но ще ги остави да опитат това, което те желаят. Щом придобият известна опитност, те ще видят, че няма друг път, освен този, в който Бог ги направлява.

Едно трябва да знаете: всеки човек има своя орбита на движение, от която никой не може да го измести. Да се мисли другояче, това е крива философия. Земята, луната, слънцето, както и всички останали планети, имат свой определен път на движение, своя орбита. Никой никого не може да измести от неговия път, нито може да го засенчи. Някой казва: Аз искам да бъда комета, да съм свободен. – Да, но и на кометите пътят е определен. Има комети, които минават от една система в друга, правят връзка между тях. Тъй щото ако подържате кривата философия, че някой може да ви извади от пътя ви, това показва, че вие сте в положението на падащите звезди, които нямат посока, нямат определен път на движение. Ако може някой да ви измести от вашия път, това показва, че вие нямате никаква тежест. Често хората изгубват знанието си, изгубват присъствието на Духа си. Това се дължи на мъчнотиите, на които се натъкват. Обаче каквото и да правят, мъчнотиите неизбежно ще дойдат. Например вярващият може да срещне съпротивление на своите идеи отвън и вътре в себе си. Той може да срещне противоречия вън и вътре в себе си. Търговецът може да срещне съпротивление в търговията си, стоката му да не се продава. Някой изобретател може да срещне съпротивление в произведенията си, не му дават възможност да ги прокара в света. Писателят, поетът, ученият могат да срещнат ред съпротивления в своите работи.

Изобщо всички хора могат да се натъкнат на мъчнотии, на противоречия в

живота си, но те трябва да преодолеят, да ги разрешат правилно. Като четете за живота на великите хора, ще видите през какви мъчнотии, през какви противоречия са преминали. Вземете например живота на Христос. Той дойде с велика мисия в света и на първо време Го посрещнаха с финикови вейки, но на третия ден Го разпнаха. От всички тия примери се потвърждават думите на гръцкия философ Солон, който е казал, че никой не може да бъде велик преди смъртта си. И наистина човек става велик след смъртта си. В мистичен смисъл това означава: когато човек се откаже от суетата на живота, от преходните желания на своята плът и се поддаде на стремежите на Духа си, само тогава той може да стане велик.

И тъй величието не е за този свят. Казано е в Писанието: “Образът на този свят прехожда”. Величието е за Небето. Истинско постижение е това, да работите усърдно на земята, за да може Невидимият свят да се заинтересува от вас и да ви помогне. Христос казва: “Не се радвайте, когато ви се подчиняват духовете, но радвайте се, когато имената ви са записани на Небето”. Какво значат думите “радвайте се, когато имената ви са записани на Небето”? Мнозина от вас следват това учение от девет години насам, но питам: какво е било тяхното верую или какви са били постиженията им в първата, втората, третата, до деветата година? Правили ли сте наблюдения в това отношение? Някои от вас показаха голямо усърдие през първата година; втората година усърдието им се намали; третата година стана още по-малко и сега, когато са в деветата година на своето подвизаване, светлината им е много слаба, почти като тази на някоя вощеница. Някои пък са вървяли точно обратно: те са започнали с малко усърдие, с малка светлина, но постепенно светлината им се увеличавала. И днес, когато се намират в деветата година, светлината им е доста голяма. Първите вървят от зенита към залеза, а вторите – от изгрева към зенита. Мистичният живот подразбира движение във възходяща посока, а не в низходяща. Ако любовта на човека не се увеличава, тя не е истинска Любов; ако знанието, милосърдието не се увеличават, те не са истински. Във всички свои добродетели и способности човек трябва да расте, да се разширява.

Сега като говоря за проява на добродетелите и способностите на човека, аз нямам предвид неговите отрицателни състояния. Човек може да изпадне в обезсърчение, в отчаяние – това нищо не значи. Това е резултат на вътрешна борба в човека, на падане и ставане. Аз говоря за положителното в човека, в което взимат участие неговите сърце, ум, воля, душа и Дух. За да преодолее човек тия отрицателни състояния, препоръчват му самообладание. Всички окултни школи също говорят за самообладание. Някой казва: Аз трябва да се владея, да владам Духа си. Какво разбирате под думите владане на духа? Кой човек може да влада Духа си? –

Духовният. Ако някой човек изгуби богатството си, знанието си и се обезсърчи, отчае, той не е духовен още. Обаче ако се зарадва, след като изгуби всичкото си богатство, знание, той е духовен човек. Този човек благодари на Бога за всичко, което е изгубил; той гледа на живота от мистичната страна, вижда, че може да живее и без това богатство и знание. От вътрешното разбиране на човека зависи какъв живот ще води той. Защо човек да не вярва, че може да живее и без къща, и без пари? Това верую не може да се предаде външно, по механически начин; то трябва да се придобие отвътре, да стане убеждение на човека, негова плът и кръв. Бедният казва: Бог е определил да бъда сиромах. Същевременно той е недоволен от сиромашията си. Неговото убеждение е само на думи. Друг казва: Човек трябва да се облича скромно, да не обръща внимание на хората с облеклото си. Този човек говори така, но се стеснява от дрехите си. Значи той още не се е убедил в това, което говори.

Как си представяте ангелите? Какви дрехи носят те? Мислите ли, че дрехите им са прости, скъсани? Ангелите са облечени с бели, широки дрехи, препасани с колан. Ако обикновен човек влезе между тях, той не би могъл да ги различи един от друг; те си приличат напълно. Ако сте живели дълго време с един ангел и после го видите между другите ангели, по никой начин не бихте го познали. Ангелите имат едно специфично качество; те не искат да изпъкват, вследствие на което външно запазват едно подобие, а вътрешно се различават. Вътрешно те живеят разнообразен живот, по който се различават. Човек трябва да бъде гениален, за да различи един ангел от друг. Животът на хората е точно обратен: външно има голямо разнообразие, а вътрешно има еднообразие. Когото и да срещнете, по вътрешен живот той прилича на другите хора, но ще го чуете да казва: Аз не съм като другите. Не, и той е като тях, но не се познава.

Казвам: човек трябва да се освободи от вътрешното еднообразие. Нещастията на хората се дължат именно на това еднообразие. За тази цел вие трябва да прилагате в живота си ред окултни закони, които да ви послужат при самовъзпитанието. Колцина от вас употребяват поне 10 – 15 минути от деня за упражнения? Даже и съществата от Невидимия свят правят упражнения. Колко повече тия упражнения са необходими за вас! Който не иска доброволно да прави тия упражнения, те все ще му се наложат по някакъв начин. Мъчнотиите, спънките, които хората имат, не са нищо друго, освен методи, чрез които тия упражнения се налагат. Като станете сутрин, благодарете на Бога за живота, който ви е дал. Щом излезете вън, благодарете, че слънцето изгрява, праща своята топлина и светлина. След това започнете работата на деня. Дали ще учите, дали ще копаете земята, обърнете се към Невидимия свят за помощ. Какво правите

вие? Ставате сутрин и веднага започвате да работите и забравяте за Бога, за ангелите, за разумните същества. Какви са резултатите на такъв живот? – Неуспехи. Всеки камък на пътя ви не е нищо друго, освен спънки, препятствия. За да не се ударите в този камък, вие трябва да бъдете разумни, да намерите начин да го избегнете. За тази цел трябва да учите, да знаете, че през живота на всеки човек има години на радости, има години на скърби; има дни и часове на радости, има дни и часове на скърби. Това са смени на състояния, през които всеки човек неизбежно ще мине. Те идат периодически, по строго определени закони. Колкото и да си радостен, ти трябва да знаеш, че това състояние ще се смени, ще дойдат противоречията в живота. След тях пак ще дойдат радости. Това ще продължава дотогава, докато най-после дойде Онзи, с Когото си свързан. Той ще те освободи. Има неща, които ни са наложени и те трябва да се изживеят. Когато дойде на земята, Христос знаеше много закони, но и Той не можа да се освободи от скръбта.

Мнозина запитват: Христос страдаше ли физически? Христос имаше и физически страдания, което се разбира от стиховете: "Син Человечески няма де глава да подслони". На друго място Той казва: "Скръбна ми е душата до смърт". Христос беше облечен в плът, на която физическите страдания са присъщи, но същевременно Той съзнаваше, че Висша Воля Го е изпратила на земята да извърши една велика работа. Същият закон се отнася и до вас. И вие ще имате страдания, скърби, несполуки, но ще държите връзката с Бога да преодолявате. Вие можете да преодолеете! Христос изгуби ли нещо от това, което имаше в себе си? Не само че нищо не изгуби, но Той даже реализира своята идея. За тази цел Той трябваше да дойде в света, между хората, да разработи и приложи своето учение. Ето защо и вие трябва да изучавате живота си. И от всички мъчнотии, които се явяват в живота ви, трябва да вадите поука. Доколкото съм проследил живота на писатели, поети, философи и учени, виждам, че най-видни от тях са ония, които най-много са страдали. Произведенията им почиват на живи опитности, минали през самите тях. Ако великите хора е трябвало да минат през ред страдания и мъчнотии, същото предстои и на учениците.

И тъй спрете се на равенствата, които написах в началото на лекцията, и размишлявайте върху тях. Сега ще ви дам едно упражнение за десет дни. Като ставате сутрин, правете опити да се върнете към своето детинство, от първата до десетата годишна възраст, и да видите с какво се е отличавала всяка от тия години на вашия живот. Като намерите отличителното качество на тия години, направете връзка между тях и сегашния си живот, да видите как сте работили и какви придобивки имате. Ако не можете да си припомните нещо от първата година на живота си, минете във втората,

после в третата и т.н. Като дойдете до онази година, в която има известно пробуждане на съзнанието ви, продължавайте нагоре, докато дойдете до сегашния момент на вашия живот и направите връзка, да видите резултата на вашата работа. Това ще бъде едно хубаво упражнение.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

13 Лекция от Учителя, държана на 15 декември, 1926 г. София

Начало: 19:00

1926_12_19 Те свидетелстват
неделна беседа

ТЕ СВИДЕТЕЛСВАТ

Беседа от Учителя, държана на 19 декември 1926 г. в гр. София.

„Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене.“ (Йоан 10:25)

Ако искаме да познаем вътрешното съдържание на житното зърно, или на семка от някое плодно дърво, трябва да ги поставим в условия, необходими за тяхното развитие и проявление. Външният, физическият или проявеният свят представлява форми, методи, чрез които живата природа е работила и продължава да работи и до днес. С тия методи трябва да работят и съвременните хора. Всеки човек, който иска да добие истинското знание за живота, да намери начините за засилване на своето тяло, за облагородяване на своето сърце и за развиване на своя ум, той трябва да разбира и прилага в живота си законите за физическото си тяло, както и тия за чувствата и мислите. Не е достатъчно човек само да знае законите, но той трябва да ги прилага. Когато някой човек произнесе, например, думата “любов”, той трябва да я произнесе правилно, т.е. така, че тази дума да произведе своя ефект. Една дума може да произведе нужния ефект върху човека само тогава, когато при изговарянето й се вземат предвид всички елементи, които тя включва в себе си. Всяка дума съдържа свои специфични елементи. Българинът вмъква в думата любов такива елементи, според както той я разбира. Ние виждаме в тази дума българската любов. Всеки, който разбира законите, ще се увери в това. Човек трябва да разбира законите на звуковете, на слоговете на думите и най-после той трябва да разбира и законите, по които се сформират изреченията. Някой казва: “Звукът, сам по себе си е безсмислен.” - Да, ако изговорите само някои звукове, като: а, о, и, у, и други, в тях не може да се види нещо смислено, но ако ги съчетаете по известни закони, от тия безсмислени звукове ще изкарате нещо смислено.

Един от древните царе извикал всички мъдреци, всички философи в царството си и им казал: “Искам някой от вас да ми каже едно мъдро философско изречение, което да съдържа една от великите Истини на живота.” Един от тия мъдреци казал следното изречение: “Твърдото произвежда топлина; топлината произвежда мекота; мекотата произвежда вода, а водата произвежда чистота.” Какво се разбира от думите “твърдото произвежда топлина”? Ако съберете две води на едно място, те могат ли да произведат топлина? - Не могат. Обаче, вземете ли

парче желязо и парче кремък и ги търкате едно в друго, ще се произведе топлина. Казвате: "Еди-кой си човек е твърд." За да произведе топлина, този човек трябва да бъде твърд. От тук ние казваме: топлината на човека се произвежда от неговите кости. Защо са костите на човека? - Да произвеждат топлина. Защо са мускулите му? - Да произвеждат мекота. Защо му е мекотата? - Да придобива чистота? Защо му е чистотата? - Чистотата е носителка на здравето; здравето пък е необходимо за живота.

Днес под думата "топлина" се разбира горение. Не, горението не е топлина. Наистина при горението се образува и топлина, но това, което гори и изгаря, същевременно се разлага. Истинско горение е това, при което тялото гори, без да изгаря и без да се разлага, а отделя само топлина и светлина, които са условия за живота.

Христос казва: "Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене." Само разумният, само ученият човек може да прави дела. Под думата "учение, знание", ние не разбираме официалното, обикновеното знание, с което човек може да се облече като в някоя парадна дреха, но подразбираме това знание, което влиза в неговата кръв и плът. Кръвта е смисъл на живота. Под "плът и кръв" се разбира същественото в живота.

Животът на земята е пълен с противоречия, които спъват хората. Питам: По кой начин могат да се разрешат тия противоречия? Казвам: Ако човек не може от своето желязо и от своя кремък да произведе топлина, той не е учен, нито разумен. Може ли да произведе топлина от своето желязо и от своя кремък, той е учен, разумен човек; може ли от придобитата топлина да произведе мекота, а от придобитата мекота - вода, той е учен, разумен човек. И най-после, ако може от придобитата вода да произведе чистота, той е истински и учен, и разумен човек. И ако от чистотата може да произведе живот, той е умен и добър човек. Както виждате, тук има градация в придобивките. Умният човек е всякога добър. Когато знанието се лиши от добродетелта, раждат се противоречия в живота. Във всеки човек има противоречия. Противоречията се явяват главно между умът и сърцето на човека: умът иска едно, сърцето - друго. Как могат да се разрешат тези противоречия? Както могат да се създадат противоречия между ума и сърцето, така могат да се създадат и между Първичната причина, която ни е създала, и нас. Казвам: Когато Бог създаде света, злите духове се опълчиха срещу Него. Как ще обясните това противоречие? Бог ли създаде тия духове, или те сами се родиха? Вие не сте виждали и не виждате тия духове, но последствията им виждате и носите. Как се обяснява гнева? Гнева зло ли е? Яростта зло ли е? В Писанието се казва, че Бог е гневен, яростен. Този гняв или тази ярост като зло, или като слабост

се счита у Бога? Гневът, яростта се считат като най-велики Негови качества. Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на тези думи. Покажете един човек, мъж или жена, ангел или светия, който никога да не се е разгневявал. Само този човек не се гневи, който постоянно е гневен. Как ще разберете това нещо?

Що е гневът, как и кога се зарежда той? Когато човек иска да премахне едно препятствие, което го спъва в пътя му, у него се зарежда сила. В този случай той е огниво, кремък, който, като се чука с желязо, произвежда топлина. Щом се образува топлина, гневът у човека преминава. Ако срещнете един човек със замръзнали, вкочанясали от студ ръце и крака, той е осъден на смърт. Ако този човек не се разгневи и не произведе топлина в себе си, ще оживее ли? - Не. Напротив, той ще вкочаняса, ще замръзне още повече и ще заприлича на змия. Питам: Какво зло има тогава в кремъка, в огнивото? Като се търка кремъкът в някое твърдо тяло, произвежда се топлина, от която замръзналият човек стопля ръцете и краката си и се съживява. Произлязло ли е някакво зло от тази топлина? Съвременните хора виждат зло там, дето то не съществува. Според схващанията на разумните хора зло съществува само тогава, когато човек наклади по-голям огън, отколкото трябва. Когато огънят на човека гори в камината му и го топли, това е добро за него. Когато, обаче, този огън се усили и запали къщата му, това е зло за него; то застрашава и околните къщи. Каква нужда има този човек да изгаря къщата си?

Казвам: Според разбиранията си хората се делят на добри и лоши. Обаче трябва да се определи, какво нещо е добро, и какво - зло. Добро е това, което служи за растенето, за цъфтенето, за връзването и за узряването, както за отделния индивид, така и за семейството му, за народа му, за цялото човечество и за небето. Зло е това, което в даден случай спъва развитието, както на отделния индивид, така и на цялото човечество. Злото парализира волята, сърцето, ума на човека, както и всичката негова вътрешна сила. Ще кажете: "При това положение на нещата, човек не знае, какво да предприема и какво да не предприема, да не би да изпадне в някакво зло." - Не е възможно човек да стане буквояд и да се страхува да се прояви. Вземете например, съвременните учени хора са натрупали много материал в науката; хиляди хора от памтивека още са работили за създаване условия за развитието на съвременната наука, обаче ние не гледаме само на външната, но и на вътрешната ѝ страна. Това знание трябва да се обработи и приложи в целокупния живот. Веднъж разумно приложено, то ще научи човека, кое е добро и зло и ще го упъти в пътя на доброто. За кого е това знание днес? Някои казват, че знанието възгордява. Когато знанието няма приложение, това е едно положение, но когато се прилага правилно, то носи благословение за света. Като се казва, че

знанието възгордява, трябва ли да се откажем от него? Ако човек не може да постигне своето развитие трябва ли да се откаже от него? Великите идеи трябва да се разбират правилно. Съвършенството е велик идеал, към постигането на което всеки човек трябва да се стреми. По същество съвършенството е непостижимо, но разбирането му е постижимо. Бог, като отвлечена идея, е непостижим, но за да Го разберем, ние можем да го ограничим в себе си.

Мнозина питат: "Как можем да познаем Бога? - Три неща има по които можем да познаем Бога. Те са Божията Любов, която носи живот; Божията Мъдрост, която носи ред, порядък и хармония в живота и Божията Истина, която носи свобода и простор. Всички хора искат да бъдат свободни. Естествено е това желание на хората, но те трябва да знаят, че Истината носи и ограничения за човека. На едни хора тя носи свобода, а на деуги - ограничения. Истината дава свобода на сиромасите, а на богатите носи ограничения. Защо ограничава богатите? - Да не трупат богатства повече, отколкото им трябват. Казвате: "Човек трябва да бъде богат." - Колко богат трябва да бъде? Колко пари са нужни на човек за да прекара един сносен живот? - Човек трябва да бъде голям? - Колко голям? - Трябва ли човек да бъде голям като някоя планина, или като някой слон, или като някое предпотопно животно? - Човек трябва да има широк ум. - Докъде трябва да се простира човешкия ум?

Тия разсъждения предизвикват следната мисъл. Казвате: "Земята е член от слънчевата система." От математическо гледище земята представлява едната страна на дадено уравнение. - Спрямо какво е тя страна на уравнение? - Спрямо слънцето. Знаем при това, че двете страни на уравнението разглеждаме като дясна и лява страни. Коя страна на уравнението е земята: дясната или лявата? Слънцето пък съставлява едната страна на друго някое уравнение, от друга някоя система. И тъй, всеки, който иска да знае, какво нещо е земята, ще състави даденото уравнение и ще види, какво е отношението на земята към слънцето; после ще намери отношението на слънцето спрямо друга по-крупна система, от която то съставлява член. Някой казва: "Аз съм мъж." - Да, ти си едната страна на дадено уравнение. - Аз съм жена. - И вие сте страна на дадено уравнение. Важно е да определите, коя страна на уравнението сте, дясната или лявата. Вземете, например, уравнението: а=в. Щом а=в, тогава имаме и следното равенство: а+в=в+с. С това изменя ли се първото уравнение? Следователно, ако мъжът и жената представляват страни на даденото уравнение, тогава, за да не се измени хармонията между тях, условията, които ги създават, трябва да бъдат еднакви. Тези уравнения, които ви дадох, са прости. С тях могат да се занимават ученици от долните класове, но с житейските уравнения, които аз засягам, могат да се занимават само велики умове.

Съвременните учени хора се занимават с решения на уравнения от физическия свят, обаче с това те разрешават само една трета от задачите на своя живот. Когато човек урежда своя физически живот, с това той разрешава само една трета от своите задачи. Да разрешаваш само една трета част от своя живот, това значи да си разрешил само въпроса, че трябва да пътуваш. Това подразбира, че си решил само една част от уравнението, но не и цялото уравнение. След това ти трябва да решиш имаш ли благоприятни условия да пътуваш днес, или нямаш. Кога ще пътуваш? - Когато има условия за пътуване. Да допуснем, че ти си решил да заминеш днес за Варна, обаче цялата линия до Варна е покрита със сняг, дълбок един метър. При това положение ще можеш ли да пътуваш? Казваш: "Веднъж съм решил да пътувам, аз ще тръгна с аероплан." - Да, но представете си, че горе някъде в пространството има големи бури, които отнасят всичко, каквото срещнат на пътя си. - Тогава ще телеграфирам до Варна и пак ще свърша работата си. - Как ще телеграфираш, когато всички телеграфни жици са скъсани и съобщенията са прекратени? Както виждате, за всичко се изискват условия. Човек може да се изяви напълно само в един разумен свят.

Някой казва: "Аз мога да направя всичко." Какво означава това? - Това подразбира, че всеки човек е страна на дадено уравнение, което той трябва да реши в своя живот. Следователно, целият живот на човека е едно уравнение, а той представлява една част от това уравнение. Човечеството пък е едната страна на дадено уравнение от великата система уравнения в Божествения свят. Тогава, човек и Бог, пак съставляват уравнение; и човек, като страна на това уравнение, трябва да знае, каква е днешната му задача. Някой казва: "Аз съм българин." Какви са идеите и задачите на българина? Спрямо България всеки българин е страна на дадено уравнение. България, от своя страна, съставлява част от друго уравнение, спрямо което има свои задължения. Днес българите не са свободни. Те и до сега плащат данък след войните на европейските държави; от години вече плащат и още не могат да се изплатят. "Който много яде, много плаща; който малко разбира, много плаща." Българинът много яде, малко се учи. Питам: Де са учените хора на българите? Кои са най-видните българи в света? Де е българският Сократ? Де е българският Платон? Де е българският Аристотел? Де е българският Хермес? Де е българският Милтон? Де е българският Шекспир? Де е българският Кант? Де е българският Нютон? Ако е въпрос за военния Атила, и между българите може да се намери равен нему. Но работата не се върши само с военщина. Огнивото и кремъкът сами нищо не вършат. Зимно време те разрешават някои въпроси, но лятно време огънят сам вече не съществува. Ако аз живея в някоя страна, дето няма огниво, тогава моят кремък и моето парче желязо

са на място, те все ще разрешат една задача; обаче, ако аз отида в някоя страна, дето хората не се нуждаят от огниво, тогава моите кремък и желязо ще ми бъдат товар.

Сега аз засягам съществени въпроси от живота. Който иска да измени коренно живота си, той трябва да придобие, дълбоко положително знание, което да даде нова насока на неговите мисли, чувства и действия. Някой пита: "Какво представляват всъщност човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля?" - Човешкият ум е страна на едно уравнение; човешкото сърце е страна на друго уравнение; човешката воля е страна на трето уравнение. Какво ще стане със сърцето ако се увеличат, т.е. подобрят условията на ума? Питам: Какво ще придобие някой мъж ако след като забогатее, вземе десетина жени? Този човек казва: "Аз имам две ръце, два крака, по десет пръсти на ръцете и краката, затова ми трябват повече жени." С тази философия той иска да се оправдае, но това не е право. Казвам: Човек има две ръце, едната от които е женска, а другата е мъжка. Той има два крака: единият крак е също така мъжки, а другият - женски. Освен това пръстите на ръцете и краката показват, че на всеки пръст от едната ръка или от единия крак отговаря също такъв пръст от другата ръка или от другия крак. Казано е в Писанието: "Отначало Бог двама ги създаде, мъжко и женско." Когато хората са допущали многоженството, ние не ги съдим с това, но казваме, какви са разумните закони, които Бог е създал, т.е. говорим за истинската положителна философия на живота. Един от еврейските царе, Соломон, най-мъдрият цар в света, имал 300 жени и 900 наложници. Какво придоби той от това? - Опита себе си, изпита и жените, като наложници и като господарки. От това многоженство той придоби голяма опитност, която му струваше скъпо. От тук вадим следното заключение: всяка жена която живее в греха е наложница; всяка жена, която живее в добродетелта, е жена само на един мъж, тя е майка в семейството. И всеки мъж, който живее в греха, е наложник; всеки мъж, който живее в добродетелта, той е мъж на една жена, той е баща в семейството. Ние не разглеждаме думите "баща и майка" в тесен физически смисъл, но ги разглеждаме в широк смисъл. Да бъдеш баща или майка, не е достатъчно само да родиш един син или една дъщеря. Когато в един човек се роди някоя велика идея, или някое велико чувство, те са тъй живи, тъй интелигентни, както са живи и интелигентни децата. Всяка идея или мисъл, която се вселява в човека, тя представлява един светъл дух от невидимия свят, който посещава този човек, като му казва: "Аз искам да поживея в тебе, като твое дете, да изпитам любовта ти, а ти поживей с мене както искаш." След това друг светъл дух се вселява в сърцето на този човек, като едно велико чувство. Значи едно светло чувство се вселява в сърцето му и една светла мисъл в ума му, и ако този човек не знае как да постъпва с тия две светли същества, животът му ще бъде

редица от страдания. Той може да философства по различен начин, да се оправдава, да прави каквото иска, но в края на краищата, този човек няма да има никакъв идеал, никаква светла мисъл, никакво светло чувство. Той ще представлява от себе си една гола форма, едно голо съзнание. Светлата мисъл, светлото чувство правят духа на човека мощен и крепък. Мощното не прави човека нито корав, нито мек. Мощното, великото в човекът е неговият непреодолим стремеж, който го подтиква напред и все напред. То е малко, но движенията му са силни; тия движения са в състояние да подтикват целия свят да върви напред.

Съвременните хора правят ред опити със силата на мисълта, като изучават резултатите, които тя произвежда. И вие можете да правите такива опити. Ако поставите в тиха вода един сал дълъг 10 метра и широк 5 метра, и обикаляте около него без да мислите нещо за неговото движение, той няма да се помръдне нито един милиметър от мястото си. Обаче ако силно концентрирате върху него, искате той да се подвижи и да тръгне, няма да се минат много дни, и ще видите, че салът започва да се движи. С мисълта си човек може да накара и къщите да се движат. Велика и мощна е силата на мисълта! Например, някой човек иска да отиде във Варна, но условията не му благоприятстват. Какво може да направи за реализиране на това желание? Той може да направи следния опит: всеки ден да изказва мисълта "аз ще отида във Варна". Ако постоянства в това ден, два, три, месец, два, три, най-после условията ще се подредят, и той ще може да реализира своето желание. Някой иска да стане учен човек; друг иска да стане добър човек. Всеки ден ще изказват в себе си мисълта "ще стана учен човек", или "ще стана добър човек", докато най-после придобият това, което желаят. Всеки човек, който не постоянства в своите желания, нищо не може да придобие. Божествено е човек да постоянства в постигане на своите добри мисли и желания. Желаеш ли нещо, ще казваш: "Ще бъде, ще бъде, ще бъде", докато най-после стане. Същевременно човек трябва да знае значението и силата на думите, с които си служи. Вземете, например, думата "мога" в българския език. Тази дума е фатална, но човек, като не разбира значението и смисъла ѝ, употребява я, без да се замисля, какви са нейните последствия.

Когато някой човек каже "мога" ще стане точно противоположното. Това показва, че този човек не е разбрал смисъла на тази дума. Думата "мога" произвежда голяма катастрофа в живота на хората, ако те не знаят, как да я употребяват. Буквата "М" означава смърт. Буквата "О" е индийски знак, който означава празнина. Арабите са турили в тази празнина точка, която е център. Точката няма никакво измерение. За всеки човек, който употребява думата "мога", без да разбира нейния смисъл, казват, че той гони вятъра. Такъв човек пише на своята възлюбена: "Аз мога да се оженя

за тебе, но... Мога да ти дам пари, но... Мога да дойда с тебе, но...” На това “но” всички хора спират. Този човек пък, който е получил такова писмо, започва да размишлява и си казва: “Какво ли иска да каже този господин?” Питам: Колко точки има това писмо? Започвам да броя: 1, 2, 3, 4, 5, 6...10 точки, т.е. 10 нули. Какво означават тия десет нули? Те подразбират: аз мога да се оженя за тебе, но ще имаш десет големи разочарования, от които главата ти ще побелее. След това момата пише на своя възлюбен: “Аз мога да се оженя за тебе, но...” То значи: аз мога да се оженя за тебе, но трябва да знаеш, че обичам обществото, обичам баловете, обичам да се обличам хубаво, модерно, да бъда първа в обществото и т.н.” Още какво означават точките след съюза “но”? Те означават: ако ти се съгласиш да изпълниш всички мои желания и капризи, скоро ще намериш затвора; ако искаш да бъдеш свободен, откажи се да желаеш това, което аз мога. Същото нещо, преведено на астрологически език, подразбира: астрологическите знаци на тия две същества не се съвпадат, поради което те не могат да влязат в брачни отношения помежду се. Между тия две същества няма никакво съответствие. Те представляват страни от разнородни уравнения, които нито се намаляват, нито се увеличават.

Христос казва: “Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене.” Под думата “Отец” разбираме най-възвишеното, най-разумното, което Любовта включва в себе си. Думата “Отец”, както е употребена в стиха, подразбира: разумната Любов, която дава условия за живот и растене, но същевременно причинява и смърт; разумната Мъдрост, която дава светлина и знание, но същевременно и лишава човека от тях; великата Истина, която носи свобода, но същевременно носи и ограничения. В действителност така е. Всеки, който иска да се учи трябва да умре. Така е било в старите школи, така е и днес. В древните времена когато някой отивал на училище да се учи, той трябвало да се откаже от много свои стари навици; той трябвало да се откаже от знанието, което придобил от своите майка и баща, дядо и баба, за да може съвършено да се преобрази. Мислите ли, че като влезете във Великата Школа, не трябва да умрете? - За всичко старо, което спъва вашето развитие, трябва да умрете. Мислите ли, че житното зърно, като влезе в земята, не трябва да умре? - То трябва да умре за да се роди в него новия живот. Според този закон, ако посаждате едно житно зърно десет пъти в земята, то ще има различни опитности, ще придобие различни качества. Същото нещо се отнася и до хората: всеки ден те придобиват нови опитности, нови качества, но понеже съзнанието им още не е в състояние да схване и разбере тия малки придобивки, те гледат на другите хора, виждат тяхното положение и казват: “Еди-кой си човек е станал богат; еди-кой си човек е станал учен.” Казвам: Ако аз констатирам, че даден човек е разбогатял, че друг човек е станал учен, това трябва да бъде за мене стимул, да зная, че и

аз мога да постигна това. Туй показва, че тия хора са впрегнали на работа всички свои сили, всички свои възможности и затова имат резултат. Под богатство разбирам това, което внася живот в човека, а не смърт. Да придобиеш знание разбирам да придобиеш живот, а не смърт. Някой казва: "Аз придобих Любовта." - Придоби ли с нея заедно и живота? Понякога Любовта може да донесе и смърт. За кои хора тя носи смърт? - За неразумните. Когато двама души се влюбят в една мома, те се дуелират, и единият от тях непременно умира. Не е лошо да се дуелират, но начинът по който се дуелират, не е прав. Нека се дуелират с книжни ножове, че да произвеждат помежду си светлина и топлина. Или, нека се дуелират чрез жребие: да хвърлят помеждуси жребие, та комуто от двамата се падне пълно жребие да вземе момата. Положението на тази мома е както на овца, която се намира между два вълка. Тя седи между двамата и най-напред запитва единия: "Ти обичаш ли ме?" После запитва другия: "Ти обичаш ли ме?" - Тогава, който от двамата излезе по-силен той ще ме спечели. Какво трябва да прави тя след това? Трябва ли тази мома да чака резултата на тази борба, да види, кой от двамата ще надвие, или трябва да плюе на краката си и да удари на бяг, колкото силите й държат? - Разбира се, че тя трябва да бяга. Ако тя чака изхода на борбата, тогава онзи който надвие, ще я вземе, ще я свърже с любовта си и тя, или ще оживее, или ще умре - зависи, каква е бъде любовта на тия двама млади.

Съвременните хора се спират повече върху външната страна на живота, но те трябва да знаят, че всяко явление представлява един символ в който се крие дълбока, велика идея. Тази борба, която става между двамата момъка, става вътре в човека. Той е в постоянна борба в себе си, коя идея да вземе надмощие. За да не става тази борба в него той трябва да даде място само на една свещена идея в себе си. Има ли тази идея, всички други идеи и чувства в него ще се групират около тази свещена идея по законите на групирането. По този начин в неговия живот ще се образуват правилните уравнения, правилните процеси.

И тъй, всеки човек трябва да наблюдава и изучава себе си, като продължава работата си оттам додето е достигнал. Всички хора са пътници и трябва да знаят, че се намират в свят на постоянни промени. Всяка година умират и се раждат милиони хора, както и милиони животни, което показва, че светът, в който живеем, още не е напълно уравновесен. Мнозина казват: "Каквото е решил Господ", или "Тъй е решил Господ". Значи, това подразбира, че Господ е решил за някой да умре, за друг - да се роди, за трети - да възкръсне, за четвърти - да разбогатее, за пети - да осиромашее и т.н. Питам: Вие, които казвате така, към кои се отнасяте? И ако, наистина, Господ е решил всичко това да бъде така, защо вие не сте доволни от положението си? Защо не сте доволни от

неговите решения? Казвам: Господ допуща да станат всички тия неща, но същевременно Той казва: “Ако вие ме слушате, има и друг начин, друг път, по който може да се излезе от затруднителните условия на живота. Аз ще ви покажа този път.” Следователно, страданията носят велики блага за човешката душа. В страданията човек се учи, облагородява и развива. Те са мощна сила в природата. Всички велики, всички силни хора в света са били подложени на големи страдания, вследствие на което те се развивали бързо и се отличавали от окръжаващите хора на своето време. Ето защо, всички велики хора са минавали пред своите съвременници като ексцентрични, като болни хора в умствено отношение. Не, велики, силни хора в света са тия, които природата е удостоила с големи страдания. Какво мислите за онзи човек, който е лежал цели 38 години болен на своето легло? Този човек имал силна воля, голяма вяра и затова е могъл да изкара толкова години в своето страдание. И всеки човек, който цял живот прекарва в сиромашия, но нито за момент не се поддава на мисъл за кражба или за някакво друго престъпление, той е човек с големи знания, с дълбока философия за живота - богат човек е той. Всеки човек, когото природата не е удостоила с големи страдания той започва да тлъстее, да се обогатява и казва: “Освен парите, нищо друго не ме интересува в света.” Каже ли така, този човек вече е на хлъзгав път. Като влезеш в къщата му, няма да намериш нито една книга за четене, а само тефтери. Той казва: “Имам толкова и толкова милиони. Ще дам на единия си син толкова, на другия - толкова и след това ще умра спокоен, че съм ги осигурил.” След смъртта му синовете ще разделят наследството от баща си, ще ходят тук-там по света и за нищо няма да мислят. Каквито са майките и бащата, такива са и децата. Затова, именно, казваме: разумната сиромашия е за предпочитане пред глупавото богатство. Такива богати хора ние наричаме “богати-сиромаси”. Може ли да се нарече сиромах човек този, който възкресява мъртвите? Той може да няма външни богатства, може да няма къща, де глава да подслони, но той е вътрешно богат човек, със знания, сила и мощ. Може ли да се нарече невежа този човек, който с едно махане на тояжката си дига болни от леглата и възкресява мъртви? Може ли да наречете такъв човек страхливец или безбожник? За предпочитане е човек да бъде сиромах, без къща, без шапка на глава, с прогледали обуща на крака, но да владее изкуството болни да лекува, мъртви да възкресява. Днес повечето хора са добре облечени, но нека се опитат да махнат със своята тояжка, да видят колко болни могат да излекуват, и колко мъртви да възкресят. Да лекуваш болни и да възкресяваш мъртви, това са велики задачи за човечеството. Днес повечето майки проповядват на децата си: “Работете, учете, за да се осигурите, добре да се обличате и храните, добре да живеете.” Това не може да бъде идеал нито за стари, нито за млади. Това са остарели идеи, с които съвременните хора се раждат и умират. Идеалът е да дойдеш до положението, като стигнеш до някоя река, която

няма мост, да махнеш с тояжката си и да се намериш на другия край на реката. Идеал е, като се намериш пред полите на някоя планина да махнеш с тояжката си и да се намериш на върха, без да се изкачваш и уморяваш. Това е знание! Бъдещият идеал на човека трябва да се сведе към следното: да преминава река без мост; щом пожелае да се изкачи на върха на някоя планина, моментално да се намери там, без да се изкачва; да възкресява мъртви, да парализира действията на апашите, да сваля хора от бесилките и т.н. Когато хората страдат, те се обръщат към Господа и казват: "Господи, не виждаш ли нашите страдания?" Той казва: "Аз виждам всичко, но вие не виждате." Когато всички хора се стремят към висок идеал и го пожелаят, тогава ще дойде спасението на света. Днес какво желаят хората? - Пари и само пари. Младите моми и момце искат пари; бащите и майките искат деца. Всичко това имат; и пари имат, и деца имат, и къщи имат, но въпреки това пак страдат и умират. Това са стари идеи. Нека да има едно дете в света, но за света да е! Една жена да е, но за свят да е! Една мома да е, но за света да е! Един момък да е, но за свят да е! Защо ни са 300 жени и 900 наложници? Защо ни са толкова идеи и чувства, ако те не могат нищо добро да ни донесат? Ние засягаме въпроса принципиално и казваме: "Един идеал има, към който всички хора трябва да се стремят."

Христос казва: "Делата, които аз правя в името на Отца си, Те свидетелстват за мене." То значи: делата, които аз правя в името на Любовта. Всеки, който разбира закона на Любовта, като махне с ръката си, мъртвият възкръсва, болният оздравява. Само онзи, който разбира закона на Мъдроста като махне с ръката си, отваря очите на слепия, само онзи, който разбира великия закон на Истината, като махне с ръката си, освобождава ограничения, дава простор и свобода на неговата душа. Срещаш някой човек обезсърдчен, отчаян в живота, иска да бяга някъде далеч в света и казва: "Жена ми е причина за всичко това." Друг някой казва, че обществото е причината за тези неща. - Не, не са виновни нито жена му, нито обществото. Трети казва, че Господ не е създал света, както трябва. Добре, щом този човек разбира толкова, нека създаде едно общество според своите разбирания, да видим, какво ще бъде това общество. Нека този човек стане мощна сила в света, да даде образец за нещата, а не само да говори празни приказки. Бог не обича празните думи. Когато някой се гневи, нека се разгневи така, че от неговия гняв да излезе огън. След това да се произведе мекота, после да се яви вода, а най-после - чистота. Ако този гняв може да произведе всичко това, той е на мястото си, не може ли да произведе нещо, той не е на мястото си. Ако се съмняваш, съмнявай се до край, та дано светлина излезе от твоето съмнение. Някой казва: "Господ не съществува." - Това е едно костеливо уравнение, което ти трябва да решиш, а не само да съставиш. Който казва, че Господ не

съществува, това показва, че неговият баща е умрял. Докато бащата е жив, и децата го познават, и той се грижи за тях. Но какво трябва да правят децата след като баща им умре? Това е едно уравнение, което всеки който е останал без баща, трябва да реши правилно. Щом бащата умре, децата трябва да работят, да заемат неговото място. Същото се отнася и за онези, които казват, че Господ не съществува. Който казва, че Господ не съществува, той трябва да заеме Неговото място и да работи. Той трябва да запретне ръкавите си, да отиде в Египет и там да работи, тухли да прави. Когато някой казва, че Господ не съществува, казвам му: "Ти трябва да отидеш в Египет да правиш тухли; там ще те сполетят блести, страдания, смърт." Когато някой човек признава съществуването на Бога, той е богат, щастлив, защото баща му е жив и работи, грижи се за него. Някои хора се сърдят, когато им дохождат страдания и изпитания в живота. Те мислят, че другите хора около тях са виновни за положението им.

Често хората казват: "Човек все трябва да има някой Господ в света." - Да, вярно е, всеки човек си има по един Господ: за някого Господ е даден министър, за друг - някой депутат, за трети - някой банкер и т.н. Да, но това са обикновени разбирания, а не някакви идейни разбирания, при които човек може да гледа на всички неща в живота стоически, като Сократа, геройски да издържа на всички изпитания. Веднъж Сократ минава покрай един голям богаташ и му поисква пари на заем. Богаташът му казал: "Ако беше просяк, дал ти бих пари на заем, но като на философ, не ти давам никакви пари." Един минувач чува този разговор между богаташа и Сократ, и после запитва Сократа: "Защо този богаташ не ти даде пари на заем?" Сократ му отговорил: "Причината за това се обуславя от следния закон: каквото човек обича, такъв става. Богаташът не дава пари на заем, защото той никога философ не може да стане. Обаче, днес е богат, утре може да стане беден човек, последен просяк; затова, като дава пари на просяците, един ден и те ще му дават пари." Ако човек обича знанието, учен ще стане; ако обича музиката, музикант ще стане; ако обича изкуството, артист ще стане; ако обича художеството, художник ще стане; ако обича живота, безсмъртието ще получи; ако обича Бога, Любовта ще придобие и ще познае. Към каквото се стремят ума и сърцето на човека, това ще придобият. Такъв е законът в света. Това са велики основни принципи, с които трябва да се занимаваме.

Някой казва: "Ти учил ли си биология?" - Сега я изучавам. - "Ами геология знаеш ли?" - И с нея сега се занимавам. Те са страни на дадени уравнения, които трябва да се решат. - "Ами астрономия учил ли си?" - И тя е страна на дадено уравнение, с решението на което се занимавам повече от десет години. - "Анатомията разбираш ли?" - От 20 години се занимавам с нея, като част от едно уравнение. - "Разбираш ли нещо от психология?" - С тази

наука малко съм се занимавал. Всички науки ме интересуват, върху всички работя. Занимавам се и с личните въпроси. Например, както вървя по улиците, виждам, че носят мъртвец, подир него поп и близките му, които плачат - носят го на гробищата. Аз веднага се заинтересувам, кой е този човек, от каква народност е, кои са причините на неговата смърт, какъв живот е прекарал на земята и т.н. Веднага съставям едно уравнение и го решавам. Намирам, че този човек е живял преди 2’000 години на земята, като някой голям фараон; намирам причините на неговата смърт и т.н. Това са задачи, които днес нямат никакво практическо приложение, но докато човек не дойде до положението да разбере вътрешния смисъл на живота, той няма да разбере нито своето положение на земята, нито положението на всички хора около него. Човек трябва да приеме и да разбере, че той е живо същество, малка единица, която е дохождала много пъти на земята и ще дохожда още много пъти, докато най-после завърши своето развитие. Всички съществувания на човека представляват части на едно уравнение, което пък е част от система уравнения. Когато човек свърже всички части на уравненията в едно цяло, той ще разбере дълбокия смисъл на онзи живот, който Бог първоначално е вложил във всяка душа. Някои хора казват: “Ние се съмняваме в съществуването на задгробния живот.” - Това е много естествено. Нима мравите знаят за съществуването на България, или на друг някой народ? Нима те знаят, че съществува някакво християнство и че навред по света се държат разни проповеди, беседи и речи за християнството? Мислите ли, че маймуните в Африка или в друг някой континент знаят нещо за съществуването на християнското учение? Щом ние се съмняваме, не се ли намираме в положението на тия мрави и маймуни? В този смисъл, когато говорим за културата на онзи свят, ние подразбираме всички разумни същества, които са завършили своето развитие преди милиони години още и днес направляват целия космос. Някои от тия същества направляват слънчевата система, други - живота на някои планети, трети направляват отделните народи - българския, английския и др., четвърти направляват водите, пети - растителността в света и т.н. Според степента на своето съзнание и развитие, всяко същество изпълнява съответна служба. Всички хора са заобиколени от тия разумни същества, които се грижат за тях и направляват живота им.

“Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене.” На какво се дължи силата на Христа? В чие име Той правеше всичко? Някои казват, че Христос не е учил никъде. Всичко, което правеше Христос, свидетелства за Неговите обширни знания. Той възкресяваше мъртвите, очи на слепи отваряше и т.н. Христос казва на учениците си: “Ако не разбирате земните работи, които ви казвам, как ще разберете небесните?” Когато Христос говори, за небесните работи, това показва, че Той е

подразбирал великите мистерии на слънцето. Той бил запознат с еврейската кабала, с източната философия и с ред други науки. Важното за човека е да превъзмогне всички ограничителни условия на тялото, на ума и на сърцето си. Например, дойде ви на гости хремата. Какво правите тогава? Вие се изплашвате и казвате: "Ще извикам някой лекар, иначе може да се явят известни усложнения и да умра." Казвам: Хремата ви е посетила, за да изпитате силата на вашите мисли и чувства, да проверите себе си. Който иска да се лекува лесно от хрема, нека приложи следното средство: дойде ли зимата, нека си купи поне 1'000 парчета праз лук и щом го хване хрема, да яде по 3-4 пъти на ден праз. Българинът по естество е практичен; той търси лек в народната медицина и е дошъл до следните резултати: като заболее от треска и от хрема, употребява праз. Коя е причината, дето празът може да лекува? Какви свойства има той? Празът е тънък, висок като топола. Той не е топчест, като лука, и с това празът иска да каже: "Който не иска да страда от треска и от хрема, нека стане идеалист, нека стане тънък и висок, като мене." Според теорията на Луи-Куне, когато човек започва да затлъстява, лесно заболява от треска и хрема. Всички излишни мазнини от тялото на човека трябва да се премахнат и да се заместят със здрави мускули, каквито животът е вложил пътвоначално в него. И костите на човека трябва да бъдат чисти, непокварени, за което той трябва да се храни с чиста храна, която всякога да приема с благодарност. Не яжте никога храни, които са почнали да се разлагат. За предпочитане е в такъв случай да ядете само препечен хляб, отколкото да ядете месо, което е почнало да се разлага.

Ние, съвременните хора, имаме отношения, както към настоящето, така и към бъдещето, за което трябва да мислим. Нашият живот не трябва да се заключава само в прекарване на някакви си 30-40-50-60 години и да мислим само за ядене, за пиене, за лягане, за ставане, за ред удоволствия и да се страхуваме, че може да изгубим богатството си, къщите си, децата си, но трябва да се замислим и за бъдещето, в което неизбежно се поставяме. При това, всеки трябва да знае, че тъкмо туй, от което най-много се плаши, ще дойде: и смъртта ще дойде, и болести ще дойдат; и богатство, и деца - всичко ще изгубим. Какво може да ни ползва такъв живот? Ако някой човек е свършил четири факултета, и смъртта да дойде и го задигне, какво го ползва това знание и тия четири факултета? Когато смъртта дойде при човека на истинското знание, който е свършил четири факултета, той ще й каже: "Какво искаш от мене? Ти си сбъркала адреса. Онзи, когото търсиш, не е тук, той живее на еди-коя си улица и еди-кой си номер. Аз не съм от тези, които умират. Ти си дошла тук по погрешка. Дай си позволителното да видя, какво искаш, и кого търсиш!" Смъртта ще свали шапка пред този човек, ще го поздрави почтително, и ще си замине. Приятно е някога човек да се остави в ръцете на смъртта, понеже тя е велик, учен ангел. Този ангел

иде да научи съвременните хора, как трябва да живеят. Той ги обезплътява и с това им показва, че човек може да живее и без къща, и без пари, и без тяло, а при това да има повече радости отколкото на земята. Казвам: Когато човек изпълнява волята Божия, смъртта никога не може да го вземе; не изпълнява ли волята Божия, тя ще го вземе и ще му каже: "Ти защо не учиш? Нали Бог те изпрати на земята да се учиш?"

Сега всички хора трябва да се впрегнем на работа, да се учим, как да изпълняваме волята Божия. Да впрегнем сърцето си на работа, да впрегнем ума си на работа - това е задачата на съвременните хора. И тогава всички хора ще могат да говорят разумно, велики неща помежду си и всички ще се разбират. Казвам: Бъдете гневливи, но огън да излиза от вашия гняв! Виждам, някой човек цъка, цъка, но никакъв огън не излиза от неговия гняв. Когато вашият гняв произвежда огън, аз ви похвалявам; когато вашият огън произвежда топлина, аз ви похвалявам; когато тази топлина произвежда мекота, аз ви похвалявам; когато тази мекота произвежда вода, аз ви похвалявам; когато тази вода произвежда чистота, аз ви похвалявам. Да разбирате смисъла на своя живот - това е великото учение в света. Нека идеалът на всеки човек се свежда към разбиране смисъла на живота, та като махне с ръката си, да възкреси мъртвия. Когато срещнете някой мъртъв човек, опитайте се със силата на мисълта да го възкресите. Ако не можете, нищо от това, не се обезсърчавайте, достатъчно е да имате вярна преценка за състоянието на вашите сили. Срещнете някой богат човек, кажете: "Ще стана богат, като този човек." Може и да не станете, но кажете си това. Срещнете някой учен човек, свършил четири факултета, кажете: "Ще стана учен, като този човек." Може и да не станете, но кажете си поне. Виждате слънцето да изгрява, кажете си: "Ще стана светъл и ясен, като слънцето." - Може да не станете, но кажете си. Виждате някоя светла звезда, кажете: "Ще стана, като тази звезда." И да не станете като нея, поне ще пожелаете да станете такъв. Ако учените, религиозните и духовните хора всеки ден турят в душата си по един малък импулс, те ще придобият много нещо.

Вчера вървя из града с един млад момък и ни посреща една бедна жена, иска един лев да си купи дръвца, да се стопли. Аз нямах нито пет пари в джоба си, и момъкът също нямаше пари. Той ме запита тогава: "Какво да направим! Как да помогнем на тази бедна жена?" - Не се смущавай, аз дадох разпореждане до кантората си да й се отпуснат малко пари, да си купи дръвца, да се стопли добре. Какво ще направи тя с един лев? След два-три часа тя ще получи повече пари, и вечерта ще бъде доволна. Когато дойде някой беден човек при мене да иска помощ, аз го пращам в кантората си, оттам да му дадат помощта. При това, аз прибавям няколко нули към това, което този човек иска. Някой казва: "Как ще мога да

помогна на бедните хора, когато аз сам не съм много богат; при това съм смъртен човек, няма да живея хиляда години, та да мога да им помагам." Казвам му: "Не говори, че не можеш да помогнеш на бедните и на страдащите хора. Ако не можеш ти сам прямо да им помогнеш, ще можеш поне косвено. Обърни се с мисълта си към добрите хора в света и те ще се притекат на помощ. Ако не можеш сам да помогнеш, кажи: "Нека дойде някой човек в името на Господа да помогне на тези бедни хора." Някой студент се оплаква, че някой от професорите му го скъсал по своя предмет. Като се явява втори път на изпит, той нека си каже: "В името на Господа моят професор няма да ме къса повече." Нека си каже така и да не се страхува. Излезе ли и трети път на същия изпит, нека дойде при мене, заедно ще се явим пред професора. Нека види професора, дали ще може повече да го къса. И аз ще отговарям, и той ще отговаря така, професорите ще видят, какво значи отговор. Някои ще кажат, че това са залъгалки. Ако това са залъгалки, питам: Какво разбирате от Христовите думи, дето Той казва "аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас." И понататък: "Ако вие държите моето слово и вярвате в Него, аз ще ви се изявя." Значи, Духът, т.е. великото, мощното в света, трябва да се всели в нас, ако искаме да имаме успех навсякъде. Щом Той се всели, в нас ще дойде истинското знание, истинската Мъдрост; и тогава, всички науки - астрономия, геология, математика - всичко ще ни стане ясно и разбрано. Не дойде ли Духът, всякакво вдъхновение от нас ще изчезне. Всички учени хора, които са опитали силата на Духа, от хиляди години се молят да ги посети този Божествен Дух и успяват най-после. Тия хора имат смирение, те служат за пример и образец на човечеството.

Казвам: Всички трябва да имате тази вътрешна сила в себе си, та като махнете с пръста си и кажете, че нещо ще стане, моментално да стане. Не е достатъчно само да казвате, че Учителят тъй казва, или този и онзи така казват, но да имате и вие някакви резултати. Опасно е обаче, за всеки едного да не се спъне и усъмни във вярата си, като онзи руски проповедник баптист, който, един ден като проповядвал на своите слушатели за чудесата на Христа, дошъл до стиха, дето се казва, че Христос отворил очите на слепия. В това време една мисъл му се внушила да излезе вън от събранието и да отвори очите на един слепец, който се намирал някъде на около стотина метра от събранието. Той веднага се вдъхновил от тази мисъл и пристъпил към нейното изпълнение. В това време започнал да си мисли, как цяла Русия ще започне да говори, че еди-кой си руски проповедник отворил очите на един слепец, както е направил Христос преди 2'000 години. Като се приближил към слепеца, у него веднага се явява съмнение и си казал: "Ами ако не прогледа?" Всички хора там се спъват: "Ами ако не прогледа?" Не, ще прогледа - нищо повече!

Ще ви приведа един пример за резултатите на силната вяра. Този случай е действителен факт. Един господин прекарал някакви големи сътресения и в резултат на това той ослепял, оглушал и онемял. Една вечер в голямото си отчаяние, сънувал, че му се явява света Богородица и му казва да отиде на ломското изворче и да измие очите си с водата на това изворче. Той, обаче, не повярвал и не направил нищо. Втората вечер пак му се явява света Богородица и повтаря същото нещо. Той пак не обърнал внимание. На третата вечер тя пак се явява и му казва, че ако не отиде на изворчето, ще пострада още по-зле. Като става сутринта той почувствал голяма вяра в думите на света Богородица, затова взима със себе си жена си и тръгва за ломското изворче. Щом стигнал там, той се измил с водата от изворчето няколко пъти, и след два-три деня се върнал в София съвършено излекуван: прогледнал, проговорил и започнал да чува, както по-напред. Казвам: Ако водата на едно ломско кладенче може да отвори очите на слепия, да възвърне говора му и да отвори ушите му, колко повече може да направи един човек, в когото се включват ред сили и способности? Съвременните хора казват, че това кладенче било свещено. Питам: Ако кладенчето е свещено, защо всички не могат да се излекуват от водата му? Един свещеник заболял зле и пожелал да измие очите си с водата на това изворче, но се срамувал сам да отиде, затова изпратил свои близки да му донесат от неговата вода. Обаче какво било очудването на неговите близки, когато, като започнали да пълнят шишето то паднало и се счупило, а водата от него се разляла. Направили опит да напълнят друго шише, но и то се счупило. От тук може да извади следното заключение: трябвало е свещеникът сам да отиде при изворчето да си измие очите. В това отношение, когато става въпрос за Бога, човек трябва да има нужното смирение, сам да отиде при Бога. Ломското кладенче, в дадения случай, символизира Бога. Всеки добър човек е проявление на Бога в света.

И тъй, кой каквито дефекти има, кой от каквото е лишен, нека каже в себе си: “Ще стане това, ще го постигна , ще го направя.” Като повтаря тези мисли всеки ден, най-после той ще види резултатите на положителната мисъл в себе си. Само така човек ще разбере, какви са резултатите от приложението на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина в света. Ако искам да развия пред вас подробно тази тема, ще трябва да направя ред опити, но задачата ми не седи в това, да ви покажа, какво аз мога да направя. Задачата ми е да се яви във вас стимул, вие да направите нещо и да видите, докъде сте достигнали в своето развитие. Не е похвала за един учител да покаже, какво той може да направи, но похвала е за него да научи учениците си да възприемат истинското знание, да просветят умовете си, за да могат да се разговарят с Учителя си, да изследват живата природа, да разбират вътрешния смисъл на живота и между тях да се възстановят взаимни отношения на любов, мъдрост и истина.

Беседа от Учителя, държана на 19 декември 1926 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1926_12_19 Благоприятният час
лекция пред специалния клас

БЛАГОПРИЯТНИЯТ ЧАС

Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Размишление.

Да допуснем, че ви е дадена задача, да направите сравнение между две личности: личността А – младеж на 20 години и личността В – на 22 години. Първият – А е роден в 1906 г., на 22 март, сряда, 6 ч.с. Вторият – В е роден в 1904 година, на 22 декемврий, петък, 12 ч. по полунощ. Има ли допирни точки между тези две лица, за да бъдат приятели? – От астрологическо гледище, в хороскопа на първия слънцето минава в знака на овена и е изгряло вече. Понеже вторият е роден през декемврий, всред полунощ, на зимното слънцестоение, той спада в знака на козирога. В момента на раждането на В изгрява знакът на Везни, а слънцето е минавало в надир, в четвъртия дом, долу. Асцендентните знакове на тия двама души са противоположни, а слънцето в хороскопа на единия и на другия се намират в квадратура. Квадратурата е аспект, който показва, че двете планети се намират на 1/4 от кръга. Като съберете цифрите на годините на раждането на първия и на втория, ще получите: 1906 = 1 + 9 + 0 + 6 = 16 = 1 + 6 = 7; 1904 = 1 + 9 + 0 + 4 = 14 = 5. Числото 16 означава изхвърляне на злото от висшите светове. То е число на големи противоречия. То означава още събаряне кулите на дявола. Щом кулите на дявола се съборят, явява се числото седем – Божествен принцип. Преди да се е справил със злото в себе си, човек живее в числото 16. Ако е търговец, той се кара с длъжниците си, дава ги под съд, взима големи лихви от тях, докато един ден фалира. Като се види в положението на последен сиромах, той иска да се самоубие, да тури край на живота си. Най-после той се смирява, започва да търси Бога и казва: Да бъде волята Божия! Числото 15 е число, при което силата на злото е най-голяма. Дойде ли до числото 16, силата му чувствително намалява. Сумата от цифрите на числото 15 е 6, което е число на илюзии.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате астрология, да я прилагате в живота си. Като знаете влиянията на планетите върху земята, върху всеки човек, вие ще можете да определите, какви резултати ще имате при започване на известна работа, или някакво предприятие. От гледище на астрологията, например, не е безразлично, кога започва човек да учи музика. За да успява в музиката, човек трябва да започне да я изучава в най-благоприятната година, най-благоприятния месец, ден и час.

Това се отнася не само до музиката, но до всички човешки предприятия. Не се ли съобразява с тия неща, човек всякога губи. Когато не иска да учи и да мисли, човек казва, че всички дни са Божии и не е важно, кой ден, каква работа ще започне. Обаче, като види, че при всички усилия, които прави, работите му не се нареждат, той започва да мисли, да търси причината на неуспехите си вън от себе си. Като четете Библията, вие казвате, че Бог създаде света в шест деня, и в седмия ден си почина. Като четете, как е създаден светът, вие не се спирате, да видите, дали тия шест дни имат някакво отношение към вашия живот. Казано е в Битието: "И разлъчи Бог виделината от тъмнината. И нарече Бог виделината "ден", и тъмнината – "нощ". Значи, в първия ден на човешкия живот ще се роди велика борба, докато светлината се отдели от тъмнината, докато денят се отдели от нощта, докато се очъртае орбитата на неговата земя. Първият човек е бил създаден в петък. Това показва, че той се намира под влиянието на Венера. Тя е неговата слаба страна. В бъдеще, духовният човек трябва да се роди в друг ден – в деня на слънцето. Като знае, че планетите указват влияние върху целокупния живот на земята, човек трябва да има пред вид, какви препятствия и какви благоприятни условия ще срещне на пътя си. Ако в петък се яви някаква идея в ума му, той трябва да вземе пред вид препятствията, които ще срещне на пътя си. Ще кажете, че това са суеверия. Не, това е наука, която всеки момент има приложение в живота.

И тъй, човек, роден под знака овен, е импулсивен, деятелен. Той решава нещата бързо, без да мисли много. Обаче, роденият под знака козирог обмисля добре нещата и тогава се проявява. Първият бързо вади нож. Щом се засегне неговата личност, щом се разочарова от нещо, той веднага вади нож. Поради това съществено различие в проявите си, те не могат да бъдат приятели. Роденият през месец март е изложен на големи промени и противоречия. В края на краищата той свършва добре, но с няколко белези на главата. Роденият през декември е уравновесен човек. Той се интересува повече от материалните работи, отколкото от духовните.

Напишете следните изречения:
Истината носи живот за разумните.
Любовта носи живот за благите.

Мислете върху тези изречения десет деня, по десет пъти на ден: сутрин три пъти, на обед три пъти и вечер четири пъти. Като размишлявате съзнателно върху тия изречения, наблюдавайте, какви преживявания ви се създават. Отбелязвайте си по-важните опитности. Щом престанете да мислите върху дадените изречения, вложете ги в подсъзнанието и свръхсъзнанието си, там да работят. Като казвате, че свободата е само за разумните, не мислете, че вие сте дошли до разумността, но пожелайте в

себе си да я придобиете.

Ще кажете, че човек не трябва да живее с внушение, но да бъде самостоятелен, независим. Мислите ли, че можете да бъдете абсолютно независими и свободни? Вие не подозирате даже, че всички ваши разбирания, всички възгледи, които носите в себе си, са придобивки на миналото, именно, чрез закона на внушението. Колко пъти сте си внушавали една и съща мисъл, докато най-после тя е станала ваша плът и кръв. Често слушате някой да повтаря думите: Аз трябва да бъда човек! След дълго самовнушаване той, наистина, става човек. Като е недоволен от своите постъпки, човек сам си казва: Човещина трябва да имам! Като си внушава тия думи, той постепенно проявява човещината си. Истински човек е онзи, който устоява на думата си, на своите обещания. Обещае ли нещо, той непременно трябва да го изпълни. Ако не може да го изпълни, по-добре да не обещава. Човек трябва да бъде точен, изпълнителен на думата си. Във всичките си работи той трябва да бъде като ученик. Ученикът се характеризира със своята точност. Той влиза и излиза от клас на време. Всякакво закъснение говори зле за него. Казвате: Не е ли свободен човек да се проявява, както иска? Човек е свободен само тогава, когато е сам, а не в общество, между много хора. Когато прави добро, човек е свободен; когато изучава нещо, човек също е свободен. Човек живее в светове, които са крайно взискателни. Дойде ли до света на мъдростта, от човека се изисква голяма точност, последователност и разумност. Истината и любовта са малко по-снизходителни към човека. Затова казваме, че любовта не вижда погрешките на хората и всичко прощава. Любовта прощава, но не извинява. Това значи: човек носи последствията и за добрия, и за лошия си живот.

Следователно, искате ли да придобиете качествата на истинския човек, вие трябва да спазвате законите на трите велики свята – на любовта, на мъдростта и на истината. Думата “истина” има два смисъла, които се определят от ударението й. Можем да кажем “ѝстина” и “истѝна”. Ако човек гори, ако става пожар в него, добре е да истине; човек трябва да има топлина в себе си, но не да гори. Пожарът трябва да се замеси с бавно, непрекъснато горение, при което да се образува нормална топлина и светлина. Който е дошъл до нормалната топлина и светлина на живота, той никога не истива. Само горещите тела истиват. Топлината, обаче, може само да се прекрати, но не и да истине. Може ли да запази нормалната си топлина и светлина, човек изпитва разположение на ума и на сърдцето си. Всички негови действия са хармонични. За такъв човек казваме, че е уравновесен. Щом топлината на човека се усили, в него става горение. Дето има горение, там се раждат противоречия, борби, смущения. Не е лошо нещо борбата, но тя има смисъл, когато се завършва

с придобивки. Като се бори, човек заяква. Като живее, все трябва да се бори с някого. Ако няма с кого да се бори, той трябва да отиде в някоя гъста гора, да хване някое дебело, здраво дърво и да започне да се бори с него, не с цел да го победи, но само за упражнение. Като се побори малко с дървото, той се връща дома си доволен, че се е борил. В тази борба, дървото му е предало част от своята енергия, която го е обновила.

И тъй, дойде ли до трудни положения в живота си, човек трябва да потърси помощ в природата, между дърветата, изворите, растенията. Човек минава през тежки душевни състояния, в които никой не може да му помогне. Външните хора са слепи за неговите преживявания, близките му – също. Той сам трябва да носи своя кръст. Единствена природата може да му помогне. Изпадне ли в такива състояния, човек сам трябва да се лекува. Какво прави говедарят при такива случаи? Той е сам между говедата си. Те не могат да го разберат и да му помогнат. Какво могат да направят те на неговия болен крак? Говедарят ще куца ден-два, докато сам по себе си кракът му оздравее. Който е минал през тези състояния, той може да го разбере, но не и да му помогне. Той ще му каже: Разбирам те, влизам в положението ти, но няма какво да се прави. Това са неизбежни състояния, през които всеки човек трябва да мине. Като живее на земята, човек ще се гневи, ще се бори, ще се ядосва.

Педагозите, лекарите препоръчват на човека да не се гневи. Гневът, обаче, е неизбежен. Човек не трябва да се дразни, да се възпламенява и гори, но не може да не се гневи. Гневът произвежда топлина в човека. Гневът е израз на неправда. Като се гневи, човек изказва своя протест срещу неправдата в живота. Когато видите, че някой юнак, силен човек, налегнал един слаб и го бие по всички правила на изкуството, трябва ли да стоите безучастни? Първо ще се разгневите срещу силния и ще питате, защо се е заловил с този човек. Той го бие, защото бедният му дължал сто лева. Щом се намесвате в тази работа, вие трябва да платите дълга на сиромаха, да го освободите от ударите на силния човек. Щом го освободите, ще му дадете добър урок, ще му кажете, че като взима пари на заем от силни хора, трябва, или на време да плаща задълженията си, или, ако не може на време да плати дълга си, да се извини. При тази постъпка гневът и негодуванието на човека са на място.

Следователно, правилна присъда е тази, която се извършва още в момента, без отлагане. Днес хората се съдят с месеци и години. Като заведат едно дело, понякога то се продължава с години. За предпочитане е да набиеш човека, отколкото да го дадеш под съд, да се опропастиш от даване пари на адвокати, за книжа и т.н. Като казвам, че боят е за предпочитане, имам пред вид само този бой, който е в състояние да опомни човека, да внесе в

ума му нещо светло. Какво правите, когато видите, че някой бие своя ближен? Вие дигате ръката си във въздуха и казвате: Стой, не бий този човек!

Какво означава дигането на ръката? Да дигне човек ръката си нагоре, това означава призоваване на разумните сили на помощ. Видите ли човек със спуснати надолу ръце, с увиснала глава, ще знаете, че той е изпаднал в отчаяние. Този човек трябва да дигне главата и ръцете си нагоре, да се насърдчи. В ръцете на човека са вложени ред сили, чрез които той влиза във връзка със същества от невидимия свят, които му се притичат на помощ. Трябва ли човек за нищо и никакво да се отчайва и обезсърдчава? Като се отчае и реши да се отрови, вместо да вземе чаша с хинин, по-добре да вземе няколко чаши гореща вода и да ги изпие. Като изпие водата, състоянието му ще се смени. Той сам ще се чуди, как е дошъл до положение на отчаяние. За да ви помагат хората, преди всичко вие сами трябва да си помагате. Това е истина, от която трябва да се ръководите.

Думата "истина" в български език е съставена от шест букви. Първата буква "И" означава начало на нещата, начало на някаква работа. За да започне човек една работа, това показва, че в ума му се е родила някаква мисъл. Буквата "С", знак на луната, означава промени. Буквата "Т" означава препятствия, мъчнотии в живота. След буквата "Т" иде пак буквата "И", която отваря път за ново начало, за нова работа. Човек не може да излезе от мъчнотиите и препятствията в живота си, докато не постави Божественото начало – второто начало в живота си – над човешкото. Сричката "ти" в думата "истина" означава второто лице на човека. Следователно, щом второто лице дойде във вашия живот, работите ви веднага се нареждат. Най-силната сричка в думата "истина" е сричката "ти". Ние казваме често: Ти работиш за някого. За кого работи човек? За своя жив идеал. Без този идеал животът му няма смисъл.

Сега, като говоря за буквите, имам пред вид тяхното съдържание и смисъл. Ако ги изучавате, вие ще се домогнете до специална наука, която заслужава внимание. Знаковете на буквите са взети от египетските йероглифи. Някои от тях са така необходими, както сенките, с които художникът си служи. Въпреки това, всеки народ иска да се освободи от някои букви на своята азбука, като излишни. Българите, например, са правели ред опити да се освободят от ъ, ь, э, но и до днес още не са ги изхвърлили. Не е лесно да се реши, кои букви трябва да останат и кои да се изхвърлят. Обаче, в решаването на този въпрос, човек прави ред умствени упражнения, които допринасят за развитието на неговия ум.

Следователно, една картина е добра, когато сенките, които художникът е

поставил, отговарят на тия, които съществуват в природата. Същото се отнася и до буквите в азбуката на различните езици. Освен външен израз, всяка буква има и вътрешен израз, т.е. вътрешен смисъл. И слънцето, което виждаме отвън, е отражение на друго едно, вътрешно слънце, което съществува и в човека. Ако не може да възприеме топлината на вътрешното слънце, човек се оплаква от вътрешен студ. Той чувствува, че е изгубил нещо съществено – изгубил е вътрешната топлина на живота. Лиши ли се от вътрешната топлина на живота, човек се чувствува самотен, изолиран от света. Той се движи между хората, но не ги познава. Натъква се на доброто в живота, но никъде не го вижда. Като се почувствува изолиран от всички, човек започва да мисли за себе си, че е някакво божество, от никого неразбран. Той очаква хората да му се кланят и се чуди, защо никой не му обръща внимание.

Кой на кого може да се кланя? Може ли статуята да се кланя на своя създател? Колкото статуи да извае скулпторът, те никога няма да му се поклонят. Хората могат да се кланят само на онзи човек, който е дал живот поне на една велика идея, или на едно възвишено чувство в себе си. Защо? Защото тази велика идея, или това възвишено чувство е общо за всички. Да храни човек една велика идея в себе си, това значи, да бъде свързан с любовта, с Бога. Щом е свързан с Бога, той е свързан и с всички ония, които любят Бога. И тогава, каквото благо придобие той от тази идея, това благо ще бъде достояние на всички ония, с които е свързан. Каква е тази идея, не е важно. Тя може да е от областта на науката, на музиката, на изкуството и т.н. От човека се иска да храни своите мисли и чувства с любов, а какви са те, това зависи от степента на неговото развитие. Ако някой работи в областта на математиката, той се свързва с всички математици. Това показва, че човек не живее за себе си, той не е сам в живота. Човек е колективно същество.

Като ученици, от вас се иска здрава, положителна мисъл. Каквото да се случи в живота ви, търсете добрата страна и се поучавайте. Ако ви скъсат на изпит, ще се явите още един път, и ще издържите. Ако дрехите и обущата ви са скъсани, и за това благодарете. Ще дойде ден, когато всичките ви работи ще се оправят. Когато студентът е учил и пропадне на изпит, това показва, че невидимият свят изисква от него нещо повече. Като се яви втори път на изпит, той ще усвои материята по-добре и съзнателно. Като работи съзнателно върху себе си, ученикът развива своята памет, своите умствени центрове, които иначе не биха могли да се развият. Ако иска да усили паметта си, ученикът трябва да работи върху себе си, да хармонизира своите чувства. Когато се наруши хармонията между мислите и чувствата, и паметта отслабва. Изобщо, когато чувствата взимат надмощие над мисълта, човек се разсейва и губи паметта си. Тъй щото, от

човека зависи да усили своята памет. Има хора, които разполагат с феноменална памет, което е резултат на усилена деятелност в това направление. Следователно, работете и вие да развиете своята памет, както и всички ония мозъчни центрове, върху които още не сте работили.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

13. Лекция от Учителя, държана на 19 декември, 1926 г. София.

Начало: 19:00

1926_12_22 Обективен и субективен ум
лекция пред общия окултен клас

ОБЕКТИВЕН И СУБЕКТИВЕН УМ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Отличителните черти на напредналия ученик."

Сега напишете на дъската една единица. Допуснете, че тя представлява разумно същество. Отляво на единицата напишете буквата Ж. Тази единица, като разумно същество, съдържа в себе си живот. Ако единицата съдържа само живот, тя представлява от себе си само животинско състояние. Обаче ако отдясно на единицата поставите разумността (р), отдолу вярата (в), а на другата страна надеждата (н), смисълът на тази единица ще се измени. Питам: какво ще излезе от тази единица? Както във физическия свят една материя произлиза от друга, т.е.трансформира се от една в друга, така и в духовния свят силите произлизат една от друга. Значи както въздухообразната материя произлиза от течната и течната от твърдата, така и надеждата произлиза от вярата. Без вяра надеждата не съществува. Ако човек има надежда без вяра, той няма да има почти никакво понятие за духовния свят. Ако попитате такъв човек да ви каже нещо за духовния свят, той ще ви отговори: Празна работа е този живот! Обаче ако вярата е добре развита в някой човек, той ще слуша, ако му говорите за духовния живот, пък и той сам може да ви говори. И умът в човека е сила, но този ум трябва да гледа на живота през очите на Вярата, Надеждата и Любовта.

И тъй мнозина мислят, че когато Любовта дойде в човека, тя ще въздейства върху неговия ум. Не, Любовта няма да въздейства на ума, но умът трябва да гледа през очите на Любовта. Любовта е среда, през която се пречупват лъчите, които идат от Божествения свят. Щом умът гледа през очите на Любовта,той ще разбира Божия закон и порядък в света.

При сегашното развитие на човека, умът има две проявления, които учените наричат обективно и субективно проявление, т.е. обективен и субективен ум. Обективният ум живее само в миналото, той не прозира в бъдещето. Този ум схваща нещата материалистично и се върти навсякъде, както се въртяла пещта на Настрадин Ходжа. Един ден Настрадин Ходжа си направил една пещ. Дошъл при него един познат и му казал: Защо си турил устата на пещта на изток? – Де да я туря? – На юг. Настрадин Ходжа

го послушал, турил устата на пещта на юг. След това дошъл друг познат и му казал: Защо си турил устата на пещта на юг? – Де да я туря? – На север. – И така може. Той турил устата на пещта на север. Дошъл трети и му казал, че по-добре ще бъде, ако тури устата на пещта на запад. За да угоди на всички свои познати, Настрадин Ходжа турил пещта си на две колелета, че кой накъдето пожелае, на там да я обръща.

Казвам: такова нещо представлява пещта на обективния ум. Тя е построена на две колелета, че да може да се обръща на всички посоки. Всички неуспехи в живота, всички морални падения се дължат все на обективния ум на човека. Това не се дължи на злата воля на човека, но в обективния ум се включва съдържанието на миналия живот. Когато види, че направите нещо, което не е по негово желание, обективният ум ще донесе хиляди доказателства, за да ви разубеди, да не го правите. Например някой иска да стане сутрин рано, да се помоли на Бога, но той веднага ще почне да го разубеждава: Поспи още малко докато изгрее слънцето, защото вън е студено, 15 градуса студ, ще се простудиш. Виждате, че този човек слуша обективния ум и не става да си направи молитвата. Много хора стават неврастеници, заболяват от ред болести, защото се поддават на съветите на обективния ум. Той казва: Не се качвай на този трен, защото ще дерайлира; не излизай сутрин рано на разходка, защото ще се простудиш; Не се качвай по планините, ще паднеш и ще строшиш крака си. По този начин той наплашва човека, връзва го на едно място и му става господар. След това човек започва вече да вижда неправилното положение, в което е изпаднал, но мъчно може да се освободи. Забелязано е, че всички хора, в които обективният ум е силно развит, говорят много, като преповтарят едни и същи неща от миналото.

Субективният, вътрешният ум или, както мнозина го наричат, Истинският Човек, не е нищо друго, освен Божественото начало в него. Той живее и в миналото, и в бъдещето, и в настоящето, и каквото каже на човека, излиза вярно. Той има интуиция, в отличие от обективния ум, който няма никаква интуиция. Обективният ум обича да плаши човека. Той му казва например: Не минавай през това място, има приготвена засада против тебе, ще те убият. Ти обаче не го послушаш, минеш през този път и виждаш, че никаква засада не те чака. Той казва: Не влизай в тази гора, защото има мечки, които ще те нападнат. Ти минеш през гората и виждаш, че никакви мечки няма. Субективният ум е добрия съветник на човека: каквото каже, всичко става. Ти се тревожиш нещо, но той, без да дава някакви доказателства, казва: Имай търпение, всичко ще се нареди, всичко ще се оправи.- Как ще се оправи? – Имай търпение, ще видиш как ще се оправят работите. Обективният ум всякога има желание да спъне човека. Като види, че някой е много ревностен в духовния път, той му

казва: Слушай, толкова години вече, откак се подвизаваш, ставаш рано, молиш се, правиш добро, сега вече трябва да си починеш; ти си по-добър от другите, нека сега те поработят вместо тебе. Ако продължаваш да живееш по този начин, ще станеш смешен за хората. Съвременните хора са дошли до областта на обективния ум, но трябва да се справят с него.Щом дойде човек до тази област, той се раздвоява и ту решава да тръгне напред, ту отлага. Вие се намирате в положението на човек, който се качва на плета, иска да прескочи, но пак слезе долу, отложи; пак се качи на плета, пак слезе. Най-после трябва да стане някаква катастрофа, някакъв катаклизъм, който да го застави да се качи на плета, да прескочи и да мине на отвъдната страна. Обективният ум се проявява и в религията, и в науката. На него се дължи консерватизмът на хората. Достатъчно е веднъж да ги обсеби той, за да ги държи вързани около себе си като коне. Ето защо хората трябва да се освободят от него и да станат като майки, които крият от децата си какво мислят да правят или какво са направили. Когато майката свари сладко, тя скрива гърнето от детето си, да не знае де ще го сложи. По същия начин и вие трябва да криете от обективния ум всичко, каквото сте намислили да правите. Ако детето знае, де е гърнето със сладкото, то ще мяза на онази попска дъщеря от варненско, която обичала да вади парченцата тикви от гроздовия петмез. Един ден бащата казал на жена си: Кажи на Марийка да извади от гърнето малко гроздов петмез, да си хапнем. Майката изпратила Марийка да извади малко петмез. Минало известно време, бащата чакал да му донесат петмез, но Марийка не се явява. Той казал на жена си да види защо Марийка не идва. Майката отива в килера и вижда, че Марийка седи там и се страхува да се яви при баща си. – Защо не донесеш от петмеза на баща си? Той чака в стаята. – Няма тиквички в петмеза, останало е само сок. – Защо няма резенчета от тикви? – Марийка ги изяла. По същия начин обективният ум върши много пакости на човека. Той ще изяде всичките резенчета тикви от петмеза и ще се бои да признае погрешката си.

При това положение на нещата първата задача на човека е да различава кои състояния са присъщи на обективния ум, кои – на субективния и кои са абсолютно Божествени. Домогне ли се човек до тия познания, до тази вътрешна наука, той ще може лесно да се справя със себе си. Който не е придобил тази наука, той постоянно ще се натъква на вътрешни борби и противоречия, които ще го доведат до ненужни страдания. Докато дойдете до тази наука, вие трябва да се ползвате от окултните музикални упражнения. Тези упражнения не са нищо друго, освен методи за трансформиране на енергиите. Те коренно се различават от упражненията на обикновената музика. В обикновената музика тоновете са като отмерени слогове, а ритмусът е подобен на този, който се произвежда при удряне с камшик. Окултните музикални упражнения почиват на друга основа.

Наистина има някои допирни точки между тях и обикновените музикални упражнения, но има и голямо различие. Окултната музика още не е достъпна за цялото човечество. Един ден, когато хората се развият музикално, тази музика ще стане достъпна за всички. Вземете, например упражнението "Киамет Зену" има източен характер и не е понятно за всички. Ако можете да изпеете това упражнение както трябва, то би произвело необикновен ефект. Силата му седи в неговите тонове, в тяхното съчетание.

Изпейте упражнението "Киамет Зену".

Изобщо всяко упражнение или всяка песен може да се изпее по два начина: силно и слабо, меко. Когато пеете високо, натъртено,вие ще привлечете около себе си съответни сили, съответни същества. Ако пеете тихо, меко, ще привлечете около себе си същества от по-висока култура. Човек трябва да пее с убеждение. Когато умът на човека не работи, той не може да пее меко. Дето има разумност, там има ритмус, има съответствие между всеки тон и слог. Това се забелязва и в поезията, и в музиката, и в говора. Всяка дума, която произтича от Духовния свят, носи в себе си и ритъм, и мекота, и благост. Често от устата на някой човек излизат благи думи, но сърцето му не е благо. Случва се и обратното: думите са груби, а сърцето е меко. Това показва, че вътрешните побуждения на този човек са благородни. Щом побужденията на човека са добри, благородни, те са в сила да смекчат неговия глас. Следователно най-правилно е, когато между външните и вътрешните прояви има пълно съответствие.

И тъй пеенето трябва да изразява права мисъл и благородни чувства, които да смекчават и облагородяват характера на човека. Пение без говор и чувство без мисъл не могат да съществуват. Истинското пение трябва да включва в себе си три елемента: първо, то трябва да се подтиква от разумната Любов; второ, то трябва да се придружава с Вяра, която дава широчина, простор на гласа; трето, в пението трябва да има Надежда, че това, което се пее, трябва и може да се реализира. Щом в пението има Вяра, Надежда и Любов, и Животът се проявява. Някой казва: Защо ми трябва да пея? До песен ли ми е сега? Когато човек е неразположен духом, той трябва да пее. Пеенето трябва да бъде непреривен подтик в живота на човека.

"Пейте и хвалете Господа!" – е казано в Писанието. Всеки трябва да пее! Без песен сегашният живот на хората би заличил красивото в него. Пейте докато е топло вън! Щом студът дойде, човек и да иска, не може да пее. Когато гърлото на човека пресипне, може ли той да пее? Когато ръцете му измръзнат, може ли той да свири? Когато цялото му тяло измръзне, може

ли той да съчинява поезии или да държи речи? За пение, за свирене, за съчинения се изисква топлина. Обаче за онзи, който разбира законите на разумната Природа, студът не съществува, защото топлината се включва в самия живот. Тъй щото студът произтича от незнание на великите закони в Живота. Човек може да бъде вън, на студ, и пак да му е топло, а може да бъде в стая, на топло, и да се оплаква от студ. Забележете например някой страда от треска сред лято при температура 30-35 градуса; вън е горещо, а той трепери, зъбите му тракат от студ. Коя е причината за този студ? – Вътрешното състояние на човека е такова.

Следователно дали ще бъде на човека топло или студено, това зависи от ред вътрешни причини в самия него. Външната топлина и външният студ не определят какво усеща човек – студ или горещина. След студа, в организма на трескавия настъпва триене между клетките, вследствие на което се образува топлина. Той минава огнено състояние, изпотява се и треската го напуща. Когато човек изгуби естествената си топлина, треската го напада като метод за възстановяване на естествената му топлина. Когато човек се простуди, ние казваме, че в организма му е станало прекъсване на топлината на Живота. Всяка лоша мисъл, всяко дисхармонично чувство или желание прекъсва потоците на топлината, вследствие на което в организма на хората се явяват болезнени състояния като необходими условия за възстановяване на тези течения. След всяка болест потоците на Живота отново проникват в организма и го обновяват. Топлината на Живота трябва да тече отвън навътре. Дойде някой при вас и вложи една отрицателна, обезсърчителна мисъл в ума ви.Ако се поддадете на тази мисъл, веднага във вас настава прекъсване на теченията на топлината, които идат от Живота. Щом дойде в ума ви някаква положителна или насърчителна мисъл, потоците на Живота отново потичат.

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

14-та Лекция от Учителя, държана на 22 декември, 1926 г. София

Начало: 19:00

1926_12_26 Тази притча
неделна беседа

ТАЗИ ПРИТЧА

Беседа от Учителя, държана на 26 декември 1926 г. в гр. София.

„Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!““

Притча или иносказание е изречение, в което е скрит смисъл на някаква велика идея. За непросветения това изречение е притча, а за просветения то е изречение с дълбок смисъл и съдържание. Ние разглеждаме живота като притча. Всяко нещо в живота, което не е разбрано, е притча. И за това, за всяко неразбрано нещо може да се каже: “Изтълкувай ни тази притча!”

Днес простите хора се занимават с обикновени работи; те се задоволяват с малко и никога не разсъждават, защо се раждат и защо умират; те никога не разсъждават, защо имат известно верую и дали това верую е право. Тия хора казват: “Като отидем на онзи свят, тогава ще разберем нещата”, или “Господ ще даде”, и т.н. Те лесно обясняват нещата с думите: “Господ ще даде.” - Това е вярно. Господ ще даде не само в бъдеще, но Той е давал и в миналото, а продължава да дава непрекъснато и до днес.

Сега всички съвременни хора са заети с разгатване на живота. Има ред философи, които искат да разгадаят смисъла на човешкия живот, и за тази цел обясняват, какво нещо е субстанция, и какво - есенция. Питам: Кой съвременен учен разбира, какво нещо е субстанцията и есенцията в тяхната дълбока същина? Няма такъв учен, който да разбира същината на понятията есенция и субстанция. Няма нищо обидно в това, че никой не разбира тези понятия. Всяко понятие може да бъде разбрано в неговия ограничен смисъл, както и в неговия дълбок смисъл. Например, за някой човек казват: “Силен е този човек, планина човек!” Питам: Как проверявате неговата сила? - Той може да дига големи тежести. - Витоша може ли да дигне? - Витоша не може да дигне, но дига големи камъни от сто, двеста и повече килограми тежест. Казвам: Ако е въпрос за сила, слонът може да дига много по-големи тежести. Значи, вие трябва да признаете факта, че силата на този човек е ограничена, относителна. Когато се говори за учеността на хората, и тя бива в ограничени размери. Например, днес имаме учени хора, които се занимават само с живота на буболечките, всичко знаят за тях; после имаме учени зоолози, които се занимават само с живота на млекопитаещите и всичко знаят за тях: всичките им системи и техните функции, начина на живота им и т.н. Други учени са се специализирали изключително върху живота на мравките, знаят всички

подробности, които се отнасят до техния живот. Някои учени се занимават с изучаване живота и развитието на микробите, които са създали и продължават да създават ред страдания и нещастия за цялото съвременно човечество. Тия учени размножават по изкуствен начин микробите, като ги поставят в шишета, с разни разтвори, благоприятни за тяхното развитие и оттам с игличка вземат от тия микроби и правят инжекции върху разни малки, дребни животни, да видят, как действат те върху организма им. Оттук те вадят своите заключения и за действието им върху човешкия организъм. Това са все учени хора, които работят върху микробите на чумата, или върху микробите на петнистия тиф и т.н. Простият човек, като слуша да се говори за чумата, която изтребва със стотици и хиляди хора, представя си я живо нещо голямо като човек, което ходи с коса в ръка и коси, де какво срещне на пътя си. Той казва: "Каква ли ще е причината за тази болест, която създава такива лоши последствия?" Ученият човек пък казва: "Чумата не е голяма, тя едва се вижда с микроскоп, но има свойството лесно и бързо да се размножава, затова става опасна." Казвам: Това нещо именно е притча. За простия човек, който не разбира смисъла и причините за явяването на микробите, нито свойството им да се размножават много и да причиняват големи вреди, този въпрос е притча. За учения човек, обаче, въпросът не е поставен така. Той си обяснява всичко.

Питам: Коя е причината за явяването на микробите в света? Първоначално, при създаване на живота, микробите съществуваха ли? Някои учени казват, че микробите се създадоха след отклоняване на човека от правия път на неговия живот. За какво беше създаден първоначално човека на земята? - Първоначално човекът беше създаден да служи на Бога, да изучава всичко, което е било създадено дотогава, да се занимава с елементите и техните свойства, да работи и да благодари на Бога за всичко това. Ако човекът беше изпълнил всичко туй на времето си, той не би изпаднал в положението на роб, както днес го виждаме. Съвременният човек е роб на условията. Защо човек изпадна при тия условия? - Защото той избра другия път: да не слугува на Бога, но да слугува на себе си и на богове, подобни на него. Първата жена в рая сама избра този път: да служи на себе си и на чужди богове. Думата "рай" в окултен смисъл подразбира висша култура. Значи, първият човек е живял при условия на висша култура, но не е могъл разумно да ги използва. Един от висшите адепти през това време, който служел на себе си и на чужди богове, успял да се промъкне в райската градина и да се приближи до първата прародителка на човечеството, като й предал първата лекция от този нов път. Той и казал: "Кажи ми, жено, защо се лутате напразно със своя другар из тази градина? Не знаете ли, че има и други сили, затворени в природата, които човек може да използва за своето бързо развитие? Не знаете ли, че има и

друг път, по който човек може да се движи? Не е само пътят, който Бог му е предначертал. Защо не ядеш от това дърво, в което са скрити всички тайни и всички познания, които могат да направят човека равен на Бога по сила и могъщество?" Вие знаете по-нататък, как е постъпила вашата прародителка след тази първа лекция. Аз ви превеждам тази лекция на български език; ако бих я превеждал на друг език, бих казал: "Знаете ли, какви субстанции и есенции има скрити в това дърво? Познавате ли онзи субстациален закон, който дирижира цялото човечество." На такъв научен език говореше на Ева учителят на чуждите богове. Какво се криеше в това дърво? - Всички тайни на живота. Тъй говореше този учител: "Ако хапнеш от плода на дървото за познаване доброто и злото", всички тайни ще се открият пред твоя поглед: ти ще виждаш слънцето, звездите и луната, ще ги разбираш, ще четеш по тях, и така ще се движиш във всички светове. За да придобиеш това изкуство, след като хапнеш от плода на това дърво, ще ти дам една пръчица, та каквото пожелаеш, да придобиеш само с едно махане на тази пръчица. Всички жени, които дойдат след тебе, ще се чудят на твоята гениалност и ще си казват: "Каква беше тази жена, която служи на тези велики адепти?" И тази жена, след като изслушала много внимателно първия урок на този неочакван учител, позамислила се малко, подигнала си главата нагоре и си казала: "Чудно нещо, как Бог ни е заблудил, като ни е поставил в този крив път на живота! Чудно, защо Господ не иска нашето бързо развитие? Тогава нека направя поне един опит. От много опити глава не боли!" И откъсна тя един плод от дървото на познаване доброто и злото, вкуси от него и даде на Адама и той да го опита.

Какво представляваше това дърво? - Дървото на познаване доброто и злото беше една притча, която тази жена изучаваше. Де е това дърво сега? Един от американските учени професори в Бостонския университет е написал една ценна книга за рая и казва, че рая не се е намирал между реките Тигър и Ефрат, а някъде на северния полюс. Какво може да се каже срещу твърденията на този учен професор, когото всички съвременници признават за такъв човек? Този учен доказва, че във времето на Адам и Ева, реките Тигър и Ефрат се намирали на северния полюс, някъде в Азия. В Библията, обаче, се казва, че на мястото, дето бил някогашния рай, се намирали още две реки. Де са тези реки сега? Значи, това е притча. Съвременните хора не знаят с положителност, де се намирал рая, но предполагат да е бил някъде в Азия.

"Изтълкувай ни тази притча!" Както виждате, учениците са искали от Христа да им изтълкува тази притча. Обаче, какво изяснение е дал Христос на тази притча, това не е вместено никъде в Евангелието. От въпросите и запитванията, които евреите отправяли към Христа, се вижда, че те били

любознателен народ, интересували се от научни въпроси. Ако изучавате кабалата на евреите, ще видите, че имали дълбоко разбиране за математиката, разбирали нейния вътрешен смисъл и приложение в живота. Понякога съвременните хора се смеят на откритията на учените, но тези учени хора, които разбират добре законите, завъртват едно колело и казват: "Виждате ли, какво стана?" Простият работник кара, върти колелото и не се интересува да знае, как се върти, въз основа на какви закони; обаче, ученият човек знае, че като завърти това колело, то произвежда енергия, която превръща водната сила в електрическа, и по този начин осветлява цял град. Питам: Как е дошло на ума на учения човек да използва електрическата енергия за разни цели? Той събира електрическата енергия в един акумулатор и използва в работа. По същия начин и много хора впрягат своите каруци с биволи, качват се отгоре на каруците си, удрят биволите си, но те едва се движат. И след всичко това тия хора казват: "Тежък е животът!" Ученият човек, обаче, не впряга цяла кола, но си служи само с едно колело от нея и така осветлява цял град. Той впряга тази енергия и в плугове, и с нея разорава всичката си земя, като я прави плодородна.

Сега аз правя едно извлечение от това и казвам: Попитайте съвременния учен човек или съвременния философ, де се намира човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа или човешкия дух и вижте, какво ще ви отговорят. Де е жилището на човешкия ум или на човешкия интелект? Те ще ви кажат, че жилището на човешкия ум е в мозъка. Тогава де е жилището на човешкото сърце? - В тялото. Де е душата, де е духът? - В тялото. Съвременните теософи, например, дават някакво изяснение за човешкия дух, но то е много материалистично. Те го уподобяват на лъч. Обаче, това обяснение е иносказание, притча. Какъв лъч е той? - Светлинен лъч. Това е само уподобление. Трябва да се знае, какво всъщност представлява този лъч. Под "лъч" се разбира всяко нещо, което дава известна посока, известно направление, известно движение. Лъчът представлява разумния път, посоката, по която човек трябва да се движи. Значи, лъчът винаги подразбира движение, стремеж на разумната душа да върви в права посока. Стремежът на душата, на духа не иде отвън. Да се мисли, че движението на душата или на духа иде отвън, това е криво схващане. Духът, както и душата се движат отвътре навън. Лъчите на духа излизат през човешките очи. Единственото място, през което преминава човешкия дух, това са очите. Следователно, всеки човек, който вижда посоката на своето движение чрез разумното упътване на духа, той вече може да направлява своя мозък и да движи правилно своите удове. Мозъкът е най-постоянната величина в човешкия организъм. Ако някой човек е тежал сто килограма и заболее от някаква тежка болест, той може да изгуби от теглото си цели 70 килограма и да остане на тегло само 30

килограма; обаче, същият човек не губи нищо от теглото на мозъка си. Оттук се вижда, че най-постоянното, най-устойчивото вещество в организма на човека е мозъкът. Щом е така, от мозъка, именно, трябва да се започне възпитанието на съвременното младо поколение. Докато човек не възпита мозъка си нищо не може да излезе от него. Всичките сили в човешкия организъм са съсредоточени в неговия мозък, и за това цялото тяло се направлява от него.

Мнозина от съвременните учени могат да възразят, например, че има известен род мекотели, деятелността на които не се направлява от мозъка. Главата на тези мекотели е централизирана някъде в клетките им, дето се намира и нервната система. Значи, главата им се намира в центъра на клетките, отдето се направлява и тяхната деятелност. В човека пък главата е в друго направление. Тя е излязла от центъра и сега заема положение на краен уд в тялото. Човек, в своето развитие, се е поляризирал, вследствие на което той се е раздвоил. В раздвояването, обаче, винаги има разширение. Раздвояването не е лошо нещо. Когато житното зърно се раздвои, то започва да расте. След това то цъфти, връзва плод и узрява. Когато кажат за някой човек, че се е раздвоил, опасността седи в това, да не би в раздвояването да спре растенето. Тогава той може да изсъхне. Но ако при това раздвояване, той започва да расте, да цъфти и да връзва, той е на спасителния бряг на своя живот. И ако най-после този плод узрее, процесът който става в човека, е правилен. Тогава семката на плода казва на човека: "Изяж месестата ми част, а семката отново посей в земята!"

От научно гледище ние изваждаме следното заключение от този процес: между всички явления в природата съществува тясна връзка. И всеки човек, който може да разгадае проявата на тези явления, той ще може да разгадае и пътя на своя живот.

Често религиозните хора казват, че са спасени чрез кръвта на Исуса Христа. Питам: Какво трябва да правят тия хора след своето спасение? Въпрос за спасение може да става само за болните хора. И след като даден човек е спасен, т.е. оздравял от своята болест, какво трябва да прави по-нататък? Трябва ли пак да му се дава от същото лекарство, с което веднъж е спасен? Ако запитате един болен човек, който е оздравял вече, какво трябва да прави след оздравяването си, какво ще ви каже той? Той ще ви каже, че сега се нуждае от учители, които да го учат, как да живее, за да не се разболява вече. В този смисъл, задачата на християнството не е да спасява света. Ако хората мислят, че в това седи задачата на християнството, те са си съставили криво понятие за него. Истинската задача на християнството е да напъти хората към Бога, да им покаже, как трябва да живеят, за да придобият вечния живот. И Христос казва това

нещо много ясно в стиха: "Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил."

Сега ще се спра върху мисълта, която поддържат хората, че Христос спасил света. Тук се явява противоречие. Противоречието седи в това, че хората отделят Христа от Бога. Христос не може да се отделя от Бога, понеже Той е проявление на Бога. Когато Христос казва, че не върши своята воля, но волята на Онзи, Който го е проводил, това подразбира, че Бог е по-голям от Христа. Някой казва: "Бог, Христос и аз сме едно." - В какво сте едно? Единството трябва да се изразява чрез послушанието. Единство трябва да съществува в принципите. Дето има единство, там съществува и закона на Любовта. Единството не подразбира еднообразие. Ние схващаме Любовта като закон на разнообразие - разнообразие на малките единици, които съставляват голямата единица в света. Щом хората признават, че живеят в единство с Бога и с Христа, отде произлизат противоречията? Ако е вярно това, което съвременните християни твърдят, че Христос спасил света, питам: Защо тия хора днес проповядват с пари? Нали са спасени, защо не проповядват така, както и Христос проповядваше едно време на еврейския народ? Еврейската църква плащаше ли нещо за проповедите на Христа? Христос казваше за себе си, че син Человечески няма де глава да подслони. Такова ли е положението на съвременните проповедници? Ние ги виждаме добре, модерно облечени, с мантии, с корони на главите си, с жезъл в ръка, и така проповядват. При това, техните проповеди добре се заплащат. Ние ги виждаме добре нахранени и задоволени. Христос пък ходеше много скромно облечен. Той носеше една скромна тога цели три години, а на краката си носеше дървени сандали. Питам: В кои пунктове е приложено днес Христовото учение? Мнозина обаче казват: "Човек трябва да се новороди." - Съгласен съм с това; така е казал и Христос на времето си, но трябва да определим, какви са качествата на новораждането. Какво означава да се новороди човек? - Новороденият човек сам свети. Неговата светлина излиза отвътре навън, а на обикновенородения човек светят отвън, за да вижда, да ходи, да може да се движи в тъмнината. Пътят, по който върви новородения човек е светъл; той свети и за себе си, и за другите, които минават покрай него. Пътят на обикновенородения човек е тъмен: ако няма кой да го освети, той би се движил като слепец в този свят. Новороденият човек знае, че Бог съществува, тъй както детето знае, че майка му съществува; обикновенородения човек не знае тази истина и постоянно спори и разисква върху нея - съществува ли Бог, или не съществува.

В света съществува велик закон, който определя отношенията между всички същества, от най-малки до най-големи. Отношенията, които

съществуват между всички същества, не са създадени сега. Те съществуват във всички същества откак те са излезли от Бога. Тия отношения, тия връзки се намират в зачатъчно състояние във всяка душа и когато тя дойде на земята, те се проявяват. Тия отношения съществуват в душите на всички същества още от първия ден на създаването на мира. У някои същества те са по-силни, а у някои по-слаби. Какво създаде Бог първия ден? - В свещената книга е казано, че в първия ден Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста. И Бог каза: "Да бъде виделина!" - И стана виделина. Това беше ден първи. Значи, виделината е едно от необходимите условия на нашия живот, за да можем правилно да го разберем и използваме.

Някои казват: "Кога ще излезем от тия неблагоприятни условия на живота?" Когато се говори за неблагоприятните условия на живота, това подразбира края на века, т.е. края на несносните, на тежките условия на живота, през които е минало човечеството и продължава да минава. Затова, именно, и тия условия са и най-добрите. По тежки, по-несносни условия от сегашните не може да има, понеже човечеството е изпаднало до дъното на ада. Съвременното човечество се намира там заедно с децата си, с говедата си. То минава сега през царството на тъмните духове, с които е в постоянна борба, в голямо сражение. Кой как излезе оттам, все ще измисли някаква дяволщина. Който успее да излезе от дъното на ада, дълго време още ще мирише, както мирише някой човек, който е прекарал известно време в кафене, дето пушат тютюн.

Днес хората мислят повече за парици, за кокошчици, за патици, за ядене и пиене. - Няма нищо лошо в това, но ако всичко туй може да доведе хората при Бога, нека се стремят към него; но ако то ги отдалечава от Бога и ги праща в бездната, при тъмните сили, какво трябва да правят? Ако яденето на кокошки може да ви привлече при Бога, яжте ги! Ако яденето на патици може да ви направи гениални хора, яжте ги! Ако яденето на прасенце може да внесе във вас елексира на живота, яжте го! Ако яденето на риби може да ви направи силни, смели хора в света, яжте ги! Но ако след изяждането на един петел, у вас се явят качествата на петела да ровите, по-добре не го бутайте. Или, ако след изяждането на едно прасе, у вас останат неговите качества, цял ден да грухтите и да създадете в себе си цяла кочина, по-добре не го пипайте. Притча е това! Казвате: "Какво искате да кажете с това?" - Нищо особено не ви казвам, но ви съветвам да не ядете този петел, нито това прасе, от които дълго време ще трябва да се чистите. След всички нещастия, които сполетяват съвременните хора, след всички болести, които ги нападат, те питат: "Какво трябва да ядем? Коя е най-здравословната храна за нас?" Казвам: За всички разумни хора е точно определено, какво трябва да ядат. Онова, което е необходимо като храна на

човека в сегашния му живот - житото - днес то е в изобилие, и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. Мнозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото животът е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът стане тежък за мене, аз изяждам по 90 грама жито на ден: 30 грама сутрин, 30 грама на обед и 30 грама вечер. Колко струват сто грама жито? Ще кажете, че така не може да се живее. Разбира се, аз не казвам, че през целия си живот трябва да прекарате само с по сто грама жито на ден. Утре, като станете по-богат, ще ядете, каквото искате и то с благодарност, че условията на живота ви се подобрили.

Казвам: При тези притчи в живота ние трябва да дойдем до разбиране на нещата в техния дълбок смисъл. Казвате: "Трябва да бъдем духовни хора." Питам: Кое е отличителното качество на духовния човек? - Духовният човек е разумен. Някой пита: "Ти православен ли си?" - По какво се отличава православния човек? Какво прави православието за хората? Като отидете на небето, вижте в статистиките, колко спасени православни има там. В небето няма православни. До сега аз не срещнах там нито един православен, нито един евангелист, нито един баптист, или друг някакъв "ист". На небето между спасените аз срещах само ангели, Синове Божии, които служат на Бога в Любов, Мъдрост и Истина. Тогава запитвам тия служители: "Има ли тук някой православен?" - Какво е православието? Как и кога се роди то? Тук няма такива хора. - Ами има ли тук някой евангелист? - Какво е евангелизмът? Де и кога се роди той? - Някъде в Германия. - И за него нищо не знаем. - Ами поне за новите течения не знаете ли нещо? - И за тях нищо не знаем. Значи, както виждате, нашата съвременна философия, както и съвременните религиозни течения не са достигнали още до небето. Всичко наше там считат като забавление за земята. И след всичко това, някои философи ще говорят за субстанция, за есенция и за ред още научни въпроси. На един от тези философи казвам: "Вземи една керемида, стисни я в ръката си и ми докажи, че в нея има някаква субстанция. Можеш ли да я стиснеш така, че от нея да протече огън и вода? Някой казва: "Аз съм верующ човек, с Бога се разговарям?" - Щом е така, помогни на еди-кой си твой брат, който страда. - Не, това не е моя работа. Съдбата му е такава. Казвам: Не че това не е твоя работа, но ти не можеш да му помогнеш и говориш неща, които не разбираш.

Разправяше ми един господин следното свое приключение: "Излизам един ден от дома си, нося в ръка една торбичка с пари, които трябва да занеса на определено място. Обаче за да отида на това място, трябваше да мина през един мост. Тъкмо се готвя да мина моста, виждам насреща ми иде една разбойническа банда. Веднага се връщам, скривам се зад един ъгъл и след отминаването им, продължавам пътя си. Дохождам отново до моста. В тоз момент виждам насреща една мечка, току-що излязла от

близката гора. Пак се скривам. Отново продължавам пътя си и едва доближих до моста, завалява пороен дъжд с буря. Не се реших да мина моста в такова време и се върнах. Това се повтори цели десет пъти: ту разбойници, ту мечка, ту дъждове и бури, това-онова, докато най-после времето се оправи, аз преминах моста и продължих пътя си."

Друг господин ми разправяше подобна своя опитност: "И аз трябваше да премина един мост, но можах да го премина само след като се връщах десет пъти. Първият път срещнах поп на моста и се върнах. Вторият път срещнах лисица и пак се върнах. Третият път срещнах заяк, който, като ме видя подскочи. И аз подскочих, уплаших се и се върнах. Четвъртия път ме върна една оса, която забръмча наоколо ми и не ми позволи да продължа пътя си. И ред други причини ме поставиха в положение десет пъти да се връщам от този мост, докато най-после го преминах." Питам: Какви са тези герои, които не могат да преминат моста още от първият път? Ту оса им забръмчала около главата, ту заек подскочил насреща им и т.н. Съвременните хора се препоръчват за вярващи, а се страхуват. Виждам много хора, които минават за учени, но като срещнат поп, бързат да направят възел на кърпата си. Особено това правят учениците. Защо правят така? Има нещо скрито в тези поверия. Това показва, че всеки човек носи със себе си и добро, и зло. Например, един свещеник може да носи голямо благословение за човечеството, но той може да носи същевременно и хиляди нещастия за него. Срещам един селянин, който натоварил колата си с дърва до горе, едва я теглят воловете. Питам го: Защо си натоварил колата си толкова много? Не виждаш ли, че воловете ти едва вървят? - "Нищо от това. Ако те не искат да ги товаря тъй много, трябва да се родят владици." И това било философия! Ако били владици, щели да благуват в живота си, а щом са родени волове, ще ги товари, колкото иска. Казвам му: Ами ако един ден Господ те постави на тяхното място? - Възможно ли е това? - Да, възможно е. Ако е за твое добро, Господ може да те постави на мястото на един вол. - Да не дава Господ това нещо! То е опасна работа! Значи лесно е да товариш другите, а като дойде до тебе, казваш: "Дано не стане така!" При това, вижте, какво понятие има българина за владиката: Той няма добро мнение за владиката и казва: "Владиката знае само да се разхожда със своята патерица, и да си угажда. Ще го видиш седнал пред трапезата наредил на нея печено прасенце или печена патица, турил пред себе си бутилка със старо, най-хубаво винце и си яде." Когато някой владика отиде в село, той ще иска от селяните да сготвят малко боб или праз, но те не го вярват. Те казват: "Този владика се представлява пред нас смирен и благочестив, но като се върне дома си, ще иска да му се приготвят някоя печена кокошка, ще иска винце, това-онова, и то през великите пости." Не вярват тия хора нито на попа, нито на владиката. Питам: Как ще вярват тогава на тяхната проповед? Какво казва попът за

свое оправдание? Той казва: "Моят стомах е малко слаб, затова трябва да хапна мазничко, че да го засиля. След това ще прочета няколко молитви, и греховете ми ще се простят." Казвам: Ако с една-две молитви могат да се простят греховете на попа, защо да не се простят греховете и на простите хора?

Казвам: Въпросът за поста трябва да се разреши принципиално. Това, което православната църква счита за пост, не е този пост, който църквата е наредила още от първите времена на своето създаване. Истинският пост е метод за урегулиране чувствата и мислите на хората. Постът не се заключава само в неядене на мазнини или месо, но през поста човек трябва да се храни с възвишени мисли и чувства, да е готов да се примири с всички свои врагове и да изплати всичките си дългове. Как постят съвременните християни? - Месо не ядят, масло не ядат и в църква ходят по-често, отколкото в друго време. И след това някои от тях казват: "Православните са подобри от евангелистите." Други пък казват обратното: "Евангелистите са по-добри от православните." - В едно отношение едните са по-добри, а в друго отношение - другите са по-добри. Християните поддържат, че човек може да се спаси само чрез кръвта Христова. - Защо кръвта Христова спасява хората? - Защото Христос е образец на истинския човек.

Питам: Кой човек може да се нарече истински? - Само този човек може да се нарече истински, който отговаря на три основни качества. Той трябва да съдържа в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, и да ги прилага в своя живот. Този човек трябва да е готов да раздели залъка си, както със своя приятел, така и с всеки гладен човек, когото срещне на пътя си. Срещне ли такъв човек, който три дни нищо не е ял, ходил немил-недраг от къща в къща, той го извиква при себе си и му казва: "Слушай, братко, в моите гърди любовта цари. Аз съм човек, спасен чрез кръвта Христова. Ела при мене да те нахраня, да ти покажа, какво значи спасен човек." Това значи християнско дело. Истинският човек, като срещне някое онеправдано лице, той веднага се притичва към него и му помага. Не е въпросът да покажем християнски дела само към нашите приятели, които обичаме, но и към външни, чужди за нас лица. Ние обичаме приятелите си поради това, че получаваме нещо от тях: даваме и получаваме. Изкуството е да обичаш и да помагаш на човек, от когото нищо не получаваш. Всеки гражданин плаща данък на държавата, защото тя го принуждава да стори това. Ако той не плаща данъка си доброволно, утре ще дойде съдебния пристав с червен лист и ще-не-ще ще го изплати. Редовното изплащане на данъка още не е добродетел.

"Изтълкувай ни тази притча!" Върху този стих трябва да се разисква, а

това, как мисли българинът за владиката, за попа, то не е наша работа. Да изтъкваш погрешките на човека, това още на значи, че си ги изправил. Ние взимаме тия примери, като общи положения, в които всеки човек изпада. Човек трябва да търси начини, чрез които да се повдигне. За тази цел той трябва да изучава законите, на които се подчинява неговия мозък. За пример, човек трябва да изучи причините на страха. Често виждате някой човек да се страхува от това, как ще прекара живота си. Той се безпокои, че децата му ще останат прости, че нямал средства да ги изучи; страхува се, че приятелите му ще го изоставят и той ще остане сам без ничия помощ в живота; друг пък се ужасява от мисълта, че жена му ще умре и т.н. Това е неестествен страх, който се зарежда в човека и го безпокои. Кои са причините за този страх? Причините за този неестествен страх се дължат на това, че разсъдъкът и вярата в този човек са отслабнали. Страхът е инстинктивно чувство, което се явява в човека като резултат на външните условия, в които той се намира. Страхът води началото си от животинското царство, дето той се счита за висше чувство. Обаче, човек не трябва да се осланя на страха. Страхът може да му представи страшни картини, с които да го извади от релсите на неговия живот. Единственото нещо, което може да избави човека от страха и да го направи силен, смел, да му се противопоставя, е да възприеме в себе си мисълта, че в света съществува една велика разумна сила, която управлява всичко. Тази сила има свои закони, които прилага в живота, вследствие на което нищо не става произволно и случайно. Ето защо и всеки човек, като разумно, мислещо същество, спада към този разумен свят, към тези разумни сили. Щом е така, при каквито условия и да изпадне човек, тия сили ще го изведат на благополучен край. Как ще разберете тия сили? Как ще си ги представите? Съберете всички добродетели на светиите, на добрите хора в света, и вие ще си представите, какво нещо са тия разумни сили. Ако пък си поставите всички тия добродетели, като идеал на своя живот вие ще усилите вярата си. Към тия добродетели прибавете и мислите на гениалните, на великите хора в света, и вие ще имате вече представа за Бога. По този начин вие ще се освободите от онова материалистично схващане за Бога, каквото имат съвременните материалисти. Тяхното схващане е идолопоклонство.

Много християни и до сега разправят, как Христос бил разпнат, как три деня след това възкръснал и т.н. Между този Христос, който някога бил разпнат на кръста и този, който възкръснал няма никакво отношение. Какво отношение, каква връзка може да съществува между човека, който някога е бил болен и между този, който вече е напълно оздравял и възкръснал? Павел казва: "Аз познавам вече Христа по друг начин, а не така, както едно време Го познавах." Значи, тук става въпрос вече за вътрешно разбиране на нещата. Никой не може да познае Христа, ако

няма любов в себе си. Всеки човек, който се държи здраво в рамките на една църква, или на едно верую и не вижда нещата по-далеч от тези рамки, неговата любов не е съвършена. Който познава Христа, той ще обича всички тия хора, които Христос люби. Той ще бъде съгласен с Христа във всички Негови мисли, чувства и действия. Христос е дошъл да спаси всички хора и затова казва: "Любете враговете си!" Някой казва: "Аз обичам всички хора." Питам: Враговете си обичаш ли? - До там още не съм дошъл. - Да, но Христос обича и тях. Тогава как може да обичате всички хора, а да не обичате враговете си, които Христос като хора обича? Според този човек могат да се обичат само тия хора, които са в една и съща църква с него. Той не обича хората, които принадлежат към друга църква. Христос казва: "Иде време, когато хората няма да се кланят нито в Ерусалим, нито в тази, нито в онази гора, но ще се покланят на Бога в Дух и Истина." Тогава кои хора ще обичате? Една църква, един Бог има в света, и Той е навсякъде.

Мнозина казват: "В България се явиха много нови течения, много религиозни движения и секти, има опасност да ни опропастят." Питам: Кой е бил причина за досегашните опропастявания на България? Нима България само един път е пропадала? Тя е пропадала много пъти, обаче, религиозните движения ни най-малко не са били причина за нейното пропадане. Нека българските учени, възпитатели и управници се погрижат да всадят в душите на младото поколение стремеж към идеен живот. Нека всеки българин се стреми да бъде честен, добър, умен и справедлив! Ако всеки българин развие в себе си тези четири качества, това значи той да стане добър гражданин, дълбоко проникнат от националистични идеи. Казват за някого: "Този човек много обича народа си." По какво познавате, че той обича народа си? - По това, че работи много за неговото прославяне. Да изтезаваш народа си така, че повече да не е годен да служи, само за да го прославиш, това не е никаква обич, никаква любов. Много българи днес искат да бягат от България. Те казват: "Дойде ни вече до гуша, не може да се живее повече тук, искаме да отидем някъде в странство. Поне ще знаем, че сме между чужди хора." Питам: Каква любов е тази да изтезаваш своя ближен, за да го прославиш? Всеки човек има право да използва някое животно да му служи, но той няма право да го изтезава. Всеки трябва да се отнася с животното, като със същество, в което също така, както и в човека, има вложена разумна душа. Често хората се осъждат един други, че не живеят добре помежду си, че не водили добър, разумен живот. Казвам: Нека тия хора, били те управници, духовни лица или учители, първи дадат пример на добър, чист и свят живот, та всеки, който види това да заработи върху себе си, да постигне всичко онова, което му липсва. Аз бих поздравил всеки, който пръв покаже пример, как се живее добре. Не е достатъчно само да се разисква върху въпросите, как бил разпнат Христос на кръста, кой Го разпнал и т.н.

Казвам на тия хора: Всички вие сте виновни за разпъването на Христа едно време, но и днес не сте престанали да разпъвате Христа. Като търговци, като банкери и лихвари, вие сте разпнали повече от 20 души в живота си, онещастливили сте много вдовици и за това, ако искате да изправите погрешките си, трябва да върнете парите на тия хора назад. Мисли ли някой човек, че може да стане богат от парите на тия вдовици, той е на крив път. Мисли ли този човек, че Господ няма да закачи котлите на тия вдовици на неговия врат? - Ще ги закачи, разбира се.

Казвам: Страшно нещо иде сега за света, не само за България, но и за целия свят. То ще дойде до главата и на праведните, и на религиозните, и на светските хора. За това нещо може да се каже, че човек нито е сънувал, нито на ум му е дохождало това, което ще се случи. Всички хора ще познаят, че има Правда в света. Никому не се позволява да лъже, нито да заблуждава в Името Божие! Това нещо ще се провери най-много в продължение на десет години от днес. Съдбата ще бъде безпощадна. Да не мислите, че на земята се прави някакъв заговор. Не, хиляди и милиони същества идват от невидимия свят, въоръжени със своите огнени пушки и мечове. Цялото духовенство трябва да знае, че никому не е позволено да лъже и заблуждава в името Господне. Иначе, те ще се намерят в положението на пророк Валаама, на когото една нощ се яви Господ и рече: "Ако дойдат человеците да те повикат, стани, иди с тях! Но каквото ти река, него да направиш." (Числа 22:20-36) И стана Валаам на сутринта, оседла ослицата си и отиде с Моавовите князове и разпали се гневът Божий, защото отиде; и застана ангел Господен на пътя пред Валаама, за да му се съпротиви; и понеже ослицата видя ангела Господен, че стоеше на пътя с гол нож в ръка, свърна ослицата от пътя и отиваше към полето, а Валаам удари ослицата, за да я оправи в пътя. Тогава Господ отвори устата на ослицата и тя рече Валааму: "Що съм ти сторила, че ме биеш сега третий път?" А Валаам рече на ослицата си: "Ти се подигра с мене. Да имах нож в ръката си, сега бих те убил." И ослицата рече Валааму: "Не съм ли аз твоята ослица която си яздил до този ден? Имала ли съм навикновение друг път да ти правя така?" А той рече: "Не." Тогаз отвори Господ на Валаама очите, и видя ангела Господен, че стоеше на пътя и гол нож в ръката му. И преклони се и падна на лицето си. И рече му ангелът Господен: "Защо би ти ослицата си до сега три пъти? Ето, аз излязох да ти се съпротивя, понеже пътят ти не е прав пред мене. И ослицата ме видя и свърна от мене. Ако тя не бе свърнала от мене, аз сега щях да те убия, а нея да оставя жива." Тогаз рече Валаам на ангела Господен: "Съгреших, защото не знаех, че ти стоеше на пътя против мене; и сега, ако не ти е угодно, аз ще се върна." Ангелът Господен рече Валааму: "Иди с човеците, но каквото ти река, него да говориш." И отиде Валаам с Валаковите князове.

Пред всеки проповедник, пред всеки владика седи по един от тези ангели със своите мечове. Те ще проверят и разберат това нещо в продължение най-много на десет години. Ние не сме против духовенството, но казвам, че и те, както и всички вие ще бъдете свидетели на тия времена и ще разберете, дали това, което ви говоря е истинно, или не. Истински е този пророк, чиито думи, чиито предсказания се сбъдват.

Религиозните хора казват: "Ние трябва да живеем по Бога." За мене думите "да живеем по Бога", имат съвсем друг смисъл и значение. Човек не е роден да бъде професор, но той може да бъде професор; човек не е роден да бъде доктор, но той може да бъде доктор; човек не е роден да бъде музикант, но той може да бъде музикант; човек не е роден да бъде проповедник, но той може да бъде проповедник; човек не е роден да бъде държавник, но той може да бъде държавник. Човещината не седи в това, какво може да бъде човек и какво може да стане от него. Да носиш всички тия титли, това не представлява още човека. Нима онзи грамаден слон, който внушава удивление на всички хора със своето голямо тегло, е постигнал много нещо? Постигнал ли е той целта и смисъла на живота? Разрешил ли го е? Нима райската птица, със своя богат костюм, разреши смисъла на живота? Нима птиците, които измислиха изкуството да хвъркат във въздуха, се спасиха? Нима конете, които научиха изкуството да ритат, се спасиха? Нима воловете, които владеят изкуството да бодат с роговете си, се спасиха? Нима вълците, които тъй майсторски упражняват изкуството да разкъсват своята плячка със зъбите си, се спасиха? - Никое същество не е могло да се спаси по един от тия начини. Христос донесе истинското спасение в света. Хората могат да се спасят само чрез Любовта. Когато турят Любовта като вътрешна основа на своя живот, те ще се спасят. В тази Любов няма горене, но има топлина. Всяко чувство в което има горене, не е любов. Някоя мома казва: "Този момък ми изгори сърцето." - Любов, която изгаря сърцата на хората, не е любов. Любовта е състояние, при което организмът никога не изменя своята температура. В Любовта може да има само прекъсване на температурата, но никога намаляване или увеличаване. Температурата, която се образува при Любовта, произвежда живота. Обаче, прекъсне ли се тази температура, явяват се ред болезнени състояния на организма. Индусите имат научни теории за образуването на праната в организма на човека. Те обясняват още, че всеки човек, който може разумно и правилно да използва тази прана, той може да се лекува от всички болести: от стомах, от дробове, от очи и т.н. Обаче, за да придобие тези знания, той трябва да плати за всичко това. Нищо не се дава даром. Когато се казва, че трябва да лекуваме даром, подразбирам, че хората, които ще лекувате, ще посветят живота си в служене на Бога. Да излекувам човека даром и след това той да отиде да обира и да лъже хората, това никога тяма да направя. Когато лекувате

някой богат човек, той трябва да даде 50'000 или 100'000 лева, ако иска да се излекува както трябва. Да излекувате един човек по духовен начин, то значи да се намерят причините на неговата болест, да се отстранят те, и той никога повече да не заболява. Този богат човек ще каже на своя лекар: "Ти нали си духовно лице, защо ти са нужни пари?" - Парите не са за мене, но за бедните и страдущи хора, за които богатите рядко мислят. За даването има една песен: "Давай, давай, всичко давай! Чисто семе пшеничено, да се сее на нивата." Човек трябва да дава най-чистото от себе си. Сърцата на хората трябва да се отворят за това даване. Щом Бог е дал живот на човека, той трябва да бъде чист, кристален извор, топлината на който никога не трябва да се изменя. Всеки човек, когото топлината на любовта е удостоила да посети поне за един момент от неговия живот, той ще бъде щастлив и през целия си живот. Такъв човек ще придобие голяма широчина в сърцето си и голяма светлина в ума си, та дето мине на всички ще носи щастие и радост; и всичко, каквото пожелае ще може да направи. Мине ли такъв човек, покрай някоя суха чешма, веднага от нея ще потече вода, както Моисей направи едно време с жезъла си - потече вода от канарата. Мине ли покрай някое сухо дърво и го пипне, веднага това дърво ще почне да се раззеленява, ще цъфне, ще завърже и плодът му ще узрее. Дето мине този човек, той навсякъде ще разнася благословение. Такъв трябва да бъде истинският християнин! Днес какво разбират хората от християнство? Мнозина мислят, че като християни, тях ги очаква щастлив живот - животът на небето. Не, небето не подразбира външен живот, но вътрешен живот - живот на душата, дето владее чистота и святост.

Казвам: Всичко това, което се говори сега, се отнася за хора с пробудено съзнание. Казват за някого: "Този човек минава за християнин, за правоверен, а не говори за Христа." Да почиташ Христа, това не подразбира само да говориш за Него. Това е външен израз. Всеки истински християнин, не само че има най-добро и високо мнение за Христа, но той вижда как Христос геройски носи своя кръст, без никакъв протест. Той вижда как Христос е подложил гърба си на римските войници, които Го удрят немилостиво. Христос носи кръста до едно място само и след това казва: "От тук нататък не нося повече кръст, и хората ще видят, че земята за дълги години ще бъде покрита с кръстове." Днес и генерали, и свещеници все кръстове носят. И жените носят кръстове на врата си. Кръстът представлява диаметрите в окръжността. В това отношение кръстът е магическа формула. Всеки човек, който се кръсти, трябва да мисли. Когато човек се кръсти, той свива трите си пръста и ги туря първо на челото си, което показва, че той мисли. После ги туря на дясното си рамо, а след това на лявото. Кръстът не е нов символ. Той е бил известен още от стари времена на хората. Духовенството е взело кръста още от тия времена, но го е преиначило малко. Кръстенето означава магнетизиране.

Едно време хората са си служили с кръста за лекуване. Когато някой човек го втресе, като го прекръстят няколко пъти, треската изчезва. Сега, обаче, и десет пъти да прекръстят болния, треската му не изчезва. Това показва, че днес кръста е изгубил нещо от своята святост.

Това не е осъждане, но изнасяне на един действителен факт, изнасяне на самата истина. Защо да не се подчинява човек на Истината, която носи живот в себе си? Защо да не се предаде човек на тази велика Истина, която сближава всички хора, като души? Всеки човек, който носи в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е наш ближен. Може ли да се нарече ближен този, който, като някой костелив орех се скрива в своята черупка и проповядва на хората, че извън православната църква няма спасение? Каква гениалност има в това твърдение? Кого ще заблуждавате по този начин? Ако, наистина, само в православната църква има спасение, България спаси ли се? - Не се спаси. Ако спасението е в православната църква, Русия спаси ли се? - Не се спаси. Тогава защо трябва да се говорят неверни неща, които да заблуждават младежта? Днес всички млади бягат от църквата, и после казват, че еди-кой си ги развращавал, че еди-кой си говори против църквата. Не, всеки човек, който говори неверни неща, който не постъпва по любов, той говори против Бога. Ние не говорим против добрите хора - против добрите учители, родители, свещеници, държавници, защото Бог говори и чрез тях, но казваме, че главната задача на хората е да придобият повече топлина и светлина в своя живот. Трябва ли да се страхуват хората, че еди-кой си ще опропасти България? - Никой, никого не може да опропасти. Когато хората се страхуват от нещо, това показва, че те нямат връзка с Бога. Питам: Трябва ли да се страхува един ясновидец, ако срещу него изпратят един ескадрон войници, когато зад него върви цял полк войска, въоръжена със своите пушки и мечове, които го защищават? - Този човек няма защо да се страхува. Ескадронът, който е изпратен срещу него, ще ослепее от светлината на противниците си и от страх ще падне на земята. Обаче, днес хората, взират се нагоре-надолу, гледат, но нищо не виждат, на нищо не вярват. Те не ногат да си представят, че зад всеки човек, който изпълнява волята Божия, има голям тил от войници, добре въоръжени и силни. Не, не е правилно да се търси Бога вън някъде. Той не е вън от нас. Да се взираш навън, това не е наука; да виждаш нещата вътрешно, по особен начин, това вече е наука. За придобиване на тази наука се иска учител. Ще кажете: "Защо е необходим учител?" - Когато човек минава през духовния път, той придобива голяма чувствителност, вследствие на което се натъква на големи мъчнотии и страдания, на големи противоречия. Тук учителят му помага да премине по-бързо този път. Тази наука изисква човек да е готов всичко да жертва за Бога. Да жертваш всичко за Бога, това подразбира да придобиеш такъв живот, който осмисля всички неща, и

който развързва връзките на живота по един правилен и разумен начин. Следователно, всеки човек, който придобие веднъж този живот, той ще може да изпълни всичко онова, което му е дадено като работа при известни условия. На някоя жена Бог казва, например: "Ти си родена за добра готвачка; изпълни службата си, както трябва!" На друга казва: "Ти си родена за прислужница в някоя болница; изпълни своята служба, както трябва! Не се увличай във външни удоволствия, в театри и концерти." Да облекчиш страданията на една болна душа, това е най-хубавият концерт, който животът ти предлага. Дойде някоя жена при мен, плаче, пъшка, не може да носи страданията си. Казвам: "Сестро, ти много хубаво си научила своята песен, но нямам сега пари да ти заплатя. Такава песен заслужава не по-малко от десет хиляди лева, но днес не разполагам с такава сума. Друг път, когато дойдеш, ще мога да ти заплатя, колкото струва този концерт. Добре е да пееш на всички по този начин." Когато някой плаче, нека плаче от сърце. Някой мъж плаче, но като го виждат другите, казват: "Този мъж плаче, като някоя баба." Значи има нещо в този плач, което не се харесва на хората. И най-великите хора в света плачат, но и най-страхливите хора в света плачат. Силни хора в света са тия, които дишат; слаби са тия, които престават да дишат. Всеки човек, който престава да плаче, е слаб човек, защото престава и да чувства. Каквото е дъждът за почвата, за земята, такова са сълзите, плачът за душата. Ако един велик музикант, поет или художник иска да роди някоя велика идея, а не може да яороси със своите сълзи, той не може да роди нищо. И Христос, и всички велики хора са плакали. Когато Христос беше на кръста, Той не можа да плаче, но когато влезе в Ерусалим, възседнал осел, Той заплака. Благодарение на тези сълзи се крепи цялото човечество днес. Благодарение на тези сълзи се крепи и цялото християнство. Казвате: "Защо плака Христос?" Със сълзите си Христос казваше: "Да живее цялото човечество, да живеят всички души, които идат след Мене да приемат моето учение и да служат на Бога в Любов, в Мъдрост и в Истина!" Плачеше Христос, за да отвори свещения път към Бога за всички мъже и жени, за всички роби и свободни. Христос е казал: "Скръбна е душата ми до смърт." Питат някои: "Може ли Христос да скърби?" - Може. Казва се в Писанието: "Не огорчавайте Духа!" Значи, и Духът може да се огорчава. С други думи казано: всеки, който скъса връзката си с Бога, става посмешище на целия свят. Затова, човек не трябва да къса връзката си с Бога. Който не скъса тази връзка, животът му всеки ден, от сутрин до вечер, ще бъде щастлив, всички хора ще се стичат около него, и на всякъде ще бъде добре приет.

И казва му Петър: "Изтълкувай ни тази притча!" Христос им изтълкува тази притча по следния начин: "При всички условия на живота си, дръж връзката с Любовта! При всички условия на живота си, дръж връзката с Мъдростта! При всички условия на живота си, дръж връзката с Истината!

При всички условия търси вечния живот! При всички условия на живота си, търси светлината на истинското знание! При всички условия на живота си, търси свободата, от която никой не може да те лиши!”

Беседа от Учителя, държана на 26 декември 1926 г. в гр. София.
Начало: 10:00

1926_12_26 Живот, сила и интелигентност
лекция пред специалния клас

ЖИВОТ, СИЛА И ИНТЕЛИГЕНТНОСТ

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Размишление.

Напишете на дъската една единица. В случая единицата представя човека. Наляво от единицата турете буквата "ж" – живот. Къде се вижда животът на човека? В очите. Животът се проявява навсякъде, а не само в очите. Сега, турете надясно от единицата буквата "с", която означава човешката сила. Най-после, напишете отгоре на единицата буквата "и" – интелигентност. Значи, силата на човека се проявява в гърдите, в ръцете; интелигентността – в главата, а животът – в стомаха. Ако човек се остави само на действието на силите на живота, в скоро време ще се превърне на буре. За да не стане това, трябва да се явят други някои сили, които да организират живота. Силите на живота се стремят към изглаждане на нещата, към изглаждане на всички спорове, към разрешаване на всички мъчнотии и противоречия. Тази е причината, поради която всички хора искат да избегнат мъчнотиите в живота. Каже ли човек, че иска да се освободи от мъчнотиите, това показва, че той е влязъл в обикновения живот. Като се види обиколен от мъчнотии, човек прибягва към физическата, т.е. към мускулната сила. С помощта на тази сила той иска да премахне препятствията на своя живот, да очисти пътя си. Ако мускулната сила не може да му помогне, човек се обръща за помощ към своята интелигентност. Животът, силата и интелигентността представят три вида прояви: на физическия, на органическия и на умствения или съзнателния живот.

Сега, като говорим за живота, за силата и за интелигентността, ние имаме пред вид обикновения живот, който днес се проявява, а не онзи възвишен живот, който ще се прояви в бъдеще. Силите на живота, които управляват стомаха, се локализират в задната част на мозъка; мускулните, физически сили се локализират зад ушите, а интелигентността – в предната част на мозъка. Когато се стреми към охолен живот, човек мисли със задната част на мозъка си; когато иска да бъде смел, решителен, той мисли със страничната част на мозъка си, дето се намира центърът на разрушението. Когато иска да приложи някаква способност, човек мисли с предната част на мозъка. За да се развива правилно, човек трябва да мисли едновременно с целия си мозък: със задната, със страничната, с предната и с горната част. За да развие добре главата си, да й даде правилна форма, човек трябва да развива и страничните центрове на мозъка, дето са локализирани

смелостта, волевата деятелност. Не се ли развият тия центрове, главата на човека остава сплескана отстрани. Тези центрове са свързани с дихателната система на човека. Обаче, ако страничните центрове на главата са развити повече, отколкото трябва, тогава разрушителността взима надмощие. Срещнете ли такъв човек, ще забележите, че той има желание да бие, да удря, да чупи, да руши. Ако личните чувства на човека – честолюбие, самоуважение, достойнство, са силно развити, той обръща внимание на външните неща. Той е всякога добре облечен, с добра обхода към хората. Седне ли пред трапезата да се храни, всичко е в ред и порядък. Онзи, който обича живота, той обръща внимание повече на яденето, отколкото на реда и порядъка около себе си. За него е важно да има богато, пищно ядене.

Какво е предназначението на личните чувства? Те имат пред вид самозапазването на човека. Когато личните чувства са силно развити, човек се намира в един низш свят. Личните чувства съществуват във всички животни, като започнете от низшите и постепенно отивате към висшите. Нека се опита някой да наруши спокойствието на царицата в един кошер, да види, какво значи честолюбие. Една след друга пчелите се изреждат да му дадат добър урок. Те не позволяват да се нарушава техния ред и порядък. Когато се засегне честолюбието на животните, те веднага показват силата си. Ако обидите едно куче, то веднага се озъбва, с което иска да каже, че нямате право да го закачате. Засегнете ли честолюбието на човека, и той веднага скача на крак, готов да се защищава. Според мене, за да се справи с честолюбието си, човек трябва да прояви своята интелигентност и разумност. Когато едновременно проявява живота, силата и разумността си, човек дава място на своя дух, да се прояви. Да даде човек място на духа в себе си, това значи, да може вече да контролира всички свои удове, да контролира цялото си тяло. Например, можете ли като изправите ръката си, с мисълта си да я втвърдите така, че да поставите върху нея тежест от 50 кг., без да я усетите? Както прави упражнения за тялото си, така всеки човек трябва да прави умствени упражнения за развиване на своите умствени способности и сили.
Упражнение. Десният крак напред; спокойно навеждане на тялото към земята, като си представяте мислено, че издигате един килограм тежест. Правете това упражнение, като постепенно увеличавате тежестта, докато достигне до 50 кг. Като правите упражнението редовно, вие ще забележите, че мускулната сила се е увеличила. Щом можете мислено да дигнете 50 кг. тежест, вие можете и в действителност да я дигнете. Правете това упражнение, когато сте неразположени, да видите, какви сили се крият във вас.

Някои хора искат да бъдат силни, без да се упражняват. Природата дава

своите блага само на ония, които се упражняват и работят. За да стане лекар, човек трябва да употреби пет-шест години за изучаване на болестите и причините за тяхното явяване. Обаче, за изучаване на здравословното състояние на човека е нужно много повече време. За да бъде добър лекар, преди всичко човек трябва да знае, коя е нормата на истинското здраве. Като знае нормалното състояние на всички органи, човек ще знае, къде е станало отклонението. Щом знае, къде е станало отклонението, той лесно може да определи диагнозата на всяка болест и да я лекува. Същевременно, човек трябва да се стреми към правилно разбиране на живота. Като дойде до това разбиране, при всяко изпитание той може да намери причините, които са го предизвикали. Ако причините не са вън и вътре в него, той ще ги потърси в своето минало. Това значи, да проникне човек в причините на своята карма и да се справи с нея. За да възстанови нормалното състояние на своя организъм, човек трябва да контролира своите действия, както и движенията си. Една от причините за тяхната нервност се крие във вървежа им. Те стъпват на петите си, вследствие на което става голямо сътресение на гръбначния мозък. Това сътресение се предава на цялата нервна система. За да не става такова сътресение, човек трябва да стъпва първо на пръстите си, а после на петите. Като се научи да контролира движенията си, човек започва да контролира и своите мисли и чувства. Като прави наблюдения върху себе си и се контролира, човек придобива самообладание – ценно качество в живота му.

Съвременните хора се нуждаят от светлина, която да освети пътя им. Без тази вътрешна светлина, те нищо не могат да направят. Вътрешната светлина в човека не е нищо друго, освен Божественото начало, което чака времето на своето пробуждане. Разумен трябва да бъде човек. Разумността може да му помогне да реализира своите добри желания. Искате ли да концентрирате мисълта си, вие трябва да изучавате математика. Не мислете, че като сте изучавали математика, повече не ви е нужна. Не само че не сте завършили с математиката, но постоянно трябва да се връщате към четирите основни действия: събиране, изваждане, умножение и деление. Това са процеси, които се извършват в самия живот. В първо време човек събира, трупа материал. След това трябва да дойде до изваждането, да се освободи от излишните материали. Не се ли освободи, в него ще се родят ред болезнени състояния. Като се храни, човек събира материали. Щом се нахрани, започват процесите изваждане и деление: приетата храна се превръща в течност, в кръв, която се разнася по цялото тяло да го храни. В резултат на правилното хранене се образуват здрави мускули, здрава нервна система. За такъв човек казваме, че е здрав, нормално развит.

Като ученици, вие трябва да работите върху концентриране на своята мисъл. Чрез концентриране на мисълта си, вие можете да си помагате при различни болезнени физически и психически състояния. Мнозина се оплакват от изстиване на крайниците. Те търсят начин да си помогнат. Много начини могат да се приложат – миене на краката с гореща вода, бързи движения, но това са външни методи. За да се лекува, човек трябва да намери причината за своето болезнено или ненормално състояние на тялото си. Изстиването на крайниците се дължи на нечиста кръв в организъма. Нечистата кръв произвежда електричество в организъма, а чистата – магнетизъм. Електричеството произвежда студ, а магнетизмът – топлина. Следователно, за да не изстиват ръцете и краката ви, трябва да внесете в организъма си повече топлина. Това става, когато човек даде ход на Божественото в себе си. При това положение той няма да се страхува нито от студ, нито от безпаричие, нито от болести. Той ще гледа на живота, както факирите. Излезе ли вън, на студ, той ще бъде тих и спокоен, няма да се плаши от простуда. Това значи да се уравновесят силите в човешкия организъм. Щом силите му се уравновесяват, той придобива естествена, нормална топлина на своя организъм. Дето да отиде, този човек е осигурен. Той се намира в положение на богатски син, който заминава за странство, но с джоб, пълен с чекове. Приятели и познати го чакат на гарата. От какво ще се страхува той? Дето да се обърне, всичко има. Да имаш добър баща, добра майка, добри братя и сестри, добри приятели, добра среда, това е вътрешната топлина, която се разлива по целия организъм, и те осигурява при всички външни и вътрешни неблагоприятни условия.

Основната мисъл на тази лекция е съсредоточаването. Човек трябва да работи върху себе си, да придобие съсредоточаване. Когато е съсредоточен, мисълта помага на човека да се предпази от ред нещастия и катастрофи в живота. Ако мисълта му е съсредоточена, той може лесно да се реши да предприеме ли едно пътешествие, или не, през кой път да мине и т.н. Ако водите един слон и го заставите да мине през един мост, той първо ще постави крака си на моста, ще опита, дали гредите са здрави. Щом почувствува, че мостът няма да издържи на неговата тежест, той се отдръпва назад. Никой не е в състояние да го застави да мине пред този мост. Обаче, ако минават мишки през същия мост, те ще минат безпрепятствено. Ако плъх влезе в параход, който предстои на потъване, той непременно ще излезе на сушата. Плъхът предчувствува катастрофата, която ще стане с парахода. Понякога животните имат по-силно предчувствие от хората. Това се дължи на техния силен инстинкт. Някога човек е имал голяма чувствителност, но благодарение на отклонението си от правия път той я изгубил. Съзнателна работа се иска от човека, за да възстанови своята чувствителност. Възпитанието и самовъзпитанието имат

за цел, именно, това, да възстанови човек своето първоначално, естествено състояние, което някога е имал; да придобие онова, което някога е изгубил. Ама щял да среща препятствия на пътя си. За съзнателния човек препятствията са условия за развиване на волята, за разработване на неговия ум.

Човек не трябва да се смущава от мъчнотиите и препятствията в своя живот. Като решава задачите си, той трябва да знае, че неговата задача е елемент на други, по-трудни задачи. За да пристъпи към по-трудните, той непременно трябва да намери техните елементи. Задачите на всички хора са свързани едни с други. Решението на сложните задачи е в зависимост от решението на простите. Ето защо, от вас, като ученици, се изисква будно съзнание, готовност за работа, да не спъвате своето развитие, както и развитието на съществата, които седат над вас. Щом решите задачата си, т.е. намерите елементите ѝ, разумните същества ще я подемат по-нататък. Не сте вие, които разрешавате крайната цел на живота. Вие се домогвате само до елементите на живота, а други ще организират тия елементи. Например, човек открива елементите на разумността, а висшите същества взимат тия елементи, организират ги и изкарват нещо велико. От елементите на разумността те дохождат до висшата разумност.

Съвременните хора се стремят към придобиване на знание, на сила, на богатство. Те искат да станат велики хора. Право е тяхното желание, но това желание не е само тяхно. Други същества, по-напреднали от тях, имат същото желание. Те разрешават задачите си чрез хората, които са дошли вече на земята. Като знае това, всеки човек трябва да намери, кое е онова разумно, възвишено същество, което решава задачите си чрез него, и да направи съзнателна връзка с него. Щом направи тази връзка, работите му постепенно се уреждат. Дълго време трябва да търсите онзи, с когото сте свързани, докато го намерите. В това търсене човек калява волята си, разработва ума и сърдцето си. Това виждаме навсякъде в живота. Когато малките деца отиват на сватба, те обикалят с часове около младата булка, докато им даде парче медена питка. В този смисъл младата булка представя съдбата на човека. Десетки години човек трябва да обикаля вратата на съдбата си, докато един ден тя излезе от вратата си и му даде парче медена питка. Вземе ли медената питка в ръката си, човек е дошъл вече до решаване на своите житейски задачи. Добрата съдба на човека, това е неговият приятел от невидимия свят. Дали той съзнава това, или не, не е важно. Като върви човек в правия път, добрата съдба, т.е. добрият му приятел ще го срещне, ще го извика да му даде парче медена питка. – Защо не ми даде цяла питка? – Цяла питка не се дава изведнъж. Който не е благодарен на малкото, той ще изгуби и него. Малкото се благославя. В него е скрит животът.

Кой е най-важният въпрос, който трябва да разрешите? Някои ще кажат, че един от важните въпроси е този, как да придобие човек много знания. Преди да разреши този въпрос, човек трябва да се запита, готов ли е да носи много знания. Българската поговорка казва: "Който много знае, той много страда". Това не значи, че човек не трябва да се стреми към знанието. Всеки трябва да се стреми към придобиване на знания, но трябва да е готов да страда. Страданието произтича от отговорността, която човек поема. Колкото повече знае човек, толкова по-голяма отговорност носи. Човек лесно носи страданията си, но когато знае, че са изпратени от Бога. Страдания, причинени от хората, мъчно се носят.

Представете си, че един ваш приятел ви дава десет хиляди лева на заем, но веднага ги взима назад. Вие роптаете, негодувате против него, сърдите се. Отивате при друг приятел да искате десет хиляди лева. Той ви дава тия пари, но не ги взима назад. Той ви оставя да свършите работата си с тях. Обаче, по пътя ви настигат разбойници, обират ви, и вие пак оставате без пари. В този случай вие не се сърдите на приятеля си, но сте недоволен от себе си, че не сте могли да предвидите, какво ви чака. Вие започвате да търсите тия разбойници, завеждате дело против тях и с години се разкарвате по съдилища. Кое е за предпочитане: да ви даде приятелят ви десет хиляди лева на заем и веднага да ги вземе назад, или да ви даде тия пари, но разбойници да ви оберат? Първото положение е за предпочитане пред второто. Първият приятел е бил ясновидец. Той предвиждал вашето бъдеще. Вторият приятел искал да ви услужи и повече не се интересувал. Какво ви очаква, той нито предвижда, нито иска да знае. Когато изпраща страдания на хората, Провидението има пред вид голямото зло, което ги очаква. И, за да не налетят на големи злини и страдания, То им изпраща по-малки страдания.

За да познае, къде е намесен пръстът на Провидението, човек трябва да мисли. Ако само чувствува, без да мисли, тогава интелектът отстъпва назад. За да могат едновременно и умът, и сърдцето да работят, човек трябва постоянно да държи в ума си идеята за Бога. Държи ли тази идея в ума си, човек всякога ще има топлина в сърдцето си и светлина в ума си. Иска ли човек да се развива правилно, в каквото положение да се намира, каквато служба да заема, той трябва да държи тази идея в ума си, като основна, свещена идея, с която да работи и върху която да гради.

Сега сте пред края на старата година и началото на новата. Какво ще пожелаете от старата година? Пожелайте да пази добре архивата, в която е записано всичко, което сте извършили през годината. Един ден, когато завършите развитието си, вие сами ще четете написаното в тази архива и

ще се учите от себе си. След това помислете, какво ще пожелаете от новата година. Погрижете се да я посрещнете добре, да я разположите към себе си. Да посрещнете новото добре, това значи, да приготвите условия в себе си за неговото развитие. Не намери ли условия във вас, новото не може да вирее, не може да расте и да се развива.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

14. Лекция от Учителя, държана на 26 декемврий, 1926 г. София.
Начало: 19:00

1926_12_29 Проява на музиката в съзнанието
лекция пред общия окултен клас

ПРОЯВА НА МУЗИКАТА В СЪЗНАНИЕТО

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Произходът на музиката датира от скоро време, от сегашната раса. При това всички хора не са еднакво музикални, вследствие на което може да се каже, че музикалното чувство в човека е ново чувство. То е започнало да се развива с проявата на самосъзнанието в човека. Самосъзнанието пък се е явило от триста хиляди години насам. Пението и музиката са дадени на човека като метод за трансформиране на енергиите в него, а не като професия, като средство за прехрана. Ето защо човек трябва да работи усилено върху себе си, да развива своето музикално чувство. У някои хора музикалното чувство е добре развито, у други – слабо, но всички трябва да работят в това направление. За да може човек да пее или да свири, той трябва да има някаква идея, някакъв дълбок вътрешен импулс. Без идея няма песен. Който иска да пее и да свири добре, той трябва да концентрира вниманието си в пеенето или в свиренето. Само по този начин човек може да се повдигне. Можете ли да дадете образец от някаква българска песен? Едно време българинът е бил вътрешно по-музикален от сегашните българи. Едно нещо трябва да имате предвид: музиката, пението имат смисъл само тогава, когато служат за облагородяване на човека.

Ако проследите музиката у птиците, ще видите, че и те се намират на различна степен на развитие. Например каква е музиката на петела? Първоначално петелът не е кукуригал, но впоследствие той е научил това изкуство. От колко хиляди години петелът е започнал да кукурига? В музикално отношение славеят и канарчето седят по-високо от петела.

Съвременните хора делят музиката на външна или обективна и вътрешна или субективна. Що се отнася до външната музика, тя е преходна, подлежи на постоянни промени. В нея няма нещо установено, нещо стабилно. От тази музика човек трябва да мине в музиката на Космическото Съзнание. Който не може да развие музикалното си чувство, да влезе в Космическото Съзнание, той не може да влезе и в Божествения свят. За да влезете в Божествения свят, вие трябва да имате широко съзнание, да възприемете Светлината на този свят, за да разберете Живота в неговия дълбок смисъл. Всички хора, у които чувствата са загрубели, нямат музика в себе си. Онези

хора пък, които имат нежни чувства, те имат музика. Те могат да пеят, да свирят и по съзнание седят по-високо от първите, които не пеят, нито свирят. Между музикантите и певците можете да срещнете пияници, но никога няма да срещнете крадци и разбойници. Едно нещо, което пречи на музикантите и на певците, е стеснението. Когато някой иска да пее, той започва да мисли за окръжаващата среда и се стеснява. Естествено е това стеснение. Защо? – Ако публиката, която дохожда да слуша някой певец или музикант сама по себе си е музикална, тя ще изисква, ще очаква от музиканта нещо повече от това, което той може да даде. Ако певецът изпълни своята програма с чувство, публиката ще го слуша; обаче ако той е посредствен певец, тя няма да го слуша, ще го освирка и ще го свали от сцената. Ако сравнявате американеца с българина, в музикално отношение българинът седи по-високо от американеца. Изобщо българинът е антипод на американеца в много отношения. В музикално отношение и българите трябва много още да работят. Те имат желание да бъдат музикални, но работите не стават само с желание. Изисква се работа, упражнение.

Изпейте сега упражнението "Киамет Зену", да видим как сте го схванали.Буквата К в думата "Киамет" означава Великото в Живота, което се крие във времето и пространството. "Киамет-Зену, Махар-Бену" – Махар-Бену е Великият, Който урежда и съгражда нещата. Той е неизменен и постоянен. Ако някой от вас би могъл да изпее това упражнение както трябва, той би събрал много публика около себе си.

Четоха се някои от работите върху темата: "Съществените качества на съвременната култура". В съвременната култура се забелязват три течения, които вървят паралелно. Едното течение наричат животинско; то представя простото съзнание на животните, у които няма още съзнание за личност. Второто течение е това на човешкото съзнание, което единствено отличава човека от животните; то е самосъзнанието. В това положение човек съзнава себе си като личност, като добър или лош човек, като живо същество, което се ражда и умира. Третото течение е това на Космическото Съзнание, в което човек губи страх от смъртта и влиза в новата култура. Който живее в Космическото Съзнание, той гледа вече на цялата природа като на жив организъм, на който всички части са живи: растенията, животните, хората – всички съставят клетки на целокупния живот. Животът на самосъзнанието има своите добри и лоши страни. Докато човек не започне да изучава живота основно от неговата вътрешна страна, как е създаден, как се е развивал с течение на времето, той не може да влезе в новата култура.

Казвам: вие имате известни понятия за културата, но какво представя в

същност културата? Какво се разбира под думата "култура"? Всеки трябва да си състави точно понятие за тази дума. Всяка дума е израз на някакво понятие. Някой казва: Аз имам понятие за дадена работа. Питам: какво понятие има този човек? Той сам трябва да си изясни този въпрос. Тъй щото всяка дума, всяко понятие за нещата трябва да изразява точно идеята, която е скрита в това понятие. Казвате: Този човек е добър. Отде знаете това? Виждате ли добротата на този човек? Преди всичко добротата е нещо невидимо. За друг някой казвате: Този човек е благороден, пълен с любов. Де се крие благородството? И то е невидимо, както добротата и Любовта. Това са отвлечени понятия, които хората изразяват с думи, но като започнат да анализират тия понятия, да видят в какво и как именно се изразяват, те се убеждават, че това не е лесна работа. Ако човек рече да подложи на вътрешна анализа думите "християнин, любов, вяра, надежда", той съвсем ще се обърка. Да вярваш в Христос, в Любовта, това още не означава, че ти си християнин или че имаш в себе си любов. Вярата на човека трябва да се превърне в живот, да се крепи на ред вътрешни преживявания.

Някой казва: Аз съм преживял нещата. Преживяването подразбира изгаряне. Като говорят за преживяване, мнозина имат предвид, че са минали през неща, които горят и изгарят. Когато волът се храни, той събира храна повече, отколкото му трябва, и после започва да я преживя. Като я прекара няколко пъти през устата си, най-после той счита, че е преживял нещо. Казвам: нещата не трябва да се преживят, нито да се преживяват, но трябва всеки момент да се живеят. Който преживява или преживя нещата, в края на краищата той умира. Някой казва: Аз съм преживял нещата, студент съм бил, минал съм младините си, богат съм с преживявания. Не, този човек не може да се нарече богат, нито учен. Който е преживял нещата, той не може да стане учен човек. Ученият всякога трябва да живее, да изживява нещата и да не казва, че някога ги е преживял.

И след всичко това ще дойде някой учен да казва, че познава най-новите теории за създаването на вселената. Според мене и най-новите теории не са в състояние да обяснят създаването на вселената. Кой учен досега е могъл да представи някаква теория, която да обясни всички явления, които са се извършили във вселената от началото на създаването ѝ и досега? Преди всичко създаването на вселената не е еднократен процес. Някои приемат Кант-Лапласовата теория за създаването на света, но колко от световните явления може да обясни тази теория? Най-после всеки човек има своя теория за създаването на света, но тия теории могат ли да обяснят всички явления в света? Всяка научна теория е по-близо или по-далеч от Истината в зависимост от степента на съзнанието на един или друг учен.

Вие поддържате някой учен, признавате го за авторитет, обаче авторитетът на един учен зависи от това доколко той живее в Космическото Съзнание. Ако разглежда явленията от гледището на Космическото Съзнание, той може да се признае за учен; ако разглежда явленията от гледището на обикновеното съзнание, той е обикновен учен, който е събрал факти, изучил ги е от външната им страна, без да разбере техния дълбок вътрешен смисъл.

Следователно има два вида учени хора в света: обикновени учени и истински учени. Според това и обясненията на явленията и законите в Природата ще бъдат по-близо или по-далеч от Истината. Например вземете закона за увеличаването или намаляването на светлината. Този закон гласи: светлината на телата се увеличава или намалява в зависимост от квадрата на разстоянието. Обаче от какво зависи това намаляване или увеличаване на светлината, не е обяснено. Значи може да се предполага, че слънчевата светлина среща съпротивления в пространството, вследствие на което трептенията ѝ се намаляват. Освен това забелязано е, че всички хора не възприемат еднакво светлината. Това се дължи вероятно на различното устройство на мозъчните клетки. Например, всички хора не възприемат еднакво червения цвят. Някой казва: Аз виждам червения цвят. – Ти можеш да виждаш червения цвят, но не и да го разбираш. Между виждане и разбиране има голяма разлика. В последно време учените пишат и говорят за цветовете повече, отколкото в по-ранните времена. Те изучават най-тънките различия между цветовете, изучават трептенията им и т.н. Обаче често срещате хора, които мъчно различават тъмно-синия цвят от черния. Изобщо схващането на най-тънките тонове на цветовете зависи от развитието на очите, от мозъчните клетки и от ред още причини. С влизането на човека в Космическото Съзнание започва развитието на ред мозъчни центрове и способности в него, вследствие на което той дохожда до по-тънко различаване на цветовете, тоновете и звуците. Днес хората различават много цветове.

И тъй човек се намира на по-високо или по-ниско стъпало на развитие в зависимост от степента на развитие на неговото съзнание. Ако живее в простото съзнание, той не се отличава много от животните. Ако живее в самосъзнанието, той влиза в областта на греха, в областта на смъртта. Щом се натъкне на тази област, той иска да излезе от нея, да мине в безсмъртието, в свободата. Някои хора вече са влезли в Космическото Съзнание. Например апостол Павел казва, че се е пренесъл на третото небе. Третото небе подразбира пробуждане на Космическото Съзнание в човека. Много светии, много велики хора са живели в това съзнание. Например Христос, Буда, Сведенборг и други някои са познавали живота и условията на това съзнание. Когато се пробуди Космическото Съзнание в човека, той

изпитва необикновена радост, която никой не може да му отнеме. Докато човек не влезе в това съзнание, неговата радост ту ще се явява, ту ще изчезва: днес ще е радостен, утре ще е скръбен. Задачата на Христос беше да научи хората да живеят правилно, да съдейства за пробуждане на Космическото им Съзнание. Христовото учение внесе в света нова наука, която цели да приготви пътя за проявяване на това ново съзнание в хората. Старите пророци наричали това съзнание “Новото Слънце”, а Христос се произнасял за него с думите: “И ще влея Духа си”. На съвременен език това подразбира: ние трябва да съзнаваме, че космосът е жив, съставя нещо цяло и се интересува от нас дотолкова, доколкото ние се интересуваме от него. Той е цялото, ние сме неговите части.

Казвам: когато човек влезе в Космическото Съзнание, това не значи още, че той е добил и разбрал всичко. И там има степени на разбиране, но все пак той има по-голяма светлина за нещата и ще може отчасти поне да се освободи от мъчнотиите и несгодите на своя живот. Обаче за това се изисква школа, методи за приложение. Тъй както сте сега, каквото и да ви се разкрие, каквито знания и да ви се дадат, те ще останат неприложени. Ако дадеш на съвременните хора пари, първото нещо, за което ще ги употребят, е да си направят къща и цял живот да обикалят около нея: това се развалило, онова се развалило, този-онзи направили някаква пакост. Този човек се намира в положението на някое куче, на което дават кост да гложди. То взима костта, разнася я натук-натам, крие се от другите кучета, докато дойде отнякъде някое по-силно куче, сдави го и му вземе костта. По същия начин дойде някой учен човек, създаде една теория и започне да я разправя навсякъде. Тук препоръчва теорията си, там я препоръчва, гложди я, както кучето гложди костта. Дойде по-учен от него, създаде нова теория, а първата остава на заден план. Всички се възхищават от теорията на втория учен, а първият остава сам с теорията си, от никого непризнат.

Значи смисълът не е в знанието на нещата, но в разбирането им. Какво се ползва ученият от своята теория за създаването на света, ако той сам не разбира този свят? Не е въпросът в това ученият да ни обяснява механическата страна на създаването на света, но той трябва да обясни живата страна на създаването на света, за да могат всички да се ползват. Съвременният физиолог и анатомист ще направи аутопсия на един умрял човек, ще извади сърцето, белия дроб, стомаха, червата му и ще ги изучава, но това още не е наука. Той разглежда тия органи самостоятелно, независимо от техните общи функции в организма, но това не е цялата наука. Докато човек живее, той е свързан със своя Дух така, както са свързани един с друг органите на неговия организъм. Ето защо за да се види връзката между човешкия организъм и неговия Дух, човек трябва да се изучава и анатомически, и физиологически, и духовно, като жив. За

тази цел човек трябва да изучава освен физическия, още и духовния свят, да се свърже с по-напреднали същества, които ще му помагат в неговия път. Обаче ежедневният живот на човека представя една опасност за него в това отношение именно, че като се търка около съзнанието му, постепенно заличава, изтрива хубавото, красивото, което е написано там и за развитието на което не са дошли още благоприятни условия.

Следователно когато човек влезе в света, той не трябва да оставя хората да заличават неговите идеали, нито пък сам той да ги продава. Който влиза в света, той трябва да влезе с цел да се ползва от него; който влезе в света,той трябва да отиде между хората, да се окъпе набързо и веднага да излезе. Светът е море, в чиято вода можеш да преседиш най-много 15-20 минути и веднага след това да излезеш на брега да се изсушиш.Ако не излезеш скоро от вълните на това море, голямо зло ще те сполети. Светът е място за работа, а не за удоволствие. В света съзнанията на всички хора се преплитат, вследствие на което се образува една каша и при това положение хората очакват спасението си. Те очакват спасението си оттам, откъдето по никой начин не може да дойде. Всеки човек има желание да придобие повече знания, повече блага, но като не разбира законите, по които може да реализира тия свои желания, той се обезсърчава, отчайва се и се връща назад. Някои хора при най-малкото съпротивление се отчайват и казват: Не е този пътят, по който трябва да вървим. Същото се забелязва и в религиозните хора. Някой християнин, в стремежа си да намери Истината, ще обиколи всички християнски черкви, после ще отиде между източните народи и, в края на краищата, пак ще остане незадоволен. Това зависи от степента на развитието, до което е стигнало неговото съзнание.

Съзнанието представя вътрешния организъм на човека, чрез който душата се съобщава с Божествения свят. То е вътрешната обвивка на душата. От теософско и окултно гледище, будическото тяло свързва душата с Невидимия свят. Ето защо в Космическото съзнание Вярата е непрекъснат процес, а в самосъзнанието – прекъснат процес. В самосъзнанието човек ту вярва, ту губи вярата си; той е пълен със съмнения, с подозрения. Който живее в Космическото съзнание, той никога не се съмнява; той вижда нещата каквито са, в истинското им положение. Ако в дома на такъв човек дойде някой апаш и задигне парите му, той вижда това и знае де ще ги скрие. Не само туй, но той знае кога ще дойде този апаш в дома му. Като види, че се готви да отваря касата,той тихо се приближава до него, потупва го по рамото и го пита: Колко пари искаш? – Еди-колко. Той сам изважда от касата си пари и му дава.

Обаче докато съвременните хора живеят още в своето съзнание и самосъзнание, те ще живеят във вечен страх и безпокойствие какво ще

стане с тях, как ще прекарат живота си и т.н. Казвам: няма защо да се страхуват. Веднъж дошли на земята, хората ще бъдат подтиквани към вътрешен прогрес и развитие. Има право да се страхува човек само тогава, когато служи на мързела, на своята леност. Има хора мързеливи, които пречат на своето спасение. Те не искат да работят, да учат, да се молят, очакват всичко наготово. Работата, мисленето, молитвата са процеси на самосъзнанието. Ако човек се откаже от тях, нищо не би останало от него. От хиляди години насам се е проявявало човешкото самосъзнание. Сега идва времето на Космическото съзнание или, както се казва в Писанието: "Сега Бог създава ново Небе и нова Земя". Следователно новата Земя е за праведните хора, за светиите, които живеят в културата на Космическото съзнание. То сега си пробива път в живота, вследствие на което се заражда борба между него и самосъзнанието. Светлината на това съзнание е голяма; тя осветява и най-забулените кътове в живота на хората и те днес виждат погрешките си повече, отколкото във всяко друго време. Няма нищо скрито-покрито. Човек може да се скрие от хората, но от себе си, от светлината, която иде, той не може да се скрие. Някой греши и се страхува да не го видят отвън. Не отвън, но отвътре трябва да се страхувате, от светлината, която иде.

И тъй страданията неизбежно ще дойдат и то право пропорционално на Светлината, която иде в света. Щом се намери пред тази Светлина, човек започва да се бичува, да се самоосъжда. В това бичуване той някога преувеличава своите погрешки. Не е лошо човек да страда, но трябва да бъде справедлив, да не преувеличава страданията и погрешките си, нито да ги намалява. Когато човек изпитва по-голяма или по-малка греховност в себе си, това се дължи на степента на развитие на неговото съзнание. Ако вие напуснете къщата си за два-три месеца и след това се върнете, в какво положение ще я намерите? – Тя ще бъде потънала в прах. Какво трябва да направите? Трябва ли да се осъждате, да считате, че вината е ваша? Не, вината не е ваша, но вие не трябва да оставите къщата си прашна, ще се заемете да я изчистите. По същия начин ще трябва да чистите и греховете си. Когато богословите казват, че никой не може да изчисти човека от греховете му, освен той сам, то е все едно да кажете, че никой не може да изчисти къщата, освен слугинята. Не, и господарката може да изчисти къщата си. Как може да се изчисти къщата от големия боклук? – Чрез запалване на боклука. В този смисъл спасението на човека не е нищо друго, освен запалване на онези нечистотии, утайки, които той носи от миналото.

Сега трябва да се яви Учител на човечеството, Който да прекара самосъзнанието през Космическото съзнание. Запалка трябва, подтик трябва за душите на хората! Тези запалки са вълни, които идат в света, а всяка такава вълна носи със себе си нова Светлина, която повдига

съзнанието. Съзнанието на хората трябва да се повдигне на по-висока степен. Ако не се повдигне, животът ще остане за хората непознат – terra incognita. Каква е разликата между думите когнос и кома? Медиците употребяват думата кома, която означава една болест – вцепеняване. Като се вцепени, човек очаква да дойде някой да му помогне. Много от съвременните хора страдат от състояния, подобни на тази болест. Съзнанието им се вцепенява и те очакват отнякъде помощ. В този случай страданията идат в помощ на човека. Те разтърсват съзнанието му, събуждат го, освобождават го от това вцепеняване. Пробуждането на съзнанието не става механически, чрез насилие например, но чрез подтици, които страданията събуждат. Всеки подтик влива нещо живо в организма на човека. Има хора, на които съзнанието е будно и когато спят. Те усещат като че са вън от тялото си, искат да влязат вътре – не могат; искат да се пробудят, да кажат нещо – пак не могат. Това състояние се нарича кома. Как може човек да се освободи от това състояние? Когато изпадне в това положение, човек започва да се моли и изгубва съзнание. След това се стряска, отново идва в съзнание без да може да определи колко време е траяло това състояние. Та при всяко пробуждане на съзнанието човек минава през това положение. То трае няколко секунди, но изглежда като че продължава векове. Когато минава през това състояние, човек се мъчи, ходи, сяда, става, движи се и после легне да спи. Тъй щото при всяко пробуждане на съзнанието човек отново заспива, по-дълбоко, отколкото е спал по-рано.

И тъй ние трябва да изучаваме различните степени на съзнанието. Първо човек минава през три степени на съзнанието, които са степени на илюзии. През тези три степени човек може да се поддаде на хипноза, да направи всичко, каквото други му заповядват. Под чужда воля той може да си представи, че минава море или че влиза в огън и т.н. Обаче влезе ли в четвъртата степен на съзнание, хипнотизираният става независим. Докато човешкото съзнание се намира в първите три степени, може да му се влияе. Влезе ли в четвъртата степен на съзнание, хипнотизираният се освобождава от влиянието на хипнотизатора и той сам за себе си става ясновидец. Тогава вие можете да накарате този човек да отиде в Лондон, в Ню Йорк да провери какво става там. Той може да види какво се върши по Атлантическия океан, колко параходи пътуват, какво става там и т.н. Когато някой човек живее в четвъртата степен на съзнание, той може да предсказва много неща, може да определя диагнозата на болните и да им препоръчва начини за лекуване. Щом излезе от това съзнание, той се проявява като обикновен човек.

Следователно в човека има състояния, възможности, способности, които в бъдеще могат да се развият. Те очакват тия условия като най-благоприятни

за тяхното развитие. Забелязано е, че когато поставят човека в магнетичен или, както някои го наричат, хипнотичен сън, той проявява особени дарби и способности.Щом се събуди от този сън, той става обикновен човек.Това показва, че във всеки човек са вложени дарби и способности, които очакват времето за своето развитие. Докато не е развил онова, което Бог е вложил в душата му, човек още не е в своята сфера, не живее живота на своята душа.

И тъй време е вече да се потопим в Духа Христов или да влезем във Висшето, в Божественото съзнание, да видим какво трябва да правим. Който живее в това съзнание, при започване на всяка работа той ще знае как ще я свърши, какви резултати ще има. Казвате: Господ само знае тия работи. Да, днес само Господ знае тия неща, но един ден и вие ще ги знаете. Засега хората знаят нещата само след като те станат. Имаш пари, радваш се, но след две години ще ги изгубиш. Ти вече знаеш, че си изгубил парите. Отиваш на пързалка, радваш се, че можеш да се пързаляш, но паднеш на леда, счупиш крака си. Ти знаеш вече какво си прекарал на пързалката. Ако живееше във Висшето съзнание, ти щеше предварително да знаеш, че след две години ще изгубиш парите си; също така щеше да знаеш, че този ден ще счупиш крака си на пързалката и нямаше да излизаш вън от стаята си, щеше да прекараш деня в размишление и молитва. Отиваш да ореш на нивата си, ще знаеш дали този ден е добър или не. Случват се летни дни толкова горещи, че орането излиза несполучливо. През такива дни има много стършели, които нападат воловете и те хукват да бягат, задигат оралото, за нищо не искат да знаят. Този ден не е благоприятен за оране. Ако знаеше това нещо предварително, този ден ти щеше да разпуснеш воловете, да ги пратиш в гората на свобода. Речеш ли да ореш, ще дойдат стършелите, ще нападнат воловете, а ти ще ходиш да ги гониш. Достатъчно е един стършел да бръмне край ухото на вола, за да го застави да бяга. Интересно е отде е дошъл този страх във воловете от тези малки мухи – стършели.

Ето защо човек трябва да използва условията на живота, на културата за своето усъвършенстване. Съвременната култура е условие за проява на самосъзнанието в човека, да види той своите недъзи. И наистина днес всички хора са недоволни от своя живот. Ученият е недоволен; проповедникът е недоволен; музикантът, художникът, поетът, писателят – всички са недоволни от своя живот. Имат право хората да са недоволни от живота си. Защо? – Защото докато живеят в самосъзнанието, те никога не могат да изразят онези велики идеи и стремежи, които са вложени в тяхната душа и в техния Дух. В човека трябва да се събуди по-високо съзнание, което да му даде подтик да гради, да създава ония органи, чрез които да изрази своите велики идеи и възвишени чувства.

Казвам: когато човек започне да работи от гледището на Божественото съзнание, той ще придобие в себе си вътрешно богатство, към което днес се стреми. Както хората биват различно богати, така и съвременните езици, а също така и езиците на миналото са били различно богати. Например в арабския език за понятието камила има пет хиляди думи. В санскритския език за слънцето има 45 думи. Богатство е това! Значи арабите са мислили най-много за камилата. В българския език колко думи има за слънцето? Днес най-видният български оратор си служи едва с пет хиляди думи. Думите се раждат и умират като живите същества. Милиони думи умират, милиони думи се раждат; те постоянно се обновяват. Божественото съзнание разполага с нова, възвишена енергия, която е в сила да изрази вътрешните състояния на хората. Тогава хората ще имат по-правилни схващания, повече светлина.

Висшето съзнание, за което ви говоря, е отвлечена област, подобна на дълбока вода, в която не всеки може да влезе. То е така недостъпно за съзнанието на съвременния човек, както са недостъпни много от окултните песни. Вземете за пример песента "Fir-fur-fen". Какво ще кажете за тази песен? Ритмусът, темпът, съчетанието на звуковете в тази песен са такива, че малцина могат да издържат на тях. Даже и класическите музиканти не могат да издържат на тия тонове. В своите произведения те са дошли до едно място и там са спрели. За да продължат по-нататък, изисква се благоприятна среда. За да се създаде каква да е песен, тя се нуждае от съответна среда, която да й послужи като екран за проектиране. Вземете за пример българските песни. От освобождението на България до днес, има ли някакви нововъведения в музиката? – Нищо ново няма, все старите песни се пеят. Старите български песни са повече тъжни. Те са песни на чувствата и говорят за инволюцията на човека. Хороводните български песни са волеви, свързани с някой мит из живота на българите.

Сега ще ви дам съдържанието на една българска песен:

"Давай, давай, всичко давай:

Чисто семе пшеничено;

Да се сее на нивата, на нивата красивата,

Да се чисти през зимата.

Да се радва на живота, всичко сято на полето (2);

На полето, под небето (2).

Тази песен трябва да се пее с движения. Без движения тя няма смисъл. Когато пее, човек трябва да има обект. Който разбира езика на природата, той ще влезе във връзка с нея и тя ще му проговори.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

15 Лекция от Учителя, държана на 28 декември, 1926 г. София

Начало: 19:0